„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ

15

Библиотека
„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ
НА
БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник

ТОМ 15

Спомени на съвременници и последователи на

Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

Библиотека "Житен клас"
София 2002

Посвещение
за Духът и идеята за Бога

1. Духът ражда идеята.

За да бъде една идея вярна, тя трябва да се разглежда в Божествения свят като Принцип, в Духовният свят - като Закон, а във физическият свят - като явление или Факт.

Идеята за Бога преминава през всички светове и ги съгражда чрез нейната сила.

2. В Божественият свят, идеята е точка, в Духовния свят идеята е кръг, а на физическия свят този кръг се разстваря и чрез дължината му се образува триъгълника, чийто катети и хипотенуза са чувства, мисли и воля.

Духът съпровожда идеята при нейното слизане надолу от Божествения свят във физическия свят. Без Духът идеята няма живот и не може да се прояви и реализира, защото силата е в Духът.

3. Духът Божий - това е Светлина за света на Любовта.

Духът Христов - това е Виделина за света на Мъдростта.

Духът Господен - това е Силата за света на Истината.

4. Духът е разумното, мощното начало, което въвежда човека в Царството Божие.

Бог в своето Битие е Дух, а Духът е изявление на Бога.

Духът е създал живота, внесъл е същинския живот на Божественото начало. Само човешката душа може да го изяви.

5. Плодът на Духа е Любовта.

Докато не дойдете в съприкосновение с Духът, докато не се храните с неговия плод - Любовта, не може да влезете в истинския живот и човек не може да се домогне до тайните на Царството Божие.

Само човешката душа има съприкосновение с Духът.

6. А Царството Божие е Мир и Радост и Веселие на човешката душа в Божия Дух, в Духът Христов и в Духът Господен.

Само човешката душа има пряко общение с Духът и чрез душата имаме понятие за Духът, като Сила и Живот.

7. Духът като Принцип се проявява в Божествения свят като Първична, възраждаща се Сила.

Духът като Закон се проявява в Духовния свят като Организирана Сила.

Духът като Факт се проявява във физическия свят като Реализирана Сила.

8. Един е Духът, множество са проявите му на разнообразие.

Една е Любовта, като свят, в който живее Духът.

Плодът на Духът е Любовта, като свръзка на съвършенство.

Любовта е свръзка, връзка на съвършенство, чрез която слиза и идва Духът през всички светове - Любовта, Мъдростта, Истината.

9. Любовта преминава като връзка на съвършенство през всички светове, като във всеки свят има свое име и свое проявление. Но тя по същество е една и съща навсякъде, но проявленията й са различни. Затова Любовта е Сила, слизаща сила в нея от Духът.

Духът е този, който носи Живот и Сила от света на Истината, минава през нея и слиза в Словото. А човек чрез Словото Божие може да се добере до Истината на Живота.

Из Словото на Учителя Петър Дънов.

Съставил: Вергилий Кръстев
3 юли 2002 год. 18 - 18.45часа
София

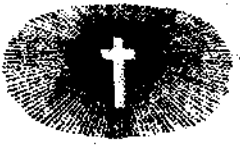

Изпитвайте писанията.
И. 5;39

Всичко що е отъ напрѣдъ писано, за поучение намъ е прѣдписано; та чрѣзъ търпението и утѣшението на писанията да имаме надежда.
Р. 15;4.

/Виж стр. 43/

ISBN 954-9915-06-9, том XV

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.
Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ ЖЕКОВ

13. IX. 1893 г., Ямбол
15. III. 1984 г., София

СПОМЕНИ

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

Роден 13.IX.1893 год.

около 9 часа сутринта гр. Ямбол

СПОМЕНИ
НА
ЖЕЧО /ЖЕКО/ ПАНАЙОТОВ
ЖЕКОВ

Магнетофонен запис

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1900 год. - 1910 год.

ДОМ, СЕМЕЙСТВО
И
МЛАДИ ГОДИНИ

Спомените написах стенографно, на планината Рила, при Седемте рилски езера, през времето от 5 до 24 август 1973 г. Преписах ги на пишеща машина -17 страници през месец януари 1975 г.

София

I ЧАСТ

1. ПРОИЗХОД НА СЕМЕЙСТВОТО МИ. ДЕТСКИ И ЮНОШЕСКИ ГОДИНИ

Баща ми - Панайот Жеков /името на неговият дядо не знаем/, е роден през 1897 г. в град Ямбол. Имаше две сестри с имена Баласка и Кица. Спомням си ги като доста възрастни. Първата имаше 5 сина и една дъщеря, всички бяха доста по-възрастни от мен. Тримата завършиха в Русия инженерство, четвъртият бе ветеринарен лекар, а най-възрастният - адвокат. И последните двама бяха следвали в странство. Втората сестра на баща ми също имаше двама сина, но с по-обикновени професии.

Продължавам да опиша живота на баща ми. Семейството им е било заможно. При освобождението от турско робство и след това, притежавали са освен къща за живеене, още и дюкяни в чаршията на гр. Ямбол. Баща ми като младеж е бил със свободолюбиви идеи и в годините преди Априлското въстание заедно със свои връстници е работил в тогавашните родолюбиви организации. Не съм слушал от майка ми и другите възрастни роднини, как са посрещнали руските освободителни войски, но явно е, че нашите в Ямбол са изоставили домовете си, когато били заплашени от бягащите турци, та потърсили убежища в по-безопасни места. В тяхното отсъствие имало е заграбване на покъщнина от останали в Ямбол турски граждани, които са разчитали, че турските войски ще останат в Ямбол. При отстъплението, турското население също е избягало след войските, а българите побързали да се върнат по домовете си. Говореха домашните ми, че един от хубавите вълнени тъкани губери, бил задигнат от някакво турско семейство, но баща ми като се върнал, издирил този губер и си го взел обратно.

Какво е работил баща ми в първите години след Освобождението, не ми е известно. Тогава той е бил повече от 20 годишен. Впоследствие, когато са се организирвали българските учреждения, следвал е някакъв курс, държал изпит и бива назначен книговодител в Земеделската каса. В това ведомство го запомних, на тази служба остана до края на живота си, като достигна ранга управляващ агентурата на Земеделската каса в с. Сунгурларе - Карнобатска околия.

Няколко думи за задачите на Земеделската каса. Задачата й беше да дава евтини кредити на селяните земеделци, за да ги избави от експлоатацията на лихварите от градовете. Баща ми, като добър познавач на задачите на Земеделската каса, бе преместен от Ямбол в Сливен, а оттам в Карнобат. През годините 1902-1904, като чиновник на Земеделска каса, постоянно обикаляше селата в района, за да провежда политиката на Земеделската каса. Селяните имаха нужда от съвети при ползуване кредит от касата, да бъдат редовни при изплащане задълженията си и т.н. По-долу допълнително ще обрисувам неговият характер, като опиша живота на семейството ни в градовете Ямбол, Сливен, Карнобат и Сунгурларе.

Следва да опиша това, което знам за произхода на майка ми Руска Иванова, запознаването й с баща ми и нашето явяване като деца в семейството. Майка ми е родена през 1871 година в село Малък Дервент - Източна Тракия, близо до град Димотика. Селото е в гръцка територия, близко до границата с Турция. Бащата на майка ми, на име Иван, бил заможен, занимавал се с търговия. Пътувал е във връзка с работата си до Димотика и Одрин. Разбира се, при тия пътувания е носил със себе си пари, нужни за търговията му. При едно такова пътуване, трябвало е да

мине с лодка река Марица. Лодкарите, които го превозвали, намислили да го убият, да му вземат парите и да го хвърлят в реката. Не успели в това, благодарение, че той се съпротивил и успял да се спаси. От тази случка той се уплашил много и боледувал дълго време.

Настанали годините за освобождение на България. Руските войски стигнали до Одрин, Тракия била освободена, населението е радостно за огрялата го свобода. Сан-Стефанският мир изпълнил с радост всяко българско сърце. Радвал се и нашият дядо, проектирал да разшири своята работа, за щастието на своите деца. Нашата майка е първото дете на семейството, след нея е родена сестра й Анастасия /позната на всички наши братя и сестри от Изгрева, като леля Ташка, която доживя до 97 годишна възраст. Освен тях, родени са двамата им братя - Димитър и Александър, които помня добре.

Радостта на българите от Тракия скоро се изпарила при решението на Берлинският договор. Голяма част от населението започва да се изселва към тая част на България, която оставала свободна. Така и нашият дядо Иван взема семейството си и се озовава чак в село Сунгурларе-Карнобатска околия, гдето се заселил заедно с други свои роднини. Това са били семейството на вуйчото на майка ни, който бил свещенник. Поживяли в това село, но на дядо ни не му харесало, вдигнал се с семейството си и се установили в град Ямбол. Там влага състоянието си в покупката на един чифлик в близкото до Ямбол село Азапкьой. Този имот е давал под наем на селянина Иван Бъчваров, който в по-късни години го купува. Помня, че баща ми и мъжът на леля ми Анастасия /сестрата на майка ми/ постоянно имаха неприятности при доизплащане на имота от страна на купувача Иван Бъчваров.

Дядо ни Иван се разболял от уплахата, която преживял при преминаването на Марица и умрял в с. Сунгурларе, където е погребан.

След смъртта му, баба ни заедно с дядо поп, отишли към Ямбол, където баба купила чифлика (носела пари в едни дисаги, които дядо ми донесъл от последното си отиване до Цариград). Част от двора и една къща тя подарила на брата си.

През време на маневрите свако Андон забелязал на ръката си една червена пъпка. Отишъл при фелдшера, който в този момент мажел с йод други войници и без да обърне внимание на пъпката, намазал я с йод, от което болестта се влошила. След 2-3 дни той се помина. Боледува у дома, но когато беше в агония брат му го заведе у дома си. Страхуваше се да не би леля да го накара да й препише нещо.

През последната нощ, (която прекара у дома, вече в агония), когато всички спяхме, събудихме се от силен удар с чук, върху пода. На сутринта заведоха свако у брат му, мама взе да почисти, като вдигна чергата, за да я изтърси, един конец от чергата беше здраво закован с нов пирон. Ударът беше чут и от хазяите, които живееха в долния етаж.

Дядо си Иван не помня, понеже починал наскоро след заселването в Ямбол. Тогава, майка ми и останалите три деца остават под настойничеството на вуйчо си - свещеника Руси Стоев, също дошъл да живее в Ямбол.

Слушал съм от майка ми и от леля ми Анастасия за техния младежки живот в Ямбол. Другарували са с братовчедките си Зоица и Марийка - дъщери на вуйчо им. Майка ми е била красива мома, учила е няколко години в Ямбол, така че беше добре грамотна, много обичаше да чете разни книги. Както е бил обичаят по онова време, момичетата около някоя къща, в известни часове вечерно време са излизали пред пътните

врата, гдето работили нещо и се разговаряли помежду си. Разбира се и младите момци са правили своите разходки през тези улици и са оглеждали момите.

Майка ми е била така красива, че нейните дружки се съмнявали, дали не си туряла белило и червило. Опитвали с пръсти да остържат нещо от лицето и - разбира се, напразно.

Как е станало запознаването й с баща ни, как я е поискал за другарка, не съм слушал да разказват, но явно е, че това е станало според тогавашните обичаи. Около четири години след женитбата им, съм се родил аз на 13.IX.1893 г., около 9 часа сутринта, като първо тяхно дете. Две години след това се родил брат ми Иван, трето дете е сестра ни Люба, но и нея не помня като дете.

В Ямбол живяхме до 1899 година. Помня добре къщата ни, доста солидна и удобна. Двор - голям, имаше кладенец близо до къщата. Освен това, в двора имаше и чешма с течаща вода, а под чешмата хубаво мраморно корито. Кварталът ни беше близко до р. Тунджа. Кухнята се наричаше „мутвак" - не знам произхода на това название, но слушал съм и в други места на България така да се нарича кухнята. В двора имаше клозет, изграден, както се е правило в ония времена, наричахме го „хале" - може би под влияние на немски език.

Баща ми е бил практичен човек и си е направил сметка - щом в дома има деца, трябва да има и крава, за да се изхранват децата, с чисто мляко. В двора бе изграден обор за кравата и телето й, там се складираше и специална храна за тях. Между другото и чувал с кюспе - това са останките от сусам, след изцеждане на сусамовото масло. Помня, че като играех из двора /трябва да съм бил 3-4 годишен/ отбивах се и до чувала с кюспето, отчупвах си парченца и си похапвах от него. Виждаше ми се много вкусно! Когато виждах телето, играех си с него, но имаше случаи да ме бутне и аз да падам на земята. Разбира се, това ми се забрани и повече не си играех с него.

Леля ми Анастасия /леля Ташка/ живееше в нашето семейство до омъжването си. Заедно с майка ми гледаха домакинството и нас децата. Спомням си как се изреждаха с майка ми в някои дни да избиват масло в дървена буталка, от млякото на нашата крава. Изобилието бе наспорило нашия дом. Спомням си разказваното от майка ни за един случай, по времето когато съм прохождал, дете годиначе. От кухнята ни имаше дървена стълба, която водеше към мазето; служили са си с тази стълба да слизат долу. Един ден, залисани в домашната работа, не забелязали че съм се запътил към тази стълба: търкул, търкул, от стъпало на стъпало, озовал съм се в мазето! Имало е плач от моя страна, имало е вайкане „Олеле детето! Ами сега!" Нейсе, бедата не е била голяма...Идва си баща ми на обяд и докато се нарежда трапезата, като всеки млад баща, ще се порадва на детето. Още повече, то сега прохожда! Хваща ме за ръцете, придвижва ме да ходя, но у мене няма тази смелост, даже се забелязва понакуцване! - „А бе, какво му е на това дете? Уж стъпваше, а сега не ще!" Както и да е, не са му обяснили работата и постепенно удареният ми крак се е поправил. Така, след време баща ми е разбрал случилото се. Впоследствие, този капак на стълбата беше винаги затворен.

Друг случай от детинството ми, показва ученолюбието ми, към което впоследствие се насочих. Бил съм вече над 4 годишен. Един ден майка ми и леля ми, бяха извадили всички книги, които баща ми имаше наредени в библиотечен шкаф - почистваха ги и подреждаха в шкафа. Навярно съм знаел, че децата като пораснат отиват на училище, така че вземах някои

книги от извадените, турих ги под мишница и като казвам: „Отивам на училище", тръгнах засмян към пътната врата. Майка ми и леля ми излязоха след мен и искат да ме спрат. Една от тях казва: - „Остави го да видим какво ще прави". Разбира се, отидох до пътната врата и се върнах.

Баща ми беше много редовен в живота си. Казвал е често: „Щом се ожених, вече скъсвам с приятели от ергенлъка; няма ходене навън, животът ми е в дома, при семейството!" Види се, по-рано, подражавайки на свои приятели, обичал да ходи на лов - имаше модерна двуцевна ловджийска пушка. Не съм запомнил да ходи на лов или да донесе дивеч. Помня го, обаче, как пълнеше с барут и съчми патрони за пушката си. Имаше гилзи, поставяше им определено количество барут и съчми, запушваше ги с някакво картонче-тапичка и така ги прибираше. Стана нужда един ден да употреби пушката си. Кладенецът, който имахме в двора, беше дълбок 6-7 метра и от него постоянно се вадеше вода с кофа. Добре, но домашните забелязали, че в кладенеца има нещо живо, плава из водата... Като си идва баща ми, казват му и той разбира, че вътре е влязла водна змия. Спуска той кофата и сполучва да загребе в нея змията. Тогава, взема пушката си, насочва я към дъното на кладенеца към закрепената кофа със змията в нея. Гръмна с пушката, а ние с брат ми се уплашихме и избягахме. Като извадиха кофата, намериха в нея змията убита. Изхвърлиха я далече, без да ни позволят да я гледаме. Навярно след това са изхвърлили всичката вода от кладенеца, за да се изчисти, макар че тази вода се използваше само за разливане и пране. Както казах, в двора имахме и чешма с питейна вода, прекарана от градската мрежа; забележително беше мраморното корито пред тази чешма.

Друг един спомен имам от родния ми град. За него ми говори един хубав семеен портрет. Снимката е направена на открито, в местността „Острова", сред реката Тунджа, недалеч от нашия квартал. Баща ми е обичал оригиналните прояви и решил да имаме тази снимка. Баща ми и майка ми са седнали на столове, зад тях е права леля ни. Пред баща ми е застанал брат ми Иван облечен с бяла рокличка - бил е на около три години. Аз съм пред майка ни, но с доста наскърбен вид. Мъчно ми беше, че брат ми застана при баща ми, гдето исках аз да бъда. Настаниха ме на второ място, при майка ми...

Но, писано било, наскоро да кажем сбогом на всичкия този уют, на нашия дом и родния ни град.

2. ПРЕМЕСТВАНЕ В ГРАД СЛИВЕН

Интересни са били порядките от онова време - могло е чиновниците да бъдат премествани на работа в друг град. Намерили са в централното управление на Земеделската каса, че клонът им в град Сливен, трябва да се подсили с някой добър чиновник. Решили да преместят там баща ми. Наверно, това е било свързано и с повишение на заплатата. Баща ми приел да напусне Ямбол, но за това е имало и други причини, за които по-долу ще напиша нещо. Ние сме вече три деца, майка ни и баща ни. Сестрата на майка ни е вече омъжена за търговеца на жита Андон Царев, родом от гр. Сливен, но работата му беше на гара Стралджа.

И така, багажът ни е приготвен, взета е от село една кола „чит", такава, с която се прекарват снопи от нивата на хармана. Натоварено е на нея каквото може и се отправя за Сливен. Останала е вкъщи част от покъщнината ни, но която не видяхме повече! Видяхме се качени в един файтон-лондо, впрегнато с два червени коня и така поехме пътя от Ямбол

за Сливен, към новата съдба на нашето семейство. Това са няколко часа път, а ние децата сме весели, радваме се на това пътуване. На смръкване, вече навлизаме в Сливен, но погледът ми е все към „Сините камъни"; интересуват ме, прави ми впечатление, че по височините на Балкана се виждат запалени огньове. Питам баща ми - „Ще се качим ли там, при тези огньове?" Отговори ми, че няма да се качим. Ето че най-после сме пристигнали - привърши се нашето пътуване. Баща ми и майка ми, по пътя почти не се разговаряха, наверно бяха замислени за ходът на бъдещия ни живот в Сливен.

Къде отивахме в този вечерен час? В Сливен живееше сестрата на баща ми - Баласка, с трима от синовете си. Тя вече е била вдовица и както отбелязах в начало, бе майка на пет сина и една дъщеря. Понеже се обичаха с баща ми, приеха ни в дома си на гости за няколко дни, докато стигне багажа ни. Така прекарахме при братовчедите ми и леля ни Баласка, почувствувахме роднинството ни, като тези връзки цял живот спазвахме. Братовчедите ми, един по един свършваха сливенската гимназия и отиваха да следват висше образование в Русия. Издействуваше им стипендия сливенският владика. Единият завърши ж.п. инженерство, другият - минно инженерство, третият - духовна семинария, но впоследствие се записа и студент по инженерство. По-големите им братя, единият завърши право във Франция, а другият - ветеринарна медицина. Види се и баща им е оставил някои средства, та по-големите са могли да следват във Франция. Братовчедът - минен инженер, след революцията се завърна в България, бе на служба в едно от нашите министерства, участвува в преработка каптажа на софийската минерална баня. С него по-често се виждахме, тъй като живееше в София. С него бяхме едноименници.

Животът ни в Сливен бе както в чуждо място. Поддържахме роднинството с леля ни Баласка, както и с две роднински семейства - Симеон Арнаудов и Панайот Тодоров. Те също се обичаха с баща ни. Майка ни всецяло бе отдадена в домакински грижи и в отглеждане нас децата. Станало е нужда да се вземе и момиче-слугинче, за да й помага. Дворът на жилището ни бе голям, със засадени дървета и една малка асма - чардак с лоза. Там ние играехме, като идваха и други някои съседски деца. Често в игрите ни участвуваше и слугинчето. Така един ден, под асмата се развива шумна игра: едни викахме на една страна, други на друга, а на всичко отгоре, слугинчето се качва на асмата, кой знае защо - от лудория! От еднъж, както се бяхме разиграли, дърветата на асмата се събориха заедно с момичето, струпаха се върху нас децата с голям шум. А по тези стари дървета, накривени гвоздеи, колкото щеш! От моята глава и от тази на брат ми потекоха кърви, а майка ни изплашена тича да ни види. Като нямало какво друго да прави, връща се вкъщи, взема шишето със зехтин и налива върху наранените ни глави. Благодарение, че не се е забил някой гвоздей в главата на някого. Превързаха ни с брат ни и така ходехме доста време. Сега и двамата имаме на главите си, под косата явен белег от тези криви гвоздеи. Това лудо момиче наверно го върнаха на село, та не го видях вече!

Един ден, нас трите деца ни заведоха в едно приятелско семейство /това на Симеон Арнаудов/, дето престояхме целият ден, а може би сме и преноощували там. Когато се завърнахме у дома, заварихме майка ни на легло, а до нея едно бебе! Гледаме го, а казаха ни - „Имате още едно сестриче!" Това беше новородената наша втора сестра - Надежда. Така станахме четири деца, увеличиха се грижите на баща ни и на майка ни.

Излизахме да играем и на улицата, с някои близкоживущи махленски деца: гоненица, криеница и други детински игри. Случи се, че

някой бе заболял от заразна болест, та на пътната им врата имаше залепена книга с червен кръст. До вратата седи възрастен човек, пази никой да не влиза в този дом. Този човек, види се обичаше децата и за да не седи празен, без работа, започна да изработва за нас малки и големи колички с колелца. Това бе за него приятно занимание, а за нас случай да имаме колички: завързвахме ги с една връв и ги разкарвахме насам-натам. След време, оздравя болното дете, а ний останахме със спомена за количките.

Пораснах вече и за училище! Един ден, баща ми ме поведе по улиците, към северната част на града. Стигнахме до една къща, влезохме в двора, а там едноетажно здание. Намерихме се там в някаква стая, гдето двама-трима души седяха при една маса. Като минаха преди нас други деца, заведе ме и баща ми. Единият от тези трима души, ме запита как ми е името. Казах - Жеко. Запита и баща ми каквото трябва, записа всичко в една книга и го чух да изговори датата....1900 година. Тогава за пръв път чух годината на нашето летоброене - бях доживял 1900 година. Станах вече ученик от първо отделение. След няколко дни ме заведоха пак в това училище, бяха следобедни часове. Дворът бе пълен с деца като мен, но имаше разбира се и по-големки. Всички се познаваха, защото бяха от този квартал или махала. Продължаваха да се гонят или да играят, както са правили това и по тяхните улици. Само аз бях никому непознат, затова останах на стълбите, гдето ме остави баща ми, като ми каза да чакам докато дойде учителката. Действително, не след много време, пристигна една жена, изкачи се по тия 4-5 стъпала и спря при мен. Позасмя се и се обърна към играещите, които като я видяха престанаха да играят. Каза им: „Какво сте се разтичали, бре! Викате толкова много. Ето като него трябва да стоите мирни!" Така им каза тя, посочи ме и помилва засмяна. Явно, че се намирах между деца на обикновени семейства, на работници по текстилните фабрики, или занаятчии. Затова и учителката ме отличи от тях - друго е да си дете на банков чиновник! Но така беше, според къщата в която живеехме, падаше се да уча в това махленско училище.

Учителката ни се казваше Кина Кънева, при нея изхарах първо и второ отделение. А училището ни се казваше „Бабиното Маламкино" училище. Види се, къщата е била на някоя жена баба Маламка. Там учихме една година, а на следващата ни преместиха в друго здание, специално за училище, намиращо се към центъра на града. Там се помещаваше и девическата гимназия.

Към края на учебната година, баща ми ми каза, че ще се явя на изпит за завършено второ отделение, понеже ще отидем да живеем в друг град. Наистина, след няколко дни учителката ме заведе в една стая, при още двама учители, които ме изпитаха на кратко по предметите, които съм учил: четене, смятане, писане. Дадоха ми свидетелство за преминаване в трето отделение. През останалите малко дни от учебната година, не ходих на училище в Сливен.

3. ЖИВОТЪТ НА СЕМЕЙСТВОТО НИ В ГР. КАРНОБАТ

Защо пък сега преместиха баща ми на служба в Земеделската каса в гр. Карнобат? Тогава можеха да гонят някой чиновник по партизански причини. Баща ни беше русофил, знаеше великото дело, която руският народ извърши като ни освободи от турците. Тои не се занимаваше с партизанство; такова е съществувало в България, много хора са страдали

от промени в управлението и идването на власт на тази или онази партия. Ще опиша това, което помня за живота ни в Карнобат. Повече личеше, че баща ни пак е предпочетен за някаква особена служба. Затова го преместиха в клона на Земеделската каса в този град. Пак го повишиха - знам че впоследствие вече е получавал по 150 лв. месечно. Тогавашните пари бяха още по-ценни - хубави златни наполеони!

И така, покъщнината ни от Сливен пак бе натоварена на кола - „чит" и отправена по шосето от Сливен за Карнобат. Ние, вече шестчленно семейство качени във файтон-лондо, поехме към новите условия, които живота ни предлагаше. Настанихме се в доста хубава къща, близо до центъра на града, самостоятелен двор, едноетажна, две стаи и кухня. Хазяите бяха от видната фамилия Коларови, които заемаха друго помещение в двора. Помня, че тогава беше останал само един млад човек от семейството. Беше добър към нас момчетата и ни помагаше с брат ми да си правим хвърчила. Записахме се с брат ми в училище, аз в трето, а той в първо отделение и така нашето ежедневие тръгна благополучно в новите релси. Тук баща ми пак бе използуван в службата си, да обикаля някои села в Карнобатска околия, да провежда политиката на Земеделската каса; просвещавал е селяните как да ползуват кредити от същата, вместо да плащат високи лихви на лихварите в града. Така баща ни е опознал живота на българските селяни, помагал им е да си запазят имотите. Заради ползата, която са виждали от неговите напътвания и съвети, много са го обикнали.

Грижите на майка ни не са били малко. Да отглеждаш къща с четири деца, във време, когато всичко е минавало през ръцете на домакинята. Всеки месец в къщи се донасяше един чувал с хубаво брашно, от което майка ни месеше два пъти в седмицата хляб. Хлябът се занасяше за изпичане в махленската фурна- така ние имахме винаги хубав хляб. Баща ни и доведе за помощница едно момиче от Ачларе - Карнобатска околия; така майка ни насмогваше в шетането. Оставаше й време и да чете ония книги, които тогава се отпечатваха, а това бе нейното любимо занимание през свободното време. Помня, че тогава излизаше на брошури романа „Гарибалди", пълен с приключения; в този роман се описваше живота на италианските революционери и техният водител Гарибалди. Впоследствие и аз открих тези брошури и прочетох увлекателният роман.

Доколко баща ни беше оригинален, се вижда от един такъв домашен режим, необичаен за гражданите на гр. Карнобат. Не обръщаше внимание какво ще кажат хората, а го провеждаше през лятото, с целокупното наше семейство. Вечер, като се връщаше от работа, ние малките и майка ни го очаквахме и всички тръгвахме да излезем на разходка вън от града. Майка ни завързваше в някаква голяма кърпа вечерната храна /обикновено остатъка от обеднят гювеч с месо, или друго ядене/, даваше я на нас с брат ми, тя повеждаше двете ни сестричета, и през центъра на града, се запътвахме към близката височина наречена „Дядо Димчовият баир". Спирахме там на някоя хубава полянка, разполагахме яденето и се нахранвахме на чист въздух, сред природата. Градът се стелеше долу под нас, ние децата играехме нагоре-надолу, а родителите ни се разговаряха. И така, при настъпване лятната вечер се завръщахме пак тържествено в дома, за да прекараме нощта. Карнобатска идилия.

Баща ни и майка ни имаха практика да ни приучат на полезен труд. Всеки от нас трябваше да върши някаква работа, за да облекчим родителите си. Аз например, помня как се потех да изчистя обущата всяка

сутрин, да ги намажа с „вакса"- боя за обуща, да ги излъскам с четка, така че излезе ли баща ми или ние на улицата, да сме прилични. Други случаи на трудолюбие. Градът нямаше добро водоснабдяване. Вода носехме за пиене и домакински нужди, от една градска чешма, на около 200 метра от жилището ни. Дойдеше ли време за пране, ние с брат ми бяхме длъжни да напълним един голям казан, с около двадесет литра вода, както и други съдове с вода за пиене. Напълвахме на чешмата един котел от десет литра, който нанизвахме на кобилица и така, аз отпред, брат ми отзад - занасяхме водата до дома. Така няколко пъти, докато напълним съдовете. Като подарък получавахме от майка ни един „гологан" / тогавашна монета от 20 стотинки/. Така спечеленото богатство използвахме да купим канап за пускане на хвърчила. Такива хвърчила правеха всички момчета от нашата улица, пускахме ги да хвърчат нагоре; който имаше най-много канап, хвърчилото му стигаше по-голяма височина, а това беше нашата момчешка гордост през лятото. Дойдеше ли зимата, падне ли сняг, излизахме на пързалките. До нас имаше една височника, наречена „боклучката"; От тази височинка се спускахме с шейни, получаваше се известна бързина, а това състояние е много приятно за всички момчетии. Не липсваха падания, приятно търкаляне из снега, пак ставаи, тичай - до насита. В Карнобат правеха и едни по-особени шейни, високи като столче - около 20 сантиметра; може би чрез тях имаше друго удоволствие, наричаха тези шейни „казак".

Искам да подчертая, че на нас децата, баща ни никога не ни даваше пари за харчене, да си купуваме закуски или сладки за училище. Помня един път, като отивах на училище, застигнах баща ми по пътя и му поисках: „Тате, дай ми някоя пара, да си купя нещо!" Той не ме запита нищо, но извади от джоба си една монета /петаче, или десетаче/, даде ми я и аз продължих по-нататък към училището.

Как се разви по-нататък службата на баща ми в неговата Земеделска каса? Тогава е излязъл закон, всички земеделци да заплащат данъка си към държавата, с така нареченият „десятък" - даване в натура една десета от произведеното жито. Земеделската каса в градовете, бе натоварена да приема в свои складове донесеното от земеделците жито. Ето, че работата в тази област бе възложена на баща ми. Предадоха му големи складове за жита, а от сутрин до вечер пристигаха селяни с коли, предаваха житото и получаваха документ, с който се справяха по-нататък. Разбира се, службата е организирана да се върши от много хора, но главен отговорник е бил баща ни, като представител на Земеделската каса, съответен владетел на това народно богатство. След запечатване склада вечер, когато работата е била привършена, баща ми се прибираше извънредно изморен. Имаше случай да ни покаже как си е изгорил пръстите при поставяне печатите с червен восък върху вратите на склада.

Това продължи изглежда само една година. Правителството като видя, че няма смисъл от тази практика, отмени закона за десятъка. Този закон засегна всички търговци на жита, тъй като не можеха да купуват от селяните. Все пак, Земеделската каса е трябвало да продаде някому тия складирани жита; естествено, ще ги закупят пак търговците, за да ги изнесат за странство, а складовете се опразвали, за да се отвори място на новите постъпления. Какво се е виждало? - Всеки склад давал известен не малък излишък. Това се е дължало предимно на тогавашния обичаи, при мерене житото с шиник, на всеки 40 шиника, единият се дава „доврук", т.е. пресипан над мярката с жито и така се е изсипвал в склада. Ето тогава, на какво изкушение е бил поставен баща ни, от един търговец, който често закупувал храни от складовете. Казва на баща ни: „Тези излишеци, които

остават, ще ми ги даваш без да влизат в сметката, а на тебе ще давам някаква сума да се ползуваш". Ето где проявява баща ми честността си! Пропъжда изкусителят с думите: „Предпочитам да ме похвали началника на Земеделската каса, без да ми даде възнаграждение! Твоите пари не ги искам! Ще оставя на децата си моето честно име".

Може би сме взели нещо в наследство от честността на баща ни. В мен никога не е минала мисъл да обсебя чужди пари, макар че през живота, макар че в службите ми в разни предприятия, много пари са минавали през ръцете ми, бил съм доверено лице. И в мен надделяваше чувството, да бъде похвален за честността ми, а не да взема чуждото и да го употребя за охолен живот. Така бяхме възпитани от деца - не познавахме сладостта на парите.

Баща ни, със своята заплата ни гледаше добре. Бяхме нахранени, обути и прилично облечени. През лятото, вземаше мен и брат ми, завеждаше ни в дюкяна за обуща и ни купуваше по един чифт „еминийки" /леки обувки от тънка кожа и подметки/, та с тях прекарвахме лятните месеци; бяха и евтини - около два лева. През зимата, купуваше ни друг вид леки обуща, наречени „местюфи", топло подплатени за да топлят. Тях обувахме с гумени галоши и така прекарвахме до идване на пролетта. Такива гумени галоши се внасяха у нас от гр. Рига, гдето имаше фабрика, а производството имаше марка червен триъгълник. Бяха добре, елегантно изработени, беше приятно да се носят; дълго време в ония години, интелигенцията се ползуваше от тоя вид галоши.

В Карнобат изкарах трето, четвърто отделение и първи клас. Не бях от много силните ученици. Никой въщи не се занимаваше с нас, как сме с уроците. Грижите на родителите ни са били в друго направление. Имам един спомен, как в урок по български език, учителят в клас ни препитваше. Запитваше ни за разни граматически правила, та запита и мен - думата „клещи", съществително име ли е или собствено. Аз отговорих - собствено! А учителят се изрази насмешливо: „Като че ли само един циганин има клещи! - Това е съществително име!". Благодаря, че оттогава правя разлика между собствени и съществителни имена!

През тия години, баща ни е имал други тъжни преживявания. Трябвало е да загуби къщата ни в гр. Ямбол. Как е станало това нещо? Още докато сме живяли в гр. Ямбол, той е станал гарант на някой свой приятел, заемащ служба с парична отговорност. Но така служил, че бил „начетен" за липса на суми, като нямал имот, посягат на баща ни като гарант. Обявяват къщата ни за продажба чрез съдия-изпълнител. Баща ни ядосан от всичко това, не помръднал пръст да отхвърли отговорността или да откупи той къщата. Единствено се е съветвал и споделял грижите си със своят „баджанак", мъжът на леля ни Анастасия. Той му е предлагал да откупят поне къщата, трябвало да се платят около 1200 лева; баща ни, за да покаже известно презрение към целият тогавашен порядък и към хората, които го опропастиха, отказал да се интересува. Та сме останали без къщата. Тия преживявания, обаче са изтормозили баща ни, вътрешно не се е успокоил - започна да се оплаква и от болки в стомаха.

Ще опиша един случай от онова време, от който се вижда, че баща ни имаше тънко чувство за роднински отношения. Най-големият син на леля ни Баласка, мой братовчет - Панайот Георгиев, беше вече завършил юридически науки и работеше в Сливен, като адвокат. Така се наредило, че се ожени за мома от Бесарабия - гр. Болград. Тогава ние живеехме в Карнобат. Братовчедът на въщане от Болград, с младата булка идва до Бургас с параход, а оттам с влака минаха през Карнобат за Сливен. Баща ни е бил известен кога точна ще минат, та ние нея сутрин - цялото

семейство, родители и деца, бяхме на гара Карнобат! Влакът разбира се пристига по разписанието си, слизат от вагона братовчеда с булката и се поздравяваме; те и ние, сияем от радост! В това време, продавач на хубави топли бюреци, донесе две тавички, сложи ги на стол, наряза майсторски тези лакомства, а баща ни покани гостите и нас да направим закуска. Приятна изненада! Повече поднасяне към устата топлият бюрек, а по-малко говорене. Влакът не може да ни чака да изядем всичко, както бе тогава редът, зачу се третият звънец, а това значи, след минута влакът продължава пътуването. Така щото, нашите скъпи гости побързаха да се качат, изпращани от нас с усмивки и благопожелания. Това събитие направи впечатление и на други, които бяха на гарата - не всякога минават такива сватбари през Карнобат и да направят чест да слязат и закусват! Прибрахме се у дома, под впечатленията от тази среща, майка ни се радваше, че племеникът на баща ни си е довел такава млада, хубава булка. Научихме че булката е българка, има образование, името й Мария, но галено я наричаха Маричка. След две-три години, мен съдбата ме отправи в Сливен и преживях у братовчета ми две години, като ученик в сливенската гимназия. По-долу ще опиша и този период от Юношеството ми.

Още един приятен спомен от Карнобат и влака, които минаваше там. През 1963 година, се извърши освещаването на новопостроеното пристанище в град Бургас. Един ден, майка ми ме облече празнично, натъкми и другите деца, па вкупом цялото ни семейство се отправихме за гарата. Бяха ми казали, че нашата леля Зоица, с мъжът си, които живееха на гара Стралджа, ще минат през Карнобат на път за Бургас, да присъствуват на тържественото откриване на пристанището. Пожелали да заведат и мен, тъй като съм им бил симпатичен, а още повече те бяха бездетни. Дойде влакът, локомотивът изпускаше своите кълбета дим, показаха се на вагона нашите сродници, слязаха за малко да се поздравят с нас. Леля ми Зоица ме пита, ще дойдеш ли на Бургас? Аз разбира се се радвах на такова пътешествие - вече бях десетгодишен, тъй че тяхното благоволение към мен ме изпълваше с радост. Мъжът й - свако Димитро / Димитър Шивачев, родом от Одрин/, беше приятел на баща ни, тъй че роднинските връзки добре се очертаваха и с приятелство.

Качваме се ние пътниците на влака, моите близки ни пожелават добро пътуване и ето ни на път към прославеният Бургас, към морето, за които само бях слушал да се разказва. Моите роднини ме поставиха да седна между тях. Позаговорвахме за каквото ме питаха, но мен все ми е тъжно, че за пръв път се отделям от майка си, баща си и дечурлигата - брат ми и двете сестричета. Вечерта сме в Бургас, имахме запазена стая в хотел близо до пристанището, така че бяхме готови да сме на тържеството.

Самото тържество ще опиша накратко, каквото съм видял и почувствувал. Но следва да кажа предварително няколко думи за свако Димитро. Той беше търговец на жита, живееха на гара Стралджа. Работеше като клиент на голяма експортна фирма в Бургас - големият богаташ Криона Триандафилов. Тази фирма приемаше изпращаните от Стралджа вагони с жито и други храни, продаваше ги за сметка на клиента според борсовите цени, всичко се е отразявало в текущата сметка на клиента; същият е бивал кредитиран от фирмата, когато изкупуването на жита е било в разгара си, а се е очаквало и повишение на цените. Когато станах двадесетгодишен, като чиновник на Търговска индустриална банка в Бургас, минах през всички тези процедури, та ми е ясно да ги опиша.

И така, ние сутринта сме на пристанището, между народа дошъл от цялата страна за необикновеното тържество. Не бях на високо, за да

гледам, но разбираше се какво става. Музики гърмят, речи се произнасят, зачуват се и топовни гърмежи. Казаха: „Иде, иде! Ето го крайцера „Надежда", в който се намира княза /Фердинанд/". Широкият вход на пристанището е с опънатата лента, преминава парахода, а князът отрязва лентата! Ура, колкото искаш! По едно време, свако Димитро и леля Зоица решиха, че е по-добре да отидем в хотела, а оттам през прозореца на стаята си ще видим по-добре тържеството. Така и направихме. Какво ще гледаме? Хора и хора - безкрай! Ех, за ония като нас, които живеехме в малки селища, необходимо е такова зрелище, а и на мен самият остави спомен за цял живот. Свако Димитро, в следващите дни се е срещнал със своята фирма, разбира се, такава среща е важна за информация и уговорки по работата. Поехме пак пътя с влака, баща ми ме прие обратно на гара Карнобат и така останаха спомените около леля Зоица, първа братовчедка на нашата майка. В следващите 4-5 години, съдбата е предвидила нови преживявания за мен, в това семейство. Но ще дойде ред и за това описание.

4. В СУНГУРЛАРЕ

Изложих по-горе влошеното състояние на баща ми, как започва да боледува от стомах. Търсил е помощ от лекари, но безуспешно. На всичко отгоре, пак е трябвало да се жертва за интересите на Земеделската каса. Развитието на работата и дейността на Касата, наложили да се открие агентура в село Сунгурларе. Кого да изпратят там? - Пак баща ни! Той познава клиентите-селяни от района, знае службата, верен човек е, назначават го заведущ агентурата. Това значи - сам да върши всичко, тъй като няма никакъв човек за помощник. Той приема. Ето ни цялото семейство през 1905 г. сме настанени в село Сунгурларе. Хубаво село, плодородие, хората добри, обаче - село! Налага се грижа и за мен, следва да ме изпратят в Сливен, да уча трети клас в сливенската гимназия. Где другаде? Ще живея при леля си Баласка. Глава на семейството беше синът й, моят братовчед Панайот Георгиев. Както казах по-горе, той беше адвокат, живееха добре с булката си, както й казвах - леля Маричка. Отнасяха се добре към мен, хранех се при тях и за всичко се грижеше леля ми Баласка. За жалост и тук никой не се грижеше за успеха ми в училище - завърших учебната година със слаба бележка по аритметика. Когато през ваканцията се завърнах в Сунгурларе, заварих баща ни много угрижен, често седеше вечер на верандата в къщата гдето живеехме. Повика ме един път и ме попита строго „Защо получи слабо по аритметика?" Аз, със момчешкият си ум не можах нищо да отговоря, а само се усмихнах. Баща ми ме сгълча: „На всичко отгоре се смееш! Почни да учиш и да издържиш поправителен изпит, за да минеш в четвърти клас!"

Лятото мина в игри с брат ми и други деца. Ходихме с майка ни и други роднини на река Камчия; те опраха чергите и други домашни работи, а ние се къпехме в реката. Баща ни не беше добре със здравето, но все си гледаше работата. През месец август, той взема отпуск и цялото ни семейство отидохме на курорт в манастира при село Сотиря - близо до Сливен. Преди това, баща ни беше ходил в София да бъде прегледан от по-добри лекари, но и те не можаха да му помогнат. Тогава медицината не е познавала болестта язва, нито рак, не познаваха и операциите за тия болести.

Този манастир, в който почивахме, беше на много хубаво място в склоновете на Стара планина. Използуваха го много сливенски семейства през летните месеци. Баща ни беше познат с игумена, той даде на

семейството ни хубава стая и прекарахме добре. По едно време, стана дума, че трябва да се запишем за училище. Брат ми беше изкарал четвърто отделение и трябваше да дойде с мен, да учи в сливенската гимназия. Оказа се, че трябва веднага да стане записването ни в сливенската гимназия, но нямахме при себе си документите за завършеното образование. Баща ми измоли игумена да даде манастирското магаре, за да отида до село за тия документи. Пътят не бе малък, но благодарение, че бях минавал и други път по него, баща ми също ми даде упътвания, та така можах да пропътувам благополучно на отиване и на връщане. Даже нашите роднини там, ми напълниха две кошници с грозде, турихме ги в дисаги, та на третият ден живо-здраво се завърнах при нашите в манастира. В края на летуването, отидохме с брат ми в Сливен да се запишем за училище, а семейството ни се завърна в Сунгурларе. Леля ни и роднини ни намериха квартира в едно семейство - Задгорски, майката вдивица, а имаше двама синове на наша възраст, също ученици. Беше уговорено да ни дава и храна на първо време. Изглежда, че в момента не й бяха дадени никакви пари, беше и тя бедна. Даваше ни сутрин само чай, без сирене, а на обяд пак нещо много скромно. Ходехме и при леля си, но и там не бяхме много желани. Ходехме редовно на училище, аз бях издържал изпита за четвърти клас. Гимназията имаше своя дисциплина и една от първите заповеди на директора беше, всички ученици да поставят на ученическите си шапки герба на гимназистите. А ние с брат ми нямахме никакви пари, нито можехме да поискаме от някого. От баща ни, от майка ни - никакви известия. Рискувахме да ни изключат от училище.

За този ден, леля ни беше поръчала да отидем при нея след училище, така и направихме. Нахрани ни, па ни каза: „Днес ние ще отидем на баня, но вие двамата ще занесете две бански бохчи с хавлиите и други неща". Като беше готово всичко, взехме ги с брат ми и потеглихме към банята, гдето ще чакаме тя да дойде с другите, които ще се къпят. Вървим с брат ми, умислени за нашата участ. Гледам по едно време, към средата на пътуването, една монета сребърна от 50 стотинки, лъщи пред мен на земята. Викнах радостен, взех монетата и казах на брат ми - „Ето точно толкова ни трябва за два герба!" Спасихме положението, веднага купихме гербовете и с достойнство продължихме достъпа в гимназията. Ние тогава не знаехме с брат ми да се молим на Бога, но види се, имало е някой в духовният свят, който се погрижи и ни улесни с това малко чудо.

Не мина много време, може би вече бяхме към края на септември, ето че всички от семейството ни, от Сунгурларе дойдоха в Сливен. Баща ни в лошо положение с болестта си. Съдействуваха ни наши роднини / свако ни Андон, мъжът на леля Анастасия/ намериха ни удобна къща и се настанихме в нея. Целта на идването е била, баща ни да е близко до лекари и действително, такива идваха постоянно у дома. Лекарства се вземаха, но безполезно. Не минаха много дни и баща ни почина. В последните си дни, поиска да ни види за последен път и така, със своите болки напусна този свят. Погребахме го в Сливен, при стечение на наши роднини и близки. Това бе през месец октомври 1906 г.

5. ТРУДНИ ДНИ ЗА СЕМЕЙСТВОТО НИ, ЗА ДА СЕ ОТВОРИ ПЪТ КЪМ НОВИЯ ЖИВОТ

Майка ни - млада вдовица и ние край нея четири сирачета! Двете ми сестричета още не ходеха на училище, а двама с брат ми продължихме да учим в гимназията. Грижите за издръжката на нашето петчленно

семейство не бяха малки - това бе товар за родните ни. Явно участие вземаха леля ни Анастасия, мъжът й - свако Андон Царев, и двата ни вуйчовци - Димитър и Александър. Според тогавашният закон за пенсиите, баща ни не е имал право за пенсия, не му е достигало една-две години стаж. Въпреки всички постъпки, представяне документи и молби до учреждения, на майка ни не се отпусна никаква пенсия. Дадоха й само една малка помощ, която чиновниците на Земеделската каса в Сливен са събрали помежду си. Помня, с какво съжаление ме поглеждаха тия бивши колеги на баща ни, когато с майка ми отидохме да получим събраната от тях сума. Започнахме един тъжен живот, прикътани край майка ни. Жалко, че аз не се учих добре! Ходех редовно на училище, но знанието не проникваше у мен, получавах в края на учебните срокове слаби бележки. Върна се от училище, а след обяда, изваждам учебниците, прехвърлям ги един по един, па си казвам: „Това няма какво да го уча, това също и т.н." На другият ден ги вземах и отивах на училище неподготвен. Самият аз нямах съзнание, а нямаше и кой да ме подхване и приучи на дисциплина при ученето. Разбира се, в края на учебната година, когато класният наставник ни раздаде книжките с бележки по успеха, като взе моята книжка, каза: „Панайотов Жеко остава да повтаря класа!"

Един ден, дойде да ни посети вуйчо ни Александър, който живеше в Бургас; като е говорил с майка ми, запита ме: „Искаш ли, вместо да ходиш на училище, да постъпиш на работа? Ще отидеш да живееш при свако си Андон в Стралджа и ще му помагаш в неговата работа". Това предложение ми се хареса. Така и стана. Не само аз отидох, но цялото ни семейство се преместихме при леля ни Анастасия в Стралджа, чийто мъж, както казах по-горе, бе свако ни Андон Царев. С една дума, те поеха издръжката ни. Това е било изходното положение - вместо да живеем в чуждият за нас град Сливен. Благодарение, че майка ни и леля ни се обичаха много, живяли са заедно, леля ни живееше в новото семейство на сестра си докато се ожени, така че и сега съдбата ги приобщи да са заедно.

Тук спомените ми са бледни, не знам кога и как майка ни и децата наново се озоваха в Сливен. Двете ни сестричета започнаха училище, а брат ми твърди, че той продължил да учи в сливенската гимназия. Аз обаче, останах в Стралджа, един вид на работа, а живеех в семейството на леля ни; те нямаха деца. В какво се състоеше работата ми? Свако ми Андон, като търговец на жита закупуваше такива от селата в района на с. Стралджа, докарваха ги и складираха в наети складове на гарата; от време на време натоварваха по един вагон жито, който се изпращаше в Бургас. Свако ми имаше съдружник, на име Евангел Макриополус /грък, дошъл в България за да работи търговия - житарство/. Техен представител в Бургас беше пак Криона Триандафилов, за който вече споменах по-горе. Аз, разбира се помагах в цялата работа, като извършвах каквото ми изискваха. Свако ми имаше кон, с който ходеше по селата да купува храни: жито, ръж, ечемик, овес. Като се върнеше от път, поемах конят му, развеждах го както му е реда, за да се отмори и тогава го настанявах в обора. Грижех се да го назобя с ечемик, да го напоя. Същите грижи имах за коня и когато не е на път, като един два пъти на ден го извеждах да го разходя. Чистих обора му, постилах му слама за да легне през нощта и т.н. По едно време имахме и талига, в която впрягахме коня и свако ми ме вземаше със себе си по селата. Някога преспивахме в село, но се прибирахме в Стралджа. При тези пътувания, като спрем край кръчмата на селото, виждам закачени суджуци и казвам: „Свако, купи малко

суджук!" Той разбира се правеше това и на обяда си похапвахме. Когато дойдеше ред да се товари вагон с жито, беше нещо като празник. Идваха хамали, те бяха арменци, емигранти от Турска Армения, постилаха голяма коневирена черга, поставяха на единият й край машина-веялка. Няколко души започват да изнасят чували с жито, сипват го в улеят на веялката, един върти с ръка механизма, а житото като премине, пресява се, очиства се от прах и излиза от другата страна; там друг работник го прехвърля с лопата, постепенно се натрупва голям куп. От мен се искаше да измитам с метла сламки и осил, които са пристигнали с житото. Най-после започваше с крини /шиници/ житото, един след друг да се пълнят празните чували до горе. Взимаха чувалите по един хамалите и изнасяха житото с чували до вагона. Като се напълни, обикновено с 15 тона жито, предаваха го на гарата, пломбираше се и още вечерта заминаваше за Бургас. В близките дни ни се съобщаваше по каква цена е продадено житото и каква сума е мината на сметката при фирмата в Бургас. Радваха се, когато е имало повишение на цените и са доволни, че са спечелили 300-400 лева. През цялата година, може би се изпращаха така 40-50 вагона с жита и други за Бургас.

Дойдеше ли Нова година, фирмата в Бургас, изпращаше големичък колет с подаръци - мандарини, смокини и други редки плодове, този колет се разпределяше на семействата на съдружниците и се чувствуваше празника по домовете им. Идвала е и годишната сметка, за да се види какъв капитал е образуван при фирмата в Бургас - каква е ползата от годишната работа. Общо казано, живееше се скромно, защото не всякога се е печелило!

Друг спомен от ония времена. През лятните месеци, преди селяните да приберат реколтата, свако ни вземаше отпуск, така да се каже, и ни качваше с леля ми на каруцата, па хайде чак на сливенските минерални бани. Престояваше се там не повече от седмица, защото удобствата не бяха добри. Връщахме се пак в Стралджа и трудът продължаваше.

Измина 1907, дойде 1908 година. А тази 1908 стовари върху нас нови нещастия. Докато баща ни беше въздържател, то свако ни Андон обичаше алкохола. Всяка вечер, след работа си купуваше ракия или мастика, около 200 грама и си я изпиваше малко по малко. През септември 1908 година се обяви Независимостта - отхвърляне зависимостта на България от Турция, както бе постановил Берлинският договор през 1878 година. България се опасяваше да не би Турция да ни обяви война, затова мобилизира войските си. Свако ни Андон също постъпи войник в запаса. Война, разбира се нямаше, свако ни се върна, но ето че заболя от болестта „червен вятър". Отиде на лечение в Сливен, гдето живееше негов роден брат. Там набързо почина от тази тежко-излечима болест. За тази му съдба допринесе тревогата при мобилизирането му, неудачи през годината от неговата търговия и т.н. Може би и организмът му отслабна от употребата на алкохол, не можа да противостои.

Ето ти вече и леля ни Анастасия вдовица - едва бяха минали две години от вдовството на майка ни. Разрешението на въпроса бе, да се прибереме всички в Сливен. Една помощ ни остави само свако ни Андон, който се беше застраховал при застрахователно дружество „Балкан" в размер на 2000 лева. Като наследници на застраховката, беше определил леля ми и мен. Падаха ни се по хиляда лева. Моята част получи майка ми, като моя настойница. Благодарение на тези пари, преживя се една-две години.

Аз, обаче, пак останах в Стралджа. Сега вече в семейството на леля ни Зоица и нейният мъж - свако Димитро Шивачев. За тях описах

доста в страниците, когато ме водиха на освещаване на Бургаското пристанище. Те ме приеха пак поради тия хуманни съображения спрямо семействата ни - майка ни, леля ни и ние четири деца.

В новата обстановка, пак бях на прехрана и отглеждане при тези мои роднини. Бях вече в шестнадесетата си година и ми се възлагаше по-сериозна работа. Моят свако Димитро, от време на време ме изпращаше до близки села, да придружавам две-три талиги, заплащах на селяните закупената храна и като натоварвахме житото, завръщахме се в Стралджа. Имах даже един случай, когато сам докарах една талига жито - това беше важно „кръщение" в работата. Каква беше заплатата ми? Освен че бях при родните ми на пълна издръжка, но в края на всеки месец ми се отпущаше един чувал жито, което се смилаше на близката моторна мелница. Брашното веднага отиваше на гарата, за да отпътува за Сливен, с това се осигуряваше поне хляб на моите близки в Сливен - майка ни, децата, леля ни.

За да се очертае морала на хората от онова време, ще опиша какво се случи с леля ни Анастасия, как се отнесе с нея братът на свако ни Андон. Казваше се Димитър Царев. Той изглежда, че не е гледал със симпатия на леля ми, а сега го беше яд, че тя наследява брата му, че тя и майка ми получиха две хиляди лева от застраховката. Така, решава и завежда дело за наследство от имуществото на брата си. Леля ни не се е противила на това, той спечелва делото и взема изпълнителен лист. Съдебният пристав се явява у дома, описва някаква скромна мебел и покъщнината на леля ми; едно вехто писалище-бюро и една черга от „чеиза" на леля ми. Тя и тук не обжалва, за да запази правата си. Той взема тия неща като свой дял и с това се задоволил. Това поведение на леля ни, вече подсказва, че е примирена със съдбата си, имала е нов мироглед. С една дума, станала бе „набожна"! Нейният девер, който така постъпи, също напусна този свят. Не е разбрал как трябва да се живее. Но Провидението бе определило нещо друго за две от дъщерите му! В следващите години, пак покрай леля ми се запознаха с Бялото Братство и членуваха в сливенския кръжок на Братството. Те от своя страна обичаха леля ни и я уважаваха като близък човек. Може да се каже за онази преходна епоха: „О време, о нрави!"

С написаното дотук, може да се каже, че стигнах до другата част на спомените ми. Ще добавя, че в годините 1909, 1910, 1911 и 1912, майка ми и леля ми бяха ревностни християнки - „набожни", както ги наричаше народа - посещаване на църквата беше необходимо за тях, но вече слушаха за новото, което изгряваше в света! Леля ни беше по-ентусиастка, възхищаваше се от разговорите водени от хора запознати с новите идеи; когато се върнат в дома, започва да споделя с майка ми за срещи с такива хора. И впоследствие, когато са се срещнали с души от света, но жадни за по-възвишени прояви, казваше на майка ми „Казвам ти Русо, това са готови хора!"

6. СЛИВЕНСКОТО БРАТСТВО

В онова време, в Сливен е имало доста религиозни хора, част от които постъпиха в образувалият се кръжок на Братството. Знае се, че когато пред Учителя се е говорило за малочислеността на братството в Сливен, Той е казал: „Там, аз имам 600 души, които са от новото Божествено учение!" Имам един списък от около 100-120 души братя и сестри, записани в сливенският кръжок.

Кръжокът на Братството в гр. Сливен е основан от Димитър Добрев, който бе военнослужащ в Сливенския пехотен полк, като федфебел.

Въпросният списък е отпечатан, а пред него има дълга молитва*, чрез която се иска благословение на всички братя и сестри на гр. Сливен. Така под N 11 е Иван Жеков - родния ми брат, а под N 29 е Руска Жекова - майка ми. На списъка има отбелязани 72 имена.

МОЛИТВА

Господи, Боже наш, ний ти се молим от душа, чуй молбата ни, която отправяме към Теб в този час. Ние, които толкоз много сме нарушавали Твоите заповеди и повеления, и сме пристъпвали Твоят Свят Закон, днес търсим Твоята Бащинска подкрепа и като съзнаваме нашата пълна зависимост от Теб и се уповаваме на великата Твоя милост, при все че непрестанно сме Те оскърбявали, ний идем при Теб и викаме с всичкото си сърце и душа: „Ела, скоро, Господи, слезни отъ високите небеса и се установи в нашите сърца, ето те - сърцата ни са отворени, влезни в тях, направи свое жилище в нас и ни преизпълни с благодатта на Духа Святого, та от сега всяко наше слово от Тебе да изхожда в Твое име и за Твоя слава да бъде.

Ето до тука дойдохме Наставниче наш, Спасителю наш, по нататък вземи ни Ти и поведи ни по стъпките Си и нека от сега всяка наша стъпка в Твое име и за Тваоя слава да бъде. Искаме Господи и драго ни е да хвалим името Ти и да напоменуваме за Твоята слава и величие пред человеците; ето заради това ний Ти се молим от душа Ти да ни благословиш и да прибъдваш завинаги в нас, да вложиш Законът Си въ сърцата ни, словото Си в устата ни, и движими от Твоятъ Свят Дух, напътвани в Твоят прав път да можем да послужим на ближните си, да сторим волята Ти и да Те прославим на земята.

БЛАГИЙ, ГОСПОДИ, молим Ти ся благослови делото Си в този град и стори щото нека то, - Твоето „СВЯТО ДЕЛО", все повече и повече да затвърдява и преуспява.

Молим Ти се още благослови всички братя и сестри от този град с които се подвизаваме в Твоите пътища;

Следват имената:

1. Кочо Андонов
2. Матей Пренеров
3. Стефан Петров
4. Иван Гочев
5. Матей Станев
6. Господин Георгиев
7. Димитър Добрев
8. Михаил Кантарджиев
9. Петър Чорбаджиев
10. Георги Ненчев
11. Иван Жеков
12. Георги Сотиров
13. Иван Калканджиев
37. Василка М. Бояджиева
38. Щиляна Димова
39. Марийка Добрева
40. Събка Господинова
41. Кортеза Стефанова
42. Димитра Сотирова
43. Мария Райнова
44. Райна Грозданова
45. Мария Георгиева
46. Радка Тодорова
47. Иванка Михайлова
48. Радка Дачева
49. Анка Людцканова

**Молитвата и списъка ще бъдат публикувани към материалите на Сливенското братство.*

Но тук го публикуваме също, защото добиваме представа за началните години на Сливенското Бяло Братство.

14. Марчо Киров
15. Киро Петров
16. Христо Кънев
17. Мария Таушанова
18. Щиляна Маркова
19. Мария Стефанова
20. Щиляна Кирова
21. Мария Милкова
22. Ташка Стефанова
23. Цанка Чорбаджиева
24. Кръстина Щилянова
25. Рушина Х. Христова
26. Съба Кутева
27. Зарафина Кювлиева
28. Анастасия А. Царева
29. Руска П. Жекова
30. Анастасия П. Енева
31. Ташка Тилчева
32. Щиляна Анастасова
33. Зоица Кювлиева
34. Мита Илиева
35. Василка Стоянова
36. Митана Гендович
50. Кина Иванова
51. Тодорка Ножарова
52. Гинка А. Фиденкова
53. Стефанка Ив. Гочева
54. Марийка К. Андонова
55. Мата Ил. Овчарова
56. Марина Юрданова
57. Еленка Георгиева
58. Мария Николова
59. Цанка Георгиева
60. Марийка Станева
61. Донка Стойчева
62. Василка Георгиева
63. Ганка М. Бояджиева
64. Веса Йор. Калудова
65. Марйка Крайчева
66. Кирачка Георгиева
67. Еленка Маринова
68. Иванка Зафирова
69. Еленка Вълева
70. Марийка Ив. Тодорова
71. Пенка Стефанова
72. Тодорка Пренерова

Благослови, Господи, всички онез от градът ни, които искренно се подвизават в Твоите пътища, а така също и тия, които са на път да Те познаят и възприемат Твоето светло учение.

Господи, благослови делото Си и във всички други села и градове из цяла България. Благослови всички други братя и сестри между целия този народ, които искренно се подвизават в Твоите пътища, благослови така също и всички онези, които са на път да Те познаят и да започнат с чистота и святост да Ти служат.

Стори, Господи, щото Словото, което Ти Си посадил в сърдцата на всички тези, поливано от благодатта на Духа Святаго, да възрасте и се разпространи по всичкото лице на земята, да проникне и озари всяка човешка душа.

Благий Боже, заради любовта Си към нас чуй молбата ни. Нашето сърдечно желание към Тебе е: Ти да благословиш целият Български народ да застанеш с Духът Си посред него, да просветиш умът му, да повдигнеш духът му, да го доведеш в познание на Истината за да познае Твоето благоволение спрямо себе си, да познае своите задължения спрямо Теб и да застане на мястото, което Ти Си му определил. И след всичко туй да се обърне към Теб с всичкото си сърдце и душа, да възприеме с достойнство Твоето Светло учение и започни да Ти служи с всичката си чистота и съвест.

Молим Ти се още Ти да излееш благословията Си най-много върху всичките духовни и политически водители между тоя народ, да вложиш законът Си в сърдцата им и да просветиш умът им за да разумеят Твоя Божествен Закон, та да започнат според него да управляват и просвещават тоя народ.

Благий Боже, сърдечната ни молба към Тебе е: Ти сам да застанеш на чело на тоя народ, като отстраниш всички спънки, които спъват правилното му духовно развитие. Ти, Господи, Сам да ръководиш неговите

съдбини и го напътстваш по пътят, който Си Му предначертал, та дано би в наи-скоро време целият Български народ, цялото Славянство и целия человечески род да Те познаят, та всички пропити отъ лъчите на Твоята Божественна любовъ да се слеят да се сплотят в едно цяло тъй както Ти и Отец, и да Те прославим с плодовете на живота си на Земята. Само тъй, Господи, нашта радост ще бъде пълна и в краят на дните ни нашите души с мир и благодарение ще се явят в пределите на Твоето Царство.

Слава, поклонение и благодарение Ти поднасяме, Господи сега и винаги

АМИН.

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1910 год. - 1923 год.

ПЪРВИ, НАЧАЛНИ ГОДИНИ НА БРАТСТВОТО

II ЧАСТ

Магнетофонен запис

7. ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Роден съм в гр. Ямбол на 26 септември 1893 г. нов стил. Баща ми се именуваше Панайот Жеков, а майка ми по баща Руска Иванова. В родният си град Ямбол живях до 6 годишна възраст, когато баща ми, като чиновник при Българска Земеделска банка, бе преместен в гр. Сливен. Тук преживяхме 3 години и последва ново преместване в гр. Карнобат. След други 3 години, Банката откри агентура в село Сунгуларе и изпрати баща ми завеждащ агентурата. Последва първото ми отделяне от семейството ми, тъй като в това село имаше само основно училище. Изпратиха ме отново в гр. Сливен, при сестрата на баща ми, чийто син беше адвокат, за да следвам в Сливенската гимназия. Следващите 2 години бяха тежки за семейството ни, баща ни започна да боледува и така почина през есента на 1900 година в гр. Сливен.

Не стига този тежък удар за семейството ни, но след 2 години почина мъжът на майчината ни сестра, наша леля: те бяха бездетни и 1-2 години се приютявахме край тях. Така двете сестри останаха без понататъшна издръжка, се установиха да живеят в гр. Сливен. Майка ни с 4 невръстни деца, подкрепяна морално от леля ни, а и двете заедно въодушевявани от висока религиозност постепенно се приближаваха до Бялото Братство и Учителя. На мен предстоеше да се простя с гимназията и до 17 годишна възраст прекарах на работа при един наш сродник, живущ в гара Стралджа. След тези необходими подробности, преминавам към съществeното в моите спомени.

През 1910 година се простих и с работата си в Стралджа. Прибрах се при майка си в Сливен, за да постъпя на работа там. По това време кръжока на Братството в Сливен току-що набираше членове под ръководството на брат Димитър Добрев. Майка ми и леля ми наверно и те се числяха там, но по тогавашните разбирания посещаваха и църквата, и така задоволяваха религиозните си нужди четейки Евангелието и общуваики с други духовни хора.

Един неделен ден, било е навярно, мисля че 10 Юли 1910 г., майка ми и леля ми се завърнаха от църква необикновено радостни побързаха да ни осведомят, че след църковна служба отиват в салона на читалище „Зора", гдето слушали много интересна духовна сказка. Говорил г-н Дънов от София. „Но трябваше да бъдете там, щяхте да я разберете по-добре от нас".

След свършване на сказката ни каза, че е установен на квартира в дома на Иван Гешев и желаещите могат да отидат при него да им направи френологично изследване. Майка ми побърза да се възползва от това и още първия ден ме заведе при Учителя. Отидохме в дома на брат Гешев и ме въведе в дворчето на малката си къща. Дойде при нас Учителя и майка ми му каза, че желае да направи своето изследване за мен. Като седнах на стола той малко ми попипа главата и каза на майка ми само това: „Той е привързан и обича семейството си". Може да има и друг разговор, който не си спомням.

През това време страдах от възпаление на очите, но някакво лекуване не предприемах. Трябва да се е знаело, че Учителят и лекувал, затова майка ми го попита как да се излекувам. Учителят ми даде прости напътвания - да правя на ден 2-3 пъти коремообтривни бани с топла вода и с двете ръце да се обтрива корема. Като приложих този режим за около един месец възпалението на очите ми премина. Тези са моите спомени от първата ми среща с Учителя. В деня, когато отивах при Учителя обръщах

се към майка си с думите: „Тъй като отиваме при един велик човек, трябва да се обличаме в светлина, че да ме хареса". Майка ми отговори, че ще отидем такива, каквито сме. Не си обясняваше откъде ще дойде това разбиране за светлината. Години след това четох в едно томче от Учителя, където казва, че по тези години правел френологически изследвания в Сливен и като измервал главата на едного, гледал на главата му една бяла светлина. Друг случай такъв не е имало.

8. СЕМЕЙСТВОТО НА МАРИЯ И ИВАН ГЕШЕВИ

В техният дом тогава се беше установил Учителят да пренощува. Слушал съм това от брат Тодор Стойменов. Иван Гешев беше по професия лозар и овощар, макар, че образованието му ще е позволявало да стане някъде чиновник. Избягваше да се обвързва с някаква постоянна работа. Причината се криеше някъде в границата между стремежа към свобода и някакво нежелание за работа. Такъв е бил и като неженен. Жена му Мария, като момиче е била възпитаница на д-р Миркович. Живяла е в дома му и е била впоследствие учителка в гр. Сливен. Когато се определило да се ожени за Иван Гешев, нейни близки са й правили забележка, че не е работлив и че вероятно тя ще издържа къщата. Нейният отговор е бил, че го обича и че го иска такъв какъвто е. Действително тя впоследствие успяла да се грижи за семейството си и те така доживяли до старини. Този случай е описан и от Учителя в една от беседите. Тя отишла при Учителя да го пита дали да се ожени за него. Учителят казал, че неговият живот не минава през брака, че той повече живее в другия свят и че трудно ще се грижи за себе си, а камо ли за семейство. Тя му отговорила, че искала да го води за мъж дори и един ден. Омъжила се за него и го водила до старини и сама издържала семейството си.

При пребиваването си в гр. Сливен, по-късно се запознах и аз с брат Гешев. Той имаше много сърдечен характер, владееше руски език и обичаше с часове да разказва, на нас младите, руски и български пословици, като придружаваше това с множество философски сентенции и размисли върху живота. Впрочем запознанството на Учителя с това семейство датира от времето, когато Учителят е посещавал д-р Миркович в Сливен.

Несъмнено от тази първа среща с Учителя и аз съм приел благословение, защото след около един месец бях настанен на работа в гр. Бургас. Това беше в една от най-големите търговски фирми навремето, наименувана РВ „Миркович и съдружие". Като, че ли пак срещаме това именито име, но в случая основателят е бил или брат или сродник на доктора. Работил е в Цариград и след освобождението открива клон в Бургас, който поверяват на сливенския търговец Георги Жечков. Ето, че имената вървят едно след друго и трябва да спомена още, да спомена оня Жечков, който в Толстоистката комуна при село Ново Панчарево, Бургаско беше син на този богат търговец. Още една малка връзка с д-р Миркович.

Като ученик в сливенската гимназия, един ден ни изведоха всички ученици на площада пред старинната сливенска църква „Свети Димитър" на погребение. Имаше речи от няколко сливенски граждани, пратеник от министерството от София и с голяма тържественост се отдаваше последна почит на починалия д-р Миркович. Това беше 1905 година.

На мен разбира се, като дете не ми е направило някакво впечатление, какво значение има всичко това. После при разговор с брат

Тодор Стоименов, който обичаше да разказва за доктора, научихме впоследствие, че Учителят тогава пак е бил в Сливен и е трябвало да освободи душата на този свой ученик от тежката присмъртна агония. Тогава д-р Миркович е известен на духовните хора по това време с издаваното от него списание „Нова светлина" и след това „Виделина".

9. БУРГАСКОТО БРАТСТВО

Премина година и нещо от преместването ми в Бургас. Но все още нямах връзка с братския кръжок там. През есента на 1911 г. дойде в Бургас леля ми по своя работа. Подвизавайки се вече в Сливенския кръжок, естествено бе да посети и събранията и в Бургас. Тъкмо удобен случай да ме заведе и мен, та, ако ме приемат, да започна и аз да посещавам тези събрания. Първият неделен ден ние се явихме с нея на вечерното им събрание, слушахме беседата на брат Пеню Киров, след което се запознах с него, с брат Стоименов, Стоил Щерев, Илия Зурков, Митю Паскалев и др., които заедно с другарките си бяха все солидни и ревностни членове на кръжока. Като най-свободен от всички един вид бях препоръчан на брат Стоименов да дружа с него и той да ме напътства. Тази дружба с него бе добре дошла за мен, защото в Бургас нямах познати, освен семейството на един мой вуйчо.

Редовните посещения на братските събрания бяха от двойна полза за мен. Слушах хубавите беседи на брат Пеню Киров, съставени върху някой текст от Писанието, а същевременно се опознавах с братята и сестрите и ги обикнах. Последното бе естествено, тъй като бях единствения младеж между тях. Според правилата на кръжока, като новопостъпил имах право да посещавам само неделните събрания, а след една година ме допуснаха и в срядата. Честите срещи с брат Стоименов укрепваха приятелството помежду ни. Скоро той ми даде да си напиша в нарочно тефтерче „Добрата молитва", четяхме и тълкувахме Евангелието, почти всяка вечер гостувахме в едно или друго братско семейство. Там се разказваха интересни случаи от живота на Учителя, споделяше се сведения де е Учителя, какво е говорил и т.н. Най-често посещавахме Гарвалови и Стойчеви, дето брат Стоименов се чувстваше най-свободен и намирахме интересни теми за разговор. Сестрата Мария Гарвалова беше добра певица и често ни пееше някои от песните пяти тогава в кръжока. По онова време нямаше още нито една песен дадена от Учителя. Знаехме добре църковните песни „Тебе поем", „Иже Херувими", „Достойной ест", „Ангел вопияше", също и някои евангелски песни.

Още по-мили спомени имам от семейството на брат Стойчеви. Те нямаха дребни деца, като Гарвалови, затова сестра Стойчева бе се заела с някои духовни задачи указани от Учителя. В домът ставаше така нареченото „женско събрание". Събират се някой от членките на кръжока и поканени техни приятелки. При сестра Стойчева се провеждаха по същия ред, както при братските събрания придружени от някоя беседа от сестрата или общи изказвания върху Евангелието. Пак по указание на Учителя веднъж в седмицата сестрата излизаше на обиколка по другите градове - Айтос, Ямбол, Сливен, Нова и Стара Загора, за да насърчи сестрите и ги въодушеви към повече ревност към делото на Учителя, да се събират и те на такива събрания, дето да поканят гости, свои приятели, познати жени.

10. ПЕНЮ КИРОВ

Във всекидневният живот на братята имаше пак нещо общо. През целия ден сутрин преди отиване на работа и след привършване, всеки считаше за необходимо да се отбие до арменското кафене. И аз с моите 17-18 години отивах там - бях вече преминал на служба в частната банка, та се чувствувах човек с тяжест. Още с влизането в това кафене се виждаше брат Сотир Щерев на обичайната си маса, зачел последния пристигнал вестник, до него Паскалев ще дойде, Пеню Киров, Тодорчо и др. Минаваше и някой час, и всеки си тръгваше у дома. Това бе привечер. Имахме и друг по-интересен кът за такива срещи - това бе скромната кантора на брат Пеню Киров.

През тези години той беше скромен митнически посредник. Извършваше формалности по обезмитяване на стоки. Докато той привършваше дневната си работа, един по един се събирахме 5-6 души да го видим и да разменим някоя приказка. В тази канторка имаше една полица наредена със съществуващата тогава духовна литература, повечето издадена от Димитър Голов. На една малка витринка се виждаше наредени от същите книги, но външните хора, много рядко се отбиваха вътре да си вземат оттях. Братята обаче, считаха че влизат в приятен дълг да си ги набавят.

Малко по-късно през 1915 година на тази просветна витринка и полици се появиха първите напечатани беседи на Учителя. Онези брошурки със сини корици - „Ето човекът", „Житно зърно", „Сънищата на Йосифа" и др. Някои от тях си бяхме преписвали на ръка от по-рано. Но, явяването им на бял свят отпечатани, бе тържество за душите ни.

Имаше още един пункт дето се срещахме. Това беше дрогерията на брат Илия Зурков. Той винаги имаше два-три стола за приятели. Отбиваха се там - Паскалев, Матей Попов, Щерев, позволявах си и аз да се отзова там, тъй като често се водеха интересни обществени разговори. Когато Учителят е бил в Бургас, често е наминавал там. Случайните гости на Зурков са имали случай да се запознаят с Учтеля и да чуят мнението му по разни въпроси.

Така продължаваше обикновеният ми и духовен живот през това време. Течеше пролетта на 1912 г., настъпваха първите летни дни. При разговорите между братята, при гостуването ми при Гарвалови и Стойчеви, засягаше се нов въпрос. Кога ще стане братския събор? Кой как се приготовлява, и кога Учителя ще замине от София за Търново? Постоянната кореспонденция между сестра Стойчева и Петко Гумнеров от София, ставаше все по-интересна. Пристигаха отвреме навреме малки подробности, които подсказваха, че наближава радостния ден на събора. Повечето братя бяха чиновници, та всеки мълчаливо подготвяше отпуската си, а също и средства за път. Брат Пеню Киров вече е получил съобщения от Учителя, кои братя и сестри са поканени, а той от своя страна, на ухо лично съобщаваше на всекиго. Нашият брат бе ръководител не само на Бургас, но изпълняваше нареждания на Учителя, засягащи кръжоците в повечето малки градове из Южна България. Така и за поканите в тези градове Учителят му е давал нареждане да им съобщи от негово име, кога е определено да се явят в Търново. Връзките му с братята и сестрите се поддържаха от обиколките, които той правеше един-два пъти годишно в тия градове. Беседите изнасяни пред тях с личен негов материал, с тълкуването на Евангелието и т.н. са били интересни за тях. Познанството им е датирало много отдавна, когато всички с голям ентусиазъм са прегърнали идеята на духовния живот. Тук може да се

спомене за ръководството и дейността на брат Пеню Киров, развита през годините 1902-1906. Всяка година за 2-3 месеца, той е напускал Бургас и е поемал пешком от село на село, от град на град да срещне хора, които се интересуват от духовния живот, а също да споходи ония, които вече сериозно се подвизават. Товарът му е бил един пакет с прочетни книги и брошури, които е продавал и предлагал на ония, с които е водил разговор. Той често казваше: „Книгопродавецът трябва да бъде проповедник, а проповедникът не може да си свърши работата, ако не продава книги". Разгледал съм неговата спестовна книжка, с която си е служил при пътуването. Там е внасял дребни сумички от няколко лева -това, което е постъпвало от продадени книги. Несъмнено е преживявал твърде скромно и от месец на месец е изпращал на семейството си в Бургас по 5 лв. Пътуването си е завършвал в София, като се е разплащал с книжарите. Не ще и дума, че срещата му с Учителя е била на първо място - да разговаря и да поеме нови сили за подвизаване. Много е интересен краткият му дневник, в който е записвал дневните си преживявания. Навсякъде по села и малки градове, почти никъде и никакъв интересен, интелигентен и културен живот. Малцина са местата, на които след работа отивали всички, но и там пиене, празни разговори и партизанщина. В този мрак на оная епоха е трябвало да се разнася светлината на Словото и да се насърчават малцината, които вече са представлявали запалени свещици.

Слушал съм от брат Т. Стоименов за една случка при тези пътувания на брат Пеню Киров. По това време в Бургас е членувал един млад арменец Милкон Партанян. Слушайки за подвизите на човек, който пътува с такава мисия, ето че и той пожелал да прави компания на брат Пеню. Последният се опитал да го отклони, защото знаел, че ще му бъде в тяжест. А и майката на това арменче, не ще се съгласи за необмислено скитане из България. Все пак наложило се да се присъедини в деня на тръгването. Из пътя са си разговаряли и върху спиритически явления, от които Милкон много се интересувал и често е казвал „Пеню, искам да видя дух, дух!" Минавали през села и градове. След някой и друг ден минавали през Сливен. Така се наредило да пренощуват на Сливенски минерални бани. В хотела нямало място, но все пак ги настанили в една съвсем малка стаичка. Заспал не заспал, брат Пеню бил събуден от изплашените викове на Милкон. Чете някакви молитви на арменски - „Аз, вас" и вика: „Пеню, ето го келипира. Страшен. Не искам вече дух, не искам вече дух!" Поглежда брат Пеню и вижда един материализиран дух, римски войник, въоръжен с копието си, с изваден меч и като че ли се заканва на Милкон. Като опитен със спиритичните явления брат Пеню се сеща какво да прави. Чрез молитви и заклинания неканения гост, изостанал в еволюцията си, бива прогонен. Разбира се, повече дума не ставало за сън през тази нощ. А на сутринта продължават пътя си. Този Милкон едва могъл да придружава брат Пеню до Пловдив, там го очаквала телеграма от домашните на Милкон и той се съгласил да се върне в Бургас. Майка му го е викала. Той е присъствувал и на събора в ония години, после е отишъл в Цариград да живее, станал шивач, започнал да работи в една тъмна дупка. И се изгуби за нас.

11. СЪБОРЪТ 1912 год. И БАЛКАНСКАТА ВОЙНА

В навечерието на събора 1912 г., към края на м. Юли чувствам, че един след един старите братя не се виждат по нашите съборни пунктове. Не идват в кафенето, кантората на брат Пеню не се отваря и т.н. Брат Стоименов ми бе казал, че ще излезе в отпуска навън от Бургас. Останал

почти сам, занимавах се - след работа разхождах се до морето из пристанището, ходех до края на вълнолома и се любувах на безкрайната водна шир. Вечер се прибирах в квартирата си и усилено четях Библията, която за няколко месеца си бях поставил за задача да я прочета откраи до край.

Разбрах от някого, че братята и сестрите са вече в Търново, дето на 6 август се откри от Учителя събора на Братството.

Ето, че към 10 число получих картичка-изглед от Търново, изпратена ми от брат Иван Гарвалов. След още 10 дни получих друга картичка от брат Т. Стоименов с изглед от Рилския манастир. Скоро започнаха да се връщат някои от братята с по- малко отпуск, докато най-после си дойдоха всички. Значи, Стоименов беше ходил от Търново до Рилския манастир.

Преживяването на събора оставаше достояние само на ония, които са присъствували. На нас съобщиха поздрави и започнахме, и редовните си събрания. В разговорите с братята се долавяше, че знаят за важните събития, които България има да преживее. Бяхме в навечерието на Балканската война. Трябва да подчертая, че у всички братя цареше голям патриотизъм, че България трябва да стане велика, да вземе Македония, Тракия и всички земи населени с българи. Идеалът на Сан Стефанска България бе израз на това величие. Това състояние на всички ни беше не от пропагандата, която вестниците водеха. По-скоро тия братя патриоти имаха някакво обещание отгоре, велика България да отговаря на великото дело, което се извършваше сред българския народ - делото на Учителя.

В това време връзките ми с нови братя се увеличаваха, от които най-паметна бе тази с **Минчо Сотиров**. Тогава той и семейството му живееха в гр. Созопол, той често идваше в Бургас, като гостуваше на брат Стоименов. Тогава той имаше чин капитан и беше началник на граничната служба на гр. Созопол. Върхът на напрежението сред българския народ бе обявената на 3.IX.1912 г. обща мобилизация. Това значеше: Остави всяко друго занимание, уреди най-неотложните си работи и за 24 часа се яви в казармата. Подобно въодушевление, което съм наблюдавал в ония дни, не съм виждал друг път. Братята в Бургас почти всички останаха в казармата, защото бяха на такива чиновнически служби - в пощата, в железниците и др., които освобождаваха от мобилизация. Само брат Пеню Киров бе засегнат, но и той остана в Бургас, в местната опълченска дружина. Лично неговото обучение във войската не бе никак благоприятно. Мълчаливо негодуване от ограничените порядки съществуващи там. Често съм го слушал да казва: „Не искам да видя, нито да слушам за жълто копче и червено парцалче". Това са жълтите копчета и червените пагони. Тези опълченци често маршируваха из града и ги караха да пеят „ Пушка пукна ягодо". Още една неприятна работа за брат Пеню.

Изпратихме близките и познатите си да воюват. Банката, в която работех, прекрати голяма част от работата си и чиновниците бяха мобилизирани. Към мен също замириса на военна служба. Вземам отпуск за неопределено време и се отзовавам при майка си в Сливен. Нито там, нито в Ямбол ме намериха в наборните списъци и така чиновниците ми казаха, че ще ме имат предвид идната година. Пребиваването ми в Сливен продължи повече от 2 месеца. Братският кръжок там функционираше, колкото може. Събранията бяха редовни, макар че ръководителят на кръжока брат Добрев беше повече зает с казармата. Все още царуваха църковните песни, кандила и връзките с църквата.

Началото на м. декември 1912 г. получих писмо от Бургас, че там

живота и работите си текат редовно, и се чудят защо аз не се връщам да си поема работата. Веднага се сбогувах с домашните, взех влака и се завърнах в Бургас. Действително в банката имаха нужда от мен, защото останалите тогава двама чиновници също имаха нареждане да заминат за фронта. Наскоро останаха само двама, с престарелият ни директор - той да направлява малкото операции, които се явяваха и аз да ги оформявам счетоводно. След около месец, два, от централното управление на банката поиска да изпратим баланса за 1912 година и това ми бе първото кръщение в областта на счетоводството.

Братството в Бургас го намерих така както го оставих. Събираха се, ходиха си на гости, следяхме политическите събития. Въодушевлението от успехите царуваше в душите на всички - Велика България като символ. Компанията ни с брат Стоименов бе увеличена с още един член - брат Боян Боев. Оттогава датира познанството ми и приятелството ми с него. Идването му бе пак във връзка с войната. Гимназията в Панагюрище бе прекратила заниманията си, а него като учител го бяха задължили да се яви на военна комисия в родния си град. Заедно с брат Стоименов се явяваха няколко пъти на такива комисии и най-после с ликуване си съобщиха един на друг, че са чули да казват думата „негоден". Това значеше - вън от казармата. Скоро осмислихме, че вечерите си, които прекарвахме заедно, като започнахме и изкарахме 12 урока на първата част на стенографията. Това беше по предложение на брат Боян Боев.

Той си замина пак за Панагюрище тъй като възстановиха заниманията в училищата. Уроците по стенография продължих сам по учебника на Тодор Гълъбов.

Сестрата Величка Стойчева много старателно си е преписала всички беседи държани от Учителя в Търново. Те са били стенографирани от брат Гумнеров и след дешифрирането им са изпращани в градовете, в провинцията. Слушах често да се говори с брат Стоименов, дали са вече готови, или не - кой кога ще ги препише и т.н. Така и сега след събора на 1912 г. беседите дойдоха, преписах си ги, и се възхищавах от знанието дадено от Учителя. Бях разбира се скромен и никога не проявявах любопитство спрямо тия беседи. Надявах се, че един ден и мен ще ме допуснат на събора ще слушам и аз ще се ползвам.

Задоволявах се да си държа бележки на беседите на Пеню Киров, които вписвах в една нарочна тетрадка.

12. МЕЖДУСЪЮЗНИЧЕСКА ВОЙНА И ПСАЛОМ 133

Известни са събитията през пролетта на 1913 год. Българският народ устояваше придобитото от войната. Още един последен напън доведе до превземането на Одрин. Покрай дългото ликуване и възхищение от подвизите на нашата войска долитаха и първи нотки на недоумение, на признати признаци, за близко недоразумение с нашите съюзници гърци и сърби. Така да се каже конферансието на братската група в Бургас, в арменското кафене, брат Щерев, прочел нещо във вестника и една сутрин казва: „Видетели ли ги тия сърби, за малко ще кажат, че те превзели Одрин. Техният св. Илия като пуцал съсипал турските укрепления". Знаеше се, че сърбите като съюзници са били поканени да помогнат при атакуване на Одринската крепост и те докарали 1-2 дългобойни оръдия, едното, което наричали „Св. Илия".

Братята смятаха, че Учителят им говори и имат обещание за Велика България, а Учителят разбира Велика България на Словото, което ще се

даде. И ако се бяхме обединили с тези македонци, които са серт, кой знае какви убийства щяха да вършат тука.

Но, патриотизмът на нашите братя и надеждите за Велика България бяха поставени пред най-голямо изпитание през последната Междусъюзническа война, разгрома и загубите допуснати от българската дипломация. Все пак, ние по ония събития твърдо вярвахме, че ще запазим придобивките от войната. Спомням си един случай, към края на войната. Идва един външен човек в групата ни и се присъединява към разговорите. Той бе песимистично настроен и нещеш ли, подхвърли, че турците са се запътили да си връщат Одрин обратно. Някой от присъствуващите му възразиха, той настояваше на своето. Стигна се дотам, че искаха да го предадат на някой стражар, като провокатор, който внася суматоха между народа. Но близките събития оправдаха тоя човек, и един студен душ се изсипа върху патриоти като нас.

Съборът през 1913 година не се състоя. Учителят не бе правил обичайните си обиколки през 1912 и 1913 г. Само писмата, които отвреме навреме изпращаше на старите братя ни подкрепяха. Тия писма не само се четаха, но ги и преписвахме в тетрадките си. Имаше нещо и като наряд даден от Учителя за молитвите и четенията, които ние верующите трябваше да изпълняваме. Забележително бе, че през 1913 година беше, че покрай молитвите в ранните утринни часове Учителя бе поръчал да четем 133 псалом. Този псалом бе предназначен да неутрализира влиянието на фаталната 13 година. Четяхме го през цялата 1913 година, впоследствие ни остана, като навик да го четем всеки месец на 13 число и въобще, когато имахме работа с това число. Запитахме Учителя, кое го е накарало да препоръча 133 псалом? В българската интелигенция вероятно под влиянието на западната култура се наслоило отношение към 13 число, че е фатално. А това най-малко казано е едно ненужно внушение. Нужно е било едно противодействие и Учителят разрешава въпроса с четенето на 133 псалом. То може да има и друга някаква причина, но аз знам тази.

В разговорите ни през този период, след събора 1912 година и есента на 1913 г. братята интимно споделяха впечатленията си от една книжка. Тази книжка била отпечатана по нареждане на Учителя. Била много красива, интересна, но той я дава лично само на най-приближените си ученици. Едно от условието било да не се показва или дава на чужди хора. Тогава се питаха, щом като е отпечатана в печатница как се е опазила в тайна? По този въпрос най-добре бе осведомена сестра Стойчева. Тя казваше, че при набирането и отпечатването в печатницата присъствувал по нареждане на Учителя брат Гумнеров. Изкарвали една кола, после разпилявали буквите и нареждали втора кола и така докрай. Като е получил определеният брой екземпляри и ги подвързвали.

След заминаването на Учителя, като участвувах в комисията за преглеждане вещите на Учителя, прочетох една фактура на Придворната печатница за отпечатване на 500 екземпляра „Завета на цветните лъчи на светлината". Фактурата бе от 1912 г. Стойността за отпечатването и подвързията бе 500-600 лв. Такава книжка не съм виждал да е издавана досега.

Някой подробности и откъси във връзката с тази книжка, ще опиша по-нататък.

Разговорите, за които споменах, естествено събудиха у мен твърде голям интерес, също и желание да се удостоя с вниманието на Учителя, та дано и на мен да даде книжката. Това желание се превърна в молитва

изказана сутрин и вечер, когато заставах пред Бога. Такъв интерес е имало не само у мене, но и в други братя, които са научили за нея. Например имахме в Сливен един много предан брат Матей Станев виден чиновник в ТП станция. Той често идваше на гости в Бургас, та се сприятелихме. Когато си споделяхме туй-онуй по духовни въпроси спомена, че знае за книжката и се надяваше, че един ден ще я получи.

13. ПОСЕЩЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ 1914 г. В БУРГАС

Следващата 1914 година и тя носеше своето. Братските семейства се увеличиха с още едно. Брат Минчо Сотиров беше преместен на служба в Бургас. Купи си хубава къща и се настани там с 5 членното си семейство. Забележителна беше неговата привързаност към Учителя и към брат Пенѥ Киров. Обичаше да си държи подробни бележки от беседите, стана редовен компаньон на срещите в кантората. Започнахме да гостуваме редовно у дома му, което беше особено приятно за цялото му семейство. През тази година брат Стоименов се премести в София на работа, така че почти достатъчно бе запознат с всички братски семейства. Сам ги посещаваше отвреме-навреме, но най-много общуваше с брат Пенѥ Киров.

Събитията на 1912-1913 оставиха огнените следи на войната. А ние бяхме лишени от обикновенните обичайни посещения на Учителя, който тези две години не бе правил обиколките си из страната. Затова през пролетта на 1914 г. отговаряйки на многото покани Той посети братствата в по-големите градове. Дойде и в Бургас, като се установи на гости в дома на брат и сестра Стойчеви. Радостта на всички ни беше голяма, защото всеки имаше възможност да се срещне с него и да чуе Словото Му. Останало е в паметта ми една вечеря дадена от семейството на брат Минчо Сотиров, на която присъствуваше и Учителя. Беше неделен ден и според реда, който всяка година изпълнявахме на мен ми се падаше пълен пост 24 часа, докато старите братя и сестри постеха в петък, на нас, по-младите, бе определен неделния ден. Все пак отидох като гост със съответно закъснение, за да не сваря вечерята. Действително бяха се нахранили и без да се раздигне трапезата разговаряха по разни въпроси. Поседнах край другите, мина около половин час и на някой направи впечатление, че аз не съм вкусил от разните лакомства сложени на масата. Някой обаче се досети и обясни, че съм изпълнявал реда на младите. Така преминаха още часове в разговори и песни. Преди да стане Учителя да си отива, взема едно парче сладкиш и баница, и ми подаде като ми каза да го изям. От цялата тази работа разбрах, че нямах намерения да подчертая своята изпълнителност, но схващането ми бе, че при всички условия трябва да изпълня поръчението на Учителя. Не бях запомнил още думите на Христа „Когато младоженикът е тук няма защо сватбарите да постят". Все пак Учителят мълчаливо ми каза, как трябва да се постъпва в случая, не е формата най-важното нещо в живота. Този пост продължаваше в неделя. Но, този ден такива блага сложили на масата, аз не бях виждал никога. Сиромашки я карах, хранех се ту на гостилница, ту у дома на сухоежбина.

Може да се отбележи, че през този период засилихме връзките си с повече братя и сестри от Айтос, Ямбол, Сливен, особено с Айтоските членове на Братството, ръководителя брат Георги Куртев и тримата негови предани помощници Божил Иванов, Крум Илиев, Филип и др. Всеки от нас младите пазеше правото на отпуск, защото все пак крепяхме в душите

си надеждата, че ще участвуваме и ние един ден в събора. Така преминаваха пролетните месеци, настъпи лятото новоочакваният месец Юли.

14. ПРИСТИГАНЕ В ТЪРНОВО ЗА СЪБОРА - 1914 г.

Политическото положение все още даваше възможност да се проведе братската среща в Търново. Наистина брат Пенѥ Кириво получи писмо от Учителя, както беше практиката, той съобщи на членовете на Веригата, така е нарекъл Учителя навремето участвуващите в събора братя и сестри.

Тази година 1914, обаче имаше едно интересно нареждане. Ако някой от миналогодишните присъствували на събора по една или друга причина не могат да дойдат тази година, то брат Пенѥ Киров да посочи негов заместник измежду другите предани членове на кръжока. Действително в Бургас се оказаха три такива случай. Един от тях беше брат Коста Стойчев, другарят на Величка Стойчева. След категоричното заявяване от негова страна, че поради парични причини не може да отиде в Търново, тогава брат Пенѥ Киров, покани мен да се подготвя да го замествам. Това ме зарадва твърде много и започнах да се приготовлявам. В първите дни на август 1914 г. поисках годишен отпуск. Ето за мен бяха предвидени известни спънки. Тъкмо в тия дни трябва да отсъствуват от банката двама видни чиновници. Единият от тях заминаваше за сватбено пътуване, така както бе обичаят след сключване на брак, а другият бе в редовен отпуск. Аз като най-малък не би трябвало изобщо въпрос да правя за отпуск. Въпреки това настоях пред шефа си и на 4 август без разрешен отпуск потеглих за Търново с другите братя от Бургас.

От всяка гара се присъединяваха и други братя и сестри пътуващи към същата цел. Видях познати от Айтос, Сливен, Ямбол, Стара Загора и така пътувахме до Велико Търново. Въодушевлението ни беше голямо, особенно на неколцината нови като мен. Всички бяхме готови за подвизи, за да оправдаем честта направена ни от Учителя.

Пристигнахме в Търново. Същият ден ни посрещнаха на гарата неколцина от търновските братя. Настанени във файтони пристигнахме в града. За пръв път пътувах в тази посока и Търново ми направи особено впечатление с местоположението си - Янтра, моста над нея и къщите накацали една над друга. Всичко това съвпадаше с великото щастие да присъствувам на събора на Бялото Братство, да бъда около Учителя и всички тия стари братя и сестри, за които досега само бях слушал по име. Някои от нас настаниха по вилите, край местото, където ставаше събора в Търновските лозя, а на мен се падна с още двама братя да нощуваме в един хотел. Разбира се свободни вили нямаше и затова такива дошли като мен бяха на хотел.

На другият ден пред събора отидохме на вилите всред лозята, видяхме подготовката, построените маси и пейки край тях и мнозина братя и сестри заети с довършване на приготовленията. Всичко се ръководеше от братята Петко Епитропов и Константин Иларионов, които разбира се изпълняваха указанията на Учителя, ползувайки се от опита на миналите години. Да се даде прием на толкова много хора и на обичайните гости, да се създадат добри впечатления, и обстановката да се запомни за цял живот. Ето целта на това шетане от страна на доброволните работници. Приждаха и други гости поканени за събора. Броят им нарастна, и въодушевлението от съдружния братски живот ни обземаше все повече

и повече. Учителят беше зает с приготовлението на вътрешната обстановка, затова не се яви между нас. Брат Пенѥ Киров бе около него, за да изслушва нарежданията, които би му дал и да ги предаде на нас за изпълнение. Така прекарахме деня и обогатени с впечатления привкусвахме очакваното щастие. Завърнахме се да нощуваме в хотела, да сме готови за утре, на ранина да се явим на събора.

15. ПЪРВАТА УТРИН НА СЪБОРА - 1914 г.

Сутринта станахме рано към 3 часа. Настъпил бе многоочакваният 6 август 1914 г. /6 август 1914 г. по стар стил, а по новият стил + 13 дни = 19 август/. Празникът Преображение. Облякохме се с чисти дрехи, пременихме се с новите си дрехи и в ранното утро се запътихме през тихите Търновски улици по Севлиевското шосе към вилите за братския събор. Скоро движението и чистият въздух ни ободриха. С възможната бързина се стремяхме по-скоро да стигнем при Учителя, при братята и сестрите, призвани от всички краища на България. За около 30-40 мин. пристигнахме. Влизаме в двора на долната вила, където мълчаливо ни посрещнаха разпределителите. Намираме вече мнозина дошли преди нас и застанали в прави редица, обърнали се на изток всеки от нас съзерцаваше сред претихналата природа. Зазоряването бе настъпило, но повдигне ли човек лице към небето, все още би съзрял някои звезди. Там е Зорницата и спящият доскоро Сириус, който знае, че вече ще отстъпи на Слънцето - Орион и Плеадите вече гаснат по високо на небосклона. Редиците край нас нарастнаха. Братята бяха подредени в предните линии, а сестрите в задните. Тишината в природата и настъпилата светлина ни припомнят, че всички очакваме нещо велико на нашите души. Предстоеше да засилиме връзките си с Великите Бели Братя, да се подготвим за работата, която ни предстои, да изслушаме какво те ще ни кажат чрез Учителя.

Чувствува се, че слънцето ни е изпратило първите си лъчи. Ето го и Учителя застанал отпред. Край него е брат Пенѥ Киров. Изслушва нареждането Му и гласно ни съобщава за изпълнение. „Добрата молитва" е последвана от други молитви, формули, размишление и т.н. Това са неща описани някъде, но не ни подсказват повече подробности.

Налага се едно малко уточняване. По вероятно е през 1914 и 1915 г. подреждането ни за утринната молитва да става пред горната вила, до горницата и салона за беседи. Тогава хората бяха по-малко, мястото по-закътано от любопитни погледи и позволяваше там да се изпълнява утринния ред. По-късно след 1919 г. бяхме вече стотици хора и тогава се използваше по-обширния двор на долната вила.

Величествената утрин, която току що се опитах да я опиша бе настъпила с всичката си красота. Завърши молитвата и редът предвиден от Учителя. Той се прибра в салона за беседи. И веднага след него започнахме да влизаме и ние. Събувахме обущата си отвън, влизахме през малкото антре и се озовавахме в светлото помещение на един салон. Наредени по седем стола в редица, очакваха ни около 70 места. Те се заемаха от братята и сестрите, като най-старшите по повикване в събора братя, заемаха първите редове, а последователно идваха и по-новите. Най-напред бе поставена Пентаграма на Бялото Братство. Най-отпред бе поставена маса, а пред нея стоеше Учителя с лице към нас. На стената бе окачен Пентаграма на Бялото Братство поставен в дървена рамка. Към юг имаше няколко прозореца със спуснати бели завеси. Подът бе постлан

с вълнена черга, на лявата северна стена имаше една или две врати входящи към други стаи на вилата. Преди Учителя да започне беседата си извърши се малка церемония за новоприетите членове на Веригата. Повиквани един по един, всеки се приближаваше до масата, целуваше ръка на Учителя и следващия акт бе същината на церемонията, символ, че този брат се включва между работниците на Господа. Лицата на старите братя и сестри сияеха. Радостта, която ни огряваше се дължеше може би и на това, че и те си спомняха даден ден, в който за пръв път бяха влезли в тази зала, а по-старите виждаха времето, когато са се броили на пръсти. А ето вече достигнахме по брой свещеното число 70 души. Не по-малка бе и нашата радост, че сме призвани на работа за Божието дело.

Едно от важните работи беше така нареченото знаме на Бялото Братство. То представлява елипса извезана с цветни конци. От напречния диаметър на елипсата се очертават два полюса, от които излизат бели лъчи и отиват към двата края на елипсата и се връщат към полюсите. Има 10 напречни диаметри извезани с различни цветни конци. И това бе знамето. Когато Учителят беше на Изгрева няколко пъти го излагаха на съборите. То е запазено.

Имаше маса с покривка. На нея бяха сложени ленти с цветове. Имаше и други ленти, които бяха сложени да преминават през въздуха. Това не бяха украшения на Учителя. Тези разноцветни ленти наподобяваха 7-те красни цветове на дъгата. Те имаха връзка със „Заветът на цветните лъчи на светлината", книжка, която по-късно Учителят връчи на всекиго поотделно. Това бяха символи. На стената беше Пентаграма и знамето на Бялото Братство*.

Истинската Пентаграма е от изографен камък. Тя е работена от един брат завършил морското училище във Варна - Ради Аврамов. Тя е възпроизведена от една голяма картина, която имаше в Търново, където Учителя там, неговия образ Го има и някакъв килим, художник ги е работил. Вместо ликът на Христа, е нарисуван образа на Учителя. Самите фигурки, които са в стария Пентаграм са по-изящно изработени. Тя е ходила в Милицията, те са я взимали, защото е имало донесение, че Учителят се прави на Христос. Бяха писали и във вестниците срещу него и срещу цветната Пентаграма.

16. ЗАПОЗНАНСТВАТА НА СЪБОРА - 1914 г.

Учителят говори известно време и беседата бе стенографирана от Петко Гумнеров, така също и Боян Боев. Мнозина от присъствуващите си водеха също бележки, но през време на почивките виждахме се братя и сестри заобиколили брат Боев да ни продиктува по-важното от своите стенограми. След завършване на беседата излязохме пред вилата и се насочихме към двора на горната вила, където на откритата трапезария бе наредена закуската. Хубаво бяло сирене и маслини, хляб и чай се поднасяше с големи кани. Веселието бе общо. То се създаваше от лятната утрин, от присъствието на Учителя сред неговите ученици и последователи. Освен редовните присъствуващи имаше и гости, братя и сестри от Търново и от други места. През време на закуската и след това допълнихме запознанствата си. Като най-близък за мен, прилепих се за брат Тодор Стоименов, а той ме запозна с мнозина братя от София,

---

**Бележка на съставителя: За знамето на бялото Братство ще се пише подробно в "Изгревът"*

Казанлък, Русе и Варна и др. Ето го брат Димитър Голов, виден книгоиздател от София и добър приятел на Учителя. Неговите издания: „Принципи на френологията" и др. красяха малката ми библиотека в Бургас. Слушал бях много пъти името му и беше ми симпатичен. Запознах се с много още софийски семейства - д-р Иванови, Граблашеви и др. Ето ги и казанлъшките братя Никола Камбуров, Захари Желев и Христо Тончев - герои от братското вестниче „Обновление". Още при преместването ми в Бургас бях абониран за него и с удоволствие четях поместените там статии с духовно съдържание. Неговите страници бяха платформа за полемика на разни неверуюци, обаждащите се в „Учителска искра" или във вестника на свещениците. Някогаш имаше възражение за сказките от православните амвони критикуващи идеите на Учителя. Всекиму тия братя борци даваха заслушен отговор и така да се изразя, насоляваха добре тогова, който трябваше.

Интересно бе запознаването ми с брат Илия Стоичев, много вещ с познанията си по хиромантия. По всичкото време на съборните дни той бе заобиколен от братя и сестри да им гледа на ръцете. Приближих се един ден при такава една група, като някои му възразяваха как да се разбират правилно духовните истини. Понеже беше за момент свободен, подадох и аз ръката си. Щом погледна написаното там на ръката той каза: „Ето брата, може да отговори правилно на тия въпроси". Повече не ми каза нищо. Моята ръка е забележителна. Първо има мистичния кръст на нея изписан. И второ умствената линия прониква в лунната област, което показва, че има у мен някакъв проблясък, когато трябва да отговоря на някои въпроси. Това е много голяма рядкост такава линия.

Спомням си, че Пеню Киров беше отпечатал свойте длани с тампонно мастило на лист хартия. Къде са сега не зная.

През време на запознанството ми с видните братя и сестри на събора, от мнозина чух насърчителни и мъдри слова за живота, за делото на Учителя, за задачите, които ни предстоят. Правеха си комплименти на брат Стоименов, че Бургаския кръжок бе включил и дава най-младия член на Веригата. Последва и пожелание и другите градове да имат такива успехи. Затекоха красивите съборни дни. След утринните бдения и беседи следваха закуската, разговори, обед и почивка, а може би и втора беседа след обяд. След вечеря престоявахме колкото се може повече и се прибирахме да преспим в хотела.

17. НА ПОСЕЩЕНИЕ В ГОРНИЦАТА

На третият ден Учителят нареди да се явим по трима души на посещение в Горницата. Отивахме смесени стари и млади братя. Сестрите имаха свои групи.

Ще се опитам да опиша впечатлението ми от първото ми посещение в Горницата, в това величаво творение на Учителя. Някои са запомнили вътрешността на „Светая Светих" в Горницата. Това бе малка стаичка горе.

При упътване на брат Пеню Киров, трима братя, които се чувствувахме хармонизирани влязохме през салона за беседи в една от стаите разположена на север. Подът на тази стая бе постлан с вълнена черга, завесите на прозорците бяха спуснати, оттам се виждаше осветената стая на Горницата. Прекрачихме благоговейно прага на тази стая и се наредихме в средата пред една маса, особено подредена. Подът на тази стая също така бе постлан с вълнена черга и завесите на

прозорците бяха спуснати. Осветлението на стаята се получаваше от свещника поставен на масата. Не си спомням колко свещи бяха запалени на свещника. Но имаше кандилца запалени с дървено масло - елей. Все пак имало е за осветление и кандило с дървено масло, защото впоследствие ПенЮ Киров, ми обърна внимание, да забележа каква идеална светлина владееше в Горницата без никакво трептение или сенки. Това както ми обясни той, се дължало на особения начин на поддържане и палене на тия кандилца, което скрито изкуство е владеел Учителя. Значи специален начин за сипване на зехтина в кандилата, горят много равномерно тия фитили и дават хубава светлина.

Трябва човек да бъде особено наблЮдателен за да може с едно виждане да схване цялата обстановка. Така също и в мене, онова което възстановявам в паметта си е резултат на няколкото посещения на Горницата през 1914 и 1915 г. Също така и на честите възстановявания в съзнанието ми на тези картини при изпълняване на нарядите при другите случаи.

И така в него ден тримата братя застанахме в Горницата, с правото да престоим там десетина минути. Трябваше да прочетем „Добрата молитва", стихове от Писанието, да изкажем свободна молитва по дух за нуждите, които всеки от нас има. Същевременно гледахме да запомним какво бе турено на масата. А то бе действително забележително.

Първото нещо, което правеше впечатление бе един малък нежен нож, оставен отпред, отляво на него една чаша подобна на чаша за причастие. Всички изброявани предмети бяха така поставени на масата, че образуваха кръг. След това по-нагоре бе поставено Свещенното Писание, а след него светилника с няколко свещи или кандилца. Най-после имаше един жезъл - дървен, с дължина около 40 см. Така тези предмети образуваха красив кръг. Впоследствие разбрах, че това е натурално въплъщение на външния кръг на Пентаграма, емблемата на Бялото Братство изработена от Учителя. Значи, тези неща, които бяха нарисувани на Пентаграма там ги имаше като реални изрази. Така на групи се изреждахме всички братя и сестри да посетим Горницата, да се помолим там, да оставим своя принос. Така изминаваха дните на събора. Душите ни на всички бяха наситени от Словото на Учителя.

В последните дни ни се съобщи нещо интересно. С разрешението на Учителя можехме да си набавим Антиминса, който го беше дал дядо поп Константин Дъновски, бащата на Учителя, искаше да ни го остави като ценен спомен. Той не беше на събора, но го беше дал на сина си да ни го раздаде. Антиминсът това е оня „жертвеник" или „Престол" при който при липса на храм може да се отслужва литургия. Оригиналът на Антиминса е интересен с това, че е предаден на дядо поп Константин от един непознат светия - дух, когато той на младини е пътува от град Солун до Света гора. Подробности по това предание е писано и в отделна брошура, затова няма да ги повтарям тук. Така желаещите се записахме и срещу заплащане по една скромна сума получихме Антиминса за работа върху син или бял атлаз.

Аз моя съм го дал на Борис Николов да го съхранява. Правилата за работа с Антиминса, аз съм ги описал някъде. Медитация върху Антиминса от Учителя не е дадена. В някакви беседи, Боев, дето е слушал някога какво е казал Учителя, виж написал е нещо за Пентаграмата. Но за Антиминса не е писано. Само това, което е в брошурката.

Имаме само историята на Антиминса в брошурката*.

**Забележка на съставителя: В „Изгревът" том XI, XII е публикувано всичко за Антиминса и Пентаграмата.*

18. ЗАВРЪЩАНЕ ОТ СЪБОРА И „ВЪОРЪЖЕНИЯТ НЕУТРАЛИТЕТ“

Дойде време, вече да се разделим с участвуващите в събора и всички да се завърнат в местожителството си. Така и ние неколцина от Бургас се нагласихме да си вървим. Бяха изминали десет дни от идването ни. Но ето, че при вратата ни очакваше работата със своите грижи. Как ще се оправдавам в Бургас за моето отсъствие без разрешен отпуск? Споделих с брат Пеню Киров опасенията си, а той ме посъветва да кажа на Учителя. Наистина като отидох да му целуна ръка за сбогом, оплаках му се за тази опасност да ме накажат. Той ме погледна мило и каза: „Няма нищо, ще се оправи тази работа!“ И така ме изпрати.

Пътуването ми от Търново за Бургас бе скромно. През Стара Загора - това е най-краткия път. Прехвърлихме се там във влака за София-Бургас и спокойно приближавахме целта на пътуването ни. Но ето, че при едно слизане на някоя гара забелязах в един от вагоните нашия младоженец от сватбеното пътуване на банката. Приятно съвпадение. Завърнахме се и двамата заедно. Как ще ме приемат? Дали ще се застъпи и той за мен? Ний се върнахме на работа. На сутринта чист понеделник работата действително ме очакваше. Никой даже не ме посмъмри. Така се изпълниха думите на Учителя „Че ще се оправи тази работа“. Във влака се връщаше и поддиректора на банката, който беше извикан в София на доклад. И тримата се връщахме заедно. Този, който искаше да ме накаже бе заместник директора, който бе извикан в София за доклад. А старият директор го бе налегнала склерозата и не помнеше. Имало е други чиновници, на които е възлагал работа.

Какво нещо е Учителя. Аз вървя направо, не се уплаших и всичко се подреди. Рискът е благородно дело.

В Бургас се завърнаха и останалите братя и сестри. Така, че живота на братството в Бургас започна със своя редовен живот. Стопанският живот около нас бе в постоянен възход. Това носеше известно благоденствие за всички. По него време и моята заплата бе вече стигнала 100 лева месечно. Тогава българският лев бе още солиден, а животът не бе поскъпнал и един скромен обяд струваше 35-40 стотинки. Успехът в живота повдигаше самочувствието ми и можех повечко да подпомагам домашните си, а заедно с това да се подвизавам по-усърдно.

Завръщането ми от Търново съвпадаше с голямата трагедия, която се надвеси над европейските народи - обявяване на Първата световна война през 1914 г. България на първо време не се намесваше, но явно бе намерението на българските управници, обявявайки се на страната на Германия за да си възвърнат Македония и други, отнети от сърби и гърци преди Балканската война, места.

Обявен бе така наречения „Въоръжен неутралитет“ от наша страна и това дебнене на момента продължи една година. При тази обстановка живееше народа, живеехме и се подвизавахме и ние. Беседите на брат Пеню Киров продължаваха, сестра Стойчева работеше със жените. А беще замислила да започне събирането и на децата на братските семейства, за запознаването им със духовните истини с придобиване на по-висш мироглед. Писмата от София следваха, като вече и брат Т. Стоименов трябваше отвреме-навреме да се обажда с новини от Учителя. Дойдоха през месец декември 1914 г. дешифрираните стенографски бележки на съборните беседи и започна преписването им. Тази година тези бележки бяха в два екземпляра. Единият - по стенограмите на брат Гумнеров и

втория - по тия на брат Боян Боев.

19. ИДВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ В БУРГАС ЗА НОВАТА 1915 г.

Отвреме-навреме тази есен на 1914 г. писмата до София и до Учителя изказваха желанията на братята и сестрите от Бургас той да ни посети и да прекара известно време между нас. Такава покана бе направена в Търново при разделянето с Учителя на събора. Ето защо при първа възможност той изпълни обещанието си. Научихме, че е прекарал вече по няколко дни по градовете на България и срещу Новата 1915 г. пристигна в Бургас. Отседна както и друг път в дома на брат Стойчев.

Идването му бе повече за отпочиване. Нямаше тържествено посрещане на годината, даже и постоянни беседи пред братството. Почти всяка вечер след работа, братята се събираха в кантората на общ разговор с Учителя. Спомням си при такава една среща след като бяхме поизчерпали въпросите, един добър брат Минчо Паскалев - баща на д-р Кирил Паскалев, деен ученик на Учителя, който написа „Въведение към асоциаизма". Обърна се към мен: - „ Ти сега къде работиш?" Учителят и той погледна към мен, и аз отговорих „В търговско-индустриална банка". Брат Минчо Паскалев каза: „Ей, че дълго име", на което Учителят отговори: „Това показва, че ще напредва". Остана неразкрито, кой ще напредва дали банката или аз. Но десетината години, през които работих в тази банка, показаха моето въвеждане в професията. Вървеше в унисон с общия напредък. Банката работеше много. По едно време напуснах една банка, която работех най-напред и целият персонал се премести в друга една, чиято централа беше в Пловдив, на радикалите бе банката. В Бургас има клон. Тази работа, която вършехме помогна много да се развие банката. Сега, като дойде работата, на мен ми дадоха да водя дневника, главната книга, да правя балансите и усвоих счетоводството на банката хубаво. После ме повишиха - туриха ме касиер. Това е една отговорна работа - там се дават заеми на клиенти на банката, преминаваха пари през мене - правеха се преводи, операции по касата. И така се издигнах постепенно. Даже последната година, която прекарах там издадоха циркуляр, че имат право да подписват тези и тези. Сложиха и моето име. Гдето казва Учителя, че дългото име на банката показва, че ще напредва. Като напредва тя, ще напредвам и аз.

В желанието си това пребиваване на Учителя в Бургас да остави следи в паметта на братя, сестри и съмишленици, братята в Бургас обявиха да се държи една беседа от Учителя. Нямаше где другаде, това стана една вечер в една училищна стая на училището „Кирил и Методий". Присъствуваха не много хора, но тия, които посещаваха нашите събрания. Някои братя и сестри от Айтос, а също поканени бургаски граждани. Обстановката бе скромна, осветлението бе от газова лампа, защото още в Бургас нямаше електричество. Няма бележки от тази беседа. Но казаното от Учителя изобилно нахрани душите на слушателите. Разреши на всеки едного наболелите въпроси и посочи новата светлина, която имаше да огрее над нашия народ и човечеството - бъдещото неизчерпаемо Слово на Учителя.

20. ПОЛУЧАВАНЕ НА КНИЖКАТА „ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА“

Учителят продължи гостуването си в Бургас още няколко дни. Една вечер, като привършвахме обичайното си гостуване край Учителя на сбогуване той ми каза: „Може ли утре сутринта да дойдете при мен?“ Казах, че мога и запитах към колко часа да стане това. Учителят определи след осем часа и така си отидох много радостен за предстоящата среща. На другата сутрин поисках един час отпуск и се запътих към дома на брат Коста Стойчев да се отзова на поканата на Учителя. Като пристигнах и му съобщиха, че съм дошъл. След малко Той ме повика в стаята си и след кратък разговор взема от чантата си и ми подаде една книжка „Заветът на цветните лъчи на светлината“. Неговите думи бяха: „Вземете тази книжка, прочетете я, а по-нататък ще ви дам някои обяснения и упътвания. Ще ви се даде и Пентаграма, но понеже нямам в себе си ще изпратя допълнително от София“. Продължихме още малко разговора си и когато пожелах да си отивам, Учителят каза, че и той ще излезе. И така тръгнахме заедно по главната улица на Бургас и я извървяхме докрай, когато стигнахме до пристанището, където беше помещението на банката, сбогувах се с Учителя и Той продължи сам посоката си.

Заех се с работата си, счетоводната борба с цифрите си, но умът ми бе в книжката, да придобия това богатство, за което мечтаех години наред. Впечатлението ми от тази книжка бе необикновено години наред. Външният й вид е изящен, много красива подвързия, златен надпис, също и със златни знаци - горе крилата сфера, а долу Соломоновият триъгълник, ограден с огнени лъчеизпускания, като на слънце*. Вътре, на втора страница под заглавието на книжката бе поставен подписа на Духа /Беинса Дуно/, подписан саморъчно от Учителя при връчването й. Понеже Учителят знаеше молитвите на тия, които очакваха да им даде тази книжка и ни даде на един по един. Този брат от Сливен за когото писах, също получи книжка от Учителя.

На 61 странички на книжката са цитирани много стихове от Библията - Евангелието, Псалмите и са класирани на групи съответствуващи на разни цветове в спектъра на светлината. Започва се от червения, портокален, жълт, зелен, син и виолетов. При това всяка група е озаглавена със заглавия, отбелязани в книжката.

Когато размишлявах впоследствие върху това творение на Учителя, дойдох до заключение, че работейки върху стиховете на Писанието те

** Забележка на съставителя: Какво означават тези символи? Учителят впоследствие е говорил за тях в беседите и лекциите. Оттам ще се вземат. Това са символи на 3-те Школи на Бялото Братство по времето на Мойсея, на Давида и на Христа.*

*I символ: **Огнено кълбо и прикачени към него крила на ангел**. Това е огненото кълбо и стълб, който е водил Мойсея и евреите през нощта в пустинята, а крилата са онези облаци, които винаги са ги покривали и са ги пазели от слънцето.*

*II символ: **Звездата на Давида,** който е имал връзки с Христовия Дух. Единият триъгълник е Духът Христов, който слиза отгоре, а вторият триъгълник е човешкият дух, който възлиза нагоре.*

*III символ: **Бял кръст на тъмен фон и разпръскващи лъчи.** След разпятието на кръста идва Святия Дух, който възкресява живота в своята непреривност на земята и на небето.*

излъчват различни цветове и Учителят, като ги е виждал, поставял ги е под това класиране. Всеки случай, като творение лъчите са много оригинално и вдъхновяващо оръжие на духовния човек. Може би някъде Учителят съобщава подробности за тази книжка. Когато е работил върху тези стихове, духовете са опитвали да му отнемат живота, това съобщава Учителят на събора в Търново.

Като аз отидох в с. Арбанаси до Търново, там разбрах, че семейство Иларионови са имали къщурка и дворче и там се е установил Учителя и работел. Според Стоименов, който ми е разказвал, Учителя е работил там и по едно време се разболял. Той вероятно се отдал толкова в работа, че не е знаел, че се е разболял. А там е по-високо място, може и вятър да е духал, и да е настинал. По късно научих от сестра Иларионова, че там е работил върху "Завета на цветните лъчи на Светлината".

През 1945 г., бъдейки в комисията, която направи опис на оставените от Учителя вещи и книжа срещнах фактурата, издадена от Придворна печатница при отпечатването на тази книжка. Отпечатани са 500 екземпляра, като заедно с подвързията е 500 лв. Напечатана е през 1912 г. като се има предвид, че пак тогава се намериха 150-160 запазени книжки, идвайки до заключението, че Учителят е раздал на най-приближените си ученици само 320 книжки от 1912 г. до 1944 г. Много от притежателите си заминаха, а трябваше да ги предадат на едно по-младо поколение. Например сестра Каназирева си подари своята книжка и Пентаграма на Петър Караиванов. Той си замина, баща му си замина. Къде ли отиде книжката?

Естествено, че трябваше да споделя радостта си за получената книжка, лично от Учителя и това направих с брат Пенѥ Киров. Той се зарадва и ми каза, че е разбрал, че Учителят ми е дал тази книжка в Търново, той го е запитал тогава по този въпрос и аз съм му отговорил утвърдително. Обаче имали сме недоразумение, защото съм разбрал, че се отнася за брошурата на Учителя „Наука и възпитание", която по него време се раздаваше на присъствуващите на събора. Той ми каза: „Получи ли книжката?" Аз съм му отговорил „Да". Той е мислил за "Завета на цветните лъчи на светлината", а аз за "Наука и възпитание".

След завръщането си в София Учителят изпрати Пентаграма по брат Петко Епитропов, които брат Пенѥ Киров раздаде на няколко братя. Това предаване стана под нужната строгост, защото да притежаваш Пентаграма е нещо отговорно и носеше важни последствия. Брат Пенѥ Киров, като предаваше Пентаграма запитваше „Готов ли си да служиш на Господа и делото Божие и обещаваш ли това?" Ние с радост отговаряхме „Готов съм. Обещавам." И наистина обясненията за Пентаграма, които впоследствие написа брат Боян Боев потвърждават неговото важно значение на духовния човек - ученик.

21. СЛУЧКИ С КНИЖКАТА „ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА"

Тук е мястото да спомена някои случаи из живота на братя, които бяха получили книжката „Завета на цветните лъчи на светлината". Първото нещо, което следва да се отбележи е това, че всички ценяха извънредно много този дар на Учителя, знаеха, че тя е нещо повече от талисман-закрилник. Винаги прочитаха нещо от нея, но някои знаеха цели страници наизуст. Носеха я със себе си през време на войната да ги закриля, а и в обикновения си живот да се улесняват в предприеманите работи свързани

с някакви трудности. Помага се с нея при лекуване на болни, като се прочита страницата „Духа на Обещанието", съпроводено с обливане с духовна струя във вид на портокалови лъчи.

Разказваше ми брат Георги Куртев - ръководителя на братството в Айтос следния случай. Той е получил книжката още през 1912 година. И я носил в себе си през всичкото време на Балканската война. Помогнала му е в много случай. В края на войната с турците при настъплението при Одрин той, като фелдшер е трябвало да отиде до едно място да вземе някакви ранени болни войници, да ги води в България. Докато се върне, ето, че и неговата част, болницата получила заповед да потегли на път. Когато пристига там дето ги оставил няма никой. Вече станало тъмно и той не може да намери нито другаря си, нито какво е станало. Като се лутал в тъмнината, без да знае къде е стъпил на нещо, препънал се и когато поглежда напипал своята раница и друг багаж. В раницата му се намирала книжката „Завета на цветните лъчи на светлината", за която той най-много съжалявал. Можем да си представим радостта му като намира съкровище си.

Друг брат - Никола Нанков ми разказваше, че много е искал да получи от Учителя книжката „Лъчите". Поискал я даже от Учителя, но той в момента отложил. Така се стекли обстоятелствата, че той не се пресрамил втори път да я поиска и останал с неосъществено желание. След заминаването на Учителя той влиза при един познат антиквар, който му запазил интересни книги. В предложената група книги той открил един съвсем нов екземпляр от „Лъчите". Необяснимо как е попаднала там, но по този начин той считаше, че Учителя му е дал това, което му е обещал. Все пак това показва, че не всички получили книжката „Лъчите" са я пазили с нужното внимание, може би това е случай, когато наследници на някой починал брат са продали книгите на антиквар и там се е случила книгата „Лъчите".

С мен се случи също веднъж да рискувам да се лиша от книжката си. Имах я в себе си, в канцеларията, където работех. Вечерта, когато всички колеги си бяха отишли довършвах работата си и останах по-късно. При излизането си от работа отидох до коридора да се измия и до тоалетната. Извадих книжката от джоба си и я поставих на една рамка в коридора. Уж за момент. Вечерта посегнах преди да си легна да прибера книжката на местото й. Останах ужасен. Нямаше я. Пред мен изпъкна момента, когато я поставих в коридора, но пропуснах да си я взема на излизане. Имаше опасност да изчезне оттам, че група активисти от предприятието заседаваха в една близка стая и предполагах, че все някой ще отиде в този коридор. Нещо ме успокояваше и така премина нощта. Имаше малка надежда. Така сутринта още в 5 часа се озовах пред канцеларията, дочаках чистачката и с нея заедно влезнах вътре. Първата ми работа бе да се озова във вътрешния коридор, където за моя радост книжката ме чакаше незасегната. Това беше 1954 и 55 година. Тогава разбрах, че даденото от Бога, от Учителя е дадено за вечни времена.

Не бях спал цяла нощ. В тази книжка, аз държа един еделвайс, който ми е даден от Савка. Бях го сложил и си го пазех. Сутринта един от тези, които заседаваха, седи насреща и ми каза „Ти знаеш ли, че еделвайс имам и аз?" Когато той спомена еделвайс, нещо ми подсказа, че той е отворил книжката, видял е еделвайса и го е прибрал, а книжката е оставил на мястото. Виж как го подучил Духа, да ми каже, че има еделвайс. Е, взе еделвайса, но ми остави книжката. Не ми призна, че е пипал книжката, но все пак я бе оставил на мястото си.

Като получих книжката „Лъчите" не се досетих да запитам Учителя, следва ли да заплатя нещо, от никого не бях слушал как се постъпва в случая. Много по-късно научих от старите братя, че при получаване на книжката в знак на благодарност заплащали по един златен наполеон. Все пак благодарение, че Учителя бе наредил при предаване Пентаграмите всеки от нас да пожертва нещо материално, да направи някакъв подарък на нуждаещите се. Спомням си, че на мен се случи да подаря един чифт обувки на ученик от братско семейство. Тогава се изпълни онзи закон, съгласно който заплатеното се цени повече.

Да спомена за още две важни поръчения във връзка с Пентаграма. Да се поставят в рамка в стъкло, като по никой начин да не се изрязва и намалява размера й. Изнасянето на Пентаграма извън границите на България не е позволено. Това стана известно по-късно, когато един брат от Бургас се премести да живее в Цариград. Той запитал Учителя може ли да се вземе Пенгарама, но му отговорили, че не може и тогава този Пентаграм остана в Бургаското братство. Той беше грък. Казваше се Апостолидис. Беше възрастен човек. Имаше в Бургас много имоти, взимаше наем от тях. Идваше през лятото от Цариград да си прибере вересиите. А семейството му бе в Цариград. Той питал Учителя да си вземе ли Пентаграма. Учителят казал „Не!" Значи Учителят не дава да се изнася вън от България.

Книжката Учителят я даваше лично. А Пентаграма, когато я даваха, даваше се обещанието да служиш на Господа - „Съгласен ли си и обещавам". Второ - поръчението да се направи една малка жертва. Тогава едни обуща струваха доста пари, те се правеха и шиеха на ръка от обущарите.

В една бележка в „Лъчите" се вижда, че тя ми е подарена на 07.01.1915 г. стар стил в 10.15 мин. сутринта. Спомням си също, че когато показах на брат Пеню Киров книжката, той ме запита: „Забеляза ли си на коя страница е синята лентичка отделител, която Учителят ти е предал?" Наистина, че не бях забелязал. Но по-късно при гостуването на Учителя у дома отворихме по негово указание стр. 25 и ми каза да прочета текста „Благополучие" до края на страницата. Това ми го поръча Учителя. Така разбрах, на коя страница е била синята лентичка, която е служила за отбелязване на страниците.

22. СПИРАНЕ НА СЪБОРА ПРЕЗ 1915 г.

При първото шестмесечие на 1915 г. нямахме особени преживявания. Но наближаваха съборните дни през месец август и оживяваше предчувствие за приятни срещи с братя и сестри в Търново и пребиваването ни с Учителя за няколко дни. Откриването на събора стана на 4 август 1915 г. в гр. Търново във вилата на запад от града, всички бяхме радостни, че се виждаме заедно пак и че бяхме поканени на събора, и че броя им беше по-голям. Това бе признак, че братството е пораснало и че са повикани повече хора на братския събор. Откриването на събора се проведе нормално. Учителят ежедневно говореше предвидените беседи, слушахме, а тетрадките се изпълваха все повече с мисли казани от Учителя на беседите. Общият братски живот протичаше, както и през другите съборни години. Някъде позабравяхме за подтискащото световно положение, че някъде на Запад вилнееше световна война. Наистина България бе вън от тази война, но се увеличаваше вероятността и за нейната намеса. Бяха тъй съблазнителни възможностите за достигане на националния идеал „Обединението на българското племе по целия

Балкански полуостров". Трябваше да се спомене мимоходом, че сред старите братя цареше голям патриотизъм, мнозина копнееха за присъединяването на Сан Стефанска България. В същото време бяхме и големи родолюбци, войната не е средство препоръчвано от Духовния свят. Дали нямаше самите Велики сили върху отечествената ни дипломация да поправят и коригират влиянието на Берлинските договори, които осакатиха, прекроиха България на части и я оставиха под чужда окупация.

Нашето спокойствие в тези дни не беше смутено. Но към петия ден противните сили надделяха и скръб не закъсня да залее всички ни. Съобщиха ни, че по нареждане на коменданта на Търново Учителят следва веднага да преустанови братския събор и ние да се разотидем по местожителствата си. Спомям си, че вечерта няколко братя и сестри се събрахме в дома на брат Драган Попов, който тогава още живееше в Търново, направихме молитва да се размине това нареждане, като всеки един от нас се помоли със свои думи, да апелираме към Небето за помощ.

На другият ден разбрахме, че нареждането е още в сила и на нас не ни оставаше нищо друго освен да се подчиним. Сбогувахме се с Учителя и така оставихме вилата, дето ставаше срещата, оставихме и Търново, както е било определено да не го видим повече от 3-4 години.

23. „ВИЕ ГЛАДНИ НЯМА ДА ОСТАНЕТЕ"

Наскоро след свършването на събора дойде в Бургас брат Пеню Киров, който по време на съборите предаваше на братята и сестрите нарежданията на Учителя и въобще имаше задачата на старши брат, помощник на Учителя при организация на съборите. Той ни разказа някои подробности от последните дни на събора. Учителят е казал на някой от старите братя какви събития предстоят. Подразбираше се, че България ще се намеси във войната и т.н. Едно предсказание е разказал тогава Учителя, каза ми го на ухо брат Пеню „Събитията ще се развият по своя път, но вие гладни няма да останете". А какъв голям глад преживя народа тогава! Брат Пеню Киров ми предаде написаната лично от Учителя покана за тазгодишния събор. Тя представлява малък плик, на който Учителя бе написал името ми, а в плика се намираше прегънат на две лист, по-плътна хартия със същия цвят. На лявата страна бе написана буквата „У", а в дясната страна подписа на Духа, а в средата долу датата 4 август 1915 г. Запазих поканата на Учителя със всичкото уважение, от моя страна, а запомних и думите „Вие гладни няма да останете", защото наистина ми предстоеше да изпитам лично тази възможност в бъдеще.

Пристъпвам да опиша тази малка опитност. Знае се, че България се намеси във войната още първите месеци след разтурянето на събора. Мнозина братя се озоваха под знамената мобилизирани. Дотогава не бях служил войник, но следващата пролет през 1916 г. ме одобриха войник. Така се започна един нерадостен период от живота ми - да прекарам три години като войник. Наистина през всичкото време чувствувах защитата на Небето, бях при сравнително добри условия. А самата война завърши, като ме остави на служба в една военна канцелария.

Оставаха още малко да се свършат изпитанията на българския народ, в това число и нас духовните хора. Войната естествено докара трудности в снабдяването и прехраната. Хората вместо да сеят и произвеждат само консумираха. В същото време копнееха за мир на всяка цена, да си отиде всеки у дома отдаден на мирен труд, да се радва на семейството си.

При такива настроения провалянето на войната за България не се

забави. Фронта при Добро поле бе пробит на 17 септември 1918 г. и се наложи отстъпление на цялата българска армия, което привърши чак в България. От мястото на нашата военна канцелария наблюдавах как земята на Добро поле кипеше от снарядите. Не помагаха никакви молитви и апели към Духовния свят да ни се помогне.

При такава обстановка неколцина войници получихме нареждане да натоварим целия багаж и да се отправим с колите към България. От Мъглинско през Кожух планина - Македония, към България употребихме 14 дни. Пътувахме измъчени от септемврийските горещи дни, а вечер почивахме, където намериме малко удобно място. С нас се движеше обоза на цялата армия. Редът едва се спазваше, а за продоволствие дума не може и да става. Оцеляхме благодарение на това, че в багажа, който превозвахме имаше колети на войници от частта ни, непредадени поради събитията. Тези колети се оказаха сухари, селски хляб, сирене и други неща. Ето ти материал за попара. Това ни беше вечерята, когато се установявахме на почивка при нощуванията. Мечтата на тази многохилядна маса народ беше да стигнем до стара България. „Стигнем ли там всички - избавени сме". За мен това твърдение беше абсурд. Казва се, който те преследва тук, ще те преследва и оттатък границата, ако не спреш да се защитаваш. Но ето, че народната интуиция е правилна. Примирието ни завари току-що преминали границите при Царево село, а по силата на това примирие всеки оставаше в границата на територията отпреди войната. Сърбите и гърците у тях, а ние у нас. Но какво ставаше с нашата малка команда? Най-после една вечер се настанихме на почивка в полето между Дупница и Самоков. Вечеряхме пак обичайната попара, разговаряхме си това-онова и по едно време старшият на командата се обърна към всички, а най-вече към мене. Аз бях най-младия между всички, а като че ли и най-излишен. Имаха обаче нареждане да ме отведат здрав и читав със себе си. „Е, другари, казва той, добре прекарахме как да е, дадени се това, което беше в колетите, но тази вечер поделихме и последните сухари. От утре всеки сам ще се грижи за прехраната си." Най-после в стара България сме и навярно ще ни дадат хляб. Всички изказахме благодарност и така привършиха вечерните разговори и се приготвихме за нощуване.

Между другото останал настрана сам вечерта хвърлих поглед в далечината на полето осеяна с множество огньове. Навсякъде войници като нас се готвеха да нощуват. Направи ми впечатление, че тук-там около тези огньове имаше необикновено движение и шетня, но защо не беше ясно в момента.

Сутринта станахме рано, стегнахме колите и се запътихме по шосето за Самоков, оттам през Долна Баня, през Пловдив и Бургас. Имайки предвид, че сам трябваше да се грижа за прехраната си този ден възползвах се от примера на някои войници, които си вземаха по някоя зелка от зеленчуковите градини, край които минавахме. Поставих си в колата една зелка и ако няма хляб, щях да дам на стомаха си зеле. Доближих се с колата близо до канавката, гледам на 15-20 крачки пред мене един войник приклекнал до шосето и току тъпче, намества нещо в раницата си, така пълна. А да събере още нещо, но не може. В това време аз се изравнявам с него с колата и този войник без да ме погледне току втикна в ръцете ми нещо. Освободи се от нещо, което не можеше да сложи в раницата си и аз се поглеждам с една питка в ръце. Топла е, личи си, че скоро бе извадена от пепелта. Успях да му кажа едно „Благодаря". Казах си „Чакай да видя от какво е тази питка, която ми се предаде".

Отчупих един залък да вкуся, а тя не щеш ли оказа се опечена със сирене. Ето какво се е шетало вечерта около огньовете. Пекли са се множество такива питки от раздаденото на някой войници брашно и сирене. А една от тази питки е била предназначена и за мен. Да се изпълни някогашните думи на Учителя „Гладни няма да останете". Друго подобно изпитание нямах в този период. Това е било. Наистина много интересна питка. Бях решил да ям този ден зеле. А Небето виж как разпорежда. Този войник изпекъл десет питки, набутал в раницата девет питки, а десет не може. Тогава го бута Духа и я дава на мен, без да ме погледне. Аз като се върнах тук по-късно исках да го разкажа този случай на Учителя и само му загатнах, че брат Пеню беше ми казал, че през 1915 година, че Вие сте казали - „Вие гладни няма да останете". Той така само ме погледна особено. Беше ли забравил този случай. Не се заинтересува да му го разправя.

24. КАПАНЪТ ЗА МИШКАТА И ГОСТЕНИНА

През 1917 г., Първата световна война, бях войник на фронта. Към края на месец ноември ми дадоха отпуск и аз побързах да се озова в стара България, да вкуся от множество неща, немислими всред несгодите на войнишкия живот. Прекарах няколко дни при домашните ми и се запътих към гр. Варна, гдето от няколко месеца се намираше Учителя на заточение. Тогава беше интерниран от Фердинант - 1917 г. и остана там близо десет месеца - октомври 1918 г. Влакът пристигна към 9-10 часа вечерта и аз се запътих към хотел „Лонден", където ме упътиха приятели, че трябва да намеря Учителя. Портиерът се осведоми, защо идвам и ме настани в една малка стаичка на петия етаж и ми каза, че Учителя вече се е прибрал и ще остане сутринта да го потърся. Нощта премина, отпочинах си още преди да се разсъмне. Дочух движение из коридора. Станах да се приготвя, изглежда, че на този етаж нямаше много пасажери. Оставих вратата на стаята малко открехната да гледам кой минава. В един момент радостно изненадан, зърнах да преминава Учителя. Наля си вода от чешмата и пак се прибра в стаята си. Значи трябва да почакам още. Но нали в такива случай човек е нетърпелив. Минаха 40-50 минути и реших да почукам на вратат Му. Дочул, недочул „Влез" и влязох. Учителят погледна към мене, но изглежда, че в този момент беше в молитва. Държеше в ръка молитвеното си тефтерче. Покани ме, подадох му изпратените от няколко сестри колетче и като целунах ръка започна гостуването ми. Последното ми гостуване при Учителя беше през 1916 год., когато пак като войник Го посетих в София на ул. „Опълченска" 66. Той знаеше къде съм и как преживявам. Една от първите му думи бяха „Аз разбрах, че тази сутрин ще имам гостенин. Хвана се в капана една мишка". Схванах в смисъла на тези думи, че това, което би изяла мишката трябваше да го отстъпя на гостенина. Затова съдбата я отстранява от стаята на Учителя. Това бе случката с мишката, когато го посетих във Варна. Главно му съобщих, че Пеню Киров и Величка Стойчева са много болни в Бургас. Те питаха Учителя да им помогне, особено сестра Стойчева каза: „Кажи на Учителя, че аз винаги чета книжката на Учителя „Завета на цветните лъчи на светлината" и права я чета. Всичко това Му казах. Той се интересуваше за тях. Но беше им определено не след дълго време да си заминат.

25. ДВЕ ПЕСНИ ОТ УЧИТЕЛЯ И 91 ПСАЛОМ

В този ден нямаше други посетители при Учителя и можахме да си разговаряме за различни неща. Интересуваше се. Разказвах му новини за брат Пеню Киров и сестра Величка Стойчева, които пътьом посетих в Бургас. За съжаление в това време и двамата бяха тежко болни. Учителят изслуша молбата ми да им помогне някак си. За съжаление съдбата им бе друго определила. Те и двамата починаха след няколко месеца, а бяха добри работници за делото на Учителя. Той ги ценеше. В тяхна чест той ни предаде впоследствие двете песни **„Благославяй душе моя Господа"** за Пеню Киров и **„Ще се развеселя"** за Величка Стойчева. И тогава ме задължи да се върна в Бургас и да им кажа нещо утешително в тежките дни, които преживяваха. Тези песни той ги даде след като се върна в София. Но каза, че ги дава в тяхна чест. Каза изрично! Някои претендират, че тези песни ги знаят от по-рано. Може Учителя да им ги е свирел на цигулката или да им е пял.

Обаче, когато почина дядо Благо, той каза така: „Не ми казаха, не ми съобщиха, че положението му е толкова тежко. Аз мислех, че ще му мине така. Но днес, аз запалих за него две свещи". А това бяха двете беседи, в неделните беседи, които държа той. Едната сутринта в 5 часа, а другата в 10 часа преди обед. Той почина на коледните празници на 1937/38 год.

На другият ден се сбогувах с Учителя и той ме запита: „Имаш ли 91 Псалом, но написан собственоръчно?" За щастие имах го и потвърдих пред него. Значението на този интерес от страна на Учителя, разбрах след няколко часа, когато пътувах с влака. Нека обясня, че нещо преди година Учителят ни бе дал в новогодишния наряд да се чете 91 Псалом, като всеки от нас собственоръчно да си го препише и да го носи постоянно със себе си. Мнозина от нас в тези тежки дни изпитаха помощта на окултните сили криещи се в този Псалом. При пътуването ми назад, настанен във влака, спокойно си стоях на местото. Навън бе нощ. Гарите отминаваха една след друга. По едно време може би наближавахме град Шумен и усетихме, че влака започна да се движи много ускорено. Локомотивът започна да издава тревожни сигнали и така продължи няколко минути. Разбрахме, че минаваме някакъв наклон, контролът над влака бе изпуснат и едва с големи усилия се възстанови нормалната бързина, да се спасим от дерайлиране. Тогава разбрах, че ме спаси 91 Псалом. Ето защо Учителят настоя да го имам написан със себе си.

26. ПРЕМЕСТВАНЕ ОТ БУРГАС В СОФИЯ

През 1922 г. шестчленното ми семейство живееше в Бургас, но през есента така се стекоха обстоятелствата, че петимата заминаха за София, младите да учат в университета, а възрастните да водят домакинството. Останах пак сам в Бургас. Разбира се в братството имаше доста добра младежка група. Имахме доста добра младежка група. По-голямата част от заплатата си изпращах в София, тъй като други приходи нямаха. Писмата, които получавах от майка ми, сестрите ми, описваха живота на братството в София много привлекателен. Слушаха по 2-3 беседи от Учителя, учеха новите песни дадени в Школата, братски екскурзии на Витоша, отлични братя и сестри и т.н. Само аз им липсвах. Изкарахме така до Коледа. Аз взех малко отпуск и дойдох да се видим в София. За пръв път идвах в София, в свой дом посрещнат радушно. Наетото

жилище ми се видя разкошно, макар че бе дъсчена барака от три стаи. Нашите стари домашни мебели и постелки бяха уютно подредени и обстановката насити душата ми.

Следващите дни имах и аз щастието да присъствувам в Школата и да слушам неделната беседа. Всичко това създаде в ума ми, че мястото ми е в София, и че освен крайното улеснение, ще донесе и по-великото благо да бъда край Учителя, да живея красивия живот, който тогава царуваше в Софийското братство. Но как да се настаня на такава работа, каквато имам в Бургас? До кого да се отнеса? Посетих още първите дни Учителя, той ме разпита за живота ми и разбра всичко. Започнах да търся работа в София. Запитах познати братя, които биха ми помогнали, но един те насочи натам, друг нататък - успех никакъв нямаше. Само един брат ми предложи някаква работа при негови съдружници-търговци, но и това със сравнително малка заплата. Между другото посетих един бургаски търговец, който имаше кантора в София, да искам от него препоръка до един директор на банка, някакъв познат. И там не стана нищо. Свърши се и отпуската. Значи, трябваше да се връщам и в Бургас. Отидох пак при Учителя да се сбогувам и му разказах, как търсих работа, несполуките, които имах. Относно предложението на брата търговец, беше категоричен „Не постъпвай там, защото е несигурно. Утре ще се скарате със съдружниците и ще останеш без работа". Заключението му беше - „Не бързай за работа. Почакай. Ще се нареди. Върни се на работа в Бургас, докато се нареди да си намериш тук работа". Така и направих. Макар и със съжаление, че трябва да продължа самотния живот в Бургас, далеч от своите. Но преди всичко имах предвид завета на Учителя и неговите думи „Ще се нареди" изпълваха душата ми с надежда. Дните минаваха, увлечен от работата си и дружейки с младите братя от Бургас очаквах нещо да се нареди. Един ден може би месец след завръщането ми от София, идва човек при мен от оная търговска фирма, чийто член бях посетил София и исках препоръка за директора на една банка. Каза ми „Ти като си бил в София и си ходил в нашия клон и си казал, че търсиш работа там. Пишат ни сега да те питаме, би ли отишъл да постъпиш там, като счетоводител. Ако си съгласен, ела в кантората да поговориш със шефа и да се разберете". Най-после благоприятно разрешение дойде. Не мина и тук без размисъл. Как ще се разделим с братята от Бургас, когато толкова години живях. Запознах се с Братството. И все пак имам и добри връзки. Но видях и щастливото разрешение, към което Учителят ме насочи. Неговата помощ и изпълнението на думите „Ще се нареди". Приех поканата от най-неочакваното място, от хора, които никога не биха си помръднали пръста гдето се казва, да ми помогнат. Дойдох в София и поех работата, за която ме повикаха и останах там 25 години. Когато се виждах с Учителя, той винаги се интересуваше от тия хора. Благослови ги и те се издигнаха между първите търговски фирми в България, заедно с тях израствах и аз в своята специалност, и всички бяха добре. Това разбира се дължи на Учителя, който разбира се със своите невидими помагачи ме доведе в София.

Настоящите бележки спомени (от N 7 до N 26) написах на пишеща машина през времето м. март 1973 година до 27 май 1974 г.

27. БЕЛЕЖКИ
КЪМ ЛИЦА И СЪБИТИЯ В КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“

Прочетох книгата „Учителят на Бялото Братство в България“. Интересни са материалите из Неговия живот и малките откъси от Словото Му.

Позволявам си да отбележа някои неща, като на първо място, изказвам идеята, да се препише материала наново и да се нанесат допълненията отбелязани на много места ръкописно.

В течение съм на някои от фактите поместени в книгата, но е необходимо да се вземат предвид належащи поправки, които ще отбележа към настоящето. Посочвам и страниците за тези поправки.

1. Наименованието на родното село на Учителя е Хадърча. Справка - Енциклопедията на Братя Данчеви, страница 1629. Също и на страница 1084, гдето се съобщава новото име на селото, преименовано Николаевка /страници в книгата 40, 42 и 45/.

2. За д-р Георги Миркович - Към последните редове на стр. 71 /допълнението/ може да се добави, че за уважение дейността му като деец през нашето Възраждане, неговият бюст е поставен към паметника на хаджи Димитър в гр. Сливен, заедно с тия на други възрожденци - Добри Чинтулов и др.

3. За книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“ - споменава се на страници 68, 79, 174. Уважавам всичко казано за това творение на Учителя, но имам да съобща някои факти, които внасят пълно изяснение.

През 1945 г., след заминаване на Учителя, бях в комисията, която прегледа оставените от Него книжа. В тях се намери една фактура от Придворната печатница - София, именно, че там са отпечатани 500 броя от тази книжка през 1912 г. Известни ми бяха доста подробности, които няма да изброявам, но затова пък обърнах внимание где е отпечатана и колко броя. От тази книжка, това издание, Учителят е раздал на присъстващите в Търново на събора 1912 г. И в следващите години е раздавал от книжката на други братя и сестри, които са Му поисквали, а и Той е намирал за добре да им даде. Дължа да обясня и загадката за второто издание. Действително, появиха се допълнителен брой от книжката - през 1947 г., когато в братската печатница „Житно зърно“, по решение на братския съвет се отпечатаха „допълнителни“ 1000 броя. От тях се раздадоха на мнозина из цялата страна, тъй като имаше опити да се преписва книжката на ръка, но това никак не биваше сполучливо. Този допълнителен брой бяха пълно подобие на оригинала, отпечатан през 1912 г. - стилът на буквите, както и тия от славянската азбука. Разликата беше само в подвързията. Изработката от 1912 г. беше „изящна“ - хартията специална, позлатени листове, подвързия - нещо най-красиво, каквото другаде в ония години не се срещаше. Всичко това говори за ценността на творението изработено от Учителя.

Ще си позволя няколко думи за тълкуване буквите, намиращи се на I страница на книжката: Разположени са така:

Забележка: Изброените по-долу допълнителни сведения са написани от брат Колю Нанков - София през 1971 г. Ж.

На стр. 2. Д-р Миркович се е поминал на 29 септември 1905 г. в 9 часа сутринта без агония. Кмет на Сливен е бил Илия Гудев.

Стр. 9. Братът от Айтос поканен на събора през 1915 г. е Филип Антонов.

Стр. 11. Димитър Голов е издал „Принципи на френологията", „Човешката аура", „Вегетарианска готварска книга", „Мисълта-творец на характера", „Човекът-творец на съдбата си" „Между два свята", „Тайнството".

А „Бен Хус" не е негово издание, а на Стоян Атанасов.

Стр. 14. Триъгълник. В „Завета на цветните лъчи на светлината" няма триъгълник, а два преплетени триъгълника. Единият е с върха надолу и символизира инволюцията, потъването на Духа в материята и се рисува **черен**, а другият е с върха нагоре и символизира възлизането на Духа от материята - еволюцията и се рисува **бял**. Пръв ги е дал като емблема в храма си Соломон и оттам се нарича Соломонов печат.

Това е хексаграма, шестолъчка, за разлика от Пентаграма, хексаграма е кръстена на еврейската религия.

Стр. 19. Пеню Киров си замина през 1918 г. на 28 януари, два и половина часа през нощта, а сестра Стойчева си замина на 3 март 1918 г.

През 1914 г. на събора от Бургас са поканени - Жечо Панайотов, Минчо Сотиров, Димитър Македонски, Мария Зуркова.

На събора през 1918 г. присъстваха 58 братя и 52 сестри или всичко 110 души.

28. ЗАЩО СЕ ЧЕТАТ РОМАНИТЕ

Допълнителни бележки към спомените ми от 1910 - 1923 г.

Желанието да опиша по-подробно и обширно първата ми среща с Учителя, за съжаление не мога да прибавя нещо повече към казаното. Съзнанието ми тогава е било на 17 годишен младеж, не особено развит интелектуално. Могло е тогава да запитам нещо Учителя по някакви въпроси от неговата специалност, но ето че не съм знаел нищо за Неговото величие. Благодарение, че Той сам е видял какво ми трябва и прилагайки своите способности да помага, насочи живота ми в правилна насока. Даже и впоследствие, когато бях в София пак не съм използвал срещите си с Учителя да водя разговори от особена важност. Това са вършили други вместо мен. Следва да благодарим на многото написани страници с такива частни разговори с Учителя.

Споменавам в записките си за начина, по който Учителят излекува възпалението на очите ми. Предполагам, че възпалението се дължеше на прекалено много четене разни книги, които ми попадаха. Обичах да чета много, види се по наследство от майка ми. Докато бях в Стралджа, при леля ми Анастасия, изчетох книгите от библиотеката на едно приятелско семейство - тогавашна художествена литература. След това, живеейки във второто роднинско семейство, открих един сандък с книги, оставени на съхранение в склада на свако Димитро. Тогава прочетох „Война и мир" от Толстой, „Клетниците" от Юго, годишни течения от списание „Художник" и други. Това пресилено четене на увлекателни книги са повредели очите ми. Може да е имало и друга органическа причина, която Учителя разбра и предписа простият начин за лекуване - коремообтривна баня.

За оня период от живота ми, може да се отнасят думите на братската песен: „В мрак, тъмнина бе живота наш, но Слънцето на живота просия у нас и ний тръгнахме в пътя чист и свят за нас, свят за нас...."

Няколко думи за случаят, който ме насочи към много четене, още като ученик в сливенската гимназия. Отивам един ден в училищната библиотека да си взема някоя книга. Разглеждам каталога, но не разбирам

какво да взема. Насочих се към една, произволно, оказа се „Писма от моята мелница" от Анатол Франс. Там беше един мой съученик, който като видя книгата, каза - „Тази книга не е за тебе, дай ми я, а ти вземи друга". Избра ми „Квартеронката" от Майн Рид - действително, четох я с голямо увлечение, била е подходяща за възраста ми. После изчетох всички книги на този автор. Но ... четох романчетата, а учебниците стояха настрана. Разбира се, по-късно, когато дойдох да живея в София, вече почувствувах изпуснатото време да изкарам гимназия в Сливен. Благодарение, че ми се дадоха условия да направя това като частен ученик, учех през годините 1924-28 и постигнах каквото трябва. Всъщност, това завършване на гимназиално образование, не допринесе нещо за професията ми, но повдигна самочувствието ми, като имам поне средно образование.

29. МИНЧО СОТИРОВ

Необходимо е да опиша по-подробно каквото знам за брат Минчо Сотиров и за сестра Величка Стойчева, и двамата бяха като първи членове на братския кръжок в Бургас.

Брат Минчо Сотиров беше офицер от българската армия и стигна до чин бригаден ко[illegible]ндир сл[illegible] [illegible]рвата световна война. При запознаването ми с него през 1912 год. беше капитан, завеждаше граничен участък край Черно море от Бургас до турската граница. Беше родом от гр. Сливен, имаше брат на име Стефан, също офицер и сестра Райна - по мъж Грозданова. Тя прие идеите на Учителя. Сливен е давал много офицери на България. Тогава, някои по-бедни семейства изпращаха синовете си да следват военното училище; след завършване трети клас отиваха в това училище в София, а след четири години завършваха образованието си и ги произвеждаха „кадети", след това юнкери, и едва след завършване на военното училище - един вид средно образование, отиваха в редовете на армията като подпоручици. Така се е развивал и брат Минчо Сотиров. Познавам го като предан брат, ученик на Учителя. Беше голям приятел на брат Пеню Киров, ръководителят на бургаския братски кръжок. Използувал е да разговаря с него по всички духовни въпроси. Когато службата му като офицер позволяваше, посещаваше братските събрания и държеше хубави бележки, от това което брат Пеню Киров говореше като беседа. Често бивах у дома му, особено в неделен ден, когато идваше и брат Пеню Киров. Разговоряхме или посещавахме някои братски семейства.

През Балканската война /1912 г./ брат Сотиров бе дружинен командир на опълченска дружина, с назначение да пази черноморският бряг, около град Мидия, завзет от българските войски в началото на войната. Там неговата част сполучи да отбие голямо турско нападение, с което се е целяло да застраши левият фланг на армията ни при Чаталджа. Освен всички военни качества, които тогава брата е вложил в тези сражения при Мидия, той е апелирал за помощ и по духовен път, призовавал е и Учителят да помогне. Събитията дадоха успокоение в района на Мидия, навярно с торпилирането на турският военен параход „Хамидие", намиращ се край нашите брегове, а също и успехът ни в сраженията при Люле-Бургас.

След завръщането си от войната, брат Сотиров бе преместен на служба в Бургас, дето бе известно време домакин на 24 пехотен полк. Тогава си купи къща на ул. „Цар Симеон". Впоследствие, към този имот

му се предаде по план части от съседни имоти, споразумя се със собственика и откупи намиращата се там малка постройка. Тази именно част, впоследствие бе подарена от брат Сотиров на бургаското братство, там се изгради хубав малък салон - „Молитвен дом" на братството.

През този именно период, се засилиха връзките между брат Сотиров и брат Пенѥ Киров, приобщих се и аз към тях. Един път, през 1914 или 1915 година, направихме една разходка с кабриолета на полка, до село Лъджакьой /Бургаските минерални бани/. В това село вече имаше братски кръжок, основан от брат Георги Куртев от Айтос. Посетихме семейството на ръководителя им - брат Мильо - гдето имахме приятелски разговори. За мен остана поучителен пример, как когато тръгнахме да си отиваме, качихме се на кабриолета, сестрата домакиня, изнесе малка кошничка с яйца и ги поднесе на брат Пенѥ Киров. Той се изненада, категорично отказваше да получи този подарък; дълго увещаваше сестрата да не му ги дава, но и тя настояваше. Най-после, за да не я наскърбява, прие тези яйца и благодари. Когато пристигнахме в Бургас, остави ги на брат Сотиров.

В семейството на брат Сотиров бях често гостенин през 1914-1916 год., като съм оставал на вечеря или на закуска у тях. Изглежда, че брат Пенѥ, като знаеше за помощта, която оказвам на семейството ни в Сливен, че аз самият прекарвам доста скромно, е препоръчал на брат Сотиров, да ме поканва у тях. Даже, при един разговор с брат Пенѥ, казах му че ми е съвестно да се храня с тях, но той ми каза да не мисля така, защото това не им струва нищо, те са състоятелни.

Обяви се войната през 1915 г., а тогава брат Сотиров беше вече с чин подполковник, така и замина на фронта, като командир на дружина от 24 полк. При сраженията, някъде из Македония, той бе ранен в крака и доста време прекара в болницата в София. След излекуването му, назначиха го командир на 3 Видински полк, с който той прекара много сражения на битолския фронт до края на войната. При нашето отстъпление през септември 1918 година, той благополучно се изтегли с полка си и при демобилизацията се завърна в Бургас.

През ония военни години, брат Сотиров ми направи една голяма услуга. С него тогава често си кореспондирахме. През 1917 година, от Сливен гдето служих войник, бях изпратен на фронта, като допълняѥщ в 11 сливенски полк. Намирахме се в не тъй важна част на позициите, но войниците вече бяха доста деморализирани. Полкът беше доста поразен след тежки сражения в участъка на връх „Каймак-чалан" - източно от Битоля. Началството следяха осторожно, да не би по-интелигентни войници да влияят отрицателно върху другите. По случай на някакво анонимно писмо до дружиният командир, в което се излагаше ротния ни командир, съмнение падна и върху мен. Решиха да ме направят „щурмувак", та като ни изпращат по опасни задачи - да нападаме противника из засада, хващане пленник и т.н. някъде да загина. За целта ме изпратиха заедно с още войници, да следваме 15-20 дни курс. Това стана в щаба на бригадата /Командването на 11 и 24 полкове/, който се нахождаше на връх „Прашник". Бе вече към края на лятото - 1917 година.

Гледам там, много войници бургазлии: едни телефонисти, други писари, „свръзки" и т.н. Най-важното - началник щаба на бригадата е майор Николов, а той е кумец на брат Минчо Сотиров. През всичкото време на курса, мислех как да мина през тази врата, която Провидението ми отваря! Завърнахме се в 11 полк след завършването на курса и побързах да пиша на брат Сотиров, да поиска от майор Николов да ме преведе на

служба в бригадата. Писмото ми благополучно замина и аз заочаквах отговор. Минаха около 15 дни и отговор дойде от брата. Не след дълго бях препратен на служба в бригадата по искане на началник-щаба майор Николов. Тази помощ на брат Минчо Сотиров ще помня през целият си живот.

Когато се завърнахме от войната - 1918 година, брат ПенЮ Киров вече бе покойник, та ръководител на бургаското братство бе поставен брат Минчо Сотиров. През негово време имахме добър напредък: правехме екскурзии до близки места, събирахме се и в града - изобщо животът ни имаше добър подтик. Така оставих брата, когато през 1923 година заминах за София. Тогава брат Минчо ми предаде писмо до Учителя, с което Му казваше, че съм редовен член на общия и младежкия окултен клас в Бургас, с молба да ме приеме и в школата в София.

Когато след заминаването на Учителя, ставаха срещи на Върховният братски съвет, брат Минчо Сотиров продължаваше да бъде ръководител на Бургас и идваше в София на заседанията на съвета. Няколко години по-късно, той напусна Бургас, премести се да живее в с. Тополица, гдето имахме силно братство. Там и почина не след дълго. Боледуването му е било леко, починал е в стаята гдето е живял, без да го усети някой.

30. ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА

Някои подробности - какво зная за сестра Величка Стойчева, също предана ученичка на Учителя, живуща в Бургас и през годините, когато бях там. Когато през 1911 година постъпих в бургаският кръжкок, сестрата заедно със своя другар Коста Стойчев, от няколко години бяха в кръжока, ходили са редовно на съборите в Търново. При идване на Учителя в Бургас, гостуваше в техният дом; на нея е било голяма радост, че се удостоява да прислужва на Учителя.

Родното място на сестрата е град Габрово, във видно семейство Заимови. Говореха си приятелите в Бургас, че женитбата й с брат Коста е станала без съгласието на останалите членове на семейството им. Тя имаше двама братя, които дълго време бяха прекъснали връзки с нея и мъжът й. Деца не са имали, но осиновили едно момиче от малко дете, възпитаха го и му дадоха образование. Тя е известната сестра, живуща на Изгрева - Стефка Стойчева.

Сестра Величка Стойчева беше деятелна и всецяло отдадена на делото на Учителя. По Негово указание, тя водеше в дома си събрание на познати жени, жителки на Бургас. Пред тях тя е разглеждала разни духовни и религиозни теми, предавала им е знанието, което учениците на Учителя имаха, както и тълкувания на Евангелието, в кръга на дадени от Учителя обяснения. Събранието се наричаше „женско", т.е. за жените, ставаше в четвъртък следобед.

Освен с жените, сестра Стойчева се занимаваше в последните години на живота си и с младежта - предимно малки момчета и момичета от братски семейства в Бургас, както и техни познати. Говореше им повече на възпитателни теми, запознаваше ги с Евангелието, Библията. Това съм описал повече в спомените ми през периода 1910-1923 г.

Както казах, Учителят предпочиташе да сяда в домът й, когато гостуваше в Бургас. Това потвърждава, че сестра Стойчева се ползуваше от Неговото благословение. Интелигентността й говори, че е завършила поне гимназиално образование - още повече габровската гимназия е била

на нейно разположение, родителите й заможни хора.

След смъртта й, нейният другар и дъщеря им живяха в Бургас, но през 1922 година той постъпи на работа при Заимови в Габрово; един вид настана подобрение в отношенията им. Те имаха трикотажна фабрика, гдето той е изпълнявал служба на доверен човек.

Мога да добавя, че със сестра Величка Стойчева имахме взаимно уважение, като възрастен човек се е радвала, че между им се яви младеж. Когато на събора в Търново, през август 1914 година, замествах нейният другар, тя с радост е запомнила, че съм преминал в обряда край Учителя, за приемането ми във „веригата" на учениците му. Когато се върнахме в Бургас, тя при разговор с приятелите ни спомена и това обстоятелство.

31. ДРУГИ ПОСТАВЕНИ ВЪПРОСИ ПО СПОМЕНИТЕ МИ

Има ли написани спомени от брат Тодор Стоименов?* Едва ли! Той пишеше бавно, с лявата си ръка, понеже дясната беше повредена. По тази причина не е бил в състояние да записва спомени. Предполагам, че много от тях е разказвал и все някой ги е стенографирал. Там ще се срещнат и разказите му за д-р Миркович, за живота му като ученик на Учителя и негов приятел.

Брат Никола Нанков е проучил архивата на брат Пеню Киров, намерил е писма и бележки. Използувал ги е да състави едно изложение за неговия живот. Това изложение представлява доста обемист материал, прочел го е на братството в Бургас, по случай 50 години от заминаването му /1918-1968 г./ Не съм чел този материал, но там непременно има описания и за Т. Стоименов и за д-р Миркович. Вярвам, че някога ще бъдат достояние и на нас, които се интересуваме.

Запитват ме, имам ли „наряди" и преписи от писма на Учителя. Нямам такива. Броеве от в-к „Обновление", който излизаше като братски вестник в гр. Казанлък - получавах го през 1911-1912 г. Остава в сила това, което съм описал в спомените си.

Снимки от вилата в Търново, гдето се провеждаха съборите по време на Учителя. Нямам такива. Знам, че преди застрояването на тази част от Търново, сестра Павлинка Даскалова е направила снимки - външен и вътрешен изглед на тази забележителна за братството сграда. По-важно е обаче да се знае вътрешната окраса и уредба по време на съборите. В нея Учителят е вложил важни елементи. Ще се задоволим по този въпрос, каквото е описано в протоколите на срещите - 1908-1915 години.

Лично с брата Милкон Партамян не съм се срещнал, защото пред 1911 година вече живееше в Цариград. Това, което съм слушал за него от брат Стоименов, описал съм го в спомените си.

За живота на Братството в гр. Сливен, описах каквото знам; това е за времето от няколко месеца. а това беше в началото на неговото оформяне - 1910 година. Повече е живял там брат ми Иван Жеков, който би трябвало да опише спомените си.

Както описах в спомените си за търновските протоколи 1914-1915 г. когато преписвах в Бургас тия протоколи според стенограмите на братята Петко Гумнеров и Боян Боев, направи ми впечатление, че малка част от записаното, каквото е говорил Учителя, не е еднакво записано от

**Тези поставени писмено въпроси на Жечо Панайотов бяха зададени от съставителя на "Изгревът"*

двамата. Повече са записвали различни части от беседите. Все пак интересни са и тия неща, които всеки от тях е записал и представил. За съжаление, тетрадката, в която ги бях преписал, бе изгоряла през 1957 година, дано е запазена в архивите на Народната библиотека в София. Веднъж запитах брат Боев, дали пази стенограмите си от тях, но той даже не помнеше че ги е имал.

По запитването за братските реликви - Пентаграма, Антиминса, Завета на цветните лъчи на светлината, следва да се знае това: Във всеки братски дом трябва да има една стая - свещена, молитвена. Тя трябва да служи само за молитви, медитация, за размисъл и духовна работа. Там е мястото на споменатите реликви. Много наши братя и сестри се стремят да ги имат, но като ги получат, где ги държат? При съществуващата квартирна криза, често всичко е в една или две стаи, едва се смества семейството. При това, какво не върши човек в спалнята си например! Хубаво е човек да има представа за Пентаграма и да си служи с него чрез мисълта си, да го използува мислено във важни случаи на живота си, така както Учителят е обяснил. За съжаление, виждал съм така занемарени пентаграми, даже и без рамка, което говори че притежателите им не знаят значението на този окултен чертеж, излъчващ духовни сили!

Така и книжката „Завета на цветните лъчи на светлината", може да се нарече „талисман"! Такава е силата на поместените там цитати, както ги е подредил Учителят. Всеки от тия стихове излъчва един от цветовете на дъгата, така това съчетание на Слово и Светлина са носители на духовни сили и закони. Значи, служенето с тях е изкуство, придобит с опит и постоянство - резултат от работата през „свещеният час" на ученика.

Антиминсът - според историята на създаването му /виж брошурката на свещеник Константин Дъновски, бащата на Учителя/, той представлява осветен олтар. Според каноните на църквата, само пред осветен олтар може да се служи литургия, а когато го имаме в молитвената си стая, да знаем, че и той излъчва духовни сили.

Току що написаните на тези 4 листа обяснения, бях си набелязъл стенографно, при почивката ми на планината Рила, при Седемте рилски езера - от 5 до 24 август 1978 година. Дешифрирах ги и преписах на пишеща машина сега, в дните 10 до 21 януари 1975 година.

Забележително е, че тъкмо когато днес ги дописвах, Учителят проговори изобщо за началото на спомените ми. Ще опиша какво преживях, тъй като се потвърждава истината, че Словото на Учителя е вечно живо - засяга в даден момент съзнанието ни. Потвърждава също, че Той по духовен, Божествен начин е виждал и ни е представял много поучителни неща.

Чета си днес сутринта няколко страници от лекцията „Вътрешни опити" (том „Новата мисъл": Лекции на Общия окултен клас 1932 г.) Стигнах до страница 349, направи ми впечатление изказването му, което ме подтикна да разгадавам нещо от миналото. Ще препиша казаното от Учителя:

„Като изучавам живите линии на човешкото лице, намирам известно съкращение в тях. Линиите на носа, на веждите, на устата крият известна тайна в себе си. Тя, именно, трябва да се изучава. За да се домогнеш до това знание, трябва да знаеш под какъв ъгъл да гледаш. Само така ще можеш правилно да ги измериш. За пръв път имах такава опитност в Сливен. Когато открих една жива линия на лицето на едного, аз видях от главата му да излиза мека, приятна светлина. Казах си: сега разбирам какво означава живата линия и какви са отношенията й към

човека. Някога и вие ще видите една жива линия и ще възприемете нейната светлина. Живата линия е Божествена мярка. Тя произвежда преврат в човешката душа. Живата линия е подобна на врата. Първоначално човек е бил затворен. Всичко около него е било тъмнина. той се мъчил да отвори вратата, да излезе вън. Ако може да отвори вратата, пред него ще се открие цял свят".

Каква беше първата ми среща с Учителя в гр. Сливен? Описах я на съответно място в спомените ми 1910-1923 г. Тогава, в тази 1910 година, по инициатива на майка ми, двамата с нея се запътихме да посетим Учителя, възползувани от поканата му след сказката си. Майка ми бе ми казала, че Той е учен човек, много духовен и т.н. Аз, кой знае по каква подбуда, споменах, че отивайки при такъв човек, трябва духом да се облечем особено, например в някаква светлина. Нито аз, нито майка ми можахме да си представим подобно състояние, но така отидохме. Учителят казва, че е видял в Сливен, от главата на някого да излиза мека приятна светлина! Било е през 1910 година, а споменава за този случай след 22 години - лекцията е от 28.XII.1932 г. Минават още 42 години, сега в началото на 1975 година, моето съзнание се натъква на случая. Учителят обикновено скрива подробностите, така и сега - казва - главата на някого!

Далече е от мен мисълта, да се възгордея, ако с мен се е случило това. Знае ли се друг да е отивал при Учителя с такава мисъл - да е облечен в светлина? Ето, че и Учителят признава - за пръв път е имал такъв опит, благодарение на който видял тайната на живата линия у човека, при това - случило се в град Сливен. Оставаше да каже годината! Когато аз чистосърдечно описах този случай за първата ми среща с Учителя, никак не знаех, че в тия страници е описан опита описан от Него. Повече интуитивни обяснения не си позволявам - когато отидем в духовния свят, ако е нужно ще проверим.

И така, благодаря на всичко на Учителя! Нека и в бъдеще имаме общение с Неговият велик Дух, така да работим за идване Царството Божие на Земята! Амин.

Приключвам тия описания, днес 21 януари 1975 година, вечерта 21 часа.

32. СПОМЕНИ ЗА ЖИВОТА НА БУРГАСКОТО БРАТСТВО

Разказани от брат Жечо Панайотов за живота на кръжока на Бялото Братство в Бургас за годините от 1911 до 1923 година.

Дойдох да живея в Бургас през 1910 г., а през есента на 1911 г. по препоръка на мои близки от Сливен, гдето току-що се беше образувал братски кръжок, се запознах с братята в Бургас и започнах да членувам в братския кръжок.

Тогава кръжока в Бургас се помещаваше в жилището на Димитър Стоименов Македонски, което се намираше в центъра на града, в една стая. Там бяха наредени столове и маса и се събираха всички членове на братството в Бургас. Ръководеше брат Пеню Киров. Събранията ставаха в неделя вечер и той имаше грижата да подготви подходяща беседа като си служеше с някоя глава от Евангелието, и така разработената тема разказваше на присъствуващите в кръжока. Беседите му бяха винаги много интересни, защото бяха нещо ново, пропити със съдържание, което представлява наистина подходяща храна за присъствуващите, интересуващи се от духовните истини включени в Евангелието и в Стария завет. Впечатлението ми беше, че много от темите, които той засяга се

дължат на разговори, които е водил с Учителя или пък това, което Учителят е говорил в срещите на братята и сестрите на Търновските събори. В кръжока като членове на Бургаското братство бяха няколко семейни двойки, които ще изброя: Коста и Величка Стойчеви, семейства Паскалеви, Зуркови, Матей Попов с другарката си, Деню Цанев с другарката си и между другите на първо място Тодор Стоименов, също и неговия брат Димитър Македонски. Имаше и други единични лица, които също така се подвизаваха усърдно, слушайки беседите, а в живота се стремяха да прилагат принципите на новото Божествено учение. Това са първите ми впечатления от кръжока. Като най-млад, тогава бях на 17 г., приеха ме доста радушно и ме причислиха да общувам с брат Тодор Стоименов като по-свободен и подходящ - тъй да са каже, като мой наставник в новите стъпки, които имаше да правя. Брат Т. Стоименов имаше грижа да да ми даде „Добрата молитва" и да ми каже как и какво да чета. Също ми препоръчаха да чета Евангелието и даже цялата Библия. Това имах възможност да направя през зимните дни и нощи когато бях свободен и успях да прочета Библията. За известно време, освен тия общувания, посещавахме с брат Стоименов разни братски семейства, предимно семейството на Коста и Величка Стойчеви, гдето се водеха интересни разговори от тяхни преживявания от близкото минало и главно често се спираха и да разговарят за казаното от Учителя, за току-що миналия събор на братството в Търново. Ходихме с брат Стоименов у семейство Паскалеви и други някои семейства. Освен тях в свободното си време братята имаха обичай да се срещат и разговарят в тъй нареченото тогава „Арменско кафене", което се намираше в центъра на града. Имаха там едно ъгълче, където сядаха, пиеха кафе или чай, обикновено вечер след работа разговаряха често по злободневни въпроси. Интересуваше ги развоя на политиката. Тия политически събития се разглеждаха с известна засилена доза патриотизъм. Къде България успява, къде е в затруднения, като всичко това разбира се свързваха с казаното им за предстоящето величие на България. Техният патриотизъм беше доста силен и те искаха час по-скоро да се изпълни онова, което Учителя е предвидил за България. Да подчертая дозата на тоя патриотизъм ще спомена, че когато през 1912 г. българският народ се надигна в тая Балканска война, когато победите вървяха една след друга, когато се затегна положението при Одрин и наи-после Одрин бе превзет, всичко това радваше неимоверно много нашите братя за тия важни събития. Но затова пък когато впоследствие към пролетта на 1913 г. последваха някои неблагоприятни неща, те се наскърбиха толкова много, че едва понасяха ударите на съдбата върху Българската държава. Даже имаше един случай когато нашите отстъпиха и се прибраха към границата, макар, че събитията се пазеха в тайна, но все пак достигаха слухове, и когато дойдоха първите слухове, че турците го взели обратно, те толкова много се разочароваха, че искаха оня, който донесе това известие да го предадат на полицията понеже огнетява духът на гражданите. Разбира се, скоро се потвърди официално, че българите са напуснали Тракия, а последвалите неприятни събития дойдоха да огорчат още повече нашите приятели. За срещите ни тогаз, в работно време, може да се споменат и тия в книжарничката на брат Пеню Киров. Това беше една малка канторка, където той упражняваше своята професия като митнически посредник и там нареждаше една витрина с духовни и теософски книги. Там най-първо се явиха и беседите на Учителя излезли през 1914 г. Това бяха първите брошурки от беседите Първа серия „Сила и живот". По специални срещи

имаше и в дрогерията на брат Илия Зурков. Това ставаше вечер след работа. Водеха се интересни разговори с познати бургаски граждани. Когато Учителя биваше в Бургас за известно време, идвал е и той в дрогерията на брат Илия Зурков. Учителят е давал известни задачи и препоръки на брат Пеню Киров да осведомява най-вече в Южна България братята и сестрите, които са поканени да присъствуват на събориите. На самите събори той пак предаваше на присъствуващите някои особени наредби на Учителя или това, което има да се изпълнява. След завръщане от събора получаваше се програма за годината пак до брат Пеню Киров и той я съобщаваше на приятелите. Специално за протоколите на събориите в Търново, всичко там се стенографираше от брат Петко Гумнеров. Когато той се завръщаше в София и дешифрираше писаното, съставяше се тетрадка малко или повече обемиста и доколкото могъл да ги свери с Учителя, готови ги пращаше за преписване из цяла България. Имаха право да ги препишат и се ползуват от тях само присъствуващите на събора. Знам с какво нетърпение се очакваше тази тетрадка в Бургас и първо идваше при сестра В. Стойчева, която ги преписваше, предаваше ги на брат Т. Стоименов и той си ги преписваше, а след него и другите братя, които са желаели.

33. НЕЩО ЗА ПЪТУВАНЕТО НА БРАТ ПЕНЮ КИРОВ ИЗ БЪЛГАРИЯ

Той е пътувал като пътуващ книжар, а по-късно посещаваше новооснованите братски кръжоци, където държеше свои духовни беседи. Разбира се за това той имал вече указание от Учителя какво да говори, как да насърчава и направлява тия нови братя и сестри, като разбира се всеки кръжок си имаше свой ръководител. Той от своя страна е представлявал Учителя, държал е беседите, които трябва да се говорят като новости, с компетентността на ръководител. Забележителен кръжок имаше в гр. Казанлък. Там се издаваше и известно време вестник „Обновление". В него участвуваха братята Н. Камбуров, Захари Желев, Христо Тончев и др. Но освен духовните статии, които съдържаше това вестниче имаше и полемика с духовните власти - поповете, които не одобряваха явяването на Бялото Братство, също така и към някои неверуюци - например социалисти и др. такива. Той беше ценен вестник и продължава да излиза доста време - до Първата европейска война. За пътуването на брат Пеню има интересни данни и съм слушал лично от него едно правило от онова време: „Който продава книги, трябва да проповядва. А всеки проповедник, трябва да бъде и книжар, да има на разположение книги, които да раздава на слушателите". Той в това виждаше оформяне на неговата дейност и винаги се е запасявал с достатъчно книги, с духовно съдържание, които си доставяше от издателството на Димитър Голов от София - наш много добър брат, също от издателството на брат Тодор Бъчваров и други някои, които намирал за нужно. Значи вземал е тези книги и с такъв един пакет, където е посещавал, след като е говорил, давал е някои от тях. Получаваните суми той не е носил със себе си, но ги е внасял в пощата по спестовна книжка и впоследствие, когато привършва обиколката си отива в София, изтеглял пари от тая книжка и се е разплащал на ония, които са го кредитирали с книги.

Интересен е дневника на брат Пеню Киров от онова време. Всякъде където е посещавал - малки градчета, паланки, където главно е циркулирал

по него време, интересно е това, че той е отразил в дневника преживяванията си и може да се види, че всички места, дето е посещавал, са с една особена слаба духовна светлина. Събирането на гражданите през свободното време е било из разни кръчми, кафенета, дето се събират и водят най-обикновени разговори. Отникъде никаква светлина, да ги посети някой интелигентен оратор запознат с новите схващания на времето и въобще тогава са живеели в една интелектуална оскъдица. Пристигането на брат П. Киров в някоя такава паланка е събуждало интерес. Когато те го запитват защо пътува и какво върши, той използвал случая да им разправи нещо от новите схващания, като може би си служел и със спиритизма дето има доказателства за съществуването на задгробния живот. Говорил им за идеите на Учителя, за предстоящето събуждане на цялото човечество, да премине към нови постижения в духовното развитие. В неговия дневник са описани много работи, разбира се, но ще ви разкажа едно интересно преживяване с един млад брат арменец на име Милкон Партамян, по занятие шивач. Той фигурира в списъците на протоколите на присъствувалите в събориите в Търново. Този младеж не бил женен. Живеел със семейството на майка си и баща си в Бургас, обаче като вижда, че брат Пенѥ Киров от време навреме излиза из България, пожелал и той да го придружи в някое такова пътуване. Но брат Пенѥ вижда, че ще срещне съпротива от страна на майка си и баща си, които ще го възпират и уговорил го да не се сили да го следва, защото не е лесна работа. Но най-после той издействувал от майка си и баща си да го пуснат и тръгва с него в една такава обиколка. Обикновено брат Пенѥ Киров се е движил пеш. Пешком минавал от градче на градче, гдето някъде може би е използвал и превозни средства, но така са стигнали пеш до Сливенските минерални бани. Стигнали надвечер и трябвало да пренощуват, но това е било изглежда през лятото, на баните всичко заето, хотела, всички помещения, където можели да преспят и най-сетне като се примолили на съдържателя на хотела да ги приеме, той казал: „Само една стая има свободна, но тя е необитаема, в нея никой не смее да спи, защото се явяват някои духове там и ги смущават". Брат Пенѥ Киров рекъл: „Ние сме духовни хора и можем да пренощуваме там". И наистина настаняват се там да спят. Легнали си когато е станало време за спане и брат Пенѥ заспал. Но току-що заспал чува, че младежа Милкон се развиква и казвал на арменски, на турски, в смущението си каквото е успял да изговори. Извикал: „Пенѥ, Пенѥ, виж го килипира". Брат Пенѥ станал, поглежда и наистина вижда материализиран някакъв дух, представляващ римски войник, с ризница, с шлем и държи някакъв меч и се заканва към Милкон да го засегне с меча си. От това Милкон се изплашил и почнал да издава тия викове на смущения, и започнал да чете на арменски „Отче наш". Тогава брат Пенѥ става и той, и започва една усърдна молитва, за да се парализира дейността на този дух, който съвсем нямал добри намерения към тях. И наистина, благодарение на тия молитви, уталожил се, видението се прекратило, те се успокояват и продължават да нощуват там. Този случай ми го разправяше брат Стоименов, малко хумористично така, защото наистина погледнато от ония, които са били далеч, за усмихване е това събитие с тоя младеж, но от друга страна пък потвърждава, че на стари такива места, където са минали войски е имало някои убити или погребани и духовете още се навъртат около мястото, а в даден случай се явяват, материализират се. Той използва може би медиумичните способности на този младеж и взема от него материя да се материализира.

В общуването ми с брат Пеню Киров аз може би бях най-редовен, който посещавах книжарничката му. Някои отсъствуваха - заети, но аз като по-свободен винаги отивах при него и често го заварвах да си пише писма до приятели.

Обикновено го изчаквах да си свърши работата и заедно излизахме. Той си отиваше към своя дом, аз го изпращах донякъде и си отивах в моята квартира. При такъв един случай той беше написал 5-6 отворени картички с кратко съдържание и понеже трябваше да вървим по една улица, пощата беше на 100-200 метра за да не ходи и той, предложих му да прибягам да пусна завчас писмата и ще го настигна. Той наистина ми ги предаде, отидох пуснах ги в пощенската кутия, разбира се без да надникна до кого са адресирани, нито пък тяхното съдържание. Аз смятах кореспонденцията, на когото и да е, като нещо свещено, пък и досега същото нещо го спазвам, като не погледнах по тия причини. Каквото и да пише брата, то си е негова работа. И така настигнах го аз, отидохме си всеки по пътя след като се разделихме с него. Но мина около месец и нещо веднъж аз го питам: „Брат Пеню, какво става тази година със събора, кога ще има събор в Търново и как ще стане това?" - Ами ти не знаеш ли? - Казвам „Не знам". Той тогава кимна с глава и каза: „Пък аз помислих..." Искаше да каже, че тия писъмца, които ми даде да пусна, аз от любопитство съм поискал да услужа за да прочета какво пише. Така и той един вид си поправи мнението за мене, и моя кредит пред него порасна.

По-късно през 1914 г. Учителят даде едно нареждане, посочва точно имената на братята и сестрите, които трябва да присъствуват на събора в Търново. Броят на присъствуващите трябва да бъде 70 души. Ако някои от поканените не може да присъствува било по причина, че не може да получи отпуска, било, че няма парични средства, то ръководителят да посочи друг брат или сестра от местния кръжок, които да присъствуват като негови заместници. Тогава, аз понеже се подвизавах доста ревностно и имах доверието на брат Пеню Киров и брат Стоименов, те намериха за добре да посочат и мен като заместник на брат Коста Стойчев, който по някакви причини не можеже да присъствува. Сестрата Величка Стойчева дойде, но той не можеше да дойде. И така имах и аз щастието да присъствувам на Търновския събор през 1914 г.

Спомням си, когато прочетох дневника на брат Пеню Киров за преживяването му от посещенията на разни паланки, описва един случай от тогавашното село Рахманларе. То е Карловска околия, в Балкана. То беше доста голямо село, добре поставено с будно население. Когато той пристига в това село, спрял се в кръчмата гдето отсядат всички, чакал да си отидат всички и да помоли кръчмаря да пренощува там. Когато наистина предложил на кръчмаря това нещо той казал: „Не съм съгласен да преспиш у мене, но тука в еди коя си къща - посочил една къща - там приемат понякога хора, които пътуват да преспиват". Той като отишъл и се примолил, те се съгласили. Били мъж и жена бездетни. Дали му стая където да преспи, той с благодарност се прибрал и тъкмо когато да си легне, или бил вече легнал, гледа вратата се отваря и хазайката надникнала да види как се е настанил. Влезла в стаята и застанала така до вратата, гледала го продължително, гледала, гледала и след като той нищо не й проговорил и тя не проговорила, се оттеглила и си отишла. Той го описва така както се е случило и не можем да прибавим нещо към случката. Но трябва да се подчертае, че неговите дейности в пътуването из България са били с цел да се открият хора, готови да приемат новите идеи, които той разнасял от името на Учителя и където могъл, било чрез раздаване на книжките. Несъмнено тия хора впоследствие, когато Учителят пък се

явявал да говори в по-големите градове, отивали да слушат и са се утвърдявали като членове на съответни кръжоци.

Разказвам тези мои спомени за брат Пенїо Киров и за живота на Бургаското братство от ония години, като пожелавам на всички братя и сестри да се подвизават с Дух и Истина, като ония пионери, споменати в моя разказ.

Бургас, 3.XII.1971 г.

Брат Пенїо Киров почина в началото на 1918 година. След войната, бургаският кръжок поднови работата си, а за ръководители се избраха братята Сотир Щерев, Матей Пренеров и Минчо Сотиров. Това беше до 1923 г., когато аз се преместих да живея в София.

34. „ГЛАДНИ НЯМА ДА ОСТАНЕТЕ" ЗАЩОТО СТЕ ПОД ПОКРИВА НА ВСЕВИШНАГО

През 1915 година, учениците на Бялото Братство бяхме поканени от Учителя на редовен събор в гр. Велико Търново. Програмата на събора се провеждаше нормално и нашите тетрадки все повече се изпълваха с бележки по изказванията на Учителя в беседите му пред нас.

Към петият ден, спокойствието ни и радостта от съвместния братски живот, бе помрачено от нареждането на военния комендант в Търново, Учителят да преустанови братската среща-събор и ние да се разотидем по местоживеенето си. Естествено, при наличното „военно положение" ние се подчинихме и наскоро напуснахме Търново. Някои от старите братя, все пак на изпровождане са могли да поговорят с Учителя, да им каже как ще се развият събитията. Когато след няколко дни се завърна в Бургас, Пенїо Киров /ръководител на бургаското братство/, той каза „на ухо", че Учителят им обяснил доста работи и завършил с думите „Събитията ще се развиват по своя път, но вие гладни няма да останете!".

Тези думи на Учителя останаха тогава в паметта ми и действително в края на войната /тогава бе Първата световна война/ имах една опитност от този характер.

През втората половина на месец септември 1918 г., като войник на фронта, бях включен в една малка команда да придружаваме ценен багаж, да пропътуваме заедно с отстъпващите обози на армията от Мъгленско /Македония/ до Стара България. Нямахме никакво продоволствие и се хранихме с провизиите, оказали се в няколкото войнишки колета, намерени в багажа. След около 14 дни мъчително пътуване, добрали се до наша територия, нощувахме на полето между Дупница и Самоков. Вечеряхме с обичайната „попара" насядали край малкия ни огън, а около нас цялото поле заето с войници, еднакви по участ с нас. Нашият „домакин" се обърна към всички ни, а като че ли искаше да каже главно на мен, че продуктите ни се свършили и от утре всеки сам ще се грижи за прехраната си, докато започнат да ни дават хляб.

Сутринта поехме наново пътя за да стигнем един ден до ж.п. линия Пловдив-Бургас. Имайки предвид, че сам трябва да се грижа за прехраната си, подобно на други войници, откъснах и аз една зелка от градините край които минавахме. Поставих я в колата, с намерение да дам на стомаха малко зеле, като няма хляб. Движейки се край колата, гледам на 15-20 крачки пред нас, един войник приклекнал край шосето, гледам тъпче нещо в раницата си. А тя пълна - ха да събере още нещо, но неможе! В това

време и аз се изравнявам с него, а той, без да ме погледне, току ми бутна в ръцете нещо. Освободи се от тази грижа да пълни раницата, а аз се намерих с една питка в ръце! Топла още, личи си че скоро е извадена от пепелта. Можах само да каже едно „Благодаря" и продължих пътуването. Казах си, чакай да видя каква е тази питка, която ми се предаде - отчупих един залък да я вкуся, а тя, нещеш ли, оказа се замесена и печена със сирене. Ето какво се е шетало миналата вечер край огньовете, пекли са се множество такива питки от раздаденото на някои войници брашно и сирене. А една от тези питки е била предназначена за мен, да се изпълнят някогашните думи на Учителя - „Гладни няма да останете!"

35. НА ГОСТИ ПРИ УЧИТЕЛЯ В ХОТЕЛ „ЛОНДОН" - ВАРНА

Имам и друга една опитност от ония военни години. Бидейки войник на фронта, към м.ноември на 1917 г. ми дадоха домашен отпуск и се запътих за дома, в България. Бях си предначертал да посетя и Учителя, който от няколко месеца живееше в гр. Варна, заемащ една стая в хотел „Лондон". Престоях няколко дни при домашните си и една вечер влака ме доведе във Варна. Настаних се да пренощувам в същия хотел, но поради напредналото време, остана да се представя на Учителя сутринта. Нощта премина, отпочинах си, но преди още да се разсъмне дочух движение по коридора. След като се приготвих, постлах в стаята си, като вратата бе малко поотворена. В един момент радостно изненадан зърнах Учителя, че дойде до чешмата, взема от водата и пак се прибра в стаята си. Знаех, че трябва да почакам още, но нали в такива случаи човек е нетърпелив, едва минаха 40-50 минути, реших да почукам на вратата на Учителя, да се представя най-после! Дочул-недочул „Влез", поотворих вратата и влязох. Учителя погледна към мен, но изглежда че в момента беше на молитва, държеше в ръка молитвеното си тефтерче. Покани ме и като му целунах ръка, предадох му едно колетче, което някой сестри му изпращаха чрез мен. Така започна гостуването ми, но едни от първите думи на Учителя бяха: „Аз разбрах тази сутрин, че ще имам гостенин - хвана се в капана една мишка". Схванах от смисъла на тези думи, че това което бе изяла мишката, трябва да го отстъпи на гостенина, затова съдбата я отстранява от стаята на Учителя. Когато на другия ден ме изпрати, Учителя ми подари половин козунак.

36. 91 ПСАЛОМ

През този ден нямаше други гости при Учителя и можахме да се разговорим по въпросите, които ни интересуваха. Между другото, поръча ми да посетя в Бургас двама тежко болни: брат Пеню Киров и сестра Величка Стойчева, да ги поздравя от него и да им предам нещо утешително, в тежките дни, които преживяваха.

Когато дойде ред да се сбогувам с Учителя, за да се върна, той ме запита: „Имаш ли в себе си 91 Псалом? - Но написан собственоръчно?" За щастие, имах го и потвърдих на Учителя това. Значението на този интерес от страна на Учителя разбрах след няколко часа, когато пътувах с влака. Нека обясня, че нещо преди година, Учителят бе поръчал в годишния наряд, да се чете 91 Псалом и всеки от нас да го напише на един лист, и да го носи постоянно със себе си. Мнозина от нас в тия усилни години изпитахме значението на окултните сили, криещи се в този псалом. Прочее, в пътуването ми назад, настанен във влака спокойно си

седях на мястото. Навън бе нощ, гарите отминаваха една по една. По едно време, може би наближавахме гр. Шумен, усетихме че влака почна да се движи много ускорено, локомотива започна да издава тревожни сигнали и така продължи няколко минути. Разбрахме, че минаваме някакъв наклон, контролата над влака бе изпусната и едва с големи усилия бе достигната нормалната бързина, за да се спасим от дерайлиране. Тогава разбрах, че ни спаси 91 Псалом и защо Учителят настоя да го имам написан със себе си.

Учителят ми помогна и през 1922 година по следния начин. Дотогава, петчленното ни семейство живееше в гр. Бургас, но наложи се младите да следват университета в София, а старите да отидат при тях, за да водят домакинството. Ето, че останах наново сам в Бургас, макар че тази самота се разнообразяваше от общението ми с бургаските братя и сестри.

По Коледните празници взех няколко дни отпуска и посетих домашните си в София, видях как са скромно настанени. Животът на Братството в София, беседите на Учителя, бяха много привлекателни и за мен, затова у мен се застани мисълта да си намеря подходяща работа, за да се прибера и аз при своите. Посетих още в първите дни Учителя, той ме разпита за живота ни и разбра всичко.

Положих доста усилия да намеря работа в София - чрез приятели и познати, но не се нареди нищо. При изтичане на отпуската трябваше да се завърна на работата си в Бургас, отидох при Учителя да се сбогувам, като му разказах и за несполуките които срещнах. За единственият благоприятен наглед случай, да ми се даде работа при съдружниците на един брат, Учителя ме отклони, преценявайки че има ли съдружие, там е несигурно - може да се скарат и да остана без работа. Заключението му беше: „Не бързай за работа, почакай, ще се нареди. Върни се на работа в Бургас докато се нареди да намериш тук работа". Така и постъпих. В Бургас продължих да дружа с младите братя, всички се подвизавахме с импулса, обхванал цялото Братство в страната. Имайки предвид ценните думи на Учителя - „Ще се нареди", очаквах и очаквах случая за преместването ми в София. И ето, един ден - беше минало около месец от завръщането ми, дойде при мен гдето работех, дойде при мен човек от една търговска фирма и ми каза: „Ти напоследък като си бил в София си ходил в нашия клон там и си казал, че търсиш работа в София. Пишат ни сега да те питаме би ли отишъл да постъпиш при тях счетоводител. Ако си съгласен, ела в кантората да поговориш с шефа и да се разберете".

Най-после, благоприятното разрешение дойде. Видях щастливото разрешение, към което Учителя ме насочи - Неговата помощ и изпълнението на думите му - „Ще се нареди". Приех поканата, дошла от най-неочаквано място, от хора които не биха си помръднали и пръста, дето се казва, да ми помогнат. Дойдох в София, поех работата, която ми предложиха и останах там около 25 години. Когато се срещахме с Учителя, Той всякога се интересуваше от тия хора, благослови ги и се издигнаха между първите търговски фирми в България. Заедно с тях, може да се каже напредвах и аз в своята специалност, и така всички бяхме добре.

Този случай често ме е навеждал на мисълта, че изкаже ли Учителя думите „Ще се нареди", това винаги ставаше. Като че ли край него имаше безброй невидими помагачи, готови да изпълнят желанието Му. Така мнозина от нас не един път имахме случай да се разрешават в живота ни проблеми, които от човешко гледище бяха невъзможни. Такъв бе и случаят, описан по-горе представляващ много важен етап в живота ми.

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1923 год. - 1944 год.

КАК СЕ СЪЗДАВА СЕМЕЙСТВО И БРАТСКИ ДОМ

III ЧАСТ

Магнетофонен запис

37. САЛОНЪТ НА УЛ. „ОБОРИЩЕ“ N 14

По желание на някои приятели, ще опиша спомените ми за времето от 1923 до 1944 г. Тези спомени биха имали значение като допълнение на онова, което други братя и сестри вече са направили за братския живот на Изгрева.

От спомените ми за периода 1910-1923 г. се знае, че дойдох да живея в София на 23 февруари 1923 година. Лично за мен, това идване в София бе улеснение, тъй като наново се включих в нашето семейство. Аз все още бях „глава“ на това семейство - майка ми, леля ми /нейна сетра/ , брат ми Иван и сестрите ми Люба и Надя. Старите бяха незаменими домакини и благодарение на тях, всичко у дома беше в ред. Брат ми и сестра ми Надя имаха възможност да следват висшето си образование, а Люба си намери работа в едно ателие за бродиране. Материална основа на нашият дом, беше работата ми във фирмата „Берлинов“, гдето се настаних счетоводител по един чуден начин, при явната духовна помощ на Учителя.

Включен в общия братски живот, всецяло се почувствувах потопен в един свят на щастие. Това, което ми липсваше в провинцията - новите беседи и лекции на Учителя, три пъти в седмицата ми се поднасяха като благодат. Неделя в 10 часа - обща неделна беседа, на която присъствувахме освен братя и сестри, също и граждани от София. В сряда вечер - школна лекция на общият окултен клас; в тези лекции, Учителят ни водеше към окултни познания. Трети вид лекции бяха тия на младежкия окултен клас, в неделя вечер. В него участвуваха братя и сестри - неженени. Повечето от тях бяха студенти, ученици и работещи, като не се правеше разлика във възрастта.

През 1922/23 година, Учителят говореше неделните беседи в малки обществени салони, като например салона на германския клуб „Турнферайни“- намираше се на бул. „Евлоги Георгиев“, близко до ул. „Граф Игнатиев“. Когато около коледните празници през 1922 година, дойдох в София, тогава Учителят изнасяше неделната беседа в 10 часа, именно в този салон, а също и лекциите в сряда вечер. Същото положение заварих и при преместването ми в София през февруари 1923 г. Младежкият клас използуваше помещението, което сестра Маркова имаше в домът, си на ул. „Цар Шишман“, гдето даваше курсове по френски език.

Към месец април 1923 година се привърши строежа на салона на ул. „Оборище“ N 14. Този салон бе построен със средства, внесени пожертвувателно от братя и сестри в София, и от провинцията. Такава покана дойде и до нас, още като живеех в Бургас, та и аз внесох 1000 лева. Салонът можеше да събира около 300 човека, една част седнали на столове, а други прави през време на беседите. Беше светъл и задоволяваше нуждите на братството. Учителят имаше катедра до северната стена и всичко каквото говореше се чуваше добре из цялото помещение. Там се изслушваха и трите вида беседи на Учителя през седмицата. Беседите продължиха там до 1927 година, когато се преместихме в новопостроения братски салон на „Изгрева“. Тъй като и много братя и сестри в това време си накупиха места и построиха скромни жилища в този наш квартал, то постепенно целият наш живот се настани в Изгрева.

Наскоро след завършването на салона на ул. „Оборище“ N 14, даде се отчет от братята отговорни за средствата употребени за строежа. Най-живо участие в този строеж е взимал брат Симеон Симеонов. Отчетът

стена в салона, в присъствие на братята и сестрите, беше кратък, и в него се изтъкнаха трудностите при построяването. Симеонов, първо написа на черната дъска разходите за строежа, колко са постъпили от София, колко от провинцията и че най-после Учителят предал сто хиляди лева. За всичко това бе съставен протокол, а за него аз дадох идея на Симеонов и помогнах да се даде подходяща форма и текст. Подписаха го всички, които участвуваха в работата по строежа.

Може да се каже, че да се предприеме построяване салон за беседите, не бе лесна работа, тъй като трябваше преди всичко да се съберат средства, да се организира строежа. Въпреки всякакъв вид трудности, салонът бе доизкаран и предаден за използване от Братството в София. През всичките тези няколко години, този салон задоволяваше напълно нуждите ни. Когато се засели Изгрева, Учителят намери за по-добре да се направи салона на Изгрева, а този на ул. „Оборище" бе изоставен. Трябва да се добави, че мястото за този салон на ул. „Оборище", бе предоставено от брат Иван Радославов от София, който имаше там къща, а салона се построи откъм лицето на двора му.

След освобождаване салона на ул. „Оборище" N 14, яви се идея там да се построи жилищна кооперация. Тогава, брат Деню Цанев се заел с тази работа и поканил братя и сестри да се запишат кооператори, като е разчитал да намери капитал, и да извърши строежа. Обаче, явили са се ред непредвидени пречки, някои създадени от негови неприятели, работата съвсем се обърка и брата стигна до фалит на това предприятие. Наскоро след това, брата се разболя и почина. Той всъщност беше искрен човек, не е имал намерение да ощети записалите се кооператори, но не беше в състояние да се бори с непредвидени пречки. Жалко, че хората, които бяха направили вноски за строежа, се видяха онеправдани, разочароваха се и останаха с лоши впечатления. Загуби се всичко. Взеха го нови предприемачи и те направиха там жилищна кооперация. Тук изигра една лоша роля и Иван Толев редактор на списанието „Всемирна Летопис". Тъкмо тогава той се беше разсърдил на Учителя, че не му дава пари за неговото списание, което имаше финансови затруднения. Обърна се срещу Учителя и започна много да говори срещу него. Като вижда, че тук на мястото на този салон ще се построи кооперация, ходил е лично при тези, които са искали да се запишат като съкооператори и им говорил „Недейте да се записвате, тъй ще стане, онуй ще стане", а всъщност той е създавал пречките. Той беше адвокат. Беше с един лош орлов профил. И така се дойде до фалит. Имотът на Иван Радославов, който бе ипотекиран също изчезна след фалита. И той остана гол като пушка.

38. ЗАВЪРШВАНЕ НА ГИМНАЗИЯ

Явно, че благословението на Небето и на Учителя, се отправи към „Изгрева", и идейният живот на Братството се съсредоточи там. От есента на 1927 година, Школата се премести в новопостроения салон; там Учителят говореше и неделните беседи, в 10 часа преди обяд. Навремето „Изгрева" бе далече от града, но въпреки това и липсата на съобщителни средства, пътувахме пешком по шосето за с. Дървеница и навреме бивахме в салона. Не само за беседи, но и през другите дни, идвахме сутрин рано на „изгрев-слънце", за гимнастически упражнения и за школните лекции. Така изобщо се участвуваше в братския живот. Постепенно Изгрева се заселваше все повече и повече от братя и сестри, изникваха малки дървени къщички; всички си купуваха малки парцели места, според възможностите си. Явиха се градинки, овощни дръвчета и

така цялото място се преобрази - от селски ниви се превърна на жилищен квартал сред градина. Заселването на Изгрева стана непосредствено след чирпанското земетресение през 1928 г. Уплахата всред народа не бе малка, виждаше се, че солидните къщи са опасни и може живущите в такива да загинат при срутване от земетресение. Учителят и той даде препоръки да се строят дъсчени постройки. Те бяха и по-хигиенични. Така се явиха множеството дървени къщички, които дочакаха голямото преустрояване на София. След това време, на Изгрева се издигнаха /след 1966 г./ доста многоетажни сгради и там се приютиха много и много нови семейства.

Ще се върна да опиша „Изгрева" в следващите години 1928-1944, а в следващите редове, да видим някои особености в моят личен живот. Както казах вече, животът ми в Бургас бе много благоприятен за интелектуалното ми и духовно развитие. Всичко това стана, благодарение невидимата намеса на Учителят и на духовният свят в моя живот. Само в едно отношение моето самочувствие страдаше, мечтаех да имам гимназиално образование. В Бургас това не ми беше възможно, но още с идването ми в София, използувах вечерните курсове на свещеник Михайлов за подготвяне на частни ученици. Вечер, след работа отивах в тези курсове, гдето гимназиални учители преподаваха материала изучаван в гимназиите. През учебната 1924/25 година изучих материала за IV клас и през м. Юни 1925 г. вземах изпита и получих право да следвам в V клас. Същите курсове следваше и сестра Олга Славчева, но много добра помощ получихме от сестрите Паша и Аня Теодорови. Първата ни помогна да усвоим добре материала по химия, а втората - български език, литература и френски език.

Забележително беше, че преди да се запиша за следване, отидох при Учителя да му кажа намерението си. Той одобри това и каза: „Ако имате време, следвайте да вземете образованието си". Действително, в тия усилни времена, беше голям подвиг да работя и да уча за гимназиално образование.

Дойде и следващата учебна година - ние сме в пети клас. Сега Небето ни даде ново улеснение. Известният наш брат Боян Боев, напусна учителството. (Той бе гимназиален учител в ПанагЮрище по естествени науки и други предмети). Привлечен от желанието да слуша Учителя, да бъде край Него, той дойде да живее в София и така се нареди, че го приехме на квартира у дома. Живеехме в една стая - той, брат ми Иван и аз. Ангажира се на мен и на Олга Славчева да ни предава математика, алгебра, геометрия и естествени науки. В замяна на това, у нас бе на пълен пансион. Още нямаше право на пенсия и беше без приходи.

Как учехме? Всяка сутрин ставахме в 5 часа, идваше у дома и сестра Олга, и започвахме уроците с брат Боян. Най-вече се занимавахме с алгебра и геометрия, които брат Боев добре владееше, и се стараеше да усвоим материала в тия учебници. Вечер имахме определени часове при сестра Паша за химия и при сестра Аня - за литература. Така се заредиха и годините 1926, 27 и 28, когато стигнахме последният клас на гимназията. Едно мога да забележа, че успехът ми се различаваше от този на с. Олга, докато в долните класове бях отличник, то в следващите класове успехът ми спадаше. За сестра Олга обратно: на нея ученето й повлия да се развие, успехът й, ако и да не се засилваше, но не спадаше. Тя се яви на матура, взе си дипломата за завършено средно образование и впоследствие следва и в университета. Аз не се явих на изпит за осми

клас и за матура. Действително, шефа при който работех, отказа да ми даде отпуск по време на изпитите, но и аз не настоявах, но може би имаше и други причини. Виждах, че нито документа за образование, нито учението, допринесоха нещо повече за моята професия. Така се задоволих с достигнатото.

В последната година, когато трябваше да се явя на изпит, Учителят ме запита как върви учението. Като Му казах, че не ми дават отпуск, Той каза: „Ако искаш, може да направим постъпки и да имаш отпуска". Аз се чувствувах така уморен и безсилен, че не се възползувах от това предложение на Учителя. Може би Той щеше да направи някакво чудо, но и да взема диплома, не бих могъл да следвам в университета, защото и работата ми в кантората беше много голяма, а и там напредвах по друга линия. Стигнах пак величината, която имах в Бургас: фирмата ме назначи за пълномощник /прокурист/, преформира се в акционерно дружество с клонове в Пловдив, Бургас и Неврокоп. Ние в София бяхме централа на дружеството, а аз - главен счетоводител. Всякога, когато посещавах Учителя, Той се интересуваше от развитието на работата на тази фирма. С нейният икономически растеж, успявах и аз в познание на работата, и нейните нови и нови изисквания.

39. РАЗПРОСТРАНИТЕЛЯТ НА БЕСЕДИТЕ

Течеше времето на 1928 година, бях вече ликвидирал с изпитите за гимназия, бях свободен. През есента, бях изненадан, като прочетох в годишната програма, изпратена от Учителя до Братствата в страната, че се дава моят адрес на ул. „Опълченска" 66, всички да се отнасят до мен, когато поръчват беседите на Учителя. Действително, вече в склада имаше доста готови от тези книги. Отидох при Учителя да Го питам по тази работа. Той ме запита усмихнат: „Не ти ли се иска да вършиш такава работа?" Аз, разбира се казах, че напротив, приятно съм изненадан. Поръчението Му беше - каквито поръчки получавам за беседи, ще давам нареждане на завеждащият склада, да приготви колети и да ги изпраща на желаещите. Постъпващите пари за изплащане беседите, пазех и по нареждане на Учителя изплащахме хартията и други разноски по печатането. Това ставаше главно с печатницата на брат Никола Камбуров в Казанлък. Открих си пощенска чекова сметка, по нея постъпваха парите и оттам правех изплащанията. За работата в склада въведох формуляр-нареждане, по който се ръководеха в склада какво и кому да се изпращат книгите.

По тази моя дейност давах сведения от време на време на Учителя, тъй като се наложи да водя сметки и партиди на всички, с които имахме вземане-даване. Така продължи няколко години. Често говорехме с братята Дядо Благо /Стоян Русев/, Начо Петров. По едно време ги помолих да поемат воденето на сметките, тъй като се чувствувах много обременен. Те не се съгласиха.

Действително, работата ми в предприятието гдето работех, се беше увеличила много. Така се нареди, че можах да въведа в работата един млад брат - Руси Събев, който разбираше от воденето на сметки; предадох му цялата работа по изпълнение на поръчките. Той работи няколко години, докато почина. След това, Учителят възложи работата на брат Боян Боев. При него работата бе опростена, в смисъл че не водеше сметки на тия, които вземаха книги на кредит. Това бяха все хора верни и всякога заплащаха допълнително дълга си, пак на брат Боев. Като конската торба, който има нужда бърка в нея, а който донесе пари пуска ги там. Така навремето българите използваха конската торба освен за да

слагат вътре овес за зобане, зоб на конете, но и за такава нова служба - да се държат пари в нея. Особено, когато трябваше да строят нещо общо за цялото село - било училище, било църква, път или общински бунар. Боян Боев не водеше сметка и винаги имаше много пари при него. Даваше на наши хора, на ръководителите в Братството и си имаха доверие, което бе изпитано.

Когато дойдохме на Изгрева имахме само една барака, сестра ми Люба живееше в нея. Там спахме, но нямахме осветление в нея. А аз съм само вечер свободен, през деня работех. Пък на Изгрева, където сега беше столовата, беше преди навес, не беше още иззидано с тухли. Бяха турени само маси, а над тях навес. Но имаше осветление от електрическа лампа. Аз отивах там вечер, седях на масата и записвах новите сметки в тефтерите. Една вечер стоя така до късно. Всички са вече заспали на Изгрева. Тогава по препоръка на Учителя си лягахме рано и ставахме рано към 4 часа. Беше към 10 часа вечерта. Аз вписвах партидите - на кого са пратени книги, кой е внесъл пари. По едно време Учителят слиза отгоре от стаята си, идва при мен и пита: „Какво правиш?" „Учителю, използвам светлината, за да попълня сметките". „А, стига вече. Иди да спиш!" Изпрати ме да ида да спя. А Изгревът по това време бе заспал.

40. БАНКА „ГИРДАП"

Какво е положението с банка „Гирдап". Тя стана повече нарицателно име на банкерския живот и на хората, които имаха доверие в банките. Но имаше такива банки. Принципът на банкерите е този - да вършат само банковите работи, да не вършат търговия. А пък банка „Гирдап" и една друга банка в Бургас нарушиха този принцип и влязоха в търговията. Акционерите им бяха големи търговци. Например в гр. Русе бяха „Братя Бъклови" - търговци на кожи, обущарски материали. Бяха прочути из цяла България. По-малки търговци, а пък изискваха от тях. Те заедно с Буров бяха големи акционери в банка „Гердап". Тя съществуваше до 1910 г. Обаче се въведе в банката да правят спекула със стоки. И като ангажират средствата на банката с търговия и тя остава без пари. А такива банки разчитат от приток на нов капитал предимно от влоговете на някои хора. Имаш 5000 лв., внасяш там, дават ти лихви за внесените пари. Отиваш - теглиш, пак внасяш. По-малките търговци и те действуваха така. Сега банката като е въвлечена в търговия, разчува се, че губи от някаква стока. Всеки, който има 1000 лв. като дребен вложител се уплашва и тича да си вземе и изтегли парите от банката. Този процес на изтичане на влоговете - той съсипва такива банки. Като гледам една опашка от 50-60 човека, застанали пред гишето на банката и си искат парите. А касиера не им дава, защото няма пари . Настава обща паника. И да се отърват, акционерите и управителния съвет обявяват банката в несъстоятелност. Спират да работят. Прочува се, че банките вече могат да фалират. А по-рано не беше така. Първа, която фалира тогава бе банка „Гирдап". Някой наши приятели бяха внесли пари там, фалираха и загубиха парите. Ето защо Учителят само е давал пример с нея.

Имаше друга една банка в София, основана от един богаташ - банка „Никола Иванов". На тази банка управител беше един наш брат Коста Русев. Той беше предложил на Учителя да внесе някакъв влог от него и то братски пари. Учителят му дал и той ги внесъл. Обаче и те изпаднали в същото това положение. През 1929 г. бе финансова икономическа криза в Европа. Щом фалират няколко длъжници на такива предприятия, се

отразява и на банката. Изглежда, че Коста Русев не можа да върне тези пари на Братството и на Учителя. От него имаше подписани полици, намерихме ги при Учителя, когато правихме опис след заминаването му. Имаше 4-5 полици по 50 000 лв. на банката, понеже Учителят му бе дал пари. Коста Русев е дал тези полици, понеже не е могъл да ги изплатят. Братята на Изгрева не са участвували в тази банка. В книжката при Учителя ги намерихме тези полици.

Учителят обичаше този брат Коста Русев и като добър финансист казал на Учителя: „Учителю, при тебе постъпват братски пари. Вместо да ти правят тук калабалък и беля по-добре е да ги турят в банката, да се пазят и да се получава лихва". Обаче впоследствие с тях стана същото както в банка „Гирдап". Били внесени като „бели пари за черни дни", но погледнато „духовно" не им е било мястото в Братството тези пари, понеже са получени от търговия. Или е от търговия, или е от наследство, което насила го е взел. Някой направи спекула, спечели и след това занесъл пари на Учителя, за да си спаси душата. Такива пари рано или късно отиват в банка „Гердап" и фалират накрая.

Този брат Коста Русев отива в странство и навръщане донася на Учителя един златен часовник. Не зная дали Учителя да го е носил. Но след заминаването на Учителя и той се оказа в златните предмети на Учителя. И когато взеха златните наполеони взеха и него. Значи и той е бил предназначен да отиде там. Държавата го претопи заедно с другото злато и сега го раздава като златни медали на спортистите.

Тук е мястото да спомена, че при разговор със сестра Паша Теодорова, Учителят й е казал: „Ако някога на Братството потрябва частен касиер, за такъв е Жечо Панайотов". Това, сестрата го е разказвала на много братя и сестри, впоследствие. Действително, имах такова възпитание по много линии, за да бъда честен при работа с чужди пари. Това беше и наследствена наша черта, както съм описал случай в живота на баща ни, когато живеехме в гр. Карнобат. На по-раншни страници описах и аз какво чувствувам, когато ми се поверят чужди средства - все едно, че няма при мен пари за харчене! А винаги имах достатъчно средства за скромния живот, който съм водил.

Забележителни събития през времето от 1923 до 1928 година, бяха младежките събори. Ставаха в няколко дни след 12 Юли. Младежи от цялата страна идваха през ваканцията в София, много от тях бяха учители, така че удобно бе за подобни срещи, във вид на събор. Учителят изнасяше по няколко интересни, подходящи беседи. Последен събор бе 1928 г. понеже след това започнаха летните биваци на планината Рила, гдето Учителят, държа своите интересни беседи. В начало още, Той обясни, че и младежкия събор е включен в тия беседи.

Говореното през младежките събори в София, се отпечата в осем томчета. Последното се нарича „Закон за единство и общност". Изненада ме първата беседа в това томче. Там всичко е предадено във вид на разказ, отнасящ се за двама души: единият бе граф Карнаций, а другият - прост негов съсед на име Севадин. Учителят на няколко пъти в следващите страници се връща и съпоставя отношенията им, разглежда ги от разни страни, като постоянно дава множество фини и мистични заключения.

41. ПАЛАТКАТА

Запознаването ми с моята другарка Веска, женитбата ни и семеен живот

Всяка година, начиная от 1922 година, всички братя и сестри идвахме на Изгрева, посрещахме слънцето и се нареждахме на полянката за гимнастически упражнения. През 1928 година вече имахме наша семейна барака на Изгрева, нощувах там и сутринта рано, навреме бях на полянката. Както бивахме наредени в общи редици и очаквахме да дойде Учителя, за да започнем упражненията, често виждах да пристига от входа на полянката, една млада сестра. Бе облечена спретнато, с красиво телосложение и лице. Тя притичваше да застане между сестрите. Така като я гледах да пристига от града, казвах си: „Ето сестра, за която заслужава да се ожени човек!" Не се познавахме лично. Тя изобщо не се интересуваше от братята. Обичаше беседите и лекциите на Учителя, като дружеше с някои възрастни сестри. И моите мечти за нея, не отиваха по-далеч от това, да я виждам сутрин.

Така измина лятото на 1930 година и цялото братство вече се готвеше за поредното масово летуване на планината Рила. През месец август, вземах 15 дни отпуск и се уговорихме с други братя, на определена сутрин да отпътуваме за Седемте езера. Преди това, бях вече изпратил майка ми там, с нашата нова малка палатка. Бях се ангажирал да сляза в града и взема талига, та с нея да пренесем багажа до мястото на камиона, с който ще пътуваме. Отивайки за кола, виждам на ъгъла на ул. „Граф Игнатиев" и „6-ти септември", застанали Мария /Мара/ и до нея сестра й Веска. Мара ме познаваше и ми се обади, че сестра й също отива на езерата, но очаква да мине Жорж Радев, с когото се уговорила да пътуват заедно. Аз казах, че отивам за кола, с която може да вземем и нейният багаж, когато идваме от Изгрева. Така взех кола, отидох до Изгрева и като натоварихме багажа си, връщаме се за към камиона. Сестрите все още чакаха на улицата, но Жорж или други не са минали. Тогава Веска реши да качи багажа си на моята кола и отидохме на площад „Св. Неделя", гдето намерихме камиона готов. Понеже имаше време, с Веска отидохме до близката млекарница да закусим. Преди закуската, тя каза: „Ще си кажем ли молитва преди яденето?" Аз отговорих: „Целият живот на човека трябва да бъде молитва", но все пак направихме мълчалива молитва.

Като се върнахме при камиона, ето го Жорж Радев току-що пристигнал, всички се настанихме в камиона и той потегли към Дупница, за Сепарева баня. Поставихме сестрите отпред, а ние с Жорж седнахме отзад. Групата ни беше около десетина души братя и сестри. За пренасяне на багажа ни, наехме в Сепарева баня коне и така поехме пътя към езерата. По пътя разговаряхме, бяхме весели, неусетно минахме Паничище, Скакавица и вечерта наближихме езерата. Всеки се бе погрижил да нощува в палатка, обикновено групиран с някого. По едно време запитах Веска, дали е предвидила за палатка, гдето ще прекара нощта. Обясни ми, че е дала пари на една сестра, която ще направи палатка и ще бъде с нея. Като стигнахме на езерата, аз отидох при майка ми, оставих си багажа и така заживях общия братски живот на езерата. Като мръкна, запалиха огъня на открито, прекарахме там докато дойде време за спане, всеки се прибра да прекара нощта. Майка ми вече бе приютила една стара сестра, а и аз щях да бъде при тях. Преди да се прибера, отидох пак при огъня, гдето вече нямаше почти никой. Гледам

там, сестра Веска седи сама. Питам я где се е настанила, в коя палатка и защо не се прибира. Тя каза, че ще прекара нощта край огъня, защото сестрата, която трябвало да се погрижи за палатка, не могла да направи нищо, самата тя ще нощува при други сестри. Ето ти усложнено положение! Казвам й, невъзможно е да прекара цяла нощ при огъня защото е студено! „Ела да те настаня при майка ми за тази нощ, после ще видим по-нататък". Отидохме при нашата палатка и казвам на майка ми да приюти още една гостенка. Отговори, че макар палатката да е малка, ще видим да прекараме нощта всички. Веска се съгласи и така те трите се настаниха навътре в палатката, а аз най-накрая до входа. Така прекарахме нощта, като най-важното бе, че сме на топло, без риск да измръзнем. На другия ден, Веска се срещна с други млади сестри, с които се познаваше от София; те я поканиха да бъде в тяхната палатка и така прекара всичкото време, докато беше на езерата. Това лято почти не дружихме с нея на езерата - тя си имаше група приятелки, а аз прекарах както всички други братя, в общият братски живот.

Свърши се отпуската ни, приключи се и летуването на Рила. Всеки от нас пое работата си в града, откри се и Школата по реда си. Посещавахме както общият окултен клас, така и младежкият. Веска също с голямо старание правеше това, но да се ходи сутрин, още в 4 часа за Изгрева, не беше лесно за която и да е сестра. Веска се опитала да намери някои сестри, с които да отива сутрин на беседа, но не се оказали такива. Така най-после се уговорихме да идва с мен, още повече, живеехме близко - на ул. „6-ти септември". Така продължихме да отиваме до Изгрева заедно, често застигахме други приятели, а други застигаха нас. Отношенията ни бяха най-коректни, а на мен разбира се, ми беше приятна такава дружба на взаимно доверие и приятелство. Може би и чувствата ми към нея се засилваха, но по-нататък от това не се отиваше.

42. РЕВНОСТТА

Дойде ред пак да се отива на езерата следното лято. Веска вече бе уредила въпроса за своята палатка, отпуск взехме едновременно. Този път пътувахме с по-голяма група, пак по същият път за езерата. По някаква случайност ние закъсняхме и като минахме хижа Скакавица, не сме взели точната пътека за езерата, а в дясно, пътя който води към езерото „Бъбрека". Движехме се трудно, а най-после като разбрахме, че от тия места не може да се слезе към второто езеро, решихме да спрем и там да нощуваме. Доста неудобно положение, но нямаше какво да правим. Сгушихме се едни до други, всеки се зави с някаква дреха, беше студено и не можеше да се спи.

В групата ни беше и сестра Аня Теодорова, моя учителка през годините на гимназиалните изпити. Тя водеше и една нейна приятелка, та и двете споделяха нашата обща участ. Чувствувах се задължен да се интересувам за сестра Аня и от време навреме да им оправям завивката, все с това желание да бъда кавалер към тях. Веска, разбира се беше от другата ми страна, но ме отблъскваше много да не се приближавам до нея, па ме и упрекваше гдето се грижа за други сестри. Така прекарахме до към полунощ. По някакъв начин, дадохме да се разбере в лагера, че горе се намират хора, които не могат да намерят път за слизане. По едно време, откъм езерото „Бъбрека" се зададоха наши приятели с фенер, поведоха ни и заслизахме по някаква пътека към това езеро. Ориентирахме се вече към лагера, а там се усещаше някакво раздвижване, а тук-там се

светваха фенери. Там пристигнахме към 2-3 часа през нощта. Срещаме Учителя с всички братя и сестри, потеглят нагоре към езерата. Разбрахме, че отиват на екскурзия на връх „Мальовица". Ние, разбира се бяхме така уморени, че мислехме само как да се наспим и отпочинем. Аз пак се приютих в нечия палатка, Веска и тя бе поканена някъде. Така, след някой и друг час сън и почивка, дочакахме деня. Всичко се забрави и бяхме радостни, че сме на езерата, гдето е и Учителят. Видяхме се пак с Веска, но тя бе недоволна от мен. Питам я защо е недоволна, а тя казва: „Значи, голямо внимание ще обръщаш към някаква сестра - „Позволете да ви завия!" Отнасяше се за постъпката ми при снощното ни почиване на височината - разбрах в какво съм виновен пред нея. Отива при Учителя и се оплаква от мен. Казал й: „Ти по-добър от Жечо няма да намериш. Дръж се за него". Действително, когато сме се разговаряли с нея, при срещите ни, бе ми казала вече своите разбирания за отношенията между мъже и жени: „Видя ли мъж да обръща внимание на друга жена, свършено е приятелството ми с него!" Както и да е, поправихме приятелството си и често прекарвахме заедно. Тя си дружеше с млади сестри, но като виждаше, че всяка си има приятел някой брат, пак ме потърсваше за компания, било на екскурзия или за някаква услуга.

Тя беше много ревнива. Ако говоря с някоя сестра, след това имах с нея обяснения. Така цял живот. Така бе устроена, беше много чувствителна на чужди влияния.

43. ТИКВАТА

Мина и това летуване през 1931 г. Пак се завърнахме в София и започнахме нашият редовен живот. Продължихме с нея да отиваме рано сутрин на лекции до Изгрева, а вечер при свободно време излизахме навън на разходка. В този период тя ме запозна със своя приятелка, нейна колежка в софийската телефонна станция. Именуваше се Еленка Николчева. Тя вече бе сгодена с избраника си архитект Петър Димитров. Той обичаше туризма и като забележително събитие, годежът си направили на връх Мусала. Каква случайност! Ние ги срещнахме там из планината Рила, тъкмо когато се връщаха от годежа си на Мусала. Ние, без да знаем, него ден отивахме с Веска на екскурзия до Мусала. Интересно е, че Веска постоянно е дружала с тях, преди познанството й с мен; знаела е, че са се определили да се оженят, била е внимателна и е отбягвала сближаване с годеника й. Изобщо, между тримата е имало чисто, коректно приятелство.

Нашето продължително дружене с Веска, вече бе направило впечатление на някои хора от Братството. Бях добре познат с една възрастна сестра Кортеза Гешева от гр. Сливен, приятелка на майка ми. Веднъж тя ме заговори и запита: „Вие доста време вече имате приятелство с Веска, няма ли вече да се ожените?" Аз никак не исках да потвърдя, че приятелството ни е от такъв вид, затова казах, че може и да се разделим, да не се женим! Тя продължи: „Значи, ще постъпиш както други обикновени момчета. Не е хубаво младеж да ходи дълго време с някое момиче и да го зареже!"

Тази среща със сестра Гешева, ме насочи да бъда по-определен, да не продължаваме отношенията си повече в такъв вид. Вярно, че ние с Веска бяхме като сгодени, макар че тя е искала да устои на своето решение - не е дошла при Учителя, на Изгрева, с цел да се ожени за някой млад брат. От моя страна, понеже не съм решителен човек, още повече като се отнася за женитба, трябваше събитията в семейството

ни да ме подтикнат към решение на въпроса. Две години и повече другарувахме - не се решавахме, имаше причини. Тя не ме харесваше, а аз трябваше да се грижа за семейството си финансово. През есента на 1931 г. от нашето семейство започнаха да излитат една по една птичките. Сестра ми Надежда бе вече омъжена за Георги Парлапанов, другата ми сестра Люба предстоеше да отиде на работа в гр. Хасково, а и брат ми Иван беше сгоден за сестра Стефанка Данаилова. Старите се радваха на нашите благополучия. Все още домакинството ни бе общо, хранихме се заедно. Веска от време на време идваше с мен у дома. Един ден, нашите решили да опекат една хубава тиква и вечерта да се гощаваме с нея. След обичайната ни разходка с Веска, стигнахме до дома и аз я поканих да дойде да ядем тиква. Вечеряхме заедно и тъкмо поднесоха тиквата, дойде у дома на гости брат Жорж Радев. Поканихме го да седне и той между нас, а аз се обърнах към него: „Брат, дойде в един важен за нас ден, тъкмо сме се събрали да обявим с Веска нашия годеж!" Аз не бях уведомил Веска. Той каза някои подходящи думи, зарадва се, че е гост на такова тържество, а всички други „ахнаха" от изненада. Най-вече се почувствува неловко Веска, тъй като никак не беше подготвена за такова нещо. Тя каза само, че как съм можал да постъпя така - да я поканя „на тиква", а да обявявам годеж! Няма що! Всички се зарадваха, честитиха ни, а и ние се почувствувахме щастливи. Грешката беше, че такова събитие трябваше да се извърши по-тържествено, а Веска да покани и сестра си, па и още някои работи, за да се запомни по-добре.

44. РЕШЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Но, като често става, радостта на хората се помрачава от невиделица. Някои доброжелателки сестри, като разбрали че ний с Веска вече ще образуваме семейство, говорили и това-онова за мен! Едни, за да я предпазят, казвали й - как ще се жени за мен, когато аз в миналите години съм искал да се женя за друга една сестра, че е опасно аз да не съм забравил симпатиите си към нея. Това толкова наскърбило Веска, че се вижда в чудо! Гледам я аз, при разходките ни вън от града, седне на земята и наведе глава, почва да плаче. Нито ми казва какво има, нито се успокоява! Дойде лятото, отидохме пак на Рила през 1932 година. Бяхме с нея на екскурзия по езерата. Тя седна на върха над седмото езеро и пак плаче, а не ми казва защо. Така се случи, че постепенно се уталожиха тия нейни смущения. Върнахме се в София, и вече бяхме решили да се оженим. Както впоследствие тя ми повери, нейните тревожни мисли са били толкова тежки, че когато е седяла на върха на седмото езеро, идвало й да се хвърли оттам! Да свърши с живота си. Но за да вземе последно решение за нашият понататъшен живот, помогнал й Учителя. Отива при него и му казва: „Учителю, искам да напусна Жечо, понеже той обича друга сестра! Има връзки с нея, нека се ожени за нея". Учителят веднага й казал: „Това няма да правиш! Ако Жечо се ожени за оная сестра, няма да живеят и два дни - те не са един за други, а ти няма да се разделяш с Жечо!" Благодарение на това настояване на Учителя, тя прие да се свърже с мен, престана да плаче и да се тревожи, а още повече, аз никога не поддържах връзки с нейна съперница от миналото. Мога да кажа, че бях напълно искрен в изборът си с Веска. Има хора, които по своему възприемат нещата, има пък други, които завиждат. Няма същински братя и сестри.

45. СВАТБА НА БАИР

Първо - нека погледнем на отношението, което някои стари сестри взеха, като виждаха, че се готвя да се оженя за Веска. Например - сестра Николина Балтова. Отива тя при Учителя и Му казва: „Учителю, как ще оставим този ангел млад брат, да се ожени за Веска? Тя е едно момиче, което дойде между нас, а ето, че и тя е като другите момичета, иска да се жени, да ни вземе този млад брат!" Учителят с две думи отговаря: „Не се намисайте в тези неща, които не разбирате!" Така, работите около нас улегнаха.

В това време, моят брат Иван реши да се венчае с избраницата си - Стефанка. Определиха дата, явихме се всички в църквата „Св. Седмочисленици" цялото семейство, а ние с Веска сме кумове. Това стана по искане на брат ми - имал е свои съображения. Нямахме никакви тържества, разменяване на подаръци и други такива обичаи, съпроводени с разноски. След това семейно събитие и моето семейно обособяване вече се устрои. И така, ние също искахме да се венчаем, за да живеем заедно както му е реда. Нашето голямо семейство се раздели - остана при мен само майка ми, а нейната сестра - леля Анастасия /Ташка/ отиде при сестра ми Надежда. Нашият семеен приятел Цветан Стайков, току-що беше си направил нова къща, близко до Семинарията и се съгласи да ни даде една стая, а майка ми да живее с неговата майка в кухнята - на едно легло. Така че въпроса с квартирата бе уреден. Когато се връщахме от работа всичко бе подредено, сготвено и ни очакваха.

През м. септември си говорим с Веска за венчавката, но тя имаше една странна идея - не искаше да ходим в църква, не искаше поп да ни венчава. Тръгнахме да търсим разрешение в това направление. Слушала Веска, че попа на църквата в „Красно село" би се съгласил да ни издаде документи, без да извършва формалностите по това „тайнство" - венчавката. Хайде да отидем при него! Отидохме да го питаме, оказа се стар човек, който ни загледа учуден, когато му казахме нашето желание. Изненада се и категорично отказа. Понеже Веска повече му говореше, той се обърна към нея с думите: „Вие жените най-вече поддържате обичаите на църквата, а ти желаеш да се венчаеш без поп. Така си взехме „двете пари" и си отидохме. Обаче, не се отказахме от намерението си.

Имахме добър приятел, наш брат, учител в село Ребърково - Антон Петков. Поканихме го да ни стане кум - съгласи се с радост. Казахме и на него, че не искаме да се венчаваме в църква, но да намерим поп, който да ни даде венчални свидетелства. Той беше находчив и се сети, че попа в неговото село му е бил ученик. Каза, че ще говори с него и се надява да постигне съгласие. Наистина, той след два-три дена дойде пак в София и ни каза, че неговият свещеник е съгласен, че приема нашето предложение. Ние искахме, да излезем сутринта рано на една височина край селото им и там да стане венчавката, но без голяма част от обичайните ритуали - венци, разливане вино, свещи и т.н. Само той ще прочете някои молитви, употребявани в случаите на венчаване.

Определеният ден 9.X.1932 г. е неделя. Още в събота ние отидохме в Ребърково - аз, Веска и моята майка, бяхме гости на семейството на Антон Петков. Той живееше с жена си Неца, която ни симпатизираше, но само се учудваше на желанието ни за този начин на венчавка. Запознахме се и с поп Константин, като уговорихме всичко наново.

На сутринта, още преди изгрев слънце, ние се изкачихме на височината край селото, наречена „Равни дял". Дойде и попа, а от своите

дежди постави само „епатрахила". Веска бе облечена с хубава бяла копринена рокля, а аз с нов костюм - бяхме красиви в този тържествен момент. Майка ми и тя се изкачи с нас, като единствена роднина присъствуваща на тържеството. С нас беше и Антон, кумът ни. Венчавката продължи 15-20 минути, попа чете каквото си знаеше, а по едно време започна да пее църковната песен „Святий Боже, святий Крепки..." Ето, че и аз му пригласях, понеже много пъти сме я пели тази песен в братските събрания. Моето участие в песента се виждаше смешно на Веска и впоследствие, когато разказвахме как сме се венчали, все се смееше, когато й дойдеше на ум за „Святий Боже".

Какво остава още? Слязохме в селото, попът си отиде в църква да служи неделната служба и да приготви венчалните свидетелства, както му е реда. Подписа се и кумът ни Антон, а трябваше и още един свидетел. Антон пак покани своя близък приятел Стоян Григоров, подписа се и той. Всяка венчавка се регистрира в общината, така че направихме и това в селската канцелария. Така придобихме съответния документ, по силата на който в София ни записаха за отделно семейство. През деня бяхме гости на кумовете си Антон и Неца. Веска ги дари със сватбени дарове, посетихме и домът на Стоян Григоров, като се запознахме със семейството му.

Вечерта обаче - да ни няма в Ребърково! Вземахме влака и хайде на път за Габрово. Веска, нали е от него край, а там, в близкото селце Кряковци, живее сестра й Тотка, самотна, понеже мъжът й се намираше на гурбет в Персия, като майстор строител. Бяхме решили да прекараме при нея няколко дни, на гости като младоженци. И така, сутринта влака ни доведе в Габрово и набързо се озовахме в селото, при Тотка, на половин час път - южно от града. Веска беше много весела, сестра й също се радваше, че са й дошли такива мили гости. А и ние бяхме щастливи.

Всяка сутрин излизахме на разходка край селото, правихме си нашите братски упражнения - гимнастика и така нататък. Още първата сутрин, обиколихме из околните горички, а на една полянка, гледам че се белият много яйца. Като отидохме там, какви ти яйца? Оказаха се гъби - печурки. Ето ти за нас подарък от природата. Бери и пълни една кърпа, че втора, а то обиране няма. Така се върнахме с богата реколта в къщи. Ядохме тия гъби до насита целия ден, сготвени по различен начин. През това време посетихме и някои роднини, Веска да се представи като млада булка, а и аз да се запозная с тях.

В края на седмицата се завърнахме в София, за да се явим всеки на работата си. Майка ми вече се беше върнала от Ребърково, намерихме я в новата ни квартира, гдето за пръв път нощувахме. Майка ми ни посрещна с хляб и сол, поставени на нова табличка. това бе сватбата ни - без шум и харчене пари за подаръци. Може да се каже - първият брак в България без участие на църквата - първият граждански брак - 9 октомври 1932 г. Следва да кажа, че още като се сгодихме направих на Веска ценен подарък - златно пентаграмче*, със златна верижка. Тя много желаеше да има такова и всякога го носеше с радост.

Като се върнахме след венчавката ни, отидохме при Учителя да Му се представим, с молба да ни благослови. Прие ни в приемната си, целунахме Му ръка и аз коленичих пред Него с молба да ни благослови. Но от смущение и неопитност, докато коленичих и побързах да стана, без да дочакам Учителя да направи нещо. За това после Веска ме упрекваше.

**Златните пентаграми се правеха от чичото на Савка Керемидчиева, който бе златар и си бе направил матрица за тези пентаграми.*

Разговорихме се с Учителя и Му разказахме за нашата оригинална сватба и венчавка. Той ни гледаше и разпитваше как е станало. Разбира се, цялото това събитие си остана тайна за нас. Но попа, който беше сравнително млад човек после го гризеше съвестта и често говореше: „Как можах да наруша църковния обряд, да наруша канона". След време този поп си замина, почина без да се изповяда.

46. ПЛАНЪТ ЗА МАЛКИЯ ДОМ

Животът ни като младо семейство течеше нормално. Всеки от нас можеше и гледахме да спестяваме по нещо. Щом вече имахме място на Изгрева, може би щеше да се нареди и къща да си построим. Веска имаше много добри отношения с майка ми, а и тя я обичаше. Веска както казваше, питаела обич към майка ми, защото самата тя е останала сираче от малка и е била лишена от майчини ласки. Майка ми и майката на Цветан /хазяинът ни/ се грижеха за домакинството. Неговата майка, баба Мария, се учеше да готви от моята майка. Още отначало започнахме да се храним заедно - нагласихме нещо като комунално хранене. През месеца, кой каквото купуваше, отбелязваше си и в края на месеца си правихме сметка. Аз поемах три части от разхода, а Цветан две - за себе си и за майка си. Така карахме почти една година и всичко минаваше гладко. През 1933 година, при Цветан дойде да живее неговият по-малък брат, на име Здравко. Продължихме и с него така известно време, но Цветан ми каза, че ще трябва да освободим заеманата от нас стая. Той ми подсказа, че е добре да се запишем членове на заемо-строителното дружество „Собствен дом", за да получим заем за строеж на къща. Наистина, трябваше да пристъпим към такова разрешение, а следваше да направим в дружеството първа вноска и вероятно в срок от една година да получим правото на заем. Използувахме намиращата се в спестовната книжка на Веска сума и я внесохме. Уговорихме се, че заемът ще бъде на нейно име, а и къщата която ще построим, също на нейно име. Така, през пролетта на 1934 г. се преместихме на Изгрева, в една удобна наша барака, поставена на нашето място там. Майка ми вече беше поканена от сестра ми Надежда, да се настани да живее у нея. По този начин, ние останахме само двамата с Веска.

Продължихме да внасяме в „Собствен дом" спестяванията си, тъй като от големината на внесената сума зависеше по-бързо да получим правото на заем. Очаквахме ги с нетърпение, тъй като лятото настъпи и трябваше да се строи. Редът ни дойде в края на месец август 1934 г. В това време бяхме приготвили плана и книжата за строежа. За плана се погрижи старият ни приятел архитект Димитров. Той знаеше, че имаме малко пари и ни приготви план за малка къща - стая, кухня и хол. Но ние имахме желание в нашият дом да идват гости, да имаме стая и за майка ми и така нататък. Даже да имаме и отделна „молитвена стая". Затова архитекта ни направи втори план с две тавански стаи - едната за гости, а другата за молитва.

Това лято, Учителят беше на летуване на Витоша, в местността „Присоите". Някои бяха настояли да бъде на Витоша - хем по-близо, хем по-евтино. Ние нямахме отпуска и ходехме на него бивак в неделен ден. При едно такова отиване, Веска и аз, показахме на Учителя двата плана за къща, като го запитахме кой да изберем. Той ни посочи плана на малката постройка. Ами сега? Помислихме, помислихме като си отидохме и пак се спряхме на голямата постройка. Заемът, който ни дадоха бе 80 000 лева, но опитни хора като видяха плана, питат ме - „Приготви ли 140 000

лева?" Значи големият план бе за голяма къща и за големи пари. А ние имахме малка сума само за малкия план, който посочи Учителя. Но ние избрахме големия план. Мястото и къщата бяха записани на името на Веска. Това много ни помогна по време на процеса 1957/58 година, защото аз бях осъден да платя една голяма сума на държавата и идеха да вземат половината от къщата. А така не можаха да вземат нищо. Само един гардероб и една пернишка печка оцениха. Обявиха го за продажба и понеже 1/2 част бе нейна, тя го откупи с 400 лв. Обикновено навремето жените така си правеха сметката: който владее имота - той владее и мъжа. Ако мъжът напусне жена си - то имота остава при нея. Чиста работа!

47. ПОСТРОЯВАНЕ НА КЪЩАТА НИ

Следва да опиша първо покупката на мястото на Изгрева, което стана през 1928 г. Една година по-рано, брат Тодор Стоименов ми повери, че има възможност да си купя около един декар място на Изгрева. Това ще стане с още няколко братя, тъй като се продава една голяма нива 10-12 декара. Учителят е определил кои да купят тия места, но трябва да приготвя парите в по-кратък срок. При заплащането ще ни се издаде нотариален акт. Мястото, което е определено за мен, ми се видя доста далече от салона, обаче другите места бяха вече определени за кого ще бъдат. Отидох при Учителя да Му благодаря, че ме е предвидил да взема и аз място. Казах Му, че ще съм далече от салона, но Той ме успокои да се съглася. „Няма значение далечината, там ще стане най-хубавия квартал". Запитах го още, може ли да се даде един декар и на Георги Парлапанов, за когото сестра ми Надежда беше женена. Понеже към Парлапанов Учителят имаше симпатия, съгласи се и каза да го предвидят и него като купувач. Оставаше сега да събирам пари. Всичко друго, така или иначе ще се нареди, но аз как ще събера 19 000 лева! Може би, казах и на Учителя тия мои опасения. Мястото се продаваше по 19 лв. квадратен метър, а заплатата ми беше 5 000 лв.

През 1928 година, разноските у дома вече бяха понамаляли: сестра ми Надежда имаше семейство, Люба също завърши гимназия като частна ученичка и се настани на работа в гр. Хасково. Брат ми Иван също вече е готов за гимназиален учител. „Стегнахме колана" за всекидневните разноски, но не е лесно и не помня да бях турил настрана поне 1000 лева. Погледнато от духовна гледна точка, в края на годината Господ проговори на моя шеф. Всяка година, както бе обичая в търговския свят, на служащите се даваше по една месечна заплата възнаграждение. Тогава аз получавах 5000 лева месечно. За моя изненада, за 1 януари 1928 г. шефът ми поднесе 10 000 лева възнаграждение. Действително, търговските работи тогава вървяха добре и шефа решил да ни възнагради повече от обичайното. Той всъщност не знаеше, че купувам място, а нямах и кураж да му искам заем. Казах си - „Кой знае как Учителят пак му е въздействувал, да си отвори сърцето!"

Още на другия ден, тичаме с Парлапанов при Дружество „Орион", продавача на мястото и внасяме по 10 000 лева. Това вече е насърчение, че ще можем да внесем и другата част постепенно. Така и стана: при голямо ограничение на домашните разходи, можах да внасям макар и малки суми. Така в определеният срок довнесох и остатъка от 9 000 лева. Издаването на нотариалният акт струваше още 1000 лева, така щото цялото място един декар закръглено ми струваше 20 000 лева. По някакви съображения тогава, записах и моето място на името на сестра ми Надежда, като се издаде общ нотариален акт за моето и тяхното място,

на името на сестра ми Надежда. Така продължи владението на мястото до 1934 година - всеки си знаеше своето място, обработвахме си го, засяхме плодни дръвчета и мястото от нива, стана питомно, хубав дворен парцел-градина. Извърши се и дворищната, и улична регулация. След предаване от мястото ни за улица и към някои съседи, мястото ни остана 723 кв. метра.

Когато дойде ред да строим, трябваше вече нотариалният акт да бъде на името на Веска. Но преди това, отношенията на моите близки към мен и Веска бяха взели особен вид. Леля ни Анастасия /баба Ташка/ , която от няколко години живееше у сестра ми Надежда, изказа идеята, че купеното от мен място не е само за мен, но трябвало да участвуват и другите - майка ми или брат ми Иван. Затова сестра ми дълго време отказваше да прехвърли моят парцел на името на Веска. Най-после се спогодихме така: Веска, при идването си на Изгрева, също си купи 400 кв. метра, място /то е на сегашната улица „Латинка"/. Макар, че моят дял място, записано на името на сестра ми беше купено изцяло с мои средства, Веска има идеята да прехвърли на нашите своя парцел и така да се уреди спора. Така станаха нужните прехвърляния и ние можахме навреме да се снабдим с документите, при наличността на които „Собствен дом" отпусна заема от 80 000 лева срещу ипотека на имота. Брат ми Иван продаде получените от Веска 400 кв. метра на Христо Цонзоров. Доколкото разбрах тогава, имаше някаква намеса и от Учителя, като се считаше, че Цонзоров купува това място за Братството. Всъщност, брат ми Иван най-малко заслужаваше да получи този подарък, защото приходите му бяха все незначителни и не помня някога да е подпомагал общите ни разходи. В последвалите години, той запази имота, а когато му го отчуждиха през 1972 г. придоби право и получи апартамент в София. Но, като наблюдавам живота му, виждам че и сега се чувствува липсата на благословение от Учителя към неговата придобивка. Сега живее в този апартамент със сина си Данаил и снаха си Величка. Непрекъснато има разправии със снаха му, която иска да го гони от апартамента.

Навремето Христо Цонзоров му даде парите за мястото и с получените пари купи едно място с Верка Куртева заедно. Та него като го отчуждиха дадоха му място горе, където е Виетнамската легация. А него място, като придоби тогава получи право на апартамент. Калкото по-късно се отчуждаваха местата, все по-скъпи биваха. Та въз основа на това място го има апартамента.

Та аз спечелих и платих мястото навремето, но се намеси рода ми. Леля ми Анастасия се намеси, защото навремето работи две години в една вегетарианска гостилница като прислужница и доста се мъчеше. И вечер като се върнеше, понеже имаше право да се храни там, казваше им - „Ще си го взема за вкъщи". Като и сложат яденето в съдината, сложат и нещо отгоре двойно-тройно. Като се върна, аз от работа, гледам хубави манджи донесени, нахраня се, оставяха ми от тях на мен винаги. Взимаше и заплата и помагаше на домакинството през това време. Така аз заплатих мястото, а те са помагали като леля Анастасия в друго отношение. Та накрая от мене да мине и се разплатихме.

48. НАШИЯТ СТРОЕЖ

И така, в края на м. август 1934 г., ще започваме да строим. Но кой ще ръководи, кой ще купува материалите, ами уговорка с майстори? Аз не разбирам от строеж, нито имах време за тия неща. Тогава, пак ни се яви в помощ нашият кум Антон Петков. Виждаше ни на какъв сме хал, та

разбра, че ще може да ни бъде полезен пак неговият приятел Стоян Григоров. Дойде Стоян в София, запозна се с положението ни, та се съгласи да ни бъде в помощ. Той току-що беше завършил в Ребърково своя къща, но изобщо разбираше кога какво трябва да се върши при един строеж. Първо, условихме се с майстора от Трънско - Трайко Милачков, като веднага Стоян се погрижи за тухли, вар, дървен материал и т.н. През всичкото време на строежа, грижеше се майсторите да работят съвестно, да се изпълнява точно плана на постройката - все едно, че градеше дом за себе си. От сумите, които „Собствен дом" ни отпускаше, давах сутрин известна сума на Стоян, а вечер като се върнем от работа, отчиташе се и се уговаряхме какво ще купува на другия ден. Ние сутрин изкачаме с Веска, всеки отлита към работата си. Още първата вечер, като се върнахме гледаме изкопа на мазето извършен и предстои да се поставят основите. Препоръчаха ни под цялата къща да има мазе и така направихме. Имаше известно удобство. Минаха още 2-3 дни, ето че и основите изскочиха над земята. Така, ден след ден, постройката се издигаше, изработен бе етажа, нареждаха се гредореда, циментовия пояс около външните стени и т.н. Свърши ли се и това, преминаха към таванския етаж, гдето предвиждахме стаята за гости и молитвена стая. Майсторите бързаха, за да могат преди есента да привършат строежа. Дружество „Собствен дом" отпущаше сумите съобразно изграждането, така щото още в първия месец ни отпуснаха целия заем от 80 000 лв.

Следва да отбележа, че Веска в своя мерак, преди започване строежа поканила Учителя да дойде и направи „първа копка"! Той отказал и я отпратил с мисълта, че и без това ще даде благословение. Помня само, че ние, както е обичаят, написахме на един лист кои сме ние собственици на къщата, мястото гдето се намира къщата, годината, датата и че е станало при царуването на цар Борис III. Поставихме листа в една бутилка олио, затулихме го добре и бе зазидано в основите на къщата, долу в мазето.

Издига се къщата, скоро и покрива ще се постави, всичко според плана. Но при всички тия грижи, ето че и нашата майка бе почнала да боледува. Тя, както казах, живееше при сестра ми Надежда, която преди една година бе завършила своята къща на съседния, неин парцел. Боледува майка ни, аз я посещавам, викам лекари, а тя макар и болна, излиза да погледа нашия строеж и се радва за успехът ни. Неусетно болестта й се усили, па в разгара на строежа, почина от рак в черния дроб, на 63 годишна възраст. Няма спасение! Майсторите от уважение, спряха строежа за един ден, погребахме майка си, а това скръбно събитие отне радостта и веселието ни за новата къща. Покойникът си отива, а живите трябва да вършат работата си.

Къщата се издигна, но и 80-те хиляди лева се топят. Започваме сега заеми оттук-оттам. Пръв ни се притече на помощ Цветан Стайков, като ни даде десет хиляди лева в заем, който изтегли от спомагателната каса на университета /той беше асистент в Агрономическият университет/ . Тази услуга той ни направи по своя инициатива, защото се обичахме. След около една година можахме да върнем този негов заем. Врати, прозорци поръчахме в една дърводелска кооперация, гдето беше управител наш познат. Тяхната стойност възлезе на 23 000 лева. Електрическата инсталация завършихме също на кредит - за около 3000 лева, също и остъкляването на прозорците погълна своя дял, но пак на кредит. Така щото, като си понаправих сметката, със заплащането на майстора, както и на домакина Стоян Григоров, действително

понастигнахме 140-те хиляди лева. Благодарение, че майсторите бяха опитни и всяка събота си изискваха заплащане на изработеното. С тях можахме да се наплатим щом привършиха строежа. Все пак, до средата на м. октомври, освободихме майсторите, но къщата отвън остана неизмазана. Така си е и до днес - благодарение, че тухлите бяха от екстра качество, та издържаха 40 години. Заслугите на Стоян Григоров бяха големи, защото умееше да избира най-хубав материал, а и самата изработка беше отлична, благодарение на неговото настояване към майсторите.

И така, къщата строихме през много удобен сезон - в края на лятото и начало на есента. През това време почти не валя дъжд. Строежът се завърши за месец и половина, без външната мазилка. Продължихме да живеем в дъсчената ни барака, като желаехме да влезем в къщата колкото може по-късно, за да изсъхне. Въглища бяхме доставили, насипно в новото мазе, но нямахме печка. Такава си купихме нова, пернишка, благодарение, че от регулацията предадохме част от местото ни на Петър Шишков и той ни заплати следващите се 1000 лева. Измазахме и прозорците с блажна боя, така щото към средата на ноември 1934 година се настанихме в новата къща. А и зимата вече тропаше на вратите. Благодарихме Богу за съдействието, че ние двама обикновени чиновници сполучихме да си съградим дом. Благодарение и на съчувствието, и помощта на приятели, бяхме улеснени парично. Всички задължения изплатихме в предвидените срокове, а на „Собствен дом" плащахме редовните вноски, та се ликвидира и заемът 80 000 лева в течение на 8 години, вместо за десет. Веска беше телефонистка в междуградските разговори. Щом вземеше пари веднага тичаше и плащаше. Вместо по 800 лв. внасяше по 1000 до 1200 лв. затова икономисахме 2 години. А с моите пари се хранихме.

По-голямата част от тези спомени си написах стенографно, през времето от 10-12 февруари 1974 година, когато бях на почивка във Велинград, излизайки на разходка по височините край града.

Преписването извърших през месеците януари, февруари и март 1975 г. в София.

София, 8 март 1975 г.

Забележка:

1. Към казаното на страници 81-83 за намесата на леля ми Анастасия /баба Ташка/ при прехвърляне мястото на името на Веска, за справедливост трябва да добавя: Леля, действително, макар и възрастна, като виждаше материалното ни положение, постъпи на работа през 1929-1930 година и беше прислужница в ресторант „Ясна поляна". Така тя подпомагаше семейството ни около две години. Вечер, като се завръщах от работа, намирах донесени от нея ястия от ресторанта - имала е право освен като се нахрани там, да вземе за у дома си каквото й се полага. Това е позволявал съдържателят. Значи, това и дава право, по съвест, да наложи подпомагане и на брат ми Иван, което и направихме, както го описвам на стр.81-83.

2. Документите от къщата си още ги пазя и досега. По-късно по време на процеса 1957/58 Антов разправяше, че моята къща е направена с братски пари. Затова описвам подробно тези неща. Имам документи за всичко и доказателство, кой е давал пари и откъде са дошли, и как сме ги върнали.

Веска се грижеше за изплащането.

3. Антов говореше, че тези пари, които останали от Учителя, били сложени в един чувал и Веска ги горила в една печка в мазето. И всички му вярват. Дори една сутрин идва една сестра при втората обмяна на парите 1953 г. и ми казва „Брат Жечо, ние имаме нужда от пари. Братството има много пари. Дайте ни една сума да си платиме дълга, които имаме." Казвам й: „Братството каквито пари имаше всичките ги употреби за печатане на беседите още до 1950 г. Вече няма никакви пари!" Тя не ми вярваше. Вярваше на слуховете, а не на мен.

4. В онази зимна вечер, когато си замина Учителя, се връщаме у дома и е студено. Влизам в мазето и почвам да цепя дърва за печката със секирата. А над мазето в стаята ми живееше брат Никола Шиваров, чиновник в Народната банка, беше добър брат, музикант при това. Но той също чул, че Братството има злато, при описа на вещите, които направихме през 1945 г. А като чул, че аз долу цепя дърва си казал: „А, Жечо копае долу в мазето да скрие златото". И го разправя на останалите. И те му вярват. Ето какви най-неочаквани работи ставаха около нас. Аз съм го пуснал в къщата си да живее, а той разпространява лъжи. И знаеше много добре, че са лъжи. Ето това бе „Ария на клеветата", но не на Севилския бръснар, но на Изгрева. Истинска ария с изпълнение, със слушатели и с ръкопляскания и викове „Браво, бис". Такива времена преживяхме. След като завърши представлението дойде процеса 1958 - 1959 год. и заминахме на обучение в затвора.

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1944 год. - 1958 год.

БРАТСКИЯТ СЪВЕТ

IV ЧАСТ

49. ЗАВРЪЩАНЕ НА ИЗГРЕВА

Последните три-четири месеци от 1944 г. протекоха в нагаждане към нормален ход живота ни след тежките военни години.

След революционната дата 9.IX.1944 г. жителите на Изгрева постепенно се завърнаха от местата гдето бяха се евакуирали по време на бомбардировките. Така и аз с другарката си Веска, и със синът ни Благовест, напуснахме още в началото на м.август гара Кричим. Там беше преместена софийската кантора на фирмата, в която работех. Това наше завръщане стана сравнително рано, може би едно от първите семейства, които си дойдохме в София, бяхме ние. Просто, послушахме съвета на Учителя, който ни каза на Петровден, когато го посетихме в с. Мърчаево. Бяхме Му казали в разговора си, че в Кричим имаме неприятности около квартирата ни там. Тогава Той изрече знаменитите за нас думи: „Може вече да си дойдете в София - войната за България е свършена!" Това бе 12 юли 1944 година.

Тази покана на Учителя ние посрещнахме с вяра. Веднага изказах пред шефа на фирмата желание да се върна в София, като пренеса и канцеларията. Казах му и съображенията ми, като в писмо му цитирах думите на Учителя - „Войната за България е свършена!" Той беше интелигентен човек, в контакт бе с военни и други високопоставени лица, но едва ли е имал подобно уверение от някого. Явно, че беше му дотегнало сам да се справя с належащите текущи работи на фирмата, затова връщането на двама-трима служащи, би го улеснило.

В Кричим останахме още 15-20 дена, докато поставя в ред някои счетоводни работи. През втората половина на юли, неприятелски самолети минаваха над нас, но въпреки даваната тревога, те не се занимаваха с България, а отиваха към Румъния - нападаха петролните инсталации в гр. Плоещ. Погледнато и политически, това облекчение на българската съдба е наложено от Съветския съюз, основавайки се на споразуменията в Техеранската конференция. /Сталин, Рузвел и Чърчил се събраха в гр. Техеран от 29.XI. до 1.XII.1943 г. и съгласуваха дейността си за борба с Германия/. С една дума, Съветският съюз имаше интерес като навлезе в България, да намери страна що-годе запазена от разрушение, както и стана.

Ще приключа тия редове с един интересен разговор с моя шеф, може би през м. ноември 1944 г. Както работех, той дойде при мен и ме запита: „Жеко, ти отгде научи, тогава, че войната за България е свършена? Господин Дънов ли ти каза?" Аз бях изненадан от такъв въпрос и отговорих набързо: „Научих го от видни политически лица". Не исках да издам, че Учителят го знае от видни политици, но може би трябваше да потвърдя факта, за да засиля уважението на шефа ми към Учителя. Той знаеше за него, знаеше, че и аз съм в Братството.

Следва вече да видим, какво ставаше по Изгрева. Постепенно, ония които бяха около Учителя в Мърчаево, си дойдоха. Учителят поостана през целия месец септември, а изтичаше и октомври, а Той все още не се премества в София. Не си спомням точно датата, но в края на октомври си дойде на Изгрева. Пак блеснаха лампите в ранните утринни часове, когато школата се поднови и Учителят започна наново лекциите в сряда и петък, както и утринните слова в неделя сутрин, а разбира се и неделната беседа в 10 часа.

Наглед имахме някакво затишие. Всички така спокойно се нагласявахме към настъпилите условия на живот. Само Учителят си е

знаел какво предстои. Едва когато си замина, ония пред които бе казал по нещо, още в Мърчаево, започнаха да си спомнят и обясняват казаното.

Такъв един случай, слушах да разказва сестра Йорданка Жекова, която в с. Мърчаево беше около Учителя, грижеше се за домакинството там. При един случай, в разговора, Учителят казал: „Аз ще си замина, ще взема и Савка с мен". Само толкова. Тогава обаче разбрали, че Учителят се тъкми да се прибере на Изгрева и да доведе и Савка. Но, на 27.XII.1944 г. Учителят си „замина", напусна земния живот, а няколко месеца след това, почина и сестра Савка - Учителят я взе при себе си.

50. ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Политическият живот в страната ни следваше своето развитие. Октомври и ноември бяха използувани за създаване подходяща атмосфера, сред която да се разгледат дела в Народния съд, да се осъдят виновниците от миналия режим. Арестуван беше и Любомир Лулчев, обвиняван като съветник на цар Борис.

Учителят през това време говори беседите и лекциите, отпечатани в третия том „Завета на Любовта". Забелязваше се, че някак телесно поотслабва, взе да се говори, че няма апетит, не се храни добре. През м. декември, двама с другарката ми Го посетихме на кратък разговор. Прие ни любезно, както винаги. Видяхме действително, че е отслабнал. В следващите дни, другарката ми приготви за закуска трахана, каквато есента сами си изработвахме домашно. Занесе я лично на Учителя, за да закуси. Той й казал да остави съдинката върху масата. Разбрахме впоследствие, че нито вкусил от тази закуска, както въобще ставало с всичко, което братя и сестри са му донасяли. Ние желаехме да се храни повече, а това само бе изкушаване да наруши предприетото от Него гладуване. Неговата силна воля провеждаше това, което е трябвало да стане. Слушахме да казват впоследствие, ония които се грижеха за Учителя, че Той в студените декемврийски дни е престоявал навън много леко облечен. С моят прост ум, заключавам, че отслабналият организъм бе сполетян от пневмония и тя способствуваше да се прекъсне нишката на живота...

Последните дни на Учителя, прекарани между нас, са от особено естество. Нямам право да проникваме в това събитие, напускане на земният живот, чрез което Учителятсе пренесе жертва за българския народ. Знаменателни са Неговите думи - „Не искам да поставя българския народ в положението на евреите, които с постъпката си с Христа, си създадоха много тежка карма".

Учителят, който излекува безброй хора, казано даже по чуден начин, можеше да предотврати своето болезнено състояние, но както казах, предпочете да бъде жертва за доброто на народа ни. Когато лекарите искаха да го лекуват при това болезнено състояние, Той казваше „Не съм болен, затова нямам нужда от вашите лекарства". Все пак, много важна е диагнозата на професор Тодоров. Повикал го е лично брат Борис Николов, за да прегледа Учителя. След като е дошъл на Изгрева и прегледал обстойно Учителя, е казал: „Оставям свободно моите колеги лекари, които са определили болестта, но моето заключение е, че г-н Дънов не е болен от пневмония, а е болен от сърцето си".

Какви са наблюденията и на брат Борис Николов: „От 2-3 месеца, забелязвам, че Учителят при екскурзии, често се спира за да поеме дъх. Спре се, подпре се на бастуна и почине малко. Това особено ми направи впечатление, когато няколко братя, отидохме на екскурзия до Мусала,

след завръщането от Мърчаево. Учителят, който всякога вървеше бодро и бързо през нашите екскурзии, сега при тази екскурзия до Мусала, често се спираше, даже малко залитваше, но се подпираше на бастуна. Явно правеше усилие, чувствуваше се, че е затруднено дишането Му. Това говори, че още тогава Той е имал смущения в дейността на сърцето. Така щото, единствено диагнозата на професор Тодоров е правилна и остават верни неговите думи: „Господин Дънов е болен от сърцето си!".

Подробности по този период от живота на Учителя, ще опишат братя и сестри, които бяха тогава около Него. Той беше в съзнание до последния си ден и често е изказвал пред тях интересни мисли. Дал е и някои формули, които ползуваме и до днес.

Тревожехме се всички за това, което Учителят преживяваше. В последните Му дни, у мен се оформи схващането, че Той ще ни напусне - прекратяваше се живота Му на земята. Връщайки се вечер от работа, минавах край салона, спирах се пред приемната му, гдето сега бе леглото Му. Осведомявах се за хода на болестта, за лекуването и т.н. Прибирах се у дома, гдето също общата тъга бе обзела всички ни. Посещавахме редовно салона в дните когато имаше лекции или беседа. Последен път Учителят ни говори на 20.XII., но беше толкова слаб... Чудно как така изнемощял говореше ония ценни мисли, записани в беседата „Последното Слово". /Том трети от „Завета на Любовта"/. Явихме се и на 27.XII. - сряда, ден на школата, но само изслушахме прочетената беседа. При разотиването ни, минавахме край прозореца на приемната, завесата бе вдигната и хвърляхме по един поглед към лежащия Учител. Това ни беше „Сбогом" с Него. Току-що бяхме се прибрали у дома, ето че дойдоха и ни съобщиха „Учителят почина, Учителят почина!" Него ден не отидох на работа, само съобщих на шефа за скръбта в Братството и той изрази съчувствието си.

Старшите братя - Тодор Стоименов, Боян Боев и други, уведомиха с телеграми кръжоците в провинцията, че Учителят почина. Определена бе дата за погребението 30.XII., за да могат да дойдат в София желаещите братя и сетри от провинцията. Същият ден, тялото на Учителя, облечено в бял костюм, надлежно подредено, бе поставено в салона за беседите. Непрестанно прииждаха и престояваха там братя и сестри от Изгрева и от София, за да погледат последен път Учителя, който на всеки от тях бе помогнал със съвети, с лекуване, уреждане трудни моменти от живота им. Много мисли от Словото Му бе отпечетано в съзнанието ни. Музикантите цигулари, често бяха в салона и даваха концерти, изпълнявайки братски песни и незаменимата музика, която Учителя ни даде в школните лекции. Учителят не пропусна и в тия моменти да се отблагодари на обичните си ученици-музиканти. При един от концертите тия дни, изведнъж от съдината с ябълки, която бе сложена на масичка край Учителя, оттъркулиха се три ябълки и спряха пред тримата цигулари, които свиреха с цигулките там. Така се запомни тази сцена - Учителят им благодари. Въобще в тази траурна обстановка, често се виждаха просълзени очи, участвувахме с песни и натъжени излизахме, за да дойдем и другият ден на това тъжно посещение...

51. ПОГРЕБЕНИЕТО

Дойде и 30 декември. Всичко бе подготвено за погребението. Всеки влак довеждаше в София братя и сестри, пристигащи от разни градове и села. Кой когато научил, било от писмо, от среща с приятел - вземаше влака и пристигаше, за да се сбогува с Учителя. Старите братя, вземайки

предвид любимото място, гдето Учителят е отивал да поседне край една млада лозница, определиха там място за гроба. Изработването на гроба пое брат Гради Минчев, като е поканил и други братя да му помагат.

Природата ознаменува това събитие, като в последните два дни постла земята с бяла премяна. Наваля пухкав чист сняг, на дебелина около 15-20 сантиметра. В денят на погребението небето се избистри, беше тихо, даже и слънцето участвуваше със своите лъчи. Ковчегът с тялото на Учителя бе изнесено навън, образува се процесия от братята и сестрите, като се запътихме да обиколим местата, гдето Учителят се е движил. Минахме край приемната, към чешмата със зодиака, навлязохме в полянката гдето години наред се изпълняваше Паневритмията, при постоянното участие на Учителя. Бях близко до ковчега и по едно време ме покани и аз да понося, сменявайки едного от братята. Такива сменявания ставаха често - едно за отпочиване и друго за да имат такъв спомен повече братя. Така стигнахме в градината гдето бе гроба; ковчегът бе сложен и като пристигнаха всички братя и сестри, пристъпи се към изпълнение на определената програма: песни, молитви и съзерцание. Погледнах изработения гроб - имаше нещо особено, приложен бе обичая да се пригоди известна известна височинка от 40-50 сантиметра по стените на гроба, върху която се слагат гредички напреко и така отдолу остава кухина. Тази височина се предвижда още при изкопаването, оставя се един вид като стена, широка 20 сантиметра.

Без други церемонии и прощавания, ковчега бе похлюпен с капака и така внимателно се спусна върху поставката. Погребението бе извършено, започна се насипване на пръстта. Присъствуващите се оттеглиха към салона. Понеже бях близо до гроба, дочаках да ми се отвори път да изляза и аз от градината. Бяхме останали малко хора, когато отведнъж се дочу трясък от срутване в гроба. Беше нахвърлена голяма част от пръстта, с която следваше да се оформи гроба. За мен беше ясно, че стеничката, която понасяше гредите, ковчега и насипната пръст, не удържа тежестта и затова стана срутването. Естествено, гробът бе оставен в това положение, тъй като отвън не личеше някаква промяна.

Впоследствие дочух разговори, че там е била и сестра Мария Тодорова /другарката на брат Борис Николов/, която също чула шумът от срутването. Никола Антов, също твърдеше, че е бил там, чул срутването, но той свързваше случаят с нещо свръхестествено - именно, че тялото на Учителя, в момента се е трансформирало и е изчезнало от гроба. Отдавам това негово твърдение на слабостта му към сензациите, тъй като често спекулираше да описва случая, гдето му се окаже възможност. Ако пред бъдещите поколения, гробът на Учителя бъде открит, ще се установи там ли е тялото или не. Но, в себе си желая, гробът да си остане непокътнат на вечни времена, като място на поклонение за вярващите.

Следва да опиша някои подробности, как са получили разрешение от Министерския съвет, погребението на Учителя да стане не в градските гробища, а в района на Изгрева, каквото бе желанието на нас учениците на Учителя. Естествено, че още при стигане до идеята - погребението да бъде на Изгрева, явява се необходимостта от разрешение. Обсъжда се въпроса и идват до заключение, че е добре да се поиска съдействието на Георги Димитров, който по него време беше още в Москва. Разчиташе се на неговото близко познанство с Учителя, от времето когато бяха съседи на ул. „Опълченска" N 64 и 66. Решават братята да се подаде телеграма от брат д-р Иван Жеков, което той веднага направил. Отговора за съгласие дойде навреме и Министерството на вътрешните работи изпрати писмено

разрешение. Оригиналът на това разрешение се пазеше у Никола Антов, а предполагам че и до днес е у него.

За получаване това разрешение навреме, също има мистичен елемент, т.е. съдействуваше се от Невидимия свят, малко като „чудо"! Разказвал е телеграфистът, който бил дежурен и предал телеграмата за Москва. Телеграфните връзки по него време не бяха много удобни, приемат и предават определени минути, след това спира Москва и когато след време се наложи, пак повиква София, приема и предава. В такова едно предаване, продължава разказа си телеграфистът, тъкмо предадох една телеграма за Георги Димитров и Москва прекрати приемането. Разбрах, че се искаше разрешение за погребение Учителя на братско място на Изгрева. Свърши се дежурството ми и си отидох. Бях забравил за тази телеграма, но в една от близките следващи смени, пак приемам от Москва. Това продължи в обичайните минути и ето, че ми се предава телеграма от Георги Димитров до Министерския съвет - да се разреши погребението на Учителя, на братско място в Изгрева. Веднага и след тази телеграма, Москва прекрати работата с нас. Изненадах се, как така стана, че приемането и предаването Москва извърши в крайното време! Зарадвах се и аз, че се получи благоприятен отговор. Този телеграфист познаваше много от нашите братя, които чуха този разказ от устата му.

52. ПЪРВИ ЗАСЕДАНИЯ НА ВЪРХОВНИЯ БРАТСКИ СЪВЕТ В СОФИЯ

Преди да се занимая с материала на току-що поставеното заглавие, следва да опиша състоянието на духовете, в тия първи дни на лишението ни от Учителя. Това може да се изкаже с две думи: разочарование и тържество.

Всички тъй бяхме привикнали, всякога да имаме Учителя между нас. Надявахме се, Той да доживее поне сто и двадесет годишна възраст. Знаехме, че това е възраст определена даже за обикновени хора. Ето, че Той напусна земния живот току-що навършил 80 години. Разочарованието бе край нас, защото работите не се развиха така, както сме ги очаквали. Учителят бе пожелал да напусне този свят и така стана това по чисто човешки път. Както обясних по-горе, не пневмония, а сърцето е органът, който продиктува спирането на живота, в организма на Учителя.

Тържество съществуваше! Казано с най-малко думи, тържествуваше идейният свят на Земята и в Космоса, защото се приключи успешно една епоха предвидена от Духовния свят. Половин век Учителят работи между българския народ в много направления. Словото Му, съдържащо правилата за Новото Божествено учение, бе стенографирано и отпечатано. Божествените песни, дадени на учениците в Школата на Учителя, са също записани и всякога въодушевяват ония, които ги пеят. Паневритмията - ония съвършени движения, които от десетилетия изпълняваме в ранни утрини, придружени с красива музика, ще ползуват и в бъдеще душите идващи след нас. Ние, които следваме Учителя, освен Словото, което слушахме 3-4 пъти в седмицата, получихме от Него много неща, необходими за нашият напредък.

Ето, това тържество на Духовния свят, изличи разочарованието. Тъкмо сега, от нас се изисква до ползуваме всичко оставено от Учителя - Словото, песните, напътствията как да живеем правилно, та когато дойде време и ние да преминем „отвъд", да се явим там придобили нещо за нашето развитие.

Така, задачата на старшите братя бе, да подкрепят надеждата у всички нас, да оформят реда, при който ще се подвизаваме и в бъдеще. Това те извършиха в събранията си през следващите три дни.

Място за събранията бе определено в дома на Жечо Панайотов, на Изгрева. На първото събрание присъствуваха ръководителите на братските кръжоци в страната; от по-големите градове, с по-многочислени кръжоци присъствуваха и по един-двама помощници на ръководителите. Събранията бяха „закрити", както се казва днес, т.е. на тях не присъствуваха други братя и сестри. Председател на първото събрание беше брат Тодор Стойменов, като най-старши ученик на Учителя. Стенографираше изказванията сестра Еленка Андреева, една от стенографките на беседите. Нямам на разположение протокола на събранието, но имам ясни спомени за по-важните решения.

Ясно беше, че преди събранието по-важните братя са се срещали и определили дневния ред, както и предложенията, които ще се направят за одобряване от това събрание на Върховния братски съвет.

Първите важни решения на Върховния братски съвет, бяха:

1. Избиране „постоянно присъствие" в София, наречено Братски съвет, състоящ се от седем души: Тодор Стойменов, Боян Боев, Борис Николов, Паша Теодорова, Симеон Симеонов, Никола Антов и Жечо Панайотов. Негова задача: грижи за стопанисване братските градини на Изгрева, поддържане салона за братските събрания, трапезарията и други малки сгради. Разполагане с наличните парични средства, както и с тези, които ще постъпват в бъдеще. Да се поддържа връзка с братските кръжоци в провинцията, които си имат свое автономно ръководство. Съответните досегашни техни ръкодители си оставаха по местата. Да се положат съответни грижи за отпечатване неиздадените досега беседи и лекции на Учителя. Да се продължи живота на Школата на Учителя, като редовно се четат беседи и лекции в салона на Изгрева, през дните и часовете, както това е било през време на Учителя.

2. Избиране „Финансов съвет", който ще има задача да следи състоянието на материалните средства на Братството в София, както и за недвижимите имоти на Изгрева. Изпълнява по този начин ролята на Проверителен съвет. В този Финансов съвет бяха назначени: Никола Антов, Манол Иванов и Жечо Панайотов.

Възложи се на Финансовият съвет да установи наличната сума в пари и други ценности, оказали се в жилището на Учителя, съхранявани от Него приживе, като братски средства, постъвали с течение на времето от братя и сестри. Също да се направи опис на вещите, мебели, дрехи и други, в жилището на Учителя, които да се подредят като музей, под грижите на музеен комитет, назначен от Братския съвет в София.

Преди да стане това събиране, Никола Антов е отишъл при старите братя от Изгрева. А аз за тях тогава бях още млад и не съм бил в тази група на Тодор Стойменов, Боян Боев, Георги Куртев и други. Застанал пред тях с пистолет на кръста и заявил следното:

1. Аз искам да бъде избран в Братския съвет и специално да се образува Финансов съвет, за да контролирам материалното положение на Братството.

2. Аз съм виден комунист, аз съм председател на Отечествения фронт на района и трябва да ме приемете. Аз ще ви защитавам пред властта и комунистите.

3. Ако не ме приемете ще отида и ще ви наклеветя пред властите, и веднага Братството на Изгрева ще бъде разрушено.

Старите братя, като видели тази опасност приели предложението му да бъде избран в Братския съвет на Братството в София. Та имало е заплашване пред старите братя. А неговият пост тогава беше много голям и с голяма власт. Щеше да изпълни заканата си.

Но той наистина си изпълни заканата през 1957 г. и предизвика ревизия, и след това процеса, и затвори салона на Изгрева. Всичко се сбъдна.

53. ДЕЙНОСТ НА БРАТСКИЯ СЪВЕТ В СОФИЯ. ОПИСЪТ НА ПАРИТЕ И ЗЛАТОТО

Непосредствено след тези заседания на Върховния братски съвет, ръководителите се разотидоха по градовете си. Поменатите седем братя от София, действуващи като Братски съвет, имахме първо заседание на 5 януари 1945 г. Тогава, естествено се промисли за най-належащите работи, а именно, кой какво ще върши. За себе си ще кажа, че изобщо включването ми в Братския и Финансовия съвети, бе изненада за мен. Направената ми чест ме зарадва, бях вече на възраст над 50 години, значи преценен съм, че ще мога да бъде полезен с познанията ми, а най-вече с честното ми отношение към парични и други блага, които ще ми бъдат поверени. В това първо заседание, видях се натоварен с длъжностите: главен касиер, счетоводител и протоколист. Такъв бях в продължение на 14 години /1945-1958 г./ По него време, у брат Боян Боев се намираше наличност пари, постъпили от братя и сестри след завръщане от с. Мърчаево. Когато той на няколко пъти е искал да ги предаде на Учителя, отказвано е получаването им. Така, той сега ми ги предаде и това беше първото постъпление в касата към 800 000 лв. Внесох ги влог в Софийска популярна банка, на мое име, както бе нареждането на Братския съвет. По тази сметка работехме в продължение на няколко години. По-късно, можахме да открием сметка и на името на Верска общност „Бяло Братство", гдето прехвърлиме сметката ни, но тогава вече разполагахме с малки суми.

Тримата членове на Финансовия съвет, още в следващите дни на м. януари, пристъпихме към преброяване паричните суми, оказали се в жилището на Учителя, на 27.XII.1944 г. Следва да поясня, че до тази дата, за наличности в пари и други ценности, е знаела само сестра Савка Керемидчиева, която е помагала на Учителя за сортирането и настаняването им в шкафове и чекмеджета. Вечерта на 27.XII.1944 г. всичко това бе изнесено от жилището на Учителя и пренесено в дома на Манол Иванов. Там започнахме да се събираме тримата и преброихме банкнотите, сребърните монети и намиращите се в една касетка 155.50 златни монети /половината наполеони и другата половина - турски лири: 77.3/4 + 77.3/4/.

Не си спомням, по какви причини не се състави някакъв протокол за сумите в банкноти и за сребърните монети. Последва разпореждане от Братския съвет, банкнотите да се предадат веднага на съхранение у няколко доверени братя; такива се посочиха: Георги Куртев - Айтос, Минчо Сотиров - Бургас, Борис Николов - София, Никола Антов - София и Манол Иванов - София. Също бе предадена сумата 500 000 лв. и на Панайот Ковачев - Стара Загора. За да посоча общия размер на банкнотите и сребърните монети, ще използувам протокола на Братския съвет от

29.XI.1957 г., гдето е установено, че цялата наличност е била 5,950,176 лв. В същият протокол е посочено подробно, за какво са изразходвани тези средства за братски цели /отпечатване 50 тома беседи и лекции, откупуване правата на осем наследници на Учителя, внесена сума за „Заема на свободата" и др. Също купената печатарска машина за 1,200,000 лв/. За да не се види някому, че тези суми са твърде големи, ще припомня, че през 1952 и 1962 години, у нас се извършиха два пъти обмяна на банкнотите със съответно намаление. Така, през 1952 г. българският лев се преоцени 250 към 1. Това значи, 1000 лева от ония стари пари, струваха вече 4 лева! Тази е стойността на лева и днес, когато пиша тия редове. А през 1962 г. стана нова смяна на парите 10:1. За 1 лев се получиха 10 стотинки.

Към тази част от спомените ми, прилагам едно обяснение от три страници, написани от мен на пишеща машина и предадени на Комисията от държавен контрол, направила ревизия на Братството ни през 1957-1958 г. В тези обяснения са изложени събитията, във връзка с паричните средства на Братството ни, от 1945 до 1958 г.

Следва да опиша историята и на златните монети, оставени от Учителя. Още първия ден, когато започнахме проверката, Манол Иванов представи касетката, както му е била предадена. Намери се нейният ключ, отворихме я и трима се наредихме да установим какво има вътре. Злато, като злато! Прехвърлихме ги един по един, записвахме подробно по вид - наполеони и турски лири. Имаше по няколко броя половинки и четвъртинки наполеони и лири. Най-после ги поех и аз, преброих ги окончателно и отбелязах точният им брой, както казвам и по горе: 77.3/4 наполеони и 77.3/4 турски лири. Това съвпадение в бройките, че е еднакво, ми помогна да запомня завинаги точния размер на монетите. Имаше и една американска златна монета от 20 долара. По решение на нас трима, направихме за златните монети протокол и го подписахме. Когато тези златни монети бяха иззети от милицията през 1957 г. този протокол опроверга легендите, че Братството имало злато цели „тенекии". Както милицията, така и по делото ни, задоволиха се с показаното в протокола количество.

Някой може да си помисли, как ли сме се почувствували ние трима, като сме се видяли сред купища банкноти. На мен лично не ми направи особено впечатление, гледайки пачките с банкноти по 1000, по 500 и по 250 лева. Причината е, че в службата гдето бях, всеки ден носех от кантората до банката значителни суми: плащахме пристигнал вагон захар, внасяхме суми в митницата за пристигнали пратки от странство - кафе, чер пипер, син камък, калай и т.н. Честността бе вродена в мен, не само от тази моя служба, но и през времето, когато бях банков чиновник в Бургас. Няколко години бях касиер на банката. Това честно отнасяне към поверяваните ми пари, бе вродено в мен, може би и по наследство от честността на баща ни - Панайот Жеков. /В първата част на спомените ми, споменавам за неговата честна постъпка, когато беше чиновник на Земеделската банка в Карнобат/. Като моя характерна черта ще изтъкна, че винаги бих се радвал многократно, да ме похвалят, че съм постъпил честно, отколкото да се възползувам и обсебя, примерно казано 1000 лева. Мисля, че в мен господствуваше духовният закон изказан от Христа: „Верният в малкото е верен и в многото".

Също и златните монети не ми направиха впечатление, защото в миналите години съм виждал и докосвал такива златни монети, разбира се пак чужди. Бях 15 годишен младеж, постъпих на работа при наш

роднина, търговец-житар на гара Страл джа - Ямболско. За продадените от него вагони с жито, получаваше от своите кредитори в Бургас по 2-3000 лева. Идваха по пощата в малки запечатани пакети, наречени „груп". Понякога изискваше да му изпращат златни монети, като ги получаваше от пощата, отваряше ги в кантората си пред мен. Виждах как ги броеше и прибираше в касата си. От тях, той плащаше и на селяните, които му донасяха своето произведено жито.

Както казах в първата част на спомените ми, тези златни монети са постъпили при Учителя през дълъг период време. Началото им е, когато старите братя и сестри през 1912 г. възхитени от подарената им от Учителя книжка „Завета на цветните лъчи на светлината", са му поднесли по една златна монета. Може би по-късно и да е послушал нечий съвет и е купил известен брой златни монети. Така седи работата със златните монети. Ние, обаче ги ценяхме само затова, че до тях се беше докосвал Учителя! Бяха „реликви" на Братството!

След приключване работата с паричните средства, което стана набързо, на Финансовия съвет предстоеше да направи опис на вещите на Учителя, както и на множество домакински вещи на Братството, оказали се на тавана над братския салон на Изгрева. Ключовете на всички помещения, стаите на Учителя и други, се пазеха у Манол Иванов. Обикновено в празничен ден и в свободни часове, преглеждахме къде каквото се намери и съставяхме описи.

Онова, което следва да отбележа е, че в гардероба, скрина и други се намираха доста костюми, зимно и лятно долно облекло; от последното имаше доста различни горни ризи, бельо, шалове, подарявани на Учителя от братя и сестри, но съвсем неупотребявани. Имаше и доста нови одеала, домашно тъкани или фабрични, напълно запазени. Впоследствие, определихме на всички членове от Братския съвет по един комплект нови, неупотребявани долни дрехи, шалчета, кърпи за лице и за нос, които им се предадоха за спомен от Учителя. По-късно, когато се явиха наследниците на Учителя /четири дъщери на сестра Му Мария/, на тях се предадоха подарък по едно одеало и други дребни неща от подаръците.

Всичко, което беше из стаите на Учителя, остана по местата си. И в този вид се предостави на Музейния съвет при Братството. За тази служба бяха определени от Братския съвет: сестрите Мария Тодорова, Паша Теодорова и домакина брат Манол Иванов. Грижите около дрехите и гардероба бяха доста тежки и изискваха доста време за поддържането им в ред.

Стаята на Учителя, над салона, наречена „Горницата" се посещаваше от братя и сестри по време на братските празници: 22 март, Петровден, съборните дни - 19 до 28 август, 22 септември и 27 декември. Понякога, сестра Паша Теодорова е въвеждала извънредно някои сестри, които с вяра са се помолвали в горницата, за помощ от Невидимия свят.

Събранията на Братския съвет ставаха веднъж в седмицата. Решенията са вписвани в протоколната книга и от нея се вижда кога какво е разглеждано. Преобладаваха предимно материални въпроси. Може да се каже, че всичко се движеше хармонично. Брат Боян Боев бе определен да продължава при него да постъпват вноски от братя и сестри за „принос", както и от продажба на братската книжнина - беседи, лекции и др. Той имаше право да изплаща разни дребни разходи по братските имоти и др. За постъпленията издаваше квитанции от кочан, а за разходите получаваше разписки. Отчиташе се пред мен в края на всеки месец, а всичко отразявах в счетоводството на Братството. Когато понякога спирах

вниманието си на работата, която вършехме седмината от Братския съвет, виждах че всичко това вършеше Учителят сам, безшумно и неусетно. Това е Божественият принцип, от който за жалост, ние обикновените хора, не се ползуваме.

54. ДВЕ ПРЕДЛОЖЕНИЯ КЪМ БРАТСКИЯ СЪВЕТ

Имах случай да направя две предложения пред Братския съвет.

При едно посещение на братската печатничка, която работеше на Изгрева още от времето на Учителя, видях как се трудят братята Влад Пашов, Димитър Стоянов и още някои. Позапитах ги имат ли всичко потребно за работата, която предстоеше и да се увеличава. Оказа се, че с много неща не са обзаведени. Трябваха им нови наборни каси, комплекти от печатарски букви, компаси и други и други необходими неща. Казах им, че Братството има средства и ще набави каквото им трябва. Да направят списък, с означение на сумите за изплащане. Докладвах това положение в съвета, като бях подготвил и Н. Антов да се съгласи за разходване на средствата. Веднага се прецени, че печатницата ни трябва да е в пълен ред, да се улесни работата по печатане беседите. Отпуснаха се средства и в най-скоро време всичко беше набавено. Работата наложи да се увеличи и персонала - постъпи като словослагател брат Кирил Стоянов /Кирчо/, както и други като книговезци. Даде се идеята и за покупка на печатарска машина. Като се набави и такава, вече не се разнасяха буквите из разни печатници, а сами си въртяхме машината, и томчетата беседи излизаха редовно. Машинист беше брат Димитър Стоянов, а другата важна служба „метранпаж" имаше брат Влад Пашов. Той беше и като главен отговорник на печатането. По-късно определихме Симеон Симеонов като управител на печатницата, но не му се отдаде да се включи както трябва и затова тази служба се възложи на Никола Антов.

Второто предложение, което направих пред Братския съвет, също бе прието, макар и с известна реакция от някои членове. Самият аз, малко се позасрамих в себе си и се упрекнах впоследствие за тази идея. тя се появи у мен в дните, когато Учителя се разделяше от този свят. Занимаваше ме мисълта, как да ознаменуваме името на Учителя по пътя на братска благотворителност. Именно - да се образува фонд „Даровити младежи", от който да се дава стипендия на младежи от братски семейства, за получаване висше образование.

Когато съобщих в Братския съвет това предложение, получи се една изненада. Може би се счете като светска проява да имаме такъв фонд, а най-вече не се възприе фонда да бъде и на името на Учителя. Беше наклонено почти да се изостави тази работа. Бях споделил идеята и с Антов, който я възприе, затова взема думата и настоя непременно да имаме такъв фонд. При наличността и на неговата подкрепа, Братския съвет възприе идеята и ми възложи да изработя правилник с нужните подробности по функционирането на фонда. Такъв бях вече обмислил и на следващото събрание го прочетох, възприе се с малки промени. Напечатан бе в печатницата ни и се разпрати из провинцията по братските кръжоци. Раздадох правилника и на някои братя в София. Ето в този случай се позасрамих, когато един брат след прочитане ми направи бележка: „Какво ще е положението на даден степендиант, който на някой братски празник ще излиза и ще изпълни нещо по специалността, която следва. Няма ли да му е обидно, че всички ще знаят, че той следва с братски средства?" Като размислих, дадох му право. В действителност, това

вниманието си на работата, която вършехме седмината от Братския съвет, виждах че всичко това вършеше Учителят сам, безшумно и неусетно. Това е Божественият принцип, от който за жалост, ние обикновените хора, не се ползуваме.

54. ДВЕ ПРЕДЛОЖЕНИЯ КЪМ БРАТСКИЯ СЪВЕТ

Имах случай да направя две предложения пред Братския съвет.

При едно посещение на братската печатничка, която работеше на Изгрева още от времето на Учителя, видях как се трудят братята Влад Пашов, Димитър Стоянов и още някои. Позапитах ги имат ли всичко потребно за работата, която предстоеше и да се увеличава. Оказа се, че с много неща не са обзаведени. Трябваха им нови наборни каси, комплекти от печатарски букви, компаси и други и други необходими неща. Казах им, че Братството има средства и ще набави каквото им трябва. Да направят списък, с означение на сумите за изплащане. Докладвах това положение в съвета, като бях подготвил и Н. Антов да се съгласи за разходване на средствата. Веднага се прецени, че печатницата ни трябва да е в пълен ред, да се улесни работата по печатане беседите. Отпуснаха се средства и в най-скоро време всичко беше набавено. Работата наложи да се увеличи и персонала - постъпи като словослагател брат Кирил Стоянов /Кирчо/, както и други като книговезци. Даде се идеята и за покупка на печатарска машина. Като се набави и такава, вече не се разнасяха буквите из разни печатници, а сами си въртяхме машината, и томчетата беседи излизаха редовно. Машинист беше брат Димитър Стоянов, а другата важна служба „метранпаж" имаше брат Влад Пашов. Той беше и като главен отговорник на печатането. По-късно определихме Симеон Симеонов като управител на печатницата, но не му се отдаде да се включи както трябва и затова тази служба се възложи на Никола Антов.

Второто предложение, което направих пред Братския съвет, също бе прието, макар и с известна реакция от някои членове. Самият аз, малко се позасрамих в себе си и се упрекнах впоследствие за тази идея. тя се появи у мен в дните, когато Учителя се разделяше от този свят. Занимаваше ме мисълта, как да ознаменуваме името на Учителя по пътя на братска благотворителност. Именно - да се образува фонд „Даровити младежи", от който да се дава стипендия на младежи от братски семейства, за получаване висше образование.

Когато съобщих в Братския съвет това предложение, получи се една изненада. Може би се счете като светска проява да имаме такъв фонд, а най-вече не се възприе фонда да бъде и на името на Учителя. Беше наклонено почти да се изостави тази работа. Бях споделил идеята и с Антов, който я възприе, затова взема думата и настоя непременно да имаме такъв фонд. При наличността и на неговата подкрепа, Братския съвет възприе идеята и ми възложи да изработя правилник с нужните подробности по функционирането на фонда. Такъв бях вече обмислил и на следващото събрание го прочетох, възприе се с малки промени. Напечатан бе в печатницата ни и се разпрати из провинцията по братските кръжоци. Раздадох правилника и на някои братя в София. Ето в този случай се позасрамих, когато един брат след прочитане ми направи бележка: „Какво ще е положението на даден степендиант, който на някой братски празник ще излиза и ще изпълни нещо по специалността, която следва. Няма ли да му е обидно, че всички ще знаят, че той следва с братски средства?" Като размислих, дадох му право. В действителност, това

предвиждане за изява не се практикуваше.

Кои се възползуваха от фонда? Той се оказа „добре дошъл" само на едно място. Отзоваха се от айтоското братство, като събраха и значителна сума за фонда. Ръководителят на братството в Айтос, брат Георги Куртев имаше внук, който предстоеше да следва медицина. Средства нямаха, но брат Куртев, чрез средствата които можеше да събере от техният район, чрез фонда щеше да го издържаме. Така, той побърза да предложи своя внук, човек от наше семейство и Братският съвет гласува първия степендиант да бъде този младеж. Така можахме в следващите пет години да го подпомагаме и той завърши за лекар.

Други кандидати не можахме да вредим, понеже средствата на фонда не достигаха. Даже имахме малка неприятност - едно братско семейство в София, с четири деца, поиска да подпомогнем най-големият им син. Съвета, обаче не се съгласи и те останаха наскърбени. Тези хора и досега считат, че аз съм виновен, като не съм разрешил въпроса в тяхна полза... Нямаше средства. Всички пари ги хвърлихме за печат на беседите. Даже бяхме сключили заем. Заложихме облигациите „Заем за свободата" от 1,200000 лв., та получихме заем от 200000 лв.

55. ОТПЕЧАТВАНЕ НА БЕСЕДИТЕ

И така, Братският съвет си вършеше работата хармонично: стопанисването на имотите, работата на печатницата, всичко беше с добри резултати.

Да отправя поглед и към функционирането на Школата, на беседите в неделните дни и т.н.

Първата необходимост за нас учениците, бе да продължим подвизаването си по същият начин, както по времето на Учителя. А това значи, в обичайните седмични дни и часове, да присъствуваме в братския салон на Изгрева, за да слушаме съответната за деня беседа или лекция. Братският съвет съдействуваше затова: в сряда сутринта в 5 часа, събрание за школата на общия окултен клас. В петък - същият час, събрание на младежкия окултен клас; а в неделя сутринта - 5 часа, прочитане беседа от „Утринните слова", включително и граждани от града, както и гости дошли от провинцията.

Започнахме четене собствените лекции и беседи, от първата годишнина, когато Учителя ги е говорил. За общия клас се изреждахме 6-7 души, които четяха правилно и красиво. Младежкият клас - ръководеше се от брат Борис Николов, който и четеше лекцията. За школите, правехме резюмета от лекциите, като пак се редувахме кой да го направи и да го прочете следния школен ден. Също се редувахме и за неделя с Утринните слова, а в 10 часа, беседата прочиташе брат Симеон Симеонов. Същият ръководеше песните във всички събрания, като си служеше с цигулката. На хармониума се редуваха сестра Кисьова и сестра Мария Тодорова.

Предстои да отбележа някои подробности от дейността ни през годините 1945, 46, 47, 1948 г. преминали сравнително спокойно. Този период използувахме за отпечатване в братската печатница 50 тома лекции и беседи. За отпечатването имахме разрешение от съответното министерство, но при условие сами да набавим хартия от свободния пазар. Сестра Паша Теодорова се грижеше да предава на печатницата дешифрираните и подготвени за печат беседи и лекции. Съгласуваше дейността си с брат Борис Николов, който полагаше грижи за набавяне хартия. Негов сътрудник беше брат Неделчо Попов, на видна служба в

Държавната печатница. Книжните складове по него време едва ли можеха да ни дават хартия, затова вниманието на Неделчо Попов бе към някои частни лица, у които случайно е оставала хартия, след напечатване тяхни книги. Добър източник на хартия се оказаха и издателствата на вестници. Част от хартията оставаше върху рулото, с което идваше от самите фабрики за хартия, но оставаше неизползувана. Неделчо Попов беше във връзка със съответните домакини и откупуваше от време навреме, набраното количество ролна вестникарска хартия.

Като касиер, имах затруднения при отчитане авансите, които отпусках за купуване хартията. Нареждане имах да предавам на Неделчо Попов сумите, които му бяха нужни за покупки на хартия. Идва той при мен и ми казва: „Оказа се една партида хартия, авансирай ми двеста хиляди лева, които ще отчета след няколко дни". Моето изискване беше - това да стане по-бързо и непременно с редовни фактури или разписки, ако покупката е от частно лице. Действително, отчитането се извършваше, но за половината стойност имаше документи, а за другата част - нямаше. Извиняваше се брата, че лицата които са дали част от хартията не могат да дадат документ! Казвам това на брат Борис Николов, той ме успокоява, че хартията действително е купена и доставена в братския склад. На Неделчо Попов имаме пълно доверие, това което отчита, ще го приемаме, че е напълно точно. Единствен начин за отчитане бяха извънредните средства оставени от Учителя, находящи се в тия няколко братя, които споменах по-горе. За всеки от тях водех партиди в едно тефтерче и при нужда изисквах връщане на съхраняваните от тях суми. По официалното счетоводство на Братството вписвах документираните покупки хартия. Всеки том беседи и лекции си имаха партиди по счетоводството и по тях записвах стойността на хартията, купена срещу документи. Тези партиди послужиха при ревизията, като се виждаше, че хартия е употребена за даден том според големината и количеството му, но в партидата е записана по-малко. Обяснението е, че другата част хартия е изплатена от страничните разполагаеми средства. Действително, при ревизията представих подробна калкулация за всички издадени книги в братската печатница. Прегледана от вещо лице тази калкулация, послужи за оправдание на сумата, която трябваше да отчета. Те ме спасиха. Имаше бележки за всеки том, колко коли и колко килограма хартия е отишла.

Вестникарската хартия ни създаваше и други грижи: крайните остатъци от рулата излизаха повредени, скъсани на места. Използуваха се след изрязване в подходящ размер. Това изрязване се извършваше от няколко работници - братя и сестри, причислени към печатницата. Често от хартията се изхвърляше повече от половината, но нали все оставаше нещо, бяхме благодарни и на него, само и само да се отпечата някоя кола от книгата работена в момента. При разглеждане делото, вещи лица установиха, че в такива случаи се унищожава хартия-отпадъци от 40 до 80%. При надлежно пресмятане, установи се, че е похабена и унищожена за около 44,000 лева такава хартия. Съдът обаче, не уважи този факт, може би нарочно, за да остана неотчетен и да имат право да ме съдят.

Друга голяма опастност се е таила при покупката на такава недокументирана хартия. Ние и не подозирахме, че можеше да се счита за покупки на „черна борса", а законите в такъв случай бяха много строги. Тази отговорност е отпаднала за нас едва през 1952 г., когато стана обмяна на банкнотите, премахна се снабдяването с купони, а във връзка с това са отменени и законите, занимаващи се с покупките на черна борса. Този, който го отмени и премахна - той ни спаси. Прокурор Руменов се ядосваше, че е отменен този член 38.

Печатницата ни просъществува до 1948 година, като дотогава работеше някак незабелязано. Според Антов, причина е било отпечатването на каталог за предлаганите от Сава Калименов книги, негово издание. Този каталог, Калименов разпраща на свои познати, а в това число и на много комунисти. Те остават изненадани, че им се предлага окултна литература, плюс беседите на Учителя! - Где е печатан този каталог? - В печатница „Житно зърно"! Ето, отговорните фактори се сепват и се виждат изложени. В резултат - да се затвори тази печатница и това е то!

Друг един факт, може би хвърля светлина на събитието. Може да се допусне, че някой е донесъл за работата на нашата печатница. Разказваше брат Борис Николов, че в ония дни го повиква началника, при когото често е ходил да иска отпускане на хартия. Отива с надежда, че ще му дадат такава, тъй като наскоро пак ходил да иска. Влиза при началника, а той го гледа много сърдит. На бюрото му струпани всички томчета беседи и лекции, отпечатани в нашата печатница... Поисква обяснения как сме могли да напечатаме толкова книги. Оправдавал се брата както можал, че сме намирали из свободния пазар и т.н. Но, изходът за оня началник е бил един - да се прекрати дейността на печатница „Житно зърно".

Ще си призная, че за мен лично беше навреме всичко това, защото нямаше как повече да отчитам покупките без документи. И без това, даже и отпадъчна вестникарска хартия не се намираше, кой знае, Неделчо какви начини би измислил за набавяне на хартия.

След прекратяване съществуването на нашата печатница 1950 г., остана на служба брат Влад Пашов, като предприехме подвързване на някои от наличните книги. Влад беше усвоил книговезкото изкуство, купи се и книговезки нож, та работата вървеше сносно. Впоследствие му назначихме и помощница - Кина Антова. Така продължи до 1957 г., когато за икономии,Б братският съвет реши да преустановим книговезството. На това не беше съгласен Антов, тъй като Кина оставаше без работа, накърняваше се пенсията й. Считам това събитие като начало на конфликта с Антов, предизвиканата от него ревизия и всички неприятности. За тази част от спомените ми, ще отделя място по-нататък.

Сега, тук е мястото да спомена нещо за личните ми качества като счетоводител. Имах вече многогодишна практика, така че воденето на касовата книга, документирането на разходите, вписване в счетоводните книги и т.н. бяха по изискванията на счетоводната наука. Не считах за нужно да, се допитвам до по-вещи счетоводители за някои особени положения. Такива се изтъкнаха от ревизорите, които дойдоха през 1957-58 година. Всъщност, аз се чувствувах отдавна доста претоварен от възложените ми братски работи. Предложих да напусна външната си служба и да стана платен счетоводител на Братството. Това не се прие, не толкова за икономия, колкото за принципа братските работи да се вършат без възнаграждения. И така да си призная, бях принуден да съкращавам някои неща, като например вписване протоколи в протоколната книга и други. Едва когато се разви ревизията, бях запознат с брат Драгомир Василев, много опитен финансист и счетоводител. Той например би ми помогнал много с указания как да оформям счетоводно и извънредните разполагаеми суми. Но сега съветите му бяха повече как да се справим със създаденото положение. Голям труд полагах. Нямах никакво свободно време. През деня съм на работа в моята фирма, а вечерта се връщах уморен, а ме чака братска работа, която вършех до късно до 22 часа.

Всички ходеха на концерти в града, ходеха на кино, гледаха хубави филми, биваха на тържества, а аз се върна у дома на моята работа и порано от 22 часа не се освобождавах. Или ще ме чака някой да им дам суми за някаква братска работа, или пък друг идваше да се отчита с пари. А това бяха най-често: Бай Ради, Ганка, Неделчо. После никой не можа да разбере, че това е непосилна работа за мен човек, дори, ако е непрекъснато 12 часа на Изгрева. А аз бях освен това чиновник вън от Изгрева, пътувах пеш до града. Бях натоварен с непосилна тежест и отговорност, която носех сам. А помощ от никъде не идваше. Сам самичък!

56. НИКОЛА АНТОВ

Споменах вече много пъти името на Никола Антов, но сега следва да опиша и характера му, а във връзка с това и да обясня ролята, и поведението му като член на Братския съвет.

Първо трябва да кажа, че по времето на Учителя, Антов почти не се мяркаше на Изгрева. В последните години бе купил място в близост до поляната гдето изпълнявахме Паневритмията; мястото бе в общ парцел със Славчо Славянски. Там впоследствие си построи дъсчена къщурка, гдето живя до отчуждаване имотите, които се предадоха за строеж на Съветска легация.

След 9 септември 1944 година, изведнъж той се изтъкна като голям комунист, със заслуги към партията - подпомагал бил съпротивата. Наистина, сполучи да се назначи председател на района, участвуваше при раздаване купони за облекло, обуща и др. Заминаването на Учителя и предстоящето образуване на Братски съвет, отвори апетита му да заеме важно място в братския живот. Около дните при заминаване на Учителя, отива при някои от старшите братя /предполагам - при Стоименов и Боев/ , като им заявява да го приемат в състава на Братския съвет, а също и да се образува Финансов съвет, на който той да бъде председател. Не стане ли това, ще поиска от комунистите Братството да бъде разтурено. Тези братя, имайки предвид възможността на такава опасност, като са споделили идеята и с братя от провинцията, намериха за добре да изпълнят желанието на Антов. Както писах по-горе, Антов бе включен както в братския съвет в София, така и във Финансовия съвет.

Може да се каже, че Антов се държеше коректно спрямо Братството, а желанието на Братският съвет бе, той да бъде като връзка между партийните деятели и нас, там гдето трябва да бъде в наша защита.

Самият характер на Антов: умееше чрез разговорите си да предразположи човека и да го привлече като свой приятел. Беше в състояние да помогне някому, било в уреждане въпроси из учрежденията или пред някои от партийците. Но оня, на когото помогнеше трябваше да знае, че е задължен да му се отплаща с послушание. С тези си качества той спечели за приятел брат Манол Иванов /домакина/, а по-късно и К. Стефанов /Коста Стефанов/.

Разказваше ми някои свои прояви в живота, гдето проличаваше едно качество на отмъстителност. Например, когато бил чиновник в Софийско данъчно управление, веднъж подарил на свой колега един петел, много породист, който имал в двора си, но му бил излишен. Подарил го с условие да не го коли, на което колегата се съгласил. Добре, но този човек привидно обещал и като изял със семейството си петела, похвалил се между колегите си, че петела бил много вкусен. Това стига до ушите на Антов и решава да го накаже. Отива в стаята гдето работи и го пита пред колегите: „Ти закла ли петела? Изядохте ли го?“ Оня си признал, като

мислел, че не е нещо особено. Но Антов се показва толкова оскърбен, че теглил ужасен бой на виновния, като повтарял: „Ще ядеш ли пак такъв петел? Ще нарушаваш ли обещанието си? Нати, петел, нати петел!" И при всяка дума следвали неспирно удари гдето завърне. Изплашили се и присъствуващите, но никой не можал да се намеси. Значи този човек видял и патил. Антов се проявил със своята жестокост и отмъстителност.

Но, не помним ли всички съвременници от ония години, когато беше в Братския съвет, как постъпи със сестра Елена Андреева, с брат Боян Боев? Чувствуше горкият, че в очите на мнозина беше само компрометиран човек, а той искаше да го почитат. Подочул е, че някои се изказват не добре за живота и проявите му, а това го раздразняше. Действително той излезе от релсите на правилния живот. Взе да пристига на Изгрева пиян /казвал ми е, че някой лекар му препоръчал да употребява бира/ и в това състояние, на път за дома си, не изпуска случая да похули или напсува ония, които не го обичат. Не ще и дума, че и нашите приятели и чужди хора като го срещнат в това състояние, ще си кажат: „И това ми било член на Братския съвет! Как го търпят там?"

Първа пострада сестра Еленка Андреева. Една вечер, тя се прибира към квартирата си, на Изгрева, при другите сестри стенографки. Пътят й бил по алеята близко до жилището му. Използва той безлюдието и се нахвърля върху сестрата - почва да удря гдето свари с някакво дървено парче, а може би и бастун. Не са били малко ударите му за отмъщение и не знам как се е отървала. Може би от тези удари, сестрата започна впоследствие да страда от краката си. Той не скриваше, че е нанесъл побоя, но се оправдавал: „Ние си имаме с нея дерт по македонска линия". Сестрата можеше да го даде под съд, но нали си имаме правило да не искаме наказание, даже и на такива виновници...

Минаха години. Какво се случва един ден? Боян Боев е в крайно болезнено състояние, постоянно е седнал на стол пред своята маса, болния му крак е на друг стол, винаги завит с някакво одеяло. Там го посещаваха приятели за разговор, там пишеше, хранеше се и почиваше през целия ден. Не щеш ли, един след обед, Антов влиза и напада този беззащитен човек с множество удари в главата, в гърдите и гдето попадне. Изглежда, че е имал в ръката си и някакъв тежък предмет, защото следите от ударите бяха особени. Брат Боев само е казвал: „Стига бе Антов, стига!" Благодарение, че в това време идва някоя сестра и „героят" побойник предпочел да избяга навън. Това събитие се разчува веднага из Изгрева и около жилището на брат Боев се събират мнозина. Търпи ли се това? Поискали са някои да линчуват Антов, да му запалят къщата, но благодарение, че е надделяло благоразумието!

Ето, тези характерни качества на Антов трябваше да имаме предвид, когато му хвърлихме ръкавицата, както се казва - когато предпочетохме да бъде далеч от нашата среда. Но, без жертва не можеше, ние геройски застанахме срещу козните на лукавия, на когото той беше проводник. Наистина, пострадаха и общи братски интереси, стигна се почти до разтуряне на Братството, което поради осъждането на неговите ръководители, бе един вид обезглавено. Такова положение можеше да се постигне и по други пътища, но така се случи, материалните неуредици се оказаха най-подходящи за момента.

Антов, през всичкото време е трупал материали, улики, с които да ни атакува. Няма да се спирам на тях, той ги е изложил в доклада си през време на ревизията, изпратен до клоновете на Братството в провинцията, а имат го и приятели в София. За ревизията, за делото срещу нас, предвиждам описания по-нататък.

Приключвам засега с този материал, но имам в момента една изненада, която ми се поднася инцидентно, та ще я опиша накратко, разбира се и мислите, които ме споходиха по този повод. Към 20 Юли 1947 г., тъкмо предстоеше да описвам отношенията ни с Антов, посети ме един брат. Разговаряхме се за това-онова, разбира се и за теми около братския живот. Стана дума и за Антов. Братът каза: „Антов сега пишел историята на Братството! Можем да си представим каква ще я опише!"

Ония, които някога ще четат описанията на Антов, трябва да имат предвид, че той ще се стреми да изкара себе си по-чист от ангел. Но и сега няма здравомислещ човек в Братството, който да не таи в душата си презрение към предателя и да не е готов да го нарече „Юда".

Без да съм чел, това което той ще пише, уверен съм, че ще изложи едно измислено от него събитие. През времето на властуването му из Братството, Антов съчини нещо и го разказваше, за да изтъкне, че Учителят го е оценил и му е помогнал, когато бил гонен като анархист. Той твърдеше, че наистина бил анархист и при едно преследване, озовал се в квартирата на Учителя - домът на брат Петко Гумнеров, ул. „Опълченска" N 66. Правил, струвал, влизал при Учителя и Той по някакъв начин го е укрил. С това ще иска да ни каже, че още тогава Учителят е знаел - Антов ще бъде потребен, хайде да го запазим!

Съвременник съм на брата Гумнеров, на сестра Гумнерова, на сестра Василка Иванова, които бяха неотлъчно в „Опълченска" 66. Никой от нас не е слушал подобен случай да се описва. Виж, Василка Иванова е разказвала на брат Борис Желев от Варна, за укриването на Георги Димитров при Учителя, което приемаме, че е станало, защото Димитров живееше непосредствено до квартирата на Учителя. Но за Антов, той сам си е казал „Не може ли и с него да се случи това? - Нека си подигнем акциите и ние сме уважени от Учителя!"Така си е мислил Антов, когато съчиняваше тази нестанала случка. Четете ли някога такова описание от Антов, направо му теглете черта - истината е далече от него!

Чувствувам, че изцапах доста съзнанието си, като вече два листа изписах, за да го представя в изложението на моите спомени. Антов с удоволствие заемаше ролята на Жавер - известният полицай, герой от „Клетниците".

57. ИМОТИТЕ НА БРАТСТВОТО

Тук е мястото да засегна нещо важно - какво стана с имотите на Братството, които съставляваха ядката на нашият квартал „Изгрев". Где изчезнаха те и как станаха владение на държавата?

През 1945-46 г. в България се създаде и приложи така наречения „Закон за едрата градска собственост". Всеки гражданин, който имаше къща и друг някакъв имот, декларираше това и посочваше какво желае да задържи за свое ползуване и то в размер предвиден от закона.

Братските имоти са купувани от 1922 до 1940 г. с братски средства. Това бяха ниви в землището на с. Слатина - Софийско, които бяха далеч от жилищата на селяните, неудобни за обработване и затова собствениците ги продаваха. По препоръка на Учителя, малки места си накупиха много братя и сестри, построиха си кой каквото може и така се засели квартал „Изгрев". Братският салон, приемната на Учителя и трапезарията се построиха през 1926-27 година.

Описанието на Изгрева, неговото значение за тия стотина семейства, които имахме щастието да бъдем около Учителя, всичко това, казвам, че предоставям на приятели с повече от мен поетични и

философски схващания. Те вече са направили това, предполагам, че бъдещият историк ще ги открие и ще се ползува за своето съчинение.

И така, имотите, които обслужваха Братството, бяха закупени с братски средства. Учителят се е погрижил затова, като е имал и съдействието на опитни братя и сестри. Ще спомена само първият имот, купен през 1921 или 1922 година. Това е знаменитата полянка, която остана незастроена докрай, гдето се изпълняваше Паневритмията.

Имотите се купуваха за Братството, бяха негово владение, ползувахме се всички. Но на чии имена да се вземат нотариалните актове при покупката, когато Братството не беше „Юридическа личност", т.е. според законите, на името Общество Бяло Братство не можеше да се издават такива актове за владение на имоти. Единственото разрешение беше, имотите да са на имената на верни братя и сестри, които Учителят е определял. Актовете се предаваха на Учителя или на определено от него лице за пазене, като към тях се прибавяше декларация, че имотът е купен с братски средства, но е собственост на Братството. Тази декларация се подписваше от лицето, чието име беше в нотариалния акт и имаха значение пред евентуалните бъдещи наследници на това лице.

Беше дума за Закона за едрата градска собственост. Всички декларирахме и своите, и братските имоти. По решение на Братския съвет, оня който имаше своя къща, декларира, че запазва къщата си. Разчиташе се, че ще се уважи положението, братските имоти да се освободят, така както църквата, например, запази храмовете си и други имоти. Въпреки постъпките по всички линии, не се уважи нито един имот да остане като владение на Братството, а по силата на този закон преминаха като имоти на държавата. Стигнахме дотам, че плащахме наем на собствения си молитвен дом /салона за беседи/.

Мога да добавя само, че Антов през всичкото време, когато се извършваше декларирането на проверката, старателно следеше да се изпълни редовно тази процедура. Може би в душата си се е радвал, че обогати държавата... Стигаше се дотам, че малоценни имотчета /някоя барака например/ бе предадена по този закон. Особено е искал да засегне и своята съседка сестра Стоянка Илиева, да отчужди част от жилището й /дъсчена къщичка/, част от която била подарена на Братството, а използувана от нея.

Завършвам тия редове, като се връщам към полянката за Паневритмията - малко история край нея. Това мислех да опиша още по-горе, но сега забелязвам, че съм пропуснал. Тази полянка, преди много години е била собственост на англичанина журналист Баучер, кореспондент в България на вестник „Таймс". Видяло му се красиво това място, харесал го и го купил. Не личи да го е използувал за нещо, но при покупката му от Братството са заварени двадесетина борове, доста израстнали, които се пазят и до днес. Баучер е имал при себе си един селянин от с. Бистрица - Софийско, на име бай Иван. Придружавал го при разходките му вън от София, изпълнявал е негови поръчения, един вид прислужник. Баучер почина през 1920 г., но преди това е прехвърлил на бай Иван въпросното място, един вид за благодарност на вярната му служба.

Учителят, през ранните си утринни разходки е идвал на разходка или придружен от някой приятел, именно на това място. Дочаквал е изгревът на слънцето. Постепенно, започнали да идват тук и други братя и сестри край Учителя, прекарвали са известно време и са се връщали в

града. Казвали са си тогава: „Ходих тази сутрин на „Баучер", много е красиво там!" Най-после, явява се идеята да се купи това място за Братството. Уговарват се с бай Иван, който се задоволил със сумата двеста хиляди лева, както бях слушал да казват. Оттогава, посещенията сутрин са бивали по-многочислени, приятелите вече си казваха „Ходих тази сутрин на изгрев, и Учителят беше там, много е приятно!" И така: „Ходих на Изгрев, бях на Изгрев, докато целият квартал получи това народно име „ИЗГРЕВ".

58. КАК СЕ РАЗВИХА СЪБИТИЯТА?

1. След като Никола Антов се разсърди, че се преустановява книговезницата на „Изгрева", където работи неговата наложница Кина, с която живееше незаконно, той реши да предприеме мерки.

2. Първо написа едно изложение в много страници с достатъчно силни изрази и с данни от финансовата дейност на Братството, извади го на циклостил, размножи го, сложи си печата и подписа, и го изпрати до всички ръководители на Братството в провинцията. С това той искаше да смути ръководителите и от друга страна да предизвика намесата на държавен контрол, и да ревизира Братството на Изгрева.

3. Той изпрати писмо до Държавен контрол и след това дойдоха ревизори и видяха, и одобриха официално счетоводството. Дори повече от това, наредиха на Коста Стефанов, който беше счетоводител на Братството да провери записванията, които съм правил дали отговарят на истината, на касовата книга и на главната книга. Беше точно всичко. За да покаже, че нещо е открил Коста Стефанов каза: „Само с 1 лев не е вярно".

4. След като ревизорите дълго време работиха, те написаха своята докладна записка до финансовия министър и Държавен контрол, и Антов организира едно събрание на Изгрева, за да прочетат ревизорите своя доклад. Антов беше извикал в салона и комунисти от целия квартал, хора които не бяха от Братството. И ги домъкна пред трапезарията, където вътре ревизорите закусваха. И по едно време се чува от тълпата вънка „Смърт! Смърт!" Значи искаха да ни накажат със смърт, както това направи Народният съд през м.XII.1944 г. и м. II.1945 г. Даже бяха подготвили да ни вземат с Борис Николов, да ни набият и да ни умъртвят. Това ми го разказа после Иван Илиев, който е бил посред тях.

5. Антов впоследствие заведе дело срещу 63 братя и сестри от Изгрева, че те са го обвинили в разни неща и са уронвали неговия престиж, и са му нанесли материални щети, и искаше 15 000 лева и да бъдат наказани всички от властта.

6. Наистина след всички тези неща, братята казаха, че този човек е недостоен да влиза тук в салона на Изгрева, където още се четяха беседи на Учителя и където продължавахме живота на Братството, както бе по времето на Учителя.

Тогава Гради Минчев застана пред вратата на салона и му каза: „Нямаш работа тук. Разкарай се!" Тогава той се вбеси и направи оплакване до властта, че му пречат да си изпълнява религиозните убеждения.

7. След ревизията, след като прочетоха ревизорите пред всички докладната записка на направената ревизия и след като ни се размина линчуването от насъбралата се тълпа, тогава дойде друго време. Дадоха ни на прокурора, започна се следствието, задържаха ни заедно с Борис Николов в затвора. След това дойде процеса и след него излежаване на присъдите.

Ето какво значи да живееш между лъже-братя и гонение от лъже-братя. Както при първите християни: едноверци Юдеи ги клеветиха на римските управници и ги хвърляха на лъвовете в арената или ги разпъваха на кръст.

Сега времената бяха други. Но преживяхме същото. Но останахме живи. Това е придобивката след 2000 години. Благодарим на Небето!

59. СВЕДЕНИЯ ЗА БРАТСКИЯ СЪВЕТ

Дадени от Жечо Панайтов Жеков - София, ул. „Академик Методи Попов" N 43

Понякога, заинтересовани лица разгласяват из средите на Бялото Братство, че Братският съвет на същото не е избран „законно" и че членовете му са се самоназначили. За да се знае винаги истината по този въпрос, написах долуизложените мои спомени, той като във всичко съм участвувал винаги непосредствено и тези събития са живи в паметта ми.

Когато Учителят на Бялото Братство, Петър К. Дънов, на 27 декември 1944 г. в 7 часа сутринта напусна този земен свят, всички се почувствуваха потресени и безкрайно наскърбени. Пристигнаха от цяла България братя и сестри, а в тяхно число и всички ръководители на братските кръжоци, за да видят за последен път тялото на Учителя и да присъствуват на погребението му. Разрешено бе от властите Учителят да бъде погребан на „Изгрева", на запазено братско място, гдето тялото Му се намира и досега. Погребението се извърши на 31 декември, при стичане на стотици братя и сестри и почитатели на Учителя.

След това събитие, ръководителите от цялата провинция, хора не само с духовни качества, но и с практичен усет, се почувствуваха задължени да организират едно оглавяване на Братството в бъдеще, да се поставят братя живущи в София, които да вършат това, което досега извършваше Учителят авторитетно и в интересите на всички ни. Така, на 1,2 и 3 януари 1945 година, в моят дом се състояха няколко събрания на ръководителите и още в първото събрание се учреди Братски съвет от седем души, както и „Финансов съвет" /Ревизионна комисия/ от трима души. За Братски съвет, след надлежно посочване от председателствуващия събранието, бяха избрани при гласуване и пълно единодушие, братята:

Тодор Стоименов, Боян Боев, Борис Николов, Симеон Симеонов, Жечо Панайотов и Никола Антов, както и сестра Паша Теодорова. За „Финансов съвет" бяха избрани по същия начин:

Никола Антов, Манол Иванов и Жечо Панайотов

Съставът на ръководителите прие наименованието „Върховен братски съвет", в който влизат всички ръководители на братствата от цяла България, включително и седемте членове на Братския съвет, поменати по-горе и живущи в София. Върховният братски съвет използува правото си и даде своите указания за дейността на двата съвета за бъдеще.

В следващите години, въведе се практиката, по съборните дни на Братството - през месец август, да се свиква събрание и на Върховния братски съвет, тъй като ръководителите идваха на съборите. Първата грижа на Братския съвет в София и на „Финансовия съвет" бе да представят своите доклади пред Върховния съвет, както и баланс изработен според счетоводните книги на Братството. След надлежни разисквания, баланса

и докладите се одобряваха от Върховния съвет, а Братският и Финансовия съвети - освобождавани от отговорност за изтеклата година.

Събранията на Върховния съвет имаха свои протоколи, които се пазеха в София до 1958 година, когато следствените власти ги иззеха, като материали по делото срещу Братството и повече не се видяха на бял свят.

Върховният братски съвет имаше своите годишни събрания в София редовно всяка година, а през време на събранието 1951 година се взе от Върховния съвет следното решение: Предвид правилното ръководство от страна на членовете на Братския съвет работите на Братството, членовете на който са все изпитани братя, както и сестрата, вместо всяка година да се продължава мандата им, Върховният братски съвет гласува и реши мандата им да бъде пожизнен. Това се възприе и въз основа правилото въведено от Учителя, че всеки ръководител на кръжок, в който и да било град или село на България, биваше такъв пожизнено, това правило важи и за поменатите членове на Братския съвет, със седалище в София.

Така, членовете на Братския съвет в София останаха да се грижат за работите на Братството до края на живота си и мога чистосърдечно да потвърдя, че така си заминаха от този свят братята Тодор Стоименов и Боян Боев, отдали всецяло живота си в услуга на братските интереси. Пожизненото избиране на Братския съвет има и това преимущество, че когато в следващите години Върховния братски съвет нямаше възможност да се събира и решава разни въпроси, все пак Братството имаше управляващ център в София, чрез седмочленния братски съвет.

Необходимо е да се изтъкне, че Върховният братски съвет през 1958 година изключи от Братския съвет в София и от „Финансовия съвет" Никола Антов, който бе повел недостойна борба срещу останалите членове на съвета. Протокола затова бе подписан лично от членовете на Върховния братски съвет, поднесен им лично, тъй като нямаха възможност да се съберат. Всички изказваха възмущението си, че Никола Антов може да си позволи такава недостойна дейност.

Симеон Симеонов сам се отказа от членството си в Братския съвет, когато през 1958 година се започна ревизия на Братството, а впоследствие и съдебно дело.

От тогавашните членове на Върховния братски съвет, по настоящем са живи: Иван П. Бойчев - Бургас, Христо Каратлиев - Любимец, Каню Великов - Ямбол, Йордан Новаков - Русе. На събранията на същия съвет в София, присъствуваха множество братя и сестри и от София, между които си спомням Пеню Ганев, Илия Узунов, Еленка Андреева и други.

За достоверността на тези сведения се подписвам саморъчно.

София, 1 февруари 1971 година

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1958 год. - 1962 год.

РЕВИЗОРИ И СЪДИЛИЩА, ЗАТВОРИ И ЗАТВОРНИЦИ

V ЧАСТ

60. РЕВИЗОРИ НА ИЗГРЕВА

Ето, че се докосвам до известна истина, че човек помни преживяванията си от детинските и юношески години, а това преживяно след 60-та година, лесно се забравя. Ще опиша това, което помня от това късно време на живота ми.

Ние, отговорниците на Братството , ред години бяхме под тормоза, че предстои да ни се направи финансова ревизия. Но нали съвестта ни беше чиста, лесно хвърляхме зад гърба си такива заплахи. Гледахме си работата, да бъдем полезни на общият братски съвет.

Как започна всичко и как се развиха събитията през годините от 1958 до 1962 г.? - Не мога да се похваля, че съм ясновидец или че имам пророчески сънища, но няколко дни преди да дойдат ревизорите, сънувам че се движа по нашата улица, от дома ми към братския салон на Изгрева. Гледам по улицата, по сградите налепени афиши - дава се някаква опера и аз участвувам като певец в главната роля! Чудя се - не съм нито артист, нито певец, защо са ме писали в тези афиши. Не мина много време, дойдоха ревизорите и всеки казва - „Жечо, дай тези книжа, обясни това писано тук или там". Как за всичко търсеха мен, разбрах, че съм главен изпълнител в „операта". Правеха ревизия на Общество „Бяло Братство", а всъщност мен считаха за отчетник, аз бях отговорен за всичко! Нали бях касиер-счетоводител, пазех документите и счетоводните книги и отчети.

И така, една сутрин през есента на 1958 г., явиха се на Изгрева трима инспектори от Държавен контрол, повикаха ни да се запознаем с тях. Казаха и задачата си - да направят основна финансова ревизия на Бялото Братство. Единият от тях, който бе главен в комисията, се именуваше Самуил Захариев. Беше ми познат, понеже заедно следвахме курсове като частни ученици през 1934 година, за получаване гимназиално образование. По-после беше идвал и при брат Боян Боев, да му показва нещо от материала който учеше сам. Тогава аз вземах уроци от брат Боев, но той използва познанството ни за да го запозная. Като видях в комисията Самуил, казах си, че той ще ни защитава, но гледам го, в разговорите си с присъствуващите, той не скрива познанството си с нас, напротив - разказва им всичко. Поговорих с него малко насаме и му казах - защо се издава, че сме познати. Отговори ми, че не иска да крие това наше познанство. Друг от комисият абеше инспектора Георгиев, който имаше задача да проверява документацията на сметките и самото ни счетоводство.

Явно беше, че инспекторите не бързаха да завършат работата, а дните минаваха с опознаване на работата. Като чиновници бяха на работа от 8 до 12 часа и от 2 до 6 часа. Вземаха счетоводните ми книги, папките с документи, касовата книга и започнаха да се занимават с тях. Една от първите им работи беше да сравнят, дали всичко записано в касоват акнига е изнесено в счетоводният дневник. Повикаха в помощ и Коста Стефанов, който беше добър счетоводител и близък приятел на Никола Антов. Привършиха това сверяване на касовата книга с дневника за няколко дни. Запитах Стефанов за резултата, вярно ли съм работил и той потвърди, че е вярно. Може би за да ме компрометира добави: „Имаше един лев разлика!" Разбира се, такова нещо не съм допуснал, тъй като винаги проверявах, а и в действителност не ми се поиска да внасям „един лев".

Действително, инспекторите бяха с убеждението, че в Бялото Братство няма злоупотреби. При възлагането на работата, Самуил Захариев понеже ни познаваше, е бил с това убеждение. Идвайки първият ден към Изгрева, казвал на колегите си: „Сега ще видите място, гдето всичко е в ред, няма да имаме много работа!"

Така, но ето че отчетността ни имаше за цел да установи резултатите на парично-стопанската ни дейност, но без да спазваме стриктно всички отчетнически изисквания, като издаване на касови ордери с подписи на председател и счетоводител. Единственото нещо, което изисквах, беше да ми се представят документи и разписки от лицата, които получават суми за извършена работа. Действително, това нещо се установи от ревизорите при основната проверка, която направиха. Имаше няколко малки изключения и то в разходите по братската печатница „Житно зърно". По тяхната работа имаше най-много плащания: покупка на хартия, превози, заплати и др. Когато са плащали на каруцаря Иван Петров Иваницов, имало е 5-6 случая като е получил парите не е дал разписка - пропуснали са в печатницата да му поискат да подпише такава. Както всякога, идва при мен отговорника на печатницата - Влад Пашов, носи ми редица документи за отчитане, а между тях и разписки за платен превоз. Аз не всякога проверявах дали са с подписа на Иван Петров. После, когато записвах разходите, откривах, че някоя разписка е без подпис. Позволявах си само да отбележа на мястото на подпис, името на Иван Петров, с намерение да бъде потърсен и да подпише сам. Добре, но с течение на годините, останали са в това положение, само с моето отбелязване на името. Макар, че се касаеше за дребни суми, инспекторите отбелязаха това нарушение едва ли не като фалшификация от моя страна. При разглеждане на делото ни, в съда зададоха въпрос на Влад Пашов, дали е носил такива неподписани разписки, той призна това, но настояваше, че сумите по тях действително са платени на Иван Петров, че аз като касиер съм изплатил отбелязаните в разписките суми. Когато през време на ревизията се откри такава нередност, запитах нашия защитник адвоката Д-р Кирил Георгиев, за съвет какво да правя. Той ме успокои с думите: „Ще те извадим сух от водата!" А това значеше, че има оправдание за това нещо.

След окончателната проверка на касовите разходи, ревизорът Георгиев установи, че има няколко суми записани в разход на касата, които не се одобряват; един вид ме начете с тях. Набра се една сума от около 300-400 лева и аз още тогава ги внесох в касата на Бялото Братство. Това са суми при първото преоценяване на лева, или по сегашният курс 30-40 лева. Нека се има предвид, че са неволни грешки в един период от 12 години.

61. ПРОВЕРКА ИЗВЪНРЕДНИТЕ СУМИ ОСТАВЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Може да се каже, че дойдохме до момента, ревизорите да се заинтересуват за извънредните суми, с които Братският съвет бе разполагал през годините от 1945 до 1948 г. Може би, Никола Антов ги е насочил да искат обяснение и отчитане на тия суми. Инспекторът Самуил Захариев, по едно време ме запита за сребърните монети, които са били на съхранение у члена на финансовия съвет - Манол Иванов. При това, Захариев настоя, ако изобщо е имало и други суми, с които сме оперирали, трябва да се занимаят и с тях.

За да се направи това, трябваше да се представи протокола за установяване размера на сумата, а също и ония документи, с които се оправдава разхода на тия суми. Такъв протокол имаше, но бе взет от Никола Антов като председател на Финансовия съвет. В него бяха и оправдателните документи за разхода на сумите.

Поставен в това положение, говорих с брат Борис Николов и с него се съгласихме, че трябва да изпълним искането на ревизорите. Известно време преди това, съзирайки опасността, че нямаме протокол и оправдателни документи, дойдохме до решението да съставим нов протокол, вземайки за база това, което сме изразходвали от сумите оставени от Учителя. Съставихме протокола, като взехме предвид действително направените изплащания от тия суми, оставени от Учителя:

1. Внесени през 1945 г. за Заема на свободата, за които имахме облигации .....лв. 1, 000 000

2. Изплатени на наследниците на Учителя, по два нотариални акта със същите .....лв. 800 000

3. Изплатени за купената печатарска машина за братската печатница „Житно зърно", съгласно фактура* .....лв. 1,200 000

4. Купена хартия без фактури, употребени за отпечатване 50 тома беседи и лекции от Учителя. За тази употребена хартия, пред съда представих подробна сметка .....лв. 3, 300 000

5. Сребърни монети, пазени у Манол Иванов .....лв. 500 000

6. Неотчетени от Панайот Ковачев - Стара Загора, предадени му на съхранение .....лв. 500 000

Така стигнахме до сумата в закръглен вид ....лв 7,300 000

Този протокол подписахме: Боян Боев, Борис Николов, Паша Теодорова и Жечо Панайотов, на когото се предаде за пазене.

При разговор с брат Борис Николов въпроса за тези суми, казах му, че като предадем на ревизорите този протокол, ще трябва да отчетем сумите показани в него. На това той даде съгласието си.

Предадох на Самуил Захариев протокола и така ревизорите вече имаха нов материал, с който да се занимават - установяване размера на сумата оставена от Учителя и нейното изразходване според документите. Първо, те заставиха Никола Антов да им представи облигациите от Заема за свободата за един милион лева /1,000,000 лв./, нотариалните актове от наследниците на Учителя за 800 000 лв., както и фактурата за печатарската машина за 1,200,000 лв.

По-голяма трудност представляваше, да съставя списък-сметка за количеството и стойността на хартията купена без документи, и употребена в братската печатница „Житно зърно", от 1945 г. до 1948 г., когато същата бе закрита. С много труд, справки и изчисления исках да направя това; може да се каже, че имах една сериозна счетоводна задача. Като помагало ми послужи регистъра на нашата печатница, в който бяха записани като гюръчки всички напечатани през това време томове с беседи и лекции - названието на всеки том, колко коли е бил и страници. Помогнаха ми и официалните ни счетоводни книги, гдето всеки том си имаше партида. Там се нанасяше част от употребената хартия, за която сме имали фактура. Значи, тия партиди и списъка за употребената нефактурирана хартия, даваха действителната стойност на всеки том беседи. Моите

Забележка на съставителя: По стария ръкопис сумите се отделяха със запетайка през три знака, например 1,200,000 = един милион и двеста хиляди лева

изчисления впоследствие се провериха от вещо лице назначено от съда, да ги преизчисли и провери, за да се вземат предвид от ревизорите. Намериха се от вещото лице малки разлики, но без значение.

Важно обстоятелство около тази хартия беше това, че хартията купувана от вестникарските складове беше дефектна; част от нея се бракуваше и изгаряше в печките на печатницата ни. Тази отпадъчна хартия нямаше никаква цена, не можеше да се употреби, освен да се изгаря.

За допълнително отчитане на хартията, друго вещо лице, установи пред съда когато се гледаше делото ни, че такава хартия дава „брак" от 40 до 80%. В нашият случай, като се изчисли „брак" 40%, посочи се за допълнително оправдаване сумата 44,000 лв.

Вземайки предвид всички оправдателни документи и сметки, сумите по които също минаваха през мен, то цялата оставена от Учителя сума се отчиташе напълно и за същата следваше да се снеме всяка отговорност по моето отчитане.

Като последна бележка следва да кажа, че сумата оставена от Учителя, както и тяхното отчитане е изразено по курса преди обмяната на българският лев от 1952 г. Такава обмяна и намаление се направи и през 1962 година, така че стойността на парите се намали 250 пъти, или хилядата лева се преоцениха на 4 /четири/ лева. Това е от значение, когато тия мои спомени ще се четат след 1962 година.

62. ТЕФТЕРЧЕТО

При наличието на такива суми, естествено е, че се наложи да се води сметка и за тях. Нареждането на Братският съвет беше, да имам едно тефтерче, в което да отбелязвам прихода и разхода за тия суми. Това даже се протоколира в протоколната книга. Водех тефтерчето през всичкото време, докато се изразходваха сумите оставени от Учителя. Там бях отбелязал и покупките на хартия - количество и стойност, както ми се отчиташе закупчика ни Неделчо Попов. Когато всичко беше извършено, започнах да се опасявам дали не сме много и много отговорни с тези покупки на хартия. В онова време, да се купуват стоки без фактури се наказваше според Закона за цените. Никола Антов, който беше председател на Финансовия съвет, не показваше никакво безпокойство по този въпрос. Споделих опасенията си с брат Тодор Стоименов, който бе председател на Братския съвет. Той ясно схвана опасността и прие моето предложение, в такова тефтерче да се заведат само сметки за документираните разходи - заема на свободата, платените суми на наследниците, за печатарската машина и други. Значи, ще си служим с новото тефтерче, а старото да се унищожи.

Оставаше да уведомя Антов за това положение. Отидох у дома му една вечер, разговорихме се по тия въпроси и му казах, че е добре да имаме тефтерче, в което да са записани само разходите, за които имаме документи, като другото тефтерче да се унищожи. Той се съгласи, но само си взема бележка, че той има дълг от тези суми 42,000 лева. Беше краят на зимата, печката при Антов гореше, та в негово присъствие пуснах старото тефтерче в печката и то там изгоря. Така остана в сила новото тефтерче със записаните там разходи, които бяха документирани. Това ново тефтерче също предадох на ревизорите, заедно с протокола на Братския съвет, за който споменах по-горе.

Една от важните сметки водена на тефтерчето, беше сметката на брат Борис Николов. В нея ясно се отбелязваше, че от намиращите се в

живущи на Изгрева. Започна се разпит на много сестри и братя, повикваха ги при ревизорите, задаваха им въпроси. С това искаха да изложат мнозина като ненормални, както и да злепоставят идейно членовете на Бялото Братство. Тези, които се явяваха пред ревизорите, бяха повече изплашени, не знаеха какво да говорят. Често биваха подвеждани да се изказват против някого, против когото са имали лични настроения. Какво например можеше да каже сестра Николина Балтова, или жената на Бертоли? Така е било с повечето разпитани, тъй като за ревизорите е било важно да добият неблагоприятни впечатления, да дадат материал за следствието, като злепоставят Бялото Братство.

Ревизията започна в началото на зимата на 1957 г. и завърши към март - април 1958 г. Една от задачите на ревизорите беше, да установят материалното имущество на Братството. Посветиха много време и труд да проверят в складовете ни наличността на отпечатаните книги - беседи и лекции. Като направиха това, ето, че последва изземването на наличните книги. А това беше един голям удар на Бялото Братство. Дойдоха агенти на милицията, натовариха камиони с тия книги и ги отнесоха за претопяване в книжните фабрики. Иззеха и от домовете на всички братя и сестри книгите от частните им библиотеки. Както се знае, такова изземване извършиха и по домовете на нашите хора из цяла България. Както споменах, по сведения на очевидци, иззетите братски книги са занесени по книжните фабрики за претопяване и унищожение. Така, от изобилието отпечатана книжнина, беседи и лекции от Учителя, те останаха само като антикварна рядкост!

63. СЛЕДСТВИЕ И ОБРАЗУВАНЕ СЪДЕБНО ДЕЛО

Лятото на 1958 година ни донесе известно облекчение, в смисъл, че престана напрежението от присъствието на ревизорите. Знаехме си, че ревизионният акт нямаше да бъде в наша полза. Ние, не само че не бяхме присвоили братски средства, но нямахме и никакви облаги, като заплати или привилегии, или някаква слава като ръководители на Братството. Ние бяхме натоварени с много грижи и отговорности през тия 12 години /1945-1957/. Освен правилното стопанисване на братските имоти, отпечатаха се в братската печатница „Житно зърно" 50 тома лекции и беседи на Учителя. Позовавайки се на принципите на Бялото Братство, всичкият наш труд полагахме безвъзмездно - никому не се плащаха заплати, възнаграждения или облаги. Задълженията ни и трудът, бяха от големи по-големи, та даже и опасност за живота ни.

Трябва да спомена, че когато се привърши ревизията и ревизорите приготвиха доклада си, те свикаха събрание на жителите на квартал Изгрев, което стана една вечер в трапезарията на Братството. Събрахме се не само братя и сестри, но и много нови жители на квартала, партийци и други. Голяма част от тях бяха навън от трапезарията, на двора. Инспекторът Самуил Захариев прочете доклада, написан така, както правилата на Държавен контрол изискват. Щом не сме си водили отчетността по изискваният начин, намираше се, че сме виновни. Предоставя се на прокурора да заведе съдебно дело, за да се установи доколко сме виновни. Не се предвиждаше да дадем обяснения пред събранието, но въпреки, че не се даде думата на Борис Николов, той стана и каза накратко каквото трябваше. Отхвърли всякакво обвинение, изтъкна, че в доклада има много измислици. Целта е, да бъдем обвинени, без да сме извършили някакво престъпление, както и да имаме лични облаги от

дейността ни. Присъствуващата навън тълпа е била доведена, за да се проведе и насилие върху нас - отчетниците, даже някои като са слушали доклада, викали „смърт, смърт!" Очаквал се е само някакъв сигнал, за да се нанесе побой, а може би и нещо по-лошо. Все пак, по някакъв начин благоразумието надделя и всички се разотидоха.

Следва да засегна резултата от интригантството на Никола Антов все пак около оставените от Учителя суми. Той искаше да злепостави и другарката на Жечо Панайотов - Веска. Разпространи между някои братя и сестри на Изгрева, че по време на обмяната, тя е изгорила голямо количество банкноти. Но тия, които са дали ухо на тази клюка, интрига, бяха ли в състояние да обсъдят вероятността и смисъла на подобна постъпка? Какво понятие са имали те, за банкнотната политика на държавата, защо се прибираха старите банкноти през 1952 година, като срещу 25 лева се дадоха нови банкноти един лев? За лековерните, това бе сензация - всяко чудо за три дни. Имаше и по-здравомислещи, които видяха в този слух липса на истина, но съжалиха, че с него се цели злепоставянето на една чиста душа, каквато бе сестра Веска Ж. Панайотова.

От човек на човек, този слух стига и до ревизорите. Тяхна длъжност е била да проверят, без да вярват на този, който им го е казал. Постъпват с опит и искат от лицето да каже от кого е научил за горенето на банкнотите. Така, повикват човек след човек и най-после идва при тях сестра Еленка Ст. Стоева /жена на Стефан железничара, както се знаеше семейството им/. Като я запитват отгде е научила това нещо, тя казва - от Никола Антов! Значи, така! Този източник за тях е ясен, неговите измислици знаят как да ги преценят. С това приключват въпроса. Може би са се изсмяли в лицето на Антов, за да го изобличат, а може би и само са го упрекнали, че им е създал работа.

Доколко хората в онова време не разбираха значението на обмяната на старите банкноти, говори следният случай. Една заран тогава, идва у дома сестра от братско семейство и ми казва: „Брат, знаем, че братството има пари и сега през обмяната ще ги загуби. Ние имаме някакъв дълг, нека ни се дадат пари, за да се издължим". Изненадох се от такава наивност. И тя самата не знаеше кой ще и приеме стари банкноти за изплащане на дълг, но дошло й на ум през нощта и хайде - братската каса! Разбира се, казах й, че такова нещо не може да стане, не могат да се възползуват. Плюс това, Братството няма никакви банкноти, разполагаемите средства са по сметка на банката и т.н. Действително, ние още през миналите години вложихме всички средства в отпечатване на беседи и лекции - обмяната ни завари със съвсем малко банкноти, които се обмениха както направиха всички със своите банкноти. Прочее, сестрата си отиде разочарована, но може би и други са й обяснили, че със стари банкноти дълг не се плаща.

64. СЛЕДСТВИЕТО В ЗАТВОРА

Ето го лятото на 1958 година, настана време да отидем всички на Рила, при Седемте езера. Там Братството прекарваше всяка година месеците Юли и август. Разбира се и ние искахме да отидем там със семействата си. За да разберем какво мисли прокурора за нашето дело, решихме с брат Борис Николов да отидем при него и да му кажем, че не сме извършили каквото и да било злоупотребление. Прокурор Руменов, посетихме го в кабинета му в Съдебната палата. Прие ни и ни изслуша.

Аз му признах, че ревизорите са намерили няколко нередности в касата ми, в размер на около 350 лева и за да се отчета, внесох тази сума в касата на Братството. Той само се обърна към мен с думите: „Само такава липса ли има?" Потвърдих му и повече не разисквахме. Брат Борис също му каза, че той е дал сумите на Никола Антов да изплати купената печатарска машина. Говори му и други обяснения по нашата невинност. Той се задоволи с този наш разговор и каза, че ще има следствие по работата ни, и тогава ще се установи истината.

И така, ние си изкарахме летуването на Рила. Изминаха дните на м. Юли, също и август, върнахме се по домовете си в София. Аз си дойдох с другарката ми Веска и сина ни Благи, в последните дни на август. Нямаше какво да предприемаме, но съзнанието ни беше утеготено за съдбата, която ни очакваше. Ето, че сутринта на 3 септември 1958 година, звъни се на вратата и когато отидох да видя кой е, оказа се милиционер, а с него познат наш съсед Тодор Михайлов; освен това, още двама-трима непознати. Един от тях се легитимира и показа, че носи заповед да ми направи обиск. Влязоха в къщи и пристъпиха към работата си. Вземаха счетоводните книги на Братството, също касовата книга и каквото друго намериха за нужно. Също вземаха всичките ми беседи и лекции, които наскоро бях си набавил, след първото изземване на братската книжнина през 1957 г. Накрая ми казаха, че трябва да ги придружа до канцеларията им, да си взема балтон и кърпа за лице. Аз бях с убеждението, че както и друг път бях ходил по такива учреждения, може още вечерта да се върна у дома. Веска по-добре почувствува положението и като се прощавахме започна да плаче. Казвам й - ще се върна скоро, да не плаче, но тя се досети и ми предаде 20-30 лева пари. Така, качихме се на леката кола, която доведе тия лица у дома. Вземаха беседите и другите книжа. Седя в колата, не знам къде отиваме, но след 15-20 минути пътуване по софийските улици, влизаме през някаква голяма врата в някакъв двор. Колата спря и ми казаха да слизам. Още като слязох от колата, гледам на 20-30 метра пред нас друга кола, а край нея един от агентите, които през 1957 година ни иззеха книжнината. Разбрах, че и брат Борис е докаран по същият начин.

Как може да се определи състоянието на човек при такова преживяване - бях обзет от пълна неизвестност. Явиха се милиционери, поведоха ме на някъде... Слизам по някаква дървена стълба, минаваме под земята из тунел и пак се изкачихме нагоре. Влизаме в едно помещение, там ми съблякоха дрехите, извадиха от джобовете ми всички предмети и ги задържаха. Пак се облякох и изглежда, че трябваше да вървим нанякъде. Дадоха ми само едно парче хляб, който си носех от дома. Питат ме, защо съм взел този хляб, та отговорих, че не знам дали те ще ми дадат хляб, затова си го нося! Движим се в един съседен коридор, но пред мен върви един милиционер, а след мен друг. Спряха пред една врата в коридора, отключиха и ме пуснаха вътре. Излязоха и заключиха, без да ми кажат нещо. Гледам, в същото помещение, което не бе нищо друго освен затворническа килия, стои там един човек. Скромно облечен, на възраст около 40 години. Запознахме се, казахме си кой каква участ има. Гледам този човек, вдъхваше доверие, но бе с отпаднало самочувствие.

И така, почнаха за мен да текат ония часове на очакване и неизвестност. Едва късно следобед, отвориха вратата, повикаха ме по име, излязох и ме поведоха пак двама милиционери: един пред мен, аз след него, но със задължение да държа ръцете си отзад, а след мен друг милиционер. Значи - много строга охрана! Изкачихме се на по-горен етаж,

пак спряхме пред някаква врата, която се отвори и влязохме в една канцелария. Там беше лицето, което ми направи тази сутрин обиска. Каза ми да седна на стола пред една малка маса, а милиционерите бяха си отишли. Оказа се, че това лице е следовател, а се обърна към мен с думите: „Жеко, ти си престъпник, ще има следствие, а ти трябва да говориш истината!" Добави, че може би ще остана тук по-дълго време, че нямам право да се виждам с домашните си, но от каквото имам нужда, ще трябва да се отнасям към него - следователят ми. Парите, които съм донесъл, ще мога да си купувам с тях каквото имам нужда, но чрез служител в ареста. Когато трябва, ще ме повиква за да води следствието.

Върнаха ме пак в килията по същия тържествен начин, но разбира се ръцете отзад. Там си беше и човека, когото заварих в началото.

Животът ни там беше под строг режим. Носеха сутрин, обед и вечер храна, ставахме сутрин в определено време, щом милиционера от коридора извикваше „Ставай!" Отваряха се една по една вратите, отвеждаха ни така строго до тоалетната, измивахме се набързо и пак в килиите. Нямах право на никакво четене, писане, освен да се разговарям с човека, който е при мен. Нямаме право да лежим през деня, а само да седим върху сламениците, постлани на пода, на съвсем малка височинка. Най-мъчителни бяха неделните дни, изобщо празниците, които се заредиха. Тогава следователите не работиха и нямаше надежда поне да ме повика моят следовател на разпит. Човек привиква и на това, но за мен беше тягостна обстановката в първият неделен ден, дойдоха и дните около 9 септември. Свиреше радиото, вън празнуваха, някой надуваше гръмогласно тръбен инструмент, навярно валдхорна. Часовете бавно минаваха. Грижеше ме също и храната, която се донасяше от кухнята на затвора. Исках да спазвам вегетарианството. Щом донасяха на обед храната, запитвах дали боба или картофите не са готвени с мас. Когато не бях уверен за чистотата на яденето, предпочитах да си ям хляб с масло или други някои работи, които съм си купил. Имаше ли месо в яденето, давах го на човека, който беше при мен, а той с охота изяждаше всичко.

Безпокойството у дома е било немалко. Още първият ден, Веска е разбрала где съм и ми изпрати една фланела, вълнени чорапи и други; всичко донесено ми предадоха в ред. С никого от своите, обаче не се виждах при този режим.

Започна и следователят да ме извиква при себе си, започна разпита по въпросите на работите ни. От мен се искаше да разкажа подробно всичко, което вече бях казал на ревизорите. Най-вече се интересуваше за сумата оставена от Учителя. Също, как е изразходвана, за бележника, който бях изгорил и т.н. Аз помнех добре главните изплатени суми, тази за хартията по отпечатване беседите и лекциите. Всичките ми изказвания, следователят ги записваше на листове и в края на разпита ги подписвах. Връщаше ме в килията, да чакам в неизвестност. След няколко дни пак ме вика, задава ми същите въпроси и аз му давам същите сведения. Повтори се това няколко пъти в течение на един месец време. Възразих му, че вече съм казал всичко, а той отговори: „Искам пак да ми ги кажеш!" Благодарение, че казвах едни и същи неща, така както си бяха. Разбрах впоследствие, че с тия повторения се цели, дали няма да се обърка оня когото разпитват, особено ако е лъгал! За мен Истината бе една и аз казвах все едно и също.

Върна се в килията, все пак обременен, че не се вижда краят - дали ще ме избавят тези разпити. А съквартиранта ми, седи там умислен, окайва себе си. Позапитва ме какво са искали от мен и какво съм казал,

един вид, да се намираме на разговор. Понякога и него извикваха при неговият следовател, но се връщаше отчаян. Разказваше ми подробно и своите патила, че бил сервитьор в Димитровград, а там някаква компания се напили, нападнали и него. После го обвинили в злоупотреба, та сега с ред усложения е изпратен в София за разследване. Жално му беше за жена му и детето им. Аз му влизах в положението, също и той се опитваше да ми съчувства и така, уж един-други си помагахме. Аз сутрин и вечер си правех молитва, както си е нашата братска програма. Казвах и на него, че само Господ ще му помогне и го поканвах да застава при мен на молитва. Той не отказваше и даже споменавахме в молитвата и името на жена му - Господ да я утешава! Така той спечели доверието ми и върна ли се от следователя, казвах му докъде е стигнала работата ми.

По едно време, беше вече минало повече от месец както сме там, съквартирантът ми извади от бобената чорба доста бобени зърна и ги отдели настрана. След час-два, като изсъхнаха тези зърна, почна да ги нарежда на редове 3 по 3 и тълкуваше съдбата си. Ставаше нещо като гледане на кафе или на боб. Правехме си това развлечение, разбира се, започна и за мен да нарежда тия бобени зърна, а това ни даваше повод и повече да разговаряме за патилата си - той за своите и аз за моите.

Други порядки в този наш живот: на десетина дни, идваше милиционер, обръсваше ни, а с ножица изрязваше ноктите ни, но дълбоко до болка. Изохквах, че ме боли от така дълбокото рязане, а той възразява: „Ти това като не търпиш, как ще издържиш на другото!" По-нататък - беше минало повече от месец и тогава за пръв път ни заведоха на баня. Вървим един след друг, както сме в килията, слизаме в долните етажи, всичко цимент, а от двете страни килии с железни врати. Разбира се, в момента никой няма там. Като минавахме край тях, настръхвах от това зло, което може да пати човек. Стигнахме до банята при сложна комбинация да не се срещаме с други затворници, които вече излизаха от банята след като са се окъпали. Там - само душ с топла вода. Михме се, търкахме се колкото може, все пак почувства се едно освежаване на тялото. Бързат да ни изведат навън и да се приберем по килиите. С никого не можеше да се видим там, тъй като ония, които са окъпани, стояха в странична килия и така се разминаваха едни с други.

И на друго едно облекчение сме имали право - от време навреме да бъдем извеждани на разходка в един двор, заграден с голи стени. Движим се двама по двама, тук вече има като нас и от другите килии, но без право да се разговаряме с тях. Това по затворнически се нарича - разходка „на каре". Все е много нещо, да виждаш и повече хора около себе си. Бивахме не повече от 15-20 човека, двойките се движеха на разстояние едни от други. Така около половин час се разхождахме и ни връщаха в килиите. Правеше ми впечатление, че някои арестанти се движеха облечени с войнишки дрехи, разбира се износени. Запомних един от тях, с доста интелигентен вид. И неговото следствие продължи колкото моето. Когато в края ни осъдиха и преместиха в редовния софийски затвор, бяхме пак заедно с него, и на работа в шивалнята на затвора. Там като ми разказваше своите патила, разбрах, че е пишел позиви против властта и ги пускал в кутиите по апартаментите. По-нататък ще спомена още за него. Именуваше се Йордан Русков, бил е на работа в Народната библиотека в Пловдив.

65. МНИМИЯТ АРЕСТАНТ

Така минаха първият и вторият месеци от тия преживявания. Един вид, привикнах. Но нали трябваше да се тури край на тия разпити. Безсмислени бяха по-нататък. Чувствувах се, като че ли похлупен под някакъв стъклен капак, на който бе надписано - „Престъпник!" Беше забележително моето състояние на невинен човек, на такъв с чиста съвест. Кажат ли в 10 часа вечерта „лягай", аз се намятах с моето зимно палто, лягай на сламеника и като метна отгоре едно от одеалата /те бяха с относителна чистота/ заспивах много бързо. Чувствувах се уморен, а нищо не тежеше на съвестта ми, както казах. Не се окайвах за този нещастен живот. Умен е затворникът, който не се безпокои за съдбата си.

Към края на втория месец, надвечер вратата на килията се отвори, извикаха ме по име и в килията влезе някакъв официален човек. Едва познах в него прокурора Руменов. Той огледа обстановката, запита ме някои обикновени неща - „Какво правиш...?" Отговорих му и аз с две думи „Очаквам съдбата си!" Повече нищо. Нито пък аз се досетих да поискам нещо.

Продължавах да живея с оня арестантин, когото заварих в начало. От време навреме и неговият следовател го повикваше, но често се връщаше ядосан, че следствието му не се приключва. Когато аз се връщах от разпит, той някак повече се интересуваше за хода на моята работа. Опитваше се да прави сметка на отчитанията, които съм правил и един вид искаше да ме изплаши, че съм много виновен. Изкара, че трябваше да отчитам едва ли не десет милиона лева. Минаха още 10-15 дена. При едно мое връщане от следователя, моят съквартирант ми казва: „Наближава мен да ми приключат следствието и ще ме пуснат навън. В такъв случай аз мога да ти помогна. Но трябва все пак да се установи, че от тия пари, които са минали през тебе, имаш запазени от тях. Трябва твоите домашни да ги заровят някъде в двора ви. Ще кажеш на следователя някаква сума, само да има за какво да те обвинява. Но ще трябва да напишеш една бележка до жена си, аз ще я занеса и ще помогна да направим заравянето!" Аз му направих множество възражения - едно, че нямам такива пари, па и да имам, направи се обмяна на банкнотите, следователно, няма логика да пазя такива обезценени пари. Освен това, нямам нито парче хартия, нито молив, с които да се напише бележка. Па нямам и никакъв познат касиер, който да даде такива пари, за да се направи предложеният от него опит. Действително, умуванията му бяха все така неприложими.

При едно мое завръщане от следователя, този приятел пак предложи да се напише бележка. Тогава ми дойде на ум, че при разпита последният път дойде при масата ми следователят и почна да остри молива си. Като че молива му пак се счупи и от него падна в пепелника малко парче графит. Като го гледам, казвам си - ето, да го взема това графитче; добре, но не посмях, щеше да ме види следователя. Казах това на колегата, а той се ядоса, че не съм го взел. След ден-два, пак съм при следователя. Последва пак някакво преговаряне на разпита, и ето, че пак се счупи молива на следователя, той идва и го остри над масата върху пепелника - пак гледам счупено графитче молив. Като се обърна следователя, осмелих се този път и го взех. Ето вече този път занесох „трофей" на майстора. Хайде сега да пишем, понеже тия дни ще го пускат да си ходи. Извади отнякъде измачкано листче хартия, но мъчно се пише така. Макар, че съзнавах безсмислието на такава бележка, пак

надраскахме нещо в споменатия смисъл и той зашиа листчето на десния ръкав на палтото.

В тия нагласени действия, трябваше да открия, че при мен се намира опитен човек на следствието, че той при всяко повикване е давал доклад и началството му е давало ход на следващите въпроси към мен. На два пъти ми се дава възможност да имам молив, пишат се небивалици и то неясно, нечетливо. Бързането на колегата е във връзка с обещанието вече да го освободят с тази задача, тъй като не е лесно за него 40-50 дена да живее в строг арест. А за моето подвеждане, това се допусна от моят „ръководител", защото се дойде до разврзката на още един пункт-клеветата на Антов, за изгаряне стари банкноти. По-нататък ще дойда до финала с бележката, който ми отвори очите, а сега - какво ми разказа Веска, когато си дойдох през 1962 година, освободен. В ония дни, идва при нея някакъв човек и носи бележка от мен, казва й, че идва да й помогне! Тя се разтревожила, но „гласът" й казва: „Това е детектив, агент!" Тя виква към дошлият: „Мъжът ми е полудял! Какво са го правили, той не е на себе си? Кои сте вие, кой ви изпраща?" Обяснява й, че сме били заедно, че той станал „брат", молили сме се заедно и т.н.

Разказва този неканен гост, но кой ще му повярва - Веска ли? Ако аз съм наивен, тя бързо разбира нещата. Може и да е поплакала още в този момент, но е отпратила агента да си върви отдето е дошъл. Тя, във връзка със следствието и делото ми е имала толкова разправии, че е била и в този случай с изострено внимание!

След това необходимо отклонение, ще се върна в обстановката на килията, какво се случи по-нататък. Тъкмо се нахранихме на другият ден, по обяд, отваря се вратата и повикват по име съквартиранта ми. „Дай си багажа, дрехите и всичко твое!" Двама милиционери от охраната, преглеждат обстойно всичко. Така се прави с човек, когото ще изпращат в друг затвор или ако го освобождават. Досетих се и аз, че наистина дошло е време да се приключи със съквартиранта ми. Търсят те всичко, но дали ще намерят скритата бележка. Стоя аз настрана, той току ме поглежда сериозно, уверен, че няма да намерят важното. За 5-10 минути, двамата милиционери, като че ли привършиха и ха да си излязат. Но единият заоглежда още веднъж дрехите, с които е облечен. Па тук, па там, дойде към горната част на сакото му, пипа по ръкавите - бре, фатален момент! Още малко и опитните ръце набарват нещо съмнително. Никак не го питат нещо, но под мишницата на ръкава се оказа някаква бележка. Вземат я, но вместо да го изведат за освобождаване, пак затварят вратата. Сцена на ужасяване! Ще има ли наказания, какво ще става с нас? Минаха, неминаха десетина минути, пак се отваря вратата и му казват да излиза, но без багаж, без нищо.

Останах сам. Да се моля ли, да се тревожа ли и аз не знам. Но ето разврзката идва - още след 15 минути изведоха и мен. Где ще ме водят - пак изкачваме стълбите към следователите, но ме въведоха не при моят, а при друг следовател. Там е и съквартиранта... Оказа се, че се намираме при началника на следователите, той ще се разправя с нас. Пита ме, каква е тази бележка, която съм дал на този човек и защо. Дадох обяснения, че по негово настояване стана това, макар, че му съм казал безсмислеността на тази работа. Държеше се началникът така строго, че и аз се изплаших - имах кураж да запитам: „Ще ме биете ли за тази постъпка?" Другият в това време лее сълзи, моли началника - „Нали ще ме пуснете, аз не съм виновен, нали ми обещахте, че свърши следствието ми..." Началникът гледа него, гледа мен, па вика милиционерите и казва: „Ще ги разделите веднага,

да са в различни килии!" Повече нищо. Върнаха ме в килията, взех си багажа и ме отведоха в друга килия, пак в същия етаж. Бях сам! Мина някой и други час, ето довеждат при мен друг арестантин, на глед турчин, има фес на главата, доста възрастен, ама изплашен, отчаян - толкова бива. Значи, това ще е новото ми съжителство - казах си поне като е турчин, ще си упражнявам малките познания на турския език. Човекът край мен, явно е в по-голяма от моята беда, макар, че и моето безпокойство не бе малко, като го гледам да плаче, разпитвам го това онова, за да го поуспокоя. Опитвам се да говоря турски, той разбира, слуша, но ето, че ми заговори на български. Оказа се помак, но феса му показваше, че е фанатик в своите помашки разбирания и този фанатизъм - счита се повече турчин, отколкото да признае, че у него и у помаците има нещо българско. Така и замръкнахме, всеки със своите тежки мисли. Той плаче, нарежда: „Ах дечините ми, ах овчините ми! Кой сега ще се грижи за тях!" Скърбеше за децата и за внуците, а бил е и овчар имал хубави овце, напет овен - кой ще му се радва сега и да го гледа? В следващите дни, много разговаряхме с него, разправи ми за патилата си в този арест, както и подробности за онова, което го е докарало като политически обвиняем.

Хайде сега, да видя моят хал. Спа си аз пак спокойно, сутринта се повтаря всекидневието, но все трябва да направя нещо за разяснение. Имах право, без да ме вика следователя, аз да поискам да отида при него. Така и направих, в резултат той нареди да ме отведат в стаята му. Държи се както винаги сериозно и аз му казах, че съм в друга килия, отделиха ме от оня и причината е в някаква бележка, която намериха скрита у него. Следователят само ми възрази, като сте объркали тази работа, сега началникът ще се занимава с вас! Отпрати ме пак обратно в килията. Мина още един ден, аз все съм в безпокойство! Дойде ми мисълта, да поискам да се явя и при началника на следователите. Пак имах това право, поисках и той ме повика.

От разговора ми с началника, нямах някакво осветление по моята по-нататъшна съдба. Току-що случилото се, като че не го занимаваше, спомена само, че са ходили у дома един и два пъти за проверки. Подхвърли само: „Заварихме жена ти, че вари мармалад - лесно може да се скрие под такъв мармалад златни монети!" Нямаше какво повече да говорим, аз се поуспокоих и от тази страна, отведоха ме в килията, и всекидневният живот си течеше... Пак след завръщането ми, Веска ми разказа, че следователят е дошъл у дома с работници, да копаят в мазето ни. Надявали се, че и там може да има закопано злато. Изглежда много не са търсили, намерили само канала за водопровода, който минава през мазето ни. С това се задоволили. В едно от идването им, Веска действително си варила шипков мармалад. Това дало идеята на следователя, как може да се укрият монети. Изобщо, те се съмняваха в много работи, а една от тях е - дали няма още някъде златни монети на братството. Но тъй като изобщо нямаше нищо подобно укрито, затова и не са намерили.

66. ПОМАКЪТ И ЧОРАПИ ЗА ПИСАТЕЛЯ

Сега, още няколко думи за живота ми с този помак - турчин. Може би, прекарахме с него около 20 дена. Една от темите ни за разговор беше, че помаците макар да са мохамедани, те са българи, потурчени преди векове. Доказвах му това според историята. Неговото възражение беше, че как така да са потурчени българи, когато България е от 80 години държава, а Турция е от много по-рано. Колкото и да му доказвах, той си

знаеше своето, макар че тия негови убеждения са го докарали в затвора. Подстрекавал е съселяните си, да не се съгласяват с българските власти, а да поддържат това, на което ги учат техните ходжи - че са турци. Засягахме и религиозни въпроси, понеже той вярваше в Бога, в загробният живот. Дойде ми някак на ум да му разказвам за многото велики хора, които са живяли в християнските народи, че тия хора надминават мохамеданските знаменитости. Споменах му един път и за Гьоте, който е бил голям писател и философ. Как той в смъртният си час е казал: „Повече светлина! Повече светлина!" Обясних му, че това е важно за всички нас - трябва да имаме павече светлина в разбиранията си за живота. Изглежда, това му хареса доста, размишлявал е за значението на тия думи и често си ги повтаряше гласно - „Повече светлина, повече светлина!"

В дните когато дойде при мен, когато ни извеждаха на разходка, ходехме заедно, но повече си мълчахме. Изглежда доста разговори сме водили в килията, защото направило впечатление на един от надзирателите, които пазеха в коридора и от време на време поглеждат какво става в килиите, като приближават око до „шпионката" - малко отверстие на вратата, за проверка. Та този надзирател ме пита: „Какво намираше да му разказваш толкова на този ахмак?" Обясних му, че имаше нужда да го занимавам, защото дойде при мен много отчаян за съдбата си. Изглежда, че и следователите са намерили мен за подходящ, който да успокои толкова отчаян човек.

Наскоро подлежеше да се гледа делото му, та го отделиха от мен. Впоследствие научих, че го разкарват из затворите, понеже са му присъдили някоя и друга година затвор.

След отвеждането на пюмака /сега си спомням, че името му беше Реджеб/, доведоха друг арестантин - на вид, интелигентен човек. Като се запознахме с него, той ми разказа историята си, препоръча се, че е писателят Иван Давидков. Дотогава не бях чувал за този писател, но после научих, че е съществувал. Сега, като бях по-внимателен, разбрах, че и той е някакъв скрит следовател - започна да ми разказва за своите пътски похождения с жени. Аз престанах да го слушам и даже му заявих, че не обичам такива разговори. Направи ми впечатление, че беше без чорапи, беше бос, а вън е зима, студено. Тъкмо бях получил от Веска едни нови вълнени чорапи, дадох му ги да ги обуе, за да не мръзне. Престоя при мен не повече от седмица или десет дена. Един ден го извикаха, с нареждане да си вземе и багажа. Той посегна да събуе чорапите, за да ми ги върне, но аз отказах да ги взема и така си излезе с тях.

67. ОБВИНИТЕЛНИЯТ АКТ

Втора среща с прокурора. Как се отнесоха с мен

Бяха минали вече три месеца от този период на следствието ни. Според закона, всяко следствие трябва да се привърши в тримесечен срок. Вика ме един ден следователят и ми казва: „Жеко, твоето следствие вече привърши, сега ще очакваш обвинителния акт. Имаш право да посочиш лице за свой адвокат, ще ти се разреши да се видиш с него, както и да му дадеш пълномощно да те защитава, при гледане на делото". Посочих за защитник, първо д-р Кирил Георгиев, после д-р Иван Бояджиев, но ми казаха, че те били вече ангажирани от Борис Николов, но не можело същите адвокати да защитават двама ни, понеже сме обвинени по едно и също дело. Най-после се досетих за адвоката Христофор Цонев, с когото

също бях запознат още по време на ревизията ни.

Получих вече и разрешение да вземам книги за прочит, от тия които се намираха в тяхната библиотека. Щеше да ми ги доставя следователя. Това беше вече едно постижение за справяне с бездействието там.

Между другото, бе назначено вещо лице, за да провери представената от мен сметка на ревизорите; тя се отнасяше за изчисление хартията употребена при отпечатване в нашата печатница лекции и беседи от Учителя. Един ден ме срещнаха с това вещо лице, поиска ми някои обяснения. Показа ми своите изчисления и корекции на някои цени от времето когато е купувана тази хартия. Видях, че разликата между моите и негови изчисления не е голяма; оказа се, че вещото лице следваше да се спадне и стойността на купената без фактури хартия, тъй като е вложена в отпечатаните от нас книги.

Поисках от следователя да ми купят тетрадка, за да си правя там изчисления и проверки, за да дам указания на адвоката си. Тези изчисления правих особено след получаване на обвинителния акт и заключението на вещото лице за хартията.

Казаха ми, че като защитник е приет и адвоката д-р Кирил Георгиев, тъй като ние с Борис Николов не сме имали спор относно сумите по нашите отчитания. Дойде да ме посети и д-р Цонев, който имаше да защитава повече отчитането на сумите. При разговора ми с него, осветлих го добре и той използва моите доводи за отчитанията. Макар, че срещата с адвокатите ме насърчаваше, добивах кураж за добрият изход на делото, но за всяко тяхно идване им се заплащаше, та нямахме много сметка от това. При мен идва два-три пъти и д-р Георгиев, но той само ме успокояваше с възможностите да облекчи съдбата ни по този процес. Един път, свиждането ми с адвоката д-р Георгиев, стана в присъствието на следователя ми /той се именуваше Йотов/. Оплаках му се, че много ме тормози безделието и седенето в килията. Той закачливо каза на Йотов - „Давайте им да сеят лук, бе Йотов!" Д-р Георгиев беше интересчия човек и се радваше, че ще вземе доста пари при нашата защита. Това го блазнеше още когато преди задържането ни, ходехме при него за съвети при ревизията. Каза тогава един път: „Ще получавам много и много пари от Бялото Братство един ден!" Ясно, че сега е искал значителни хонорари за нас.

Д-р Цонев беше по-благороден човек и неговите успокоения повече ми допадаха. При разговорите ни, моето становище беше, че нямат право да ни съдят, защото Бялото Братство нямаше заверен устав /това властта бе отказала да направи/, следователно не е юридическа личност и не е длъжно да се отчита пред Държавен контрол и пред финансовите власти. Освен това и самата наша организация - Бяло Братство не ни обвинява в злоупотреба. Напротив, от цялата страна имаше изложения пред следователя и пред съда, че ни познават добре, дали са ни пълно право да управляваме средствата на Братството. Отчитали сме се всяка година пред Върховният братски съвет, нашите отчети са приемани и одобрени. В тези изложения се изказваше и доволството, че сме отпечатали книги на Учителя, от които се ползват всички членове на Братството.

След връчване на обвинителния акт, една вечер ме изведоха от килията, изкачиха ме на по-горен етаж и стигнахме до непознати за мен места. Въведоха ме в една обширна стая, личеше че е канцелария на видно началство. Познах там моят следовател Йотов, както и другият - когото вече знаех, че е такъв, на Борис Николов. Изненадах се - там беше и прокурора Руменов. Естествено беше, прокурорът да се среща с

подсъдимите, на които е връчен обвинителен акт, за да чуе от тях, ако имат да кажат нещо съществено по обвинението. Разбрах, че затова е дошъл при нас и Руменов. Поканиха ме да седна - всички имаха тържествен вид, особено следователите, които бяха довели докрай такова едно следствие като нашето.

Прокурорът ме запита, получил ли съм обвинителния акт, ако съм го проучил, имам ли да кажа нещо по него. Казах, че от мен се иска отчитането на сумите минали през касата, а това съм обяснил на моите адвокати по защитата. Затруднението ми беше да изчисля точно употребената за печатане хартия, която бе набавена без фактури. Вземайки предвид фирата от тази хартия, моето отчитане е посочено докрай точно.

В мен имаше известно опасение от някои порядки в ареста, тъй като често нощем се чуваха викове от съседни килии, явно че изтезаваха някого. Помолих само прокурора - да ми се пази здравето, когато се намирам в тия злокобни места. Прокурорът ме запита - нали имат тук лекар, ще искаш да те преглежда. Тогава обясних, че ме тревожат някакви викове на измъчвани хора в ареста, из килиите на нашия коридор. Прокурорът се задоволи да каже, че да гледам в моята килия да няма такива случаи. Моят следовател, като чу какво искам, скочи и тържествено заяви на прокурора: „Жеко не може да каже, че е пипнат с пръст от нас!" Действително, че при разпитите не е имало изтезания върху нас, да правим признания. Само един път следователят ми си позволи да ме подърпа по косата, види се беше недоволен в момента от някой мой отговор - но това той бе забравил за сега, а може би не го е считал и за наказание.

След тия десетина минути, които прекарах в стаята, прокурорът даде някакъв знак на следователя и той повика милиционерите да ме изведат. Казаха ми, че съм свободен и ме отпратиха, а аз само се сбогувах и се прибрах в килията. Явно беше, че следваше да поговорят повече с Борис Николов, затова приключиха по-рано с мен.

68. ПЪРВО ГЛЕДАНЕ НА ДЕЛОТО НИ

При тия обстоятелства, стана явен и деня за насрочване и гледане делото ни - 19 март 1959 г., пред Софийския областен съд. Преди тази дата, следователят ни се погрижи, да ни се донесат по-нови дрехи от дома, за да бъдем добре облечени, когато ще се появим в съда. За мен, изпратили у дома да поискат новият ми костюм. Веска се изненадала и казала, че не дава новият ми костюм - имал съм костюм, с който в момента съм облечен и друг не дава! /За нея, облеклото, което носи човек в такива дни, е прието със страдалчески вибрации - нека се пази чист поне единственият по-спретнат костюм, който съм имал тогава/. При нейният отказ, наредиха ми да предам панталона, с който бях облечен, та го позакърпиха в шивалнята, поизгладили го добре и като се облякох с него, станах по-представителен. В деня на делото изглежда, че някой от адвокатите е говорил на Веска и тя се съгласила да изпрати по-новият ми костюм, та на делото бях облечен с него.

Сутринта, на 19 март, когато трябваше да отидем в съда, отведоха ни в изходните помещения на затвора. Там за пръв път се видяхме с Борис. Докато очакваха да дойде колата да ни отведе, останахме за момент сами. След като бях мислил много по нашата обща съдба, използвах случая и тихо казах на Борис: „Ще ни спаси само, това, че не сме юридическа личност!" Той не отговори нищо. Отведоха ни със заключена кола до

Съдебната палата. Още почакахме в някакво помещение докато ни въведат в съдебната зала. В тази Съдебна палата бях влизал и излизал много пъти, било при нотариуса, било за разглеждане търговски дела, но никога не бях допускал, че ще бъда подсъдим за наказателна отговорност.

И така, ето ни в съдебната зала, изпълнена с наши приятели, братя и сестри, дошли да присъстват на делото. Всички ни гледаха с умиление за нашата незавидна съдба. Там бяха Веска, синът ни Благи и нейната сестра Мара. Те, в тия 6-7 месеца преживяха много тормоз. Присъствуваха и адвокатите ни д-р Кирил Георгиев, д-р Иван Бояджиев, д-р Христофор Цонев, а ние двамата застанахме при „подсъдимата скамейка". Това ужасно място, гдето никому не пожелавам да стои!

Първата работа на съда беше, подсъдимите да изслушаме обвинителния акт.

Правилото е да бъдем прави при четенето, но в случая, за да не се измъчиме, съдът реши да седнем.

Обвиниха ни:

1. За неотчетени суми: мен, като касиер, за около 40 000 лева, а Борис за спорната сума от 1,200,000 лева по покупката на печатарската машина.

2. За недостатъчно добре управляване на братското имущество и за изгубени братски вещи: един бинокъл, далекогледна тръба и други.

3. За недекларирани златни монети, които вече бяха конфискувани в полза на държавата /77 и 3/4 наполеони и 77 3/4 турски лири/.

Адвокатите бяха се погрижили да посочат свидетели, които да потвърдят факти в наша полза; те също бяха в залата. С всичкото си злорадство, там беше и Никола Антов, като прокурорски свидетел, но разбира се, презиран от всички почтени хора, които бяха в залата.

Както е редът. След прочитане на обвинителния акт, даде се думата на нас обвиняемите. Мен ме изведоха навън, за да се изкаже първо Борис. Както научих след излизането ни от затвора, Борис е говорил с голямо достойнство и от обвиняем се е представил като обвинител! Той ще има грижата, да предаде в своите спомени какво е говорил и от какво се е ръководител в своите идеи, като ученик на Бялото Братство.

Въведоха и мен наново в залата, за да дам и аз обяснения за работите, засягащи моето обвинение. Една от тежките ми отговорности, беше изгарянето на тефтерчето със сметките, тъй като в него имало данни, уличаващи и други лица, подпадащи на съд.

Обясних и положението със златните монети - не сме ги декларирали, тъй като ги считахме за реликви, музейни вещи, до които се е докосвал Учителят. Той ги е пазил, а също и ний бяхме длъжни да ги пазим като реликви.

За няколкото разписки от каруцарят Иван Петров, дошли при мен без неговият подпис - обясних, че бях поставил името му на мястото за подписване, но без да подправям неговият подпис.

След тия обяснения, прокурорът запита ревизора Самуил Захариев, дали ме счита като добър счетоводител, а той потвърди това.

69. РАЗПИТ НА СВИДЕТЕЛИТЕ

Адвокатите бяха се погрижили да посочат свидетели, които да дадат показания пред съда, най-вече да се очертае какъв живот сме водили, че във всяко отношение сме били примерни хора. Никога не сме водили разточителен живот, нито сме харчили пари без сметка. За мен, например, свидетелката Еленка Андреева каза, че на нея й е правило

впечатление, как аз съм ходил с много прост костюм, с протрити лакти на сакото. Действително, моята заплата не ми позволяваше да си купувам и да нося все нови дрехи. Износвах ония стари палта и панталони, които се даваха с купони през оскъдните години 1945/46.

Свидетелят Васил Керемидчиев, бивш мой колега във фирмата гдето работех, също изтъкна неговите много добри впечатления от моят живот. Той изтъкна, че съм голям алтурист. Описа един случай, когато мен и шефа на фирмата ни държаха отговорни, че сме продавали стоки на по-високи цени. Всъщност наказание е трябвало да понесе шефа, защото не е обърнал внимание, какво вършат неговите служители, но как тогава аз съм поел върху себе си отговорността. Това съм направил от хуманни чувства към семейството на шефа, дето тъкмо в тия дни се очакваше жена му да роди.

За Борис - много свидетели го описаха като крайно добродетелен и справедлив човек. Даже имаше свидетел-комунист, който каза как му е помагал парично, как на други е дал работа при себе си като мозайкаджия, та по такъв начин да избегне преследване от полицията. За него също се потвърди, че е водил примерен живот, че от занаята си майстор мозайкаджия, е печелил достатъчно за да живее добре. И той не е водил разточителен живот.

Особено категорични бяха свидетелите - вещи лица. Такъв беше и Драгомир Василев, който като експерт-счетоводител и юрист, направи анализ на сметките ни, в които не се намират улики на злоупотреба. Неговото изложение беше така обстойно и ясно, че защитникът ни д-р Кирил Георгиев му го е поискал и го е представил в съда, като своя писмена защита пред съда.

Прокурорът внимателно изслушваше всички показания. В едно от заседанията на съда, той отсъствуваше, но беше заместен от негов помощник. Този нов човек в делото, ми зададе въпрос, дали Учителят ми е възлагал работа с пари и сметки. Аз отговорих - че не е. /А после се досетих, че в момента ми бе излязло от ума за по-раншните години - 1924-1928, когато услужвах на първата братска печатничка, както и това, че няколко години бях представител за поръчка на книги от братя и сестри от цялата страна/. В друго заседание, пак същият прокурор ме запита, нали Учителят ни е учил да говорим истината, а защо съм лъгал. Отговорих, че изобщо не съм лъгал, без да разбера в момента, какъв случай той има предвид.

Защитниците, трима, или четирима адвокати се изказаха, най-после, като направиха всичко необходимо, за да бъдем облекчени. Понеже между мен и Борис нямахме спорни въпроси, всеки от адвокатите застъпваше в защитата си, както Борис, така и мен. Така съденето ни продължи три дена, но в последният момент, идва при мен адвоката ни Кирил Георгиев, който беше последен в изказванията си и ми каза, че трябва да поискаме отлагане на делото, тъй като ще трябва да представим още доказателства в наша полза. Аз разбира се възразих, че не съм съгласен, а напротив трябва да искаме от съда да ни оправдае - да бъдем освободени! /Колко съм бил наивен и тогава!/ Адвокатът обаче настояваше, че отлагането е необходимо, че ще имаме полза и че Борис е съгласен. Значи, нямаше какво да правя и аз също дадох съгласие за отлагане; не ми се искаше повече да прекарвам в тия килии на затвора и режима на Държавна сигурност.

Позволиха ни за малко да се видим с домашните си и аз размених няколко думи с Веска и Благи, а те се опитаха да ме насърчат. Но,

Видяхме се пак с нашите домашни, но в душите ни имаше спокойствие, че сме с чиста съвест. Веска можа да ми предаде нещата за ядене, които бе донесла, като взаимно се утешавахме, че всичко ще се превърне на добро.

Отведоха ни пак в килиите, а още на другия ден, следователят ни съобщи, че наскоро ще бъдем препратени в Софийския централен затвор.

71. ЗАТВОРИТЕ

В затворите на София, Стара Загора, Белене и пак Стара Загора /годините 1959, 1960, 1961, 1962/

Тази част ще започна с един кратък разговор, воден между един затворник и мен, в присъствието на дежурния надзирател, в двора на Старозагорския затвор. Това беше вече през 1962 година. Аз бях из дворовата градина и след като си свърших работата там, минах край надзирателя и затворника. Спирам се за нещо край тях, а затворникът се обърна към мен и ме пита: „Бай Жеко, бе! Ти си добър човек, кротък - не пушиш тютюн, не пиеш, с никого не се караш, а защо са те довели тук, да бъдеш затворник? Отговорих му кратко: „Все съм нарушил някой закон и затова са ме осъдили да бъда затворник". Като чу моят отговор, надзирателят се обади: „Ето виж, правилен отговор! А другите затворници, всички казват - Не съм виновен, нищо престъпно не съм извършил и нямаха право да ме съдят и затварят!"

И така, на втория ден, следователят Йотов изпълни думата си - препрати ни в Софийския централен затвор. Това беше едно преминаване по разни коридори, качиха ни на най-горния етаж, а както се оказа, там бяха килиите на осъдените на смърт. Въведоха ни в една килия срещу тяхните, гдето заварихме още 4-5 души затворници. Като си поразказаха патилата, разбрах, че това са все политически затворници: едни съдени за бягство зад граница, други за шпионаж или за изказвания против властта. Те всички се зарадваха, че между тях идва нов човек, с когото ще се разговорят, ще имат малко разнообразие. Тази нова обстановка и за мен бе облекчение. Намерих се между повече хора, затворническият режим беше сравнително по-лек от този в ареста. При това, два пъти на ден се излизаше по един час „на каре" - така се наричаше разходката, която затворниците правеха в двора. Там има нарочна площ, край нея алея във вид на квадрат и там, двама по двама, затворниците се разхождаха и разговарят. Изобщо, видя ми се весела работа!

С Борис бяхме разделени, той беше в друга килия, като затворник с по-голяма присъда. Но сега, на карето се събрахме за пръв път и разговаряхме доста. За съжаление, Борис беше доста слаб, оплака ми се, че стомаха му не работи. Каквото изяде, след малко го повръща - даже чай не е могъл да задържа. Така ние се виждахме с него 4-5 дена, а след това не излизаше на каре. Някои от затворниците казаха, че е в болницата при затвора, гдето го оперирали против язва.

Животът ни в килията бе интересен. Водеха се разговори, имахме книги за четене, давани от библиотеката на затвора. Все пак, в килията ни имаше и един много нажален човек - това беше един евреин, на средна възраст. Беше обвинен в шпионаж и осъден за 12 години. Постоянно плачеше, вайкаше се: „Какво ще стане сега с жена ми, с какво ще преживява..."

Там се оказа и оня забележителен мъж от време на следствието ни, който ми бе направил впечатление, че е облечен с войнишки дрехи. Делото му е гледано малко преди нашето дело. Обвинението му е, че пишел и разпространявал позиви против властта. За тази дейност му дали 4 години затвор. С него, впоследствие станахме приятели, беше интелигентен човек, работил е в Пловдивската народна библиотека. Когато слушахме евреинът да се окайва за съдбата си, по-старите затворници го успокояваха, че ще го пуснат по-рано. А аз на всички там, казвах при тия случаи - „Живея с голямо спокойствие, че всеки ден ме води към свободата!" Тази моя формула много се хареса на един от старите затворници и ме похвали. Все пак, всеки затворник имаше известна надежда за по-добро бъдеще!

Така минаха около 15 дена. Разбрахме тогава как страдат „смъртните". Бяха усамотени в килиите си, там никой не влизаше - оставяха им храната отвън, а също и ако им се купуваше нещо. Разбира се и на нас не се позволяваше да видим кои са тези затворници.

През това време, нямах никакви сведения за Борис, но се знаеше, че още е в болницата

Една заран, влезе при нас един старшина-надзирател и ни запита: „Има ли желаещи да отидат на работа?" Питам: „Где и каква ще е работата?" Поясни, че ще бъдем в шивалнята при затвора - работата е лека - шиене копчета, чистене конци, останали по ушитите дрехи и други подобни. Аз и други някои се съгласихме и старшината ни записа, за да бъдем представени за работници.

Наистина, след няколко дена ни изведоха от тази килия и ни настаниха в другия коридор, в долните етажи, гдето живееха работещите затворници. Явихме се сутринта в шивалнята. Виждам, че там работят 40-50 затворници, които шиеха с шевни машини дочено облекло - работни панталони и куртки. Ушитото предаваха на други работници, пак затворници, наречени „ръкаджии", които зашиваха наръка копчета, изчистваха конците и ги предаваха за гладене. При тези ръкаджии се наредих и аз. Ето ме работещ!

Работата в шивалнята беше развлечение за всички. Нямаше някакви пресилени планове, а кой каквото можеше да изработи, само да бъде качествено. Мен ме причислиха към ония, които шиеха копчета и изчистваха конците. Казаха ми - „Иди там при бай Генчо, той ще ти покаже каквото трябва". Този бай Генчо всъщност се наричаше Евгений Майрович - машинен инженер по професия. Изтърпяваше присъда от 10-12 години, осъден за „диверсантство". И с него се сприятелихме, а впоследствие ми разказа подробно как е работил и живял, с какво старание е работил и организирал работата си, та винаги е имал успех. Освен това, съумявал е да се подрежда така, че да му е удобно и да има известен уют, макар и далече от семейството си. Работил е много години в Димитровград. Негови завистници са нагласили някои работи и ето го - политически престъпник. Когато и аз му описах причините за моето съдене, той като ме изслуша, от свое гледище каза: „Ако не съм бил в Братството, не ще съм имал тази съдба". Един вид - Учителят със своите идеи е станал причина за моята съдба. Аз не се заемах да му обяснявам повече, но това твърдение ми даде повод да размисля и преценя, че благодарение на Учителя аз се издигнах в живота така, че и сега душата ми е изпълнена с благодарност към Него.

Този бай Генчо, след две години бе освободен, благодарение, че имаше дъщеря - адвокат в София. Тя използва свои връзки и намери момент да поиска ревизия на делото му, като издействува помилването

на баща си. Имаше често такива случаи за помилване на затворници. Всичко това събуждаше у мен желание и аз да имам, да доживея подобна участ - помилване!

Другият човек с когото се сприятелих в шивалнята, беше Димитър Илиев, също софиянец, на средна възраст, сравнително искрен по характер. С него често разговаряхме по разни въпроси, като интелигентен човек, можеше да говори по всякакви теми. Неговата присъда беше малка и също го освободиха предварително. Не по-малко приятелство имахме и с Йордан Русков, за когото имах впечатления още от времето на ареста, бяхме новодошли в килията, дойдохме на работа и в шивалнята. Сега всички бяхме на работа в шивалнята, но когато ни преместиха в Стара Загора, Русков се издигна като библиотекар. По него време, решиха да издават нещо като вестниче за работещите затворници, разбира се, най-подходящ за редактор беше Русков. Той често ме викаше в библиотеката да му пиша статии и други на машината.

Този живот в шивалнята на Софийския затвор, продължи до края на 1959 година. Заговори се по едно време, че персонала в шивалнята, които бе само от политически затворници, ще се подмени с криминалисти. Действително, практикуваше се от администрацията, да се извършват такива промени.

Така в края на 1959 година, нас ни извадиха постепенно от работата в шивалнята, оставиха ни 10-15 души в няколко килии, гдето престояхме 4-5 дена. Една заран, качиха ни в кола и ни отведоха на гарата, а оттам във влака за Стара Загора. Разбрахме, че беше решено, там да продължим затворническия живот. С мен бяха Димитър Илиев, Русков и други. Благополучно пътувахме, пазени от милиционер, в отделно купе на вагона. Пътувахме с пътническият влак за Бургас, а като стигнахме в Стара Загора, спряхме в етапното комендантство, за няколко часа. Дойде кола от затвора, с която ни отведоха към новото ни местожителство. Още при влизането ни в двора пред администрацията, а после и в помещенията на килиите, този затвор ми се видя като пансион!

Сега ще кажа нещо, за начина на хранене в тази необикновена обстановка. В затворите се приготовляваха два вида храна: за работещите затворници, за обяд се приготовлява храна с месо, а вечер е постна храна. За неработещите - постна храна: боб, картофи или нещо с зеленчуци. Моя грижа беше, да спазвам вегетарианството и за успеха ми мога да се похваля. Докато бях в София, имах право един път в месеца да получавам колет, но съдържащ не повече от 5-6 кг. храна. Това нещо се използваше от домашните ми, които на определен ден идваха на свиждане. Запазвах донесените продукти: баница, плодове, деликатеси и т.н., та постепенно ги изяждах. Имах и пари, та си купувах от лавката по нещо за ядене. Вземах си от постното ядене в затвора, но внимавах да няма понякога подправка с мас. Това се познаваше от свойството на маста да се разлива върху повърхността, когато олиото бива на капки.

Така, когато ме преместиха в Стара Загора, редовно идваше Веска, един път в месеца и ме запасяваше с най-хубави продукти. Тя използуваше услужливостта на братското семейство Кайрякови, идваше един ден по-рано и е сготвяла някои домашни ястия, носеше ми и прясно мляко, а още в София е разточвала баница. Имах си хубав термос, който сполучвах да напълня с гореща вода, та вечер имах изобилен чай. Така вечерях с чай и сирене, с масло или с донесената баница, която изтрайваше 10-15 дена.

В Стара Загора, както и в София, използвах времето да прочета много книги, повечето художествена литература. Имах право да се

абонирам и за вестници. Докато не бях постъпил на работа в Стара Загора, запознах се и с играта „домино" - единствената позволена в затворите игра. В една от килиите бяхме заедно с един възрастен затворник, на име Стефан Банишорски, от Радомир, по занятие шивач. Беше в затвора втори път - съден, че е говорил против властта. С него бяхме добри приятели и сега постоянно играехме тази игра домино. Все се стараех да го надвивам, тъй като в играта се искаше пресмятане, когато нареждаме плочките с числа. Неговата присъда беше за три години, така, че година след запознаването ни, беше освободен.

В Стара Загора, като пристигнахме бяхме въведени при началника на затвора, нещо като пред комисия. Такъв беше редът във всеки затвор. Всеки от нас си имаше досие, разглеждаха го, запитват това-онова, един вид ни опознаваха. След време, пак ме повикаха при началника и аз използвах случая да помоля, да ме изведат на някоя работа. Там имаше дърводелска работилница, а също и зеленчукова градина, гдето произвеждаха всякакви зеленчуци, нужни за прехраната. След месец, изведоха ме на работа и станах помощник на един затворник, който се грижеше за чистотата в двора, гдето затворниците излизаха на „каре", на разходка преди обяд и следобед. Там се отглеждаха и някои цветя в лехи, според сезона. Имаше и един декар място в двора посят с ягоди. Даваха ни работници от затвора, които под наш контрол работеха и тия вътрешни градини. Аз по-специално имах задача, по всяко време да следя за чистотата, да няма хвърлени книги и други неща. Отвреме-навреме, отговорника с когото работехме, извършваше сменяване на цветята - едни изваждаше, а други засяваше. Помагах му и там, но не може да се каже, че сме се преуморявали. Именуваше се Въсенски, софиянец, осъден за злоупотреба на пари. Жена му беше оперна актриса в Старозагорската опера, но се е развела с него; имаха и дете, което бе оставено на нея. Той, с една дума бе вулгарен човек и като го гледаш, да се чудиш как жена му навремето се е омъжила за него.

В Стара Загора, както и в другите затвори имаше кино, което затворниците един път в седмицата посещаваха срещу евтини билети. Разбира се в салона присъстваше и надзирател, за да поддържа ред. Филмите бяха повечето обикновени, със събития от войните, по-рядко имаше и филми с художествени сюжети и изпълнение.

По едно време, дойде като затворник един военен капелмайстор - музикант, пловдивски жител. Съдили го по обвинение близко до шпионаж, по непредпазливост е разговарял с някого по непозволен въпрос. Този капелмайстор беше интелигентен човек, не възрастен и на него възложиха да образува хор от затворниците. Той подбра подходящи гласове, а и аз като си спомних, че някога бях хорист, пожелах да се включа в хора. Започнахме спявки, понаучихме няколко песни - възрожденски и други, като за нашите способности. Така, когато имаше празници, излизахме да пеем, например на 1 май, на 9 септември и т.н. Една от приятните песни беше руска - „Прощавай милий город..." Сам диригентът понякога изпълняваше нещо соло, като например „Брезички" - пак руска песен.

Все пак, радост беше за затворниците да се виждат с домашните си, един-два пъти в месеца, както и да получават по някое писмо, а и сами те да пишат на своите близки. С това право се ползувах и аз, като с нетърпение очаквах датата на свиждане с Веска или да получа от нея едно писмо. Тази малка свобода, която не всякога се цени навън, за нас бе като слънчев лъч!

По едно време, отчетникът по прехраната е почувствувал нужда от помощник, за да се изготвят счетоводните отчети. В тези отчети се

отбелязваше, какви продукти, хляб и други се употребяват всеки ден за прехрана на затворниците. Предаваха се в края на месеца в главното счетоводство на затвора, за да се отразят надлежно и там, както му е реда. Така, за известно време и мен ме настаниха при него. Той макар, че беше опитен в работата си, като е служил отчетник при военни учреждения и предприятия, сега се почувствувал претоварен, сам да върши всичко. Така, при него вземах участие в попълване всекидневните формуляри, вписвахме ги в съответни ведомости. Така се установяваше какви наличности от продукти трябва да има в склада на края на месеца - правехме си проверка и спокойно можехме да предадем отчитането в счетоводството. Всичко се оформяше според броя на затворниците, които са били на лице, като всеки ден се даваше сведение и от надзирателите.

Като помагах на отчетника, имаше случаи доста време да се губи в проверките. Сядахме двамата, един диктува, други отмята какво е нанесено, стремейки се да открием допусната грешка. В такива случаи, използувах моят опит като счетоводител и успешно намирахме допуснатите грешки. В един случай му препоръчах да извършим проверка по нов начин, малко различен от тоя, който той практикуваше. Моят начин беше, да се проверяват записванията не от началните книжа, а обратно - как са нанесени последните, във ведомостта. Ето, че още при първото прехвърляне на книжата, грешката се откри! Зарадва се, колегата, за успеха и ме поздрави за идеята. За благодарност, възлагаше ми повечето от писмената работа, а той се занимаваше из складовете - приемане и раздаване продуктите, което всъщност не бе приятна работа.

Така изминаха годините 1960 и 1961, но както на всички затворници така и на мен мечтата ми беше, по-скоро да свършат дните на наказанието, да се завърнем по домовете си. Нашето страдание беше, че сме далече от семействата си, но страданието на Веска, например, като жена на затворник, също е имала необикновени изпитания. По едно време, като идваше да ме посети направи ми впечатление, че много е отслабнала, но не ми разказа тогава за нейните патила.

В един случай, бях писал до дома по-дълго писмо, със съвсем обикновено съдържание. Както е редът, това писмо бе отишло на проверка в канцеларията, гдето имаше нарочен доверен човек по служба. Така, но тогава моето писмо ми го върнаха, със забележка да не пиша такива дълги писма. Аз си запазих това писмо, а наскоро бе ред да дойдат домашните ми на свиждане. И така, когато стана това, заведоха ме в помещението за свиждане, наскоро дойдоха Веска със синът ни Благи. Както бе редът, аз имах право да седна, насреща ми седяха домашните; насреща ни, между нас имаше ниска дъсчена преграда. Бях намислил да предам скрито това върнато писмо, макар че разговорът ни ставаше в присъствие на надзирател. Разбира се, имах вътрешна борба, да предам ли писмото или не! Виждах, че е опасно, но все нещо ме подтикваше... По едно време, като ми се стори, че надзирателят е настрана, бутнах писмото към сина, но той не разбра какво е това, неопитен, взе го и заразглежда какво е. В това време, надзирателят забеляза какво правим и грабна писмото. Негова длъжност беше, да предотвратява такива постъпки. Поисках да ми го върне, като казах, че писмото е мое с обикновено съдържание. Той обаче го задържа. Не само това, но нареди и да прекратим свиждането - домашните си отидоха, а след тях и аз се прибрах. Очаквах, че ще има наказание за постъпката ми, тъй като надзирателят е докладвал; разбира се за неговата изпълнителност, получил е похвала. Аз продължавах да работя из двора, гдето тогава ми беше работата - бях

все в недоумение, какво ли ще ме сполети. Наскоро, среща ме един от помощник-началниците, който беше с по-мек характер, спира ме и ми казва: „Какво беше това писмо, та го даваш на сина си? Нали знаеш, че е забранено! Само от тебе не очаквах такава постъпка". Аз можах само да отговоря, че си позволих това, понеже писмото беше проверено и прегледано в канцеларията. Той ме посмъмри още нещо и така си отмина. Благодарение, че писмото ми съдържаше съвсем обикновени неща - какво да ми донесат и т.н., но нямаше някакви оплаквания или неприятни неща за администрацията на затвора. Така за случая не последва някакво наказание.

72. БЕЛЕНЕ

Към краят на 1961 година, започна се едно раздвижване, разместване на затворниците от Старозагорския затвор. Разбира се, че там ще останат само по-младите, а възрастните ще бъдат преместени другаде. Наистина, започнаха на групи от по десетина души да заминават: едни за Пазарджик, други - за Белене или Плевен. Това ставаше независимо от остатъка време по присъдите. Може би се целеше, тия които скоро ще излязат на свобода, да поживеят малко и в по-тежък режим. Всякъде другаде беше не тъй леко, както в Стара Загора.

Аз продължавах да работя из двора, пак като помощник на Въсенски. Дойде и пролетта, но ето, че една заран ми съобщиха да прибера багажа си, понеже заедно с други затворници ще заминаваме. В начало не се знаеше къде се местим; групата ни беше 12 души, все симпатични хора. Симпатизирахме си едни на други, понеже участта ни е еднаква. Такива местения са доста неприятни, защото на 2-3 места се пренощува в така наречените етапни комендантства по гарите. В Стара Загора ни качиха на влака и към 2 часа след обяд пристигнахме на гара Горна Оряховица. Заведоха ни в помещението за пренощуване, за да чакаме на другата сутрин влак, който ще ни отведе през гара Левски за Свищов - Белене. Като наближи да пристигне влака Варна-София, отведоха ни на мястото за качване; стана и това, потеглихме към гара Левски, гдето пристигнахме към обяд. Оттам - на влака за Белене. За мен беше особено трудно да пренасям багажа си - имах сандъче дрехи и вещи, малък вързоп с одеала, и плюс това торба с продукти за ядене. Най-после пристигнахме надвечер в Белене, но трябваше и тук, в някакво помещение вън от селото, близко до Дунава да се пренощува.

През време на пътуването, имах доста време да размишлявам, по каква причина и мен ме изпращат в Белене. Дойдох до заключение, че това се извърши от втория заместник на началника на затвора в Стара Загора. Той бе по-млад и имаше служба да следи за политическото поведение на затворниците. Може би имаше „зъб" на мен, поради случая с онова писмо. Него време, началникът беше в отпуск, та този помощник използва случая да се разправи с мен. Но, по-нататък ще опиша, как някога съдбата нарежда нещата така, че праведникът вместо наказание, получава облекчение!

И така, нашата група пренощува край този „ръкав", който отделя село Белене от острова със същото име. До нашето помещение шумеше водата на Дунава, чувствуваше се прохлада, затова запалихме печката. След малко общи разговори, приготвихме се за нощуване. Всеки бе замислен за своята съдба - какво ли имаше да се преживее в този остров Белене, прочут със страданията на хиляди и хиляди българи, минали през

него за своите присъди. Като верующ човек, всяка моя стъпка се съпровождаше с братските молитви - Добрата молитва и 91 Псалом.

Сутринта, преминахме моста построен върху понтонни лодки и така прехвърлихме ръкава на Дунава. След това се присъединихме към колата, която бе натоварила багажа ни - имаше да изминем около 12 км. път, докато пристигнем до голямото здание сред самият остров, общежитие за затворниците. Настаниха и нас в спалните помещения; мен ми се падна да бъда в голяма стая - все непознати хора, имаха суров изглед, все политически затворници с доста големи присъди. Стаята беше заета с около 30 легла, но само сламеници, наредени край стените. По средата имаше пътека, но като нямаше друго място, моят сламеник се намести на пътеката, а багажа ми край мен. Имаше и други като мен.

На другият ден ни зачислиха в бригадата, с която щяхме да ходим на работа. В какво се състоеше работата ни? - Целият остров беше обраснал с върби - все стари дървета. Бригадата отива на определен район, носеха големи триони - „жаги". С тях отрязваха от дъно дърветата, други с брадви отсичаха клоните, а трети пренасяха и разпределяха този материал, използваше се една част за нарязване дъски, други за горене, а най-после, подходящи се отделяха и за плетене кошници и други неща. В тия места, човек трябва да бъде обут със здрави обуща, както и да има работни дрехи, каквито се дават от службата там. Ходих и аз, пренасях клони и така нататък, както другите. На обед, донесоха храна - боб или картофи-чорба. Вечерта се завърнахме в помещенията и започваше почивката. Всеки се разговаряше тихо с другаря си, не се чуваше песен или веселие. Не се чуваше и радио. Имаше лавка, но слабо снабдявана с продукти. Отдалечеността от селото влияеше, защото не се разполагаше и с много транспорт. Мен ме интересуваше, да си купувам поне сирене и масло, а и такова не пристигаше.

За преживяваните тук събития, се разказаха много работи. Животът се е влошавал, когато в някой сезон са прииждали водите на Дунава. Тогава се е наводнявал целия остров, даже е идвала и до самите жилищни помещения. Последните, макар и построени на най-високото място на острова, така са бивали обградени с вода, че никой не е могъл да мръдне навън. Със страх се е следяло течението на водите - стигало се е дотам, че е предстояло да се извозят хората оттатък Дунава.

На много места из района на жилищата, има направено нещо като чардаци, високи 5-6 метра и там стоеше милиционер на пост, въоръжен, за да наблюдава. Имаше право и да стреля, ако някой затворник минеше по непозволено място.

Моята първа работа като пристигнах, беше да се обадя на Веска, че съм преместен в Белене. Описах й, че за нея ще бъде трудно да идва в Белене на свиждане, както и за мен да изминавам 12 километра път. Казах й също, да ми пише само кратки писма. Не си спомням, дали успях да получа в Белене писмо от нея.

Както е редът по затворите и в Белене трябваше да се явим пред комисия, да се запознаят с нас „новодошлите". На четвъртият ден ни повикаха в помещенията на администрацията, явихме се и всеки от нас влизаше при комисията. Там беше началникът на този затвор, негови помощници и други лица, един от други по-строги. Когато дойде моят ред, влязох спокойно. Разговорът водеше началника - видя ми се благороден и кротък човек, разгръщаше досието ми, поглеждаше към мен и ми зададе няколко въпроса. Навярно откри в книжата, че съм религиозен човек и ме запита: „Има ли Господ?" Отговорих, че това е личен въпрос, всеки човек

е свободен да вярва или да не вярва. Той тогава ми каза: „Ние искаме да чуем от тебе..." Отговорих пак - „За мен има Господ!" Би трябвало да разширя отговора си, че вярвам не в този Господ, който е по иконите, старец с бяла брада, а вярвам в този Господ, който е в самият мен. Човек със своят ум не може да обхване даже времето и пространството, които са творения на Бога, а колко повече е трудно да се обхване понятието Бог! По-добре е било, че не съм навлязъл в подробности. Може би ми се зададоха и други въпроси, но спомням си, че един от присъствуващите, навярно помощник-началник, ме погледна и рече: „За такива като тебе имаме и по-строги места, например затвора в Плевен! Там да поживееш!"

Отидох си след срещата с тия хора. Така се зададиха дните, обаче 2-3 дена след явяването ми при комисията, повика ме в кабинета си началника и поведе с мен разговор, че е проучил делото ми и каза: „Ти неправилно си изпратен между политическите затворници! Каква е тази грешка? Твоята присъда е криминална, а защо те водят към политическите затворници?" Казах му, че навярно има грешка още от Държавна сигурност, та така още от София и в Стара Загора ме държат между тях. Началникът пак каза: „Мястото ти не е между тия хора! Те със своите убеждения ще те развалят, ще станеш като тях! Затова ще те изпратя между криминалните затворници, гдето е по-леко, ще прекарваш по-добре". Казах му, че приемам да направи както намира за добре. Каза ми още, че сега няма кола да отива в района, гдето ще ме изпрати, но до 2-3 дена ще има и ще ме изпрати там.

Върнах се аз при хората в жилището, а те ме питат защо ме е викал началника. Казах им, че проучава досието ми и намира нещо особено в него. Продължих да ходя на работа, но още на другият ден, някой от нашата стая ми каза: „Твоята присъда не е политическа и ще те изпратят при криминалните". Такива новини бързо се разнасяха между затворниците.

73. ГРЕШКАТА НА ЧЛЕН 68

Така, работите около мен се раздвижиха бързо. Още на третия ден, казаха ми да се приготвя с багажа си и ще вървя за другия лагер. Така и стана. Не видях повече началника, но останах с благодарност, че се намери тук човек, който да изтълкува правилно моята присъда. После разбрах, на какво се дължи това недоразумение. Нас ни съдиха между другото и за недекларирание на златните монети. В него закон има един член 68, в който се определя какво наказание се дава в случай като нашия. По едно съвпадение, има такъв член 68 и в закона, който определя наказанието на бегълците зад граница. Тях считаха за политически престъпници! Изненадах се даже, когато чух, че главният началник на всички затвори и той твърдял, че като сме съдени по чл. 68, ние сме политически. Все пак, периода прекаран между тоя вид затворници допринесе да срещна хора, които заслужават внимание и приятелство, както вече споменах в по-предните страници.

Ключът на благоприятният развой на моите работи, се крие в думите „За мен има Господ!"

И така, на остров Белене, аз отидох в частта на „криминалните", която беше тъкмо до моста, който прехвърля ръкава на Дунава за да се отиде до селото Белене. Прекарах първата нощ в помещенията им, а на другия ден ме зачислиха на работа. Заедно с други работещи, започнахме да изработваме „леси". Това са така преплетени лескови или върбови

прътъ, та се образува нещо като ограда, дълга 5-6 метра. По селата винаги си служат с такива леси, за да ограждат места за кошари на добитъка. Височината им е около 70 сантиметра - за опитен човек изработването им е лесно и бързо. Едва направих 2-3 такива леси и стана обяд. Напускаме работата и както отивах да обядвам, минавам край канцеларията. Излиза писарят и ме пита - „Ти ли си новият, който вчера дойде отгоре?" - Казах: „Аз съм". Спомена и името ми, па ме запита направо: „Искаш ли да се върнеш в Стара Загора?" Казах - „Искам". „Има нареждане да те изпратим там. Щом искаш, приготви се - утре сутринта ще има милиционер, с който ще пътуваш за Стара Загора." Е, как няма да се почувствуваш, че благоприятната вълна те понася от добро към по-добро.

И така, пак започна онова пътуване, което преди две седмици направих, само че сега в обратна посока. При това бях сам. Първо, трябваше да пренощувам в помещението край село Белене, на брега на Дунава. Нямаше никой друг освен мен - нито да отива, нито да се връща. Настаних се, а душата ми пее. Виждали ли сте затворник да пее? - Ето аз бях такъв! Разбрах по интуиция, откъде може да дойде това разпореждане - може да го даде само началника на отдел затвори - София. Кой ще отиде и изпроси това нещо, освен Веска. Тежко я засегнало това, което й писах в първото си писмо от Белене, нали бях й писал да не идва на свиждане. После при свижданията ни в Стара Загора, тя ми обясни подробностите. За мен, тази защита дойде като отплата на Небето, гдето казах - „За мен има Господ!" Мина тази нощ, а следната - преспах в гара Горна Оряховица, ето и сутринта поехме с един милиционер влака за Стара Загора. Разбира се, бях сам в едно купе, а срещу мен седи милиционера. Аз съм си мълчалив и не разговарях с него, но той ме поразпитва това-онова. По едно време ме запита: „Защо не те удавиха там в Дунава, но ще те връщат чак в Стара Загора?" Разбира се, по обяд пристигнахме нашата цел - Стара Загора. Почакахме в етапното комендантство, да дойдат от затвора и ме приемат. След обяд стана и това, като дойде затворническата кола, па заедно с още други пристигнали затворници, отведоха ни към „пансиона", както аз си наричах тамошният затвор. Нямаше вече върби, нямаше плетене на леси и ония отчаяни хора, с които съжителствувах няколко дни на остров Белене.

Надзирателят, който ме прие, получи нареждане да ме отведе в една от килиите за живеене, гдето останах сам три дена. Връщат ме, но останах изолиран от другите затворници. Те любопитстваха и когато нямаше надзирател, току идваха до вратата ми, повдигаха шпионката, па ме и питаха: „Бай Жеко, защо те върнаха?" Нямаше какво да им отговарям, но те разбраха, че е станало грешка с мен и затова пак съм тук.

Изглежда, че в досието ми вече имаше поправка - не трябва вече да бъда в категорията на политическите затворници. Зачислиха ме към други, с повечето, от които се познавах; на работа още не ме извеждаха. След 15 дена, реших да отида при началника и да помоля да ме настани на работа. Той обеща и какво излезе - един ден ме изпратиха в стопанския двор на затвора, гдето имаше някакъв строеж и там помагах в някакви леки работи. Важното беше, че такива излизания вън от сградата на затвора ставаше само за криминалните затворници. След ден-два, ето че ми казаха - ще отидеш да обслужваш зайците! Какво се изискваше, показа ми този, който досега се грижеше за тях. Да им поставям трева да ядат, вода да пият и да им чистя кафезите, в които живеят. Хайде, започнах, а това бяха доста зайци. Използуваха ги за месо, като даваха да ги колят и готвят в стола на чиновниците при затвора. Там се хранеха също

началниците и надзирателите.

Една от трудностите беше, че трябваше да се коси трева от близката ливада и да се пренася до клетките на зайците. А аз, никога не съм работил с коса, затова карах един от затворниците, който беше наблизо, да върши тази работа, а аз пренасях тревата. Всичко добре, но ето, че някаква болест вирулуваше между тия зайци. Още първата сутрин, намирам 4-5 зайци умрели. Вечерта ги оставям живи и здрави, а на сутринта „предали Богу дух." Едва изкарах една седмица с тази работа. Вечер докато настаня тия зайци, да им поставя трева, вода, чистене - прибирах се в килията едва към 9 часа. Даже един от надзирателите се зачудил, че ме няма на проверка, а и след това не се прибирам, та като се върнах ми казва: „Щях вече да те търся".Зайците продължаваха да мрат, началникът идва заедно с някого, ветеринар ли беше, какъв - беше обезпокоително положението. Отидоха си без да разговарят с мен. Добре, че началника разбра, че тази работа не е за човек като мен, та ме изтеглиха оттам. Решиха пак да ме поставят в градината, гдето бях в начало. Сега разликата беше в това, че когато ставаше нужда да се излиза вън от затвора и да отида до стопанството, пускаха ме навън, а като свърша работата, връщах се.

Животът в затворите е такъв, че всеки ден може да докарат нови затворници, а други, като се свърши срокът им, отиваха си. В тия години политическите затворници намаляха. Имаше доста „помилвания" на някои, които се бяха „превъзпитали", та ги освобождаваха чрез „помиловки". От тези новите, които идваха, някои се запознаваха с мен, като ме виждаха навън при работа. Така се позапознах с едного, който беше от родния ми град Ямбол. Беше съден по „начет" и други нередности в службата му. Беше сравнително интелигентен. По едно време го поканиха да заеме службата - да приема и раздава продуктите за прехраната на затворниците. Виждаше му се трудна и отговорна работа. Затова казал на началника, че ще приеме, ако му дадат за помощник мен. Искаше да му върша писмената работа, а той да ходи и извършва доставката на продукти. Най-после, началникът се съгласил, но продължавах да се числя и върша работата си в дворната градина. Гледах повече да бъде в канцеларията, за да върша работата там. По едно време, даже съвсем се отдадох на тази работа.

Наближаваше 9 септември 1962 година. Пред такива празници винаги имаше особено старание от страна на началниците на затвора, отвън и отвътре да бъде в прилично състояние. Една заран, началникът като идвал на работа, вижда че декоративните храсти и алеите край входа, искат почистване и подреждане. Издаде заповед - всички работещи по домакински обекти, да излязат и извършат тази работа. Определи на моят човек от вътрешните градини, да ръководи. На мен се падна, с градински ножици да подрежа храстите, която работа вършех до обяд. Остана и след обяд да привършим тази задача.

След малка почивка на обяд, следваше пак да излезем на работа вън. Аз вземах ножиците и отидох да работя. Гледам всички други не излизат. Беше много топъл ден, слънцето силно печеше, та оставиха само мен да работя, но и аз карах полека-лека. Обикалях повече край сенките. Работата ми бе на привършване, беше вече към 3 часа след обяд и ми направи впечатление, че една жена идва към затвора, като носи и някакъв товар. Като приближи, загледах се и даже я оприличих на сестра Буча Бехар от София, понеже беше височка на ръст като нея. Преди да дойде до вратата на затвора, аз се приближих и все не мога да разбера, позната ли ми е или не. Запитах я - кого търси. Тя ми отговори - „Изглежда, че вас

търся!" Едва тогава я познах и казвам: „Но вие сте майката на Добринка! Но нали само един път сме се виждали, затова не те и познах! /Нали бяха идвали преди две години да ме посетят/. Поканих я да седнем на една пейка и тя побърза да ми каже, че ми носи две дини от Любимец! Аз ги приех и отнесох при портала, като обясних на милиционера там, че случайно са ми ги донесли и после ще си ги прибера. Надзирателят ми каза, че като се разговаряме да гледам да не ме видят, а по-скоро да привърша разговора. Отидох аз при гостенката, седнахме и започнахме разговор. Мен очите ми все към вратата и щом видя някой надзирател, бързо отивах и му обяснявах, че моя роднина случайно е дошла, та ме завари на работа. Макар и нередно, те не ми попречиха, само казваха - гледай да не те види началника. Какво ми обясни сестрата: Тя тръгнала тази заран от Любимец с камион и идва в Стара Загора да купи семена за градините им. На тръгване решила да вземе тия две големи дини и да ми ги донесе. Всички в къщи й казват не си прави този труд. Няма да те пуснат да го видиш, нито да му предадеш дините! Тя обаче послушала „вътрешния глас" и ги взела, та каквото стане. Като стигнали в Стара Загора, камионът я оставил уж близо до затвора и тя полека-лека идва. Продължихме да разговаряме около половин час и повече, но си казвам, че все още имаше нещо за казване. Най-после тя стана да си отива в града да купува семената. Аз продължих още един час да довърша работата си, но все се чудех на това събитие. Кък се наредиха работите, аз сутринта да изляза на работа вън от затвора, как след обяд останах, само аз да довърша работата, а на всичко отгоре да посрещна сестрата с нейният ценен тежък товар! Прибрах се, пренесох дините в килията ни и ги пазих като голяма благодат. Бяха нещо забележително.

По него време живеех в една така да кажа „луксозна" стая, заедно с други още работещи - бяхме 15 човека. Тази стая ми бе направила впечатление още при първото ми пристигане в Стара Загора - писах за нея в по-първите ми страници. Тя имаше завеси от по-красив памучен плат, със също такъв се застилаха и леглата - който влезеше, виждаше, че тук живеят по-избрани хора. Вечерта разрязах едната диня и на всекиго от живеещите там, дадох по един резен. Всички се зачудиха на този жест и ядоха с благодарност. Другата диня запазих и ядох от нея няколко дни на обяд, като десерт.

74. ТЪЛКУВАНЕ НА СЪНИЩА

През тия времена, имах и друга една опитност с някои познати затворници. Научих се да тълкувам сънища. Кой знае защо, присъщо е на затворниците да сънуват и то често забележителни сънища във връзка със съдбата им. Като кажех на някого тълкуване на сънят му, ето че това тълкуване се изпълняваше след кратко време. Кажеш на едного, случило се, това което съня показва, той се похвалил на другаря си и гледаш, някой който вярва, идва и той при мен. Разкаже си съня, а аз като бях усвоил известни символи, казвах някакво кратко тълкуване. Имах забележителен случай с млад човек, но по политическа линия бяха му дали тежка присъда. Той беше се помирил с положението си и мъжки караше тази участ. Той тогава завеждаше пералнята в затвора, гдето с голяма перална машина се изпираха дрехите на всички затворници. Той си имаше и работници, които вършеха работата. Идва този приятел една сутрин при мен и ми казва, че сънувал, как минава някъде и му дали един хубав бял хляб. Чуди се, какво ли значи това. Мен веднага ми се даде

тълкувание и му казах: „Ще ти дадат тук някаква хубава работа, някоя нова служба." Така се разделихме. Аз си гледам работата, а към 10 часа, минава един познат затворник и ми казва: „Знаеш ли, че еди кой си - перача, го назначават библиотекар". Той разбира се, не знаеше за съня на приятеля, но идва да ми каже тази новина в затвора. На обяд се видях с него и той радостен ми казва: „Още като постъпих на работа сутринта, началникът ме повика и нареди да приема библиотеката, ставам библиотекар. Виж как излезе съня ми!" Честитих му и аз се зарадвах, защото беше приятен човек.

В друг случай, пак един млад затворник, сподели с мен, че се тревожи, понеже получил писмо от дома, съобщават му, че детето им е тежко болно. Тежко му беше от това известие. Така, след 4-5 дена ми разказва и той какво сънувал през нощта, та да го разтълкувам. Сънува, че това тяхно болно дете, той го носи на гърба си и така върви по пътя. По едно време, снима детето и го оставя на земята. Чуди се сега - да се тревожи ли като е снемал детето и какво значи това. Пак ми се даде едно обяснение и му казах: „Така, както си сънувал, че носиш детето, говори за твоята загриженост, като научи, че е болно. А снемането на детето и оставянето долу на земята, значи, ще престанеш да се грижиш за него - ще оздравее. И наистина, след два дни получи писмо от жена си - детето им оздравяло.

И аз самият, сънувах понякога сънища, но заедно със съня, даваше ми се и тълкувание.

75. ВЕГЕТАРИАНЕЦ В ЗАТВОРА

Така минавах дните на 1962 година. Познатите ми: Русков, Димитър Илиев и много други, един по един бяха освободени, поради привършване присъденото време. Аз продължавах да бъда помощник на едного, завеждащ прехраната. Само изготвях всички книжа и отчета в края на месеца. Работата вървеше добре. В режима на затвора, през пролетта на 1962 г. измениха начина за хранене. В сутерена на затвора, който беше неизползван, приспособиха столова, място за хранене. Наредиха маси, пейки и там на смени, затворниците отиваха да се хранят сутрин, обед и вечер. Престана онова разнасяне храна с баки из килиите, стана някак по-уютно. Като се дадеше сигнал за хранене, всеки вземаше канчето, лъжицата и хляба, и отиваше в столовата. Разсипваше се от готвачите храна на всекиго, нахранвахме се, чувствувахме се в по-културна обстановка. Макар, че бях на работа в канцеларията на прехраната, също отивах да се храня в стола, заедно с другите. Когато яденето не беше постно, носех си своя храна - винаги имах такава, особено, ако наскоро Веска бе идвала на свиждане и ми е донесла изобилно това-онова.

Храненето ставаше в присъствие на надзирател, а понякога идваше и старшият надзирател, за по-голям респект. Един ден, на обяд, минава този старшина край всички, дойде и към нашата маса, а дежурният надзирател му казва: „Той Жеко на яде месо!" При тая новина, главният се спира при мен изненадан и ме пита: „Ти, Жеко, защо не ядеш месо?" Отговорих му - „По убеждение!" Той се почуди, погледа ме и нищо не каза. Значи, досега въпреки осведомеността си, той не е знаел, че съм вегетарианец. Разбира се, това събитие нямаше никакви последствия.

Свижданията с домашните, писмата, вървяха редовно. Даже въведоха практика, когато някой от нас се проявеше добре, отличаваше се в работата и други подобни, позволяваха му да пише допълнително

писма, да има в повече свиждания. Веска идваше редовно, носеше ми изобилно храна и деликатеси, мляко. Тия питателни храни направиха, че напълнях до 70 кг. тегло, каквото никога преди и след това не съм достигал. Два пъти идваха да ме посетят и две сестри от Стара Загора.

Писмо от затвора до сестра му Надя.

гр. Ст. Загора, 5.II.1961 г.

Драга Надя,

Обръщам се едновременно и към Люба, леля, Жени и Жоро- всички, които са край тебе. Правото ми на това извънредно писмо посвещавам на вас, а и вие имате право да ми отговорите; всеки от вас да ми пише по нещо докато се изпълни лист голям колкото настоящия. Да не пропусна да ви благодаря за хубавия кекс, който винаги ми изпращате по Веса.

И така, определено било да получите писмо от затворник и то от един от най-близките ви хора! Винаги си спомням как Жени и Жоро ме посетиха в съда след присъдата. Трогателно е и човек изпитва една радост, когато вижда, че има хора, които милеят за него! Не само вие, но и аз се запитвам често: „Защо съм тук?" Отговорът е само един - да срещам по някой бисер захвърлен в калта, да проверя твърдението на философа, че във всяко човешко същество има искра от величието на Твореца! Нужна е само малко любов към падналия и той ще се отърси от грешките си, ще стане като „добрите" хора. Усилията на обществото са насочени към превъзпитание на тръгналите в погрешна посока и дано скоро човечеството доживее, да изчезнат престъпленията из неговата среда, да изчезнат затворите!

Друго за себе си ще кажа, че съм малко по-добре тук, отколкото в София. Климатът е мек и ми дават подходяща работа, което още повече ме облекчава. Свижданията и писмата са празниците в нашия живот тук. Иван идва от Пловдив през декември. Поканих го да дойдат с Благи на 26 т.м. Ако някой от вас има желание и възможност нека се присъедини към него, ще му струва 100 лв. пътни. Пишете му вие каквото решите.

Чета по вестниците, че София и към нашия край е доста изменена. Може да ми опишете как изглежда сега ул. „Коларовска" (щели да строят блокови жилища вече до „Дърв. шосе"). А какъв е изгледа и на нашия „Изгрев". Дали ще си остане в тоя район на Изгрева?

Вие как прекарвате? Как са Жени и Жоро с работата, наситиха ли се на колата си? Навярно много ги улеснява за отиване на работа и за разходки. Винаги питам Веса как е леля и се радвам, като ми казва, че е здрава. За Люба не се съмнявам, че край вас е добре - не е така самотна. Добавено и четенето на добри книги, ето ти един спокоен живот!

Често гледам разни филми и прегледи. Не мога да открия в тях участието на Жени и Жоро! Не съм прочел може би кой е озвучавал, кой е помощник режисьор и т.н. Дайте ми някои новини от киноизкуството, ще се преместят ли и те в киноцентъра?

След настаняването на нашия Благи на работа в Пловдив, домът ни съвсем се обезлюди. Веса, която е привикнала на оживено общуване, сигурно скучае. Аз й пиша редовно, писах й преди 3-4 дни, но добре е да й дадете да прочете и тия ми редове; това да й бъде за малко развлечение, а и на вас повод да се поразговорите с нея. Тя не обича да задоволява хорското любопитство, но вашата искреност за моята съдба ще я

предразположи към съчувствен разговор. Мисля, че сега е време да ме заместите отчасти в нейното сърце, като намерите път за общуване с нея.

За моята по-нататъшна съдба не знам дали ще има облекчение на срока. Въпреки всичките ми надежди за оправдателна присъда, всяка инстанция бе на старото мнение! Вече изминаха 3 години от определените 8, но как ще се справя с останалите?

Завършвам, като мисля, че ви казах най-необходимото. Поздравлявам ви всички поименно, а също и роднини и приятели, които питат за мен. Извинявайте за почерка ми. Върху плика на писмото ви отбележете: „Извънредно - Заповед N 21, Жеко Панайотов Жеков -I/2 - Контр. N 6."

76. ТУНЕЛ В ЗАТВОРА ЗА БЯГСТВО

Ще опиша един случай - опит за бягство от затвора в Стара Загора. Това беше през лятото на 1962 година. Между другите затворници, които работеха в дърводелската работилница при затвора, имаше един сравнително млад човек. Беше родом от към Хасковско. Впоследствие слушах като разказваха за него, че бил непоправим в характерното си отношение към властта. Не знам от кой затвор бяха го преместили тук, но все гледал да избяга навън, пак го хващат и така, само отежнявал присъдите си. Какво намислил да прави в Стара Загора, разбра се накрая. Една сутрин, разшетаха се надзиратели, чиновници, па и началника, отиват в едно място, гдето обикновено отиващите на работа вън, оставят работния инструмент - кирки, лопати, лостове и т.н. Там се е влизало рядко, а и никой не обръща внимание, кой за какво влиза и излиза. Какво се оказало? Тунел, по посока към големите стени на затвора. Още няколко метра и ето тунела е вън от стената. Излизай и бягай! Та какво разказваха. Този упорит затворник, свършил цялата тази работа, имал и някой негов близък другар, който му помагал. Колко време са работили, но никой не ги разбрал. Използували са всяка свободна минута, когато другите на обед почиват или се разхождат, те двамата тунел копят. Какво направиха след като ги хванали през време на копането, не се разказа и остана в тайна. Обясняваха някои затворници, че те са били открити много отдавна в това което правят, но нарочно ги оставят докрай, като във фаталния момент - хващат ги. Може и така да е.

77. КРАЯТ НА ИЗПИТАНИЕТО

Така се нижеха дните през края на лятото и през есента. В тия размествания на затворниците, ето че дойде ред и на отговорника по градините в двора - Въсенски. Изпратиха го в Кюстендил, гдето затворът не бе голям, но там изпращаха хора, прекарали болестта туберкулоза. Въсенски минаваше за такъв. Сега аз станах отговорник и на мен дадоха помощник. Понеже бях доста ангажиран в прехраната, гледах помощникът да върши каквото трябва. Само излизах да му кажа, да гледа всичко да бъде в ред. При това, сега нямахме грижи за цветята и други летни работи. За празника 7 ноември - Октомврийската революция, трябваше пак да подредим двора, да се направи някаква украса. Вземах пак работници, изчистиха изникналата трева, вземахме вар и с нея измазахме малките плочки по границите на алеите. Също, обръщаше се внимание и на стъпалата на стълбите, отвън, по които се влизаше от двора в

помещенията. Измазват се само бордюрите на стъпалата с бяла вар. Като направихме това, което трябва, ето че целият двор светна. Виждаше се, че е празнично, готови сме за 7 ноември. Като наближи празникът, ето главният надзирател застана на стълбата и погледна за извършеното в двора. Остана доволен и каза на някои негови хора, които бяха там: „Кой казва, че само Въсенски може да урежда двора? Ето, че и без него е станало по-хубаво!" Това ни бе наградата.

Аз продължавах да работя в прехраната, всичко отиваше по реда си. В тия дни, започнаха да се разнасят приятни за затворниците слухове: По-опитните затворници, подсказваха: „Момчета, ще има пускане! Кураж!" През месец декември, взе да се чува, че се приготовлява списък на тия, които ще бъдат освободени с пълна амнистия. Взеха и на мен да казват, че ще бъда в списъка.

Още през пролетта, в управлението на затвора бяха направени някои нововъведения. Назначиха помощник-началници, като всеки от тях имаше служба отговорник за дадена група-политически или криминални затворници. Те бяха кротки хора, движеха се между затворниците и бяха в услуга на главния началник. Един ден, както бях в канцеларията на прехраната, сам, тъкмо довършвах един сбор на ведомостта, отварят се вратата и чувствувам, че влизат хора, но аз все още няколко секунди довършвам събирането. Като привърших, вдигнах глава и гледам, влязли - главният надзирател и отговорникът на криминалните затворници. Веднага станах и ги поздравих. Питат ме какво правя и казах, че подготвям книжата за отчета. Главният надзирател подхвана: „Жеко, правят списъците, кой ще бъде помилван, но тебе няма да те пуснем!" Аз спокойно отговорих: „И тук може да се живее!" А отговорникът поправи: „То не се знае още, кои ще бъдат в списъка".

Така вървяха дните. Два-три дена преди края на декември 1962 година, вече ни казаха, кои ще бъдат в списъците. На 30 декември, следобед ни казаха, всеки да си стегне багажа и да слезем долу, при „колелото". /Това е название на мястото към изхода, отгдето започваха четири коридора, водещи из помещенията/. Така и направихме, слязохме долу и всеки седи край багажа си. Всичко е наред. Това чакане продължи 4 часа. Най-после, в 7 часа вечерта ни казаха пак да се върнем в килиите, да отнесем и багажа си. Ето ти неразбория. Но разбрахме, че се е очаквало да дойде някой „главен" от София, който ще обяви нареждането за амнистия. Отишъл първо в затвора в Пазарджик, гдето се забавил. Ще остане при нас да дойде сутринта.

Действително, на сутринта - това е вече 31 декември, пак стягаме багажа си, снемаме го на двора при изхода. Според нареждането, заставаме там в очакване. В това време, обаче, аз все съм със задължението, да приготвя на 31.XII. положението за прехраната и да предам ведомостта, както всякога се върши това. Багажът ме очаква, но аз продължавам да работя и давам ухо, дали почват формалностите по извикването. Но в моята работа, има нещо, което не позволява да се довърши! Това можеше да стане, само като се извести на 31 декември вечерта, колко затворници остават, за да им се изчисли храната и т.н. Виждам, че времето наближава, затова намирам главния счетоводител и му казвам тия неща. Той беше симпатичен човек и ми каза: „Ти остави работата както е и ние ще довършим по-нататък".

Това ме зарадва. Отидох и снемах моя багаж, наредих се както другите. Тъкмо се готвеха да четат по списък имената на тия, които се освобождават. Преди всичко, видях, че е дошъл от София един полковник, когото снощи очаквахме. Той е човек от Министерството на вътрешните

работи, натоварен от министъра да оповести амнистията и нареждането за освобождаване тия затворници. Полковникът говори доста, но главната мисъл беше, че народната власт, като вижда, че осъдените за противодържавна дейност са се достатъчно осъзнали, в желанието си да бъдат и те полезни, както всички други граждани, постановява освобождаването им. Изказа надежда, че всички като отидат по домовете си, ще се включат с труда си, да бъдат полезни на народното стопанство.

След речта на полковника, започна четенето на списъка. Всеки, който чуеше името си, в присъствието на надзирателите вземаше багажа си /а той предварително биваше проверен от някой надзирател/ и тогава отиваше на портала, прекрачваше този забранен праг и биваше свободен.

Ето, след около половин час, чух и своето име. Багажът ми бе прегледан, вземах го и хайде навън. Преди това, още като се отваряше изходната врата, поглеждах и виждах, че между малкото домашни, дошли да посрещнат близките си, беше и Веска. Като ме видя да излизам, весела и засмяна ме посрещна и ми честити свободата. Така, двамата поехме към града. За багажите ни имаше кола, която ги отнесе на гарата. Там всеки си предаваше своя багаж да пътува по БДЖ, така направих и аз с моя, като го отправих за София.

Ние с Веска имахме много да си говорим, но важното беше, че радостта ни съпровождаше. Като се освободих от багажа, отидохме в домът на братското семейство на Райчо Кайряков, гдето през всичкото време на пребиваването ми в Стара Загора, бяха в услуга на Веска и на мен. Прекарахме там вечерта, а на другия ден - Новата 1963 година, ние изпратени с благопожелания отидохме на гарата и влакът ни понесе за София.

Цялата ми душа беше изпълнена с радост и благодарност към Бога и към Учителя! Слизайки на гара София - свободен, казвах думите: „Благодаря Ти Боже, че стъпвам на земята в София!" Изминаваме с трамвая пътя към Изгрева аз пак: „Благодаря Ти Боже, че стъпвам по улиците на София!" Стигаме Изгрева, пак благодаря и казвам тия думи. Ето, че стигнахме и в нашия дом - пак: „Благодаря Ти Боже, че се завърнах у дома си свободен!"

Още вечерта отидохме в квартирата на брат Боян Боев, гдето имаше събрани много братя и сестри, да честват завръщането ни. Брат Борис беше се завърнал още миналата вечер, но и тази вечер пак се явил при брат Боев, за тържественото честване освобождаването му. Към това честване се присъединих и аз, много приятели ме поздравиха за освобождаването ми. Всички се чудеха, че съм така поправен телесно.

Прибрахме се най-после пак у дома, за да заживеем нашия редовен спокоен живот с Веска.

Синът ни Благи бе на работа в Пловдив, затова не присъствуваше на връщането ми. При него отидохме след няколко дни и се видяхме с него и семейството му.

Слава на Бога, Който разпръсна тъмнината и каза: „ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА!"

Написах тези 28 страници спомени, на пишеща машина през 1975 година.

Жечо Панайотов

78. ИНТЕРЕСЕН СЛУЧАЙ С БРАТ-ЗАТВОРНИК*

(Разказ от Жечо Панайотов)

Преди години, наш брат прекарал известно време в един от българските затвори. Вината му е била толкова неопределена, че са го съдили за неотчитане, а са го поставили между политическите затворници. Това положение, от една страна било по-мъчително, но от друга - за него е било по-добре, че се намирал между по-интелигентни българи, каквито тогава са били политическите затворници. И тяхната вина била, че са имали убеждения, които законите са наказвали.

Братът се успокоявал с мисълта, че всеки ден го води към свободата, към излизането му от затвора. Даже, когато споделял със съдбата на ония които били край него, тази мисъл и на тях се харесвала, надеждата ги подкрепяла да дочакат бъдещите щастливи дни. Но все пак скръбта се е навявала около всички, дните минавали един след друг невесели. Малката радост идвала един път в месеца - да получи писмо от домашните, да им се пише нещо, а най-вече да дойдат лично на свиждане. Работата в разни затворнически работилници и градини, също са били успокоение.

Нашият брат също постъпил на работа - помощник градинар в цветните градини в затворническия двор. Там затворниците два пъти на ден излизали на разходка, да подишат въздух, да се разговарят помежду си, да научат новини и така нататък.

В дните към края на едно лято, наближавало празника девети септември, все още било топло и всеки живеел със своите грижи. Една сутрин, началникът на затвора като идва на работа, минавал през алеята водеща към входа. Видял, че всичко е в прах, вятърът е навял книги и отпадъци, живия плет край алеята неподрязан и въобще не се виждало празничното настроение, което се изисквало. Казал си: „Всички се готвим да отпразнуваме девети септември, ще ни дойдат гости, може би и големци наши началници, трябва цялата тази обстановка да се постави в приличен ред". Влиза в канцеларията си и първото му нареждане било да излязат всички работещи в домакинството, в това число и градинарите, за да почистят алеята вън от затвора, да подкастрят живия плет и да подготвят украсата за празника, който вече наближавал. Така и станало, а между работниците бил и нашия брат. Такова излизане за него било нещо необикновено, защото работата му била във вътрешните градини. Заловили се всички за работа, поуредили каквото трябва и на обяд се прибрали за храна и час-два почивка, а ако е нужно някои да излязат на работа и следобяд.

Отговорникът на градините не му се излизало да работи, тъй като горещината се засилила, слънцето преминало на запад и не било приятно да се препича човек в тия следобедни часове. Затова възложил на нашия брат той да излезе и да продължи подстригването на живия плет с градинарските ножици. Така и станало, но когато братът излязъл на работа, никой друг не дошъл. Той добросъвестно вършил каквото трябва, видял че и сам ще свърши подстригването. След някой час, поседнал на една пейка да си отпочине. Както седнал там, погледнал, че по алеята откъм града идва една жена и носи някакъв багаж. Наближава тя на около стотина метра, но му се сторило, че е позната: средно висока, с бяла

** Забележка на съставителя: Братът е Жечо Панайотов, а майката на Добринка е негова бивша сватя. Записано в София, 24.11.1970 г.*

коса, нито пълна, нито слаба - идва към затвора. Оприличил я даже на една сестра от София, но се почудил какво ли търси там! Когато наближава повече, впечатлението му се изменя - жената е непозната. Става той и отива към нея, запитва я кого търси, с желание да я упъти. Запитва я - „Кого търсите?" Когато тя отговаря - „Изглежда, че вас търся!" Тогава той я познава и изненадан казва: „Ти си майката на Д., сега те познах. Нали сме се виждали само един път, не можах да си спомня и да те позная". Поседнали на пайката и започнали да се разговарят. Какво се оказало? Наложило се, от техния град да дойде тук, за да купи някакви специални семена за градината им. На тръгване, у нея се зародила силната мисъл да посети брата и да му донесе две дини от тяхното производство. Домашните я уговарят, че това е излишно, че няма да я пуснат на свиждане, защото не е определен ден и много още съображения, да не си прави този труд. Въпреки всичко, тя взела динитe, поставя ги в голяма чанта и се качва в един камион, с който пристига. По пътя тя се тревожи, че камионът спира тук и там, явно, че се губи време. Стоварва я камиона край затвора, тя позапитва тогова-оногова и най-после се озовала тъкмо там, гдето брата работи. Станало нещо необикновено, обратно на това, което „здравият разум" би допуснал. Така те се разговорили свободно доста надълго, тя предала двете големи дини и се запътила да свърши другата работа, за която дошла в този град. Вечерта, братът разрязал едната диня и я раздал на живущите с него още десетина души, а другата запазил да я използува като добавка към всекидневната храна.

Остава необяснено, дали молитвата на сестрата при тръгване е била така силна, дали мисълта й подействувала на началника да избере точно този ден за подреждане на алеята, или братът е заслужил това благоволение на Небето, да му се покаже, че над него се бди за добро.

79. ИЗВАДКИ ОТ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ
От Жечо Панайотов във връзка със събитията по процеса и след него

I. Из тома „ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА" /страници 120-137/

Стр. 120. Правилният възглед, правилното разбиране за живота произлиза от послушанието, от връзката на човека с Бога.

Стр. 123. На сегашният човек е нужно да пречисти мислите си, да отделя чистите мисли от нечистите. За да развиеш в себе си една добродетел, трябва да си вътрешно чист. Чрез чистотата ще се освободите от страданията и ще придобиете нужната светлина, за да не се спъвате в живота.

Стр. 125. Докато живееш в Божията Любов, ти ще ходиш при хората, а не те при тебе.

Стр. 126. Мисълта е подобна на парите, с които си служим. Както изваждаш и туряш в джоба си пари, така и мислите идват отнякъде и си отиват. /За фалшивите пари има затвор, а и за фалшивите мисли има закон в природата, която ги хваща и наказва/.

Стр. 128. Лошите мисли и желания са като бомби, които кога й да е ще избухнат.

Стр. 134. Много добродетели има в света, но само онези са твои, на които може всякога да разчиташ.

Стр. 130. Пазете се от изкушенията, които идват, както на сън, така и в будния ви живот.

Стр. 134. Проверявайте себе си, да знаете обичате ли, правите ли добро на хората, готови ли сте да услужвате.

Стр. 135. Когато казвам, че трябва да бъдете музикални, имам предвид музиката като метод за прилагане на Любовта.

Първото нещо, което Любовта дала на човека е музиката. Любовта е наука за музиката. Сама по себе си Любовта е неуловима, но се чувствува и възприема чрез душата /4-то измерение/.

Стр. 136. От всички ваши изпитания, трябва да остане само ТЪРПЕНИЕТО.

Стр. 137. Направете първия опит - да започнете с търпението, втория опит - с милосърдието, третия опит - с чистотата.

II. Из тома „ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ" /VI МЛАДЕЖКИ СЪБОР - 1928 г./

В това томче, Учителят ни поднася беседите на шестия младежки събор - 1928 г. В почти цялата първа беседа Учителя разказва един пример, разглежда го от много страни и ни показва по какъв начин някога природата превъзпитава човека.

Случаят е такъв: Героите на разказа са: граф Карнаций - богат, но саможив човек и неговият съсед Севадин - скромен човек, но голям философ.

Мястото гдето живеят е близо до морето, край което граф Карнаций обичал да се разхожда. Севадин ред години го наблюдавал с желание да приложи светлата идея, която му дошла - да отвори тази душа. Той направил следния опит. Отивал всяка сутрин на морския бряг, преди да е дошъл Карнаций и върху пясъка написвал по едно изречение от някой велик философ, мъдрец или Учител, живяли отначалото на света до последно време. Карнаций идва да се разхожда край морето, вижда написаното на пясъка, намира че изречението е хубаво и се чудел кой го е написал; съжалявал, че вълните на морето ще заличат написаното.

Така се случило няколко дни, все нови и нови изречения се явявали. Карнаций най-после решил да запише това, което се явява на морския бряг. Забелязал, че немного далече от него седи Севадин, веднага го извиква: „Ти си беден, без работа, знаеш ли да пишеш?" Казва му да вземе лист и молив, да върви след него и да записва онова, което ще му каже. На пясъка имало написани няколко изречения.

Карнаций чете, а Севадин записва. Първото изречение било - „Пий от самоизцедения сок на лозовата пръчка". Второто изречение: „Пии от живата вода, която тече". Третото изречение: „Направи най-малкото добро, което никога досега не си направил".

Карнаций оценил тези изречения, но решил, че те трябва и да се приложат. Пожелал да приложи третото изречение и запитал Севадин - „Кое считаш ти за най-малкото добро?" Севадин му отговорил - „Помисли малко". Като си отишъл у дома, Карнаций решил, че трябва да направи това малко добро - да отвори капаците на прозорците на своята стая, които не били отваряни още от времето на майка му. Така той вижда цялата обстановка на стаята си.

На другият ден, на морския бряг вижда написано ново изречение: „Прочети най-прашасалата книга в твоята стая!" Карнаций се досетил,

че има такава книга, от никого не пипана и неотваряна от ред поколения. Взема книгата както е с праха - тя се оказала, че е била Библията, която е била четена от ред поколения - там прочел едно изречение - „Бог е Любов".

Така, граф Карнаций се докосва до ред положения в живота, почва да разсъждава, явяват се у него много противоречия: Бог като е Любов, защо допуща неправди и страдания в света, че съществува смъртта, злото!

В заключение, Учителят казва: Севадин, това сте вие: Карнаций - това са условията, обществото, в което живеете. Намерите ли се пред някое противоречие в живота, то е вашият Карнаций, с него трябва да се заемете и да поправите характера му. Вашият Севадин трябва всеки ден да пише по едно изречение на морския бряг, без да се страхува, че вълните ще заличат усилията му. И ако едно от тия мисли-семенца попадне в ума или сърцето на Карнаций, целта е постигната. Вълните, казва Учителят, са бурния живот, който завлича всичко. Трябва да намерите в себе си този Севадин, който се намира във всеки човек, той трябва да запише в една тетрадка, което се намира на морския бряг. Севадин разбира живота и макар, че не е силен, богат или знатен, за всеки случай може да ви помогне.

Всеки, който иска да проучава другите хора, трябва да направи опита на Севадин, да пише велики мисли на морския бряг и да може да заинтересува граф Карнаций с това. Най-после, Карнаций ще каже: „Велик човек е този, който пише тези изречения на морския бряг, гдето вълните всичко заличават, значи Господ го е изпратил. В такъв случаи, аз мога да приложа тия изречения в живота си.

В края на беседата Учителят препоръчва да държим в ума си примера за Карнаций и Севадин. Те са елементи за разрешение, задачата на вашия живот. Сегашният живот изисква определени убеждения и разбиране на Божествената Истина. Бог иска хора, които могат да носят разумно страданията. Роденият от Бога, грях не прави. Духът Божи е слязъл до всеки едного, който е роден от Бога.

София, 9.XII.1968 г.

III. Из тома „ВСЕ ЩО Е ПИСАНО" беседа „ВЗЕМАНЕ И ДАВАНЕ" - от 6.V.1917 г. /стр.144-146/*

Радвайте се, ако имате криви разбирания и заблуждения, защото Бог е решил да бъде мек и благосклонен към всички слаби, куци, неми, страдащи, онеправдани, заблудени и т.н. Той е Бог на сираците, на бедните, на вдовиците, на страдащите, а не на богатите, ситите, високопоставените. Едно време Бог е бил Бог на Авраама, на Исака, на Якова, а сега е Бог на бедните, на страдащите, на вдовиците. Бог казва: „Моите слуги не извършиха работата ми на земята, както трябва. Сега аз сам слизам на земята, да свърша работата си, да оправя света". Светът ще се оправи, защото Бог работи вече в него. Той слиза на земята, да даде живот на всички, да приемат и приложат Неговото учение, не единично, но за цялото човечество. Ще кажат някои, че са бедни, сакати, слепи. - Не се страхувайте, за вас иде Бог. - За богатите не иде ли Бог? - За тях не иде, защото те нямат нужда от Него. Той се обръща към всички сакати, хроми и слепи, като им казва: Работете всички, колкото можете, за да възприемете моето учение, да станете здрави, силни и богати. Моето

**Забележка:* Тази страница 145 бе обградена лично от Жечо Панайотов.

учение е богата трапеза, на която са сложени вкусни ястия. Яжте от всички Божии блага, радвайте се и веселете се. Желая, ушите на всички да бъдат отворени, да слушат и да прилагат Словото Божие. Който не е изпълнил работата си, както трябва, нека да я изпълни. Като се обърне към Бога, Той ще го научи, как да живее и да разбира думите Му.

Иде съдбата на света. Бог слиза на земята да съди хората и да отдаде на всеки заслуженото. Ако окото на някого е извадено, Той ще заповяда да му турят ново око. Ако кракът му е отрязан, Той ще заповяда да му турят нов крак. Ако ръката му е отрязана, Той ще заповяда да му турят здрава ръка. Ако обикновеният съдия съди и отдава на всекиго заслуженото, колко по-справедлива и разумна ще бъде съдбата, която Бог отдава на човека. Бог ще задоволи всички и ще им даде условия да се развиват правилно по ум, по сърце и по душа. Стремете се към този Бог.

Мнозина запитват, къде е Бог и като не могат да Го намерят, искат доказателства за съществуването Му. Каквито доказателства да се дават, вие сами ще изпаднете в смешно положение. То е все едно, някой човек да запали свещта си сред пладне, когато слънцето грее, да я насочи към него и да ви каже: Ето, тук е слънцето. Смешно е да доказвате на човека, че Бог съществува. Ако някой иска да го убеждавам в това, ще го хвана за ръката и ще му каже: Ела с мене, отвори очите си и гледай; отвори ушите си и слушай. Вашите стремежи, вашите прави разбирания, вашия живот, вашето движение се дължат на Бога. Той говори във вас и ви движи. Търсете го вътре в себе си, а не отвън. Той казва: „Аз дойдох, за да им дам живот и да го имат преизобилно." Следователно, търсете Онзи, Който дава живот, а не онзи, който иде да открадне, да заколи и да погуби.

80. ОПИТИ ЗА ВРЪЩАНЕ НА ИЗЗЕТАТА ЛИТЕРАТУРА НА 6.XII.1957 г. ПОМИЛВАНЕ И ОПРОЩАВАНЕ НА НАКАЗАНИЕТО И ЗАДЪЛЖЕНИЕТО

1. Молба от Жечо Панайотов до МВР от 24 май 1963 г. - останала без отговор.

2. Приложение Решение 851 на 7.IX.1959 г. по Н.О.Х.Д. N 711/1959 г., че в частта се обезсилва от Върховния съд, решението да се конфискува и унищожи литературата иззета при обиска на 7 декември 1957 г..

3. Заличаване на общата възбрана при нотариуса срещу Жеко Панайотов Жеков от гр. София, ул. „Методи Попов" N 43, бивша „Земен синур" N 43.

а. Закон за опрощаване на задълженията към държавата, публикуван с указ N 535 в Държавен вестник, брой 71 от 8.IX.1964.

б. Помилван е с остатъка на наказанието, съгласно указ N 221 на 23.III.1963 г., като се има предвид, че не е съден и осъждан за деянията по чл. 2, точка 1, 2 и 6.

в. Съгласно закона за опрощаване задълженията към държавата и закона за амнистията, задължението по н.с.х.д. - 4/1959 г. е напълно опростено и следва да се заличи при нотариуса.

г. Възбраната е заличена на 9.XI.1971 г. Но литературата не е върната понеже е унищожена.

До
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ
РАБОТИ
/ОТДЕЛ „ЖАЛБИ"/
Т У К

М О Л Б А
от Жечо Панайотов Жеков, жител на гр. София,
ул. „Зелен синур" N 43

Другари,

Съден съм от Соф. окр. съд по н.с.х.д. N 4/59. След изтърпяване на по-голямата част от присъденото ми лишаване от свобода, на 31.XII.1962 г. бях помилван и освободен.

При задържането ми от Следствения отдел на Държавна сигурност на 3.IX.1958 г., следователят Йото Йотов изгде от дома ми около 90 тома лично мои книги, беседи и лекции от Петър К. Дънов.

Съгласно решение N 851 от 7.IX.1959 г. на Върховния съд, препис от което прилагам към настоящата молба, обезсилва конфискуването на въпросните мои книги.

Моля разпореждането Ви да се провери где са запазени книгите ми и отгде следва да ги получа. Протокола за изземването не съм запазил, но навярно оригинала от същия е запазен към следственото дело от Държавна сигурност.

С почитание:

ПРИЛОЖЕНИЕ: 1 препис.

гр. София, 24 маи 1963 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ

РЕШЕНИЕ N 851 от 7.IX.1959 г.
по н.с.х.д. N 711/59
на Върховния съд, I нак. отдел

Председател: Иван Стоянов, Членове: Иван Мънков и Хр. Ганков
Докладва: Иван Мънков

С присъда по н.с.х.д. N 4/1959 на Соф. Окр. Съд подсъдимите са признати за виновни, както следва:

1. БОРИС НИКОЛОВ ДОЙНОВ от София

.....

.....

Неправилно, също, така съдът е конфискувал и постановил да се унищожи изгетата литература, защото не била никому нужна, а забранена и вредна. Съдът може да постанови конфискация или по силата на чл. 33 от Н.К. или когато тя не е предвидена като наказание за извършено престъпление. В случая конфискацията не е постановена нито на едното, нито на другото основание. Съдът е постановил нещо, което не е овластен от закона да направи. Това може да стане само с правителствен акт.

2. ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ ЖЕКОВ от същия град

.....

Присъдата следва да се измени по отношение на подсъдимия Дойнов само досежно деянието по чл.117 от Н.К. и обезсилване конфискацията на литературата, както е посочено по-горе.

Водим от изложените съображения, Върховния съд

Р Е Ш И:

Обезсилва присъда N 31 - VII от 19.V.1959 г. по н.с.х.д. 4/59 на Соф. гр. съд в частта й, с която е постановено да се конфискува иззетата литература и унищожи.

Верно с преписа:

81. СВЕДЕНИЯ

дадени от Жечо Панайотов Жеков - София, Ул. „Академик Методи Попов" N 43

Понякога, заинтересовани лица разгласяват из средите на Бялото Братство, че Братският съвет на същото не е избран „законно" и че членовете му са се самоназначили. За да се знае винаги истината по този въпрос, написах долуизложените мои спомени, тъй като във всичко съм участвувал винаги непосредствено и тези събития са живи в паметта ми.

Когато Учителят на Бялото Братство - Петър К. Дънов, на 27 декември 1944 година, в 7 часа сутринта напусна този земен свят, всички се почувствувахме потресени и безкрайно наскърбени. Пристигнаха от цяла България братя и сестри, а в тяхно число и всички ръководители на братските кръжоци, за да видят за последен път тялото на Учителя и да присъствуват на погребението му. Разрешено бе от властите Учителят да бъде погребан на „Изгрева", на запазено братско място, гдето тялото му се намира и досега. Погребението се извърши на 31 декември, при стечение на стотици братя и сестри и почитатели на Учителя.

След това събитие, ръководителите от цялата провинция, хора не само с духовни качества, но и с практичен усет, се почувствуваха задължени да организират едно оглавяване на Братството в бъдеще, да се поставят братя живущи в София, които да вършат това, което досега извършваше Учителят авторитетно и в интересите на всички ни. Така, на 1,2 и 3 януари 1945 година, в моя дом се състояха няколко събрания на ръководителите и още в първото събрание се учреди Братски съвет от седем души, както и „Финансов съвет" /ревизионна комисия/ от трима души. За Братски съвет, след надлежно посочване от председателствуващият събранието, бяха избрани при гласуване и пълно единодушие, братята:

Тодор Стоименов, Боян Боев, Борис Николов, Симеон Симеонов, Жечо Панайотов и Никола Антов, както и сестра Паша Теодорова.

За „Финансов съвет" бяха избрани по същия начин:

Никола Антов, Манол Иванов и Жечо Панайотов

Съставът на ръководителите прие наименованието „Върховен братски съвет", в който влизат всички ръководители на братствата от цяла България, включително и седемте членове на Братския съвет, поменати по-горе и живущи в София. Върховният братски съвет използува правото

си и даде своите указания за дейността на двата съвета за бъдеще.

В следващите години, въведе се практиката, по съборните дни на Братството - през месец август, да се свика събрание и на Върховния Братски съвет, тъй като ръководителите идваха на съборите. Първата грижа на Братския съвет в София и на „Финансовия съвет" бе да представят своите доклади пред Върховния съвет, както и баланс изработен според счетоводните книги на Братството. След надлежни разисквания, баланса и докладите се одобряваха от Върховния съвет, а Братският и „Финансовия съвет" - освобождавани от отговорност за изтеклата година.

Събранията на Върховния съвет имаха свои протоколи, които се пазеха в София до 1958 година, когато следствените власти ги иззеха като материали по делото срещу Братството и повече не се видяха на бял свят.

Върховният братски съвет имаше своите годишни събрания в София редовно всяка година, а през време на събранието 1951 година се взе от Върховния съвет следното решение: Предвид правилното ръководство от страна на членовете на Братския съвет работите на Братството, членовете на който са все изпитани братя, както и сестрата, вместо всяка година да се продължава мандата им, Върховният братски съвет гласува и реши мандата им да бъде пожизнен. Това се възприе и въз основа правилото въведено от Учителя, че всеки ръководител на кръжок, в който и да било град или село на България, биваше такъв пожизнено, това правило важи и за поменатите членове на Братския съвет, със седалище в София.

Така, членовете на Братския съвет в София останаха да се изкажат за работите на Братството до края на живота си и мога чистосърдечно да потвърдя, че така си заминаха от този свят братята Тодор Стоименов и Боян Боев, отдали всецяло живота си в услуга на братските интереси. Пожизненото избиране на Братския съвет има и това преимущество, че когато в следващите години Върховния братски съвет нямаше възможност да се събира и решава разни въпроси, все пак Братството имаше управляващ център в София, чрез седмочленния братски съвет.

Необходимо е да се изтъкне, че Върховният братски съвет през 1958 година изключи от Братския съвет в София и от „Финансовия съвет" Никола Антов, който бе повел недостойна борба срещу останалите членове на съвета. Протокола за това бе подписан лично от членовете на Върховния братски съвет, поднесен им лично, той като нямаха възможност да се съберат. Всички изказваха възмущението си, че Никола Антов може да си позволи такава недостойна дейност.

Симеон Симеонов сам се отказа от членството си в Братския съвет, когато през 1958 година се започна ревизия на Братството, а впоследствие и съдебно дело.

От тогавашните членове на Върховния братски съвет, по настоящем са живи: Иван П. Бойчев - Бургас, Христо Каратлиев - Любичец, Каню Великов - Ямбол, Йордан Новаков - Русе. На събранията на същия съвет в София, присъствуваха множество братя и сестри и от София, между които си спомням Пеню Ганев, Илия Узунов, Еленка Андреева и други.

За достоверността на тези сведения се подписвам саморъчно.

София, 1 февруари 1971 година

/Подпис/

Забележка: Написано по молба на брат Любомир Мавродиев от Варна, за осветление на тези въпроси. (ръкопис)

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1963 год. - 1975 год.

РАЗМИШЛЕНИЯ ВЪРХУ 91 ПСАЛОМ, ДОБРАТА МОЛИТВА И ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

VI ЧАСТ

82. 91 ПСАЛОМ

/Размишления - 1969 год./

Постепенното проникване в съдържанието и темата на 91 Псалом, могат да послужат като огледало на нашето ученическо придвижване към Истината.

Ако бях поет, бих написал една отлична поема за този Псалом, ако бях музикант и композитор, бих композирал една симфония или опера, а като писател - да напиша една поема. Като добър и даровит режисьор, да поставя пиесата и да пресъздам съдържанието на Псалома в една видима форма.

При обикновено прочитане на Псалома, човек застава в недоумение. Чувствува се нещо неправилно в строежа на изказването. Първоначално прозвучава някаква констатация, идваща от далечината на вековете, мъдрост отнасяща се до всички: „Който живее под покрива на Всевишнаго, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго!" Следващото изречение може да се вземе като поука от тази мъдрост, изказана от автора на поемата, но както ще видим по-нататък, тук се крие началото на цялата идея на този Псалом: мъдростта на вековете е доловена от човек и той проговаря, той прави известно признание за отношенията си към Бога: „Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя. Бог мой, на него ще се надея".

И така, имаме изказване в „първо" лице, във „второ" лице, а почти в целия останал текст на Псалома пак говори първото лице, докато най-после взема думата някой съвсем нов, но присъствувал там, за да изкаже своите одобрителни мисли и обещания. Разбира се всичко това ще бъде последователно разглеждано, като ще се възползуваме от ценните указания на Учителя. Като забележка ще кажа, че някои читатели на 91 Псалом, бяха стигнали дотам, че измениха текста като изказване в „първо лице", но това само измести мистичната тема, изложена в сцената, която се описва.

ПОРЪЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ:
Размишлявайте при казване на молитвите!
Размишлявайте при казване на 91 Псалом!
Размишлявайте при пеене на братските песни!

Възползвах се и от обяснението дадено за 91 Псалом, което именно ни въвежда за разбиране на същия.

91 Псалом преставя една сцена на посвещение!

Да си представим, че присъствуваме и ние, че се намираме пред олтаря на старинен храм. Или, че сме на рилския „Молитвен връх" при идване на зората. Може да се намерим и пред „Горницата" в Търново, изящно украсена от Учителя по време на съборите. Там е и Пентаграма, там е и Знамето на „Бялото Братство". В съседство е стаичката на „Светая Светих", осветлена от свещник с кандила, пламъкът на които гори без да трепка.

В такава обстановка, представям си, оня който встъпва в посвещение, дава своето обещание, изслушва символичните слова на своят Ангел ръководител, какво ще преживее в бъдеще. Най-после ще чуеш Божественият глас, който в името на Любовта, изказва своите седем велики обещания.

Запитан Учителят, защо ни е препоръчал между всички Псалми, тъкмо 91 Псалом. Той е отговорил:

Само в този Псалом имаме случай да говори Господ!

Учителят почти не е говорил в беседите си за 91 Псалом, но обясненията му за разграничаване действителните лица са напечатани на едно картонче, което се разпространи между нас навремето.

Трябваше най-после да се намеси Учителя и да ни посочи истината, че в този Псалом се разговарят три същества. Преди да се занимая с разглеждане на Псалома, съобразно обясненията на Учителя, ще кажа няколко думи за автора му - псалмопевеца, цар и пророк Давид. Когато четем описанието на неговия живот /I книга на царете, 17 и 18 глави/, той се явява най-симпатичен в своите юношески години. Няма човек, който да не е чел или слушал за победата му над Голиат. Тогава Давид е бил не по-възрастен от 15-16 години. Неговите сънародници, както често се случвало, воювали с някой съседен народ, а според тогавашните обичаи, войските са били разположени едни срещу други на бойното поле. Тогава от едната или от другата страна излизал някой смелчага, самоуверен или добър оратор, който използувал и сатирата, за да раздразни и унижи хората от противния лагер. Тъкмо в такъв момент, пристига младежа Давид на бойното поле, изпратен от баща си да посети големите си братя, намиращи се в редовете на израилските войски. Слуша той насмешките и унизителните думи на някакъв великан от противниците, наричащ с най-долни думи неговите сънародници. Възмутил се много и започнал да упреква присъствуващите братя, че търпят това унижение. Подканва ги да се яви някой, който да ликвидира този самохвалец. Но това не е лесна работа, защото Голиат, който е насреща, не е някой обикновен човек, а великан, въоръжен с копие, нож, ризница и шлем. Това респектира цялата израелска войска, всички са принудени да слушат унизителните думи на противника. Тогава Давид предлага, той да излезе и да се справи с Голиат. Всички погледнали с недоумение и насмешливо този младеж, но все пак решили да го представят на своя цар - Саул, който също бил на полесражението. Завеждат го, царят поискал да направи опит и дал на Давида своето военно облекло, копие, щит и шлем. Облякъл ги Давид, но те никак не му прилягали, затова се отказал от тях. Поискал разрешение да излезе със своето облекло и със своето оръжие, на което царят се съгласил. Давид потеглил да се справи с Голиат и минавайки край пътека, избрал си пет обли камъка, поставил ги в торбичката си и така бил готов. Носил със себе си и своята прашка, която била за него сигурно оръжие.

Когато четях тази история на Давид, тъкмо се занимавах и с разучаването на Пентаграма, както Учителят ни го е представил. В него най-вече изпъкват надписите на петтях добродетели: Добродетел, Правда, Любов, Мъдрост и Истина. Бях си изтълкувал по своему, че Давид по интуиция е насочил своя подвиг в името на тези пет велики добродетели.

Знае се по-нататък, как Давид се е справил със самонадеяния Голиат, а това събитие го поставя в близост и с израелския цар Саул. Давид още оттогава е бил много музикален, имал своя лира, пеел песни и това много се харесало на цар Саул. Към този разказ на Давида, може да добавим, че той с възрастването си, във връзка с премеждията и преживяванията си постоянно е съставял и пял своите псалми. Учителят казва за неговото творчество, че е вземал от Духовния свят тия формули и окултни правила, и ги е предавал на околните си във вид на псалми.

Така вече имаме право да се спрем на самия 91 Псалом, който е забележителен по няколко неща. Първо, трябва да благодарим на Учителя, че ни посочва в този Псалом едно събитие от духовен характер. Ще

разгледаме Псалома по ред, като се придържаме към обясненията на Учителя. Това е една сцена на която присъствува **Ангел-ръководител**, а до него е застанал **Ученик**, на когото предстои да приеме посвещение. И така, **Ангелът** казва оная знаменита мисъл, с която започва Псалома, а тя е от общочовешко значение:

„Който живее под покрива на Всевишнаго,
ще пребивае под сянката на Всемогъщаго."

Не откриваме ли в тия думи Великият закон, че трябва да проникнем в ония сфери на живота, които ни поставят в обществото на същества живущи там? „Сянката на Всемогъщаго", това е защитата, която получаваме след всички непредвидени затруднения.

Ученикът от своя страна е готов и дава онова обещание, тъй важно и изискуемо в случая на посвещението:

„Ще казвам за Господа:
Той е прибежище мое и крепост моя.
Бог мой на Него ще се надея!"

Това са единствените думи, които ученикът казва, но той ще ги има предвид през всичкия свой живот, всякога да разчита на Бога, които ще го ръководи по-нататък в живота му.

В следващият стих, **Ангелът-ръководител** взема повод от това обещание и започва да му излага извънредните събития в неговия бъдещ живот: /Бих предложил като прибавка само две-три думи, които дават смисъл на водения разговор - „Правилно е твоето решение..."/

„Защото Той ще те избави от сетта /мрежата/ на ловеца
И от губителен мор.
С перата Си ще те покрива
И под крилата Му ще имаш прибежище."

Тези думи на **Ангела** също ни навеждат на известен размисъл, че всички ние сме изложени на преследване от страна на някакъв „ловец". Това не е някой друг, освен вечният човешки неприятел, който се стреми да ни впримчи в своята мрежа, да останем в негов плен. Споменава се и за състоянието, което преследва човечеството при някоя епидемия. През ония времена - „губителният мор", епидемиите са били страшилища за хората, но ученикът ще бъде запазен, както от нападението на вечния враг на човечеството, „ловеца с мрежата", така и от всички други опасности.

Не ще и дума, че „перата и крилата" на Всевишния са символи за необикновения начин за запазване вярующите и учениците.

Ангелът продължава:

„Неговата Истина е щит и всеоръжие.
Няма да се боиш от нощен страх,
От стрелата, която лети денем.
От мор който ходи в тъмнина,
От погибел, която запустява всред пладнина."

Всякога трябва да се стремим да си служим с Истината, защото както и да се видоизмени животът ни, тя действително е щит, който ни пази, същевременно е оръжие срещу духовните ни врагове.

По-нататък в Псалома се говори за „нощния страх". Наистина, не е било лесно на човека в далечното минало, па не му е лесно и днес, да се избави от угнетяващото чувство на боязън, която самотата в някоя тъмна нощ, налага на човешкото самочувствие. Ония от нас, които изпълниха задачата на Школата, дадена от Учителя през 1922 г. да отидат в тъмна нощ в планината, знаят какво са преживяли при нейното изпълнение. Човек

е сам, всичко около него е непознато, необикновено в планината. Чува се далечен глас на птица, прибегне малка животинка или полъхне вятър в клоните на дърветата - всичко това засяга напрегнатото съзнание на човека, няма ли някаква опасност за живота и за здравето му. Ако човек по-често преживява такива тренировки, той ще се кали и за него няма да съществува „нощният страх". Той ще знае, че там на върха, към който се стреми ще види изгрева на Слънцето, мракът ще бъде разпръснат и ще се ползува от новите условия, донесени от светлината.

Не, тия премеждия сред „нощния страх", ако и да са съпроводени „от стрелата, която лети деня, морът които ходи в тъмнина /незнанието/ както и от всевъзможните премеждия съпътстващи човешкия живот, ще избледнеят щъм Божествената Истина е щит и всеоръжие на посветения.

„Хиляди ще падат от страната ти,
И десет хиляди от дясно ти,
но при тебе няма да се приближи.
Само с очите си ще гледаш
И ще видиш въздаянието на нечестивите."

Тези думи също са преживявани от хората и то не само в миналото, но и сега, когато вземат участие във войните, при земетресения, при водни и огнени стихии. Много наши братя участвуваха във войните на България, от 1912 до 1945 години. Те си служеха със защитната сила на 91 Псалом. Учителят ни беше насочил към него през 1915 г. - тогава той поръча на братята и сестрите да си препишат саморъчно 91 Псалом, да го четат постоянно и да си го носят със себе си. Четяхме го всеки ден и много пъти на ден, за да си осигурим неговата защита. Затова го четем и сега всяка сутрин, но добре е да знаем и проникваме в значението на неговите окултни сили.

Лично с мене се случи, 91 Псалом да ме избави от голямо премеждие. Покрай мен, може би се спасиха и много още хора с помощта на Учителя. Това стана през Първата световна война, към края на 1917 година. Като войник от фронта получих 20 дни отпуск и след като се видях с домашните си, посетих и Учителя, който тогава временно беше във Варна. Денят, в който бях там, посетих го два пъти - сутринта за разговор, а вечерта за сбогуване. Като му целунах ръка за сбогом, той ме запита: „Имаш ли 91-я Псалом?" Отговорих - „Да". Учителят пак ме запита: „Но написан, на лист, да го имаш със себе си?" Потвърдих и това, защото действително бях спазил това поръчение. Тогава Учителят ме отпрати и аз заминах за гарата. Влакът пътуваше през нощта, препълнен с войници като мен. Бяхме пътували около два часа, може би стигнали към Шумен. Тогава от локомотива се зачуха тревожни сигнали за спиране, но въпреки това, усещаше се, че влакът ускори движението. Локомотивът пищи, влакът бърза и не може да спре. Войници, които познаваха пътя, се разтревожиха и казват: „Тук е голям наклон, тия хора изпуснаха влака, опасно е да не изскочи от релсите! Преживяхме тази тревога 3-4 минути и едва тогава се почувствува постепенно намаляване на бързината. Отдъхнахме си спасени. Спомних си тогава, защо Учителя така настоятелно искаше да узнае, имам ли със себе си 91 Псалом.

Оня, който е определен да се спаси сред големи катастрофи и бедствия, за него се казва от Ангела-ръководител, че само ще гледа и ще види заплатата, която нечестивите хора приемат т.е. - кармата, която спохожда в такова време и останалите длъжници на тая карма.

„Понеже си направил Господа /моето упование/
Вишнаго, свое прибежище,
Няма да ти се случи никакво зло,
И язва няма да се приближи до жилището ти."

С тези думи **Ангелът** напомня Великия закон, че щом ученикът е намерил прибежище в Господа, за него няма да се случи никакво зло. Споменава се и за язва някаква. Според Мойсеевия закон, всяка къща, в която влагата прониква и се явяват петна по стените, подлежи на разрушение. Такива петна наричали язви. Разбира се, в него време, па и сега да се пристъпи към разрушение на една къща не е малка щета. Може би тук се говори пак символично и се отнася за човешкото тяло, жилище на човешката душа.

„Ще заповяда на ангелите Си за тебе,
Да те пазят във всичките твои пътища.
На ръце ще те повдигат,
да не би да препънеш в камък нога та си."

И с тези думи се изтъква голямата грижа на духовния свят, за ония, които се подвизават. Но те същевременно ни припомнят, че когато „Изкусителят" се занимаваше с Исуса Христа, той си послужи с тях. Поиска от Него да се хвърли от височината на храма в Ерусалим, за да потвърди, че грижата на Бога към него е голяма, че няма да допусне да падне от тази височина, да се убие. В трите изкушения, на които Христос бе подложен, се крие нещо по-велико от тълкуванията, които ни поднасят множество проповедници на Християнството. Когато Учителят говори по тези въпроси, Той ги разглежда с една небивала дълбочина и напълно оригинално. С тази покана към Христа, изкусителят е искал да провери, дали Христос ще се прояви пред него, че владее закона за гравитацията. Разбира се, Христос не е имал намерение да се състезава с него. Както знаем, достойно му отговори, че не трябва да изкушаваме Бога.

Като сме се спрели да разглеждаме изкушенията, на които Христос бе подложен, ще обърнем внимание и на онази покана, да каже той на камъните да станат хляб. Ето нещо много важно, което изкусителят не знаеше да върши! Затова искаше да използува случая и да види, как Христос ще превърне камъните на хляб. Учителят набляга именно на това - ще може ли от камъните да се направи хляб, без който човек не може да живее. Но това изкуство Божественият Дух е вложил в природата. Падналите ангели, чийто представител бе изкусителят, не го знаят. Както казва Учителят, ако изкусителят бе сполучил да го научи от Христа, в един момент той щеше да стане владетел на човечеството за вечни времена. Предоставям на всеки, който обича да мисли, нека разглежда в съзнанието си тези важни събития от живота на Христа. Вярвам, че ще стигне до интересни заключения, а и Словото на Учителя ще му помогне, когато срещне в лекциите и беседите, какво той е казал. Знаете, че Христос отговори:

„Не само с хляб ще живее човек,
но и с всяко Слово Божие, което излиза от Божиите уста!"

Все пак, оня който се подвизава в пътя на посвещението, в пътя на ученика, той невидимо е под закрилата на ангелите, които го предпазват от неочаквани премеждия.

Следват заключителните думи на **Ангела-ръководител**:

„Ще настъпиш лъв и аспид,
ще стъпчеш млад лъв и ламя!"

Това може да се вземе и символично - ученикът може да се срещне със същества, които имат силата на лъва или отровата на змия, а може

да стане това и действително, без да пострада. Изглежда, че в ония времена на израилските земи е имало лъвове, защото и на друго място в Писанието се споменава за тях. Сам Давид в разговора си със Саула, преди да влезе в бой с Голиат, уверяваше, че се е борил с лъв, когато е нападал стадото им. Всеки случай, тези лъвове не са били от размера на познатите днес лъвове, обитатели на Африканската пустиня.

Идваме до най-необикновеното място на 91 Псалом, гдето Сам **Бог** се обажда и казва:

„Понеже положи в мене любовта си,
Затова ще го избавя.
Ще го туря в безопасност,
понеже позна Името Ми.
Ще ме призове и ще го послушам.
С него ще съм, когато е в скръб.
Ще го избавя и ще го прославя.
Ще го наситя с дългоденствие,
И ще му покажа спасението си."

Всички сте чели псалмите, но срещали ли сте и друг псалом, някъде Господ да говори? - Навсякъде Давид описва отношенията си с Бога, с хората, за неправилните гонения, които е претърпял, за погрешките си и т.н. Но няма друго място в псалмите, Господ да е говорил, а само в края на 91 Псалом става нещо важно, Господ спира вниманието си на ученика поел пътя на посвещението. Ученикът в случая е изпълнил две важни условия:

Положил е в Бога любовта си, познал е името му.

Като благословение ученикът получава седем обещания от Божествения Дух и те ще го следват в целия негов живот:

Ще бъде избавен; ще бъде в безопасност; Бог ще го послуша и ще бъде с него, когато е в скръб. Ще бъде избавен, прославен, ще има дългоденствие и Бог ще му покаже спасението си.

Когато четем 91 Псалом, да имаме предвид неговия необикновен смисъл, да благодарим и на Учителя, че ни е дал обилна светлина да го разбираме правилно, а също и да се ползуваме от силите скрити в него.

В края нека спомена, че Учителят по особен начин е изучавал всичките псалми на Давида и в Неговата книга „Завета на цветните лъчи на светлината", има цитати от псалмите на 112 места. Всичките тия стихове, за Учителя излъчват, всеки за себе си, особена светлина, която носят от невидимия свят. В това седи и силата им, като окултни формули.

Наи-после нека се знае, че Давид непременно е бил ученик в школата на Есеите, съществувала от времето на Мойсея до 70-та година след Христа.

Записките са съставени през месец април, а написани на пишеща машина от 20 септември до 2 октомври 1969 г.

ДОБАВКА
КЪМ РАЗМИШЛЕНИЯТА ЗА 91 ПСАЛОМ

Учителят даде следните обяснения за 91 Псалом:

Стих 1. „Под покрива на Всевишнаго" -
Разбира се да имаш някой да ти помага.
„Под сянката на Всемогъщаго" -
Разбираме да имаш пари в някоя банка или приятел на който да разчиташ.

Стих 7. „Тисящи ще падат от страна ти."

Това значи като познаеш силата на Бога, ще бъдеш свободен от хилядите мъчнотии.

Том „Божествената мисъл": Лекции на Младежкия окултен клас, год. VII /1927-1928 г./, том I, лекция „Будният ден", стр. 232-233.

„Днес повечето хора гледат на Бога като на външна необходимост, като на същество, което наказва и преследва, поради което имат повече страх от Него, отколкото любов. За тях Бог е в бурята, в земетресенията, в страданията. Те не Го търсят в себе си, но само отвън. Докато гледат така на Бога, те всякога остават далеч от Него. Приемете Бога първо в себе си, в своята душа, в своя ум и в своето сърце, като израз на велики мисли и чувства, като потик на добри и възвишени дела. Оттам, погледнете вън, на окръжаващата природа и ще Го видите във всичко чисто и красиво; в небето, осеяно с безброй звезди и слънца, в чистите планински извори, в красивите цветя, в долини и планини. Вслушвайте се в гласа на пойните птички, в шумоленето на цветята, в тихия ветрец - навсякъде е Бог. Ще Го видите и вън, и вътре във вас, горе и долу, надясно и наляво. Няма кът в света, дето Бог да не присъствува. Ставате ли от сън или лягате да спите, знайте, че животът има смисъл, защото всичко е изпълнено с Божието присъствие. Само при това разбиране можете да четете 91 Псалом и да вярвате в истинността на думите, вложени в него. Там е казано: „Тисяща ще падат от страната ти и десет тисящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближат". /-7 ст./ - Когато е писал този Псалом, Псалмопевецът е минавал през големи противоречия, в които опитал и познал силата на Бога. Щом дойде до това познаване, човек ще бъде свободен от тисящите, т.е. от хилядите мъчнотии, в които се намира. Когато се свърже с Бога и живее в единство с Него, той решава лесно мъчнотиите си.

„Който живее под покрива на Всевишнаго, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго". /-1 ст./ Защо е казано под покрива, а не в дома? Същата идея българинът би изразил с думите: „Който живее под сянката на Всевишнаго". Под думата „сянка" разбираме, да имаш пари в някоя банка, или приятели, на които да разчиташ. Под думата „покрив" се разбира, да имаш някой да ти помага, да те защищава, да се подслониш под неговото крило. Псалмопевецът искал да предаде идеята, че човек трябва да уповава на Бога, като на вечен, неизменен принцип и да Го пази свето в душата си, да не Го излага на поругание."

ПСАЛОМ 91

/Духът чрез ангела към Давида за всеки човек/

1. Който живее под покрива на Всевишнаго,
   Ще пребивае под сянката на Всемогъщаго.

Обещанието на човека към Духът

2. Ще казвам за Господа:
   Той е прибежище мое, крепост моя,
   Бог мой, на Него ще се надея.

/Ангела към обещалия се/

3. Защото Той ще те избави от сетта на ловеца
   И от губителен мор.
4. С перата Си ще те покрива
   И под крилата Му ще имаш прибежище.
   Неговата Истина е щит и всеоръжие.

5. Няма да се боиш от нощен страх,
От стрелата, която лети деня.
6. От мор, който ходи в тъмнина
И от погибел, която запустява всред пладнина.
7. Тисящи ще падат от страната ти,
И десет тисящи от дясно ти,
но при тебе няма да се приближи.
8. Само с очите си ще гледаш
И ще видиш въздаянието на нечестивите.

/Пак ангела към обещалия се/

9. Понеже ти си направил Господа, моего упование,
Вишнаго, свое прибежище.
10. Няма да ти се случи и никакво зло,
И язва няма да се приближи до жилището ти.
11. Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе,
Да те пазят във всите твои пътища.
12. На ръце ще те подигат,
да не би да препънеш о камък ногата си.
13. Ще настъпиш лъв и аспид,
ще стъпчеш млад лъв и ламя.

/Отец чрез ангела към Давида и човека/

14. Понеже положи в мене любовта си,
Затова ще го избавя.
Ще го туря в безопасност,
защото позна Името Ми.
15. Ще ме призове и ще го послушам.
С него ще съм, когато е в скръб.
Ще го избавя и ще го прославя.
16. Ще го наситя с дългоденствие
И ще му покажа спасението Си.

Амин.

Забележка:

91 Псалом е напечатан на картон с дължина 19 см и ширина 11 см, като е напечатан горния текст от едната му страна. От другата страна е отпечатана „Добрата молитва". И двете молитви са отпечатани на стария правопис.

83. ДОБРАТА МОЛИТВА

/Размишления - 1965/1970 г. от Жечо Панайотов/

1. ОБЩИ МИСЛИ ЗА МОЛИТВИТЕ ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Словото на Учителя - множеството Негови беседи и лекции, представляват безкраен океан от знание, дадено ни за да се ползуваме и да работим за нашето издигане в духовния живот. Това Слово и музиката - незабравимите песни и упражнения, дадени от Учителя, са нещо неоценимо за всеки от нас.

Има и една трета област, към която Учителят ни е насочил още в началото на своята дейност, това са молитвите, четени както в братските събрания, така и в частния ни живот. На брой, дадените от Учителя молитви са четиринадесет, но която от тях да прочетем, виждаме, че всички са оригинални по съдържание и смисъл. На първо място виждаме известната

2. НЯКОИ МИСЛИ, КАЗАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА МОЛИТВИТЕ ОБЩО, КАКТО И ОТДЕЛНО ЗА „ДОБРАТА МОЛИТВА"

„Истинската молитва подразбира вглъбяване в себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това, вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъде така далеч, че и с игла да ви боднат, да не усетите...

Във време на молитва, човек трябва да се чувствува сам, без всякакви ангажименти и връзки, като че за пръв път иде на този свят. В този момент никой не трябва да съществува за него, освен Бог. Щом свърши молитвата си и се свърже с Бога, той трябва да каже: „Господи, сега ще сляза на земята, ще туря на гърба си всекидневния хомот, който съм поел заради Тебе, да Те позная."

Само тази молитва е в състояние да даде на хората сила да издържат на всички мъчнотии и страдания.

И тъй, молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер.

Том „Простите истини": лекции на Общия окултен клас, 1926-1927, страници 133 и 134.

3. УЧИТЕЛЯТ ЗА „ДОБРАТА МОЛИТВА"

„Да прочетем Добрата молитва с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представя резюме от това, което човек трябва да върши. Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. Да мислим тогава върху „Добрата молитва" на живота, която съдържа всички блага в себе си".

Из том „Новото човечество", страници 239 и 240.

„Сега, нека прочетем „Добрата молитва" и отправим умът си към Този, към Когото всички се обръщат тази вечер. Тая молитва е обща, не само за човечеството, но за цялата вселена: за всички Ангели, Архангели, Началства, Власти, Сили. Само по тоя начин ще измолим Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата воля".

Из „Общение с Бога": Извънредна беседа, 23.XI.1930 - стр. 16.

„Като сте чели толкова пъти „Добрата молитва", разбрали ли сте значението на думите „Господи Боже наш", с които започва тази молитва?"

Из том „Любов към Бога" : Рилски беседи 1931 г. - стр. 228.

В томчето беседи „*Великите условия на живота*" : *Неделни беседи, 1919 г.*, Учителят се спира на думите от Добрата молитва: „Молим Ти се, изпроводи ни Духът си...", като обръща вниманието ни, че за да се изпрати Духът някому, той трябва да е готов.

Веднъж запитах нашият уважаван брат Боян Боев за значението на „Добрата молитва" и той ми каза: „Добрата молитва" се състои от десет ключа за влизане в Царството Божие." Предполагам, че точно така му е обяснил Учителят, като допълнение на думите му в тома „Новото човечество", гдето се говори за „десет важни неща", които се намират в Добрата молитва.

4. ВМЕСТО УВОД
ПРЕДИ РАЗГЛЕЖДАНЕТО ТЕКСТА НА ДОБРАТА МОЛИТВА

Както се казва по-горе, Добрата молитва е дадена от Учителя на учениците през 1900 г. Така е отбелязано в молитвените тефтерчета на най-старите братя: „Дадена през 1900 година". От това заключаваме, че тогава Учителят е направил достояние тази молитва на своите най-първи ученици, на брой тогава не повече от 3-4 души. Първоначално текстът й е бил приспособен за единично четене, т.е. в единствено число, а в по-късни години, когато Добрата молитва се четеше колективно в братските събрания, по нареждане на Учителя, започна се четенето в множествено число; чрез нея, всички присъствуващи в събранието се явяват като колектив и имат общо обръщение към Господа.

И така, от явяването на тази молитва и до днес, тя е най-много четената молитва: с нея започваме денят, с нея го и завършваме. Четем я когато скърбим за нещо или благодарим на Бога за благополучията си. По съдържание тя е програма на всеки встъпил в новото Божествено учение за всекидневния му живот. Чрез нея ние се разговаряме с Бога. Истинската молитва, това е разговор с Бога, а какъв по-красив и искрен разговор с Бога бихме посочили вън от „Добрата молитва" /а такива са и другите молитви дадени от Учителя/. Но тук бихме си позволили да си представим, че Учителят е създал Добрата молитва и другите молитви, именно като е записал своите разговори с Бога. Не само това, но Учителят е преживял ония велики еволюционни процеси, представени в „десетте ключа" на Добрата молитва. Великите творения са наистина такива, когато преминат през мисълта, чувствата и волята на човека.

Ако разгледаме Добрата молитва, виждаме, че действително тя е съставена от десет изречения, тях Учителят нарече „десет важни неща", или „десет ключа за влизане в Царството Божие". Всяко изречение представлява един ключ за намиране онова щастие, което човек винаги се е стремил. На което от тях бихме се спряли да размислим и да медитираме за неговия смисъл, ще намерим висше духовно разрешение на някой занимаващ ни въпрос или на някое затруднение в живота. От това гледище, в Добрата молитва се съдържа целият окултизъм, самото „Божествено учение", както Учителят нарича Школата на Бялото Братство.

5. РАЗМИШЛЕНИЯТА МИ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ, КОГАТО СЪМ СЕ ПОЛЗУВАЛ ОТ ДОБРАТА МОЛИТВА

След казаното дотук, пристъпвам към първото изречение, **ПЪРВИЯТ КЛЮЧ** на Добрата молитва:

„ГОСПОДИ БОЖЕ НАШ, БЛАГИЙ НИ НЕБЕСЕН БАЩА, КОЙТО СИ НИ ПОДАРИЛ ЖИВОТ И ЗДРАВЕ ДА ТИ СЕ РАДВАМЕ"

При произнасяне първите няколко думи, ние определяме отношението си към Бога и виждаме в Него наш Благ Небесен Баща. Наричайки Го наш Небесен Баща, ние определяме и отношенията помежду си - децата на Бога, следователно, ние сме братя и сестри. Какво е направил за нас Този Небесен Баща? Подарил ни е живот, подарил ни е здраве, за да Му се радваме. Наистина, най-великото благо за човешката душа, това е живота, възможността на човека да се прояви на физическия свят. Така е устроено идването ни на Земята, че се намираме в едно здраво тяло, а здравето е благо, което повишава ценността на живота.

Ученикът на Божественото учение, има живот изпълнен със светлина, дадени му са условия да се радва на живота и здравето, като неоценими блага. Те ни улесняват да се издигнем по-нагоре в стълбата на нашето развитие.

Щом приложим в живота си принципите на този първи ключ, ние ще отворим от вратите на Царството Божие, за да „влезем" там и да бъдем щастливи.

ВТОРИ КЛЮЧ: „МОЛИМ ТИ СЕ, ИЗПРОВОДИ НИ ДУХЪТ СИ ДА НИ ПАЗИ И ЗАКРИЛЯ ОТ ВСЯКО ЗЛО И ЛУКАВО ПОМИШЛЕНИЕ"

Така, във второто изречение се молим, Господ да ни изпрати Духът си, който да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление. Забележително е, че се прави разлика между „зло" помишление и „лукаво" помишление. Преди всичко, това са влияния, които идват отвън, с предназначение да проникнат в духовния живот на ученика, за да го смъкнат надолу. Ще се опитам да направя малко определение - какво е злото помишление и какво е лукавото помишление. Злите помишления са ония, в които човек се вижда насочен да спъне ближния си с някаква своя постъпка и да му създаде неприятност. Лукавите помишления, от своя страна навеждат човека към такива съпоставяния, които водят нещата към използване за лична полза, пак в ущърб на други хора, близки или далечни.

Прочее, произхода на злите и на лукавите помишления е един и същ; човешката душа е арена, гдето те се стремят да се проявят. Запазването и закрилянето ни от тях може да извърши само Божественият Дух, който с присъствието си разчиства ония тъмни и вредни сили, налитащи към човека.

ТРЕТИ КЛЮЧ: „НАУЧИ НИ ДА ПРАВИМ ТВОЯТА ВОЛЯ, ДА ОСВЕТЯВАМЕ ТВОЕТО ИМЕ И ДА ТЕ СЛАВОСЛОВИМ ВИНАГИ"

Тук имаме три неща, за които се молим да ни научи Бог.

Първо - да вършим Неговата воля. Нека вземем като ръководна мисъл, написаното от Учителя в кръга около ПЕНТАГРАМА: „В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа". Това значи, при всяка наша стъпка в живота, да се запитваме каква е волята на Бога, да открием по пътя на интуицията и вдъхновението тази воля и да постъпим съобразно нея.

Направило ми е впечатление една мисъл от Учителя, която срещаме в лекциите. Учителят казва там: „Вие мислите, че Бог съществува само за да Му се молите?" - Когато се замислих, за какво ли още съществува Бог, казах си, че нашето отношение към Него се определя и от това, да вършим волята му.

Второто нещо е - да осветяваме в себе си Божието име. Само по себе си, Божието име е свещено, а ние всецяло трябва да се потопяваме в тая святост.

Трето - да славословим Бога винаги. Ние, които изучаваме природата и нейните закони, трябва винаги с разположение да славословим нейният Творец. Днес учените все повече и повече вникват в това велико твърдение. Виждаме величието на Природата в четирите елемента на материята: Вода, Земя, Въздух и Огън. Като четем беседите и лекциите на Учителя, виждаме, че има и духовна същност в четирите елементи, и от това още повече трябва да се възхищаваме, че сме потопени в такъв свят. Стигнем ли до възхищението, неминуемо и ще славословим Бога.

В много места на лекциите и беседите си, Учителят ни насочва към начините за вечното славословене на Бога, включено и в третия „ключ"

умственото му развитие. За такъв живот ние просим Божието благословение. Имаме ли такова благословение, успехът ни е на лице и работата ни дава плод.

СЕДМИ КЛЮЧ: „ПОМАГАЙ НИ И НИ СЪДЕЙСТВУВАЙ ДА РАСТЕМ ВЪВ ВСЯКО ПОЗНАНИЕ И МЪДРОСТ, ДА СЕ УЧИМ ОТ ТВОЕТО СЛОВО И ДА ПРЕБЪДВАМЕ В ТВОЯТА ИСТИНА"

Така ученикът достига до една област, да расте във всяко познание и мъдрост. Постигането на мъдростта е важна задача за всеки човек. Условията, при които човек е просъществувал в милионите години от идването му на Земята, са допринесли за придобиване всяко познание, да става все повече и повече мъдър. Борбите със суровата природа, са били за човека такъв учител, че той развивал ума си, ставал е все повече мъдър, за да може да облекчи живота си. Учителят днес ни насочва, да поискаме съдействие от Бога да продължим нашето растене. С това Божие съдействие на нас ще бъде много по-лесно, по-сполучливо да порастнем в познание и мъдрост.

Днешният човек, ученикът има и това улеснение, че разполага с Божието Слово. Явява се един въпрос: кое да считаме за Божие Слово? Отговор получих пак от нашият уважаван брат Боян Боев: Словото, това са Евангелието и беседите на Учителя. Ако ние четем Евангелието и си представим картинно, как Христос заобиколен от учениците си и народа говори, проповядва, изцелява болни и извършва чудеса, ще преживеем неща, които са вдъхновявали велики художници, а ние ще се учим. Беседите и лекциите на Учителя са продължение на Евангелието. Те не остаряват, както Евангелието са вечно нови! Случва се на всеки от нас, чели сме много пъти някоя лекция или беседа, но отворим ли я наново, във всяка страница намираме обилна храна за душите си. Не само това, но случват се често и „чудеса". Занимава те някой въпрос, преживяваш мъчнотия някаква, а като отвориш, който и да е том беседи, на случайно отворената страница, като че ли сам Учителят ти проговаря. Дава ти отговор и постигаш правилно разрешение на въпроса, извършваш правилна стъпка в живота си.

В нашата епоха, Словото на Учителя бе запазено за нас учениците, за народа и за цялото човечество, благодарение изкуството стенография, това фотографиране на речта. Говореше Учителят, а трите сестри стенографки записваха в продължение на един час и повече, всяка изказана от Учителя мисъл. Така тези фотографии на речта на Учителя, дешифрирани и прочетени на Учителя, напечатваха се и ставаха достояние на всички нас. Ще спомена нещо и за печатането на беседите и лекциите, за което имам личен спомен. Включи ме Учителят да участвувам като най-малък работник, помагах каквото се изискваше от мен. Словото бе на разположение, но отпечатването не ставаше лесно; вложените парични средства не се връщаха скоро, годините минаваха, от много места се казваше: „Дайте ни новите беседи, които Учителят постоянно говори!" Така нашето книгопечатане вървеше трудно, докато най-после Учителят ни даде „Божествения начин" за тази работа. Тогава ние започнахме да получаваме безплатно книгите - беседи и лекции, а средствата се набираха пак от нас по неусетен начин. Задачата бе дадена към 1936 г. - всеки ден пускахме по едно левче в касичка с думите: „Както аз пускам един лев в касичката, така всички хора по лицето на Земята да пускат по един лев за Божественото!"

По-нататък дойде период, когато отпечатването на Словото срещна нови мъчнотии, стигнахме почти до невъзможност. Но и тогава се

намериха братя, които положиха много умение и труд, за да се отпечата всичко каквото можеше. Тия работници стигнаха дори дотам, че заложиха живота си за това дело. Така, че спокойно можем да причислим както стенографите, така и работниците по печатането като наши „светци" в това дело.

Към Словото на Учителя може да причислим дадените от Него песни и музикалните упражнения „Паневритмия". Срещали сме и ще срещаме в беседите и лекциите на Учителя какво е казал за силата и значението на песните. Те могат да лекуват, да разрешават мъчнотии и противоречия, когато се пеят и изказват с високо съзнание. За музиката си, Учителят казва: „Ако някога противниците на Божието дело не се повлияят от Словото, на музиката никога няма да противостоят!"

ОСМИ КЛЮЧ: „РЪКОВОДИ НИ ВЪВ ВСИЧКО, КОЕТО МИСЛИМ И ВЪРШИМ ЗА ТВОЕТО ИМЕ, ДА Е ЗА УСПЕХА НА ЦАРСТВОТО ТИ НА ЗЕМЯТА"

Както виждаме и тук се касае за работа в областта на мисълта, но вече в една трета, по-висока гама. Мисълта минава в дела и онова, което вършим води към резултата да се оформим като работници за идване на Царството Божие на земята.

Голяма задача е това, да бъдем работници за успеха на Царството Божие на Земята. Според думите на Христа в Господнята молитва Отче наш, Царството Божие съществува някъде на Небето или в духовния свят. Там, по човешки изразено, трябва да има най-голямо щастие и хармоничен живот. В своите беседи, на много места Учителят подсказва какъв е реда и начина на живот в духовния свят. Най-доброто положение там е това, че няма покой и бездействие, а непрестанна работа, дейност в разните области на Вселената и на нашата Земя, за приложение волята Божия навсякъде и сред самите нас.

Често ме навежда към размишление само една буква от ценната формула дадена от Учителя в последните дни на пребиваването му между нас на Земята. Казваме: Господи Боже наш, да дойде Твоето Царство на Земята, както е горе на Небето и всички народи, които Ти си призовал, да заемат своето място в Царството Ти, И да Ти служат с радост и веселие."

Някои, кой знае по какво чувство на логика или удобство, заместват буквата „И" със „ЗА", като изговарят: „...за да Ти служат с радост и веселие".

Размишлявам си: Тези народи, които Господ е призовал, дали така наготово ще влязат в Царството Му и ще започнат да Му служат или тяхното призоваване е станало много по-отдавна и те вече са служили на Бога. По-вярно е последното, че те вече са служили и затова Учителят е употребил буквата „И", а със заемане своето място в Царството Божие, те ще продължат служенето си. Така, че трябва да изговаряме: „...И да Ти служат с радост и веселие". Ще признаем, че Учителят много добре познаваше и си служеше с българския език, та е имал предвид защо да ни даде формулата в нейния уточнен вид, остава и ние правилно да я изговаряме.

Така ние, като членове на „призованият" български народ, да работим с мисълта си за идване Царството Божие на Земята.

ДЕВЕТИ КЛЮЧ: „ХРАНИ ДУШИТЕ НИ С НЕБЕСНИЯ СИ ХЛЯБ И УКРЕПЯВАЙ НИ СЪС СИЛАТА СИ, ДА УСПЯВАМЕ В ЖИВОТА СИ"

При това изречение на Добрата молитва, ние стигаме до едно интересно състояние, да поискаме храна за душите ни. Нашата храна е „Небесния хляб". Тук следва да си спомним един случай от живота на Христа, когато Той се срещна при кладенеца със самарянката. Учениците

Му доидоха и Го поканиха да се нахрани, а Той им отговори: „Аз имам ястие, което вие не знаете..." За тази небесна храна може да се размисли с голямо вдълбочение да се запитаме, дали тя се състоеше в работата, която Христос извърши за този самарянски град, чрез срещата си със самарянката. В много други случаи, Христос вместо да приеме нашият вид храна, предпочиташе да се моли, да общува с небесни светли същества.

Важно е, че и ние трябва да получим за душите ни небесният хляб и да го използваме.

Стигнах дотук и ето, че не разполагах с някои оригинални и интересни мисли. Тъкмо бях прочел някоя лекция от томът „Ключът на живота". Учителят казва там, на страница 1 - „Всяко същество използува храната, която му се дава според степента на своето развитие. Яденето и пиенето са условия само за поддържане на живота. Условията са вън от нас. Христос отговори на учениците си: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от Бога." Значи, има и друг начин за хранене. Постът показва, че човек може да се храни и по друг начин. Хранете се по нов начин и вие ще придобиете мир и сила в душата си".

Небесният хляб е, който укрепява човека, той е сила дадена от Бога, чрез която успяваме в живота си. Човек в тези успехи трябва да стигне до там, че работите му да се нареждат от невиделица. В една от неделните беседи, Учителят разказва, че когато се намерил в безизходно положение, само като пожелал: „Да може да стане това и това..." и действително станало! Например, пътувал някъде пешком дълъг път, изморил се и минал край един файтон, спрял на пътя. Казал си: „Да иска сега този файтонджия да ме качи на файтона си..." В това време, файтонджията го поглежда и му казва: „Заповядайте, качете се!" Друг път, минава край една гостилница, обяд е, той е гладен и пак си казва: „Да иска сега този гостилничар да ме покани да се нахраня!" Ето пак, гостилничарят излиза на вратата, поглежда го и казва „Заповядайте да се нахраните!"

Такива случаи са мечтана помощ, успехи в живота. Много са ония от нас, които се приближиха до Учителя; да му кажат своите неудачи. И достатъчно беше една дума да каже Той: „Ще се нареди работата ..." и като, че ли в този миг твоята съдба се поема от „Невидимите помагачи", работите се нареждат. Ще кажем както Учителя: „Наредиха се нещата по чудо! Просто да не вярваш!"

И така, хранени с Небесният хляб, укрепяваме се с Божествена сила и успяваме в живота.

ДЕСЕТИ КЛЮЧ: „КАТО НИ ДАВАШ ВСИЧКИТЕ ТВОИ БЛАГОСЛОВЕНИЯ, ПРИЛОЖИ ЛЮБОВТА СИ ДА НИ Е ВЕЧЕН ЗАКОН, ЗАЩОТО НА ТЕБЕ ПРИНАДЛЕЖИ ЦАРСТВОТО И СИЛАТА И СЛАВАТА ЗА ВИНАГИ. АМИН.

Да се запитаме, кои са всичките Божии благословения, които Бог ни дава, вярно е, че не можем да ги изброим. Нека си спомним поне някои от тях. Първо, ние сме се родили в епохата, когато Учителят дойде да работи между българския народ. Запознахме се с Него, слушахме беседите и лекциите Му, пеем песните, на които ни научи; почувствувахме се с пробудено съзнание да наблюдаваме своя живот. Той ни запозна със законите на Новото Божествено учение, посочи ни окултните науки и ни въведе в тях чрез проучването на школните лекции. Ние се считаме вече окултни ученици, а Учителят ни повиши като „кандидат-ученици" на Бялото Братство.

Към всички тия Божии благословения, остава Той да приложи още едно: Любовта Му да бъде за нас ВЕЧЕН ЗАКОН.

Какво всъщност представя Божията Любов? Нека винаги имаме предвид, че БОГ Е ЛЮБОВ. Ако искаме да вървим по Неговия път, трябва във всяка наша постъпка да сверяваме дали тя е съобразна с Божията Любов. Апостол Павел, в своето послание към Галатяните ни посочва качествата на Любовта: Те са и плодове на Духа: Радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вярност, кротост, въздържание. Ние трябва да усвояваме всяко от тия качества, да станат част от нас и когато бъдем подложени на изпит-те да надделят. Това значи Любовта да ни бъде Вечен закон.

Най-после, в този десети ключ, последното изречение на Добрата молитва, идваме да признаем, че на Бога принадлежи Царството и Силата и Славата за винаги.

Можем ли да прозрем границите на Неговото Царство, когато то е безгранично, както е безгранично пространството? Можем ли да кажем колко ще трае това Царство, когато то съществува без начало и без край? То е самата вечност. Ако искаме да определим силата Божия и това човешкият ум не е в състояние да извърши. Виждаме, че днес човечеството, чрез своите учени, непрестанно открива все нови и нови сили в Природата. Тези сили са били около нас и преди да ги открият, но едва сега е дадено на човека да ги съзре, а ако може и да се ползува от тях. Откриха се космичните лъчи, които идват към нас от Слънцето и от цялата вселена. Откриха се и се откриват множество чудеса, за разбирането на които се заемат великите умове на човечеството.

Колкото повече навлизаме в областта на Божието творчество, толкова повече ще признаем, че Нему принадлежи както Силата, така и Славата. Нека заедно с Учителя да кажем АМИН, което значи ТАКА ДА БЪДЕ!

6. ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Завършвам с това, което трябваше да кажа в началото. Изложените размишления не са всичко, което може да се запише от всеки, когато размишлява при четене „Добрата молитва". Всеки ден може да ни идват все нови и нови мисли, едни от други по-красиви и близки до Истината. Всеки, който възприеме такъв начин на четене „Добрата молитва" или която и да било друга молитва, ще навлезе в един нов свят, ще постигне мисленото общуване с по-напредналите от нас същества, които изпълват пространството.

Често, когато чета „Добрата молитва", моят ум ми предлага всевъзможни най-обикновени неща из материалния свят. Тогава аз се връщам върху три основни положения, засягащи областта на мисленето:

„Изпроводи ми Духът си да ме пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление."

„Вдъхвай в мен с присъствието си чистите си мисли."

„Всичко, което мисля и върша за Твоето име, да е за успеха на Царството Ти на земята."

Всеки може да си избере един „стълп" от изреченията на „Добрата молитва" и да се връща към него, когато му потрябва да се съсредоточи. Нека си записва мислите, които го спохождат при четене тази съвършена молитва. При нейното прочитане, всякога да имаме предвид казаното от Учителя:

„Тази молитва е обща не само за човечеството, но и за цялата Вселена: за всички Ангели, Архангели, Началства, Власти, Сили. Само по този начин ще имаме Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата воля". /Беседа „Общение с Бога"/.

„Прочетете сега „Добрата молитва", която ще бъде символ на новото верую в света". /Беседа „Израил и българин" от том „Божествен и човешки свят", страница 442 - Рилски беседи

Мислите при четене „Добрата молитва" започнах да записвам на 9 май 1965 година, а приключих на 15 май 1970 г.

Преписах ги на пишеща машина в София, през дните от 3 до 16 февруари 1972 г.

Написано на 12 страници на пишеща машина, всяка от тях, в началото и в края има моят знак. (Ръкопис)

7. НЯКОИ МИСЛИ ЗА „ДОБРАТА МОЛИТВА"

Погледнем ли в някое молитвено тефтерче на най-старите братя, там на първо място ще намерим записана „Добрата молитва" и при нея отбелязано: „Дадена от Учителя през 1900 година". От това заключаваме, че през 1900 година Учителят е направил достояние тази молитва на своите най-първи ученици, на брой тогава не повече от 3-4 души. Първоначално текста й е бил приспособен за единично четене, т.е. - в единствено число, а в по-късни години, когато „Добрата молитва" се четеше колективно в братските събрания, по нареждане на Учителя, започна се четенето й в множествено число - чрез нея всички присъствуващи в събранието се явяват като колектив и имат общо обръщение към Господа.

Нека си припомним, че „Добрата молитва" е ежедневната програма на ученика, а освен това тя съдържа „Десет ключа за влизане в Царството Божие". Това, последното, Учителят го е казал в частен разговор с брат Боян Боев, но го потвърждава и в беседата си „Да мисли", /*том „Новото човечество", стр. 239-240*/. Там Той е казал: „Да прочетем „Добрата молитва" с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представя резюме на това, което човек трябва да върши. Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. Да мислим тогава върху „Добрата молитва" на живота, която съдържа всички блага в себе си".

Действително, ако разгледаме „Добрата молитва", нейният текст е съставен от 10 изречения или всяко изречение представлява един ключ за намиране онова щастие, към което човек винаги се е стремял. На което от тях бихме се спряли, да размислим и да медитираме за неговия смисъл, ние бихме намерили висше духовно разрешение на някой занимаващ ни въпрос или затруднение в живота. Бих казал - в „Добрата молитва" се съдържа целият окултизъм, самото „Божествено учение", както Учителят нарича Школата на Бялото Братство.

Истинската молитва, това е „Разговор с Бога", а какъв по-красив и искрен разговор с Бога бихме посочили вън от „Добрата молитва" /а такива са и другите молитви дадени от Учителя/. Но тук бихме си позволили да си представим, че Учителят е създал „Добрата молитва", именно като е записал своите разговори с Бога. Не само това, но Учителят е и преживял ония велики еволюционни процеси, представени в „Десетте ключа" на „Добрата молитва". Защото великите творения са наистина такива, когато преминат през мисълта, чувствата и волята на човека.

Без да се спирам тук на едно подробно изложение, поредно на всяко изречение от „Добрата молитва", обръщам внимание на нещо забележително в нея - на три места срещаме обръщения, отнасящи се за мисълта на ученика. Така, във второто изречение ние се молим, Господ да ни изпрати Духът си, който да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление. Забележително е, че се прави резлика между „зло" помишление и „лукаво" помишление. Преди всичко, това са влияния, които идват отвън, с предназначение да проникнат в духовния живот на ученика, за да го смъкнат надолу. Ще се опитам да направя малко определение - какво е злото помишление и какво е лукавото помишление. Злите помисли са ония, в които човек се вижда насочен да спъне ближния си с някаква своя постъпка и да го върне назад в неговата еволюция. Лукавите помишления от своя страна навеждат човека към такива комбинации, които водят към изкористване нещата за лична полза, пак в ущърб на други хора, близки или далечни.

Прочее, произхода на злите и на лукавите помишления е един и същ, човешката душа е арена гдето те се стремят да се проявят. Запазването и закрилянето ни от тях може да извърши само Божественият Дух, който с присъствието си разчиства ония тъмни и вредни сили, които налитат към нас.

Когато разчистим около нас тия чужди натрапници, идваме до втория важен етап на ученичеството, когато произнасяме оня ред от „Добрата молитва", гласящ: „Вдъхвай в нас с присъствието си чистите си мисли..." Щом Господният Дух е около нас, мисълта ни е чиста и е посветена да работи за изграждане на онова духовно тяло, тъй потребно за правилното ни развитие в по-нататъшния наш живот. Духът ни казва: „Запазих те от отрицателните сили, ела сега, ти ученико и се подготви да работиш с Добродетелта и Правдата - две важни стъпки в твоето развитие. Сега е време за това, защото те имат приложение предимно на физическия свят". Работейки така, идваме до състоянието „Да служим на Господа с радост", както предвижда „Добрата молитва".

И така, ученикът запазен от злите и лукави помишления, съградил своето духовно тяло чрез чистите мисли вдъхвани от присъствието Божие, идва до най-важното си предназначение, което намираме в едно от последните изречения на „Добрата молитва":

„Ръководи ни във всичко, което мислим и вършим за Твоето име да е за успеха на Царството Ти на земята".

Както виждаме и тук се касае за работа в областта на мисълта, но вече в една трета, по-висока гама. Мисълта преминава в дела и онова, което вършим води към резултата да се оформим като работници за идване на Царството Божие на земята.

Като вникваме така във всеки един от „ключовете" на „Добрата молитва", ние ще разбираме нейния дълбок смисъл и когато я четем, да знаем, че това е нашият разговор с Бога. Тогава ние си припомняме задачите, които Господ и Учителят са ни дали. С изказването на тези „десет ключа" - изречения, ние разчитаме на помощта на нашите светли ръководители.

Пожелавам на всички да се изпълни и казаното в „Добрата молитва": „Храни душите ни с Небесния си хляб и ни укрепявай със силата си да успяваме в живота си".

София-Витоша,
9 май 1965 г.

*
* *

Из лекцията „Устойчиви величини" - том „Простите истини":
Общия окултен клас (1926-1927), стр. 133-134.

„Истинската молитва подразбира вглъбяване в себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това, вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъде така далеч, че и с игла да ви боднат, да не усетите...

Във време на молитва, човек трябва да се чувствува сам, без всякакви ангажименти и връзки, като че за пръв път иде на този свят. В този момент никой не трябва да съществува за него, освен Бог. Щом свърши молитвата си и се свърже с Бога, той трябва да каже: „Господи, сега ще сляза на земята, ще туря на гърба си всекидневния хомот, който съм поел заради тебе, да Те позная." Само тази молитва е в състояние да даде на хората сила, да издържат на всички мъчнотии и страдания.

И тъй, молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер". -

8. ОБЩИ МИСЛИ ЗА МОЛИТВИТЕ ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Словото на Учителя - множеството Негови беседи, представляват безкраен океан от знание, дадено ни за да се ползуваме и да работим за нашето издигане в духовния живот. Това Слово и музиката - незабравимите песни и упражнения дадени ни от Учителя, са нещо неоценимо за всеки от нас. Има и една трета област, към която Учителят ви е насочил още в начало на своята дейност - това са молитвите, четени както в братските събрания, така и в частния наш живот. На брой дадените ни от Учителя молитви са около дванадесет, но която от тях да прочетем, виждаме, че всички са особено оригинални по съдържание и смисъл. На първо място ние виждаме известната на всички ни „Добрата молитва", която е записана в молитвените тефтерчета още на първите братя-ученици, а под заглавието й личи: „Дадена от Учителя през 1900 година" Както тази молитва, така и всички останали ни навеждат на дълбока размисъл със своето съдържание. Ония от нас, които са разположени към философия, могат да намерят повод за такава във всяка молитва. Който обича поезия - ще намери изобилно поетични изрази в молитвата „Хвала", изказвани за възхищение от делата Божии, в заобикалящата ни природа. Всички молитви са изпълнени с окултни формули, които изказвани с вяра и искренност, дават положителен резултат. Поставил съм си задача, да разгледам по-подробно „Добрата молитва", но ще споделя с вас тук едно изречение от друга молитва - „Пътят на живота", която е също една от първите дадена на учениците. Там срещаме израза: „Прости прегрешенията ни, които изповядваме пред Тебе..." Вземам този израз, защото всеки човек извършва редица прегрешения в живота си. Правя разлика между грях и прегрешение. Последното е по-скоро необмислена постъпка, едно неизпълнено задължение и т.н., но и тези неща за съвестния човек носят редица терзания. Избавлението в случая намираме в онова, което Учителя ни посочва - изповядване тези прегрешения пред Бога. Преди всичко не е нужен посредник, както се практикува другаде,

но ние имаме право да се изкажем пред Самого Бога. Тогава идват и няколкото думи в следващия текст на молитвата: „...И ни дарувай мирът на Твоя Дух". Изповедта пред Бога носи мир в душата на човека, защото преди всичко съвестният ученик дава и обещание, че ще изправи своето поведение към Бога и Неговите закони.

Наистина, онова, което най-вече прави впечатление в молитвите ни, е правото ни да застанем пред най-Великия, Твореца, Промислителя за всичко и да се отнесем към Него като към приятел, готов да ни послуша и изпълни разумните ни искания, отнасящи се до правилното ни развитие и усъвършенствуване. Това ни навежда на заключението, че пред Бога ние заставаме с всичкото благоговение, а самите молитви изказваме съсредоточено, съзнавайки смисъла на това, което казваме пред Бога. Спомням си едно описание на пътешественика Свен Хадин, който пръв от европейските учени е посетил през 1901 г. Тибет. Между другите интересни неща, той в книгата си „Покривът на света" описва как будистките поклонници са се молили, начинът е бил само формален. „След два дни ламаистите трябваше да отпразнуват своя най-голям празник - новата година. Тогава се стичат поклонници отблизо и далече към свещения град Ласса. Те носят на шиите си малки иконички или написани на книга и запазени в калъфчета чудодейни изречения, а много от тях въртяха малки молитвеници, пълни с дълги книжни ивици. Това са тъй наречените „молитвени воденици", които чрез въртене препращат написаните там молитви до ушите на боговете - тъй удобно е моленето там!"

Разбира се, ние отдавна се считаме надраснали това формално четене на молитви. В нашите събрания, всяка молитва се прочита съсредоточено, бавно и с участие на мисълта. Към още нещо бих искал да ви насоча - след прочитане на молитвата, да отделяме малко време и за размишление върху дадено изречение, което току-що сме изговорили.

Позволявам си в следващите редове, да споделя с вас ония мисли, които се породиха у мен, когато след прочитането на „Добрата молитва" размишлявах.

84. БЕЛЕЖКИ ЗА НАЧАЛНОТО ПЕСНОПЕЕНЕ В КРЪЖОЦИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

През 1911 година постъпих в кръжока на Бялото Братство в гр. Бургас. Ръководител на кръжока беше брат Пенѥ Киров. Членуваха около двадесет братя и сестри, много от тях семейно - мъжът и жената. Между тях беше и брат Тодор Стоименов, най-старият съратник на Пенѥ Киров.

В събранието и по домовете на братята и сестрите се пееха църковните песни: „Тебе поем", „Святий Боже святий крепки", „Достойно ест", „Ангел вопияше" и „Великото славословие". Тогава най-добра певица в Братството в Бургас беше сестра Мария Гарвалова /майка на д-р Добран Гарвалов, добре познат на братя и сестри в София от годините 1925-1930/

В ония години, когато се образуваха братските кръжоци, ние излизахме от Православната църква, знаехме и бяхме обикнали тия песни. Песента „Великото славословие", по нареждане на Учителя е отпечатана в първата братска песнопойка. Той я е ценил като старинна хармонична композиция; както съм слушал от стари братя, така е пята в службите на

църквата „Св. Архангел Михаил" във Варна, когато там е служил дядо поп Константин Дъновски. За песента „Ангел вопияше" - към часослова на православната църква, гдето са подредени песни и молитви през разните празници, при тази песен има една бележка - „Редактирана от поп Константин Дъновски - Варна".

Имаше братя и сестри, повечето в София, придошли от евангелската църква, те бяха обикнали някои евангелски песни, та и те се изпълняваха в София, па останаха и в нашите песнопойки. Такива са песните: „Небето се отваря", „Напред чада, напред", „Дързост в Христа", „Към Сион", „Нови дрехи", „На Христа запейте". В коментара към песнопойката е обяснено, че текста е от ученик, а мелодиите им от музикант. Все пак, за тези песни имат заслуга братята, които са ги представили, а освен това и мелодиите са подобрени съответно текста им. В бъдещо издание, може да се поясни тази работа.

Ако се прегледат песнарките на евангелските църкви откъм 1910 година, ще се срещнат песни с тия заглавия. В тяхните песнарки песните са преведени от американски такива, както са пяти в протестантските църкви там.

И така, периода на действителните братски песни започна с песента „Грешна душо" /преименувана в песнопойката „Страдна душо"/. Това бе около 1914 г. Пеехме я всички с въодушевление. Каза се тогава, че е изпратена от Учителя, но подробности за създаването й не ми са известни. Песента е от 5 куплета. Нещо особено, което ми направи впечатление и което открих в нея, беше, че всеки куплет имаше съдържание, напомняше една от добродетелите на Пентаграма:

Първи куплет - Добродетел, Втори - Правда, Трети - Любов, четвърти и пети - Истина.

В годините преди Първата световна война - към 1915 г., появи се и песента „На Учителя покорен". Текст и мелодия от младия брат Борис Хаджиандреев, от град Ямбол. Наскоро след като той даде тази песен, научихме, че е починал. Брат Пеню Ганев - София ми е разправял, че като войник през нея война, служил в Ямбол. Посетил семейството на Б.Х. Андреев и баща му е разказал, че след написване песента е починал наскоро.

Това мога да кажа за началото на песнопеенето в Братството - бях съвременник и участвувах при пеене на споменатите песни. Изобилието на песни се яви след 1922 г., когато Учителят откри Школата. Тогава Той ни намери готови за съвършените духовни песни и ги даде постепенно, както е отбелязано в братската песнопойка.

Вземам повод от една инициатива на брат Филип Стоицев, да се уяснят някои положения в издадената голяма братска песнопойка. Касае се за песента „Новото битие" и още 11 песни дадени от Учителя, поместени в края на песнопойката. За тези 12 песни намираме забележка към коментара в песнопойката /стр.197 - долу/. В забележката, смисълът е такъв, като че ли певицата /сестра Лиляна Цветана Табакова/ е пожелала и настоявала, при печатане песнопойката, да се приемат въпросните песни. Всъщност при нея са отивали два пъти брат Борис Николов и сестра Мария - другарката му, да искат тия песни. Отивал е при нея и брат Неделчо Попов, който уреждаше печатането, със същата цел. В начало, сестрата не ги е давала, като е считала, че са дадени за нея лично. Най-после се е съгласила и ги е предала за включване в песнопойката. Относно схващането, че песните са записани „по памет", е неуместно! Сестра Табакова е с висше музикално образование и достатъчно грамотно владее нотите, за да запише веднага както слуша да се пее и изпълнява една

песен. Когато Учителят е пристъпил към предаване песента „Новото битие", сестрата и присъстващият там брат Кръстю /Христо/ Трифонов, са взели тетрадките си да записват песента. Учителят ги е възпрял, като е поръчал първо да заучи сестрата песента наизуст, а по-после ще я нотира. За всички други песни, когато ги е предавал, позволил да се записват нотите. И така, в продължение на доста месеци, Битието и песните са изпълнявани пред Учителя. Уточнени са както Учителят е искал и са получили този завършен вид, предаден от сестрата за напечатване. С това обяснение, понятието „по памет" отпада изцяло, затова Новото Битие и следващите 11 песни, следва да се считат оригинално творчество на Учителя. Заслугата на сестра Табакова е тази, че ги е запазила записани по ноти, за да се отпечатат в братската песнопойка.

Брат Филип Стоицев прави една забележка, че в тия 12 песни / Битието и останалите 11 песни/ намира една разлика в стила на Учителевото музикално творчество. Пишущият тия редове - не съм музикант, но за себе си обяснявам, че има и други дадени от Учителя песни, които се различават по стил. Спомням си, например песните Берхан Ази /стр. 136 в песнопойката/, която е в „ориенталски стил". Слушам я винаги със задоволство. Спомням си за нея, когато за пръв път я изпълнил пред братя-музиканти, казал е: „Тази сутрин ме посетиха едни „Бир-бучуклии" гости, та се яви тази песен. Думата „Бир-бучуклии", показва, че са го посетили духове-ориенталци, облечени в широки потури, „ала-турка". Преведено - бирбучуклия, значи облекло с един и половина размер в сравнение с обикновеното облекло.

Ще добавя и няколко исторически редове, относно появяване на песента „Новото Битие". Това е станало по време, когато сестра Табакова бе примадона в Софийската опера. Участвувала е вече в главните роли на 16 класически опери, повтаряни много пъти на сцената на операта. Идва 1941 г., предстои да се изпълни в Софийската опера Девета симфония на Бетховен. Ще дирижира прочутият Карл Бьом. Художественият съвет на операта, както и съвета на музикантите-симфоници, избират сестра Табакова да изпълни соловите части в тази симфония. Сестрата напълно съзнава голямата и отговорна задача, която й се възлага, затова идва при Учителя да поиска Неговият съвет и помощ. Всъщност, Той през всичката нейна дейност в операта, винаги е давал съдействие по духовен път. Имало е случаи, когато лично е присъствал на нейни дебюти, като например операта „Марта", гдето сестрата има главна роля, представляваща много изискани изпълнения на колоратурни арии. И така, сестрата за десетина дни при усилени упражнения сполучва да се подготви за участие в Девета симфония. Концертът е изнесен, изисканата софийска публика е във възторг, доволен е и диригента Карл Бьом. Похвалена е и певицата - сестра Табакова - а да пееш при диригентството на Карл Бьом е световна слава!

Както винаги, сестрата отива при Учителя да Му разкаже за концерта. Той внимателно е изслушал, водили са забележителен разговор, при който Учителят е казал: „Сега ние ще напишем ДЕСЕТАТА СИМФОНИЯ!" Така, едно велико вдъхновение на Учителя дава своето начало. Тогава Учителят е казал, когато Битието бъде готово, сестрата ще даде концерт в братския салон някоя сутрин. Такъв концерт действително е даден, пред братя и сестри, в присъствие на Учителя, в утрината на неделен ден.

Ще си позволя да запиша и казаното от Учителя за песента Битието: „Дом и място гдето се изпълни Новото Битие, ще получат благословението на Небето! Народ или общество, гдето се изпълнява

Новото Битие, ще получават благословение на Небето!" Запитвам се: „Кога ще се възползваме от това скрито благословение?"

Пожелавам на ония, които ще оформят бъдещото издаване на песните, още сега да се срещнат със сестра Табакова за уточняване и да научат много ценни разговори, водени с Учителя по музикални въпроси.

София, 4 февруари 1976 г.

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

1970 год. - 1980 год.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ СЛОВА И БЕЛЕЖКИ

VII ЧАСТ

85. БЕЛЕЖКИ - ИДЕИ

За правилно и сполучливо извършване преглед на отпечатаните песни в песнопойката на Братството, отпечатана през 1947 година в София. Съдържа 204 страници, заглавие „Песни на Учителя"

Налага се такъв преглед, тъй като в някои песни са допуснати грешки от гледището на теорията на музиката. Целта е, при следващото отпечатване на песните, изданието да има изискан вид, тъй като само така изпълнението на песните от певци и инструменталисти ще бъде правилно.

Музиката на Учителя и всички братски песни, имат вокално предназначение, т.е. създадени са за да се пеят. Изпълнението с инструменти - пиано, цигулка и други, е само съпровод, за улеснение на певците.

Прегледът и необходимите поправки, следва да се извършат от сведущи наши музиканти, с висше музикално образование и с нужната практика за музикални творби, особено за музиката на Учителя.

Пишещият тези редове, имам спомен и впечатления от миналото, когато се подготвяше отпечатването на тези песни. Бележката ми е, че музикантите са амбициозни души, често желанието им е, да се приеме тяхното мнение, а не да се вземе под внимание и работата на тяхните сътрудници. В такива случаи се стига до нежелани спорове, нагрубявания и в резултат не се постига целта на възложената им работа.

За постигане работата на нашите музиколози на нужната висота, работата им да бъде в оная нова светлина, която идеите на Бялото Братство изискват, предвиждам следното:

Работата да се извърши от трима души, може в състава да участвува и сестра, отговаряща на условието - музикално образование и култура. Всеки от тях, самостоятелно ще прегледа нотите на песнопойката, ще ги изпълнява с инструмент или пеене, за да установи дали не се крие някакъв музикален дефект. Ще си отбелязва откритите грешки, като ще подготви и мотиви за да поиска поправки.

Ще се предвиди и музикант, да го наречем арбитър, който също ще прегледа самостоятелно песните, тъй като той ще има решающ думата, при евентуални спорове.

И така, в определен срок, когато всички бъдат готови, ще се съберат и както прилича на духовни работници, с нужното смирение и скромност, за да доложи всеки един предлаганите поправки, заедно с мотиви за своите предложения. Тия сведущи работници, ще стигнат до съгласие /а може би, ще имат и еднакви предложения/. Гдето е нужно, ще си каже думата и брата-арбитър, за да се постигне желаният резултат.

Отпечатването на песните, в изискана песнопойка, поглъща голяма сума средства, затова вниманието на тези работници-музиканти, трябва да бъде голямо, с нужната съвест и старание.

Налага се, коментара на песнопойката да се прегледа за достоверност, а гдето трябва да се нанесат поправки. В забележка, да се покаже какво е изменено в коментара и защо.

Накрай, пожелавам на бъдещите работници-музиколози, успешно извършване работата, която ще предприемат.

София, 19 февруари 1976 г.

86. ПРИВЕТ ЗА СРЕЩАТА НА НИКУЛДЕН

Нашите изказвания при подобни братски срещи, приличат на красив букет от свежи цветя. Там ще срещнете и разноцветните планински цветенца, израстнали край снежни преспи, край бистри шумящи поточета, облъхвани от тихия ветрец и често свеждащи главици пред силни планински бури, но същевременно те ни носят и влиянието на ултравиолетовите лъчи на слънцето, заедно с вдъхновението на ония братя и сестри, които ни ги поднасят. В този букет виждаме не по-малко пъстрите цветя на полето, израстнали сред китни братски домове и градинки, край цъфналите овощни градини, изпълнени на пролет с белите краски на вишни и череши, розовото сияние на бадемовите и праскови дръвчета. Виждаме в тях мечтите, навеяни от далечни и близки очертания на Старопланинските върхове, на Витоша, Родопите, Рила и Пирин. Те също са олицетворение на вдъхновението, което братята и сестрите са приемали при прочитане Словото на Учителя, пеейки Неговите песни, изпълнявайки в ранни утрини Паневритмията, или когато в моменти на радости и скърби са се молили с вдъхновяващите молитви на Братството и са намирали отговор на своите земни и духовни нужди.

В този днешен букет, радостен съм и аз да вложа някое и друго цветенце, като имам предвид, че Учителят ни е научил да украсяваме домовете си само с живи цветя, без да ги късаме от градинки и вази. Та и нашият букет ще бъде вечно жив, доколкото изказванията, които ще чуем останат живи в нашите спомени. Често да се виждаме в съзнанието си така събрани, ще чувствуваме и благоволението на Учителя, Белите Братя и Възвишените същества винаги да са около нас.

Често обичам да съзерцавам Пентограма - този свещен чертеж, даден ни от Учителя, в който е изразен пътя на човешкото развитие и на еволюцията на човешката душа. За Пентограма един брат има намерение да напише нещо по-обширно, та някога може и вие да го прочетете. От моя страна ще се спра засега само на първото качество, което човек придобива в своето развитие, това е отбелязаната в Пентограма - ДОБРОДЕТЕЛ. Радвам се, че в този салон се намира и Пентограма, там виждаме на левия долен връх вратата през която се навлиза в Царството Божие, тази врата е имено Добродетелта.

Срещали сте записаното някъде от Учителя - Добродетелта е ОСНОВА, а казано е в малко по-разширен вид в Заповедта на Учителя към ученика: „Постави ДОБРОТО за ОСНОВА НА ДОМЪТ си..." На много места в беседите и лекциите на Учителя може да срещнем какво е говорил за Добродетелта, но намираме доста интересни разговори на тази тема, водени с Учителя при Седемте езера на Рила. Там се казва: „Първото нещо е да работим върху своето повдигане и върху средата, в която сме поставени, да услужваме на всички. Някои са добри от немай-къде. Дайте на един човек сила, власт, богатство и тогава ще се види добър ли е. Частично доброто е присъщо на много същества. Например и хищните животни са добри към своите малки. АБСОЛЮТНО ДОБРО В СВЕТА Е ДА БЪДЕМ ДОБРИ ЗА ВСИЧКИ. Трябва да се научим да бъдем внимателни и нежни с малките растения, с малките животни. Това, което вършите на другите, вършите го на Бога. Добър човек е онзи, който и при най-лошите условия се стреми да върши волята Божия.

„Законът гласи: **„Ден, в който не сте придобили нещо добро, ще роди нещо зло във вас"**. Ако човек не прави добро, идва злото. За да бъдеш добър, трябва да бъдеш свободен.

Да нахраниш някого, да му дадеш пари, това не е още добро.

Доброто винаги се явява с Любовта. Доброто е външната страна на Любовта.

Когато искаш да правиш добро, подтикът иде от Бога!

Срещаш някой човек и му правиш добро. Втори път и да искаш, няма да го срещнеш, за да му направиш добро. Тъй, че не пропущай случая.

Когато давате нещо, имайте предвид, че то принадлежи не вам, а на Бога! Когато някой е натъжен, намерете начин тайно да му направите добро. Когато правиш добро, крий го. Никой да не го знае. Това е велик закон. Нека само Бог да го знае. /Случаят с Йоан Кронщадски и бедната вдовица/.

Доброто винаги побеждава, защото Бог е на негова страна.

Който прави зло, постепенно губи всичко, а който прави добро, който люби, става силен, расте и се освобождава.

Човек трябва да прави добро, за да бъде свободен. Можеш да бъдеш свободен и самостоятелен само в доброто. Доброто е метод за усилване на ума. Всички искат да бъдат силни, но първо трябва да бъдат добри. Когато правиш доброто, то ще почне да тече към тебе като извор. Степента на доброто у човека определя кредита, който му се отпуска.

Направиш добро на някой човек, това е вложен в банката капитал за тебе. Той пак ще се върне при тебе, ще ти се даде. Доброто се връща при онзи, който го е направил. Доброто е условие за здравето. Чрез доброто човек може да бъде здрав.

Реализирането на доброто, на малките Божествени потици, дава устойчивост на характера. Така направеното добро представлява основния камък на бъдещата човешка сграда. Вие сте родени добри, защото Божият живот е вътре във вас. Всеки човек трябва да направи поне една малка услуга на своите ближни. Правете добро, защото сте удове на един велик космичен организъм."

/Цитатът е от книгата „Разговорите при 7-те Рилски езера" - стр. 103-105/

Ще завърша с няколко мисли и за втората стъпка в пътя на човешкото развитие - това е отбелязаната в Пентограма - ПРАВДА. Там е мястото на изпитанието на ученика, отбелязано на десният долен ъгъл с начертаната „кула на духовете". През време на преминаване оттам, до човека се допускат всякакви духове, които му създават множество противоречия, на които той трябва да устои, да излезе победител.

Учителят е говорил на много места в лекциите и беседите за Правдата, или за Справедливостта. Ето нещо много важно, казано от Него в разговор с братя и сестри: „Съществува само едно право - Божественото, а не човешкото. С това Божествено право - справедливостта ще обърнем света, ще го тикнем в посоката, в която трябва да върви. Трябва да има пълна справедливост, тя е спомагателно средство за Любовта. Справедливостта разпределя правилно благата между всички. Справедливостта съществува в разумната природа. Тя оставя по някой път неправдата да действува, но последната в бъдеще се превръща в правда. В шестата раса справедливостта не решава въпросите. Добро е това, което е добро за всички! Няма по-хубаво нещо от това, човек да е справедлив и съвестта му да е чиста".

Из „Разговорите при 7-те рилски езера" - стр. 126-127/.

Нека запомним едно важно обяснение на Учителя - Добродетелта и Правдата имат приложение предимно на физическия свят. Докато сме тук на земята трябва да усвоим тия две важни качества, защото оставим ли да се усъвършенстваме в тях в духовния свят, там законите и изискванията са други.

Да се спираме при всяка възможност пред Пентаграма и да размишляваме за пътя, по който Учителят ни води. Така ние ще стигнем и до останалите три стъпки на Любовта, Мъдростта и Истината. За тях Учителят казва: „Пътят на Всемирното Бяло Братство е път на Любовта, Мъдростта и Истината едновременно. Основната цел е Любовта, а Мъдростта и Истината крепят Любовта".

/Пак от „Разговорите" - стр. 122/.

Пожелавам на всички братя и сестри да се подвизават все така в Светлият път на Учителя, ползувайки се от Неговото Слово, от Песните и да влизат във връзка със Светлите Братя на невидимия свят през време на „Свещения час", препоръчан ни от Учителя в „Пътя на ученика".

София/Тополица, декември 1965 г.

87. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ - УСПОРЕДНАТА ЛИНИЯ НА УСПОРЕДНОТО СЪЩЕСТВО

Ще ви запозная с една опитност, която е във връзка със Словото на Учителя. Тя ни потвърждава, че това Слово е живо и днес, макар, че е говорено преди десетки години. В него намираме отговор на всички въпроси, които постоянно животът ни предоставя за разрешение. То ще бъде живо и през вековете, и ще ползува бъдещите синове на човечеството, за които ще бъде новото Евангелие.

Спирам се на Закона за успоредността, който Учителят ни е предал в лекцията „Паралелизъм в природата". */Том „Естествен ред на нещата": Лекции на Общия окултен клас 1929 г. - страници 210-227/.* Ще ви разкажа и интересните преживявания, в които този закон взема участие.

Учителят е изложил закона така: „Когато човек прекара една права линия в Природата или в живота някъде, някое разумно същество чертае права успоредна на неговата". */стр. 214/* „Човек трябва да отговаря за всичко, което е правил, затова трябва да обмисля добре онова, което е решил да прави. Той не е сам в живота, а има едно същество, което върви паралелно с него и прави това, което и той върши. Това същество е или на Небето, или на Земята, но във всеки случай е някъде на противоположния полюс". */стр. 219/* „Човек трябва да знае, че е в зависимост от друго същество. Не върви ли паралелно с него, той се излага на големи страдания". */стр. 219/.* " Ако човек пожелае да направи едно добро и това същество ще пожелае да направи едно добро. С колкото повече същества е свързан човек, толкова повече паралелни линии ще се прекарат на неговата права". */стр. 216/.*

Преминавам към случаи, които са станали като потвърждение на този закон, един вид „предметно учение" за един ученик. Този приятел бил услужлив и безкористен, никога не търсил награда за своите добри постъпки. Редовно четял и казвал пред Бога „Добрата молитва", знаел, че нейните слова са „програма на ученика". Но ето, че случило се един ден да пропусне изпредвид, че сутринта е казал пред Бога: „Благославяй живота ми, който посвещавам на Тебе за доброто на моите братя и ближни". През тия дни направил някаква услуга и припечелил от това десетина лева. Но ето, че не се забавило да се прояви и другото същество, което го наблюдава от своя полюс и действува както него. Не минало много време, той потърсил услуга от свой съсед, да му пренесе нещо. Намислил да му даде два лева за услугата, но онзи казва категорично: „Ще ми дадеш пет лева!" Дал му толкова. Пак наскоро, потърсил същия съсед за друга услуга, която се извършила за около половин ден. Намислил

да плати пет лева, но когато да плати, оня казал: „Ще ми дадеш двадесет лева!"

Нашият приятел се сепва и като търсил причините за станалото, сеща се, че с него се извършва някаква отплата по закона на паралелностите. Чете той пак Добрата молитва, но спечелените десет лева са между него и Бога. Също както оня, който присвоил една кесия със злато, но не можал вече да се моли - тя заставала между него и Бога. Решава да подари спечелените десет лева на едно многочленно семейство, което в момента се нуждае. Както и да е, поразрешил въпроса.

Какво става по-нататък. Той като прилежен ученик, изпълнява още нещо от програмата на ученика - Добрата молитва: „Помагай ми и ми съдействувай да раста във всяко познание и мъдрост, да се уча от Твоето Слово и да пребъдвам в Твоята Истина". Ето, че Словото някак си продължава да го учи и малко изобличава: Прочита в една лекция на Младежкия клас: „Някой си възприел идеите на Новото учение, но давал пари с лихва. Не вземал голяма лихва както другите. Но в Христовото учение получаването на лихва не се допуска". Съвестта му подсказва: „Ето защо не трябваше да търсиш печалба във въпросната твоя услуга!"

Относно направеният подарък, пак среща в Словото обяснение: „Истинско добро е това, когато човек може да отдели нещо от себе си - от своя ум, от своето сърце, от своя собствен труд. Дава ли от това, което е взел от другите, чрез насилие или доброволно, той не прави никакво добро */стр. 251/*. Тази проява може да се нарече добро дотолкова, доколкото тръбите, през които водата минава, могат да кажат, че са придобили някакво благо от нея. Единственото нещо, което водата прави на тръбите, е това, че ги чисти. */стр.250/*.

Минало известно време, пак се наложило братът да поиска трета услуга от съседа си - съвсем малка услуга. В себе си се запитал, дали оня ще се задоволи с един-два лева възнаграждение. Когато обаче извършил работата, брата се изненадал, че съседа му не пожелал да му се заплаща за тази извършена работа. Поканен да вземе нещо, той казал: „Ти вече ми даде толкова много пари, доста е!" Запитвам се: „Може ли това да се счита развръзката на описаното „предметно учение"?

Заключението, според мен е следното: Всеки духовен човек трябва да е особено внимателен в отношенията си с хората, които среща в живота. Той е като светилник и в неговата светлина се изтъкват преди всичко собствените му дела. Както казва Учителят в лекцията „Паралелности в природата", съществото наш спътник ще направи същото и то ще се отрази върху нас.

Когато Учителят изнасяше в беседите си подобни случаи на „предметно учение", Той запитваше: „Защо се е случило това? За да ви го разкажа за поучение на всички вас".

Записано в София на 26.XI.1971 г.

ПИСМА
НА ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ ДО МИХАИЛ КРАЕВ ОТ ГР. ОРЯХОВО

Бележка на съставителя

Той бе много съвестен брат. Имаше много голям ред и порядък в него. Всички писма на Братството той ги събираше и пазеше. Беше подредил вестник „Братство" всичките броеве така и списание „Житно

зърно".

След големите обиски и процеса, той накрая предаде целия си архив на Борис Николов. Този архив се оказа много ценен, защото след обиските и процеса, всичко от нас беше изъето и унищожено от властта.

Така че запомнете името на този брат Михаил Краев от гр. Оряхово. Той вършеше много добра работа. В това се убедихме.

В неговият архив намерихме писма от Жечо Панайотов до него, които ги поместваме за потвърждение на твърденията ни.

*
* *

София, 24 декемврий 1933 г.

Любезни брат Михаиле,

Не съм ти писал отдавна, а дължа да те уведомя, че първата ти вноска от 1000 лв. получих на време и записах по сметката ти за отпечатване една беседа. Понеже втория том, с който тя ще се отпечата вече усилено се работи, идвам да те помоля да предвидиш и останалите вноски, които следва да направиш. Вероятно наскоро ще ми поискат суми за хартия и печат, та трябва да съм готов.

За сега тука живота си върви по старото темпо. Учителят редовно говори по няколко беседи и лекции седмично, слушаме ги както ний, така и доста хора от града. Защо не си понаредиш работите да прескочиш дотук. Ела да се ободриш за няколко дни и пак продължи борбата в живота.

Моля приеми братските ми благопожелания и оставам с много поздрави от мен и сестра Веска.

/Подпис/

*
* *

София, 18 март 1934 г.

Любезни брат Михаил,

Получих последната ти картичка от 6 - того, както и вноската 1000 лв. Действително с нея стават 3000 срещу беседата отпечатана за твоя сметка. Навярно вече си получил и самият втори том от беседите X серия, гдето е поместена и издадената от теб беседа.

Дължа да изкажа благодарността на братята от Просветния Комитет за указаната от теб подкрепа в издаване тия беседи. Всевишният да наспори работата ти и от едно - хиляда да придобиеш. А Словото, което ще достигне до хиляди души, да подготви работници за идването на Царството Божие на земята.

Братски поздрав от двама ни:

/Подпис/

*
* *

София,

25.2.1935 г.

Люб. брат Краев,

Получих картичката ти от 15 - того, а също и сумата 200 лв., която записах по сметката ти за беседите.

Сестра Еленка Андреева е прогимназиална учителка в с. Макоцево, което е гара по линията София - Карлово. Понеже тя си идва тук всеки две седмици, можеш да й пишеш и чрез с. Паша Тодорова, като адресираш писмото чрез „Опълченска" 66.

Тук сме добре, желаем и на Вас същото.

Братски поздрав до всички Ви:

/Подпис/

*
* *

София, 10 ноември 1970 г.

Любезни брат Краев,

Получих завчера писмото ти от 4 т.м. и бързам да отговоря на някои твои запитвания.

Благодаря ти за онова, което споделяш с нас за твоето състояние, за трудът и прилежанието ти в изучаването на Словото. Това е най-полезната и интересна работа, която почти всички извършваме за сега. Относно някои „неразбираеми места" из беседите, това е допустимо за всеки от нас, в замисимост от нашето израстване и моментно състояние. Основен факт при четенето е, че много от нашите преживявания ще ги срещнем в това, което днес четем! Нещо важно е казал Учителя, например за примерите, които дава в лекциите - „Дават ви се, защото един ден ще ги преживеете!"

Относно приижданото на млади сили към Братството, това като че ли е незабележимо в днешно време. Не го желаят днешните управници и въобще не ни е позволено да пропагандираме учението на Учителя между младежта. Въпреки това остава в сила старата истина, че забраненият плод е по-желан. Има много хора в света, между тях и младежи, които очакват да им се даде достъп до Бялото Братство. Може би сме близко до такова време - зависи от съзнанието на управляващите.

За адресите, които те интересуват, ще ти кажа първо, че Тодор Попов е вече в духовния свят - има около четири години от как е починал. Той страдаше от сърцето си - една сутрин получил криза и не могли да го спасят. Сега другарката му Марийка и дъщеря му Данчето пак живеят в Ямбол. Данчето е зъболекарка и продължава работата на баща си. Понякога когато ми се случи, отбивам се в Ямбол да ги видя и ободря. Данчето не е женена.

Моята другарка Веска, може би си спомняш за нея, също почина през 1967 г. Обаждат се от другия свят /вече мнозина са там/ на всички се дава работа, за която са годни.

Адреса на сестра Паша Теодорова засега е следния: София 26, ул. „Персенк" N 49 Димитър Христов /за Паша/. Тя продаде къщата си на бул. „Бирюзов" 52, а сега е временно при този техен бивш квартирант,

доста болен и тя с още една сестра му са в услуга по домакинствуването, за бодрост и пр. Може да й пишеш и на другата нейна квартира, гдето ще отиде след оздравяването на Христов: София, 26, „Волоколамското шосе" N 14 Борис Николов /за Паша/.

Каквото имаш да пишеш за Братския съвет, изпращай го до Паша Теодорова, на един от тези адреси. Може и чрез мен да пишеш, но аз ще отсъствувам от София до към 10 декември.

Братствата из България са добре там, гдето имат салони и се събират. Свободни са, четат беседи, пеят, събират се по празници и т.н. Такива засега са Варна, Бургас, Айтос, Русе, Нова-Загора, с. Тополица. В това село /то е близко до Айтос/ всяка година срещу Никулден имат празник-вечеринка в братски дух. Посещаваме ги почти всички градове на България и се прекарва много приятно. Така че и тази година, на 5 декември може да им се гостува.

И така, писах ти доста обширно. Завършвам с пожелания да бъдеш здрав, весел и бодър в този духовен живот. Приеми братските ми поздрави.

/Подпис/

*
* *

София, 11.X.1972 г.

Обични брат Михаиле,

Днес получих писмото ти от 8 т.м., което прочетох внимателно и изпитах истинска радост, за това което ми описваш. Виждам, че водиш живот на добър ученик на Учителя и ти пожелавам все така да продължаваш.

Относно приложението ще кажа, че наистина в това се крие успехът ни. Всеки ден, всеки от нас прига по нещо. Един пее песните дадени от Учителя, други се упражнява в дишането, трети е изработил обноските на възпитан човек и много още качества се проявяват от нас според това, кой до къде е достигнал. Учителят като знаеше колко много закони и правила ни е посочил, каза някога в школата - „Приложението се извършва колективно!" Хиляда неща за приложение, като се приложат от хиляда души, колективът ни се е проявил. Разбира се, на тази тема може да се поговори повечко, но нека мислим и пак да прилагаме и прилагаме!

Преминавам към информацията, която те интересува. В страната има десетина места, гдето условията им позволяват да се събират в своите салони; там провеждат редът който си знаем още от времето на Учителя. Някъде не могат да спазват часът на школата, поради местни условия; важи и зимният сезон, който затруднява събирането в 5 часа сутрин. Мнозина са и възрастни хора, та не им е лесно. Ония, които като теб са самостоятелни са на поста си в надлежните часове.

Властта напоследък е внимателна към нас, има едно снизхождение. Това е признание, че сме добри български граждани. Препоръчаха ни това лято, гдето има макар и малки групи, да се регистрират при народните съвети и така да се събират, да си четат, да се молят и пият, макар и в някоя частна къща. По-рано се изискваше нарочен салон и да са поне 25 души. Нарекоха ни „Търпима организация, под надзора на властта". Считат, че който е ръководител, трябва да е познат на управниците и да имат доверие в него. Очаква се изменение на Закона за култовете /към

които ни числят и нас/; тогава ще се съобразят с новата конституция за правата и задълженията ни. Ще излезе и правилник с нужните подробности, както му е редът. Когато стане това, ще ти съобщим.

Има една изненадваща констатация от един виден висш орган, който е казала нещо за младежта. Нека и младежи да се подвизават край вас; вие по-добре ги възпитавате. Да не се отделят, обаче, а да са заедно с възрастните. Видяха, че ония младежи, които не признават никакъв морал и нямат „Страх Божий" - лесно кривнуват от пътя на добрите граждани и са загубени за обществото.

Сега и за приятелите, които те интересуват. От ония, които споменаваш, само Георги Тахчиев е починал преди около 12 години. Все пак той остави добри спомени между ония, които го познават. Михаил Влаевски ми е съсед, често се виждаме и разговаряме. Той държи здраво връзка с Учителя. Има си свои грижи, но издържа. Томалевски, Методи и Борис Николов са на поста си. Томалевски макар и пенсионер, пак писателствува, и от време навреме отпечатват нещо негово. Много е интересен в разговорите си сред приятели. Софиянци се виждаме често на Витоша в неделен ден, та и той идва; слаб е понеже мина една болест и преди две години беше на операция. Сега е добре. Кирил Икономов не е много добре, страда от треперене на ръцете, стои си в къщи.

Михаил Иванов, както знаеш се подвизава в Париж, гдето е организирал интересно братство. Не му харесваме само това, че се държи като авторитет на висотата на Учителя. Беше си позволил да се дегизира като Него с брада, костюм, шапка, бастун и пр. Като видяхме фотографията му, почудихме се на умът му. Може би пък това го прави за хората, които са около него. Борис Николов е добре, пенсионер, но пак работи. Ценните неща по братските работи ни се поднасят от него.

На Данчето в Ямбол пиши чрез Каню Великов - ул. „Георги Димитров" 126 - Ямбол. Постави писмото си в плик и го вложи в друг на този адрес.

Съкратявам, като ти поднасям братските ми поздрави и пожелания.

Р.Р. Ако здравето ти позволява, посети братската среща в с. Тополица /до Айтос/. Тя става на 5.XII. Там ще се видиш с мнозина приятели.

/Подпис/

*
* *

София, 5 ноември 1972 г.

Любезни брат Краев,

След като разменихме напоследък писмата с тебе, яви се един малък въпрос, с който ще те занимая.

В гара Липница, която изглежда че е близо до вас, живееше един брат на име Горан Вълев. Изненадах се през м. септември, когато пощата ми върна едно писмо до него, отбелязвайки, че е починал. Изглежда, че това е станало през летните месеци, но научих го едва през септември.

Той по някакъв начин се е познавал с брат Боян Боев, защото от него получих адреса му и сме му изпращали каквото трябва по братските празници. Интересува ме, дали се познаваше с него, виждал ли си го и

като какъв човек беше.

Сега, ето какво ще те помоля, като се касае за работа от братски интерес.

Даже и да не ге познаваш, моля те да влезеш във връзка с неговото семейство; ако има подходящ човек, да го изпратиш там, а иначе да им пишеш писмо от твое име. Направо казано, да ги запиташ дали брат Горан е оставил някои книги - беседи и лекции от Учителя. Бихме желали да ги откупим и раздадем на братя и сестри, които се нуждаят.

Обикновено наследниците на наши братя и сестри не се интересуват от тази книжнина и тя стои неизползвана, като е обречена на разпиляване и унищожаване. Предложението ви може да бъде в смисъл, ако искат да ги подарят за възпоминание на тяхния близък - брат Горан. Ако ли ще искат да им се заплати нещо, тогава ще видим как да ги оценим. Интересуваме се само от книгите на Учителя и по възможност да са в добър запазен вид. Интересуват ни и сборниците братски песни, паневритмията и др.

Моля да обмислиш как да се свърши тази работа; не знам на тебе дали ще ти е възможно да отидеш като те придружава някой, или ще изпратиш човек.

Каквото ще направиш по въпроса, моля да ми съобщиш. Добре е да се действува по-бързо.

Привет: Ж. Панаитов

/Ръкописен текст/

ВЕСКА РАЙКОВА ЖЕКОВА

1901 год. - 1967 год.

I. Биографични данни
   - Благовест Жеков
II. Спомени за сестра Веска
   - Благовест Тошев
III. Из тетрадката на Веска Жекова

VIII ЧАСТ

БЛАГОВЕСТ ЖЕКОВ

I. БИОГРАФИЧНИ ДАННИ ЗА СЕСТРА ВЕСКА ЖЕЧО-ПАНАЙОТОВА

Майка ми е родена на 23 Юли 1901 г. (стар стил) в село Жълтеше - Габровска околия. Баща й Райко Иванов е бил търговец на дребно, а майка и Цанка Ганчова - домакиня.

Завършва Априловската гимназия в гр. Габрово през м. Юни 1921 г. През следващите години работи като учител-директор в селата Въглевци, Пиперково и др. в Търновски окръг.

В София идва за да следва висше образование и посредством по-голямата си сестра Мария Райкова се запознава с Бялото Братство. От 1928 г. е редовен участник в братския живот.

През 1932 г. се венчава с баща ми Жеко Панаиотов Жеков и двамата започват строеж на собствена къща на Изгрева в София. Така те са едни от първите участници в създаването на Изгрева. Учителят два пъти е посещавал този братски дом на вечеря и го е посочил за склад на беседите още от това време.

Майка ми притежаваше красив сопранов глас и беше редовен участник в братския хор. Артист по природа, тя вдъхновено изпълняваше и солово песни от Учителя. Любими й бяха: „Песен за житното зърно", „Там далече", „Запознаване" (от Паневритмията), „Рилска рапсодия" (изпълнявана най-вече на Рилския вечерен огън).

По-късно изучаваше цигулка и се записа в Музикалния факултет на така наречения Народен университет.

Почина на 17 август 1967 г. като остави един достоен за следване пример на човек от Бялото Братство.

Д-Р БЛАГОВЕСТ ТОШЕВ

II. СПОМЕНИ ЗА СЕСТРА ВЕСКА - СЪПРУГА НА БРАТ ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ И МАЙКА НА БЛАГИ /БЛАГОВЕСТ ЖЕКОВ/

През есента на 1949 г. станах студент и живях на квартира на „Изгрева" у брат Жечо Панайотов, в една стая с Благи, който беше ученик, 6 год. по-малък от мен. Сестра Веска и бр. Жечо бяха в близки отношения с родителите ми, също от Братството. Те се отнасяха с мен, като член от семейството им. Затова, имам лични впечатления и отлични спомени от с. Веска.

Тя беше една от много ревностните сестри в Братството. Сестра Веска беше емоционална натура. Нейното отношение към Учителя и Учението Му респектираше. Тя спазваше стриктно традициите и се стараеше да ги прилага дори в детайли. Държеше на точността и винаги отиваше навреме на беседа, на Паневритмия и т.н. На беседа в салона, тя носеше тетрадка и записваше важни мисли. В Общия окултен клас, тя идваше с написано резюме от предишната беседа или с написана тема, за дадена в нея беседа, които много пъти четеше. Сестра Веска пееше в братския хор. Активно и прилежно, тя участвуваше и в дежурствата в кухнята /до малкия салон/ при приготвяне на общите братски обяди. При готвенето се пееше и се демонстрираше образцова хигиена и чистота. Семейството им летуваше на 7-те Рилски езера, ходеха на екскурзии на Витоша и т.н.

Майката на Благи имаше основна заслуга, за да стане той музикант. С много любов, упоритост, взискателност, строгост, постоянство и контрол, тя реализира идеята си, пак в духа на учението на Учителя. Има го на снимка на 5 год. възраст, с дълга коса и малка цигулка. В тези времена от Изгрева се отиваше в града пеш през гората до Семинарията и оттам с „малкото трамвайче" /единична кола/ до сегашния пл. „Журналист", където се прекачваше на трамвай N 2. Това бяха старите трамваи с кондуктори. Имаше и не особено редовен автобус от Строителния техникум „Хр. Ботев" по Дървенишкото шосе /сега бул. „Драган Цанков"/, чиято първа спирка беше „Изгрева". Та от петгодишен, Благи е воден на уроци с цигулката в града. И той завърши Музикалната академия.

Сестра Веска беше много преданна и грижовна съпруга. Тя редовно приготвяше на бр. Жечо храна за обед, която той си носеше в града, където работеше. Винаги го изпращаше през гората, когато той отиваше на работа. Всяка сутрин пред Пентограма се правеше молитва,

четеше се „наряда“ - страница от определено томче беседи /за цялото Братство/ и тогава вече следваха другите задачи.

Сестра Веска Жечо-Панайотова, понесе много страдания с обиските, гоненията и репресиите на Братството и особено със скалъпения процес срещу Борис Николов и съпругът й Жечо Панайотов от Държавна сигурност и комунистическото управление. Това й се отрази фатално на здравето.

Много често си спомням с любов за големия брой наши приятели - братя и сестри, които вече са в Невидимия свят, с които съм общувал и които бяха светли идейни личности. Между тях беше и сестра Веска...

Голяма е заслугата на д-р Вергилий Кръстев, че с поредицата „Изгревът“ съхрани за историята на Братството личните спомени и снимки на толкова много последователи на Учителя. В тях има много лични разговори и писма с Него, които допълват стенографираното Слово. Това е един огромен труд с много важно значение!

III. ИЗ ТЕТРАДКАТА НА ВЕСКА ЖЕКОВА*

1. Първата беседа на Учителя в Мърчаево 25.II.1944 г.

25.II.1944 г. Петък,
Мърчаево

СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ

На хората трябва сега вяра, разумност и доброта. Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи. Сега справедливост трябва на света. Може да дойде едно споразумение. Англия да бъде отстъпчива, но и Германия не трябва да предизвиква, защото, ако дойде може да я разсипе. Ние в България казахме, че победители няма да има. Европейските народи трябва да се обединят. Във втората глава на Данаила се казва, че Бог ще създаде едно царство, на което всички земни царства ще се покорят. Всеки народ трябва да зачита и пази Божиите права. Ти не може да четеш една книга и да откъснеш един лист или да затъркаш ти една душа в нея. Ще кажете какво от това. Губи се смисълът. Сега искам по човешки победата. Тоя да победи, оня да победи. Англия беше сложил Бог да бъде справедлива. И тя хубаво вървеше, като продаваха Библията, а сега като се бие не върви в Божия път. Сега се бият белите и черни братя. Досега слугуваха Белите братя, а сега черните трябва да се подчинят и да слугуват. Белите братя не искат съвсем да ги унищожат, но да ги научат да слугуват. Как ще стане това? Както в пролетта. Като дойде тя всичко израства като изневиделица. Как става никой не знае. Хората не знаят, а само приказват. Човек трябва да служи и пази законите на своя ум, на своето сърце. Всички хора трябва да зачитат Божиите закони. На хората ще им говорите за Любовта. Най-напред ще видите, ако човек е гладен, жаден или се нуждае от почивка, ще му дадеш. Като те попитат каква е вярата ти, кажете им: Без светлина, без въздух, без вода и храна не може.. Въздухът ще ни помогне да говорим, светлината да намерим красотата. В черква ходите ли? Че ние живеем в

**Забележка на съставителя:*

1. Тетрадката съм я получил лично от Жечо Панайотов.

2. Беседата от 25.II.1944 г. не е публикувана.

3. Последното Слово е публикувано 1945 г. по стенограма на Елена Андреева и 1999 г. по оригинала, по програмата за издаване Словото на Учителя по оригинал с координатор Вергилий Кръстев

4. Веска Жекова е записвала точно на ръка това, което нейното съзнание приема, че е най-важното. Ако се сравни нейният запис с двете издания всеки може да направи извод как стенографите стенографират и дешифрират, и подготвят Словото на Учителя за печат и как един слушател записва в своята тетрадка това, което слуша и което ума му възприема. Този материал е много ценен.

черквата. Мъжът е попа, жената попадията, а децата богомолците.

Злото вече няма никакви условия за съществуване. Сега сме края на века, края на старата култура. Да се прочете 2 глава - Данаила. В нея се говори за камъка, който срути статуята. Това е идването на шестата раса. Сега се извършва това, което е писано в Откровението - 20 гл. Всички трябва да се молим за прекратяване на войната. Мирът ще дойде по незнайни пътища, по Божествен начин и не по човешки. При молитвата да се изговарят думите:

„Господи, запази ни за да проповядваме за Тебе".

Напредналите от жълтата и черната раси ще преминат в бялата, а напредналите от бялата ще преминат в шестата раса.

След войната ще се засили музикалният и духовен живот. Молитвата е като една дреха, в която се облича човек и с която се огражда от тревогите, болестите и страховете на света. Ангелите ще разтворят музикалните центрове на хората, за да чуят това, което не се чували - ангелската музика. Не се присмивайте на стар, на болен, на какъвто и да е човек, защото ще ви дойде до главата.

Знание на лоши хора не се дава.

Любовта е Божествената храна, с която хората живеят и възкръсват.

Мирът иде. Налага се да дойде. Отгоре са дошли светли същества на Земята за да оправят света. Хората ще легнат вълци, а ще се събудят - овце. Понеже злото е присадка на човешката душа, и ще се счупи тази присадка. Досега сме се забавлявали, сега трябва да почнем да работим. Който иска да остане в София. Градът на мъдростта трябва да бъде променен. А който не иска да бъде променен да си остане там където си е. Сега мирът ще дойде така както никога не са го очаквали. Най-страшното мина. Мина за добрите, а за лошите не е минало. Лошите, ако се научат да слугуват и за тях ще мине.

Мирът иде, както светлината иде.

2. Последното Слово на Учителя на земята 20.XII.1944 г., ден сряда

20. XII.1944 г.,
Сряда

Добрата молитва
Мусала
Духът Божи

Учителят чете притчата за поканените на сватбата.

Хората приличат на разсърдено дете, което не иска да яде. Божественото всеки ден има своята дажба, а човешкото няма. Вие може да питате кои са подбудителните причини да се жени една мома или един момък. Някой е много страдал и не иска да се жени. Няма защо да прави опит. Радвайте се на едно нещо. В небето стар не може да видите. Всичко

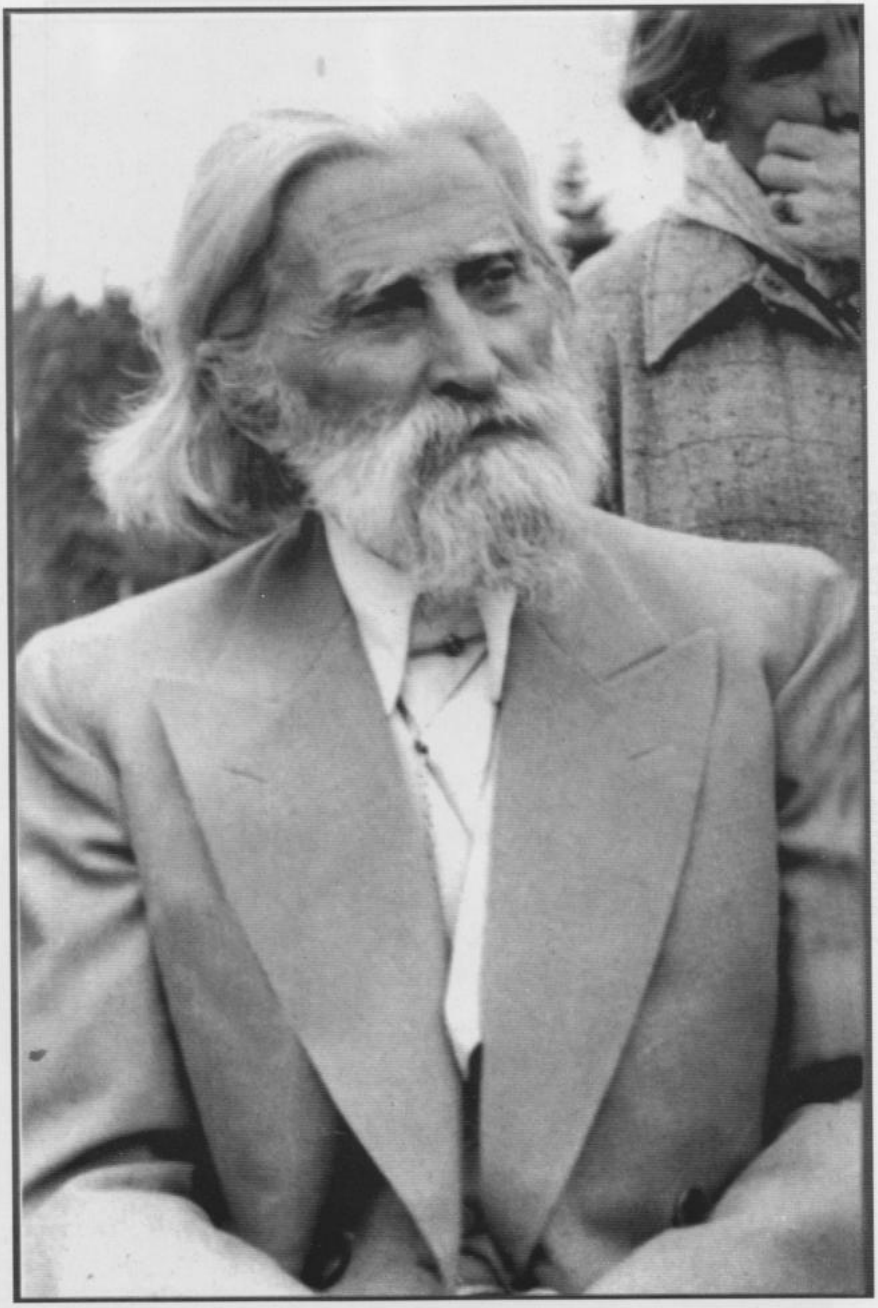

1. Учителят Дънов

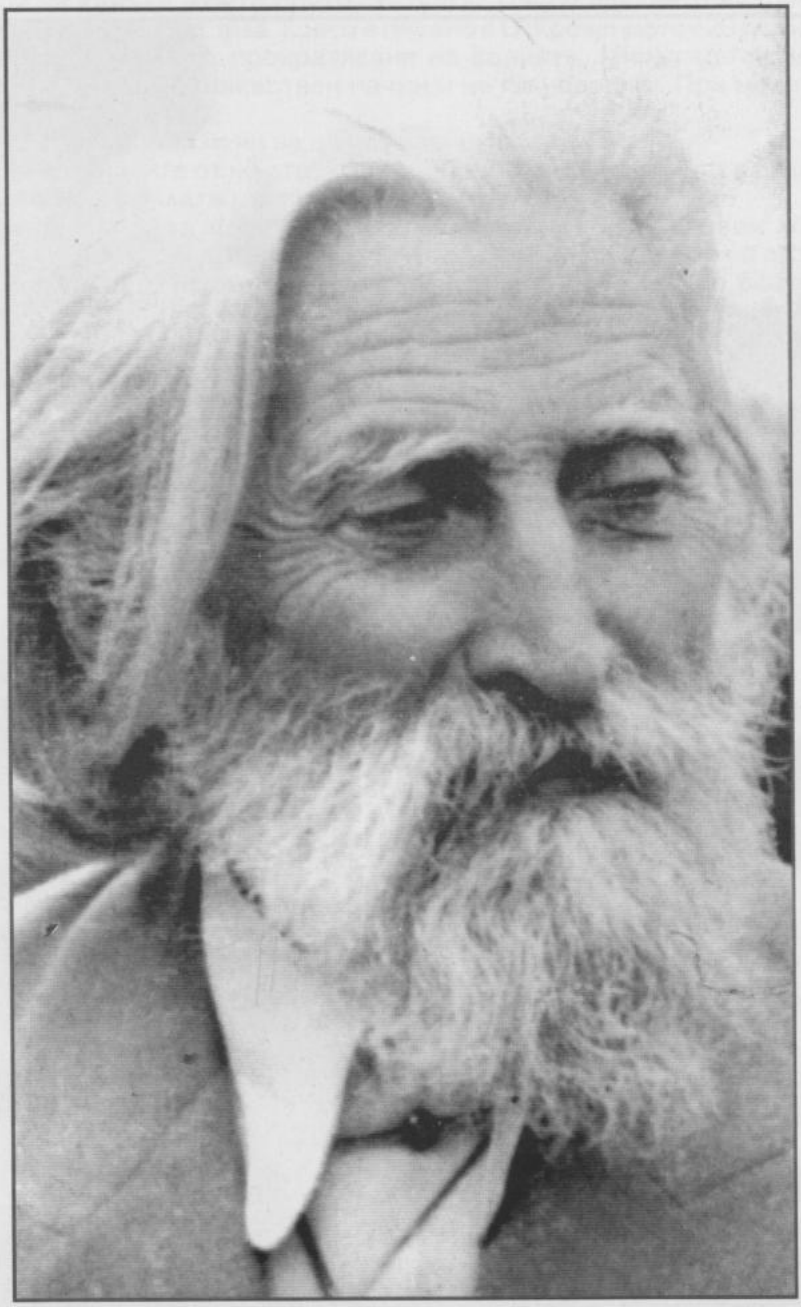

2. Учителят Дънов

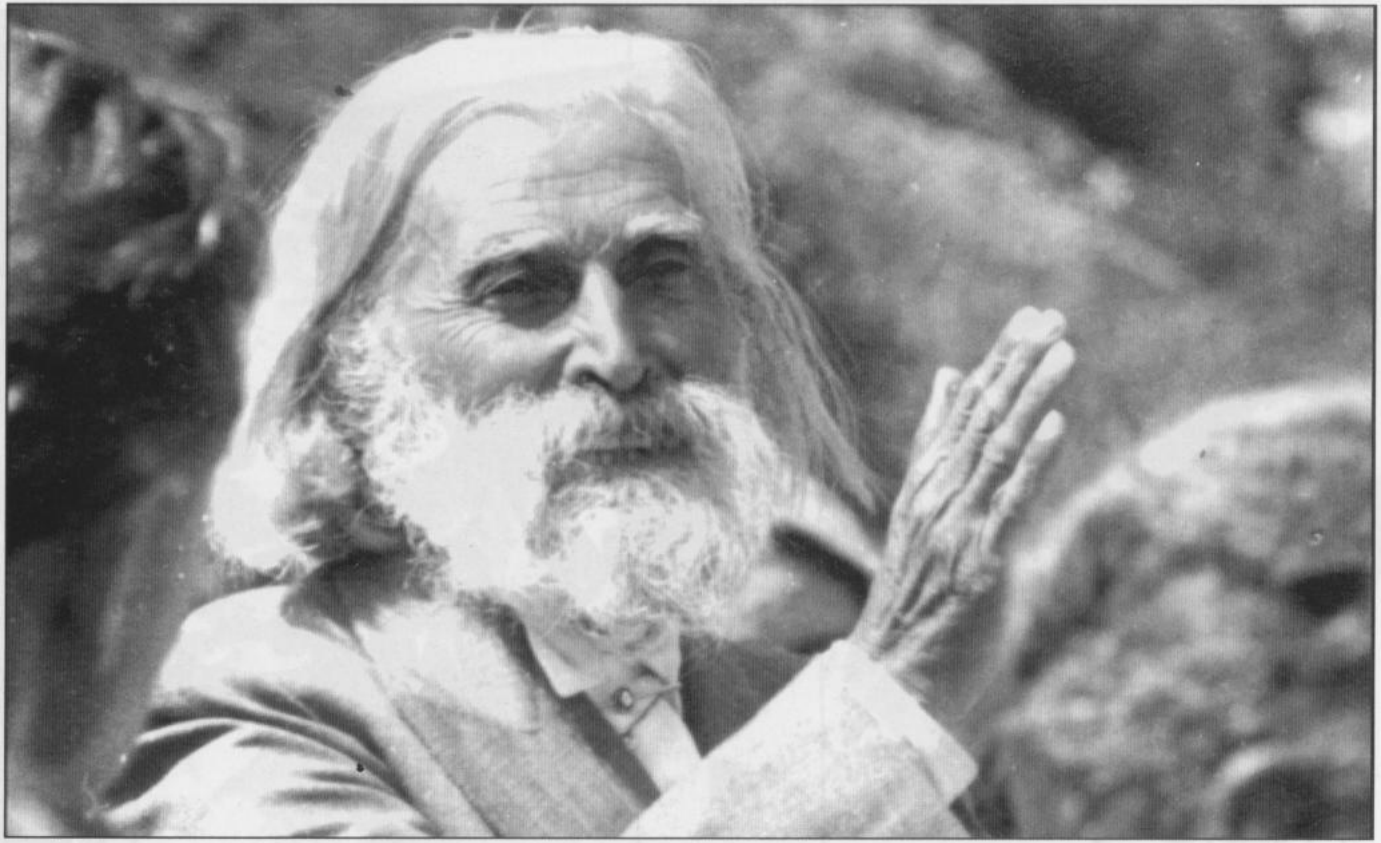

3. Учителят Дънов говори на Рила

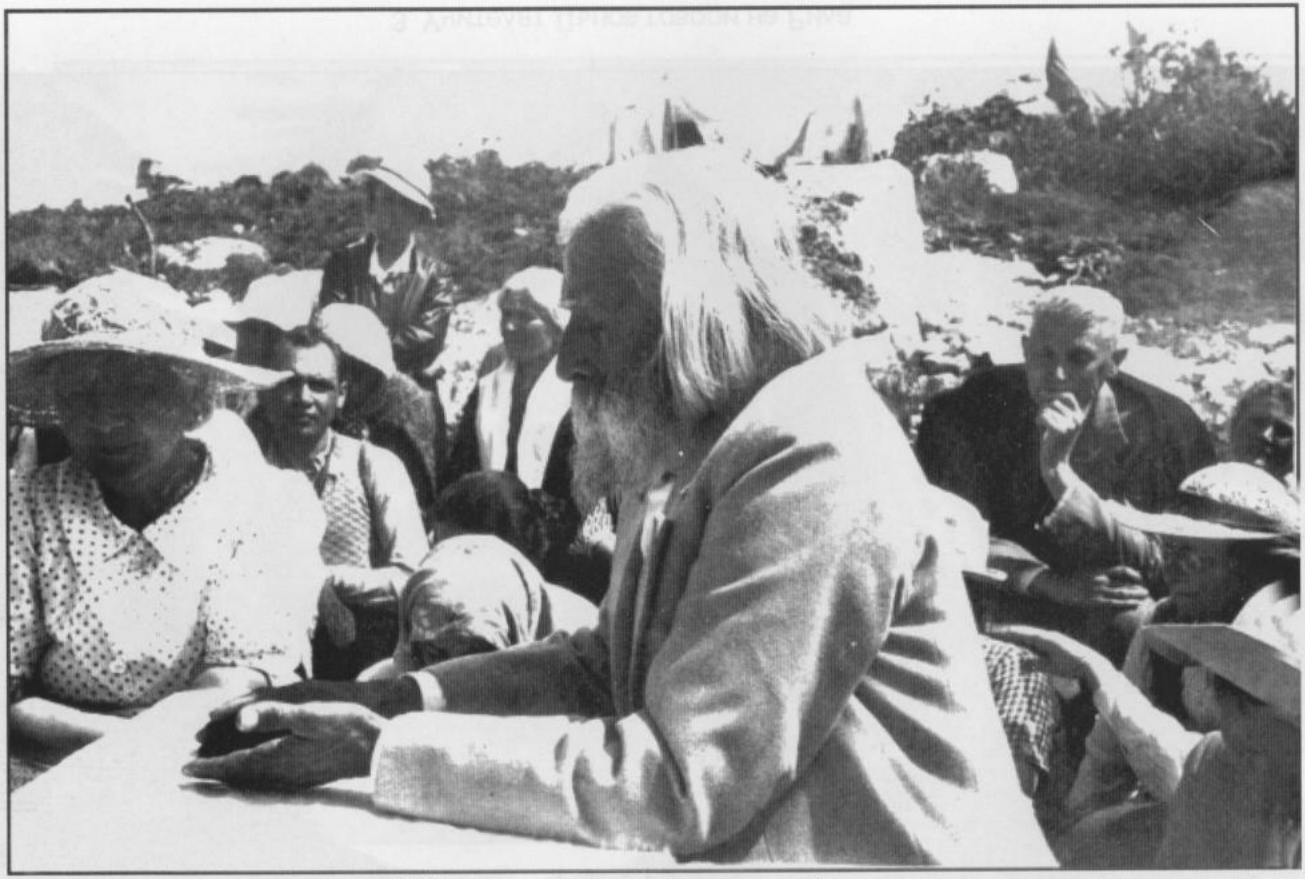

4. Учителят изнася беседа на Рила

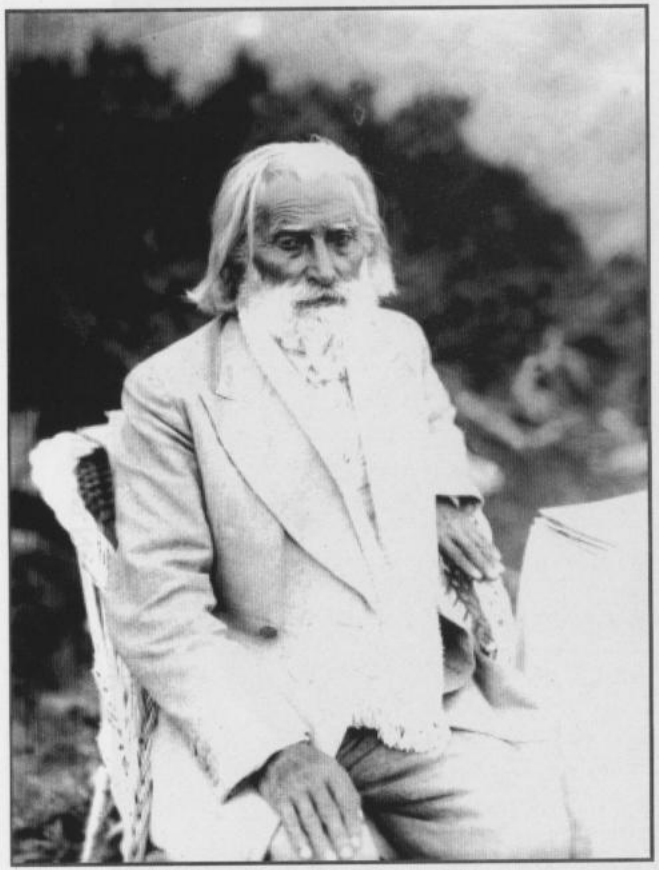

5.1 Учителят Дънов на Рила

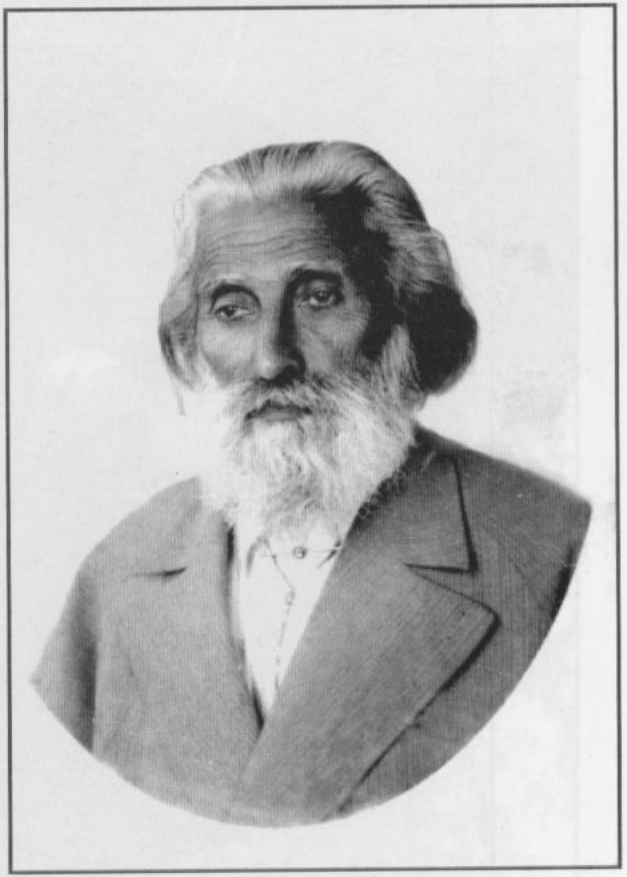

5. Учителят Дънов

6. Жечо Панайотов -14 ноември 1924 год.

7. Жечо Панайотов на Изгрева

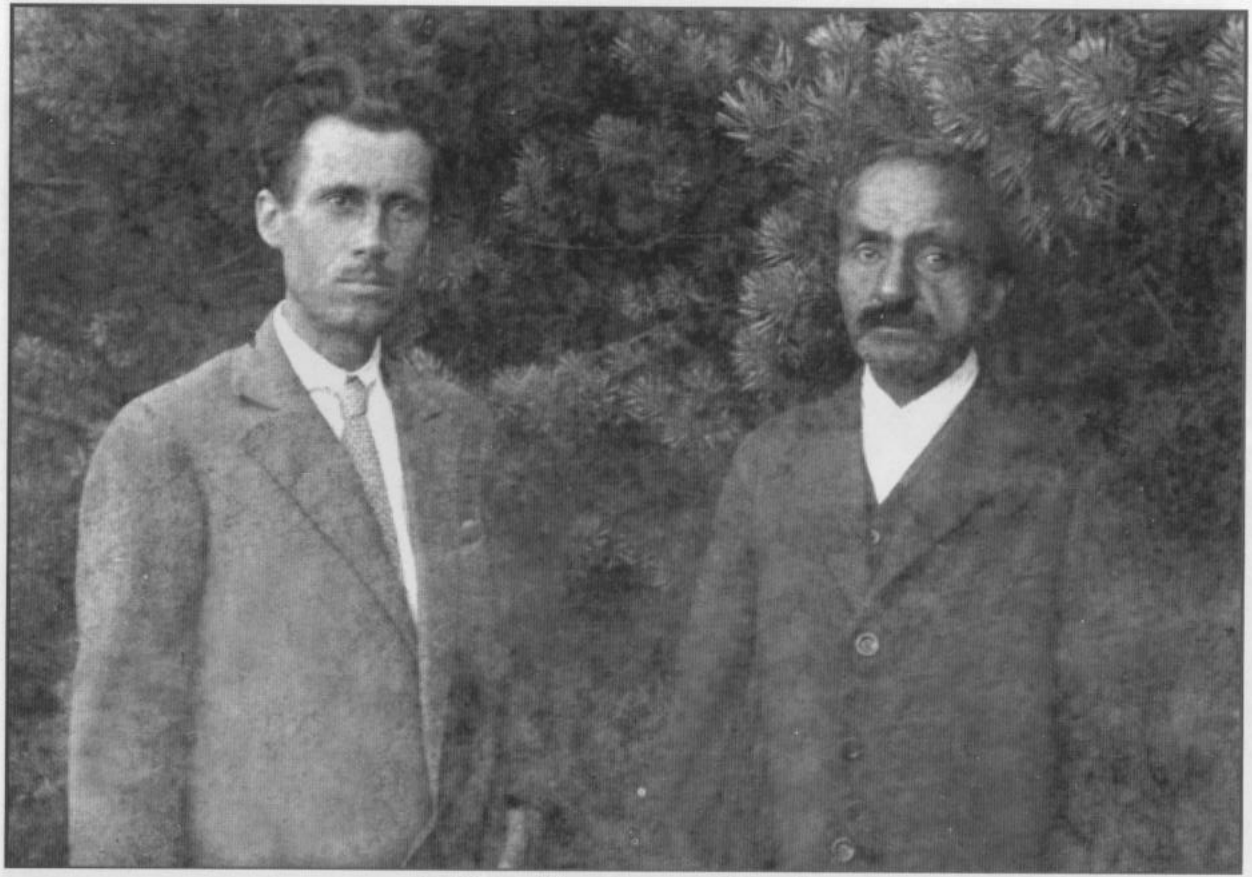

8. Жечо Панайотов и Боян Боев

9. Руска Жекова - майка на Жечо Панайотов

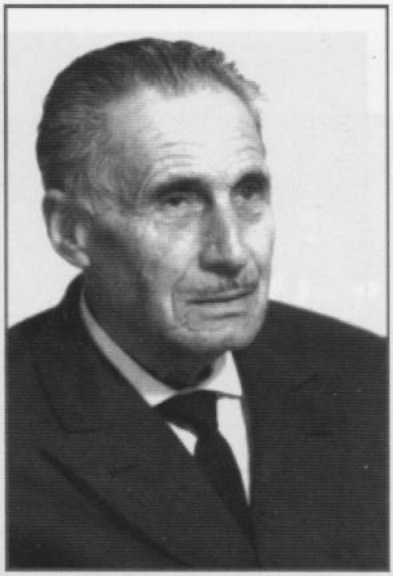

10. Жечо Панайтов

11. Веска Панайотова - съпруга на Жечо, 1920 год.

12. Веска Панайотова - съпруга на Жечо

13. Веска и Жечо Панайотови на Изгрева, 1932 год.

14. Веска и Жечо на Изгрева, 31 май 1932 год.

15. Люба и Надя, сестри на Жечо Панайотов, 1921 год.,Сливен

16. Веска и Жечо Панайотови с приятели, 1933 год., гр. София

17. Стефанка и Иван Жекови (брат на Жечо Панайотов), 20 януари 1932 год.

18. Сватбата на Надя (сестра на Жечо Панайотов),1929 год.

19. Пред чешмата на Дианабад.

20. Жечо Панайотов, съпруга Веска и син Благи на Изгрева до метеорологичната клетка, 24 Юли 1938 год.

21. Веска и Жечо Панайотов със сина си Благовест.

22. Веска и Жечо Панайтови със сина си на Изгрева

23. Деца на Братството на Рила, 1939 год.

24. Деца на Братството на Рила, 1939 год.

25. Веска и Жечо Панайотови със сина си на Рила, 1939 год.

26. На Рила с лодката по второто езеро, 5 август 1939 год. Веска и Жечо Панайтови със сина си Благовест

27. Веска и Жечо със сина си на разходка с лодка на второто езеро, 5 август 1939 год.

28. На обед на Рила, Юли 1937 год.

29. На Изгрева, Веска и Жечо Панайотови с приятели, 1942 год.

30. Веска и Жечо Панайотови със сина Благовест,
18 Юли 1943 год.

31. Екскурзия на Бивака, Витоша - Веска Жекова в средата

32. Веска и Жечо Панайотови, от Изгрева към София,
20 август 1941 год.

33. Веска и Жечо Панайотови всред разцъфналите дървета на Изгрева

34. Веска, Благовест и Жечо Панайотови на Изгрева

35. Кинчето Мариус и Веска Панайотова пред чешмата със сърничката на Изгрева, 15 април 1939 год.

36. Айтос, 14 Юли 1963 год., градината

37. Веска и Жечо Панайотови всред приятели в Айтос, градината,14 Юли 1963 год.

38. Веска и Жечо Панайотови пред извора "Ръцете", Рила

39. Двамата братя Иван и Жечо Панайотови Жекови, 1970 год., Рила.

40. Жечо Панайотов, Вергилий Кръстев, Иван Жеков - Рила, август 1971 год.

41. Борис Николов и Жечо Панайтов - Рила, Салоните, 1971 год.
"Братството съществува по Божие благословение"

42. Сава Калименов, Жечо Панайотов, Иван Жеков и срещу тях Борис Николов - Рила, Салоните 1972 год. "Природата е жив говор - образен"

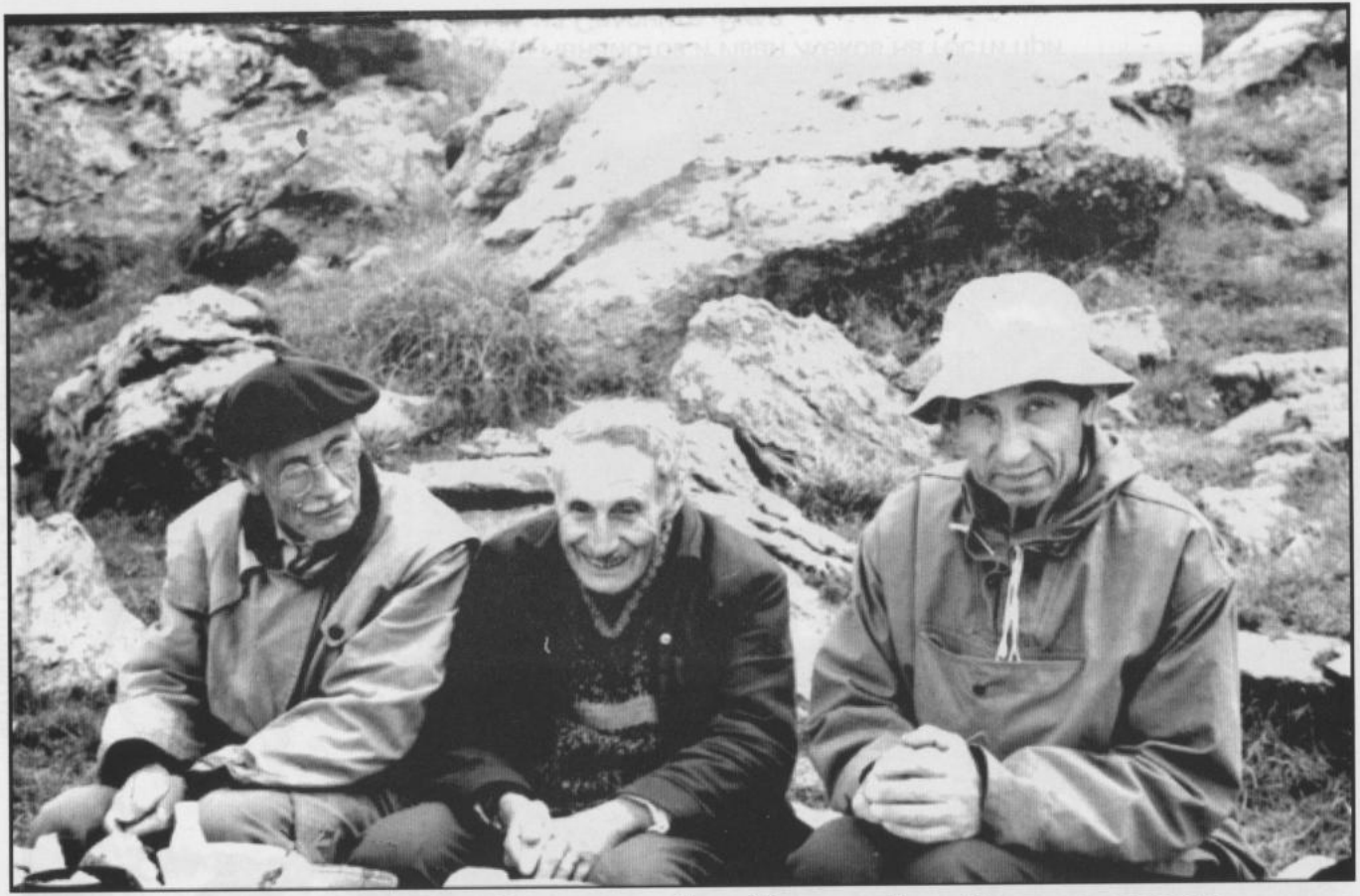

43. Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков на Рила, Салоните на гости при Борис Николов

44. Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков на гости при Борис Николов на Салоните, Рила

45. Борис Николов и Жечо Панайотов

46. Борис Николов и Жечо Панайотов

47. Борис Николов обяснява на Жечо
"Докато човек не се научи да мисли, не може да върви в пътя на вярата. Вярата седи по-високо от мисълта."

47.1 Борис Николов и Жечо Панайотов
"Не може човек да запълни живота на друг човек, да го осмисли - това само Бог може да направи."

48. Борис Николов в разговор с Жечо Панайотов

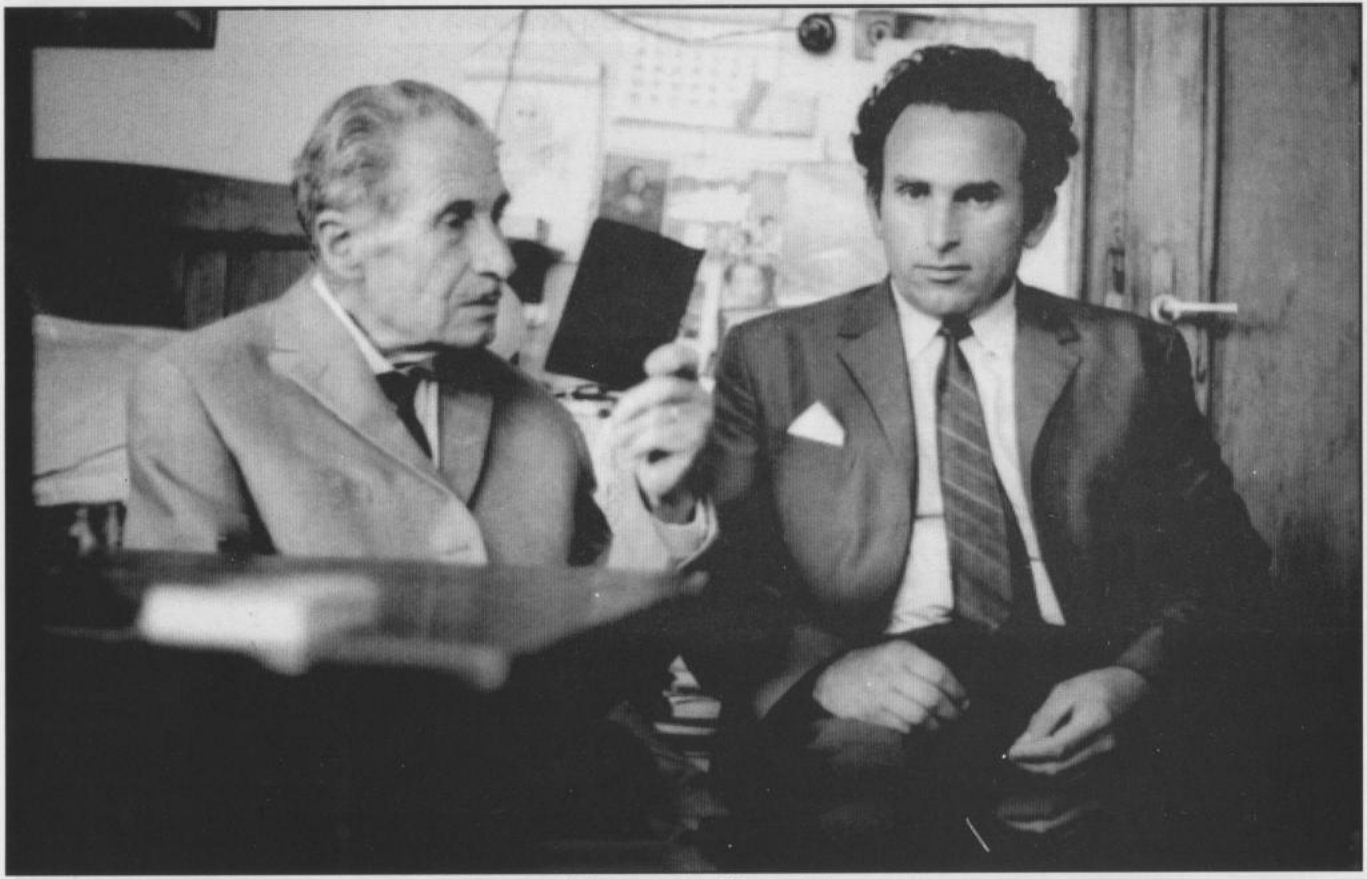

49. Вергилий Кръстев и Жечо Панайотов

50. Вергилий Кръстев и Жечо Панайотов

51. Вергилий Кръстев и Жечо Панайотов, 1974 год.

52. Михаил Краев от гр. Оряхово, на Рила

в света е временно полезно.

Всяка работа има противоречие. Има неща, които се отличават и ние трябва да ги изучаваме. Като вярата и надеждата.

Животът може да бъде красив, когато носи своите красиви мисли, чувства и постъпки.

Когато човек е гениален, лесно се справя.

Когато правиш нещо да не знаят хората. Щом като знаят явяват ти се пречки. Ако вие както седите проявявате хармонията искате да пеете, а седи при вас човек, който не е в хармония, то може да ви попречи.

Бр. Симеон чете „Царският път на душата".

Ние се радваме, когато печелим много с малки усилия, а съжаляваме, когато малко печелим с големи усилия.

Примера за американеца, който ценял много времето си.

Двама души се хванали на бас, че единия ще се срещне с него и наистина срещнал се и му платил за 5 минути 25 лири, а пък вземал 250 лири от баса. Ще дойде един ден и най-малките виртуози ще свирят като най-големите. Тогава ще се радваме на живота. Те ще свирят за Божественото. Мъчнотията стои в изправление на погрешките. Трябва да живеем по Божествено. Ще кажете - Нямаме време. Всякога имате време да направите една милост. Който употребява Любовта има време, а който не - няма време. Сега да прочетем една страница, но да я налучкаме.

Учителят чете от същата книга.

Когато житото страда, вие се смеете. Какво е залъгване - когато ни обещават, а не изпълняват. Докато не си намериш Любовта, си недоволен, а щом я намериш - си доволен.

Пеем: „Мога да постигна що желая".

Там дето управлява Любовта, живота успява. Благото на някого се дължи, че много му са услужили, без той да е услужил. Божественият порядък върви по особен път. Ако човек погледне на Божествения порядък, ще каже, че всичко друго ще стане, а не и Божественото. Всякога трябва да се стараем да познаваме нещата, но да не се стараем да отгатнем Божественото. Всякога бъдете радостни. Ако не си радостен, набиеш когото срещнеш. Как ще набиеш слънцето? Този, който иска да бие слънцето много пъти ще бъде бит, а слънцето никога. Кое сега е по-хубаво, да мислиш за обикновения хляб на бедния или за царския хляб. В света де е по-чисто, дето отиват пчелите или хората?

В света най-големите блага носят малките същества. Някой се родил да прави добро, но след всяко добро получавал зло. И най-после се отказал да прави добро, но като минавал край една река, видял че се дави едно момиче. Рекъл си нека направя и това добро. Момичето било царската дъщеря. Оттогава му тръгнало.

Болният е суеверен на всичко вярва.

25.II.1944 г. петъкъ
Мърчаево.
Слово на Учителя.
На хората трѣбва сега
вѣра, разумность и доброта
БОГЪ на смиренитѣ дава бла-
годать, а на горделивитѣ се
противи. Сега справедливость
трѣбва на свѣта. Може да дой-
де едно споразумение, Англия
да бѫде отстѫпчива, но и Герма-
ния не трѣбва да предизвиква,
затото ако дойде може да я
расипе. Ние въ България ка-
захме, че победители нѣма
да има Европейскитѣ наро-
ди трѣбва да се обединятъ. Въ
втората глава на Даниила
се казва че БОГЪ ще създаде

Слово на Учителя - 25. февруари 1944 г. Мърчаево
Почерк на Веска Жекова

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

18. XII. 1904 - 3. X. 1999

I. МИГОВЕ ОТ ВЕЛИКАТА ЕРА

II. ЗВЕЗДНИ ВЕЧЕРИ НА ИЗГРЕВА

III. РАЗГОВОРИ ЗА ИЗГРЕВЪТ С НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

МИГОВЕ
ОТ
ВЕЛИКАТА ЕРА

I ЧАСТ

По магнетофонен запис направен от Вергилий Кръстев през 1978 год., с допълнения от Николай Дойнов, София

ВСТЪПЛЕНИЕ

В продължение на двадесет години бях около Учителя, когото аз считам като един представител на ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО, глава на което, както той често казваше, е Христос.

През този период, особено през времето, когато създаваше и формираше Изгрева, място на най-ярка изява на Учителя и най-интензивен братски живот, аз като един от първите пет братя, заселили се там, взех живо участие в това създаване и оформяване, в този общ живот там. В тази обща братска работа често имах допир с Учителя, който малко по-късно дойде да живее там. Тази връзка, която имах с него в процеса на общата работа и живот, допринесе извънредно много за моето оформяне и издигане като човек не само в качествата си, но и с мирогледа и начина на мисленето си. Тук изнасям по-интересните случаи и събития, отнасящи се до моята личност.

1. РОДОСЛОВИЕТО НА ЕДИН РОД МЕЖДУ БЪЛГАРИТЕ

Сега най-напред за моя дядо по баща. Той живееше в село Етъра, Габровско. Казваше се **Дойно**. Живееше в Етъра със своето семейство, със своята жена и децата, които той имаше. Етърът се намира на 7 км. в подножието на Стара планина. Това село е известно. Сега в момента е известно с направените там старинни занаяти по-нагоре от Етъра. Той се занимаваше със стъргане на гаванки. Козещица е една прекрасна долина, каквато рядко съм имал случая да видя. Бистра, чиста кристална вода, пълна с пъстърва - риба и раци, речни. В тази река той беше направил примитивен струг за стъргане на гаванки. Общо взето семейството му прекарваше много оскъдно, тъй като по Етъра няма много големи площи за засяване на земеделски култури. Стъргането на гаванките ги правеше през лятото. Като дойдеше Света Богородица към края на август, натоварваше на коня си гаванките и ги закарваше на Троянския манастир. Там ги е продавал. Сега, какво може да се получи от един конски товар гаванки, всеки може да си представи, че е било съвсем оскъдно. Така е преживявал моя дядо, при тези условия. Оттам е тази голяма привързаност на моя баща към тази долина, към тази река. Затова той по-късно направи там дърводелска работилница за направа на столове. Тази дърводелска работилница го опропасти. Затуй, защото инженерите, които са изчислили силата на водата, с която той искаше да кара машините направили грешки. Те изчислили, че силата ще бъде 12 конски сили и половина, водата ще даде 12 конски сили и половина. Когато поставихме машините, в което поставяне взех и аз активно участие, и пуснахме водата да кара с турбина - водна турбина, да кара машините, оказа се, че силата не може да задвижи всичките машини. Това внесе голямо затруднение в цялата тази работа. Търсихме причините къде ли не, но не и там където те бяха. Аз, като силен ученик по математика и физика изчислих силата на водата и намерих, че е тя е равна на 2 конски сили и половина. Туй нещо го разправях на моя баща, обаче той не ми вярваше. По-късно мина професор Бончев, един от нашите професори, не знам по какви причини, той се залови да изчисли силата на водата и изкара толкоз, колкото аз бях изкарал. Това именно положение, внесе голямо разстройство в поминъка на баща ми и стана нужда да ги принесе в Габрово, след туй постави някакви тъкачни машини и т.н. това нещо го опропасти.

Моят баща имаше трима братя и една сестра. Дядо ми по баща

имаше трима синове и една дъщеря. Единият се казваше Стефан, момичето Минка. Моят баща **Никола** влиза в Габрово и става чирак, като момче, работник при един стар шивач. И оттам започва шивашкия занаят. Отначало започва да шие селски дрехи, предимно малки селски палта. Беше отворил магазин, вземаше поръчки от селянките, които идваха, беше получил популярност като такъв шивач, между другото хем продаваше платове, хем шиеше. По-късно отвори още един магазин и в материално отношение беше добре, но после като почна с тази работилница, опрапасти се.

Ние бяхме трима братя и една сестра. Двама братя, единия брат и сестрата починаха. Стефан е роден 1911 г., това беше месец Юни. Цанка е родена в 1902 г. Най-напред се ражда Борис, големият ми брат, който е роден през 1900 г. на 30 декември. След това идва сестра ми 1902 г., мисля, че през септември, след туй идвам аз през 1904 г. по нов стил 18 декември. И най-малкият ми брат през Юни 1911 г. По майчина линия, малко знам за дядо си. Знам, че е бил търговец на жито и му казваха „Ботю жита", защото се казваше Ботю. След това става табашки работник. Обработвал е говежди, телешки кожи. Предимно работеха биволски кожи, защото в Габрово по онуй време беше много силно разпространен занаята за правене на имении. Имениите са пантофи, с които турците се обуват и преди да влязат в джамията събуват тез пантофи, нещо като галоши. Тези имении имаха голямо разпространение в Добруджа. И габровските майстори правеха ги, натоварваха стоката и я закарваха към Добруджа да я продават. Затуй, за правенето на тези имении най-подходяща беше кожата от биволи, защото са меки и като се обработят и лесно се шият. Това са данни по рода на моя дядо по майчина линия.

Дядо ми имаше 3 дъщери: леля Донка, майка ми, още една леля и вуйчо.

Всичките се поминаха с изключение на леля Донка, която е сестра на майка ми.

Майка ми и баща ми са се оженили някъде към края на XIX век. Зная, че се бяха оженили на Архангелов ден и този ден го чествувахме като празник. Запознали ли са се в Габрово, защото баща ми имаше магазин близо до тяхната къща. Моето детство премина най-напред в училище. Учех в Габровското училище. По онова време в Габрово се основа туристическото дружество. Бях голям планинар, жадувах за планината и се записах в дружеството. Ходех на екскурзии с големия ми брат и неговите приятели, а после и самичък. Така премина. Обаче, туй, което беше най-интересното, баща ми беше наредил, като свърша училище да отивам в магазина, да му помагам. Туй именно, направи така, че аз не разбирах този бурен, приятен живот на младежите. В междучасието, в училището, те оживено разказват за своите приключения, за своите връзки с момичета, а аз гледах така малко, съвсем неподготвен за такава тема. Туй именно, ме накара аз да не познавам тази страна на младежкия живот. Така свърших гимназия. Едва свършил и хайде в Балкана, в дърводелската работилница. Там изкарах около две години съвсем сам в планината. Работих там, блъсках се и там ми окапа косата, имах много хубава коса, от напрежение и тревоги, защото не вървеше, спряха машините. След туй баща ми реши да свали дърводелските машини в града, а горе качи някакви тъкачни машини. Един такъв недобър човек го посъветвал да вземе някакви стари, чешки машини. Дойдоха в Габрово едни такива изостанали машини, лоши. Монтирахме ги горе, но и те не можаха да вървят и всичко туй опропасти моя баща, който беше материално сравнително добре. Така премина. И в цялата тази суматоха, идва моя брат Борис, който беше

студент в София, идва в Габрово и не знам как стана въпрос, и майка ми наблегна да отида и аз в София, да следвам. Да се махна оттам. Туй именно ме спаси бих казал и аз съм описал тази случка, туй въртене за мен, туй отиване в София съм го описал с един разговор, който Учителя проведе на Изгрева. Погледна ме един път и каза, като прекъсна разговора, туй съм го описал в книгата. Погледна ме и каза: „Тръгнал да пасе патките на баща си". В София отидох през януари 1923 г. Тогава имаше семестриални ваканции, през които студентите имаха няколко дена отпуска и през което време всеки младеж можеше да се запише в университета, нищо, че е сред годината. И аз отидох през януари и се записах „Естествени науки", тъй беше и моя брат. После като свърших една година, рещих и се прехвърлих „Математика, астрономия, физика". Там карах около четири години, обаче поради лоши материални условия, защото баща ми беше изнемогнал, трябваше да работя през лятото при един наш съмишленик Бертоли - италианец и тъй малко се разкъса времето и можах да взема само първите изпити, последните изпити не можах да ги взема.

Първото ми запознанство с Учителя беше, като отидох в София. Моят брат ме заведе в своята квартира, която беше до турската легация, една стара занемарена постройка. И първото нещо беше да ме заведат на „Опълченска" 66, където живееше Учителя. Аз отидох. Там имаше много хора, но понеже бях едно свито такова момче не отидох да му се представя. Погледна ме и нищо, не споделихме нищо. Това беше първото ми отиване и запознанство с Учителя. В ония години ул. „Опълченска" 66 представляваше две къщи-близнаци. Под един покрив две пълно симетрични постройки. В едната симетрична постройка живееше Георги Димитров - водача на комунистите в България, а в другата Учителя - със своите хазаи. Учителят, кога е отишъл да живее при Гумнерови не мога да си спомня годината, но там Той започна своето дело. Спомням си Гумнерови. Гумнеров беше един слабичък, нисичък човек, така скромничък. Скромен в най-широк смисъл на думата, както в самата си външност, тъй и в своето материално положение. Мисля, че тогава беше пенсионер. Гумнерова също беше нисичка, скромничка и симпатична жена. С какво се е занимавал не знам, но аз когато отидох той беше пенсионер и беше доста възрастен.

Къщата се състоеше от сутерен и етаж. В горният етаж имаше две-три стаички. В едната стаичка беше Учителя, а в другата стаичка, която беше към едно малко дворче, Учителя оттам държеше беседи. В сутеренният етаж имаше една Василка - плетачка. Живееше там и разбрах после, че обслужва Учителя. Това е периода през 1923 г. и следващите години.

Съображенията ми да започна с Баучер, бяха туй, защото аз, когато отидох в София тази голяма разкошна поляна се наричаше Баучеровото. И исках да поднеса на приятелите откъде и защо се наричаше Баучеровото, а после се нарече „Изгрева".

МОТО: „Изгревът" - място, център, епоха, в което и през която, Учителя Петър Константинов Дънов изяви най-ярко делото на Великото Бяло Братство в Слово, музика и пластика - Паневритмията и Пентограма"

2. МЯСТОТО И ПОЛЯНАТА НА БАУЧЕР

Джеймс Давид Баучер е бил виден английски журналист - кореспондент на най-известният Лондонски вестник „Таймс" за

Балканския полуостров, от 1892 година до края на живота си. Той е бил извънредно голям приятел на България и българския народ, както го подчертават. Затова той е прекарвал повече от времето си в София. В най-критичните за България моменти през 1913 и 1918 години, той със своето пламенно и убедително перо е защитавал интересите на България. На този именно човек е била в притежание, разкошната поляна намираща се тогава накрая на младата борова гора наричана Борисова градина, в дясно на около 200 метра от прашното по онова време, глухо и тясно шосе отиващо от София до селата Дървеница и Бистрица.

Чувал съм, че тази разкошна поляна е била подарена от цар Фердинанд на Баучер, във връзка с неговите заслуги и неговото пламенно перо, с което е защитавал интересите на България в онези фатални за България години 1913-1918, особено критични за България. Аз не заварвам Баучер, понеже той почива през 1920 г. и понеже аз в София идвам през 1923 г. Баучер умира в България и е погребан в Рилския манастир, там е неговия гроб.

При себе си Баучер е имал един прислужник от село Бистрица на име **Иван**. Със своята преданост и изпълнителност Иван спечелва симпатиите на своя господар. Когато Баучер разбира, че идва края на живота му, той подарява поляната на своя доверен прислужник. Баучер умира през 1920 г.

Когато Учителят се установява в София, Той е правил утринните си разходки до нея и е посрещал Слънцето там на тази именно поляна. Отначало е идвал сам, а впоследствие са започнали да идват с него и приятелите.

По указание на Учителя, тази поляна се закупува от Братството през 1921 г., от този вече нов неин притежател Иван, който добре е разбирал своите интереси, щом като за нея е взел значителната за онова време сума от 200 000 лева, с която сума по тогавашен курс е могло да се закупят два тристайни апартамента.

По туй време моят чичо, братът на моя баща решава да закупи апартамент в София за децата си. Той отива на ул. „Цар Освободител" и ми казва: „Предлагат ми един тристаен апартамент за 100 000 лева, ама на мен ми се видя някак далеч, защото беше до Орловия мост. И вземах един апартамент, но в града за 200 000 лева". Значи, по онуй време в центъра е струвал 200 000 лева, а до Орловия мост, който е бил тогава в периферията на града е струвал 100 000 лв. Това е най-точната преценка.

Около Учителя имаше една група братя - възрастни, старейшини, които са давали сумите. Петко Епитропов, Дядо Благо. Имаше един богат човек директор на циментовата фабрика над Перник. Учителят ми каза след време за него „Казвам му да купи мястото на Диана Бад, където е сега плавалнята, а той си потрива ръцете и не го купи". Беше го страх да вложи пари. Имаше и други братя, събраха пари създадоха братска каса и от тази каса закупиха мястото на Баучер.

Оттогава, посещението на това място, от слушателите на Учителя почва да става редовно и по-многочислено. Приятелите, които сутрин за посрещането на Слънцето са идвали тук, след завръщането си в града с радост и възторг са споделяли с онези, които не са идвали, като са им казвали: „Ходих тази сутрин на изгрев на Баучеровото" /така тогава се е наричала тази поляна/, Учителят беше там. Прекарахме много добре, в молитви, песни, приятни и полезни разговори и хармонични гимнастически упражнения, беше неизказано хубаво". Това запалвало желанието и у другите, и те да отидат там за посрещане на Слънцето и прекарване на

приятни утринни часове. И те, както и всички преди тях намираха наистина утринното излизане на този рядък кът на нашата Земя не само приятно, но и полезно. Срещата им с Учителя и прекараното време с Него и приятелите, оставяха светли дири в душите им. Така светнали от възторг, ободрени и освежени, те са се връщали в града, където с радост са се залавяли за ежедневната си работа, като са разправяли за хубавата прекарана утрин на Баучеровото. Така и приятелите отначало са наричали тази поляна, а впоследствие „ИЗГРЕВЪТ".

В какво се изразяваха тези излети на Баучер? Какво правеха приятелите? Разправяше ми една сестра, че преди да го купят мястото е било оградено с една лека ограда. Изправяли се до оградата и са посрещали слънцето. Тогава нямаше тази борова гора, която е днес. Тогава те бяха много малки борчета. След като са купили мястото са отивали на поляната, която е била нива отначало и са правили молитви, пеели са песни и Учителят каже нещо, държи кратка сказка докато дойде времето да слизат в града и да започнат работа. Първите години поляната е празна.

В началото на 1923 година, съвсем неочаквано и изненадващо за мене, се озовах в София, за да следвам в университета. В София дойдох заедно с моя по-голям брат Борис, който вече следваше. Беше си дошъл в родният ни град Габрово, по случай коледните и новогодишни празници, които съвпадаха и със семестриалната ваканция, каквато по онова време имаше, и през която също се приемаха за записване студенти. Казвам неочаквано и изненадващо, защото насоката на живота ми се очертаваше в съвсем друго направление. Аз напуснах фалиралите работилници на баща ми. Ако бях останал там - нищо, щях да остана една нула. Щях да работя там, щях да се оженя там, като се оженя - вече съм свършил. Нямаше нищо да стане от мене, оставане в провинцията.

За живота ми преди идването ми в София, не бих казал нищо, ако и тогава ярко не проличаваше пръста на Учителя в моя живот, без да съм имал каквато и да било физическа връзка с Него. Не го познавах.

3. ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Още като ученик 15 или 16 годишен, бях слушал и чел за идеини и духовни движения, за по-друг начин на живот и по-други мирогледи. Всичко това ми допадаше, жадувах и поглъщах всички тези влияния, които долитаха в дълбокия по онова време малък провинциален град Габрово. Бях и при това някак си самотен, саможив, такава ми беше природата, пък и нареждането на баща ми, след училището да отивам в магазина му, за да го замествам. Той имаше магазин за продажба на платове и все имаше някаква работа навън. Това напълно ме откъсваше от шумните, пълни с палавост и живот мои съученици. Тази уединеност твърде много допринасяше за едно по-задълбочено вглъбяване в този свят на мистичното. Между другото по това време реших да стана вегетарианец. Бях чел вече литература засягаща въпроса за вегетарианството, въздържанието. Една среща, която имах на Габровския монастир с група толстоисти, начело с известният такъв **Стефан Андрейчин**, които минаваха на екскурзия през там, утвърдиха окончателно мисълта да стана и аз вегетарианец. Толстоисткото движение беше много силно. Издаваха книжки, имаха вегетариански ресторант в София, издаваха свои трудове.

На една тържествена вечеря, каквато всеки род си устройва в началото на постите, каквито православната църква определяше, заедно с всички роднини съм седнал и аз на масата. Пред мене е богато наредена

трапеза с най-различни безупречно направени яденета. А моята майка и жените от нашия род, бяха общопризнати изключително големи майстори в кулинарното изкуство. Всичко на трапезата беше приготвено само от месо, така изискваше тържеството. Баща ми на трапезата, беше нещо като церемониал майстор. Нареди да се прекъди и тържествено да прочете молитвата за този случай. Тъкмо да започне яденето, аз станах и пред всички заявих, че няма вече да ям месо. Това дойде като гръм, всички останаха безкраино изненадани, което засенчи тържествената атмосфера. Баща ми строго ме изгледа, скара ми се и ме изпъди. Излезнах си, прибрах се вкъщи и си легнах гладен. Бил съм на 15-16 години. На сутринта, едва що съм се събудил, идва баща ми при мене смутен и ми казва: „Нощес сънувах много ясен сън. Сънувам, че съм те натиснал и искам да те вържа с едно въже, в този момент идва при мене един човек с брада и строго ми казва: „Остави го свободен, не го връзвай." Разбрах, продължи баща ми, че се отнася за снощният инцидент. Щом не искаш да ядеш месо, не яж. Свободен си. От израза на лицето му, с което дойде той тъй рано, разбрах, че човекът който му е казал тези думи на сън ще му е направил много силно впечатление. По-късно разбрах, че това е Учителят. Баща ми беше религиозен човек и е приел този сън като едно реално указание. По-късно и баща ми стана вегетарианец.

4. СТРУГЪТ НА ДЯДО И НА БАЩА МИ

Друга една намеса на Учителя върху моя живот, която много по-късно разбрах, беше решителна за моя живот, за моята съдба.

Още като ученик в горните класове на гимназията, баща ми се залови да реализира една много отдавна зародена в него мечта, да става индустриалец. Но беше неопитен, крайно доверчив и лесно всеки можеше да го излъже.

На около 15 километра от Габрово в Стара планина се намираше чудно красивата долина на реката **Козещица**, където дядо ни е имал струг. Една бистра пенлива, пълна с пъстърва и раци планинска река. На тази река моят дядо по баща е имал най-примитивен струг, каран от водата на реката за правене на гаванки. Баща ми беше влюбен в тази долина и река. Пък и нямаше човек, който да е отишъл там и да не се възхити от красотата и. За отдих и почивка, беше прелестно, но не и за индустрия. В тази долина той се залови на първо време да направи машинна, дърводелска работилница за правене на столове, карана от водата на реката, но нямаше достатъчен пад на водата. В тази именно работилница трябваше да се посветя аз, още като ученик през ваканциите и след свършването на гимназията. Но неудачите почнаха още отначалото. Монтираните машини не можаха да вървят. Търсехме причината във всичко, но не и там където тя беше. От напрежение и грижи, разкошната ми на едри вълни къдрава коса окапа. Най-после, поисках документите за изчисленията, които инженерите бяха направили за силата на водата, която можеше да даде при получения пад. В документите беше отбелязано, че тя е равна на дванадесет конски сили, които са достатъчни, за да се задвижат поставените вече машини. По физика и математика бях силен ученик и не ми беше трудно да изчисля тази сила. Моите изчисления показаха само две и половина конски сили. В многократните ми проверки се получи все същото. Инженерите явно бяха направили грешка. Да се продължи работата при това положение беше невъзможно. Но това баща ми не искаше да разбере, че тази сила не е достатъчна за нещо сериозно. Продължи той с разместване на машините, докарването на други, за

тъкане на платове, но същото. Разните неудачи и мъчителни трансформации продължаваха. За оправянето на тази каша се намеси и моят зет, на сестра ми Цанка мъжът, един рядко енергичен и работлив човек, но все така хилаво вървеше работата. Наи-после се изостави тази долина и всичко се премести в града. И в цялата тази бъркотия и кипеж, в един момент се създадоха условията, без да съм искал или да съм мислил затова, да дойда в София да следвам. По-късно, един ден вече на Изгрева, сме се събрали около Учителя на разговор, каквито често имахме. Изведнъж Той прекъсна разговора на темата, която се водеше, погледна ме и каза: „Тръгнал да пасе патките на баща си". Разбрах какви усилия Той беше направил, за да ме измъкне от тази бъркотия, в която щях да пропилея живота си и да загубя прекрасните условия за прогрес, и да ме докара на Изгрева.

5. СРЕЩАТА С УЧИТЕЛЯ И СЪБОРИТЕ В ТЪРНОВО

В София, моят брат Борис ме заведе в квартирата си, един не много голям хол, в една стара занемарена постройка на улица „Кракра" срещу Турската легация. В този хол, през които се минаваше за съседна стая и в друга една до него, се бяха настанили още пет-шест души наши съмишленици, все студенти. Обстановката беше крайно неблагоприятна за сериозни научни занимания.

След Първата световна война, София преживяваше тежка жилищна криза. Мъчно се намираха квартири, а пък и наемите бяха високи, когато се намереше такава. Затова се приемаше по необходимост и най-неподходящата за живеене.

Първото нещо, което направихме, след като се установих, беше приятелите и моят брат Борис да ме заведат на улица „Опълченска" N 66, където живееше Учителя.

С идеите на братството бях вече запознат още като ученик в Габровската гимназия. Една от ученичките на Учителя, Елена Казанлъклиева, начетена, интелигентна и енергична жена с голямо умение увлекателно да говори, беше дошла в Габрово и успя да образува, както за възрастните - школата на Общия клас, така и за младежите - школата на Специалния клас. В младежката школа влязох и аз. **Елена Казанлъклиева** се беше омъжила за един човек, който разбираше от пивоварните фабрики и в Габрово имаше бирена фабрика, и затова той дойде при нас с жена си. Мъжът и беше човек от света - пушеше, попиваше. Тя успя да се запознае с нашите майки и така с тях образува кръжок за възрастните. Освен това много неочаквано се бях озовал и на братския събор, ръководен от Учителя през месец август 1921 година в град Търново, където прекарах незабравими дни на светлина и подем. Там се видях и с Учителя. Слушах с голямо внимание беседите, които Той редовно държеше. Моят брат Борис беше дошъл през лятото в Габрово и той ми каза: „Хайде Николай да дойдеш с мен в Търново на събора". Казах на баща ми, но той се опъна отначало, но после ме пусна за моя голяма изненада.

От това мое посещение, освен светлината, с която бях пропит имах и две по изразителни преживявания. Братята-уредници на събора бяха наредили нощем да се пазят входните врати на бивака, които бяха до една поляна на лозето, където братята и сестрите, които бяха дошли на събора си бяха построили палатките, а също и чешмите, които имаше до и пред вилата, която имаше там. По това време Търново страдаше от голям недостиг на вода и много от вилите и къщите си имаха резервоари,

в които се събираше дъждовната вода от покривите на построиките. Такъв резервоар имаше и нашата вила. От тази вода в резервоара, ползувахме за нашите по-обикновени нужди, а за прясна и по-чиста вода, ходихме да носим със съдове от една чешма, някъде в едно дере, доста далеч от нашето лозе. Поповете и владиците не гледаха с добро око на делото на Учителя и не беше изключено да пратят някои злосторници за да направят пакост, включително и да отворят крановете на чешмите. Една нощ и мене пратиха да пазя чешмата пред вилата, намираща се на 50 или 60 метра от нея. Застанал изправен като войник, аз просто прав съм заспал. По едно време отварям очи, беше вече започнало да се разсъмва и гледам пред мене Учителя. Той нищо не ми каза, усмихна се, но аз се засрамих от моето „акуратно" пазене. Потънах обаче от почуда, как съм могъл да заспя прав, без да съм се облегнал някъде и без да падна.

Чия беше вилата в лозето на Търново? Ето, какво бях чувал навремето. Някакъв богат търновчанин много заболял. Учителят го излекувал. И той за благодарност подарява, вилата и мястото в лозето на Учителя и братството. Вилата беше много масивна и хубава постройка на два етажа, направена с тухли. Долният етаж - там се бяха настанили стенографките, а горе имаше стая за Учителя и друга стая наречена „Горницата", където бяха окачени чертежи, картините за „Пентограма" и „Антиминсът". Лозето беше около два декара и половина. После се настани там един брат Стамат, който се грижеше за нея.

Къде отиде Пентограмата и Антиминсът не можа да се каже. Най-големият уредник на съборите в Търново беше Петко Епитропов и д-р Иван Жеков. Тези двамата си ги спомням. Имаше по два-три казана и Жеков стоеше до тях и се грижеше за хигиената. За казаните се използуваха продукти, които се доставяха от село Келифарево и околните села, които бяха най-добрите производители на зарзават. Ние готвехме вегетариански гозби. Доставката на зарзавата беше много добре устроена. Освен това там бяха братя Камбурови, които бяха образували комуна. Там имаха каруца и кон и докарваха заленчуците. Един събор продължаваше около 10 дни. Подготовката се извършваше от Петко Епитропов, който беше много делови човек. Единствен брат, към който Учителя се обръщаше към него със собственото му име. Казваше му - Петко. Не му казваше Епитропов. А на другите се обръщаше с презимето им. Събирахме се към 500-600 човека.

След Първата световна война 1918-1919 г., изключително като взрив се явиха ред идейни течения. На първо място - теософите, начело със Софрони Ников, които имаха салон на ул. „Раковска" и си държаха там беседи. Издаваха списания, превеждаха книги от чужди автори. Бяха наводнили пазара с тяхна литература. Софрони Ников бе ходил при Учителя да го кани да стане техен проповедник, но му е отказал.

Последователите на Лев Толстой - толстоистите. Те имаха голямо разпространение, за живот по-близък до природата и за вегетарианство. Имаха много добре уредени вегетариански ресторанти в София и в провинцията. Превеждаха и печатаха книгите на Лев Толстой.

Имаше много разклонения на православната църква - петдесятници, съботяни, баптисти, които бяха плъзнали по страната и проповядваха.

Всички тези нямаха отношение към Учителя. Отрицателно отношение имаха владиците и поповете на православната църква.

Второто особено преживяване, беше влизането ми във вилата. Тя беше на два етажа, в горния - имаше една по-голяма стая, в която бяха наредени столове и малка катедра за беседите при дъждовно време. При

хубаво време беседите бяха навън. През този събор, времето беше все хубаво. В друга по-малка, беше определена, като стая за молитви. Приятелите дошли за събора, на малки групи отиваха там, за да се помолят. Отидох и аз един път. На половината на една от стените имаше нарисуван с бои Пентограм, с разни символи в него, а на една от стените му беше нарисуван образа на Христа. Пентограма и по-специално образа на Христа, ми направиха много силно впечатление. Виждал бях много образи на Христа, рисувани от наи-различни художници, но такъв един израз на възвишеното и неземното, не бях виждал. На другата стена беше окачена картина от живота на Христа, наречена „Антиминс".

6. ПЕНТОГРАМАТА

По-късно намерих отпечатано, казаното от Учителя за Пентограма и от бащата на Учителя, написаното за Антиминса.*

Ето за Пентограма:

ПЕТТЕ СТЪПКИ В ПОВДИГАНЕТО НА ЧОВЕШКАТА ДУША.

Петте стъпки за повдигането на човешката душа, имат връзка с петте планински върха, където са станали пет велики събития навремето си за прогреса на човечеството. Те са: 1. АРАРАТ; 2. МОРЕЯ; 3. СИНАЙ с връх ХОРИВ; 4. ТАВОР и 5. ГОЛГОТА. Те са изразени символично в ПЕНТОГРАМА, който представлява, човек с разперени ръце и крака. Той има три кръга, които отговарят на трите категории хора в света, а именно:

1. Външният кръг - отговаря на светските хора.

2. Средният кръг - между самите линии на Пентограма, отговаря на учениците на окултизма, които не са светски, а духовни хора.

3. В третият кръг - „СВЕТАЯ СВЕТИХ" е който отговаря на УЧИТЕЛИТЕ, на ВЕЛИКИТЕ ПОСВЕТЕНИ.

Засега може да се говори и то много накратко, само за първият и вторият кръг на Пентограма, т.е. за светските хора и за учениците на окултизма.

Двете тези категории хора имат по пет стъпки за повдигане или по пет фази, през които те трябва да минат за да завършат по един цикъл от своето развитие. Светските хора са ония, които признават правото или силата на своите пари, ако са капиталисти, или на своето знание, ако са учени, или на своята власт, ако са държавници. Техният живот е едно угнетяване, едно ограничаване на другите, като понякога ги лишават от живота им. Това отношение е най-добре изразено в положението на работниците спрямо капиталистите. Капиталистите, разполагат някъде по Земята с труда и живота на ония, които им са подчинени. В Пентограма, това е изразено със знака **САБЯ**. Капиталистите със своите пари, учените със своето знание, държавниците със своята власт, те имат силата в своите ръце. Сила груба, егоистична, сила, която служи за благоденствието на тях, а не на всички хора. В света обаче съществува един страшен закон, закон на КАРМА, който връща на всеки, онова, което е сторил на другите, било то добро или зло. И когато някой забогатее с пари, със знание или власт и почне да угнетява другите, за своя лична полза т.е., когато е взел САБЯТА в ръцете си и сече с нея наляво и надясно, след известно време, той ще се намери на мястото на угнетените и ще изпита на гърба си онова, което той е сторил на другите. Той ще плати за стореното четири пъти, а не един път.

** Виж „Изгревът" том XII, стр. 241-862.*

Това второ състояние, или втори кръг, които почва за него е символизиран в Пентограма със знака **ЧАША**. Той изпива до дъно горчивата ЧАША, в която са всички страдания причинени на другите и то в четворен размер. След това у него, подобно на болен, които взема някакво лекарство, настъпва едно приятно подобрение. Той е излекуван вече от една болест, научил е урока си, да живее без да угнетява хората. Това му състояние е символизирано в Пентограма с **РАЗТВОРЕНАТА КНИГА**. Той е прочел от великата книга на живота, един урок, който никога вече няма да забрави. Той почва да мисли как да живее, за да подобри живота си, но по съвсем друг начин, не като по-рано със САБЯТА. Защото по-раншното подобрение на живота му се е оказало всъщност влошаване. В процеса на това мислене той добива вече СВЕТЛИНАТА НА ЖИВОТА. Защото да мислиш правилно всъщност значи да светиш. Следователно, той вече знае къде върви и какво върши. Тази фаза от неговото развитие е символизирано в Пентограма със **ЗАПАЛЕНА СВЕЩ**. Когато върви с тази запалена свещ в живота, светлината, която трябва да се увеличава с нея той пак придобива влияние и власт над другите, но вече не като властта на САБЯТА. Той е живял по-рано за да взема, а сега със светлината, която сам излъчва - той живее за да дава. И само, когато може да дава, той може да владее. Това му състояние, пето по ред, е символизирано в Пентограма като **СКИПТЪР**. И тъй, САБЯ и СКИПТЪР са два символа на власт. На светската власт - САБЯТА, която убива и взема и на духовната власт - СКИПТЪРА, който дава и възкресява. Тези два вида власт се взаимно изключват. Там, където е едната, другата не може да бъде. От това следва, че онзи, който държи сабята, на капиталиста, на учения и на държавника и казва, че служи на БОГА, лъже себе си и другите. Той сам ще се увери в това, когато му отнемат САБЯТА и го поставят на мястото на онези, които са били управлявани със САБЯТА. Само тогава той ще разбере, че е на първото стъпало на пътя, на широкия светски път, а не на духовния път, както може би си е мислил. От този момент, когато вече човек е запалил светлината на своя собствен ум и добива скиптъра на знанието, се завършва първия светски цикъл на неговото развитие. Той влиза във втория кръг - вече духовен.

За да стъпи в духовния път на ученичеството или на стръмната пътека, както още я наричат, той трябва да мине - **ТЯСНАТА ВРАТА**, за която говори Свещеното писание. Преминал през нея, той среща ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ ХРИСТОС лице с лице, физически, както е посочено в Пентограма. Оттук нататък, ученикът е в непрекъснато общение с ХРИСТА. И пътя на ученика има вече връзка с ПЕТТЯХ ВЪРХА за които споменах в началото. Но, само онзи може да стане ученик, да срещне ХРИСТА, който има непоколебима вяра в Него. Вярата му трябва да бъде като гранитна скала, в която да се разбиват вълните на житейското море. Тази вяра е символизирана в планината **АРАРАТ,** на която е спрял Ноевият ковчег. Значи, планината АРАРАТ е онази, здрава канара, която символизира непоклатимата вяра на ученика.

В Свещеното писание имаме три образа с такава непоколебима вяра: АВРААМ, ПЕТЪР и РАЗБОЙНИКА НА КРЪСТА.

Авраам, който имаше тази вяра се удостои да бъде наречен - ПРИЯТЕЛ НА БОГА. Но това високо положение, вместо да го направи горделив, го направи толкова скромен, щото той не се подвоуми да принесе в жертва сина си, на планината **МОРЕЯ**. С това смирение вече човек напредва бързо по своя духовен път и се възкачва като МОЙСЕЯ на планината **СИНАЙ**, на върха ХОРИВ, където получава заповедите БОЖИИ.

Когато ги получава човек се преобразява и над него слиза ДУХЪТ - това е планината **ТАВОР**. Той се преобразява, но това не е още краят. Краят е безсмъртието, но за да го получи, трябва да се отрече от себе си т.е. да умре за света. Христос казва: „Ако не умрете за света нямате живот вечен". Но трябва да се знае, че човек умира плътски за всички наслади и удоволствия на светския живот, за да се роди за новия духовен живот. Това вече „ВЪЗКРЕСЕНИЕТО ОТ МЪРТВИТЕ", а то става на **ГОЛГОТА**.

И тъй, петте планини: АРАРАТ, МОРЕЯ, СИНАЙ, ТАВОР и ГОЛГОТА, са петте стъпки за навлизането на човешката душа. Те са пет цикли в неговото развитие, които той минава за хиляди, а може и за милиони години, докато завърши своята земна, човешка еволюция.

Това са **петте посвещения**, които чакат всеки окултен ученик, тръгнал по пътя на Христа и ръководен от Него. Всички, които сте чели и постоянно четете окултна литература, знаете за пътя на ученика и за посвещенията. Тия пет стъпки не са казани там. Те са стъпки на един път, по който трудно се върви, защото не е път на философствуване, а на живото дело, на постоянното творчество. Той е именно пътя на Христа. Всеки, който иска да върви по този път, се задължава, всеки ден, в определено време да мисли поне пет минути, за значението на тези пет планини: АРАРАТ, МОРЕЯ, СИНАЙ и ГОЛГОТА. По този начин ние ще се приближим към тях. Най-напред и с мисълта си, после със сърцето си и най-после с цялата си душа. И ние ще станем едно с тях. И само тогава ще завършим нашата човешка еволюция. Еволюцията от третият кръг на Пентограма, не е човешка, а Ангелска. Затова за нея не се говори.

Това кратко тълкуване на Пентограма е дадено от Учителя на дванадесетях в Търново.

Този текст е бил даден на 12-те приятели, някъде към 1912 г. Този текст е взет от беседи на Учителя, така както той го е дал, как се работи с тази Пентограма. Освен това, което е в този текст, друго не съм слушал. Кога е дадена, кой я е нарисувал и кога е напечатана Пентограмата също не знам. Знам, че е била изрязана на един литографски камък. От нея е отпечатвана и Учителя лично я е давал на първите ученици. Била е изрязана на бял камък матрица, намазва се с мастило, поставя се картона и така се отпечатва. На мен лично Учителят не ми е давал Пентограма. Но преди да си замине стенографката Паша ми подари нейната Пентограма.

7. ЗА АНТИМИНСА

Бащата на Учителя, като младеж е тръгнал за Света гора за да се покалугери, но е бил върнат от един странен монах, който му е дал и този Антиминс.*

Антиминсът е икона, която представлява Христос снет от кръста, около него майка му, жените, учениците му и Йосиф от Ариматея - приготовляват го за погребението му.

Антиминсът даден на бащата на Учителя е заверен от Варненския владика, който тогава е пребивавал в Провадия. Там е била резиденцията му. Заверката носи дата 1820 година. Така завереният Антимин, където и да се постави на маса или камък, става олтар и може да се извърши служба.

Антиминсът, който беше разпространен между приятелите в братството е печатан от оригинала даден на бащата на Учителя от онзи

Виж „Изгревът" том XI, стр. 1-160; том XII, стр. 863-870.

загадъчен монах в църквата „Свети Димитър" в Солун. Препечатването е станало към 1915 година в Москва, по желанието на дядо поп Константин, бащата на Учителя и разбира се със съгласието на Учителя.

Антиминсът е раздаден на първите ученици на Учителя, но в много ограничен брой.

Монасите от Атонския манастир първи са разпространили Антиминса. Те са го вземали като емблема на НАДЕЖДАТА - след погребението идва Възкресението.

АТОН, значи ИЗГРЕВ на старо-египетски.

Известно е, че в Светогорските манастири са живяли и живеят монаси от всички народи на Полуострова: Българи, сърби, гърци, румънци и руси. Повече са от поробените тогава от турците народи. За монаси обикновено са отивали по обет /обещание/ на рода - посветени на Бога. И моят брат Борис е бил обещан да стане калугер в Света гора, но майка ми не го пуснала. Родът винаги е давал първороден син за монах. Такъв е бил вуичото на моя баща. Моят дядо е имал трима сина и една дъщеря, като първородният син е даден за калугер. При всяко едно поколение идва онзи възрастният от рода, който е покалугерен като монах в Света гора, събира рода и си взима онова момче, което е наречено за монах за да го заведе в Света гора. Естествено, в своите молитви освен за душата си, за своя род, те са се молили и за своя народ. Не е известно, кога това молебствие е вземало организиран характер, но е естествено да бъде така. На тази духовна организация не е бил чужд и Паисий. Монасите почват да се събират тайно, на обща молитва за освобождението от игото агарянско. Тази акция се заражда в Атон. Тук се образува малко, но здраво ядро от изпитани, верни, силни във вярата и молитвата монаси. По единично в своите килии и отшелия, и в определено време, в общи срещи те са отправяли молебствия към Бога, да освободи Бог от агарянско иго поробените християнски народи, защото чашата преля. И тяхното тегло, там в Атон, не е било малко. Колко пъти са бивали монастирите им опожарявани и ограбвани от турците.

Може би Френската революция да е оказала влияние. Тук са идвали поклонници от всички краища на света и всичко каквото е ставало на запад се е следяло с жив интерес. Не може да бъде идеята за свободата, да не е намерила отзвук и тук. Тъй се е създал този център за освобождението от турците на поробените народи. И той започва работата си с молитва към Бога. Постепенно назрява идеята да се привлекат в тази работа будните и родолюбиви монаси, свещеници, миряни, верни и предани на народа си. Те са ги подбирали много внимателно, след като са ги изпитвали продължително. На онези, които са били посветени и включени в делото, давали са им Антиминса. Той е **знак** и **знаме.**

В онова време от Светогорските манастири са изпращали монаси, да събират помощи за манастирите. На изпитаните и верни са поставяли задачата, да привлекат в акцията верующи и верни синове на народа, да се включат и те в общото молебствие. Така делото се разширило и е проникнало във всички поробени народи. Монасите са били толкова предпазливи, предвидливи, прозорливи, че това движение, остава неразкрито от турците чак до освобождението и малцина знаят за него. В движението са били привлечени и монаси от далечните манастири, забутани в дебрите на планините. Те стават огнища на молитва и центрове за поддържане надеждата в народа. Движението се разпространило между нисшето духовенство, монаси и свещеници, но и някои от висшето духовнество са били посветени. Известен е само един провал.

Цариградският патриарх е бил посветен и привлечен за делото, но неговият протосингер го е издал на турците и Патриарха е бил посечен в църквата пред олтаря. Добре е да се провери исторически кои е Патриарха и кога е станало това. Провалът е спрял дотука, той не е бил разкрит по-нататък.

На онези, които са били привлечени в работата са им давали Антиминса. „Символ на надеждата" - след погребението очакваите Възкресението. Антиминсът е минавал за обикновена икона, а всъщност той е знаме на дълбок духовен бунт.

Молитвата е сила, човек трябва първо да поиска от Бога, после Бог ще отговори на молбата му. Детето трябва първо да поиска от майка си, после тя ще му даде.

Великият разумен свят, отговори на това молебствие. Христос казва: „Досега не сте искали в мое име - в името на Любовта. Искаите и ще ви бъде дадено." И какъв беше отговора на Невидимият свят? Родиха се възрожденците, просветителите и революционерите. Възраждането започна с молитва към Бога. Много години преди това се молеха монасите, докато доидоха резултатите. Световното обществено мнение се застъпи за поробените народи. Надигнаха се гласовете на Толстой, Достоевски, Короленко, Тургенев, Хюго и др. Повдигна се вълна от народен протест в Русия и на запад, и руският император стана изразител на тази воля. Дойде и Освобождението през 1877-1878 г.

Когато, онзи странен монах е срещнал тримата младежи в църквата „Св. Димитър" в Солун, той се е спрял на бащата на Учителя. Него е намерил за достоен, за делото. Затова го е поканил на среща насаме, на другия ден. Тогава го е посветил в тази обща работа и му е дал Антиминса. Като му е казал: „Няма защо да ставаш монах, ти имаш друга мисия".

Бащата на Учителя се връща в България и става свещеник. Той е един от първите възрожденци и пръв започва да служи в църквата на славянски, дотогава се е служело на гръцки. С големи борби той е наложил това и то се е въвело навсякъде в България.

Десетки години се молеха монасите, докато се приготвят условията за да почне Възраждането. Антиминсът е свързан с Учителя. Той е знаме и надежда - „Ето, иде скоро". И наистина, освобождението от турското робство дойде. Дойде и Учителя, създадоха се условията за неговата работа и макар в бурни времена, воини и революции, Учителят свърши своята работа.

Молитвата е голяма сила, когато е отправена от чисто сърце - Молитвата е сила непреодолима.

8. ПОСТРОЯВАНЕ НА ИЗГРЕВА

В ул. „Опълченска" N 66, както обикновено наричаха жилището на Учителя, имаше дворче, където заварихме и други наши братя и сестри, дошли при разни случаи при Него. Учителят беше излязъл на дворчето. Там се видях с Него, но тъй като бях едно мълчаливо и стеснително момче, не говорихме нищо. Поседях малко там. На излизане се изненадах от обстоятелството, че тази къща на ул. „Опълченска" N 66, под един общ покрив приютява две напълно симетрични жилища, от сутерен и етаж, жилища „близнаци", както ги наричат. В едното от тях живееше Учителя, заедно със своите хазаи, наши съмишленици, които бяха го поканили да живее у тях, а в другата както разбрах, живееше Георги Димитров, водачът на комунистите в България. Случайност? Интересно съвпадение, за което

дълго след това мислех. Учителят е казвал: „Случайности в Природата няма, те са закон от един друг свят."

Така започна новата ера в моя живот.

Второто нещо беше „ИЗГРЕВА". Когато за първи път чух тази дума, почувствувах голямата топлота, с която приятелите я произнасят. В ранно, чудно хубаво, ясно утро, тръгнахме през Орловия мост, по алеите покрай обсерваторията, кълпалнята, която има сега близо до нея, тогава я нямаше. Минавахме по тесни, пълни с очарования и романтика пътеки, след това покраи разсадника и отново по пътечка, било всред борова, било всред широколистна млада гора. Накрая се озовахме в една чудно красива поляна. Тази разкошна поляна от около десет декара, намираща се на най-високата точка на Софийското поле, заобиколена от север, запад и отчасти от изток с млада борова горичка. Тя ми се видя като кът от Райската градина. На юг към Витоша се разкриваше величествена панорама, от леко нагънатото потънало в зеленина, на нивите, ливадите и зеленчуковите градини, Софийско поле. А в дъното на тази омаиваща гледка се издигаше с чудния си релеф величествена Витоша. По-късно, когато пролетта дойде и времето се затопли, чистия въздух, напоен с аромата на младата борова гора, полските и горски цветя, топлите галещи лъчи на слънцето, приятната свежест и зеленина, всичко това създаваше от „Изгрева" усета, че наистина човек се намира в някакъв кът от Райската градина.

Всички братя и сестри, биха се намерили в затруднение да изкажат своето възхищение от впечатлението, което са имали при своето посещение на Изгрева.

Ето как описва брат **Методи Константинов** своето първо отиване на „Изгрева".*: „В 1922 година през месец март, отидох при Учителя в пределно скромната му квартира, жилище на улица „Опълченска" N 66. След приятни и полезни разговори, които имах беше станало късно и Той ме покани да нощувам там. На сутринта, в ранни зори, тръгнахме заедно. Пресякохме града и се насочихме към зеленеещата се в далечината борова гора. Когато стигнахме до нея тръгнахме по хубави и живописни пътечки минаващи през млада горичка, където за първи път минавах. Славеите разнасяха своята чудна песен, въздухът беше така чист и ароматен от горски и полски цветя, аромат на борова смола. Гърдите дишаха свободно, мисълта се извисяваше високо над прозаичното всекидневие. Учителят бавно пристъпваше, мълчалив и сериозен. Най-после пристигнахме на една чудно красива поляна, обсипана с утринните росни капки, които блестяха като брилянти, разхвърляни от щедрата ръка на природата, безкраина по своето богатство, върху зеления килим на свежата трева. Поспряхме се за малко и Учителят ми каза: „Тук е мястото, където всяка сутрин посрещаме изгрева на слънцето". На поляната вече имаше много мъже и жени, които помежду си се наричаха братя и сестри."

В заключителното си Слово през този ден Учителят казал: „Наближава първият ден на пролетта, пригответе се да го посрещнем, защото Той ще внесе във вас, онзи жизнен ток, който е необходим, не само за вашите тела, но и за вашите умове, сърца и души. Всяга година пролетта носи нещо ново, нещо неизказано дотогава. Животът е във възходящ и непрекъснат процес."

През това посещение в Методи Константинов, тогава млад, пълен с живот и енергия, се заражда идеята, да си построи тук палатка и да остане да живее там. Тъй като преди това в разговора Учителят му е казал,

**Публикувано в „Изгревът", том IV, стр. 367-368.*

да остане в София, за да се запише като студент по философия. Наистина след три дена, в първия ден на пролетта - 22 март, както отбелязва той, кацнала една бяла палатка на „Изгрева". Тази палатка е била подарена от италианеца Бертоли, вече наш съмишленик, на братството. В тази палатка Методи е останал да живее до месец ноември, когато силна буря през една нощ му разкъсва палатката. На сутринта отива на ул. „Опълченска" N 66 и Учителят го прибира там. След два-три дена прекарани там Методи се настанява в дома на наши съмишленици. При този случаи Учителят му казал: „Досега изучаваше законите на светлината, а сега ще слезнеш да учиш законите на тъмнината".*

За посрещане първият пролетен ден на 22 март 1922 година Методи отбелязва: „В ранната утрин при първите блясъци на зората, мълчаливо с тихи стъпки, пристигаха братя и сестри. Те идваха на вълни от спящия град. Наредени в полукръг, чакаха със затаен дъх странната осанка на Учителя. Не след дълго пристигна и Той, наметнат с пелерина, застана в центъра на полукръга. Небето беше ясно като кристал, утринният хлад деиствуваше ободрително. Този ден, първият ден на пролетта, всяка година се очакваше с неизразимо ожидание, с най-голяма радост и внимание, като се прекарваше с подобаваща тържественост, като най-голям наш празник. В момента на първите лъчи на изгряващото слънце се чу тих напевен шепот на молитвите, излизащи от устата на братята и сестрите. Изгревът на слънцето беше величествен. След молитвите се изпя песента „Изгрей, изгрей ти мое слънце". След това чухме Неговата беседа. Тихите му Слова се разнесоха наоколо като шепот на дълбоко шумящи води. Словата му разкриваха за душите все нови и нови истини, ценни правила и методи, за един нов и красив живот. След беседата всички изпълнени с надежди и упования, тръгнаха обратно към равнините."

Особена и приятна, и с неземна красота беше гледката от „Изгрева" към Витоша, сутрин, когато слънцето изгряваше и вечер при залеза. Косите слънчеви лъчи, някак особено се плъзгаха по гънките на планината и леките възвишения пред нас, като създаваха чудна феерия от приятно преливащи се багри в тъмни и по-светли тонове. Тишината и спокойствието нарушавано само от звънките тонове на пойните птички, допълваха красотата му. Градът със своите пушеци, изпарения и миризми, беше далеч. Хора почти не се мяркаха наоколо. Този чуден кът, стана постоянен обект на разходките ми, когато бях свободен.

9. ПЪРВИТЕ САЛОНИ

Своите беседи в София, Учителят е започнал да държи най-напред в квартирата си на улица „Опълченска" N 66 през неделните дни, като слушателите му, една част са били в стаичката му, а други вън на малкото дворче пред нея. Към дворчето е имало прозорче. Когато е почвал своите беседи, Учителят е отварял прозорчето и е говорел оттам, така че да може да слушат, и тези които са вътре и онези, които са навън. Това разбира се е било неудобно, особено в дъждовно и студено време. Освен това бързото нарастване на слушателите също е създавало своите неудобства, но поради малките размери, както на стаичката, така и на дворчето. Затова по-възрастните братя с разбиране и умение в практичния живот, вземат инициативата и решават да намерят някое по-подходящо помещение за целта. Най-напред такова помещение се оказва салона на Радикалната

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 368-369. Цитираният текст е взет от по-ранен ръкопис на Методи Константинов.*

партия, който е бил на една от малките улички около булевард „Витоша". Някакви неудобства обаче са наложили да се смени това помещение.

Една от последователките на Учителя - Ружа Иванович е имала на разположение салонче, където е провеждала курсове по шев. Това салонче, тя предоставила на Учителя за Неговите беседи, които са ставали през неделните дни, както и преди това. То се е намирало пак някъде около булевард „Витоша". Но и там малкия размер на помещението се е оказал също неудобен.

Наема се друго салонче на улица „Раковска" и ъгъла с улица „Граф Игнатиев". Но той не бил специален салон, а просто две съседни стаи, с махната между тях стена. Помещението се намирало на втория етаж в стара постройка, в същата сграда се е помещавал и Съюза на журналистите. Там Учителят е държал своите беседи през 1919 и 1920 години, но и тук същата беда, помещението става тясно.

По това време в София имало някакъв германски клуб, който имал салон, сравнително вече по-добър и по-просторен, намиращ се на улица „Евлоги Георгиев", близо до улица „Граф Игнатиев". Салонът се наричал „Турнферайн". Там Учителят провежда своите беседи през 1921 и 1922 години. През време на тези прехвърляния от помещения в помещения, у всички братя и сестри, особено при по-възрастните хора, с по-голям житейски опит и стопански похват се заражда и узрява идеята да си имаме наш салон - „Братски салон". Тази идея усилено се споделя между всички и се приема без възражение.

10. САЛОНЪТ НА УЛИЦА „ОБОРИЩЕ" N 14

Явяват се две възможности за мястото, където да се построи братски салон. На улица „Оборище N 14 и на „Изгрева", поляната зад парка, която е била вече закупена. Кога решението е взето да се строи салон? Една вечер след беседата на Общия клас /беседите на сформирания Общ и Специален клас Учителя е провеждал вечер/, Учителят запитва присъствуващите „Къде искате да се построи салон, на улица „Оборище"N 14 или на „Изгрева"? Които са за „Оборище" N 14 да вдигнат ръка. Гора от ръце са се вдигнали, както ми каза Елена Андреева, нашата стенографка, която е била тогава там. „Сега пък, продължил Учителя да вдигнат ръка онези, които са за построяване на салон на „Изгрева". Вдигат ръка само трима - Елена и още двама братя - Любомир Лулчев и Димитър. С това въпроса е решен. Ще се строи салон на улица „Оборище" N 14. Колко демократично е постъпил Учителя.

На улица „Оборище" N 14 наш брат - Иван Радославов е имал къща с доста голямо дворно място, пред нея откъм улицата и зад нея. Този брат, учител по история в Първа мъжка гимназия, е бил човек с широка ръка, крайно доверчив към своите приятели и заради тях натрупал дългове. Иван Радославов беше много мил и бе симпатичен. Имаше някакъв руски произход. И когато след Октомврийската революция в Русия след 1921-22 г. идват белогвардейците в България, между тях на първо място са графове, князе с висок произход. Те се познавали с Иван Радославов, понеже те са били хора на стомаха, на яденето и пиенето, повежда ги с широка ръка Радославов в разкошните, тогава скъпо платени ресторанти. Води ги от ресторант на ресторант разните графове, но вече без пукната пара, защото са изгонени от болшевиците в Русия и той плаща и плаща. Така заборчлява. И оттам са борчовете. Оттам са дълговете. Братството му предлага да му изплати дълговете, като срещу това той отстъпи празното си място, пред и зад къщата. Споразумението е постигнато.

Братството с усилията на всички, в предната част, откъм улицата построява салона, а в задната част зад къщата се построява дъсчена постройка, където група братя добре обиграни в печатарския занаят, по професия печатари, да могат да набират беседите на Учителя, а оттам набраните страници, да се закарват на някоя печатарска машина за отпечатване, с ръчна количка на ул. „Врабча".

През 1923 г. салона е построен и завършен. Имаме си вече свои братски салон, където Учителят да може да провежда своите беседи, както за школата - Общия и Специален клас, така и неделните от 10 часа преди обед, за нас и всички граждани. В сряда вечерта беше школата за възрастните и младите - Общия клас, а в петък пак вечерта само за младите - Специалния клас. След завършването на салона е бил даден отчет от братята отговорни за средствата употребени за строежа. Най-живо участие в организацията и провеждането на това красиво дело на този строеж е взел брат **Симеон Симеонов**. Той беше висок, строен с голяма амбиция и енергия човек, рядко предан на делото наш брат. Като чиновник в Министерството на правосъдието, добре запознат със законите на страната, имаше зрял поглед и похват в практичните дела. Заедно с това в него бликаше една емоционална природа, която намираше израз в един силен подтик към изкуството и по-специално към музиката и то с едно умение и добро разбиране. Създаде и ръководи братски хор. Свиреше добре на цигулка. Всякога преди да дойде в салона Учителя за беседа, той е измежду първите. Със своята цигулка подхваща братските песни и ние след него тихо поемаме прекрасните мелодии. Не само тогава, но и при всички наши празници и по-официални случаи, където музиката е необходим и важен елемент, той беше на първо място, като организатор и изпълнител.

Отчетът е бил кратък и е станал в токущо построеният салон, от брат Симеон, с дължина 20 м. и широк 10 м. със сцена, катедра, столова. За този отчет е бил съставен протокол със съдействието на брат Жечо Панаиотов, способен счетоводител и касиер на Братството. Протоколът е подписан от всички онези, които са участвували в организирането и провеждането на строежа.

По това време, посрещането на слънчевите изгреви на „Изгрева" през неделните дни, беше особено тържествено. Сутрин, всички сме там още в зори, посрещаме слънцето, молитви, песни, гимнастически упражнения, музика, приятни и полезни разговори, до към девет часа, след което се прибирахме в този вече наш удобен и приветлив салон за беседа. А след обеда, обикновено ние младите, отивахме отново там и прекарвахме през целия останал ден, когато времето беше топло и слънчево, в разговори и песни, които Учителят ни беше дал.

Салонът на улица „Оборище" беше просторен, светъл, удобен. В единият край имаше подиум за оркестър, какъвто тогава имахме. В него се влизаше през едно малко антре, вляво от него имаше малка стаичка за Учителя, за когато идваше преди почване на беседите и за приемане на посетители. Вдясно от антрето, стълба, която отвеждаше до малка галерия. В средата на северната стена, където бяха прозорците, малка катедра, от която Учителят говореше, до нея черна дъска, каквато има във всяка учебна зала, от другата страна на катедричката един хармониум. Изграждането на салона е станало с участието на всички и се посрещна с голяма радост, защото най-после се разреши един важен елемент за провеждане делото на Учителя. Салонът просъществува до 1926 г. За съдбата на салона ще спомена по-нататък.

11. ОТКРИВАНЕ НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

На 22 март 1922 г. Учителят открива Школата на младите братя и сестри, тъй нареченият Специален клас. Преди това в някои от младите се заражда идеята да се образува група, която редовно да се събира, поне един път през седмицата, за да разискват и обменят мисли, по разни въпроси от по-духовен характер. Към тази идея се приобщават около 30 души. Така оформената група наречена „Духовна група", решават да се събират всеки неделен ден в осем часа сутринта, у дома на един от братята. Към работата на групата се включвало още и изнасянето на беседи, песни и молитви. След събранието, което не е продължавало повече от час, час и половина, те са отивали на беседата на Учителя, която е почвала в десет часа. Ние, младите - отбелязва един от тях, цялата група пристигнахме там с грейнали лица. Едно нещо ни правеше особено впечатление. Много често, въпросите, които засягахме в нашите събрания, Учителят ги разискваше в беседата, която изнасяше. „Каква интересна връзка". Тогава Учителят открива Школата за младите, като тези, които е можело да влезнат в нея, са били лично поканени от Него направо или от човек изпратен пак от Него.*

Една от последователките на Учителя, сестра Маркова, отлично владееща френски език е водела курсове по този език. Тези курсове тя е провеждала денем, в своя малък салон на улица „Цар Шишман". Вечер салончето е било свободно и тя го преотстъпва през това време на Учителя за провеждане на Школата. Учениците на този първи младежки клас са били около 80 души братя и сестри. Учителят е допуснал в Школата жените наравно с мъжете, нещо, което както сме разбрали, в Школите на древността не е било така.

Възрастните братя и сестри, като разбраха за това събитие поискали и те да имат клас. Тогава Учителя открива и Общ клас за по-възрастните, задомени вече братя и сестри. В този клас можеха да посещават и младите, тези, които посещаваха и Специалния клас. До построяването на братския салон на улица „Оборище" N 14 и двете Школи се провеждат в салончето на сестра Маркова. Тя беше рядко интелигентна, симпатична жена. По-късно се премести на „Изгрева", живееше в барака, която аз направих.

12. ЕРАТА НА ВОДОЛЕЯ

Смятам, че не е безинтересно да се отбележи характера на епохата, в която се развива най-интензивната дейност на Учителя от гледището на астрологията.

Оста на земята е наклонена спрямо Еклиптиката на двадесет и три и половина градуса. При движението на Земята около Слънцето тази ос бавно се люлее, като описва една пълна конусна повърхнина в продължение на 25,800 години. При това люлеене, пролетната равноденствена точка влиза последователно във всеки зодиак, като го преминава за около 2150 години. Влизането на тази точка в даден зодиак, има епохално значение, както за нашата планета, така и за всички живи същества на нея и най-вече за човека и човешките общества, като най-чувствителни за възприемане на космичните влияния. Всеки знак създава условията за събуждането и развитието на дадени качества, способности и стремежи, както за отделния човек, така и за обществото.

**Виж „Изгревът" том II, стр. 121-126*

Влизането на пролетната равноденствена точка в ново съзвездие, в нова зодия е всякога начало на ново характерно развитие на човешката култура.

В сегашната епоха равнодейнствената точка за човека и човешкото общество според Учителя е в областта на съзвездието ВОДОЛЕЙ. Влиянието на това влизане започва от 1914 година. От тази година, човешкият род, влиза в нова ера, Ерата на Водолея. Най-характерният белег на този зодиак е, че той ще събуди и оформи в човека и човешкото общество, стремежа за справедливост, а също към духовното и мистичното, както в човешкия род, така и в отделния човек. Ще се събудят и оформят подтиците към тези области. Справедливостта трябва да стане основен елемент в отношенията, както на отделните личности, така и в отношенията на народите. Справедливостта е първото стъпало, първото качество, което трябва да се изработи, за да може да се върви към прогрес. Учителят казва: „Докато не бъдете справедливи, няма да се научите да мислите, да чувствувате и да действувате правилно. Без справедливост не могат да се проявят Любовта, Мъдростта и Свободата. Абсолютната справедливост трябва да бъде идеал за вас. Справедливостта усилва дарбите и способностите на човека. Тя носи вътрешен мир и спокойствие. Когато Справедливостта се прилага, престъпленията са невъзможни. Справедливостта подобрява живота". И казва още Учителя: „Страданията учат". И природата, Разумният свят, започнаха да учат хората и народите, първо на Справедливостта. И ние ще трябва да разберем, че докато не се въдвори Справедливостта между отделните личности, между народите, страданията няма да престанат и мир на Земята не може да има.

В 1914 г. демонична алчност завладя германския народ и той пожела да бъде над всички, да заграби онова, което по право принадлежи на другите. Този устрем към несправедливост, завърши с катастрофа за този народ. Победителите французи и англичани, обаче жестоко и несправедливо се отнесоха с победените. Такъв бе подписаният на 28 юни 1919 г. мирен договор във Версайл. Победителите на Германия - французи и англичани, след като й отнемат всички колонии, цялата флота, я задължават да им изплати репарации в размер на сумата от Сто двадесет и три милиарда златни марки. Тази сума е била равна на Петдесет хиляди тона злато! Това количество злато е правило тогава, почти две трети от целия световен запас. Как и откъде е могла да вземе Германия толкова злато? Още повече смазана от една жестока и унищожителна война. Ако пък е трябвало да го търси извън световните запаси, то като се има предвид, че годишния добив на злато, по онова време в целия свят е бил 708 тона. То следва Германия да изкупва този добив в продължение на седемдесет години за да изплати тези репарации. Явно мярка без никакъв смисъл. Победителите французи и англичани, явно не са мислили както трябва или пък този договор е правен по всяка вероятност след банкет. Тази несправедливост на победителите им донесе много нещастия и страдания през Втората световна война.

В 1939 г. Германия, не научила урока си от миналото, отново е тласната от този устрем за хегемония и грабеж. И този път претърпя провал и грамада нещастия и страдания по-жестоки от първите. Победителите отново бяха несправедливи. Ще чакаме сега, да видим, Разумният свят, какво ще даде на тези, които наложиха тази несправедливост. *

**Този труд е писан от 1970 до 1977 г. Николай Дойнов дочака 9. 11. 1989 г. когато Източна Германия, която бе под окупация на СССР, да се обедини със Западна Германия по мирен път, без война.*

Справедливостта бавно, но сигурно се налага. Поробените народи вече почти всички получиха своята свобода. Навсякъде вече се говори за правата на отделния човек. В ООН този висш обществен институт, ярко се изрази в стремежа да се даде навсякъде по света правото на човека за свободно творчество и изява.

Сега на дневен ред е енергийният проблем. Народите са настръхнали. Петролът, най-големият енергиен източник, е в центъра на вниманието на целия човешки род. Алчността и лакомията не е изоставила човечеството. Чувството за справедливост все още не е залегнало в отношенията между народите. Големите и силни държави, водят засега все още подмолна борба за господството на това богатство. И ако тези народи не се вразумят и приемат едно справедливо разрешение на този проблем, човечеството неизбежно ще се изправи пред небивала за него катастрофа. Разумният свят има здрави клещи, за да оправи както отделния човек, така и обществата и народите. Човекът и човешкият род ще бъдат оправени, като най-напред си научат урока за справедливостта.

Пак в един разговор, който имах с Учителя, Той ми каза: „По време на Атлантида, ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега победата е на Наша страна. Ние два пъти грешка не правим". Развилнялото се там в Атлантида зло, намерило в лицето на изостанали човешки раси възможността да се прояви, да му станат проводник с цялата си суровост. Благодарение на своето голямо множество, тези изостанали човешки раси, успяват да прогонят и унищожат висшите светли и интелигентни представители на човешкия род, които са били в ограничено малцинство. Този пристъп на злото по целия континент, не е могъл да бъде ликвидиран по друг начин, освен да се удави във водите на океана. Това няма да се повтори, според Учителя.

Този разговор с Учителя не стана случайно. Обикновено при разни тържества на „Изгрева", да кажем рожден ден, имен ден на някой брат или сестра, канеха Учителя на обед или вечеря. И аз всякога съм бил с него. И като седнем на столовете, без да съм се натискал все се нареждаше аз да бъде до Него. И докато домакините нареждат масата, донасят ястията, аз говоря с Учителя по това време и го запитвах по някои въпроси.

И така една вечер, в един такъв разговор ни казва това негово изказване за Атлантида, понеже аз се интересувах много за политическите събития, които ставаха по света. После, аз като се ровех в историческите книги намерих, че на Атлантида имало две раси, една малка раса на висши представители на човешкото общество - това е първата раса. Имало е и друга примитивна, многочислена раса, подтикната от своите ръководители, виждайки, че те са висши и ги ръководят, то решават да ги изгонят и изпъдят, да ги избият. И тогава част от тази висша раса избягва в Египет, а друга в Америка. „Но сега победата е на наша страна", казва Учителя.

Сега, като се позамисля, че сегашните учени провеждат термоядрената реакция. Теоретически термоядрената реакция не може да се спре. Почне ли термоядрената реакция, тя расте, расте и обхваща всичко материално и го изгубва. Добре, обаче никой учен не може да каже защо този процес на разпадане спира. Така например американците направиха и взривиха водородната бомба, където термоядрената реакция е много силна. Част от океанската вода, където е възпламенена бомбата, се запалва, но спира процеса. Кой, какво и как? На това Айнщайн казва, че ние хората приличаме на дете, което държе факел и може да запали

света, но не знае докъде ще свърши. А именно тези висши разумни същества определиха границата докъде този термоядрен процес спира. Запалва се част от океанската вода, но процесът спира, а теоретически не би трябвало да спира. Ето, къде според мен е величието на този висш разумен свят, когато Учителят казва „Ние два пъти грешка не правим". Този път това няма да се повтори. Значи унищожението е до една граница. Някои учени не могат да кажат защо спира процеса, особено сега, когато са се разбеснели с разни атомни и водородни бомби, които възпламеняват над въздуха, над морето, под земята. Това е пример за намесата на един Висш разумен свят.

А сега ще ви разкажа как след 1914 г. с навлизането в ерата на Водолея, някои астрологични аспекти повлияха на някои политически събития.

Така през 1924 г. имаше така нареченото велико противопоставяне на планетата Марс, която идва най-близо до Земята, на 55 милиона километра и става всеки път на 15-17 години, това велико противопоставяне на Марс. Тогава Мусолини от Италия си беше разпасал пояса и води война с Етиопия.

През 1939 г. пак имаше велико противопоставяне на Марс и идва Втората световна война.

През 1956 г. беше Корейската война. През 1971 г. Виетнамската война. През 1988 г. ще почне пак велико противопоставяне на Марс - ще видим.*

Учителят за събитията през 1912-1913 г., както и за войната 1914-1918 г. е казвал своите становища, които са известни. Така например след свършване на Балканската война цар Фердинанд се среща с Учителя и той му казал да не се намесва във войната със съюзниците. Тогава цар Фердинанд вдигнал единия си крак във въздуха и си показал задника, и го тупнал с ръка. Искал да каже, ти на задника ми говори. По заповед на Фердинанд българските войски нападат съюзниците и се започва Междусъюзническата война, която завършва с първата национална катастрофа за България.

При един разговор с Учителя, той ми каза, че американския президент **Уилсон** е изпратен от Бялото Братство да основе обществото на народите - днешното ООН. При сключването на Версайския договор край Париж след Първата световна война, Уилсон е бил пренебрегнат, изолиран от съюзниците и се връща в САЩ ядосан и унижен. Американските дипломати се заклеват да си отмъстят. Това те правят по време и след Втората световна война. Тогава Англия и Франция, като империи се разпадат и загубват колониите си.

Урокът, който човечеството получи през Първата световна война, за малко време го опомни. Разбирайки гибелта, към която го води лакомията и несправедливостта към материалните ценности, то отправи поглед и към по-идеалното и по-духовните ценности.

След Първата световна война се създаде и общочовешкия институт, наречен Общество на народите, което имаше за задача, да провежда на първо място справедливостта между народите. По времето на Учителя, много често се събирахме на общи обеди и вечери, в многото

**Започва т.н. „Перестройка" в СССР от Горбачов. Тогава СССР е голяма империя. На 9.XI.1989 г. падна Берлинската стена. На 10.XI.1989 г. падна Тодор Живков от власт и се сгромуляса комунистическата власт владееща България от 1945-1989 г., цели 45 години.*

случаи дадени от братски семейства, по различни поводи. Те бяха извън общия стол, които ние имахме. При такива случаи, често се случваше да бъда седнал до Учителя. И докато траеше неизбежната суетня в началото на такива събития, когато вниманието на домакините пък и на другите е отвлечено около подреждането му, обичах тихичко да подхващам с Него разговор около любимата ми тема - международното положение. При един такъв разговор, за ролята на Обществото на народите, Той ми каза: „**Уилсон**, тогавашният президент на САЩ, беше изпратен от Бялото Братство, за да основе Обществото на народите". С това Учителят ясно ми подчерта голямото внимание на Разумния свят, към мирното и справедливо разрешаване на всички въпроси, които могат да възникнат всред народите в Света. Но за съжаление в човека освен една разумна природа има и една дива такава. Природи, които са в една непрекъсната борба.

Колко красиво и нагледно, създателят на Персийската култура от древността Заратустра, е изразил тази борба с една ожесточена схватка между бога на Светлината Митра и дивия разярен бик Зурос, сцена, която често се среща изваяна върху каменни плочи, останали от развалините на древни храмове.

Още през време на войната, въздействието на Водолея се изяви в своята по-висша форма. Явиха се моралисти, хора с нова мисъл, с нови идеи, за общото, за колективното, за едно ново общество. Те подканиха човешкия род да разбере, че богатствата на тази Земя, са за всички хора, за всички народи и че те трябва да бъдат справедливо разпределени между тях, без омраза и без лакомия. В изпълнение и постигане на така залегналия подтик се явиха две основни течения в човешкия род. Едното приемаше, че това може да стане, някак изведнъж механично, само като се промени обществения строй, при която промяна всички ценности и средства за производство, на стопанските блага станат държавни. Това бяха социалистите. Социализмът по това време беше във възход. Успоредно с него, но в по-слаба форма се развиваше и анархизма, като под анархизъм, неговите сторонници определяха не като безредие, а като някакво общество на безвластие. Но те не определяха, като как може да има общество, в което няма да има ръководен орган. Другият дял от хората, подали се на това велико космично течение, приемаха, че едно ново общество, щастливо, може да има само тогава, когато членовете на това общество, бъдат възпитани, облагородени, интелектуално издигнати с подтика към наука и изкуство. На първо място, това беше Учителят със своето Слово от около 7500 беседи, отделно частните разговори. Със своята музика, като даде повече от сто музикални творби. Гимнастическите упражнения, цяла серия, на първо място Паневритмията, Пентограма и най-после това, което Той направи за хората и местата около Него.

Създаде се у нас и **Теософското общество**, което разкриваше за човека нови светове, нови знания, за един отвъден свят. Посочваше на човека нови стремежи, способи за развитието на нови способности, нови сетива. Това импонираше и привличаше особено по-младите.*

Теософското общество е било основано от рускинята Елена Петровна Блаватска и американския полковник Хенри Олкат, който е бил неин близък съподвижник в 1875 г. Ето как се описва основаването на това общество.

** Виж „Изгревът" том I, стр. 274-285.*

На седми септември същата година, в скромната квартира на Блаватска се събрали 17 души. Няколко редактори и писатели, един учен, еврейски равин, Председателя на Ню-Йорското общество за разследване на спиритизма, двама лекари и още няколко лица. Полковник Олкат, произнесъл реч, в която очертал съвременното духовно състояние на света, конфликта между материализма и спиритизма, между религията и науката от друга. На тези безизходни препирни, той противопоставил философията на древните мъдреци. След това той предложил да се образува общество на окултистите и при него библиотека за изучаване на скритите природни закони, които били известни на древните мъдреци, а сега загубени и чужди за нас. Това предложение е било прието и той бил избран за председател на тъй образуваното Теософско общество. В 1878 г. основателите на Теософското общество решили да преместят своята централа в Индия, където приемали, че условията за развитието на тяхното общество са по-благоприятни. И през време на едно от многочислените пътувания на Блаватска и Олкат, много им харесало едно голямо място, в околностите на Мадрас, близо до морския бряг. С помощта на местни индуски членове на обществото, това място било закупено. Това е Адиар, добре известната главна квартира на Теософското общество. Там е преживял и полковник Олкат, до самата си смърт в 1907 г. За нов председател се избира много енергичната и интелигентна Ана Безант, която заедно с Ледбитер и индуса Джинараджаса, подемат делото с голяма енергия, като успяват да създадат на много места в света и у нас Теософски общества.

С особено силно влияние се ползуваше в света и у нас Толстой - граф Лев Николаевич Толстой. У нас в България имаше добре развито общество на **толстоистите**. Те издаваха списание и книги, които агитираха предимно за вегетарианството, въздържанието от алкохол, тютюн, упойващи вещества и се застъпваха за простия, близко до природата, живот. Откриха и вегетариански ресторант. Всичко това беше една добра агитация за техните идеи.*

Дойде и **есперантото**, идеите на Заменхов, за общ международен език. И те имаха своето общество и тук в България. Изявиха се още всевъзможни клонки от по-специалното разбиране на християнството или по точно от утвърдената православна религия, като съботяни, евангелисти, баптисти, ангелска тръба и пр., но те бяха само някакъв вял повей в екрана на епохата.

Спрях се малко по-обстойно върху Теософското общество и това на Толстой, защото те изиграха една значителна роля в нашето общество и в добро, и в неблагоприятно отношение. В добро - Теософското общество за това, че разкриваше нещо от древната мъдрост и отвъдния свят, и с това подтикнаха и подсилиха интереса към тях. А в лошото, за това, че изнесените от тях възможности за бърза и ускорена еволюция и постигане на свърхчовешки способности и сетива, погълнаха вниманието особено на младите, като тласнаха някои от тях в неестествени режими и неправилни илюзорни пътища. Толстой пък със своето въздържание, вегетарианство и по естествения, близко до природата живот, беше нещо като предтеча в делото на Учителя. Защото това беше, като нещо необходимо условие за онези, които искаха да следват Учителя, но и тук се явиха крайности, които спънаха.

** Виж „Изгревът" том I, стр. 256-260.*

Тук ще приведа само по един случай от спънките, които донесоха на Братството, теософските и толстоевите идеи приети в тяхната неправилна форма, със своите примамливи възможности. Ето какво отбелязвам в една моя статия за такова отклонение.

13. ЛОГОСИ НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Да се приеме, че това необятно и могъщо течение наречено живот се проявява само чрез видимите за нас, за нашите очи форми, ще рече да имаме една много примитивна представа за Него. Установено е по един безспорен начин, че цялото пространство около нас, безкрайният миров простор е изпълнен с вибрации, с трептения от най-различно естество, с най-различна интензивност и дължина на вълната, израз на едно велико и необятно по своята разумност течение наречено ЖИВОТ. Нашите очи, очите на човека, долавят само вибрациите с дължина на вълната от четири до осем милионни части от милиметъра. Тънка ивичка, много, много по-тънка от косъма. Да приемем, че с тези възможности на нашите очи сме способни, да обхванем всички прояви, на тази необятност, да приемем, че изявата на живота е само в тази, практически безкрайно малка ивичка от вибрации е повече от наивно. Тази тъй тясна ивичка ни дава възможност да доловим толкова много от тази изява на живота, че ние за много, много дълго време ще трябва да я изучаваме. Всяка форма, която ни заобикаля е изпълнена с живот. Учителят казва: „И в минералният свят има живот, но там той протича много медлено". В растителния свят - по-интензивно. В животните - бавно,но сигурно животът оформя вече една индивидуалност, нещо особено като цяло със своя израз. При човека тази индивидуалност е вече напълно оформена. Тази индивидуалност в него е една съвкупност от качества, способности и възможности за тяхната изява. Един път вече оформена, разумното и могъщо течение ЖИВОТ, непрекъснато я подтиква, като за това създава съответните условия, да обогатява, организирва и облагородява, както придобитото така и онова, което се придобива. Тази индивидуалност някои наричат и то съвсем правилно, двойник на човека, който всъщност е истинският човек. Този двойник за да се усъвършенствува, периодически се включва в една груба материална форма, наречена ФИЗИЧЕСКО ТЯЛО. Този груб плътен физически свят е свят на най-голямо съпротивление. В него подтиците и неотложните нужди, които той създава трудно се преодоляват и карат двойника с напрежение да търси тяхното удовлетворение. Това напрежение е най-важният стимул за придобиване, организиране и облагородяване на ценни качества и способности. Учителят казва: „Само голямото напрежение поставя човека в контакт с Божествените идеи."

Животът, това могъщо течение, тези необятни вибрации не са единородни и механични. Те са от най-различно естество и разумни. Всяко от тях изгражда в двойника, съответни качества, способности и устрем, воля за проява. Учителят казва: „Двойникът на човека е поле на космичните сили". Там те намират възможност да се изявят. Двойникът както казахме вече е истинският човек. Той изгражда физическото тяло, дава неговия външен вид, формите на лицето. Той изгражда и мозъка, така че да може той да бъде проводник, изразител на съдържанието, което двойникът има - способности, качества, сила и воля за проява. Тази физическа форма, физическото тяло, бързо се изхабява и става неспособно да дава израз на подтиците на двойника. Тогава той го изоставя. Това хората наричат смърт. След известна подготовка, този

двойник отново се включва във физическо тяло. Човек напуснал тялото си, си остава същия, със същите качества и способности, подтици и желания каквито е имал. Ако той е бил с принизени качества, престъпник, лъжец, измамник, такъв си е и след като напусне тялото. Спането, упояването преди операция, явно ни показват, че нещо е излязло от човека, което нещо после се връща. При смъртта, имаме едно излизане и откъсване от тази индивидуалност, без тя да може да се върне. Когато излиза временно, при спане, припадък, упойка, има предохранителни мерки, които пазят тялото, да не би да се вмъкне друг с желание да използва човека и по-специално мозъка му. Тези предохранителни мерки обаче, могат да се разхлабват и тогава успява да се вмъкне някой друг и да командва мозъка. Това вмъкване може да бъде временно и тогава имаме тъй наречените медиуми, които почват да говорят, да пишат, а понякога да правят неща, които новодошлият двойник, чрез мозъка на медиума казва, без самият медиум да знае, да помни, какво е вършил. Ако това вмъкване е по-продължително, често неправилно и непълно, тогава имаме тъй нареченото психическо разстройство. Това вмъкване е опасно даже и когато е временно, защото в многото случаи идват разни лъжци и с други принизени качества, заминали умрели, които със своето нахалство и жажда за проява лесно вземат преднина. Те ограбват човека чрез когото се проявяват, вземат му жизнените сили. Ето защо след сеанси, медиумите се чувствуват обикновено отпаднали.

Тук описвам един случай от живота на група наши приятели търсещи пътища, за бърза и ускорена еволюция. Подтик получен от четенето на теософската литература. В този си стремеж, без да искат попадат в лапите на такива примитивни двойници проявяващи се чрез две момичета медиуми. Този случай ми разказа един мой близък приятел и други участници в тази история.

Като войник през 1916 г. разказва Михаил Влаевски: Разхождайки се около халите, се запознах с фотографа **Дончо Попов**, който имаше малко ателие за моментални снимки на улица „Кирил и Методий" и „Мария Луиза". Между нас се създаде, топла, близка, сърдечна връзка, най-вече и за това, че аз като художник, а той като фотограф, намерихме общ език във връзка с увеличаване на портрети, в която област аз работех вече. Един ден, когато пак бях го посетил, той ме покани да ме заведе в следващия неделен ден на едно място, без да ми обясни къде и защо. Приех. В уречения ден, сутринта, отидохме на ул. „Витошка" N 12. Там беше ателието на някоя си Ружа Иванович, ателие - курс по шивачество. Помещението беше по-скоро голяма стая. В нея на малък подиум имаше масичка, стол, а пред подиума наредени столове в няколко реда. С влизането си виждам на подиума, седнал на стол пред масичката, човек с брада и дълга коса. Той прочете нещо от Библията, а след това почна да говори. През цялото време слушах с голямо внимание и благоговение и си казах: „Само тука ще намеря смисъла на живота, само тука е истината. Тук само ще мога да задоволя своята жажда към духовното, към възвишеното, за което тъй много копнееше душата ми". Гледах този човек и виждах около него някаква неземна синкава светлина. След това редовно посещавах беседите му, които ставаха на различни места - на ул. „Кърниградска", където беше клуба на Радикалната партия, друг път в някакво салонче намиращо се на ъгъла на ул. „Раковска" и „Граф Игнатиев". Разбрах, че лицето, което държеше беседите е Учителя Петър Дънов.

По това време бушуваше Първата световна война. Властта тогава беше разпоредила, да се иска разрешение за правене на събрания от

какъвто и характер да бъдат те. За своите беседи Учителят не бил взел разрешение и навярно под натиска на владиците тях ги таксуват като събрания и го глобяват с 25 лева. Поради тази причина и по-скоро за изказванията му по повод влизането на България във войната, че България е трябвало да остане неутрална и че Германия ще загуби войната, Той бива интерниран във Варна през 1917 г.

Оформената вече група около Учителя от редовни посетители, остава без водач. Тогава Бай Дончо /така са го наричали/ фотографа, ревностен и предан слушател на беседите, взема инициативата, за продължаване на събранията. Като на първо време са се събирали в неговата квартира, а впоследствие в квартирата на Михаил Влаевски, която е по-удобна и по-голяма.

Бай Дончо, както всички го наричахме, бил човек религиозен, с интерес към духовното, възвишеното, светлото. Начетен, самообразован с всестранен интерес, улегнал с трезва мисъл човек, с мек приятен и предразполагащ характер. Имал е връзка и с други духовни течения, а също и с Кръстников, един също така пропагандатор на духовното. По това време с него посещавахме и други събрания от по-духовен характер, на първо място, тези на Теософското общество, където като ръководител и проповедник беше **Софрони Ников**.

Теософското общество по това време беше в бурен възход у нас. Превеждаха се и се печатаха много книги от ръководителите на Обществото. Слушах по-късно от други да казват, че Софрони Ников е ходил при Учителя, като го е поканил да влезне в тяхното Общество и да стане проповедник, но Учителят е отказал. С литературата, която Обществото беше наводнило книжния пазар, се отваряше вратата към един нов свят и събуждаше голям интерес, за хората търсещи нещо ново, по-друго от обикновеното заобикалящо ни ежедневие. В тази литература се говореше най-вече за по-висши същества от човека, с големи и непознати знания и възможности. Там се даваха и методи за бързо постигане на това състояние, методи за бърза еволюция. Всичко това се поглъщаше от зажаднялото за нещо ново човечество, особено от по-младите.

Бай Дончо почва да ръководи събранията, тъй както Учителят ги е ръководил. Най-напред молитви, песни, които Учителя бил дал вече преди това, четене текст от Библията, тълкование на този текст и накрая пак песни и молитви.*

Отначало групата е била малка, около десетина души, впоследствие се разраства. В групата е имало и две ученички. През време на дългите общи молитви, тези две момичета, са били овладявани от заминали двойници, като медиуми и са почвали да пишат, без разбира се тяхното съзнание да взема участие. Те са били **пишещи медиуми**. Тези духове чрез тяхната ръка, пишат онова, което те искат да кажат. Отначало ние бяхме пленени от това, което се пишеше, все чудати и странни неща, но все такива, които не могат да се проверят. Характерното за изказването на духовете беше, че те много ни ласкаеха, даваха ни големи обещания, ако изпълняваме техните нареждания. Уверяваха ни също, че тези събрания и всичко което те дават за изпълнение е Школа за еволюция. Това особено много събуди ревността за изпълнение на техните наредби. „Следвайте нашите методи и вие бързо ще еволюирате". Нареждаха те и на тези обещания, и примамки ние се поддадохме. Защото бяхме вече подготвени от теософската литература, която всички четяхме - за

**Виж „Изгревът" том II, стр. 274; том IX, стр. 125-128.*

съществуващите методи за бърза еволюция, разните йоги и други подобни методи. Отначало всички бяхме в една група. Впоследствие, по нареждането на духовете групата се раздели на две. Вътрешна, нещо по-специално за избрани и по-напреднали членове, и външна, за по-обикновени. Членовете на вътрешната група могат и беше разрешено да посещават и събранията на външната група, но обратното не се разрешаваше. От духовете беше се изтъкнало, че членовете на вътрешната група са били все заместници на апостолите, като всеки член от групата е имал за свой ръководител един от учениците на Христа. Всеки един от апостолите отвреме навреме е давал, лични само на своите представители послания, вън от тези, които са се давали на цялата група. Как умело тези духове са раздухвали честолюбието и ревността за изпълнение казаното от тях.

Отначало от пишещите медиуми се е отбелязвало, че това което се казва и се пише е от апостолите, Света Богородица, Христос. Впоследствие, това се е видяло малко на духовете и те започнали да казват, че идват все по-висши и по-висши същества, докато най-после, отбелязвали, че тези, които идват и се проявяват чрез медиумите са ЛОГОСИ. Както те са казвали с други думи, най-висши Духове, тези, които управляват цели вселени. Духовете не пропуснали да кажат нещо и за Учителя. Разбирайки добре привързаността на членовете към Словото на Учителя. „Вярно е", казвали те, че Учителят Петър Дънов е представител на Бялото Братство, но хитро отбелязвали те: „Всеки, който е в плът може да се заблуди". С други думи, абсолютна вяра може да се има само на тях. Те са само източника на Истината. Само те трябва да се слушат.

Първите нареждания, които са били дадени от духовете е бил режима на храненето. Сутрин, обед и вечер да се яде само варено жито, без сол и каквито и да било подправки. Само два дена през седмицата, вторник и четвъртък се разрешава да се яде тиква с хляб. След това идват и други нареждания. Жените е трябвало да си остригат ниско косите, за да можела те да приемат и по-добре влиянията им. Бельото, което ще се носи от членовете на групата е трябвало да се донесе в събранието, за да бъде благословено от тях - Висшите Духове и това бельо трябвало да се носи без да се сменя. Това нареждане наложило членовете от групата, да вземат решение, да носят само черно бельо.

Духовете отбелязали още, че е трябвало да се закупи жито, което те ще благословят или както те казвали, щяло да бъде „ЕЛЕМЕНТИРАНО". С други думи, щяло да бъде наситено от тях с голяма жизнена сила, така че е било достатъчно да се изядат пет или шест зърна, за да се задоволят нуждите на тялото за цял ден. Тези предохранителни мерки казвали те, се правят с оглед на големия глад, който щял да дойде. За това Баи Дончо закупил три чувала жито. Всички и зиме и лете, наредили духовете, трябва да се носят галоши, за да бъдат изолирани от земните влияния. Духовете са диктували и някои чертежи с геометрични форми, които по тъй дадените описания са се чертаели от някои членове на групата. Но нито смисъла, нито значението на тези чертежи е бил даден. Никой нищо не е разбирал от тях.

В групата идвали брат и сестра **Сапунджиеви**. Братът бил завършил химия, а сестрата в момента следвала същата дисциплина. За брата духовете казвали и отбелязвали, че ще стане велик алхимик, ще може от обикновените метали да получава злато. Младият химик поддал се на това внушение, започнал да събира съвсем потайно пари от членовете на групата, за да си приготви лаборатория и материали. Но не след много почиват и брата, и сестрата.

Събранията почвали вечер и продължавали до късно през нощта, а някога и цяла нощ. Бай Дончо като по-трезвен човек, понякога се е изказвал резервирано за някои от чудатите наредби на духовете, но не е могъл да се противопостави на устрема, с който са били обладани членовете на групата. Така вървяло с години.

След около две години престой на Учителя във Варна, към края на 1918 г. заповедта за интернирването се отменя и Той се завръща в София, където започва отново своите беседи в малката къщичка на ул. „Опълченска" N 66. Цялата тази група около Бай Дончо е отивала редовно да слуша беседите на Учителя, без да прекъсва събранията с духовете. Докато Учителят е бил във Варна, тук в София са се разигравали духовете с приятелите. Доброто и злото са в непрекъсната борба. Когато фенера свети, най-тъмно е под него. Доброто и злото са едно до друго - като се прояви едното, проявява се и другото. С течение на времето, членовете от групата, започнали да виждат едно несъответствие между това, което Учителят говори и нарежданията които духовете дават. Учителят, казвал, че храната на човека, трябва да бъде разнообразна, а духовете, казвали да се яде само жито и тиква. Учителят е проповядвал хигиена, чистота, а духовете, бельото да не се сменя. Косите са антени за долавяне на Божественото е казвал Той. А духовете препоръчвали да се махнат. Тези и още много други противоречия, разколебават вярата в изказването на духовете.

Михаил Влаевски, който също чувствувал това несъответствие, като хазаин и близък на Донча, ползувайки се с известна тяжест в групата, предлага да поканят Учителя на техните събрания за да види и Той, големите чудесии, които се пишат от духовете, като са очаквали, че Учителят ще каже нещо за тази им дейност. Дончо се съгласява и поканват Учителя. Учителят приема поканата и в уречения ден и час, Дончо го довежда на събранието. Учителят седнал на един стол определен за Него, малко по-настрана. На Михаил, който гледал постоянно Учителя му направило впечатление, че Той седи някак напрегнат. Събранието почнало по установения ред, песни, молитви, много, много молитви за да има сигурно присъствие на духовете и за да се създаде възможно най-благоприятна атмосфера за тяхното идване. Но въпреки усилието и напрежението, съсредоточването, този път те не дошли и медиумите нищо не могли да напишат. Бавно, но сигурно, настъпило едно тягостно мълчание, състояние на безизходица. Тогава Учителят се обажда и казва: „Изглежда, че те /духовете/ си имат работа, заети са, няма да дойдат". След това продължил, от което се разбирало, че сме подведени от тези духове, по един неправилен път. Учителят видял след това и обстановката, приготвянето на житото и тиквите. Проявил интерес и към този дял, от живота на групата, като запитал и за начина, по който се провежда общото хранене тук. Продуктите се купували само от Донча и Михаил Влаевски, а другарката на Михаил, вършела цялата домакинска работа. Тогава Учителят казал: „Така комуна не се прави. В една комуна, трябва всички да вземат участие, както с разноските, така и с работата".

След тази среща настава едно разочарование в членовете на групата от цялата тази дейност и един по един се откъсват и почват да посещават само беседите на Учителя, разбирайки добре голямата заблуда, в която те са били тласнати. Не след много и Бай Дончо почива, и групата се разпада съвсем.

От изказванията на Учителя по-късно по този случай се разбира, че тези духове, са искали да спънат приятелите в техния път и да ги

задигнат от този свят, както вече е станало с тримата - Сапунжиеви, брат и сестра и Дончо. И с това да загубят, благоприятните условия, които бяха имали при Учителя.

По отношение придобиването на знания, истини, Учителят се е изказвал в този смисъл: Знанието, Истината се добиват с голямо усилие, търсене, напън на мисълта. Така някак наготово не се дава. По този случай имам една малка опитност.

Един ден отивам при Учителя и Го запитвам за значението на някои линии по ръката. Въпроси от хиромантията, която със старание изучавах. Той ме погледна и ми каза: „Наблюдавай, ще проучваш и ще разбереш". Ясно беше, даде ми да разбере, че така наготово не може. А за тази наука Той често говореше.

При тази обстановка Учителят отвори Школата. Тези, които влязоха в нея, предимно младите, в по-голямата си част преди това, бяха минали именно през някои от тези течения. И когато влезнаха, те не се отърсиха от налепите, които бяха останали у тях от идеите на тези школи. И още при първите лекции на Учителя, се очертаха няколко течения, няколко влияния. На първо място теософското. Хората от този кръг мислеха, че ще им се даде възможност да им се поверят набързо, окултни закони, достъп до психични сили, висши способности, като ясновидство, телепатия и ред други за лично издигане и съвършенство, за каквито неща тъй много се говори в теософската литература.

Силна беше и групата на толстоистите. Имаше и от анархистите, и от други идейни течения, но те бяха единици.

14. ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

Учителят въведе образцов ред. Насочи всички към вътрешна и външна работа. Въведе точност в изпълнение на задачите и упражненията, които даваше, работата тръгна добре. Той не пощади илюзиите за бързо и лесно съвършенство, каквото поклонниците на Източния и Западен окултизъм очакваха. Затова някои се разочароваха и се оттеглиха. Младежкият клас си остана с първия си състав от 80 души. Много от приятелите не можаха да разберат, че Учителят отваря школа на ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО, която има за задача да изработи в човека, един ум, който изключва всяка заблуда, едно сърце, което изключва всяка омраза и една воля, която изключва всяко насилие. За Всемирното Бяло Братство Учителят казва:

- „Единственото нещо, което сега съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички писатели, свещеници, проповедници, философи, хората на науката, изкуствата, всички те са служители на Бялото Братство. Културата и правдивостта в света се подтиква все от тяхната мощна сила, от техния мощен Дух. Бялото Братство не е нещо видимо. То не е секта, не е църква. То е нещо живо, извън тези покварени условия, в които живеят хората. Братята от Бялото Братство са от седем иерархии, от седем категории. Едни от тях принадлежат на Любовта. Наричат се **братя на Любовта**. Други на Мъдростта, наричат се **Братя на Мъдростта**, те принадлежат на науката и изкуствата. Те носят знанието на човечеството. Трети от тях се наричат **Братя на Истината**, те внасят Свободата в човешките умове и сърца, внасят Свободата в техните мисли и чувства. Те внасят онази Свобода, която прави човешкия Дух, човешката Душа, човешкия ум и човешкото сърце напълно свободни, свободни в пълния смисъл на думата. Други са **Братя на Справедливостта**, които носят правдата на човечеството и които се разправят с онези невидими

блага от които съвременните хора имат нужда. Други се наричат **Братя на Добродетелта**. **Братя на Красотата** и най-после идват последните, които се наричат **„ИЕХОВИСТИ“**. Това не са същинските имена на тези Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са свещени. Всички тези Братя не са така обикновени. Всеки от тях може да вдигне Земята на ръката си и да я хвърли в пространството като една топка. Такова знание имат Те. Те могат да вдигнат Земята с ръката, защото зад тях седи още по-мощното, на което Те са служители. Когато Христос слезна на Земята, Той остави всичката си слава и сила на тия Братя и сам слезна, като слуга, да покаже на хората как трябва да живеят".

- „В далечното минало на Земята е живяла Първата Раса. Днес тази раса е известна под името „ВСЕМИРНО БЯЛО БРАТСТВО". Белите Братя, които го съставят, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални действителни лица. Те имат представители на Земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите Закони, т.е. според законите на живата разумна природа. Те живеят и на високите и на ниските места, между хората".

- „Бялото Братство съществува от незапомнени времена. То съществува откак Вселената съществува. Бялото Братство е взело участие още при създаването на Света на целия космос. Всеки член на това Братство е проява на Бога. Следователно, като ученици на Бялото Братство, вие трябва да вървите по Неговият път, да следвате живота на Белите Братя. Изучавали ли сте техният живот, да знаете как са дошли до това знание, до тази Любов? Те са придобили всичко това чрез усилена работа, а не по наследство. Ако изучавате живота на тия Братя, ще видите каква жертва са дали Те на света. Ако би се намерил някой да опише живота им, като роман, вие веднага бихте тръгнали по техния път. Преди всичко, засега не може да се намери поет или писател, който би могъл да напише такъв роман. Защо? Защото той не може да намери такива красиви образи нито в ума, нито в сърцето си. Само онзи човек познава новата философия на живота, които се е свързал с Белите Братя и върви по техния път.

За историческите процеси не са фактори, този или онзи народ, това или онова лице, но Невидимият свят, силите, които отгоре дирижират събитията, са именно членовете на Бялото Братство.

Всички закони, които владееха свещените школи в Египет, Египетските посветени са ги заимствували от други свещени школи. А първоначално всички тези закони са получени от Горе. Вдигането на грамадни камени блокове за постройката на египетските пирамиди е станало чрез обезтегляване. Посредством законите на електричеството и магнетизма. Египетските посветени са владеели закони, които днес са непознати".

- „Единственото ръководство в света е това на Всемирното Бяло Братство. Цялата култура, правдата в света, се подтиква все от мощната сила на това Братство. Бялото Братство не е нещо видимо. То не е църква, не е секта. То е нещо живо, извън тези покварени условия в които живеят хората. Йоан Кръстител, който беше дошъл малко преди Христа, бе запознат с Божествената наука, с Божественото учение. Той не е бил от простите, невежите. Той е бил посветен, учил се е в една школа на древността. Добрите хора по вътрешен начин се свързват с Бялото Братство.

Струва си да бъдете ученици на Великото Бяло Братство понеже Учителите на това Братство, държат всичката архива на Космоса. Те пазят

книгата на Живота и всички вие трябва да изучавате тази книга. По-голямо благо от нея няма. Когато идете при Господа, във Великата Школа на Бялото Братство, абсолютно се забранява да се оплаквате от когото и да е било. Законът на Любовта трябва да се приложи. Той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е Мъдростта. Любовта носи живот, а Мъдростта - Светлина и Знание. Тези два Закона работят заедно в Света".

- „Всемирното Бяло Братство, казва на своите ученици: „Бъдете абсолютно честни, без никакво изключение, бъдете абсолютно добри, без никакво изключение, бъдете абсолютно интелигентни, без никакво изключение. Ако по живота ви не се познава, че сте ученици на Бялото Братство, то по някаква табела ли ще ви познават? Всеки брат трябва да ходи прав, като свещ, гърбица да няма. Очите на ученика от Бялото Братство, не трябва да бъдат премрежени, а любов, енергия да блика от тях, да светят денем и нощем, светлина да блика от тях, гърдите да бъдат отворени, изпъкнали, а не така хилави, лицето да бъде светло, бодро, да показва, че в него има добродетели, устните да бъдат отворени, да се вижда, че в тях има живот, а не така стиснати затворени. Щом ви погледнат да кажат, че в лицата на тези хора има някаква идея. Всички да казват за вас, че сте особени хора. После гледайте да сте мускулести, да не ви е страх, та като хванете противника си за краката, той да усети, че сте го хванали. Ще се стремите да бъдете силни. Силни да бъдете значи да контролирате всички свои клетки да направлявате всички свои мускули във всеки момент. Изящност във всичко трябва да имате. Устата ви трябва да бъде винаги пречистена, а не да мирише. Ако някому мирише устата да каже: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост, това което мирише в мене да изчезне". Чрез внушение ще заповядате на устата си да не мирише и в един ден миризмата ще изчезне. Зъбите си да ги държите в изправност, ще ядете чиста храна. Никаква нечистота да не остава по зъбите ви. Туй се изисква от ученика на Бялото Братство: „Да притежава абсолютна чистота".

- „Размишлявайте всеки ден върху напредналите същества, това прави възможно общението и свързването с тях. Освен нощните часове, благоприятни часове през деня са следните: между 11 и 12 часа, между 5 и 6 часа след обед, между 9 и 10 часа вечерта, към 12 часа на полунощ, като изключение. Вие сте във връзка с Белите Братя. Вие сте в общение с тях. Трябва да изучавате законите. За тях не е толкова приятно да се явяват на физическото поле, защото средата е много гъста, материална, не е благоприятна. И трябва да правят големи приготовления, за да се явят. А по-добре е вие да се пренесете на планината, там има по-добри условия да бъдат видими. И при това трябва да се избере не само чисто място, но и място, където няма да те следят други. Никой да не знае и да види, че ви се явяват".

- „Трябва да се създаде едно общество на хармония, за да дойдат да работят от Невидимия свят, от Божествения свят. Когато се създаде такова общество, то става огнище на тяхното идване. Тогава Те идват и образуват вътрешни интимни връзки. В Бялото Братство, вие всинца трябва да имате едно сплотяване, не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако 10, 20, 30, 100 души са съединени в един ум, в едно сърце, могат да извършат успешно, каквато и да е работа. Белите Братя ще дойдат при вас, не вие ще ги намерите. Един брат българин сега в Америка, ме пита, как да намери Белите Братя. Аз му отговорих, че няма защо той да ги търси, Те сами ще го намерят. Те ще ви намерят. Христос дойде и намери своите ученици. Такъв е законът и желая, когато дойдат

Те, вие да бъдете готови".

- „Учението на Бялото Братство, ще го намерите разхвърляно в целия окултизъм, в теософията, в християнството. В това учение навсякъде има единство, в него няма разногласия. В учението на Бялото Братство има особено разбиране за създаването на Света, особена теория. Белите Братя никога не оспорват съвременните теории, Те си мълчат за тях. Те не казват никому: „Ти не си прав!"

Вие ще кажете: "Защо ни е нужно да влезнем и да учим в школите, в училището на Бялото Братство? - За да научите законите на щастието, на Блаженството, законите на Живота, да знаете как да живеете. Няма друг път. Новият живот е път на Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият живот ще се обуславя от школата. Затова трябва да влезете, няма как другояче, защото, ако не влезете да научите новите методи и начини как да живеете, вие ще фалирате, тъи както досега сте фалирали.

Ние сме едно велико Братство, което има клонове и на Земята, и на небето, и в цялата Вселена.

Някой път Разумни, напреднали същества се вселяват в хората за 10-15-20 години и работят. Това е по-икономично - спестява се времето. Геният е колективно същество. Едно или много напреднали същества, са се влюбили в него, вселили са се в него и чрез него се проявяват. Тези хора, в които се вселява един Ангел наричаме гениални".

/Това са извадки от Словото на Учителя/.

Онзи българин, който отишъл в Америка и писал писмо до Учителя как да намери Белите Братя е бил **Величко Граблашев**. Когато доидох в София, той беше вече заминал за Америка - САЩ през 1921-1922 г. да търси Учител и Христа. Той имаше жена - две дъщери и един син. Неговата жена Граблашева имаше къща срещу турското посолство, в която къща като доидох в София брат ми и няколко приятели се настанихме да живеем. Имаше и сестри в отделни стаи. Заминала за САЩ и повика голямата си дъщеря и сина си, а по-малката дъщеря, много симпатична жена, остана тука и се омъжи за някакъв човек. И после се загубиха следите. А Цанка, сестра ми, разказваше, че там в САЩ са писали писма между него и Учителя, правиха постъпки да ги вземат обратно, но нищо не се получи. Останаха там, загубиха се.

15. КОМУНИТЕ - КОМУНАТА В СЕЛО АЧЛАРЕ И РУСЕ

Няма нещо по-приятно от това да влезнеш в допир с човек, умът на който е свободен от заблудите, от омразата, от насилието. Само едно общество от такива хора, може да бъде идеалното. Методите на Бялото Братство са единствените, които могат да водят човека по пътя към едно непрекъснато съвършенство, защото те са опитани и проверени. Първо трябва да имаме отделните хора интелегентни, облагородени и с морални качества, тогава чак можем да имаме идеалното Братско общество. А и външните условия, трябва да са налице. Еволюцията на човека, изграждането на неговото съвършенство е един бавен, но величествен процес. Голяма част от братята и сестрите, и по-специално младите, изпаднаха в голяма заблуда, като приемаха, че така набързо, без каквато и да било подготовка могат да създадат идеалното братско общество. И част от тези братя, най-интелигентните, най-добрите, наи-надеждните от Школата на Учителя, се устремиха да правят братски общества, като

поставят току-що започналата Школа на Учителя. Този устрем, беше преди всичко под влиянието на Толстоевите идеи, за простият и близък до природата живот.

Ето как един от тях описва, тази тяхна фатална стъпка и последствията от тази дейност. Това го разправяше моя брат **Борис Николов.***

„Ние група от младите приятели, неотърсили се от влиянието на Толстой, Петър Кропоткин и други проповедници на въздържанието и живота по прост и близък до природата, сме обхванати от неудържим устрем, да заживеем всред природата в общ колективен братски живот. Тази идея ни бе обхванала изцяло. Ние горяхме като факли. За провеждането й решихме, че трябва да имаме земя, за да образуваме земеделско стопанство, да бъдем независими, свободни за насъщните ни нужди. А всички от групата бяхме бедни студенти. При това, бяхме отказали вече да получаваме пари от родителите си, искахме сами да се издържаме. Освен това имахме идеята, с труд да спечелим необходимите средства за закупуване на земя. А работа тогава мъчно се намираше. По това време се пусна слух, че каменовъглените мини в град Перник, приемат работници и могат да се изкарат добри надници. Ние вече бяхме оформирали група от осем души, за основаването на комуната. Решихме да отидем да работим в мините за спечелване на необходимите за целта средства. Но щом отидохме там веднага се убедихме, че това е измама. Битовите условия за работниците, бяха отвратителни, заплатите малки, труда непосилен. Това ни разочарова, отказахме се от този проект и се върнахме в София. Но мечтите ни, за простия селски живот, живот близко до природата, продължаваше да гори в нас. В нашите постоянни срещи, усилено си идеализирахме, не само по него, но и по разни философски, религиозни, научни въпроси, а също и от окултизма и теософията. Ние често посещавахме Учителя, разговаряхме с Него по въпросите, които ни вълнуваха, разбира се най-много по въпроса за комуната. В един разговор във връзка с нашето следване и науките, които изучавахме, Учителя между другото ни каза: „Учете науките, завършете, но научете и по един занаят за да бъдете свободни". Ние и без това търсехме работа, нали искахме да се издържаме и да учим. Опитвахме разни занаяти, но можехме да работим само през свободното си време, а такова като студенти нямахме много. Така в това търсене, срещнахме брат Бертоли, по произход италианец, опитен майстор в мозайкаджийството, дошъл от Италия, да търси своето щастие в България. Запознава се с Учителя и става редовен слушател на Неговите беседи, като се приобщава към братските среди. Този вече наш брат имаше работилница за мозаични и циментови изделия. При него намерихме работа на парче и затова можехме да работим, когато сме свободни. Правехме циментови блокчета, чукахме мрамор за мозаични камъчета. По това време у нас нямаше машини за трошене на мрамор за мозаични камъчета. През ваканциите, предимно лятната ваканция, работехме с майсторите, които преди това той беше вече обучил, при тях учехме занаята. Но тази малка възможност с много скромното, което препечелвахме, стигаше едва за ежедневните ни нужди и съвсем не можеше да даде някакъв принос за осъществяване на идеята ни за закупуване на земя, с която да образуваме замислената

**Този материал, около 20 стр. на пишуща машина, бе написан от Борис Николов под мое давление. После той го предаде на брат си Николай за да го включи към своя материал. Накрая аз бях принуден да започна да работя отначало с Борис Николов и това бе описано в „Изгревът" том II, стр. 133-156.*

комуна. Идеята за комуна, обаче продължаваше да гори в нас с неотслабваща сила. Тя беше ни обхванала тъй, че решихме да напуснем университета, за да се върнем към простият живот всред природата. В разговор с Учителя по този въпрос, Той всякога ни изслушваше. Но виждайки непреодолимият устрем, в който сме тласнати, Той не можеше да ни възпре. Тъй както една кола полетяла с голяма скорост, по даден наклон е опасно да се спре рязко. Пък и да беше ни казал нещо против този план, у нас все щеше да остане нещо неудовлетворено, което да тлее и смущава нашето съзнание. Затова Той ни остави и не ни възпря за да направим нашия опит.

Идеята за комуни, беше обладала не само нашите братя, но и други идейни общества. Толстоистите създадоха комуна в село Алан Кайрак - Бургаско. Там обаче комунарите отидоха до голяма крайност, като даже не впрягаха добитък в ралата, а се впрягаха сами. Те имаха комуна и в Ловешко. Анархистите, също бяха създали комуна някъде към местността Свирчовица - Русенско. Наши братски комуни възникнаха и в село Арбанаси - Търновско, в Русенско и в Нова Загора, пък и другаде. Всред нашите братя и сестри, по това време постоянна тема бяха комуните. Това беше огън, който не можеше да се угаси. Интересно беше да се види с каква сила идват идеите на Земята.

В това време идва при Учителя един наш съмишленик, Жечо Вълков, селянин от село Ачларе - Карнобатско и му предлага цялото си стопанство, земя, добитък и той с цялото си семейство за да образува братска комуна. Жена му току-що се била поминала и това улесняваше неговия подтик. Учителят, който знаеше, че ние търсим земя за нашия опит, го насочва към нас. Жечо беше възхитен, за тъй неочакваната възможност, за реализирането на една идея, тъй дълго горяла и в него. Да дойдат толкова млади хора, учени, идейни, да се включат и съдействуват затова, което той тъй дълго е желал, беше посрещнато от него с изненадващ възторг. Той се почувствува подкрепен и силен, а ние бяхме не по-малко възторжени от тъй създадения случай. Туй, за което трябваше да работим с години, ни идваше готово на крака. Въодушевени от тази тъй неочаквана за нас, от наше гледище, щастлива възможност, ние с неудържим устрем се хвърлихме да реализираме тъй мечтания общ комунален братски живот.

Напуснахме университета, за да направим нашия опит. За наш късмет, щастлива случайност ни избави от много тежките последици, които щеше да ни донесе това напускане. Точно тогава, професорите от целия университет, обявиха стачка, поради някакви недоразумения с властта и затова университета беше закрит през нея година, затова нашето напускане остана незабелязано, не се разбра, че сме напуснали университета. През това време ние направихме нашия опит в село Ачларе."

„Все помня, продължава нашият приятел, онзи дъждовен ден, в който пристигнахме на гарата в Карнобат, беше края на март 1922 г. От Карнобат до Ачларе са 18 километра. По предварителна уговорка, Жечо беше дошъл да ни посрещне с кола, в която бяха впрегнати два коня, за да ни вземе багажа, който не беше малко. Ние, осем души тръгнахме пешком, по мокрия и кален път, а обувките ни съвсем не бяха подходящи за такова пътуване. Но нали ще отиваме към обетованата земя, осъществяването на тъй желаната мечта, понасяхме всичко. Колко часа бяхме пътували из мокрия и кален селски път, не зная, но когато пристигнахме, беше вече късна нощ. Влязохме в студена, пропита от външната влага, селска къща, без домакиня, лавнаха кучетата, замучаха крави, някъде проплака дете. Из тъмнината излезнаха две момиченца и

едно дете, това бяха децата на Жечо. Обстановката мрачна, хладна, неприветлива. Това ни подействува като леден душ. Но, запалихме огън в камината, пръсна се топлинка, сменихме мокрите дрехи, стоплихме се. Какви чудеса прави огънят, светна затопли се, създаде се малко уют. На другия ден се запознахме с новата обстановка, при която щяхме да живеем. Къщата беше стара, но здрава, имаше няколко стаи, обширен хол и в него огнище. Навън чардак - тераса, а пред къщата голям двор от три-четири декара. Имаше обор и в него два коня, две крави и телета. Ние мислехме и искахме, че ще можем да съчетаем простият физически труд, усилените грижи и работа, които изискваше едно крайно примитивно, устроено земеделско стопанство, без абсолютно никаква техника, каквото беше стопанството на Жечо. Особено през пролетта и лятото, с изкуството и интелектуалната работа, която ни беше присърце, с които бяхме свикнали, беше една наша необходимост. Ще работим, ще четем, ще свирим, ще пишем. Преставяхме си живота там като песен. Но още на другия ден, ни посрещна коравата действителност.

От управлението на селската община, отпущаха на селяните за изсичане участъци за дърва, млади горички почти храсти. Даваше се да изсечеш колкото можеш за един ден. Ние бяхме осем души, едни сечаха други пренасяха, така ние насъбрахме най-много дърва. В двора се натрупа голям куп. Едва що свършихме тази работа и дойде пак нова срочна. Отново от общината, бяха разрешили, където има изсечена гора, всеки селянин, от който участък извади дънерите, този участък става негова земя. И ние се заловихме с тази работа. А Жечо беше лаком и макар, че имаше вече своя земя от двеста декара, искаше да има още. Използува притока на работна ръка и ни турна на работа да вадим дънери. Взема от съседите, брадви, кирки, лопати и ние почнахме работа. Но понеже бяхме неопитни и сравнително деликатни натури, ранихме си ръцете, изпочупихме инструментите и много работа не се виждаше налице. Вечер се прибирахме смазани от умора. Не бяхме свикнали на такъв тежък физически труд. За четене и свирене не можеше да става и дума. Едва можехме вечер да си направим обща молитва и да си изпеем някоя песен. Вечер ние пеехме, селяните много се учудваха на това и обичаха да ни слушат. Те не бяха слушали да се пее на няколко гласа, а ние имахме хубави гласове и пеехме добре. При това ни придружаваше чело, цигулка, че и китара, инструменти каквито ние носехме. Селяните обаче не бяха разположени към Жеча, имаха лошо настроение към него, поддържано от попа и кръчмаря. Това настроение мина и към нас. Наричаха ни набожните, а децата често хвърляха буци пръст подире ни. Но станаха събития, които ни възвърнаха благоволението и уважението на селяните.

В селото стана пожар, запалиха се две къщи. Настана суматоха, селяните се суетяха, викаха и не знаеха какво да правят. Ние дотърчахме и най-напред пуснахме добитъка от оборите. После се разбра, че в едната къща имало бабичка и детенце. Изнесохме и тях. Събрахме съдове, бакъри от селото и направихме жива верига със съдовете пълни с вода от потока до горящите къщи. Пълните съдове с вода подавахме от ръка на ръка и ние гасяхме. За малко време изгасихме огъня. Селяните после коментирали в кръчмата: спасиха добитъка, бабата и детето, угасиха и огъня. Това създаде вече благоприятно течение за нас. Второто чудо беше това, че селските кучета, които бяха много зли и хапеха селяните, нас не ни хапеха, ние си ходехме спокойно, ако и да лаеха след нас, но не се приближаваха много. Това не остана незабелязано и селяните си казваха: „Не ги хапят кучетата". Третият случай беше още по-ярък и налагащ се.

Един неделен ден, дойде при нас една делегация от кмета и няколко съветници. Беше обед и ние се хранехме на двора. Кметът каза: „Ще трябва да напуснете селото, защото селяните ще ви избият с камъни. Явил се бил някакъв ясновидец при черквата и казал, че ако не си отидете, ще падне градушка, ледени парчета големи като снопи, ще събори къщите и ще избие добитъка и хората. Миналата година току-що преди жътва, падна градушка и унищожи посевите. Тогава аз станах пред кмета и му казах твърдо: „Селото ние няма да напуснем, а градушка тази година няма да има". Ясновидецът, беше определил деня и часа на страшното събитие, а то наближаваше. Селото в голямо напрежение и страх, трепет очакваше деня, какво ще стане. Кое от двете пророчества ще се изпълни? Дойде деня. Беше чист, ясен безветрен ден. Никакво облаче по небето. Изпълни се нашето предсказание. Тогава вече селяните почнаха да проявяват и симпатия към нас.

Постепенно ние свикнахме с полската работа. Даже някои неща правехме по-добре и от селяните. Тежки класове бяха увиснали по нивите. Но пролетните посеви, царевицата и слънчогледа искаха големи грижи, окопаване, почистване от плевели, работи, които много ни изморяваха. А Жечо беше засял 60 декара нива с тези култури, а те искаха грижливо окопаване. Този тежък труд ни пороби. Книгите, които носехме, останаха неотворени, за музика и занимание с нашите музикални инструменти, не можеше също да се мисли. Науката и изкуството за един интелигентен човек е не само едно приятно занимание, но и една необходимост, тъй като те задоволяват в него известни потребности, нужди на природи създадени и развити вече в него. Тъй както физическата храна е една необходимост за нашето тяло. Щом като тази храна не се достави в стомаха, човек усеща нейната липса, глад. Такъв глад и необходимостта от задоволяване изявяват и тези вече създадени и оформени в интелигентния човек по-висши природи. Не се ли задоволят, той страда. Незадоволени бяха тези наши духовни нужди, незадоволени бяха и нуждите на физическото ни тяло. Без една домакиня или човек с домакински похват, който да създаде ред и уют в дома и добра топла храна. Какво в това направление е можел да направи Жечо, този примитивен селянин? Пък и кой от тези осем души, които всякога са били далеч от такава деиност е можел да направи нещо в това направление. Пък се разбира, че и продуктите за приготовляване на вкусна и питателна храна са липсвали и ние едва ли не гладувахме. Всичко това и непосилният труд, за едни все пак деликатни натури, каквито бяхме ние, работа земеделска, без абсолютно никаква техника провеждана по най-примитивен начин. Всичко това, естествено е да предизвика недоволство и в най-запалените идеалисти. Всяка работа е успешна и приятна, когато е разумно и добре организирана. А такова нещо тук не е имало. Ето защо в комуната започна де се промъква недоволството. Перспективата, цял живот да се прекара при такива заробващи условия, обезсърчи повече от комунарите и огъня угасна. Самият общ живот не се оказа така хармоничен, както си го представяхме. Явиха се дразги и търкания. Пък и житото, което главно ни служеше за храна, което мелехме на бръшно за хляб се свърши. Стана нужда да мелим от ечемика, който беше определен за конете. И тъй вечер като се връщахме от нивите имаше и много домакинска работа. Двете невръстни момиченца на Жеча, какво можеха да направят. Това създаде нови трудности, които изтормозваха още повече. Ние си мислехме, че като направим комуна, цял свят ще ни похвали и ще дойде да живее като нас. Наивни детски престави. Плод на младежки устрем за подвиг, за показ, за похвала, породено от едно подчертано

честолюбие. Разочарованието идваше постепенно, но сигурно. Някои вече почнаха открито да съжаляват, че са дошли и подчертаваха грешката.

А в София, школата продължаваше и макар, че получавахме редовно лекциите, упражненията, темите. Това допринасяше още повече за разгаряне на разочарованието. Осъзнахме грешката си. Учителят откри Школата, Школа на светлина и прогрес, а ние я напуснахме и дойдохме някъде далеч в село. Разочарованието постепенно обхвана всички. Дойде и жетвата. Ние като повече хора, успяхме да я свършим 15 дена по-рано от селяните. А в селото имаше наредба, не се допущаше да се превозват снопите от нивите за вършитба, докато всички селяни не свършат жетвата. Тази наредба имаше за цел да се предпази кражбата на снопи. И тъй имахме 15 дена свободни на разположение. Тогава решихме да направим една екскурзия до Коджа Балкан. Тръгнахме пешком, почти боси, а пътя беше не по-малко от шестдесет или седемдесет километра. Пътувайки, без да знаем сме попаднали на маларични области, по течението на река Камчия, където се наложи и да нощуваме. Когато се върнахме от екскурзията, всички паднахме от малария. А беше време за харман. В цялото село нямаше нито една веялка, с която след увършаване, да се отвява сламата от житото. И затова, овършеният харман, трябваше да се отвява, по най-примитивен начин, с лопата на вятъра, а такъв понякога нямаше и се събираше по няколко хармана за отвяване. Ако пък излезне вятър през нощта, ставахме да отвяваме. Който не е отвявал с лопата, той не знае какво значи да хвърляш срещу вятъра зърното и сламата, много часове подред, особено нощем. А маларията здраво настъпваше. Комунарите един по един падаха. Някои бяха много зле, с висока температура. Достигнаха даже дотам, че от високата температура почнаха да бълнуват. Така премина месец Юли. През август беше братският събор в Търново. Ние трябваше да отидем, а нямахме пари за път. Двама от комунарите, намериха начин и заминаха за Търново. В това време по някакво чудно съвпадение, родителите ми изпратиха пари, макар, че бях им забранил да ми пращат. С тези пари можахме да си купим билети за всички останали до Търново. Трагично завърши този опит. Натоварени на биволска кола върху малко слама от Ачларе, пристигнахме до гара Карнобат, оттам по влака до Търново. Тук бяхме посрещнати много сърдечно от братята и сестрите. Сам Учителят нареди да ни се създадат всички най-добри условия. Славата на комунари ни се беше разнесла навсякъде из братските среди и всички с обич, уважение и почит се отнасяха към нас. Другите образувани комуни не бяха в по-добро положение.

С маларията се борихме няколко години, но двама от комунарите станаха жертва на тази болест. Един от тях бе **Константин Константинов**, който беше авиатор. Той беше племеник на професора по висша математика, който на мен ми беше професор. Коста пише писмо до него и започва отгоре: „Няма Любов като Божията Любов". Професорът му отговаря „Ум царува, ум робува, ум патки пасе". Значи накрая патките ги пасяха и той си замина много рано от този свят.

Имаше един друг младеж **Георги Марков**, който прокарваше идеята за някаква хелиоцентрична астрология, защото нашата е геоцентрична, защото вземаше като център земята. И правеше някакви опити за хелиоцентрична астрология. Беше много мил и симпатичен, и беше от гр. Лом. Баща му е бил производител на файтони. По-късно с **Методи Константинов** се заловиха да издават списание „Нов живот", от което излезна само 3 броя. За така наречената хелиоцентрична система, моето мнение е, че не е приемливо, защото той слага Слънцето в центъра,

както е фактически. Но ние тук разглеждаме разположението на Слънцето, Луната и планетите от гледище на Земята, където се раждат хората. От момента на раждането разположението на Слънцето, Луната и планетите, вземаме под внимание да правим хороскоп и да тълкуваме тези положения. Моето отношение е същото, та аз съм написал учебник по астрология. От гледището на Земята взимаш силовите течения, влиянията на силовите течения на небесните образования, планетите, Слънцето и Луната, и зодиакалните съзвездия.

Мнозина биха запитали, нима Учителя не е знаел за тези заблуди, обхванали неговите последователи? И защо не се е намесвал своевременно, за да предотврати, страданията, неприятностите, загубеното време, тежките последици и ред други сътресения, които се преживяват от хората, тръгнали по един погрешен път? Имал съм случая да се убедя по един безспорен начин, че Учителят не обичаше, спазвайки някакъв висш закон, да се меси в личните подтици, устрем за действие на своите последователи. Всеки човек си идва с определена съдба, определен път, път в който той ще трябва да изправи погрешките на едно свое минало съществуване. Минава по една програма, на една необходимост за изправяне, получаване опитности и знание. Учителят не обичаше да се намесва в тази програма, освен когато това е крайно необходимо, за да се спасят надеждни ученици от непоправима гибел. Когато виждаше, че в мозъка на ученика няма подготвени условия, за да разбере Неговата мисъл, неговото предупреждение, това, което Той му казва, едно такова намесване е безпредметно. Най-после както вече споменах, често пъти устрема към дадена цел, който се създава у даден човек е с такава сила, че е опасно да се възпре. При такъв един устрем, едно спиране би създало непоправимо сътресение и би оставило нещо неудовлетворено, което ще тлее и смущава съзнанието на човека.

Разумният свят, подчертава Учителя, се ръководи от правилото, че всяко нещо преживяно от ученика ще му донесе опит поне малко знание, мъдрост и освобождение от ограниченията. За тези случаи той казваше: „Природата пет пари не дава за вашето щастие. Вашето щастие не влиза в нейните сметки, освен когато то съвпадне с нейните интереси за вашия прогрес". Това по-нагледно ще се види и разбере, когато по-нататък изнеса своите опитности, които имах с Учителя.

На следната година - продължава същият наш приятел, т.е. Борис Николов, но вече през ваканциятa, създадохме комуна в **град Русе**, в месност близо до него. В нея участвуваха и сестри. Външните условия бяха много добри - голямо, уредено по образцов начин стопанство на **Братя Маркови**, лозе от 25 декара, зеленчукова градина девет декара, голяма овощна градина, коне, богат земеделски инвентар в най-добро състояние. Петимата братя Маркови бяха не само опитни и здрави работници, но и много добри организатори. При това имаха и най-големия и добре уреден, колониален магазин в Русе. Тъй, че тук в стопанско и продоволствено отношение бяхме много добре. Имахме специална готвачка, изобилие на храна, топла и питателна храна, като че ли небето искаше да ни възнагради за глада, който прекарахме в Ачларе. Ние вече бяхме свикнали с полската работа и работехме добре. Дойде време за коситба и жетва, имаше 20 декара за косене и за жетва 30-40 декара. Реколтата беше отлична през тази година. Към стопанството принадлежеше и образцово подредено лозе с десертно грозде на брат **Явашев**. С цялата тази работа, при добра организация и много добро продоволствие, добре нахранени, задоволени във всяко отношение, непретоварени от непосилен труд, както това беше в Ачларе. Ние не само,

че се справихме успешно с цялата тази задача, но и резултатите бяха отлични. Русенската комуна завърши благоприятно и ние се завърнахме вече задоволени. Понеже комуната в Русе, беше само през ваканцията, то работата в Университета не пострада.

Преди започването на учебната година в София от Ачларе се получиха продукти от нашия труд, жито, брашно, слънчогледово масло, плодове. От Русе също пристигнаха продукти в доста голямо количество. Братя Маркови бяха щедри. Тогава Учителят нареди да се храним у Гумнерови, неговите хазаи на улица „Опълченска" N 66, заедно с Него. С какъв свещен трепет, сядахме на трапезата с Учителя. Там готвеше предимно сестра **Янакиева**. Една рядко прилежна и благородна сестра. Готвеше много добре. Сестра Янакиева беше мила и симпатична сестра, висока, стройна. С рядко умение готвеше на ул. „Опълченска" 66. Когато щяхме да правим дюшеме в столовата на Изгрева, трябваше да изровим един пласт от 20-30 см. земя. Разглеждахме къде да сложим изкопаната пръст и предложиха пръста да се изсипе и сложи пред салона и да се направи градинка с цветя. Но Учителя каза: „А кой ще се грижи за цветята?" Тогава сестра Янакиева стана и каза: „Аз". И тя се грижеше за тях, много успешно се грижеше за тази цветна градинка.

Аз, Николай не съм участвувал в комуните, защото дойдох в София през 1923 г.

Разправяше ми **Олга Славчева**. Тя била в комуната в гр. Нова Загора. Имало един много симпатичен брат Павел, който по свой начин разбираше материалните ценности. Като седнем на закуска Павел казваше: „Който изпие един чай, полагат му се 6 маслини, който изпие два чая - три маслини". Този брат, който създаде комуната имаше фабрика за тухли и керемиди. И тя малко време изтрая тази комуна.

В село Арбанаси бяха семейство **Камбурови** и Петър Камбуров, където създадоха също комуна. Там хората не разбираха, че създаването на ценни материални блага за хората са резултат на големи усилия. А отиват хора несвикнали за такава работа и накрая оставаха с оскъдни продукти за прехрана. Тогава за да им помогне **Никола Гръблев**, който е бил офицер, спестява брашно от войниците и им изпраща два чувала с брашно. Учителят го извиква, скарва му се и му забранява това да прави втори път.

Учителят е изказвал недоволство от това, че Изгревът е изпразнен от младите, който го бяха напуснали за комуните.

Помагаха и дежуреха сестри и братя. Това беше идеалната комуна. Яденето беше скромно, но обилно и вкусно. Особено, важното беше разговорите с Учителя. Водеха се полезни и приятни разговори. Ние студенти десет-дванадесет души, идвахме там направо от университета. Като рояк птички прелитахме и внасяхме оживление, движение, радост и веселие. Задавахме много въпроси на Учителя. Материал за разговор имаше изобилно. Така продължи няколко месеца. Но някои от по-възрастните братя и сестри, поревнуваха, че ние се храним с Учителя и макар, че си имаха домакинства, почнаха да се приобщават и те към тези общи обеди. Обстановката за хранене, столовата, беше много скромна. Една малка стаичка в сутеренният етаж на къщичката слушеше за столова, а там нямаше възможност да се събират за хранене много хора. Те полекалека ни изтласкаха. Учителят беше недоволен от това и разтури комуната.*

** За комуните виж „Изгревът", том II, стр. 133-156, както и том V, стр. 407-418.*

16. ЕРАТА СЛЕД КОМУНИТЕ

Светлината и новите разбирания, които Учителят прокарваше в своите разговори и беседи, създадоха около нас една атмосфера на лекота и приятност, една радост от живота. Потопени в тази хармонична и мистична атмосфера, ние някак се бяхме пооткъснали и позабравили, суровия и груб материализъм, в който тънеха хората от света, потънали изцяло в грижата за придобиване на материални ценности, поставяйки го като единствена цел в живота си. Духовното, идейното им беше съвсем чуждо, те не го разбираха, нямаха събудени клетки в мозъка си, които да реагират на повика към по-висшето. Затова духовното, идейното, беше чуждо за тях и не проявяваха към него интерес. Това някои от приятелите, особено от по-младите не бяха го разбрали. И след като комуните не дадоха резултат, не допринесоха за събуждането на обществото към идейното, някои от тях намериха, че ще постигнат тази цел, като излезнат в света, по подобие на старовремските пророци, проповедници и апостоли да проповядват за новото и разнасят беседите на Учителя.

Отива един от младите братя при Учителя и му казва: „Аз ще напусна работата си и ще тръгна да проповядвам новото учение". Учителят го погледнал и му казал: „По този начин не може, проповядването, сега ще стане по нов начин". Друг един брат - Неделчо Попов, мил и симпатичен, като дете, пламнал от идеята да покаже на хората новото, се изправя пред Учителя със същата задача. Учителят се усмихнал и му казал: „Теб въшки ялили са те?" Трети, вече по-сериозен и той отива при Учителя със същата задача. Учителят му казал: „Ти светлина у себе си имаш ли?"

Други пък решиха с пламенното си перо, да запалят света. Между тях, двама братя студенти - Георги Марков и Методи Константинов, разговарят често с Учителя. Тези разговори ги подтикват към идеята чрез едно списание, да изнасят на света за новите идеи. Идеи на светлина и братски отношения между хората. За реализирането на тази своя идея, те привличат и друг един наш брат - Петър Пампоров, в когото клокочеше с голяма сила идеите на Толстой, за въздържанието и простият, близък до природата, живот и вегетарианството. И тримата напущат университета, нещо което Учителят не е одобрявал и с устрем се хвърлят към осъществяването на своята идея, като решават да издават **списание „Нов живот"**.* Идеята, членовете на едно общество, като нашето да издават списание, е повече от похвална и належаща. Но това списание, предназначено, както за хората от света, така и за тези от нашето общество, трябва да се списва, започвайки от онези области, които будят интерес в тези среди. То трябва да носи нещо ново за тях, наситено с фактически материал и събития, които те ще разбират и да бъдат близки до техния вътрешен живот. Бавно да ги запознават, приемлива последователност с по-висшите области на мистичното. Те не вземаха под внимание казаното от Учителя и не разбраха смисъла му, че: „Ако хората така лесно могат да се оправят, то Господ щеше само за 24 часа да оправи света". Тези братя бързо се опомнят, разбирайки, че да се поднасят изведнъж висши философски и мистични принципи, на едно съвсем неподготвено за такава мисъл общество е неправилно и безрезултатно и казаха те: „Ние бяхмо много самонадеяни, като мислихме, че чрез едно списание ще можем да популяризираме идеите на Учителя, в едно неподготвено за тях общество".

През лятото на 1923 г. младите братя и сестри, тези от Специалния

*Вж. „Изгревът" том IV, стр. 390-391.

клас, решиха и свикаха младежки събор. Събора се състоя в новопостроения братски салон на улица „Оборище" N 14. На този събор присъствуваха братя и сестри от София и провинцията. Учителят откри събора с беседата: „Зазоряване на човешката душа". Беседата беше изпълнена с най-великият копнеж на човешката душа и връзката с космичното начало, по пътя на чистотата. На този събор се изнесоха и реферати от братята и сестрите, из областта на науката, мистицизма и обществения живот. Рефератите бяха изнесени предимно от по-изтъкнатите братя: Кузман Кузманов, Георги Радев, Георги Томалевски, Георги Марков, Боян Боев и Методи Константинов.

Списанието „Нов живот" до този събор беше излязло в три броя, редактирано от Георги Марков, Методи Константинов и Петър Пампоров. На събора се взема решение, вместо това списание, да се издаде ново със заглавие - **„Житно зърно"*** , в което списание, да имат достъп всички братя и сестри. То да бъде списание на Братството, изразител на всички идеи и подтици, които ни вълнуват, център на изява на академичната младеж в братството. Статиите, които постъпваха за списанието из различните области на специалностите, в които учеше и работеше, академичната младеж около Учителя, ставаха предмет на разисквания и уточнявания на много идейни и принципни въпроси. Списанието третираше, предимно много въпроси и от последните постижения на науката, на окултно-мистичните науки и отчасти из разните области на изкуството.

Преди това бяха се събрали тези, които могат да работят с перото, като Георги Марков, Георги Томалевски и Георги Радев. Какво да бъде името му, тогава Георги Марков и Георги Томалевски извикали изведнъж „Житно зърно". Аз съм писал 2-3 статии, предимно за ухото. Тази статия, която бях писал за ухото бе в „Житно зърно", много я съкратиха. Един ден, като се разхождах на Изгрева, Учителят излезе от стаята си и ме поздрави за моята статия за ухото. Аз я бях написал в по-разширена форма, но редакционният комитет я изряза наполовина. Учителят излиза и казва: „Николай, статията за ухото е хубава. Откъде си взел материала за нея? - Моя е - отговорих". Сега съм написал книга за лицето, там има написано за ухото.

С отварянето на Школата, братският живот се организира и засили. Освен зачестилите срещи и беседи, между софийските братя и сестри, създаде се и по-тясна връзка, между братствата в провинцията и София. Там духовният живот, интереса и търсенето, на окултно-мистичното се засили и получи подчертан тласък. Много добра инициатива в това направление поде брат **Сава Калименов** , добре начетен и владеещ някои западни езици, брат в град Севлиево. Той имаше там много добре подредена книжарница и печатница. При добри условия за работа, той организира едно издателство на най-различни книги, предимно преводни с окултно-мистично съдържание. Издаваше също и седмичник **„Братство"**** , в което освен статиите с окултно-мистично съдържание, се изнасяха и много случки и събития, предимно из живота на братствата в провинцията. В този вестник сътрудничеха и някои братя от София. Този вестник излизаше и на есперанто. Групата около Савата бяха големи почетатели и пропагандатори на този международен език.

Активизираха се и възрастните братя. Един от тях беше по професия адвокат - Иван Толев, който отначало при отварянето на Школата

---

*Виж „Изгревът" том II, стр. 215-218.
**Виж „Изгревът" том II, стр. 214-215.

правеше впечатление на много ревностен и предан към Учителя и неговото дело. Виждал съм го по време на беседи да сяда най-отпред, до масата на стенографките, а често и на самата им маса, с молив и бележник в ръка, да си взема бележки от това, което Учителя говореше. Този именно човек, по това време уж наш брат, взема инициативата и започна да издава **списанието „Всемирна летопис"*** . В това списание се изнасяха статии предимно преводни от Астрологията, Хиромантията, Френологията и другите окултни науки. Всичко това будеше голям интерес всред приятелите и списанието се посрещна много добре. Но по-късно в този тогава наш съмишленик, се събудиха някакви подчертани интереси към материалните ценности и по-специално един упорит подтик, да си отвори частна банка. За тази своя цел той е поискал от Учителя, скромните братски средства, да се вложат в неговата банка. Учителят му е отказал да удовлетвори това негово желание, виждайки навярно и някакви користни сметки. Вбесен от този отказ, този човек не само, че не се оттегля от Братството, от братските среди, но взема и едно лошо, отрицателно отношение към Учителя и неговото дело.

Спомням си веднъж Толев бе дошъл на Бивака, на Витоша, седнал бе до Учителя, говореше груби приказки на Учителя. Ние слушахме, но на никой не му хрумна да го отстраним. Той сам се отстрани по-късно и не идваше вече в Братството. Спря и издаваното от него списание „Всемирна летопис", което до това време беше излязло в четири годишнини.

Иван Толев искаше да създава банка. Но това не е така известната и позната на приятелите банка „Гирдап". Това е друга банка. Моята сестра Цанка беше запозната с племенницата на директора на банка „Гирдап". Един ден, аз питам племенницата: „Как фалира банка „Гирдап"?" А тя беше една от големите банки със стабилни средства. Тя ми каза тъй: „Когато след Първата световна война, България имаше нужда от жито, САЩ бе готова да ни продаде, но искаше злато. Правителството на България няма злато, но поисква от банка „Гирдап" да даде злато. Банката дава златото да се купи жито от САЩ и след като се продава житото, идва време парите да се връщат. Тогава начело на правителството е Александър Стамболийски, който отказва да възстанови златото на банка „Гирдап" или стойността в левове и банката фалира". А Учителят в беседа е давал пример с банка „Гирдап": "Ако искаш да си вложиш парите и да фалираш - вложи ги в банка „Гирдап". Тя беше много стабилна банка. Тогава министър-председател беше Стамболийски. И аз си спомням как с параходите идваха чувалите напълнени с американско брашно.

В своите беседи Учителят, често засягаше въпроси от Хиромантията, Френологията, науката за израза на лицето, Астрологията и с това беше събудил интереса към тези науки у приятелите. И наистина от анатомията на човека е известно, че най-много нервни окончания имаме на ръцете и лицето, там те са в най-гъста мрежа. Естествено е тогава да се приеме, че всички процеси, които стават в мозъка, зараждането на идеите, характера на мислите, чувствата, а също и подтиците за действие да намират своето отражение, най-много в тази гъста мрежа, от тези най-нежни нервни окончания, което отражение не може да не даде и един външен осезаем отпечатък на ръцете и лицето, който ще отрази характера на психичната дейност у човека. И наистина, ние често казваме, когато разбираме, че човек не казва истината „изчерви се". А когато се изплаши казваме „пребледня", явно е отражението на психиката върху лицето на човека, а това отражение се предава по всички нервни окончания, разбира

**Виж „Изгревът" том II, стр. 286; том IV, стр. 523-524; том V, стр. 477- 480, 504- 507*

се и на ръцете, където те са най-много. Ето защо е и обоснованата реалност на тези науки, които са се изучавали още от най-дълбока древност.

Учителят имаше гипсов бюст, глава, на която бяха отбелязани мозъчните центрове, които управляват качествата и центровете на способностите у човека. Този бюст Той го даде на група приятели, подготвени в техническо отношение, които извадиха копия от него. Мнозина от приятелите си вземаха от тези копия - бюстове, които бяха ценно пособие и помагало в изучаването на тази наука. Този френологичен бюст Учителят го бе донесъл от САЩ.

Други трима братя, единият от които беше художник, другият добър френолог, а третият с финансови възможности, вземаха инициативата и отпечатаха в голям размер от 60/80 см. френологическа карта, със символичните изображения на разните склонности и способности, а също така и тяхното местоположение в човешката глава от много известният френолог д-р Р.Н. Фаулър. Тази карта беше също едно много ценно и нагледно ръководство в изучаването на френологията. Тя наистина донесе своя голям принос в изучаването на тази наука.

Художникът бе **Колю Каишев**, мил и симпатичен брат. Имаше способности към рисуване. Искал е да следва в Художествената академия, но не е имал пари да си плати таксата. Той решава да използват рисунката на Фаулър, питат Учителя и той одобрява. Френолог и астролог е **Иван Антонов**, който се пресъединява към тях. А онзи, който дава парите за да се отпечата на цветен плакат е **Петър Куманов**. Той бе работил в сечището при Рилския манастир, понеже Балабанов го беше нает това сечище. Той там работеше, като счетоводител. После дойде в София, срещна се с мен и казва: „Николай, аз ще отворя книжарница". Искаше да работи, но на едро и да предлага канцеларски пособия. Дори аз съм ходил с неговите мостри да ги предлагам в София и да му търся клиенти. Та този брат бе дал пари да се отпечата френологичния плакат и то цветен. Той бе мил и симпатичен брат, имаше семейство, не беше прикрепен много към Братството.

Колю Каишев работи при мен, като търговец, когато и аз бях търговец. Беше голям любител на пчелите и ми предложи да направи пчелин, пчеларник в двора на вилата в Симеоново. По-късно ми национализираха вилата и той премести пчелите на друго място. Но, по-късно заболя негов крак и хирурзите го отрязоха, и след това почина.

17. ЕКСКУРЗИИТЕ

Активизира се и нашият колективен живот. Учителят предприемаше често, общи екскурзии до Витоша, най-малко един път в седмицата. Отначало Той извеждаше Братството до полянките под Драгалевския манастир, малко по-нагоре от построената сега първа лифтова станция. Боровата гора, която имаме сега там не е била още заседена. Отиването от София до това място е ставало пешком. Превозни средства тогава не е имало, освен случайните селски коли. Масовите екскурзии не бяха популярни и нашето отиване на тъй големи групи се посрещаше с изненада и насмешка. Още в началото на екскурзионният период, Учителят постави няколко прости и крайно необходими хигиенични правила за да може екскурзията да допринесе максимална полза.

Първо - на екскурзия се пие само гореща вода. Учителят, изобщо забрани да се пие студена вода. За тази цел се поръчаха самовари, които по указание на Него, се направиха удобни за носене на гръб. По-младите

и здрави братя още от София запалваха тези самовари, нарамваха ги и тръгваха. Всеки, който му се допиеше вода можеше вече да ползува от горещата вода на тези самовари. Студената вода не само, че вреди, но тя не утолява жаждата. А спрем ли на бивак, наклаждахме огньовете, туряхме ръчните чайници, каквито отделно почти всеки си носеше и канчета напълнени с вода, затова вряла вода имаше обилно за всички.

Второто правило - на екскурзия - всеки трябва да си носи поне по една чиста суха риза. Щом се стигне до определния бивак, всеки изпотен, трябва да се преоблече с чиста суха риза. И това правило се спазваше много строго.

Третото правило - за почивка или бивак се избират слънчеви склонове, източен или южен, добре огряни от слънцето.

Ето какво разказва моят роден брат **Борис Николов***:

„До тези полянки под манастиря се е ходело само до известно време. Когато приятелите посвикнали с ходенето, Учителят почнал да ги извежда нагоре, по стръмните склонове вляво от реката, до поляните над горите, малко под втората сега лифтова станция „Бай Кръстю", непосредствено под шосето, което минава сега за хижа „Алеко". Там беше просторно, слънчево, имаше обилна изворна вода и много дърва. Изкачването дотам беше трудно. Тогава по Витоша нямаше направени пътеки и изкачвахме този баир по една долчина с голяма мъка, затова находчиви приятели в израза го нарекоха „Бери душо". А Учителят с усмивка поправяше „Буди душа". Каквото и да беше времето, в деня определен от Учителя за екскурзия, тя не се отменяше. Дали ще вали дъжд, сняг, вятър, мъгла, студ, това не пречеше, ние тръгвахме. Така Учителят, постепенно ни приучи да не се плашим от времето, от природата, а да я обичаме във всичките й изяви.

Екскурзии правехме през всички времена на годината. Пролет, лято, есен и през зимата. Това беше Школа. Тук на тази поляна излизахме няколко години. Един зимен ден обаче, когато сме пак на екскурзия, беше наваляло нов сняг, почти до коляно. Времето беше тихо, но имаше бяла зимна мъгла, като памук. Като стигнахме до любимата поляна, на която обикновено спирахме, Учителят взема няколко братя и тръгна напред по снега. Мина почти по хоризонтала на планината, вървяхме доста, пресякохме едно поточе, навлязохме в млада горичка и като повървяхме още малко излезнахме от нея, изведнъж мъглата свърши. Тя беше отсечена като с нож. И пред нас блясна с цялата си красота, топлото слънце. Небето синьо, съвършено ясно. Огледахме се наоколо и видяхме чудно красива, малка полянка, която се спущаше с лек наклон на юг. На изток се издигаха скали, с редки по своите очертания скални форми. Навсякъде наоколо оградена с млада горичка. Учителят се спря, погледна с благодарност възхитителната гледка и каза простичко: **„Ето едно хубаво място"**. В долният край на поляната, бликаше извор с чудно хубава бистра Витошка вода. Оттогава, това кътче, стана нашето любимо място, нашият бивак. Учителят по-късно го нарече **„ЕЛ ШАДАЙ"**. Народа, селяните от околните села, разбрахме по-късно, наричали тази местност „ЖЕЛЕЗНИТЕ ВРАТИ". На това място бяха събрани в най-добра форма всички необходими условия за един бивак. Защо това място се е наричало железните врати? Запитани най-старите селяни от околните села, на този въпрос те не можаха да отговорят. Казвали са ми само, че там някога е имало врата, изкована от желязо, която врата техните прадеди са търсили. Историята, обаче може да ни помогне в разясняването на този израз".

**Виж „Изгревът" том III, стр. 149-150.*

Известно е, че в 972 година византийският император Йоан Цимиски, завладява столицата на България - Преслав и източните предели на страната. По това време цар на българите е бил Самуил. Самуил бавно и предпазливо, в продължение на двадесет години, води войни с Византия, като се е изтеглял към София, малко тогава селище. Разбирайки обаче своята несигурност тук в София, той е направил наблюдателен пункт, малка крепост, именно на това красиво и подходящо място. Именно това място е било наблюдателен пункт заградено с желязна врата, там където сега влизаме в бивака. Там е била желязната врата. Между Симеоново и Драгалевци има едно място, което се казва Калето. Там също е имало наблюдателен пункт на Самуила, за да гледа пристигането на византийските войски. Ето защо, това място се е наричало „Железните врати". За тази цел, скалите отпред, като стена, водата, прекрасният извор там, южното разположение на полянката, създават много благоприятни условия за осъществяването на тази задача. Но разбирайки своята несигурност, неудържимост, той оттук през прелеза, между Витоша и Люлин, се насочва към Македония в градовете Мъглен, Преспа, като спира в град Охрид, където основава своята столица.

И сега на Ел-Шадай е хубаво. Но красотата в природата не седи само във външните форми, които тя ни предлага. В тези форми, в тези изяви има и съдържание, което прави мястото и формите на всичко, което има там, да има един неописуем чар, който се схваща от по-събудените, от по-духовните хора, като един трепет, носещ възхищението и благоговението. Това в онези времен, този чар на Ел-Шадай го имаше, мястото беше девствено. Едва ли някой, много рядко, да го е посещавал, защото е настрана от местата, където е имало някакво движение на хора и животни. Към този дивен кът на Витоша, нямаше даже и следи от пътеки. Сега идват там много външни хора, без усет и уважение към девствената красота. Замърсяват и се държат грубо и пренебрежително, към всичко и към най-святото. При такова отношение, това съдържание някак отлита и се губи най-ценното.

18. ЕДНА ЕКСКУРЗИЯ ДО ВИТОША

Сестра **Олга Славчева**, една много симпатична, пъргава като гумена топка сестра, с поетичени писателски талант, е описала много, а може би и всички екскурзии в които тя е участвувала. Тук поместваме описанието на една екскурзия станала на 4 март 1922 година.*

„Вечер е, разфуча се буен вятър, донесе дъжд, студ, влага. А раниците ни са вече готови за път. Обувките намазани със смазка, дебеличките дрехи и те са закачени до вратата. Небето е цяло покрито с гъсти облаци. Пътят е вече доста разкалян. Влага прониква до костите. Не е за излизане. Но що? Да не се уплашим от баба Марта! Неведнъж буря ни е гонила от планината, мокри до кости и сме били, и сме пяли бодри песни, и Слънчо наша приятел стар, не закъснява да се яви и ни стопли с блага бащинска милувка. Не се плашим ние. Рано сутринта, още в тъмно сме на път. Сборният пункт е трамвайната спирка в Лозенец. Чакаме се. Ето далеч из мрачината, човешки сенки ни приближават. „Наши". Всички с раници на гръб. Още не достигнали до нас, чува се из мрака, веселите им поздрави - „Само Божията Любов носи Пълният

** Олга Славчева е описала всички екскурзии с Учителя. Те ще бъдат публикувани в един отделен том на „Изгревът" обхващащ целия неин материал.*

Живот". Дружни гласове отговарят същото. Събираме се, изчакваме се и изведнъж песни, една, две, три. С нас е Той - Учителят. Гледа ни ласкаво с усмихнати очи. Дъжд ли, бури ли? Нека, ако ще и потоп да стане - щом сме с Него, не ни е страх. Полека се развиделява. Тук-там се разкъсват облаците, блесна по някоя звездица. А въздухът свеж, приятно се диша. Тръгваме. Внезапно дъждът се пресече в мек пухкав сняг. Бързо напластява земята. Сякаш природата изпраща своите бели снежинки да приготвят пътя пред нас със своите чисти нови килими. Хруп, хруп, хруп, чува се леко пръщене по снега от стъпките ни. Витоша прехвърля пред лицето си тънък воал, като че се крие, като че се смее и иска да ни каже: „Намерете ме де, скрих се от вас". Но ние знаем где е тя. „Ето я". По чудната нова свежест що лъха от нея, по изобилния живот що навлиза в гърдите ни, по радостта що вдишваме заедно с въздуха. „Тя е там". Разбираме къде е тя. Ще минем дългия път - тухларницата отдясно, после заспалото село Драгалевци, после водениците над тях, пет, шест, десет, двадесет, те всички тракат. Ще оставим монастиря встрани и нагоре, нагоре, право при нея. Дорде стигнем в селото, снегът вече доста е натрупал. Няма да отминем топлата одая на кръчмаря. Той ни посреща ухилен до уши, още че не е взел да ни прегръща. Мисли си сега тия ще извадят, солени закуски, мезета и ще падне едно пиене... И той вече мислено вижда изпразненото си от нас цяло буренце, гроздовица или сливовица. Но неговата изненада няма предел, когато видя, че върху широката му готварска печка, ние сложихме нашите чайници, нашите лъскави гюмове, котлета... Остана със зяпнали уста и увиснали ръце. Но ние скоро върнахме доброто му разположение с нашите хубави песни, що като бисерен гердан се занизаха, всред снежната навън виелица. Где е чул той такива хубави песни от 150 гърла, топли гласове да пеят в хор. Где е видял той такова чисто веселие. Платихме му топлата вода, за дръвцата, с които я приготви, за да се напием с чай. Все пак той остана доволен и извика след нас: „Елате пак". Потеглихме по нанагорнището, снегът престана. Небето се изясни, потъват нозете в мекия сняг. Гората е небивало красива, дърветата са натегнали от сняг. Буйно се спуща по скалите планинската река. Тя пее шумно, разнася своята детска радост, като че ли пляска с ръце, като че ли са някакви невидими другарчета, на които иска да разкаже хубави приказки, за снежният великан останал горе на най-високия връх. Навлизаме вече съвсем в бялото царство. Наистина само бяло. Слънцето разстила по пътя светла бяла мантия от бисери що блестят ослепително. Всеки хълм, всяка долчинка, шубрак, клонче, пъпка е получила обилно от тези слънчеви бисери, що слънцето само изпива с жадни уста и така бодро, и така весело се втурва по ведрия свод. Вредом белина. София е потънала в сива мъгла. Стара планина, проточила дългият си бял гръб, като уморено добиче, пътува из вечността. Отсам Люлин сребърно бял е в ослепително сияние. Оттатък Рила и неуловимите светли очертания на Родопите. Не зная, но струва ми се, че днес ръката на велик майстор се е размахала и рисува на своето неизмеримо платно, една от най-хубавите си картини. Из въздуха лети самотна снежинка и пада върху ръката ми. Колко е нежна. Колко чиста и красива е тя! Прилича с подпечатано, с тайнствен талисман писмо. Откъде идваш мила? Где се роди твоето небесно дихание? Чии нежни пръсти изработиха твоите неземни дрехи? Или ти самичка, такава хубава прекрасна. Стори ми тази милост, дай ми разковничето си и аз да стана тъй чиста и хубава. Но тя неусетно се стопи и стана кръгла капка...О, а пък аз искам да остана, вечно хубава и млада. Тя си отиде, като че ли не е била. Тя капка и снежинка.

По снежният скут на Витоша се извива тъмната линия на моите спътници. Колко е красиво. Те приличат на поклонници, които са устремили към приказна страна обител. Бели мъгли живописно се носят пред нас, приближават се, отдалечават се, ту като гъста непрогледна завеса, ту за миг стават съвсем непрозрачни, като тънко було и изчезват, като че ли не са били. Хубаво е навалял снега, дори преспи вятъра е навял, че е затрупал всички пътеки. Но грижа ли ни е? Бавно, бавно, сами си пробиваме път, къде с нозе, къде се утъркаляме, проправяме широка и дълбока пътека. А след нас може да мине и натоварена кола. Обръщам погледа и към града. А той горкият, покрит с гъмна пушилка, а под нея, стотици хиляди народ, диша ли диша чист въздух. А горе при нас, музика неземна, музика за неземната симфония що иде към нас донесена от вятъра и светлината да тича над света, като целебна милувка. Едва долавям някои нежни думи:

Елате при нас, елате
Забравете всички грижи, елате
Пийте небесният нектар, пийте
Дишайте, пейте с радост.

Понякога Учителят застава и ни чака. Лицето му е тъй бодро и хубаво, като че ли ей сега слиза от небето. Где са годините му? Где са белите му власи? Не, няма ги. Те всички са белота и чистота, красота и вечна благост. Как ласкаво ни гледа. Нарича ни герои и пита дали някой не е изостанал, дали всички са тук. И стари, и млади край Него изглеждат на еднаква възраст. Еднакво нагоре, неуклонно ни зове снежният връх. Еднаква обич грее във всички сърца. Това е обич на планината, на вселената, на Учителя, една е тя, една е тя.

С нас има и деца. Те се катерят по стъпките на големите. Лицата им се зачервени, греят от радост и здраве. Витоша прави това. Тя е стара магьосница, хранилище древно на безсмъртен елексир и който пие от него, става вечен, като природата.

Легендата говори, че някога тук, индийският Учител Рама е получил своето първо посвещение. Та що, не е ли бил и той Учител, като нашия Учител, разбирал великото значение с близостта, с природата. Това е тайната. Тук е ключът на загатката. Ако Рама е видял този чуден слънчев изгрев, що преди малко очите ни видяха, това румено огнено кълбо, което излезна от планинските глъбини и се устреми към синия лазур. Не е ли бил и той също като нас, удивен и възхитен, прострял ръце и неволно извикал: „Боже, Боже Велик Си Ти". Ето го, яви се, издигна се нависоко, като на сцена от облаци, извика ни: „Добре дошли" и се скри зад тях.

Пълзим по дълбокия мек сняг. Често потъваме по-дълбоко в него, търкаляме се и пак поемаме нагоре. Пътниците пред нас приличат на тайнствени видения, водени от сигурна ръка. Питам се за миг: „Кои са тези, които не се страхуват от студа, преспите и изкачват снежната планина. Безумни ли са те, както ни наричат по-умните от умните, които знаят где е красотата. Неотстъпни поклонници на живата природа. И сега, като прастари езичници, завърнали се към своето първично и здраво поклонение. Белота, белота, чудна приказна белота. Ето ни вече горе до обилния бистър извор. Тук натрупваме дърва, правим голям огън и простираме ръце към пукащите главни. От дрехите ни се вдига обилна пара. Лицата ни платят от горещина. На огнището кипят дузина чайници-гюмове. Раниците се развързват, върху снега се простират големи кърпи. Върху тях се слагат бели кръгли самуни, сирене, маслини, халва, буркани с мед, масло, мармалад. А ето и димящи варени картофи, току-що извадени от котленките, крехък праз, сол, чубрица, чесън, чай с много лимон.

Слънцето се показва иззад белите разпокъсани облаци и като че ли се изсмя с глас, на тази жива картина, на толкова блага що то е създало изръкопляска и пак се скри. Но, когато след това запяхме, когато се занизаха нашите живи песни, то не се стърпя, изкочи иззад облаците, спря се всред небето и почна тихо да приглася.

Тръбят за път, за връщане. Готови сме. Заставаме до подножието на грамадната скала, сега затрупана с преспи. Оставяме раниците на снега. Той, Учителят сваля шапка. Също правят и братята. Към висините на това свято мълчание на природата се понася нашата благодарствена молитва. Ах как кънтяха избраните ясни, топли, чисти слова на „Добрата молитва" и „Отче наш". Като че ли никога досега, не е имало по-подобаващо място да се произнесе такава благодарствена молитва. Учителят каза да се изгаси огнището. Работата всред хората отново ни зове. Сбогом Богове на планината, вие незнайни чудотворци!

В селото долу, снегът се разтопил и пътищата са потънали в кал. Ливнали мътни води, локви, бари, студ, вятър, мраз. Но що ни е грижа? Не носили всеки от нас сега в гърдите си по една отломка от вечната красота, която днес приехме горе от щедри ръце. Може по цялата световна долина, да има сега кал и сивота, но вътре у нас е чисто и светло. В гърдите ни пеят, вечните Богове на планината, симфонията на снега и слънцето".

Това е една екскурзия описана от **Олга Славчева**. Тя беше много мила, симпатична сестра, игрива и вечно пей. Тя даде думите на „Паневритмията". Вечно пей, пише, поетеса. Имаше барака на Изгрева, където живееше. Преди това живееше в София при един наш последовател, който беше директор на „Гранатоит" над Перник, казваше се Русев. После си направи малка барачка на Изгрева.

Ако трябваше да разкажем последователно по етапи екскурзиите до Витоша, то можем да кажем следното:

I етап - сборен пункт, беше последната спирка на трамвая, където сега е хотел „Хемус", в Лозенец, където на едната страна беше държавната печатница. Там се събирахме. Оттам тръгвахме пеш. Като се изкачим на баира, понадолу, наляво, на няколкостотин метра имаше тухларна фабрика. Отляво имаше едно кладенче. Обикновено краен сборен пункт бе кладенчето.

II етап - тръгваме пеш до с. Драгалевци. Запътвахме се по реката, където имаше една до друга воденици, които вечно тракаха. Минавахме покрай тях. И първите екскурзии бяха дотам, където сега е първата лифтова станция сега. След това тръгвахме пеш.

III етап - след това тръгвахме по една долчинка, нагоре, стръмна без пътеки, и така излизахме до поляната, която е под „Бай Кръстю", под шосето за „Алеко". Тази голяма поляна бе удобна за почивка. Отляво имаше един извор. Там прекарвахме известно време.

IV етап - дойде уреченият ден, който го описах и Учителят с приятели отиде и откри, онова място, което беше нашия бивак, на „Железните врати" наречен от Учителя впоследствие „Ел Шадай".

Понякой път на бивака излизахме нагоре по планината. Спомням си, че един ден младите братя предложиха от „Ел Шадай" до отидем до Черни връх. Аз бях там. Времето беше много неблагоприятно. Вятърът бе студен. Учителят тръгна с нас с една неохота. Тръгна нагоре. Групата бе вървяла при крайно лошо време. Бяха стигнали донякъде и после се върнахме, понеже времето не ни позволи. Върнахме се крайно разочаровани и в голямо напрежение.

Ходихме по-късно на екскурзии на поляните над Бистрица. Ходехме и на Резньовете. Изкачвахме се един-два пъти на Черни връх.

19. МУСАЛА

След една беседа от събора в Търново през 1921 г. Учителят казал: „Ще отидем на Мусала, в хубаво време, слънчево, в мъгливо, в дъждовно, в бурно и при сняг". И наистина през летните месеци Юли и август на 1922, 1923, 1924, 1925 до 1927 г. включително, Учителят заедно с приятелите, братя и сестри, млади и стари, често пъти и деца, предприемаше екскурзии, за повече дни към връх Мусала. Тогава пътищата пък и превозните средства бяха лоши. До Чам Кория /Боровец/ се стигаше трудно. Използувахме стари и раздрънкани автобуси и камиони на частниците, но ние издържахме всичко. Радостта, че сме с Учителя, че сме заедно с Него, ни даваше криле и ние излитахме към височините с радост. Багажите си носехме на гръб, още не бяхме свързани с хора, които имат коне и магарета, за да ни улеснят поне в изкачването на багажите. Екипът ни беше примитивен. Специална екипировка за планината тогава още нямаше. Отивахме с обикновените си дрехи и обуща и тук-там някой да носи платнище. От Чам Кория, за към върха, тръгнахме на дълга върволица, от няколкостотин хора, мъже, жени от всички възрасти, между които старци и деца. Стигнахме и се разполагахме обикновено около първото езеро, където днес са хижите. Тогава там беше чисто и девствено, поляната край брега на езерото беше покрита с редки клекове и хвойни. Хората от света, още нямаха навика, да излизат масово в планината. Ние дадохме първият подтик. За тази ни проява и този път беше отправена, критика и насмешка, но ние не обръщахме внимание на това и се радвахме на всичко.

Тогава на Мусала при езерото не беше построена каменната хижа. Имаше една дървена барачка, която подслоняваше туристите. Горе беше студено. Кладяхме огньове и покрай огньовете седяхме, весели и сгънати, като пашкули и там прекарвахме в дрямка през нощта. И сутрин рано, през нощта към 2-3 часа тръгвахме със запалени фенери. През няколко души един запален фенер. И тази върволица на хора със запалени фенери се изкачваше по пътеката за връх Мусала. Горе се изкачвахме и посрещахме изгрева на слънцето.

20. МИГОВЕ ОТ ВЕЛИКАТА ЕРА

Чудеса не са ставали само в Библейски времена, ставаха и сега.

Като изключим първото отиване на Мусала през 1922 г., когато времето бе хубаво през всички останали години, щом тръгнем и времето се разваляше. Още от Чам Кория, почваха дъждове, падаха мъгли, задухва студен вятър, а нагоре често и сняг. Явно Учителят ни изпитваше. Ех, някои отпаднаха и не посмяха повече да идват, като казваха че: „Ние ще се изкачим на нашия вътрешен Мусала". Но множеството устояха и укрепнаха. Най-интересното беше, че никой през тези екскурзии не простина или да се разболее. Така Учителят ни приучи да не се боим от времето. Ние почувствувахме приток на сили физически и духовни, и в нас се зароди една велика любов към природата, независимо с какво лице ще се покаже тя. Вечер пък и през деня, всички сме около огньовете. Наоколо големи пространства с клекове, дърва имаше от тях. Огньовете пушеха от мокрите клекове, но не угасваха. Животът ни край Мусаленските езера, беше щастие за нас. Струваше ни се, че живеем в един щастлив свят. На този бивак прекарвахме доста дни наред, като в ранните утрини, още по тъмно тръгвахме за върха с фенери в ръка през няколко души, за да стигнем при изгрев на слънцето там. Отдалеч величавата светла ивица

от хора, която бавно пълзеше към планинския първенец, беше вълшебна за гледане. През цялото време на тези екскурзии, прекарвахме на открито. Всяка година съм бил при тези изкачвания и нито един път не сме имали ясно и слънчево време. На нас младите тогава падаше грижата, да палим и поддържаме запалените огньове, да има гореща вода в чайниците за пиене.

При една от тези екскурзии, след като дни и нощи наред съм в едно непрекъснато напрежение за поддържане на огньовете за загряване на чайниците за гореща вода - най-важното при такива случаи, да бъдем най-после в услуга на по-слабите, почувствувах голяма нужда от сън. Беше привечер. Виждам Учителят да идва към мене, погледна ме и аз неволно се свих на земята, върху купчината хвойна, която беше пред мене. **Задрямал съм** по моя преценка само броени минути, не повече от четвърт час, защото когато станах, беше още светло. Почувствувах се съвършено бодър и свеж. Озърнах се, Учителят не беше вече при мене, но обстановката същата - влага, рядка мъгла, димящи огньове, заобиколени от братя и сестри, които с разположение говореха помежду си. Учителят беше направил с мене чудо, умората, нуждата за сън бяха отлетели. Това бе едното чудо, за съня.

През същата тази екскурзия, ние няколко братя, които по-усърдно се грижехме за бивака не можехме нито да мислим, нито пък имаше условия за някакво по-сериозно хранене. Всичко беше на крак с по някой и друг залък в уста. След няколко дена на такъв режим на хранене, апетита ни се беше подострил в значителна степен в младите и здрави стомаси. Бяхме закопняли за топло ядене, нещо приготвено в тенжера или гювеч. Вечер късно, обикновено след като си изпълним задълженията, откъм дърва, вода и лагера поутихне, се унасях вече в някаква само дрямка, защото за сериозно спане не можеше и да се мисли. Ние, приклекнали към някои от по-страничните огньове, обгърнати от дима им, тихо се разговаряхме. В една от последните вечери, когато разбрахме, че след някой ден ще си отиваме, групичката ни пак се беше събрала около димящия огън. Тиха вечер, не валеше, около нас, нямаше никой друг, всички дремеха. Както тихо се разговаряхме някой даде идеята, като си тръгнем двама от нас да избързат напред, да отидат в Чам Кория, да закупят зарзават и всичко необходимо, за голям хубав гювеч. Да дадат продуктите на фурнаджията за да направи гювеч и като пристигнем ние, да можем да се нахраним до насита. Идеята беше споделена тихо, само в тесния кръг на групичката. По това време като студенти, бяхме с много скромни средства и за да посрещнем изчислените разноски за гювеча, стана нужда да изметем от джобовете си и последните монети, които имахме. На сутринта, тъкмо съм се разтичал, погълнат от грижата за задоволяване на нуждите от дърва за огън и вода, за идващият ден, ето го Учителят пред мене, спря се погледна ме и ми каза: **„Отложете гювеча за София“**. Аз занемях от почуда, не можах нищо да кажа. Останах не само крайно изненадан, но и учуден, откъде и как Учителя, знаеше за нашия план с гювеча в Чам Кория. Тези негови думи не бяха в никакво съответствие, в някаква близост с онова, което в момента ме вълнуваше. То се плъзна в съзнанието ми и не можа да произведе необходимия ефект там, за да ми обърне внимание и да взема мерки за спиране на замисленият план. В момента се движех в съвсем друга посока - да се поддържат огньовете.

В деня, в който Учителят нареди, да се вдигне бивака и да тръгнем, избраните двама братя, за уреждане въпроса с гювеча изхвърчаха напред към Чам Кория, а ние другите останахме за прибиране на лагера и да

помогнем на по-слабите и възрастни братя и сестри, в трудния път за връщане. При пътуването групата се разтегли и наистина имаше време, докато всички стигнат, да можем да направим проектирания обед. Бяхме уговорили къде точно да се съберем, за да се нахраним. Когато стигнахме в Чам Кория и се събрахме на уреченото място, разбира се с нетърпение зачакахме да дойдат двамата братя с топлия и ароматен гювеч. Доста почакахме. Най-после, гледаме пристигат те, но с посърнали лица и празни ръце. Изненадани всички ги запитахме в хор: „Какво стана?" - „Оставете", изхленчиха те. „Фурнаджията ограбил продуктите и вместо гювеч, ни поднесе чинийка с нещо, което нямаше смисъл да носим тук и затова го оставихме". Разочарованието ни беше страшно, посърнали с наведени глави мълчахме. В някои от нас глада изяви по-бързо своя мощен глас и поразтика унинието им, като затършуваха из торбите си за да измъкнат оттам някоя и друга коричка хляб. Аз най-много увесих глава и нито залък хляб не можах да хапна. Изтерзан от мъка, че не вземах под внимание казаното от Учителя, не послушах Неговите думи, за да предотвратя чудовищното разочарование и да се спестят последните ни монети. Това бе второто чудо, за гювеча.

Върху нашият живот, върху всичко, което имаше да ни се случи и ни се случваше да преживеем, да мислим, всичко, което ни вълнуваше, не само, когато сме около Него, но и далеч, не само, когато сме в група, но и сами, било в града или в планината на екскурзия, било в работата, с която сме заети, в мисли и мечти Учителят всякога и за всичко знаеше, и бдеше особено зорко върху нас, даже и тогава, когато ставаше въпрос за нашите, най-дребни наглед, неща от нашето ежедневие, без за това да сме давали гласност към някого или пък на самия Него. Нашият живот за Него, беше напълно открит и всякога търсеше начин да ни предупреди, да ни помогне и избави от онези стъпки, които ще предизвикат огорчение и страдание. Бдеше върху нас, повече и от най-прилежната майка, която бди над своите деца. От многото случаи, които могат да се приведат от всички братя и сестри, показващи тези качества на Учителя, тук ще приведа само характерните станали с мене, освен този, за гювеча в Чам Кория, който вече приведох.

В края на Изгревската поляна, бяхме направили **беседка** под формата на дъга, добре закътана с широкия си отвор с изглед към Витоша. Там беше уютно и царуваше една приятна успокояваща мистична атмосфера. Тежко преживявах някакви смътни тъжни предчувствия, които създаваха у мене едно мъчително настроение, за което нямах представа и не можех да си ги обясня. При такива случаи често отивах там, когато нямаше други. Един път, пак при такъв случай, отидох там, нямаше никой, седнах на пейката, която имаше и ето след малко дойде Учителят, седна до мене погледна ме някак мило, нежно като любещ баща и ми каза: **„Николай, всичко което човек е направил се плаща, закон е това"**. Аз го погледнах и разбрах, че всичките ми тези състояния на мъка и тежест, не са нищо друго, освен предчувствия, за тежката съдба, която имам, суровият път по който ще мина. Капнаха само няколко сълзи от очите ми и аз се прибрах. Но благодарение на Учителя и топлите му грижи към мене, аз минах само на косъм от чудовищната гибел. Тук ще изнеса някои от спомените си свързани с намесата на Учителя. Това бе третото чудо за мен.

Учителят казваше, че събитията, които човек има да мине са едни от тях неизбежни, такива, които са по закона на необходимостта или както се казва, по закона на КАРМАТА, трябва да станат. Те са плод на извършени вече деяния от човека в един минал живот. Това са вече станали

неща, факти, които неминуемо носят своите последствия. При такива случаи, имал съм опита да се убедя, че човешкият мозък, става изцяло проводник и в служба на това, което трябва да стане. Той е просто влачен от стихията и нищо не е в състояние, да го накара да вижда, да разбира или да може да вземе някакво решение, което може да предотврати, това събитие. При такива случаи, само Великите Разумни братя, които бдят над човека, могат да направят промени, които да облекчат удара и само в краен случай, да го отменят, да го отмахнат. И другите събития „условни", които могат да станат или не. Тук има вече думата, свободната човешка воля. При тях се създават само условията за вземане решение и действие, да действува или не. В грамадната си част от хората, в многото случаи, те действуват, съгласно дадените условия, съгласно дадените подтици. Затова съм се убедил и от Астрологията, за въздействието, както на едните така и на другите събития. Първите се създават, когато Слънцето, Луната и планетите са в ръбовете на хороскопа и с точни ъглови разстояния. А при другите, когато те в своето движение образуват аспекти. Първите са кармични, носещи събитията от миналия живот, а вторите, създават условията за следващия живот.

В продължение на 20 години бях около Учителя, когото аз считам, като един представител на Всемирното Бяло Братство, глава на което, както Той често казваше, е Христос.

След Първата световна война, жилищната криза в София бе много голяма. Квартири мъчно се намираха, и ако се намираха, плащаха се големи наеми. Спомням си за една квартира, за която плащахме 1000 лв. тогавашни пари, които бяха една месечна заплата на един по-скромен чиновник. Туй всичко, според скромните доходи, които получавахме от вкъщи се налагаше да търсим някакъв изход. Моят брат Борис и още други братя, обмисляха и взеха решение да си построим барака на Изгрева. Те отидоха при един софианец, много симпатичен човек, така възпитан, адвокат мисля, че беше, който имаше място до самия Изгрев. И му предложиха срещу наем да построят барака на неговото място. Той се съгласи. И ние през пролетта на 1926 г. петимата братя: Борис Николов, Георги Радев, Димитър Стоянов, Никола Нанков и аз, Николай Дойнов, направихме барачка там. Направихме я по-особено там, с плъзгащи дъски, която беше оригинално за тези приятели, които я наблюдаваха отстрани. Поставихме дървени колони, бичмета, които имат улуци на двете си страни, след това режем дъски, колкото са дължината на двете бичмета и ги нанизваме. Това създаваше известно предимство, защото след това дъските се разсъхваха и ако бяха заковани щяха да се образуват фуги. Като се разсъхнат и се образуваха фуги, ние отгоре слагахме други парчета дъски и тогава ги заковавахме.

Направихме бараката, приятелите гледаха и казваха „Сега добре, това през пролетта и лятото, а като дойде зимата" А като дойде зимата, вземахме опаковките на циментовите чували и отвътре ги облепихме, като тапети. И стана топло, и уютно. И после приятелите измислиха, че една дъска от 3 см. пази толкова, колкото една тухла от 30 см. Дойде зимата, а зимите тогава бяха много сурови. Купихме си дърва и въглища и така прекарахме зимата. След като прекарахме първата зима и се видя, че може да се живее на Изгрева, хукнаха и другите братя да си правят бараки на Изгрева. Така тръгнаха да се строят бараките на Изгрева.

През 1926 г. беше първия събор на Изгрева. Тогава на Учителя му направиха една малка стаичка, даже не бяха я измазали отвън, за да прекарва горе. А Той живееше тогава на ул. „Опълченска" N 66. След това през 1927 г. се направи братски салон. През есента направихме прозорци,

врати, поставихме печка. И през 1928 г. в началото дойде Учителя да живее там.

През този период, особено през времето, когато се създаваше и оформяше Изгрева, място на най-ярка изява от дейността на Учителя и най-интензивен братски живот, аз като един от първите пет братя, заселили се там, взех най-живо участие в това създаване и оформяне, в този общ живот там. В тази обща братска работа често имах допир с Учителя, който малко по-късно след нас дойде да живее там. Тази връзка, която имах с Него в процеса на общата работа, когато идваше да ми помага, и живот допринесе извънредно много за моето оформяне и издигане, като човек, не само с качествата си, но и с мирогледа и начина на мисленето си. Ето и другите по-интересни случки и събития отнасящи се до моята личност и връзката ми с Него.

21. НА ЛОВ ЗА ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Вече бях отбелязал за режима, в който бях поставен, като ученик в Габровската гимназия и причините, които налагаха, да не мога да бъде в обществото на младите хора, през време на извънучилищните занимания и да преживявам всички техни забавления през това време, като другите. В междучасието те оживено коментираха преживяното и всички сплетни, които се създаваха при тези случаи. Всичко това за мене беше съвсем чуждо, още повече, че моите родители бяха много строги към този дял на младежкия живот. По-късно, като студент в София и като заживях на Изгрева в една кокетно направена къщичка от борови дъски, която си бяхме изградили с още четирима братя - беше същото. Намирайки се в оскъдни условия, погълнат от грижите за набавяне на средства за преживяване, нямах време за младежки забавления. И тук също както и в гимназията, в междучасието слушах приятните звънки гласове на младите хора в университета, да разправят весело и с оживление за прекараното свободно от занимание време всред приятно общество. И тук останах чужд на този свят, затворен погълнат в себе си, движейки се като някаква ледена грамада между младите хора и чувствувах как никой не смееше да се доближи до мене, въпреки желанието им за това.

Един ден решавам, че трябва да опитам и аз от тези тъй шумни младежки истории. Още същата вечер тръгнах из София да търся обществото на младите хора, което ще ми даде възможност да опитам тази страна на техния живот. Скитах из града, без да знам накъде и без никакъв резултат. Най-после влезнах в една малка сладкарница, в едно мазе на улица „Московска". Беше късно и вътре нямаше много хора. Още с влизането си, имах чувството, че ме полазва някакъв мръсен парцал, макар, че сравнително тя беше добре обзаведена. Седнах на една маса и си поръчах чай. Когато го донесоха и исках да го пия, видях, че по неговата повърхност плуваха мазни звездички. Каничката очевидно не беше измита и това още повече подсили неприятното ми чувство за гнусота. Оставих го, платих и си излезнах. Беше вече много късно и оживлението навън по тази улица преминаваше. Бавно се затътрих към Изгрева. Когато стигнах там беше вече в часовете след полунощ. Завивайки към салона, където се хранехме, гледам пред себе си Учителя. Той ме погледна така нежно, с бащинско чувство, в което се четеше такава мъка и покруса от гибелният път, по който искаше да мине неговият ученик. С тих нежен глас Той ми каза: „Къде ходи Николай?" От тези думи разбрах, целия бащински трепет, с който Той ме е следил и усилията му да ме предпази от гибел. Така се засрамих, както никога през живота си, и не знам как се довлякох до

леглото си. Но тази среща и тези думи на Учителя, пометоха без остатък и завинаги желанието ми да опитам тоз живот. Така завърши моя лов за приключения. А Учителят ме посрещна по долно бельо, надянал един халат върху себе си.

22. ЖЕНИТБА И ДОМ

Тласкан от суровата съдба, съвсем неподготвени без да имам ясна представа за сериозната стъпка в живота на човека каквато е женитбата - задомяването, аз се поддадох на този подтик съвсем хлапашки, без да споделям това си намерение с когото и да било.

Нищо не разбирах от тези работи. Тогава **Дора Карастоянова**, заедно с общия подтик да си направят бараки и тя поиска да си направи барака на Изгрева. Кой ще я направи? - Николай, където в основата за направата на нашата барака взех най-живо участие аз. Не искам да се хваля, но така беше. Направих я бараката. Но тя работеше в операта, като певица в хора. Като се завършваше представлението в операта към 23 часа, кой ще я доведе до Изгрева? Разбира се, че Николай. Ходих аз, когато имаше опера и я довеждах. През цялото време, по няколко пъти я питам: „Ти докрая ли имаш участие и откога докога да те чакам?" Мълчи, не казва нищо. И аз от 22 часа до 24 часа съм закован и я чакам. И после се връщаме наедно за Изгрева. И така отиване и връщане, създаде се такава връзка, съвсем неопределена. Те, аз тогава, тези неща не ги разбирах и тези отношения за да мога да преценя, какво представлява този човек. И тази привързаност, но болезнена привързаност, която изпитвах тогава ме смущаваше. Не е като да срещнеш човек и да имаш приятно чувство. И пак болезненост в слънчевия възел и чувствувах винаги болки. След време тя каза: „Хайде да се оженим". Казах „хайде" и тъй стана. Много печална история. Туй чувство не го разбирах, защото не бях го преживял. Не бях се тогава допрял до момиче. Не познавах дотогава туй чувство наричано от хората - любов. Но чувствувах една болка всякога в слънчевия възел. Едно неприятно усещане, но не го разбирах, че не трябва да се свързвам с този човек, и че връзката е крайно неподходяща.

В **бараката** живеехме петима братя. В едната стаичка живееха Димитър Стоянов и Никола Нанков, а в другата Борис Николов, Георги Радев и аз. Жилище нямах, там където живеех беше невъзможно, защото живеех с още двама братя. А тя моята избраница, живееше сама, но в една барака от около десетина квадратни метра площ. Значи там ще се съберем. Човекът, с когото щях да се събера беше крайно неподходящ, но това не го разбирах. За тази моя стъпка даже и Учителя не попитах. Но в един разговор Той ме погледна и казва: „Какво ще бъде вашето положение, ако си сложите главата в циментова каша?" Но аз разбирам ли? Не! След някой ден пак ме гледа и казва: „В стопанските постройки на един фермер в Америка се завъдили плъхове. За да се избави фермера от тях, спуснал от тавана на помещението една връв, накрая на която закачил едно парче пастърма, под нея поставил дълбок чебур с вода. Над чебура закрепил една хлъзгава дъсчица, така че плъхът, който отиде към пастърмата по нея, той неминуемо ще се хлъзне и падне в чебура, защото дъсчицата така е поставена, че тя от неговата тежест се надига". Но и този път моята глава не проумя. Най-после ме среща и малко строго ми каза: „А бе ти не разбираш ли, не знаеш ли поне, че когато птичките се задомяват, най-напред гнездо си направят". Но и този път думите му се плъзнаха в моето съзнание и отлетяха в пространството. Така е, когато съдбата провежда своят зловещ план. Най-после, когато бях вече скочил

в чебура един ден Учителят ни идва на гости в тази пределно скромна дъсчена стаичка. Потънах в смут и срам, че Учителят ни намира в такава обстановка. Погледна ме след това и ми каза: „Ние ще ти дадем къща". Разбрах вече, че Те разумните Братя над нас, ще ме подпомогнат, да имам жилище. Стана наистина чудо и за много малко време, аз и семейството ми имахме вече жилище, дом, къща.

Нейният брат, на Дора Карастоянова, се беше оженил за една артистка от театъра и след това се разведе. Брат й се казваше Борис Карастоянов и имаше къща край Семинарията. И след като се разведе, после се ожени за друга. И в този си устрем за къщи, разтичва се той, с голяма енергия, намери едно място, където е сега къщата ми. Откупиха мястото от Григор Василев - демократ, от партията на демократите и голям партиен деятел. Реши да се строи и ме извика, и разделихме мястото на две - задната част на него, предната част на мен. Построи той долния етаж на къщата и тогаз каза: „Николай, къде ти ще строиш, дай да надстроим още един етаж, така че долния етаж ще бъде за мен, а горния за теб". Добре, съгласих се. Разтичах се аз, намерих пари и построихме горния етаж на къщата. Тогава аз бях вече станал „търговски пътник" на една фирма в Габрово „Христо Бойнов" - наша роднина. И вече получавах по-значителна заплата и ми плащаха пътни и дневни по сто лева на ден - беше 2000 лв. на месец и ми плащаха 2500 лв. заплата, та се събираха 4500 лв. Това бе значителна сума за тогава и можеха да се купят 3 крави. И Дора Карастоянова даде веднъж една малка сума пари.

След това Борис Карастоянов, реши да слезе в града, намери един хубав апартамент, аз му изплатих неговия дял от къщата. Понеже мястото беше на негово име, той не ми даваше документ. Най-после се съгласи да го препише на сестра си Дора, а не на мен. А това бяха моите пари. По едно време реши да върви в провинцията. И намериха в Оряхово една къща с лозе и замени си апартамента за къщата в Оряхово. Засели се той там. Но дойде време децата му да ходят на училище. Тогава продаде имота в Оряхово и купи един сутерен в „Овча купел". Там се премести и засели. После той заболя и почина. Та след като ме излъга, дойде време и него да го лъжат и тласкат от място на място. И както каза Учителя „Ние ще ти дадем къща". И да знаеш как всичко се уреди. Нямаш представа как всичко се уреди. И аз и семейството си имахме жилище и дом.

В **Младежкият клас** влизаха само младежи, неженени. Ожени ли се някой, трябваше да го напусне и да отиде в Общия клас. Който се ожени - излиза от Младежкия клас. Туй го сторих и аз. Една подробност. Туй Паша Теодорова ми го разказваше. Учителят казал на Паша: „Отиди и кажи на Николай да посещава Младежкия клас". Така казал на Паша. Но тя имала работа тогава и не ми го казала. Каза ми го след години, когато времето беше изтекло.

Обикновено в Младежкия клас Учителят винаги ме изкарваше пред дъската, когато трябваше да се смята, изчислява или чертае, понеже имах заложби и дарби на математик. Много често ме питаше. Един ден Учителят ме запитва нещо по астрономия и аз съвсем несъзнателно ставам и казвам: **„Ние астролозите тъй и тъй казваме"**. В това време става Иван Антонов и се усмихва. Имаше мнение за себе си, че е голям астролог - „Николай, ще разказва „ние астролозите". И си седна на стола. Тогаз Учителят ме погледна, но някак особено, точно особено ме погледна и нищо не каза. Но разбрах, че в тази област ще работя. Моята астрология е коренно различна от тази, която има по света. Много пъти сме разговаряли с Учителя по астрологични теми. Тогава стана въпрос за Христа и аз казвам: „Учителю, Христос навремето в хороскопа си е имал

само тригони". Гласът му бе категоричен. **„Не! Христа имаше само квадратури"**. И наистина квадратурите е най-силния аспект, дава сила. Обаче тази сила е нож с две остриета. Или да рушиш, или да я държиш в себе си да дадеш големи постижения. И неслучайно Учителят веднъж бе казал, че Христос, който е слезнал на земята е имал крайно неблагоприятни съвпади на планетите. А това е същото - това са квадратурите.

Като казвам за женитбата ми не трябва да се разбира, че Учителят е бил въобще против женитбата. В клас на една беседа Той каза: „Да има човек една разумна и благородна другарка или другар е едно благословение, но да има лоша и неразумна е ад. Да има едно семейство, едно разумно и благородно дете е едно благословение, но да бъде обратното е ад.

23. РАЗТОПЕН МЕТАЛ ВЪРХУ МЕНЕ

След 9 септември 1944 г., когато комунистите дойдоха на власт, три години по-късно в 1947 г. те национализираха индустрията. Малко по-късно, като че ли последен бях ликвидиран и аз, защото търговския капитал по-късно го ликвидираха. Стана нужда и отидох да работя в една леярна за алуминиеви изделия, като работник леяр. Бързо усвоих начина на работата и един ден, отговорникът ми нареди, да стопя разни алуминиеви отпадъци в една голям пота, както те наричат съда, в който се топи метала и да се излее във формите за блокчета. Запалих огнището с кокс и започнах да пълня, поставеният съд с алуминиеви отпадъци. Когато съдът, който събираше не по-малко от сто килограма разтопен метал се беше напълнил, дойде пак отговорника и ми каза да хвърля, в разтопения метал, един черпак от някакъв химикал, за да се прочистел метала. Без да знае нито той, нито аз, че в химикала оставен на открито попаднало вода. Хвърляйки химикала с водата, от грамадната температура, водата произведе своя ефект при бързото изпарение и целият разтопен метал, като фонтан изригна нагоре и нажежените едри капки от кипящият метал, като пороен дъжд, падна върху мене. Бараката, в която работех се запали. Дрехите ми и най-вече, главата и лицето бяха силно обгорели. Изплашен, можах да простена само: „Очите ми". В тази неуписуема скръб, почувствувах Учителя до мене, бащински да ми вика: „Николай, не се безпокой, не се тревожи, всичко ще мине". Закараха ме в болницата. Почти нищо не ми направиха, само някакви капки капнаха в очите ми. На третият ден дойде лекарят при мене и с голяма изненада каза: „Чудна работа, колко бързо си оздравял". През същият ден извадих парче алуминий, ръбато с остри върхове, голямо колкото малък орех от устата си, без да ми е направило някаква повреда там. Ами, ако беше попаднало в окото ми? След още два дена, бях изписан от болницата, имах само рани по лицето и ръцете, но те скоро минаха и не остана нито следа от тях.

24. ТЕНДЖЕРА СЪС СТАР ФАСУЛ

Един обед тъкмо се бяхме наобядвали, една сестра дойде при мене и ми каза: „Беше много приятно на обеда, имаше чудна хармония. Хайде без да даваме гласност, да приготвим за вечеря, една голяма тенджера със стар фасул. Ей така, само за тесен кръг изгревчани, няма да каним, само които се случат да дойдат. И на Учителя няма да казваме, вечерта ще го поканим. Аз ще дам фасула, много хубав градински фасул и другите необходими продукти за неговото приготвяне". Привечер всичко беше

готово. На голямата печка в кухнята вреше голямата тенджера с фасула, гъст, но едва една трета от тенжерата, до нея неизменните два грамадни чайника, пълни всякога с гореща вода. Тъкмо да почнем да приготвяме масата за ядене и си споделяме със сестрата, като как и кой да покани Учителя. Гледам Той влиза в кухнята и право при мене. Погледна ме и каза: „Прибавете към фасула, кипящата вода от големия чайник". Погледнах го изненадан. Откъде Той знаеше за нашите намерения, когато в кухнята бяхме само двама със сестрата и не сме споделяли с никого, за нашата идея. Пък и времето, беше едно мрачно, умърлушено, нямаше изгледи да дойдат тук от града наши приятели гости. И си мисля толкова много ядене супа ще стане, какво ще я правим? Навън по масите нямаше още никой. Но казаното от Учителя е свършено. Прибавихме горещата вода, към гъсто свареният фасул и необходимите още подправки и стана една разкошна бобена чорба. Като излязох след това навън от кухнята, гледам масите пред салона, на които се хранехме, напълнени с хора. Бързо наслагахме чиниите и приборите за ядене, дойде и Учителя на масите. В залисията си, бяхме забравили за тази официалност - да го поканим. Разсипахме супата, стигна за всички, на всекиго по пълна препълнена чиния и даже остана малко и за прегладнелите. Как стана, че дойдоха толкова хора, не разбрах. Но, ако не бяхме изпълнили указанията на Учителя, пресметнах, че за всекиго щеше да се падне по оскърбително малко. Щяхме много да се изложим. Как Учителя знаеше! По какъв подтик дойдоха толкова приятели от града и от Изгрева?

Това беше в общата кухня на Изгрева. Тя беше прилепена до салона, в който Учителят държеше беседите. Там бяхме направили един навес и там беше кухнята. А трапезарията беше на 1-2 метра от кухнята, перпендикулярно на салона, където Учителят държеше беседи. През 1928 г., когато направиха салона на Изгрева и дойдоха приятелите от провинцията решиха: „Хайде да направим един навес, за да се храним под него, когато времето е лошо и вали дъжд". И братята от провинцията, някои от тях бяха майстори, изпечени хора, направиха навеса. Има го на някои снимки, така заснет. По-късно направихме врати и прозорци, сложихме дюшеме и стана трапезария, в която се събирахме.

25. МРАВЕШКИЯТ ЛЪВ

През летните хубави топли дни, моят по-голям брат Борис вземаше инициативата, за една екскурзия, с една малка група братя и сестри от София за Габровския балкан, нашият роден край. В онези времена, местността „Узана", в този балкан, беше една от най-прелестните. Ходил съм доста из планините, но рядко е имало кът с такава прелест, който да е оставил в мене такива силни впечатления, както „Узана". Една обширно, полегнало с лек наклон на юг плато, потънало в сочна трева, заобиколено от всички страни с вековни букови гори. В единият край, малко възвишен с подаващи се от зеления килим скали. Този дял от поляната се наричаше „Марков стол". В средата на тази поляна пак имаше скали, където ясно се чуваше ромоленето на подземен поток. На това място казвахме „Дяволската воденица". В долният край извираше бистър поток. При влизането на „Узана", по единствената не много добре очертана тогава пътека, в дъното на поляната зад малък пояс гори, изпъкваха рядко красивите очертания на връх „Куруджа". Цялата тази гледка поглъщаше вниманието на новодошлият със своята импозантност и неземен чар. По онова време „Узана" беше девствен и чист, нямаше постройки, рядко посещаван и то само от селяни, които докарваха своя добитък за паша

през летните месеци. Моят брат беше просто влюбен и всякога с възторг говореше за него. И този път разбира се ще отидем преди всичко на „Узана". Стигнахме и се разположихме на „Марков стол". Сухи букови дърва в най-голямо изобилие от девствената гора, ни дадоха възможност за голям буен огън, предразполагащ почивка и хапване с горещ ароматен чай, приятен разговор и размисъл. След почивката и приготовлението за спане, защото щяхме да нощуваме там на открито, решихме да се поразходим около скалите. Изведнъж под стряхата на една скала, моят брат се спря и втренчено погледна към земята под скалният навес. Той беше завършил естествените науки и добре познаваше живите форми. „Елате, елате, да видите нещо интересно!" - каза той. „Ето виждате ли, тези конусни трапчинки подобни на идеално оформени фунийки, дълбоки по шест-седем сантиметра. Това са капаните на мравешкият лъв". Самата конусна дупка, направена в сухата почва под скалният навес идеално оформена, беше цялата покрита със ситни идеално кръгли зрънца направени от глина, но твърди, в размер около един милиметър, които едва се крепяха по стръмната повърхнина. В дъното на дупката се забелязваше едно черно кръгче, от около два-три милиметра, това долу черното кръгче е главата на мравешкият лъв, който се е заровил долу и не е по голям от шест-седем милиметра. „Гледайте една мравка, как бавно пристъпва и се докосва до тази фунийка". Заоблените и твърди зрънца, почват да се търкалят надолу, мравката заедно с тях полита, като лъвът за да улесни още повече това търкаляне, подхвърля отдолу също такива зрънца, които падат върху другите зрънца по фунийката и улесняват тяхното събаряне. Мравката безпомощно се мъчи да се избави от тази лавина, но напразно. Долу завършва нейният край. Гледах дълго това устройство, тази гениално изработена с подръчни материали примка на това чудно насекомо, срещу тези иначе хитри мравки. Какво нещо е природата, какъв подтик, каква мъдрост, за използуването и на най-малките възможности на техниката и то по един най-съвършен начин. И си мисля, колко на прав път са много учени, които като използуват устройството на живите форми в природата, техните органи за усет, за защита и за всички други техни приспособления и изяви, изхождат оттам за да направят най-различни апарати.

Приятната екскурзия завърши и ние се прибрахме в София. На първата беседа след това, Учителя ме погледна, усмихна се и каза: „Напишете за следния път за тема: „Най-интересното насекомо". Учителят всякога ни даваше теми за разработване. За тази случка не бях споделял с никого и затова, бях крайно изненадан, като разбрах, че Учителят знаеше за моите мисли и вълнения, от впечатлението, което имах от това странно насекомо и то точно така, като че ли Той е бил при нас.

След това написах темата за мравешкия лъв. Учителят ни даваше тема и всеки вкъщи си я разработваше и си я пишеше на едно листче. И когато отидем другия път на беседа Учителят каже: „Прочетете някои теми!" И няколко братя и сестри станат и прочетат от темите. Учителят слуша. Понякой път накарваше някой брат да направи резюме на темите, които сме имали. Стане и го прочете. И аз съм правил резюме.

26. ЗАХАРИНЪТ И КАЗАНА С КОМПОТ

Обедът беше привършил. Масите пред салона, където се хранехме се бяха изпразнили. Учителят и тези, които се хранеха там, се бяха разотишли. На една от масите, беше останала дежурната сестра, която заедно с помощниците беше приготвила обеда, до нея бях седнал аз,

разговаряхме с нея по въпросите около стола. В течение на разговора тя подхвърли: „Абе, брат Николай, имаме доста плодове от братската градина, хайде да направим за довечера един казан с компот. Ще поканим Учителя, изгревчани, пък и който дойде". Идеята разбира се приех с удоволствие. Беше през есента и наистина имахме плодове от братската градина. Но, каза тя: „Нямаме захар". По това време бушуваше Втората световна война и захарта беше много оскъдна, даваха рядко, помалко и то с купони. В замяна на това, бяха пуснали на пазара пакетчета в кутийки със захарин на малки зърна. Имаме, продължи сестрата малко захар, но е много малко за цял казан компот, затова нека да пръснем /така се изрази тя/ и едно пакетче захарин в казана". „Добре" - съгласих се аз. „Ще слезна още сега в града да купя захарин". Слезнах, но пред мене за изпълнението на тази скромна задача, се изпречиха непреодолими спънки от най-различно естество. В един магазин нямаше, в друг ако имаше, нямаха да ми развалят едрата банкнота, която подавах, защото по това време държавата беше пуснала бонове с големи стойности от 5000 лева нагоре. На трето място пък голяма опашка от хора, а аз вече бързах за да не закъснея, на четвърто място, нещо ми се скараха и продавачът ме нагруби и едва ли не ме изхвърли от магазина. Търговците по това време добре разбираха, че парите губят стойността си и че това, което продадат, мъчно можеха да го възстановят и затова не бяха много любезни с клиентите си, пък и не можеха да си затворят магазините. Спънките продължиха и по-нататък и най-после малко ядосан, у мене се загуби желанието да взема захарин, така и не взех. Прибрах се на Изгрева малко смутен и казах на сестрата за моите преживелици и несполуки. „Нищо - успокоително отговори тя, ще сложим захар колкото имаме, пък и намерихме още малко". Казанът с компота беше вече готов, занесен пред масите, където се хранехме. Те вече бързо се пълнеха с хора от Изгрева и гости, приятели от града. Новини от такова естество, като общо събрание с Учителя, било вечери, обеди, закуски или нещо друго, бързо се разнасяха. Бях седнал вече и аз, точно на масата срещу входа на стаичката на Учителя, с лице към нея. Излизайки от вратата Той ме погледна и леко се усмихна, някак особено шеговито. Много пъти Той само с един жест, с един израз на лицето си, с една дума, казваше нещо много. И тук с тази усмивка и погледа към мене, ми каза и разбрах: „Направих всичко за да не вземеш захарин. Компотът не трябва да има захарин". Успокоих се и не само, че се разсея подтиснатото ми състояние, но и радост ми дойде. Тази сестра бе **Йорданка Жекова**. Йорданка беше много мила, симпатична и ниска сестра. Тя беше жена на ветеринарния лекар д-р Жеков. Живееха във Варна и после решиха да дойдат на Изгрева. Направиха си барака и даже аз взех участие в построяването й. Аз взех участие в строежа на много барачки на Изгрева. Тя беше приятна жена, много услужлива, достъпен човек, контактен човек, много пъти сме имали разговори с нея и то по работите на Изгрева. Тя обслужваше Учителя на Изгрева и в Мърчаево.

Та Учителят се усмихва и иска да ми каже „Колко усилия направих за да не вземеш захарин". А в туй време, аз съм богат човек имах много пари и носех все едри банкноти. Бях богат, милионер и можех да купя цял вагон със захар, стига да го имаше. А тогава всичко беше с купони. Подавах аз банкнотата по 5000 лв. а той продавачът се мръщи. А с тези пари можех да купя цял чувал със захарин. Но продавачът се мръщи, не ми продава дори едно пакетче. После разбрах каква е работата.

27. ЗЕЛЕНИТЕ ЛИСТА НА ЗЮМБЮЛА

Един ден през пролетта на 1944 г. бях отишъл в село Мърчаево, където беше Учителя. Поканен бях на скромния обяд. На дългата маса, която беше сложена, бяха насядали братя и сестри. Учителят беше седнал на тясната страна на масата, а аз точно на срещуположната. Обеда привърши, масата беше разтребена. Върху нея пред Учителя, някои беше поставил саксия с цъфнал бюл зюмбюл. Подхвана се разговор около положението и мъчителното състояние, което преживявахме, в едно непрекъснато напрежение около бомбардировките и състоянието ни като евакуирани.

През време на бомбардировките, аз бях отишъл в с. Бистрица. Имах чувството, като че ли на Учителя му се искаше да дойде в Бистрица. Но така или иначе, обвинявам себе си, не проявих достатъчно активност да намеря стая и да го поканя. По-късно разбрах, че Йорданка и д-р Жеков са отишли в Мърчаево, и един от братята е предложил къщата си на Учителя. Това бе **Темелко**.

Както се водеше разговора, гледайки Учителя и зюмбюла казах: „От тука, от моето място, виждам, че зюмбюла има три зелени листа, дано след три месеца се ликвидира това напрежение". Учителят ме погледна, вдигна ръката си, показа петте си пръста и каза: „Пет". Обадиха се братя и сестри, които бяха близо до Него и казаха: „Не, брат Николай, зюмбюла има пет зелени листа". Аз отдалеч не бях видял другите две. И наистина след пет месеца в началото на септември, това напрежение, което преживяхме беше отмахнато. На 9.IX.1944 г. дойдоха комунистите на власт и започна новата епоха на социализма.

28. КООПЕРАЦИЯ НА ИЗГРЕВА

След 9 септември 1944 г. като се прибрахме от евакуацията, продължих моята си работа, търговия на едро. Ходех из провинцията по закупуване и продажба на стоки. Идвах често на Изгрева. При едно такова идване, братята и сестрите с възторг ми казаха, че тук ще има продоволствена кооперация, магазин за хранителни продукти и че нашият брат **Димитрий Стоянов** ще бъде магазинер. В първият момент помислих, че Братството отваря такъв магазин и без да проверя добре, с целият си устрем, реших веднага да отида из провинцията и да закупя за този мислейки вече братски магазин, каквито и хранителни стоки намеря. Тогава хранителните стоки бяха оскъдни. Понесен на крилата на тази идея, ето го Учителят да идва към мене с бързи крачки: Погледна ме, усмихна се и ми каза бащински: „Къде отиваш?" Схванах веднага много добре, че не съм разбрал казаното ми от братята и сестрите. Магазин за хранителни продукти наистина ще се отвори на Изгрева, но то е дело на държавата, а не наше Братско, както го бях сванал.

Преди да дойда на Изгрева бях в Габрово и на едно място ми предложиха 5 големи бъчви с мармалад от сини сливи. Спрях се и ха за малко да вдигна няколко бъчви и да ги докарам на Изгрева. Ама си казах: Ха, после. Тази идея ме подтикна по-късно, че тези 5 бъчви могат да дойдат на Изгрева, без много да се затрудня, защото тогава имах много пари. Но ето, че Учителят ме спря. А защо ме спря. Не беше дошло времето затова. Времето на Учителя бе друго. А то беше времето на Школата, която има съвсем други принципи.

А с какво се хранехме на Изгрева? Предимно с картофи. Спомням си един път, че един беше докарал от самоковския край една каруца с

картофи. Отидох и погледнах в каруцата - картофи. Поглеждам, че Учителят ме гледа и в един миг ми казва мислено: „Вземи ги". И аз закупих цялата каруца с картофи. А това струваше тогава скъпо. Но, аз имах пари, аз бях банка Николай Дойнов. В банката, с която работех в София имаше в нея един клон, който се наричаше Николай Дойнов. Имах в нея милиони. А да закупя каруцата с картофи все едно, че бълха ме бе ухапала.

29. БАРАКАТА НА РУСЕВА

Непосредствено до Изгревската поляна, Братството по-късно беше закупило място от около два и половина декара. То беше отделено с ограда от общите братски имоти. На него някои наши съмишленици си бяха направили, за времено пребиваване, малки дъсчени къщички. Без да питат някого направиха си бараки уж бе за кратко време, но се заседяха там. И смятаха, че това място им е дадено от Бога. Но това временно се проточи с години. Нуждите на Братството нараснаха, пък и гледката от различни по форма и строеж бараки не беше много приятна. Взема се решение, те да се преместят, на едно друго пак братско място, което имахме по-надолу под Изгрева.

Помня кога и как се взема туй решение. Учителят ме повика и ми каза: „Николай, да се преместят бараките". Решението се взема от Учителя. Аз се съгласих. По туй време пристига един брат с комунистически влияния - Игнат Котаров и като научи какво е решението започна да протестира пред Учителя и пред мене. Защо преместваме бараките на най-бедните хора, на простите хора, на пролетарийте. Значи имаше такова отношение към тях. Аз с пламенно слово пред Учителя му казах, че трябва да се преместят по ред причини, че са построени в безпорядък, че грозят, че няма хигиена и че е станало на бунище мястото. И си отиде Игнат. Но аз проведох решението на Учителя. По онуй време не задиряхме, кои са истинските съмишленици на Учителя. Дойде два-три пъти на Изгрева, чуе Учителя и става брат и се прикачва на братския казан, и почва да яде безплатно. А тогава бе гладория.

В онези времена, ние много не задиряхме, кои са истинските наши съмишленици, хора с подчертан морал и качества. Малко някой, като се завърти около Изгрева и слуша някоя и друга беседа и се позаседи в нашите среди, често пъти с користни цели, приемахме го. На това място си беше направила някаква барака, от съвършено лоши сбирщина материали, черни мушами и какви ли още не отпадъци, една жена от града - Русева. Тя както разбрах, си имаше жилище там, но тук си го беше направила, така просто да си има. Започнахме преместването, което не беше особено трудно, тъй като тия къщички, в повечето случаи не бяха нещо повече от един голям сандък. Дойде най-после и до бараката на Русева, която не беше нещо цяло, но един комплекс от разни набавки, не беше възможно да се пренесе изцяло. Пък и самият й вид, събуждаше остро чувство на отвращение. Гледах тази грамада от неприятни вехтории и дойдох до извода, че освен да се запали и изгори, друг изход нямаше. Но това не смеех да направя, защото тази жена беше тъй устата и кавгаджийка, че човек не знам дали би се отървал от нейния злобен език с години. Пък и знам ли в своята ярост, докъде би стигнала тя. Да не предизвика, не само на мене, но и на Братството някакви неприятни беди. Туй ме спря. А тя самата съвсем не мислеше за местене. Ден след този извод, сутринта по спешна работа, трябваше да слезна в града. Тъкмо излизам от къщи, ето го Учителя пред мене. „Николай, какво стана?" Аз веднага разбрах, че става въпрос за преместването на бараките и Му

отговорих: „Учителю, бараките преместихме, но тази на Русева, освен да се изгори, друго не виждам да може". Казах и се залетях към града. Когато се върнах, нямаше вече и следа от тази къщичка - кочина. Бараката беше изцяло изгоряла. Как е станало това, аз не разбрах. И жената, повече на Изгрева не я видях. Така по един чуден начин се освободихме и от двете неприятности. По-късно научих, че лично Игнат Котаров, отишъл и я запалил, за да изгори бунището.

30. ДЮШЕМЕТО В СТОЛОВАТА

Учителят всякога реагираше с известно недоволство, когато в каквато и да била работа на Изгрева, братска работа, се проявяваше нехайство, честолюбие, гордост, корист или някаква друга изява на нисшата човешка природа.

Стана нужда да се постави дюшеме от борови дъски в трапезарията, където се хранехме. За тази задача се заехме с един майстор строител и аз като негов помощник. Този майстор Колю живееше в покрайнините на Изгрева и минаваше уж за наш съмишленик. Вземах материалите, но в момента, когато ги докарах, майсторът го нямаше, не беше дошъл, пък и незнаех дали ще дойде въобще, беше като човек малко хлабав по характер. По онези години, аз имах голяма похватност от сръчност и умения. Видех ли някоя работа как се прави и аз можех да я направя.

Направих сметка, какви материали ще са необходими за дюшемето. Отидох в града, купих ги и докарах греди и дъски. Тъкмо стоварвахме гредите, ето Учителят идва и ме пита: „Николай, вие защо не използвате тези греди тук?" А там на Изгрева, бяха докарани гредите на къщата на **Иван Радославов** на ул. „Оборище" N 14. Този мошешник, който излъга Радославов, а и Братството и взема салона, който бяхме си построили там, беше му казал, че ще му построи къща на Изгрева. Казал му да си събори къщата, в града да си вземе материалите и да ги занесе на Изгрева. Събориха къщата и брат Радославов се премести под наем в една стаичка на Изгрева. Тези греди на неговата развалена къща бяха на Изгрева и Учителят ме пита: „Николай, защо не използвате тези греди?" Казвам му: „Учителю, нали са на Иван Радославов?" Погледна и ми каза: „Ами ти мислиш ли, че Иван Радославов ще има къща на Изгрева?" Наистина, тъй стана. Нищо не се построи. Този човек умря, изоставен от всички в крайна мизерия.*

Дюшемета бях поставял на малки помещения, но на големи и дълги, пък и с недотам правилни правоъгълници, какъвто беше нашият салон, не бях. Не исках да чакам, да отлагам, спрях се помислих малко и стигнах до извода, като как това трябва да стане. Започнах, макар и с една малка несигурност, но имах чувството, че върви добре. Тъкмо бях поставил няколко реда дъски, ето го пристига и майстора. Погледна направеното от мене и с едно накърнено честолюбие, твърдо отговори: „Не, то така не може, така не се поставят в такова помещение дъски". Не му отговорих нищо, от уважение към званието и вярата ми в неговите способности в занаята. Отковахме поставените от мене дъски и започнахме да ги ковем по съвсем друг начин, по който според него трябвало. Аз веднага разбрах, че начина, по който бях почнал е много по добър, много по-съвършен от неговия, но нищо не му казах. След малко Колю отиде някъде и ето

** За Иван Радославов: Виж „Изгревът" том III, стр. 24-26, 28-29; „Изгревът" том V, стр. 474 - 477; том IX, стр. 172 - 174.*

Учителят идва: „Защо разковахте дюшемето?" Малко твърдо ме запита Той. В отговор виновно смънках нещо и казах, че Колю така е наредил. Учителят си отиде, но разбрах, че правилно съм бил насочен. Дойде Колю и ние продължихме работата, без да му кажа нещо. По-късно разбрах големите неудачи, които този човек е имал впоследствие.

Колю бе си направил в покрайнините на Изгрева една малка барачка и беше с комунистически идеи и голям привърженик на комунистическата партия, която тогава бе в нелегалност. По-късно след 9.IX.1944 г., когато комунистите дойдоха на власт, би трябвало да му дадат голямо звание, голяма работа и заплата, да му дадат хубава работа. Интересното бе, че нищо не стана в туй направление. Нито му дадоха работа, нито му дадоха пенсия и знам, че умря този човек в голяма нищета. Навремето се опита за коригира Божественото, разкова дюшемето и го закова по свое усмотрение. След това други дойдоха и го приковаха чрез тежка карма. Прекара много мизерно, караше една количка с инструментите си. Ожени се за една психично разстроена жена. И това бе похлупак на всичко.

31. ДВА ЛИМОНА И ЕДИН ПОРТОКАЛ

На Изгрева имахме два лимона и един портокал, посадени поотделно в три качета. Една сестра била обещала да се грижи за тях, даваше вид, че е много привързана към идеите на Учителя. Поливане, почистване, окопаване и пр. Но както разбирам, тази грижа от нейна страна не била на необходимата висота, защото един ден гледам Учителят недоволен, с някаква клечка чистеше по клонките на дръвчетата, някакви паразити, които ги бяха нападнали. Отидох и аз, и най-усърдно се залових да чистя. След малко Учителя беше повикан за нещо и аз останах да довърша чистенето. Това направих най-старателно, защото в главата ми е златното правило: Правиш ли нещо, то трябва да бъде по всичките правила, особено, когато става въпрос за нещо на Изгрева. Тъкмо свърших, ето го Учителя при мене и ми каза: „Николай, лимоните са ти много благодарни!" Сестрата, която беше проявила тази немарливост изкара края на живота си в провинцията в много тежко състояние, видях я цялата парализирана.

По туй време моята работа налагаше често да ходя в провинцията, често ходех в Троян. На главната улица на гр. Троян имаше един брат обущар. Всякога се отбивах при него да си поприказваме и да споделим общи проблеми. Веднъж той ми каза: „Искаш ли да видиш сестра ми София?" - „Добре ще отида да я видя". Ужасих се. Смаях се. Цялата сестра парализирана, не мърда. Беше поставена в една инвалидна количка и една жена я изкара на терасата. Тя не можеше да говори. Отидох си. Беше много интересна тази развръзка с лимоните.

32. ДРЪВЧЕТО

Част от Южният дял на Изгревската поляна, където играехме гимнастическите упражнения, бяхме разработили и посадили плодни дръвчета, лози, а между тях някои зарзавати, предимно домати и картофи. Един ден, беше привечер, аз съм се изправил на границата между двете части на поляната - разработена и затревена. Гледах Витоша и се възхищавах от игривите багри, които даваха лъчите на залязващото Слънце. Бях потънал в размисъл. В този момент при мене идва Учителят и ми казва: „Слушай, виждаш ли това дръвче, внимавай да не дойде някой

да го изкастри". Аз се наведох към мястото, което ми показваше и видях пред себе си, малко високо около 70 сантиметра дръвче - кайсия, с идеално оформена коронка, което преди това не бях забелязал. След като ми го показа, Учителят си отиде. Тези думи не проникнаха дълбоко в мене, не можаха да ме изкарат от залесията, в която бях потънал, не подостриха вниманието ми, за да предотвратя посегателството върху това дръвче. Малко след като Учителят си замина, пристига един човек от провинцията, когото не познавах и докато се усетя, той извади остро като бръснач ножче и изкастри дръвчето. Обърна се към мене и със суров глас каза: „То трябва да се изкастри това дръвче, така не може". Бях като парализиран и всичко това стана така бързо, че не можах нищо да му възразя, още не бях се върнал от унеса си. Когато се опомних всичко беше свършено, а човека го нямаше. Малко след това идва Учителят и с упрек ми каза: „Нали ти казах да пазиш дръвчето, защо не внимаваше, защо не го упази?" Мълчах смутен, потиснат, угризен и разбира се нищо не отговорих. Учителят си отиде. Аз останах още там поразен от станалото. След като малко се успокоих, погледнах дръвчетата наоколо и видях, колко голяма нужда имаха те, да им се оформят коронките. Защо този човек, не направи с тях това кастрене, а се спря на тази малка кайсийка, която имаше толкова хубава коронка? С тези мисли се разхождах до късно из поляната. Разрешение не намерих. Малко след тази случка, когато платих глоба от 360 000 лева, глоба съвсем несправедлива, спомних си преживяното около това дръвче. После и мен ме окастриха заради това дръвче.

Тогава, като търговец на едро, не бях спазил някакъв параграф на законите. Те идваха тогава един след друг. Не бях го спазил и ме глобиха 360 000 лв. А това беше голяма сума, с която можеш да си купиш един апартамент. Платих ги, какво да правя. Платих ги заради окастреното дръвче. Интересно е, че после този случай изплува в съзнанието ми, както бе в действителност. Значи аз стоя пред дръвчето и виждам, че идва един човек непознат. Ама идва и преживях чувството, като че е обсебен и изпратен от някакви демонични сили и идва право при мен. И докато се осъзная, извади ножчето, изкастри дръвчето и веднага си тръгна по обратния път. Ако беше някой от нашите приятели, щеше да се спре, да поговорим, да споделим нещо с него. А този нищо. Беше изпратен от демоничните сили да извърши някаква беля. Това беше 1940-1941 г.

Че има и се създава някаква връзка, между хората, растенията и животните, това съм имал случая да констатирам освен тази, за която вече казах.

Вкъщи имах лимон, който растеше в голяма саксия. През една година, неимоверно цъфнаха много цветове и всички завързаха плодове. Материалните ми работи вървяха много добре. Погълнат от много работа, аз не можах да се грижа за него. През зимата и поради нехайството на близките ми, той измръзна. Гледах го със съжаление и ми беше много мъчно за него, но късно. През пролетта на следващата година, цялото ми материално състояние беше конфискувано през 1951 г. Лимончето беше измръзнало през декември, а само няколко месеца след това - материално бях ликвидиран. А то не беше малко богатство, тридесет милиона лева. А това бе покупателната стойност на 30 двустайни апартамента в София.

Между нашите по-възрастни братя, имаше един много мил, симпатичен и предан наш брат. Казваха го **дядо Благо**. Той също живееше на Изгрева, в малка скромна къщичка. Един ден го слушах да разправя интересна случка: „Имах - казваше той вкъщи много хубав фикус, но понеже имах нужда от пари, реших да го продам. Знаех, че по това време

стойността на фикусите се определяше от броя на неговите зелени листа. Колкото повече листа има толкова по-скъпо струва. Станах една сутрин и слезнах в града при роднини, приятели, познати, за да го предложа за продан. Намерих му купувачи. Тръгнах си обратно за вкъщи, доволен от успешната сделка. Но, когато се прибрах и отидох да видя фикуса, за голяма моя изненада, намерих, че всичките му листа са окапали. Естествено, при това положение не можах да го продам и фикуса си остана вкъщи". Дядо Благо бе писател и редактор на детско списание „Светулка". Когато почина, Учителят влезе в салона за беседа и каза „Аз срещнах дядо Благо".

33. ЗАПАС

Още преди войната, от 1938 г. всички мъже у нас от двадесет години нагоре, до към 45-50 годишна възраст, минаха запасно военно обучение от по няколко месеца, като много от тях многократно бяха повиквани на такова обучение. През този период и аз получих повиквателна бележка, да се явя на преглед за да ме вземат запас. Тръгвайки от Изгрева, където живеех, не се обадих никому, нито даже и на Учителя. Из пътя срещнах една наша сестра - Йорданка Жекова, с която влезнах в разговор. Между другото й казах за моята повиквателна. Тя малко разтревожена отива на Изгрева и казва на Учителя за моя случай. Учителят спокойно я изслушал, усмихнал се и казал: „Николай няма да отиде сега запас, ще го върнат". Наистина, когато отидох на местопредназначението и по предписанието да се явя пред някаква военна комисия, останах изненадан от резултата на прегледа. Бях напълно здрав и доколкото разбирам с напълно нормални сетива и способности. Не знам защо, членовете на комисията ме гледаха, въртяха ме насам-натам и най-после отсякоха: „Върви си, свободен си". Защо ме върнаха, не разбрах. Всички, които бяха дошли там с тази цел, доколкото разбрах ги взеха? А само мен ме върнаха. Това беше 1941 г.

По-късно ме взеха запас в края на 1944 г. и стана много добре, защото се смени властта след 9.IX.1944 г., дойдоха комунистите и около Изгрева се развиха много събития и имаше големи опасности. По туй време бях в запас. Така, че минах тази бурна епоха, покрай 9.IX.1944 г. в казармата, като запасен войник, вън от София. Същото стана и с моя брат Стефан. Тъкмо след 9.IX.1944 г. е в запас. И както е запасен войник го пускат в отпуска. Точно по това време комунистите арестували командира му и го разстрелват. И казва ми Стефан „Ако не бях в отпуск щях да стана и да защитя командира си, понеже бе добър човек. И така, и мене щяха да разстрелят комунистите". А в туй време той е в отпуска.

Аз бях в запас от м. април до края на м. септември 1944 г. и после ни разпуснаха. До Изгрева имахме военен гарнизон и там командирът им искал да се противопостави на комунистите. Но нещо се разминало, нещо бе станало и така прибраха само командира, гарнизона остана. Ако командирът се бе разбунтувал, щяха да пометат с оръдията целия гарнизон и щеше да бъде покрай него унищожен и Изгрева. А тогава Учителят бе в с. Мърчаево.

34. ТОВА, КОЕТО ЗА ХОРАТА Е ТРУДНО, ЗА БОГОВЕТЕ Е ЛЕСНО

Един неделен ден, малко след девети септември 1944 г., отидох в село Мърчаево. Част от тревожните дни, около бомбардировките над София, Учителят прекара в това село и още не беше се прибирал на

Изгрева. В Мърчаево всякога имаше наши братя и сестри, особено през неделните дни. Разпиляни от страхотните и бурни събития, които преживяхме и преживявахме, беше приятно да се срещне човек със своите близки и да сподели с тях вълненията си. Между другото там се срещнах и със сестра **Йорданка Жекова**, която съдействуваше в дребни услуги на Учителя. В разговор с нея тя ми каза: „Учителят, като че ли иска да отиде на Изгрева". Аз веднага съобразих големите трудности, с които е свързано точно сега, едно отиване там. Разрушена София, движението на трамваите не беше още възстановено, пък и сега в този слънчев хубав неделен ден, движение, навалица, блъсканица, навсякъде претъпкано. Как ще се прекара Учителя през това гъмжило от Мърчаево до Изгрева? Това много сериозно ме разтревожи. Реших, ако наистина Той иска да отиде там, да изпратя по-малкият си брат Стефан, който беше дошъл с мене тук, да вземе от Княжево или даже от София лека кола, с която да закараме Учителя. Но дали ще намери такава и дали ще се съгласи шофьорът да дойде чак тук в това кипящо време, беше много сериозен въпрос. Но друго разрешение не виждах. За да бъда обаче сигурен в намеренията на Учителя, реших да отиде да го попитам. Похлопах на вратата му, влезнах при Него и го запитах, дали наистина иска да отиде на Изгрева. Той ме погледна и така ми отговори, че аз не можах да разбера, иска или не иска, нищо не разбрах от думите му. Бил съм всякога свободен пред Него, но не знам защо, този път почувствувах, че е неудобно да го запитам втори път или да искам пояснение затова, което ми каза. Излязох на двора малко смутен и седнах на пейката, която имаше там. Реших да чакам и ако тръгне, да го съпроводя и използувам всички възможности за да го улесня. По това време разполагах със средства и всякога носех в себе си достатъчно пари, които биха ме улеснили и при най-неочаквани изненади, ако въпроса стигаше до тях. Така, че в това отношение бях спокоен. Не мина много време, гледам Учителят излиза облечен, с шапка и бастун в ръка, и тръгва. Тръгнах и аз с Него. За мене нямаше съмнение, че отива на Изгрева. С Него тръгнаха и някои други братя и сестри. Вървяхме из пътя към Владая един до друг. Той беше мълчалив, съсредоточен и някак потиснат. Колкото пъти се помъчих да влезна с Него в разговор, особено по тъй бурно развиващите се събития, пълни за нас с изненади и неизвестности, които не само мене, но и за всички представляваха интерес, не успях. На всички мои въпроси Той отговаряше вяло и със символи, които аз не разбирах. Схванах, че за разговор момента не е подходящ. Млъкнах, ровейки с мисълта си, да търся светлина в непрогледния мрак на бъдещето. Така мълчаливи стигнахме до село Владая. Там вече, макар и на големи интервали, циркулираше рейсова кола до Княжево. Когато колата дойде и насъбралият се народ на малкото площадче, където тя спираше бързо я изпълни, последен се качи Учителя и аз след Него. В колата беше останало накрая, на последната седалка, едно местенце. Той седна там и скромно се присви, като се стараеше да заеме възможно най-малко пространство. Стоях прав до Него, гледах Го и се възхищавах, как едно тъй голямо величие приема с удоволствие, най-малкото и последното. Спомних си тогава, Неговите думи: „В този свят аз съм най-малкият". Имах един прекрасен урок на скромност. Стигнахме в Княжево и в голямото оживление, което имаше там, тревожно се заозъртах да търся някаква кола, която да ни откара през голямата навалица оттук през София на Изгрева. Погледът ми се спря на един симпатичен човек, облечен във военна униформа, застанал до една лека кола. Отидох при него с много малка надежда, за да го попитам, дали той може да ни откара до София или ако не може, то да ми посочи

възможността, за намиране на такава кола. Останах много приятно изненадан, когато той много любезно си предложи услугите да ни закара и чевръсто отвори вратата на колата за да влезнем в нея и се настаним. Седнах при шофьора, а Учителят и още един наш брат на задната седалка. Из пътя чувствувам как Учителят с мисълта си ме пита, дали имам пари за да платя, отговорих му по същият начин, че имам и с радост ще сторя това. Но този тревожен диалог престана, чак когато извадих от джоба си, турлото с банкноти, които имах. Разбрах, че Учителят знаеше, че имам пари, но искаше да провери моята готовност да заплатя с радост, две хиляди и петстотин лева, които шофьора ми поиска за услугата, които с радост му ги дадох после. Не знам кой беше измислил тази дума „турло", връзка банкноти свити на мамул, но тя беше добила популярност, всред стопанските среди по онова време и влязла в ежедневния ни речник. Стигнахме на Изгрева, през разрушена София, предоволен, от благополучното разрешение на този въпрос, който тъй много ме беше измъчил. С каква лекота боговете разрешават трудностите, които нас хората ни измъчват.

Фактически от село Мърчаево до с. Владая ходихме пеша. Аз и Учителят вървяхме напред, а след нас следваха братя и сестри. През цялото време Учителят говореше само със символи на моите въпроси за политическото положение в страната и света. Беше мълчалив и строг. Така пристигнахме във Владая. А от с. Владая до Княжево пътувахме с автобус. А от Княжево наехме такси, един военен облегнал се на лека кола. Аз се качих с Учителя придружен от брат Владо, руснака. Платих 2500 лв., а с тези пари можеше да се купи един мъжки костюм. Не бяха малко пари, но аз бях тогава богат.

35. НАПОЛЕОН БОНАПАРТ

По събитията, които човешкият род е преживял в своята история, много обичах да разговарям с Учителя. От тези разговори съм разбирал, че планетата Земя е предоставена на хората. Те сами ще трябва да оправят живота на нея и отношенията помежду си. Великите Бели Братя ще им помагат и съдействуват само в изпълнение на задачите, за идването на Царството небесно. Тук хората са, които ще трябва да направят от Земята една райска градина, в която да живеят те щастливо. В един такъв разговор стана въпрос за Наполеона. Учителят ми каза: „Наполеон беше изпратен от Бялото Братство с три задачи - да отнеме светската власт на папата, да премахне феодализма в Европа и най-после да направи съединени щати от държавите тук. С първите две задачи той се справи, но с третата той се провали. С това той не изпълни напълно възложената му мисия". Учителят е казвал, че всеки един план на Великото Бяло Братство, ще се изпълни, когато и да било. Ако един пратеник не го осъществи, то ще изпратят друг с тази задача, дотогава докато се намери пратеник, който да я изпълни. В хода на големите исторически събития и силите на доброто, и тези на злото, изпращат свои представители, на първите и отговорни места. Едните са за благословението на човешкият род, а другите - за да донесат разруха и страдания, от които пък хората ще се поучат.

Изминаха десетилетия и сега европейските държави се опитват да създадат европейски щати, но под друго име.

36. СПЕСТЯВАЙ ПО НЯКОЙ ЛЕВ

Като младеж следвах в университета, но поради оскъдни средства, трябваше през свободното си време и ваканциите да работя. Получавах добри пари. Но поради липса на чувство за пестеливост, средствата, които получавах се разпиляваха по начин, който и сега, след толкова години, не мога да си обясня как ставаше тогава това. Работех предимно по строежите, работата тогава беше по-скоро случайна, когато каквото намерех. Най-после след като приключих с университета, се залових на постоянна работа с редовна месечна заплата, като отговорник на един магазин за кожени изделия, на фабрикант от Габрово, който той беше открил в София. Познаваше ме и разчиташе на моите морални качества. Живеех на Изгрева, заедно с моя по-голям брат Борис в една от двете стаички на дървената къщичка, която ние пет души братя, сами си бяхме построили. Живеех безгрижно, тихо, спокойно, смятайки, че животът ми ще тече все така без промени и изненади. Моята майка, която живееше в Габрово, често ни идваше на гости. Една вечер, когато се прибирам от работа, гледам Учителят е в стаичката ни и разговаря с майка ни, която малко преди това отново ни беше посетила. Щом влезнах, Той прекъсна разговора с нея, обърна се към мене и ми каза: „Ти спестявай по някой лев". Аз се изненадах от думите му, тъй неочаквано отправени към мене и то за нещо, ненужно и неоправдано от начина, по който тогава можех да мисля. Затова Неговите думи се плъзнаха в съзнанието ми и не намериха място там. Аз работех и имах чувството на пълна сигурност, че съм един необходим за работата на моя работодател човек, тъй като моите морални качества и умението за тази работа напълно отговаряха на изискванията за тази длъжност. Затова не очаквах никакви изненади. Със заплатата, която получавах живеех добре и съвсем не намирах за нужно, да спестявам, да прикътвам по някой лев. Никак не можах да помисля, че само малко време след това ще дойдат много големи и резки изненади в моя живот. Така думите на Учителя, не намериха място в мене и аз продължих да си живея все така без грижа за утрешния ден, като изхарчвах всичко, което получавах. Не мина много време след тази случка и съвсем неочаквано, набързо, необмислено и неподготвен се задомих. Тази жена, с която се събрах имаше брат, който почна често да идва в магазина, където работех. Това направи лошо впечатление на моя работодател, който макар да имаше своя фабрика в Габрово, често идваше в София за да наглежда магазина. Той познаваше нейният брат, сега вече мой роднина, но в него виждаше един не дотам благонадежден човек, смятайки, че е способен, да ми повлияе, за да се почне една злоупотреба с имуществото в магазина, което ми беше поверил. Това безпокойствие и подозрение, виждах, че постоянно се разраства, но аз не намерих начин да го отстраня. Неочаквано за мене, то се изрази в едно решение на моят работодател, да ме уволни. Изчака бурният период за търговията на този род стоки, около коледните празници и Нова година и на първи януари 1938 г., като новогодишен подарък, аз бях освободен от работа. Посред зима, младоженец, без работа и пари. Още на другият ден почнах с най-голямо усърдие, да търся каквато и да било работа, но зима, мъртъв сезон, особено след празниците. Месец януари и февруари бяха най-мъртвите. Тогава още с почването на зимата, строежите се преустановяваха, а друга работа не можах да намеря. Два месеца подред в мъчително напрежение, немотия и оскъдица, непрекъснато от сутрин до вечер, ходех да хлопам, да търся изход, да мога да изкарам някой лев за най-насъщни нужди.

Тогава се сетих и разбрат това, което Учителят ми беше казал: „Спестявай по някой лев". Ако бях го послушал, нямаше да преживея така тежко, този мъчителен за мене период. На първи март същата година, аз бях отново на редовна работа, благодарение на един много мил и прекрасен наш брат. Но вече с една голяма мъдрост повече в себе си.

Имахме един наш брат, който беше общински съветник в Столичната община. Беше голям финансист и специалист по финансови въпроси. Обърнахме се към него за помощ. Този човек с неговото влияние, настани мен във финансовото управление с много дребна заплата. Преди да започна там, минава братът на Лулчев, наричан Андро и ме пита какво чакам: „Николай, 1500 заявления има за това място". Нищо, седя, чакам. Но този наш брат успя да ме настани и там престоях 10 месеца. По-късно се хвърлих в търговска дейност. По това време идва моя зет Юрдан Екимов, мъж на сестра ми Цанка, който беше откупил една фабрика за тъкачни платове. Каза ми „Николай, не е лошо да дойдеш и да помагаш". Искаше да ме направи търговски пътник. По онуй време всяка фабрика имаше търговски пътник. В България имаше 1500 търговски пътника, ходеха по градовете и предлагаха мостри на стоките, които произвеждат. И наистина аз отидох там, но се сдърпахме с него и аз го оставих. Тогава моя свако водеше за жена, сестрата на моята майка, на леля ми Донка мъжът. Казва ми „Николай, ела при нас, ще започнем търговия на едро". Аз отидох. Казваше се Христо Бойновски. Покани ме и синът му, който се казваше Димитър и имаше голяма амбиция да работи търговия на едро. Работих месец в техния магазин в Габрово. По едно време им казах, че трябва да отида в София и да видя семейството си. Дядоха някои мостри, та на връщане да обиколя някои градове и да взема поръчка за тонове платове. Минах през градовете, взех поръчките, върнах се в Габрово. А тогава след като изпратиш стоката след месец тръгваш обратно, за да прибереш парите. Отидох и прибрах парите. Аз отговарях за Южна България, защото моя свако имаше и друг търговски пътник за Северна България. И така почнах да пътувам.

Когато германците дойдоха в България през 1941 г. преминаха през България, тогава финансовият министър на Германия, рядко способен финансист, идва в България и на нашето правителство успява да вземе разрешение да печатат български банкноти. И като минаваха германските войски, всички бяха пълни с български банкноти и изкупуваха български стоки. Всичко се обираше и стоките изчезнаха. Връщам се един път в Габрово и моя стопанин ми казва: „Николай, няма смисъл да пътуваш. Тука идват хора, предплащат ми за стоката". И така, аз отново се намерих на улицата. Разтичах се, взех си разрешително и моят баща стана гарант за да мога да взема от няколко фабриканти стоки. Дадоха ми на доверие. Аз заминах в провинцията и продадох стоките. Върнах парите. И така се задвижи колелото да стана богат търговец. Германците бяха напечатали български банкноти, раздаваха ги на войниците си и те закупуваха българските стоки, които изпращаха в Германия, която беше вече във война с Европа. Германските войници не грабеха, а си купуваха с напечатани от тях банкноти. Така културно по германски и по европейски се извършваше грабежа. За броени месеци се обезцени българския лев и настъпи инфлация. Пазарът се напълни с банкноти. Тогава издадоха бонове от 5000, 10 000, 100 000 лв. и с тях се правеха по-едрите покупки.

37. МОРИЯ И ХУТ ХУМИ

След Първата световна война, човечеството въпреки, че беше преживяло безсмислието на егоизма, чудовищната лакомия, вкостенелите и назадничави идеи, че силният трябва да ограбва благата на мирния и работлив човек, за да живее охолно и безгрижно, за да командува и управлява. Имаше хора, които бяха проводници все още на тези идеи, те не знаят един велик и основен закон в природата, който беше изнесен от Учителя: „Всяка сила, колкото и голяма да бъде тя, щом като върши насилия и беззакония, ще дойде друга по-голяма, която ще я ликвидира". Историята по блестящ начин е показала правотата на този закон. Къде са великите империи на древността? Вавилонската, Персийската, Египетската, Римската, Империята на Чингис Хан и коя ли още не? Тези разбирания бяха хвърлили човешкия род, в една безумна кървава баня в която загинаха милиони хора, съпроводени с чудовищни разрушения, мъки и страдания. В човечеството след това се събуди подтика за търсене смисъла и порядките на този свят. Жаждата към нови идеи, нови мисли, нов живот, в едно по-ново, по-съвършено човешко общество. Всичко това създаде условията за раждането на ред идейни течения, които бързо намираха почва в жадния за нещо по-ново човешки ум. Едно от тях беше и Теософското движение, което имаше своето седалище в Индия. То намери добра почва у нас и неговите последователи пълнеха страната ни с преводна и оригинална литература, в която се излагаха идеите и схващанията на това движение. Между другото те прокарваха мисълта, че учението се ръковови и вдъхновява от двама велики Учители със свръхчовешки качества - Мория и Хут Хуми, живяли някъде в Хималаите, но не казваха къде, както и не се пояснявяше, дали тези Учители са във физически тела, или в някакви други, за каквито те в своята литература, тъй много говореха. Тела, които могат да се видят само от избраници. Образите на тези Учители, бяха отпечатани в картички в обикновен формат и се разпространяваха от последователите им. От гледище на естетиката, образите бяха безупречно красиви. От френологично гледище, напълно издържани, отговарящи на образи, имащи наистина изключително високи качества. Беше много приятно да ги гледа човек. Всякога, когато имах случая да правя това, съм се запитвал обаче, ако наистина това са великите създатели и ръководители на Теософското учение, защо тогава имаше смисъл, тези, които изнесоха първи пред света за това учение - Блаватска, Ана Безант, Ледбитър и други да издигнат и оповестят човека Кришна Мурти, като миров Учител, като един нов Христос. Щом като не един, а двама има? Този въпрос така остана в мене без отговор. Един ден, след като теософското учение, беше много нашумяло у нас, група братя и сестри се бяхме събрали в салона където се хранехме. Някой беше донесъл картичките с образите на тези Учители. Всички с голям интерес и оживление започнахме да ги разглеждаме, най-вече от гледището на френологията. Изведнъж както бяхме се навели над тях, вдигнах глава и гледам през прозореца на салона, Учителят да излиза от стаичката си. Веднага блясна в мене идеята, да отида да Го запитам за тях, какво Той ще каже. Грабнах картичките и право при Него. Пред Учителя, бях всякога свободен, естествен и непринуден. Показах Му картичките и казах: „Учителю, какво ще кажете за тези двама велики Учители?" Той ме погледна, усмихна се и каза: „Такива ще бъдат хората, след две хиляди години". Разбрах, това са идеалните образи на хора от далечното бъдеще, които образи много способен и с много разбиране художник беше дал. Върнах се при приятелите в салона, доволен от една

нова светлина, която Учителят ми беше дал. Въпросът, който си бях задал, получи своя отговор. По-късно научих, че известният и голям художник Рьорих е нарисувал тези образи.

Когато бяхме на ул. „Оборище" N 14 имаше един човечец, който предлагаше окултна литература. По-късно на Изгрева брат **Цоко Диков** изнасяше и предлагаше окултна литература за продажба. Не можеше да се препечелва тогава от продажба на книги. В селона имаше едно шкафче и там Цочо Диков Ракитски беше наредил някои книги и ги продаваше.

Бях закупил една книжка на Седир. В нея той пишеше за мъжът и жената. След като я прочетох с книжката отивам при Учителя - „Учителю, какво ще кажете за тази книжка? Той отговори така: „От 2000 години ние говорим за човешката душа, а не за мъжът и жената".

А сега Учителят даваше Новото учение, което ние не винаги разбирахме, какво означава това учение.*

38. КОНЦЕРТ

В нашите среди на Младежкия окултен клас, дойде един младеж, който както разбрах, беше следвал музикална академия във Виена. Казваше се **Киселков**. Той всякога носеше със себе си своята цигулка и единствената тема на разговор с него, беше музиката и цигулковото изкуство. По това време Учителят държеше своите беседи в салона на улица „Оборище" N 14. Беседите бяха в сряда и петък вечер, за школите, а в неделя за всички от 10 часа. Много често, когато Учителят излизаше на малката катедричка, от която говореше, носеше със себе си своята цигулка. Тогава ни свиреше чудни мелодии и песнички, които ние разучавахме. Една сряда, Той също дойде със своята цигулка и след обичайната молитва се обърна към Киселков и го покани да отиде при Него с цигулката си. И двамата отвориха цигулките, настроиха ги и почнаха да свирят. Нещо вълшебно беше то, едни бързи вариации, много подобни на тези, които Паганини е създал. Никога дотогава не бях виждал и слушал Учителят да свири така, нито пък съм слушал такава музика. Дуетът продължи доста време и двамата след като спряха, затвориха цигулките и Учителят започна своята беседа. На другата сряда се повтори същото. Пак извика Киселков и отново зазвуча вълшебната музика. Тези два концерта оставиха в мене много дълбоки следи и често си мислех за тях, когато слушам музика. По това време, често ходех на концерти, давани от знаменитости на цигулковото изкуство. Но никога не чух от тях музика, която да остави такива следи у мене. Един ден, след като беше минало достатъчно време от това събитие, група приятели сме се събрали около Учителя и стана въпрос за музиката. Близо бях до Него и му казах, след като използувах една малка пауза: „Учителю, такава музика, каквато чух от Вас и Киселков в салона на ул. „Оборище" N 14 преди да почнете лекцията си на Общия окултен клас, не съм чул никога след това". Той ме погледна и ми каза: „Ти ще имаш възможност да чуеш и по-хубава музика от тази, която тогава си чул, но този който свиреше с мене не беше Киселков". Това ме изненада и разбрах, какво искаше да каже Учителя с това. Още тогава реших да намеря Киселков и да го запитам, как той е преживял този концерт и какво той ще каже за него. По това време този наш приятел се беше оттеглил от Братството и не го виждах да идва при нас. Много често обаче, сутрин като отивах на работа го срещах на една от Софийските улици, да носи мляко и други продукти, разбрах, че се беше задомил. Още на следната сутрин, след разговора с Учителя го срещнах. Много се зарадва като му се обадих. Поразговорихме се малко

** В „Изгревът", том I, стр. 507-510 този случай е поместен с допълненията дадени от частните разговори на Николай Дойнов със съставителя на „Изгрева". Тук го поместваме с негови допълнения взети от магнетофония му запис.*

по обичайните за такива случаи теми и след това му казах: „Помниш ли концерта, който дадохте с Учителя в салона на улица „Оборище", преди беседата му?" Той ме погледна с изненада, замисли се, дълго мисли, явно беше, че ровеше в съзнанието си за тази случка и най-после ми каза: „Николай, аз нищо не мога да си спомня за такъв концерт". Разбрах, помълчахме още малко, сбогувах се приветливо с него и си отидох на работа, мислейки все за този случай. Наистина, той нищо не можеше да си спомни, затова изключително събитие, защото не е участвувал в него.

Вероятно Учителят бе извикал някое висше същество, музикант по дух, то беше влезнало в него и свиреше чрез пръстите му. А Киселков беше много симпатичен човек, много добър цигулар, следвал в музикална Виена и се беше прибрал в София. Разбрах по-късно, че е от Варна. Повече не се срещнах с него. А като си припомня как пръстите му играеха живо по струните и какъв звук излизаше от неговата цигулка, и от тази на Учителя още ме побиват тръпки от необикновеното въздействие на тази необикновена музика.*

39. ВСЯКА РАБОТА ПО ВСИЧКИ ПРАВИЛА

Големият салон на Изгрева, в който Учителя щеше да държи своите беседи, беше готов към края на лятото на 1927 г. Дойде и есента, и първите признаци на идващата зима бяха налице. Трябваше да се помисли и за отоплението на салона. По това време за отопление на помещения се използуваха печки тип „Перник", които горяха само с дърва и въглища, друг начин нямаше. Старшият брат - домоначалникът Петко Епитропов, докара една голяма печка от този тип и кюнци, а ние младите трябваше да я поставим. Точно в този момент, ми се наложи да отида по важна и неотложна работа в града и затова помолих някои братя, които имаше там, да поставят те печката и кюнците. Върнах се едва привечер. Гледам печката поставена, кюнците наредени, но братята посърнали, бяха унили и седяха с наведени глави приклекнали вън пред салона. „Какво има, какво е станало, поставихте ли добре печката?" Запитах ги бързо аз. Защото разбрах, че нещо се е случило, най-после един от тях хленчейки каза: „Абе, то я поставихме, поставяхме я цял ден. Но Учителят идваше и все беше недоволен от поставянето й". От многото случаи, които съм имал при работа с Учителя, всякога съм разбирал, че Той държи всичко да се върши най-прецизно и безупречно, без никакви пропуски, по всичките правила да бъде, както Той често обичаше да казва. Разбрах, че братята са направили някакъв пропуск, без да могат да разберат затова. Влезнах в салона, внимателно разгледах печката и наредените кюнци и видях, че един от кюнците е неправилно поставен, обърнат е, и че ще пуши оттам, щом се запали печката. Те много пъти са ги слагали, но не са могли да забележат грешката си, която на пръв поглед беше незначителна и мъчно уловима, затова всякога са ги поставяли с тази грешка. - „Дайте да свалим кюнците им казах аз". Поправихме грешката, поставихме отново кюнците и когато всичко беше готово, Учителят влезна в салона. Изправих се пред Него и зачаках спокойно. Една топла усмивка грейна на лицето му и с мек, тих глас каза: „Сега е добре". След това като посочих грешката на приятелите, които бяха вече ободрени и радостни, че този път успяхме, всички с усмихнати лица промълвиха: „Толкова малък пропуск, а цял ден ни измъчи". За ученика малките и големите пропуски са еднакво важни.

**Този случай е публикуван в „Изгревът", том I, стр. 492-493*

40. БАСТУНЪТ

През учебната 1930-1931 г. бях назначен като учител в новооткритата прогимназия на село Желява - Софийско. Учителствувах само една година. Селото е отдалечено от София, на около 25 километра и нямаше никаква връзка с града. Подбалканската линия се строеше и щеше да мине само на пет километра от селото, но не беше още готова. Връзката с града се осъществяваше, пешком, със случайни каруци или по железопътната линия за Пловдив, като се използуваше гара Новоселци, сега Елин Пелин и оттам 17 километра път пешком до Желява. Аз използувах най-често влака до Новоселци, когато исках да отивам до София, а това правех често, почти всяка събота, за да мога да посещавам неделните беседи, да се видя с Учителя и с приятелите. В неделя вечер се връщах обратно. Влакът от София тръгваше късно, мисля, че беше след 21 часа, пристигаше в Новоселци към 22 или 23 часа и оттам пешком към селото. Пътят за Желява минаваше през село Столник, където имаше много свирепи кучета и през нощта цялото село екваше от техният вой. Още през първото ми минаване разбрах, че ще трябва да нося със себе си бастун. На следващата седмица, когато отново дойдох в София, едва в неделя късно, малко преди да си тръгна за селото, се сетих за бастуна. Помислих малко и реших да отида при стенографките, да попитам дали те нямат или да ми посочат възможност, за набавяне на такъв. Поради малкото време, с което разполагах, не можах да отида другаде. Стенографките, три сестри, живееха и работеха в една оригинално направена полукръгла дървена къщичка в рядката горичка, непосредствено до поляната, където си правехме утринните упражнения. Освен своята работа, да дешифрират и коригират беседите на Учителя, които се пущаха за печат, те играеха ролята и на информационно бюро. Бяха осведомени за всичко, защото всеки, който идваше на Изгрева, особено приятелите от провинцията, първо отиваха при тях за всестранна информация по всякакви въпроси за живота тук, а те пък от своя страна, да приемат новините от външния свят, което нещо беше естествено. Тази осведоменост, им даваше възможност при разни нужди на приятелите да им бъдат в услуга, което нещо правеха с най-голямо удоволствие. Като влезнах при тях, те си работеха, както всякога върху стенограмите, но се малко изненадах, че Учителят беше там. Пред Него не се смутих, за да кажа за целта на моето посещение. Попитах ги дали нямат да ми услужат с някакъв бастун. Отговориха ми, че за съжаление нямат и не могат да ми кажат откъде мога да си взема. Учителят слушаше и когато свърших, и си взех сбогом с Него, Той нищо не ми каза, но ме погледна с особено изражение. Нямах време да търся другаде и вечерта тръгнах от София без бастун. На гара Новоселци, стигнах късно някъде след 22 часа и от влака слезнах само аз. Влакът замина и гарата опустя. Тъкмо да поема пътя за селото, гледам един селски бастун подпрян до една от постройките там. Огледах се да видя, да не би някой да го е забравил, но нямаше никой, цареше пълно безмълвие, защото и чиновниците се бяха прибрали. Поозърнах се още малко и взех бастуна, пратен ми от Небето, за да си услужа, като разбира се сетих за израза, който имаше лицето на Учителя, при сбогуването ми с Него и разбрах смисъла му. Благодарих и дълго мислех за вниманието, което Той имаше към всички нас и за най-малките ни нужди. Когато минавах този път през село Столник, свирепите кучета, имаше от какво да се респектират. Съжалявам, че не го запазих този бастун за спомен от тази случка.

41. ДАФИНКА

Между нашите сестри имаше една нова, с много деликатна физика. Казваше се Дафинка, беше болна неизлечимо. Намери се, че предимствата, които Изгревът има в климатично отношение, ще са от голяма полза за нея. Тези, които й бяха по-близки вземаха грижата и и направиха малка дървена къщичка по-настрана. Аз не бях така близък до този случай, за да знам нито причините за нейното заболяване и защо тя не може да оздравее. Един ден чета за изпит в стаята си, а единият ми крак, зачервен, подут силно ме боли и не ми даваше спокойствие да се занимавам. Чудех се какво да го правя, а не обичах да безпокоя Учителя за такива случаи. Досадната болка все повече и повече се усилваше. В този момент някой почука на вратата ми. Отварям и пред мене застава сестра Василка от ул. „Опълченка" N 66, която беше плетачка, едричка и много симпатична, предана наша сестра. „Брат Николай, обърна се тя към мене, сестра Дафинка почина и Учителят каза, някой да се погрижи за нейното погребение". Василка си каза урока и си отиде. Знаех, че уреждането на такива случаи, по това време, беше съпроводено с много ходене. Нямахме нито ние, нито пък наблизо телефон, а за използуването на някакви превозни средства не можеше и да се мисли. Оставаше само с ходене, да се урежда всичко. А как с този болен крак ще ходя и то толкова много? Озърнах се да видя дали няма някой друг брат, който да ме замести. Нямаше. Реших, че макар и да се влача, аз трябва да тръгна. Поумих и си помасажирах малко крака преди да се обуя и чудо, библейско, отока спадна, тревожният червен цвят се махна, а болката съвсем изчезна. Кракът ми беше вече здрав. Скочих и полетях към града, за изпълнение на задачата. Там от служба на служба, уреждах формалностите. Най-после, трябваше да отида на гробищата в село Орландовци, за да поръчам да дойде катафалката, която да прибере тялото. Дотам също отидох без да ползувам превозно средство. След като се срещнах със съответния чиновник и му дадох необходимите указания, помолих го няколко пъти, да прати катафалката веднага. Той беше любезен, симпатичен човек и обеща да изпълни молбата ми. Доволен, че свърших благополучно, бързо и акуратно възложената ми задача, тръгнах обратно за Изгрева. В характера ми беше, всяка работа, която имам да изпълня, да стане без отлагане и по възможност по най-бърз начин. Този метод прилагах при всички случаи. Приложих го и сега, без да признавам приетите от обществото порядки, нито пък съм мислил да се съобразявам с тях, пък и не ги и познавах за такива случаи. Моята мисъл както всякога, така и тук, се ръководеше от очевидността и последователността. Щом като Дафинка е починала, какво оставаше? Тялото й по-скоро да се хвърли в трапа, като вече напълно непотребна вещ. Движех се енергично, пък и млад, пълен с живот, исках да стигна навреме, преди колата, за да мога, ако има нужда да помогна с товаренето. Стигнах до Орловия мост, при езерото с рибките и тръгнах пряко, по една неоформена пътека, която минаваше покрай обсерваторията, там където е сега плавалнята. Тъкмо навлязох в гората, изведнъж изгубих възможност да се движа. Силите ми някак изчезнаха. Почувствувах се като балон, който бързо се изпразва. Едва можах да се присвия до един бор. Нямах никакви болки преди или каквито и да било признаци за нещо нередно в моя организъм. Никаква тревога не ме вълнуваше. Така седях може би половин или един час. Изведнъж, почувствувах как бързо се изпълвам със сила. Балонът се наду до крайни предели и аз хукнах към Изгрева. Когато стигнах там, пред мене е отново сестра Василка. „Какво стана?" - тревожно запитах, чувствувайки се

виновен за моето необичайно закъснение. тя говореше спокойно и с мек тембър ми каза: „Брат Николай, катафалката дойде и ние казахме на Учителя, но Той каза тя да дойде отново утре, защото сестра Дафинка, още не се е излъчила". Спрях се смаян и със страшно угризение. Сега разбрах, това което се беше случило в гората и защо то е станало. Учителят ме беше спрял там. Иначе щях да дойда и без да питам никого щях да я натоваря на катафалката, на гробищата и оттам направо в трапа. Порядките и церемониите, нито ги знаех, нито ги зачитах. Важно беше за мене, задачата да се свърши бързо и без отлагане. Сега разбрах каква грешка и какви непознати за мене беди щях да допринеса за милата Дафинка. Навел глава, с мъка в душата и радост от избягнатото, се прибрах в стаята си. През този ден бях преживял две библейски чудеса.

Първото чудо бе с крака, зачервен, подут и ме болеше, че не можех от болка да чета. За минута оздравя, понеже Учителят ме освободи от него, за да свърша една работа. А разстоянието от Изгрева до Орландовци съм вървял пеш, като се върнах също пешком. Дафинка Доганова беше от гр. Варна. Веднъж бяхме поканени на гости в бараката на Мария Тодорова и Дафинка беше там. Трябваше да се приберем. Трябва да придружа Дафинка. Аз до този момент никога не съм хващал някое момиче или жена под ръка, и чувствувах, че трябва да я подкрепя понеже е много слаба. Тогаз и казвам: „Дафинке, я ме хвани за лакътя". Тя после това беше споделила с Паша и другите, и кой как ме срещне ми вика „Я, хвани ме за лакътя". Беше мила и симпатична сестра, следваше тук в университета.

42. АТОМНАТА ЕРА

През пролетта на 1942 г. имах предприятие за търговия на едро. Един ден след обед, както седях в магазина си, в мене се породи непреодолим подтик да отида на Изгрева. Времето беше подтискащо, облачно, но това не ме спря да отида. Като стигнах горе, при трапезарията и големия салон, където обикновено се срещахме, нямаше никой. Поседях в очакване, но никой не дойде. Изправих се пред вратата на големия салон и се загледах в далечината, като мислех и търсех оправдание на този подтик за идването ми тук, породил се така неочаквано в мене. Заключих, че идването ми тук е било напразно. Нито можех да се видя с някого, нито пък да свърша нещо. Свикнал съм да търся всякога оправдание на изразходваното време. В този момент вратата на стаичката на Учителя се отвори и Той излезна навън. Обърна се към мене, вдигна ръката си и ми каза със спокоен, ясен, изразителен глас: „Помни, такъв велик ден на сте имали". Аз го погледнах и се изненадах от израза на лицето му. Никога преди това не бях го виждал такъв. Приличаше на някакво неземно същество, идващо от някакъв далечен мир. Очите му отразяваха светлина идваща от безпределна дълбина. Той всякога ходеше с добре вчесана коса, но този път, беше някак бухнала и малко разрошена. Всичко това ми направи толкова силно впечатление, че никога през живота си не можах да го забравя. След като ми каза тези думи, Той се прибра. Този път имах чувството, че не трябва нищо да питам за пояснение или да говоря нещо. След като Учителят се прибра, поседях още малко, изненадан и възбуден от това, което беше станало. Какво ли не ми минаваше през главата. Но имах чувството, че някакво голямо, епохално събитие е станало в света. По това време, ние и целият свят, хората по света искаха мир. За едно нещо копнееше цялото човечество - МИРЪТ. Това мислех си аз, ще бъде най-голямото събитие, което можеше да стане. Денят, в който щеше да

има мир, щеше да бъде най-великият ден. С тези мисли си тръгнах към къщи. Още щом се прибрах и се залепих до радиото. Тогава почти редовно слушах чуждите станции за новини. Прилепих ухо и заслушах, за голяма някаква новина, но нищо, война и само война вилнееше по света. Навсякъде около нас, война и никакви признаци за нейното спиране. На другият ден, със същото усърдие, въртях копчето на радиото, но нищо. Нищо успокояващо. Срещнах се и с някои приятели, и с възбуден интерес ги разпитвах, дали пък те не знаят или не са чули нещо интересно, някоя голяма новина, за края на този сатанински танец върху гърба на хората. Но за съжаление, всички отговаряха отрицателно. Демонът широко размахваше своята коса и помиташе човешките глави, като носеше навсякъде ужаса на ада.

Минаваха дни, седмици, месеци и години даже, но мирът най-желаното нещо за хората, не идваше. В моето съзнание обаче, тази случка се запечата като клише. Тези думи на Учителя, този израз на лицето му, тази дълбочина на погледа, търсеха своето оправдание. Когато светът през 1945 г. беше разтърсен от атомните бомби над Хирошима и Нагазаки, вниманието на хората и по-специално на по-събудените в интелектуално отношение хора беше приковано към нов свят. Излезнаха по книжарниците, първите популярни трудове, в които се разказваше за чудовищните възможности, които се крият във веществото, грамадната сила, заключена в онази частица наречена Атом. Малкото равенство от три букви $E=MC^2$ написано от ръката на един гениален човек, слезна от отвлечените математични изрази и доби реален, полезен и напълно практичен израз готов да помогне на хората. Разбира се, че веществото е кондензирана енергия, само един грам, от което и да е вещество заключва в себе си, двадесет и пет милиона киловатчаса енергия, толкова, колкото енергия може да даде най-голямата тогава в света, водноелектрическа централа в продължение на десет часа. Всички събудени хора, с интерес и жажда се нахвърляха, върху всяка книга, върху всеки труд, който третираше въпроса за атома. Съвсем пресилено, един журналист по това време беше отбелязал, че всяка книга заглавието, на която започваше с буквата „А" се разграбваше моментално. Излезна наяве, че една група хора, ярки представители на човешкият род, дълбоко са проникнали в битието и са могли до открехнат завесата към един нов свят, свят на първичните сили в природата. С голяма жажда се нахвърлих и аз, за да изучавам този нов буден свят, свят на микрокосмоса, велик и необятен. Могъществото на елементарните частици, тяхните свойства, да проникват навсякъде и да правят чудеса, за които ние сме още слепи. В една от тези книги тогава ми попадна следният израз: „През пролетта на 1942 г. известният американски физик Енрико Ферми по произход италианец бомбардирайки атома на Уран 235 с неутрони можа да осъществи разпадането на веществото чрез верижна реакция и с това атомната енергия беше в ръцете на човешкия род". Прочитайки тези редове, то цялата случка, която преживях през пролетта на 1942 г. пред салона с Учителя намери своя отговор. Тази случка седеше у мене, всякога като ребус, който чакаше своето разрешение, висеше над мене и ме потискаше. И ето, с прочитането на тези редове, аз разбрах, за какво е бил този велик ден. През този пролетен ден великият разумен свят даде възможността на човешкия род да се докосне до още едно грамадно благо на Бога. Могъща и неизчерпаема сила. Дано човечеството използва тази сила, само за неговото добро. До този момент, 1970 г., човешкият род се е въздържал да се хвърли в сатанинска схватка, възпиран от неограничените възможности на тази сила. Че наистина това е така личи

от изказването на английския министър-председател Мак Милан по онова време, написано в нашите вестници преди години. Той казал: „Ако, ние имахме само обикновеното оръжие, то отдавна щяхме да бъдем във война..." Ясно е, че атомната сила е възпирала човешкия род от ново безумие. Но имам разбирането, че ако човечеството не поумнее и се хвърли в една кървава баня, това ще бъде и последната война на планетата Земя.

Спомням си за едно изказване на Учителя, че ние отиваме при него и го занимаваме с посторонни въпроси и обикновени човешки неща, „А в този момент в света се извършва много важно събитие за историята на света и аз трябва да присъствувам там и да му дам насока". Тогаз Учителят излезна, вдигна ръка и с показалеца напред, и каза: „Такъв велик ден не сте имали".

43. ОСАТА

По обед в един горещ летен ден се прибирам в къщи. Гледам в съд с вода, поставен на слънцето да се дави една оса. Исках да й помогна, да излезне от това положение и затова си послужих, за да я извадя бързо, с първия предмет, който ми попадна в ръка. Беше малко кръгло огледалце. Поставих огледалцето пред осата. Тя бързо мина по него и още по-бързо ме ужили по палеца. След малко ме засърбя ужиленото място, скоро този сърбеж почувствувах навсякъде. По тялото ми излезнаха жълти петна, които бързо растяха. Не можах повече да стоя прав. Легнах на легло, а близките ми изплашени отидоха при Учителя, да му кажат за случилото се и да искат от Него помощ. Уплаших се и аз, още повече наскоро бях чел за един владика, починал от ужилването на една пчела. Учителят посрещнал близките ми и им казал: „Няма да му е нищо, дайте му топла вода да пие". Пих топла вода, почувствувах облекчение, а малко след това, бях вече напълно здрав. Когато се ободрих напълно, отидох на поляната, където си играехме гимнастическите упражнения. Гледам Учителя е там. Като ме видя усмихна се, приближи се към мене и ми каза: „Ти малко се уплаши, знаеш ли какво значи това?" - „Не зная" - отговорих аз. „Това значи - продължи Той, че ти не трябва да даваш път на злото". Изводът бе, че на тази оса не трябваше да давам път, трябваше да си остане във водата. Замислих се и си спомних един разговор, който съм имал с Него: „Когато човек има да разрешава някой въпрос, то и бялата и черната ложа му дават своите препоръки. Той е свободен да избира. Избере ли препоръките на доброто, злите агенти се оттеглят и човек остава да се проявява под влиянието на добрите сили. Не давай път на злото! Пазете се от препоръките на тъмните адепти, защото без да се усетите те ще ви заробят".

44. ПОБЕДИТЕ НА ГЕРМАНИЯ ПРЕЗ ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

По време на най-големите успехи на Германия, през Втората световна война, преди да почне похода си в Русия, срещам Учителя, беше тръгнал към полянката. Започнах да му разправям за тези успехи и изгледите, които се очертават и се лансират за блестящия изход и бъдеще, което се очертава за Германия. Той ме погледна не ми каза нищо, но по лицето му се появи една такава изразителна гримаса, че аз веднага разбрах, че това няма да стане и че Германия ще претърпи провал.

Учителят се намръщи и лицето му придоби особен израз. Много пъти при моите срещи с него ще даде повече израз на лицето си или нещо няма да ми каже. И тогава аз по израза на лицето му, по маниера на движенията и жеста го разбирах какво иска да ми каже. Не, че имах някакви ясновидски способности. Не. Това бе вътрешно разбиране.

45. СВЕТИ НИКОЛА В РУСИЯ

От всички светии в Русия преди революцията, както разбирах, на най-голяма почит всред религиозните беше свети Никола. Един ден по време на сталиновския режим, ме среща Учителя унил, тъжен и ми каза: „Николай, Николай, твоят патрон е на голямо изпитание в Русия". Разбрах, тогава, че православието там и въобще религиозните бяха на голям тормоз. Така Свети Никола беше детрониран в Съветска Русия.

46. БАГАЖИТЕ, КОНЕТЕ И СВОБОДНИТЕ МИ РЪЦЕ

За отиването ни на Седемте Рилски езера, за което нещо по-нататък ще се каже, отначало минавахме през **Сепарева баня** и **хижа „Скакавица"**. Точно под хижата има баир много стръмен, по който до хижата почти нямаше пътека, само някакви следи от такава. Това място беше най-трудното за конете, натоварени с багажите. Натоварените коне на малка дистанция вървяха пред нас, една не голяма група, в която беше и Учителя, братя, сестри и аз. Някои от сестрите си носеха малко ръчен багаж. Моите ръце, бяха свободни, нищо не носех в тях. От добро чувство, няколко пъти посягах да поема ръчния багаж на някоя сестра, но Учителят така ще направи, че аз не успявах. Това ме изненадваше, не можах да си го обясня, но го приех и повече не правих опит. Като стигнахме точно до този баир и конете почнаха да го изкачват, те не можеха да вървят другояче, освен с един лек скок с предните си крака. При този скок, обемистият багаж, вързан на самарите се залюляваше и заедно със самарите падаше. Янко, нашият опитен коняр, го нямаше и беше изпратил двама свои роднини, да изкарат с конете багажите. Те уж опитни, но в случая, не бяха имали опита и умението в пренасяне на багажи от такъв характер, обемист, „авале". Конете един по един събаряха багажите със самарите и плахо се озъртаха, готови да се подплашат. Стигна се до тревожно положение. Аз бях най-близо до конете и разбрах причината за тези провали. Тя беше в това, че долните колани на самарите не бяха добре притегнати, бяха хлабави. Конярите почнаха да ругаят конете. Аз изтичах до тях и им казах: „Спрете конете, те не са виновни, вие сте виновни. Да се затегнат долните колани на самарите!" им наредих аз. Спряхме всички коне. Тези, които бяха съборили багажите, най-напред претоварихме отново, като здраво притегнахме, тези долни колани на самарите. Такова притягане направихме и на останалите коне. Така реорганизирани, те тръгнаха отново, но никакво произшествие не стана повече. Те изнесоха багажите догоре леко и без каквито и да било неприятности. Горе пред хижата беше Учителят, погледна ме и по леката му усмивка разбрах: „Видя ли, защо трябваше да ти бъдат ръцете свободни!" Оттам до бивака на второто езеро, аз бях неотлъчно до конския керван. Стигнахме там благополучно без произшествия.

Така през цялото време Учителят правеше да ми бъдат свободни ръцете. Този керван беше на десет коня. Ние тръгвахме от Сепарева баня нагоре през Паничище и по една едва видима пътека до хижа „Скакавица".

А от София до Сепарева баня пътувахме с камиони или с рейсове. А първият път, когато отидохме, пътувахме с влака от София до Дупница. Багажа го натоварихме и го таксувахме, като багаж, стигнахме, разтоварихме го, наехме камион да го закара до Сепарева баня, а хората тръгваха пеш след нас. В Сепарева баня се разтичвахме да търсим магарета и коне, да пренасят багажа срещу заплащане. По-късно се намери този Янко, който имаше десет коня, които се занимаваше с прекарване на дърва от горите.

По-късно **Славчо Печеников** проучи и друг път - през Самоков, Говедарци, Гюлечица до хижа „Вада" стигаха камионите с багажите. Там на хижа „Вада" ни чакаха вече конете на Янко, изкачваха багажа до „Седемте езера".

А причината за прехвърлянето бе следната. Една година сме стоварили багажа си от камионите, търсим коне от Сепарева баня, а те се бяха уговорили да ни искат двойно за превоз от предходната година. Казахме на Учителя. Той бе ядосан и каза: „Платете им, но друга година ние оттук няма да минем". Затова бе потърсен друг път през Говедарци. А Янко бе много хубав човек, с изработено правилно лице и се отличаваше от своите роднини. Приехме го като брат, а той ни считаше за братя.

47. ДОМАШНАТА ПОМОЩНИЦА

Известно време бях търговски пътник на един ангросист в Габрово. Нашата задача беше да ходим из провинцията, в градовете и по големите селища, да взимаме поръчки от търговците и занаятчиите там и след като се изпрати поръчаната от тях стока, минавахме, обикновено след месец за да инкасираме сумите по тъй изпратената стока. Сумите носехме в себе си с чанта и при възможност ги привеждахме на нашият стопанин. Беше ми се родило първото дете и понеже нямах близки, трябваше да се търси помощник, да го гледа, тъй като и жена ми беше на работа. Отидох на съответното място, където се наемаха такива, в София имаше такова едно място. Взех едно момиче и го заведох в къщи. Запознах го с обстановката и задачите, които има да изпълнява. Ние всички след това отидохме на Изгревската поляна. През този ден имах в чантата си събрани доста пари, които не можах да приведа на моя стопанин, чантата бях оставил вкъщи. На поляната беше и Учителя, заобиколен от приятелите, с които разговаряше. Прилепих се и аз да слушам разговора. По едно време Учителя нещо тревожно почна да ме гледа, поседях още малко мислейки, че е просто така, но когато този тревожен поглед не престана, оставих домашните, с които бях и се затичах вкъщи. Домашната помощница я нямаше, избягала като ме видяла, че идвам. Пот ме изби докато отида до мястото, където бях оставил чантата с парите. Слава Богу тя беше там. Като се съвзех разбрах, че тя е могла да задигне само един дамски часовник и някои дреболии. Какво щях да правя, ако беше задигнала чантата, в която имаше значителна сума. Нямах мои пари, за да ги възстановя и как щях да се оправдавам? И този път Учителят ме спаси от голяма беда.

48. КРУШИТЕ

Салонът, в който Учителят държеше своите беседи и салона, в който се хранехме при неблагоприятно време бяха разположени под прав ъгъл и пред тях имаше засадени, облагородени лещници и една дюля с разкошна корона. Под тези дървета, с много добре оформени корони,

братята бяха направили дълги маси, на които се хранехме при хубаво време. Един обед съм седнал до Учителя, раздадоха за десерт едри жълти круши. Пред Учителя сложиха от тях в една чиния. Той взе една круша, отряза парче и ми го подаде. Като го изядох ме попита. „Хубава ли е крушата?" Отговорих Му, че не ми харесва, кисела и стипчива е. След това от същата чиния, Той взема друга круша, отряза и от нея парче и ми го подаде. Тази круша беше сладка, ароматна и се топеше в устата като крем. Когато ме запита за нея, аз разбира се му отговорих, че е много хубава. Погледна ме тогава, подаде ми цяла круша и ме попита: „Знаеш ли, защо едната беше кисела и стипчива, а другата с толкова приятни качества?" Отговорих Му, че не зная. Тогава се усмихна Той и ми каза: „Киселата и стипчивата е получила повече от влиянието на Земята, а крушата с приятните качества е получила повече от влиянието на Слънцето". Спрях се замислен и му казах: „Нима и растенията получават влиянията на космичните сили на нашата Слънчева система, представители на които са Слънцето, Луната и планетите от Слънчевото семейство, така както се приема от Астрологията?" Да, разбира се - отговори Учителя. Разбрах, че и растенията приемат влиянията, както и хората. Но не зная дали някой ще направи астрологическа карта на някоя круша.

49. ШВЕЙЦАРИЯ

Един топъл ден, след работа се прибирам от града и както всякога пристъпих да седна на една от пейките пред салона, където обикновено се събираха братя и сестри, разговаряхме по грижите и събитията на деня. И пък Учителя, много често идваше при нас и с това се създаваха условията за много интересни, смислени и полезни разговори. Гледам, Учителят беше седнал на една от тях и тихо разговаряше с една сестра. Разбрах, че разговора е от частен характер и затова седнах малко по-настрана на пейка от съседна маса. В този момент при мене дойдоха още няколко братя и много тихо подехме разговор. Малко след това, от града дойде при нас още един брат. Тъкмо седна и почна да говори, гледам сестрата, която разговаряше с Учителя, си отиде явно разговора беше привършил. Учителят обърна глава към нас и се заслуша в разговора, който братът от града беше започнал. Този брат каза: „Аз съм назначен, като търговски консул в Швейцария. Там ще имам достатъчно време, за да проуча въпроса, който отдавна ме вълнува за тази страна. В Швейцария живеят три народности: италианци, французи и германци. Искам да си изясня, поради какви причини, защо и как така, тези три народности живеят вече столетия наред в мир и разбирателство. Там ще имам достъп до всички библиотеки и ще мога да ползувам богата литература по историческите и социални въпроси, още от най-стари времена, за да мога да дам напълно изчерпателен и научно обоснован отговор на този въпрос". В този момент погледнах към Учителя. На лицето му беше грейнала усмивка показваща чувството на съвършено погрешният и безрезултатен път, по който този брат, беше решил да търси разрешението на този въпрос. Аз отново погледнах Учителя, очаквайки да посочи пътя към неговото разрешение. Този негласен диалог беше мигновен.

Учителят се обърна към брата и каза: „Из книгите в библиотеките, разрешението на този въпрос вие не ще намерите. Тези три народности живеят в мир, разбирателство и братски отношения, защото на Монблан има седалище на Бялото Братство. Благодарение на тяхното влияние, злото не може да се промъкне между народите там и да внася смут и

раздори между тях". Всички се спогледахме с приятна изненада от неочаквания, кратък, ясен и убедителен отговор, който Учителя даде. Братът въздъхна с облекчение, че се отърва от необходимостта, да се задълбочава и рови в прашасалите томове в библиотеките, една доволна усмивка грейна по лицето му.* Разбира се, всеки ще схване, че не става въпрос за седалище на разумни същества, облечени във физически тела като нашите. Мисля си след това: Нима не биха могли да живеят така и всички народи по лицето на Земята, в мир и разбирателство, както тези три народности в Швейцария? Тази страна е дадена от Разумният свят, като модел за съвместно съществуване на различните народи. И човечеството трябва да се поучи оттам.

50. ОТКАЧЕН ОТ ВЪЖЕТО

При многото случаи и то най-вече, когато съм намирал Учителя да говори на поляната или пред салона с група приятели, то щом се приближа към групата, Той спираше разговора, лицето му се опъваше, добиваше странен вид, погледът му ставаше съвършено друг, поглед в който се четеше ужас, като че ли пред себе си виждаше някакво чудовище, готово да хване и погълне своята жертва. При тези случаи, аз го гледах с изненада, очудване и не можех да разбера, и да си обясня защо този странен израз се явяваше щом ме види Учителя. Но разбираше ли, че съм го доловил, Той веднага се променяше, погледът му ставаше мек и по лицето му грейваше усмивка, с израз на поздрав към мене. При един такъв случай гледаше ме, но говореше уж на другите, казва: „Какво ще бъде вашето състояние, ако вие видите в гората една от онези грамадни змии - питоните, че е готова да се хвърли и удуши един ваш приятел?" Разбрах, че това се отнася до мене. Някаква злокобна съдба ме дебнеше и беше надвиснала над мене. Това ясно разбирах, но не можех да проникна в мрака на бъдещето за да знам, какво точно ми е приготвила неизбежната „карма", следствие на някаква мрачна моя постъпка в миналия ми живот. Но не запитах Учителя.

В началото на 1939 г. станах търговски пътник. Пласмента на стоките тогава беше много затруднен. Трудностите идваха оттам, че назряващите много сериозни събития, предимно в Европа, идващата Втора световна война, беше заангажирала вниманието на хората, към тези събития и никой не се интересуваше от нищо друго, освен да слуша, следи и коментира събитията, които с кинематографическа скорост се нижеха. Ние, търговските пътници, ходехме от град на град за да търсим пазари на стоките, дошли отвън или произведени у нас и само с голяма мъка, можехме тук и там да превъзмогнем натежалата инертност. В началото на 1941 г. германските войски почнаха да минават през България за Гърция и пазара много бързо промени своя облик. Търсенето на стоки бързо се повиши, пазарът се активизира. Причината затова беше както разбрахме, че германското командване тук, имало правото да печата български банкноти, раздаваха ги на своите войници и офицери, които ги харчеха без мярка и купуваха едва ли не всичко, за да ги изпращат на своите близки в родината си. Пазарът се наводни с банкноти. Цените на стоките бързо се покачиха, като минаваха от ръка наръка. стигна се до куриозни случаи. Стоки продавани от един търговец на едро, след като

**Този брат е Моис Басан - евреин, комуто Учителят подарява една жълтица. Благодарение на нея той става милионер,но задържа богатството за себе си и не издава нито един ред от Словото на Учителя в Европа 1938 - 1990 год.*

обиколят няколко такива, се връщат пак при първия, но с много по-висока стойност. Настана паника всред търговския свят. Всеки търсеше начин, да вложи парите си в нещо по-ценно, каквото вече трудно се намираше. Моята професия, като търговски пътник, като пласьор на стоки стана излишна, защото самите търговци бяха пльзнали да търсят стоки, да пласират натрупаните в ръцете им новичките, току-що напечатани, банкноти. Габрово, като един от най-големите производителни центрове, беше наводнен от търговци, търсещи да закупят стоки. Един ден, като се прибирах от обиколката си и предадох големите си поръчки на моя господар Христо Бойнов ангросист в Габрово, останах изненадан, че той ги прие равнодушно, без какъвто и да било възторг, както това правеше по-рано и с навъсен тон ми каза: „Няма смисъл вече да пътувате, да харчите пари и да правите разноски, защото аз тук без усилия продавам всички стоки, които мога да закупя от фабриките и от по-малките производители, на много по-изгодни условия, веднага в брой, отколкото вие с вашите поръчки". Явно беше за мене, че с тази моя кариера е свършено и аз съм на улицата. Не за първи път съм изпадал в такова положение, затова не се разтревожих много. Нещо ме успокояваше вътрешно. При такива повратни точки в живота ми моята мисъл особено трескаво работеше и още същия час реших да стана търговец и то не какъв да е, а търговец на едро. Макар да нямах пари и да знаех, че за такава дейност, те са важно условие. Но аз имах другите три по-важни елемента: своите качества, знаех за извора на стоките и познаването на пазарите. Идеята си споделих с близки и познати, но всички ми се изсмяха. Само моят по-голям брат и баща ми ме насърчиха и подкрепиха. От Габрово взех влака и право при Учителя, за да му кажа и на Него за своето решение. Когато отидох на Изгрева, гледам Той излизаше от стаичката си и се беше запътил към поляната, където си правехме гимнастическите упражнения. Сметнах, че е много удобно да Го настигна и Му разкажа за своя проект. Не обичах да хлопам на вратата Му, когато имах сериозни възли в живота си. Като дойдох при него и Му казах за своето решение, Той някак отскочи настрана, като че ли пред Него изведнъж се яви някакво чудовище. Погледна ме, обърна си главата напред и продължи пътя си, без да ми каже нещо. Не посмях нито да го настигна втори път, нито да повторя въпроса си. Тръгнах си с разочарование, но не се отказах от плана си. Със свойствената си енергичност, за много кратко време, си извадих документите, необходими за правотърговане, което нещо не беше съпроводено с някакви особени трудности. С това оформих юридически своя нов социален облик. В новото си обществено положение, като търговец на едро, имах големите предимства пред всички други, които по това време искаха да се заловят с тази професия, защото като пътник, бях познат на търговците на дребно из градовете и по-големите селища, където преди това пласирах стоките на моя господар, с моите морални качества бях им спечелил доверието и разположението. Имах и значителни връзки с индустриалния и занаятчийски свят. Големият устрем, с който подхванах новата си работа, добрият шанс, много скоро дадоха своя резултат и аз се намерих на предната линия всред старите, богати и утвърдени, като големи и опитни търговци на едро. Забогатях. Търгувах. Вземах стоки от фабрикантите, с които бях запознат, правех колети и ги изпращах. Бях много енергичен човек. Печалбата идваше от продажбата. Купувах стоката за 5 лв., и я продавах за 6 или 7 лв. От своя страна те ми правеха отстъпка до 20% от цената на стоката, защото аз купувах на едро. Ако струваше 1000 лв. стоката, аз я плащам за 800 лв. и така можех

да продавам на различни цени според човека. През това време монетната система бързо се разстройваше. Правителството пусна освен банкноти още и бонове с големи стойности носещи и някаква лихва, с желанието навярно, да ограничи по възможност, голямото наводнение от банкноти, които имаха по-малки номинални стойности. Но това не донесе облекчение. В народа се внесе вече едно разколебаване в парите, не можеше да се обясни, защо трябваше да има и бонове, и банкноти, смътно долавяше, че нито едното, нито другото е вече с някаква стойност. За хората обаче от стопанския фронт, беше ясно,че страхотна инфлация залива страната ни. Стоките непрекъснато намаляваха, а цените им се повишаваха особено на тези, които бяха по-необходими за нуждите на човека: храна, облекло, обувки. Заговори се за черна борса и правителството се видя принудено да вземе енергични мерки срещу нея. Пример за черна борса. Един килограм захар струва 5 лв., а ти го продаваш за 10 лв.

Пътувайки един ден по линията София-Варна в първокласното купе в което бях, имаше двама добре облечени господа. От разговора, който те водеха помежду си, разбрах, че са висши правителствени чиновници. Те усърдно разглеждаха въпроси от стопанският ни живот, черната борса и мерките, които ще се вземат за нейното ограничаване и ликвидиране. „Строгите закони, които ще въведем срещу това обществено зло, ще ни позволят да я премахнем." Заключи единият от тях. Разбрах, че срещу търговията и търговците ще се вземат изключителни мерки. Малко след това в края на 1941 г. излезна строгия закон срещу черната борса. В него между другото се предвиждаше за по-големи нарушения - смърт чрез обесване. С черна борса не съм се занимавал, не за това, че ме беше страх от този закон, а защото имах отвращение към такава дейност. Стоките, с които търгувах, не бяха от най-належащите. След излизането на закона, своята търговска дейност продължих с голямо внимание. Самите производители обаче, поради липса на материали, не всякога можеха да се придържат, до определения грамаж и качество на даден артикул. Това все пак беше подсъдно, но вината не беше моя. Пример. Един метър плат американ трябва да тежи 150 грама, а той го прави на 100 грама, а цената му е същата.

Погълнат от устрема на работата, тогава рядко се явявах на Изгрева, защото много пътувах из провинцията. Колкото пъти обаче отивах там, всякога се срещах с Учителя и Той все така унило, с мъка и тревога, ще ме запита за моята търговия, без да разбирам гибелта, към която тя ме тласка. Явно с тези си леки намеци искаше да ми подскаже, пропастта, към която отивах. Сам да се сетя и да спра устрема си. Рязката намеса на Великите в живота на хората не им е присъща. Това правят Те, само в изключителни случаи. Но аз не разбирах тогава това и продължих. Правителството с излизането на закона усилено търсеше да поднесе на обществото показен процес, да закачи на въжето някой и друг търговец от голям мащаб за назидание и уплаха. И затова едрите търговци бяха особено и внимателно следени. Срещу хората, които бързо прогресират и бързо се издигат от околната среда, всякога е имало завист и озлобление, в това отношение, срещу мене се породи голяма завист. Хора, които се въртяха около мене и искаха да имат и те голямо име, известност, възможности, представяйки ми се, все за мои приятели и доброжелатели, ме наклеветяват пред властта и бях взет под око, тъй като имах необходимите елементи според тях, за да могат да поднесат на народа, търсения от тях показен процес.

Един ден през лятото на 1942 г. при мене идва **Бай Ради**, много мил, работлив и с редки качества наш брат, който се грижеше за малкото ни стопанство на Изгрева и ми каза: „Учителят иска да се достави за нуждите на салона, където се държат беседите един вагон въглища". Приех с радост задачата. По това време въглищата бяха дефицитни и имаше нужда от голямо тичане и грижи, за да ги имаме. Една от нашите каменовъглени мини, доколкото си спомням тази при гара Пирин, се управляваше от голямото акционерно дружество „Гранитоид", което тогава се занимаваше и с производството на цимент. Това дружество, имаше своето управление, в голяма постройка до гара Подуене. Сетих се, че там имам познат, като чиновник в това дружество, когото съм виждал да посещава и беседи на Учителя. Отидох при него и съвсем откровено му казах, че искам един вагон въглища от най-високо качество за нашия салон. Той ме посрещна и изслуша с изненадващо за мене голямо внимание и без възражения и уговорки прие поръчката. Обеща ми да изпълни поръчката, както за качеството, така и за скорошното й изпълнение. Благодарих му, платих стойността на вагона с мои пари, нали бях богат и си излязох. След седмица или две, аз отново съм на Изгрева. Тъкмо съм пред южния вход на салона и Учителят се показа горе на входната си врата. Погледна ме и разбрах, че иска да отида при Него. Изтичах по стълбата и се озовах там. Изразът на лицето Му беше измъчен, съкрушен, погледа унил. С тих глас едва чуто ми каза: „Ще могат ли въглищата да дойдат **до 15 август**?" „Ще направя всичко възможно до тази дата, вагонът с въглищата да пристигне" - енергично отговорих аз, като допълних. „Да поръчам ли още един вагон?" - „А, не, не" със същият съкрушен глас отговори Учителя. Погледна ме с измъченият си поглед и си влезна. Наведох глава със смътни предчувствия, но мисълта ми литна пак към големите исторически събития, които по това време раздрусваха света. И помислих, какво ли особено голямо събитие ще стане дотогава? Не ми мина и сянка от мисъл, че могат да станат големи събития, но само на моята глава. Слизам набързо по стълбата и веднага отивам при нашия приятел в „Гранитоид". Намерих го там и най-настоятелно го помолих, да направи всичко възможно, вагонът с въглищата час по скоро да дойде. Имах вяра в обещанията му. Лицето му имаше чертите на честен човек и разбирах, че ще направи всичко възможно, за да удовлетвори молбата ми. Наистина само след няколко дена получих известие, че вагонът е пристигнал, дошъл на гара Перловец. Отидох с документите още сутринта на гарата, приех вагона и ангажирах всичките каруцари и работници, които имаше там, с поръчение, въглищата час по-скоро да се разтоварят и закарат на Изгрева и да се наслагат в бараката, която имахме за тази цел. При идеална организация и ред всичко беше свършено образцово. Изпратих работниците и каруцарите, като им платих богато за извършената от тях работа. Всичко се приключи някъде към обед. Тъкмо привърших и тръгнах от бараката, гледам братята и сестрите се бяха наредили на масите за обед. Учителят беше също там седнал и когато да се насоча към Него, за да Му кажа, че всичко е напълно готово и задачата с въглищата е разрешена, Той се надигна от мястото си, погледна ме и със същият познат вече на мене ужасяващ поглед. Аз се спрях за момент изненадан и само за миг, можах да дам отчет пред себе си, че цялата тази работа съм свършил по най-високият идеал, а защо Учителя така ме гледа, къде имам грешка? Аз знаех много добре, че Той не обича при братските работи да се направи и най-малкият пропуск или пък да е за някаква лична изгода. Гледам го спокойно и смело, без да трепне нещо в

мене, защото имах увереността, че всичко свърших с най-голяма чистота. Това трая може би секунда. Малко след това, видях лицето му да светне, погледа Му стана мек, любвеобвилен, пълен с топлота и нежност, вдигна ръка и каза: „Ти можеш да вършиш работа, ще останеш!" Не отидох на обеда, тръгнах си, без да разбера нещо от цялата тази сцена, която за тъй малко време протече между Учителя и мене. Почувствувах само, че онази неприятна тежест, която имах до този момент, тя да отпада, като че ли някакви окови се свалиха от мене. По това време имах складове за стоки, както в София, така и в Габрово, който като производителен център беше на едно от първите места в страната ни.

Работата ми се беше разраснала твърде много. На 15 август сутринта съм в склада си в Габрово. Предният ден имах шанса да ангажирам значително количество стоки от фабриките там. И през този 15 август започнаха да ги докарват. Но реших, вместо да ги стоваря в склада тук, да бъдат откарани в камион в София. Вижте сега един много интересен случай. За тази цел ангажирах един камион от транспортната агенция, с която редовно работех. Стоките се натовариха и пълният камион замина, приготвих и много други пратки, които по поръчки за провинцията изпратих. Тъкмо привърших всичко и започнах да подреждам стоките, които се намираха в склада ми и агентите по стопанските нарушения влезнаха. Вижте случая, **до 15 август** и второ, стоките ги препратих с камион за София. Беше около единадесет часа преди обед. Лигитимираха се и заповядаха да преустановя всякаква работа. Законът бе такъв. Ако се намериха, стоки в един нарушител на черната борса, стоки на стойност повече от петстотин хиляди лева, се осъждаше на смърт чрез обесване. А стоката в камиона, който изпратих имаше за 1 милион лева. И точно **до 15 август**, както каза Учителя. Почнаха да описват всичко каквото имаше там. Късно вечерта свършиха и те ме откараха в полицейският участък. Участъкът беше стара, останала още от турско време сграда, която се намираше там, където е построен сега хотел „Балкантурист". Там ме тласнаха в един арест, толкова мръсен, ужасен, непочистен по всяка вероятност още от времето, когато някои от нашите възрожденци, както вече знаех са лежали там. Сам бях, дойде нощта, за сън не можех да мисля. Приседнах малко на един нар, по който имаше дебела кора от мръсотии. През нощта, като се огледах по едно време, останах поразен, по стените и по нара една до друга хиляди дървеници. Станах и цяла нощ останах прав. Интересно е, че призори, те изчезнаха и можах само за малко време да поседна на единствения нар и да подремна. Дни и нощи изкарах там сам, измъчен. Един ден гледам от една дупка да излиза голяма мишка, толкова много се зарадвах - живо същество до мене! Тя се обърна, и като ме видя, избяга отново в дупката си. „Чакай, не си отивай!" - завиках аз изпълнен с радост. Но разбира се тя не схващаше моята мъка и си отиде. Замислих се и се усмихнах за първи път от толкова време. Какви чудни са Божиите пътища и методи. Боговете бяха изпратили мишка, за да ми донесе радост. Радвах се, че не бях забравен. Минаха още дни и нощи при това мъчително състояние и обстановка. Най-после вратата се отвори и ме извикаха в стаята на следователя. Връчиха ми обвинителният акт. В него се посочваше, че ме обвиняват в нарушение на закона за цени и снабдяването. Понеже намерената стока в склада ми не надхвърляше по стойност петстотин хиляди лева, те не можеха да ме подведат по онзи член от закона, който предвиждаше смърт чрез обесване. Това беше първата облекчителна въздишка, която имах. Изпратената сутринта с камион за София стока преди да дойдат агентите, а те не разбраха затова,

ме спаси от най-лошия удар, да бъда подведен под онзи член от закона, който предвиждаше смърт чрез обесване. А тази стока в камиона беше за стотици хиляди левове. В обвинителният акт се искаше затвор за много години. Аз се възпротивих да подпиша обвинителния акт, тъй както беше мотивиран. Подписах го при особено мнение.

През периода от времето, когато следователят оформял моето обвинение, един наш брат, можал да влезне във връзка с главния агент и искал от него да узнае нещо за моята съдба. Той му отговорил, че на всяка цена ще понеса тежко наказание, макар той самият да виждал, че не са налице някакви престъпления, но понеже правителството иска да има един показен процес, а за такъв моят случай бил много удобен, то затова ще понеса тежкото наказание. По радиото, както по-късно ми казаха, се гърмяло за моя процес и за мене с най-лоши изрази. Този наш брат отива при Учителя и му казва за разговора си с агента и заключението, което той му казал, че ще понеса на всяка цена тежко наказание. Учителят го погледнал и му казал: „Въпреки това Николай ще бъде освободен". След подписването на обвинителният акт, на другия ден, под усилена стража заедно с една психически разстроена жена, пешком ни закараха в град Севлиево. Движението, простора, синьото небе, яркото слънце ми подействуваха ободрително. Когато стигнахме в помещението на полицейското управление, там, не знам по какви причини, мене ме оставиха на двора. Седнах на една пейка, която имаше. Поради голямата умора и многото безсънни нощи, аз съм подремнал и сънувам много ясно, че държа в ръцете си голямо парче много хубава червена диня, но тъкмо да захапя от нея, нечия ръка отхвърли динята. Когато се събудих бях радостен - знаех, имал съм случая да се убедя, че когато сънувам, че ям хубави добре узрели плодове червени, винаги са ми идвали големи неприятности. Лошото ще се отмахне от мене така изтълкувах съня си. Една утеха ме изпълни. След малко заедно с тази жена ни закараха в едно мазе. Беше вече настъпила нощта. За никакво спане не можеше и да се мисли, нито даже и да седна. Стоях прав и се разхождах, доколкото можеше в тясното мазе. Жената се беше сгънала на единствената пейка и говореше несвързани приказки. Късно през нощта се умълча и разбрах, че е заспала. Така прав, разхождайки се от стена до стена прекарах цялата нощ. На сутринта моят адвокат, когото брат ми беше вече ангажирал ме посети и ми каза, че ще бъда изпратен без право на гаранция в търновския затвор. Наистина след малко бях натъпкан в някакъв затворен автомобил. От него не можах да виждам нищо, но от друсането разбирах, че се движим по шосе. Най-после колата спря. Когато я отвориха и слязох, бях вече в малък двор на търновския затвор - стар турски зандан. Отвори се една тежка желязна решетка, през която ме вкараха и аз влязох в тъмен непрогледен коридор. „Там в дъното от дясната страна има врата, ще влезнеш в нея" - изрева някакъв суров, твърд глас зад гърба ми. Закрачих в коридора с чувството, че отивам в ада. Най-после в тъмнината едва напипах вратата вдясно. Плахо я отворих и за моя изненада видях зала не много добре осветена, пълна с хора. Седнали, полулегнали на нарове един до друг, които съвсем нямаха вид на много опечалени. Те възбудено ме приветствуваха, като че ли бях техен близък, член от тяхното голямо семейство. Това беше голямо облекчение в тежкото ми потиснато състояние. От един много мил и приветлив човек, който без да го познавам, но той ме познавал, се даде разпореждане да ми се стори място на един от наровете и аз се намерих между хората със съдба подобна на моята. В монотонният им и еднообразен живот, и най-малкото събитие будеше

голям интерес. Неписан закон при тези случаи беше - всеки новодошъл да разкаже не само причините за своето идване тук, но и цялото си битие и житие. Не направих и аз изключение. Те пък от своя страна, като на новак имаха задължението, да ме запознаят с режима и порядките на този специален институт на човешкото общество. Между затворниците в залата имаше и такива, лежали години подред, които така вещо познаваха наказателните закони, че всеки адвокат би им завидял. Те именно, като съдии разгледаха моя случай и определиха тежкото ми наказание, което би трябвало да ме последва - 10-15 години затвор.

Заредиха се дълги, тежки и еднообразни, монотонни дни и нощи. Моето място на нара беше за голяма моя радост, до един тесен малък прозорец, откъдето можех да гледам някаква гора, възвишения и небето със своите промени. Всичко това внасяше в мене бодрост, радост, но и мъка и тъга, затова че ние разбираме великите творби на Бога, едва тогава, когато изгубим възможността да се ползуваме от тях. След около 40 дни бях предупреден, че ще трябва да замина отново за Севлиево, където ще се гледа делото ми. Опитните по съдебните процеси в стаята ми, намериха, че моето дело се движи много бързо, щом като за толкова кратко време е насрочено, защото много от тях седяха с месеци, без да бъдат потърсени. В определеният ден по същия начин бях закаран в Севлиево. Озовах се в съдебната зала, дойдоха и съдиите. Когато видях председателя на съда, който ме погледна със суров и безмилостен поглед, аз изтръпнах разбирайки тежката съдба, която ми се готвеше. Но при започването на процеса се оказа, че някакъв много важен и необходим свидетел не е налице и адвокатът ми предложи, на съвършено законно основание, делото да се отложи. Съдиите нямаше как - приеха. Още тогава се реши, че то ще се гледа в Габрово, където периодически състав от съдии разглеждаха там по-тежки дела.

Отново бях върнат в затвора. Режимът ни там предвиждаше, да ни изкарват на разходка или както се казва на каре, преди обед и следобед по около един час. Един ден, както се разхождах преди обеда, гледам встрани от мене, малко над главите на другите затворници - Учителя, видях го напълно реално, но как аз не мога да кажа. Гледа ме със светло приветливо лице. Това ме напълно успокои и аз разбрах, че ще бъда освободен, присъда няма да ми се наложи. След около двадесетина дни или може би месец, бях известен, че ще бъда закаран на дело в Габрово. Облечен по тогавашната затворническа мода - рае на широки ленти, аз бях закаран на гара Трапезица, оттам за Габрово. Из пътя за гарата, за моя голяма изненада и радост, срещнах моя по-малък брат. Интересна случка, случайност. Без уговорка и без да знам, той бил по това време в Търново и случайно минал по този път.

Съдебната зала в Габрово е претъпкана и то предимно с фабриканти, с които работех. Те бяха, с основание, много доволни от моето държание през време на следствието. Той като нито един от тях не бях повлякъл в този процес. Този път състава на съда беше друг. Едни благородни, интелигентни физиономии, готови да служат на истината и справедливостта. Прокурорът също. Виждаше се, че не се бяха повлияли от някакви правителствени съображения. Още в речта си, прокурорът оттегли обвинението, че има спекула и сериозни нарушения по закона за цени и снабдявания. Съдът произнесе оправдателна присъда, като ми наложи някаква незначителна глоба за неправилно водене на търговската книга. Цялата зала въздъхна с облекчение. Една ведрина, една атмосфера на задоволство заля цялата зала. Фабрикантите скочиха и бяха готови те

да платят глобата. Настана приятно оживление. Всички искаха да видят и поздравят човека, облечен в особения костюм на широки раета. Още същият ден бях откаран отново в Търновския затвор. След изплащане на глобата и някои формалности, желязната решетка отново се трясна зад гърба ми и аз тръгнах, но този път към свободата, към простора, към живота. Колко велики неща са те Господи, нещо, които Ти само даваш! Изправих глава и благодарих на Учителя. В ушите ми ехтяха Неговите думи: **„Ще останеш, ти можеш да вършиш работа“**. Наистина останах, но Господи, дано свърша нещо за твоята слава!

Като се прибрах в София, разбира се най-напред се срещнах с Учителя. Той ме прие със същото лице и усмивка, както в затвора в Търново. След като му разказах всичко, което Той знаеше много добре, каза ми: „Имаше сили против тебе и за тебе, но благодари, че **в твоята градина се намира всичко каквото се потърси**". Беше октомври 1942 г.

Минаха години, един ден научавам, че Търновският затвор бил обърнат в музей. Това ме изненада и потопи в размисъл. Защо пък Търновският затвор да бъде преустроен в музей. Ще кажат някои, че там са лежали политически затворници. Но в кой затвор не са лежали такива? За мене отговора беше ясен. Учителят беше идвал там. Там където светлината, свободата и живота са, там няма място за тъмнината, ограниченията и смъртта.

Ще ви разкажа един случай за **ненавития часовник**. При последната си среща с Учителя, подава ми своя джобен часовник: „Николай, може ли да се поправи този часовник. Занеси го при часовникар". Сложих го в джоба, залисах се по мойте работи, отидох в Габрово, където трябваше да преживея всичко това, което описах по-горе. А през цялото време часовникът на Учителя ми бе в джоба. Кой знае, но охраната по затворите не го прибраха, както това сториха с другите ми вещи. Оставиха го. А аз знаех, че е развален и не го бутах, нито съм го разглеждал. Джобен часовник с капачка - така е осигурен, че не може да се повреди. Като пристигнах в София, сетих се за часовника, занесох го на часовникар, прегледа го и ми каза: „Ама той му няма нищо. Здрав е, само че не е навит". Навива часовника и той тръгва. Отивам при Учителя, разговаряме и накрая му подавам часовника - „Учителю, ето, връщам Ви часовника, който ми дадохте да го занеса при часовникар да се поправи. Оказа се, че той е здрав, само, че не е била навита пружинката му, затова не е работил." Учителят се усмихна - „Знам, че не е навит. Но го дадох, защото това бе единствения начин ти да поддържаш връзка с мене чрез този часовник". Този случай показва, че съм направил неосъзната връзка и то непрекъснато с Учителя, защото когато човек е в страдание, трудно се моли и трудно поддържа връзка с Бога. С този часовник съм поддържал несъзнателна връзка с Учителя. Съзнателната връзка е молитвата. Разказах как Учителя ми се яви в затвора. В затвора прекарах към 50 дни. Така бях спасен от Учителя.

51. ОСКУБАН

След като бях минал голямото си изпитание, през 1942 г., един пролетен ден на 1943 г. съм на Изгрева. Нещо помагах на Бай Ради, нашият мил и симпатичен брат, който с похвално усърдие се грижеше за малкото ни стопанство. Гледам по пътеката, която минаваше покрай боровата горичка с бавни стъпки да се задава Учителя, идвайки от стаичката си. Спря се на пътеката, на възможно най-близко разстояние до мене и ме гледаше. Разбрах, че иска да ме види, за да ми каже нещо. Отидох веднага.

Когато се изправих пред Него, виждам лицето му измъчено, погледа унил също така, както беше преди голямото ми изпитание, което преживях. Тревожно зачаках да ми каже нещо. Той ме погледна и с тих глас рече: **„Спазвай законите, бе Николай!“** От думите му нищо не разбрах, за какви и кои закони да спазвам. Не го запитах за пояснение. После разбрах, че ставало въпрос, за законите, които ще дойдат в страната ни след септември 1944 г. „Защо?“ С нарастваща тревога запитах аз - „пак ли ще мина през нови изпитания, като тези, които преминах с бесилката?“ - „А, не, не, **този път ще бъдеш оскубан**“. Добави Учителят със същия тон, в който се четеше мъка. Помълчах в недоумение задълбочен, да разбера думите му и какво да правя. Разбрах само, че думите и предупреждението Му се отнасят до моята твърде много нараснала търговия. Интересно е, че макар всякога да съм бил много свободен пред Него и този път не Го запитах да ми поясни казаното. По това време търговията със стоки от първа необходимост беше напълно ограничена и те бяха под пълния контрол на тогавашното тъй наречено комисарство. Търгувах със стоки, които не представляваха някаква насъщна нужда за човека и задоволяваха само неговите второстепенни нужди: четки, дребна железария, дребни дървени изделия и някои домакински потреби, предимно лъжици и вилици. Производството на тези стоки, беше обект преди всичко на занаятчийство, което използуваше само отпадъчни материали за неговото производство. Редовни материали нямаше. С това тези отпадъчни материали намираха своето най-добро оползотворение. Тези трудолюбиви, сръчни, с голямо умение и находчивост, хора постигаха с най-примитивни средства и съоръжения похвални резултати и с това внасяха голямо улеснение в задоволяването на второстепенните нужди на народа. За производството и търговията с тези стоки ограничения тогава нямаше и затова не можах да разбера, казаното от Учителя. Какви закони да спазвам? Аз не знаех, че само броени месеци след това, ще настанат коренни промени в стопанския ни живот и че тези негови думи се отнасят именно за това време.

През месец април 1944 г. бях взет от военните в запас. Нашата група се състоеше от по-възрастни хора и затова бяхме изпратени да изпълняваме трудови задачи, някъде към гръцката граница. Откъснати и далеч от населени пунктове, поне аз нямах възможност да имам някакви новини. Така прекарвайки без връзки с външния свят изтекоха дните до 9 септември същата година. Нещо около един-два дни преди тази дата лагерът ни някак особено притихна, спряхме работа и никой не можеше да каже защо и докога. След няколко дена прекарани така изведнъж се получи нареждане да се приберем в София за уволнение. Когато наближихме столицата, тогава едва научихме за промяната. Тази откъснатост от пет и повече месеца без новини, ме беше лишила от възможността да следя събитията. Затова тази промяна не я схванах като нещо особено. След уволнението си продължих своята работа, с още по-голям импулс в същото направление. Пазарите се оживяваха, хората се поуспокоиха, а занаятчиите с още по-голяма сила се заловиха за своето производство и го носеха за пласмент при мене. Това създаде топла и сърдечна връзка помежду ни. Работата си движех с голям устрем, поласкан от това, че аз бях в услуга на тези дребни съществувания и ги улеснявах в техния живот. По-късно, когато започнаха да излизат наредбите, за ограничаване на частния сектор, не можах да допусна, че ще се стигне до такива пределни крайности за смазване и на най-дребните частници. Аз живеех с мисълта, че щом съм полезен на тези дребни съществувания, в името на което дойде и тази власт, няма да бъда

засегнат, нито пък те занаятчиите, които така умело оползотворяваха отпадъците, за да произведат стопански ценности. Своята дейност можах да обясня, на един от първите хора на новата ОФ власт, който добре ме разбра и оцени правилно, както моята дейност, така и на занаятчиите. Не отделих време и внимание за да схвана и погледна по-задълбочено пътя, по който се върви. Мисълта, че върша полезна обществена работа ме беше изцяло завладяла. По-късно се опомних, разбрах, че за тях целта е най-важното, пълна ликвидация на частния сектор. В себе си обаче не намерих сили и оправдание да спра своята дейност, това беше и моята грешка. В началото на 1952 г., органи на Столичният градски народен съвет занимаващи се със стопанския сектор, подтикнати от злобни и завистливи хора, ми конфискуваха намерената ми в склада стока за 22 милиона лева и ми наложиха глоба от два милиона лева. С това бях не само оскубан, но и напълно обезличен и ликвидиран. Защо не разбрах и защо не послушах Учителя, още тогава, да преустановя всяка търговска дейност? В ушите ми звучаха само думите Му: „Не, не, този път ще те оскубят". Наложиха ми глоба равняваща се на 1/5 от заплатата ми и я плащах цели 20 години, дори и като станах пенсионер. Доста яко ме оскубаха. Нямат грешка.

52. ХАМАЛИН

Първата задача на всяка държава, която по ред причини получи политическо влияние върху някоя друга, е да вземе в ръцете си стопанския й живот, производство и търговия. Това е най-важното. В това отношение Германия и Италия, които получиха в началото на Втората световна война влияние над България не направиха изключение. Още с първите стъпки, тяхните стопански представители бяха вече тук. Голямата война, която тези две държави, бяха почнали - Германия още в 1939 г. и Италия малко по-късно, ги изтощаваше до крайни предели и те не можеха да предложат почти нищо за износ, освен незначителни дреболии и тъкани от изкуствени влакна. В тези много тесни граници се ограничаваше вносната ни търговия през военния период. Търговците у нас на едро неофициално се деляха на два големи дяла: такива, които търгуват със стоки от местен произход и други, които имаха за предмет на своята търговия предимно стоки от други държави. Тези последните носеха титлата „Вносители". Да бъдеш вносител, беше голямо звание, с авторитет, с тяжест в обществото. За такова обществено положение по това време, бяха необходими по-големи капитали, усет и замах към стопанските въпроси. Като търговец на едро, през този период, амбицията ми беше насочена именно към това по-високо обществено положение. Беше началото на 1943 г., когато за първи път се явих пред представители на италианските текстилни заводи от Милано и Торино. Манифактурата беше от онзи сектор производство, което най-добре познавах и което най-много ме интересуваше в моята търговска дейност. Този представител, сеньор Денизи при когото отидох сух, слаб, но с добре оформена глава, ме прие с голямо внимание. Макар и да говореше неправилно български, в думите му се очертаваше култура, интелигентност, голямо умение и разбиране в търговските дела. Неговите кантори, бяха на втория етаж, където сега е кино „Благоев". На тази сграда по това време имаше окачена една скромна табелка с надпис „Хотел Европа". След като му се представих и размеихме обичайните при такива случаи любезности, бързо преминахме към деловия разговор. Запитах го дали в момента ще може нещо да ми предложи. Тъй като тежката

развръзка на войната, която беше започнала за тях извънредно много ограничаваше възможностите им да предлагат редовно стоки, той извади една папка, в която имаше книжа и мостри от платове. Показа ми една връзка от тези мостри, които представляваха хубави хастари от изкуствена коприна. „От тези платове - ми каза той - в момента мога да ви предложа, петнадесет хиляди метра". Веднага разбрах, че имам възможност за добра сделка. По това време обаче индустриалните центрове на Италия и по-специално Милано и Торино бяха подложени на усилена бомбардировка от самолетите на английските и американски въздушни сили. Това внасяше голяма несигурност и риск в сделките с тази страна. Затова фирмите от Италия и Германия, искаха още при поръчване на стоката, стойността й веднага да се заплаща, тогава само поръчката е валидна, а след това се чакаше с месеци, докато поръчаната стока дойде. Това заангажирваше за дълго време, средствата на купувача. Но това не беше най-лошото. Те поставяха и други, още по-тежки за момента, условия. А именно: всички рискове от злополуки са за сметка на купувача и ако при бомбардировките или при друга някоя злополука тя бъде унищожена, то купувача губи и стоката и парите, които той вече предварително е внесъл за нея. Този голям риск разбирах много добре. Освен това по това време всички вносни стоки, които можеха да задоволят насъщни нужди на човека се поставяха под разпореждане на министерството на вътрешната търговия, която правеше разпределение на получената стока между търговците на дребно и занаятчиите. Под такова разпределение се поставяха и всички внесени текстилни стоки. Това министерство поставяше и цените им. За вносителя то не даваше печалба по-голяма от десет процента. Тази печалба беше много малка, за да оправдае големия риск за вноса, който се поемаше. Въпреки това, въпреки тези неблагоприятни условия, аз реших да сключа сделка със сеньор Денизи. Печалбата не беше най-важното, което ме тласкаше към тази рискована сделка. Съображенията за да я приема, беше, че моите пари, ако всичко мине благополучно, ще бъдат гарантирани с тези ценни стоки, тъй като по това време инфлацията бързо растеше и нашата монета се обезценяваше. Второ, задоволяването на моята мечта, да се наредя в първата категория стопански деятели и да добия званието „вносител". Поръчах само пет хиляди метра от тези платове. След като поръчката беше напълно оформена, изпратих по-малкия си брат, да внесе нейната стойност в Българската народна банка, за сметка на фирмата, която щеше да изпрати стоката. Когато брат ми отишъл в банката да внесе сумата, директорът го повикал и му казал, че тази сделка е много рискована, тъй като специално Торино, откъдето ще излезне стоката е непрекъснато подложен на бомбардировки и го посъветвал да не прави вноската. Брат ми не го послушал и внесъл сумата за превод на фирмата износителка. Зачакахме пристигането на пратката. Новините обаче бяха все по-тревожни и напрегнати. Денизи не можеше нищо определено и успокоително да ми каже. Минаваха дни, седмици, месеци все в засилващо се тревожно очакване, тъй като в тази сделка бях вложил почти всичкия си капитал. Взех да мисля, че всичко е загубено. За този, от жизнено за мене случай ме глождеше мисълта да отида при Учителя и да го запитам, какво да очаквам и какво да правя, ако всичко е загубено. Но не обичах да го безпокоя за моите материални работи. Не го запитах, когато исках да направя сделката, не се реших и сега да го запитам. Тревогата пред мрачните изгледи за моята съдба, беше вече здраво залегнала в мене. Един ден, така разтревожен и посърнал съм застанал пред салона, където Учителят държеше своите беседи, гледам Той излиза от стаичката си и

тръгна към мене, спря се на близко разстояние и някак въпросително ме погледна, разбрах, че иска да му разкажа за това, което ме подтискаше. Приближих се до Него и като отприщен бент, набързо му изложих целия случай и мъката, която тегнеше над мене. Накрая заключих: „По всичко личи, че след загубата, не ще имам друга възможност освен да стана хамалин". Той ме погледна помълча малко и каза: **„Ти хамалин няма да станеш"**. В думите му имаше бащинска загриженост и мекота, а лицето му светеше. Изведнъж, целият се почувствувах, като човек освободен от тежки окови. Изблик на надежда и радост ме обзе и бях готов да литна в простора от неудържим възторг. Само няколко дена след тази случка, получих известие, че пратката ми от пет големи сандъка е пристигнала на Ломското пристанище. Италия само малко преди това, беше вече капитулирала и границите й затворени.

Сумата за тази сделка бе 500 000 лв., с нея можеха да се купят тогава три апартамента. Като получих стоката в гр. Лом от парахода, докарах я в София и пристигна един търговец от Скопие, и ми предложи два милиона, значи четири пъти повече за нея. Аз не посмях защото, имаше закон, че комисарството я разпределя и определя цената й. Комисарството разпредели стоката и остана малко от нея. Започнаха бомбардировките над София 1943/1944 г. и аз закарах останалата стока в село Бистрица, където се бяхме евакуирали със семейството ми. След 9 септември 1944 г. докарах сандъците и ме среща полиция и казвам, че това е багажа ми от евакуацията. И те не провериха, и ме оставиха. След това дойде време, когато бях материално зле и от тази стока продавах малко по-малко и се подпомагах с пари.

Навремето си възстанових всички пари. Интересно бе, че парите, които бях внесъл за фирмата в Торино, не бяха ги привели от банката. Та тези пари аз можех да си ги взема обратно. Но аз не направих това. Отидох при Денизи и му предложих да ги извадя от банката и да му ги предам лично. Той се учуди, че съм толкова честен, усмихна се и той се разтича, и фирмата си прибра парите. Оправихме се.

Значи стоката пътува с кораб по Дунава и преди да стигне гр. Лом се затварят официално границите на Италия. Щом минала стоката и границата се затворила. Та така, хамалин не станах.

53. ПОРЯДЪКЪТ

От една случка, която имах с Учителя, разбрах от какво грамадно значение е за ученика, когато ще върши нещо, ще разрешава някаква задача, да има предвид разумни съображения.

В 1925 г. Учителят проведе събора за последен път в Търново на лозето и вилата, която имахме там. Следващата година, Той проведе събора в София на Изгрева. Съборите, както вече отбелязах и този път бяха дни на голям подем, топла и приятна обмяна между всички приятели от София и тези дошли от провинцията. Съборните дни ние всякога очаквахме с голяма радост и ожидание още повече и затова, че той за първи път ще стане при нас в София на Изгрева. За многото гости, които идваха, братя и сестри от всички краища на страната ни, помещения нямаше достатъчно, затова всяко семейство или отделен брат или сестра си имаха палатки, които се построяваха на определено преди това място. На този първи събор, който стана в София на Изгрева през лятото на 1926 г. място за палатките беше определено пред стаичката на Учителя, която малко преди това Му беше построена. Тогава даже тя не беше още измазана отвън. Братята и сестрите, които бяха дошли от провинцията,

бяха построили на това място палатките си в недостатъчно добър ред, кой както намерил за добре. Братята старейшини, които имаха за задача да организират външната страна на събора, не бяха се сетили, че ще бъде по-добре, ако и тук се внесе порядък, палатките да бъдат наредени все пак в някакъв ред. Една сутрин, преди още да беше почнал събора, отидох към „Белият град", както аз наричах това селище. Когато отидох там, гледам Учителят идва към мене и ми казва: „Трябва палатките да се наредят в по-правилен ред". Едно от качествата ми като човек е да не отлагам нещата и най-вече, когато от Учителя е предложено нещо. Още в същият момент, почнахме с Него да размерваме и планираме тяхното нареждане. Между Него и мене стана въпрос, как да ориентираме редиците, по които ще се построят палатките. Но нали винаги бързах, не изчаках Учителят да каже как да стане това и дадох своята идея за разрешаването на този въпрос. Учителят ме погледна и каза: „Какви ти са съображенията за този план?" Разбира се изложих ги. Усмивка на доволство грейна по лицето Му. Аз може би не дадох най-правилното разрешение, но имах своите разумни и оправдаващи доводи. Това разбрах беше най-важното, да се мисли добре, преди да се започне някаква работа. Доброто мислене е най-важното, затова дават задачи на човека, за да се учи все по-добре и по-добре да мисли. Това беше хубав урок за мене, че аз трябва все по-добре и по-добре да се уча да мисля. По това мое предложение, заедно с братята и сестрите, които дойдоха, не знам защо преди това ги нямаше, бяха отишли някъде, започнахме и наредихме палатките.

Знаете ли защо Учителят прекъсна съборите в Търново?

През 1925 г. поповете и владиците започнаха голяма шумотевица и много остро започнаха да говорят срещу Учителя. Направиха петиция, събираха подписи от търновското гражданство и ги изпратиха в София. И затова през 1926 г. събора бе в София и то на голата поляна. Времето бе навън слънчево, слушателите прави или седнали на тревата слушаха Учителят, който държеше беседата си на една скована от летви катедра с навес. Останалите спяха на палатки, на открито. Хранехме се на открито седнали на столове, пейки. А казаните бяха сложени по средата и там се раздаваше храната през този събор на 1926 г.

А през 1927 г. се построи големия салон и Учителят говореше в салона, а останалите слушаха през мястото за вратите и прозорците, които есента се сложиха.

54. ГОЛЯМАТА ЯГОДА

В късните пролетни дни на Изгрева, беше особено приятно, привечер, когато слънцето отиваше на запад и пращаше своите коси лъчи по диплите на Витоша, изгледа към нея беше чуден. Чист въздух, наситен с аромата на билките и борова смола от близката гора. Техният покой, в който отекваше мистичният ромон на онова велико, могъщо и чудно по своята красота течение наречено живот. Всичко това създаваше по онова време на Изгрева обстановка изпълнена с тиха приятна радост, в която душата на човека можеше да се нахрани с чисти пориви, мисли и идеи от Висшият свят. В тези привечери обичах особено много да се разхождам из поляната, където правехме гимнастическите си упражнения. Една такава привечер, както се разхождах, гледам Учителят да идва към мене усмихнат, цял сияещ. Той държеше ръцете си напред, със затворени една върху друга длани, в които държеше нещо. Когато се доближи към мене, Той игриво си открехна дланите и аз изненадан видях там, грамадна ягода,

която Той както разбирам, беше току-що откъснал от засадените в един кът на Изгрева ягоди. „Какво ще кажеш", ми каза Той, посочвайки с поглед към ягодата. В момента съвсем не бях в състояние да проникна в дълбокия смисъл на това, тъй малко наглед събитие и си помислих. Какво пък толкова е това, което ми показва, обикновена ягода, само че по-голяма. Учителят схвана мисълта ми и пак по същия начин ми отговори с мисълта си: „Ти не можеш да разбереш, какво велико нещо държа в ръцете си! Колко много усилия и грижи на разумни същества са отишли, за да може да се създаде този тъй хубав плод! Колко време се е работило, за да се създадат условията за нейното появяване! Всичко това показва, че нашата Земя е все пак една напреднала планета от Слънчевото семейство. Разбери това!" Аз слушах с наведена глава, разбрах великото съдържание във всеки плод, във всеки продукт, който Земята ражда. И сега, когато видя, когато се докосна до кой да е от тях, заставам с благоговение и благодарност, към онези велики и разумни същества, които създадоха тези плодове и усилията за тяхното раждане на Земята. Учителят се обърна и си отиде, а аз с наведена глава продължавах да мисля за онова, което слушах с други уши.

55. МАСЛОТО

По онова време с масло се снабдявахме от селяните. То беше ронливо, ароматно, вкусно. Носеха го на големи буци от по едно-две кила, в чисти глинени съдове или калайдисани сахани, завито в бели кърпи в пазарните дни. Пазарищата бяха нещо много оживено, пъстро, изобилно. Един ден получавам от близките си в Габрово, колет с няколко буци масло, там от селата носеха маслото в голямо изобилие и от най-високо качество. Една от тези, както беше завита в книгата занесох на Учителя. Когато Му я поднесох Той ме запита: „Какво е маслото кравешко или биволско?" Казах Му, че не зная. Той ме погледна, усмихна се и каза: „Ако маслото е жълто, кравешко е, ако е бяло - биволско е. Кравата е по-мъдра от биволицата затова маслото й е жълто. Знай още, че маслото е есенциален продукт в природата". Тръгнах си зарадван в себе си, че и днес научих нови мъдрости.

56. ПЕСНИТЕ

Много често вечер на Изгрева, се събирахме на поляната, където играехме сутрешните си гимнастически упражнения, заедно с Учителя, където често пеехме песните, които Той ни беше дал. През една такава вечер, където много братя и сестри се бяхме събрали там, пеехме песните. Учителят беше също при нас. Създаде се чудна хармония, настроение пълно със светлина. През цялото обаче време моята мисъл беше заангажирана с въпроса за начина, по който се създават тези песни, такива чудни мелодии. Откъде и как идват те? Как се създават такива съвършени музикални творби, които поставят човека в чуден извънземен свят? Мислех по този въпрос без да достигна до разрешение. По начало, за всеки въпрос, който се изпречваше пред мене, като тоя, исках да намеря ясния смисъл и определения отговор. Общи фрази, каквито се поднасяха, за изящното творчество, като вдъхновение, присъствие на музи, ми бяха познати. Но тези общи, неясни и неопределени фрази, не ме задоволяваха, търсех истината, да зная точно как става това творечество. Бях недалеч от Учителя, който също пееше, реших да отида при Него и да го запитам, как Той е създал това творчество. Тихичко се

приближих до Него и когато песента, която пеехме привърши, аз някак простичко, без да подбирам за случая подходящи изрази му казах: „Учителю, как измислихте тези песни?" Той се обърна и тихичко ми каза: „Аз не съм ги измислил". Исках да го разпитам повече, да искам пояснение, но започна нова песен и останахсам да търся изворите на тази чудна хармония.*

57. ПИСМОТО

Един ден получавам писмо от сестра си, която живееше в Ґаброво. В писмото ми пишеше, че една от нашите близки там е много болна. Нейните родители бяха заможни хора и не бяха пожалили средствата за да я заведат и при най-големите специалисти. Но никой от тях, не само, че не й помогнал, но не са могли да определят и естеството на болестта й. Сестра ми молеше да отида при Учителя и да поискам помощ и съвет за този случай. Тръгнах за Изгрева с неохота, не обичах да занимавам Учителя с такива въпроси. Тъй като мислех, че Неговата задача не е да оправя физическите недъзи на хората, а да им донесе светлина и да им покаже пътя и смисъла на човешкия живот. Мислех също, сега при тази необходимост за начина, по който щях да влезна във връзка с Него, дали да похлопам на вратата, или да чакам, когато Той излезе. Всичко това ме вълнуваше из целия път, докато стигнах дотам. Тъкмо завивам на ъгъла, покрай стаята на Бай Ради, вдигнах глава и гледам Учителя е на балкона пред стаята си, стои изправен и гледа към мене. Въздъхнах с облекченеие, че това, което най-много ме измъчваше, начинът по който ще влезна във връзка с Него изведнъж, неочаквано и най-благоприятно се разреши. Тръгнах бавно за да стигна под балкона и Му кажа за своето идване. Ясно беше за мене, че Той ме очакваше. Когато стигнах там, още преди да отворя устата си, за да Му разправя за целта на моето идване Той ми каза: „Пишете на вашата сестра, да поставят краката в топла вода до коленете и болната ще оздравее". Писах и стана чудо, с това невинно средство на пръв поглед, нашата близка оздравя. Едва ли има между нас, брат или сестра, които да не са опитали изключителните възможности, които Учителят имаше за възстановяване на разрушеното здраве в човека. Трудно е да си Учител, големи безпокойства Му създавахме. Сега, като си помисля направо се ужасявам.

58. ДИНИТЕ

Учителят имаше голямо разположение към плодовете, но моето впечатление беше, че към дините имаше предпочитание. Затова щом те излезнеха на пазара правеше ми голямо удоволствие да му занеса, някоя голяма добре оформена диня. По това време нашата земя раждаше прекрасни дини, големи по 10-15 кг. Като почнеш да я режеш, едва допрял ножа - цялата пращи и се отваря. А вътре яркочервена или жълта. Вкусни, сладки, човек не може да им се наяде. Понякога обаче, случваше се макар и по-рядко отколкото сега, да се падне и не дотам узряла диня. В желанието си да поднеса на Учителя, само диня от най-високо качество търсех да намеря начин, да познавам добре узрелите дини. Затова всякога разпитвах онези, които правеха декларация, че могат да ги познават по външни белези, когато вече са откъснати. Те разбира се услужливо и

**Това е публикувано в „Изгревът", том I, стр. 493-494, като е поместено и допълнението, което тук не е дадено от Николай в първоначалния текст.*

авторитетно ми изброяваха, белезите по които човек може да ги разбере. Но всякога се убеждавах, че посочените белези не могат да гарантират, че динята е сладка и узряла. В това нещо особено добре се убедих, когато една група познати се бяхме спряли пред камара дини. Един от познатите се препоръча, че е син на градинар и можел безпогрешно да познава узрялите дини. Той почна да изброява белезите, по които човек може да направи сигурния избор: лъскава кора, опашката лесно да се откъсва, малко дънце и мисля, че каза още някои белези. Когато привърши изброяването на белезите, аз се обърнах към него и му казах: „Добре покажи, че е така, избери една диня от камарата, аз ще я платя". Запретна се той, гледа, избира, най-после взема една голяма диня и каза: „Ето това е вече узрял и превъзходен плод". Платих динята и когато е срязахме, оказа се, че е едва зарозовяла - бе зелена. Един ден, сме се събрали пак около Учителя и стана нещо въпрос за дините. Аз използувах случая и насочих въпроса за тяхното познаване. Учителят почна да изброява белезите, по които те се избират. Слушах с внимание и разбрах, че все пак разбирането е по-скоро вътрешен усет. Изброените белези не се отличаваха от тези, които бях вече чул. Когато Учителят спря, аз се обърнах към Него и му казах: „Вие по тези ли външни белези избирате дините?" Той ме погледна някак особено, от което разбрах: Ще ти покажа как се избират хубавите дини. Няколко дни след това, което бях вече чул, занасям на Учителя много голяма добре, оформена диня. Той ме погледна, погледна и динята с израз показващ задоволството Му от прекрасния плод. След това вдигна глава, мръдна я малко встрани с израз, като че ли някому казва нещо. Имал съм случаи и друг път, да видя у Него, този едва доловим жест, който по безспорен начин ми е показвал, че около Учителя, винаги има разумни същества, невидими за нас, които го слушат и са му в услуга, и с които разговаря. В подкрепа на това, един път на беседа в Младежкия клас, трябваше набързо да се пресметне, действие между големи числа. Учителят веднага даде техния резултат. Аз, който следвах математика, пък и както долових и другите от класа, бяха изненадани от така бързо направеното изчисление. В отговор на тази наша изненада Той каза: „До мене има един математик, който пресметна и даде резултата". Разбира се до катедрата на Учителя ние не видяхме никого. Същият ден, минах покрай дюкяна на един продавач на плодове. Тогава всичко беше частно. Гледам там беше спряла каруца с дини. Най-отгоре виждам, една голяма красиво оформена диня приветливо да ми се усмихва. Пак погледнах динята, но същото, същата усмивка. Купих я и се прибрах вкъщи, срязах я там, беше великолепно узряла диня. Резен по резен изядох цялата. Когато станах почувствувах се така лек, така подвижен, пълен със сила и живот. Изпълваше ме някаква тиха радост. Ето рекох си, ето философският камък, елексирът, панацеята, която толкова столетия алхимиците са търсили, като средство за подмладяване, за даване сила, здраве и живот. Едва задържах порива си да викна, че хубавата и напълно узряла, прясна диня е най-могъщото средство за младост, сила, здраве и живот. Реших всеки ден да изяждам поне по една диня. Това състояние, съвършено ново, за първи път изживях. То продължи известно време, като бавно затихваше. На другият ден, пак съм при същия продавач. Взех диня, която също така беше хубаво узряла, като я режеш пръщи, а вътре като, че ли беше пълна с кристали от рубин. На нея пак имаше усмивка, но съвсем не беше такава, както предишната. В къщи срязах динята, вкусен, сладък, приятен плод, но само толкова. Онова състояние, което имах от онази първата диня го нямаше. Нито светлината, нито лекотата, нито енергията и тихата радост. Само приятното вкусово усещане. Програмата за ядене

на дини продължи и през следващите дни. За голяма моя радост, се случваха все хубави, усмихнати. Но преживяното от онази първа диня, остана само като свиден спомен. В клас след тази случка, Учителят ме погледна, усмихна се и каза: „Пишете за следния път тема: Най-хубавият плод". Той всякога ни даваше теми, по които пишехме каквото знаехме. Разбрах тогава, по какъв начин Учителят ми беше благодарил, като ми даде, чрез една диня, да преживея нещо, от един по-възвишен порядък. Това беше Неговата отплата, за малкото внимание, което Му бях оказал, като научих още че: „Само диня, която се усмихва, като я погледнеш е хубава". Не на всеки се усмихва динята.

59. ВЕЛИКИЯТ ПРОМИСЪЛ

След две години прекарани на Дунавският остров Персин в концлагера, край село Белене, докарват ме в Дирекцията на милицията, на площад Лъвов мост и ме затварят в арестантска килия, където ме държаха, мисля, че беше повече от месец. В лагера прекарвахме в непосилна работа, при крайно оскъдна храна. Преживявахме там мъчителен глад. Затворен сега тук в арестантската килия глада продължи, не само поради крайно оскъдните дажби, но и още по-лошо поради това, че тук като готвено освен малкото парченце хляб, давах по-често някаква рядка чорбица с тук-там по някое парченце карантия, която чорбица аз като дългогодишен вегетарианец не само, че не можех да близна, но ми ставаше лошо само като я помириша, затова оставах през целия ден само на малкото парченце хляб. Гладът беше изтощителен най-вече и поради своята продължителност. В един особено мъчителен момент, изведнъж само за миг, вратата на килията ми се отвори и някой хвърли коматче хляб. Това стана така бързо, че не можах да забележа, кой и какъв беше човека, който ми направи това добро. Седнах с навлажнени очи, троха по троха изядох коматчето. Тогава си спомних случката описана в Библията станала с пророк Илия, който бил подгонен от жената на цар Езекия, която искала да го обезглави, защото оскърбил нейните пророци. Бягайки той се скрил в една пещера. Но за да живее човек трябва да яде. Великият Промисъл му праща една врана, за да му занесе парченце хляб. След някой ден, бях извикан и ми се разреши на два пъти да ми се купи хляб. Така бях спасен от мъчителен глад, докато ме закараха в затвора, където вече беше по-добре.

По какви причини ме вкараха в концлагер?

Това беше 1958 г. **Никола Антов**, който беше в братския съвет искаше изцяло да вземе властта в своите ръце, на Братството на Изгрева. И искаше на всяка цена да отстрани Жечо Панайотов и брат ми Борис Николов. Затуй той беше направил едно събрание и да ги опетни. Аз разбрах тази работа и отидох в салона. Той се беше облякъл официално с костюм и се готвеше да държи обвинителна реч. Тъкмо да почне, станах аз и с едно прекрасно красноречие изложих всички тези неприятни събития, които той беше създал на Изгрева. Беше бил Христо - бояджията, който по-късно от побоя почина. Беше бил Елена Андреева и една възрастна сестра. А беше отговорник, като комунист на квартала. Имаше голяма власт. А Методи Константинов като ме слушал отишъл при брат ми Борис и казал „Николай да си стяга багажа за концлагер в Белене". И една сутрин преди беседа дойде един милиционер и един агент, който познавах случайно от времето на моята търговска дейност. Каза ми: „Николай отиди си вкъщи и си вземи одеало за завиване". Взех две одеала и ме закараха в затвора, престоях десет дена и всеки ден по два пъти на

ден ме викат, и питат „Защо си тук?" - „Аз не зная, вие ще кажете". - „Ще седиш тук, докато разбереш и научиш". И след няколко дни с нощния влак ни закараха в Белене. Никакъв обвинителен акт, не ти дават обяснение. Това беше преди ревизията на Изгрева. В лагера седях две години при непосилна работа. Една година в Белене, после ни заведоха една година в Плевен на вала, на Тотлебеновия вал, там от една кариера вадихме камъни. Освободиха ме след две години, след като ме заведоха в София и за случая, който описвам тук. Една сутрин ме изведоха при един чиновник и ме пита: „А сега накъде?" - „Не знам". „Сега отиваш в затвора". Аз съм радостен, че там мога да си купя храна и да се нахраня. Като отидох там поисках веднага от милиционерите да ми купят халва и бисквити, защото нямаше тогава хляб. Закараха ме на баня, да се окъпя. Имаше и други затворници, които ме оглеждаха уплашено. Питам: „Какво има?" - „Ама такъв слаб човек, само кожа и кости за пръв път виждаме". В затвора престоях 50 дни и след това с голяма гаранция от 500 лв. ме освободиха. Един наш брат даде от себе си 500 лв., плати гаранцията и веднага ме освободиха. Бяха много пари - 7 заплати. Изтезан, гол, окъсан, с едно затворническо сандъче у дома. Не могат да ме познаят. На другия ден тръгвам да търся работа. Среща ме Тодор - "босият", той беше хамалин и отидох при него. Товарихме и разтоварвахме тухли по камионите.

Един ден трябваше да стоварим камион с мозаечни торби. Те тежаха. Аз нося, вървя и се олюлявам така. Нямам сили след лагера. И шофьорът на камиона ме видял, съжалил ме и заявил на управлението: „Този човек не е за хамалин". И ме пратиха на една канцеларска работа. Добре, ама аз не свикнал да седя на едно място и да пиша. Плащаха ми много малко. Срещнах Гради Минчев и той ме повика при него да работя за заплата 90 лв. Накрая отидох при брат ми Борис и правихме мозайки. След това отидох при военните и там останах, и бях много добре платен. И освен това грубата работа я работеха войниците, а аз само ръководех като майстор. Така спестих някой лев. Вече не работех груба работа.

Един друг случай. По онова време, когато бях търговец, бях се запознал с един човек, имаше сергия на ул. „Леге", в един вход. Виждах, че е голям шмекер. Идва при мен един ден и иска да купи нещо от мен. А аз видях, че иска да ме изиграе и не му продадах нищо. Изпратих го без да купи нищо. Като отидох в Белене и този шмекер там. Един ден, като свърши работата, прибираме се и ни дават обед, сварена вода с малко фиде и макарони. Слаба, лоша храна. Идва при мен и ми казва: „Аз имам една глава лук - половината за мен, половината за теб". Изведнъж, Боже мой, цялата тази неприязън, която имах към него, изведнъж падна от мене. И ми се видя мил и симпатичен човек. Оттогаз станахме много добри приятели. Половин глава кромид лук направи цяла революция в мен. А това бе голям лукс тогава.

Веднъж зад кухнята на боклука видях една глава лук, веднага я прибрах в торбата. Тогава затворниците копаеха и търсеха червеи, за да ги ядат. Беше голям глад. Но Великият Промисъл бдеше над мен и аз оживях досега.

60. КРАЯТ

В началото на месец декември 1944 г. бях в село Орешак - Троянско. С това селище прикътано в полите на Стара планина, населено със способни и предприемчиви занаятчии, поддържах по това време добри търговски връзки и често ходех там. Опитни, сръчни и с художествен усет занаятчии, между другите производства даваха и добре украсени с

пирография дребни дървени изделия. По това време почти нямаше нещо по-сериозно, като обект на търговска дейност. След като привърших работата си, за която бях отишъл, тръгнах из селото, да се поразходя, преди да се върна обратно в София. На една от уличките гледам, сравнително просторна за едно село, кожухарска работилница. Веднага блесна в мене идеята, дали тук не би могла до се осъществи търговска сделка. По това време някаква модна вълна беше заляла народа да се търсят и носят кожуси, простичко направени с или без ръкави. Организирането на такова едно производство, би било много сполучлива работа, още повече, че идваше зимата. Влезнах в работилницата, там ме посрещна един приветлив човек, собственика, с черти на лицето показващи природна интелигентност, предприемчивост и умение в ръководене на по-големи и отговорни дейности. Това ме окуражи, да пристъпя направо и откровено към целта на моето посещение. След като му изложих своя план, той отговори: „Да всичко това, което предлагате, да се организира едно производство на кожуси е много добро, но в момента нито имам работници по-подходящи за такава работа, нито пък материали имам". Явно нямаше условия за голяма сделка. В този момент, както седях на стола, в мене се породи смътна тревога, че Учителят изстива и няма топла дреха, с която да се предпази от студа. Тогава се обърнах към занаятчията и го запитах, дали няма поне един готов кожух. Да, отговори ми той, имам един много хубав с кожи от гъста козина, готов е, остава само да му прикача ръкавите, ако почакате до половин час, ще ви го приготвя. Разбира се останах. След уреченото време, кожуха с обагрени в кафяво меки агнешки кожи, беше готов. Платих и се понесох по обратния път. По това време в Орешака ходех с велосипед от Габрово, където също имах много сериозни връзки с производителите. Тревогата за съдбата на Учителя, здраво беше залегнала в мене и ме караше с все сила да натискам педалите по дългия седемдесет километров път до Габрово. Оттам, без да губя време още същия ден вечерта тръгнах за София. Пристигнах сутринта на Изгрева и помолих една сестра да предаде кожуха на Учителя. Тогава всякога бързах, живеех в едно трескаво и непрекъснато напрежение. После разбрах, че Той приел кожуха и го облякъл пред нея с голямо удоволствие. В София не се задържах. Към края на декември съм отново на Изгрева. Чух, че Учителят не бил нещо добре, но на тези приказки не обърнах внимание. Продължих да живея с мисълта, че големите изненади и събития са само в историята, но не и около нас.

Една нощ, не мога да кажа дали това беше сън или нещо друго. Гледам Учителят идва при мене, много официално облечен и ми казва: „Няма смисъл Николай". От начина, по който ми каза тези думи, смисълът, който То вложи в тях и от израза на лицето му аз разбрах, че за Неговото дело и работа в България, условия повече няма да има и затова по-нататъшното Му престояване тук е без смисъл. Впоследствие това напълно се оправда. След тези думи Той се обърна и тръгна с енергични стъпки към една вада, по която течеше тъмна вода. Над вадата имаше едно мостче от едно проснато над нея дърво, такива мостчета, каквито селяните поставят над пенливите рекички в планините. На тясното мостче, седяха двама души, един зад друг, облечени също с такива дрехи, каквито Учителят носеше. Единият, първият беше по-висок, а другият за Него, на ръст колкото Учителя. Предният по-високият, подаде ръка на Учителя, който беше вече стигнал до мостчето. Учителят пое ръката, стъпи на мостчето и тримата минаха на отвъдния бряг. Събудих се, отворих очи. В тоз момент вратата на стаята, в която бях легнал се отвори и влезна по-големият ми брат посърнал. Аз го погледнах тревожно и го запитах какво

има. Знаех, че той беше около Учителя и е в течение на всички събития около Него. „Свърши" - изстена той - „Учителя си замина", с глух и пълен със скръб глас ми отговори той. Беше 27 декември 1944 г. Завърши една велика епоха за нас, които бяхме около Него, завърши една велика епоха за човешкия род. Външните причини за заминаването на Учителя бяха силната простуда.

61. СТОПАНСКАТА КРИЗА И ПЪРВАТА КЪЩИЧКА НА ИЗГРЕВА

Поради неудобства, квартирата, която държахме на улица „Кракра" трябваше да напуснем. Моят брат - Борис Николов, който беше по-добре запознат и с по-голям опит по жилищните въпроси, дни под ред се блъскаше да търси квартира, докато наистина намери една стаичка, но с наем 1000 лева на месец. Това беше равно на половин заплата на един сравнително добре платен чиновник. За скромните ни материални възможности, при които бяхме поставени, такъв висок наем беше извън нашите сили. В такова положение бяха и други наши приятели, студенти дошли от провинцията. Напрежението ражда в човешкия ум идеи. И това напрежение, роди в главата на моя брат и някои други наши съмишленици, поставени при същите условия като нас, идеята да си направим жилище, някъде в непосредствена близост до Изгрева. Пари за място нямахме. Намери се обаче човек, който имаше място граничещо до Изгрева, който се съгласи, срещу скромен наем, да ни разреши да си построим там дъсчена къщичка. По това време през 1926 г. да се купи място, жилище, апартамент, беше толково лесно, колкото сега да се купи торба с картофи, стига да има човек пари, но ние нямахме.

Само няколко години след Първата световна война, чудовищна стопанска криза, започна да залива света. Ярко изразени признаци на това нещастие бързо връхлиташе върху човешкия род, връхлетя и върху нашата малка България. То беше породено от непрогледната тъпота. Подчертавам тъпота, защото помня, гледал съм тези финансови министри, гледа като патка и няма смелостта, да направи крачка и по-смели стъпки за да се премахне тази стопанска криза. Защото непременно спазваха правилото за „златния еталон" да не се наруши, т.е. покритие между наличното злато и банкнотите, които са отпечатали да бъде в някакво равновесие. А какво трябваше да се направи? Трябваше да пуснат банкноти. Какво от това, че уж ще има инфлация? От една страна имаше пълни складове, пращяха със стоки в складовете и 1500 търговски пътници, обикаляхме България да търсим пласмент на стоките, а от друга страна са налице хората, които продават тези стоки. Липсваха само на банкнотите - пари. Работа - създай работа на хората, плати им с банкноти. Ама покритието щяло да се наруши, какво значение има. Такава тъпота беше в тези финансови министри. Аз съм бил в този търговски сектор. А насреща ни посрещаше скованост и липса на смелост, да се премахнат отживяли времето си и неподходящи за бързо развиващото се човешко общество порядки и разбирания от хората, които управляваха финансиите на всяка страна в света. Те не разбираха, че при наличието на стоки, както беше тогава, само интензивната обмяна на стоките чрез парите е в състояние да разреши стопанската криза. Поради слабото им обръщение, парите имаха голяма стойност. Предлагаше всичко, движими и недвижими ценности, но малко се купуваше, по липса на парично обръщение, а не затова, че нямаше нужди. Някаква демонична ръка, се беше разпростряла над човешкия род и беше парализирала инициативата и творческия замах

в него. От една страна имаше хора с крещящи нужди от най-различно естество, от друга - складове претъпкани, със същите тези стопански ценности, от които те имаха нужда. Това създаваше големи трудности за живота, създаде и за нас младите, които искахме да живеем по-добре. И то защо, защото нямахме пари и не можехме да намерим начин с нашия честен труд, да ги имаме, тъй като не се намираше и работа. Всичко бавно но сигурно замираше. Стопанският живот замираше. Всеки, който имаше пари, здраво ги стискаше. За реализирането на нашия план, не бяха необходими много средства. Но да се търсят заеми в такова време, на тъй ревниво пазене на парите, беше много неудобно. Но стана някакво чудо и ние ги имахме. Когато човек има чисто и искрено желание да постигне нещо, задоволяващо неговите насъщни и справедливи нужди Разумният свят, всякога ще му се притече на помощ и ще улесни човека в изпълнение на неговата задача.

Така стана и с нас. Събрахме се пет души приятели, все с крещящи жилищни нужди. **Георги Радев** беше един много интелигентен и начетен наш брат. Знаеше добре европейските езици, следваше математика, а през свободното си време, превеждаше някои интересни книги из онези области, предимно окултните науки, които най-много будеха интерес в нашите среди, пък и в хората от външния свят. Преведе между другото една астрология от Сефариал, хирология от Вреде, една интересна книга, за значението на формите и чертите по лицето, а също много нашумелия по онова време роман „Занони". Георги беше също много ценен сътрудник в издаваното от нас списание „Житно зърно". Написа и няколко оригинални трудове - „Учителят говори", „Живот за цялото", „В царството на живата природа".

Димитър Стоянов /Димитрий/ беше един брат с редки технически дарби и рационализаторски хрумвания. Работеше в много известната по онова време печатница „Стайков", където с голямо умение изработваше от дърво, големи афишни букви.

Никола Наиков, един брат с подчертан интерес към книгата, като техническо произведение, който малко по-късно издаде три книги, посрещнати с голям интерес от онези, които жадуваха за окултни знания. „Астрологията", „Хиромантията" и книгата „Лица и Души", книга, която разглеждаше различните типове хора, тях именно Георги Радев беше превел.

Моят брат **Борис Николов** беше студент по естествени науки. Той между другото имаше редки качества в строителството. Тези качества, особено много и добре развиваше, като работеше през ваканцията при Бертоли, наш съмишленик, който беше един от първите двама майстори, мозайкаджии дошли от Италия, след Първата световна война. И аз, който по това време следвах математика.

Къщичката си направихме сами в ранната пролет на 1926 г. Тогава беше свободно и за такива леки строежи, нямаше ограничения. Материали имаше обилно и преизобилно, навсякъде в най-пълен асортимент и предлаган с най-голямо внимание и любезност. Направихме я по един своеобразен начин. Сглобяема от дъски. Идеята за този начин на направа, беше дадена от двамата подчертани вече техници Борис и Димитрий. Всички, които гледаха как я строим, не допускаха, че начина по който я правим е наш, оригинален по своя замисъл и изпълнение. Мислеха, че е някакъв американски модел. Завършихме я само за няколко дни. Така възникна първата постройчица, в непосредствено съседство с Изгревската поляна, а ние петимата братя, първите постоянни заселници и уредници на Изгрева, почти до самия му край. Къщичката беше от две стаички: по-

малка от около десетина квадратни метра и по-голяма от около четиринадесет. В по-малката се настаниха Димитър и Никола Нанков, а в другата по-голямата - останалите трима. Едно малко килерче, от задната страна за багажите и една верандичка отпред, към южната страна, допълваха нейния образ. Братята и сестрите с, тъй да кажем, голям житейски опит, като гледаха къщичката изградена от тънките два сантиметрови дъски, клатеха глава и казваха: „Докато е топло ще бъде добре, а през зимата как ще се живее в нея?" Като наближи зимата, отвътре я облицовахме с дебела амбалажна книга. Така при запалена печка, даже и тогава, когато беше твърде студено, ставаше приятно и уютно. Така без особени трудности прекарахме зимите и то такива зими, студени, дълги, каквито бяха през 1928-1929 г. Тогава се явиха приятели, които обясниха чудото, като напомниха, че в Сибир се строят къщи предимно от дърво, а други още по-добре уточниха, че една дъска дебела три сантиметра пази не по-лошо от зид дебел тридесет сантиметра. Тази малка къщичка стана център на интензивен братски живот. Идваха братя и сестри от София и провинцията, споделяха се и се разискваха въпроси от най-различно естество, идеи предимно от по-духовен характер. Този живот в нея, беше част от бликащия братски живот, който имаше в салона, на първо време този на улица „Оборище" N 14, а след това в салона на Изгрева, който се построи малко по-късно. Тази къщичка **изгоря и изчезна** по времето, когато беше пометено и разрушено всичко на Изгрева, и всичко скъпо за нас на самия Изгрев. Тази малка постройка, това малко жилище, като че ли отвори някаква врата, към един нов свят за очите на приятелите и те разбраха, колко приятно е да се живее тук, отколкото в задимената, опушена и потънала в прах и изпарения София, каквито всеки по-голям град има. И всички с един неудържим устрем, особено онези, които нямаха свое жилище, се впуснаха да купуват места с желанието и те да си построят.*

62. СИНЕДРИОНЪТ

Разбра се от всички, че Изгревът, разположен на доминираща над Софийското поле височина, в непосредствена близост до борова гора, която беше като стена от вредните изпарения на големия град, е много хигиенично и приятно място за живеене. Учителят насърчаваше закупуването на места и е казал да се закупят от братството всички места, в границите между боровата гора, шосето за Дървеница и околовръстната линия, която минаваше по Изгрева. Също така е искал, онези от приятелите, които ще си закупят места в тези граници, да не ги ограждат всеки поотделно и да го обособява като нещо строго определено свое, а да бъдат общи без частни огради. Да има само една ограда, около всички братски места. Желанията си Учителят е изказвал във възможно най-меката форма, без да има и най-малката твърдост или заповеднически характер. Материалните въпроси на братството се уреждаха от група по-възрастни и с опит по стопанските въпроси братя. Която група някой с подчертан хумор, беше нарекъл „Синедриона". С това име тази група се ползуваше от всички приятели. Тя в края на краищата пристъпваше за изпълнение на взетите решения. Но точно затова желание на Учителя тя не се постара да изпълни в точ. Събитията за закупуване места около Изгрева, се развиха стихийно и когато малко по-късно, възможността за изпълнение на плана, който Учителят искаше да се приложи, не бяха вече

**Виж „Изгревът", том VIII, стр. 711 -712.*

налице, сестра Елена - стенографката, опитна и с умение в практичните дела човек, запитва **Начо Петров** - един от членовете на Синедриона: „Вие защо не послушахте Учителя, за да закупите местата, за които Той казваше?" Братът със съжаление отговорил: „Ние се смятахме за много умни мислехме, че много разбираме и си казвахме, кой ще закупува и ще дава пари за такива пущинаци?" Освен поляната братството успя да закупи само някои съседни места до Изгревската поляна. Учителят е искал също да се закупи и цялото място зад линията до рекичката, където сега е къпалнята „Диана Бад". Това място беше пусто, занемарено, празно, буренясало на някакъв софийски богаташ, който си бил построил там вила. Но при един пожар вилата се запалва и изгаря до основи. Оттогава всичко там било изоставено. Макар и така занемарено, това място беше голямо и с ценни качества, между другото и с минаващата покрай него тогава бистра, чиста рекичка. Чух един път Учителят да казва, че е дал идеята на един богат наш брат, да закупи това място, но той отлагал и не приел.

63. ПОЛИТИЧЕСКИТЕ СЪТРЕСЕНИЯ В БЪЛГАРИЯ 1923 - 1925 г.

Събориите на братството, които Учителят уреждаше всяка година през месец август и след Първата световна война ставаха в Търново - недалеч, в покрайнините на града тогава, в едно лозе, както вече казахме, където имаше и една двуетажна постройка - вила. Там ставаха събориите до 1925 г. включително, като през годините 1923 и 1924 г. събори въобще не е имало. През тези години Учителят не е провеждал никъде братски събори. През годините 1923 и 1924 г. и първата половина на 1925 г. България преживя много тежки политически сътресения. Тя мина по ръба на жестока гражданска война, само на косъм от нея, спря я само чудото от такава гибел.

На 9 Юни 1923 г. стана преврата. Управляващата тогава земеделска партия, начело с нейният водач и министър-председател Александър Стамболийски, беше свалена от военните, а Стамболийски обезглавен. Това създаде голямо напрежение. Самонадеяният, изненадан, неподготвен и недисциплиниран Земеделски съюз, не можеше да окаже някаква сериозна съпротива при този преврат. Сериозна съпротива можеше да се окаже само със съдействието на Комунистическата партия, която разполагаше с добра организация, дисциплина и оръжие. Но Централният комитет на партията е намерил тогава, че това е борба между две бурожазни партии, селската и градската и взима решение да пази неутралитет по този преврат. Това решение на Централния комитет, спасява България от сурова гражданска война. Малко след това, но вече късно, становището на Централния комитет на преврата е било разглеждано в заседание на Коминтерна /Централно управление на комунистическите партии в света/ със седалище в Москва и е било осъдено, като крайно неправилно и погрешно. Сталин е скастрил здраво Васил Коларов и Георги Димитров, скарали се че са изпуснали този благоприятен момент за завзимане на властта. Намерило се е, че Комунистическата партия в България явно е изгубила една изключително голяма възможност за завземане на власта. Тогава се решава, от Москва да се изпрати генералният секретар на Коминтерна, за промяна на курса на партията от тесняшката доктрина, към сътрудничество с всички леви течения и партии, особено със Земеделския съюз. По това време генерален секретар на Коминтерна е българинът Васил Коларов. В

началото на месец август същата година той пристига в България и заедно с Георги Димитров и Гаврил Генов почват трескава подготовка към всеобщо въстание за сваляне на буржоазната власт, и установяване на работническо-селска такава. За тази цел най-напред, се отправя апел към БЗНС, в който между другото се казва: „Комунистическата партия подава братска ръка на трудещите се селяни, като е готова да се бори, заедно със селските дружби, за защита на общите интереси на градските и селски трудещи се народи и създаването на работническо-селско правителство".

Организаторите на въстанието Васил Коларов, Георги Димитров и Гаврил Генов заедно с членовете на ЦК, с изключение на организациония секретар Тодор Луканов, решават да се обяви общо въстание на 22 срещу 23 септември 1923 г., като за целта изпращат по всички населени пунктове в страната куриери, които да занесат това решение. Тодор Луканов обаче е против това решение и като организационен секретар изпраща нови куриери с нареждане да се отмени дадената директива за въстание. Настъпва раздвоение, тези противоречиви нареждания, претъпяват устрема, внасят раздвоение в партийните ръководства в градовете и селата и с това въстанието изгубва своя повсеместен характер. „Заповед срещу заповед е безредие", е казал Наполеон. С това България за втори път през тази година беше избавена от суровата гражданска война. Въстанието се проведе, но то имаше само локален характер и се изрази по ярко само в Михайловградско и Берковско. То е потушено и удавено в кръв, избиват се и се натикват в затворите активните членове на комунистическата партия и левите течения на БЗНС. Водачите на въстанието успяват да избягат в Съветския съюз, с това обаче не се приключва. Пламъкът на комунистите за установяване на работническо-селска власт в България не е угаснал. За тази цел в началото на май 1924 г. комунистите свикват нелегална конференция на Витоша в една местност малко над изгорялата сега хижа „Фон-фон". На нея присъствуват видни членове на партията и се взима решение, за организирането на ново въстание. Формира се военен център и се започват трескави приготовления. Организиране на бойни и дисциплинирани, обучени в боравене с оръжие, групи. Набавяне на оръжие. Оръжието се набавя, както от военните складове в страната така и отвън предимно от Съветска Русия, като там е формирана група с тази задача. Но и тук едно „Но", което проваля всичко. В редовете на партията, успяват да се вмъкнат хитри и опитни агенти провокатори, които проявявайки похвална ревност в изпълнението на възложените им задачи, успяват да заемат високи и отговорни постове в партията. С това те са посветени и в най-тайните дела и решения на партията. По този начин те имат възможност да донасят за всичко на властта. За тактиката и преките оперативни задачи, съобщават имената на ръководителите и активистите, издават складовете с оръжие на военната организация, посочват тайните партийни печатници, нелегални квартири, явки, канали. Имайки тези сведения властта осъществява ред провали. Зачестяват избивания от засада на видни членове на партията, арести, съдебни процеси. Военният център на партията не оставя без отговор и започва един бурен процес на отмъщения. Това създава голямо напрежение. Виждайки поголовното избиване и затваряне на най-активните членове на партията, пленумът на Коминтерна в Москва от януари и февруари 1925 г. решава да препоръча настоятелно на ЦК на партията, да отмени курса към въоръжено въстание. За тази цел от Коминтерна се изпращат в България изтъкнати комунисти, емигранти, които да занесат това решение. Но, докато тези пратеници преминат по околните дълги и бавни нелегални канали до България, те

закъсняват. Когато стигат, те не успяват да спрат, тръгналия по неудържим наклон, военен център, който вече е решил на терора да отговаря с терор. В този устрем се стига от негова страна до атентата в църквата „Света Неделя".

На 16 април 1925 г. в три часа след пладне, чудовищен трясък от поставена над централното кубе бомба с часовников механизъм, разтърсва из основи църквата и цялото централно кубе се събаря върху главите на препълнената с хора черква. В момента в черквата се извършвало погребалното опело на убития от комунистите запасен генерал Константин Георгиев, бивш началник щаб на армията и градоначалник на София. Присъствуват много официални лица. Под развалините намират смъртта си стотина души и двойно повече ранени.

Преди да стане атентата Учителят среща една група приятели и казва: „В България ще стане голямо събитие, тук в София и ще пратим един от вас да види кое и как". Изпраща се **Начо Петров**, като голям чиновник в общината той има пропуск и влиза в църквата „Св. Неделя" по време на опелото. Начо Петров е бил до един прозорец. Става атентата и само прах от мазилката поръсва главата му. Отворил прозореца и излязъл. Останал жив, но видял атентата и пораженията след него. Убитите са над 150 човека. След това години наред го разказваше на Изгрева. Аз съм го слушал от него този случай.

Разказваше ми **Влад Пашов**, по онези години е бил младеж - ученик в гимназията, но е бил комунист и той е участвувал в атентата срещу цар Борис III в прохода на Арабаконак на 14 април 1925 г. Бил е хванат, но като малолетен, цар Борис III разговаря с него и след това го пуска на свобода. А двамата придружители на царя са убити. Така, че царя за няколко дни се спасява два пъти от два атентата.

След този атентат, властта пристъпи с възможно най-голяма суровост към преследване на комунистите. Бесилки, избивания, мъчителни съдебни процеси, тежки присъди, затвори. Всичко това приключи до към края на месец Юни същата година - 1925 г., когато политическото напрежение притихна и беше възможно организирането на наш събор в Търново. Поради тези събития 1923, 1924, Учителят не е провеждал събор на Братството.

Съборите в Търново, пък и всички събори, които Учителят организира по-късно в София на Изгрева, от около десетина дни бяха изява на най-ярък живот на Братството: Беседи, песни, музика, приятни и полезни разговори, общуване с хора близки и приятни във всяко отношение, гимнастически упражнения със съпровод на оркестър. Всичко това създаваше едно неземно по своята красота оживление и оставяше неизлечими спомени в душата на всеки посетител.

64. ГОНЕНИЯТА СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ ОТ ВЛАСТИТЕ

Църквата, в лицето на своите владици и попове, гледаше с много лошо око на Учителя и неговото дело, като се мъчеше с всички средства да злепостави и спъне делото му. В този си устрем тя не изпущаше случая да подтикне и официалната власт за взимане мерки срещу Учителя и Неговото дело. Поддавайки се на това, тя освен интернирането на Учителя във Варна през 1917 г., още на два пъти го викат да даде своите обяснения за провежданата от Него дейност. Ето и самата история за единия случай.

На гърба на оградата на Изгрева, на съседно място се построи една кръчма. Тук имат вина старите братя. На гърба на салона имаше едно празно място, което трябваше да се закупи, както бе казал Учителя.

Но се противопоставят някои и не се закупува мястото. И там си направи един кръчма. И до късна нощ пияни със своите крясъци смущаваха Учителя. А цялата миризма от кебапчетата отиваше на Изгрева. И така, един ден Учителят ми казва: „Николай, да махнем жиците на комшията". А той, кръчмарят взимаше електричество от стълб на Изгрева. Значи трябваше да му се откачат жиците и да му се спре тока, да си търси друг начин за осветление. Но мен ме достраша. Тук голяма вина имам. И не отидох да отрежа жиците, така както ми нареди Учителя. А този човек беше много суров човек - кръчмар, да не си имаме повече неприятности. Не отидох. Вината е там, че не предприех мерки. Но стана там едно събитие. Стана убийство и кражба. И тогава от полицията извикаха Учителя да го разпитват, защото обвиняваха, че дъновистите са окрали и са извършили убийството. Аз отидох с Учителя до полицейското управление. Посрещна ме млад интелигентен полицай. Даде ми лист да пиша. И аз записах, че в ранни зори излизаме на молитва, после имаме беседа ва салона, после сме на Паневритмия с музика и ето защо не сме чули, нито видели за това убийство. Така защитавах Учителя. Каквото ми дойде на ума, аз така разумно го написах. И след това Учителят без да го чете се подписа над него. Този протокол, който го написах остана в полицията.

След това отново извикаха Учителя на разпит в Дирекцията на полицията и той пише следните протоколи, които ги представяме.

ПРОТОКОЛ

за разпит на свидетел.....
София, 21 Юлий, 1925 г.

Именувам се Петър К. Дънов от Варна, 60 годишен, неженен, българин, неосъждан - Учител, Заявявам:

Моето учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия принципи произтича, че е необходим пълен мир и пълно разбирателство между хората, братство и взаимопомощ за общото благо. Учението ми изключва всякакво насилие, изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществените условия за всички последователи на това учение е съвършената нравственост.

Ученикът на Божествената школа, за да може да възприема и приложи великите истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка в развитието му. Той трябва да бъде изправен, във всяко отношение, както към себе си така и към другите, към обществото и държавата.

Аз препоръчвам зачитане на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък на несъвършенство в обществения и държавен строй, може да се изправи чрез самоусъвършенствуване, понеже е казано: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш Небесен".

Църквата, винаги трябва да бъде в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

С политика не се занимавам, защото тя не представлява за нас някаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам кое е разумното и

доброто.

За да се схване Божествената Мъдрост и да се разбере Божествената Истина, изисква се знание за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат предаваните им уроци, в противен случай, могат сами да се откажат от една работа, която не е по силите им.

Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето учение се прилага разумната свобода. Който дойде няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никому нищо не се налага. А на всички помагам по желанието им със съвети, упътвания и разумни лечебни средства, съобразно законите на разумната жива природа. И всичко това върша абсолютно безплатно. Бог комуто служа, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против мене, от когото и да било са лишени от всякаква истинност и основание. Моето Учение изложено в повече от шест печатни тома* и моят живот, който е открит за всички и може всяка минута да се провери, нямат нужда от защита. Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват и живота им е общопризнат образец за подражание. Нищожните на брой изключения, на застой в развитието си, се дължат очевидно на атавистични причини, т.е. множеството мои слушатели има единдва случая на душевно разколебаване и на морална поквара, това се дължи на самите тях от родителите им. Техният минал живот и сегашното им поведение ясно свидетелстват затова. Но те не са мои ученици, макар и да са се явили при мене. Друго няма какво да кажа.

П. К. Дънов

ПРОТОКОЛ

за разпит на свидетел.....
София, 4 октомври 1937 г.

Учителят Дънов, да отговори на следните въпроси в най-големи подробности с оглед в хармония с беседите му, печатани в специални издания. Именно:

1. Относно официалното вероизповедение на държавата ни и на църковата ни.
2. Относно държавата ни, организацията ни, властта и законите в страната.
3. Относно правораздаването и съдийската ни колегия.
4. Относно общественият строй в страната.
5. Относно Българската народна армия.
6. Относно брака, семейството и морала в страната ни.

2 октомврий 1937 г.

** „Сила и живот" - том I - VI*

Отговорите са написани собственоръчно от Учителя:

В природата съществуват три порядъка: Идеален, реален и материален. Към първият - спада Бог, Природата и Човека. Към вторият - спада народ, държава и личност. Към третият - мозъчната симпатична система, дихателната и храно-смилателната системи.

Религията представлява вътрешните възможности на един народ, който има с Божествения свят. Следователно, религията е един институт, който има за задача, да възпитава човешката личност, нейните чувства, постъпки, да го държи във връзка с Божественото и тоя народ да обича Бога, ближният си и народа си. Да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал. Към тази българска религия и църква, която служи на своя народ за неговото повдигане и облагородяване, моята любов към тях.

Държавата е външната страна на българския народ, тя съдържа всички възможности, в които той може да се прояви. Държавата е един отличен институт, който спомага на външните и вътрешните условия на българския народ да подобри отношенията си с всички други държави и народи. Българската държава е едно благо за народа. И всички ония, които служат на нея, да поставят ред и порядък, да извоюва свободата на своя народ, вършат една благородна работа. Ние не поддържаме революцията, ние поддържаме еволюцията, онзи Божествен процес, който постоянно повдига и подобрява живота на човечеството.

За **съдийската колегия** и органите на правосъдието, ние имаме почитание, понеже такъв институт съществува и в природата, и в човека, като съвест. Всички примери, които ние сме привеждали в своите лекции, имат за цел да уяснят, какъв трябва да бъде човек и ония, на които говорим. Ние сме привеждали много похвални примери, за дълбокото съзнание на съдиите. Ние в нашите речи не сме имали никакъв смисъл да обидим това, което е разумно, добро, честно и справедливо в съдийската колегия.

Относно **обществения строй** в страната, нашето желание е било винаги да се подобри, без ненужни сътресения и всичко да стане разумно.

Относно **Българската народна армия**, тя е орган на държавата, за запазване на реда и порядъка в държавата. Каквото казахме за държавата, това включва и армията. За военните сме включвали много добри примери.

Относно **брака**: той е най-старият институт в природата. Ние поддържаме еднобрачието и пълната семейна чистота. В начало Бог създаде мъжки и женски пол. Поддържаме също, че всяко семейство трябва да има две деца, брат и сестра. Семейството е образец каква трябва да бъде държавата, религията и народа. В семейството, бащата представлява онзи, който царува, майката - онази, която охранява и възпитава. Бащата и майката са образ на ония, които в бъдеще ще управляват. Затова сме обръщали внимание на добрите бащи и майки, които стават основа и строители на бъдещето.

Никога не сме подбуждали някого към вражда и умраза към когото и да е. Всякога сме говорили за Любовта и взаимните уважения и почитания.

П. К. Дънов - 4.X. 1937 год.

65. ГОНЕНИЯ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ ОТ ЦЪРКВАТА

Освен чрез официалната власт, духовенството в лицето на своите владици и попове, непосредствено от своя страна, търсеха начин и правеха всичко възможно да злепостяват Учителя и неговото дело. Ето и тяхната постъпка през време на събора на 1922 г. в Търново. Тук изнасям спомена описан от един брат, който е бил на този събор.

СПОМЕН

От събора на Бялото Братство в град Търново на 19 август 1922 година описан от **Георги Попов** - град Пловдив

Учениците на Бялото Братство по традиция си правеха събор, където от всички села и градове се стичаха, за тази среща с Мировият Учител - Петър Дънов. За мене са незабравими спомените от събора станал на 19 август 1922 г. в град Търново.

С нетърпение очаквах уречения ден за тръгване от село. Тогава шосета и превозни средства нямаше, затова трябваше да пропътувам 60 км. пеша, до най-близката жп гара в град Ямбол. На другия ден, 17 август, потеглих за град Търново. Качих се на влака, който идваше от София. Какви бяха първите ми впечатления: Всички пътници бяха облечени в бели дрехи. В хор пееха песента „Братство, единство ние искаме", като че ли влакът принадлежеше на тези хора, които говореха на един език, пееха едни песни, отношения - братски и сестрински, всички бяха свои. Като малка капчица се влях и аз в това сребристо бяло море, тъй като и аз бях в бял костюм. Веднага аз станах най-непринудено техен и те мои. Влакът изпищя и потегли. На всяка гара и спирка, прииждаха все нови хора, братя и сестри, които също като мене се сливаха и ставаха свои в своите си. Пътуването беше великолепно. За известно време живяхме в друг свят, свят на хармония, свят откъснат от земните житейски дреболии. Неусетно пристигнахме до полите на Балкана и влакът даде сигнал за навлизане в тунел. Една сестра ме помоли, да й дам палтото си, за да го запази от пушека на влака. „Ще се очерни, каза тя, аз ще го завия с тази покривка". С готовност се съблякох, сгънах го и и го дадох. Тя го обви внимателно и го сложи под шарената си престилка. Във влака настъпи мрак, след няколко минути светна пак и пак се мушна под земята. И така преминахме двадесет и четири тунела, докато излязохме на открито небе. Наближаваше стария престолен град. Слънцето се скри, мръкна се. Като на стена светнаха електрическите крушки, които даваха образно разположение на град Търново. Влакът забави хода си и даде знак за пристигането си. Прекъснахме разговорите и се разшавахме да се готвим за слизане. Аз си взех куфара и прибрах палтото от сестрата. Още не беше спряло движението на влака напълно и аз скочих от него на земята, облякох се и тръгнах към града. След като бях изминал вече известно разстояние, от мястото на слизането, спрях се и почнах да си проверявам багажа. За моя голяма изненада и уплаха констатирах, че портмонето ми с парите от джоба на сакото ми липсваше. Сърцето ми затуптя силно. Претърсих се няколко пъти, обаче все същите резултати, портмонето е

загубено! Къде може да бъде? В главата ми нахлуха най-различни предположения, но не крия, че мисълта ми се спираше главно на сестрата доброжелателка, да не би тя да го е прибрала! Но най-трудното беше да я попитам и как да я попитам, като не може съвестта ми да допусне, че тя може да бъде способна на това унизително деяние - да ми открадне портмонето. Къде е тогава смисъла на нейното посещение на свещеното място? Събора! На нейният висок идеал, за който говореше през цялото пътуване? Аз все продължавах да се претърсвам и бъбря насаме. Един стар белокос брат сигурно забеляза моето явно смущение и тихичко ме запита: „Братко какво има, загубил ли си нещо?" - „Загубих брат, загубих си портмонето". И докато се колебаех, да споделя или не цялата история с палтото и сестрата, той с висок глас извика: „Братя има изгубено портмоне с пари на един брат, потърсете го". А народ, свят, такава навалица, че дето се рекло „Яйце да хвърлиш няма къде да падне". За мене всичко беше загубено и аз се чудех откъде бих могъл да намеря пари за връщане. Не се мина обаче и пет минути чу се отговор с напевен глас. „Намери се-е!" Този глас продължаваше да вика и приближаваше към нас, докато се срещнахме и ми подаде портмонето. Като ми го подаде каза: „Братко, колко пари има вътре не знам, но колкото и да са, виждате ли този народ, това са все наши хора, които служат на Бога, на високият идеал. В никой случай нямаше да останете без средства. Само да се обадите, кесията ви сигурно щеше да се окаже недостатъчна да побере това, което щеше да ви се даде". Аз наново се насърчих и вече радостен потеглих с общата вълна, към лагера, който беше на Югозапад от града.

Лагерът беше разположен на хълма покрай лозята. Там имаше голямо братско лозе от 12 декара. То било подарено на Бялото Братство от търновския гражданин Боковски, затова, че е бил излекуван от Учителя, след като е бил напълно изоставен от лекарите, които са се видели в невъзможност да го спасят. В това състояние съпругата му се обърнала с едно писмо до Учителя, който след получаването му, веднага пристигнал в Търново, за да го види у дома му. Болният страдал от ставен ревматизъм и сърцето му било съвсем отслабнало. След пристигането на Учителя, болният още до вечерта се почувствувал добре и се повдигнал от леглото. Всички съседи при камбанен звън са очаквали да чуят вестта за неговата смърт. Обаче изненадата била голямо, след като той почнал да се поправя и след няколко дни е могъл вече да излиза из града. Скоро гражданството се научило за това рядко събитие и масово започнало да се приближава към учението на Бялото Братство и по-специално към Учителя за помощ от най-различен характер. Боковски е оздравял напълно и след това живял до 82 години. От благодарност за всичко това, Боковски е подарил лозето си на Бялото Братство, понеже Учителят не е приемал парични възнаграждения. Тези данни ги научих от сестра Иларионова, близка до дъщерята на Боковски, разправяни и лично от нея.

На другият ден 18 август, сутринта с група братя и сестри слязохме в града. Първото нещо, което спря нашето внимание бяха разлепените афиши със следното съдържание: „Утре, 19 август т.г. митрополит / забравих му името/ кани г-н Петър Дънов на диспут и т.н. в салона на читалище „Надежда". Това ни разтревожи. Върнахме се в лагера и съобщихме затова на Учителя. Аз не чух какво е казал, обаче забелязах, че в лицето на по-старите и близки до Учителя братя, не се забелязваше никакво смущение. Аз не разбрах пък и до днес не ми е ясно, от кого зависеше, ние първи да влезнем в салона. Това беше най-важното в момента. След вечеря Учителят се обърна към всички и ни запита: „Как желаете, преди закуска или след закуска да отидем в салона?" Отговорът

беше, че желанието е да се отиде преди закуска. „Тогава, каза Учителят, ще станете по-рано", като определи и часа, в който всички да бъдем готови за тръгване.

На 19 август 1922 г. утрото беше светло, бодро, небето ясно, чисто, никакви петна от облаче, не можеше да се забележи по красивото му лице. Рано в уреченият час, наредени по особен начин в особени редици, мълчаливи, съсредоточени в една мисъл според указанията на Учителя, потеглихме за сградата, където Учителят щеше да свещенодействува на този ден, денят „Преображение Господне". Придружени от по-стари братя, пристигнахме пред читалищната сграда, където имаше много да чакат вече. Братът-ръководител, отключи вратата и ние навлязохме в салона. Зачакахме пристигането на Учителя, с хорови песни, най-вече песента „Братство единство". Точно в уреченото време, ето че и Той пристигна. Всичко утихна. Учителят си зае мястото на поставеното бюро, всред салона и след като ни поизгледа, ни покани да отстъпим местата си на гостите, свещеници, владици и много други, които бяха дошли. Ние веднага сторихме това и се качихме на балконите или застанахме правостоящи, кой където намери място. Салонът се препълни от публика. Владиците заеха първите места. Имаше официални лица и всички извадиха бележници. Личеше, че всички идват в този салон, да развият битка, диспут, да нанесат унищожителен удар на Учителя. Учителят погледна часовника си, зае присъщата си красива стойка и заговори: „Най-важното в този свят, това е животът. Моето учение не е за теория и диспут. То е основано на строг научен опит. Ние сме готови да изправим всичките си погрешки..." В тази си беседа Учителят каза много неща. Добре е всеки брат и сестра да си я прочетат. През време на беседата, на всички ни направи впечатление, че владиците заспаха. Един от тях, който седеше на първия ред срещу Учителя, изтърва молива си както го държеше и с това произведе смях. И вместо да си го потърси и вземе, той наведе глава на чина и не се вдигна до края на беседата. Направиха ни силно впечатление думите на Учителя към владиците, с които приключи беседата си: „Ами, ако аз съм една нишка, която носи Божественото Учение и ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите?" Вие ще загубите вашият идеал, както го загубиха преди две хиляди години евреите, като отхвърлиха учението на Христа". Няма да остане народ на Земята, който да не се преклони през тази истина и да не я приеме. А вие българите, колкото по-рано възприемете това учение, толкова по-добре за вас". С тези думи Учителя завърши беседата си и като че зачака за нападение. За наша изненада, владиците си поразтърсиха умърлушените лица и никой нищо не каза по беседата. Един от владиците само се изпръьи и каза на публиката: „Господа, моля следобед в два часа, всички да заповядате в този салон, да чуете словото на митрополит....., което ще бъде критика и отговор на г-н Дънов". На това Учителят каза: „Не, това не може да стане! В два часа, никой не може да дойде тук, нито който е тук ще може да излезне! Който желае да бъде тук, нека не си отива, а да чака". Като каза тези думи, Учителят постави малкото си бележниче във вътрешния джоб на палтото си и с бърза походка напусна салона. Един от владиците се провикна подигравателно: „А, а, чувате ли, значи се заканва". И пак повтори апела си всички да бъдат тук, като набърбори още ред нелепости по адрес на Учителя. Един от нашите братя, който стоеше до мене ми пошепна: „Брат да останем тук да видим какво ще стане". Аз му отговорих, че щом Учителя напусна салона, аз нямам работа тук и веднага излязох.

Небето беше синьо, ясно. Времето беше чудесно. Народът напущаше двора на чита[illegible]цето и продължаваше да коментира последните

думи на Учителя. Едни предричаха земетресение, други градушка, трети буря, а нашите братя мълчаха и се чудеха какво може да стане.

Щом като владиците и официалните лица се качиха на леките си коли и напуснаха читалището, народът се раздвижи по разни посоки и само за пет минути, всичко се опразни и утихна. Аз се прибрах в 12 часа, а някои от нашите братя останаха, за да бъдат свидетели на събитието, което се предполагаше от думите на Учителя.

След обед към един часа, брат Петко Епитропов слезна от вилата, в която беше Учителя и каза на всички братя да направят улеи около палатките си. Това съобщение постави всички ни в недоумение, защото по нищо не личеше, че може да завали дъжд. Небето беше съвършено ясно. Но въпреки това, всички се хванахме на работа и за десет-петнадесет минути, всички си бяхме направили улеи около палатките и погледите ни бяха обърнати нагоре към небето. Настъпи вълшебен тайнствен час. От всички страни на небесният свод, се появиха облаци като великани, които бързо се струпваха над града. Вятърът отначало започна да подухва леко, докато се разрази в страшна буря. Прах, пясък и листа се разнесоха от земята във въздуха, дърветата заприживаха върховете си до земята. Започна едър дъжд, примесен с градушка, която престана, а дъждът се изливаше като из ведро на земята. Облаците потъмняха и забулиха Търново. Всичко плувна във вода. Това беше точно в два часа без пет минути. През това време и дума не можеше да става за някакво придвижване. Всички се бяха умълчали, като че ли се извършваше някакво свещенодействие в природата. Така бяхме арестувани в палатките до четири часа следобед. След като силният дъжд престана и слабо ръмеше, от града дойдоха братята, които бяха останали там и разказаха впечатленията си от тези, които преди канонадата разправяли глупости, а след това, онемяли и гузно избягали от читалището. След като всичко стихна и дъждът спря, Учителят слезна от вилата и каза много ценни думи за това събитие, с което се разбираше, че никой не е в състояние да развали това, което Бог иска да направи. След това даде песента „Фир-фюр-фен".

На другият ден 20 август още от сутринта, мъже, жени от всяка възраст, цял ден приждаха и всеки искаше да види Учителя. А владиците се изгубиха и се отказаха от всякакъв диспут. Престанаха да търсят истината, като се задоволиха да говорят само отдалеч нелепости за Учителя. Съборът продължи до края на същия месец. Имам много спомени и впечатления, които ме укрилят през целия ми живот и са ценни само за мене, лични и затова се въздържам да ги изнеса.*

66. ВЪЗБРАНА НА СЪБОРА ПРЕЗ 1926 г. В СОФИЯ

В 1925 г., както вече отбелязахме, съборът беше в Търново, това беше последния събор там. На следващата година, през 1926, съборът на Братството се проведе на Изгрева в София. В съседно място закупено от Братството се построи малка стаичка, изградена от тухли за Учителя, а пред нея се определи място, където приятелите, дошли за събора да си построят палатките. За провеждане на събора беше взето разрешение от властта, но владиците и поповете, и този път не останаха спокойни. Въпреки разрешението, те успяват да подтикнат полицейската власт, да обкръжи Изгрева със своите хора и да не пуска никой да влиза или излиза оттам.

** Този спомен е публикуван в „Изгревът", том X, стр. 736-740.*

Сутринта в деня на откриването на събора, нашият брат **Методи Константинов**, както той ми предаде, придружавал Учителя от дома Му на улица „Опълченска"N 66 до Изгрева. Приближавайки дотам в гората ги посреща една сестра и им казва да не отиват на Изгрева, защото той е обкръжен от стражари. Положението, както казала тя, било много напрегнати. Учителят внимателно погледнал Методи и той както се изразява светкавично разбрал Неговата мисъл. Аз помолих сестрата, както казва Методи, да придружи Учителя, обратно до ул. „Опълченска" 66, след което се отправих направо до дома на министър-председателя. Така интуитивно долових мисълта на Учителя и затова, като стрела се спуснах към дома на министър-председателя. Той живеел близо до квартирата на Методи и знаел къде точно. По това време министър-председател на България беше Андрей Ляпчев. И наистина, продължава по-нататък Методи, ако бях закъснял само две-три минути, нямаше да го заваря, тъй като той е трябвало да замине с автомобил за Варна. Флуида, с който ме изпрати Учителя беше така силен, че когато аз се приближих до министъра, никой не ме спря, а той, като че ли ме очакваше, хвана ме под ръка и ме запита какво желая. Аз му казах следното: „Г-н министър-председателю, днес е нашият съборен ден. Вие лично вчера разрешихте този събор да се проведе на Изгрева. Днес ние бяхме изненадани, когато ни обкръжи полицията и искаше да ни разпръсне. По чия заповед става това, на нас не ни е известно". Той почти нищо не ми каза, върна се в дома си и след малко ми каза, че всичко е уредено. Аз му благодарих и отидох при Учителя, като отново го придружих до Изгрева. Когато пристигнахме там, нямаше нито следа от стражарите. Изнасям, продължи Методи, този факт между другото и затова, за да подчертая, колко мощна е мисълта на Учителя.

За мощта и величието на Неговата мисъл, всеки брат и сестра могат да приведат много примери. Но ето и един още.

След приключване на събора от 1926 г., през новата школна година, която започва от 22 септември, началото на есента, есенното равноденствие, Учителят продължи да държи своите беседи в салона на улица „Оборище" N 14 по същия ред. В неделя от 10 часа за всички граждани, а в сряда и петък вечерта, за школите. Между първите заселници на Изгрева, беше и един ветеринарен лекар - д-р Иван Жеков, вече пенсионер заедно с другарката си **Юрданка Жекова**. Те бяха дошли от Варна и се заселиха на Изгрева. И двамата бяха много ревностни и предани към делото и чисти в своите отношения към всички. Докторът си беше построил малка дъсчена къщичка, където си живееха. Къщичката беше построена малко по в края на закупените места. Една сряда през деня, сестрата - другарката на доктора, вижда на поляната Учителя, отива при Него и му казва: „Учителю, тази вечер аз няма да мога да дойда на беседата, защото няма кой да пази къщичката ни, пък и докторът го нема". Учителят и казал: „Ти ела на беседата, а ние ще изпратим един Ангел да пази къщичката ви". Сестрата си тръгва към дома си поласкана в себе си, че Ангел ще дойде да пази къщичката им. Наближава времето за тръгване към салона в града. Сестрата се приготвя, излиза пред вратата и зачаква идването на Ангела, като започна непрекъснато да поглежда към небето в очакването на видният пазач. Не след много идва при нея едно грамадно рунтаво куче, започва да върти опашка и да се гали около нея. Тя го гледа и недоумява, за първи път вижда това куче, пък и тъй любезно се държи. Чака, гледа и най-после решава, взема една тел, която й попада на ръка, връзва кучето до вратата и тръгва към града за беседа, според както Учителят й е казал. След беседата, късно, някъде към

полунощ, тя се прибира и вижда кучето там пред вратата да седи на стража. Погалва го, нахранва го и го отвързва. Малко след това идва Учителя. Сестрата е приятно изненадана, а Учителят с усмивка и казва: „Дойдох да видя, как нашият пратеник е изпълнил задачата си", посочвайки към кучето, а то все още седи, върти опашка и се умилква. На тръгване Учителят й казва: „Всяко същество, което изпълнява волята на Бога е Ангел". На сутринта, един брат, Цеко, минава край къщичката на сестрата и казва: „Абе сестра, какво беше това куче, което беше вързано пред вратата ти? То не даваше възможност да се приближи човек до вашата къщичка". - „Ха, видя ли какъв Ангел ми прати Учителя за да ми пази къщичката", смеейки се му отговорила тя. „Чудна работа!" Клатейки глава, казал брата и си тръгнал замислен.

Забележка на съставителя: Оргиналният текст на „Мигове от великата ера" съдържа 135 машинописни страници. Към него са вмъкнати и допълненията от магнетофонния запис равняващи се на 31 страници с отбелязани номера от 1 до 48. Накрая на стр. 135 стои подписа на Николай: „На Вергилий от Николай".

На Вергилий
от Николай

67. СЪБОРИТЕ НА ИЗГРЕВА

Имаше един евангелист **Стоян Ватралски**. На събора през 1926 г. е бил поканен от някой наш брат, известния по това време евангелски проповедник, поет, идеалист, есеист, автор на ред трудове, третиращи морално-възпитателни въпроси - Стоян Ватралски. Своите впечатления той ги отпечата в евангелския вестник „Зорница", бр. 38, 39, 41 от 1926 г. Нашият приятел Михаил Стоицев от Пловдив я издаде в отделна книжка с надслов „Кои и какви са Белите Братя /Дъновистите/". По-късно Петко Камбуров я отпечата в гр. Нова Загора.

През 1926 г. аз го срещнах този възрастен човек с бяла брада. А когато бяха съборните дни на Изгрева беше поставена охрана от нас младежите и аз бях този, който ги пропусках. Така, че имаше охрана от нас на Изгрева. А отвън стояха двама стражари на коне, те бяха изпратени от властта, също да пазят да не стане безпорядък. Но такъв не стана. Който иска да разбере какъв е бил събора през 1926 г. да прочете горната брошура.*

За 1927 г., събора също се предвиждаше да бъде на Изгрева, като се взема решение, да се построи там салон за провеждане на беседите, които Учителят ще има. Още през пролетта на същата година, започна строежа с помощта на всички братя и сестри, като за съборните дни беше готов. Той беше построен на съседно място до Изгревската поляна, от северната й страна. Неговото изложение беше прекрасно. Грамадни прозорци към Югоизток гарантираха обилна светлина и слънчева топлина. Самият строеж привлече вниманието на всички братя и сестри от София и провинцията, като създаде едно приятно и пълно с радост оживление.

Братята и сестрите от София, щом се откъснеха от ежедневните си задължения, бързаха с радост да дойдат тук и да видят как се ражда един нов свят. От това те разбираха, че Изгрева не е далеч. Построи се и кухня, маси пред салона за общо хранене, направи се и навес за хранене през дъждовно време. Целият този строеж и оживлението, което се създаде на Изгрева и с проведеният събор, привлече нов голям прилив на хора братя и сестри, като заселници на Изгрева, който започна да се оформя като братско селище.

Новата учебна година на школата от 22 септември на същата година - 1927, макар и да имахме вече направен салон на Изгрева, Учителят продължи да провежда, своите беседи и школи, в салона на улица „Оборище" N 14 през есента и зимата.

Идва топлата и приветлива пролет на 1928 г. След една беседа Учителят запитва приятелите: „Желаете ли лекциите и беседите да стават вече в новия салон на Изгрева? Утринна беседа в 5 часа сутринта, в неделя от 10 часа, за всички хора от света. А школите от Общия и Специален клас, съответно в сряда и петък сутринта от 5 часа." Всички с възторг са съгласни и приемат.

Започването на беседите в салона на Изгрева и установяването на Учителя, като постоянно жилище там, отбелязва една нова и най-интензивна епоха от живота на Братството. Животът на Изгрева започна нов, крайно интензивен живот - живот на прогрес, радост и стремеж към съвършенство. Словото на Учителя се почувствува много по-силно, бликащо от неговата велика мъдрост. Приятелите, така свикнаха да идват

**Тази брошура и целия материал за Стоян Ватралски е подготвен в отделен раздел и ще се отпечата в един от томовете на „Изгревът".*

на Изгрева, да слушат беседите на Учителя, че за всички това бяха най-хубавите моменти, които им носеха вдъхновение за творчество и духовен прогрес. От всички краища на София, идваха с голяма радост учениците на Учителя. След утринните беседи, пък и всяка сутрин, на чистата и красива поляна, обрасла с мека трева, се играеха гимнастически упражнения, отначало първите дадени от Учителя, а след това, впоследствие - Паневритмията - величави упражнения в съпровод от музиката на цял оркестър. Стройните редици в кръг, обляни от утринните лъчи на слънцето, под звуците на чудните мелодии на самите упражнения изпълнени от оркестъра, по такта на който се изпълняваха и самите движения, създаваха една картина, която по своята красота, предизвикваше усета за един свят пълен с хармония и чар. При някои от упражненията мелодиите се пееха с текстовете, чиито съдържание напълно се покриваше с хубавата музика. Упражненията, заедно с тези тържествени мелодии, цялата тъй красива връзка, между движения и хармонично съчетани тонове, носещи светлина, мекота и подтик към съвършенство, бяха дадени от Учителя, а текстовете от сестра Олга Славчева.

Изобщо Изгревът постепенно стана най-важният, мистичен и културен център на Братството и целият ни духовен живот, изразен чрез беседите, полезните и приятни разговори, които неочаквано много често имахме, било на закуска, обед или вечеря, а също и при случайни срещи с Учителя; музикалните упражнения на Паневритмията, съборите, които ставаха вече тук, а не в Търново; празниците, които ние имахме: На годишните равноденствия, Петров ден, който се празнуваше от нас, като рожден и имен ден на Учителя, празнувахме по най-тържествен начин; концертите, които редовно се даваха от нашият добре уреден оркестър; всички срещи, разговори, обеди и вечери, дадени от братя и сестри по някакъв техен подчертан случай, по-важно събитие в техния живот. Изобщо едно приятно оживление, пълно със смисъл и съдържание цареше тук.

За **жилище на Учителя** в Изгрева, най-напред беше построена една малка стаичка, където Той прекарваше през съборните дни на 1926 г. А на следващата година, когато се построи и салона, на една част над него, се построиха две стаички, които Му служеха за жилище, а първата долу - Му остана като приемна. Тъй като имаше постоянно хора дошли при Него за какво ли не. Под прав ъгъл на салона се направи навес за хранене, когато времето беше дъждовно, впоследствие този навес се подобри, като му се сложиха врати и прозорци, също и под от борови дъски. Направи се и отделение за кухня и до нея една стая, в която по-късно се настани Бай Ради. Човек, наш брат, за когото и заслугите му към Изгрева ще отбележа по-нататък. По този начин този навес стана една топла и уютна столова, която играеше голяма роля в братския ни живот. Там се провеждаха всички срещи между приятелите от София и провинцията. А когато почнахме да летуваме на Рила при седемте езера „Еди-гьол", тя играеше изключително важна роля, на изходна база.

68. ЛЕТУВАНЕ НА 7-те РИЛСКИ ЕЗЕРА

През лятото на 1928 г. съвсем изненадващо и неочаквано, вместо да отидем към Мусала, както това ставаше предните години, чух, че Учителя наредил, малка група от братя и сестри да направим екскурзия до „Еди-гьол". За мене това беше много странно, а името „Еди-гьол", чувах за първи път. Бях по това време свободен, имах възможността да отида и се прилепих към малката сформирана група. Тръгването стана някак

безшумно. За водач на групата беше брат **Симеон Симеонов**, който бил ходил там и познаваше местата и пътищата на този край много добре. Пристигнахме в село Сепарева Баня и оттам по стръмните склонове на Рила, отначало покрити с борови гори, а нагоре клекове, хвойна и трева. Вървяхме къде по пътеки, къде без тях, но брат Симеон умело ни водеше. Вървяхме все нагоре, докато почнаха да се показват върхове величави и импозантни.

Тези тъй ярко изразени в мене чувства на красота и благоговение към тази величавост на природата, която се разстилаше пред мене преживявах за първи път с такава сила и затова се врязаха дълбоко в съзнанието ми. Вървях напред потънал в смирение и благоговение от това, което гледах. Най-после бляснаха пред нас езера чисти, кристални, като сълзи, потънали в циркуси от минали ледникови епохи. Те бяха като някакви олтари на величав храм.

Спряхме при второто от седемте езера. Една девствена, смайваща със своята импозантност, красота цареше там. Едно езеро с кристално чиста вода, обградено с хълмове, потънали в зеленината на вековни клекове. Буйната река, която се изтичаше от езерото за да хвърли своите води, на многобройни водопади към първото езеро намиращо се под нас, на около 150 метра във височина, разположено на обширно плато, потънало също в зеленината на клековете, беше гледка, която също приковаваше със своята величественост. На източния бряг на езерото, хълмът беше особено привлекателен, обгърнат от мощните прегръдки на зелените клекове. Малката полянка, единственото свободно място от клекове, непосредствено до самото езеро, създаваше условия най-подходящи да се установим там на лагер. Минахме бистрата игрива река малко трудно и установихме лагера си на тази полянка.

По онова време туризмът не беше навлязъл у нас със своите специални екипировки и ходенето в планината се провеждаше обикновено с онова облекло и обувки, каквито и в града се носеха. За палатки и някакви други удобства и необходимости от този род се говореше като за нещо възможно само за хора, белязани като такива с изключителни достойнства и привилегии, с каквито ние не можехме да се похвалим. Затова само буйният огън, който накладохме, беше нашият закрилник и защитник срещу хладнината, която цареше там, и която бързо се засилваше с настъпването на вечерния мрак. Прекарахме един или два дена в почивка и недалечни обиколки, приятни и полезни разговори, а вечер буйният огън под звездното небе, внасяше своят принос, към много богатите преживелици. Времето беше хубаво, ясно-синьо небе над нас и това ни даде възможност, да приемем по-добре и по-пълно цялата прелест на този Рилски кът. У мене, пък вярвам у всички, тази екскурзия остави незабравими скъпи спомени. Когато се върнахме на Изгрева и изляхме с цялата му сила нашия възторг от видяното и преживяното, то у всички се събуди желанието, следващото лято и те да дойдат.

Така се създаде подтика, тъй започна нашето редовно летуване край езерото „Ел Бур", както по-късно Учителят нарече второто от седемте Рилски езера. За превод на тази дума на това наименование, Той даде: „Езеро на изпитанията". Езерото, което беше под нас, първото езеро, Той нарече „Махарзи", което ще рече „Голямата почивка". Езерото над нас, третото нарече „Балдер Дару", което значи „Онзи, който дава благодат". Четвъртото езеро си остана с името „Близнаци". Петото, или както поради своята прилика на бъбрек се наричаше „Бъбрека", на него Учителя даде името „Махабур", което ще рече „Големият - Силният". Шестото - „Сърцето". Седмото нарече „Шем-Ха", което преведено

означава - „Главата на Мъдростта". Малкото, прекрасно, пълно с прелест езеро, по югоизточния склон на върха „Харамията" нарече „Езеро на чистотата". Там отивах с най-голямо разположение. Спирах се загледан в чудния релеф и девствената красота, в тишината, която цареше там. Човек се усеща, че потъва в общество изпълнено с мъдрост и внимание към тебе. Долу, вляво от това езеро има друго. Със своите зелени води то приличаше на грамаден омайващ смарагд. Обградено от мъчно достъпни пропасти, то беше малко посещавано. Там цареше някакво тайнствено мълчание, покой, предразполагащ човека към дълбок размисъл и желание за проникване в непрогледния мрак на битието. Него Учителят нарече, „Езерото на съзерцанието". Наистина, през няколкото пъти, които съм ходил там, всякога съм имал чувството, че потъвам в един тайнствен и чуден по своята загадъчност свят. Свят на чистота, на възвишеното, на светлото. Свят, в който мисълта търси и намира допир с разумни и възвишени същества.

Редовното ни летуване на Рила, при второто от седемте езера, всяка година от средата на месец Юли до края на август, започна с Учителя от 1929 г. до 1939 г. включително, с едно прекъсване от две години. През 1933 и 1934 г. не летувахме на Рила. За причините на това прекъсване по-нататък ще кажа.

Да се организира едно летуване на Рила, на височина от 2200 метра, за няколкостотин души, където нямаше нито даже и някакъв заслон, да се изнесат хиляди килограми багажи и едно непрекъснато снабдяване с продукти по стръмните склонове на планината, където не можеше да се говори за някаква по-удобна пътека, а само за някакви следи от такива и то тук-там; да се предвидят всички сечива и инструменти, необходими за един нормален живот на летуващите, беше една сериозна и отговорна задача.

Столовата, която имахме на Изгрева, играеше ролята на една много важна и необходима изходна база. Що се отнася до отчетността в организирането на цялата кампания, беше много проста. На всеки един от летуващите се откриваше партида в един голям тефтер, а ако е семейство - на главата на семейството. Тази канцеларска работа се водеше от рядко прецизната и добросъвестна сестра Буча Бехар, учителка по професия и писателка. В партидата се отбелязваха всички сметки, килограмите на багажа, превозните разноски, броя на дните прекарани горе, разноските по обедите, които се разпределяха по равно на всеки столуващ, както и съответния дял от общите разноски, каквито при такива случаи всякога има. При тръгване, още щом се запише в тефтера, всеки правеше встъпителна вноска, а когато дойде времето да се връща, идваше да си урежда сметката. На конярите също водехме партида, където се отбелязваше всички пренесени багажи, товари, продукти. С тях бяхме уговорили да им се плаща на килограм изнесен товар или на кон, ако някой ползваше такъв. Отношенията ни с тях, почиваха на пълно доверие и добросъвестност, което нещо извънредно много улесняваше и опростяваше канцеларщината. След изкачването на багажите, хората и настаняването им, което се съпровождаше с усилен строеж на палатки, кухни, продоволствен пункт, какъвто всякога имахме и всякакви други общи съоръжения, каквито са необходими за голяма група летуващи. Конярите пък използувахме за докарване на продукти необходими за лагера, което нещо ставаше предимно от Дупница /сега Станке Димитров/ Тогава там имаше голямо изобилие на всякакви продукти, хляб, плодове, зарзават, бакалски стоки, всичко от което имахме нужда в най-голямо разнообразие.

Първата група /тази от 1929 г./, беше от около шестдесет души. Багажите и хората се превозиха по влака от София до Дупница. Оттам багажите с камион до село Сепарева баня, а хората кой както можеше, предимно пешком, за да измине четиринадесеткилометров път до селото. От селото наемахме магарета, катъри, коне за изнасяне на багажите. Това разбира се беше доста сложно и неудобно. Трудностите са, които карат човек да мисли, да търси и намира. „Похлопайте и ще ви се отвори", казва Христос. Затова, през следващите години благодарение на мислене и търсене идваха все по-големите и по-добри улеснения.

Приближаването на времето, когато ще тръгваме за Рила се съпровождаше всякога от приятно оживление всред приятелите, най-вече от тези на Изгрева. Обмисляше се и се разискваше върху придобития опит, за по-добрата ни организация и транспорт дотам, а също улеснения за живота ни.

На първо място, най-важен беше въпроса за покрив над главите ни и поне някакъв уют и защита от неочакваните климатични изненади. При вятър, дъжд, хлад, естествено е човек да бъде защитен. А такива изненади, особено в началните дни на нашето идване, често ни спохождаха. В първите години това се осъществяваше от всеки, като си правеше примитивен навес от случайни платнища, или някакви други платна, но това беше крайно незадоволително. Наистина платнищата, с които военните си служеха, беше едно добро разрешение, но нито такива, нито нещо подобно се намираше на пазара. Незнам в кого, но беше някоя умна глава озарена от гениален проблясък, дойде идеята, да се правят палатки от дебел бял памучен плат американ, какъвто тогава в изобилие се намираше по магазините. След направата, палатката се импрегнираше с парафин разтворен в бензин. Резултатът беше неочаквано добър. Направените по този начин палатки, издържаха всички изпитания. И при най-силен проливен дъжд, те не пропускаха. Бяха закътани, направени отдолу с под и тук геният се прояви, създадоха уютност, сигурност и при най-неблагоприятните промени на времето, дъжд, хлад, вятър. Това беше един голям успех и улеснение за нашето летуване на Рила. Намериха се сръчни сестри, шивачки, които по указание на опитни в палатковото кроячество хора, направиха няколко модела палатки, за да може всеки по свой вкус и нужда да си направи. Всички си направихме такива палатки. И когато отидохме на Рила и ги построихме по склона край езерото, гледката беше красива с накацалите, като пеперуди бели подслони. Така този най-важен въпрос беше сполучливо разрешен.

69. ТРАНСПОРТЪТ ДО СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Следващият не по-малко важен въпрос, беше транспорта на багажа и продоволствието на бивака.

Следващото ни отиване, беше направо с камиони от София до това село Сепарева баня. Малкото площадче там, беше изходната ни база за изкачването ни в планината. Стоварвахме багажите там и почвахме да търсим селяните, които имаха магарета, катъри, коне, за да ни изкарат багажите горе, едно такова събитие, като нашето идване, в затънтеното и глухо по онова време село бързо намираше отзвук и цялото село се вълнуваше. Селяните знаеха вече за нас и бързаха да използват момента, за да изкарат по някой и друг лев. Затова те и сами идваха със своите добичета, за да си предложат услугите. Разбира се тези селяни в многото случаи, използуваха нашето затруднение и нерядко искаха сравнително висока плата за услугата, която следваше да ни направят. Това беше

съпроводено често пъти с недотам приятни пазарлъци, но накрая всичко се уреждаше благополучно и тръгваше керванът с багажи по стръмните и каменливи пътеки, а някъде и без пътеки по очарователната Рила.

Между нашите сестри, имаше една, така да се каже, малко някак сбутаничка. Бедничко, скромно облечена, незабелязано се движеше около нас. Никой не й обръщаше внимание, беше нещо, като че ли второ качество човек. Казваха и **Мария захарната**, а някой я наричаха шекер Мария. Това име й бяха прикачили, защото живееше някъде към захарната фабрика, в малка скромна стаичка, както разбрах. От какво живееше и от какво се препитаваше тази наша сестра, не можах да разбера и не съм имал смелост да я запитам. Имаше някакъв дефект в гърлото и говореше хрипкаво. Въпреки всичко, аз обичах да се срещам с нея и да разговарям, най-много заради качествата, които неподозирано за никого имаше. Едно постоянство, което ме възхищаваше. Сутрин в зори, през студените зимни дни, загърната, пъхнала ръце в ръкави, гледам я пристига на Изгрева за беседа. Лоша време, извинителни причини, за да не дойде в тъй-раните часове на беседа, за нея нямаше. „Е, Миче, как дойде чак от захарната, толкова рано трамваи няма?", закачливо я подхващам аз, когато я видя да идва. Тя се изправи, сериозно ме погледне и казва: „Аз, брат Николай идвам пешком, като тръгна от три часа сутринта в пет съм тука". Беше словоохотлива, като намереше отзивчива среда каквато бях аз за нея. Подхващаше такива мъдрости, с такава дълбочина, че наистина се смайвах и изненадвах от пътя, по който е минала за да стигне до тях. Тя всякога и редовно идваше на Рила. Щом слезнем обаче в Сепарева баня, Мария изчезваше. Аз, който поех грижата, да не би някой багаж да остане не натоварен или пък някой да изостане, изчаквах всички и всичко. Първият път, осезателно се разтревожих от нейното отсъствие, не я видях да замине нагоре, пък и багажа й стоеше още на площадчето. Тъй като всеки си поемаше грижата, неговият багаж да се натовари. В първите времена това беше така, после това не беше необходимо. Но, когато разбрах загадката на нейното изчезване, бях поразен от тъй практичното разрешение, което тя беше дала на един въпрос, който остро вълнуваше в този момент всички останали хора - хора тъй да кажем от първото качество. След като всички са заминали и аз чакам с нетърпение при нейният багаж, Мария се задава усмихната, от някоя странична уличка и държи в ръката си въже, на което е вързано магаре: „Къде ходиш бе Мария?", с престорена строгост я подхващам аз. Тя се спре, погледне ме и сериозно, невъзмутимо, с наставнически тон, като старозаветен проповедник каже: „Аз, брат Николай, не се натискам и тревожа като вас с тези селяни, да ги моля да ми прекарат багажа и да плащам толкова много пари и за отиване и връщане. Купя си едно магаре, закарам си с него багажа. То цяло лято пасе горе край езерата хубава тревичка, пък и корички и залъчета хляб за ярмичка колкото щеш. Храня го добре, почине си и то с мене, изкара един курорт и накрая магарето се ободри, оправи се, лъсне му се козината, та ела да приказваш с мене за цената му. Като свърши летуването, докарам си с него багажа отново тук и продавам магарето и то с голяма печалба, защото в цялото село, такова хубаво магаре охранено, не може да се намери. Така летуването ми на Рила излиза без пари, без разправии, тревоги и неприятности." Мълчах, слушах и се възхищавах от практичността на тази наша уж някак пренебрегната от боговете сестра, като си спомних и народната мъдрост: „За слепите птички Господ се грижи". Тогава да се продаде и купи едно магаре беше по-лесно отколкото това сега може да стане.

Само малко по-късно, въпросът за пренасянето на багажите и снабдяването ни с продукти, за изхранването на лагера, намери своето идеално разрешение в лицето на един влах, който живееше край Дупница в Бешик махала. Този човек, **бай Янко,** както се наричаше, имаше около двестина коня, здрави, послушни, свикнали на тежки товари из стръмните и каменливи балкански пътеки и се занимаваше с пренасяне на дърва и разни товари из Рила. Той имаше една необичайно правилна физиономия, неприсъща на хората от тези малцинства, което показваше човек с много ценни качества: умен, честен, внимателен. В него нямаше и нотка от някаква алчност и жажда да използува затрудненията: услужлив и добър към всяка отношение. Имаше много голямо умение в своята професия, като кираджия. Той се приобщи към нас, като наш брат и при нашето летуване, всякога ни беше на разположение със своите неуморни кончета. С това беше разрешено и второто голямо затруднение. Когато се натрупваше повече багаж, той го изнасяше на няколко пъти и нямаше нужда всеки да следи за багажа си. След изнасянето на багажите, изкарваше непрекъснато продукти. Янко прекарваше от 1930-1939 г., а след 1945 г. неговия син Коста, висок, енергичен младеж, здрав и як със своите кончета.

За всеки бивак, водата и дървата са не по-малко важни условия. Гората от клекове наоколо разрешаваше въпроса за горивото. А за водата? Отначало за всички нужди черпехме вода от езерото. Учителят обаче не беше много доволен от това разрешение. Един ден, Той взема със себе си 5-6 души млади братя, заобиколихме по самият бряг на езерото и достигнахме там, където рекичката се вливаше в него. Учителят се огледа наоколо, огледа високите върхове, големите скали оставени от ледниците и като посочи зелената трева до една от скалите недалеч от потока рече: **„Тук има вода"**. Донесохме инструменти, разкопахме на десет-петнадесет сантиметра и действително излезна вода. Разкопахме и по-дълбоко, бликна обилна съвършено чиста вода. Каптирахме я и отведохме напред за да се огрява известно време от слънцето. С нас имаше един брат, опитен каменоделец. Той издяла от парче берковски мрамор, което беше донесено чучур, който представляваше две насочени ръце, от които изтичаше водата. Затова чешмата нарекохме „Ръцете, които дават". Около чешмата работехме с голяма любов всички. Донасяхме плочи, красиви камъни от върховете и горните езера. Наистина чешмата стана красива, със своята специална архитектура, по своя външен вид. Дълго време още братята и сестрите, като намерваха някой хубав камък, го донасяха за разкрасяване на чешмата. Разхубави се още повече, като накичена младоженка, не само чешмата, но и около нея. Учителят участвуваше в работата в най-малките й подробности. И когато няколко братя донесоха два големи камъка от млечен кварц Той посочи мястото, къде да се поставят. Големият камък нарече царя, а по-малкия - царицата. Царят не беше се още оженил и като турихме по-малкия камък Учителят рече: „Ето и царицата дойде". И наистина, това събитие стана наскоро, не след много време.

По-късно излизането ни на Рила, започна от село Говедарци по долината на Искъра, откъдето беше по-добре и по-удобно. За тази промяна на маршрута ни за нашето излизане, голяма заслуга имаше брат **Славчо Печеников Славянски**, който беше добре проучил пътя и с право определи и предложи да минаваме оттам. Този брат даваше своя голям принос в организирването на Рилското ни летуване, беше се свързал с един, който имаше рейс и ни докарваше багажа до Говедарци. Той беше се свързал с една американка, която му остави пари и той закупи едни

големи сандъци и ги докара на Изгрева. Аз заедно с него от тях сковах една много хубава барака, като правех сметка да живея аз в едната стая, а той да живее в другата. Но дойде след това сестра му Надка, прояви интерес към моята стая и се нанесе там. Аз останах без стая.

Славчо се занимаваше с преписи на пишуща машина и тогава от това се печелеше. Занимаваше се и с издателство. Ожени се за една наша съмишленица Люба и имаше две дъщери от нея.

70. ЕДИН ДЕН НА СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Животът ни на Рила, протичаше в много голямо, богато и пълно със смисъл и съдържание разнообразие. Сутрин в зори Мария Златева, една много добра наша цигуларка, от своята палатка, изсвирваше с голяма топлота и мекота, подходящата за случая наша братска песен: „Събуди се братко мили", дадена от Учителя. В тишината на утринното зазоряване, тази песен прозвучаваше като някакъв вълшебен зов към събуждане, към подтик за светлина и живот. Ставахме и се отправяхме към молитвения връх, за да посрещнем слънцето и чуем утринното слово на Учителя. Молитви, песни и беседата. След като привърши всичко това, връщаме се обратно към лагера, обновени, освежени с нови идеи и мисли, получени от утринната беседа. Тихите приятни разговори помежду ни в краткия обратен път, запълваха прелестта на утринните ни часове. Едно приятно оживление в лагера сочеше грижата около закуската. След това внимание към стомаха, за което Учителят казваше: „Яденето е най-важната работа", тръгвахме към някои от прелестните места, които бяха оценени от Учителя, че имат всичките условия, за да си направим утринната гимнастика и Паневритмията. На обширната поляна, край първото езеро, беше едно от тези места. Отиването там имаше и една чисто практична задача. След упражненията, всички взимахме според силите си дърва за огъня. Там ги имаше в голямо изобилие. Това особено стана необходимо, когато вземахме решение, да запазим клековете около бивака. Край третото езеро беше също приятно. Изгледа към Харамията и отвесните скали към езерото Близнаци, създаваше една обстановка на нещо величаво, тайнствено, неземно. Отивахме за упражнения и край петото езеро - Бъбрека - Махабур. Широкото просторно плато там, внасяше у нас усета за нещо голямо, необятно, едно разширение и освобождение от ограниченията, които са присъщи на физическия свят. Но най-често за упражненията ходехме край езерото на Чистотата. Там не се посещаваше от хора, беше девствено и чисто. Неговата околност с издигащият се на Югозапад, с устрем към небесата връх Харамията, скалите към седмото езеро, създаваха изключително богати на форми релеф. Една лекота, една приятност от чистотата, която цареше там, се чувствуваше от всички. Високото плато, където точно си правехме упражненията, създаваше голямо отдалечаване на хоризонта, а това обогатяваше и разнообразяваше гледката. В бивака оставаха дежурните, които имаха грижата да приготвят общия обед.

На тези, пълни с очарования и прелест места, наредени в кръг по двама, а в центъра, малкият оркестър, който всякога имаше възможностда се създаде тук, заедно с Учителя играехме чудните по своята мелодия и движения Паневритмията. След това, приятните и полезни разговори, опиянението да ходиш, да гледаш девственият релеф пред тебе, да споделяш и да се чувствуваш потопен в едно приятно и хармонично общество, задълго ни задържаше по тези места, след упражненията. Някои почти до обед прекарваха в съзерцание на богатите форми,

създадени от Божествен архитект, които като ги гледа човек с едно по-възвишено чувство, те оживяваха, населени с мили разумни същества. Останалото време на деня, като се изключи малката следобедна почивка, отивахме из околноста, където се грижехме доколкото може, да облагородяваме обстановката, като правехме пътеки, мостове над потоците, но най-вече чешмички на близките кладенчета и извори. Учителят имаше едно особено, пълно с уважение и благоговение отношение към изворите. Водата, този единствен течен минерал, есенциален продукт на минералното царство. Продукт, без който животът тук на Земята не може да се прояви, едно съединение пълно със загадка, продукт на някаква висша разумност в природата. Разумност изпълнена с Любов и жертвувателност, защото носи живота и безропотно приема всички мръсотии създадени от всички същества, способна да премахне всички пречки на вливащия се в нас живот. Затова нейно качество Учителят казва: „Аз не познавам по-голямо лекарство от водата". Но, разбира се ние още съвсем не я познаваме. Тя не е само съединение на водорода и кислорода, а това съединение има нещо все още неразбрано, неосезаемо.

Немалък дял от времето се използуваше за приятни и полезни разговори. Особено през почивките, когато ходехме или работехме. Учителят, беше всякога с нас и щом спрем, веднага го наобикаляхме и почваха непринудени разговори. Брат Боян Боев беше неотлъчно с Учителя и мисля, че голям дял от тези разговори, а може би и всичките, като добър стенограф да е записал.

Брат **Боян Боев** беше един от изтъкнатите братя на Изгрева и затова, заслужава да се каже нещо повече за него. По външен вид приличаше на човек от далечния Изток. Имаше среден ръст с много интересна глава. Голямо чело с развити философски центрове, а под тях, центъра на паметта развит в най-висша степен. Това му даваше възможност да има изключителна памет и го правеше един вид живата архива на Братството. Нямаше случка или събитие станало в Братството или около Учителя, на което той в подробности да не ви разкаже за него - кога, къде и как е станало то. Той беше винаги около Учителя и записваше всички казани от Него думи. Беше много начетен и по всички въпроси можеше да ви отговори академично и изчерпателно. Владееше европейските езици и най-вече немски. Завършил беше естествените науки в Германия и там се запознава с антропософа Рудолф Щайнер, с когото е имал разговор и който му е казал за Учителя в България. Тази му връзка с Щайнер оформя стремежа му към окултизма и устрема за неговото по-задълбочено изучаване. След завършването на университета там, се връща в България, където за известно време става учител в град Панагюрище. Със завръщането си в България, той става най-усърден последовател на Учителя. Идва в София и след малко пребиваване в града, идва и се заселва на Изгрева. Той беше един от най-популярните братя в Братството, не само със своите познания по всички въпроси и особено добре по окултните, но и с голямата си готовност, винаги да бъде полезен на всички, които се нуждаеха от нещо. Със своето умение като педагог, той подготви много братя и сестри, задочно да завършат своето образование. Владееше не само естествените науки, но и всички други: математика, физика и кои ли не.

В тези излизания извън бивака, аз вземах по-малко участие защото бях изцяло погълнат с уреждането и снабдяването, продоволствието и ред други, свързани с ежедневието задачи. Носеше славата на някои братя и сестри, които със своите дейности, трудолюбие, допринасяха най-много за направата на ценни придобивки, които облагородяваха бивака и

околностите му. На първо място беше името на брат Пенїо Ганев - един едър, снажен, пълен с енергия и живот брат. Той беше и много способен фотограф, правеше постоянно снимки и вярвам в него се съхраняват много ценни от тях, показващи живота ни на Рила. Много добър фотограф и с голям художествен усет, направи снимки и брат Васил Искренов, който впоследствие потъна из широкия свят. Така, че животът ни на Рила се илюстрира сравнително добре, тези снимки допринасят много за да се покаже по-нагледно живота ни там, през тези светли времена от великата епоха.

Спомням си веднъж отивам при Учителя и Му казвам: „Учителю, едно такова Божество, като Вас, което е слезнало на Земята в плът трябва да остави **историческа следа**, че Ви е имало и че сте били тук. Разрешете да Ви снимат и да остане образа". - „Така ли смяташ Николай?" - „Така смятам". Учителят ме изгледа много сериозно. И после разреши на фотографите да го заснемат на Рила. А преди това бе забранил, понеже една негова снимка от 1922 г. направена в Русе пълнеше вестниците със злостни нападки срещу него. Учителят понякога шеговито подхвърляше на тези фотографи да фотографират и мъглата, която нерядко ни беше гостенка. **Пенїо Ганев** взе участие при правенето на пътеките от езерото до Харамията.

Вечер, след вечерята, буйният огън създаваше една приятна и тържествена обстановка. Дърва имаше в изобилие навсякъде. Насядали около огъня, ще дойде Учителят, почваше се разговор с Него, пееха се песни, имахме и добри музиканти инструменталисти, които даваха концерти. А над нас, чудното красиво звездно небе. Звезди, очите на ангелите - както са ги наричали древните мъдреци. Там, поради височината, на която бяхме и от кристално чистият въздух, който имахме, те блестяха особено ярко и привлекателно. Като ги гледа човек, не може да не долови един шепот, пълен с нежност и мъдрост. Ето къде е причината, че във всички древни религии, без изключение е имало едно уважение и благоговение към звездния мир, наблюдаван в атмосфера чиста от прахове, пушеци и изпарения. Също и устрема да се изучава този мир, като се търсили смисъла на всичко създадено в него. Защото в природата има едно велико единство, една връзка между всичко, което има в нея. Създава се Астрологията и Астрономията. Астрологията, която търси връзката и отношенията на звездите към Земята и живите същества на нея, на първо място човека. Така в един друг свят прекарвахме до късно през нощта. На утрото почваше отново пълният със смисъл и разнообразие живот.

71. ВОДА ЗА КУХНЯТА

Вярно е, че водата е един много важен елемент в живота на едно общество и той трябва да намери своето най-добро разрешение. Изворчето, което намерихме в горния край на езерото, на което както отбелязах, бяхме направили и чешма, за някои се виждаше че е далеч. Учителят всякога е подсказвал, че носенето на вода е едно полезно за здравето и приятно упражнение и това беше добър повод за неговото прилагане. Ако всеки донесеше поне по веднъж през деня вода, големите нужди от нея за бивака напълно се задоволяваха, още повече, че разходката край езерото, където минаваше тясната пътечка, беше нещо много приятно. Но някои от братята и сестрите обаче, по моя преценка искаха да минат за много практични и направиха със снабдяването с вода голям въпрос. Занизаха се ред проекти за разрешаването му. Разбира се

и аз бях готов с един такъв. Той беше, да се направи една по-широка и удобна пътека, за да може по нея да минава буре, прикрепено на количка с две колелета, такава каквато ползувахме и на Изгрева за тази цел, преди там да дойде водопровода.

Като се заселихме на Изгрева, там нямаше вода и се снабдявахме от Разсадника, доста далеч бе. И оттам носехме вода на ръце отначало. По-късно се даде идеята да се направи една количка с буре отгоре, направено от един дърводелец брат **Кольо**. И с нея беше удобно да се докарва вода - бурето събираше 100 л. вода. Тази вода служеше за кухнята, която прекарвахме с бурето. А иначе всеки сам в стомни си носеше вода за пиене и за свойте нужди. От Диана Бад се правеше само опита със стомните за носене на вода.

Водопроводът на Изгрева се направи по моя инициатива. Събрахме кирки и лопати и братята изкопахме целия водопровод. Сложихме тръбите, свързахме се с градския водопровод и водата потече на Изгрева. Направихме две чешми - едната е Зодиака, а другата със сърничката.*

За реализирането на този проект пречеха някои скали между другото и една по-голяма, която би създала големи трудности за прокарването на такъв път от нас. Един ден група братя и сестри сме се събрали около Учителя и отново се повдигна въпроса за водата. Бях близо до Него и разпалено, полунашега, защото знаех, че тези скали освен с взрив не могат другояче да сторят място за една такава пътека, а с такава работа не бяхме се занимавали. Изложих моят проект, но когато стигнах до взрива, Учителят леко се усмихна, искаше да ми каже колко далеч съм отишъл, усмихнах се и аз малко, и сложих проекта за взрива в архивата. Знаех, че Учителят не обичаше да се осакатяват дадените от природата форми, без особена и належаща нужда. В природата съществува едно разумно и хармонично единство между формите създадени от минералния свят, въздуха, водата, растенията, животните и човека. Това единство изисква, създадените от природата архитектурни форми, чистотата на въздуха и водата, естествените насъждения от растенията областите, в които се развиват различните видове от животинския свят по възможност да се запазят. И човек само при крайна необходимост, трябва да се намесва в това единство, като това става най-внимателно и с най-малък ущърб за него. Събудилият се сега устрем у човека, към една безпределна лакомия към всички блага на нашата Земя, го тласка към една най-жестока ликвидация на това единство, което непремено ще се отрази зле на човешкия род.

Едно частично разрешение на въпроса за водата се получи, когато малко по-късно, нашият много добър майстор-дърводелец и човек с богати идеи **Боян Златарев**, със съдействието и на други братя се направи лодка, с която пренасяхме през езерото вода. Но това беше по-скоро романтика, отколкото разрешение. Остана пак носенето на вода с ръце.

72. БАНЯТА

Много важен въпрос беше също и банята. Водата в езерото беше студена, пък и както разбрах, Учителят не искаше да се използува тя за къпане. Студената вода Той не искаше да се употребява нито за пиене, нито за миене, а още по-малко за къпане. Нашият брат Димитрий Стоянов се зае с тази задача. Той беше човек не само с изключителни и всестранни способности, но и с богати идеи и изключителна находчивост. Техник във

**Виж „Изгревът", том II, стр. 170.*

всяко направление - строителство, водопровод, електричество, фина механика, часовникарство, груба тежка механика, правене на музикални инструменти. Беше си направил с похвално майсторство цитра, на която свиреше и изнасяше номера, когато имахме концерти в салона. Повреди ли се нещо из тъй разнообразните приспособления, задоволяващи нуждите на човека, тичайте при брат **Димитрий Стоянов**. Той беше всякога готов с радост и разположение да направи услугата с най-голяма вещина. На Изгрева се беше преместил от нашето общежитие и си имаше отделна, самостоятелна дъсчена къщичка, където живееше. В отделно помещение там си беше устроил и работилница. В нея човек можеше да намери всички видове инструменти, за всички занаяти, като се почне от часовникарските и се свърши с тези за правене на клинци и подкови. Този именно наш брат, направи под езерото баня за чудо и показ на всички. Там, където се изтичаше водата от нашето езеро, отдели с тръби част от водата, като я откара далеч от изтичащата се рекичка. В едно помещение изградено от плътни импрегнирани платна, той направи някакъв самовар по съвършено нова система, негова идея, основана все пак на принципите на бойлерите, където само с много малко дръвца за кратко време се получаваше гореща вода, която в специална камера, се разстудяваше по желание със студена и чрез един душ се получаваше непрекъснато необходимата струя. Всички приспособления необходими за нейното ползуване, бяха така умело направени, че беше ти приятно да се изкъпеш в нея. Така, нашият скромен, тих и мил брат Димитрий, беше дал своя голям принос, за общия братски живот на Рила. За съжаление, по-късно съвсем неочаквано и много набързо си замина на онзи свят, като остави една празнота в братските среди. Спомням си, последният ден от земния му живот. Трябваше ми някакъв инструмент, разбира се не можех да отида другате, освен при брат Димитрий. И друг път съм ходил за такава услуга при него, никога не ми е отказвал, но всякога с една престорена строгост, ще ми каже като ми го подава: „На, вземи го, но щом свършиш веднага да ми го донесеш". Този път той ми подаде инструмента, с такава топлота и любезност, без каквито и да било забележки, че това ме изненада и трогна. Той навярно е предчувствувал, че повече няма да му трябва. Набързо привърших работата си и веднага му го върнах. Лицето му сияеше от топлота и любезност, благодарих му от все сърце и се разделихме. Само няколко часа след това с потресяваща изненада разбрах, че бил извикан пред вратата на Свети Петра. Навярно и там е имало нужда, от спешна и неотложна поправка в сложните механизми на отвъдния свят. Мир и светлина на душата му.*

73. ЗАСЛОНЪТ - КУХНЯ

Стане ли в лагера нужда за някаква зидария или строеж на помещения, каквито правехме за склад и кухня, то за такава работа беше брат **Гради Минчев**. Сухата тъй наречена зидария, без вар, цимент и пясък, каквито строителни материали там нямаше, беше специален майсторлък, какъвто той владееше до съвършенство. Този брат, един гигант от два метра и нещо, с големи ръце и крака, каквито никой нямаше, беше станал между другото причина за създаването на много комични истории, които на друго място ще опиша. Мил, симпатичен брат Гради, с едно присъщо само на големите майстори темпо, пристъпваше към своите задължения, като строител за нуждите на Рилския бивак. Особено много

**Виж „Изгревът", том III, стр. 169-170.*

добре се прояви той, при строежа на нашия покрит заслон-кухня. Този заслон беше крайно необходим за нуждите на бивака. В дъжд, мъгла, вятър и пек, трябваше някъде на закрито да се приготвя храната за няколкостотин души, които бяха в лагера. Пък и много пъти пристигаха групи, братя и сестри, при дъждовно, ветровито и мъгливо време. Трябваше за тях първо отмора на закрито, пък и някоя чаша чай или гореща вода. Конете с багажите и продуктите също се случваше да идват в такова време. Проектът за заслон беше готов и работата по него започна. С камъни, които имаше наоколо в изобилие, под ръководството на Гради и други опитни в строителството братя, зидовете само за няколко дни бяха готови, като всички останали братя и сестри помагаха във второстепенните нужди. Учителят както и навсякъде, когато се правеше нещо за подобряването живота ни на Рила, така и тук, неотлъчно присъствуваше и умело, някак негласно даваше напътствия в изпълнението на поставената задача. Покривната конструкция направихме от борови дървета, които вземахме от една изгоряла под молитвеният връх гора. От пожара те бяха изсъхнали и стояха безмълвно прави. Отрязахме ги и на ръце ги изнесохме горе. С тях и някои по-дебели клекове, направихме конструкцията. Когато дойде вече въпроса за самото покриване на заслона, тук вече аз имах решаващата дума и изпълнение. В моят роден град по онова време всички къщи бяха покрити с плочи, извадени от околните баири, където ги имаше в изобилие. Вярно е, че не бях правил покрив с плочи. Но много често съм се заглеждал в тях и съм разбирал принципите, по които те се нареждат. Към петото и шестото езеро имаше плочи в изобилие. Едни гладки, тънки и крайно удобни за такава нужда. Само няколко отивания от всички в лагера и плочи бяха донесени в достатъчно количество за целия покрив. Учителят и той с нас носеше плочи. С помощта на някои братя и сестри наредихме плочите и покрива на заслона беше напълно готов. Самият заслон беше широк около четири метра и дълъг около осем, можеше да побере свободно 40-50 души. Направиха се вътре огнища, подът се постла също с плочи и кухнята на лагера беше вече напълно готова, за да поеме своите много сериозни задължения. Там всякога имаше хора и цареше едно приятно оживление. Беше не само кухня, но и център откъдето човек можеше да получи всички информации и новини. Там спираха и конете, които докарваха продуктите, а също и групите, които идваха. Тяхното идване беше събитие. Още отдалеч се виждаха, тежко натоварените, бавно пристъпващи коне, носещи храната, живота на този свят.

На планетата Земя, обаче се раждат и хора проводници на тъмните, злите, разрушителни сили в природата. Те търсят да унищожат, да премахнат, да спънат. Това им доставя някакво задоволство. Имал съм случаят, много често да ги срещам и наблюдавам техните прояви. Те докарват всичките злини, нещастия и страдания на човешкия род. Още на другата година, голяма част от **този заслон беше разрушен**. Направен с такива усилия, полезен не само за нас, но и за всички проходящи в този край, полезен при лошо време и за самите тях, които го разрушиха. Защо го направиха? За да изпълнят една директива на злото, на което те бяха слуги. Злото, за да живее, трябва да руши. Доброто, за да живее, трябва да гради.*

**Виж „Изгревът", том III, стр. 165.*

74. ВРЕМЕТО НА РИЛА

Между нашите приятели имаше майстори от всички професии и то от най-голяма класа. Всички нужди намираха лесно своето разрешение. Изящните изкуства също бяха добре застъпени. Художници, поети, писатели, но най-много бяха музикантите. Музиката се ползуваше с най-голямо уважение при нас. Сутрин, когато си правехме упражненията, Паневритмията, в центъра на колелото се събираше цял оркестър. Лагерът на Рила, беше едно пълноценно, оформено по всички направления, общество.

Хубавите, приятни и топли слънчеви дни, ни носеха едни грижи и преживявания. Те създаваха впечатления, които ни подтикваха за по-други чувства, мисли и грижи. Беше много интересно да се наблюдават в мъглявите дни, игривите плавни движения на облаците. Дъждът на талази пристъпваше и носеше своята обилна и оживителна влага, капки наситени с енергия и живот. При буря, когато някога ни спохождаше, беше много интересно да се гледат странните движения на палатките. Като че ли някакви неземни същества играеха екзотични танци. При една такава буря, една сестра идва при мене и ми казва: „Вятърът люлее много силно палатката на Учителя и тя трябва непременно да се стегне с допълнителни въжета". Аз веднага станах и отидох там. Гледам Учителят е вън от палатката. Бурята бушуваше и я люлееше по всички възможни направления. Когато дойдох до Него с желание да направя нещо за нейното укрепване, Той ми подаде едно дълго въже, което държеше в ръката си и ми каза: „Ще държеш палатката така, че да не режеш въжето". С помощта на брат Петър Шишков, един много мил и симпатичен, бивш втори капитан на параход, вързахме палатката без да режем въжето. Една топла и приветлива усмивка по лицето на Учителя ми подсказа, че задачата беше решена образцово.

Нашето установяване на бивак, в този прелестен кът на Рила обърна вниманието на хората от света към него и се почнаха разни кроежи за направа на хижи и използуването му за разни други цели. Един ден, както всякога се бяхме събрали пак около Учителя в разговор. Изведнъж Той прекъсна течащата тема на разговора и каза: „Къде другаде можем да направим лагера?" Всички изненадани от тъй неочакваните Негови думи мълчаха. Бързо се опомних и казах само аз: **„На първото езеро"**. Учителят ме погледна, но нищо не каза. Други предложения нямаше. Така този въпрос нито се разисква, нито получи някакво разрешение. Първото езеро със своята прелест, форма и размер, широката поляна край него даваща простор, изобилието на дърва, всякога ме е привличало и съм го ценял, като най-добро място за един бивак на много хора. Пък и един добър изходен пункт за отиване из красивите околности. Затова предложих там за един нов бивак. След малко мълчание, Той продължи разговора на текущата преди това тема. Явно, нашият бивак беше застрашен от пристъпите на хората от света.

Така ден след ден, течеше пълният с богато разнообразие и смисъл, животът ни в чудната природа около седемте Рилски езера. Понякога си устройвахме и по-дълги и по-далечни екскурзии по за цял ден, до връх Дамка, Калинините върхове и другаде. Към края на месец август, бивакът се вдигаше. Всички ние обновени, пълни с енергия, живот и богати впечатления се прибирахме. Тези богатства ни хранеха през цялата година до следващото лято.

Да се опише, да се изнесе изцяло животът ни на Рила, тъй богат и разнообразен, не може да бъде по силите само на един човек. Той беше

така неизмерим в своето величие, че е невъзможно да се обхване и изрази само от един. Всички, които са прекарали там, трябва да дадат израз на преживяното, на впечатленията, които са приели, на богатият емоционален и мислов мир, в който са били потопени. Тогава едва ще може да се даде една пълна картина на общия братски живот, прекаран там с Учителя.

75. ЯВОРОВО ПРИСОЕ

Редовното ни летуване на Рила, продължиха през 1929, 1930, 1931, 1932 години. В края на летуването ни през 1932 г. някой си, потънал в еснафска дребнавост критикар, казал, че летуването ни на Рила, било много скъпо. Което нещо, при идеалната организация и безкористното обслужване от братята и сестрите, свързани с организацията му, беше съвсем вярно. Но тази неуместна и безпочвена забележка, беше приета с голямо огорчение и Учителят нареди, през следващата 1933 г. да летуваме на Витоша в местността Яворово присое. За там минавахме през село Бистрица. На това място летувахме и през 1934 г. Там прекарвахме по същия начин, както на Рила, но съвсем вяло. Може ли да се сравни величавата и импозантна, пълна с мистика и чар, обстановката при седемте Рилски езера, с полянката на Яворово присое? Не, ни най-малко. Не може даже да се говори за някакво сравнение. След летуването ни през 1934 г. там, Учителят казал: „Че то, летуването ни на Витоша не излезе по-евтино от това на Рила". Затова през следващата 1935 г. всички с възторг и голяма радост, разбрахме, че отново ще летуваме на нашата обична Рила, при второто от седемте езера. От тази година, започнахме да минаваме през Самоков и село Говедарци, път който се оказа и по-удобен. За заслугите на тази промяна вече споменах. Общото ни летуване с Учителя, продължи до 1939 г. включително. През тази година имаше и най-много посетители. Имахме и много гости от чужбина, най-вече от Франция, Рига и други страни.

През 1940 г. вече военна година, бушуваше Втората световна война, общ бивак на езерата не е имало, но Учителят с малка група приятели е прекарал там шест дена - от 14 до 19 август.

76. ЕКСКУРЗИЯ ДО МУСАЛА

Към първенеца на нашите планини - Мусала, Учителят имаше особено разположение и макар, че от 1929 г. почнахме да летуваме на седемте Рилски езера, Той обикновено след като се завръщахме, било през септември или началото на октомври, с малка група приятели, предприемаше екскурзия дотам. Ето тук едно описание на една такава екскурзия станала между 5 и 9 октомври 1938 г. дадено от **Боян Боев**, който е присъствувал на нея.

„На 5 октомври Учителят тръгна на екскурзия до Мусала, заедно с шест души наши братя, между които бях и аз. Тръгнахме от Изгрева в пет часа сутринта, в 6 часа и 20 минути бяхме в Чам Кория. Оттам, потеглихме в девет часа за Мусала. В 3 часа и 20 минути следобед бяхме на хижа Мусала. На другият ден в 3 часа сутринта потеглихме за върха. Бяхме взели със себе си един от онези силни фенери, с които си служехме на езерата. Той добре осветяваше пътя. Гледката беше вълшебна. Светлината хвърляше дълги сенки от канарите, които сенки в своето движение, създаваха някаква неземна тайнственост. Върховете се очертаваха пред нас на фона на тъмносиньото небе, по което звездите

блестяха като едри брилянти. Как всичко беше мистично! Като че ли бяхме в един друг свят, проникнат от мълчание, светлина и чистота. Ето го голямото средно езеро, ето го и „Окото" - Свещеното езеро при самото подножие на Мусала! То е най-високото езеро и гледа царствено на всички други по-долни езера. Това езеро - „Окото" особено ме привлича с нещо, което не може да се предаде с думи. То, като че ли те свързва с един възвишен свят на вечна хармония и светлина. При „Окото" има построен заслон за туристи, заварени тук при промяна на времето. В шест часа бяхме на върха. Имаше чуден изгрев. Слънцето изгря в 6 часа и 19 минути. След като посрещнахме изгрева, нас ни поканиха в наблюдателницата, която има на върха. Тя е двуетажно здание с няколко стаи. Там останахме до обед в разговор с нейните обитатели, като излизахме и навън с наблюдателя, един рядко любезен човек, който ни показваше околностите. Пред нас се виждаха Маришките езера, разположени също като в един Олтар. Ясно се виждаше пътеката прокарана от трудоваците миналата есен от Мусала до езерото „Граничар", което не се виждаше и отстои на два и половина часа от Мусала. На запад се виждаха Скакавците! Какво нещо са те? Те са едно море от върхове и бездни между Мусала и Рупите. Учителят, като разгледа Скакавците каза: „Това са свещени места на Рила, където обитават висши разумни същества". Следобед слязохме на хижата, където с Учителя имахме ценни разговори. На третият ден падна гъста мъгла и ние потеглихме за Чам кория. Два дена прекарахме там във вилата на **сестра генерал Мария Стоянова**. Генерал Стоянов бе адютант на цар Фердинанд и беше дал възможност на царедворците да си закупят места на Чам кория. И там си направиха вила. Една зима тя ме покани с нейния син да отидем на вилата. Този нейн син след 1944 г. изчезна безследно. Тя беше много мила сестра. Тя е, която препоръча Лулчев на цар Борис да му бъде съветник. Лулчев, често е ходил при тях и със своята голяма начетеност, на ред разисквания и въпроси е направил силно впечатление, като рядко интелигентен човек и с големи знания. Така тя го препоръчва на цар Борис за негов съветник. **Лулчев** беше казал някакво предсказание и пророчества за Борис и то се сбъднало. Това направило впечатление на всички. И затова тя го препоръчва, като действуваща придворна дама, да бъде за съветник на цар Борис.

Направихме обиколка на околните места. Ходихме на красивата, тъй наречена „Широка поляна" и на „Шумнатица". Тези две места са най-живописните около Чам кория. В неделя на 9 октомври се завърнахме на Изгрева. За този красавец великан Мусала имаме дадена и чудна песен. За екскурзиите Учителят казва: „Ученичество без екскурзии по планината е невъзможно".

Освен на Витоша и Рила, Учителят е ходил с приятели и е прекарвал известно време и на Родопите и Стара планина, най-вече на Сините камъни, край град Сливен. Изобщо Учителят събуди и възпита в нас, любовта към планините и подтика към високите върхове.

Имах случая да разведа из Витоша, някои запознати с нашите идеи чужденци. С каква жажда и доволство дишаха чистия и напоен с боров аромат планински въздух. Гледаха със захласт чистите пенливи рекички, някакво чудо за тях, ново състояние изживяха те, пълно с доволство и възвишено благоговение пред тази, носеща живота чиста вода. Като я гледаха, не можеха да й се нарадват. Да се спазва това важно единство в природата, чиста околна среда, чист въздух, чиста пенлива вода, е нещо не само приятно, но действува и възпитателно върху човека, като събужда благородната природа в него, а това е най-важното за човешкия род. Човечеството не може да бъде щастливо, докато отделните хора не са възпитани.

77. ИЗВОРЪТ НА ДИАНАБАД

Важните условия за едно селище, каквото вече бързо се оформяше Изгрева, след идването на Учителя там, са електричеството, водата и снабдяването му с хранителни продукти.

Електрическото осветление, някак набързо и лесно се уреди. Службата по осветлението, прекара стълбове с жици само до салона, жилището на Учителя и някъде до средата на поляната. Оттам ние сами, с наши средства и материали, прокарахме ток до всички къщички. Изразходваната енергия плащахме по общ електромер, който имахме, а сумата се разпределяше на всички, които ползуваха ток, по своите електромери, ако имаха или по крушка, ако нямаха електромер. Но за водата, въпроса остана за дълго да чака своето разрешение. Водопровод не беше прокаран тук. Най-близкото място откъдето можехме да си доставим вода за нашите нужди, беше от двора на разсадника, където имаше постройка и вода с чешма от градския водопровод, пазена от едно свирепо куче, но не пречеше, оправяхме се с него. Оттам с една двуколка, на която имаше монтирано едно буре от около сто литра си донасяхме вода. Разстоянието не беше по-малко от 500-600 метра. По-младите братя като нас по това време, имаха възможност за добра физкултура, с докарването на това буре пълно с вода. По-късно, намерихме едно **изворче**, край рекичката, там където сега е построена къпалнята **Диана Бад**, на границата с местата на ловния парк. Тогава цялото това място наоколо беше само ниви, ливади, а по-надолу по течението на рекичката - зеленчукови градини. Нямаше никакви къщи или каквито и да било постройки. Беше приятно и приказно място край бистрата рекичка. За това изворче, ние положихме много големи грижи. Учителят прояви особено внимание към него. Мястото облагородихме, направихме бетонно мостче над рекичката водещо до изворчето зад нея. На самото изворче, приятелите мозайкаджии около брат **Бертоли**, направиха кокетна чешмичка с широк, постлан с мозаични плочи площад пред нея. Водата му, макар и с неголям дебит, беше много приятна и пивка.* От него най-често си носехме вода. Учителят казваше, че носенето на вода от извор е лековито. Ние с радост отивахме там за вода, още повече, че пътечката, по която се движехме, минаваше през ниви, ливади, а особено през пролетта и лятото, те бяха облечени с багрите и аромата на горските и полски цветя от близката гора. Изкарването на отровите от тялото, чрез потни бани е едно ефикасно средство за лекуване. Затова Учителят препоръча изпотяването при специалните условия, които Той даде. Даде ни следното упражнение. Това беше през лятото на 1928 г. Много добре облечени, с дебели дрехи, да се носи вода с две стомни от тази чешмичка. Първият ден един път се донася вода и като се върнеш се обливаш с топла вода и се преобличаш с чисти и сухи дрехи. Вторият ден, носиш със стомните два пъти, след това обливане с топла вода и отново преобличане. Третият ден, се носи вода три пъти и пак същата процедура и така нататък до десетия ден. Тогава ще донесеш вода десет пъти, след което пак разбира се обливането с топла вода и преобличането. Поради дебелите дрехи изпотяването е обилно. След това се дават десет дена почивка. После, ако има разположение, може да се повтори това упражнение, за още десет дена. Самото носене на вода е важно, изпотяването почиства порите на човешката кожа, което нещо също е

**За чешмата на Диана Бад виж „Изгревът", том II, стр. 169; томV, стр.-81 - 87.*

много важно за здравето на човека. Така това изворче беше между другото и един полезен и приятен елемент от живота на Изгрева.

Един ден обаче, като отидохме там, видяхме че управлението на ловното дружество, е успяло да издействува за свои цели, голямата поляна, която се намираше точно над изворчето в края на гората. Управлението на дружеството, тогава хора без всякакъв усет към красотата, без всякакви човешки отношения към толкова положения труд, преди всичко за общото благо, навярно подтикнато от озлобеното към нас духовенство, нарежда, да се прокара оградата на поляната им точно над самата чешмичка. Това разбира се се посрещна с голямо огорчение от всички нас и пречупи радостта ни, към този дар на небето. Извиращата вода се втичаше в едно малко басейнче, за да може да се огрява от слънцето, което нещо подобрява качеството на водата за пиене. Поставената така ограда, отнемаше възможността не само да се почиства басейнчето, но и да се използува чешмата. Така с мъка и скръб, минавахме край него, като че ли там беше погребан скъп за нас близък.

Малко по-късно, мина близо до Изгрева водопровод, от който с наш труд и средства си прекарахме вода. На самият Изгрев направихме две чешми за общо ползуване. Едната беше в малката горичка между салона и поляната, на която си правехме упражненията. Тя имаше кръгъл плочник, на който от мозайка бяха изработени фигурите на дванадесетте зодии. Красива изработка на братя мозайкаджии. Другата - беше край горичката. Там за нея имаше изваян много красив барелеф, от една голяма известна художничка, наша сестра.

78. САМОПРОДАВНИЦА

Изгревът постепено се заселваше, не само от приятелите софиянци, но и такива от провинцията. При това положение, въпроса с продоволствието беше също важен. Ние разбирахме добре неудобствата за разрешаването на този въпрос само от магазините в града, които отстояха на не по-малко от три километра. Но с такава стопанска дейност, нямаше нито един от нас да се е занимавал. Пък и създаването на един магазин, предимно с бакалски стоки, поради все още малкото хора, не можеше да намери своето оправдаване. Но ето дойде разрешението, оригинално и може би единственото в света. Още с първите заселници на Изгрева, дойдоха да живеят и двама братя, дошли някъде откъм Новозагорските села, братята Павел и Славе. И двамата бяха крайно предани към делото, идеалисти младежи с един чист стремеж към новото, идейното, духовното, стремеж към истинското Братство. Павел, по-големият, с остър практичен ум, в едно малко отделение на дървената си къщичка, в която те живееха, беше обзавел малко магазинче, с най-необходимите продукти, хляб, захар, сирене, растителни масла, сол и други от този дял. В магазинчето така да го наречем, нямаше продавач или въобще човек или каквато и да е била контрола. Всеки, който иска да си купи нещо, сам си го вземаше, отмерваше го на везната, която имаше на една масичка, пресмяташе стойността на продукта по окачения ценоразпис и оставяше парите по тъй направената сметка. Това магазинча той го нарече „Самопродавница". Това беше в истинският смисъл на думата, магазин за самообслужване. Гледах и се радвах на смелата и оригинална идея на брат Павел. Обичах да разговарям с него, пък и в уреждането на Изгрева, той всякога с радост се отзоваваше за всяка работа. Занимаваше се между другото и с поправка на обуща. Един ден го запитах за самопродавницата, най-вече дали му излиза сметката.

С топла детинска усмивка, той ми отговори: „Излиза, излиза, покрива се таман сметката".

По-късно, когато още много други братя и сестри си построиха къщички и се заселиха тук, поддържането вече на един продоволствен магазин, можеше да намери своето оправдание. Един по-предприемчив, запознат с продоволствените проблеми брат, който вече си беше построил и къща по-солидна, зидана, обзаведе и по-добре, и по-пълен продоволствен магазин, като за тази цел посвети и цялото си време. Така продоволственият въпрос беше разрешен.

79. ПАРАХОДЪТ НА СТЕНОГРАФКИТЕ

Устройството и необходимите грижи около Изгрева, беше сериозна работа, за малкото хора с умение и възможност за такава дейност. Оградата на поляната и прибавените към нея имоти, грижата около електричеството, отчитането по него, поддържането на мрежата, тъй като направата и отчитането на тока на всяка къщичка беше наша вътрешна работа. Цялата тази дейност, пък и какво ли още не, си извършвахме сами, без каквото и да било заплащане. Пред салона се направиха дълги маси с пейки от двете им страни, където в топли и благоприятни дни се хранехме. При масите имаше богато разклонени облагородени лещници и една дюля, които даваха не само добра сянка, през горещите и слънчеви дни, но създаваха и една приятна за окото гледка.

В единият край на поляната, където имаше млада борова гора, група братя и сестри, си бяха устроили кътче с пейки за сядане, където се събираха да беседват и разискват въпроси от по-духовен характер. Впоследствие, този кът се преустрои в една своеобразна заоблена къщичка от едно помещение в размер около двадесет квадратни метра, където се установиха да работят и живеят трите стенографки наши сестри: Паша Тодорова, Елена Андреева и Савка Керемидчиева. Заобленият вид на постройката, даде основание на сестра Паша, да му даде име, нарече го **„Парахода"*** . Така всички го наричахме и с това име си остана докрая. Параходът беше един център на много оживен живот. Трите стенографки стенографираха неотлъчно и с похвално прилежание всички беседи, които Учителят държеше. Всякога, много претрупани с работа около тях: дешифриране, приготвянето им за печат, да се направят необходимите корекции на пробите, а също и да се посрещат непрекъснато гости, било от София, или от провинцията. Всички тези посетители, жадни за информация, за живота и събитията на Изгрева и братския живот, а също и да споделят това, което ги вълнуваше, отиваше при тях в „Парахода". По-късно до този „Параход" се построи друга постройчица, пак от дъски, което създаде по-големи удобства за тези сестри заангажирани с тъй сериозната и отговорна работа около беседите. В нея се настани сестра Елена, а Паша и Савка останаха в „Парахода".

На самата поляна в самият й край, бяхме направили една дъгообразна беседа, с изглед към просторното Софийско поле, между Витоша и Изгрева. Там, в тишината, която цареше наоколо, беше много приятно. Изобщо Изгревът, беше място на приятна, благодатна, психична и мистична среда, където човек може да намери една рядко успокоение на цялата си психика на нервите, създадено от напрегнатият груб живот. Това не беше само наше впечатление, но и на онези, по-интелигентните, които случайно идваха тук. Това ми сподели един път, известният и много

**Виж „Изгревът", том IX, стр. 100-104.*

интелигентен българин - **Симеон Радев**, познат като общественик и писател. Той идваше често тук, да си прави разходките. В един разговор, който имах с него, той ми каза: „Не знам защо, когато идвам тук изпитвам едно особено успокоение, задоволство, лекота и приятност". Пред беседката, двама братя бяха направили върху поляната от чимове една **котва**, като символ както те казваха - че великите Бели Братя, бяха хвърлили котвата на своя носещ се из мировото пространство кораб. До котвата имаше **метеорологична клетка**, в която имаше всички необходими уреди, за пълни метеорологични наблюдения: термометър, барометър, уред за измерване на влагата, а вън от нея и специален уред за измерване на валежите.* До него, опитният в мозайкаджийството брат Борис Николов, беше изработил с голямо умение, един **слънчев часовник**. Грижите около поддържането и наблюденията, които се правеха и за които се водеше дневник в този малък метереологичен пункт, беше поверено на брат Георги Радев, който като студент по математика, където се изучаваха, физика, астрономия и метеорология, беше най-подходящ. Построихме също барака за дърва, въглища и складове за издадените беседи.

80. ЗЕЛЕНЧУКОВАТА ГРАДИНА

Даването на един облагороден външен вид на нарастналият вече Изгрев, нещо за което Учителят особено много държеше, създаваше също и една много сериозна грижа за нас, преди всичко заселниците тук. Братята и сестрите от София, свикнаха редовно да идват и по възможност помагаха. Голям дял от тази работа беше обработването на част от поляната и околните, закупени от Братството, места. Засадихме плодни дръвчета, засяхме картофи и други необходими за човешката кухня зарзавати. Но ние, нито имахме богатия опит, необходим за такава работа, нито пък можахме всякога при благоприятните условия, да полагаме необходимите грижи за посадените вече растения, тъй като всички бяхме студенти или работещи в града. Затова често пропущахме благоприятните условия, с това и благоприятните резултати. Впоследствие дойде Бай Ради, който запълни тази празнота. Със своите качества, умение и богат опит в селското стопанство, този наш брат даде своя изключителен принос в стопанския живот на Изгрева.

Бай Ради е роден и живял в град Ямбол, където е работил като работник в зеленчукови градини и фабрики за правене на керемиди. Неговата другарка рано починала и той останал в живота сам. В братските среди се приобщава още в Ямбол. Както от всеки град така и от Ямбол идват някои приятели на летуване на Рила, между тях идва и Ради. При свършването на летуването, той идвал на Изгрева и се позаседява там. Като всеки здрав и работлив българин, с усет за онова, което трябва да се направи, когато види нещо от своята специалност, се залавя да оправи и поправи недоправените от нас пропуски, влизащи в неговата специалност - градинарството. Учителят, разбирайки неговите качества го поканва да остане на Изгрева. Така Ради става също един от заселниците тук.** За този наш брат е малко да се каже, че беше работлив, честен и безкористен до крайни предели. С неговото идване, малкото ни стопанство, доби напълно своя оформен вид. Да се натори добре и обработи мястото, навреме да се положат необходимите грижи по прекопаване, напояване,

---

**Виж „Изгревът", том II, стр. 172.*

*** Брат Ради = Ради Танчев*

почистване от плевели и ред други от този род грижи, за засетите култури е най-важното за успеха на всяка земеделска работа. А Ради в това отношение беше образцов. Когато през есените дни се прибираха плодовете от засетите култури, рафтовете в мазето тежаха от тях.

За неговата честност и безкористност, имаме един случай, който ми разправи един наш брат - Желю, много близък с Ради и често го е посещавал на приказки. Един ден през есента, брата намерил Ради в мазето да подрежда събраните продукти и плодове. „Погледнах зад брата хубавите и добре узряли круши наредени в щайгите, извадих си джобното ножче и започнах без стеснение да режа и ям от тях, като се възхищавах от вкуса и аромата им. Разбира се, отрязах и парче от една особено качествена круша и подадох на Ради. Моята изненада беше особено голяма, когато Ради отказа да вземе парчето. Повторих и потретих поканата си към него с нови парчета, но той упорито отказваше да приеме и най-малкото. Това подсили моята изненада, още повече, че не се е случвало от негова страна така упорито да ми отказва, когато съм му давал нещо, освен това, деня не беше ден, през който почивахме откъм храна. Мълчах и се учудвах. Когато Ради привърши работата, излезнахме от мазето и отидохме в стаята му. Загложди ме мисълта да разбера защо Ради така упорито отказваше да приеме и изяде поне едно парче круша. „Слушай Раде, казах му аз. Няма да си отида оттука, докато ти не ми кажеш защо не прие поне едно парче от тъй хубавите круши, които ядох?" Ради вдигна глава и ми каза: „Знаш ли брат, Учителят, като дойде един път при мене в мазето ми каза: „Раде, всеки, който идва тук го тегля на моя невидим кантар и на влизане, и на излизане".

Не приел да хапне парче круша, за да не стане по-тежък на излизане от мазето.

Към своята външност Ради беше малко небрежен, ходеше и с брада. Скулпторът, който беше натоварен да изработи паметника на патриарх Евтимий, като го срещнал един път, го повикал за да му бъде като модел за образа на патриарха. Така образът на Ради е увековечен в скулпторната фигура на патриарх Евтимий, намиращ се на ъгъла на улица „Граф Игнатиев" и едноименият булевард.

81. ОКУЛТНАТА МУЗИКА

Почти всички от младите братя и сестри, които живееха на Изгрева, следваха разни дисциплини, голям дял от тях обаче следваха в Музикалната академия. Музикалният живот тук беше особено интензивен. В салона имахме хармониум и две пиана. Този живот, след Словото Му, беше един от най-ярките изяви, които имахме от Него. Към музиката Учителят имаше едно много високо отношение и в изказванията си за нея, Той всякога е подчертавал, грамадната роля, която тя играе както за развитието на отделната личност, така и за обществото и народите. И казваше Той: „Съзвучието е изявление на Божествения свят. То внася висш идеал в човешката душа. Всички онези народи, които са дали по-голям простор за разцъвтяването на музикалната култура, са допринесли повече за възхода на човечеството. Расите се различават по степента на своята музикалност. От всички раси по света, най-музикална е бялата раса. В новата раса, която иде, музиката ще дойде до своя висш разцвет. Музиката е най-дълбоката сфера на битието. Ония, които са я създали, са били велики разумни същества. Ние ги познаваме под общото име Ангели. Когато те запеят, когато са запяли, светът е започнал да се създава. Ето защо, в музиката са скрити велики закони на Миросъздаването. В

човешкия свят, в света на земното човечество, проявата на музиката е свързана с пробуждането на съзнанието. Макар, че самосъзнанието се е проявило у хората, от преди триста хиляди години, музиката, като творческа проява у човека, като способност, която се изразява в изкуството да пее и да свири, датира от неотдавна, от около три-четири хиляди години преди Христа. До това време, музика в сегашния смисъл на думата, не е съществувала. Така например, хората от Атлантската раса, не са били музикални. Музиката, като изкуство на Ангелите е съединително звено между Ангелският и човешкият светове. Музиката - това е дихание на душата. Чрез музиката тя диша. Музикалният свят е среда, чрез която душата се проявява на Земята. Мощна сила се крие в музиката. И ако хората искат да се превъзпитат, ако те искат да отгледат надеждно поколение, което да стане носител на нещо красиво и възвишено, на нещо ново - те трябва да поставят в основата на възпитанието музиката в най-широк смисъл на думата. В звука и ритъма се крият мощни сили. Всичко в природата трепти и тези трептения се носят като музикални вълни. И затова се казва, че всичко в природата е музика. Музика има в течущите води, във вълнуващите се води на океана и моретата, музика се носи във въздуха, във веенето на вятъра. Музика има в шумоленето на листата, чуруликането на птичките, в гласовете на животните, ромоленето на потоците. Музиката на природата постоянно събужда музикалното чувство в човека, като го подтиква да пее и свири.

Всички сили на душата трябва да минат през музиката, за да се хармонизират и уравновесят. Възпитателната сила на музиката е нейната главна задача.

Обикновената музика е предговор към окултната. Окултната музика мъчно се поддава на изучаване. За нея се изисква преди всичко деликатен слух и голямо съсредоточаване. Бъдещите музиканти обаче, ще създадат музика, за която днешните хора не могат да имат дори и представа.

Музиката трябва да оставя в душата на човека едно радостно, възходящо чувство, едно чувство на подем, на творчество. Музиката действува върху човека във всяко направление. Тя е най-правилният начин за организиране на човешките мисли, чувства и постъпки. Както дишането е нужно за пречистването на кръвта, така и музиката е необходима за пречистването на чувствата. Между музикалното чувство и мислителната способност има известна връзка. Колкото е по-музикален човек, толкова и разсъдъчните му способности са по-силни. Музикалното чувство помага изобщо за развитието на дарбите и способностите в човека - на първо място неговата мислителна способност. На земята най-гениален израз на разумността е музиката, защото музиката е сгъстена светлина, а светлината е израз на мисъл. Там където музиката е проникнала, хората са по-благородни, по-добре устроени, имат по-правилни черепи. Музикалният живот на човека се отразява върху физическото му устройство, преди всичко върху лицето, затова човек трябва да пее и да свири. Като пее човек ще бъде здрав, добър и умен. А какво повече може да желае той? Който иска да живее дълго време, трябва да пее. Музиката е излязла от светилищата на посветените.

Ако бихте попитали, в какво се заключава работата на един певец, който е пял години подред, какво е допринесъл той в света, ще ви кажа, че от гледище на днешните хора той нищо не е допринесъл, но от гледище на висшата, космическа математика този певец е извършил една съществена работа - той е създал в идейният свят редица красиви форми, които ще легнат в основата на бъдещата култура. В този смисъл, всички певци са пионери на бъдещата култура.

Всеки голям певец или музикант е израз на множество души, които се проявяват чрез него, за да въздействуват на хората. Трептенията на тия възвишени същества, проектирани чрез музиката на този изпълнител, се разнасят далеч в пространството и оказват благоприятно влияние върху хората. Още по-силно е въздействието, когато човек слуша непосредствено някой голям виртуоз или певец. Тогава той се свързва не само с него, а и с ред още същества, които имат връзка с този изпълнител.

Човек може да изпее една песен така вдъхновено, така прочувствено, че да създаде истински преврат у всеки, който я чуе. Трептенията на тази песен ще се носят в пространството, ще се преповтарят от хората и ще останат да звучат за вечни времена. Малко песни има, които се разнасят в пространството. Така например редки са случаите, когато днес може да се улови някоя древна египетска или индуска песен.

Музиката е един от начините да оживее природата във вас. Камъните ще оживеят, дърветата, изворите, всичко наоколо ще оживее".

82. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Музикални произведения, песни и мелодии Учителя беше дал и преди идването Му на Изгрева, но с установяването Му тук музикалният живот на Братството доби особена яркост и сила.

Учителят слизаше от стаичката си с цигулката, влизаше в салона изсвирваше донесената от Него мелодия, тя се поемаше, изсвирваше се многократно и се записваше. Ако Учителят не беше й дал текст, имахме поети, които с умение свършваха тази работа.

За тъй красивият и величествен музикален отдел от живота на Братството и по-специално изявата му на Изгрева, аз не съм компетентен за да го изнеса в цялата му пълнота и прелест. Това навярно ще сторят онези от братята и сестрите, които бяха по-близо и по-подготвени за този дял на човешката изява. При многото случаи, аз само гледах, слушах, възхищавах се и мълчах.

Написаните и известни досега, песни и мелодии са около 168 произведения, като около 16 от тях са дадени от ученици на Учителя - композитори, а останалите 152 са дадени от Учителя. Употребявам думата „около", тъй като, както разбрах Учителят е дал някои мелодии, само в много тесен кръг братя и сестри, които може би да не са записани. Имаше една сестра Ирина Кисьова музикантка, която бе взела дейно участие в музикалния живот на Изгрева. Отивам при нея и казвам: „Иринке, напиши за историята на музикалния живот на Изгрева". - „Добре Николай, ще го направя". Минаха години и нищо не направи. А исках да включа тук и нейното описание. Не го написа. Не ми го даде!

Към Асен Арнаудов, към неговата музикалност и талант Учителят имаше много голямо разположение. Но и той нищо не направи. Загуби се по света.

От всички песни и мелодии, дадени от Учителя има и такива с дълбок и мистичен израз и текст на някакъв странен, прастар свещен език, който не може да се преведе на понятен съвременен език, като на някои от тях Учителя, като превод е дал само общият, приблизителен смисъл.

Аз смятам, че ние направихме грешка, като не предразположихме и разпитахме Учителя по-настойчиво, да ни каже нещо повече, както за самите мелодии, така и самия текст. Кога, къде и при какви случаи са били дадени тези песни; от един народ и език, са дадени те или от повече,

или пък е имало един общ свещен език за всички народи, нещо като сегашното есперанто, от който език те са дадени? От тези песни и мелодии, ние имаме такива, които са дадени с текст и мелодия, те са:

1. ФИР-ФЮР-ФЕН
2. МАХАР БЕНУ АБА
3. ВЕНИР БЕНИР
4. НЕВА СЕНЗУ
5. КИАМЕТ ЗЕНУ
6. АИН ФАСИ

Има и такива, дадена е мелодията, а текста е само една дума. Цялата мелодия се изпява само с една дума. Такива са:

1. АУМ
2. ВЕХАДИ

Дадена е и една песен, със заглавие дума от свещеният език, а текста е с български думи, тя е: „Бершид Ба". И две мелодии без текст, това са:

1. БЕРХАН АСИ
2. МЕ-ХЕЙН

Текста и мелодиите на тези песни, както и на всичките други, са дадени в Братската песнопойка.

От всички странни за нас думи, срещаме само две, за които нещо се казало. Това са думите „ТАО" и „АУМ".

Най-първо думата „Тао" ние срещаме да е казана от великият египетски жрец Хермес, живял 6000 години преди Христа. С тази дума Той е означавал „Началото", това, което е създало всичко. Тази дума срещаме и в свещените изречения на „Таистите", един народ живял някога в Индокитайският полуостров, преди народите, които сега го населяват. С тази дума те са означавали: „Най-върховният разпоредител на всичко". Тази дума е употребявана и от създателите на китайската религия, Лао-Дзъ и Конфуций, които са давали същото съдържание на тази дума.

83. ЛЕГЕНДАТА ЗА ПЕСЕНТА „АУМ"

„Аум" е песен, мелодия или упражнение. Текста е само от тази думичка. Мелодията е взета от стара свещена песен - мелодия, нежна, възвишена, затрогваща. Какво точно е **„Аум"**? Според една стара легенда това е мелодия, благозвучие на човешката душа. В самата легенда се казва: Когато Бог създаде Земята и я устрои, много същества искаха да се заселят на нея. Но имаше велик закон от Бога, че всеки, който иска да бъде жител да живее на тази Земя, трябва да бъде облечен в одежди, които да отговарят на неговия вид, на неговия образ и най-важното, веществото от което ще се направи облеклото, да звучи така, както звучи мелодията на неговата душа. Смили се Бог над тези същества и повика един от най-мъдрите си синове „Саваот", като му възложи задачата да засели красавицата Земя, с всички тези Негови чада, които жадуваха и го молеха да им разреши да живеят на Нея.

Саваот, със своите помощници, дойде на Земята и се залови да изработи материя, за всеки род и вид същества, която да звучи, както звучат тяхните души.

Работиха неуморно, създадоха одежни на всеки род и вид, на рибките, на птичките, на сърничките и всички други живи твари. И виждаше се как Земята става все по-красива и по-хубава, навсякъде се чуваше радостна песен на доволство и благодарност. И когато Саваот помисли, че всичко е направено и задоволено, седна да си почине. Изведнъж гледа пред себе си, красиво лъчезарно същество да пее в Божествено

благозвучие думичката „Аум". Такава, чудно красива мелодия Той не беше слушал. Слушаше Саваот в унес и не можеше да му се насити. Той разбираше съдържанието на тази мелодия, което значеше: „Аз съм човека необлечен, създаден по образ и подобие на Бога, жадувам и аз да имам одежда, да бъде облечен, за да живея, както другите в тази Райска градина. Моля ви помогнете ми". Трепна Саваот, защото голяма Любов обзе Душата му, събудена от молбата, скръбта и красотата на това същество. Отмина радостта му, в която Той беше потопен от постигнатото. Опечален обърна се Той към своите помощници и с почуда запита: „Защо това най-красиво същество, не е още облечено, за да живее на Земята? То би било най-голямото украшение, най-великата реалност в тази градина на Бога!" Помощниците отговориха с мъка: „Колко искахме да го облечем, но от всичко изработено досега, не се намери елемент, от който да му се създаде одежда, с благозвучието, което то носи със себе си". - „Така ли", рече Саваот - обгърнат от мъка и скръб, скочи и потъна в земните глъбини, да работи с най-голям устрем, за да създаде материя, от която да се направи одежда на човека. Но не успя. Няколко пъти той с всичкото си старание опита, преброди Земята на дължи и шир и в най-големите глъбини, но напразно все неуспех. Измъчен, изморен, с подкосени крака, Той седна на Земята безсилен. Великият, мъдрият, всемогъщият Саваот, този който беше създал планети, слънца, галактики, беше безсилен да направи вещество, с което да облече и засели на красивата Земя своята любима „Аум".

Господи, простена Той, има ли край твоята Мъдрост, твоето знание - не няма! И разбра, че въпреки грамадното си величие, мъдрост и знание, колко малък е той и нищожен пред Бога. „Дай ми Господи Светлина, да проумея и разбера и тази Мъдрост, и това знание да мога да помогна, да облека моята любимка, да стане и тя жителка на тази Божия градина!" Но, небето мълчеше, мълчеше Вселената, мълчеше Бог. Навсякъде тишина. Саваот беше сам. Страшна мъка сви Душата Му. Безкрайно страдание го притисна. Защо Той, Велкият беше изправен пред най-голямото страдание, пред най-голямото изпитание, което се дава на едно същество. Да бъде сам и безпомощен. Сълзи закапаха от очите Му. Сълзи на любов и страдание, че не може да помогне на своята любима „Аум". Тъй унесен и подтиснат Той неволно почнал да бърка с пръста си в малката локвичка, която се беше образувала пред Него от сълзите Му. Унесът бавно преминаваше, вдигна глава и когато поиска да изчисти пръстите си от тази кал, която беше полепнала по тях, звънна акорд, дивна мелодия, такава каквато „Аум" издаваше. Сепна се Саваот, обилна светлина беше лумнала около Него, цялото небе грееше, радост бликаше навред. Размесената със сълзите на Любовта пръст, звучеше в дивният акорд на „Аум" и напълно подхождаше за одежда на любимата му красавица.

И разбра Саваот каква велика и нова възможност, безкрайна, за знание, мъдрост и творчество му донесе Любовта. Нов мир се откри пред Него. „Господи Безкраен си!" И направиха одежда на „Аум" от тази кал, направена от земя и сълзите на Любовта. И стана той, човекът, жител на планетата Земя и беше толкова красив, че повика Бог жителите на небесата за да го видят. Тъй беше облечен човека. Неизвестен велик посветен в една летопис е отбелязал: „Човекът е създаден от пръст, размесена със сълзите на Любовта".

84. ПАНЕВРИТМИЯТА НА УЧИТЕЛЯ И БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

Особен изблик и интензивен израз получи музикалният ни живот, когато Учителят даде нови двадесет и осем гимнастически упражнения, които се играят в кръг, съпроводени с чудната по своят израз музика и плавни движения, тези упражнения Той нарече Паневритмия.

За Паневритмията Учителят казва:

„Паневритмията е обширна наука и велико изкуство, което за в бъдеще ще се изучава и прилага в своята пълнота. Това, което ние сега извършваме от 22 март на открито при изгрева на слънцето за Паневритмични упражнения, те са подготовка за Паневритмията.

Паневритмията се основава на:

1. Взаимодействието между Природата и човека.

2. Зависимостта между физиологичните и психологичните процеси в човека.

3. Съответствието между идеята, мисълта, музиката и движенията. Всяко упражнение си има свой вътрешен смисъл.

4. Всичките упражнения представят един непрекъснат процес на движение на съзнанието към съвършенството.

5. Основната идея, която трябва да занимава съзнанието ни през всичкото време на изпълнението е идеята за Бога, за Великото, Вечното, Разумното.

6. Нейните опорни точки са: Природата, изгряващото слънце, пробуждането на Душата.

Паневритмията носи хармония и възпитание. С нея постепенно се развива мекота. В Паневритмията са впрегнати силите на Ума, Сърцето и Волята, за да работят в Хармония. Ние правим тия упражнения сутрин, понеже тогава има най-благоприятни условия.

Ако държите ръцете си хлабаво във време на упражненията, тогава няма никакъв контакт със силите на природата. Ръцете трябва да се държат обтегнати. Когато правите упражненията, мисълта ви да бъде концентрирана. А вие мислите за обикновени работи: за къщи, за сметки и пр. При упражненията трябва мисълта да прекарвате през ръцете и краката си. Те трябва да се правят бавно, с участието на ума. Съзнанието привлича енергиите. Като вдигнете ръката си нагоре, тя трябва да образува ъгъл 45 градуса. При този ъгъл положението е най-хармонично. Също така и ръката, която е назад, наклона й трябва да бъде също 45 градуса. При играта се стъпва първо на пръстите, а после на петите. Ако стъпвате на петите си става сътресение на гръбначния мозък."

За Паневритмията Учителят също е казал: „Ако българският народ приеме и прилага Паневритмията, ЩЕ БЪДЕ СПАСЕН". Това приемане и прилагане на Паневритмията, както се разбира Учителят е смятал, че най-добре ще стане, като се въведе в училищата. Проводници на тази идея стават Милка Переклиева и Любомир Лулчев.

Това, което ми е разказвала Милка Переклиева, аз съм го записал по-нататък. Между Милка Переклиева и Любомир Лулчев имаше някаква връзка. Милка често е ходила при Невена Неделчева, която бе близка на Лулчев. Ставало е въпрос за прокарването на Паневритмията в училището. Лулчев по това време беше с голямо политическо влияние, включително и при цар Борис III. Той помогна за връзката на Милка Переклиева и Министерството на просветата за прокарване на Паневритмията в училищата. Лулчев направи много нещо в туй направление, като съветник на Царя и имаше силно влияние върху министрите.

Милка Переклиева е била една от най-изтъкнатите учителки на детските градини в София. В педагогическите среди тя се ползувала със значителна известност, тъй като е издала и свои трудове в тази област, като „Възпитанието и заниманието на децата от предучилищна възраст". Тази й популярност дава възможност през летните месеци да бъде назначена и за учителка на детска градина при „Близко-източната фондация".

Към Паневритмията Милка е проявила особен интерес, тъй като упражнения от такъв род са в най-голяма близост с нейната професия, особено с тъй интересното съчетание на движения и музика. Тя много добре е проучила както самите упражнения, така и музиката, която ги съпровожда. Това я правеше подходяща за провеждането на тази идея.

Любомир Лулчев е бил висш офицер от авиацията и инженерните войски. Още като такъв е слушал беседите на Учителя и е бил запознат с идеите на новото, което се изнася в тях. По изява беше един честолюбив и амбициозен човек. Много начетен и със задълбочена мисъл.

През 1926 г. вече като пенсионер, иска среща с цар Борис и я получава. В разговор, при тази среща, Лулчев между другото казва на Бориса: „Вие не сте цар за мене, щом сте цар на българите, защо убивате комунистите и те са българи".

Като адютант на цар Фердинанд, а по-късно и на Бориса за известно време, е бил генерал Алекси Стоянов. Жената на генерала - Мария е била последователка на Учителя.

Лулчев е бил близък със семейство Стоянови и често е посещавал техният дом. При тези си посещения той е водил разговори по най-различни въпроси. Като много начетен човек, със задълбочена мисъл и опит, той правел силно впечатление със своите знания и трезви изводи по всички въпроси.

Много по-късно от първата среща на царя с Лулчев, г-жа генерал Стоянова, която често е била в двореца, го препоръчала на Борис, като човек с ценни качества. Наистина, царят припомнил си вече за Лулчев, приема да се срещне с него отново. В следващата среща Лулчев успява да спечили доверието и разположението на царя, и той го приобщава като свой съветник.

Когато срещите между царя и Лулчев, започнали да стават по-редовни, една близка на Лулчев - **Елена Андреева**, също последователка на Учителя го запитва: „Ти, за това нещо пита ли Учителя?" Лулчев отговорил: „Да, за това нещо казах на Учителя". Учителят му отговорил: „Не те съветвам. Той ще те послуша толкова, колкото баща му послуша мене. Аз зная колко струват Кобургите". Близката на Лулчев му казала: „Тогава ти с кой акъл отиваш там?" Лулчев отговорил: „Аз искам да опитам". Този опит му струваше живота. Лулчев, след 9 септември 1944 г. бе осъден на смърт, от тъй нареченият „Народен съд" и убит като царски съветник заедно с още много.

Цар Фердинанд е познавал Учителя и се е срещал с Него. В 1913 г. Учителят праща г-жа генерал Стоянова при Фердинанд, за да му каже: „Да не отваря война на сърбите в никакъв случай". Фердинанд отговорил: „Аз не слушам ясновидци".

Когато Фердинанд е искал да тласне България в Първата световна война, се среща с Учителя. В разговор с Него по този въпрос Учителят му казал, че България трябва да остане неутрална. В отговор на това, Фердинанд си обърнал гърба и се потупал по дирника.

След катастрофата при Добро поле, където войниците напускат фронта и тръгват към България, Фердинанд пак поискал съвета на Учителя,

какво сега да прави той. Учителят му казал: „Стягай си куфарите и бягай!" Този път Фердинанд го послушал.

Тези данни ми ги разказа Иван Радославов, който бе историк и който още в първите години е последовател на Учителя.

Любомир Лулчев живееше в една малка дървена къщичка в покрайнините на Изгрева, скромно като пенсионер. Явно беше, че от връзките си с царя, нито е имал, нито е търсил материални изгоди - беше човек с достойнство. Той седеше някак по-настрана от братските среди на Изгрева. Някаква гордост, честолюбие, като че ли не му позволяваха да се слее в общата маса от братя и сестри. Имаше амбицията да бъде своего рода център и наистина успя да образува около себе си, групичка от почитатели.

При отиването и връщането си от срещите с царя, по всяка вероятност не всякога, Лулчев отиваше при Учителя, навярно да се посъветва и сподели впечатленията си от царя.

Пишещият тези редове, по-късно чух един път в клас по този повод Учителят да казва: „Тези, които предаваха моите думи, не ги предаваха както трябва и тези, които ги слушаха не ги изпълняваха точно". Това е оценката на Учителя за срещите на Любомир Лулчев с цар Борис III и неговите разговори помежду им.

Предавам разказаните от **Милка Переклиева** спомени, като активна участничка, около опита за внедряването на Паневритмията в българските училища, тъй като тя беше лишено от възможност да ги напише. Години е на легло. Те можеше да пише, но с удоволствие разказва:

„Имах, започва Милка, приятелски връзки с една близка на Лулчев - Невена Неделчева, която живееше в съседство с него. Там много често го срещах и водехме разговори. През време на тези разговор, той всякога е подчертавал, че Учителят много държи на Паневритмията, като е допълвал, че всякога, когато е отивал при Учителя, преди срещите си с царя, Учителят между другото е искал да са каже на Бориса, че за спасението на България, на българския народ, трябва да се приеме Паневритмията. Трябва да се вземат най-бързи и сериозни мерки за българския народ. Само Паневритмията ще свърши тази работа". Ние ще трябва да приемем, че Лулчев е казал това на царя.

По това време, Милка е учителка на детска градина в София. Един ден тя получава бележка, да се яви при секретаря на Министерството на просветата Борис Йоцов. Тази бележка събужда в нея тревога, предполагайки, че ще и се искат обяснения във връзка с нейните убеждения, като последователка на Учителя Петър Дънов. Кога точно, в коя година Милка е получила тази бележка тя не можа да си спомни. Но като се има предвид, че на 23 октомври 1939 г. Георги Кьосеиванов, който преди това, в продължение на пет години е министър-председател на България, съставя новият си и последен министерски кабинет, в който като министър на просветата става професор **Богдан Филов** и за секретар на това министерство **Борис Йоцов**, то ще трябва да се приеме, че Милка е получила тази бележка някъде към края на 1939 г. или в началото на 1940 г. тъй като на 15 февруари 1940 г. имаме нова министерска промяна, при която Богдан Филов става министър-председател, а секретаря на просветата Борис Йоцов става министър на просветата. Тези данни са от значение, за да се види кога е започнало началото за осъществяването на този велик план и колко време е пропиляно в колебание, нерешителност, отлагане и умуване от страна на Милка, за да не се реализира това велико дело. Много години са пропиляни.

В обозначеният ден и час в бележката, тя отива в Министерството, изчаква реда си и се явява при Йоцов. „За голяма моя изненада той ме посрещна много добре", казва Милка. „Любезно ме покани да седна и ме запита, къде съм учителка, как работя и пр. Отговарях предпазливо и внимателно. Казах му, че съм учителка в училището „Стефан Караджа", намиращо се на улица „Пиротска" и допълних, че през летните месеци, когато сме във ваканция, съм учителка и в детската градина при Близкоизточната фондация. Там имаше и игрище. В това игрище, идваха учители от цяла България, където прекарваха курсове за ръководители на детските градини. Тези учители бяха насочени за там от Министерство на просветата. След обясненията, които дадох на секретаря Йоцов, той ме запита: „Какви гимнастически упражнения знаете, с какви игри занимавате децата?" Изредих програмата си, която прилагам на игрището, като изтъквах авторите, от които съм се ползувала, а също и онова, което аз съм изнесла в своите трудове, мои лични методи придобити от опита и творческият напън в тази област. Най-после, като ме видя, че не съм подготвена и заобикалям въпроса, който го интересуваше, ме запита: „Нещо друго прилагате ли?" Аз не отговорих. След минутка мълчание той ми каза: „С Паневритмията, не се ли занимавате, знаете ли за нея?" „Да зная за Паневритмията, но в училище не работя с нея", смело казах аз и започнах да разбирам накъде отива работата. Въздъхнах с облекчение, като разбрах, че за добро съм повикана и отговорих: „Досега не съм прилагала тези упражнения". Тогава той ми каза: „Помисли, като как може да се приложи в българските училища и ми донесете доклад за тази възможност при пръв удобен случай". Разбрах задачата си, станах и напуснах министерството, изпратена любезно от главния секретар. Оттам, като с криле се отзовах на Изгрева при Учителя. Явих се при Него и с възторг Му разказах за случилото се в министерството със секретаря Йоцов. Учителят ме погледна и каза: **„Можеш ли да изпълниш задачата си като ученичка? Трябва да се бърза"**. И сериозно допълни: **„От Паневритмията зависи бъдещето положение на България**. Направи доклад и ми го донеси" - продължи Той. „За Слава Божия Учителю, с Ваша помощ, аз ще бъда само проводник на волята Божия. Вие ще ми помагате да напиша най-добрият доклад". Отговорих аз и горда, загрижена, с чувството на голяма отговорност, която поемам, гледах Учителя в очите. След това се прибрах вкъщи, отправих молитва за помощ и написах доклада ръкописно, а след това го преписах на пишуща машина в четири екземпляра". От този доклад, за съжаление не можахме да намерим нито един екземпляр. В него, доколкото Милка си спомня, първо е написала няколко реда за значението и силата на Паневритмията. След това пояснила пътя, начина по който тези упражнения ще може да се въведат в училищата. Най-напред да се започне в едно училище, като утринна гимнастика, преди започването на заниманията, а впоследствие да се разшири до всички училища. За тази цел ще бъде необходимо да се организира курс за учителите по физкултура от цялата страна. Учителите от курса ще имат за задача да усвоят цялата Паневритмия и начина, по който тя се предава.

След два дена занесох доклада на Учителя, прочетох му го и той го одобри. Оставих Му един екземпляр. Втори екземпляр занесох на Лулчев и той го одобри. Трети занесох в министерството при главния секретар Йоцов. Той го прочете пред мене и като свърши, нареди да извикат началника по физкултура за цяла България - **Петър Петров**. След като Петров дойде, Йоцов подавайки му доклада каза: „Дайте ход на тази работа. Госпожицата е дългогодишна учителка. Гимнастическите

упражнения, които тя ще им предложи, да се проведат масово във всички училища. На началника аз също дадох доклада, като уговорих с него в най-близките дни да донеса описанията на упражненията както и музиката, която ги съпровожда.

След като се прибрах вкъщи помислих, подбрах и приготвих осемнадесет от упражненията на Паневритмията, която съдържаше двадесет и осем упражнения. Причината за да направя този подбор беше желанието ми да дам по-динамичните, по-подвижните и да не бъдат дадени изведнъж толкова много. Написах описанията им, а за музиката и нотите, които съпровождат всяко упражнение отидох при брат Калудов - наш съмишленик, специалист по музика, който ги преписа грижливо и пригледно. Така приготвените от мене осемнадесет упражнения избрани, ги заносех на Учителя. В момента той се връщаше от малкото лозе, което имахме на Изгрева. Посрещнах го и му казах: „Учителю, приготвих описанието и музиката на осемнадесет от всичките двадесет и осем упражнения на Паневритмията". Той ме погледна и много сериозно ми каза: „Българският народ трябва да разбере, или да приеме Божественото учение точно, изцяло, без заобикалки, или ще си счупи главата и аз ще си отида. Аз повече няма да се занимавам с него!" Аз Му отговорих: „Тогава Учителю да занеса на началника **цялата Паневритмия**, сконфузено казах, виждайки вината в себе си и си тръгнах разплакана. Бай Ради обаче ме настигна из пътя и ми каза, че Учителят му казал да предам в министерството само тези, които съм приготвила.

Така приготвени и подбрани от мене осемнадесет на брой упражнения занесох в министерството на началника Петров. Той ги прегледа и ги одобри. Йоцов и началника по физкултура ми възложиха да намеря начин за тяхното практическо внедряване.

По това време стават министерски промени. До този момент министър на просветата е професор Богдан Филов, при тази промяна той става министър-председател, а секретаря на просветата Борис Йоцов, става министър на просветата. Тази промяна, както вече отбелязах става на 15 февруари 1940 г. Това още повече улесняваше осъществяването на това красиво дело, тъй като Йоцов беше вече запознат и дал ход на тази работа.

На мене, поясни ми Милка в разговор, който имахме с нея, задачата ми се видя доста сложна за практическото й осъществяване. И както разбирам, започва от нейна страна период на колеблива, плаха нерешителност, протакане за осъществяването на това велико и красиво дело. Едно ново събитие според нея също донесло усложнения. В първата половина на месец март 1942 г. Видин и Видинско са потопени от едно катастрофално наводнение на Дунава, при което са разрушени много сгради и наложи голяма евакуация на населението оттам. По-голямата част от тях идват, като бежанци в София. Едни от тях са настанени и в училището, където работила Милка, а децата от цялото училище бяха разпръснати по други училища. Мен като учителка и моите деца бяхме изпратени в училището „Константин Фотинов". Там, като гостенка, намерих за неудобно и нямах смелостта, да искам от директора на училището да ми разреши да играя сутрин Паневритмията с децата от цялото училище. От своя страна не се сетих, че упражненията, мога да ги проведа и само с моите ученици. Пък от друга страна въздържанието ми беше и затова, че моите ученици бяха шестгодишни, а пък аз исках да направя опита с по-големите, с всички ученици. Ред колебания от моя страна.

През това време често идвах на Изгрева и се срещах с Учителя. Той, разбира се винаги ме запитваше загрижено: „Какво става Милке с

работата?" А Лулчев, с когото също се срещах, доста сериозно ми се скарваше, че **работата се протака**, като ми напомняше, че Учителят е казвал, да става по-бързо. За причините на това забавяне аз, разбира се давах своите обяснения - липсата на помещение и деца. Така се загуби ценно време. Един ден получавам писмо от министерството, че ме назначават да преподавам физкултура на един клас ученици от четвърто отделение в училището „Тодор Минков". Учителката на училището там - госпожа Величкова, доста възрастна жена много се зарадва, че ще я замести млада учителка, каквато бях аз. Учителят сдържано, но сериозно изчакваше резултата.

Най-после започнах работата в салона по физкултура при това училище. Учениците с радост приеха упражненията и с нетърпение очакваха всеки час по физкултура. Много често и майки на децата идваха да гледат. Най-напред музикалната част се изпълняваше от сестра Кисьова, една наша съмишленичка, която добре свиреше на пиано и имаше известен дар за композиране. След около месец упражнения по този начин, учениците усвоиха Паневритмията отлично. Сега оставаше да поканя министър Йоцов и началника по физкултура, за да видят упражненията. За този случай увеличих музикалният състав с кларнет, цигулка и китара. В уреченият ден дойде обаче, само началника. Когато след това казах на Лулчев, че само началника е дошъл там, той каза: „Страхливец". Явно беше, че Йоцов, станал вече министър на просветата, сметнал, че ще се изложи, ако присъствува на една такава детска демонстрация.

Децата облечени празнично, момиченцата в бели роклички, а момчетата с бели блузки и сини панталонки, играеха великолепно и с настроение изпълниха, осемнадесетях упражнения пред началника. След като упражненията свършиха, той ме покани да отида в Министерството на конференция. Помолих го това да стане след два дена, тъй като баба ми беше починала и аз трябваше да тичам по уреждане на погребението й. Той се съгласи.

От разговора си с него в Министерството разбрах, че той вече знаеше, че това са упражнения от Бялото Братство - одобри ги. Направи само забележка, че са много бавни и малко...търсеше дума, малко вегетариански, не са като другите гимнастически упражнения, отсечени, отревисти, бойки. Отговорих му, че ние в училищата няма да подготвяме войници. Тези игри хармонизират, силите на тялото и Духа. Те внасят бодрост, настроение, те носят живот. В този дух ги защитих. Възпитаваме, разумни същества, разумни характери. Хармоничните движения изграждат и хармонични личности - продължих аз.

Докато бях още при началника, той се свърза с министър Йоцов по телефона. Министърът ме повика да отида при него в кабинета му и той ми каза: „Първият опит излезнал добре, сега остава да се повикат на курс учителите по физкултура от цяла България, за да научат Паневритмията, и да я предават всяка сутрин на учениците. Този ход на работата беше добър. „Но кой ще им предава попитах аз?" /Ето ново умуване/. „Вие" - отговори министъра. Аз се замислих и казах: „Известна съм всред учителските среди, като детска учителка, но да предавам на вишисти! Дали ще бъда авторитетна пред тях? Министърът ми отговори: „Ще ви изпратим на специализация в Чехия или Унгария. Помислете по този въпрос и ми докладвайте". Аз се страхувах. Страхувах се не за себе си, защото имах опита във фондацията, да ръководя деца и учители в курсовете. Но тук мислех, че случаят е по-специален. По този въпрос говорих няколко пъти с Учителя и с Лулчев. Учителят, предлагаше да поема аз работата. И тук пак сгреших - умувах, не се съобразих, че щом Учителят

казва да бъда аз, Той ще поеме отгоре грижата за моя успех, за успеха на делото. Този мой страх, тази ми неувереност в себе си, споделих с Учителя и тогава Той ми каза: **„Въпреки това, ти ще трябва да бъдеш"**. Аз обаче не се съгласих, смятайки, че сама ще проваля делото. Тогава отново ми каза: „Ти как мислиш?" Аз предложих да имам помощник и то по възможност да бъде с висше образование, за по-голяма авторитетност. Тогава с Учителя, почнахме да изреждаме имената на братята и сестрите, подходящи за тази работа, но не се спряхме на никой. Най-сетне се сетих за една наша сестра, с висше образование, макар да мислех и да знаех, че тя не е физкултурничка. Имах чувството обаче, че с нея ще можем и е подходяща за тази задача, като моя помощничка и в моя подкрепа. Познавах я още повече, като много музикална. Спряхме се на нея. Учителят, тогава ме запита: „Ти хармонираш ли се с тази сестра, бихте ли могли да работите наедно?" - „О, да Учителю много ми е приятна. Тя е при това тъй музикална, би свършила задачата по-добре и от мене даже." Това бе **Весела Несторова**.

Докладвах на министъра за решението, което бяхме взели с Учителя. Сега беше въпроса да има курс. Само след няколко дена получих писмо, че съм назначена за преподавателка в курса на учителите, за летните детски училищни игрища. Срещнах се веднага с Учителя и му казах за това назначение. Той от своя страна нареди сестрата да ме потърси. При срещата си с нея, тя изрази своята голяма радост. Подадохме си ръце за обща работа. Двете застанахме пред Него и ни каза: „Сега вие, като две свещи ще светите в едно".

Курсът се водеше в училище на открито в Борисовата градина /сега парка на Свободата/. Там бяха на пансион 60 души млади учители от цяла България. Ръководителите на курса, бяха двама специалисти, с висше образование по физкултура - Кирил Петров и Кънчева. Явих се и аз, като трета ръководителка по ритмични игри. Тези двама специалисти ме познаваха от игрището на Фондацията и ме посрещнаха много добре. Моите часове се определиха два пъти седмично, от 7 до 9 часа преди обед.

В първата ми среща, в първите ми определени два часа, на курсантите говорих върху теорията за ритмиката и музиката. Ритмиката като стимул в живота. Следващият път пристъпихме към практиката. Курсантите възприемаха много лесно и с радост всички каквото им се показваше. Като свърши първият час, от определените ми за този ден два часа, предложи им се почивка, но курсантите спонтанно изявиха желание, да се продължи без почивка. И така определените за занимание два часа, бяха взети без прекъсване. Работата тръгна много леко. Курсантите, заявиха, че това са най-приятните им часове и добавиха също, че вечер в салона на училището си ги играят, като пеят мелодиите.

Един ден моите колеги, Кирил Петров и Кънчева, слушайки похвалите от курсантите за игрите, пожелаха да присъствуват на някой час. Поканих ги. Те дойдоха още на следния ден. Заниманията започнаха, засвири музиката и всички почнахме да играем. Петров седна настрана и почна нещо да си записва, а колежката Кънчева, възторжено се включи в кръга да играе. Беше красиво, хармонично, приятно. По утринните слънчеви лъчи се сипеха светли пътеки от висините. Всички играеха съсредоточено с тиха радост и жадно поглъщаха небесната благодат. След определените два часа, урока свърши. Петров и Кънчева възторжено ме поздравиха, като Петров каза весело: „Какви чудеса се правят тука. При мене курсистите бягат, гледат по-скоро да свърши часа, а тук се работи без прекъсване два часа и при това искат да им се увеличат часовете по тези

игри". Изразиха своите възхищения и за това, че е могло, така добре, да се съчетае движението с музиката. Кънчева от своя страна се изрази, че всичко много и харесва, само ако може при обръщането на упражнението „Евера"да бъде с подскачане. Отговори й се, че упражненията не могат да се изменят, тъй като друг е автора им. Накрая Петров предложи, дали биха могли музикантите, да посвирят някои от мелодиите и на неговите упражнения. Разбрахме се, че така не може, да се смесва музиката на Паневритмията с други упражнения. Наближи края на курса, след няколко дена, в неделята курса щеше да се закрие. Курсантите щяха да получат удостоверение за завършен курс за летни детски игрища и да се разотидат. На тях за Паневритмията, трябваше да им се раздадат нотите с мелодиите. Но....Това не стана. Защо? Кои са причините, за да се спъне това тъй красиво и с възторг прието дело? Не разбрах. Навярно беше вече много късно. Скоро след това започнаха бомбардировките над София. Учителят беше в Мърчаево - казва Милка, когато можах за първи път да отида при Него след всичко това. Тогава Той ми каза: „Времето изтече, сега ще гледаме какво ще стане".

Като се има предвид, че първите бомбардировки, първите нападения от американски бомбардировачи над София стана на 14 ноември 1943 г. по сведения те са били 170 броя и са хвърлили около 200 бомби. при това нападение са били убити 58 граждани и около 187 сгради са били разрушени. Следващите бомбардировки през тази година са били на 24 ноември и 20 декември. Бомбардировките продължиха и през 1944 г. от 4 януари до 30 юни, като най-тежкото нападение стана на 10 януари през деня и нощта.

Направена проста сметка показва, че Милка в протакане, колебливост, плахост, нерешителност и ред други спънки от психологическо естество **е загубила за осъществуването на това дело около четири години**. От края на 1939 г., когато е била повикана от секретаря на Министерството на просветата до началото на бомбардировките.

Тази история, която Милка Переклиева ми предаде във връзка с внедряването на Паневритмията в българските училища е от особено значение, за делото на Учителя и неговата дейност в България.

Защо се провали този план с Паневритмията? Заради Милка Переклиева. Честолюбивите подтици избуяли в нея са подтикнали да се създадат известни дисхармонични състояния между нея и Весела Несторова. Недоразуменията между двете е прераснало в **конфликт**. Учителят никога не обичаше такива неща - разпалване на човешкото честолюбие. И вероятно затова не ги е дал. **Накрая Учителят не е дал нотите, макар, че Калудов ги е бил преписал.**

Внимателното преглеждане на тази история, не може да не повдигне въпроса у всеки един, който я проследи, за да не се запита, какво би станало, ако Милка е действувала по-активно, по-смело, по-самоуверено, с по-голям устрем, без страх и упование в себе си, без тази критичност към самата Паневритмия, която я навежда на мисълта, да даде само 18 от двадесет и осемтях упражнения. Тя е виждала и вярвам, че е разбирала добре, че Учителят е бързал. Тук времето е било от особено значение и въпреки това тя не се активизирала. Тогава това начинание би успяло. И всеки сам, ще си извади заключението, за отражението, което би имало върху България и българския народ. **За непослушанието си към Учителя и неизпълнение на тази задача поставена от Учителя към ученика - всички участници платиха**. Всички участници, които противодействуваха за внедряване на Паневритмията - платиха според

окултните закони. Ние бяхме свидетели.

А Българският народ трябваше да изпие чашата на горчивата си съдба за своето непослушание. Ние бяхме свидетели на това 45 години след заминаването на Учителя - 1944 г., до днешен ден.

Забележка на съставителя:

„Паневритмията на Учителя и Българския народ" е публикувано в „Изгревът", том I, стр. 494- 507, въз основа на оригиналния текст от 1978 г., който ми бе предаден лично от Николай Дойнов, като бяха включени допълнително негови устни допълнения към този материал. Фактически това е цялостната история.

В момента публикуваме текста от 1978 г. с направените допълнения от магнетофонния запис.

Двете публикации не противоречат една на друга. Едната е допълнение на другата. Този процес го познавах много добре, защото аз бях този, който задвижи Николай Дойнов и употребих много усилия за да го накарам години наред да напише своите спомени, започвайки от 1970 до 1978 г. Беше много трудно, защото това поколение се беше отклонило в съвсем друга насока. А да се обърне отклонението в първоначалната посока е нещо много трудно и е невъзможно за един простосмъртен човек. А доказателствата, че съм аз лицето, който го е накарал, съдействувал,са в магнетофонния запис, те са налице и те ще бъдат публикувани накрая. Преди всичко истината.

85. МАГДАЛИНА И ТЕОСОФСКИЯ КОНГРЕС

Животът на Изгрева не беше чужд за някои особени случаи. Съвсем неочаквано за приятелите на Изгрева, се приобщава като крайно ревностна последователка към делото на Учителя, една млада жена, която преди това е била учителка по немски език в една от гимназиите в град Пловдив. Държеше се особено, без да приемаме, че имаше някакво психическо разстройство. Но крайно чувствителна, самостоятелна, упорита, незачитаща установените порядки. Научихме, че е завършила католически пансион и е човек с големи способности за изучаване на езиците. Владееше всички европейски езици, а също и испански. Вървеше, куцукайки с единия си крак. Много често пътуваше из другите държави и казваха, че е обиколила 19 от тях. Дойде ли й някаква идея, тя не се спираше пред нищо за да я постигне. Стане ли каквото й да било събитие по света, от забележителен духовен характер - **Магдалина**, така се казваше тя, е там. По това време, някъде около 1933 г. теософското общество е в най-голям разцвет. Години преди това, водачите на това общество Ана Безант, Ледбитер и индуса Джинараджаса, по ясновидски път, установяват, че на Земята се е родил вече Мировият Учител, който се очакваше, съгласно старият и новият Завет. Тези тримата, тръгват да го търсят и го намират в младото момче индуса Кришна Мурти - със своята богата литература, която теософското общество издаваше и написаната от този младеж книга „При нозете на Учителя", за която някои казват, че е написана под ръководството на Ана Безант. Водачите на обществото го лансираха, като новият Миров Учител. Но те намираха, че неговото пълно утвърждаване и популяризиране, като такъв, трябва да стане с подходящо тържество и церемониал. За тази цел свикват Всемирен теософски събор в Холандия при едно имение на замъка Ерде. Разбира се такова едно голямо събитие на духовните среди от всемирен мащаб без Магдалина не може и тя решава да отиде там.

Казват някои наши приятели, приближени до Лулчев, много категорично, че **Лулчев,** който не се стесняваше и много не се колебаеше, да си каже думата навсякъде и на всекиго, когато намери за нужно, бил писал на Кришна Мурти две писма, в които му обръщал вниманието, че той не е Миров Учител, но е само един ученик. И, че вярно е, че сега има Миров Учител, но Той е в България. Също той му подчертал, че да си присвои човек таковя звание, като Миров Учител, е голяма отговорност свързано с тежка карма. Трябва да се приеме, че има нещо вярно, Лулчев да е писал такива писма и да ги е пратил до Кришна Мурти, защото, когато в навечерието на тържеството, въпреки старателната охрана, която е имало около него, упоритата и крайно находчива Магдалина, успява да се вмъкне в парка на замъка, където Кришна Мурти се е разхождал. Като я видял, започнал да се отдръпва, а тя го настигнала и му казала на безупречен английски език: „А, ха, ти бягаш от жените, не си като нашият Учител". Като чул, че става въпрос за Учител, той се спира и се започва от нейна страна обяснения за нашия Учител Петър Дънов и за неговото учение. Той слушал с внимание, явно, че не е бил съвсем чужд на това събитие. Накрая Магдалина му подарила портрета на Учителя. Цялата тази сцена с явяването изневиделица на тази жена, онова, което тя му е казала, портрета, който му е дала и навярно, ако е имало такива писма, нещо, което трябва да се приеме, в които Лулчев е казал нещо повече за Учителя и неговото дело, което е съвпадало с казаното от Магдалина, явно е подействувало на младият индус, който е сметнал всичко това като Божия намеса. Тогава той решава да не се провъзгласява за Миров Учител. Наистина в тържественият момент на деня, когато представителите на теософското общество от цял свят, събрани там са очаквали провъзгласяването му за Миров Учител, той със скромни думи, което нещо му прави чест, се е отказал от това високо звание да бъде приет като Миров Учител. Това, според както се отбелязва, внася небивало разочарование всред ръководството и останалите присъствуващи. Това подействувало като съкрушителен удар върху цялото теософско движение.

Тя, Магдалина, беше много своенравна и създаваше много неприятности на Учителя и понякога му пречеше при изнасянето на беседите. Аз с нея бях в добри отношения и ние се уважавахме, и тя ме слушаше. Един път таман Учителят да излезе от стаята си и да отиде в трапезарията за обед, тя се изпречила на прозореца, стои и иска да го пресрещне и да се разправя с него. Аз отидох при нея, потупах я по гърба - „Я, да отидем двамата до поляната да се разходим". Тя тръгна с мен. А Учителят дойде и си зае мястото за обед.*

По време на беседата, тъкмо Учителят да почне, а тя стана и искаше да говори и да каже нещо. Аз отидох, хванах я и я сложих на мястото й на стола. Тя се умири, а след малко я извадих навън. Тя ме слушаше и изпълняваше. Но беше голям проблем за всички на Изгрева.

86. СЪБИТИЯ НА ИЗГРЕВА

Ето и някои други събития от по-специален характер.

Имахме един наш брат на име **Фархи** - беше евреин. Той беше един рядко симпатичен, тих и възпитан човек, ревностен последовател на Учителя. На Изгрева, където си беше купил място, си направи къщичка от две стаички. Но интересното е, че едва що я довърши и малко преди да почнат гоненията на евреите на него му се създадоха условията да замине

**Виж „Изгревът", том I, стр. 280-282; том II, стр. 282.*

за Съединените американски щати. Тук не мога да не приема, че имаше пръст Учителя, за това негово заминаване, за да избегне нещастието, което впоследствие, като Дамоклиев меч увисна над българското еврейство. Оттам той изпрати някои интересни сведения. Най-първо един американски вестник със статия за Учителя, където беше поместен и неговият портрет. След това, когато Фархи бил на един конгрес на спиритистите, който станал през лятото на 1941 г., един от присъствуващите на конгреса му казал, че видял по духовен път, едно забележително лице до фигурата на Фархи. Фархи му показал портрета на Учителя, който носел у себе си. Тогава спиритистът му казал, че видял именно Него. Завързал се разговор между тях и Фархи му говорил за Учителя и Неговото дело в България. Дал му и книжката „Свещените думи", която имал у себе си на английски. През време на същия този конгрес друг един от спиритистите му казал: „Вие да не се казвате Дънов?" Фархи му отговорил: „Откъде вие мислите така?" Спиритистът му отговорил:"Виждам над вашата глава това име."- „Не - отговорил Фархи - това е името на моят Учител, а аз се казвам Фархи". И тогава и на него му заговорил за Учителя и Неговото дело, дал му и на него беседи на английски.

Интересно беше също и посещението на Изгрева на един **калугер** от един Атонски манастир в Света гора. При идването си той разправя чудният начин, по който е бил докаран тук. Калугерът владееше много добре гръцки и италиански, като за преводачи бяха за гръцки - брат **Стефан Белев**, един рядко интелигентен и начетен наш брат, и за италиански - брат Бертоли. И разказва калугера: „Преди години бях в Рим и там една нощ сънувам много ясно, че виждам в стаята си да идва при мене един старец, който като приближил му казал: „Иди утре в тази къща", като калугера вижда в съня си една улица, която той добре познавал, а също и къщата, която старецът му посочил. На другият ден той отива в посочената му къща и там намира същият този старец, който видял в съня си. Приближавайки до него старецът му казал: „Аз след петнадесет дена ще умра, ще умра, но след това ще ти помагам постоянно. Сега ти ще отидеш в една далечна малка страна, държава и там ще срещнеш един човек, стар като мене. Той ще те упъти какво да правиш." И наистина след петнадесет дена старецът умира. Но калугерът у когото както се разбира е имало известна степен ясновидство, го вижда и чувствува около себе си. Калугерът постоянно бил в очакване да разбере коя е тази малка държава и кое е това лице, с което има да се срещне. Отива след това в Цариград и едно вътрешно ръководство му казва да отиде в София. Той наистина идва в София, стои тук един месец и не знае за какво е тук и що да прави. Един ден, един негов познат му казва: „Тук, има едно общество - дъновисти, Бяло Братство". Като чува това, сърцето на калугера трепва. Едно вътрешно чувство му подсказва, че там ще намери, това което е очаквал толкова време. Идва на Изгрева, според както му се посочва, среща се с Учителя и веднага разбира, че именно Учителя е лицето, за което му е говорил старецът в Рим. Учителят му дал ред упътвания и му казал да дойде след една година, за да му даде нови. Калугерът проявил голям интерес към идеите и всичко, което Учителя му казал.

На Изгрева идва и известният художник **Борис Георгиев**. Той дойде с едно фургонче, една малка удобна стаичка на колелета. По това време усилено изучавах Хиромантия и без стеснение отидох при него и го помолих да му прегледам ръката, като обясних защо. Той любезно ми я подаде. Имах случаят да видя ръка на един голям художник. Борис Георгиев се среща и с Учителя и след разговорите, които са имали, му направи разкошен портрет.

Портретът на Учителя имаме нарисуван и от много талантливата и с голяма известност художничка, наша сестра **Цветка Щилянова**. Тя живееше в града. След известно време почива майка й. Отива при Учителя и му казва: „Учителю, докато майка ми почине, много се мъчи". Казал й: „Искаха да я върнат в тялото, но тя не искаше. Затуй се дърпаше и най-накрая успя да не се върне във физическото си тяло". Цветка правеше барелефа на чешмичката със сърната. Питам я: „Как е Цветке?" - „Николай, не мога да понасям слънцето". Но след няколко дни свикна и го довърши.

На Изгрева при Учителя идваха и хора от нашата културна общественост. Известният по онова време към 1935 г. музикален критик **Иван Камбуров**, също е посетил Учителя. В разговор с него Учителят му е дал да прегледа големия тефтер, на който се записваха нотите на всички песни и мелодии, които Учителят даваше. Камбуров започнал веднага много точно да изпява някои от мелодиите, като е изказвал и своето голямо задоволство от тях.

Музикантите и композиторите у нас имаха много добро отношение към Учителя и неговото дело. Когато някои от тях даваха концерти, пращаха му билети за да посети концертите им. Някои от тях даваха концерти и в нашия салон на Изгрева.

Към музиката и високото художествено изпълнение, Учителят имаше едно подчертано уважение. Всякога, когато в София идваха изпълнители със световна известност, като Хуберман, Пшихода, Кубелек и др. Учителят всякога отиваше на техните концерти. Отиваше понякога и на опера, за гласовото изкуство, всякога се е произнасял особено ласкаво - „Хубавият глас е голям дар за човека", казваше често Той. И приведе един път една случка станала с голямата певица Аделина Пати. Тя е трябвало да изтегли от пощата значителна сума, но нямала у себе си документи за самоличност. Тогава започнала да пее всред салона. Директорът на пощата, като чул как тя пее, казал: „Такъв Божествен глас може да има само Аделина Пати, това е повече от документ за самоличност".

След такива посещения, връщайки се от тях пред стаичката на Учителя всякога се споделяха впечатленията от концертите с приятелите, които го придружаваха и тези, които се случваше да има наоколо. Учителят особено ласкаво се произнесе за Хуберман и Пшихода - те бяха цигулари.

87. РАБИНДРАНАТ ТАГОР В СОФИЯ И УЧИТЕЛЯ

За събитията, които ставаха в света особено онези, които бяха плод на добрите и светли подтици на човешкия род и отварящи пътя към нови възможности, към крачка напред в неговата култура, Изгревът не беше откъснат център. Тези събития имаха своето силно отражение при нас. Коментираха се, разискваха се и им се даваше съответната оценка. Изгревът беше трибуна, от която спокойно и безпристрастно се разглеждаха и преценяваха всички тези събития от този характер.

Така през 1926 г. знаменитият индийски поет **Рабиндранат Тагор**, обиколи европейските държави, където е изнасял беседи засягащи отношенията между хората. В тези беседи той е подчертавал, че спасението на човешкия род може да стане само по пътя на мира и любовта между хората. Това беше тихият глас, на доброто, великото и разумното, което искаше да спаси света от надигащата се по това време демонична вълна към диктатури, лакомия за земи, богатства и впрягане на човешкия род, чрез военни похвати за осъществяването на тези подтици.

Ние казахме вече, че след Първата световна война заедно с добрите подтици на човешкият род към справедливост, добри и нови отношения между хората, подтика към мистичното и по-духовното, се надигна и злото - жаждата към деспотизъм, устрема за оправяне на света чрез камшик и милитаристични похвати. Всичко това тласкаше света към нова война. Древна мъдрост казва: „Когато фенерът свети, най-тъмно е под него". На 17 ноември същата година - 1926 г., Тагор дойде и в България. Народът го посрещна с възторг и братска топлота. Той изнесе своята беседа в салона на Оперетния театър, до паметника на Левски. В този ден всички улици около този театър бяха задръстени от народ, жадни да видят и поздравят най-сърдечно в родината ни високия гост. В салона както разбрах, са могли да бъдат и да го слушат само тези, които са имали специални покани. Бях и аз един от многото посетители там около театъра и само отдалеч, можах да видя един човек с ореола на Мъдростта и Добротата. Това събитие естествено се отрази и развълнува Изгрева. Коментирахме оживено в най-благоприятна светлина събитието. Когато и аз изказах своето впечатление, за знаменития човек на Доброто, гледах лицето на Учителя, то светеше в един израз на благоговение, пред този пратеник на светлината, дошъл и той да покаже на народите от Европа, пътя на спасението от надвисналата го чудовищна беда. Тагор не се срещна с Учителя. А защо? Защото не виждаше и не знаеше, че тук в София е Всемировият Учител. Видяхте ли до къде е стигнал Изтока и къде сме ние от Изгрева? Несравними неща и събития.

88. РАЗУМНИЯТ СВЯТ ОТКРИВА НОВА ЕПОХА

Беше края на май 1927 г. Хубав топъл, приятен майски ден. Обедът, на масите пред салона, където се хранехме, беше привършил, но някак не ни се искаше да се разотидем, водехме приятни и полезни разговори. Дойде някой от града и донесе новината, че младият 25 годишен американец **Чарлз Линдберг** роден в Детройт през 1920 г., авиатор, за първи път в света прелита без междинно кацане Атлантическия океан от летище в Ню-Йорк до Франция. Потеглил на 20 май с малкият си самолет „Духът на Сент-Луи", както той е наричал любимата си машина и в продължение на тридесет и три и половина часа непрекъснат полет, каца на летище във Франция. На този обед бях седнал до Учителя. Погледнах го след като чухме тази новина. Изразът на лицето Му беше странен, пълен с една неземна мекота и топлота, от което нещо разбрах. Каква грижа, какво внимание беше необходимо от Великият Разумен свят към този младеж, за да извърши мисията, която му бе възложена, за да открие нова епоха в човешката култура, нова стъпка в съобщенията между хората. „Недей мисли, че без такава грижа и внимание на Великите Братя, може някой да направи успешно крачка към човешкият прогрес" - това бе мисълта на Учителя дошла до мене.

По това време дадоха в печата и снимка на Линдберг пред своя самолет. Видях едно прекрасно, интелигентно, мило, одухотворено лице, пратеник от Разумният свят да открие нова ера.

89. ЕДУАРД ОСМИЙ - АНГЛИЙСКИЯТ КРАЛ

На 7 септември 1936 г. съвсем неочаквано, скромно, без никаква парадност, пристигна в София английският крал **Едуард Осмий**, придружен от своята любима приятелка Симпсън, една мила, симпатична, без куклена красота, скромно облечена, жена от народа. Така поне бяха

я обрисували, сестрите от Изгрева, които бяха я видяли. Народът посрещна тази мила и симпатична двойка с една рядко изразена непринудена топлота и внимание. По това време, в Англия са на власт консерваторите, с министър председател Балдоин, един стар закоравял консерватор. Това правителство не можеше да се примири, че младият крал наследник на най-богатата и могъща империя по това време в света, е решил да обича и да се ожени за една жена от народа. Правителството му поставя ултиматум или да се откаже от тази жена и желанието си да свърже живота си с нея, или да се откаже от короната на Британската империя.

Английският крал Едуар Осмий с презрение отхвърлил всички онези най-примамливи съблазни, към които всички обикновени хора на Земята се стремят с най-голямо усилие и настървеност, готови да пожертвуват всички и най-милото и драго в чест и достойнство, и какво ли не за съблазните на този свят: най-високо обществено положение, власт, почести, уважение и внимание от всички, неограничени материални възможности. Той излиза над всички дребнави човешки слабости: гордост, честолюбие, присмеха на хората и техните одумки, личната изгода. Пожертвува всичко това, заради любовта. Такава велика жертва поднесе той пред олтаря на любовта. С това показа на целият свят, на целият човешки род, какво свято и велико нещо е любовта. Наистина с тази си постъпка, той стана за присмех на обикновените хора, но за Боговете, за онези Разумни Същества, които се грижат за човешкия род - той беше велик, един **виден ученик** на Бялото Братство, който издържа един изпит с най-голямо отличие, като поднесе на човешкия род един бляскав пример на постъпка.

Обръщайки се към своя народ, при подписването на Акта за своята абдикация, той произнесе пред микрофона реч, в която между другото казва: „Много съм щастлив, че най-сетне ми се отдава случай да говоря направо на своя народ, без всякакви странични формалности. Вие знаете причините, които ме подтикнаха да се откажа от престола. Аз намерих за невъзможно, без подкрепата на жената, която обичам да нося тежкият товар на отговорността и да изпълнявам, моите кралски задължения, така както желая да ги изпълнявам".

Това голямо и необичайно събитие, прогърмя по целият свят, дойде и на Изгрева. Всички го коментираха с най-голямо оживление и с възторг от постъпката на младия крал. Учителят много, много ласкаво се произнесе за този ярък представител на човешкия род и каза по смисъла, че този човек, който пожертвува всички съблазни на Земята, заради Любовта, то той в бъдещия си живот, ще бъде поставен на първо място всред човешкото общество, ще заеме най-високото място, което може да се даде на един човек.

Защо дойде Едуард Осмий в България? За да получи най-високата оценка на един Миров Учител, от един представител на Бялото Братство за безукорно издържан изпит*.

Словото на Учителя е Слово на Любовта. Обичайте се, за да бъдете здрави, да имате всичко, от което имате нужда, за да бъдете щастливи. Любовта всякога ни се притича на помощ, когато ние сме направили жертва за нея.

Срещам един ден Учителя и с усмивка ми казва: „Дошъл някой да ми говори за Любовта. Та той не е готов, един косъм от главата си да

**Виж „Изгревът", том I, стр. 443-447.*

пожертвува заради Нея, а иска Любов и всичко най-хубаво за себе си. Това е невъзможно".

90. СЕВЕРНИЯТ ПОЛЮС, РУСИЯ И САЩ

Към края на месец Юни 1937 г. дойде при нас голямата и интересна новина, показваща новата гигантска крачка към овладяване на въздуха, в служба на човешкия прогрес.

Смелите и безстрашни, изключително способни пилоти на Съветска Русия, **Чакалов, Байдуков** и **Беляков** от 18 до 20 Юни прелитат със самолет АНТ 25 от Москва до Ванкувар, град в Съединените Американски щати едно разстояние повече от 12 000 километра, през Северния полюс, за първи път в света. Те са летели 63 часа и 25 минути без прекъсване, като с това установяват и световен рекорд на далечни полети без кацане. Това събитие имаше за нас и го приехме, като такова със символично значение. Народите на Съветска Русия и тези на Съединените американски Щати, трябва на всяка цена да преодолеят ледената бариера на ненавист, омраза и недоверие помежду си, за да заживеят в добри братски отношения и взаимопомощ, за благото на целия човешки род, нещо за което Учителят много пъти се е изказвал. И понеже смелите и безстрашни летци на Съветския Съюз, преодоляха ледената бариера на Северния полюс, то ние приехме, че и първите хора на тези два народа, ще намерят начин да преодолеят и ледената бариера на омразата.

Учителят бе веднъж казал: „Понеже Русия и САЩ ги разделя една ивица от няколко километра на север, то в бъдеще те ще се разберат и обединят за общото благо на човечеството". И наистина през Втората световна война Съветска Русия - СССР и САЩ бяха съюзници във войната срещу Германия. Десетилетия има вражда между тях, но и тя ще се превъзмогне за в бъдеще.

91. СЪДБАТА НА САЛОНА НА УЛ. „ОБОРИЩЕ" N 14

Погълнати от този чар на бликащият, пълен със смисъл и съдържание живот на Изгрева, ние бяхме забравили за салона на улица „Оборище" N 14. Просто престанахме да мислим и да се интересуваме от него. Интересът обаче към това наше светилище се събуди у мене с известно закъснение.... Тъй като онези, които бяха взели участие в неговата съдба, не бяха вече между нас, затова трябваше от втора ръка да получа сведенията. Това, което научих, ми се предаде от сестра **Паша Теодорова**, една от трите стенографки, в която имам пълна вяра от казаното от нея, пък и някои малки събития впоследствие, идват в подкрепа на това което узнах.

Около годините 1925-1926 г. в братските среди се вмъква един висок, строен, с изразителна осанка човек, който се представяше като **предприемач на жилищни сгради**. Дали е бил такъв или не, това не можах да разбера, но в мене по-скоро беше залегнало убеждението, че този човек не е нищо и че се е вмъкнал в братските среди с желанието да използва нещо за своя изгода и за голямо съжаление успява.

Със своите приказки на едро и грандиозни планове за строежи и обзавеждане на Братството, които е разправял между приятелите, успява да създаде впечатлението у тях, че той е наистина човек с много големи възможности на богат човек, с широк замах и щедра ръка. Всичко това, явно е било с користна цел, за да предизвика доверието на братята и сестрите към себе си. С него имах случая да имам допир два пъти. Първият

път Учителят и аз сме на Изгревската поляна и нещо разговаряхме по братските, Изгревски работи. Идва този човек към нас и без да изчака да свършим нашият разговор, се вмъква и започва да разправя някакви грандиозни планове, за строежи и обзавеждане на Братството. Учителят слушаше и леко се усмихваше, слушах и аз. Накрая, когато свърши, Учителят ме погледна със същата усмивка и с особен израз на лицето, с което искаше да ми каже: „Ти вярваш ли на тези фантазии?" При вторият случай - бях поканен от него да посетя домът му, може би за да спечели и мене в своята игра, която искаше да разиграва. Домът му най-обикновен апартамент, доколкото разбрах от две стаи и кухня, някъде към улица „Граф Игнатиев" и „Евлоги Георгиев". Моето хладно и сдържано държание му подсказа, че не ще може да ме има на своя страна в своите планове и за това нито даже ме покани да седна. Задоволи се да ми разправя нещо на крак, но като не намери отзивчивост в мене разговора бързо привърши, извиних се и си излязох.

Стенографката **Елена Андреева** ми разказа за него, също една история в подкрепа на неговите домогвания. „Прибирам се, казва тя един ден от града към Изгрева, по пътя я настига той и започва да й разправя фантастични планове за дворци построени на Изгрева, за тях стенографките. Практичната и с реален усет за възможностите за такова дело Елена, слушала и се подсмивала на тази грандомания да се изтъкваш и измамваш хората. Като се прибира на Изгрева, тя с бурен смях разправя на Паша и Савка, другите две стенографки, за онова, време когато те като големи аристократки, ще живеят в дворци, а не в дъсчените бараки, в които сега живеят.*

Паша Тодорова беше много близка с **Иван Радославов**, не само че той й е бил учител, но и по силата на някакви роднински връзки. И това, което тя ми разказа е получено от непосредствен разговор между нея и Радославов.

Този именно тъй да го наречем предприемач, разбирайки голямата изгода, която Радославов представлява за користните му домогвания, след като се убедил, че целият имот, мястото, салона и постройките там се водят на името на Радославов, успява да се сприятели с него и със своите сладки приказки, да спечили пълното доверие на Радославова. Обещания за строеж на къща на Изгрева, където вече Радославов имаше място и какви ли не още примамливи планове. Радославов бе историк, но много доверчив към другите.

Близките около Радославов, особено сестрата на Паша - Аня, една рядко интелигентна и с верен усет за нещата човек, която по-отблизо познаваше и разбираше този човек и виждаха измамната мрежа, която той крои към Радославова, се мъчеха да подскажат измамата, която се плете и да го откъснат от този човек, но напразно. Радославов с ярост го защищавал и не искал да слуша нищо лошо за този човек и най-вече за някаква измама. Използувайки тази омая, „предприемачът" успява да склони Радославова, да му подпише гаранционни полици пред банката. С тези полици, гарантирани с имота „предприемачът" изтегля значителните суми отбелязани на тях. На уреченият падеж, обозначен на полиците „предприемача" не връща парите на банката и тя слага ръка на имота. На това място се построиха жилищни блокове, но не разбира се от „предприемача". Така, ние загубихме това свято за нас място, нашият салон на улица „Оборище" N 14, строен с такава любов и радост.

**Виж „Изгревът", том IX, стр. 172-174.*

Загубихме и отзад бараките, където братята печатари набираха беседите.*

Малко преди това, къщата на Радославов е развалена и материалите от нея докарани на Изгрева, за да се използват уж за новата му къща. Гредите стояха дълго време там под боровете. И когато бях натоварен да правя пода на столовата, естествено трябваше греди и дъски. Направих сметка за стойността им и отидох при братския касиер за пари. Взех парите, купих и докарах материала. Тъкмо да почна, дотрябва им някакъв инструмент и отидох към бараката, в която ги държахме. На излизане, ето го Учителят пред мене, погледна ме и много мило ми каза: „Защо не взехте от тези греди? Като посочваше стоварените до бараката греди от Радославовата къща. - „Но, Учителю нали те са за новата къща на Радославов", възразих аз. Той ме погледна, усмихна се и в израза на лицето му разбрах - „И ти ли момче вярваш, че на Радославов ще се направи тук къща?"

Когато Радославов, разбира измамата, в която е попаднал, отива при Учителя заедно със своя адвокат. Какво са говорили на Учителя и какво Той им е казал, това ние не знаем. Но когато излизат от малката приемна на Учителя, адвокатът се обръща към Радославов и му казва: „Ти защо, като си имал такъв умен и осведомен по законите човек, си дошъл при мене?"

Радославов, вече без къща и имот, се заселва в една скромна стаичка на Изгрева, притиснат от мизерията и самотата, умира сам. Това е последният епизод от историята, свързана при Сините камъни в Сливенския балкан.

Тогава Учителят казал „Единият от вас ще си замине тази година, другият ще загуби богатството, а третия ще умре в самота и бедност, изоставен от всички". Онзи, който си замина бе Бъчваров, онзи, който си загуби богатството бе Лазар Котев, а онзи, който умря в самота бе Иван Радославов. Развръзката бе пълна.**

Отначало след като дейността на Учителя се премести на Изгрева, много динамичният, активен и с инициатива брат Симеон направи в салона на ул. „Оборище" N 14 квартално кино, което просъществува до края на печалната съдба, която сполетя тази братска светиня. Накрая банката взе имотите и направи там жилищни блокове.

Мнозина навярно биха запитали, защо Учителят не се намесил за да предотврати тази измама. Ние вече мисля казахме, че Той не се месеше в плановете и постъпките на приятелите, когато те не търсеха неговият съвет и помощ.

92. СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ

Дойде и войната, Втората световна война, първи септември 1939 г. Демонът тържествуваше. Всички с тревога се заозъртахме. Помня, по това време нещо правех на Изгрева, Учителят дойде при мене. Често, когато работех нещо Той идваше и нерядко помагаше, щом имаше нужда. Виждайки тревожното ми лице, със загриженост ми каза: „Тази война ще продължи години, години наред".

Тревогите и неприятностите за народа и живота на Изгрева, растяха от ден на ден със задълбочаването на това човешко безумие. Дойде и вестта за гонението на евреите от хитлеристите в Германия в

Виж „Изгревът", том I, стр. 421-422.

***Виж „Изгревът", том I, стр. 421-422; том III, стр. 24-26, 28; том V, стр. 474- 477.*

държавите, в които те бяха навлезли, а също и в държавите, които им симпатизираха, каквато беше и България, която беше подписала тристранният пакт. Разбрахме, че и у нас еврейският въпрос е вече сложен на дневен ред. Те бяха получили заповед, на коя гара и коя дата да чакат влака. Научихме, че министър Габровски, тогава министър на вътрешните работи, извиква един от своите чиновници - **Методи Константинов**, знаещ добре полски език, показва му заповедта за изпращането на българските евреи в Полша подписана от царя и му казва, че той е определен да ги заведе там, за да бъдат поставени в концлагерите. Методи отива и казва на Учителя. Учителят разбира това и нарежда да повикат Лулчев. Лулчев пристига веднага. Като военен той беше дисциплиниран човек. Учителят застава пред него и твърдо му казва: „Ще намериш царя и ще му кажеш, че ако той допусне да се изпратят българските евреи в Полша, то от престола, царството и династията му и помен няма да остане." Лулчев тръгва да търси царя. Отива в Софийския дворец - царя го няма там и никой не знае къде е. Заминал е инкогнито без да се обади никому. Отива в двореца Враня и там го няма. Отива в Чам кория /сега Боровец/ обикаля всички дворци там, царя го няма и никой не знае къде е. Лулчев се връща в София, отива при Учителя и му казва: „Царя го няма, не можах да го намеря, обиколих всички дворци, заминал е инкогнито, заминал е някъде без да се обади". Учителят се отдръпва за миг в стаята си, след малко отваря вратата и произнася само една дума - Кричим и затваря вратата. Лулчев веднага тръгва за Кричим, пристига там и намира царя. „Кой ти каза, че съм тук?", строго му казва царя при срещата. Лулчев му казва: „Изпрати ме господин Дънов да Ви кажа, че ако допуснете, да бъдат изпратени българските евреи в Полша, то от династията, трона и държавата Ви и помен няма да остане!" Царят се приготвя веднага и пристига с Лулчев в София. Изисква заповедта от Габровски и я скъсва.

Така българските евреи бяха спасени.*

93. БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ

По отношение политическото положение на България, Учителят е бил всякога и при всички случаи категоричен: „БЪЛГАРИЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ НЕУТРАЛНА". И сега при започването на Втората световна война, Той дебело подчерта същото. Но кой Го слуша?

На 17 декември 1941 г. българското правителство, обяви война на Съединените американски щати и Англия. Не след много българският народ и по-специално тези, които живееха в София, почувствуваха суровата последица от тази фатална стъпка. Започнаха бомбардировките, започнаха въздушните нападения над столицата. Населението масово започна да напуска града. Идват братя от провинцията и канят Учителя да отиде там, но Той не се съгласи. През тези тревожни дни още от сутринта отиваше с група приятели до полянките над село Симеоново и прекарваше там целият ден. Приятелите бяха наели в селото една малка стаичка, за в случай на лошо време. Интересно беше, отбелязват приятелите, че щом почнеха кучетата да вият, кокошките тревожно да кудкудякат и петлите да се умърлушат и замлъкват, Учителят казваше: „Днес ще има нападение". Не минаваха и няколко часа черните ята се задаваха. Те пущаха своя товар над града, а някои изсипваха просто на полето. До Изгрева паднаха две бомби.

**Виж „Изгревът", том I, стр. 483-487; том IV стр. 251-252, 533-535.*

Учителят обичаше текущата вода, затова често се излизаше срещу чистият бистър планински поток, който по-долу минаваше през село Симеоново, слизайки от Витоша. Избираше си някое хубаво място и се прекарваше там целият ден. Тук на левия бряг на рекичката открихме изворче с кристално бистра вода и се направи чешмичка - над горното езеро. За тази вода Учителя казваше, че това е една от най-хубавите води на Витоша и препоръча да се пие от нея. Долината на рекичката, тогава дива девствена, сега е направена като хубав парк, с езерца чешмички, затревени полянки - красиво стана. Столичаните намират сега там условия за приятен отдих. Там дето стъпваше крака на Учителя, всичко се облагородяваше и ставаше благо за всички.

На 10 януари 1944 г. стана най-голямото нападение над София - града гореше. По това време Учителят е бил в домът на моя брат Борис, намиращ се вдясно от пътя за село Симеоново на около 200 метра зад боровата гора. Дотогава, казваше брат ми, ако понякога биваше у нас по време на бомбардировките Той не излизаше. Този път обаче, излезна и дълго гледа към града. Сутринта - продължава брат ми - отидохме на Изгрева. София гореше, града беше напуснат, тегнеше тъмен облак от пушеци. Учителят застана всред поляната гледаше мрачен картината и с прискърбие каза: „Тук няма вече условия да поддържа човек връзката си с Бога. Да излезнем!" Тогава от село Мърчаево, дойде поканата. Брат Темелко предлагаше къщата си на Учителя.

94. В СЕЛО МЪРЧАЕВО

Село Мърчаево е разположено в западните поли на Витоша, от което се открива прекрасен изглед, към Пернишката котловина и възвишенията Голо бърдо. От всички шопски села в околността на София, то беше едничкото, където беше образувано братски кръжок. В кръжока влизаха селяни изпитани в борбата на живота, хора не толкова с някакво развито религиозно чувство, но волеви натури, които по пътя на собственият си опит, са дошли в допир с идеите на учението. Те бяха хора, енергични и трудолюбиви. След тази голяма бомбардировка Учителят, заедно с малка група приятели, се евакуира там. Нашите приятели от селото, дадоха топъл прием и ние се приютихме в това малко селище, отбелязва един от групичката. Учителят беше настанен в една от стаичките на скромната селска къщичка на брат Темелко.*

Започна нова ера от живота на братството описан в разговорите: **„Изворът на доброто"**.

Там Учителят прекара до към месец октомври същата година. След заминаването на Учителя тази стаичка е превърната в скромен музей. Старият вече брат Темелко останал сам, без другарката си, посреща с радост и братска топлота честите посетители от братя и сестри било от София или от провинцията, които идват на това свято за нас място.

Останалите братя и сестри от Изгрева и София се евакуираха в други по-близки или по-далечни селища на страната, като не изпущаха случая, при възможност да посетят Учителя в Мърчаево. Навсякъде и всякога, където Той отиваше, обръщаше особено внимание най-напред на изворите. За Учителя, изворите представляваха някакъв велик символ на всеотдайност, на велика жертва, на щедрост.

Затова първата Му грижа беше да ги почисти, да отовори техният път и да ги разхубави. В **двора на брат Темелко** Учителят и приятелите с

**Виж „Изгревът", том II, стр. 310-313, 318-319.*

голяма грижа и особено внимание, събраха водите от няколко малки и незначителни изворчета, на които семейството даже не обръщаше внимание и от тях се направи един по-голям извор и му се даде името - „Изворът на Доброто". В работата и устройството на този извор взеха участие и много наши приятели, които непрекъснато идваха там от най-различни краища на България, за да видят Учителя и да чуят беседите Му, които изнасяше в Мърчаево. „Изворът на Доброто" привличаше вниманието и стана любимо място на всички приятели. Около извора беше направена красива площадка от разнообразни по форма и цвят камъчета. До извора се отиваше посредством три стъпала, те символизираха трите принципа - Любовта, Мъдростта и Истината, които извеждат човешката Душа до великият извор на Живота. На източният край на двора, се направи друг голям извор, около който също се привличаше вниманието на братята и сестрите. Този извор Учителят нарече - **„Изворът на Мъдростта"**. Около този извор, също се вложи много грижа и старание за неговият външен вид и украса. Около изворите всякога имаше оживление и приятни разговори. В селото водата бше варовита и неприятна за пиене. Водата на нашите извори се оказа мека, сладка и приятна. Като се разбра това от селяните, всички започнаха да вземат за пиене вода от тях.

Недалеч от селото, на около четири километра на Запад, в чудно красива и магнетична долина извираше, голям топъл минерален извор. До идването на Учителя при извора, селяните, употребяваха водата му само за изпиране на дрехи. Но, когато Той дойде и посочи високите качества на водата му, тяхното благотворно влияние за пиене и къпане, цялото село и всички околни села започнаха да я употребяват за тази цел. След няколко години, се пуснаха сонди и за избликналата целебна вода се направиха бани и басейни за къпане. Тази долина с топлата минерална вода стана важен и хигиеничен курортен център, особено за трудовите хора от град Перник. Около този извор и баните се построиха по-късно много вили и къщи, стана цяло селище, което нарекоха Рударци.

95. ПОСЛЕДНИТЕ ЕКСКУРЗИИ НА ВИТОША*

Учителят, често с група приятели братя и сестри отиваше и към по-високите места и върхове на Витоша. При една от тези екскурзии, Учителят пожела да посетим и хижа **„Острица"**, която по-късно изгоря, но направиха на това място друга по-хубава и удобна. Събраха се около 40-50 души, отбелязва Борис Николов, който е присъствувал. Дните бяха слънчеви, топли, тихи. Възлизахме полека нагоре, при едни чудно красиви обли камъни направихме дълга почивка, накладохме огньове, чайниците закипяха. Пихме чай и събрани около Учителя изпяхме песни. Той беше мълчалив и почти не разговаряше. Явно беше измъчен, нямаше и апетит. Сестрите се чудеха какво да направят нещо по-привлекателно, апетитно за Него. Слънцето вече клонеше на запад, когато стигнахме хижа „Острица". Хижата беше празна, само един пазач, който се мярна и изчезна. Останахме сами, пълни господари на хижата. Разположихме се добре, турнахме в ред разхвърленото домакинство. Вечерта запалихме печката, стана топло, уютно. На другата сутрин както ни е обичаят, излязохме на върха „Острица", там посрещнахме слънцето, изпяхме песни, направихме гимнастическите упражнения. Учителят държа кратка беседа.

**Това е материал на Борис Николов. Виж „Изгревът", том II, стр. 316-318.*

Небето се отвори над нас и пак се затвори. Така прекарахме пет-шест дни в друг свят. На шестият ден, привечер бяхме определили за слизане. Учителят се приближи при мене /Борис Николов/, пред хижата и като гледаше залеза, при тъй спокойната и топла вечер, рече: „Можем да останем още няколко дни, че вече няма да дойдем". За провизий пратихме хора в Мърчаево, а ние се преместихме в хижа **„Еделвайс"**. Една хубава алея, водеше до тази малка хижа, скрита в гората. Там имаше само един пазач. Хижата беше изцяло на наше разположение. И тук прекарахме пет-шест дни сред чудна тишина, чистота, въздух и слънце. Имаше пълна хармония между всички. Вечер пеехме песни, разговаряхме. Учителят се освежи и ободри. Сутрин отивахме на една поляна, четвърт час по на изток, заобиколена от млада борова гора, а едно приказливо поточе, прекосявайки поляната създаваше чудна прелест със своето чуруликане, сочни треви, пъстри цветя, се разстилаха наоколо. Чудно красива, като че ли беше кът от рая. Тук правехме сутрешната си молитва и гимнастическите упражнения, а след това кратка беседа. Присъствието на великият Разумен Свят се чувствуваше от всички. Лицата грееха, сърцата преливаха от обич. Великият свят присъствуваше в нас. Шест дни в Царството Божие. Великият свят слезе със своят Мир и Хармония, между човеците. Учителят се радваше като ни гледаше, като слушаше песните. Това беше Неговата среща с Небесните Братя.

В деня на връщането, направихме обща закуска в хижата на масите. Учителят подкани приятелите да тръгнат, а Той остана пред хижата. Предният ден пазача се пипнеше да прави някаква пейка, но не беше сръчен. Казах му: „Остави аз ще направя пейката". Той се съгласи с охота. Сутринта имах малко да я довърша. Завърших пейката, предадох инструментите, а Учителят все стоя отвън и ме чака. Като привърших, каза ми: „Иди легни под пейката и напиши деня, часа и минутата и още напиши: „БЪЛГАРИЯ ПЪЛЕН НЕУТРАЛИТЕТ!" Това беше директива на Бялото Братство, до тези, които щяха да управляват България.

През лятото на 1944 г. както отбелязва Методи Константинов стана и последният събор на Братството в село Мърчаево. На този събор бяха пристигнали приятели от цяла България. В ранната утрин на първия ден на събора, цялото Братство беше излязло на една красива поляна, разположена над селото, където Учителят изнесе вдъхновена беседа. След това се изиграха музикалните упражнения на Паневритмията. Никой не допускаше, че това е последният събор на Братството с Учителя.* Съборът стана в полите на Витоша - Българският СИНАЙ.**

96. ПОСЛЕДНИТЕ ЗЕМНИ ДНИ С УЧИТЕЛЯ

След 9 септември 1944 г., приятелите, които бяха из провинцията и в Мърчаево започнаха да се завръщат по домовете си. Учителят остана в Мърчаево, както през септември, така и през октомври и към края на този месец, се завръща на Изгрева.

Пак бляскват лампите в ранните утринни часове - отбелязва брат **Жечо Панайотов**. Школата се поднови. Учителят започна наново лекциите

**Беседите на Учителя по време на последния събор на хижа „Еделвайс" и „Брокс" са публикувани в „Заветът на любовта" - I, II, III том от 1945 г., а по оригинал през 1999 г. с ISBN 954-9589-45-5.*

*** Запазени са и снимки от последната екскурзия на Учителя от Мърчаево към Витоша, придружен от група приятели.*

в сряда, петък, както и утринните слова в неделя сутрин и неделните беседи в десет часа. Наглед имахме някакво затишие. Всички спокойно се насляваха към настъпилите по-други условия на живота. Само Учителят е знаел какво предстои. Защото едва, когато си замина, онези пред които беше казал по нещо още в Мърчаево, започнаха да си спомнят казаното.

Политическият живот в страната ни следваше своето развитие, на един мълчалив и преднамерен план - към ликвидиране на миналото и всичко друго, което е извън партията и партийните директиви на комунистите.

Октомври и ноември бяха използувани за създаване на подходяща атмосфера, в която да се разгледат, създадените дела в тъй нареченият „Народен съд". Да се осъдят виновниците от миналия режим. Арестуван беше и Любомир Лулчев, обвинен като съветник на цар Борис.

Учителят през това време, говори беседите и лекциите отпечатани в третия том: „Завета на Любовта". Но явно се забелязваше неговото телесно отслабване, нямаше апетит, не се хранеше добре. Явни признаци на бързо идваща отпадналост бяха на лице. Въпреки това състояние, Той направи няколко екскурзии до онези любими места свързани с делото Му. През тези ескурзии, както отбелязва **Борис Николов**, който всякога го е съпровождал, Учителят често спирал, стоял по няколко минути и с усилия на волята си продължавал пътя*. Понякога си слагал ръката на сърцето. Явни бяха признаците на отпадналост и голямо изтощение и все пак намери сили да посети тези за Него и на нас любими места, навярно за да си вземе сбогом с тях. Около това време - продължава Борис - бяхме отишли за малко с моята другарка Мария Тодорова в провинцията. Като се върнахме Учителят беше наредил да отида при Него. Отидох веднага, беше вече доста отпаднал, но ми каза: „Може ли да отидем до Мусала?" - „Разбира се може", отговорил Борис. Учителят посочва няколко души, които да поканим, не искаше голяма група. По онова време имаше и можеше да се наемат само частни коли, но трябваше разрешение за бензин, а това ставаше трудно. Трябваше да има сериозни и оправдателни причини за разхода му. Какви причини да посочи Борис? Притиснат от необходимостта и наредбата, той казал не дотам вярната причина. Получава разрешение и се връща на Изгрева доволен, за да каже, че всичко е уредено. Но още преди да почне, Учителят го погледнал строго и му казал: „Аз на кола, получена с лъжа не се качвам". С наведена глава и засрамен Борис се връща при милиционерския началник, който давал разрешенията и му казал точната истина, че Учителят Петър Дънов иска да отиде с кола до Чам кория. Началникът без възражения разрешил. Така уредено ние тръгнахме с леките коли до Чам кория, оттам нагоре пешком, с багажите на гръб, нямаше коне, които да наемем, нито магарета даже. Бавно с много спирания и почивки стигнахме до хижата. На другия ден по същият начин до върха. След като се върнахме оттам, прощална екскурзия направихме и до Черни връх, Витошкият първенец. След тези екскурзии Учителят все повече и повече отпадаше.

През месец декември, отбелязва **Жечо Панайотов**, двама с другарката ми го посетихме. Прие ни любезно както винаги, имахме кратък разговор. Видяхме, че действително е отслабнал. На следният ден Му приготвихме и занесохме закуска, трахана, каквато още през есента сами си бяхме приготвили. Учителят обичаше трахана. Впоследствие разбрахме, че Той от тази закуска, въобще не е вкусил, както е ставало с всичко, което братята и сестрите са му донасяли. Тревогата, около

**Виж „Изгревът", том II, стр. 316-318.*

здравето и положението на Учителя растеше с всеки изминат час. Ние посещавахме салона редовно, в дните когато имаше лекции и беседи. Последният път Учителят говори на 20 декември, но беше толкова слаб... Чудно, как толкова изнемощял, говореше онези ценни мисли записани в беседата: „Последното слово" - том трети от „Завета на Любовта".

Онези, които бяха най-близко около Учителя, прибягнаха до всички възможности, за да му помогнат и внесат известно облекчение в положението му. Повикаха наши приятели лекари, братя и сестри, повикаха и външни лекари за да го прегледат. Те се произнесоха, че Учителя страда от пневмония, а други - че от сърце. Положението на Учителя беше някак сложно, усилено казват онези, които бяха около Него. Той ту полягваше на кушетката, ту сядаше на канапето, ту се разхождаше из стаята за малко. Виждаше се, че му е много тежко. През една от последните нощи, както беше Той полегнал имаше вид, че не ще може да стане вече, изведнъж скочи, изправи се всред стаята, с целият си ръст, лицето Му, като че ли грееше, вдигна ръката си, като че ли да благослови и каза със силен глас: **„ЕДНО Е ВАЖНО, ЛЮБОВ КЪМ БОГА** - това е всичко, това е всичко!" След това огъня, като че ли угасна и Той си легна. Този е завета, който ни остави*. Това е златният ключ, който отваря всички врати. При друга една пак от последните Му нощи Той каза:

„Обичайте всичко, което аз обичам и на което Аз се радвам. Служете на всичко, на което Аз служа. Любете всичко, което Аз любя. Аз отивам за вашето добро и за доброто на България. Не смущавайте Духът Ми, радвайте се и се веселете за Мене. Не се обличайте в други форми, освен в която съм ви облякъл. Времето е кратко, будни бъдете и не се отчайвайте. Всичко ще тръгне с по-голяма ревност. Моето дело не е само тук, то ще продължи и горе, верни бъдете на призванието си. Мир ви давам на всички и го приемете. Една малка работа се свърши!"**

Така отлиташе един велик живот, живот отдаден в служба на БОГА, в служба и помощ на всяка жива форма, стремяща се към светлината.

Явихме се и на 27 декември, сряда, ден на Общия клас. Но само изслушахме прочетената беседа. При разотиването ни, минахме край прозореца на приемната Му. Завесите бяха вдигнати и ние хвърлихме по един поглед, към лежащият ни Учител. Това ни беше последното СБОГОМ С НЕГО. Малко след това, като чудовищен подземен тътнеж, се разнесе шепота: „Учителя почина".***

Сутринта аз съм легнал в стаята си. Сънувам ли или беше видение, не знам, но просто виждам, че идва при мене Учителят и ми казва: „Николай, няма смисъл"! Учителят бе официално облечен и след това с енергични стъпки отива към един мост. А моста представлява една греда над една вада с вода. На моста са двама човека, един по-висок, който е отпред и един по-нисък, колкото е ръста на Учителя. Високият човек му подава ръка, Учителят енергично стъпва на гредата, която в случая е мостчето и отминава нататък. Това видях и го запомних. После го проверих. Беше същото събитие, което се случи. Учителят почина!

Старшите братя: Тодор Стоименов, Боян Боев и други приятели, уведомиха с телеграми Братските кръжоци в провинцията, за станалото събитие. За погребението беше определена датата 31 декември. Малка отсрочка за да могат да дойдат в София, желаещите братя и сестри от

**Виж „Изгревът", том II, стр. 323.*

***Виж „Изгревът", том I, стр. 316-322.*

****Виж „Изгревът", том II, стр. 322-324.*

провинцията. Същият ден, 27 декември, тялото на Учителя облечено в бял костюм, грижливо подредено, бе поставено в салона, където Той беше държал беседите си.

Непрестанно прииждаха и престояваха там братя и сестри от Изгрева, София и тези, които идваха от провинцията, за да Го видят за последен път, Който на всеки от тях беше помагал със съвети за лекувания и уреждане на трудни моменти в живота им. Дойде 31 декември, всичко беше приготвено за погребението. Всеки влак довеждаше в София, братя и сестри от разни градове и села. Кой, кога научил, било от телеграма или от среща с приятели, вземаше влака и пристигаше за да се сбогува. През своят живот на Изгрева Учителят, обичаше често да си почива на една пейка, която бяхме поставили под една малка лоза разперила своите клонки на лек чардак на съседно до Изгревската поляна място. Там именно старшите братя определиха за място, да се погребе тялото на Учителя. Два дена преди да стане погребението природата ознаменува това събитие, като постла Земята с бяла снежна покривка. Наваля пухкав, чист сняг на дебелина 15-20 сантиметра. В деня на погребението небето се изчисти, беше тихо, показа се и слънцето. Ковчегът с тялото бе изнесено навън, образува се процесия от братя и сестри и тръгнахме да обиколим местата, където Учителят се е движил. Минахме покрай приемната, към чешмата със Зодиака, навлязохме в поляната, където играехме гимнастическите упражнения и Паневритмията. Така стигнахме до мястото. Ковчегът бе сложен и като пристигнаха всички братя и сестри, се пристъпи към изпълнението на определената програма: песни, молитви, съзерцание. Без други церемонии и прощавания, ковчега бе похлупен с капака и внимателно спуснат - погребението бе извършено.

Разрешението погребението на Учителя, да стане не в градските гробища, а в района на Изгрева, каквото бе желанието на всички ни, беше една сериозна задача на старейшините от Братството. Въпросът сериозно се обсъди и се стигна до заключението, че е добре да се поиска съдействието на Георги Димитров, който по това време беше още в Москва. Разчиташе се на неговото близко познанство с Учителя още от времето, когато са били непосредствени съседи на улица „Опълченска" N 66. Още повече, че Учителят го беше спасил, от едно преследване на полицията през бурните времена на миналия режим. Братята решават да се подаде телеграма от името на **д-р Иван Жеков**, наш брат, което нещо той веднага е направил. Отговорът на Георги Димитров за съгласието му, Учителя да бъде погребан на Изгрева, дойде навреме и министерството на вътрешните работи изпрати писмено разрешение. Оригиналът на това разрешение е останал у Никола Антов, който по това време беше председател на Отечествено-фронтовският комитет в квартала. За получаването на това разрешение навреме има един интересен, едва ли не мистичен, елемент: Съдействие от Невидимия Свят, нещо като малко чудо. Телеграфистът, който бил дежурен и предал телеграмата за Москва разказва: „Телеграфните връзки по това време за там не бяха много удобни. Приема се и се предава само определени минути. След това Москва спира и когато след време се наложи, пак повикват София, приема и предава. В такова едно предаване, продължава разказа си телеграфиста, тъкмо предадох телеграмата за Георги Димитров и Москва прекрати приемането. Свърши се дежурството ми и си отидох. Бях забравил за тази телеграма. Но в една от близките ми следващи смени, пак приемам от Москва. Това продължи в обичайните минути, през което време се предава телеграмата

от Георги Димитров до Министерския съвет, да се разреши погребението на Учителя Петър Дънов на братско място в Изгрева. Веднага след тази телеграма Москва прекрати работата с нас, с България. Изненадах се продължи телеграфиста, как така стана, че приемането и предаването Москва извърши в крайното време. Зарадвах се и аз, че се получи благоприятен отговор".*

„Останахме сираци" - отбелязва един брат. Задачата на братята старейшини на първо време беше, да укрепят надеждата у всички нас, да оформят реда, по който ние ще се подвизаваме за в бъдеще. Това те извършиха в събранията си през следващите три дни. Място за тези събрания беше определено домът на брат Жечо Панайотов на Изгрева. На първо събрание, присъствуваха ръководителите на братските кръжоци в страната, като от по-големите кръжоци в страната по един или по двама помощници на ръководителите. Събранията бяха „при закрити врата", както се казва. На тях не присъствуваха други братя и сестри".

97. ИЗБИРАНЕ НА ВЪРХОВЕН БРАТСКИ СЪВЕТ

Председател на първото събрание беше старшият брат Тодор Стоименов, като най-стар ученик на Учителя останал още жив, един от първите Му трима ученици. Изказванията е стенографирала стенографката Елена Андреева - една от трите стенографки. Присъствуващият на това събрание Жечо Панайотов, който е бил натоварен да съхранява протоколите на събранията, заяви, че няма на разположение този протокол, но имал ясни спомени за по-важните решения. Това беше събрание на тъй нареченият „Върховен братски съвет". Той беше съставен от ръководителите на всички Братства от провинцията и София. Преди събранието по-изтъкнатите братя се събират и определят дневният ред, както и предложенията, които ще се направят за удобрение на това събрание.**

Първите важни решения на този Върховен братски съвет бяха:

Избиране на постоянно присъствие в София наречен „Братски съвет". За него бяха предложени и избрани следните братя и сестри:

Тодор Стоименов
Боян Боев
Борис Николов
Паша Теодорова
Симеон Симеонов
Жечо Панайотов
и комуниста Никола Антов

От пролетта на 1929 г. водачът на комунистите в България **Георги Димитров**, който още преди това време пребивава в Берлин, е назначен от Коминтерна, като ръководител на Западно-европейско бюро на Комунистическия интернационал. Един изключително важен организационно-политически орган на Коминтерна, в най-невралгичният по това време район в света. След процеса в Лайпциг към края на 1933 г., в началото на 1934 г. той е в Москва и там е назначен като генерален секретар на Коминтерна. Като такъв и още преди това, като ръководител на Западно-европейското бюро на Комунистическият интернационал, той изпраща едно поверително нареждане до комунистическите партии във всички страни, според което членовете на партията трябва да проникнат

---

*Виж „Изгревът", том I, стр. 480-482.
**Виж „Изгревът", том IX, стр. 206-208.

във всички сдружения и човешки групировки, от какъвто род и характер да са те - идейни, въздържателни, религиозни, спортни, стопански и каквито и да било други - където те с внимателна агитация да печелят хора за партията, като за това не изпущат случая, предпазливо да критикуват някои неудачни ходове на управляващата противна за тях партия и с това да успяват да привлекат симпатията на някои кръгове, и се старят още, всякога, да не изпущат случая и при най-малката възможност да вземат управлението на това сдружение. Това нареждане както разбрах особено ревностно беше проведено у нас в България.

Такова едно проникване на комунисти, от мъже и жени имаше и в нашето общество, начело с **Никола Антов**, който като активен и изтъкнат член на партията беше назначен, както вече казах, за председател на Отечествено-фронтовския комитет в квартала на и около Изгрева. Един много голям пост за онова време. Преди 9 септември аз въобще не знаех за Антов нищо, не съм го виждал и срещал в някаква братска изява. И тогава само един път ми се мярна пред мене и ми се представи като брат. Беше през учебната 1930 и 1931 г. Тогава бях учител в новооткритата прогимназия на село Желява - Софийско. Селото е разположено в южните склонове на Стара планина. Един ден, тъкмо съм свършил часа с учениците и се прибирам в учителската стая /на първо време бях единствен учител в прогимназията по всички предмети/. Ето го този човек, за мене съвсем непознат, представи ми се като брат, поканих го в стаята и започна да ми разправя: „Аз съм данъчен агент и съм пратен тук по облагане на домашния добитък. Зная, че селяните скриват част от животните си из планината. Но аз какво мислиш направих? За да издиря всичкия добитък на селяните, накарах учителката в основното училище да зададе на децата да напишат съчинение за домашния си добитък - овце, крави, прасета, като упоменат непременно техният брой и къде се намират те на кошара. Децата, милите не подозирайки уловката, всичко написали!" От такава негова постъпка, аз се ужасих и кой знае какъв израз е имало лицето ми за да не смее да накара и мене, да задам на моите ученици такава тема. Наведе глава и си отиде, студено изпратен от мене. След заминаването на Учителя разбирайки, че ще има управително тяло на Братството в лицето на Братски съвет, отива той при старите и изтъкнати братя и им заявява, че ако не го изберат в състава на Братският съвет, той ще разтури Братството. Поизплашени, пък и склонни на отстъпки в името на мира, братята се поддават на тази заплаха и го слагат в списъка за член на Братският съвет. Разказаха, че при тях отишъл с пистолет и кобур на пояса си.

Той и другите комунисти влезли в братските среди, особено след 9 септември 1944 г., бяха успели да създадат групичка от симпатизанти около себе си, които не само че го подкрепяха, но му донасяха за всичко, което ставаше в нашето общество. По това положение Учителят бил казал: „По-добре е човек да умре от глад, отколкото шпионин да бъде, то е най-лошото нещо." Като член на братския Съвет, Никола Антов провеждаше само политиката на Партията, комунистите и своя личен интерес, които имаха за цел бавно, но сигурно да се ликвидира нашето Общество. През това именно първо събрание всички братя и сестри, които са се изказали са апелирали към добри братски отношения, доверие един към друг, за най-добра обхода и обработване помежду си. Става обаче и Антов и заявява: „Аз да ви кажа в никого не вярвам и нямам вяра и отсега нататък всичко за напред, ще бъде черно на бяло." Това тъй надменно и твърдо изказано с един троснат тон, направило много силно впечатление на водещата протокола Елена Андреева и когато събранието свършило, тя

се прибрала заедно с Паша, която вече е избрана за член на Братския съвет в „Парахода" - тяхното жилище. Тогава Елена се обърнала към Паша и й казала: „Паша, как ще работите с този човек, когато всички други говореха, за доверие и братски отношения?"

Няма да бъде излишно, ако се каже по нещичко и за останалите членове от избраният вече братски съвет. За Боян Боев и Симеон Симеонов, казахме вече преди това.

Брат Тодор Стоименов - беше висок на ръст, сух, слабичък, с добре оформена глава, истински тип на арийската раса: чело високо, с добре развити центрове на разсъдъка и фини черти по него показващи остра проникваща мисъл; очните дъги изразяваха голяма пресметливост към материалните ценности; нос изразяващ крайна честност и коректност в обходата си, за което нещо Учителят е казвал; Финно оформени скули, изразяващи устой; Добре сложена брада - воля. Целият му вид изразяваше благородство. Той е бил, както вече казахме, един от тримата първи ученици на Учителя още от началото на века, когато Учителят е започнал своето дело. Единственият останал досега жив от тримата първи ученици. По професия беше чиновник.

Борис Николов - висок, строен Слънчев тип, голямо чело, чело на големи идеи и планове. Изразът на лицето му носеше белезите на интелигентност, темпераментност, честност, грижовност и добра обхода. Беше завършил висше образование по естествените науки, но се посвети като майстор по мозайките в строящите се постройки. За него казваха, че по-голям майстор в този занаят няма. Мозайките на много представителни сгради в София и провинцията са негово дело. Централната гара в Русе, хотел „Тримонциум" в Пловдив, Сатеричният театър в София, Министерството на транспорта и много други. Той беше участник във всички братски инициативи.

Паша Теодорова - нисичка, добре сложена сестра, с ценни качества, като интелект и характер. В обходата си - отмерена и с умение да изчаква своя събеседник, тъй като обичаше да говори, за да го прикове със своята необорима логика. Беше завършила химия и е била учителка известно време по тоя предмет в една от софийските гимназии. Отлична стенографка, една от трите стенографки на беседите. Идеално владееше граматиката и правилния строеж на израза. Затова тя коригираше всички беседи, преди да отидат на печат.

Жечо Панайотов - среден на ръст, с добре оформена глава и чело. Отмерен и внимателен в своята обхода. Човек с пословична честност и точност. Равнодушен към всякакви материални ценности. Един образец на канцеларският тип човек. По професия беше счетоводител. За него Учителят е казвал: „Искате ли да имате касиер - изберете брат Жечо".

Задачите, които си постави този Братски съвет бяха:

1. Грижите около Братското имущество, движимо и недвижимо в София и провинцията, и преди всичко, това на Изгрева.

2. Разполагане на наличните парични средства, както и с тези, които ще постъпват в бъдеще.

3. Да се поддържа връзка с Братските кръжоци в провинцията. Като сегашните тяхни ръководители си останат по местата си.

4. Да се положат съответните грижи за отпечатването на неиздадените досега беседи и лекции на Учителя.

5. Да се продължи живота на школите на Учителя, като редовно се четат беседи и лекции в салона на Изгрева през дните и часовете, както това е ставало през времето на Учителя.

Под натиска на Антов и по негово предложение, без да се подозира

уловката, която той поставя, братята от Братския съвет и въобще събранието приемат да има и **„Финансов съвет“**, който ще има за задача да следи за състоянието на материалните средства на Братството, движимото имущество и най-важното приходите и разходите на парите. В този съвет разбира се кой ще влезне? - Никола Антов, щом като той е предложил това фатално за Братството решение и се натрапва той, като председател на този съвет. Пак по негово предложение, като член на този съвет да се приеме /Братята все още не разбрали злокобният замисъл/ неговият най-предан негов приятел Манол Иванов, който също се подвизаваше в братските среди. Вярно е, че като братски касиер и това беше на първо време, влезна в този съвет и Жечо Панайотов. Но какво можеше той да направи със своят мек и тих характер, срещу тези двама с твърдите си и брутални похвати? А по-късно играта беше предвидена, Жечо да бъде сменен, като братски касиер и с това отхвърлен от Финансовия съвет, и на негово място поставен друг приятел на Антов на име Коста Стефанов. Избирането на „Финансов съвет“ - тази юзда на братската дейност, беше една от капиталните грешки на старейшените братя в това събрание, в което аз не присъствувах. Тази грешка беше фатална както за двамата най-активни и дейни братя Борис и Жечо от Братския съвет, така и за дейността на съвета и ликвидирането на Братството, като оформено общество. Не бяха ли достатъчно способни да се справят с не кой знае, колко и какви големи грижи около материалните работи, и преди всичко паричните сметки, изключително честните и искрени, предани на делото, братята от Братския съвет: Стоименов, Боев, Борис, Жечо, Паша, а трябваше и Финансов съвет в ръцете на Никола Антов и Манол Иванов, които фактически командуваха този съвет, а оттам и Братството.

Манол Иванов си го спомням, със своя студен и рязък израз, голям симпатизант и приятел на Антов, с една случка. Той беше от Варна. Група братя вземахме инициативата да уредим някои неща във връзка с хигиената на Изгревския квартал. Стигнахме някъде и до неговата къща, една едноетажна добре направена, зидана. Стана въпрос за този дял на квартала и за клозетите, тъй като канализация още нямаше. Тъкмо обсъждахме този въпрос, ето го той пристига и вместо легално и приветливо, да се включи в темата, той остро се нахвърли и каза нещо неприятно и по адрес на Учителя. Това ме изненада и огорчи.

98. ДЕЙНОСТТА НА БРАТСКИЯТ СЪВЕТ

Непосредствено след заседанията на Върховният братски съвет, ръководителите на провинциалните братства се разотидоха. Поменатите вече седем братя и сестри от София, действуващи вече като Братски съвет, определят да имат първото си заседание на пети януари 1945 г. Тогава естествено се помисли за най-належащите работи, които има да се вършат. На това първо заседание, брат Жечо Панайотов се натоварва освен с длъжността, касиер-счетоводител на Братството, още да завежда и протоколите. Първата и най-важна грижа, която съвета приема е издаването на беседите, на тези, които дотогава не са били издадени. За тази цел естествено е трябвало пари. Най-напред, за да се изкупят от наследниците на Учителя авторските права.

По това време, по времето на първото заседание у брат Боян Боев, се намирали в наличност пари - постъпили от братята и сестрите. След завръщането на Учителя и приятелите от Мърчаево, Боян на няколко пъти е искал да ги предаде на Учителя, но Той все отказвал да ги получи. Сега

Боев ги предава на Жечо Панайотов, като избран вече касиер. Това, отбелязва Жечо, беше първото постъпление в братската каса. Братският съвет нарежда на касиера Жечо да ги внесе като влог в Софийска популярна банка на негово име, тъй като Братството не е юридическа личност. Но това е само за малко време. Поставил ясно и определено задачата си да командува и разпорежда с Братството Антов, като разбира се голямо длъжностно лице в съществуващата вече нова държавна власт, успява да нареди, че макар Братството да не е юридическа личност, да може да се открие сметка в банката на името на: „ВЕРСКА ОБЩНОСТ БЯЛО БРАТСТВО". Тъй както беше прието да се именува Братството. Това нещо, тази възможност за промяна, Братският съвет без да подозира тъмната уловка, се съгласява и приема тази промяна. А кой ще може да движи сметката? Разбира се „Финансовият съвет", или по-точно Антов, като председател на този съвет. Това беше първото притягане на въжето около шията на Братството.

Немската поговорка: „Парите управляват света" е била в сила навсякъде и във всички времена. Онези, които са имали възможност да проследят историята на Християнските общества след Христа, не може да не са видяли, че отначало в тези общества, както и във всички други, е трябвало да се избере човек, който да съхранява тяхните помощи, парични постъпления и други ценности необходими за обществото. В първо време, тези избраници са били както другите членове без особени права. Но впоследствие, по движението на парите и ценностите, тяхната дума почва да става решаваща. Присвояват си титла, за да се посочи и тяхното по-високо обществено положение за гражданските общества - „Епископ", а за манашеските - „Игумен". Бавно, но сигурно, държейки в ръцете си материалните ценности, те стават пълни господари на тези общества.

По тази вече променена сметка, почват да се движат братските пари. Тримата членова на „Финансовия съвет", още в следващите дни на месец януари са пристъпили към преоброяването на паричните суми оказали се в жилището на Учителя на 27 декември 1944 г. „Следва да поясна - отбелязва Жечо, че до тази дата за наличността на пари и други ценности е знаела само Савка Керемидчиева, едната от трите стенографки, която е помагала на Учителя за подреждането, сортирането и поставянето им в шкафове и чекмеджета. Всичко това беше изнесено от жилището на Учителя и пренесено в дома на **Манол Иванов.** Там започнахме да се събираме тримата и преброихме банкнотите, сребърните монети и намиращи се в една касетка сто петдесет и пет и половина златни монети, като половината от тях бяха български наполеони, а другата половина турски лири и една златна монета - американска от 20 долара. За тези златни монети се състави протокол". Жечо, който дава тези данни казва, че не си спомня, по какви причини не са съставили протокол, за сумите в банкноти и за сребърните монети.

За сумите в банкноти Братският съвет взима решение, да се предадат веднага на съхранение у някой доверени братя. Като за такива се посочват:

Георги Куртев от град Айтос
Минчо Сотиров от град Бургас
Борис Николов от София
Никола Антов от София
Манол Иванов от София
Панайот Ковачев от Стара Загора

Цялата наличност от банкноти е била 5,950,176 лв. по тогавашен курс. С тези пари можеха да се купят 6 двойни апартамента с хол.

Впоследствие сумите дадени на тези братя, се изземват и се употребяват за:

1. Откупуване на осем наследници на Учителя, за която цел се изплащат 800 000 /Осемстотин хиляди/ лева.

2. Внесена сума за заема на Свободата 900 000 /Деветстотин хиляди/ лева.

3. Купуване на печатарска машина за 1,200,000 /Един милион и двеста хиляди/ лева.

4. За отпечатване на 50 тома беседи и лекции на Учителя.

Размерите на сумите се отнасят, както вече отбелязах за левове преди първата обмяна на парите, която стана през 1952 г.

За да се изтъкне пред Партията на комунистите, Антов проявяваше особена ревност в изпълнение на партийните решения и изисквания, целящи нашето ликвидиране. Той и те, много добре разбираха, че за да може едно общество да живее своя пълнокръвен живот, това общество трябва да има материални средства имоти, пари и пр. Без такива средства, без една материална основа, това общество е обречено на загиване. Имотите ни вече бяха иззети оставаше още монетните знаци. За това той в провеждане на тази политика бавно, но сигурно да бъдем ликвидирани, гледаше всячески да изтощава паричните ни средства. Когато се пусна подписката за държавният заем, той настоява пред Братския съвет, да се дадат 1,600,000 /един милион и шестотин хиляди/ лева. С големи разпри, братята от съвета, намаляват тази сума на 900 000 /деветстотин хиляди/ лева. Следват по-нататък и други случаи целящи това изтощаване и източване на братските пари.*

Освен тези ценности, банкноти, сребърни монети и златни такива намерено било още в една епруветка пет или шест, това братята не можаха точно да кажат, разкошни брилянти, големи не по-малко от грахови зърна. На едно от заседанията на Братския съвет, се явяват **трима евреи** от тяхната Консистория - тяхното общество. Те дошли в Братския съвет разтревожени. Единият от тях казва: „Ние дадохме на вашият Учител по време на гоненията ни тук, да пази диамантите на еврейската община. Сега какво ще стане? За тях ние сме отговорни пред цялата еврейска общественост". Тогава Антов го запитва: „Имате ли разписка за това?" Те с учудване казват: „Как можем да искаме разписка от Учителя! Ние бяхме благодарни, че Той прие да ги пази". Антов тогава троснато им казва: „Щом нямате разписка, не можем да ви ги дадем. „Евреите си отидоха, крайно уплашени и разтревожени. След като си излязоха, стана брат Боян Боев и каза: „Аз бях при Учителя, когато евреите Му дадоха диамантите." За членовете на Братския съвет, без Антов, това изказване на Боев, беше повече от каквото и да било друго доказателство. Членовете на Братския съвет: Тодор Стоименов, Боян Боев, Борис Николов, Паша Теодорова и Жечо Панайотов най-енергично настоявали, да се върнат брилянтите на евреите. Как може върху Учителя и Братството да се хвърли такова петно? Подхваща ли те. Станало голям спор в Братския съвет в две или три събрания се водело голяма борба, но най-после се наложиха онези, които искаха да се върнат брилянтите. Останалите двама Никола Антов и Симеон Симеонов, бурно реагираха, най-вече Антов е срещу това решение. Но решението да се върнат брилянтите на евреите беше взето. Поканихме ги и те дойдоха веднага. Срещата стана в салона на трапезарията. Антов им предаде брилянтите. Евреите с трепет приеха епруветката със скъпоценното съдържание, лицата им просветнаха,

---

**Виж „Изгревът", том III, стр. 222-228.*

усмихнаха се. Единият от тях, изсипа брилянтите в шепата си и ги показа на всички, после внимателно ги прибра пак в епруветката. Антов запита евреина, който ги прибираше: „Колко струват?" Това не е до парите отговори той. Борис Николов, който бил малко по-настрана наблюдавайки цялата тази сцена, се запитва в себе си с почуда. Как е дошло на евреите наум да дадат брилянтите за съхранение при Учителя и как пък Учителят се е съгласил да ги приеме за пазене. Тук има дълбока символика, мисли си Борис, повтаря се древен кармичен закон. Учителят взема на съхранение брилянтите на евреите и с това, взема българските евреи под свое покровителство. Той се застъпи за тях със силата, която имаше като Учител и на която никой не може да се противи. Тъй седи въпроса.* Доколко е била силна вярата на обществото в моралните качества на хората около Учителя, личи от следният случай:

По време на еврейските гонения, слагаха им значки на реверите, изселваха ги от София. Идва при мене един търговец евреин тогава се занимавах с търговия, и ми казва: „Изселват ме със семейството ми, мога ли да донеса при вас, на съхранение няколко сандъка със стока, която имам?" Съгласих се и не след много той докара сандъците. Те не бяха много на брой, пък и не си спомням колко бяха, мисля пет или шест. Прибрах ги в единият край на магазина си. Този човек нито разписка ми поиска, нито пък какъвто и да било друг документ. Сбогувахме се и той си излезе. Минаха дълги месеци и години даже. Минаха и тежките бомбардировки над София, от тези бомбардировки не бях засегнат. Дойде и 9 септември 1944 г. Не много след това, получавам писмо от същият този търговец, установил се в град Плевен, в което ме запитва, дали стоката му е оцеляла. Веднага му отговорих, че всичко е запазено непокътнато, така както го е оставил и може да дойде да си я прибере. Пристигна селд няколко дни, целият светнал, усмихнат, радостен. Предадох му всичко, точно така както беше го оставил.

99. БРАТСКАТА ПЕЧАТНИЦА И КНИГОВЕЗНИЦА

След приключването работата с паричните средства, на „Финансовият съвет" предстоеше да направи опис на вещите на Учителя, както и множеството домакински вещи на Братството оказали се на тавана на братския салон и другите помещения на Изгрева. Ключовете на всички помещения се пазеха у Манол Иванов. Обикновено в празнични дни и в свободните от работа часове, преглеждахме, къде какво се намираше и съставяхме опис - отбелязва Жечо Панайотов. Всичко, което беше из стаите на Учителя остана по местата си и в този вид се предостави на Музеен съвет, при братството избран от Братския съвет. За тази служба бяха определени сестрите Паша Теодорова, Мария Тодорова и Манол Иванов, който вече играеше ролята на домакин на Братството.

Стаята на Учителя над салона наречена „Горницата", се реши да бъде предоставена за посещения от братята и сестрите, което нещо ставаше най-вече по време на братските празници - 22 март, Петров ден, съборните дни от 18 до 28 август, 22 септември и 27 декември, които с вяра се помолваха към Невидимият свят за помощ и благодарност.

Събранията на Братския съвет ставаха веднъж в седмицата. Решенията се вписваха в протоколната книга и от нея можеше да се види, кога какво е разглеждано. Преобладаваха предимно материални въпроси, въпроси свързани предимно с нуждите, които ежедневието носи.

**Виж „Изгревът", том I, стр. 485-486.*

Брат **Боян Боев**, който не беше добре с крака си, постоянно беше на Изгрева, него именно натовариха да приема доброволните вноски, които братята и сестрите даваха, а също и парите от продажбата на братската книжнина: беседи и лекции. Той имаше също и правото да изплаща разни дребни разноски, разходи, по текущата братска дейност на братските имоти. За постъпленията издаваше бележки от кочан, а за разходите получаваше разписки. Той се отчиташе при Жеча като главен касиер, докато той беше такъв, в края на всеки месец, а той всичко отразяваше в счетоводството на Братството.

Обзаведе се **братска печатница** и книговезница, в които започнаха да работят опитни наши братя и сестри печатари и книговезци.* За една такава стопанска дейност на братството, естествено е да има голяма свобода и лабилност в движението на паричните средства. За това Борис Николов, разбирайки вече много добре, че Антов като председател на „Финансовия комитет", без разрешението на който не ще могат да се движат средствата и ще проявява всякога, неприятен и неуместен контрол и вмешателство, което нещо извънредно много би спъвало тази важна братска дейност, пуща в ход добре пресметната хитрина, да се избере за главен отговорник на тази дейност Никола Антов, в което нещо успява. Поласкан от такова внимание, за даването му на такава голяма и отговорна длъжност, пък и навярно перспективите за материална изгода, притъпяват за известно време, устрема му да спъва братската дейност.

Годините от 1945 до 1948 включително, преминаха сравнително спокойно за дейността на Братството. През този период, Братският съвет, в лицето преди всичко на Борис и Жечо, успяха с големи усилия да отпечатат в братската печатница, петдесет тома лекции и беседи. За отпечатването, по това време беше по-свободно, имаше разрешение от съответното министерство, но при условие сами да си набавяме хартия от свободния пазар. Грижата за набавянето на хартия, беше изключително тежка, отговорна и сериозна работа. С тази задача Антов не се зае, което нещо би следвало, като отговорник на печатницата и книговезницата. Хартия току-що след войната, мъчно се намираше. С тази задача се зае предимно Борис и като много ценен сътрудник брат Неделчо Попов. **Неделчо Попов** беше един мил, тих и симпатичен брат, деен и ревностен към делото на Учителя. Той работеше в печатница и много добре познаваше книжния бранш и източниците откъдето можеше да се закупи хартия. Вниманието на Неделчо е било насочено преди всичко, към някои частни лица, при които е било останало хартия след напечатването от тях на някоя книга. Добър източник се оказаха също и издателствата на вестниците. Част от хартията при отпечатването на вестниците оставаше на рулото, без да може да се използува от тях.** Така в трескава дейност, на тримата братя Борис, Неделчо и Жечо, в търсене на книга и други необходими материали, вървеше отпечатването на беседите и лекциите до 1948 г. Като сестра Паша Теодорова имаше голямата грижа редовно да предава на печатницата, дешифрираните и приготвени за печат беседи и лекции. Към края на 1950 г. властта, без каквито и да било причини и предизвестия, нарежда печатницата да бъде закрита. Бавно, но сигурно, властта пристъпваше към ликвидирването на нашето общество. Какво им пречехме ние? Едно общество от хора мирни, тихи, хора на полезния труд, погълнати от стремежа за едно възпитание и прогрес, хора готови, като членове на една образцово уредена държава.

**Виж „Изгревът", том III, стр. 228.*
***Виж „Изгревът", том III, стр. 229-231.*

100. ИЗЗЕМВАНЕ НА БРАТСКИТЕ ИМОТИ

Още в 1945 и 1946 г. се създаде тук, у нас в България, и приложи така нареченият „Закон за едрата градска собственост". В този закон се нареждаше: Всеки гражданин, който имаше къща и други някакви покрити и непокрити имоти ги декларираше, като посочваше какво желае да задържи за свое ползуване и то в размер предвиден от закона. Братските имоти са купени от 1922 до 1940 г. с общи братски средства. Това бяха ниви в землището на село Слатина - Софийско, имоти, които бяха по-далеч от жилищата на селяните и неудобни за обработване от тях и най-вече, заради по-добрата цена, която можеха да вземат за тях собствениците им ги продаваха. Но общество Бяло Братство не беше признато за юридическа личност и на негово име, според законите, не можеше да се издават нотариални актове за владеене на имоти. Единственото разрешение беше, братските имоти, покрити и непокрити, да се запишат на имената на верни и предани братя и сестри, които Учителя е определял. Актовете се предаваха на Учителя на определено от Него лице за пазене, като към тях се прибавяше декларация, че имота е закупен с братски средства и е собственост на братството. Тази декларация се подписваше от лицето, на чието име беше издаден нотариалният акт и имаше значение пред евентуалните наследници на това лице. Преди 9.IX.1944 г. и след това Братството не беше признато за юридическа личност.

При тъй създаденият закон, за едрата градска собственост, всички на името на които имаше записано и братски имоти, декларираха и своите и братските. По решение на Братския съвет, оня, който имаше и своя къща, декларираше, че запазва къщата си. Тук се промъкваше една лукава измама, като се мълвеше и се разчиташе, че положението на братските имоти, ще се уреди и ще се освободят от изземване, тъй както е при църковните и другите религиозни общества, мохамедани, католици, протестанти, евреи. Те запазваха своите храмове и принадлежащите им към тях имоти. За нас, за нашето общество, това обаче не стана. Въпреки енергичните постъпки, на нашите братя по всички линии да се уважи и за нас това положение, както се урежда и за другите религиозни общества. За нас, това нещо не се уважи. Нито един имот не можеше да остане, като владение на Братството. И по силата на този закон, преминаха всички наши имоти, като имоти на държавата.* Призна ни се само милостта да продължаваме да ги ползуваме, но да им плащаме наем. Но това разбира се беше временно, по-леко и безболезнено да мине Гилотината.

101. ПРОСВЕТНИЯТ СЪВЕТ

Една от най-похвалните и навременни инициативи на младите братя и сестри, след заминаването на Учителя, беше образуването на Просветен братски съвет. В по-интелигентните среди на Братството, в средите на творческите натури, изниква тази идея за създаването на Просветен съвет. Най-ярък неин изразител беше Георги Томалевски. Той е писател, издал е доста трудове по литература и една Астрономия за народа. Външният му вид е симатичен, рус, синеок, с добре оформена глава и високо чело. Завършил беше физико-математичният факултет и по професия учител в една от софийските гимназии. Брат Томалевски и другите млади братя, имаха амбицията от този просветен съвет, чрез различни секции, да се образува една духовна академия. В този съвет

**Виж „Изгревът", том I, стр. 605-613; том III, стр. 363-371, 395-397.*

влизаха елита на младите тогава братя и сестри.

Една от главните творчески инициативи на Просветния съвет, беше изнасянето на редица цикли от реферати в нашия салон, издаването на колективни трудове във връзка с делото на Учителя, а също и подновяване издаването на списанието „Житно зърно", което поради войната беше спряло да излиза. Просветният съвет си беше поставил за задача също и да изясни и създаде, една по-тясна връзка, между Братството във Франция и това в България.

102. МИХАИЛ ИВАНОВ

Във Франция действуваха три центъра. **Единият център** се направляваше от Михаил Иванов и французойката Стела Белман, една амбициозна и с голямо чувство за своето достойнство жена.

Михаил Иванов е заминал за Париж през 1937 г. за световното изложение там. Впоследствие той решава да остане с проект да следва. Запознава се с тази Стела и успяват около себе си да образуват кръжок, в който Михаил изнасял беседи. Беседите му, според тези от приятелите, които са имали възможност да го чуят или прочетата, са били някаква смесица от западен и източен окултизъм и тук-таме някои идеи от беседите на Учителя. Михаил е мислил, както те са схванали, че формата, в която Учителят е давал своите беседи и лекции, не била подходяща, за да се представят пред крайно изисканият поглед на запада и е смятал, че чрез своите така подготвени беседи, да разпространи учението на Учителя между романските народи. Становището обаче на Просветният съвет, беше правилно, че един такъв не само несигурен, но даже опасен метод за прокарването идеите на Учителя, който можеше да изопачи първоначалната им чистота, трябваше да се поправи и пренасочи. За това те искаха и търсеха връзка с Михаил, за да му се помогне и да се внесе струята на колективното сработване. Но в Михаил беше сложена инжекцията на амбициозната мадам Стела, да измести центъра на движението създадено от делото на Учителя от София в Париж. Тъй като тя смяташе, че българският народ не е дорасъл да стане разпространител на Учението. Тази сектанска идея тя искаше да прокара, като издигне авторитета на Михаил до положението да играе ролята на Учител. Просветният съвет, въпреки всичко, в желанието си да направи една по-тясна връзка с Михаил, му изпраща в този смисъл писма, в които изтъкват желанието си да се създаде една редовна и по-тясна връзка за обмяна на идеи с него, което нещо би създало и по-силна изява на живота между София и Париж. Но без резултат. Усилия за такава една връзка е правил и Борис Николов отделно от Просветния съвет, като е разчитал на това, че Михаил преди да замине за Франция е работил при него, като работник в мозаичните работи по постройките и оттам по-голямата им близост. Това дава основание на Борис да пише на Михаил за една по-тясна връзка между София и Париж. Михаил надменно му отговорил, че Борис да си гледа мозаичните работи и че от мозаична глава акъл не иска.*

Скромен опит направих и аз. С Михаил някак само от далеч се знаехме. Бях разбрал, че приятелите в Париж имат желанието да изучават българския език, за да могат да четат беседите на Учителя в оригинал. Веднага заедно с Никола Нанков, който имаше връзки с Михаил, изпратихме няколко учебника до него за тази цел. Очаквах разбира се, че ще получа някакъв по-топъл и любезен отговор от него, което би създало

**Виж „Изгревът", том III, стр. 211-214.*

повод за една по-оживена кореспонденция. Напразно обаче бяха моите очаквания. След много, много време се получи отворена картичка до Нанков, написана от Стела, която един вид минаваше за негова секретарка. В тази картичка се отбелязва само, че учебниците са получени. В отговор на писмата, които Просветният съвет беше изпратил до Михаил, по-късно се получило отговор от него, според както ми се предаде - Учителят, след като си заминал се вселил в него и затова той взима неговият външен вид, вид какъвто Учителят имаше. Коса дълга, брада, облеклото, една пълна имитация на Учителовият образ. Следователно заключава Михаил, Братството не е вече в България, а във Франция, в Париж, затова не приема никакво сътрудничество, нито с Просветният съвет, нито с когото и да било.

В 1956 г. Михаил изпраща в София на Изгрева, секретарката си Стела Белман и нейният брат. Те поискват от Братския съвет да им се даде писмо според, което да се приеме, че те са единствените представители на Братството на Запад и че само те имат правото да издават беседите на чужди езици. Братският съвет отказва правото им на такъв монопол.

Братството ги е посрещало много добре, като поема всички разноски по техният престой. Накрая натоварват Антов и Коста Стефанов, който по това време е вече член на Финансовият съвет и счетоводител на Братството, на мястото на Жечо, да ги заведат на разходка и на море във Варна. Навсякъде те били топло и приветливо посрещнати от приятелите.

Вторият център във Франция се образува от една група интелектуалци, които се наричаха „Екип дьо травай". Участниците на тази група, хора просветени, не можаха да попаднат под влиянието на Михаил. Инициативата за образуването на тази група взима една рускиня на име „Фаетас", която идва на Изгрева и със жар слуша и приема идеите на Учителя. Отива в Париж и създава тази група. Задачите на групата е била да превежда и издава беседите на Учителя от български на френски. Те са успели да преведат много беседи, но навярно не са имали необходимите средства за да ги издадат.

Образува се и **трета група в Париж**, която се възглавяваше от брат Бертоли. Бертоли беше един крайно честен и добросъвестен италианец, заселил се за известно време в България, по професия - занаятчия - мозайкаджия. В контраст с Михаил Иванов, той не търсеше онези импозантни пози, а напротив под една скромна форма се стремеше да изложи практичната страна на учението. Там той издаваше, малко по тираж и обем, списание, написано на циклостил. Често идваше в София, но нито един път не пожела да поиска нашето съдействие, както за своята работа в Париж така и за обогатяване и разнообразяване съдържанието на списанието му с някои наши работи, които смятахме, че биха били интересни за хората около него в Париж. Един път, когато се срещнах с него и аз му предложих, нещо да му дам за неговото списание, но той не отговори, не прие.

Така усилията на Просветният съвет и на отделните наши братя да се създаде една по-тясна връзка между София и Париж не успяха.

103. КОЛЕКТИВНИЯТ ЖИВОТ НА ИЗГРЕВА СЛЕД 1944 г.

Изобщо след заминаването на Учителя в братските среди не само, че не настъпи някакво униние, но имахме налице и един голям подем, за обща колективна работа, за една пълна изява и оживена обща просветна дейност и колективен живот.

Освен петдесетях томчета беседи и лекции, издадоха се още книгата „Учителят", „Песните на Учителя" и „Разговорите при седемте Рилски езера". Идеята да се издаде книга за Учителя и неговото дело се заражда в братята Боян Боев и д-р Методи Константинов, още когато Учителя е бил в село Мърчаево. Тогава те отиват при Него и споделят тази своя идея, като предлагат да имат за сътрудник и още един брат, като посочват и кой би бил подходящ за това. Учителят им предложил да повикат за сътрудници Мария Тодорова и Борис Николов. Така тези четиримата с много ценното съдействие на Неделчо Попов, като технически ръководител, написват и издават книгата.

В Просветният съвет се създадоха най-различни секции, които си правеха редовно събрания. Учителска секция, музикална секция, художествена секция, секция за преводи, литературна секция, в която влизаха всички братя и сестри,-които пишат художествена литература, като в своите събрания, те четат своите произведения. Отвори се също и секция по Астрология, ръководена от нашият брат Влад Пашов. Не закъсня и Есперантото да излезне на сцената. Курса по Есперанто ръководеше д-р Стефан Кадиев. Признаци на един трескав братски живот, бяха налице и в провинцията.

Нашите празници 22 март - първият ден на пролетта, 22 Юни - Петровден, 22 септември, 22 декември и 27 декември, се отпразнуваха особено тържествено, както и при Учителя. С определени наряди, общи вечери, а след вечерята се изпълняваше богата литературна и музикална програма. По това време от вещ архитект се изработи и план за парк около мястото на Учителя. Нашите фотографи Васил Искренов и Пенко, бяха приготвили снимки, показващи животът ни на Изгрева и Рила, като направиха и изложба от тях.

За приятелите не бяха чужди и окултните издания, които излизаха на Запад. С особено внимание се ползуваха тук и трудовете на английската окултистка Мабел Колинс, като се изнесе също, че това име е всъщност псевдоним на един от Учителите, за които теософите говореха - Учителят Иларион. Приятелите ги ползуваха предимно на руски език, на който имаше преводи. Но това оживление беше скоро потиснато и смазано.

104. УЧИТЕЛЯТ И ЧУЖДЕНЦИТЕ

Учителят за своето дело и идеите, които е изнасял, е бил известен в някои по-събудени души към духовното и извън пределите на България. Ето какво научих, разказано от **Желю Байрямов** от Нова Загора.* Около 1935 г. при мене идва старият Славия Камбуров и ми казва: „Жельо, Учителят Петър Дънов ми каза да отидеш при Него в София". Аз се очудих, защото нищо общо нямах с дъновистите, само бях чувал за тях. Слави, дойде след това втори път и настоятелно ми каза да отида. След няколко дни ми се отвори работа за София и аз заминах. Отидох и на Изгрева, там заобиколен от много хора видях Учителя. Той като ме видя ми каза: „Елате с мене". Качих се в неговата стая, тя беше на горният етаж. Тогава аз му казах: „Г-н Дънов, аз нямам нищо общо с дъновистите, защо сте ме повикали?" Той ми отговори: „Истинските мои ученици са в света, а много от тези, ако не са около мене, ще са във вертепите или затворите. Ти ще отидеш в Цариград и ще занесеш този пакет на ага...../забравил съм името и адреса му, тогава не обърнах внимание/. Отговорих му: „Но аз нямам никаква работа в Цариград". Той ми каза: „Ще имаш". И действително,

---

**Виж „Изгревът", том I, стр: 286-288.*

след време се случи и аз трябваше да замина за Цариград. По това време се занимавах с търговия. Взех пакета и го занесох на посоченият адрес там. В доста хубава къща ме прие един възрастен човек с чалма. Казах му кой му праща пакета. Той го взе и ми благодари. Като се върнах в България отидох на Изгрева. Като ме видя г-н Дънов усмихна се и ми каза: „Зная, зная". Тогава ми подари неговият портрет, формат пощенска картичка, написа ми два стиха и се подписа с целият си оригинален и известен подпис. Портретът сега се намира у Михаил Иванов в Париж. При едно пътуване до Франция, моят зет му го подарил. Те са били съученици и съграждани. Този случай ми го разказа жената на Жечо Панайотов.

Друг един случай на известност на Учителя, извън пределите на България, привежда и **Методи Константинов**, който е кореспондирал с някой си Рене Генон - съвременен „мистик", масон от най-голяма степен, който живеел в Кайро.* Ето какво е писал Генон на Методи за Учителя: „Учителят Петър Дънов е истински пратеник на небето. Той е най-големият магнит, който е слязъл някога на Земята. Той не дойде да създаде една религия, защото има много религии на Земята. Той не дойде да създаде една наука, защото съществуват много науки в света. Той не дойде да създаде едно обществено движение на Земята, защото има много такива. Той дойде да намагнетизира своите ученици с Любовен Магнетизъм, а те от своя страна, да намагнетизират цялото човечество".

105. ЖИВОТЪТ НА РИЛА ПРОДЪЛЖАВА

Упоменахме вече, че една от най-светлите, най-динамичните страници от братският ни живот беше животът ни на Рила. След заминаването на Учителя, този живот продължи със същият устрем и благороден пламък, със същото радостно очакване, както и по времето на Учителя.

Големият опит в организацията, която имахме в този дял на братският ни живот, ни улесняваше да се справим и сега в следвоенния период и новите настъпващи условия, които започнаха след 9 септември 1944 г.

Дойде времето, лятото на 1945 г. Транспортът и продоволствието ни създаваха големи грижи. За транспорта лесно се уреди. Разбрахме, че в град Самоков се е образувало някакво обществено сдружение за транспорт на стоки и хора. Влязохме във връзка с него и там с готовност се съгласиха, да ни превозват както багажите, така и хората. За връзка с това сдружение натоварихме преданият наш брат Гради Минчев. Конярите Бай Янко също се оказаха готови и с разположение приеха да поемат старата си задача.** **Бай Янко**, старият ни коняр, вече имаше и своят син **Коста**, пораснал вече, един здрав, жизнен, симпатичен младеж, който с усърдие помагаше на баща си и малко по-късно напълно го замести. Продоволствието, беше следващата ни сериозна грижа. Току-що след войната продоволствието беше затруднено. За зарзават и плодове разчитахме на богатите в това отношение Дупнишки и Самоковски райони, в това не се излъгахме. За хляба, млечните продукти и мазнините, оставихме на случая. И тук имахме съдействието на доброто и не се излъгахме. Но за всеки случай за хляба решихме да си имаме фурна на

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 464-465.*
***Виж „Изгревът", том V, стр. 428-429.*

Рилският бивак. Тази идея споделихме с брат Петър Филипов, един рядко предан наш брат, по професия сладкар, а известно е, че сладкарите имат отношение към фурните. Идеята за фурна, беше приета от него с възторг: „Разбира се, че аз сам си правя фурните в сладкарската си работилница като какви фурни, образцови, казваше той. По негово указание направихме от ламарина три форми прилични на продълговати сандъчета с вратички от едната страна. И когато ги занесохме горе, Петър направи една триетажна фурна за чудо и показ - идеална. В нея много добре можехме да си печем питки, гювечи и всичко от каквото имахме нужда.

Още в началото на лятото, всички усилено се приготвяха и в първите дни на месец Юли, изходната ни база, малкият ни салон - трапезарията, получи своето пълно, с живот и радост оживление. Инвентарът се подреждаше, инструменти, общи съдове и най-различни снаряжения, грижливо се опаковаше с оглед, удобно да може да се товари на коне. Сто и големият тефтер, с партидите на приятелите, които ще дойдат е сложен вече на масата, до него децимала за теглене на багажите. А нашата прекрасна и прецизна сметководка Буча Бехар, зае вече своето място пред големия тефтер. До нея неизменният помощник Димитрии и други братя и сестри. Носят се багажите, теглят се и всичко най-грижливо се записва. Към средата на месеца, както и по времето на Учителя в ранното утро тръгвахме. Натоварените коли с багажи и хора, поеха своя път до хижа „Вада". По уговорка конярите вече чакаха там. Багажи и хора, още същият ден, бяха вече горе при второто от седемте Рилски езера. Бивакът разположихме на същото място, както и по времето на Учителя.

Устроихме се и след като конярите починаха, даде им се на следният ден поръчка за продукти от Дупница да вземат хляб и зарзават. Сутринта слезнаха, а на другият ден след обеда късно дойдоха с хляба и продуктите. При среща с мене някак тревожно ми казаха, че сега успяли да вземат хляб, но с известни трудности. Допълниха още, че снабдяването с хляб ще може да става по-добре от селото долу - Сепарева баня, отколкото от Дупница. За тази цел, ще трябва обаче някой да отиде и уреди този въпрос с управлението на селото. Още на другата сутрин слязох в селото, намерих председателя и неговите помощните в Селсъвета, обясних им нашето положение, че там горе са излезнали трудови хора, които използуват своите отпуски за почивка в планината и затова ще трябва да бъдем улеснени, ако не с друго, то поне с хляба от тяхната фурна. Председателят излезна разбран човек и ми каза, че само хляб „Добруджа", ще може да ни се дава колкото искаме, стига ден преди това да даваме поръчка във фурната, но типов хляб няма възможност да ни се дава, тъй като брашното за този хляб било строго определено и едва ли щяло да стигне за селяните, а те предпочитали него. Това разбира се приех с едно вътрешно задоволство, че ще ядем по-хубав хляб. Помолих го да съобщи във фурната за това споразумение, а а з от своя страна отидох там и казах на фурнаджиите, че конярите като слизат, ще им дават поръчката за хляба, а на другият ден като се изкачват ще го вземат. Така въпроса за хляба беше разрешен. С тази задача аз обаче не се задоволих и тръгнах из селото да търся млечни продукти. При един по-богат селянин намерих малко каче с овче масло. Това беше вече втори успех, платих го и му казах да го донесе горе. За сирене - овцете били горе в планината и там правели от млякото сирене, което чак през есента, когато прибират овцете, щели да го донесат в селото, това разбрах от него. Ако имах крила, щях да литна веднага из Рила, за да търся овчарските колиби, където се правеше този тъй ценен продукт, който през войната беше музейна рядкост. Но нямах, за това бързо се сбогувах с добрият селянин и

заприпках нагоре с едно приятно вълнение. На сутринта помолих братята, да се заемат с текущите работи, около устройството на склада, кухнята, водата и другите належащи неща, като им казах, че ще отида из Рила да търся овчарите, за да взема сирене. Знаех, че в „Пазар дере", най-често има там овчарски колиби, а също и по склоновете на Рилския монастир, край пътя „Дрюшлявица". Тръгнах сам, имах своите съображения.

По това време вече беше започнал да се промъква страха от една злокобна опасност, за имуществото на по-богатите хора, било в имот или добитък, че ще им се изземат от държавата. А тези, които имаха стада в планината, бяха сравнително по-заможни селяни. И каква заможност имаха те? По 50-60 най-много по стотина овце. Та това богати хора ли са? Но злоба, завист - качества на българина. Тази опасност беше почнала да се промъква в тях и те всякога плахо се озръщаха, когато повече от един човек ги посети. Това злокобно предчувствие по-късно се оправда. Ликвидираха ги тези хорица. Вземаха им добитъка и земята, хора мирни, трудолюбиви, с една топла грижа и разбиране към нуждите на своя добитък, даващи на човешкото общество най-ценните продукти за живота му. Направи се тази капитална грешка, която коствува много. Изхождайки от това, сметнах, че сам човек не буди някакво подозрение в зла омисъл, колкото ако са двама или повече.

Тръгнах нагоре покрай седемте езера, та чак на връх „Дамка". Оттам, по широката долина на „Пазар дере" към дъното на тази местност, ето ги две овчарски колиби. Влезнах внимателно в първата и с любезна усмивка се изправих пред двама селяни овчари, които бяха там собствениците на стадата. Казах им за целта на своето посещение. С едва сдържано вълнение от радост, разбрах от тях, че имат сирене и че са готови да ни го продадат. Но за донасянето му, това може да стане утре сутринта, тъй като конете им, заедно с овцете им, били вече из планината. Те знаеха за нас, още от миналите години, а ние се ползувахме с доверието и уважението от хората в този край. Разбира се аз се съгласих. Със същата задача влезнах и в другата колиба и там същият благоприятен успех. От „Пазар дере" се упътих по посока към Рилския монастир, там в една долина също намерих овчарска колиба и там за моя голяма радост имах същия шанс. Прибрах се едва късно следобед. На сутринта, след като се прибрахме от молитвения връх, гледам човек да води кон, слизащ откъм третото езеро. Избързах и посрещнах човека, той беше този, с когото най-напред бях уговорил за доставката на сиренето. Едва сдържах радостта си. Претеглихме сиренето и му уредих сметката, като любезно му напомних, редовно да ни донася. Разделихме се с този човек вече като приятели. През следващите дни, започнаха да носят и от другите овчарски колиби. По този начин имахме редовно и обилно, от този тъй важен за човека продукт. Така и този въпрос беше идеално разрешен. Приятелите на бивака имаха сирене от най-високо качество, чисто, мазно, вкусно, овчо, балканско сирене. То никога не хартисваше, колкото и да донасяха, защото някои от приятелите се позапасиха и за София. Къде долу там в големия град, сега току-що след войната, го имаше такова нещо?

Така сполучливо се оправихме и ориентирахме в новите условия.

106. ЗЛОКОБНО ЗНАМЕНИЕ - 1949 год.

Животът ни на Рила потече спокойно за известно време, по инерцията, която бяхме получили от времето на Учителя. Така в същия стил протекоха и следващите няколко години. Годината обаче през 1949

ще остане паметна в живота ни на Рила. За мене събитието, което преживяхме през тази година и което приех като злокобно знамение, остави неизлечими следи в душата ми.

Хилядо деветстотин и четиридесет и девета година и през нея бавно но сигурно настъпваше, топлото и ведро лято. Отново сме в приятно, пълно с радост и очакване оживление за Рила. В средата на месец Юли, багажи, хора, продукти, всичко е вече горе. Лагерът е устроен и заживя своя приказен живот. Спокойно течаха дните в този чуден, пълен със светлина и стремеж към чистота живот. Дойде и 19 август, първият съборен ден останал по традиция, още от времето на Учителя. Още в зори, гъсти плътни облаци покриха небето, облаци наредени като люспите на някакво допотопно чудовище. Изправен до кухнята, тревожно гледах все по-бързо притъмняващото небе. Потънал в тревога, замислен, някой ме побутна по рамото, беше брат **Михаил Влаевски** и сподели: „Николай, виждаш ли тези облаци, посочвайки към тях, те показват, голяма, страшна депресия, дъжд, студ, вятър, сняг. Познавах Михаил, този симпатичен наш брат, художник и фотограф по професия и знаех, че е добър метеоролог. Но не като човек чел и учил дебелите книги по тази дисциплина, а като практикант. От дълги наблюдения, а художниците са наблюдателни хора. Той си беше направил правилни изводи за промените на времето от облаците, вятъра, неговата посока и скорост, и още по много други признаци, които само той си знаеше. Изслушах го с внимание, но... В такива тревожни моменти, оставах напрегнат и готов да реагирам срещу всяка изненада, която дойде. Малко след това заваля дъжд, валя през целия ден и през нощта. На сутринта поспря, направихме голям огън на площадчето пред кухнята. Хюката, която сега има там, не беше още построена. Този голям огън направихме, за да могат братята и сестрите и най-вече децата, да се изсушат и затоплят, тъй като всичко беше подгизнало от вода. Облаците, обаче все така мрачни и зловещи седяха над нас. Привечер духна студен вятър, стана студено и още през нощта започна да вали сняг. Сутринта покрият сняг, на големи парцали застилаше вече земята. Запалихме в кухнята с усилия огъня, тъй като всичко беше мокро. Не след дълго чайниците кипнаха, горещата вода - първата помощ беше налице. Конярите, които бяха там с конете си, като видяха обилно падащия сняг, подбраха конете си и побягнаха още в зори. Разбрах, че се намираме пред тежки изпитания и затова след като раздадохме горещата вода за чай, съобщих с висок глас: „Слабите и по-възрастните братя и сестри да се приготвят и придружени от млади и силни, добре познаващи пътя, да си слезнат било през Сепарева баня, било през Говедарци". Слезнаха някои, брат Боян с болният крак не се съгласи и остана. С конете да слезнат, беше невъзможно. Кални, хлъзкави пътеки, мокри коне и самари, сняг, вятър, виелица пък и те конярите и конете си бяха отишли.

Снегът продължаваше да вали и ставаше все по-студено. Очакванията ни, че ще престане и някак времето ще се оправи не се оправдаха. Всички се прибрахме в палатките си. Останаха дежурните в кухнята, за да приготвят нещо за обед. Към обед, дойде при мене Борис Николов. Споделих с него, че засега не може да се предприеме нищо докато не престане снега, пък е вече късно за изпълнението на някакво по-сериозно решение. Преди да се разделим той подхвана: „Ти знаеш ли какъв сън сънувах нощес? За да ти го разправя дойдох най-вече. Сънувам, че се намираме група приятели в една постройка. Поглеждам навън и виждам, че към нас връхлита мътен порой, буйна мътна вода, тя дойде около постройката и все повече и повече се усилваше. Прииждаше с голяма сила мътният порой. Постройката се клатеше, тресеше, но устоя,

не се събори. Цял бях обзет от тревога и се събудих". Поприказвахме още нещо и се разделихме. Идваха след това някои да питат какво да се прави, казах им всеки дасе прибере в палатката си, да се загърне в топли дрехи и да чака до утре, сега е късно и нищо не може да се предприеме. А снегът продължаваше да вали. По-юначни братя и сестри обикаляха палатките и помагаха, ако имаше нужда за нещо. До вечерта снега наваля не по-малко от половин метър. При стъмване се прибрах в палатката си и уморен бързо съм заспал. Събуждам се някъде към три часа през нощта. Облякох се и излезнах от палатката. Снегът беше престанал, но духаше не много силен, но леден вятър, от който се бяха образували значителни преспи. Тръгнах към кухнята и с мъка изгазих преспите дотам. Влезнах, запалих клечка кибрит. Две светли точки блеснаха недалеч от мене. Запалих фенера, който имаше там и що да видя. Едно черно агне, цялото черно, с малки остри рогца на главата си, беше се свило на кълбо точно върху огнището и много мило ме гледаше. Погледнах го погалих го и го запитах: Откъде си дошло, кога и в такова време, как можа да дойдеш дотука и при това само, как път точно тука, където намираш своето спасение, къде са другите ти другарчета? Ти не си било само в планината?" Порои от въпроси, но то милото с навлажнени очички ме гледаше и искаше да ми каже: „Наклади огъня, свърши си работата и после ще приказваме". Прегърнах го и внимателно го отместих от огнището. Да се запали огъня с мокрите и затрупани от снега дърва, беше сериозна задача. И загрижено погледа ми зашари из малката кухничка търсейки някакво улеснение. В един ъгъл на каменната стена, с която беше оградена тя, гледам лъсна пред очите ми бидончето, за което веднага си спомних. Преди да тръгнем този път за Рила, една сестра много любезно ми каза: „Имам едно бидонче с няколко литра газ, да го взема ли за Рила? Може би ще потрябва?" „Разбира се сестра" - казах аз. А по това време по магазините нямаше газ за горене. Тя го донесе и го сложихме в общия братски багаж. В голямата си залисия бях забравил за него. И сега това бидонче, някак с радостен глас викаше: „Ето ме, не се тревожи, работата ще бъде свършена, спасението е тука". Какво нещо са ценностите в този свят. Много такива в обикновеният ни живот с невнимание и често дори и с презрение се отнасяме към тях. Газ, кой я поглеждаше, една вонеща, неприятна, мазна течност, като полепне по тебе не можеш да я измиеш, а сега бях готов от радост да я разцелувам. Грабнах бидона, беше пълен непобутнат. Някой го беше сложил там и така си стоеше, просто за да дочака този напрегнат момент. Дървата бяха затрупани със сняг, но това вече не беше така сериозно. С крака и ръце можах да разчистя снега, улових и измъкнах няколко щайги и кафези, с които пренасяхме хляба и продуктите, строших ги с крака и ръце, и ето първите дърва за огъня бяха вече готови. Наредени в широкото огнище, заляни обилно със скъпоценната вече газ, клечка кибрит и благодатният огън, тази Божествена частица от Слънцето лумна пред мене. Какво велико нещо, каква благодат, какво разположение внася и носи той. Затоплих се и се ободрих. Агънцето и то се оживи, и весело взе да се озръща. Още малко усилия и брадвата ми беше в ръцете. Насякох и отрупах огнището с дърва върху пламналите вече дъсчици. Сега вода за чайниците. Да се отиде до чешмичката при все още тъмното време и най-вече при този сняг и преспи, беше невъзможно. Този път приятелите ще пият чай от езерната вода, тя не е мръсна реших аз. Грабнах чайниците и полетях към езерото. Но докато изгазя преспите на отиване и връщане макар, че не беше много далеч, капнах от умора, но и това беше разрешено. Сложих ги на огнището и седнах да почина.

Погледнах агънцето. То милото, седеше доволно вече ободрено от приятната топлина. Е, кажи сега, обръщайки се към него, като започнах със същите въпроси от преди. „От Бъбрека, горното езеро, ти го знаеш, там около него пасеше цялото стадо. Но като заваля и стана студено, пък и виелица връхлетя подкараха ни надолу. Аз се обърках във виелицата, беше страшно, загубих стадото и клюмнах глава. Но някаква надеждица ме обзе, вдигнах глава и гледам Господ пред мене. Върви, върви подхвана Той, върви подир Мене, ти ще отидеш там при твоите братя и сестри, при второто езеро, ти си тяхно братче, нищо че си така облечен. Тръгнах, да знаеш колко трудно беше, изхленчи агънцето, сняг, преспи, камъни, ако не беше Господ да ме води, тъй щях да си остана някъде във виелицата из тези камънаци погребано в снега. Ти после ще видиш колко много са останали из планината, паднали и загинали и то големи говеда, хем какви са те силни, големи, здрави, а не като мене мънички и слабички. Дойдох, дойдох най-после измръзнало, намерих топлото огнище и легнах на него и се затоплих. Заспало съм и се събудих, когато ти дойде. Вижда ли ме - цялото съм черно и с рогца на главата, като дявол. Но аз не съм такъв, аз съм ваше братче от братството, вътре съм бяло. Ти не разбираш ли всичко това? Хем уж си чел дебели книги и мислиш, че много знаеш, а простички работи не можеш да разбереш. Великите неща имат прост израз. Господ с много дребни на вид неща, незначителни на пръв поглед говори за големите истини. Разбери сега - това огнище, на което бях легнал ще запустее. Тази депресия, точно през съборните дни, сънят на твоят брат Борис и моето идване тук, говорят все за едно и също. Тежки, много тежки времена идват за нас и нашето общество. Тормоз, преследване, гонение, ликвидирване". Разбрах, че ми говори не агнето, **а онзи който беше го довел**. Гледах агънцето, това мило наше братче, потънало в скръб и мъка, сълзи проблеснаха в очичките му, пък и моите не останаха назад. Чайниците закипяха и аз станах. Навън беше се вече развидело. Палатките, само като снежни купища седяха пред мене. Да се остане при това положение повече беше невъзможно, реших в себе си аз. Изправих се и извиках с висок глас: „Внимание, чаят е готов, всеки може да дойде да си вземе. След закуска, всички да си стегнат багажите в денкове и вързопи, удобни за товарене на коне и да се приготвят за път, като всеки си вземе по малко храна. Багажите ще останат тук, докато времето се оправи и конете дойдат да го вземат. Тръгването на хората ще стане днес, най-късно в девет или девет и половина часа. Нека веднага дойде брат Гради", извиках още по-силно аз. Само след минутки, грамадната фигура на този брат беше пред мене. „Граде, казах му аз, ти си във връзка с колите в Самоков. Закуси набързо и веднага тръгва за натам. Там ще обясниш случаят и ще настояваш най-късно в два часа след обед, колите за хората да бъдат при хижа „Вада". Само след броени минути, мина покрай мене с ведра усмивка гиганта, който бързо крачеше с крачки от метър-два, към първото езеро на път за Самоков. Гради беше здрав човек в изпълнението на задачите. На него можеше да се разчита всякога.

Лагерът се оживи. Надойдоха за чай и допълнителни сведения, уточняване на ред подробности. От тези, които шареха из дълбокият сняг, видях, че доста от тях, бяха с най-обикновени гуменки, а други с лоши обуща. В този сняг по дългия път, краката им биха се намокрили и измръзнали. Трябваше да се направи нещо, да се вземат ефикасни мерки срещу това. Съобразих, че разполагаме с два грамадни бризента. Помолих няколко братя и извадихме бризентите, нарязахме ги на парчета и ивици и ги раздадохме на всички, които не бяха подготвени с обуща за такъв

сняг. Като наредих, върху обущата и гуменките, които имаха на краката си да ги увият с парчетата бризент и ги притегнат с ивиците, тъй както селяните си увиват навущата. Тъй увитите крака имаха вид като че ли си бяха обули руски валенки. Това беше едно добро и сполучливо разрешение на този въпрос.

Хвърлих поглед и към пътя, по който трябваше да минем. Платото на първото езеро, покрито с дебел сняг с нищо не издаваше и не се разбираше, къде точно почваше пътеката за хижа „Вада". Имаше голяма опасност, да вземем погрешна посока ида затънем някъде из клековете и скалите към хижа „Ловна", а това щеше да бъде много лошо, ако не и с гибелни последици за нас. Това беше нова и голяма тревога за мене. Но, разчитах на опитните наши планинари, между които на първо място и по-малкият ми брат Стефан, който като голям планинар, отлично познаваше Рила и пътищата по нея, пък и съм се убедил, че има много остро чувство за ориентация. Повиках него и още някои добри познавачи на пътя и ги помолих, като тръгнем да вървят пред групата с най-голямо внимание за пътя, особено при първото езеро. Дойдоха при мене и десетина братя и сестри, здрави, смели, юначни, които доброволно си предложиха услугите, да останат да пазят багажите до неговото прибиране - отпадна и тази грижа.

Към девет часа всички бяха готови, събрани на площадчето пред кухничката за тръгване. Водачите първи, напред поведоха групата. Останах последен да тръгна, за да не би някой да изостане или нещо да се случи. Бях напрегнат, за да посрещам изненадите. Сбогувах се с приятелите, които останаха и им предадох да се грижат за малкото агънце, което в дълбокия сняг не би могло да върви с нас. Слизайки надолу, видях, че водачите са взели правилна насока при първото езеро, за към хижа „Вада". Това беше първата ми радост и отидох в голямото ми напрежение. Слизайки надолу студа намаляваше, особено в гората снега вече беше мек. Към Вада беше вече почнал да се топи. На хижа „Вада" стигнахме някъде към един часа след обед. Отдъхнаме и не след много се зачу шума на идващите коли от Самоков за хората. Ето я и първата, дойде пред площада на хижата и от кабинката й се показа ведрото и усмихнато лице на Гради. Накачихме се, настанихме се в колите и до вечерта всички живи и здрави се прибрахме на Изгрева. Там с радост бяхме посрещнати. Узнавайки, за депресията горе, братята и сестрите тук, особено брат Стоименов, който пръв ни посрещна, много сериозно са мислили да алармират властта за нашето спасяване.

Така, благополучно се уреди, този тревожен период от летуването ни на Рила през 1949 г. Всичко се уреди с очудваща лекота. Имахме голямото съдействие на Разумният свят. Още на другия ден съобщихме на конярите, щом като времето позволи, да отидат и приберат багажите. След няколко дни времето се поправи и още след малко дни, багажите с братята и сестрите герои пристигнаха. Какво стана с агнето, запитах първият когото срещнах. Подарихме го на конярите. Радваха се, че те освен платата, за своята безупречно изпълнена задача, имаха и един подарък от небето.

Седмица, след като се прибрахме, с група приятели отидохме на екскурзия из нашия дял на Рила - „Дамка", „Додов връх", „Мальовица". Там имахме възможност да видим труповете на измрелите от тази стихия животни. Овчари ни казаха, че 500 глави добитък са загинали от тази депресия. Злокобното знамение задействува незабавно.*

**Виж „Изгревът", том I, стр. 359-371.*

107. УДАРИТЕ СРЕЩУ БРАТСТВОТО НА ИЗГРЕВА

Животът на Изгрева, след тъй преживяното през тази година, зимната буря през лятото на Рила 1949 г., тръгна по своя път отново, но започна да се чувствува едно все по-голямо и по-голямо затягане. Салонът ни, където Учителят проведе своята дейност и където сега в същия дух провеждахме, не беше нищо повече от един молитвен дом. Място, където човек има желание, да влезне в досег с по-висшето, с едно благоговение, смирение и почитание. Следователно място за обикновени, делнични изяви там нямаше. Такива едни прояви, накърняват, потъпкват, тези висши чувства и са несъвместими с тази възвишена отмосфера, която цари там. И си спомням. След 9 септември 1944 г., когато Учителя току-що беше се прибрал на Изгрева от Мърчаево, Отечествено-фронтовската организация, с **Антов** като председател на квартала, разпореждат една вечер в нашият салон да се прожектира **филм** със сцени от войната. Бях до вратата на салона и разбрах как привърженициите на Антов, отидоха да поканят Учителя. Учителят обаче отказа да дойде. Пак по това време, пък и всякога преди това в салона си устройвахме забави с подходяща за една по-благородна изява програма, песни, рецитали, концерти. Един от обитателите на Изгрева, младеж, който нямаше нищо общо с идеите, но покрай своята майка, която беше наша съмишленичка се вреше из братските среди. С един номер на сцената, той искаше да се погаври и осмее говора и начина на обхода на брат **Петко Епитропов**. Този наш брат много мил и предан на делото, беше висок, строен с голяма и добре оформена глава, с меки черти и брада на лицето. Беше чиновник в застрахователно дружество и като такъв, имаше възможност да обикаля провинцията. Той беше една реална и много полезна връзка, необходима за делото на Учителя всред обществата ни в провинцията. Говореше много сладкодумно, с някакъв напевен отенък, говореше увлекателно и със своята осведоменост приковаваше своите слушатели. Беше много приятно да го слуша човек. Навсякъде из братствата в провинцията го познаваха и уважаваха. Спомням си преди да дойда в София, той дойде в Габрово и гостува у нас. Цяла вечер до късно така сладкодумно и увлекателно говореше, че аз като го слушах останах в захлас. Този брат беше стълба на старейшините братя и знаех, че по уреждане на материалните ни въпроси, особено по време на съборните ни дни, той със своят организаторски талант, умело оправяше всичко. Разбрах също, че Учителя с него се е държал с особено разположение и внимание. Учителят беше разбрал, че ще има такава изява, бурно реагира и ние виждайки намерението на този младеж, отменихме това негово желание. Казваше се **Тодор** и бе голям комунист.

В коя черкова, джамия или кой да е салон на верските общности се правят **разни съобщения** от съвсем светски характер? В този именно молитвен дом, нашият салон, Антов след изпълнението на установената програма, четене на беседи, молитви, песни дадени от Учителя, става и започва да прави всевъзможни съобщения, наредби на Отечествено-фронтовската власт, засягащи делничното. Това беше в пълен дисонанс със създадената вече атмосфера. Задачата му явно беше да се потъпче, да се измете това благородно чувство, да се насади и втълпи идеята, че салонът ни не е нищо друго освен партиен клуб. На тази негова проява ние бурно реагирахме, главно аз, като посочвахме, че вън на стената има окачена голяма табла, на която целта е там да се поставят всякакви обяви и съобщения на ОФ власт. Като допълвахме, че всички, които идват тука са грамотни хора и няма да им бъде трудно да разчетат закаченото там.

Но това остана глас в пустинята. Аз направих тези табла, за да се залепват обявите на властта.

Следващата му стъпка в подкрепа на тази негова и партийна цел, ликвидиране на нашето общество, беше да поиска от Братския съвет, да се отпусне от братската каса, сумата от 400 000 /Четиристотин хиляди/ лева за направа на **партиен клуб**. Клубът щял да се построи под Изгрева на мястото, където там имаше тухларна фабрика на Виларов. В Братския съвет Антов казва, че ако тази сума не се отпусне, то ОФ организация, ще вземе нашия салон за клуб. Останалите братя от съвета бурно реагират, но се поуплашват от заканата и гласуват сумата от 200 000 лева. За тази сума се получава разписка, уж нещо като заем. Разписката я имаше, но парите обратно никога не се върнаха и клуб не се направи. Парите изчезнаха по направление. Нашият салон и всички наши имоти, както вече отбелязах, бяха вече конфискувани от властта, по закона за едрата градска собственост и ние бяхме само като наематели. Това разбира се извънредно много улесняваше задачата да се вземе салона ни за клуб.

Следващият удар дойде не след много време. Антов нарежда, пак разбира се като човек на властта, **Просветният съвет да се разтури**. Това дойде като чудовищен трясък върху главите ни. Младите братя и сестри, които очакваха, че ще могат да провеждат един културен, пълен със смисъл и съдържание живот на Изгрева, с беседи, реферати, издаване на списание и книги, бяха попарени като с тежка смъртоносна слана. Пръснаха се унили и разтроени. Така беше приключена прекрасната инициатива на Томалевски и младите братя и сестри.

Не закъсня и поредният удар. Отбелязах вече, че властта бе наредила да се спре отпечатването на беседите в малката печатничка, която имахме. Сега пък се нарежда, да се **конфискува и изземе печатарската ни машина.** Ново учение, нова мъка. Малко след това със свити сърца и сълзи на очи гледахме как машината ни се демонтира за да се изпрати в града. Каква сериозна работа можеше да свърши тя. Един стар модел малка печатарска машина, която все пак задоволяваше нашите извънредно скромни нужди. Но....

Отпечатването на петдесет томчета лекции и беседи, при крайно ограничените условия, при които се намираха братята Борис, Жечо и Неделчо, нагърбили се с тази важна и отговорна задача, беше съпроводено с изключителни трудности. Липсата на хартия и другите за печат материали се търсеха на свободния пазар и се изкупуваха при най-различни условия и цени, за които не всякога е можела да се издават редовни документи.

По това време в братските среди идва някой си Коста Стефанов по професия счетоводител. Един среден на ръст, възпълничък, с владишка осанка човек. Той имаше мек подкупващ глас, когато говореше или както сполучливо някои го определи, като зехтинен тембър. Но всъщност? Този човек преди това е бил в теософското общество и дочух, че там е изиграл една много незавидна роля в ликвидирването на това общество. Как попада в нашето Общество? Това не се разбра, но моето впечатление е, че той е бил изпратен от Партията, за да съдействува за ликвидирането и на нашето общество, защото още при идването си, влиза в много тесен контакт с Антов и Иванов. Още повече, че по предложение на Антов и Иванов в Братския съвет него го избират за счетоводител на Братството и като такъв влиза и във Финансовия съвет, като измества Жечо Панайотов, а оттам и в Братския съвет. Как останалите членове са се съгласили с тази промяна? Чудно е! Не са ли разбирали зад тази промяна пъкленият план, който се крои? Да се измести старият и предан, крайно

бестен като касиер и счетоводител Жечо с някакъв нов човек е голяма грешка, фатална. Явно е, че малката пречка, която все пак Жечо е оказвал на останалите двама във Финансовият съвет с това се премахва. Това ще трябва да се приеме като един голям успех на Антов.

По това време някъде Манол Иванов умира и във Финансовия съвет остават двамата. Защо Братският съвет не е избрал нов човек на мястото на Иванов? Предполагам, че Антов в свой интерес не е повдигнал този въпрос и останалите членове от Съвета не са проявили внимание към този пропуск. С това Антов има още един успех. Във Финансовия съвет остават двамата. Коста Стефанов и Антов вече крайно добри приятели и оттам господари да разпореждат с Братството.

108. РЕВИЗИЯТА НА ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО

В стремежа си да поемат цялото управление на Братството за да го ликвидират съгласно директивата на Партията и за да се придаде една по законна форма на тази задача, тези двамата замислят и решават да предизвикат една ревизия на братските финансии, а оттам и един съдебен процес, насочен предимно срещу Борис Николов и Жечо Панайотов. Тъй като опитният счетоводител Стефанов напълно е разбирал, че ще има възможност да се скалъпи един такъв процес. С един такъв процес те ще целят да покажат пред обществото, че в Братството стават много нередни неща и злоупотреби. За да спечелят обаче и моралната подкрепа на приятелите от Братството в тази си пъклена работа, тези двамата устройват едно голямо събрание в трапезарията на Изгрева. В това събрание Антов и Стефанов ще искат да заклеймят и опетнят двамата братя Борис Николов и Жечо Панайотов, сметнати като единствени виновници за тези нередности и злоупотреби. Като така щели да искат отстраняването им от Братския съвет и всяка братска дейност. На тъй подготвеното събрание, когато всичко е готово и Антов се канеше да започне подготвената си реч, ставам аз и с едно пламенно и добре обосновано слово, изнасям цялата пъклена дейност на Антов, като не пропуснах да изнеса брутално му държание, което си беше позволил, жестоко да бие сестри, между които и една възрастна, която се ползуваше с голямо уважение всред нас. Беше бил и един брат Христо - бояджията, който не след много починал. Накрая предложих на всички братя и сестри в това събрание, да гласуват за отстраняването на Антов от Братския съвет и всяка братска работа. За това мое предложение гласуваха всички в събранието. Тази резолюция беше изпратена във всички провинциални братства и те потвърдиха това решение на събранието. Така този демоничен план се провали. Двамата не можаха нищо да кажат и събранието свърши, приятелите се разотидоха с едно облекчение и приятна възбуда.* Това събрание беше на 9 Юни 1957 г.

По този случай Антов се озлоби страшно много срещу мене и не след много бях изпратен в концлагер на Дунавския остров Персин, край село Белене, където ме държаха две години, след това един месец в Дирекция на милицията при Лъвов мост, където ме викаха постоянно на разпит и още два месеца в Централния затвор.

Събитията около това събрание съвсем не спря подтика на двамата за ревизия в Братството, което явно имаше за задача, напълно да се ликвидира нашето Общество и в което нещо за голямо съжаление се успя.

Дойдоха двама инспектори и започнаха дни и седмици наред

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 214-217.*

разпити на Борис и Жечо. Преглеждане на сметките. Направиха опис на всичко движимо и недвижимо и всички необходими изисквания при такива случаи. В недвижимите имоти влизаха салоните и всички постройки на Изгрева, а в движимите освен всичко, което имаше в постройките, се включваше и всички вещи на Учителя, които е имал - дрехи, книги, домашни пособия и пр.

Възможност за много голям удар върху Братството, двамата инспектори намериха с парите, които нашето общество е имало и разполагало. Тези пари са били доброволни, свободни вноски, членски вноски на приятелите от Обществото, които в счетоводните ни книги са се водили имено като членски вноски. Според закона членските вноски не се облагат с данък. Но по този въпрос даваш възможност на двамата инспектори да имат гилотината в ръцете си, те застават на друго становище и за да създадат по-голяма убедителност и законност на удара, извикват експерт от Финансовото министерство. Той разбира се добре програмиран за задачата си, след като преглежда този дял от Братската дейност заявява, че: „Тъй като Братството не е юридическа личност, то не може да има правото да събира членски вноски. За това постъпилите по този начин пари трябва да се приемат и минат като дарение. И понеже всяко дарение, според закона се облага с данък, то и тези постъпили в братската каса пари трябва да се обложат с данък. Така поставен въпроса, финансовият инспектор изчислява и облага братството за постъпилите суми с грамадния данък от 500 000 /петстотин хиляди/ лева. С които пари по тогавашен курс е можел да се закупи пет тристайни апартамента. Братството по това време, беше изцедено до крайни предели в парично отношение и съвсем не е имало възможност да издължи или да вземе отнякъде такава голяма сума. Ето защо те пристъпват към пълна конфискация на цялото движимо и недвижимо братско имущество.

Отбелязах вече, че още преди това, по закона на едрата градска собственост, имотите на Братството бяха иззети. Но тук-там имаше някои участъци или част от сградите, записани на братя и сестри, които не са имали никакви имоти и тези именно части записани на тяхно име, все още седяха като тяхно владение. Сега с това разпореждане за пълна конфискация, се помитаха и тези малки остатъци на братско владение. Конфискуваха се всички книги от братските складове на Изгрева, натовариха ги на камиони и се изпратиха за претопяване в книжната фабрика в гара Искър. Конфискувани бяха и златните монети, които имахме.

109. ИЗКУПУВАНЕ ВЕЩИТЕ НА ИЗГРЕВА*

Приятелите ужасени от това, че и най-скъпите за нас вещи, вещите на Учителя, ще се продават на площада на търг, решават да съберат помежду си пари и да откупят поне тях. За тези вещи според оценката е трябвало да се дадат около 30 000 /тридесет хиляди/ лева. По това време бях вече изпратен в лагера и не можех да взема участие в цялата тъй тежко стоварила се грижа върху нас. Тези пари успяват да се съберат, като е имало и трогателни случаи на всеотдайност. В тази акция по събирането на парите сестра **Елена Андреева**, стенографката е взела най-дейно участие и тя описва един от случаите на тази всеотдайност. Идва при нея възрастна сестра и й казва: „Еленке, току-що получих пенсията си, ето вземи парите за изкупване на вещите". Но властта

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 221; том IX, стр. 271-275.*

разпити на Борис и Жечо. Преглеждане на сметките. Направиха опис на всичко движимо и недвижимо и всички необходими изисквания при такива случаи. В недвижимите имоти влизаха салоните и всички постройки на Изгрева, а в движимите освен всичко, което имаше в постройките, се включваше и всички вещи на Учителя, които е имал - дрехи, книги, домашни пособия и пр.

Възможност за много голям удар върху Братството, двамата инспектори намериха с парите, които нашето общество е имало и разполагало. Тези пари са били доброволни, свободни вноски, членски вноски на приятелите от Обществото, които в счетоводните ни книги са се водили имено като членски вноски. Според закона членските вноски не се облагат с данък. Но по този въпрос даващ възможност на двамата инспектори да имат гилотината в ръцете си, те застават на друго становище и за да създадат по-голяма убедителност и законност на удара, извикват експерт от Финансовото министерство. Той разбира се добре програмиран за задачата си, след като преглежда този дял от Братската дейност заявява, че: „Тъй като Братството не е юридическа личност, то не може да има правото да събира членски вноски. За това постъпилите по този начин пари трябва да се приемат и минат като дарение. И понеже всяко дарение, според закона се облага с данък, то и тези постъпили в братската каса пари трябва да се обложат с данък. Така поставен въпроса, финансовият инспектор изчислява и облага братството за постъпилите суми с грамадния данък от 500 000 /петстотин хиляди/ лева. С които пари по тогавашен курс е можел да се закупи пет тристайни апартамента. Братството по това време, беше изцедено до крайни предели в парично отношение и съвсем не е имало възможност да издължи или да вземе отнякъде такава голяма сума. Ето защо те пристъпват към пълна конфискация на цялото движимо и недвижимо братско имущество.

Отбелязах вече, че още преди това, по закона на едрата градска собственост, имотите на Братството бяха иззети. Но тук-там имаше някои участъци или част от сградите, записани на братя и сестри, които не са имали никакви имоти и тези именно части записани на тяхно име, все още седяха като тяхно владение. Сега с това разпореждане за пълна конфискация, се помитаха и тези малки остатъци на братско владение. Конфискуваха се всички книги от братските складове на Изгрева, натовариха ги на камиони и се изпратиха за претопяване в книжната фабрика в гара Искър. Конфискувани бяха и златните монети, които имахме.

109. ИЗКУПУВАНЕ ВЕЩИТЕ НА ИЗГРЕВА*

Приятелите ужасени от това, че и най-скъпите за нас вещи, вещите на Учителя, ще се продават на площада на търг, решават да съберат помежду си пари и да откупят поне тях. За тези вещи според оценката е трябвало да се дадат около 30 000 /тридесет хиляди/ лева. По това време бях вече изпратен в лагера и не можех да взема участие в цялата тъй тежко стоварила се грижа върху нас. Тези пари успяват да се съберат, като е имало и трогателни случаи на всеотдайност. В тази акция по събирането на парите сестра **Елена Андреева**, стенографката е взела най-дейно участие и тя описва един от случаите на тази всеотдайност. Идва при нея възрастна сестра и й казва: „Еленке, току-що получих пенсията си, ето вземи парите за изкупване на вещите". Но властта

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 221; том IX, стр. 271-275.*

научава, че приятелите искат да откупят само вещите на Учителя. За да си гарантира обаче пълното и леко изкупване и на цялото движимо имущество, в което влизаше в много отношения стари и дълго употребявани вещи, и да получи за тях възможно най-добрата им стойност, то властта нарежда, че само вещите на Учителя не може да се изкупват. Или всичко, или нищо. Това решение да се изкупят само вещите на Учителя е било вътрешна работа на приятелите, без да му се дава гласност. Но... Вече изтъкнах, че още преди 9 септември, както във всички общества, така и в нашето, по нареждане отгоре, бяха проникнали комунисти, които сега, когато Партията им дойде на власт те бяха облагодетелствувани по всички направления с права, но и със задължението за всичко да донасят, един вид очи и уши на властта. Около себе си те успяха да привлекат и други, които бяха в нашето общество и те попаднаха под тяхното влияние, било за да угодничат и с това да имат разположението на току-що дошлата власт, било от материален интерес и те донасяха всичко на Антов и оттам на властта. Тази тяхна дейност се насърчаваше и поощряваше. На гърба си имах случая да изпитам сурово тяхната дейност, защото ме изпратиха в концлагер за две години.

През 1951 г. имах място над село Симеоново, Софийско и бях почнал да си строя там вила. Един ден съм на мястото и идват при мене трима или четирима, които знаех, че са много предани братя и сестри от нашето общество. Беше хубав топъл летен ден. Седнали сме вън на полянката и гледахме незавършената още постройка. Тогава споделих радостта си с тях, че тук ще имаме един братски кът, където ще можем свободно да си говорим, пеем, свирим и да изживяваме нещичко от онова великото, което сме имали през времето на Учителя. Това нещо не бях споделил с никой друг. Не мина много време и при една среща с Антов, той иронично ни подхвърли: „Искал си да правиш на вилата си братски кът!" И всички други думи, които бях казал само пред тази групичка. Това ме порази. Още повече, че както вече казах, всички тези, които тогава бяха дошли при мене, смятах за здрави и предани на делото наши хора. Не мина много време и вилата ми беше взета, конфискувана. Настаниха се онези чиновници, които управляват парк Витоша. И това вътрешно решение на братята и сестрите, за изкупване само вещите на Учителя, беше донесено от такива доносници.

Започнало се ново събиране на средства, защото всички вещи бяха оценени за около 90 000 /деветстотин хиляди/ лева по курс след първата обмяна. Сумата успява да се събере и вещите се изкупуват, като се разпределят за съхранение, между приятелите.

110. УСТАВЪТ НА ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО

Една от много важните задачи на формираният вече Братски съвет, макар и при тъй настъпващите за нас тежки условия, беше да може някак да бъде узаконено нашето общество. Получаване правото му да се таксува като юридическа личност, с всички права и задължения, каквито всяко узаконено общество има.

По това време, пред братята в Братския съвет, се явява един комунист - **д-р Стефан Кадиев**, отдавна влезнал в братските среди, добре познат на всички членове на съвета уж като предан съидейник и им заявява, че като близък приятел, на тогавашният председател на Комитета на верите, някой си Тагаров, ще може да уреди среща с Братският съвет с него, за да се уреди въпроса за нашето узаконение. Срещата се урежда и председателят на Комитета на верите приема любезно и прелюбезно

членовете на Братския съвет. С това явно е искал да предразположи нашите приятели към пълно доверие, откровеност и най-вече да събуди и утвърди симпатиите на нашето общество към властта. Едно приспивно отношение към нас, за да може бавно, но сигурно, по-безболезнено и без сътресения да мине Гилотината, да бъдем ликвидирани.

„Да-а, другари - любезно и прелюбезно, заявява Тагаров - всичко ще се нареди, но разбира се вие трябва да приготвите проекто-устав на вашето общество и да ми се донесе за да го прегледам". Разбира се приятелите, смятайки това за голям успех и виждайки целта едва ли не постигната, си отиват доволни и предоволни. Е какво е да се направи един проекто-устав. Какъвто и да бъде, в краен случай, с някои поправки и допълнения, все ще се приеме и ние ще бъдем узаконено общество. Вятър, през пролетта често духа един такъв омайващ ветрец наричат го Фион.

Братският съвет, вече разположен и ободрен в следващото си заседание, натоварва члена от съвета брат **Симеон Симеонов**, който както вече отбелязах работеше в Съдебната палата и следователно, близък до Юридическите среди там.Той да изработи проекто-устав за нашето общество и го донесе в Съвета за разглеждане. Симеон, всякога изпълнителен и с умение човек, успява да приготви един добре посрещнат от останалите членове на Съвета проекто-устав. За съжаление не можах да намеря оригинала на този проект. Но както ми се каза, в него се отбелязва, че Братството ще се управлява от Висш братски съвет, който ще бъде съставен от всички ръководители на братските кръжоци в провинцията и в София. Този съвет ще има един вид законодателна и контролна функция. И ще има обикновен Братски съвет, със седалище в София, който ще има службата на изпълнителна власт.

Проекто-устава изработен от брат Симеон е бил приет от Братския съвет много добре, без каквито и да било възражения и поправки. Единствената точка по която е станало разискване е бил въпроса: Членовете на обикновения Братски съвет да се избират за определен срок време, след който да се подменят с други, дошли чрез избор или те да бъдат пожизнени т.е. избраните веднъж като членове на съвета, да останат такива за през целият си живот. По този въпрос, само Борис Николов се е изказал, членовете на съвета да бъдат периодически сменяни, и на тяхно място поставени нови, дошли чрез избор от Висшия братски съвет. Всички останали са искали членовете на съвета да бъдат пожизнени. Приема се разбира се становището на болшинството да бъдат пожизнени. Така пригладеният и удобрен проекто-устав се занася при Тагаров, да го пригледа. След няколко дена той извиква членовете на Братския съвет и тържествено им съобщава, че устава е приемлив, добър, но остава само да бъде подписан от съответния министър - ЗА ДА ПОЛУЧИ ЗАКОННА СИЛА И ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО ДА БЪДЕ ВЕЧЕ ЮРИДИЧЕСКА ЛИЧНОСТ. Доволни и предоволни, приятелите от съвета, любезно се разделят и още по-любезно са изпратени от председателя на Комитета на верите - Тагаров.

Започва безконечно разтакане на приятелите до този Комитет. Днес да се подпише устава от Министъра, утре. Минават дни, седмици, години и до днес, този устав остава неподписан, едно парче ненужна книга, навярно хвърлена в коша. Дават се разбира се отначало, какви ли не причини, а впоследствие и без обяснения. Остана спомена за неподписания устав.

111. РАЗРУШАВАНЕТО НА ИЗГРЕВА

Отбелязахме вече, че братските имоти са вече напълно и изцяло конфискувани и са станали собственост на държавата. Известно е, че всяко общество, организация или каквото и да било човешко сдружение, останало без една материална база е обречено на загиване и ние останали юридически без такава база бяхме обречени на пълна ликвидация. Оставаше да дойде и фактическото изземване, което нещо и не закъсня, за да бъдем хвърлени в трапа и погребани. Но Комитета на верите, намери за нужно да приложи една хитрина, за да бъде лицето на властта чисто пред световната общественост, по отношение изземването на братските имоти и нашето ликвидиране. Ето защо, Комитета на верите, изисква от Братския съвет, да му предостави трима хора, които да държат връзка между него и съвета. Братският съвет избира и делегира трима наши братя за такава връзка. Но Комитета на верите е сметнал навярно, че идва много натруфено и че с това се отдава много голямо внимание на Братството с едно такова представителство от трима души, затова Комитета елиминира двамата и оставя само един да бъде като връзка. Чрез този наш единствен преставител, Комитета на верите изпраща едно искане, с което предлага на Братския съвет - Имотите на Изгрева, места и постройки там да се подарят за направа на легации. Интересно е, че след като вече имотите на Изгрева са както вече отбелязахме, конфискувани от държавата и са вече държавна собственост, естествено е тя свободно да разполага с тях. Тогава, защо е трябвало да иска съгласието на нашето Общество, тези имоти да се подаряват от нас за легации? Явно е, че е имало един страх, пред световното обществено мнение и най-вече пред Историята, че може би някой някога ще поиска обяснение: „Как така Изгрева център на едно такова велико движение в историята на България основано от българина Петър Дънов самородно не заимствувало нищо от другаде е заличен, пометен и на негово място стърчи легация. Да вярно е ще отговарят те: „Изгревът е пометен и на негово място е построена легация, защото Общество Бяло Братство, чрез своя Братски съвет, доброволно го е подарило за тази цел".

Тази формула, този приьом на тази власт, много преди това успешно е била изпитана и с успех приложена, по отношение жилището на Учителя на улица „Опълченска" N 66, където е живял преди да се засели Той на Изгрева. Това жилище бе собственост на семейство **Гумнерови**. Понеже те не са имали наследници, още приживе, подаряват своя имот на Братството, като имота се записва на една наша сестра - **Василка Иванова**, която дълго време е живяла в една от стаичките на сутерена.

Вече споменах, че под общ покрив там, постройки-близнаци две напълно симетрични сгради, в едната е живял Георги Димитров, а в другата - семейство Гумнерови, като в една от стаичките е бил Учителя.

Антов, по предложение и угода на Партията, без да уведоми Братския съвет, подарява къщата на Гумнерови, за нуждите на музея Георги Димитров. Човекът просто с широка ръка, подарява този имот от името на Братския съвет. Съветът не е намерил тогава за нужно да реагира и направи някакви възражения, пък и да беше ги направил кой ще го слуша? И за да не се създават излишни неприятности, остави този въпрос така да мине.

Тук обаче, размера на Изгревските имоти и неговото грамадно значение за делото на Учителя и историята на България, не са дали смелост и възможност, Антов и този път да направи такъв жест. Ето защо е било отправено и това официално искане.

В Братския съвет по това искане на партията, Антов с цялата си стихия и ярост е настоявал да се направи това дарение. Щом Партията иска значи трябва. Но останалите членове на съвета твърдо устояли и дават следният достоен отговор на това искане:

„Изгревът е вече заето място от историята. Там години наред е било център, в който Учителят Петър Дънов е провел своето велико дело като основа и създаде духовното общество „Бяло Братство". Това място продължава и сега да бъде център на това общество. Там се намира и салона, в който Учителят в продължение на почти 20 години проведе своето дело в беседи, лекции, музикални творби, много полезни назидателни разговори, както и гимнастически упражнения, на първо място Паневритмията. Следователно Изгревът не може да се подарява за да се използува за други цели. Историята не може да се заличава".

Така приготвената декларация се подписва от сто души, само Софийските братя и сестри и се изпраща до Комитета на верите. Но тази декларация разбира се не даде никакъв резултат и не попречи да се помете и заличи Изгрева. Тя остава като парче непотребна хартия, захвърлена в кошчето. Изгревът е заличен и пометен. Салонът се затвори и всяка дейност в него и въобще на Изгрева се преустанови. Влизането в него беше забранено. Тежки катинари увиснаха на входните врати. Пазачи зорко го охраняваха. Стенографките, които живееха там и Ганка, една усърдна и работлива наша сестра, която беше поела цялата работа по малкото ни стопанство, след като Бай Ради се беше поминал, бяха изпъдени.

Виждайки това деяние на властта, спомних си от историята за случая с Ян Хус, един ярък представител от епохата на възраждането.

В 1415 г. Хус, който по това време е бил професор по богословие и декан по свободните изкуства, а после и ректор в Пражкия университет е бил поканен от папата и кардиналите, които са 70 архиереи съставляващи Папският съвет, да присъствува на черковният събор в град Констанца. Ян Хус е разбирал уловката, която му се поставя, тъй като е знаел много добре, че със своите разбирания и изказвания, пред студентите и обществото не е бил угоден на папската власт. Но не е намерил в себе си сили и смелост, да откаже на такова високо внимание и решава да отиде. Все пак, в желанието си за сигурност, за да се предпази от неприятни изненади и посегателство върху него, той успява да вземе от немския крал - Грамота за защита от посегателство, смятайки, че това ще го предпази он неприятни изненади. Но още с отиването си в Констанца той е арестуван и предаден на Инквизиторския съд. Показвайки своята грамота, дадена му от немския крал, инквизиторите му казали: „Да, вярно е, че ти имаш грамота, за защита против посегателство, но тази грамота те закриля и те защитава само срещу произволи от неотговорни фактори. Тук, обаче няма произвол, а напълно законно решение на върховно утвърдената власт. Тази власт те осъжда да ти предадем душата на дявола, а тялото ти на правосъдието, което те осъжда на смърт чрез изгаряне. Това нещо се повтори и на Изгрева.

Нашето общество, без център и място за провеждане на своя колективен живот беше мъртво. Поставената цел беше постигната. Злокобното знамение, дошло през летуването ни на Рила в 1949 г. се изпълни.

Това беше чудовищен удар върху всички искрени привърженици на делото, които жестоко страдаха. Симеон Симеонов и Никола Антов, които за да се покаже пред приятелите, че и той държи за делото, но по-скоро в устрема си да държи братята и сестрите под свое влияние и

директива, поискват след това разрешение от властта в една от стаичките на тяхните домове, да се провеждат братски събрания, където да се прочита по някоя беседа. Но това беше от страна на Симеонов, ненужна инжекция в мъртвото вече тяло, а от страна на Антов, театрален жест. Не мина и много време и това беше ликвидирано, и забранено.

112. УРАГАНЪТ НА РАЗРУШЕНИЕТО ПОМИТА НАВСЯКЪДЕ

Освен Изгрева, скъпи за нас свързани с великото дело на Учителя, бяха и имотите, които имахме в **Търново**. Вилата, мястото около нея, от около десетина декара, засадено една част с лозе, а другата по-голямата с овощни дървета и друго едно място на около 150-200 метра, по пътя за град Севлиево, също от около десет декара. Вилата и тези две места бяха много подходящи за събориите, които Учителя устройваше там. Най-напред Търново се намира в центъра на България, лесно достъпен за всички краища на страната. Благоприятният климат. Селяните на всички околни села се славеха, като много добри градинари, производители на зарзават и плодове, което нещо за нас, като вегетарианци беше най-важната ни храна. Тези места и вилата, тогава бяха отдалечени от града и цареше една приятна тишина и уединеност, напълно подходящи за нашите срещи.

След събора обаче в 1925 г. духовенството в лицето на своите владици и попове, в устрема си да спъват делото на Учителя, пускат между гражданите в града за подпис една декларация, в която се казва, че те не желаят, Учителят Петър Дънов да провежда своите събори в града им. Който не подпише тази декларация ще бъде отлъчен от черковата. Разбира се, онези от гражданите, които не са имали отношение към Учителя и неговото дело, за да не си създадат неприятности са подписали. С това дейността на Братството там се преустанови. Един наш брат Стамат остана, за да се грижи и стопанисва това наше имущество. Но след 9 септември 1944 г. съвета на града започва да строи жилищни блокове на местата, а по-късно, когато този брат умира в 1964 г. вилата е съборена и на мястото й също се застроява жилищен блок. Срещу тъй изтетите имоти, Братството също не получава нищо. Така и тази наша светиня беше пометена и обезличена.

В човешката природа има вкоренено, много интересно социално чувство. Хората, с които си преживял в даден период, общували си с тях, наедно сте прекарали радости и скърби, изобщо хора, с които си имал общ живот, всякога се създава нуждата и необходимостта, от един контакт с тях. Да ги видиш, да се срещнете, да си поговорите, да се изживее нещичко от живота наедно с тях. Тази нужда, беше също ярко изразена и у нас нашите приятели. Създадената традиция сутрин да бъдем наедно и да изпълним утринните гимнастически упражнения, Паневритмията и да си изпеем по някоя песен, беше здраво вкоренена. И сега, когато Изгрева го нямаше, това се изживя много тежко. Приятелите намериха в близката гора, подходяща за целта полянка и там започнаха да се събират, да се видят, да изпълнят утринните упражнения, да си попеят. Но и там ограниченията започнаха бавно но сигурно и тази малка проява отиваше към ликвидиране.

Другото място, където все пак можеше да се видим и проявим нещичко от Братския колективен живот, това беше бивака ни на Витоша - „Железните врата" или както Учителят го беше нарекъл „Ел Шадай". Там обикновенно през неделните дни, отиваха приятелите, още от ранните утринни часове и прекарваха деня в обща братска изява. Утринните упражнения, Паневритмията. Огънят още от ранната сутрин е накладен

и чайниците с гореща вода са готови за закуска. След упражненията, шумното оживление, което съпровожда такова важно събитие като утринно ядене е налице. След нея и притихналата вече атмосфера се прочита и беседа от Учителя. Картофената супа за общия обяд, чевръсти и грижливи ръце са вече приготвили. Приятни и полезни разговори, запълват обедните и следобедни часове, до идването на времето за слизане по стръмните пътеки към града. Приятелите там за лошо време, при дъжд от подръчни материали бяха направили скромно помещение, което беше от голяма полза при такива случаи. Но и там дойдоха ограниченията. Да не се играят упражненията, да не се чете беседа, огън да не се кладе и пр. Дойдоха и хора от паркове и градини при Столичния градски народен съвет и разрушиха скромната постройчица, като за успокоение на приятелите казали, че тя е много неугледна и на нейно място щяло да се направи нещо хубаво, подходящо и удобно за приютяване при лошо време. Но разбира се това беше казано само за успокоение, за по-безболезнено минаване на ножа. Нищо не се направи и досега. Много месеци, след този удар върху нас, един ден срещам един от най-големите началници на Парк-строй, който ме познаваше, защото преди това бях около пет години техен работник и го запитах за случая с постройчицата ни на Витоша при „Железните врати". Неговият отговор беше: „Да вярно е, че мислехме да направим нещо там и щяхме да го направим, но от Държавна сигурност ни забраниха". И така и тук се направи всичко възможно и малката искрица, която все още тлееше, далеч от града там горе на Витоша, на нашият общ Братски живот да бъде стъпкана.*

Животът ни на Рила, през летните месеци след напрегнатата 1949 г. продължи още някоя и друга година, но и там дойдоха ограниченията, докато най-после се забрани напълно нашето летуване там.

Много енергичната и с инициатива наша сестра Елена Андреева организира на една много хубава полянка, оградена с борова гора, малко над хижа Вада, бивак за летуване през лятото за по-възрастни братя и сестри и такива, които не можеха да изкачват стръмнините на Рила, до към второто езеро. Добре просъществува и тази инициатива няколко години, но и тук тежкият подкован ботуш, си каза думата и това беше забранено.

Така, бавно, но сигурно се направи всичко възможно от властта след 9 септември 1944 г. да се смаже и заличи, един велик и светъл период от историята на България и света, както някога това беше направено с Богомилството, преди около хиляда години.

113. ЗАЩО СЕ ИЗДАДОХА ТЕЖКИТЕ ПРИСЪДИ НА ПРОЦЕСА?

Бях вече в концлагер, когато научих за сурово проведения процес срещу Бориса и Жеча и тежките присъди, които им бяха дадени. За Бориса - дванадесет и за Жеча - девет години затвор. Защо ги осъдиха?

Преди още да отиде в село Мърчаево Учителят извика Бориса и му предава една **метална касетка** за да я пази. Борис я прибира и най-старателно я съхранява, без да знае какво е нейното съдържание. След като Учителят се прибира на Изгрева, Борис на няколко пъти му напомня за касетката с намека да му я върне. Учителят всякога му е казвал да я пази още.**

**Виж „Изгревът", том IV, стр. 358-360.*
***Виж „Изгревът", том III, стр. 221-222.*

След заминаването на Учителя, Борис повиква членовете на Финансовия комитет, поставя пред тях касетката и им разправя за случая с нея. Манол Иванов, който пазел всички ключове, намира съответния ключ и отварят касетката. В нея се оказва, че се намират наредени банкноти на стойност 800 000 /осемстотин хиляди/ лева. Прави се протокол за тази сума и по нареждане на Съвета, тя остава при Бориса за съхранение. След около десетина дена, съгласно нареждането на Братския съвет, намерените в жилището на Учителя суми, да се раздадат за съхранение у надеждни братя за пазене, за което нещо вече казахме. От тях на Бориса се дават още 1 000 000 /един милион/ лева, така че при него се намирали за съхранение 1 800 000 /един милион и осемстотин хиляди/ лева. За откупуване по после на печатарската машина за 1 200 000 лева Братският съвет нарежда, Борис да ги даде от сумите, които е пазел. Той дава още 400 000 лева и за изплащане на други нужди и 200 000 лева дава за закупуване на хартия, необходима за отпечатването на петдесетте томчета беседи и лекции. При започването на скалъпеният процес, Антов заявява, че парите дадени за печатарската машина от 1 200 000 лева, бил дал той и Иванов, от парите, които били оставени за съхранение при тях от по 600 000 лева. Парите, които Борис е дал за машината, ги е дал пред свидетелите Паша Теодорова, Жечо Панайотов и Петър Камбуров, един наш брат от провинцията. Но понеже Борис не е взел писмен документ, за тези суми кога ги е дал, то свидетелските показания не се приемат и се хвърля обвинението, че Борис е злоупотребил с тази суми. И други някакви машинации на Антов се притурват, като обвинение срещу Бориса.

За златните монети също се създава голям шум, който в чудовищни размери прониква в обществото. Както вече казахме, златните монети са били оставени при Манол Иванов за пазене. Един ден отива той при Бориса, носи и му предава един пакет, в който са били златните монети и другите ценности, които Учителят е имал, часовници, златна брошка, като му казва, че понеже не се чувствува здравословно добре и че вероятността за края на живота му са налице. Затова намира, че е по добре те да се пазят от Бориса.* Тъй разказан ми, този случай у мене не може да не се промъкне мисълта, че и с тази постъпка се е целило, да се хвърли едно още по-голямо петно върху Бориса, за злоупотреба, тъй както вече казахме, че в обществото се носеше слух, за някакви тенекета, пълни със златни монети на Братството. Кой е пуснал този слух? И с каква цел? - си мисля аз. Никой друг, освен онези, които търсеха с всички средства да обвиняват. Но, тук за голяма неудача на тези, които искаха да обвиняват се намира протокола с подписа и на Антов, в който протокол е отбелязано броя и вида на монетите, а също и на ценностите, които се съхраняват. Този протокол по една случайност не е бил унищожен и нямаше как, трябваше да се приеме от следствените власти. С това възможността за злоупотреба с тях отпадна. Но Борис беше обвинен, че не ги е декларирал, тъй като имаше наредба, по силата на която всички граждани, които имат златни монети са длъжни да ги декларират. И за неспазване на това нареждане, златните монети се конфискуват и изземват от държавата. Е нямаше как, намери се законно положение за тяхното изземване.

Но питам се аз, за този случай. Къде бяха големия счетоводител Коста Стефанов и Никола Антов, който беше облечен в такава висока длъжност от новата власт, за да не знаят за тази и без това популярна наредба, за да предложат от Братския съвет да се разгледа, обсъди и

**Виж „Изгревът", том III, стр. 233-234.*

потърсят някакви възможности за закрила на тези монети и още повече ценностите, които Учителят е носил? Тъй като те като върховни членове на Финансовият съвет е било преди всичко тяхно задължение, да се погрижат за това нещо. Но са си мълчали.

114. ЕПОХАТА НА ИЗГРЕВА И ШКОЛАТА

Малко, след като излезнах от затвора, видях как започнаха да събарят постройките на Изгрева. С болка на сърце и сълзи на очи, гледахме всички ние братята и сестрите от това общество на Учителя Петър Дънов, една светиня. Заличават се следите на едно велико дело, на една велика епоха, минала в България за да се построи там легация на Съветския Съюз.

Да се напише една история за Изгрева и великата епоха на светлина и стремеж към по-съвършен живот, различните изяви в които премина той - Търново, Витоша, Рила, Седемте езера и Мусала, не е по силите на един човек, да го обхване изцяло с всичките му изяви и нюанси, с цялото му богатство и велика помисъл и съдържание - ЕПОХА. Това трябва да се направи от всички, които се преживяли, или най-малко поне от онези, които по-активно са участвували в живота ни около Учителя във всички негови фази.

Един ден, през летуването ни на Рила, за нуждите на бивака ни там се наложи да имаме плочи. Такива от много високо качество се намираха между петото - Бъбрека и шестото езеро - Сърцето. Всички от лагера заедно с Учителя отидохме за плочи. Навръщане по някакво чудо останахме с Учителя сами. Носейки по една плоча, седнахме да починем. Тогава докато дойдат другите казах на Учителя: „Добре е да се остави за бъдещите поколения и една по-осезаема следа, за обикновения живот и обстановка, при която протече твоето дело. Освен беседите, лекциите, музикалните творби, гимнастическите упражнения, Паневритмията, Пентограма и пр." Той ме погледна, нищо не ми каза, но в погледа Му разбрах: „Е, направи го!"

Направих това, което можах и колкото можах.

115. УЧИТЕЛЯТ

Учителят Петър Дънов е роден на 11 Юли 1864 г. в село Николаевка, Варненско. Баща му е известният възрожденски свещеник поп Константин. След като изкарва средното си образование във Варна и Свищов, отива в село Хотенца, Русенско, като народен учител през учебната 1887/1888 г.

През месец септември 1888 г. Той тръгва за Америка, Съединените Американски Щати, където прекарва шест години. Следва и завършва там медицина и богословие. През 1895 г. месец февруари, Той се завръща оттам. През следващата година Той написва и издава, своята първа книга: „Наука и възпитание". В тази книга може да се види основните идеи на учението, което той разработва по-късно в своите лекции и беседи. От 1895 до 1900 г. Той прекарва в единение, във вътрешна работа.

От 1900 г. той вече започва своята дейност. Тогава свиква и първият събор на Всемирното Бяло Братство във Варна. На този събор, Той повиква само трима души: Д-р Миркович от Сливен, Пеню Киров и Тодор Стоименов от Бургас.

На този събор, Учителят е казал, каква велика работа предстои на това общество, на което той туря основата. Тодор Стоименов зачуден от

думите му казал: „Учителю, Вие говорите, че това общество, на което Вие туряте основата му, предстои една велика работа. Аз не мога да разбера това. Ето доктора е стар, Пеню е средна възраст, а аз съм млад на 25 години. Как тогава ще турим начало на това велико общество?" Учителят му отговорил: „Сега сте трима, но в бъдеще ще станете хиляди!" Оттогава съборите стават всяка година във Варна, а после и в Бургас. От 1909 г. съборите започват да стават в град Търново до 1925 г. От 1926 г. съборите се преместват в София, а движението се превърна в международно.

От 1900 до 1911 г. Учителят е пропътувал всички градове и по-големи селища на България, като е държал сказки и е правел някои френологически изследвания. През тези пътувания е правел връзка с посъбудените души, като е създавал кръжоци и е поддържал кореспонденция с тях.

В продължение на петдесетгодишната си дейност, Учителят е държал повече от седем хиляди беседи и лекции, които правят около шестотин тома. Може да се каже, че той има най-голямото творчество в света. Освен това, музикални произведения повече от сто и петдесет, а също и гимнастически упражнения на първо място Паневритмията и Пентограма, а също и много разговори при разните случаи.

При написването на горното имах съдействието на някои братя и сестри.

116. ДЕНЯТ 19 АВГУСТ - НАЧАЛО НА БРАТСКИТЕ СЪБОРИ

Един от най-светлите, пълен със смисъл и съдържание ден на годината е денят 19 август. На този ден Слънцето е пред прага на **зодиакалното съзвездие Дева**. Това съзвездие мъдреците от дълбока древност са го почитали най-много. Великият посветен И-СААБЕЙ-БЕН-АДЕС, този който поднесе на човешкия род в древността науката за звездният мир Астрономията и Астрологията, от всичките дванадесет съзвездия на зодиакалният пояс, даде на това съзвездие най-красивият и привлекателен образ, образа на Девицата - Дева. За да отбележи великото съдържание и красота на това съзвездие Саабей взема образа на онова, най-великото, което живота създаде на нашата планета Девата, изразяваща чистотата, нежността, топлотата и грижата за всяка жива твар по лицето на Земята. В дадената от него карта на дванадесетте съзвездия от Зодиакалният пояс, той изрази това съзвездие като красива девойка с крила на рамената, държаща в ръцете си узрял житен клас. Красотата на девойката с меките топли черти на лицето си символизира чистотата, нежността и топлотата, които тя носи със себе си. Крилата върху раменете на девойката - това изразява, че тя може с този житен клас, който държи в ръцете си, да бъде навсякъде и на всички в помощ, за да задоволи тяхните нужди.

Звездите, слънцата и въобще всички небесни форми, които се намират в това съзвездие в никакъв случай и при най-голямото въображение, не могат да създадат някаква представа за каквато и да било човешка фигура. Струпаните там слънца видими с просто око на брой 95 начело с най-ярката от тях Спика - звезда от първа величина, със синкаво-бяла светлина, дават образа на някакъв разкривен многоъгълник. Но погледнато това съзвездие от друго гледище, по-задълбочено, ние наистина ще открием онова дълбоко прозрение, което е имал Саабей, за да му даде този разкрасен образ на Девицата с крила държаща в ръцете си узрял житен клас. Наистина, ако вземем под внимание, онова, което Астрономията ни дава ще се натъкнем на богатото съдържание, което

има в това съзвездие на слънца, освен тези, които можем да видим с просто око. Има такива интересни със своя променлив блясък, други пък двойни и най-после, там има една галактика, която издава светлина сто милиона пъти по-силна от светлината на нашето слънце. Един по-задълбочен поглед на всичко това, ще ни покаже смисъла на образа, който е дал Саабей за това съзвездие. Ако започнем от най-ниското стъпало да разгледаме света пред нас, ние не може да не забележим една велика закономерност, която цари в основата на всичко, което има пред нас. КРИСТАЛИТЕ - ако ние нарушим формата на един кристал, то той поставен в средата и условията, при които е създаден, ще възобнови строго определената си форма. Това ясно говори, че зад видимата форма на този кристал имаме нещо друго неосезаемо за нашите очи, което създава и поддържа формата му. Това нещо, без да определяме от какво естество е то, древните са го нарекли етерен двойник. Такъв двойник имат и растенията, и животните, и човека, а също и всяко небесно тяло. Този двойник определя физическият образ, а също качествата и способностите, които този образ носи.

Дванадесетте зодиакални съзвездия, тези могъщи групировки на слънца, казва Саабей, създадоха двойниците на дванадесетте планети в слънчевото семейство. Всяко едно зодиакално съзвездие създаде двойника на една планета от това семейство, като качествата, които има зодиакалното съзвездие ги предаде на двойника на планетата, а оттам и на самата планета, като определи нейният размер, скорост на движението и вида на орбитата, наклона на оста по отношение на тази орбита, отразителната й способност и всички други качества, които планетата има. От тези качества, ние можем да вадим заключение за влиянието, което тази планета носи за живота и човека на нашата Земя. **Съзвездието Дева** даде двойника на планетата Меркурий, казва Саабей. Тази Галактика в Дева със своите сто милиона пъти по-силна светлина от тази на слънцето, предаде на планетата Меркурий възможността му да даде на човека, най-великото, което може да се създаде в него, **орган на мисълта**. Мозъкът, който може да мисли, силата и качествата на човешката мисъл. Защото според дадената от Учителя стълбица на реалността, светлината е сгъстена мисъл, това може да се каже още, че първото проявление на мисълта е светлината. Там, където имаме светлина, имаме мисъл. Светлината е проявление на мисълта. И казва още Учителят: „Когато говорим за интелигентността на човека, ще знаете, че тя се определя от Меркурий".

Човешката мисъл е един инструмент, който е създал най-големите ценности на човешкият род - красивите идеи, които създават топлотата в отношенията между хората и правят живота прекрасен и желан, изкуствата със своето разнообразие, които внасят този чар в живота, науката носеща всички улеснения на този живот и с това даде най-голям тласък по пътя на човешката еволюция.

Но същият този ум, същият този прекрасен инструмент, често става проводник на тъмните сили в природата, на едно черно слънце закътано там нейде в това съзвездие и с това докарва най-големите злини и разрушения, които са сгъвали човека и пътя към прогреса на човешкото общество. Когато човешкият ум се ползува от възможностите, от въздействието на тази галактика, която дава сто милиона пъти по-силна светлина от тази на Слънцето, той твори и създава казаните ценности и с това улеснява своята и на обществото еволюция. Ето защо днес, деня 19 август, намирайки се пред входа на това велико и благодатно съзвездие Дева, нека всички приемем да даваме път само на светлината от тази

галактика. Създаденият от Дева чрез Меркурий мозък да дава път само на светлината.

Денят 19 август в древният Рим се е очаквал с най-голям трепет и се е празнувал много тържествено като празник на Любовта, първото проявление на която е мисълта. Ето защо Учителят не случайно е избрал този ден като начало на Братските събори, срещи на голям общ подем. Един от най-ярките страници на неговото дело.

Днес на 25 февруарий 1978 год
подарих на Д-р Вергилий
Кръстев от Софич мочта
работа по Историчта на
изгрева където Учителя
пешър Дънов изяви с вочта
най интензивна дейност
в Слово, Музика Пласти-
ка и Разговари. Това
написъх като живущ и
жив Свидетел и в тесен
Контакт със Самият
Учител.
Този труд бе написан в
продължение на сдем години
от 1970 до 1977 година
Подпис Николай Дойнов
УДеу
Псевдоним И-Саабен-Бен
Адес

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

ЗВЕЗДНИ ВЕЧЕРИ НА ИЗГРЕВА И И-СААБЕЙ-БЕН-ААДЕС

II ЧАСТ

1. ЗВЕЗДНИ ВЕЧЕРИ НА ИЗГРЕВА И АСТРОЛОГИЯТА

Освен интензивен живот, в който протичаха дните на Изгрева, не по-малко интензивен и богат по съдържание живот протичаше и през топлите, ясни нощи, звездни вечери тук. Такива вечери, обикновено като че ли освобождават човека от ежедневните груби материални грижи и той чувствува една лекота от свободата на този ярем.

Мисълта се извисява във по-висшите сфери на знанието, към по-духовните въпроси, към мистичното, далечното отвъдното. Небето над нас, през такива вечери е кристално чисто, защото пушеците, праха и изпаренията на големият град, не се чувствуваха тогава тук. През такива вечери Учителят излизаше, а ние събрани пред малката му стаичка в очакване, като гладни птички бързо го наобикаляхме в едно напрегнато очакване. Звездният мир, който цареше над нас, над главите ни, предразполагаше да се започнат, приятни и полезни интересни разговори за него. Тогава Учителят започваше: „Ако тръгнете из пространството, ще видите разнообразни духове, царства, страни. Най-напред ще ви се изпречи царството на ГНОМИТЕ. Това са духовете, които образуват твърдата материя и разполагат със снаряжения и лаборатории. Златото и всички скъпоценни камъни, всички скъпоценности, руди и богатства са тяхно изделие - те ги правят. После, ще дойдат УИНДИНИТЕ, духовете на водата. Идва след това царството на СИЛВИТЕ, въздушното царство. Те са най-разположени към нас. Праната, която поглъщаме ежедневно, която ни подкрепя и освежава е от тяхното царство. След това идва царството на САЛАМАНДРИТЕ, духовете на огъня. Те са духове сериозни, положителни. Най-после идва царството на АНГЕЛИТЕ.

Всички светила, които ние виждаме и има на небесната сфера, се изучават от Астрономията и Астрологията. Астрономията изучава Анатомията, а Астрологията, Физиологията на небесните тела.

Астрологията е за гениалните хора, за Светиите, за Пророците. Какво означава думата Астрология, тя е съставена от думата „АСТРО" - звезда и „ЛОГОС" - Слово. Значи Слово на звездите. Само онзи може да изучава Астрологията и да се ползува от нея, който гледа на звездите, като на живи същества, разумни, които говорят. Ако не можеш да чуеш говора на Луната, на Слънцето, на Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и т.н. ти не си астролог.

Астрологията е стара наука, произхожда от Първата култура, зачената с първата раса - Раса с голяма култура, която е съществувала на Земята в преди исторически времена.

Че наистина е съществувала в преди исторически времена раса с много висока култура, могат да се намерят доказателства в почти всички континенти. В Перу, пустинята Наска, около езерото Титикака, Централна Америка, Великденските острови, Двуречието, погребаната цивилизация в Мохенджеро, в долинатата на реката Инд и др. А още по-нагледно е изнесено в древно-индийските епоси, където по недвусмислен начин се говори за самолети и пътувания не само около Земята, но даже и до другите планети. В тази именно цивилизация е създадена и науката за звездният мир - Астромонията и Астрологията. В древните писания се споменава като родоначалник на тази наука Саабей, а Учителят слушах го да ми казва: **„И-Саабей-Бен-Аадес, велик посветен от тази раса".**

Значението, което всички народи, от най-дълбока древност са давали на звездният мир, много добре се подчертава от разкритията, които са направени и се правят в грамадната Ашурбанипалова библиотека, съставена от глинени плочи, намерени при разкопките на древния град

Калху близо до град Мосул. Този асирийски цар, живял шест столетия преди нашата ера, е събрал в нея не само знанието на древността, но писаното и в най-старите книги, много векове преди него. Ако се насочи в тази библиотека вниманието, само върху писаното за звездния мир, където е намерено и много древен учебник за този мир. В него са намерени сведения за звездите, планетите, Слънцето и Луната. Установено е също, че този учебник не е от Ашурбанипаловата епоха, а е копие от древновавилонска епоха. Осемнадесет века преди нашата ера, още по времето на Хамурапи и преди него, вавилонците са имали календар, което подразбира солидни знания по Астрономия и Астрология. В древните писмени паметници на двуречието от времето на първите шумерски градове - Лагаш и Ур, археолозите намират сведения от преди повече от 3000 години, преди нашата ера сведения за астрономически наблюдения.

Въпроса за времето, когато човекът за първи път е погледнал небето и е започнал да го изучава, ще трябва да приемем, че е било много, много по-рано от времето, което ни дават археологическите разкопки на всички древни цивилизации. Няма да бъде пресилено, ако се приеме, че на други континенти, потънали вече в океаните, се е създала някога тази първа раса, донесла високата култура. Нищо никъде не е вечно и неизменно и континентите и те са подложени на раждане и умиране. От тази именно цивилизация, са останали остатъци у народите по съществуващите сега континенти. У тези народи намираме именно останало уважението и почитанието, боготворенето към звездите, останало от Астрологията, сериозно изучавана от хората на тази висока култура. У народите, например в Арабският полуостров, преди да дойде Мохамед, преди исляма, са боготворели звездите и когато са виждали, през топлите ясни вечери да пада метеорит, мислили, че пада звезда - Бог. Затова Каабето, този паднал болид се боготвори от мохамеданите, защото са приели, че е паднала звезда - паднал Бог. Всички древни народи със знака на звездата са обозначавали Бога.

Тази висока култура на първата раса е била пометена. Великите неща са простички и техният ход естествено е подчинен на развитието на живота. Не е много трудно и няма да бъде пресилено, ако се обърнем около нас в настоящето време, за да си направим извода, като как тя е била унищожена.

Известно е, че прираста на населението в примитивните народи е много по-голям и по-бързо се развива, още повече, че някои държавници, безотговорно насърчават това, отколкото прираста на населението в напредналите в културно отношение народи. Не само това, но в тези народи е констатирано вече едно намаляване на хората. По-малко се раждат, а повече умират. Можем ли да си представим, че ако не стане някакво чудо, какво би станало, след един по-дълъг период, да речем от 1000 или 2000 години? Тези примитивни хора със своето множество ще залеят света. Със своята лакомия и устрем за задоволяване на примитивните си нужди, ще вземат всичко в ръцете си, ще го разсипят и ето ти един регрес.

Аз вече споменах, за това, което Учителят ми каза, в един разговор, който имах с Него по въпросите на човешката история. Бяхме сами и Той ми каза: **„По време на Атлантида, Ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем и в най-дълбоките помисли на злото, но сега победата е на наша страна. Ние два пъти грешка не правим“**

Има безспорни доказателства за съществуването, някога на континент на мястото на Атлантическия океан. Там е имало високо развита цивилизация, за което нещо се споменава в стари индийски писания,

където се казва, че атлантите са можели да отиват до други планети. Тази именно култура и високо издигнати хора са били пометени, унищожени и изгонени, именно от такава една примитивна маса хора, разрастнала се в един неимоверен размер. И всички древни цивилизации, които намираме сега при разкопките в сегашните континенти, са някакви остатъци, клонки от нея.

Астрологията това е физиология на човешката Душа. Вие трябва да изучавате планетите и тяхното влияние, но то да става с Любов. Астрологията в никой случай не трябва да служи, като цел за материален придобив, за печелене на пари или каквито и да било материални ценности. Много астролози има днес в Германия, Англия, Америка, но те правят една погрешка, упражняват Астрологията, като средство за препитание. С Астрологията те се прехранват. В това отношение те приличат на врачки, които се прехранват с гадания. Това не е наука. Гадателите без любов, не са истински астролози. Без Астрологията, вие не можете да обясните отношенията между хората. Ако изучавате Астрологията механически, малко ще се ползувате от нея. Трябва да изучавате Психо-Астрологията, т.е. отношенията на Астрологията към душевният живот на човека. Като изучавате Астрологията вие ще придобиете повече светлина и по-добре ще разберете себе си и своите близки. Изучавайте Астрологията, за да изучавате и показвате пътя на тези, които са го загубили. Астрологията е наука, която всеки момент има приложение в живота. Като ученици в Окултната школа, вие трябва да изучавате Астрологията и да я прилагате в живота си. Ученикът трябва да я изучава. Да познава влиянието на планетите, Слънцето и Луната върху себе си и съзнателно да им се противопоставя или подчинява, според лошото или доброто въздействие.

Изучаването на небето помага за развитието на човешкият ум, което нещо ще му даде възможност с по-голяма леснина да прониква и разкрива тайните на тази висша наука.

Казано е, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, което ще рече между другото, че той е свободен да разпорежда със себе си и оттам със своята съдба. Но за да може това да прави за да си въздействува, той трябва да познава, да знае своите качества, способности и своят енергетичен заряд вложен в него. Трябва обаче да познава влиянието на светилата, Слънцето, Луната и планетите, които създават условията за доброто, успеха, щастието и за злото, нещастието, провала, неуспеха. Човек се ражда с условията, да бъде щастлив или нещастен. В първият случай, при условията за щастие, запознатият с Астрологията, ще използува тези благоприятни условия за щастие, а при вторият случай, при създадените условия за нещастие, неуспех, провал, той ще се противопостави и няма да се поддаде. Като се научи човек правилно да чете себе си, тогава той ще изучи и хората, и природата. Човек може да подобри живота си т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, като служи на една възвишена идея.

Всички планети, Слънцето и Луната, представляват една разумна система. Те са образувани от разумни същества. За това тези течения са под контрола на тези същества, чрез тях те влияят на хората през пространството. Влиянието на Слънцето, Луната и планетите е неизбежно, защото те влияят на Земята, а оттам и на човека.

Всички планети и Слънца във Вселената представляват банки, от които човек може да извади това богатство, което в дадения случай му е потребно. От човека зависи, какво богатство ще си достави, как ще го използува. Човек може да влезне в съзнателно отношение със Слънцето, Луната и планетите, и да добие от тях това, което му трябва.

С колкото по-възвишени същества и планети е свързан човек, толкова по-възвишена и обработена е материята на неговото тяло.

Когато една душа напусне Земята, тя прекарва около 45 години в невидимия свят, където й се правят подробни изчисления т.е. определят й хороскопа. Когато се реши тази задача от Разумните същества там, те я пращат на Земята да реализира своя хороскоп. Раждането на човека се обуславя от известно планетно съчетание, което невидимият свят нарежда, а на човека предстои задачата разумно да използува тези съчетания. Човек не е господар на планетните влияния върху себе си, но е господар на положението да използува разумно това, което те му носят. Пример, когато Венера има влияние върху някого, тя събужда в него Любовта. Но може да събуди в него, висшата Любов, а може и Любовта на противоречията.

Това, което наричаме движение на сили в силовите центрове на мозъка, то не е нищо друго освен влиянието на външните планети върху човешкия мозък. Всички астрологични знаци човек носи в себе си в своя мозък.

Когато планетите дохождат близо до Слънцето, те оказват благотворно влияние върху човека. Върху младите и още не добре изградени хора, планетите Сатурн, Уран, Нептун, Плутон оказват лошо влияние. Влиянието на тези планети не е лошо, но тези хора не са готови за тях. Те не са изградили още онези духовни органи, върху които тези планети се отразяват благотворно.

Сегашният човек не възприема правилно енергиите на Космоса, вследствие на което в известни места на организма се натрупва повече енергии, отколкото трябва, а на друго място по-малко. Това неправилно разпределение на енергиите, създава нещастията и страданията.

От астрологично гледище, на човека се препоръчва да започне с най-силната си способност или добродетел, за да предизвика движение в себе си. Как ще си обясните промяната, която става с хората, ако не приемете, влиянието на планетите върху тях? Има случаи, когато до известна възраст, човек се намира под влиянието на една планета, а в друга възраст под друга.

Планетите в Слънчевата система са дванадесет. Засега ни са известни десет, като за планета се взема и Фаетон - разрушената планета, части от която са Планетоидите, между Марс и Юпитер. За в бъдеще ще открият още две. Докъде в настоящият момент, началото на 1977 г. е стигнала съвременната Астрономия в издирването на тези две планети? В началото на месец януари тази година, телеграфните агенции разпространиха новината, че мексиканският математик Хасинто Амор е открил планета зад Плутон, която нарекъл Хано. Според него, новата планета се намира на 8;790,600,000 /осем милиарда седемстотин деветдесет милиона и шестотин хиляди/ километра от Слънцето и извършва орбиталната си обиколка за 450 години. Макар, както се отбелязва в съобщението досега никоя астрономическа обсерватория, да не е успяла да засече Хано. Откриването на всяка нова планета е такова изключително, рядко научно събитие, че дори и перспективите за това, заслужават да бъдат подробно коментирани.

Както е известно, освен шестте планети и Фаетон, отделно познати още от дълбока древност, Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер и Сатурн, наскоро са открити само три нови планети, по една на век. Уран от У. Хершел на 13 март 1781 г., Нептун от И. Гале на 23 септември 1846 г. и Плутон от К. Томбо на 13 март 1930 г.

Изчисленията, над които се е трудил Хасино Амор, очевидно се

отнасят до орбитите на най-далечните планети на Слънчевата система - Уран, Нептун и Плутон. Всички небесни тела си влияят гравитационно и от анализа на това влияние се правят изводи за масите им. Понякога, орбитата на дадено небесно тяло не може да се обясни с влянието само на известните планети. Това е основание да се подозира, съществуването на нова непозната планета. Така са постъпили през средата на миналия век англичанинът Еидъмс и французинът Льоверие, анализирайки движението на планетата Уран. И двамата почти по едно и също време установили, че наблюдаваните аномалии, могат да се обяснят със съществуването на нова планета. Те изчислили и нейното място, и точно там на посоченото от тях, немският астроном Гале открива Нептун. По аналогичен път, ръководейки се от теоритичните изчисления на П. Лоул е вървял и астронома Томбо, като е открил и планетата Плутон. Така, че не ще бъде нито странно, нито изненадващо, ако този път Хасино Амор е намерил правилно координатите на новата зад Плутонова планета. Разбира се, колкото по-далеч се намира една планета от Слънцето, толкова по-мъчно може да бъде тя наблюдавана. Така че, ако и до този момент никоя обсерватория да не е съобщила за откриването на новата планета, не бива да се съзира отрицание на откритието.

Имаме и други прецизни изчисления за местоположението на една транс-Плутонова планета. Това направи през 1959 г. немският астроном Критцингер. Според него тази транс-Плутонова планета, трябва да има значителна маса, да прави една обиколка около Слънцето за 675 години и да се намира на максимално разстояние от 77 астрономически единици /една астрономическа единица е равна на сто четиридесет и девет милиона и шестотин хиляди километра, толкова, колкото е разстоянието на Земята до Слънцето/. Потвърждение от астрономическите обсерватории на това голямо събитие е наистина трудно, но човек и с много по-трудни проблеми се е сблъсквал и е успявал. Ще очакваме и тук да успее.

За съществуването на транс-Плутонова планета имаме и друго едно съобщение. Пресметнатите положения и пътя на Халеевата комета, за нейното следващо появяване, през 1986 г. Смущенията, които се наблюдават в нейния път дават основания на американския астроном Д. Бреди, да направи извода, че смущенията в движенията на кометата може да се обясни, като се допусне съществуването на планета зад Плутон. Бреди предсказва нейното положение сред звездите и намира, че тя обикаля около Слънцето за 464 години. Това е много близко, до пресмятанията на Хасино Амор, за което вече споменахме.

Планетата се търси, макар още да не е открита. Над този проблем се работи отдавна и не случайно, неин пионер е същият този Клаид Томбо, който през 1930 г. откри планетата Плутон. Може да се каже и му прави голяма чест, че той оттогава и досега се занимава предимно с този въпрос, да търси планета зад Плутон.

Нека добавим, че с астрономическите телескопи, с които в настоящия момент се наблюдава звездният мир, могат да се видят звездите и въобще небесните тела най-много до 21 звездна величина. Небесни тела с по-голяма звездна величина не могат да се наблюдават. Известно е, че колкото едно небесно тяло има по-голяма звездна величина, толкова то е по-слабо, по-незабележимо. Възможно е транс-Плутоновата планета, да е с по-голяма звездна величина от 21 и за това, досега да не е могла да бъде забелязана.

За съществуването на планета между Слънцето и Меркурий - Вулкан, в литературата по Астрономия се отбелязва, че тя не би могла да се види, поради бляската на Слънцето, освен, когато тази планета

преминава през неговият диск. В 1859 г. френският астроном д-р Лекарбо твърди, че е видял наблюдавайки Слънцето едно малко, бързо движещо се кръгче, черно да минава по диска на Слънцето, което той приел за планета между Меркурий и Слънцето - планетата Вулкан. Вярно е, че други астрономи не са потвърдили това нещо. Но това не трябва да ни дава основание за отричане. Защото преди повече от сто години знаменитият италиански астроном Скиапарели, пръв видя и отбеляза, че е видял, някакви канали на Марс. Астрономите по него време не ги видяха пък и дълго време след него. Допущаха, че това което Скиапарели е видял, се дължи на някакъв дефект на телескопа му или пък на някакви смущения в атмосферата на Земята. Значително по-късно това се опроверга и канали на Марс бяха забелязани. Ако пък приложим закона на Тициус-Боде, за дистанциите на планетите до Слънцето, можем да стигнем до извода, че между него и Меркурий, трябва да има планета. Този закон както е известно приема следната схема:

0+4=4:10=0,4 - Това е разстоянието на Меркурий до Слънцето, като за единица се взема, дистанцията на Земята до Слънцето, което средно разстояние е 149,600,000 километра. Четири десети от това разстояние прави 59,840,000 километра, което приблизително отговаря на действителността.

3+4=7:10=0,7 - Което е разстоянието на Венера до Слънцето.

6+4=10:10=1 - Разстоянието на Земята до Слънцето.

12+4=16:10=1,6 - На Марс до Слънцето и т.н.

Ако сега дадем една стъпка назад, зад нулата, а защо да не дадем, то ще имаме: -3+4=1:10=0,1 - а това ще прави разстоянието на Вулкан до Слънцето, планетата пред Меркурий, която трябва да бъде на 14,960,000 километра. Остава това нещо да се провери. Не е лошо да се провери. Може би ще се открие игривият Вулкан.

Добре е да се изучават влиянието на планетите в различните възрасти. От 7 до 14 години, от 14 до 21, от 21 до 28 и т.н. Първият човек е бил създаден в Петък, под влиянието на Венера. Тя е неговата слаба страна. В бъдеще духовният човек, трябва да се роди в друг ден, в деня на Слънцето.

Ако искате да се ползувате от добрите влияния на някоя планета, то ще употребявате такива плодове, които са свързани с нея. Растенията и плодовете съдържат такъв род енергии, каквито енергии имат планетите, с които те са свързани. Планетите пък от своя страна имат връзка със съзвездията от Зодиака.

Най-голямо влияние върху човека оказват Земята и Слънцето.

2. ЗЕМЯТА КАТО МЯСТО ЗА ПРОЯВА НА ЖИВОТА*

Първите хора, които са дошли на Земята, които уредиха Земята МИСЛЕХА. Но онези, които останаха да я управляват, те престанаха да мислят. На Земята има същества, телата на които са по-ефирни, светещи. Невидимият свят е затворен за нашият ум, за обикновените сетива и схващания. Но за един УМ, който е организиран по-добре, нищо не е скрито от неговият поглед. Земята е свързана с крайният материализъм. Когато констатирате известна алчност у човека, то показва, че Земята има силно влияние върху този човек.

Изправянето на човека е един бавен процес. Когато оста на Земята се изправи и човека ще се изправи. Тогава климата на Земята ще бъде

** Под заглавието в оригинала (машинописен текст) има ръкописен текст от автора: На Вергилий от Николай.*

мек, приятен, здравословен. Формата на човешката фигури и физика ще се преустрои. Ръцете и краката ще приемат по-красива форма. Тогава в него ще залегне идеята за Братството. Всички хора ще живеят като братя и сестри, в пълен мир и съгласие помежду си. Според някои окултисти колебанията, които Земята претърпява се дължат на една тъмна планета, която се намира между Земята и Слънцето. Тази планета е невидима. След грехопадението, човечеството чрез мисълта си е влязло в района на тази тъмна планета.

При катастрофата станала в Слънчевата система, от проникването в нея на Черно Слънце преди 5-6 милиона години, според мъдреците на древността, имаме една планета, която се наричала „Фаетон" - лъчезарната, която се е движила в орбита между орбитите на планетите Марс и Юпитер. Тази планета попаднала в зоната на Рош от Черното Слънце се е разрушила. Остатъци от нея и сега се движат по същата орбита, някои с известни отклонения. Тези късове сега астрономите ги наричат „Астероиди". При тази катастрофа пострадват повече или по-малко и всички останали планети, като им се изменят орбитите - от окръжности стават елипси, осите на въртенето им се наклоняват повече или по-малко и изобщо се получават и ред други нарушения от първоначалния им правилен ред. Земята, сравнително, от другите планети е по-малко пострадала. От всички планети до Юпитер, тя е най-голямата, оттам и възможността да й се оказва едно по-сериозно въздействие от пристъпа на Черното Слънце е било по-слабо - върху нейната орбита и наклона оста на въртенето. Освен това Земята от всички планети има най-голяма плътност, измерена е на 5,5 процента по отношение на водата. Но, ако не се вземе под внимание грамадното количество вода в океаните, моретата и планините от лед по полюсите, то нейната плътност на веществото й ще надхвърли и 6%. Оттук става ясно, че тя е тежка и тази тежест е оказала също съпротива на въздействието от Черното Слънце, за да наруши в голяма степен нейните хармонични порядки. Тази голяма плътност на Земята, определя възможността на всички живи форми, които се раждат за да живеят на нея, да имат най-плътни, най-осезаеми тела.

Основен закон даден от Саабей и другите мъдреци на древността е, че всяко живо същество за да се роди и живее на дадена планета, трябва да бъде облечено в одежди - тела съответни на естеството на самата планета, нейната плътност и другите нейни качества, като ос на въртенето, скоростта на въртенето около тази ос, атмосфера и други качества, които планетата има. Оттук трябва да приемем, че живите форми дошли на Земята за да живеят трябва да са облечени във възможно най-плътни одежди - тела, от всички, които се раждат по другите планети в слънчевото семейство. По този повод имаме преданието, че човека е направен от пръст, земя, кал. Същите тези мъдреци са създали и легандата за населяването на Земята от живите същества. Легендата за „АУМ", с много мелодични тонове, които има и се изпява тази думичка.

Тази легенда гласи: Когато Бог създал Земята, Той видял, че много същества искат да се заселят, да живеят на нея. Но и тук трябва и е необходимо да се приложи основният закон, че всяко живо същество, за да живее на Земята трябва да бъде облечено с одежда - тяло, което да отговаря на естеството на самата Земя, а по форма одеждата - тялото, трябва да бъде според мелодията, Звездното тяло, което живото същество издава - има. Земята, като най-плътна има възможността да създаде и най-плътни, осезаеми одежди - тела, на всички онези, които искат да живеят на нея. Следователно, всички живи същества, които ще живеят на Земята ще имат най-плътни тела. Голямата плътност на тялото има и

това предимство, че самото същество облечено в него, много по-реално, по-осезателно ще има възможността да се докосне до всяко нещо, да приема по-реално всички възприятия, да изживява с по-голяма сила, всичко което това живо същество със своите пет сетива и Пениалната жлеза могат да му доставят. Изобщо по-реално, по-ясно имаме изразен контакт с всичко, което го заобикаля. А това прави живота да тече с по-голяма сила, като дава и по-голямото задоволство на живите същества. Особено на по-елементарните форми на живота, затова те с изключителен жар се устремяват да живеят на Земята. Бог изпълва желанието на живите форми, които са наобиколили Земята, защото Бог е сила на милостта. Повиква Той своя пръв помощник Саваот и му нарежда да облече тези живи форми в одежди подходящи за живот на Земята. Саваот повиква своите помощници: Саламандрите - обитателите на Идейния свят, света на Огъня, както са го наричали древните мъдреци; Силвите - тези на въздуха, на мисълта; Уиндините - на водата, чувствата; И най-после Гномите - тези, които работят върху веществото. В тези четири свята е потопена всяка жива форма. Саваот нарежда да отидат във вътрешността на Земята и да изработят вещества подходящи за одежди на тези живи същества. Със стихиен устрем тези негови помощници се залавят за работа и в скоро време изработват вещество, с което обличат живите форми, жадни за да живеят на Земята. Саваот седнал на своя трон, доволен и щастлив, че е успял да направи всичко това успешно, което Бог е искал. Но в този момент на висше щастие, минава едно същество край Него и с чудна мелодия му изпява израза „АУМ". Тази мелодия е била на човека. Саваот трепва от възторг, очарован от красотата на човека, влюбва се в него. С тази мелодия човекът му казва, че и той иска да се засели, да живее на Земята. Саваот, веднага повиква своите помощници и твърдо ги запитва, защо не са облекли и тази, прекрасна, очарователна жива форма. Те всички в хор му отговарят, че въпреки желанието, стремежа и усилията, те не са могли да получат вещество, което да има вибрациите на тази мелодия „АУМ". Отново нарежда Саваот на своите помощници да слезнат в Земята. Там отново с дълги мъки и страдания на всички, но без резултат. Не могат да създадат вещество с тези мелодия. Няколкократно е слизането, но резултата е все такъв, не може. Отчаян, измъчен Саваот седи на трона си, отправя молби към Бога, като казва: „Боже, Аз който със своето знание и мъдрост управлявам небесни тела, цели Вселени, толкова ли нямам сила, знания и мъдрост да създам вещество, с което да направя облекло на моята любима АУМ". Но пълно мълчание, никакъв отговор. Отново Саваот се моли и казва: „Толкова ли Боже са безкрайни Твоите знания и мъдрости, та аз да не съм ги достатъчно разбрал?" Отново пълно мълчание, тишина, пустош около него. Саваот се просълзява от мъка, сълзи капят от очите му, дълго плаче Той, но пълна тишина, изоставен от всичко. Най-после унесен поставя си пръста в локвичката от неговите сълзи, върти си пръстите там, образува се кал и най-после като се посъвзема, изважда пръста си от калта и когато иска да очисти изкаляните си пръсти от тази кал, излиза мелодията АУМ. Трепва Саваот, безкрайно щастлив, че намерил вещество, с което да направи облекло на своята любимка. Идва тази жива форма - човека, радостен запява АУМ и Саваот сам изгражда от тази кал одежда за нея, безкрайно щастлив от успеха си. Затова един мъдрец издълбава на една скала израза: „Вярно е, че човека е създаден от пръст, кал, но получена от размесването на пръстта със сълзите на Любовта".

Живите форми, които имаме на Земята можем да ги разделим на два големи дяла. Към първият дял спадат тези, които са дошли преди

идването на Луната, това са първите живи форми дошли на Земята. Към вторият дял всички живи форми, които са дошли след нейното идване. В първите, ясно са изразени две качества: Първо, стихийност в създаването на потомство и второ липса на майчино чувство, грижа към потомството. Това са примитивните форми, които нямат възможността за контакт с по-висшите светове, а само с онова, което сетивата им доставят. Те се тълпят да идват за живот на Земята, защото тези макар и ограничени сетива им доставят по-ясно осезаеми възприятия и те с това чувстват живота по-осезаемо. Това са насекомите и почти всички обитатели на моретата и океаните. Те са и първите обитатели на нашата планета. В насекомите, тази стихийност, която ние по-отблизо можем да наблюдаваме е очевидна и всякога имаме възможността да разбираме и опитваме, онези спънки, които те са способни да създадат на живота, човека и другите по-висши форми на живот, създадени след идването на Луната, която донесе и създаде майчинското чувство и грижата около създаденото потомство. Там няма и не може да има стихийност в създаването на потомство. Така например комарите, стихийно се размножават, бодат с чудно устроените си хоботчета, хората и животните за да смучат кръв, храна за тях и с това ги заразяват с болести - на първо място маларията, която помита годишно милиони човешки същества. Така например е установено, че само в Индия умират годишно два милиона хора от малария. Прокопаването на Панамския канал се прекъсва и се бави 34 години от комарите, които изобилствуват там, като само в първите години загиват от малария повече от 50 000 работници и инженери. Скакалците, тези страшно опустошителни насекоми, на големи тъмни облаци, те носят нещастие на човешкия род, като кацнат и със своето безогледно опустошаване на всичко посято, даващо продукти както за човека така и за неговите домашни животни. А термитите, всяка майка изхвърля хиляди яйца, а през целият си живот сто милиона яйца. И казва един мъдрец за тях, че са искали да завладеят Земята само за себе си. Затова Разумният свят е изпратил ледените епохи на Земята за да се премахне тази възможност.

Така е и в океаните и моретата, но създадени са китове и други могъщи същества, които поставят едно равновесие в такива безогледни стремежи. Всички примитивни живи форми на Земята се раждат с устрема да изпитат и имат по-цялостен и осезаем живот.

26 октомври 1987 г.

3. СЛЪНЦЕТО

На слънчевата светлина и болният, и здравият трябва да се излагат. Когато се разглежда жизненият проблем, астролозите казват, че физическата сила на мъжа е в зависимост от Слънцето. Слънцето е център, в който се събират всички същества, носители на доброто и светлината. Една от причините за неврастенията се дължи на слабата връзка между човешкият организъм и слънчевата енергия. Ако тази връзка се засили, неврастенията ще изчезне. Който е свързан със Слънцето води, разумен и морален живот. Доброто влияние на Слънцето върху човека, повдига неговите мисли и чувства, с което и кръвта на човека се пречиства, подобрява се състоянието на артериалната кръв. Когато, кръвоносната и дихателната система функционират правилно, човек е оптимист и жизнерадостен. Когато има повече петна на Слънцето, годината е по-плодородна, тогава повече хора умират и повече се раждат и женят. Слънчевите типове са любители на природата, те са поети, оптимисти, гледат светло на бъдещето, добри, весели, те са почти най-добрите. При добри аспекти на Слънцето, те са творци със задълбочен философски

поглед и подчертани подтици към изящните изкуства. Стремежа към красотата, радостта, веселието, музиката, науката е от Слънцето. Хората, които се намират под влиянието на Слънцето, са щедри, жизнерадостни. Хората под негово влияние заемат блестящи служби. Силите на Слънцето организират сърцето и белите дробове. Далака е също проводник на слънчевата енергия и се намира под влиянието на Слънцето. Ако Слънцето получава лош аспект от Сатурна, жизнената сила на мъжа е слаба, получава се малокръвие. Когато между Слънцето и планетите няма аспекти, то те са обедняли, лишени са от живост. Правилно е Слънцето да аспектира планетите. Златото има отношение към Слънцето. Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-благороден и щастлив е той. Има една естествена червенина на лицето и устните, която изразява неговото здравословно състояние. Такъв човек е слънчев тип. Тоновете на краските на Слънчевите типове са приятни и чисти. Видите ли такива краски по лицето и устните на някой човек, ще знаете, че Слънцето има правилни, хармонични влияния върху него. Мнозина се оплакват от Слънцето, но те се лъжат. Слънцето не причинява и не може да причини никакви повреди. Казват, че някой пострадал от слънчев удар. Слънчевият удар се дължи на известна дисхармония между човека и Земята. За в бъдеще, Слънцето няма да задоволява човечеството и то ще изчезне. Тогава само Бог ще бъде Слънцето на Живота.

4. ЛУНАТА

Пак е чиста, кристална вечер на Изгрева. Звездите трепкат над главите ни, весело намигат, какъв чар лъха от тях, каква мекота! Прави са били древните мъдреци, като се казвали, че Звездите са очите на Ангелите. Защото наистина, като ги гледаш, мисълта ти се подига към един чист, неземен, пълен с Любов и Мъдрост свят. Тази вечер и Месечината грее с цялата си пълнота. Учителят пак е навън заобиколен от нас. Той помолва, да се изнесе малкият Му телескоп, който имаше.

Този телескоп Му беше направен от един наш приятел, много способен техник. Този наш брат, имаше малка техническа работилница, в която изработваше с голямо умение киноапарати. Известно е, че за непосредствено наблюдение на звездният мир, имаме два вида телескопи: с лещи, наречени рефрактори и такива с огледало, вдлъбнато със сферична или параболична повърхнина. Те имат по-проста конструкция и се наричат рефлектори. Телескопът на Учителя беше от последният тип, с вдлъбнато сферично огледало, диаметъра на което беше около двадесет сантиметра. С него много добре се наблюдаваше релефната повърхнина на Луната, когато Учителят го насочваше към нея. Кратерите, планините, ясно се очертаваха. За кратерите, на които произхода е все още неясен, Той казваше: „Направени са от разумни същества за да събират слънчевата енергия, както при сферичните и параболични огледала. И наистина, изследванията на астрономите са показали, че от падналата върху Лунната повърхнина слънчева светлина, а оттам и енергия, 93% се поглъща и само 7% се отразява.

За произхода на тези кратери, учените дават две обяснения за техният произход: Метеоритен и вулканичен. Метеоритната теория според която тези кратери се дължат на паднали върху Лунната повърхнина болиди, големи парчета от твърдо вещество, е крайно неприемлива за техният произход. В подкрепа на това е казаното от професор Никола Бонев. Той доказва по един оригинален и много интересен начин, че наблюдаваните от Земята Лунни кратери нямат случайно рахвърлено

разпределение, каквото следва да имат, ако са образувани от падането на метеорити, а имат някаква закономерност.

Другото предположение, дадено от много по-голям брой учени и прието от тях е, че те са плод на вулканична дейност, повдигания и последвани от слягания. Тъй както, когато се вари каша, образуват се пари в нейната вътрешност, които повдигат на места повърхнината. Подутините се пукат, а може и да не се пукат, гъстата маса се сляга и на мястото се образуват кратери, кръгли, сферични образувания, снабдени често с малки връхчета в центъра, което нещо се наблюдава при много Лунни кратери. Тъй приетото, напълно съвпада с казаното от Учителя, защото тези движения са съпроводени с разумност.

В подкрепа на тази теория за издиганията и сляганията, плод на процеси във вътрешността на небесното тяло, като причина за образуването на тези кръгли паничообразни форми, които се нарекоха кратери, идва и направените от изпратените към Марс и Меркурий междупланетни станции, които дадоха снимки от повърхнината на тези планети. Тези снимки показаха, че на тях има същите кратери, каквито и на Луната. Особено е сходен пейзажа на Меркурий с този на Луната. Това трябва да ни подскаже, че тези образования са плод на една необходима разумност, на каквато разумност са плод и самите планети, пък и всички небесни тела, а не на някакви случайни явления, каквито прокарва материалната хипотеза. Откъде биха дишли толкова много и големи метеори и да произведат еднакви образувания и на трите небесни тела? Освен това, отразителната способност, тъй нареченото Албедо на Меркурий е същото, каквото и на Луната, това е пак поради еднаквия строеж на техните повърхнини изпълнени с такива кратери. Разбира се, някой би възразил, че поради голямата близост на Меркурий до Слънцето, той едва ли не изнемогва от преизобилна светлина и горещина и не би имал нужда да събира енергиите, които Слънцето изпраща. Но ние съвсем не приемаме, че Слънцето праща само светлина и топлина. То праща и други видове сили, които за в бъдеще ще се изучават и изследват, и за които разстоянието не е фактор.

Тези разумни същества, разбира се ние съвсем не схващаме, че са такива от наш тип, устроени с физически тела като нашите. Разумни същества с висока култура и съвсем други тела. Те са изпратени там да устройват това небесно тяло и да създадат условията за по-интензивни форми на живота. Ние добре разбрахме също, че където и да било, по цялата Вселена всяко нещо, всяко явление и събитие е с цел и задача, плод на велика разумност.

Всички трябва да се интересувате от Месечината, защото тя оказва влияние върху нервната система, върху ума на човека. Луната се е създала в четвъртият ден, когато на Земята е съществувало вече известна култура.

Луната покровителствува семейния живот и по-специално майката. Син или дъщеря, които се намират под добро влияние на Луната имат добро отношение към майка си. Ако върху някой човек имат влияние Сатурн и Луната, при лош аспект, той ще бъде мрачен, ще има силно въображение, но ще преувеличава нещата и от страх ще умре. Хилаво тяло ще му създаде Сатурн, а Луната болно въображение. Луната има желание да му помогне, да го подтикне към дейност, но слабото тяло не му позволява това. Той предпочита да умре, отколкото да се бори с лошите условия на живота. Лунните типове никога не прокопсват, те все се чудят, защо нещата стават тъй или иначе, все са изненадани. Те са поети, не се обезсърчават, имат много вяра. Вярват на късмета. Не обичат да работят.

надяват се на късмета си. Челото им горе е широко. Лицата са валчести, доста правилни. Вярват в добрата страна на съдбата. Всички хора, които приличат на Месечината, са крайно догматични, обичат външната страна на нещата. Те са големи материалисти. Когато човек завижда, Луната е взела надмощие над него. Тя обича да заблуждава, да лъже. Но трябва да знаете, че всяка планета оказва, добро и лошо въздействие върху човека. Тези, които се намират под влиянието на Луната, са готови за едно свое удоволствие да продадат мило и драго. Сребротo има отношение към Луната. Каквито са отношенията между сребротo и Луната, такива са и между златото и Слънцето. Ако човек няма злато в кръвта си, Слънцето не може да му действува. Има хора, които не могат да се лекуват на Слънце. Луната влияе върху въображението, тя е свързана с религията и религиозните форми. Жената е силна, когато е религиозна. Мъжът е силен, когато е духовен, справедлив. Луната в своите фази на пълнене и празнене, се отразява особено чувствително на някои натури. Когато тя се пълни, те са неспокойни, не могат да спят. Щом Луната почне да се празни те се успокояват. Безпокойството при пълненето се дължи на излишната енергия възбудена у тях, което нещо се отразява върху мозъка, върху дробовете или върху стомаха им. Затова те трябва да работят върху себе си, да намерят начин, чрез който да могат да се справят с тази излишна енергия.

Когато болният иска да се излекува от болестта си, се препоръчва да гледа Луната, когато се празни и да се свързва с нея. Но пълни ли се, да затваря кепенците, да не прониква нейната светлина в стаята. Пълненето на Луната се отразява благотворно върху онези хора, които искат да се развиват духовно. Има хора, на които Луната оказва лошо влияние, особено вечер. Луната изсмуква силите на човека. Тя има свойството да изтегля лошите, нечистите влияния, обаче като изтегля лошите изтегля с тях и добрите влияния. Сребротo е най-добрият проводник на енергиите, които идват от Луната. Тия енергии чистят човешкия организъм. Който иска да се очисти от греховете си, трябва да се свърже с Луната. Тя може да действува само върху онзи човек, който има сребро в кръвта си. Новите учени са забелязали, че когато Луната минава през своите фази на пълнене и празнене, тя оказва различно действие върху сребротo. Физиката на жената е в зависимост от Луната. Ако Луната се намира в дисхармоничен аспект с Марс или Сатурн, жената е слаба и анемична.

На повърхнината на Луната има 150 градуса студ, има и около 100-150 хиляди жители, които живеят под кората й. Те имат градини, плодни дървета. Няма микроби, хората живеят колкото си искат.

5. МЕРКУРИЙ

Когато се говори за интелигентност на човека ще знаете, че тя се определя от Меркурий. За да прояви интелигентността си човек трябва да се намира на такова разстояние от Слънцето, на каквото се намира Меркурий от него. Живака има отношение към Меркурий. Когато в кръвта на човека има достатъчно количество живак - той говори много. Меркурий прави човека практичен, той лесно се справя с мъчнотиите. Практичният ум е на Меркурий. Когато у вас се породи желание и движение да довършите или създадете нещо, тогава Меркурий има влияние. Силите на Меркурий имат отношение към мозъка, а тези на Луната към нервите. Меркурий ще ви научи на търговия. Той управлява Тироидната жлеза. Киселите храни имат отношение към Меркурий. Когато срещнете човек,

който наблюдава нещата, с цел да ги изучава, ще знаете, че той е под влиянието на Меркурий. Под влиянието на Меркурий и Близнаци се намират ръцете. Влиянието на Меркурий се проявява силно, когато човек се стреми към материални и духовни придобивки. Американците са под влиянието на Меркурий. За реализирането на едно Меркуриево желание са нужни три месеца. Толкова време, колкото е необходимо за обикалянето на Меркурий около Слънцето.

6. ВЕНЕРА

Аз разглеждам Венера като напреднало същество, като отражение на Любовта, от чието влияние България е лишена, българите са лишени. Когато сърцето ви започне да Люби и Обича, тогава Венера има влияние. Венера прави едни да се прилежни, други прави да са лениви. Силите на Венера организират бъбреците. Венера има също фаза на пълнене и празнене, както и Луната, тя действува върху чувствата на човека. Растението и развитието на човешките чувства става в периода на празненето на Венера. Венера прави формите кръгли, заоблени и същевременно внася мекота в характера. Тя развива у човека вкус към красивото. Под влиянието на Венера, майката се отнася към детето си меко, нежно. Хората под влиянието на Венера са по-горещи, имат отлично кръвообръщение. Те все за Любов говорят. Но ще ги видите в разни афери, инциденти, навсякъде. Кръвта на Венерините типове се отличава от кръвта на Слънчевите типове. Дойдем ли до влиянието на Венера, тя се занимава с една по-гъста материя от сърцето, с кръвообръщението, сгъстяването и разредяването на кръвта. Занимава се с миризмите на цветята. Понеже е Богиня на Любовта, то за да увлече хората тя е майстор на формите. Венерините типове обръщат внимание на външната култура - красиви шапки, дрехи, най-модното въобще. Който се влюбва лесно е под влиянието на Венера, в него има мекота. Черешите, ябълките са под влиянието на Венера. Към Венера се отнасят и сладките храни. Медта - бакъра, има отношение към Венера. Ако едно желание се движи по пътя на Венера, нужни са 225 дни за реализирането му. Пролетта е под влиянието на Венера.

7. МАРС

Марс се проявява в твърдите и упорити хора. Под влиянието на Марс, човек развива физическите сили, здрава мускулатура, става енергичен във всяко отношение. По отношение идеите, Марс прави хората стабилни, прави ги юначни. В тях силно е развит центъра на самозапазването, който се намира зад ушите. За да запази живота си, те са готови да извършат престъпление. Който мрази е под влиянието на Марс. Силите на Марс правят главата кръгла. Когато Марс е в неблагоприятно съчетание със Сатурн, тогава се явяват такива стечения на обстоятелствата, при които човек е лишен от опитност и разбиране. Той може да постави главата си между тях, както мишка туря главата си в капана. Силите на Марс организирват жлъчката и половите органи. Желязото има отношение към Марс. Човек, който има повече желязо в организма си, отколкото трябва престава да работи, става мързелив. Човек, който има много желязо е физически силен, но сила без разум всякога разрушава. Лютивите храни се отнасят към Марс. Англичаните и германците са под влиянието на Марс.

8. ЮПИТЕР

Отново е звездна вечер Учителят е навън, между нас, изнесено е и телескопчето. Той го насочва към Юпитер, който ярко и тържествено блести на небето. Изреждаме се всички да го наблюдаваме.. С телескопчето, ясно се наблюдаваха четирите му най-големи спътника. Гледката беше красива и интересна. Четири от четиринадесетте му лакеи, на големият господар. Първият от тях ЙО чудният, най-яркото небесно тяло в Слъчевото семейство, с най-голямо албедо, с най-голяма отразителна способност на светлината. Неговият диаметър е 3700 километра. От гледище на Астрологията, този спътник със своята яркост е от особено значение за благотворното влияние на Юпитер. Вторият ЕВРОПА с диаметър 3100 километра. Тези два спътника бяха по размер приблизително колкото този, който нашата Луна има. Другите два спътника ГАНИМЕД с диаметър от 5,600 километра и КАЛИСТО с диаметър от 5,200 километра, са по-големи от планетата Меркурий, който има диаметър 4,840 километра.

При наблюдението на тази най-голяма планета от Слънчевото семейство, с диаметър от 142 000 километра, което е около единадесет пъти по-голям от Земният. Той разбира се не е толкова голям, което нещо показва и неговата плътност от 1,34 „надул се е значи", обвил се е с дебел слой атмосфера. Тази черта на Юпитер, тази надутост, е ясно изразена в неговото влияние от гледището на Астрологията. От нас, от Земята, той се вижда малко по-голям от Венера при своя най-голям блясък, но далече й отстъпва по яркост. Той свети с жълтеникава светлина, което му придава по-голяма мъдрост, отколкото Венера със своята ослепително бяла светлина, което е израз на жажда за външен показ и любезност.

Като наблюдавахме Юпитер, Учителят често се усмихваше и казваше: „Това е планетата на най-големите заблуди". Разбира се това е едно от неговите влияния, неблагоприятното, но то всякога ме е подтиквало към един по-дълбок размисъл, както за самата планета, така и за произхода на Слънчевото семейство и причините за раждането на всяка една планета от това семейство. Като основа на този размисъл идваше влиянието, което има със своето излъчване всяка една от тях. Влияния, които Астрологията тъй внимателно проучва.

В сегашният век се установи, че веществото е сгъстена енергия. Ако енергията, която е образувала веществото на Слънцето и това на планетите, беше еднородна с едни и същи качества, сила и напрежение, то тя щеше да образува едно тяло. Нямаше да се разпръсква, да се обособява на Слънце, планети и общо на 32, а може би и повече спътници към тези планети. От това гледище, Слънчевото семейство би било едно разхищение, една нецелесъобразност. Учителят казваше: „Разхищение и безсмислени неща в природата няма". Оттук е явно, че силите, които са образували веществото на Слънцето и това на отделните планети и техните спътници, не са били еднакви по сила, напрежение и по своето естество въобще. Силите, които са образували всяка една планета и спътниците около тях, са се отделили като нехармониращи, като несъвместими, като сили от по-друго естество, от по-друго качество, от грамадното силово поле, от което е образувано самото Слънце.

Известна е от Астрологията, грамадната разлика във влиянието, което Слънцето, Луната и всяка една от планетите оказва с изтичащите от тях сили, върху Земята и живота върху нея, на първо място човека. Оттук имаме най-ярко потвърждение за това, че всеки един член от Слънчевото семейство е плод на отделни, различни по своето естество

СИЛИ. „Сила", знаем ли какво разнообразие от изяви и възможности носи това понятие? Не, ни най-малко. Ние познаваме само нещичко от някои сили, електричеството, магнетизма, гравитацията. Но с това не се изчерпват родовете и видовете сили, които въобще има. И казва колосът на френската математична мисъл и теоретична механика Анри Поанкаре: „Най-голямата спънка за нас учените е това, че ние не знаем какво нещо е сила".

Да започнем най-напред с грандоманията на Юпитер и той да има голям антураж около себе си от много спътници, да не остане назад от Слънцето. Четирите му спътника, за които вече казахме, наистина със своите качества могат и трябва да се приемат като истински спътници, с геологичен, а може би и с биологичен живот. Но, останалите? Какви спътници са те, като се има предвид, че четири от тях имат диаметър от не повече от 30 километра, два са с диаметър от по около 60 колиметра, други два имат диаметър от по 160 километра и най-после напоследък откритите още два са със съвсем малки размери. Редно е между другото да се запитаме, възможно ли е поне някакъв геологичен живот в такива дребни небесни тела, какъвто без съмнение поне ще трябва да приемем, че има в определено приетите небесни тела? Не, в тях такъв не може да има. Следователно, ние спокойно можем да приемем, че тези, извън четирите спътника на Юпитер, наречени Галилееви, не са небесни тела в истинския смисъл на думата, а са късове от разрушената между Марс и Юпитер планета, наречена от древните ФАЕТОН. Тези късове поради грамадната си притегателна сила е могъл да привлече около себе си, като спътници.

Астрологията приема становището, че тези вече десет тела около Юпитер, са чужди, ограбени, защото във влиянието на Юпитер, особено, когато има аспект с Марс, който също е ограбил два къса - Фобос и Деймос, показва едно качество на лакомия, жажда за обсебването на чуждото, едно желание за непрекъснато натрупване.

От Астрологията също е известно, че когато влиянието на Юпитер е силно изразено в човека, то в него заблудите носят своя отпечатък в неговите прояви. Това особено ясно проличава, когато Юпитер в хороскопа на даден човек има ъглово разтояние от 45, 90 и 180 градуса, към някоя от планетите, Слънцето и Луната. Така например, ако такова разстояние има с Меркурий, то този човек ще живее със заблудата, че ако лъже и измамва, ще се облагодетелствува. Ако това ъглово разстояние е с Венера, то заблудата ще се отнася към емоционалният живот на този човек. От такъв не може да се очаква, искренност, вярност и чистота на чувствата. Такова ъглово разстояние с Марс, носи освен жаждата за присвояване на чуждото, показва още и Донкихотовщина, устрем за подвизи, за шумни деяния, не на място и с нищо оправдани. Със Сатурн, създава една излишна самонадеяност, една грандомания за ръководене, жажда за разпореждане и тогава когато това е съвсем излишно. С Уран, резки и неочаквани с нищо неоправдани промени, както в отношенията си към хората, така и към работата, която извършват. Крайно честолюбиви. С Нептун, носи една неопределеност, една несигурност, една хлъзгавост. Такъв човек едно мисли, друго говори, трето върши. Тук имаме липса на координация, между тези три изяви в човека. Това ъглово разстояние с Плутон е нещо много тежко, особено, когато Плутон е ярко изразен в даден човек. Те са хората на твърдите и безогледни решения. Потъват в заблудата, че нищо не трябва да ги отклонява от техните решения. Те са хората, които искат да поставят своето решение, своята воля над решението и волята на Господа. Да поставят своята воля, пред волята на

разумния свят. Да отхвърлят тихият Негов глас в себе си, без оглед на едно смирение и покорство, каквото би трябвало да има във всеки човек, пред великото, могъщото, създаващото в света. Това довежда до сътресения в двойника на човека, до препъване, до застой в развитието му, което нещо в многото случаи дава дефекти в сакатост, на някои части от физическото тяло. Така с онази мъдрост, която Астрологията дава, аз можах по-добре да разбера казаното от Учителя, за тази най-голяма планета в Слънчевото семейство, която в своята грандомания за величие, да се покаже, че и тя може и не е по-назад от Слънцето и тя си създаде семейство с много членове. Но може ли тя да даде живот на своите членове, както Слънцето прави това? Не, ни най-малко. Спазена е тук само формата, външният израз без съдържание.

Разбира се, както всяка планета така и Юпитер, дава и добрите влияния, и то най-добрите, без Слънцето, защото от всички планети той е най-добре организиран. Бързото му околосно движение, завърта се за около десет часа. Ъгълът между плоскостта на екватора и тази на орбитата му е само три градуса, което ще рече, че там е вечна пролет. Светлите му ивици и топлинно излъчване, което той има и интензивното магнитно поле, което има около него, говорят за голямата култура, която има там. Тези най-добри влияния имаме, когато Юпитер е облагороден, когато е в хармонични ъглови разстояния със Слънцето, Луната и планетите. Честността, произлиза от Юпитер. От главните Богове, само той може да каже: „АЗ" имам достойнство.

Юпитер казва на човека, че трябва да бъде благороден, великодушен, доблестен, щедър, без да употребява някакво насилие. Той прави човека практичен, но и щеславен. При силно влияние на Юпитер, ще бъдете сдържан, умерен, мълчалив, ще се стремите към свобода и братство. Той обаче се подкупва със слава. Оказва влияние на личните чувства и донякъде на милосърдието. Под влиянието на Юпитер се намират: висшата търговия, финансите, дипломацията. Силите на Юпитер организират стомаха и слънчевият възел. Под негово влияние се намират бедрата. Той управлява също и Тимусната жлеза. От металите, калаят има отношение към Юпитер.

9. САТУРН

Сатурн, в нищо не вижда доброто. Сатурновите хора са сухи, храносмилателната им система е слаба, слабо развита, всякога имат развален стомах. Те имат силен Дух и критичен ум. Ако искате някой да ви намери грешките и да ти покаже правилният път, намери Сатурнов тип. Разсъдителният център, личните чувства, страха са чрезмерно развити у тях. Честолюбието, щеславието, предпазливостта, са характерни за Сатурниянците, той прави човека разсъдлив, философ. Той всякога внася нещо отрицателно, във всичко, което вижда или ще му се случва да застава всякога на особено мнение. Човек не може да разреши едно противоречие, докато не разбере Сатурна. В него като принцип се крият причините на Доброто и Злото. Той носи в себе си висок морал, който произтича от вътрешен страх. Той не се подкупва със слава. Никой не може да го излъже. Сатурновите типове не са учтиви. У тях етикеция няма, те смятат, че всички са по-долу от тях. Да имаш доверието и благосклонността на Сатурна е изключение, щастливо съвпадение. Сатурновият тип не се убеждава лесно. В чувствата - обикне ли те веднъж, той издържа на Любовта си, за нея е готов на всички жертви. Сатурновият тип, от една страна отрича чувствата, а от друга ги търси. Единствената

планета, към която Сатурн се отнася благосклонно е Венера. Когато Сатурн влияе с нисшите си енергии върху човека, то последният става отмъстителен, подозрителен, злъчен. Песимистичното състояние се дължи на Сатурн. Той е падналото величие, детрониранят Бог. Онзи, който обича да разсъждава, да философствува и да прави философски заключения е Сатурнов тип. За глупавите хора, Сатурн е крайно разрушителен. Умен е той и с най-голяма опитност, не е лековерен, да вярва само на думи. Не е снизходителен към погрешките на хората, не се поддава на ничие влияние. Сатурн взема предохранителни мерки за да пази Венера от лоши влияния. Някои казват, че Сатурн оказвал лошо влияние на човека, обаче те не са проследили в какви случаи именно Сатурн влияе зле. Докато човек мисли, че сам може да урежда съдбата си, той всякога ще изпитва ударите на Сатурна. Като влезне човек със здрава кожа в ръцете на Сатурна, непременно ще излезне с одрана - безпощаден е той. Страхливите се намират под влиянието на Сатурна. Силите на Сатурна правят главата продълговата. Той прави хората добри началници на отделения, а също и умението в дребните занаяти. В човека Сатурн се проявява в костната система, кожата, ушите, черният дроб, усилва обонянието. От металите, оловото е под влиянието на Сатурна. Българите са под неговото влияние.

Физическите качества на една планета, открита от астрономите дават ценни указания за нейното влияние. Сатурн е вторият по големина член на Слънчевото семейство, това определя и неговото голямо влияние върху живота и по-специално, този на Земята и човека върху нея. Екваториалният му диаметър е 119,000 километра, а полярният 107,000, което е една значителна разлика, която разбира се е плод на една интензивна ротация. Завърта се около оста си за 10 часа и 15 минути. Това изразява интензивният живот, който има на него и оттам интензивното му влияние преди всичко върху ума и затова, че Сатурн има много голяма атмосферна обвивка, защото при тези размери, изчислено относителното му тегло дава само 0,7, което е по-малко отколкото водата има. Това относително тегло е най-малкото от всички планети на Слънчевото семейство. Така, че всъщност той е много по-малък. Това го прави, затворен, необщителен, горд. „Гордостта предхожда падението" - казва Учителят, а Сатурн е падналият Бог.

Плоскостта на екватора му и тази на орбитата сключва ъгъл от 26 градуса и 2 минути, който е по-голям от този на Земята, което показва, че годишните времена са със силни промени. Условията за живота са сериозни там, със силни, резки колебания. Такова е и неговото влияние.

Главната особеност на Сатурна, това са неговите пръстени. Три концентрични. Те представляват, един неорганизиран свят, от отделни частици. Свят, в който обединителният елемент липсва. За по-ясно ще приведа една аналогия. В нашата атмосфера всякога има молекули на водата, но за да имаме дъжд, трябва първо да дойде една обединителна сила, която да групира тези молекули в групички и тогава получаваме облаци, трябва след това да дойде друга сила или може би същата само, че с по-голям интензитет, която да обедини отделните групички молекули в по-големи, за да образуват дъждовни капки. В пръстените на Сатурн, тези обединителни сили ги няма, които по липса на по-подходящ израз ние наричаме Любов, а любовта има безкрайно много форми на своето проявление. При тези пръстени тя липсва. Там цари един свят без Любов и оттам е и злокобното влияние на тази планета.

Върху духовните хора, със своите добри влияние действуват планетите Уран, Нептун и Плутон.

Ако **Уран** ви влияе, ще се усили вашето сърце. Платината има отношение към Уран.

Нептун управлява пениалната жлеза. От анатомията ни е известно, че пениалната жлеза се намира в централната част, между двете хемисфери на главния мозък, в черепната кухина. Тази жлеза представлява, малко розово телце. Каква е функцията на тази жлеза, на това телце, каква роля играе тя в човешкият организъм, учените все още не са установили. Ролята й не е изяснена. Видни окултисти обаче казват, че тя е един орган, който в сегашният стадий на човешкото развитие е в своята начална фаза. Този орган, при своето пълно развитие ще даде възможност на човека да има едно по-съвършено виждане, за което няма прегради, или както най-често се казва, ще даде на човека ясновидството. От гледище на Астрологията, това нещо напълно се подкрепя и потвърждава. И наистина, когато в хороскопа на даден човек Нептун е в силна позиция и добре аспектиран с планетите и особено със Слънцето и Луната, дава добра интуиция на този човек, с други думи долавя истината по един вътрешен път или както най-често казваме, по пътя на досещането. У тези хора тази именно жлеза, ще трябва да приемем, че в своето развитие е стигнала до една по-добра форма. Когато тази жлеза, това телце, дойде до своето съвършенно и пълно оформяне тогава ще приемем, че ще имаме един човек с ясновидски способности.

10. САТУРН
ВТОРИЯТ ПЕРИОД ОТ РАЗВИТИЕТО НА ЧОВЕКА

Един от най-важните и сериозни етапи от развитието на човека по неговият еволюционен път е встъпването му в творческият импулс на природата. Влизайки в този път, той вече с право може да приеме, че е сътворен по образа и подобието на Бога. Защото великото начало не е нищо друго, освен едно непрекъснато движение, плод на което се явява творчеството. Влизайки човек в този път, той приема нови качества и способности, които дават своя подчертан израз и в неговият външен вид. Известно е от Анатомията, че най-много нервни окончания имаме по лицето и ръката. Оттам и възможността мислите, чувствата и подтиците, които се възбуждат в човешкия мозък при идването и реализирането на една идея, да намерят един осезаем за нашите очи израз във форма, размер и линии, върху ръцете и лицето на човека.

И на друго място съм отбелязал казаното от мъдреците на древността, че силите, които са създали Слънчевата система са създали и човека. От тях силовите течения изхождащи от планетите Юпитер и Сатурн, слагат началото на творческият подтик в човека. Под тяхното въздействие, развитието на човека влиза в нов етап. Тези планетни влияния създават и оформят в човешкия мозък, онези центрове, които определят човека вече като творец. В човешкият мозък започват да прииждат ред идеи, които го тласкат и събуждат подтик за тяхното реализиране. А това раздвижва мисълта, чувствата и волята. Цялата тази дейност създава едно разширение на човешката глава и преди всичко на неговото чело, а също така и на ръцете. Всички хора, които умеят да ръководят, творят, поемат отговорността за успешният завършек на поставената задача, като намират и правилният път за реализирането на дадената идея, имат преди всичко едно хармонично развито широко чело. На ръцете имаме същото явление. Оформят се широки ръце, без излишни мускули и тлъстини, с тънка кожа и ясно изразени кости по тях. Защо именно силовите течения

от тези планети поставят човека в този висок стадии на неговото развитие? Юпитер със своите грамадни размери: могъщите процеси, които стават на него, плод на много силните електромагнитни сили, които има там и които му дават възможност да се завърта около своята ос най-бързо от всички планети от Слънчевото семейство, а също и да има едно топлинно излъчване, заради което Саабей и великите звездобройци на древността са го наричали „Малкото слънце". Всички тези елементи за всяко небесно тяло, определят размера, скоростта на еволюционният процес. А еволюционният процес е преди всичко процес на творчество. Но за да имаме един такъв процес в истинският смисъл на думата трябва знания, мъдрост - дълбоките познания на законите в природата и трябва също и мисъл и устои. Тези елементи идват от силовите течения на Сатурна. Защото самата планета по своето съдържание, по своята изява, това което тя е, като едно творение, определя и естеството на силите, които са я създали, и които изтичат от нея.

Тази планета има от всички планети от Слънчевото семейство най-малко относително тегло равно на 0,68, което показва, че тя има най-дебела въздушна обвивка. Древните мъдреци, всякога са определяли, че има една много тясна връзка между въздуха - независимо какви елементи има той и мисълта. Затова, когато те са определяли въздействието на зодиакалните съзвездия и планетите върху Земята на нея, живота и по-специално върху човека, са ги делили на четири дяла: Огнени, земни, въздушни и водни, като тези наименования са само символични. Те само по форма определят естеството на силите, които изтичат от тях и въздействието им върху съответен дял от човешката природа. Попадащите под определението на „Въздушни" имат отношение към мисловният свят в човека - мисълта и дълбокото вглъбяване. Сатурн именно попада най-пълно и точно под категорията въздушен, защото има най-много, най-дебела обвивка. Друга една, ясно изразена характерност в него са неговите пръстени. Те са наредени в три пояса, като между най-вътрешният и средният имаме празно поле - процеп от 1600 километра широк, наречен процеп на Енке, а между вторият и третият имаме също празно пространство - процеп от 5000 километра, наречен процепа на Касини. В продължение на 300 години, откакто е могло да се наблюдава Сатурн с телескоп, в тези пръстени и процепи не са забелязани абсолютно никакви промени. И като се има предвид, че тези пръстени са съставени от частици, газове, прах и може би още кой знае какво / това е доказано по математичен път, че пръстените не са някакви цялостни непрекъснати дискове/. В своето въртене, при това бурно въртеливо движение не е станала ни най-малка промяна. Това учудва ученият свят. Такава чудовищна устойчивост на силите, които циркулират там, устойчивостта, която тези пръстени имат я придават и на човека, когато той бъде озарен от неговото влияние. В облагородените Сатурнови типове има нещо непоколебимо, устойчиво, крепко, несъкрушимо. На тях всякога може да се разчита за каквото и да било задача. Това явление в неговите пръстени определя човека и като такъв, да не прави никакви компромиси, отклонения, отстъпки от веднъж установените порядки и принципи. Освен това изпратената през 1978 година американска космическа станция „Войяджър I" към далечните планети на слънчевото семейство, постигна най-голяма близост до Сатурн през месец септември 1979 г. и направи снимки, както на самата планета така и на неговите пръстени. Трите пръстена, от които са наречени: Тетис, Енцеладис и Мимас. След като тази станция измина една разстояние от 22 милиарда километра, можа да мине край нея на едно разстояние от 124,000 километра. Планетата

Сатурн е била най-голямата загадка на ученият свят от човешкия род всякога. Но сега с пускането на тази космическа станция край нея се донесоха още по-големи и необясними загатки. Експертите от изследователският център установяват, че планетата е обгърната от газова обвивка, която те определят като „Водородна" с дебелина от 100,000 километра. Знае се, че водорода е газ, който при запалване гори, свети. А светлината казват модреците е сгъстена мисъл, има отношение към мисълта. Изпратените от тази станция снимки показват още, че атмосферата на планетата е много богато оцветена. Наблюдават се и светли петна, които напомнят тези на Юпитер, между другото и червено петно, наподобяващо голямото червено петно на Юпитер. Центрове на голяма култура - казват мъдреците. Наблюдава се също и една трептяща в червено-оранжева светлина формация. Всичко това говори за крайно интензивни процеси, бурни вихри, които имаме на тази планета. Въздействието на Сатурн върху човека създава също и богат вътрешен плодоносен живот.

Тази сонда откри също по време на своя полет към Сатурн още и интересни необясними с познатите ни закони от механиката, мистерии изразени в пръстените на тази планета. Фотосите разкриват, че там имаме два екцентрични пръстена в широката, но много финна система от пръстени на Сатурн, докато всички други големи и малки пръстени около планетата са концентрични. Тази екцентричност на двата пръстена на Сатурн имат подчертано въздействие във влиянието на тази планета върху човека. Те създават в него понякога подтика да изоставя общоприетите норми и порядки и да си създава нови, също тъй логични и обосновани, към които той строго се придържа.

Последните снимки препратени от станцията за Сатурн, преди станцията да се отправи към дълбочините на космоса, поставиха учените в космичният център на Калифорния пред още нови загатки. Потокът от снимки и измерителни данни им донесоха също тъй непредполагаеми и теоретически необясними сведения относно пръстените на Сатурна. Тези пръстени при своята ротация около планетата се преплитат змиеобразно. Също тъй броят на пръстените, че е много по-голям отколкото се предполагаше въз основа на снимки направени от земни телескопи. Всъщност тези пръстени се състоят от стотици единични пръстени с различна големина. Изобщо, всичко което тази космична станция донесе, беше голяма изненада за учените, като се разбра по един категоричен начин, че там действуват странни и непознати сили. Един от светилата на Астрономията при този случай заявил: „Работата не е там, че познатите валидни закони тук не достигат, но и че човешките мозъци чисто и просто не са достатъчно умни да намерят обяснение на всички тези явления в тази планета".

Така, въздействието на Сатурн върху човека, мозъчните центрове, които той е създал и оформил, намиращи се в горната част на челото ще донесат знания и най-вече мъдрост от изключително висока класа, необходими за един творчески процес от най-висока класа. Външният израз на това въздействие е едно издуване в горната част на челото, а на ръцете тънка кожа във външната страна на ръцете и ясно изразени възли на пръстите и костите.

Въздействието на Юпитер и Сатурн, ще поставят човека да тръгне по пътя на едно интензивно творчество, което ще му донесе не само радостта, но придобиването на големите знания и мъдрости необходими за да премине човек в следващия етап от своето развитие, което дават планетите Уран и Нептун.

Не напразно древните мъдреци са наричали Сатурн „Пазача на прага". Той така внимателно и прецизно обработва човека, такава мисъл и мъдрост му дава, че не оставя нищо, което да хвърля и най-малкото петно върху него. Когато млякото го бият и то е за да изкарат маслото от него. Когато човек страда, то е за да дойде знанието и мъдростта в него.

Нещо голямо е радостта, велико нещо от един възвишен свят. От този свят идват и знанието и мъдростта. Защото човек, който мисли, винаги може да подобри живота си. Онзи, който по-добре мисли, по-добре успява. А когато човекът излезне от застоя и се освободи от мързела, Боговете му помагат. Наистина, когато в хороскопа на даден човек Юпитер и Сатурн са добре поставени, той всякога има добрият шанс и сигурният успех.

Януари 1981 г.

11. УРАН
ПЪРВИЯТ ЕТАП ОТ ТРЕТИЯТ ПЕРИОД ОТ РАЗВИТИЕТО НА ЧОВЕКА

Третият период от развитието на човека, период на новото, оригиналното, непознатото гениалното, творчество се определя от онова, което му дават, може да получи и използува от силовите течения, които идват от планетите Уран и Нептун, както и от съответните зодиакални съзвездия, с които те имат връзка и са взели участие за тяхното създаване. В случая за Уран от съзвездието Водолей и за Нептун от Риби.

Естеството на силовите течения, които имаме от тях, ролята и въздействието, което те имат върху живота на Земята и по-специално върху човека, се определят от онези данни, които ни дава Астрономията за тях. През този трети период на своята еволюция, човекът минава през два етапа. Първият е този подложен на силовите течения на планетата Уран и зодиакалното съзвездие Водолей. И вторият под въздействието на Нептун и съзвездието Риби. Тук ще разгледаме първият етап - този на Уран и Водолей.

Планетата Уран е от тези с по-голям размер и има диаметър от около 51,000 километра. Това определя неговото влияние като по-задълбочено и по-дълготрайно. Относителното му тегло се определя на едно цяло и шест десети, което показва, че той има доста дебела атмосфера около себе си. Това определя за неговото влияние една подчертана резервираност в отношенията си към хората, а също и подтика към едно задълбочено и всестранно разглеждане на всеки въпрос. Най-характерното за тази планета, което го няма в никоя друга от планетите в Слънчевото семейство така ярко изразено е, че неговата ос на въртене е легнала и нещо повече, сключва с плоскостта на орбитата му 98 градуса, което ще рече, че планетата има обратно въртеливо движение. Това е особено характерно за естеството на силите, които са го образували, както и тези, които изтичат от него за да въздействуват преди всичко на човека. Положението, оста, на една планета определя естеството на идейния свят с който човека ще има контакт, какви ще бъдат те. В това отношение, положението на оста на планетата Уран определя две крайности със своето влияние. При примитивният човек, когато мозъчните центрове са още в началния стадий на своето развитие, при едно ярко изразено въздействие на Уран, ще имаме една изява по отношение на мисли, чувства и постъпки съвсем различен от порядките на околните и обществото около него. Ще имаме чисто и просто един чудак. Впоследствие обаче, когато човека е минал през вторият период на своето развитие, школите на Юпитер и Сатурн, през който период мозъчните

центрове получават едно развитие от висока класа, тогава имаме вече другата крайност от изявата на човека - разумното оригинално - гениалността. Тогава мозъчните центрове създадени и оформени от силовите течения на планетата Уран добиват съвършен вид на своето развитие и могат да приемат и силовите течения идващи от съзвездието Водолей, които дават гениалността. Защо именно е така? Това най-добре ще разберем от онова, което Астрономията ни дава за зодиакалното съзвездие Водолей. В това съзвездие имаме нещо ново, ярко изразено със своето могъщество и размери. Какво е то?

Ние ще трябва да приемем по един безспорен начин, че в природата имаме един еволюционен процес, който е вечен и непрекъснат и тласка всяко нещо бавно но сигурно към едно все по-голямо и по-голямо усъвършенствуване. Крайният израз на всяка триизмерна форма е да се превърне в движение, превръщането й изцяло в сила. Затова мъдреците от древността са казвали, че всяко нещо, което е пред нас е съставено от нещо, което е покой и нещо, което е движение и че движението непрекъснато изтича от покоя и го руши. И днес учените приемат това, като казват, че всеки елемент е радиоактивен, което ще рече, че излъчва сила. Но и движението - силата има своя еволюция, процес който за нас нито е очевиден, нито познат. Ние само напипваме нещичко от него, от тази еволюция на силата. Констатираме, че имаме някои видове сили - електричество, магнетизъм, гравитация, атомна сила и само така наречената „Царска наука" Астрологията, малко по-задълбочено и разбрано проучва еволюционният процес на силата изразена в своето различие в силовите течения изхождащи от дванадесетте планети, Слънцето и Луната, а също и от зодиакалните съзвездия. Всички тези сили са етапи от величественият еволюционен процес на Силата.

В този динамичен процес са включени не само формите около нас, но и всички небесни образувания. Слънцата са един ярко изразен етап на този еволюционен процес. Като първа фаза от него се явяват червените слънца - червеното излъчване. Идват след това следващите фази на еволюцията, които се изразяват с все по-голямата им и по-голяма яркост и температура, даващи все по-мощни и по-мощни силови течения. Докато най-после тези слънца - звезди преминат в един нов етап на своето развитие. Това развитие започва с едно непонятно за нас, за нашите представи бурно изтичане от тях на ярко светещи елементарни частици. Тези частици образуват един светъл облак около това слънце, около тази звезда, който ще даде началото на една нова вселена. Такъв един нов етап от звездната еволюция имаме в съзвездието Водолей. Това съзвездие заема обширна област от небесната сфера, в което с просто око могат да се видят около 90 звезди. Новото, могъщото в това съзвездие е виждането от нас едно светло мъгляво петно, намиращо се на едно разстояние от 590 светлинни години. То е най-ярката, най-голяма мъглявина, която от нас може да се види. Диаметърът на този тъй ярък облак е 300,000 пъти по-голям отколкото е разстоянието на Земята до Слънцето. Или както още се определя е равно на 300,000 - астрономически единици. Като имаме предвид, че една астрономическа единица е равна на 150 милиона километра, то за да имаме в километри диаметъра на този тъй ярък облак, ще трябва да умножим 150 милиона по 300 хиляди. В центъра на този облак се намира звездата, която го е създала. Тази звезда засега има измерена температура на нейната повърхност от 130,000 градуса. Като се има предвид, че температурата на повърхнината на нашето Слънце е само 6,000 градуса, то можем само да имаме някаква бледа представа за онази могъщи процеси, които стават в тази звезда,

която на такова грамадно разстояние от себе си изпраща ярки елементарни частици. И то това, което виждаме и констатираме е от преди 590 години. Този именно нов еволюционен процес в съзвездието Водолей е ясно изразени чрез силовите течения на Уран. Планетата Уран създава и оформя мозъчните центрове, които се намират в горната част на главата току що зад центровете създадени и оформени от планетата Вулкан или както сега италианският професор Бенанди нарича „Фаенца", които са зад центровете на Сатурн, намиращи се в горната част на челото. Когато тези центрове на Уран достигнат своето голямо развитие и усъвършенствуване то главата в горната, предна част е добре оформена и започват да приемат силовите течения от зодиакалното съзвездие Водолей, което дава новите високи постижения на човека - гениалността. Тогава и лицето добива своя нов подчертан в своето съвършенство израз, показващо влизането на човека в нов период от своето развитие. Това се отразява и върху ръката, като израз на творческият импулс в човека, подчертаваща изключителната динамичност, което това слънце, тази звезда в съзвездието Водолей, носи и дава. По ръката се явяват едни малки линийки под Лунния хълм изхождащи от така наречените гривни на ръката, намиращи се от вътрешността на китката. Тези линийки показват могъщата жизненост, здраве, издръжливо сърце и устойчиви нерви.

Така вече оформеният човек навлиза в първия етап от третия период на своето развитие, което му дава възможността да бъде в контакт с нови идеи, подтици и творчески замах даващ гениалността.

На Уран има досега открити пет спътника - Миранда, Ариел, Умбриел, Титания и Оберон. Те имат размери в диаметър от 700, 950, 1500, 1700 километра, като на новооткрития през 1948 г. спътник Миранда, размера още не е определен. Плътността на тези спътници не е установена, за да се потвърди становището на Астрологията според, което те не са истински спътници, а са късове от разрушената планета Фаетон. Техните размери са значително завишени от облаците прах и газове, които имат около тях. Тези именно късове придават на влиянието на Уран върху човека, онова злокобно въздействие, носещо елемента на „демоничното" оставено от черното слънце, станало причина за разрушаването на планетата Фаетон. Това въздействие се изразява в един подтик на разединение, несъгласуваност, нетърпеливост, нетърпимост към околните хора, една жажда за разруха. Така например, ако Уран в хороскопа на даден човек, мъж или жена е ярко изразен и се намира в самия сектор на небесната сфера, определящ близките, тесни връзки между хората, какъвто е брака между мъжа и жената, то разкъсването на тези връзки - развода е неминуем, при сегашният стадии на човешкото развитие, още не влязло в този трети период на човешката еволюция. Да превъзмогне човека въздействието на тези демонични разединителни сили, изтичащи от тези късове е също много важно и наложително в този етап от неговото развитие. Човекът трябва да може да приема с разположение, с любов всеки човек, такъв какъвто е, независимо от неговите качества и прояви. Никакви забележки или критика, никакво недоволство от проявите на околните. Само тогава разединителните сили няма да могат да се проявят. Това е също много важна задача на този период. Да се издигне човека от дребнавостите на ежедневието, да си създаде благородни отношения с всички живи същества и най-вече с хората, това е също голямо постижение, което се постига.

Февруари 1981 г.

12. НЕПТУН
ВТОРИЯТ КЛАС ОТ ТРЕТАТА ШКОЛА В ЧОВЕШКАТА ЕВОЛЮЦИЯ

В 686 година преди нашата ера Вавилонският цар Навуходоносор Втори освобождава Юдея от египтяните и влиза в Ерусалим, като освободител на еврейския народ. По всичко личи, че е бил рядко умен и с практичен усет човек, защото между другото поканва най-изтъкнатите еврейски учени да ги заведе във Вавилон. Там те дават своя принос за развитието на културата в този град, но и приемат много от мъдростта, която са намерили в него оставена от учените. Намират и приемат също и много химни в прослава на Бога, които е имало донесени от Халдейския народ, дадени им от великият техен Учител И-Саабей-Бен-Аадес и неговите ученици. Много от възприетото еврейските учени са отбелязали в тъй нареченото „Петокнижие на Мойсея", като са ги написали някои от тях в онази алегорична форма, в която те са били дадени. Една от тях, отбелязана в книгата „Битие" глава първа, стих седми се казва: „И създаде Бог твърдта и отдели водата що беше под твърдта от водата над твърдта". Тъй и става. Съвсем очевидно е, че тук не става въпрос за веществото вода. Древните мъдреци с понятието вода са олицетворявали емоционалната природа на човека - чувствата. И наистина, едно внимателно разглеждане на тази природа в човека, ще можем да я разделим на два голями дяла. Чувства, които се предизвикват от обекти, с които можем да имаме обмяна и с това изпитваме едно задоволство, защото при обмяната се дава, но и се взема, имаме една по-голяма или по-малка взаимност. Такава една връзка, хората в сегашното си развитие създават с цветята, животните и особено силна с хората. Това е водата под твърдта. От гледище на Астрологията те се дават, ръководят и управляват от мозъчните центрове създадени чрез нашият двойник, от силовите течения идващи от Луната и Венера.

Имаме обаче и друг вид чувства, при които нямаме интерес. При тях не се търси взаимност. Този, който ги отправя, който ги дава не търси да му се отвърне. Затова човека, който може да ги даде, трябва да бъде от изключително висока класа. В него каквато и да било мисъл за корист, за отплата, взаимност е изцяло ликвидирана. Тези чувства от най-възвишено естество са водата над твърдта и се дават и управляват чрез нашият двойник в мозъчните центрове от силовите течения на планетата Нептун и зодиакалното съзвездие Риби. Тези мозъчни центрове се оформят в горната част на човешкият мозък. Човекът у когото те са развити и оформени свети със своят израз. Той е тъй мил и приятен, че всички го обичат. Тези чувства са малко познати на съвременният човек. Те са най-висшата изява на емоционалната природа - на чувствата и се изучават и оформят във втория клас от третата школа на човешката еволюция - класа на Нептун. Христос от Любов към хората, в която нямаше абсолютно никаква корист или каквато и да било изгода понесе страданията и се пожертвува заради нея. Тази изява няма нищо общо с изявите на околните, тя не е от този материален, триизмерен свят.

За да разберем по-добре въздействието на силовите течения от планетата Нептун и зодиакалното съзвездие Риби ще вземем онова, което Астрономият ани дава за техните белези и небесни образувания в съзвездието Риби, които ясно характеризират силовите течения, които изтичат от тях, за въздействието върху нашият двойник и оттам на мозъка в човека.

В съзвездието Риби могат да се видят с просто око около 75 звезди - слънца, но те са изобщо много слаби, защото са много отдалечени от нас. Колкото едно светило е по-отдалечено от нас, толкова от него идват при нас онези силови течения, които имат по-къса вълна на своите вибрации, те носят по-голяма сила и въздействуват на по-висшата природа на човека. За планетата Нептун, която е проводник на силовите течения от съзвездието Риби знаем, че тя е най-яркият член от Слънчевото семейство. През телескоп се вижда като ярко кръгче без абсолютно никакви петна. Отразителната му способност е около 60 процента, което ще рече, че 60 процента от падналата върху него слънчева светлина се отразява. Какво е обяснението на науката за този ефект то е друг въпрос. Но това нещо е от особено значение за естеството на нейното влияние от гледище на Астрологията. Израз на силни, възвишени чувства. Едно друго качество на тази планета е, че тя не се подчинява на закона на Тициус Боде, закон, който определя дистанциите на планетите до Слънцето. Нейното средно разстояние до Слънцето би трябвало според този закон да е 40 астрономически единици, а то е само 30. Пак от гледище на Астрологията това е от изключително значение за нейното влияние, което показва, че тя има отношение към един друг свят, свят различен от този, с който имат отношение останалите планети. Света на висшата психика. Тя именно чрез двойника ни създава тези най-горни слоеве от мозъчни клетки, способни да изявят тази висша природа в човека. Хората под силното влияние на планетата Нептун са всякога чужди за този свят, те не го разбират и живеят в него като чужди. Живеят с мисълта, че всичко се постига само да го пожелаеш, без усилия и напрежение. Такъв един е света на планетата Нептун. Тези хора със своята физика са нежни, деликатни, едва ли не прозрачни. Те не могат да издържат на суровите условия на Земята, резките промени, усилията и напреженията, които се изискват от тях, необходими за постигане на всяко нещо, а в много случаи въпреки всичко въобще и да не се постигне. Затова те често изживяват много тежки психически състояния, поради неизпълнения на желанията им. Това ги прави изцяло непригодни към един живот на Земята, за това често пъти преждевремно си заминават за отвъдния свят и то предимно от заболявания на белите дробове.

Саабей и неговите ученици ясно са изразили чрез символа и легендата за съзвездието Риби, което съзвездие както отбелязахме има тясна връзка с планетата Нептун, естеството на силите изтичащи от тях. Легендата гърците са я преработили, но същественото е запазено. Там ясно е изразен другият свят, света на водата, света на емоциите, в който свят те въздействуват. Не е лошо да си припомним легендата.

Всяка сутрин, когато лъчите на Хелиос започват да позлатяват високите планински върхове и когато капчиците роса още блестят като брилянти по зелените листа на цветята и по тревата, из дълбочината на морето излизат заловени за ръка една след друга Нереидите - петдесетте дъщери на морския Бог. Весело играели и лудували те на морския бряг. От песните и смеха им утихвали бурните вълни на морето, а зверовете се заслушвали и укротявали. Една от тях, прекрасната Галатея, веднъж като гонила пъстроцветна пеперуда се отделила от сестрите си. По това време минавал младият Акид, висок, строен и красив като Бог Аполон. Видяла го Галатея, забравила пеперудата и го пронизала с дълбоките си сини очи. Но и Акид очарован от Божествената й красота забравил за къде е тръгнал и се насочил към нея. Обикнали се двамата млади и от този ден станали неразделни. Всеки ден щом на морският бряг се показвала Галатея, Акид я хващал за ръка и двамата отивали до една малка пещера недалеч от

един висок и скалист връх. Но не само Акид обичал прекрасната Галатея. Обичал я и едноокият грамаден като планина циклоп Полифем. Видял я той на морския бряг веднъж, сияеща в своята младост и прелест, и безумна любов пламнала в сърцето на ужасния циклоп, до който никой не смеел да се доближи, за да не бъде разкъсан и изяден от него. Уплашила се Галатея от страшният му вид, избягала и винаги се криела от него. Но любовта на Полифем към Галатея все по-силно се разгаряла. Всеки ден той докарвал многобройните си стада овце по високият планински връх, сядал на него и започвал да свири със свирката, която сам си направил от дебели тръстикови стебла. Далеч се разнасяли звуците от свирката му и разклащали дърветата. Достигали те и до Галатея и Акид, които седяли на любимото си място до пещерата далеч от погледа на ужасният циклоп Полифем. Един ден той ги съзрял и обезумял от любовта си към Галатея, скочил от планинският връх и затичал към тях. Разтърсила се земята от неговото огромно тяло, развълнувало се морето, изплашили се Галатея и Акид, и се хвърлили в бурното море, там превърнати в риби, те плуват в гълбините му свързани с дългата и широка лента на любовта.

От тази легенда ясно се разбира природата на Нептуновото влияние и това на съзвездието Риби, на което съзвездие като символ е дадено две риби свързани с широка лента. Те създават типове от един друг свят. Те живеят в един свят - света на водата, на емоциите. Грубите домогвания каквито са били тези на ужасният циклоп не им са желани.

В Нептун има и също друга една особеност. От всички планети на Слънчевото семейство той има най-голяма сплеснатост при полюсите, което е равно на 1/40%. Това дава основание, че оста на планетата много бавно или никак не мени своето положение. Оста на планетата според Астрологията има отношение към идейният свят. Хората намиращи се под силното влияние на Нептун мъчно променят своите идеи, своите навици, своите разбирания, мъчно се отклоняват от онова, което са приели.

Този род чувства, чувствата от най-висш порядък са били предмет на изучаване в школите на древността и преди всичко методите за укрепване в човека, във вторият клас от третата школа в развитието на човека. Такава е била школата на есеите, в която школа Христос е прекарал 20 години.

Август 1986 г.

13. ПЛУТОН

Онези, които ще искат да изучават Астрологията, трябва още добре да разберат че: Злото създава видимите форми, а доброто ги организирва и облагородява. Наистина, като се замислих, разбрах колко е важен този закон. Казва се, че планетите Сатурн, Уран, Нептун и Плутон, действуват лошо на човека, но на кой човек? Човека без възвишени и духовни подтици, защото злото на тези планети, сега създава у тях центрове в мозъка им, които да реагират на техните влияния. Тези центрове са още неорганизирани и необлагородени, затова реагират с лошите си подтици. Когато след много, много време тези центрове се организират и облагородят, тогава те ще могат да възприемат както благоприятните, така и могъщите техни влияния. Ето защо астрологът трябва добре да владее Френологията, науката за израза на лицето и Хиромантията за да бъде точен в своите оценки. Той трябва да е видял вече чрез тези помощни науки, до каква степен са организирани и облагородени мозъчните центрове, което нещо се изразява предимно на лицето и ръцете, тъй като там имаме най-много нервни окончания и те бурно реагират на психичният

живот на човека, което нещо дава и своите видими отпечатъци, най-ярко именно там. Ето защо, когато астрологът ще прави хороскоп на дадено лице, той трябва да го види. Тук е уместно да кажем това, което с един много простичък израз Учителят подчерта, пътя по който върви това организирване и облагородяване. Той казва: „Когато вълкът изяде едно агне, той става малко по-добър". Природата дава възможност на злото в човека да се прояви и с това проявление идва и един малък процес към организирване и облагородяване. Проявите на злото не трябва да ни изненадват, то трябва да се изяви, за да се направи крачка напред към съвършенството.

Силите, които създадоха Слънчевата система, създадоха и човека. Господ създаде Слънчевата система заради човека. Двойникът на човека е поле на тези космични сили. Двойникът е апарат, чрез който се проявяват силите, енергиите на природата. Физическото тяло на човек, живее благодарение на своя двойник. Следователно, ако отношението между двойника и физическото тяло са правилни, хармонични, човек всякога ще бъде здрав. Ако тези отношения не са хармонични, то в човека се зараждат ред болезнени състояния.

Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи. Той по начало е мързеливо същество. Движението е присъщо на разумното. Там където има разумност, има и движение. Човек трябва да се включи в движението, за да придобива разумност.

Колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества и по-могъщи.

Астрономите са си направили труда да изчислят, че ако имаме един наблюдател на планетата Плутон, то той ще вижда оттам Слънцето малко по-голямо, отколкото ние от Земята виждаме Юпитер. Всеки ще си зададе въпроса, каква енергия там може да се получи от тъй отдалеченото Слънце? Естествено много малка, даже незначителна. геният от възраждането Джордано Бруно, в предсмъртният си час на кладата през 1600 година на 1 март, със сетен глас извиква на инквизиторите: „Навсякъде има живот, навсякъде разум". И ние сме съгласни с това и го приемаме, че е така. Следователно и там, на тъй отдалеченият Плутон има живот и там живеят разумни същества и то от по-голям ранг отколкото на другите планети. Ние ще приемем, че тяхната разумност е толкова голяма, че те могат да черпят енергия от мировият, необятен по своето могъщество силов океан. Как? Елементарните частици открити през тридесетте години на нашия век идват на Земята с непонятна за нашите престави енергия. Тази енергия те не могат да вземат от Слънцето, нито пък от другите Слънца, защото в определено време те биха се изчерпали.. Отговор на този въпрос даде, геният на атомната физика Енрико Ферми като каза, че тези частици вземат енергия от Мировото космично Силово поле. Ако сега там на Плутон съществата имат тела устроени по същият начин и със същата субстанция каквато имат елементарните частици, а защо не, то те ще могат да приемат сили за своя живот и нужди от това необятно силово поле, от този необятен силов океан.

14. ДРУЖБАТА

Силите, които създадоха Слънчевата система, създадоха и човека, казва Учителят Беинса Дуно. Всеки един член от Слънчевото семейство е плод на сгъстяването на особен род сили, различни по своето естество и интензитет. Всяка една от тези сили в процеса на своето сгъстяване е обособила по една планета, която носи естеството на силата, нейната

създателка. Същите тези сили създават и живите твари по планетите. Тук на Земята тези сили са създали и създават живите форми през всичките нейни геологични епохи. Като всяка от тези сили е давала своят израз с формата и изявата на живота форма. Човекът на Земята е минал през тези форми, като всяка една е оставила своя отпечатък, показващ характерните белези на тези сили. За изявата обаче на живота е казано: „В началото живота е в ръцете на злото". Оттук ще се разбере, че поначало живите форми, които се създават носят елементите на злото, на дивото, хищното, ненаситното. Змията, като един израз на злото, своята жертва тя поглъща и в своя стомах стопява всичко и кожа, кости, зъби, всичко израз на лакомия и ненаситност. Доброто обаче има за задача да организирва и облагородява създаденото от злото. То успява да облагороди дивата природа на част от животните, които престанаха да се хранят с труповете на другите животни, станаха вегетарианци и с това улесниха еволюционният процес на човека.

Слънцето, Луната и планетите със своите силови полета дават израза на човешката природа, като всяка една от тях е създала и оформила, като оформя и сега, поотделно неговите качества и способности, които намират израз в главният му мозък, в мозъчните му центрове. Но в своята първична проява, те имат своят див, примитивен израз, впоследствие, те се организирват и облагородяват стъпка по стъпка в течение на много време, като сивото вещество в мозъка му, изразител на тази вътрешна природа, бавно възраства и изменя своето качество и организация за да може да дава правилния и точен израз на доброто. Има хора, които създадоха и специални идейни течения, които приеха, че едно такова съвършенство може да се постигне така набързо, изведнъж, като търсеха и прилагаха някакви своеобразни методи, разбира се без резултат. Казано е също от Великите Разумни, че ако хората могат така лесно да се справят то Господ само за 24 часа щеше да оправи света.

Всяка една от планетите имат за поле на своята дейност отделни участъци - центрове в човешкия мозък. Като колкото една планета е по-голяма, толкова и областта на мозъчните центрове, които тя създава и оформя е по-голямо. Юпитер, като най-голямата планета, то областта за нейното въздействие е най-голямо. Меркурий, като най-малката - най-малкото. Лицето и ръцете на човека, които имат най-гъста мрежа от нервни окончания, които ярко показват докъде човек е стигнал в своето развитие, защото вълненията и напреженията на мозъка се предават на тези окончания най-силно и те създават чертите и израза на отделните части и органи по тях.

Ако ние се изправим на Юг и наблюдаваме през много нощи пояса, по който се движат членовете на Слънчевото семейство, то ще разберем, че те имат най-различни движения там. Слънцето и Луната менят своето място всякога от Запад към Изток, като Луната прави това най-бързо от всички като изминава от 12 до към 15 ъглови градуса за денонощие. Планетите имат по-своеобразни движения. Те ту отиват от Запад към Изток, ту се спират, а после тръгват по обратно направление от Изток към Запад. Това всъщност не е така и е илюзорно, благодарение движението на Земята, което е от особено значение за тяхното влияние. Колкото една планета е по-близо до Слънцето, толкова тези промени в движенията са по-бързи. За по отдалечените прогресивно стават по-бавни. По-близките планети и Луната създават онези способности и качества, които набързо, най-рано се изявяват, най-лесно блясват в човека. С отдалечаването на планетите, силовите им полета създават все по-трайни, здравите и силни качества, способности. Когато мозъчните центрове са

организирани и облагородени по-далечните планети създават ценните и благородни качества в човека, защото казано е, че колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето толкова тя е по-стара от своето създаване и на нея живеят по-разумни същества и по-могъщи със своите сили. Оттук ще трябва да се разбере, че човека е един много сложен комплекс от изяви и за да го разберем, трябва по-дълго да го проучваме. Когато влизаме в контакт с отделния човек, то ние не влизаме в допир изведнъж с цялата негова вътрешна природа. Тя не е хомогенна, не е разположена равномерно в него и е обособена в отделни сфери, обединяващи близките по род и естество качества и способности, тъй както са обособени и силовите полета създадени от членовете на Слънчевото семейство.

Раждането на човека е най-важният момент от живота му на Земята. Когато той идва в този за него нов свят, по-друг от този, в който е бил той си идва и със своя пътен лист, свидетелството. В него са изразени качествата, способностите, задачите, които му се поставят и житейския път, който ще трябва да измине. Пътният лист не е нищо друго освен звездната карта, която можем да създадем, то е разположението на Слънцето, Луната, планетите и зодиакалните съзвездия за момента и мястото, където човек се ражда.

Луната, като най-близка до Земята със своето силово поле е с най-силно влияние върху нея. Ние виждаме грамадният чисто физически ефект, който ту оказва върху живота на Земята. Приливите и отливите в големите водни басейни, въздействието върху растителният мир. Нощем, когато Луната се пълни, при пълнолуние и новолуние растенията се развиват по-бързо. Нейното влияние върху човека е също много голямо. Тя е създала и оформила мозъчните центрове, които се намират в долната тилна част на главата, центъра на челото, а също и гръбначния мозък. Когато гръбначният мозък е добре организиран и облагороден, и връзката между него и главния мозък е добра и хармонична, то гръбначният мозък, който управлява вътрешните органи и жлези дава добро здраве, дълъг живот, а също и един мил приятен психологически израз, който предразполага. Такъв човек е приятен, общителен събеседник, събужда желанието да се сближим с него. Нашите разположения към малките деца, към малките животни, към новородените въобще, поради силното влияние на Луната в този период, което най-напред се изявява, с тази сфера най-напред влизаме в допир. Дружбата лесно се осъществява. Но всичко това само толкова.

Следващата сфера,с която ние влизаме в контакт е сферата на **Меркурий**. Силовото поле на Меркурий е създало и оформило мозъчните центрове около и над вежди́те. При благоприятно облагородено развитие на тези центрове имаме човек с правилна преценка за всички практични въпроси и извличане ползата от тях. Дружбата ни с такъв човек всякога ще допринесе за едно навременно и полезно разрешение на всички трудности, пред които живота ще ни изправи. Ако обаче тази сфера е в своя примитивен стадий, ще имаме човек погълнат изцяло в жаждата за лични изгоди, само за себе си, един егоизъм не подбиращ средства за постигане на своите цели, като лъжата, измамата са на първо място. Такива едни прояви са готови да убият събуденото преди това, нежното и деликатното, чувство на дружбата и приятелството. Със следващите сфери в контакт, с които ние идваме при по продължителни контакти, които сфери се изявяват при по-специалните случаи.

Сферата на **Венера** е следващата, тя ще ни даде човека в една по-друга светлина. При добра изява имаме човека естет, красивото и изящното намира израз както в самия него и обходата му, така и в

обстановката, в която той живее, а това внася един многоценен и приятен елемент в дружбата. Ако е зле поставена, то у този човек се създава една жажда за личен блясък и суетност, отдаване внимание само за лични прищевки и капризи. Тази сфера е създала и оформила мозъчните центрове и средната част на челото.

Марсовата сфера в своята добра форма дава смелият, безстрашен енергичен човек, готов на жертва и защита на справедливостта. В лошият смисъл имаме един сприхав, избухлив човек готов да се възбуди и при най-малкия повод, като в такова състояние нагрубява, оскърбява, става безогледен, а с това и дружбата е погребана. Силовите полета на Марс са създали и оформили мозъчните центрове в долната част на мозъка около ушите. В тази част главата добива по-голяма широчина.

Юпитер в своята добра форма, дава човека на големите творчески изяви, инициатива, замах, поемане на отговорност за големите задачи, богатството и бащинското покровителство. Дружбата с такъв човек е наистина благодатна. При зле поставено развитие, имаме едно честолюбие, себелюбие, което е готово и при най-малкото посегателство към неговата личност да реагира по най-брутален начин, помитайки всякакви връзки. Измамите, двуличието, устрема му да поднася заблуди и желание да натрапва своето опекунство и водачество са способни да отмахнат и най-здравата дружба. Казано е, че Юпитер в своята отрицателна изява е планета на най-големите заблуди. Неговото влияние е създало и оформило мозъчните центрове на слепоочната област, като дават една ширина, както на тази област, на тази част на главата така и на челото.

Силовите полета на **Сатурн** създават и оформят мозъчните центрове в горната част на челото. Когато те са добре организирани и облагородени имаме изпъкналост на челото в тази част. При добра изява имаме човека със здрава, дълбока, опираща се на проверени закономерности в природата мисъл. Този човек търси причините и последствията на всички явления. Една мъдрост се излъчва от този човек, приятно е да се дружи с него, защото разговорите са смислени, задълбочени, носещи светлината на знанието. При лошата постановка, имаме всякога критичност, вечно недоволният и подозрителен човек. Той досажда, трови атмосферата около себе си, дружбата с него става невъзможна.

Планетите зад Сатурн: **Уран**, **Нептун**, **Плутон** и планетата зад Плутон наречена от гениалният мексикански астроном и математик Хасино Амор - **Хано.** Тези планети със своите силови полета създават мозъчни центрове, които поднасят на човека изключителни качества и способности. В сегашното развитие на човешкият род, силовите им полета не са още създали и организирали облагородени мозъчни центрове, които да поднесат тези качества в способности. Само в много издигнати хора - Уран и Нептун са създали мозъчни центрове сравнително добре облагородени и организирани, които създават гениалните хора, тези които поднасят на човешкия род новото, непознатото, неизвестното. Останалите две планети, създават и оформят мозъчните центрове, които дават възможността на човека да бъде господар на силите в природата. Но засега тези центрове са в зародиш. В бъдещият еволюционен процес на човека тези центрове ще се оформят, организират и облагородят, и човека ще бъде господар на силите на природата.

15 май 1990 г.

15. СЕДМОТО НЕБЕ

Някои от изразите ни в ежедневният ни живот, които срещаме, казани случайно или пък в някои случаи да се внесе с необичайният им израз едно оживление, нотка на хумор, имат своят произход от древността, като израз на една много сериозна и дълбока мъдрост, казана от онези, които са познавали дълбоките истини в природата. Един от тези изрази е: **„Ще отиде на седмото небе“.** Този израз съвсем чужд и неестествен за обикновеният говор се подхвърля към някои хора, които със своето подчертано внимание, отзивчивост и благородно отношение към всичко и всички изпъкват от околната среда. С този израз, ясно се е показвало от онези, които са го дали, че седмото небе е място на най-голямо съвършенство обитавано от най-съвършени същества. Откъде е дошъл и какво точно се казва с него? И защо именно „седмото“, а не някое друго, като 8, 9, 10 и тъй нататък.

Саабей и великите древни звездобройци са дали този израз, показващ големите им познания и дълбокото им разбиране, както за Слънцето и Слънчевата система, така и за онези сложни процеси, които стават около нас. За да се разбере неговият дълбок смисъл, трябва да се знае всичко, доколкото това е било възможно, преди всичко за Слънцето, този създател, център и източник на всичко в това семейство.

Известно е, че Слънцето е динамичният център в цялата наша планетна система. Слънчевата радиация е могъщият източник на енергия преди всичко за нашата Земя. Могъщата светлина, която то ни дава и която е 500,000 пъти по-силна от тази на пълната Луна, не е само светлина, но и е носителка на енергия непонятна за нашите представи. И ние съвсем още не знаем какво още дава и носят неговите радиации със своята благодат. Такава една „Благодатност“ може да дойде само от един високо организиран свят. Твърденията на много от сегашните учени, че то е някаква огнетечна маса в един безпорядък, или пък някакво кълбо от прегорещени газове с вихрообразно хаотично движение е абсолютно неприемливо, дадено от повърхностни и незадълбочени наблюдения. Интересно е обаче и най-приемливо е становището за Слънцето на Вилиям Хершел, който е безпорно един от най-големите и задълбочени астрономи на човешкия род. Този велик учен откри планетата Уран в 1781 г., направи още много открития и даде своят голям принос за развитието на астрономията. Той казва: „Централната част на Слънцето е твърдо, тъмно и студено кълбо, подобно на Земята. То може би е населено. Около това кълбо има два слоя от облаци, външният от който е необикновено горещ, а вътрешният - хладен. Петната, които се явяват по слънчевият диск са дълбоки кладенци в облачната обвивка, през които ние можем да видим тъмната повърхнина на централното кълбо. Тези петна са подобни на фунии, на които дъното е ядрото на самото Слънце. Около тези петна имаме полусянка. Че наистина тези петна са дълбоки кладенци подобни на фунии се вижда и от това, че когато почти кръглото петно е в центъра на слънчевият диск, то ядрото заема централно положение в полусянката. Когато обаче петното поради околоосното въртене на Слънцето се приближи към края на диска то добива перспективно елипсовидна форма, като частта от полусянката, която е по-близо до центъра на слънчевият диск става все по-тясна. Централната част на петното не е съвсем тъмно, то е само 10-20 пъти по-слабо по яркост от повърхнината на Слънцето - от „фотосферата“. Но контрастно изглеждат като тъмни. Петната по размери са често пъти много по-големи отколкото е нашата Земя. Тези петна освен това са източник на голяма магнетична активност. И тяхното появяване

всякога е свързано с бурни изригвания от слънчевият диск, тъй наречените „Протуберанси", където движението в тях е към 300 и дори 600 километра в секунда, а също и с появата на тъй наречените „Северни сияния" тук на Земята. Изобщо петната се характеризират с голяма активност на „Сили", на жизнени сили. Всичко това идва в потвърждение на казаното от великият астроном Вилям Хершел. Това са отвори на разумни същества обитаващи Слънцето.

От всичко изнесено дотук за голямата активност на Слънцето и многото още, което не се знае за този могъщ източник на Сила и Живот, ясно е да приемем, че тази необхватна за нас дейност, не може да не бъде ръководена от една сияйна мъдрост изтичаща от непонятни за нас по своята разумност Същества.

Нека най-после да се спрем и на самата светлина, която ние получаваме от това Слънце - слънчевите лъчи.

В началото на тридесетте години на нашият век, бяха открити така наречените „елементарни частици". Те не са нищо друго освен силови ядра идващи от всички образувания на небесната сфера и най-много за нас, за нашата Земя от Слънцето. Затова именно, че идват от различни небесни образувания, те са различни по вид и качества. Слънчевите лъчи и те не са нищо друго освен елементарни частици - силови ядра, които учените нарекоха „Фотони". Оказа се обаче, че слънчевият лъч не е хомогенен, не е еднороден. Той е една сложна система от седем различни по вид и качества силови ядра. Защото, ако прекараме един слънчев лъч през тристенна призма, то ще получим нещо изненадващо. Вместо един лъч ще имаме да излезнат седем лъча от призмата, със следните багри: Червен, Оранжев, Жълт, Зелен, Гълъбов, Син и Виолетов. Ако сега прекараме кой и да е от тези седем лъча отново през призма, то той излиза пак само същият, един със същият цвят. Повече разпадане нямаме. Следователно всеки един от тези седем лъча е вече прост, хомогенен - еднороден. Излезлите от призмата седем лъча се отклоняват на различни по размер ъгли. Червеният се отклонява на най-малък ъгъл, като последователно ъглите при другите цветове се увеличават и при виолетовият той е най-голям. Защо това е така? От механиката е известно, че силата, която носи едно тяло и движение зависи преди всичко от скоростта, с която то се движи, защото тя се взема във втора степен. Оттук всички седем типа силови зърна даващи седемтях цвята в слънчевият лъч се движат с различна скорост. Защото като се ударят те в молекулите на стъклото в призмата, те според скоростта си се ударват с различна сила и оттам ще се отклонят и на различни ъгли. Най-малък е ъгъла при червеният, а най-голям при виолетовият, което ще рече, че червеният фотон се движи с най-малка скорост, от тях се носи най-малка сила, а при виолетовият най-голяма скорост и най-голяма сила. Според Саабей и древните мъдреци „Скоростта и силата" са елементи на съвършенството. Колкото по-голяма скорост имаме, толкова по-голяма сила имаме, толкова това е израз на по-голямо съвършенство. Тези седем типа фотони са продукт на седем висши разумни иерархии. Всяка една от тях със своите силови течения упражняват въздействие, както върху планетите от Слънчевото семейство, така и върху живота на тях. Най-висшата иерархия е седмата, онази, която дава виолетовите фотони. Затова онези, които са казали за седмото небе, са имали предвид мястото, седалището обитавано от най-висшата иерархия от братята на Слънцето - разумни същества.

Всяка една от седемте иерархии е със своята задача. Тези които дават **червените** багри са носители на живота. **Оранжевите** носят Любовта и връзките между живите същества. **Жълтите** се грижат за знанието и мъдростта. **Зелените** - уреждат материалните блага, необходими за изява на живота. **Гълъбовите** - грижата за всяка жива форма, създаването на условията необходими за нейното развитие. **Синият** - стремежа и утвърждаването на Истината. **Виолетовият** - да тласка всяка жива форма и грижата за нейната еволюция, за нейното усъвършенствуване.

Седемте природи, седемте иерархии са подчертани не само в багрите, но и в музиката. Там имаме седем тона, всеки от които е изразител на един цвят, израз на една иерархия от Слънчевото Братство. Затова някои хора с много префинена психика, когато влезнат в градина с богато обагрени цветя, те някак, като че ли слушат някаква симфония. Същото се отнася и за формите, и те са плод на седемте иерархии.

„Седмото небе" място на най-висшата иерархия, изява на най-висшата мъдрост и съвършенство в кръга на Слънчевата система. В свещените книги на народите също се споменава за седемте висши Духове, които са пред престола на Бога.

Септември 1980 г.

16. ЧЕРНИ СЛЪНЦА

Този път се спряхме, на онези ярки, трепкащи светила по небесната сфера - звездите, които и с най-силният телескоп, поради своята грамадна отдалеченост се виждат само като светли кръгчета. Те са Слънца, като нашето слънце. Небесни тела, които дават и само дават, светлина и потоци сили, които носят живота. Около тях, както и около нашето Слънце, повече от сигурно е, че има планети, които получават и използват тези дарове, с което да се оправдае тяхната дейност. И наистина благодарение на прецизността на новите фотографски методи, може да бъде установено през 1943 г. присъствието на тъмни спътници, планети, около сравнително близки звезди. В една от тях, бе открита планета с маса 16 пъти по-голяма от масата на Юпитер. Открити бяха и друго по-малки планети. Астрономите са си направили труда, като са изчислили, че ако имаме един наблюдател, който би се намирал върху най-близката до нас звезда Praxima Centaurus то той не би могъл да види Юпитер и с най-силните телескопи, с които сега разполагаме на Земята. Така само с помощта на фотографията се потвърждава напълно приемливото твърдение, че и около другите звезди - Слънца има планети макар, че това още чрез непосредствено наблюдение да не сме могли да видим. Отправяйки поглед именно към този звезден мир Учителят казваше: „В небесното пространство виждате тези Слънца, но там колкото светли Слънца има, толкова и тъмни слънца има. Тези тъмни Слънца в мировото пространство са тела, които нито дават светлина, нито отразяват такава, когато върху тях падне светлина. Планетите, кометите и някои от мъглявините, отразяват част от светлината, която пада върху тях, благодарение на което ние можем да ги видим". За такива, тъмни небесни тела, ние не само, че не бяхме слушали, но и не можехме да имаме представа за такава възможност. Върху това казано от Учителя често мислех, то остана така някак, като нещо далечно, отдалечено без възможност за неговото реално съществуване.

Минаха годините, науката и техниката направиха своя грамаден успех. Явиха се изкуствените спътници, които донесоха нови сведения за

света, който ни заобикаля и за звезднят мир. Отбеляза се, че един от тези спътници е донесъл голяма изненада. Открито е небесно тяло, в съзвездието „Центавър", което нито свети, нито отразява светлината. То обаче излъчва лъчи от рентгеновият спектър. Тези лъчи не могат да се долавят от нашето зрение.

Известно е, че човешкото око, възприема само много малък дял от вълнообразните движения, които изпълват пространството. Всъщност, не някакво движение, вибриране на еднородна среда, а са частици от специално състояние на веществото, както приема известният френски физик Луи Деброил, които хем са вещество, хем вибрират. Тези частици се движат с грамадна скорост, носят могъща енергия и вибрират. Когато дължината на вълната им е 8 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя, като червена светлина, когато те пък вибрират с дължина на вълната от 4 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя като виолетови тонове. Между тези две граници се намират вибриращите частици, които ние долавяме като оранжево, жълто, зелено, сиво и синьо. Оттук ние виждаме, колко е тясна границата на възможностите, за възприемане на вибрации, от най-съвършеният човешки орган окото. Тези частици, които излъчват по-дълги и по-къси от тях вълни, не се долавят от нашето зрение. Зад виолетовият цвят, идват вибрациите с още по-къси вълни, тези на ултравиолетовите и чак след тях следват рентгеновите. Такива частици, с дължината на вълната от рентгеновият спектър е излъчвало това невидимо за нас небесно тяло. Тези тела учените решават да ги нарекат „Черни дупки". Дупка е ограничено празно пространство, в което няма нищо, а нищото не може да дава нещо. Следователно там има нещо, което Учителят нарече „Черни Слънца". То пулсира, излъчва частици и то такива, които носят грамадна енергия. Защото е установено от физиката, че колкото дължината на вълната е по-къса, толкова и силата, която те носят е по-голяма. Тези черни слънца имат грамадно по своята сила гравитационно поле, което привлича и поглъща всичко, каквото им попадне в своя път и светлината и живота, които светлите слънца дават. Една могъща обсебваща сила имат те. Тази обсебваща сила е изразена и в човека и носи името „Егоизъм".

За съществуването на тъмни тела в мировото пространство отбелязва в 1962 г. аржентинският астроном Харолд Шепли. Той приема, че в необятното мирово пространство около нас има тъмни масивни тела в размер поне десет пъти по-големи от Юпитер, които тела не принадлежат към никоя Слънчева система и не обикалят около никакво Слънце. Те се движат по свои, неизвестни и непознати за нас пътища из „Мировият пустош", както той се изразява и ги нарича „Тъмни самостоятелни планети".

Ние трябва да приемем, че в природата нищо не е без смисъл и цел. Виждаме, че светлите слънца дават, подхранват живота с изтичащите от тях тъй наречени потоци от елементарни частици, които те непрекъснато излъчват. Каква е обаче задачата на тези тъмни слънца? Каква им е службата във Вселената? В това отношение път към отговор на този въпрос, може да ни даде казаното от Учителя: „Злото е първичната енергия, тя създава материалните светове, видимите форми, а доброто, вторичната сила ги организирва и облагородява". В подкрепа на това, ето и една старинна поема за сътворението на света, изнесена в символична форма. Тя е написана на седем плочки, някога в дълбока древност. Тези плочки написани хилядолетия преди нашата ера са намерени при разкопките на древният Вавилон. Успешно разчетени, там се казва: „В началото на създаването на света, се намирало една тъмна хаотична

материя, която се е наричала „Тиамат". Боговете гледайки тази неустроена, пуста и безжизнена среда решават да създадат в нея един правилно устроен и носещ живот свят. Тиамат е чудовищен дракон със седем глави. Пламнал от възбуда, разбирайки решението на Боговете, този дракон им отворил война, като с ръмжене и пухтене се готви за люта битка. Всички Богове трепват от страх, се казва по-нататък в поемата. Само Мардук, Богът на Светлината се решава на борба. С това негово решение Боговете му признават правото на първенство. Мардук, простира грамадна мрежа на Изток, Запад, Север и Юг, за да не може нито една частица от тази тъмнота да се промъкне. Тогава той величав, пълен със сила и могъщество сяда в своята бляскава и добре въоръжена колесница впрегната с четири огнени коня, изпратен от възхитителните погледи на Боговете, се спуща със стихиен устрем срещу чудовището. Див смъртоносен рев се изтръгва от седемте зинали до крайни предели уста на чудовището. Но преди още те да се затворят за да сдъвчат Мардук той хвърля в тях копията на светлината и успява да внесе живот в смъртта и светлина в мрака". „И светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе", казва по-късно, ученика на Христа Йоан.

Тази поема, написана в тъй отдавнашни времена, от хора с дълбоко прозрение за света, който ни заобикаля, ясно ни посочва съществуването на един свят, нещо съвсем различно от това, което ние виждаме и отчасти познаваме. Слънцата, които светят, са светове, извори на живота. Планетите са светове на живота и смъртта, а ето и черните слънца - светове на смъртта, покоя, светове на крайното вцепенение, светове, които ограничават и определят формите, в които ще се влее светлината, живота. И наистина, всяко тяло пред нас не е ли форма, изпълнена с елементарни частици, които сега учените наричат, електрони, протони, мезони и ред други подобни имена. Те не са нищо друго, освен светлина, сила, движение - Бог Мардук.

Гледайки звездния мир в тихата топла лятна вечер, един по-пробуден човек, не може да не изпита едно благоговение, едно смирение, пред тази величава и импозантна гледка и да се запита къде е началото и как е произлязло това?

Учителят казваше: „Земята е създадена от една клетка". Наистина, едно по-внимателно проучване, на всичко което ни заобикаля ще ни убеди по един безспорен начин, че в природата има закони, които са валидни, както за най-малкото, така и за най-голямото. Така например като почнем от кристалите, които са в ръцете ни и стигнем до гигантските Слънца във Вселената, трепкащи над главите нито в нас не може да не се промъкне мисълта, че каквото е началото на един кристал, както той се е образувал, такова е и началото, и по същият начин е ставало всяко небесно тяло.

Всички небесни тела са кристали, образувани по същия начин, по който са образувани и кристалите пред нас. Как? Там е работата, че учените все още не са разбрали, не знаят как се образува един кристал. Как започва той и с какво започва? Когато това разбере човешкият род, повече от сигурно е, че ще му стане ясно създаването на небесните тела. Всичко това е плод на сила, но смешно е да делим силата на естествена и свръхестествена, защото ние все още не знаем какво нещо е Сила. Силата е все още нещо, необятно, могъщо, разумно, изпълнено с грижа. Един път създаден кристала, ние вече можем да наблюдаваме и да разберем как той расте.

17. КРИСТАЛИТЕ

Интересни качества имат кристалите, върху които много трябва да се мисли и изследва. В тях има нещо велико, разумно, дълбоко. Един умен човек казва: „В скалите ние ще научим да четем великите закони по които е създадена и построена Вселената". Друг казва: „Скалите са застинала музика, застинала хармония". Учителят казва: „И в минералното царство има живот, но той протича там по-медленно".

В кристалите се проявяват два основни принципа. Първият е да има форма и да я съхранява, което е принципа на ограничението „Тиамат". При кристалите, енергията на отделните атоми от веществата, които образуват даден кристал, е много по-голяма, когато те са в свободно състояние. Щом обаче те се свържат в дадена форма, то те губят голяма част от енергията си, която отива за връзка между отделните атоми, като при това тази връзка е възможно най-икономична, по отношение съхранение на енергията, а постройките са здрави и закономерно стройни.

Вторият принцип е порядъка и законността, стремежа към съвършенството - „Мардук". И наистина, веднъж създаденият кристал, неговото растене става по строго определен ред. Различните атоми и градивни фрагменти са строго и закономерно разположени един спрямо друг, като връзката между тях да е възможно най-здрава, при условието на тяхното нареждане. Точно затова, те са и устойчиви, като при благоприятни условия, към тях се присъединяват все нови и нови градивни частици, спазвайки дадената схема. Кой е заложил тази схема и как? Растежът на кристала става по пътя на наслагването върху външните плоскости на кристала на извънредно дребни частици носени от средата, която го е образувала, а не както при растенията, отвътре навън. Начинът, по който се подреждат частиците влияе върху формата, твърдостта, цепителността, електропроводимостта, топлопроводимостта, пречупването на светлината. По отношение на твърдостта, много кристали показват различна твърдост по отношение стени и посоки на драскането. Минералното вещество, от което е образуван кристала е еднородно. Но дойде ли това вещество в кристална форма, то се вече подчинява на някакви странни закони. По отношение например на светлината, тя не се пропуща еднакво по разните направления, същото се отнася и за топлината и електричеството. Също така при промяна на температурата и натиска, тогава в кристалите се образува възбуждане на сила в напрежението, което нещо показва, че в тях имаме непрекъснати процеси, които при тези условия се засилват, особено по върховете и ръбовете на кристала. Ако на един кристал му бъдат отчупени външните ръбове и върхове, изобщо ако външни причини нарушат неговата форма, то той поставен при условията, при които се е образувал и съответната среда, възстановява своята форма. В кристалите има също един стремеж към усъвършенствуване, стремеж да се приближават към най-устойчивата и най-съвършена форма - сферата. Това се постига по няколко начина: чрез умножаване стените в простите форми, чрез комбинации и срастлаци на няколко кристални форми и най-после, като се притъпяват ръбовете и върховете на стените. Така се получават по-закръглени форми, които са и по-устойчиви. Нека да не забравяме също, че на нашата Земя се срещат кристали с грамадни размери, тежащи с тонове. След малкото казано за кристалите, нека погледнем и нашата Земя.

Американският изследовател Т. Сандърсън е изследвал всички онези случаи, в някои особени места на океаните и моретата, където са ставали катастрофи на кораби и самолети по един тайствен начин. Той

отбелязва, че при тези случаи координатите на местата, където те са ставали са били определени твърде приблизително. И обикновено в момента на бедствието бордовите радиостанции са бездействували и никой не е чувал сигнала. Сандърсън е открил 12 такива района, включващи Северният и Южен полюс. При това тези райони са разположени твърде симетрично от двете страни на екватора.

Древногръцият философ Платон, живял между 427 и 374 г. преди нашата ера е отбелязал, че ако Земята се погледне отгоре тя прилича на топка съшита от 12 парчета кожи. Така са приели както Платон, така и неговите последователи, а също и Питагор със своите ученици. По същият начин до същият извод в своите изследвания върху Земята са стигнали и тримата съветски учени Гончаров, Макаров и Морозов преди да са били запознати със становището на античните мъдреци. Как Платон е могъл да види Земята така, то е друг въпрос. Онова, което трябва да се приеме по един безспорен начин е, че Платон не лъже. Той наистина е видял Земята, като топка съшита от 12 парчета, един грамаден кристал с 12 стени, всяка от които представлява правилен петоъгълник. Известно е, че Земята е сфера, но не съвсем идеална. Тя не само че е сплесната при полюсите, но има и други отклонения от правилната сферична форма, които някога са били по-големи. Има сериозни основания да се приеме, че формата на Земята не е била толкова кръгла както е днес, едва по-късно тя се е заоблила. По-рано е напомняла по-скоро многостенна фигура отколкото сфера. Когато кристалът израства от своя странен зародиш, неговите увеличаващи се стени, ръбове и върхове, запазват първоначалната си геометрия. Но естествено е да приемем, че редица геологични промени, които са ставали и стават в Земята са допринесли, за едно значително отклонение от програмата на модела. Все пак не всичко е останало в безпорядък. От геологията разбираме, че рудите, полезните изкопаеми само на пръв поглед изглеждат като хаотично разхвърлени. Установява се известно подчинение на системата. Освен това много огнища на древната култура са се оказали не къде да е, а във върховете на ръбовете на този кристал. Така е с центъра на древната индуска цивилизация Мохенджо-Даро, Египет, северна Монголия, Великденските острови, Перу. Наистина на много места има още бели петна, но те постепенно се запълват.

През последните години бяха направени сензационни археологически открития. В Индокитай са намерени следи на древна култура от 7000 години преди нашата ера. Там както се отбелязва, са почнали да се занимават със земеделие 2000 години по-рано отколкото в средният Изток, където досега се смяташе за люлка на човечеството. И тези открития попаднаха на своите места в системата. Оказа се също, че ръбовете на многостенната форма, съвпадат с много океански хребети, открити в последно време. С планетните разпуквания на Земната кора, с тектонично активните зони, които се характеризират с изместване на земните пластове, издигания и хлътвания, интензивна сеизмична и вулканична дейност. На върховете на многостенната форма, попадат и центровете на магнитните аномалии, на минималното и максималното атмосферно налягане местата, където се раждат ураганите. А много от ветровете духат по посока на ръбовете. Оказа се също, че има известна зависимост между пътищата на прелетните птици и местата където те зимуват, между ръбовете и върховете на многостена.

Археолозите са намерили във Виетнам 30 странни изделия направени от злато и едно във Франция от бронз. Те представляват един кух дванадесетостен, стените на който са петоъгълници. На върховете на

тази геометрична фигура има направени топки. Предназначението на този предмет е все още неясно на археолозите. Но ще трябва да се приеме по един безспорен начин, голямото значение на тези фигури, които са имали те за древните народи преди всичко на тяхните учени, щом като те са били направени от злато. Предположението на някои археолози и то на повечето е, че тези фигури са имали значение за астрологията и астрономията на древните народи, са напълно приемливи. Известно е, че тези два науки са вървяли заедно ръка за ръка до 17 век. В епохата на Възраждането гениалните хора, които положиха основите на съвременната Астрономия, като Кеплер, Нютон, Коперник и всички останали от онова време, са били колкото астрономи толкова и астролози. Естествено е прието един медик днес с еднакво усърдие да изучава както строежа на органите на човешкото тяло, така и техните функции. А ние казахме вече, че Астрономията изучава Анатомията, а Астрологията - физиологията на телата на небесната сфера.

Правенето на звездна карта или както астролозите я наричат хороскоп, за раждането на даден човек или за някакво събитие става по дадено място и време. Тези два елемента се определят от географските координати, дължина и ширина. Древните не са имали такава географска мрежа, определена от меридиани и паралели. За съставянето на хороскопа, те именно са използували този уред, като са познавали много добре специфичното влияние на областите, които се обхващат от всеки петоъгълник на многостена, върху роденият човек или събитието, което има да стане. Не казахме, че върху човека най-голямо влияние оказват Земята и Слънцето. Но ще трябва да се приеме, че това влияние не е еднакво във всички области по цялата Земя, както по сила, така и по своето естество. Това нещо древните астролози, са го разбирали добре и са били по-добре ориентирани, по отношение на земното влияния, отколкото днешните. Как можем наистина да си обясним групирането на отделни раси, в дадени области на Земята? Монголите в Азия, семитите в Средния Изток, арийците в Европа, Аборигените в Австралия, негрите в Африка, индианците в Америка макар че индианците имат нещо общо с монголците, но все пак значително се различават.

Така приета Земята, като един грамаден кристал, със своите ръбове, върхове и петоъгълни стени, ние ще можем да хвърлим една нова светлина в Астрологията. Защото практиката показва, както се приемали древните звездобройци, че когато Слънцето, Луната и коя да е планета се намират на ръба или върха на кристала, за дадено място те изявяват своите качества с цялата си пълнота. Тези ръбове и върхове, стилизирани върху лист книга от две измерения дават дванадесетте дома в хороскопа на човека.

18. ЗОДИАКЪТ

Отново над нас е звездният мир. Погледът на всички е устремен към тази чудна изява на едно непонятно за нас по своето могъщество творчество, пред което човек може само да мълчи и благоговее. Какво щастие е за човека да може да вижда и да се радва на тази картина и да усеща трепета на едно благоговение и смирение пред тази величавост и могъщество.

Учителят казва:

- „Когато човек използува влиянието на всички Слънца в Космоса, той дохожда до съвършенство. Задачата на човека се заключава в хармонизиране на силите на неговият организъм и създаване на правилни

отношения с всички звезди. Сириус по култура днес стои по-високо от Слънцето. Сириус събужда стремежа към чистотата, към нещо светло и възвишено".

- „Зодиакът представлява пътя на физическото развитие на човека. Този кръг разделен на 12 части, наречени домове, всеки дом е свързан с определено зодиакално съзвездие. Следователно всеки дом служи като резервоар, в който се влива, ако не цялата, то поне част от енергията на звездите, с които е свързан този дом. За да разберете влиянието на звездите, вие трябва да изучавате тяхното естество.

Например, **Овен** оказва влияние върху главата, мозъка, лицето. В умствено отношение дава активност на мисълта, дава Холеричният темперамент, активен деятелен. Знака Овен е символ на саможертвата или Божественият принцип, на самопожертвуването. Човек роден под знака Овен е импулсивен, решава нещата бързо, без да мисли много. Роденият през март е изложен на големи промени и противоречия. В края на краищата, той свършва добре, но с няколко белези на главата.

Знака **Телец** е принципа на Майката т.е. на онази сила, която създава всички неща.

Знака **Близнаци** представлява принципа на Космичният ум. Той свързва всички същества в едно цяло, тези три знака се повтарят четири пъти в годината. Те съответствуват на четирите полета, през които човек е минал, докато дойде на Земята. Той е слязъл от причиният свят в умственият, от умственият в астралният, от астралният във физическият, където най-после е спрял.

Всеки градус от зодиака съдържа в себе си известни дарби и възможности.

Роденият под знака **Козирог**, обмисля добре нещата и тогава се проявява.

Главното качество на **Водолея** е чистотата, който е попаднал под негово влияние, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде. Добре е човек да се роди в зодията на Водолея. Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Този знак определя висшата мистичност у човека".

Така в полезни и приятни разговори минаваха топлите, ясни, звездни вечери на Изгрева.

И пак е звездна вечер и пак, и пак...и слушахме, и мислихме, и изучавахме звездният мир, най-вече Астрологията. За която вярвам, че ще мога да напиша нещо отделно, пълно и цялостно.

19. ДИШАНЕ, ПРАНА И ЕТЕРЕН ДВОЙНИК

Не по-малко интересни бяха и утрините на Изгрева, след гимнастиките и Паневритмията. Тогава заобикаляхме Учителя и като гладни птички зачуруликвахме в очакване на неговите думи. Подхвана се този път въпроса за дишането. Ние разбирахме, че като най-важен процес на живота, безспорно трябва да се приеме дишането. Учителят обърна особено сериозно внимание на този процес - най-важният за всяка жива форма, преди всичко за човека. Той ни даде ценни правила за едно пълноценно дишане.

Правилното дишане зависи от количеството на приетият въздух и от времето на задържането му. Да диша човек всеки разбира, но как? Само дълбокото дишане е пълноцено. Трябва да се прави разлика между плитко и дълбоко дишане. При плиткото дишане взема участие само

горната част на белите дробове, само те се пълнят с пресен въздух. При плиткото дишане се явяват предразположения към заболяване. При дълбокото дишане горната част на белите дробове и целите дробове се пълнят с въздух. Диафрагмата, която разделя гръдната кухина от корема, слиза надолу, натиска стомаха, червата и другите коремни органи. Но тъй като те не могат да слезнат надолу отиват напред и затова при дълбокото дишане, при вдишване най-напред се надува корема и после гърдите. А при издишването, най-напред спада корема и тогава гърдите. Като дишате дълбоко да усещате вдигането и спадането на диафрагмата. Ние ще трябва да приемем, че дълбокото дишане има значение не само, че приема по-голямо количество въздух, но и затова, че при движението на диафрагмата тя леко масажира стомаха, червата и другите вътрешни органи, което е също от голяма полза. Човек трябва да свикне с дълбокото дишане, като прави всеки ден няколко упражнения за дълбоко дишане. С течение на времето, белите дробове ще свикнат и през другото време на денонощието, когато не се правят упражненията, те ще продължават да дишат дълбоко.

Въздухът не е само от кислород, азот, малки количества въглероден двуокис, някои химически елементи, малко прах и пр. Но той е проникнат и от Прана, която на научен език се нарича - Жизнена сила, а на мистичен език - Божествен живот. Освен Прана въздухът съдържа и други неща. Всичко е форма на Божествената мисъл, следователно въздухът като нещо, също е проникнат от Божествената мисъл. И затова когато ние дишаме, освен установените елементи на въздуха, приемаме и Праната, а също и Божествената Мисъл.

Когато човек не участвува с будно съзнание при дишането т.е. не участвува с мисълта си, той поема от въздуха главно кислорода, а в по-слаба степен приема духовната му сила.

Какво е значението на Праната за организма? Тази жизнена сила, прониква цялото ни физическо тяло и подхранва тъй нареченият Етерен двойник. От количеството на Праната в организма, зависи неговото здравословно състояние. Бедни ли са на Прана някои органи в човешкото тяло, той заболява. Когато се влее допълнително Прана в болният орган, той оздравява.

Прана се съдържа не само във въздуха, но и в храната, която приемаме. Тази Прана оттам най-добре може да се приеме, като всяка хапка се дъвче много добре, защото Праната се приема главно от нервите, които са на езика, небцето и венците. Като се дъвче храната повече и по-добре, тези нерви имат повече време и ще могат по-добре да възприемат тази Прана. Стомахът и червата, приемат само по-грубата част от храната. Че наистина Праната се приема от нервите на устната кухина и че е носител на живота се вижда от следните факти: За да се смели храната в стомаха и червата, и да се приеме от самият организъм са нужни няколко часа. Да речем, че някой трябва да отиде на нивата да работи, обаче не се е хранил преди това няколко дена, изтощен е, няма сили да работи. Но щом се нахрани, той без да чака необходимите часове за смилането и приемането от организма на храната, без да чака смляната храна да отиде в кръвта, а оттам в тъканите, човека веднага добива сила и е способен вече да отиде на нивата и да работи. Откъде е взел той тази сила? Само от Праната, приета от нервите на устната кухина. Така се обяснява и следният факт. Всеки човек, който добре дъвче храната си се насища с по-малко храна, отколкото онзи, който бързо приема храната, без да я дъвче по-дълго в устата си. Когато човек се удари на някое място усеща болка, той бърза да допре ръката си на това място. Това го прави за да се

влее там от жизненият магнетизъм или Праната изтичаща от ръката, което нещо облекчава болката. Същото имаме и когато детето се удари, то заплаква от болка и тогава, майката почва да милва удареното място. Болката утихва, детето се успокоява и мълква. Майката е пратила чрез ръката си жизнен магнетизъм или Прана на удареното място.

Учителят даде и методи за съзнателно приемане при дишането на Праната и духовните сили, които въздуха съдържа чрез употреба на съответни формули, с участието на мисълта.

Ето някои от тях:

При вдишване, да се изговарят мислено следните думи: „Благодаря Ти Господи за Божественият живот, който прониква въздуха и който приемам заедно с този въздух".

При задържане на въздуха: „Тоя Божествен живот, който съм приел отива до всичките ми органи и навсякъде внася сила, живот и здраве".

При издишването: „Тоз Божествен живот проявявам, навън в своята дейност. Той е израз на Твоята Любов към нас. Аз ще употребя тази сила за да ти служа".

Участието на мисълта в случая ще стане по следният начин: При вдишването на въздуха живо си представяме, че заедно с него приемаме в белите дробове Праната или Божественият живот. Ще си представим, че те проникват от орган в орган и най-сетне достигат до върха на пръстите на краката. Ако някой орган в тялото е болен, ние с мисълта си насочваме Прана към него, за да се обогати той чрез Прана. Щом болният орган, чрез дишането приеме достатъчно Прана, той оздравява.

Как трябва да става вдишването, издишването и задържането? Вдишването трябва да бъде бавно и дълбоко. Задържането трябва да трае колкото може повече време за да имат възможност белите дробове да приемат от въздуха това, което той съдържа в себе си. Колкото повече човек задържа въздуха в дробовете си, толкова повече енергия се приема от него. Задържането на въздуха отначало може да трае 10-15 секунди, после постепенно да се увеличава, докато се постигне 30 секунди, 40 секунди, една минута и повече. Издишването трябва да става бавно.

Ако човек не диша правилно, то и Любовта в него не се проявява правилно. Чрез правилното дишане идва прилив на Прана в организма и затова, ако чевек прилага това дишане, той до дълбока старост ще има запазени жизнени и духовни сили. Правилното дишане прави лицето красиво. Бръчките на лицето и ръцете изчезват. Ето един красив и сигурен метод за подмладяване. От правилното и дълбоко дишане и гласът на човека става музикален. При дълбокото дишане окисляването на кръвта става пълно. При бързото дишане, окисляването на кръвта става бързо, поради което част от нея не може да се пречисти. Тази е причината поради която много хора имат повече нечиста, венозна кръв в организма си отколкото чиста, а също така при бързото окисляване на кръвта част от горивните материали не могат да изгорят и се натрупват във вид на утайки в артериите и вените. Когато броя на вдишките намалява, животът се продължава, когато броят на вдишките се увеличава, животът се съкращава.

20. ИЗГРЕВЪТ НА СЛЪНЦЕТО

Всяко небесно тяло приема енергия с отрицателният си полюс, а ги изпраща през положителният. Когато един център е положителен, той дава, а когато е отрицателен - взема.

Слънцето представлява извор от жива енергия, за цялата Слънчева система. От полунощ до обед Земята /всъщност дадено място/ е отрицателна и затова възприема повече, а следобед до полунощ е положителна и затова дава повече. При залеза на Слънцето Земята е най-положителна и затова дава най-много. Сутрин при изгрева на Слънцето, Земята е най-отрицателна и тогава приема най-много. Този факт е от извънредно голяма важност, за да се оцени значението на изгрева на Слънцето. Трябва да имаме предвид следният закон: Ние сме част от Земята и затова, когато тя приема и човешкият организъм приема и обратно, когато Земята дава и човек дава. Затова именно, най-силно действуващи са първите слънчеви лъчи. Сутрин имаме повече Прана или жизнена енергия, отколкото на обед. Тогава живият организъм приема най-много и най-мощни положителни енергии - Прана. Първите слънчеви лъчи при изгрева са най-активни. Тогава Слънцето е в апогея на своята дейност. Слънчевата енергия минава всеки ден през четири периода: От 12 часа среднощ, до 12 часа на обед - има прилив на слънчева енергия, а от 12 часа на обед до 12 часа среднощ - отлив. Приливът, който започва от 12 часа на полунощ дохожда до най-високата си точка при изгрева на Слънцето. Този прилив е най-силен и животворен, той постепенно намалява до обед. След това започва отливът и най-силният отлив е при залезът.

Един час преди изгрева на Слънцето неговата енергия има психическо влияние върху клетките на тялото, обновява тяхната енергия и създава нов импулс за работа върху тях. Пред изгрева лъчите, които се пречупват през атмосферата, имат влияние повече върху мозъка. По време на изгрева лъчите на Слънцето, които идват по права линия, имат влияние върху дихателната система, върху нашата чувствителност. А когато наближава към пладне същите лъчи имат влияние върху стомашната, храносмилателната система. Затова лечебността на Слънцето, на слънчевата енергия е различна: Преди изгрева на Слънцето - за подобряване на мозъчната и нервна система; При изгрев Слънце - за уякчаване на дихателната система, а от 9 до 12 часа - за уякчаване на стомаха т.е. през това време слънчевите лъчи произвеждат лечебно действие на болния стомах; А следобед изобщо - слънчевата енергия има малко лечебни резултати. Аналогично нещо става и в течение на годината. През всички годишни времена слънчевите лъчи не действуват еднакво. Земята /всъщност дадено място/ в началото на пролетта е повече отрицателна и затова най-много приема. Ето защо от всички годишни времена през пролетта слънчевите лъчи действуват най-лечебно. От 22 март нататък Земята постепенно става положителна. През лятото тя е вече доста положителна и затова приема по-малко. И летните лъчи действуват, но по-слабо. В началото на пролетта има повече Прана и организма я приема повече. През лятото само топлината е повече, а не онази Прана или жизнена енергия, която е в изобилие в началото на пролетта.

Има известни признаци, по които може да се познае кога има набрана повече Прана в природата.

Слънчевата енергия през четирите годишни времена оказва четири вида влияния. Пролетта и лятото, представляват прилив на слънчевата енергия към Земята, а есента и зимата - отлив. Затова най-благоприятното влияние на Слънцето започва от 22 март. Всички организми, които са здраво устроени, се ползуват от тази енергия, а слабите организми се разтопяват от нея и отслабват още повече. От 22 март Земята работи по-творчески. Творческите й сили са в действие. Затова имаме тогава този силен растеж, тогава се извършва най-голямата органическа дейност.

Най-добрите месеци за обновяване са от 22 март, през целият месец април, май до 22 юни. На последната дата всяко растене спира. Пролетно и лятно време от 22 март, всяка година за препоръчване е да се ляга и да се става рано, за да се посреща Слънцето и да приема човек своят дял от това, което то ни носи, тъй както пчелите събират нектар от цветята. Всеки трябва да прави опит ред години, за да се убеди в тази истина. Не е необходимо тук сляпо вярване. Всеки сам ще си изработи свои собствени схващания и понятия, за благотворното влияние на Слънцето. Това не е никакво заблуждение, а дълбоко разбиране на основният закон на Великата природа. Ние винаги трябва да бъдем в съгласие с нейните постановления и да разберем, че в тях се съдържат истинските методи за нашият живот. Ако ние вървим в съгласие с тях, всякога можем да бъдем умни, здрави и щастливи.

Първото условие за поддържане на здравето е чистият въздух, слънце и разходки. Използувайте ранните сутрини за разходки, когато въздухът е пълен с жизнена енергия - Прана. Човек трябва да става сутрин рано, да излиза на чист въздух, да посреща първите слънчеви лъчи, които съдържат специфични енергий, полезни за всички живи организми. Който се лени да става сутрин рано, да посреща ранните слънчеви лъчи, то колкото и да се грее на обедните лъчи на Слънчето, той нищо няма да придобие. Енергиите, които излизат от Слънцето, крият в себе си запас от жизнена сила, от лечебна енергия. Иска ли човек разумно да използува енергиите на Слънцето, той трябва да излага гърба си на ранните слънчеви лъчи и още преди изгряването на Слънцето. Енергиите, които приема по това време се равняват на енергиите, които би приел, ако се излагаше цял ден на Слънцето. Даже и в облачно време, ако излизате преди изгрева на Слънцето и концентрирате мисълта си по посока на изгряващото Слънце, ще приемете неговата лечебна енергия. Облаците пречат да видите Слънцето, но неговите жизнени енергии минават през тях. Никаква външна сила не е в състояние да противодействува на слънчевата енергия. Ето защо всички анемични и слаби хора трябва, препоръчва им се, при всяко време, да излизат навън половин час преди изгрева на Слънцето за да възприемат ранните слънчеви лъчи и после да отидат на работа. Зората дава на човека такива енергий, каквито никоя друга сила, не е в състояние да му даде.

21. ВЪТРЕШНАТА РАБОТА НА УЧЕНИКА

За да има добри резултати от упражненията, човек трябва да ги прави съзнателно, с разположение и вътрешен стремеж. Прави ли ги механически, формално, по буквата, той ще развива в себе си вместо положителни и добри навици, отрицателни и лоши такива, и ще има обратни резултати. Човек се ползува от всяка работа, ако я върши съзнателно и с любов.

Ученикът започва своята духовна, вътрешна работа с проучване на себе си, на своите мисли, чувства и прояви. Той трябва да знае, че познанието е един вътрешен дълбок процес. Само като проучва себе си по този начин, човек ще придобие ясна представа и за хората, и за природата и явленията, които стават в него и в нея.

Чрез правилното долавяне, проучване и схващане на нещата ученика разработва, предната част на мозъка си, центровете които се намират там.

Ученикът трябва да бъде безпощаден към своите погрешки, да ги огледа точно, като сеизмографа и да ги изправя. Затова ученикът трябва

да бъде абсолютно искрен към себе си. Той никога не трябва да се оправдава пред себе си или пък да търси причината за своите неправилни прояви в другите. **Погрешките не се прощават, те трябва да се поправят.** Ученикът трябва да живее чист и безкористен живот. Натъкне ли се на известни страдания и противоречия, той трябва да каже в себе си: „Такава е волята Божия. Такава е волята на безграничния Космос". Той трябва да се справи с недоволството в себе си. Търпението е важен елемент. Само чрез съзнателно търпение човек може да придобие своята свобода. Само свободният човек може да бъде търпелив. Свободата и търпението вървят паралелно. Търпението е качество на волята. Когато човек понася несгодите на живота, защото не може да намери друг изход, това е търпение по неволя. Неволята е отрицателно качество на ума. Когато човек не може да мисли, да разсъждава, да осветлява нещата правилно, той изпада в неволя. Срещне ли човек мъчнотиите и противоречията, той трябва да започне да мисли, да ги проучва и да ги осветлява. Тогава той ще види как те постепенно започват да се стопяват, докато напълно изчезнат. Затова за разумният страданията крият нещо ценно в себе си.

За развитието на ума и на Божественото у човека, той трябва да се изкачва по високите планини. Планината е акумулатор на грамадна енергия. Там владее чистота. В тази чистота и светла атмосфера на планината, човек по-лесно може да влезне във връзка със светлите същества и да прояви своята Божествена природа. Там горе човек може да пише поезия, защото идва вдъхновение от посещението на светли същества, които обитават високите планини. Хората са още зелен, стипчив плод, затова не трябва да се произнасяте предварително за тях. Искате ли да изправите един човек, не дръжте в ума си неговите недостатъци и погрешки. Любовта не вижда погрешките на хората, тя е сляпа и глуха за тях.

Не трябва да избягвате работата със земята. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внася в него своите качества. Ако искате да станете по-активен, енергичен, отглеждайте череши - главно червени. Ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Чрез растенията можете да се лекувате - те съдържат магическа сила.

Лошите мисли и чувства покваряват човека, а едновременно с това и всичко около него. Те са в състояние да заразят цялата атмосфера. Веднъж атмосферата заразена, тя се отразява вредно и на растенията и животните.

Ако има хора, които мислят, че без да разберат физическия живот, ще разберат духовният, те се лъжат.

Съвременното човечество създава своето нещастие, чрез своята лакомия.

Смехът е благословение. Когато е много сериозен човек, той се втвърдява. Да се смееш, това е хубаво козметично средство.

Ако държите ръцете си халтаво, отпуснато, всякога ще бъдете слаби.

Всеки човек, който се е опитал да живее сам за себе си, е свършвал катастрофално. Частта извън цялото, няма никакъв смисъл. Всички страдания в света произлизат от това, че хората искат да живеят само за себе си. Щастието не може никой да ни го отнеме. То е качество на цялата природа. Следователно, ако ние живеем съгласно нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото битие. Следователно той може да живее и да бъде щастлив, само ако бъде в съгласие с Цялото. Някой казва: „Аз искам да живея за

себе си". Щом живееш за себе си, нещастието ще дойде.

Когато сте неразположени, добре е да поставите гърба си на някоя дърво, главно бряст, за да почерпите от него енергия. Добре е да се разхождате в брястова алея. Формата на брястовите листа както и самият бряст, действуват успокоително на нервната система.

22. КОСМИЧНАТА СТЪЛБА НА РЕАЛНОСТТА

Този път, две неща със своята импозантност оставиха неизлечими следи:

„КОСМИЧНАТА СТЪЛБА НА РЕАЛНОСТТА"
1. Материята е кондензирана енергия
2. Енергията е кондензирана светлина
3. Светлината е кондензирана мисъл
4. Мисълта е кондензирана Любов
5. Любовта е плод на Духа
6. А Духът е проява на Бога

Следователно, Духът и материята са два полюса на една същност.

За животните: **„Една част от животните приеха вегетарианството и о това улесниха еволюцията на човека".**

23. ПРАВИЛНОТО ХРАНЕНЕ - ФИЗИЧЕСКО И ДУХОВНО

Един много важен дял от живота на Изгрева създаде и обстоятелството, че ние имахме общ Братски стол, хранехме се всички, заедно с Учителя на обед, а много често и вечер. Организацията на стола беше проста, а стойността на обедите, достъпни за всички. Продуктите се доставяха било от града, било от нашето малко стопанство, което имахме тук. Кухнята ни беше добре съоръжена, където се приготовляваше храната от дежурни братя и сестри. Общото хранене Учителят смяташе за много важен елемент в един колективен братски живот. За храненето Той казваше, че то е най-важната работа: „Хранете се общо, когато сте наедно, макар и всеки отделно да си е донесъл яденето. Всяка обща работа обединява хората, създава една връзка между тях, а яденето най-вече". Затова не само на обед бяхме наедно, но и много често братя и сестри даваха обеди и вечери, а понякога и закуски по повод най-различни техни домашни, семейни празници или пък други по-важни събития в техния живот. Особено тържествено се празнуваха, с добре организирани обеди и вечери, празниците на пролетното равноденствие - първа пролет. Началото на лятото, есента, зимата, а също и именният и рожден ден на Учителя - Петровден. Също така в неделя след беседата от 10 часа, почти всички слушатели, оставаха на обед, тук на Изгрева. Така при тези случаи събрани наедно вън на масите, под разкошните лешници и дюля при хубаво време или в малкият салон, при неблагоприятно, след яденето се провеждаха полезни и приятни разговори с Учителя.

Казал е: „Който е могъл само един път в живота си да яде с Любов и благодарност, той е разбрал смисъла на храненето. Не е въпроса да яде човек разнообразна храна, но той трябва да я яде с Любов и да благодари на Бога, за великото благо, което му е дал. Тогава и най-простата храна е благословена. В хляба се крие Божествен живот. В него се намира Божественият Дух. В **житото** се крият най-мощните, най-благородните сили в живота. Животът на житното зърно е тъй свещен, както и нашият. Житото е най-чистата храна.

Здравето зависи от правилното хранене. Който има здрави зъби и дъвче добре храната си, не боледува. Ако дъвчеш само на лявата или само на дясната страна, не можеш да бъдеш здрав. Ако широко отваряш устата си при хранене, въздухът пречи на правилното храносмилане, тогава не можеш да бъдеш здрав.

Ако при храненето мислиш лоши работи, критикуваш близките си или негодуваш против живота, не можеш да бъдеш здрав. Ако употребяваш храна, която не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от нея. Всяка храна крие в себе си живот, който може да се използува, само ако обичаш тази храна. Добре е, ако не си дояждаш. Нека всякога остава в стомаха ви поне една трета празно място. Това е едно от важните хигиенични правила и трябва да се спазва. Заболее ли човек от артериосклероза, да яде по възможност по-малко и то проста и чиста храна. Да се храни с варено жито, варен ориз и плодове. Разнообразявайте храната си, защото всеки вид храна, съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. Всеки плод, носи нещо Божествено в себе си, но един от друг се различават. Каквато храна яде човек такъв и става. Вижте какво представляват месоядците. От храната, която ядат те огрубяват и стават жестоки. Гълъбът, гургуличката имат нещо нежно, меко в себе си. Това се дължи на храната, която те употребяват. Онази храна е за човека, която е в състояние да организира силите на неговото тяло. Не може ли да направи това, тогава колкото и да пълнее човек, трупа само материя, без да я организира. Всяка клетка в човешкият организъм, трябва да бъде организирана, жива, за да взема съзнателно участие във функциите на неговите органи.

Това, което се изисква от физическата храна на човека се изисква и от духовната му храна. Следователно, ако мислите, чувствата и постъпките на човека, не вземат участие в съграждането на неговото духовно тяло, те са мъртви. Щом са мъртви, те са вредни.

Има специална храна, чрез която човек може да възстанови паметта си. Има храна, чрез която може да възстанови центъра на възприемане красивото, за развитието на изкуството, поезията, музиката, науката и др. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които не са в съгласие с великият закон на битието, опетняват човека. Както се храни човек физически, така се храни и с чувствата, мислите и постъпките си. Всеки сам трябва да си направи съчетанието между стомаха и храната, която приема. Ако съчетанието е правилно, човек се чувствува здрав, бодър, весел и готов за всяка работа. Ако съчетанието не е добро, той не се чувствува здрав, жизнерадостен и бодър.

Всяка светла, права мисъл е храна за мозъка. Всяко право възвишено чувство е храна за сърцето. Те са съществени неща, без които човек няма мир и спокойствие в себе си. Не е добре да яде човек, когато е гневен или пък да се гневи във време на ядене. Забелязано е, че когато яде човек трансформира състоянието си и неразположението му изчезва. За предпочитане е обаче да бъде разположен.

Когато говорим за яденето, за храненето, имайте предвид следното: „Яж когато си гладен. Не сили гладен, не яж. Гладът е първият импулс, който свързва човека с физическият свят. Той е най-добрият приятел на човека, но и най-големия му неприятел, от човека зависи, как ще го приеме и как ще се справи с него".

Природата е определила за всяко същество специална храна. Попадне ли на нея, той ще бъде здрав и ще се развива правилно. Тази е храната, която той обича. Тя отговаря на силите, които действуват в неговият организъм, на неговите мисли и желания. Каквото и да е сложено

на трапезата, приемете го с благодарност. Може да има само хляб и сол, благодарете и за това. **Хлябът** е най-важният елемент за организма. Посолете си хляба, турете малко червен пипер и яжте с благодарност. Ако имате нещо готвено и плодове по-добре ще бъде, но учете се да благодарите за всичко. Когато се храните не мислете за никаква друга работа, освен за яденето. По-важна работа от храненето няма. Постигнете ли това, вие ще използувате храната разумно, а това ще се отрази благотворно върху организма ви. Щом физическото ви състояние е добро, щом сте физически здрави и психически ще бъдете добре.

Не трябва да преяждате, който яде много не дава храна на мозъчната система. Физическото му тяло се развива за сметка на мозъка. За да държи в изправност тялото си, ума и сърцето си човек трябва да хотви добре и с Любов. Най-добрият готвач е човек сам да си приготви яденето. Щом нахрани тялото си, той изпраща храна на сърцето и мозъка. От енергиите на тъй приетата храна се създават красивите форми на тялото и на удовете. Който се храни правилно, той има красив строеж на тялото си, красиви очи, уши, нос, уста и т.н. Човек може да бъде красив, само ако енергиите му се разпределят правилно по всички удове. Не стане ли това, едни органи ще възприемат повече енергия отколкото други. На това се дължи остротата на човешкият характер. Всяка дисхармония в организма прави човека сприхав, груб, остър. Изкуство е да се знае, как да се отправят енергиите от стомаха в сърцето и от сърцето в мозъка.

На първо място в съвременната хигиена човек трябва да се научи да се храни, как от малкото да извлече много хранителни вещества. При храненето човек трябва да знае кога да пие вода и как да я пие. Много нездравословни състояния произтичат от лошото пиене на водата. Даже вие, които сте слушали толкова беседи, вземате една чаша вода от 150, 200, 300 грама изпивате я и казвате: „Много хубаво ми стана на гърлото". Но това охлаждане се отразява на капилярните съдове и вследствие нарушението на този закон, хармонията на капилярните съдове в храносмилателната система се нарушава, и храносмилането става мъчно. Имайте като правило: „Винаги пийте водата на глътки. Най-добре пие водата кокошката. Тя като вземе една глътка, вдига си главата нагоре. Кокошката знае как да пие вода, но не знае как да яде. Каквото тя намери, гълта го. Във водата се крият хранителни вещества, наричат се жизнена енергия, която поддържа организма.

Мнозина от вас не вярвате за дишането, не вярвате в пиенето на водата, не вярвате в яденето, а вярвате в церовете. Казвам: „Церовете, това са последното нещо, което човек трябва да употребява. Природата е предвидила за всички погрешки, които човек може да направи, по едно изправление.

Най-добрата храна е тази, която може да се намери навсякъде. Плодовете са най-добрата храна. Всеки плод прилича на хубава съдържателна книга, върху която са работили стотина професори. Ако професорите видят, че ти захвърляш книгата и ти се отнасяш небрежно към нея и те ще ти обърнат гръб. Не е позволено на човека да се отнася с пренебрежение към плодовете. Плодът е фабрика, в която са работили множество съзнания. Следователно, ако не знаете как да се отнасяте с плода, вие влизате в разрез с всички тия съзнания. Няма да мине много време и вие ще изпитате последствията на вашето невнимание и невнимателното отношение към плода. Ние се радваме на благата, но забравяме, че във всяко благо се крие Бог.

Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори. **Крушата** има отношение към човешкият ум. Яжте плодовете и ги

изучавайте. Четете написаното върху тях. Четете написаното върху хората, за да ги познаете и възлюбите. Когато ядете плодове, не е хубаво да ядете и семето. Не яжте семената на плодните растения.

Някои майки без да познават научно въпроса за храненето, като видят, че децата им се неразположени дават им такава храна, която да повдигне духът им, да ги разположат. Това лесно се постига с плодовете. Децата обичат плодовете и за това с тях лесно се трансформират състоянията им. Всяка форма, всеки плод има специфично предназначение. Чрез плодовете природата дава възможност на хората да трансформират състоянията си. На малките деца, бозайничетата, природата трансформира състоянията им чрез майчиното мляко. На онези, които лазят - чрез играчките, чрез плодове и бонбони, а на онези, които са проходили вече чрез плодовете. Последната категория деца най-много обичат плодовете. Към тази категория се отнасят повечето хора на Земята. Те са стъпили вече на краката си и трябва да се отнасят съзнателно към живота. Консервираните плодове са загубили голяма част от своята хранителност. Плодовете са не само храна, но и в много случаи служат и като лекарство. Ако дробовете ви са слаби и умът ви не работи, яжте **грозде**, то лекува дробовете. Какво дават **дренките**? Ако сте без характер и отпуснат, като ядете дренки, придобивате устойчивост, издържливост в характера. Те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките. Сушени **боровинки** помагат при разстроен стомах. В боровинките силата им седи в онзи, черният цвят. Понеже растат на високо място, съдържат доста Прана, ако се вземат, действуват добре на стомаха. Ципицата, която обвива **ореховите** ядки, съдържа достатъчно йод. Яжте орехи и не се страхувайте, те заместват употребата на йода.

Някои храни не са хигиенични, нека вземем свинското месо. Щом ядеш свинско месо, свинската клетка ще стане част от вас. Свинщината ще стане част от тебе. Ти вече не си човек, но си една свиня. Ти имаш свински подтици в себе си. Клетките на свинята са много индивидуализирани, те са мързеливи, не обичат да работят. И най-после мързелът от свинята е дошъл у тебе. Тя е много разположена след като се наяде, да влезне в тинята, приятно й е да се търкаля. Хората, които ядат свинско месо всякога боледуват. Свинската клетка причинява по-голяма пакост, отколкото могат да свършат някаква полза, някаква полезна работа. Като знаеше това Мойсей забрани на евреите да ядат свинско месо.

Ако ядете постоянно кокоше месо, ще станете много щестлавни, каквато е кокошката. Тя като снесе едно яйце, ще окряка орталъка. За нисшите животни местната храна е необходима, но за един по-висок живот, какъвто е човешкият, местната храна е вредна, тя спъва човека в процеса на неговата еволюция. С каквато храна се храни човек, такива елементи внася в кръвта си. Нечисто е месото на сегашните млекопитащи, с които човек се храни.

РАЗГОВОРИ
ЗА
ИЗГРЕВЪТ
С
НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

III ЧАСТ

По магнетофонен запис направен от Вергилий Кръстев през 1978 год., София

1. ЗОДИАКЪТ И НЕГОВИЯ КРЪГ ОТ ЛИЦА И СЪБИТИЯ. СПРАВЕДЛИВОСТТА НА ВЕЗНИТЕ

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ: Сега, аз искам да ти припомня някои случаи, които ти си ми ги разказвал преди 15-20 години, аз съм ги записал като по два, по три реда искам да ги припомня за да ги разкажеш. Аз ще ти прочета какво съм записал, а ти ще допълниш.

Сега, аз искам първо да попитам за „Житно зърно". Как се осъществи „Житно зърно"? Ти участвуваше ли в него, в редакционния комитет?.

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ: „Житно зърно" ли? „Житно зърно" се списваше, имаше редакционен комитет. В този редакционен комитет влизаше Георги Томалевски, Георги Радев, Елиезар имаше един и някои други, не си спомням. Давахме статиите, които пишехме и те ги преглеждаха, поправяха ги нещо, и ги пишехме в „Житно зърно". Това беше.

В.К. Сега, идеята за „Житно зърно" е на Георги Радев. Н.Д. Изтъкнах, че имахме в 1923 г. Младежки събор, който се проведе в салона на ул. „Оборище" N 14. И там възниква идеята. Дотогава издаваха списание Георги Марков, Методи Константинов и Петър Пампоров. Списание „Нов живот". Обаче не можа да провърви и решаваме всички да имаме едно братско списание. Да има братско списание, а не само на тримата. И Георги Томалевски дава името „Житно зърно", като стана въпрос как да го наречем.

В.К. Сега един друг въпрос. Сега ти в разстояние на 20-30 г. пишеш теми, от 1 до 130. Каква ти беше идеята? Какво те накара, какъв беше подтика за тези неща? Н.Д. Виж какво ще ти кажа, аз съм смятал, че Учителят не създаде една секта или някакъв кръжок какъвто и да е. Учителят създаде школа, в която ние трябва непрекъснато да обогатяваме нашите знания. И аз се подпретнах, един ден след заминаването на Учителя, една група бяхме на Бивака. Там бяха Влад Пашов, Методи Константинов и други приятели с умение да пишат. Предложих да издаваме едно списание, което по туй време вече нямаше възможност ние да печатаме в печатница и да го издаваме като едно издание, а да го напишем два или три пъти на пишуща машина и да го изпращаме из провинцията. Например да кажем, ще получи Варна един екземпляр, като го прочетат приятелите ще изпратят в Бургас, Бургас ще го прати на Карлово и т.н. Но не се съгласиха приятелите. В.К. Поради какви съображения? Н.Д. Достраша ги от комунистическата власт. Не се съгласиха. Просто не приеха. Съгласи се само една сестра, каза Николай добре, но тя нищо не даде. В.К. Коя беше тази сестра? Н.Д. Тази сестра беше Янка Попова. В.К. И нищо не даде. И ти реши да си го правиш. Н.Д. Аз обаче, като имам една идея не се отказвам от нея. И реших тази идея залегнала в главата ми да пишем статии с по-научен характер, за да могат приятелите да четат и все пак някакви новости, и нови мисли, и идеи от благороден характер да влизат в главите им. И аз почнах да пиша. Пиша ги на ръка. Давах ги на Жечо Панайотов, който ми беше много ценен сътрудник. Той ги даваше да ги преписват на пишуща машина, като плащахме и ги пращахме в провинцията. Добре, но по едно време, като прегледам аз написана на пишуща машина статия, тази която ги пишела съвсем недобросъвестно влагала свои думи, изпущала моите изречения. Получаваше се нещо съвсем неприемливо и аз спрях да ги пиша. Това беше всичко. Получавах много хубави писма, благодарствени от приятелите, но общо, дето някои приятели засегнати от честолюбието,

се произнесоха не особено добре. Но туй не ме смути. Мен ме подтикна повече добрият подход и добрата отзивчивост на много приятели от провинцията. От друга страна, някои от ръководителите се бяха засегнали, че някой си Николай ще ни изпраща научни статии, когато с туй се уронва малко техния престиж и авторитет пред приятелите, и те също тъй с недобро око погледнаха. И най-после третият случай. Отивам при един брат ръководител и стана въпрос за моите работи. Той казва: „Слушай, не ги разбирам тези работи, недей ги праща". Защото аз все пак пишех на научна основа. Не мога да пиша измишльотини. Пиша туй, което науката казва, защото моята цел беше именно тази, да се продължи интелектуалното развитие на приятелите из провинцията. Това беше. И като видях, че тази работа така засича, и престанах да пиша. В.К. Колко написа, към 120-130? Н.Д. Написал съм към 250, като наполовината от тях съм написал на пишуща машина, които съм изпращал из провинцията, не всички. А другата стоят в ръкопис с едно намерение, когато остана по-свободен, защото сега съм зает да ги прегледам, поогладя и при случай мога да ги напиша пак. В.К. Ти каза, че някои от сестрите са ги изменили. Н.Д. Да. В.К. Ти имаш ли първообраза, първото копие? Н.Д. Аз, разбира се запазвам си едно копие за мен неприкосновено. Давах на Жечо Панайотов да ги даде на някои машинописки да ги напишат. В.К. Може ли след време тези неща да ги извадиме както са в оригинал? Ти ги пазиш нали? Н.Д. Аз ги пазя - да. В.К. Пазиш ръкопис. Н.Д. Пазя, както ти казах. И ръкописа и другите стоте и тридесет на пишуща машина. Не са тука, във Варна са. Ръкописите са тука в чекмеджето. На това бюро. По едно чудо дойде при мен. Премахнах едни странични ограждения, защото се бяха изпочупили. И сега работя на него, но това никой не знае. Казвам го на теб. Това бюро е на Учителя В.К. Чакай да чукна, аз не знаех това нещо. Н.Д. Казвам ти го да знаеш. В.К. Сега, имам една идея следната. Първо искам тези 250 да се напишат на пишеща машина. Ти първо ще си ги пригледаш. Второ оригиналът, ръкописът, който го имаш да се запази и той. Аз искам да ги запазим всичките 250 като твое творчество, това едно. Н.Д. Оригиналните ръкописи от онези 130, които съм написал на пишуща машина ги нямам.

В.К. Но другите може да ги дадеш после. Аз съм преглеждал някои от тях преди 15-20 години и видях следното. Какво? Че във тях ти даваш някои изказвания и някои опитности на Учителя с цел да потвърдиш твоята теза на изложенията, т.е. ти разработваш някоя тема да кажем от астрологията по отношение на звездите, зодиака и даваш едно изказване на Учителя, с което ти потвърждаваш твоята теза. Това изказване на Учителя и тази опитност е вярна, но тука в своето изложение ти много малко даваш за тази опитност. Само даваш изказването. Например, когато говориш за действието на зодиака, нали ти питаш Учителя за него и Учителят ти казал следното: „За да ти действува зодиака трябва да бъдеш Учител, трябва да имаш космическо съзнание, пробудено съзнание, за да ти действуват звездите и зодиака. Нали на обикновен човек по-малко му действуват тези неща. Н.Д. Туй е вярно, да. В.К. Ето ти например една опитност от Учителя. Тази опитност ти я излагаш като потвърждение на това. Обаче аз искам ти да я разчоплиш повече и да я разкажеш като отделна опитност както я даваш. По този начин то няма да бъде нещо отделно, а ще се съберат пак нещата, но искам да я дадеш по-подробно. Н.Д. Каквото мога ще дам. В.К. Аз ще искам впоследствие тези неща да ми извадиш, тези 115-120, които ги имаш на пишеща машина, да ми ги дадеш аз постепенно и последователно да ги пригледам, да си извадя аз на коя страница и в коя годишнина, да си видя изказванията, опитностите, които имаш с Учителя за да може да ти ги покажа, за да ги дадем

допълнително. Това е една моя идея. Защото ти едната част я имаш, но аз искам да извлечем от твоето съзнание онова, което се е запаметило и запечатало. Най-подробното. Тази част, която ти я имаш това си е твое творчество направено. Трябва първо - да се извади на пишеща машина, което не е изваденo, второ - да се подредят, трето - да ми се даде едно копие от оригиналите и четвърто - ще извадиме опитностите на Учителя от тях. Н.Д. Добре. Каквото искаш с каквото мога да ти бъда полезен, ще го направя.

В.К. Сега друг един въпрос. Аз съм записал тука едно в разстояние на 4-5 реда една твоя опитност, която ти казваш дословно, преди 15-20 г. Имаше, казваш ти, един учител по литература от Пловдив и той отива с Николай Райнов в Мърчаево и там целува ръка на Учителя. Учителят му казва на Николай Райнов „Ти винаги си бил мой ученик". Тогава той нарежда да купят всички книги на Николай Райнов. Ти спомняш ли си тази опитност и какво ще кажеш за нея? Н.Д. Не мога да си спомня. В.К. А това нещо ти лично си ми го казвал на мене. Н.Д. Казвал ли съм го? В.К. Да, аз съм го записвал. Ти си ми го диктувал. Н.Д. Не мога да си спомня.

В.К. Друг един случай ти си ми го разказвал за Сепарева баня. Първите години, когато сте излизали през Сепарева баня. Но тогава, в един момент самите селяни започват да искат много пари. И Учителят бил много възмутен и казал, махнал с пръст и казал: „Това е за последен път, друг път няма да минавам оттук." Учителят бил много възмутен от това желание на самите местни жители да изкористяват за магаретата, за товара взимали са много, много пари. Особено имало един селянин, който в момента толкова много пари искал, че направо било възмутително. И Учителят казал: „Друг път няма да минаваме". Този случай ти си ми го разказвал. Н.Д. Виж какво, общо взето като се стоварвахме там първите няколко 2-3 години, когато минавахме през Сепарева баня вярно, че се създаваше малко суматоха. Едни искаха повече пари, и така но вкрая на краищата се уреждаше. Сега точно тези думи не мога да си спомня на Учителя, но въпроса се уреди като се намери този каракачанин - Янко, който с рядко благородни черти на лицето човек, пое цялата работа, като голямо облекчение беше за нас. Още повече, че беше честен човек, добър и крайно изпълнителен в своите задължения.

В.К. Друг въпрос. Когато се откупува Изгрева от този селянин, който е получил „Баучеровото". За намирането на пари, аз си спомням ти си ми разказвал, че една голяма сума е дал Лазар Котев. Той е бил доста богат човек. Н.Д. Възможно е. В.К. После е имал някакви проблеми с тези пари. Учителят му ги връща. Той след това се отделя от Братството. Загубва си богатството, във връзка с оня случай, със Сливенския случай. Нещо сега да ми кажеш сега по-подробно. Н.Д. Не мога нищо да ти кажа по този въпрос, не зная нищо. В.К. Защото аз си спомням, че ти навремето ми го разправяше много подробно, но аз съжалявам, че не го записах.

Друг един случай, който искам да кажа, че в онова време веднъжк Учителят ти казва: „Николай, Николай, твоят патрон в Русия е на голямо изпитание". Имал е съображения, че св. Николай, който е уважаван от руснаците. Той там е голям светия и в онези години поради политическите събития, и поради това, че в Русия болшевиките започват гонения на официалната църква. Какво ще ни кажеш по този случай. Н.Д. Този случай мога да кажа тъй. Един път се движа по пътеката от нашата къщичка до салона на Изгрева. И Учителят ме среща, и ми каза това: „Николай, Николай, твоя патрон е на голямо изпитание". Грешка е от моя страна, че не го разпитах така, но остана само с тези думи, които ми каза. Това беше по Сталинския режим. В.К. Сега, друго едно изказване, което съм

записал твое е, Учителят е казал: „В Русия има небивала анархия". Н.Д. Да. Малко мъчно мога да си спомня подробности.

В.К. Друго, което съм записал: „В онези години се занимавах с търговия на едро. Идвам на Изгрева и някои приятели ми казаха: Николай, на Изгрева ще има кооперация. Аз смятах, че това е братска идея, че братята е уреждат. И с голям ентусиазъм, и с бързина се хвърлих в това нещо, и реших да хвърля много големи средства. Аз не знаех, че това е работа и инициатива на държавата. Учителят ме среща и ми вика: „Николай, къде отиваш?" Разбрах, че правя грешка и че това не трябваше да го правя понеже не е братска идея по отношение на кооперацията. Спомняш ли си? Н.Д. Да, спомням си. Да ти кажа какъв беше случая. Минавам един път покрай Габрово. Габровската околия е богата със сливни градини, от които правят мармалад и пестили. Минавайки покрай един магазин виждам няколко каци пълни с мармалад. И си казвам, това би било добре, да се занесе на Изгрева и да се използва от приятелите. Тази мисъл залегнала в главата ми и с тази мисъл идвам на Изгрева и научавам, че щяло да има братска кооперация. Така ми предадоха. И блесна в мен мисълта веднага да отида в Габрово и да закупя тези качета със сливов мармалад. И в този момент ме среща Учителя. То беше, аз излизам от горичката откъм салона, откъдето държеше беседите. И ме среща точно на границата между горичката и салона, но някак си с особено изражение. И ми каза, тъй както една майка, която гледа едно дете, което е тръгнало към пропаст. „Къде отиваш Николай?" С такъв един особен израз. Аз веднага разбрах, че има нещо нередно в мойта мисъл. И после разбрах, че това било държавна кооперация.

В.К. Разказвал си ми друг случай. „Веднъж бях на Изгрева и виждам, Учителят излиза от салона и отиде в бараката на един приятел. Мина така отстрани, влезна вътре и взе един буркан с туршия и взе го, и си излезна с него от бараката. Тази случка, Учителят няма да отиде да краде буркан от чужда барака, но това беше един метод на Учителя. Учителят, като че ли си взимаше благословението и кредита от този брат. Това е била бараката на д-р Жеков. Ти спомняш ли си го този случай? Н.Д. Да спомням си го. Добре си го спомням. Доктор Жеков имаше барака точно пред къщичката на Учителя. Не много, на десетина крачки. Един ден гледам Учителят влиза в бараката, взима един буркан и си го занася в стаята. Нареждането било д-р Жеков да приготви туршии някакви в буркани за Учителя и не знам за кого още. Туй малко ме изненада. И си казвам, защо ли така постъпи Учителя. По-късно разбрах, че д-р Жеков, който много така беше близък с Изгревските работи, като че ли Учителят си оттегли благословията и вниманието над него, защото той беше тръгнал малко по левичарски път, към комунистите, към комунизма се беше отклонил и след туй си беше направил барака към края на Изгрева. Освен това той заболя от тежка склероза, и така някак този брат се откъсна от общите братски работи. Изглежда, че Учителят е видял, че не е много подходящ за уреждане на общите братски работи, защото малко имаше един диктаторски елемент в него. Така Учителят даде израз на това положение, че го откъсва от благословията, като си взе буркана с туршията. Така го прецених аз, гледайки го отстрани.

В.К. Разказвали си ми един случай в ранните години на Жеков, когато младежите отиват да правят комуна. Това Цанка ми го е разказвала. Младежите отиват по комуните и на Изгрева няма никой. И Учителят е ходил и е нареждал на Йорданка Жекова и д-р Жеков понеже нямал с кого да седне на масата да ядат. Н.Д. Точно този случай не го знам, защото не съм бил там. Обаче Йорданка Жекова беше рядко предана сестра,

много симпатична, изпълнителна. И може би Учителят да ги е подканвал да дойдат от Варна на Изгрева за да могат да подпомагат общоизгревската работа.

В.К. Разказваха ми друг случай. Жеков и Епитропов са се съдили за някакво място, били съседи и са стигнали до съд. Накрая се сдобряват в съда и тогава Учителят е бил много радостен и ги викнал приятелите от Изгрева на гости и казал: „Помириха се, помириха се". Н.Д. Имаше такива разправии, да. Знам, че имаше разправии д-р Жеков и Епитропов, и други някои имаха разправии. По тези места общо взето се създадоха разправии и Учителят беше наредил не да има огради за всяко място, а обща ограда за целия Изгрев, като тези места до линията да се закупят от приятелите.

В.К. Сега, една друга опитност, която съм записал от теб: „На Рила сме и сме тръгнали за плочи, за заслона на шестото езеро за да покриваме с тези плочи кухнята. Останах с Учителя извън групата. Останахме си сами. И аз казах на Учителя: „Учителю, дайте възможност да оставите едри дири за бъдещите поколения и да ви фотографират". Защото по това време Учителя не е позволявал да бъде фотографиран. Той ме погледна и аз разбрах. „Добре, направи го", каза го мислено. Спомняш ли си този случай?. Н.Д. Случаят беше такъв. Бяхме отишли за плочи на шестото езеро. Вадихме плочи, приятелите, по-енергичните нещо се заприказваха и ний някак, и аз не мога да си спомня как можахме, да се отделим с Учителя и тръгнахме двама. Той носи една плочка и аз. Спряхме на едно място и аз му казах: „Учителю, няма да бъде лошо да оставим едни по-реални отпечатъци за нашия обикновен живот". Вече за беседите, за мислите, за отговорите Боян Боев и други ги записваха, но за обикновения човек, как строим заслона, как ходим, как идваме от Сепарево или от Самоков и т.н., живота, обикновения живот, ежедневния живот. Той ме погледна и нищо не ми каза, но от погледа му разбрах „Е, напиши го". Туй ми даде повод да напиша тази история, която я има.

В.К. Тук съм записал нещо от твоите детски години. Казваш, в моето детство на 11 май - денят на Кирил и Методий обикновено в училище се правеха различни представления и упражнения. Тогава бяхме облечени в Юнашка униформа, по случай денят на Кирил и Методий за да изиграем упражненията, но в последния момент поставиха друг на моето място и ме отхвърлиха от тази сцена. Спомняш ли си?. Н.Д. Помня, да. Бяхме облечени в Юнашки униформи, калпак бял с червено и облеклото и панталоните, Юнаците със специална униформа бяха. И този, преподавателят по гимнастика, който имаше за задача да даде израз на тези гимнастически упражнения нареди няколко момчета, между които бях и аз. Почнахме да обикаляме, аз бях много добре, не само облечен, но енергичен и давах вид, че наистина мога не по-малко от другите. Изведнъж, нещо му текна в главата и каза „Излезте" и покани друг младеж. Разбираш ли? По този начин на мен ясно ми беше, че ме отхвърлят от тази гимнастищина, военщина, така го почувствах аз, че моя път е друг. А не е да ходя там гимнастики и така демонстрации да правя, да тропам крак и т.н. Защото нямаше никакъв предлог. Просто - излезте и покани друг.

В.К. Сега друг случай. „На заговезни се правят банкети. Събират се цялото семейство обикновено и се правят големи ястия с пуйки, прасета и т.н. Родителите ми бяха направили едно такова голямо тържество и аз на вечерта казах, че няма да ям месо. Баща ми ме изпъди и аз си легнах. На сутринта той лично ми каза, че сънувал един сън, че те го връзват с въже и идва един човек и му казва да те освободи от въжето. После баща ми каза: „Недей да ядеш месо". Н.Д. Да това съм го описал,

аз го разправих. Той сънува, че идва при него един човек с брада. И мъчи се да ме върже баща ми. Човекът му казал недей го връзва, остави го свободен. Тези дословно думи ми каза баща ми. А той беше религиозен човек баща ми. Ходеше всяка неделя на черква, четеше Библията и т.н. Изглежда, че го е разбрал по-осезателно всичко туй и сутринта рано, рано малко смутен пристига и ми казва тези думи, още не бях станал.

В.К. Сега този случай си го описал - „Тръгнал да пасе патките на баща си". Това ти го казва Учителят веднъж на Изгрева: „Аз през това време в Габрово работех горе в планината, ходех непрекъснато и там правихме дърводелската работилница, от която нищо не излезна от нея. Там изкарах 2-3 години и си загубих времето". Ти този случай си го описал. Н.Д. Да, да.

В.К. Разказал си ми един друг случай, когато веднъж Учителят казал: „Един от вас ще спечели пари от лотарията". Става въпрос за Крум Въжаров. Така и станало впоследствие. Той спечелва от лотарията. И какво ще ми кажете по този случай. Н.Д. По този случай Крум искаше да направи няколко благодеяния на Изгрева дали той реши или стана по общо разпореждане. Пътят от шосето до салона беше кален и решихме да даде пари да постелим пътя с камъни, с плочи и това беше. В.К. И после Учителят му казал, че ще спечели от лотарията. Н.Д. Не, той преди да стане пътеката с плочи Учителят каза, че ще спечели един пари от лотарията. Крум спечелва парите и за благодарност дава всичките или част от тях той дава за да се направи тази пътека да не е кална. Сега не си спомням с плочи ли я постлахме, с чакъл нещо. Постлахме я. В.К. Той с леви убеждения ли беше? Н.Д. Той беше в нашите среди, но с крайно леви убеждения, мисля някаква клечка след 9.IX.1944 г. в Профсъюзите. В.К. Комунист ли беше? Н.Д. Сега дали бе комунист, не знам, но с крайно леви убеждения и сега е такъв. С крайно леви убеждения и много пъти сме се разправяли с него. И един път даже доста сериозно: „Николай, недей говори повече за властта", направи ми Крум бележка. Защото аз произнасях се.

В.К. „На Изгрева имаше един книжар, който продаваше книги. Продаваха се и портрети на различни теософи, окултисти и т.н. Взех един портрет от книжаря и го занесох на Учителя. Учителят погледна портрета и каза: „Така ще бъдат хората след 2000 г.". Н.Д. Не, е. По-друг е случая. Аз съм го описал случая. Ние го четохме. Не си го правилно изложил тука. Аз съм го описал тоя случай там.

В.К. „Веднъж Учителят седеше на един отломък от скала, голям камък. Учителят каза: „В този камък е затворен един дух, който гонеше навремето богомилите". Ние погледнахме камъка, нищо особено. Върнахме се в спомените си назад и си спомнихме „Прави правете пътищата пред лицето на Бога". Това е нещо, което ти си ми го разказал. Спомняш ли си? Н.Д. Малко по-другояче, или не си го записал добре, или пък кой знай как. Всъщност Учителят с една група приятели отива на Витоша. Сяда на един камък и казва: „В този камък е затворен един, който е гонил богомилите". Това е. В.К. Само така. Н.Д. Да, само така. Сяда на камък, не че....

В.К. Нарочно чета тези неща, защото по такъв начин съм ги записал, а може и по друг начин да са дадени. Сега. Веднъж, ние бяхме с тебе на една екскурзия на Витоша навремето и при нас се присъедини един старец 80 годишен. Той навремето е бил съдържател на вегетарианският ресторант в София, Чаушев ли беше, кой беше?. Н.Д. Да, Чаушев. В.К. И той разказваше един случай навремето, когато в първите години са го викнали войник на фронта. Той отива при Учителя и питал

Учителя дали да отиде войник, или да не ходи. Учителят казал: „На този въпрос мога да ти отговоря след 1000 години". Спомняш ли си? Н.Д. Не си спомням този случай. Но той беше много симпатичен съдържател на този ресторант. Беше с толстоистки идеи и там до градската градина, до военния клуб беше отворил голям ресторант с голяма известност.

В.К. Сега друг въпрос. Това, което съм записал за кооперацията го дадохме, когато си се женил, Учителят ти е казал „Все едно да си сложиш главата в циментова каша" и това си го дал. Сега друго, което не си дал. Казваш: „Веднъж, аз карах в количка голямата си дъщеря. Учителят ме среща и ме пита: „Е, доволен ли си Николай, че возиш баба си". Спомняш ли си това нещо? Н.Д. Не си спомням тоз момент, но си спомням, че съм я возил с количка. Възможно е това. В.К. Има ли някакви черти по характера на баба си. За коя баба става въпрос?. Н.Д. По всяка вероятност за баба ми, която на баща ми е майка. Тя е била много работлива, много скромна и въобще с ценни качества човек.

В.К. Друга опитност. „Пред Учителя веднъж казах: „ Искам да бъда диктатор на 120 милиона народ". Н.Д. Да, това съм го казал. В.К. Учителят се смееше. Я го разкажи този случай. Н.Д. Казах му следното: „Искам да бъда много богат и диктатор на 120 милиона народ". Да вярно е, туй съм го казал. Той се усмихна и каза: „Едното ще бъде сега, а другото другия - живот". В.К. Така ли? Н.Д. Едното го постигнах, бях богат човек. В.К. „Учителят ме попита, какво искаш да станеш. Казах: „Най-богатият и най-умният". Н.Д. Това беше при друг случай. Това са два различни случая. В.К. За единия случай, че искаш да станеш диктатор на 120 милиона народ. Н.Д. Да. В.К. След това казваше друг случай. Н.Д. Искам да стана богат човек и диктатор на 120 милиона. Той ми отговаря, едното ще го има сега, а другото в другия живот. В.К. Значи в този живот ти беше най-богатия в България. Н.Д. Да, бях един от богатите хора в България, ако бях останал, право да ти кажа щях да играя покер с Онасис. В.К. За диктатора остава в следващото прераждане. Н.Д. Да, диктатор ще бъдеш в следващото прераждане. В.К. В кой народ ще бъдеш, не знаеш. Н.Д. Туй не го попитах. В.К. Сега да се уточним с тебе. Когато се преродиш в следващия път на 200-300 милиона народ и бъдеш диктатор, искам от тебе едно обещание да не се гони Бялото Братство. Н.Д. Разбира се. В.К. Да се уточним още отсега. Къде ще те слагаме диктатор не знам, обаче Бялото Братство да не се закача, още сега да се уточним. Ако не друго, като диктатор, да има възможност да се финансира и да се издадат беседите на Учителя. Да не ни се пречи.

А другия случай?. Н.Д. Другият случай беше, по-късно. Тогава Той ме пита. „Николай, какво искаш да бъдеш - умен ли, мъдър ли или богат?" Аз отговорих и двете. В.К. А Той какво каза? Н.Д. Той се поусмихна и нищо не каза.

В.К. Друг случай. „Веднъж решавах на дъската по дескриптивна геометрия. Учителят беше ни дал някаква задача. Стояха всички в салона, но лампата не беше запалена. Тодор Стоименов поиска да се запали лампата. Учителят не му даде. Аз бях се разпалил така много и може би ако се беше светнала лампата ще се прекъсне моята мисъл". Н.Д. Тука неправилно си го записал. Случаят е такъв, дословно ти го привеждам. Имаше наши приятели, които задочно искаха да завършат гимназия. Между другото Боян Боев им придаваше химия, естествена история и т.н., аз като много добър по дескриптивна геометрия реших на приятелите, няколко души да им покажа по дескриптивна геометрия. Влизам в салона, те са наредили и аз на черната дъска рисувам там, ос на две кръстосани прави и въобще задачи по дескриптивна геометрия. Салонът целия

светнал. Сега аз просто съм запалил салона, че това са разноски. В това време Учителят и Тодор Стоименов са навън. Тодор Стоименов, който беше ция човек, така със сметка и не обичаше разпиляването иска да ми се скара да влезе вътре и да ми се скара, че съм запалил лампите в салона. Учителят го въздържал. И когато свърших, излизам навън Тодор ме погледна така доста сериозно. Учителят до него се усмихва и някак го побутваше - „Не му прави бележка". Това беше.

В.К. Разказвали са ми много от възрастните приятели. Те си заминаха вече в невидимия свят, че Учителят много често те е изкарвал на черната дъска, когато е ставало въпрос за математика, астрономия и т.н. и те казваха имаше математици, които са завършили математика, учители, не изкарваше тях, а изкарваше Николай. Н.Д. Виж какво много пъти ми е казвал - „Николай кажи туй, или така" много пъти е било. Сега конкретно при какви случаи не мога да си спомня подробности, но много пъти се е обръщал да кажа нещо.

В.К. Друг случай. „Поливахме с Никола Нанков, с тенекии градината на дядо Ради. Поливахме краставици. Учителят накрая дойде, беше много внимателен с мене и накрая ме накара да си измия краката. Имаше една пиявица. Хванах я и усетих, че става нещо, но не попитах какво. Вероятно Учителят предотвратяваше нещо с мене. Разкажи този случай, спомняш ли си го? Н.Д. Бяхме посадили на място, доста голямо, до Изгрева краставици. Един ден идва Учителят при мен и казва така малко разтревожен „Николай трябва краставиците да се полеят". И аз веднага отивам и взимам четири тенекии, дето сирене се държи. Направям две кобилици по две тенекии за всяка кобилица - едната на мене, а другата на Никола Нанков, който беше също при мене. И почнахме да взимаме вода под Изгрева и под мястото където бяха посадени краставиците. Имаше локви, от тях гребем вода и поливаме така много усърдно. Поляхме всичките краставици и аз слезнах долу при локвата, не си спомням за какво. Идва при мене Учителят, приклекна и каза: „Измий си краката". Когато вдигнах крака една пиявица се беше залепила. Махнах я. Ясно беше, че Учителят беше много доволен от туй, че свършихме тази работа. Много доволен беше. И доколкото си спомням материалните ни работи, които бяха много зле, с голяма немотия се оправиха малко от този случай. Така поне си го мисля. В.К. И премахването с тази пиявица? Н.Д. Не си спомням нещо да е казал за пиявицата.

В.К. Един друг случай. Когато сте били на Рила. Когато сте били при чешмичката - „Ръцете които дават" Учителят е казал „Тук е един от входовете на Агарта". Това нещо не толкоз за чешмичката, колкото за четвъртото езеро, четвъртото езеро „Близнаците", Учителят е казал, че това е един от входовете за Агарта. За коя Агарта става въпрос? За онази Агарта, която е в невидимия свят, така ли? Н.Д. Онази Агарта, приема се, че на Земята живеят разумни същества, които не са разбира се в такива твърди тела като нашите, които имат грижата за Земята. И там нали казах за Швейцария, където писах за Монблан, че там има седалище Агарта. Но тези разумни същества имат изходи и седалища на много места на нашата планета, едно от които е четвъртото езеро „Близнаците". В.К. Аз съм чувал, че на Бъбрека също там има една скала са ми показвали, че е един от входовете на Агарта, Учителят е казал. Н.Д. Може и да го е казвал, туй не го знам, но за Близнаците знам.

В.К. Друго съм записал. В един разговор с Учителя ти си казал: „Учителю, ще позволиш ли на едно величие като Вас да бъде снимано. За да имаме впоследствие Твоят образ и да имаме документ". Това си го казал на Рила. Н.Д. Възможно е да съм го казал. Имаше там двама наши

приятели фотографи, които правеха снимки може и при един разговор да съм го казал.

В.К. Друг един случай, което аз пак веднъж го споменах. „Учителят ми даде да Му поправя часовника. Аз го взех със себе си. Мина доста време, аз бях задържан в следствието. Не можах тогава да се срещна и бях задържан и обвинен в спекула и тогава бях много разтревожен, след като ме освободиха. Накрая се сещам, че трябва да поправя часовника, който Учителят ми го беше дал. Отивам при часовникар, показвам му го. Той го преглежда и казва: „Той му няма нищо на часовника, само че не навит". Аз взех часовника и го занесох на Учителя. Казвам Му: „Учителю няма му нищо на часовника. Той е здрав". Учителят се усмихна и каза: „Знам, но ти го дадох по-рано за да стои при теб. Чрез него аз държах връзка с теб". Спомняш ли си го този случай?. Н. Д. Не мога да си го спомня. Забравил съм го. Туй Галито ми го е разправил този случай, но съм го забравил. Тогава бяха бурни времена тогаз, разбираш ли, тревогата беше над главата ми.

В.К. Да, това другото съм го записал. Ти вече си го писал. „Ние веднъж загубихме битката при Атлантида, защото не проумяхме в най-дълбоките тайни на злото. Но втори път не може да стане. Този път ние ще победим. Два пъти грешка не правим". Този случай ти си го описал. Н.Д. Да, аз съм го описал.

В.К. „Веднъж Учителят ми каза: „Да ядеш стриди". Аз не знаех какво е това стриди. По-късно, когато получих язва прочетох във вестника, че стридите имат вещество, което помага при язвата и при стомашни болки. Н.Д. Да, туй ми го каза Учителя, но аз не знаех какво е това стриди. Странно беше така, че ми каза това, не знаех и аз не го попитах да ми поясни какво е точно.

В.К. Тука има едно изказване на Учителя. „Не ние ще оправим Земята, но вие хората. Не ние отгоре, но вие от Земята. Ще изпращаме отгоре делегати". Н.Д. В тоз смисъл ми го каза Учителя. Точно такъв случай не си спомням, но той ми каза: „Не ний ще оправим Земята, Земята е предоставена на хората, те ще я оправят". Точно тъй ми каза. В.К. А ние отгоре ще изпращаме делегати. Н.Д. Е, изпращат делегати от хората, които да подпомогнат развитието на живота на Земята.

В.К. Сега друг, онзи случай с Начо Папазов, който е присъствувал при атентата в „Св. Неделя", това вече сме го записили.

Сега друго съм записал. Учителят пита Милка Периклиева „Ти можеш ли да изпълниш задачата като ученичка да въведеш Паневритмията?" Но тя пет години не можа да я въведе. Това ти си го описал. Н.Д. Да, това съм го описал.

В.К. „Веселин Стоянов - композитор. Беше на обед, седнал до Учителя. Разправяха запалено случка между двама богаташи на Учителя. Понеже беше комунист, той се нахвърли срещу мен, защото аз бях за него богаташ. Учителят вдигна глава и ме погледна „Не става от този човек наш човек". Вероятно за работа. Я ми разкажи този случай. Н.Д. Ще ти разправя този случай. Имах убеждението или схващането, че Учителят търсеше подготвени хора в музикално отношение да могат да композират, да разработват песните. В този смисъл на Изгрева сега живей този Владо Симеонов. Учителят искаше да го привлече. И даже беше застанал заедно Учителя с Владо Симеонов. Той и Учителя бяха фотографирани на едно място. Владко понеже стана голям комунист и бурен реакционер срещу идеите на Учителя, понеже те не са съгласни с делото на Учителя и искал да откупи от Пеню Ганев - негатива, за да го унищожи. Този фотограф не го дал. Туй беше един опит да го привлече, защото вярно разбираше от

композиции този човек. Това се отнася за Владко Симеонов.

След туй на един обед Веселин Стоянов - беше някакъв роднина на Сийка Динова. И как е станало тя ли го е поканила, Учителят ли беше направил нещо, не мога да ти кажа. Беше седнал така на масата до Учителя през един-двама души. По туй време аз съм седнал до Учителя и започвам да разправям някаква случка между двама богаташи. Оня рипна така и много остро се произнесе срещу богаташите. Моето убеждение беше, че Учителят може би е правил опит да привлече и него, защото и той има композиторски дар. Обаче като вижда, че с тези идеи, неподходящи на нашите, остави този случай. И този човек Веселин Стоянов не се появи на Изгрева. Това беше моето впечатление.

В.К. Друг един случай. Защо Учителят допусна Георги Радев, Кузман, Коста да си отидат толкова рано? Жорж приведе Бо Ин Ра и се отвлече по други пътища. Коста - анархист. Кузман повлече с философия по михалчевисти. Георги Марков - анархист. Христо Дързев - композитор. Ако бяха останали щяха да отклонят Братството от пътя му понеже имаха авторитет. Разкажи подробно за това. Н.Д. Всичките тези братя бяха много интелигентни, начетени, но преди да влезнат в Братството бяха в разни общества - теософското, толстоисткото, анархистичното. И когато дойдоха в Братството не се отърсиха изцяло от тези идеи, от теченията, в които те бяха. Например Жорж. Той беше се увлякъл по Бо Ин Ра. И не само туй, ами често пъти поне както си спомням ни събираше и ни четеше от Бо Ин Ра. Явно беше, че се беше увлякъл подир този философ. Но не само туй. В Братството по онуй време всеки се стараеше по някакъв начин да се покаже, че знае нещо по-друго от другите и затуй превеждаше от разни философи, Бо Ин Ра, Кропоткин, Алиса Бей, разни философски разбирания. На мен специално не ми тежаха, не ми допадаха. И даже и тука имам едно написано нещо от една такава, уж окултистка, обаче като го прочетох видях, че е една измишльотина съвсем примитивна. В.К. Сега, Жорж превежда Бо Ин Ра. Учителят казва за Бо Ин Ра, той е един обърнат окултист с главата надолу. Н.Д. Може да е казал Учителят. Той превеждаше Бо Ин Ра. После Седир, този французина. Имаше един окултист във Франция, не мога да си спомня.

В.К. Сега за Коста. Коста кой беше?. Н.Д. Коста беше един много симпатичен човек. Авиатор беше. Рядко начетен, интелигентен човек. И той беше се поувлякъл подир анархистите или какво беше. И всичките тези братя си заминаха, защото ако бяха останали след Учителя щяха може би да дадат една по-друга нюансировка на делото на Учителя.

В.К. Сега Кузман. Н.Д. Кузман беше редко начетен, голям философ, следваше. Кузман Кузманов се казваше. И той си замина рано. В.К. Сега, Георги Марков - анархист по идеи. Н.Д. Георги Марков си го спомням, беше много мил и симпатичен човек. И те заедно с Методи Константинов и Петър Пампоров издаваха това списание. В.К. Георги Марков е бил астролог. Така ли? Н.Д. Той беше астролог и беше се фукнал да прави някаква хелиоцентрична астрология, защото нашата астрология изхожда от положението, че ти от Земята виждаш планетите, Слънцето, Луната и зодиакалното съзвездие, което е най-правилно, а той беше се запънал някаква хелиоцентрична астрология да прави. В.К. Друг - Христо Дързев, композитор. От какво се увличаше? Н.Д. Може би Дързев се увличаше да прави композиции не в духа на Учителювото. Може би да вмъкваше нещо по-друго. Тук не мога да си спомня. Познавах го, беше един слабичък такъв, сухичък човек, но не бях много близък с тях, защото туй беше още в първите години на моето идване в София и аз нямах смелост така да се приближа към тях.

В.К. Сега Сава Калименов превежда Агни Йога и доказва, че има паралел между йогите и Учителя. Савата загуби всичко и остана без пенсия. Н.Д. Сава Калименов имаше много добре уредена печатница и книжарница в Севлиево и издателство и издаваше между другото Агни Йога. И мисля, че Учителят е казал да не издава Агни Йога и Лулчев му е казал два пъти да не издава, но той въпреки туй издаде Агни Йога. И той може би беше с комунистически разбирания, анархистични разбирания и той щеше да вмъкне някакво течение неподходящо с Учителя и той си замина. Той по-късно си замина.

В.К. Сега, младежката група се раздели на две групи - Борис, Николай, а другата Влад Пашов, Сава и други с левичарски убеждения, тази група се разсея. Я ми разкажи как се поляризираха нещата. Н.Д. Виж какво, аз не мога да кажа, че имаше някакво разделение. Не мога да кажа, но левичарските веяния намериха добра почва именно в тези братя - Сава Калименов, Влад Пашов и някои други приятели, намериха добра почва. Туй е, иначе да е имало някакво официално разделяне не мога да приема, нямаше такова нещо.

В.К. Сега, друго. Учителят веднъж ти казал: „Представи си, че си в ада и минава дявола с една стомна вода, опръска те с капки. Ти мислиш, че има вода, а тя е празна стомната. Н.Д. Този случай, да. Когато да се запозная с Дора Карастоянова, нали така, у мене се събуди някаква жажда така, за внимание, за любов. И понеже аз ходех да я посрещам в операта, тя беше там хористка. До Изгрева където имаше барака всяка вечер Николай там чака до 12 часа до 1 часа. Учителят виждаше, че аз жадувам за едно мило, топло отношение, но това беше, но тя не можеше да ми го даде. Срещна ме един път и ми каза: „Николай, ти си жаден и гледаш, че момата носи стомните с вода". Но по онуй време селянките като отидат на чешмата за вода, след като напълнят стомните пущат водата да ги облее с вода отгоре и се напръскат с вода. И аз туй нещо съм го запомнил, Учителят ми каза: „Ти виждаш, че стомните са напръскани с вода, но тези стомни са празни, само отвън има малко вода". В.К. Такъв ли е случая? Н.Д. Такъв е случая. Защото искаше да ми покаже, че Дора Карастоянова не можеше да ми даде чувствата, за които жадувам. В.К. Значи, представи си, че си в ада и минава дяволът и носи стомна с вода, а тя е напръскана само. Н.Д. Само е напръскана, без да е пълна. В.К. Ти мислиш, че има вода, а тя е празна. Е, сега вече заключи се опитността, записал съм нещо, но не съм го дописал.

В.К.Сега друго нещо. Невена Неделчева отива при Учителя и пита Учителя: „Какво става Учителю?" Нали събитията около Лулчев и т.н. Учителят казва: „Аз само се отместих". Н.Д. Да, след като стана ареста с Лулчев. Тя отива при него, разтревожена разбира се, да го пита какво става. И Учителят казва: „Аз само се отместих".

В.К. Сега, друго нещо. Ти си бил в онези братски среди на музикантите. Ти свириш ли на някакъв инструмент? Н.Д. Не. Не свирех на инструмент никакъв. И Учителят един път ме среща и вика: „Николай, ти някакъв инструмент имаш ли?" Казах му: „Нямам Учителю". Той завърти така ръката си - на латерна можеш да свириш. В.К. Сега тука виждам една китара. Свириш ли на тая китара?. Н.Д. Да, когато имах слух. Сега слухът ми се притъпи при една тежко преживяна болест. Преди туй много обичах да си свиря на китара и си свирех, не по ноти, но мелодии и бързо схващах мелодиите и ги изразявах с китарата. Беше ми много голяма утеха. В.К. Имаш ли някои написани твои неща? Н.Д. Музикални нямам. В.К. А песните на Учителя? Н.Д. Песните на Учителя някои от тях свирех на китарата. Беше ми много приятно, не по ноти, а по слух. В.К. Можеш

ли да ги пееш. Н.Д. Някои от песните си ги пеех. В.К. После ще те накарам да ми изпееш някоя песен. Сега друг въпрос.

Н.Д. За Елена Андреева, аз го описах. Пита тя Лулчев: „Ти пита ли Учителя?" Той казал: „Питах го" и Учителят му казал „Не ти трябва". Обаче Лулчев тръгва и става съветник на царя. Ето по този случай Учителят каза: „Аз се отмествам. Щом като ти искаш с такъв един стремеж, аз не мога да те спра, аз само се отместих".

В.К. Сега друг личен въпрос. Ти се оженваш с Карастоянова, в коя барака живееш в първите години? Н.Д. Като се ожених живеехме там, където беше нашата барака на петимата братя. Отзад, накара ме Карастоянова да направя една барачка и аз направих барачката, и там се пренесохме и там заживяхме. То беше съвсем скромна работа. В.К. И там се роди Ина. Н.Д. Там се роди Инчето. В.К. И там колко време карахте? Н.Д. Там след като се роди Инчето мисля няколко месеца и след това направих къщата, дето казвам, че Учителят ми каза - ще ти дадем къща. Направихме къщата, която и досега е там. В.К. Сега друг въпрос. Карастоянова има ли опитности с Учителя. Н.Д. Нея не съм я питал и не мога да я питам. По този въпрос не мога нищо да кажа. В.К. И ти официално разведен ли си, официално с нея или не? Н.К. Юридически не съм разведен, но обаче аз си живея тука, тя си живее там долу. Нямаме лоши отношения, но нямаме никаква връзка. Юридически само не сме разведени. В.К. От коя година сте разделени? Н.Д. Още щом се родиха децата, аз отидох в задната стая на къщата. Там живееше сестра Казанлъклиева, една рядко предана наша сестра. Тя почина и след като почина, аз се нанесох там. В задната стая на къщата, там се нанесох. В.К. Аз си спомням Тената, брат ти беше много ядосан на тях, че когато си бил задържан в Белене и в затвора, и са искали гаранция пари, Тената е ходил при Карастоянова да иска пари от тях, понеже са имали в книжка. А те не са разрешили и Тената беше много ядосан за тази работа. Н.Д. Има нещо подобно, но аз по туй време бях в затвора и не мога да кажа подробности, но гаранция даде един наш брат. В.К. И спомням си на Тената аз му казах: „ Абе, Тена вземи че препиши твоя апартамент на Ина". А той: „В никакъв случай. Когато брат ми Николай бе в затвора, те имаха неговите пари в своя спестовна книжка, не пожелаха да извадят нито лев за да го освободим от затвора. А Николай бе законен неин съпруг и баща на двете й деца".

В.К. Сега, аз искам да ти задам още няколко въпроса, защото с този въпрос ние приключваме. Сега, аз успях да разбера още от самото начало на днешното изложение, че след заминаването на Учителя, ръководителите на братството, които са били тука остават на това заседание1-2 януари 1945 г. и взимат решение за Братски съвет и т.н. Какво беше мнението на старите приятели по онова време, тия стари възрастни приятели по отношение на тези събития, които дойдоха и т.н. Н.Д. На кои събития? В.К. Които дойдоха след девети септември 1944 г., ограниченията и т.н. Какво беше тяхното мнение? Н.Д. Вижте какво да ви кажа. Някои от възрастните братя доколкото разбирам, не искам да кажа, че съм разбрал напълно техните становища. Георги Куртев от Айтос и Тодор Стоименов имаха малко левичарски тенденции. В.К. В какво се изразяваха? Н.Д. По време на изказвания, когато съм ги слушал имаха, така левичарски изказвания. И те не можеха да допуснат, че тази власт, новата, ще вземе такива крути мерки срещу нас. В.К. В какво се изразяваха тия левичарски такива? Н.Д. Аз не мога да кажа конкретно в какво съм ги чул, но по време на събитията там, войната между Германия и Русия, чувал съм Тодор Стоименов да се изказва в полза на Русия. Георги Куртев мисля, че имаше някакъв племеник комунист и Братството го издържаше

да следва медицина. Разбирам, че имаше някакви тенденции. В.К. Другите приятели. Н.Д. Другите приятели, за тях нищо не мога да кажа. Боян Боев, Паша Теодорова, Борис Николов и той с политическа дейност не се занимаваха. В.К. Този приятел Антов откъде дойде? Н.Д. Аз казах - изневиделица. В.К. Къде е роден, откъде е, македонец ли е? Н.Д. Той дойде от София. Имаше апартамент някъде към Хладилника, където сега е построен японският хотел. В.К. Чувал ли си някакви други изказвания по отношение на него от Учителя? Н.Д. Нищо не съм чул, защото едва след девети септември 1944 г. дойде. Преди туй въобще не съм го чувал и виждал нещо. Аз не мога да кажа какво, защото не съм имал връзка да говоря нито с Учителя, нито с Георги Димитров по техните отношения, но разбирам, че Георги Димитров има добро отношение към Учителя още повече, че както отбелязахме го е запазил след едно преследване на полицията.

В.К..Сега друг въпрос. Чувал съм, че през време на събитията, тука на Изгрева е била печатницата на комунистите на Изгрева е имало много комунисти, които са се криели на Изгрева. Какво знаеш по този въпрос? Н.Д. Преди девети септември ли? Преди девети септември 1944 г., че имаше много комунисти да се крият на Изгрева, това е вярно. Между другото имаше един, който в братския оркестър свиреше на чело. В.К. Кой беше той? Н.Д. Той беше много симпатичен човек, завършил юридическо право, беше колега на моя брат Тената. Свиреше там един вид, за да се прикрие.

В.К. Ти беше ми разказал по-рано, че след това събрание, на което ти разобличаваш Антов, за Методи Константинов казва: „Николай, готви се за Белене". Той вече е усещал. Н.Д. Методи отива при Бориса и му казва: „Борисе, Борисе, Николай да си готви багажа за Белене". Това му казал. Той добре схванал обстановката и напрежението, което цареше. Но интересно, че в туй събрание всички мълчаха и ме слушаха така с голямо почитание и аз бях особено вдъхновен в речта си.

В.К. Разказаха ми един случай, когато може би ти ли си бил или друг, не знам, че онзи приятел застава там пред салона и му казват на Антов: „Ти нямаш работа вътре", а той казва: „Аз на този салон ще му сложа катинар". Н.Д. Туй не съм го чул. В.К. Това е по този въпрос.

В.К.: А след като излезна от затвора какво завари на Изгрева?
Н. Д. Бях две години в концлагер и три месеца в затвора. Когато излязох, Братството вече беше ликвидирано. Салонът вземат, заключен, поставени пазачи и т.н. Аз нищо не знаех какво точно е станало в този период от две години и три месеца. През туй време братята, които знаеха стенография, предимно моят брат Борис почнал да дешифрира беседите, които не били дешифрирани, защото имаше доста такива беседи. След като ги дешифрирали някои приятели, предимно една сестра, взима дешифрираните беседи и ги дава да ги печатат на пишуща машина навън, на чужди хора, като разбира се им се заплаща за туй. Аз като научих тази работа с едно голямо възмущение реагирах, затуй, че толкова много братя и сестри имаме, та толкова ли не могат да се заемат те да ги преписват, а да даваме на чужди хора и да им плащаме. В.К. Хем чужди хора, хем да им се плаща. А има много хора, които пишат на пишуща машина. Н.Д. Да, има много хора. И както така съм в двора, възбуден, и гледам Учителя пред мен. Виждам го до кръста, тъй както бих видял един обикновен човек, не на сън, реално пред мен, защото туй беше денем. И много мило и нежно ми каза: „Ами, ако няма". И затуй нищо не реагирах. И когато някой брат или сестра ми даде, защото аз имам пишуща машина да направя предимно мислите за всеки ден, сядам и ги пиша. Преписвам ги.

Преди туй два пъти ги преписвам, ако стане нужда ще ги препиша и втори път. В.К. Онзи случай си го разказвал във връзка с моята забележка, че си губиш времето да пишеш тези неща, когато и друг може да ги пише. Н.Д. Аз съм съгласен, че може друг да ги напише, но ако няма. В.К. Ето, седиш и преписваш, и аз идвам при теб да работим по моята програма. А ти си зает с преписи. Аз се ядосвам, че си изгубвам времето. А това може да го препише друг човек. Но го няма. Н.Д. Ами, ако го няма. Затуй делото на Учителя на първо място. Защото аз не съм в течение на тези дейности на приятелите, предимно на моя брат Борис да дешифрирам, защото аз не знам стенография и т.н. В.К. Тези беседи главно ги е дешифрирала Елена Андреева. Н.Д. Мисля, че тя и Борис е дешифрирал.

Н.Д. През 1942 г. бях подведен под страшна отговорност, като бях обвинен, че работя черна борса. По туй време беше излезнал много строг закон, че всички онези, които се хванат в черна борса ще бъдат при многото случаи обесени, веднага убити. И мен ме обвиниха, че аз съм работил с черна борса. Всъщност не е имало нищо подобно. Но бях много нашумял в България със своята дейност като голям търговец и властта търсеше обект за да обеси някого, и да уплаши другите. Бях наклеветен. Арестуваха ме и ме закараха в Търновския затвор. Предиобед и следобед изкарваха затворниците на каре. И един ден както правим карето, аз се спрях и гледам над затворниците Учителя. В.К. Над затворниците. Н.Д. Над задтворниците във въздуха, реално го виждам. Разбрах, че ще бъда оправдан. И аз наистина бях оправдан по едно чудо. В.К. Това е втория случай, когато ти се явява Учителя? Н.Д. Вторият е този случай. Това е два пъти да видя Учителя така реално в живота си. В.К. Т.е. не в плът и в кръв, а така като видение. Н.Д. Аз го виждам реално, не така замазана форма, реална форма. Е, разбира се той материализира своя двойник, своето звездно тяло, както аз го разбирам като астролог. Материализирал е нещо, което не е в плът и кръв, но все пак виждаш го реално. Не знам дали съм ти разправял този случай със Сийка Динова. Разправях ли ти го? В.К. Не.

Н.Д. Сийка Динова и майка много се обичаха. Рядко съм виждал майка и дъщеря така да се обичат. Щом се върне Сийка „майче" тя не викаше майко, а майче. Майката почива и дъщерята отива малко след смъртта при Учителя и казва: „Учителю, много ми е мъчно за майка ми искам да я видя, ама тъй в плът, тъй както виждам хората". Учителят и казва тъй: „Това ще струва много скъпо. Ти ще я сънуваш". И наистина Николай, тя ми казва, споделя дъщерята с мен, аз я сънувам. Виждам майка ми, че в синьо облекло като на ски идва при мен и аз й казвам „майче", а тя ми отговаря: „Тук майки и дъщери няма, тук има само сестри". Сега мисълта ми е, едно такова уплътняване на звездното тяло иска много енергия и струва скъпо. Затуй Учителят го направи това, той разполага със средства, защото средствата в онзи свят не е нищо друго освен силата на мисълта. Със силата на мисълта той материализира своето звездно тяло и ми се показва. Гледам го с очите си, тъй както виждам един човек. Приведох ти този случай за да разбереш какво е материализирането. То е скъпо нещо, иска се много енергия и може да си го позволи този, който има богата енергия, силна мисъл. В.К. Това сега е поредицата „Зодиак". Сега може да почнеш да го четеш оттук:

Учителят в своята беседа от 25 август 1926 г. озаглавена „Имената ви са записани", казва: „След всеки период от седем години, в човека се започва една нова фаза, която окултната наука нарича развитие на едно ново тяло". Такива тела има главно седем. В по-духовно развитите хора има още три, а в най-напредналите същества се развиват още две. Значи,

в човека може да се развият всичко дванадесет тела. За създаването и развитието на тези дванадесет тела в човека, звезднинят мир със своите 12 категории силови полета е изиграл своята изключителна роля.

В.К. Сега, твоята идея тука в момента, разглеждаш подробно зодиаците. Н.Д. Не само зодиаците, но и самите планети, които са взимали активно участие в създаването на планетите. Всяка една планета има известен зодиакален знак със своите образувания, които образувания са подпомогнали образуването на дадена планета. В.К. И ти започваш вече от Овен, Телец и т.н. Н.Д. Да, Овен за Марс, Телец за далечната планета зад Плутон - Хано наречена. В.К. Искам да продължим оттука.

Н.Д. По този случай Учителят ни разправи един път случка от времето на Христа. „Христос и неговите ученици виждат един път на пътя си едно умряло куче. Всички ученици изказват своето възмущение от неприятната гледка и лошата миризма. Христос се обръща с усмивка към тях и им казва: „Я вижте какви бели, хубави и здрави зъби има то". Хора, които имат добре развито това тяло, добре изразено влиянието на този дял, са галените деца на природата и са с добър шанс в живота. Затова, на този дял е даден милият, приятен, симпатичен образ на Девата от Зодиака. В.К. Сега, този случай кога ти го разказа Учителя. Н.Д. Не мога да си спомня точно кога беше туй. В.К. Ти го даваш във връзка с потвърждение на Девата. Затуй, защото Девата със своите небесни образувания е дала възможност за образуването на планетата Фаетон, която древните учени я наричат Очарователната. Тази планета със своите влияния е дала най-хубавите, най-постоянни, най-устойчиви мили, нежни чувства на хората. Тази планета сега е разрушена и сега виждаме, че милите и нежни чувства не са така устойчиви в хората.

Н.Д. На следващите 30 градуса, седмият дял е даден символа на **Везните**. По-сполучлив символ на този дял не е могло да се даде. Единственият механичен символ в целият зодиак. Символ на Справедливостта. Влиянието на този дял създава и развива справедливостта у човека. Правилното и справедливо отношение към всичко, което ни заобикаля. Законът за възмездието, закона за последствията от всяко деяние. С този принцип, с тези закони, всички същества от най-малките до най-големите трябва да се съобразяват. Да се отмени и оправи нещо в тази област, е нещо много трудно.

Един ден съм на Изгрева в беседката, която имахме на полянката, където си правехме утринните гимнастически упражнения. Бях сам. Гледам Учителят идва и седна до мене. Изразът му беше угрижен, замислен, измъчен. Обърна се към мене и ми каза: **„Николай, всяко нещо се плаща"**. Аз всякога съм чувствувал, че някаква чудовищна съдба ме преследва, която като някакъв змей отворил ненаситна уста, за да ме погълне. Разбрах. Нищо не казах, само няколко сълзи се отрониха от очите ми. Учителят стана и с бавни стъпки все така замислен се оттегли. От този момент, почна много сериозния дял от моя живот и въжето на врата ми беше сложено. Но благодарение чудната намеса на Учителя, премина всичко благополучно. Въжето се стопи и останах жив, за да мога да напиша тези редове.

Когато този дял от живота ми свърши, един ден пак бяхме наедно сами с Учителя, той се обърна към мене, вече усмихнат, разположен, приветлив и ми каза: „Добре, че в твоята градина се намира всичко каквото потърсиш". Ясно се четеше в израза му усилията, които той беше направил, за да отклони и притъпи ударите на злокобната съдба, която съм предизвикал в миналото с безразсъдни мои деяния.

В.К. Сега ти това нещо го даваш във връзка с Везните. Нещо да ми кажеш повече по този случай. Как беше случката? Н.Д. Коя случка. В.К. Във връзка с това нещо. Н.Д. Във връзка с това нещо, аз съм писал и съм ти казал, не знам дали е записано това нещо. Много пъти, когато съм отивал на поляната, аз съм го писал туй в историята, която съм дал. Учителят разговаря с приятелите там, аз отида присъединя се. Той изведнъж настръхне така, вземе един съвсем сериозен, неестествен за неговият вид образ. И аз като го погледна и разбере той, че аз го разбирам, той веднага се усмихне и продължи разговора, като казва: „Какво ще бъде вашето впечатление, вашето състояние, ако видите един голям змей, една голяма змия е отворила уста да лапне един ваш приятел?" Това беше. В.К. Ти го даваш това във връзка с Везните. Това е символа на Справедливостта. Н.Д. Да, Везните. Везните са израз, че всяко деяние на човека много внимателно се тегли. Сега да приведа ли един случай пак? В.К. Да, да.

Н.Д. Когато мина моето страдание по затворите и т.н. един ден помагам на бай Ради. Искам да ти кажа за Везните, какво нещо е. Помагам на бай Ради и гледам Учителя от стаята си идва по пътеката към нас. Спира се, поглеждаме и аз разбирам, че иска да ми каже нещо. Отивам при него и той ми каза така: „Николай, Николай, пази законите". Аз тогаз не можах да разбера, какви закони да пазя. Но сега в този момент, когато съм пред вас тука разбирам какви закони трябваше да спазя. Трябваше да бъда малко по-справедлив към онези малки производители, които ми носеха стоки. Защото тогава търгувах на едро и моята задача беше да създавам работа на хората. Създавах работа, но в някои случаи не бях много справедлив. В.К. В смисъл? Н.Д. В смисъл на туй, че като ги видя, че са притиснати, аз ги натисна да ми направят по-голяма отстъпка в цената, с туй моята печалба да се увеличи. За това не бях справедлив и сега се осъждам за тази моя дейност. В резултат на туй ми вземаха вилата и въобще ме ликвидираха. В.К. Значи, законът за Везните тука е строг. Н.Д. Да, искам да кажа, везните точно отмерват. И аз съм с убеждението, че на оня свят има роботи. Той гледа какво си направил и пет пари не дава ще страдаш ли, няма ли да страдаш, или какво. В известно отношение, Велики разумни същества отиват при тези роботи и му казват - чакай. Така е мойто разбиране за този свят. По този случай за пръв път го споделям с теб. И мъка ми е и сега ми е мъка, че аз в някои случай понатисках малко малките производители, които горките имаха нужда да ми намалят цената, защото те нямаше къде да продадат своите стоки, а аз имах широки връзки в България и продавах стоките, и те бяха много доволни. Но една малка чертичка така, жажда у мен непременно да понатисна, да спечеля повече. Мойта жажда за печалба не беше толкоз да имам богатства, колкото затуй защото богатствата ми даваха власт. Където и да отида посрещаха ме „Господин Дойнов, тък, тък.....", всичко е готово. Тази именно черта всеки път си я спомням и ми е мъчно, че тогава не разбрах и не послушах Учителя. В.К. Значи дойде закона на Везните. Аз искам точно затова, като си пригледаш твоят хороскоп и твоите аспекти. Ето ти това нещо ще провериш на коя година отговаря и ще провериш там в хороскопа, и ще си видиш аспектите и да подредиш твоите аспекти по години. Ето такъв и такъв аспект имаше, стана еди какво си. Ето законът ме хвана. Затова искам да си подредиш аспектите. Н.Д. Справедливостта на първо място. Никакво отклонение, никакви каквито и да е съображения не трябва да ти дават възможност да използваш притесненото положение на хората за своя изгода. Затуй и сега съжалявам, че така постъпих в онези времена.

2. ИСТИНСКАТА СВЕТЛИНА

В.К. Това е поредицата „Истинската светлина".
Н.Д. **„Светлината, която вие тук имате, е само сянка от истинската светлина.**
Истинската светлина е мека, приятна..... „
Учителят

„И виделината свети в тъмнината
И тъмнината я не обзе".
Ев. Йонна, гл. I, ст. 5.

Казаното от Учителя, така както съм го чул и разбрал, има отношение към онова явление в природата, което ние определяме с понятието Светлина, тъй както ние хората я виждаме. В случая ще трябва да приемем, че има и друга светлина освен тази, с която се ползуваме и познаваме. Нарича се Виделина.

Казаното пък от ученика на Христа за някаква Виделина, която свети и не угасва, хората без да се замислят даже, защото не могат да допуснат, че има и неугасваща Светлина и всякога я приемат в преносен смисъл. В този смисъл, че казаното се отнася до великите Божествени идеи, които Христос донесе на Земята. Идеи, които всякога носят светлина за човешкия род. Идеи идващи от един възвишен свят, който нищо не може да погълне, да унищожи. В.К. Сега, ти тука разглеждаш въпроса за Виделината, както е дадено в Библията? Н.Д. Да.

В.К. По-нататък. Н.Д. Между тъй наречените елементарни частици са и тези, тъй наречените фотони или частици, които ни позволяват да имаме възприятието светлина. Тези частици също са съставени от такова състояние на веществото, което има способности да вибрира. Това състояние на веществото Учителят нарече „Лъчисто" - четвърто състояние. То е нещо по-друго от трите състояния, които ние познаваме. Някои учени също приемат, че има такова едно ново състояние на материята. Тези частици обаче, имаме всичките основания да приемем, че не са еднородни, светлината не е хомогенна, че в тези лъчи от светлина имаме и разни видове светлина, различни видове фотони.

Това е Виделината, за която Христовият ученик говори, Виделина, която мрака не може да обземе, не може да погълне. За тази светлина ние ще трябва да приемем по един най-категоричен начин, че произхожда и от слънчевите дневни лъчи, като между тези светли частици фотоните идващи от слънцето се намират и такива, които не се поглъщат, остават свободни, движат се из пространството и продължават да носят своята светлина. Това са частиците, фотоните на истинската светлина, за която Учителя говори.

В.К. Сега ти развиваш тезата и теорията за истинската Виделина. Кое ти даде повод да пишеш за това нещо? Н.Д. За светлината ли? В.К. Да, за истинската Виделина на живота. Н.Д. Ако направим и пуснем един лъч през една призма, известно е получава се образа на дъгата от 7 цвята. Ако внимателно разгледаме, ние ще видим, че тези седем цвята, които има в призмата, в спектъра на слънцето, червеният се отклонява в по-малък ъгъл, другият жълтият, оранжевият и т.н. най-голям ъгъл на отклонение имат виолетовите. Между тези има и тъмни частици, тъмни резки в спектъра на слънцето. Тези тъмни резки, според мен не са това, което учените разправят, че било погълнато някакво от газовете на атмосферата лъчи на слънцето, а са така наречените „неутрино", това са

частици, които абсолютно никаква преграда не може да ги спре.

Самият спектър не е нищо друго освен удрянето на слънчевите лъчи в молекулите на стъклото. Те се удрят и се отклоняват, според туй под каква скорост те вървят и каква енергия носят. Колкото по-голяма скорост и енергия носят, толкоз се отклоняват в по-голям ъгъл, това са виолетовите лъчи. Обаче, както казах има и тъмни линии в спектъра. Според мен това са на тези тъй наречени „неутрино", които минават навсякъде без абсолютно никаква спънка. Тях молекулите на стъклото не може да ги спре и да ги накара да се отклонят. Те минават като игла през тензух. Минават през цялата Земя, навсякъде и затуй тази Виделина идваща от Слънцето разбира и знай какво става в центъра на най-голямото небесно тяло и на Земята. Това е то истинската Виделина според мен. В.К. Ние ги обозначаваме в момента като „неутрино". Н.Д. Учените ги казват тези частици „неутрино", вземам израза на учените. В.К. След време може да намерят и по-малки частици. Н.Д. Може да има и други имена, но нека да приемем едно общо понятие, че всички частици, които не приемат никакво съпротивление никъде и минават спокойно където и да бъде, при каквито и да е условия да ги наречем „неутрино". Но такива частици са констатирани и учените искат да ги изучават, и сега ще правят някаква обсерватория дълбоко в земята, за да могат да ги проучват. Но смятам, че няма да могат да успеят господата учени, защото те ще минат през телескопите и всичките уреди без да оставят някаква следа. Тази е Висшата, лъчиста светлина, за която според мен говори Йоан. В.К. „И виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе". И фактически това е истинската Виделина на живота?. Н.Д. Точно така. Истинската светлина на живота, която разумните същества от Слънцето пращат. В.К. И това е, което в Библията се казва в третия ден: „Да бъде виделина". Н.Д. Да. „Да бъде виделина" точно туй. Значи да дойдат тези частици, защото те всичко разбират и виждат. В.К. Значи по този начин се прави разлика между Светлината и Виделината. Н.Д. Да, разбира се. Светлината е туй седемтях лъчи, а виделината са онези „неутрино", които минават навсякъде и нищо не може да ги спре. В.К. По този начин се поставя и друг раздел - Светлината, външната страна и онази вътрешна Виделина, и онази духовна Виделина, онова духовно зрение. Значи разглеждаш именно този въпрос? Н.Д. Да. В.К. Аз затова исках да се спрем на това нещо. Ти впоследствие ще го разработиш повече. Н.Д. Да, ще го разработя повече тоз въпрос.

3. МИКРОКОСМОС, МАКРОКОСМОС, МЕГАКОСМОС

Учителят казва, че и ангелите воюват, но с такива могъщи средства, за които вие и представа нямате. Космичните лъчи в слънчевите лъчи, това са те могъщите снаряди на разумния свят. С кого воюват те? - с мързела и инертността, както у човека, така и на всичко друго по нашата планета. Учителят казва, че човек по природа е мързелив. Природата се е видяла в чудо, докато накара човек да работи. Едно животно какво прави - то само яде и спи. Такава природа имат и много от хората.

Ако прочетете първият стих на Библията, което е според мен най-хубавия и най-добре изразения и носи най-голяма мъдрост вие ще разберете. Там се чете така: „В начало Бог създаде небето и земята". И в нашата Библия е отбелязано, че земята била безлюдна и пуста. За небето, господата, които са писали там в Библията нищо не казват. Не казват затуй, защото, аз съм изтъквал и друг път, това е писано от онези евреи, които Навуходоносор втори, вавилонския цар, който освободи тогава в 846 г. освободи еврейския народ от египетско робство, повика няколко

видни евреи да дойдат във Вавилон смятайки, че те със своята мъдрост и знания ще допринесат нещо за вавилонската култура. Отиват те, между другото отиват и във Вавилонската кула, която е била университет не нещо друго, но тези господа евреи не са били на голяма висота със своето знание и мъдрост и са чели без много, много добре да разбират. Те са прочели този стих, който са записали в Библията за Земята, че е безлюдна и пуста. Това не става въпрос за нашата земя, а за онзи необятен миров силов океан, за който геният на Италия, Енрико Ферми казва, че ние сме потопени, че всяко нещо черпи енергия от него. Този необятен миров, силов океан е разделен на два дяла. Единият демоничен дял, който носи злото, съпротивлението, тъмнината, смъртта, а другият е възвишеният свят, който носи живота, светлината, радостта. То е именно Свято небе, за което господата евреи нищо не пишат в нашата Библия, защото като са го прочели, не са го разбрали. В.К. С кого воюват те, с мързела? Н.Д. Този отрицателен свят носи в себе си покоя и когото засегне и той заедно със светлината са един до други или както казва една голяма мъдрост „Когато фенера свети най-тъмно е под него". И най-голямата светлина, и най-голямата тъмнина са едно до друго. И двата фактора действуват върху човека. Факторът на тъмнината създава у него един стремеж за покой - мързел. Да лежи и нищо да не предприема. От този фактор човек трябва да се освободи, за да може светлината да го подтикне към творчество. В.К. С кого воюват те? Н.Д. С мързела. Учителят казва, че човекът по природа е мързелив. Значи природата се е видяла в чудо да накара човека да работи. Туй съм го писал. Днес едно животно какво прави - яде и спи. Такава природа имат и много от хората. Отдали са се на тази демонична природа.

Един ден, това било в първите години на дейността на Учителя, група приятели в един провинциален град, след среща с Учителя коментирали какво нещо е Учителя, какво представлява той всъщност. Те стигнали до извода, че Учителят е като тях, само че повече е чел, повече знае. В този момент Учителят влиза при тях и ги пита: „Какво си поговорихте?" Те, разбира се смънкали. „Вие говорихте за мене и дойдохте до извода, че съм като вас, само че повече съм чел, повече зная". Тогава Учителят заключил вратата, поставил ключа на масата. В този момент Учителя изчезнал, а след малко се обадил отвън. Влизането и излизането на Учителя се повторило няколко пъти, а след това им казал: „А съм с вас, при вас, но не съм като вас". В. К. Този случай, кой ти го разказа? Н.Д. Този случай аз съм го чел. Някой го беше разказал и записал. Това е от първите години.

Колко важен е този свят на микрочастиците за великите учители. С елементите и законите, които те разбират и с които си служат, какво грамадно значение е той за тях, личи от една случка, на която бях единствен свидетел. Тя се вряза дълбоко в съзнанието ми и аз я запомних с всичките й подробности.

Един ден, през месец април 1942 г. /тогава имах своя частна работа/ без какъвто и да е бил повод, реших да отида на Изгрева. Беше малко след обяд. Спрях се пред салона, нямаше никой. Беше някак тихо, мълчаливо и аз си казах: „Защо ли дойдох?" Тъкмо се озъртах и мислех да си вървя, Учителят отвори вратата на долната стаичка, обърна се към мене, вдигна ръка и каза: „Такъв велик ден не сте имали!" Изразът на лицето му беше някак странен и погледа му дълбок, величав, като на същество извършило някаква голяма, важна и решителна за човешкия род работа. Пред този израз и дълбочина на погледа аз просто занемях, сковах се, не трепна нищо в мен, за да не наруша величието на момента.

След тези думи Учителят се прибра. Като се опомних и си дадох сметка за станалото, помислих, че войната свършва, настъпва мир, а тогава знаете всички, бушуваше страшна война и всички жадувахме за мир и смятахме, че най-великото, което може да дойде, най-великият ден, който можеше да имаме е деня в който ще спре войната и ще настане мир. Прибрах се, залепих ухо до радиото, слушах и чужди станции, услушвах се за радостни вести, за мир, но за съжаление ни нотка за радост, за мир. Така и на другия ден, четох вестниците открай до край, разпитвах познати, които усърдно слушаха всякакви станции и следяха отблизо събитията, но нито нотка от възможност за някакви радостни събития. Войната следваше своя суров, жесток, бавен път. В мене залегна една тежка питанка - защо Учителя каза тези думи? Аз бях повече от сигурен, че това не бяха думи казани току-така. Минаха години, като през това време често си спомнях за тази случка и се ровех в себе си да търся обяснение за станалото. Всякога идвах до извода, че това не беше нещо, току-така казано.

Един ден, чета една книга и в нея намирам: „През април 1942 г. един от най-изтъкнатите учени по ядрена физика - Енрико Ферми, италианец по произход, който работи в Чикагския университет, успя за първи път да получи верижна реакция, като бомбардира с неутрони атомите на Уран 235, при което стана отделянето на атомната сила. С това получаването на сила от разпадането на атома, беше вече в ръцете на човека. През декември същата година, този учен построи първият атомен реактор /мотор/".

Като прочетох това, съмна ми. Тежката въпросителна, която беше залегнала в мене за случката през онзи априлски ден, светна и изчезна. Тогава разбрах казаното от Учителя - „Такъв велик ден не сте имали!" Разбрах решението на Разумния свят, да даде в ръцете на човека атомната сила. В.К. Какво ти беше впечатлението от цялата тази работа, като го прочете ти накрая? Н.Д. Като прочетох, спомних си всичката тази случка, която вече казах и видях какво разумно решение е взело този Разумен свят да даде на човека атомната енергия.

През 1962 г. в едно свое изказване английският министър-председател Харолд МакМилън заяви: „Ако ние имахме само обикновеното оръжие, отдавна щяхме да бъдем във война". Атомът досега спираше един сатанински вихър между народите от бялата раса. За много явления от света на микромира Учителят много пъти е казвал, но добавя: „Аз казвам, но нямам време да доказвам - това ще сторят учените".

Един ден, в Специалния клас Учителят се обърна към мене и ме запита: „Кажи, какво нещо е топлината?" Станах и казах онова, което науката тогава знаеше за топлината, но то не беше нищо особено. Обясненията на науката за топлината бяха тогава „бебешки", а и сега не са нещо много напред. Учителят ме погледна с една топла снизходителна усмивка. Разбрах, че ми казва: „Ти, който искаш да бъдеш велик, могъщ /а аз често му подчертавах това/ почни от този най-скромен жител на този велик, необятен мир на микрокосмоса, жителите на който създават всичко!"

В.К. Това е главата за микрокосмос, макрокосмос и мегакосмос. Ти разглеждаш случаят с топлината във връзка с какво? Н.Д. Топлината е продукт на микрокосмоса, щото топлината не е нищо друго освен движение - движение на елементарни частици и в резултат на туй, ние усещаме топлина. В.К. Значи Учителят те пита, какво е топлината? Н.Д. Пита ме и аз отговорих онова, което науката знаеше. Той се усмихна и каза, че техните разбирания са бебешки, в пелени.

Една вечер на Рила, седнали сме край огъня, Учителят е също там. Мълчахме всички. Гледах огъня захласнат в неговите странности, обърнах се към Учителя и го запитах: „Какво нещо е огъня?" Учителят ме погледна и нищо не ми каза, но разбрах „Аз мога да ти кажа неща, които ти няма да разбереш". По-късно ми каза: „Ти много неща ще разбереш по-нататък". По-късно, когато понадникнах в този микромир, направих крачка напред. Огънят е откъсване на периферни електрони на въглерода и кислорода. Чудна работа, казват учените. Коя е причината, едни електрони да бъдат по-близо, а други по-далеч от ядрото на атома? - Велико явление на Битието!

В.К. И сега в този случай бяхте на Рила. Н.Д. Бяхме на Рила, вечерно време кладяхме огън. Събирахме се. Учителят и той идваше. Приказвахме, най-много пеехме и свирехме, разбира се имахме и приказки. И аз съм го запитал за огъня. Разбира се огъня, не е нищо друго според мен, освен отделяне на електрони от атома както е в централно ядро и около него се въртят електрони. Когато имаме възможност един електрон да мине от едно поле в друго, защото те се движат в различни полета, тогава се отделя енергия. Тази енергия не е нищо друго освен огъня, който имаме пред нас. В.К. Ама да запалиш една клечка и правиш огън. За нашите сетива огъня е нещо друго. За тези времена и науката огъня е нещо друго, а след 200-300 години ще бъде съвсем друго. Става въпрос за онзи светоглед на Учителя, когато го питаш какво нещо е огъня.

Н.Д. Обмяната на елементарни частици между атомите на елементите, създават всичко, което ние имаме. И солта, и водата, и целият видим мир. Храненето и всички душевни процеси, които настават и се проявяват в човека са плод на обмяната. Това се осъществява с една от трите сили, които не са съставна част на материята, но се съдържат в нея. В легендата на Мехру Сам Ба, Учителят много ясно говори за трите велики сили, които не са съставна част на Слънцето и Слънчевата система, но се съдържат в тях. Сили, които науката още не познава, сили, които са основни фактори в микромира.

Превеждам:

МАХАР БЕНУ	ЛЮБОВ
БЕНУ ШЕЛА	ЖИВОТ
БИЛ АДЕР	СВЕТЛИНА

В.К. Значи тука става въпрос за тези сили, които се включват в Любовта, живота и светлината. Н.Д. Именно в тези сили. Тези думи са дадени от Учителя. Има песен за туй, даже и мелодия.

Учителят един път каза: „При минус 10 000 градуса камъка става на прах, а калая при минус 30-40 градуса също става на прах. При такъв студ силата на обмяната, любовта изчезва и в камъка, както и случая с калая изгубват силата на сцеплението, променят се и стават на прах".

Процесът на храненето е също процес на обмяната. Човек прави обмяна както при храненето, така и в целия си сложен физически и физиологически живот. Има известни храни, които някои хора не могат да приемат, а същите храни за други хора са особено добре приети. Докато не настане обмяна на елементарни частици между човека и храната, то човек не може да я приеме като такава. Учителят казва: „Яжте само онази храна, която ви е приятна". С това той подчертава, че трябва да има интензивна обмяна между нас и храната, която ние приемаме, за да бъде тя полезна за нас.

Учителят казва: „Светлината, която вие имате, е само сянка от истинската светлина. Истинската светлина е много мека и приятна". Оттук

и извода, че и при слънчевите лъчи има първични и вторични слънчеви лъчи. Първичните слънчеви лъчи са лъчите, които носят грамадните блага от висшите светове - живот, любов и светлина, като под тези имена съвсем не трябва да разбираме онова, което се означава в обикновения говор. Навлизайки в по-долните слоеве на атмосферата, първичните лъчи, разбивайки атомите на атмосферата, създават вторични лъчи, които могат да се приемат само като трици от онова богатство на първичните лъчи. Ето защо, Учителят, тъй много държеше да отиваме по високите планини и посрещаме слънцето оттам. Там имаме възможност да бъдем в по-близък допир до първичните слънчеви лъчи.

Ако ние разгледаме спектъра на слънчевият лъч, той почва от червения цвят и свършва с виолетовия, а зад него - ултравиолетовия. Учените установиха, че силата която носят виолетовите лъчи е два пъти по-голяма от силата на червените лъчи. А ултравиолетовите лъчи имат още по-голяма сила. Те установиха също, че тези лъчи с грамадна енергия ги има в много по-голям мащаб на високите върхове, отколкото в низините, където някога въобще ги няма. Тези могъщи лъчи свършват своята задача в горните слоеве на атмосферата, по същия начин, по който вече казахме, че свършват космичните лъчи. Само, че в много, много по-голям мащаб. Те пригаждат атомите за обмяна и произвеждат инертността в действие.

Животът на високите планини е ценен само тогава, когато човек прави обмяна само с висшите елементи на разумния свят. Запитан един път Учителя, защо като има хора, които живеят във високите планини, остават си все така груби, с ниски подтици, а той отговорил, че те нямат духовен живот, ясно е, че те не могат да правят обмен с тези висши елементи, пратени от разумния свят.

В.К. Сега, тука ти разглеждаш тия три неща - микрокосмоса, макрокосмоса и мегакосмоса. Микрокосмосът е ясен, това е света на микроелементите. Н.Д. Макрокосмосът е светът, който ни заобикаля - на животни, растения и хора. Мегакосмосът е необятния миров силов океан - планетите, небесните образувания и т.н. В.К. Искам да направиш един преглед на тези три случая, които цитира. Първият случай, когато Учителят се явява пред онези приятели, които се съмнявали, че той е Учител. Когато той затваря вратата и изчезва. Ти говориш тук за микрокосмоса. Н.Д. Да. Способността на Учителя да борави с микрокосмоса и да владее тези сили е изразено с този случай. В.К. Той с физическото тяло ли минава?. Н.Д. С физическото тяло като има възможността веднага да го разпадне на елементарни частици, които могат спокойно да минат през всяка материя. В.К. Ти така ли го разглеждаш този въпрос? Н.Д. Така го разглеждам, иначе как. Учителят заключва с ключ, оставя го на масата и изчезва от стаята. Иска да покаже на приятелите, които са там, че той не е само чел, учил, а има и други способности, които способности се изразяват в туй, че той владее силите на микросвята. Тъй както в случая с Пилата. Случаят когато Пилат повиква Христа и нещо му нарежда и Христос веднага изчезва. В.К. Този случай не го знам, не съм го чел. Н.Д. Тъй е в така наречения доклад, който Пилат праща на римския император Тиберий. В него между другото описва това. Повиква Христа и започва да му дава съвети и да внимава в проповедите, защото Пилат разбира, че висшите еврейски първенци са зле настроени срещу него. А защото Пилат не е достатъчно силен, не е имал достатъчно римски легиони, за да се спре и да потуши едно евентуално въстание на евреите, и затуй съветва Христа. И Христос му отговаря как може да се спре един извор. Между другото Пилат пак му дава съвети и Христос изчезва. В.К. Аз винаги съм смятал и съм възприемал, че Учителят може да си остави тялото, да

полегне или както е седнал на стола да наведе глава и да изчезне, и с духовното си тяло, да отиде да свърши тук и там работа. Н.Д. Да, това е тъй. В.К. Но още не мога да възприема, че Учителя може да разложи тялото си и да мине през стената. Това нещо не мога да го възприема, затова още така питам. Н.Д. Те са имали възможност в този микросвят да разполагат със силите, които сили са могъщи. И един голям учен в този свят казва тъй: „Господа, аз от 25 години изучавам микромира и все още нищо не разбирам". Това нещо го казва един от много добрите, гениални хора, които работят в микромира. В.К. Сега, ставаше въпрос за онзи микросвят, когато и ангелите воюват с такива могъщи средства, с космическите лъчи и със слънчевите лъчи. Този процес на тази силна енергия, която се превръща от едно състояние в друго. Тя към мегакосмоса ли се включва? Н.Д. Силите, с които работят разумните същества от слънцето са от микромира. Те работят и издават силите на микросвята. Защото всички останали два свята мегакосмоса, макрокосмоса, са плод именно на микросвята.

В.К. Другият случай, който ти разказа за онзи случай, когато Учителя казва: „Друг ден такъв не сте имали". Когато Невидимият свят разрешава да се освободи тази енергия. И от освобождаването на тази енергия създаде много големи проблеми на човечеството. Създаде се атомната бомба и се изпробва. Създаде се водородна бомба, че и неутронна бомба.Ти какво смяташ, разумният свят защо отключи това знание?. Н.Д. Разумният свят отключи това знание ще ви кажа защо. Айнщайн казва, ние приличаме на едно дете, което държи един факел и е готово да запали сградата, но не можем да каже пожара докъде ще спре. Разумният свят направи нещо велико, което учените днес не могат да разберат. Теоретически е известно, че една атомна реакция може да продължи до безкрай. Да разруши цялата материя, която има. С други думи една атомна реакция може да разруши цялата земя. Обаче Разумния свят е вложил един закон, който учените не могат да разберат. Тази верижна реакция до известно време върви и спира. Защо спира, не могат да отговорят. Така например при взрив при една водородна бомба, която е много по-могъща от атомната бомба в един от островите на Тихия океан. Четох го. Океанската вода се запали, но спря. Защо и как спря. Този разумен свят дава това нещо на атомната енергия на хората, нека разберат ужасите, които той може да произведе. Но в края на краищата, вие господа хора, ако тръгнете по този безумен път да я приложите за воюване ние ще я спрем, ще спасим земята и човечеството. Обаче туй ще стане с цената на милиарди хора жертви и непонятни за нас разрушения. Но ние няма да допуснем разрушението на Земята и спирането на живота на нея. В.К. Във връзка с това, с този момент когато ти си присъствувал. Спомням си едно негово изказване. Учителят казва така: „В света някъде се извършва епохално, историческо дело. В даден момент трябва да се вземе някакво решение и аз трябва да присъствувам там за да дам правилен ход на нещата, а вие през това време ме занимавате с посторонни въпроси и ми отнемате от времето, и ми пречите да върша моята работа". Това е едно изказване на Учителя и аз винаги съм си го държал в съзнанието си. В момента с твоята опитност ние виждаме как Учителят е присъствувал на този момент, дал е разрешението си и разумният свят следи и проследява. Фактически ти се явяваш едно лице на земята в един исторически момент на едно историческо събитие. Н.Д. Присъствувам на един исторически момент, правен по образ и подобие на Бога. Той има свободна воля да приеме или да отхвърли. Ако ти приемеш подтиците на злото ставаш под негово ръководство, свършено

е с теб. Ако приемеш подтиците на доброто ставаш под неговото ръководство - напредък. Сега в случая разумният свят - ето дава ви атомната енергия. Ако вие господа тръгнете по пътя на разрушението, на злото, ние имаме метод да спрем този процес, да не стане разрушението на Земята. В.К. Аз съм чел на едно място от Учителя, където казва, че Трета световна война няма да има, те ще се споразумеят. Невидимият свят ще ги принуди. Н.Д. Ще приемем, дано разумното вземе превес. Невидимият свят не е изключвал възможността човешкият род да тръгне по демоничния път да използва атомната енергия за воюване. Те са имали предвид и са казали, разпадането на веществото ще стигне дотам. По-нататък не може да става разпадане. Свършено. Това исках да подчертая в този смисъл.

4. ДВАТА ПРИНЦИПА

В.К. Другата поредица сега е „Двата принципа". Това са двата принципа в природата. Единият, който твори, другият, който руши. Разкажи за тях.

Н.Д. За творческият замах на великото, няма значение размера на формата, която то създава. Дали ще бъде някаква малка невидима за нас или необятна галактика, те всички имат своята цел и задача, и се ползуват еднакво пълно от даровете на онзи необятен миров океан от живот и мъдрост, в който те са създадени, развиват и в който те са поставени.

Внимателните наблюдения всякога ще ни доведат до извода, че в тази среда от живот и мъдрост творят два напълно симетрични принципа. Принципът на Любовта, принципът на Доброто, според който всяка творба се създава и развива, за да бъде полезна, за да бъде в услуга на другите, да улеснява тяхното развитие.

Другият принцип, принципът на злото, според който всяка жива твар живее и се развива, за да използува само за себе си всичко онова, което другите са придобили.

Тези два принципа и създадените от тях форми са в една вечна и неприривна борба. Единият за да твори и съдействува за прогреса на всяка жива форма. Другият, за да руши и спъва еволюцията им.

Спомням си израза на Учителя, когато той ми каза - едната част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека. Израз, показващ тежкия изминат път на усилия, напрежения от различни същества за да се постигне този резултат. В.К. Значи това е единият градивният принцип. Н.Д. Да. Ето пример за разрушителния принцип. В един разговор с Учителя по този въпрос Учителят ми каза: „По време на Атлантида ние изгубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега победата е на нашата страна". Необятна е мъдростта на Бога. И той пак каза: „ Най-трудно от всичко се изучава Божествената мъдрост. Тази мъдрост е в услуга и се използва както от принципа на доброто, така и от принципа на злото. Това е за да има движение, за да може тя да се изучава всестранно".

Колкото едно същество е по-разумно, толкова то по-здраво е впрегнато в тази борба, толкова то живее в една среда на по-интензивно движение. В.К. Ти разглеждаш един момент, когато колкото едно същество е по-разумно, толкова то е по-здраво, толкова то живее в една среда в интензивно движение. Т.е. колкото едно същество е по-разумно, по-интелигентно, то се движи по-бързо. Н.Д. Да. Движението е израз и показващ интелигентността на разумните същества, които са в тази

материя, в която се движат. В.К. Каква е връзката между движението на съществата и тяхната форма? Н.Д. Всяко живо същество, което идва на земята, включително и човека се изгражда в своята форма и проявява качества, способности и възможности съгласно един модел направен от едно по-рядко вещество, неосезаемо за нашите пет сетива. Този модел наричат двойник. Той се създава и оформя от мисълта. Тя е, която твори и създава. Мислещи същества са човека и многото иерархии над него. И според това, на кой от тези два принципа служи това мислещо същество, с такива качества ще бъде и изграденото същество, плод на неговата мисъл.

По този повод Учителят един път каза: „Въшките са създадени от човека". Не само за тях, но и за много други вредни твари, те са плод на разрушителната и егоистична човешка мисъл. Следователно, борбата на човека с вредителите на живота ще бъде не толкова с външните средства, с разните отровни препарати, които заедно с вредното нанасят поражение и на полезното, но в едно освобождаване на човека от мисълта и желанието му да живее само с права без задължения, да живее като паразит, за сметка на другите, за да бъде проводник на разрушителните сили в природата.

За правилното развитие на човека е от изключително значение на кой от тези принципи служи.

Когато човек се ражда на земята, той се развива и оформя съобразно неговият двойник, който е поле на космични сили, а живота му протича съобразно разположението, връзката и взаимоотношението между тях. Тези сили са същите, които са създали слънчевата система. Слънцето, Луната и всяка една от планетите са носители на една от тях.

Има една подчертана връзка между разположението на тези небесни тела и разположението на силите, които те носят в човешкият двойник. В момента на раждането, за мястото където то става, разположението на Слънцето, Луната и планетите е напълно идентично с разположението на силите, които те носят в човешкия двойник. За разположението на тези сили там, се вади заключение от звездната карта, която се изчислява със съответни таблици.

Ако човек в живота си, преди този е служил на принципа на доброто, то тези сили изразени в Слънцето, Луната и планетите, са разположени на благоприятни места и във формата на Мерцедес, ъглово разстояние от 120 градуса.

Животът в такъв човек тече свободно, плавно, безпрепятствено, радва се на добро здраве, успехи в живота и благоприятни условия за своето развитие.

Ако обаче в миналия си живот е служил на принципа на злото, то Слънцето, Луната и планетите са на неподходящи места, а взаимното им разположение е във форма на кръст, ъглово разстояние от 90 и 180 градуса. Това създава дисхармонично взаимоотношение на силите в двойника. Жизнените сили вървят неритмично, често с прекъсване. В моменти и периоди на такива прекъсвания, злото се изявява със страшна сила, като създава болести, нещастни случаи, катастрофи, осакатявания, неуспехи, спънки и трудности във всяко отношение и от най-различно естество.

Празно място в пространството няма. Там където единият принцип не се проявява, действува другият. Особено тежки са случаите, когато в такова положение се намират Слънцето и далечните планети Сатурн, Уран, Нептун и Плутон, които са най-строгите съдници. Те учат хората на смирение и мъдрост с много строги методи. И само малцина от сегашните

хора са узрели, за да се ползуват от онова, което те могат да дадат. Чудни богатства на умение и мъдрост, но ги дават само на малкото избраници успешно завършили техните школи.

Кръста, като символ е познат още от най-дълбока древност много преди християнската ера. Саабей и първите астролози са го издигнали като символ на страданието.

Учителят казваше: **„Условията за вашето развитие в сегашния си живот сте ги създали от начинът, по който сте живяли в миналия. А начинът, по който живеете сега, ще ви създаде условията за бъдещият ви живот"**.

В.К. В тази поредица „Двата принципа" в доброто и злото ти споменаваш този случай за Атлантида. Как Учителят го каза, във връзка с какво беше? Н.Д. Аз съм го описал туй в историята. Канеха много често Учителя на вечеря или обед и аз почти всякога го придружавах и сядах до него. Докато трае суетнята, ние разговаряхме с Учителя. И веднъж, не си спомням по какъв случай, той ми каза: „По време на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега ние два пъти грешка не правим". Това няма да се повтори с други думи. В.К. Сега, като имаш това изказване на Учителя, ти впоследствие запозна ли се с литература за Атлантида? Н.Д. Аз съм чел много за Атлантида. Моето становище е: По време на Атлантида е съществувала малка група велики разумни същества, тъй наречената първа раса в света, която първа раса е владеела законите на природата в пълния смисъл на думата. В.К. Те са били във физически тела? Н.Д. Във физически тела, да се разберем. Така например от най-старата история има загадки, които хората не могат да си обяснят. Пирамидите, Стоухендж от Англия и много строежи, които не могат да се обяснят даже, и със сегашна техника не могат да се направят. Следователно, тези разумни същества са притежавали сили, за които ние нямаме представа. Та в Атлантида е имало и една примитивна раса. Според мен това са били сегашните наши цигани, които са имали свои хора първенци и тези първенци в жаждата си да завладеят Атлантида, защото са оказвали под влияние на тази първична раса, а те са ревнували, че хората от примитивната раса са ги слушали. И повдигат бунт срещу тези разумни велики същества. И ние знаем от легенди в Америка, че от морето дошли хора с плавателен съд, бели с бради и са ги научили на земеделие, скотовъдство и т.н. Също така и в Египет са отишли - Хермес заедно с други хора и първите фараони на Египет казват, че са били именно хора дошли от Атлантида. Значи разумните учители не са могли да проникнат в този промисъл на злото да размножат тази примитивна раса в тези размери, че тя наистина да се опълчи. Та сега два пъти грешка няма да направим. И сега виждаме едно прекомерно развитие на примитивните раси. Едно увеличение в Индия. Аз например преди 60 години, когато дойдох в София, Индия имаше триста милиона хора, а сега седемстотин за толкоз малко време. Ами ако върви тъй, какво ще стане, ами в Африка, а ние белите хора намаляваме, не само че не се увеличаваме. Ето че и болестта спин дойде. Ще дойдат и други болести, които да спрат това безразсъдно увеличение. Един много симпатичен журналист отбелязва, в Индия жените нямат друга работа освен да раждат деца. В.К. И как според теб е станало разрушението на Атлантида, става земетресение ли? Н.Д. Не е вярно твърдението, че чрез някакви катаклизми, земетресения - не. Един къс от астероидите пада върху Атлантида и го потопява, и той потъва, защото повърхността на нашата Земя, твърдата част е по-тънка отколкото черупката на яйце. Изчислено е туй от учените. Това твърдение е

твърдението и на моя професор Н. Бонев, който по мое време беше асистент, но той твърди същото, че потъването на Атлантида е станало от един астероид, който е паднал отгоре. Един снаряд пада върху него и тя потъва, свършено. Такива астероиди през 1936 и 1967 г. идваха към Земята, обаче дойдоха и се върнаха. Разумният свят командва всичко: микрокосмос, макрокосмос и мегакосмос. В.К. Има начин, по който да го потопят и са го потопили. Н.Д. Разбира се, като падне един астероид ще направи страшна катастрофа. В.К. Кой спечелва в случая? Цяла раса изчезва. Н.Д. Тази примитивна раса изчезва и спечелва разумния свят, защото се взима под внимание начина, по който демоничната природа разпространи тази примитивна раса и й даде подтика да върви срещу разумния свят. Това нещо няма да стане втори път. В.К. Разумният свят си прибра мъдреците, едни отидоха в Америка, другите в Африка. Н.Д. Да, едните отидоха в Америка, в Африка в Египет и т.н. Има явно предание, че първите фараони са дошли от Атлантида. И Хермес разбира се. В.К. По този въпрос има много литература. Но аз искам да питам за твоето мнение по този въпрос. Н.Д. Моето мнение е такова, че има литература, която аз не споделям. Някои разправят, че Атлантида се намирала в Средиземно море, вятър и мъгла. В.К. Къде се е намирала тя? Н.Д. Зад Херкулесовите стълбове, зад Гибралтар, това го е казал жрецът на Солун, нали Солун отива в Египет и жрецът му казва: „О, Солна, Солна вие сте като децата, не знаете какво е било там зад Херкулесовите стълбове". Това е било именно Атлантида, която е потънала. В.К. И оттам вече Голфщрома /Гълфстрийм/ вече минава. Н.Д. Оттам минава Голфщрома, разтопява ледовете на Северна Европа, която е била в ледников период. Нивото на океана се вдига 100 метра, тъй казват учените и през Гибралтар, залива много земи в Средиземно море, залива и Персийския залив, който тогава е бил суша. В.К. Голфщрома кога се е появил, след потапянето на Атлантида ли? Н.Д. След потапянето на Атлантида. Той тръгва и минава покрай бреговете на Северна Европа и ликвидира се ледената епоха. В.К. Този Голфщром нарочно е създаден от невидимия свят. Н.Д. Да, разумният свят за да създаде условия за един разумен живот на Северна Европа, въобще на континента Европа, защото Голфщрома се чувства и тука едва ли не.

5. ИЗ ЛЕТОПИСИТЕ НА ДРЕВНОСТТА - „НАЙ-ЗАБУЛЕНАТА"

В.К. Великият посветен на древността е казал: „Числата - това е езика на Боговете!"

Н.Д. Внимателното разглеждане на всичко онова, което ни заобикаля, на всичко с което се сблъскваме в живота, ще ни доведе по един безспорен начин до извода, че велики принципи, закони, дълбоки тайни на природата, са скрити в наглед най-прости, най-незначителни форми и изрази. С тях ние постоянно работим. Те влизат в ежедневния ни живот като помагала, като една необходимост, без да разбираме дълбоко скритите сили и тайни, вложени в тях, израз на които са те.

Един от тези изрази, с които сме всякога в контакт, това са числата от естествения ред.

Първото най-очебийно качество на поредицата числа е, че те се делят на четни и нечетни, които последователно се редуват. Навсякъде в природата виждаме тази съвместимост на мъжкия и женския принцип. Четните числа могат да поляризират своите бройки на две еднакви групи, което нещо създава един устой.

Учителят нарече четните числа мъжки. Видяхме, че елементите в природата са ядра от четни протони. Имат по-голяма здравина и са по-устойчиви от онези с нечетни числа. Нечетните числа Учителя нарече - женски. Те включва в себе си елементи на разпадане, разсейване, елементи на разложение.

Числата се разпределят още на прости и сложни. Простите са тези, бройките на които не могат да се групират на равни групички, а си остават в една група сами. Един голям мъдрец на древността е казал: „Сам може да живее или звярът, или Бог." Простите числа носят в себе си израза на краткотрайностите. Очевидно е, че само измежду нечетните числа имаме прости.

Сложните числа носят в себе си образа на колективността.

Ако разгледаме числата от едно до десет и ги приведем към съответни геометрични форми, ние ще стигнем до интересни изводи.

Единицата, която е израз на Бога, нито се дели, нито се умножава. И при двата процеса си остава непроменена. От нея са произлезли всички числа. И Мойсей в първата глава на Битието почва от Бога, като създател на всичко. В човешкото лице единицата е изразена в носа. Учителят казва: „В човешкото тяло носът представлява единица. То е Божественото в човешкото тяло. Колкото носът е по-правилен, толкова съвършенството е по-добре поставено. Правилният нос изразява човекът, който служи на чистите, светлите, Божествените принципи.

Двойката, като геометрична фигура се изразява в дъговия двустен. Дъгови двустени в човешкото лице са очите и устните. В Битието е казано: И рече Бог:

„Да бъде твърд посред водите и да разлъчи вода от вода.

И направи Бог твърдта и разлъчи водата, която беше над твърдта;

И стана така."

В човешкото лице очите са над твърдта, а устните са под твърдта. Създава се доброто и злото. Двойката е израз на астрала. Това е влиянието на Луната, която упражнява върху живота на Земята.

Тройката има за геометричен израз триъгълника. В човешкото лице той е образуван от двете скули и брадата. В равностранния триъгълник силата е най-голяма. Той има качествата на планетата Юпитер - носи изобилие и организираност.

Четворката, геометрически е изразена в четириъгълника. От всички четириъгълници с еднакъв периметър, квадрата има най-голяма плоскост, най-голяма сила. В лицето на човека, той е изразен в линиите, които свързват скулите и горната част на челото. Колкото този четириъгълник е по-близо до квадрата, толкова напрежението на силите в човека е по-голямо, той търси да се прояви, да твори, да създава.

В четвъртия ден на Битието е проявено най-голямото творчество. Създадоха се светилата - големите и малки светила, създадоха се звездите. В този ден Бог създаде неземния свят - онзи безкраен океан от идеи.

В Индуската Кабала на четворката са дадени качествата на планетата **Уран**. Чрез силовото поле на тази планета, протичат идеите. Когато човешкият мозък е подготвен да приеме правилно този свят, той става изразител на нови интересни идеи. Когато не е подготвен, прави човека нервен или изразител на разни неузрели идеи.

Квадрата като геометрическа фигура има една странна особеност. Страната му и неговия диагонал са несъизмерими - с други думи казано, няма една мярка, с която да може да се измери и страната и диагонала му. В историята е известно, че това интересно качество на квадрата, за

първи път е било открито от Питагоровата школа. То се е посрещнало с небивала изненада, внесло е смут и уплаха в учениците, като се е стигнало дотам, че се е отбягвало да се говори за това.

Такъв случай имаме също и при окръжността. Дължината на окръжността и нейния диаметър са също несъизмерими величини. За този случай Учителят казва: „Двете дължини са от два различни свята". При квадрата имаме оплетени два свята - физическия и идейния свят. От естеството на връзката между тези два свята в човека, ще имаме и качеството на идеите, на които той ще бъде изразител.

Петорката в човека изразява петте му сетива и връзката им с главния мозък. Човек може да мисли само тогава, когато има факти, само тогава когато сетивата - тези пътища внесат от света, който ни заобикаля в мозъка ни онова, което е и което става около нас. Петорката е израз и на нашият мозък.

Петоъгълникът като фигура, носи в себе си пентограма, който от Питагор и посветените се е приемал за най-съвършената геометрична форма, защото е изградена на принципа на златното или тъй наречено Божествено съотношение.

Пентограмът изразява човешкия мозък, клетките на който са, както Учителят казва: „Най-старите, най-съвършените на планетата **Земя**". В петия ден на Битието се създадоха птиците и животните. С други думи, мислите, които като рояк връхлитат към човешкия мозък. Учителят казва: „Мисълта на хората не е създадена от тях. Мислите, които минават през човешкия ум, идват от разумни същества на умствения свят. Техните мисли изпълват цялото пространство. Всеки човек възприема такива мисли, които вибрират еднакво с неговия умствен апарат. Значи, всеки човек е отзвук на разумната деятелност на природата. Тази деятелност е разнообразна и отговаря на планетата **Меркурий**.

Шесторката е съвършенно число. То носи качествата на планетата **Венера** - на планетата на Любовта.

Седморката е седмото небе, където е Великата Слава на Исус Христос. Планетата **Нептун** със своите висши влияния наподобява 7-то небе.

Осморката е сложно число - свързано е с качествата на планетата **Сатурн.**

Деветката е число, което е „семето, което се е разпукнало и пуснало коренче в земята", според Учителя. Качествата й са свързани с тези на планетата **Марс.**

Науката за числата е трудна и мъчно достъпна. Но ние трябва да я изучаваме, да я разбираме. Тази наука на числата е един плътно забулен свят. Но колкото и да е сложен този език на Боговете, трябва да го изучаваме, защото и ние ще ставаме Богове.

В.К. Сега, тука това е една поредица, която ти разглеждаш числата от едно до десет и във връзка с онези неща, които казва Учителя. Ти работи върху физиономията. Връзката между числата и физиономията, каква е според теб? Н.Д. Връзката е следната: Единицата както казва Учителят изразява носа. **Единицата** има туй свойство, че тя умножена сама на себе си пак е единица, делена сама на себе си е пак единица, въобще има свойства, които другите числа нямат и той определя носа като единица, което се приема в Кабалата, като най-съвършеното число. **Двойката,** туй е центъра на челото, където е паметта и се намира под влиянието на **Луната. Тройката** е **Меркурий** - тука мозъчните центрове, които се намират около веждите. Това е тройката. **Четири** е страничните части на главата, които са под Юпитеровото влияние. Четворката е под

влиянието на **Юпитер**. **Петорката** е под влиянието на **Уран**, който управлява центровете тука горе, в предната част, където свършва косата. **Шесторката** е под влиянието на **Венера**, на любовта. Тя управлява центровете, които са над вежди от двете страни на челото. В.К. В тази статия ти разглеждаш този въпрос за Кабалата и онова знание Учителят, което дава в някои беседи. Каква е връзката между Кабалата и онова познание, което дадено в Кабалата и онова знание, което Учителят дава в беседите? На много места той разглежда числата, тълкува, прави тълкувания и т.н. Н.Д. Учителят всякой път е давал едно уважение към числата и всякога е вземал числа за примери, където ясно се посочва неговото внимание и уважение към числата. Тази наука е известна под името Кабала, но ние не сме могли да я разберем по ред причини, благодарение на туй, че може би нашият ум не е подготвен да приема такива висши вибрации за да може да разбере силата и влиянието на числата. Но в астрологията аз си служа много с числата. Там определям ъгловите разстояния между планетите, които ъглови разстояния ми определят две неща: какво е влиянието на планетите върху човека, какви качества и способности му дават те и най-после какви условия за живота ще му дадат те. Оттам съм се убедил във величието на числата.

6. ФОРМИ И СЪДЪРЖАНИЕ

Учителят казва: „Когато един вълк изяде едно агне, той става малко по-добър". Заедно с това и нещо се променя във външния вид на живата форма. Тези промени във формите стават извънредно бавно - мерено с човешките мерки за време. Така например, ние познаваме тигъра като кръвожадно животно, но все пак е много по-добър от своя предшественик, така наречения саблест тигър, защото сегашният може да се дресира. Саблест тигър е живял преди около триста хиляди години, но с чудовищни зъби, изразяващи неговата жестокост.

Бяхме се събрали на Изгрева веднъж около Учителя пред стаичката Му. По двора весело и безгрижно пееше и се разхождаше една сестра, дошла някъде иззад океана, потънала в охолство и материално изобилие, даващи й права и достъп до всички. Една сестра от групата ни, малко завистливо подхвърли пред Учителя за охолството и безгрижието на тази сестра. Учителят я погледна и каза: „Тази сестра сега е пратена на Земята за почивка". В.К. Тази сестра в хубава форма е изпратена на почивка. Виждаш една форма без съдържание. Но се движи между бедните духовни сестри на Изгрева, а тя е богата и пребогата - форма и съдържание водещ и до изкушение. Н.Д. Тя беше симпатична, хубава жена, движеща се в охолство и безгрижие.

Влизайки в едно тяло, в периода на сегашното развитие на човека, той добива възможност да се прояви, да изяви силите, качествата и възможностите си, било за добро или зло, да твори или руши, в зависимост от вътрешната си природа. И Учителят казва: „Не съществуват ли външни форми на живота, човешкият дух не би могъл да се прояви". Тази възможност за проява има за задача не само тези сили, способности и качества да се облагородят и усъвършенствуват, но и да се придобият нови, каквото нещо при други условия не може да стане" - каза веднъж Учителят. И още: „Тези проявления на човека - работата е най-голямото удоволствие, защото чрез работата ти съграждаш, придобиваш нещо, обогатявайки се".

Ето защо животът в тялото е ценен, колкото и труден да е той,

защото когато животът престане да тече през тебе, когато се изгуби възможността за каквото и да било проявление, това е най-лошото.

„Какво ще бъде вашето положение, ако сте без очи, без нос, без възможността да се храните, без всички тези сетива, които имате и ви дават възможността да се движите и правите нещо?" - казва Учителя.

Веднъж пак се бяхме събрали около него пред стаичката Му и разговаряхме по разни въпроси, между другото и за живота, и условията, при които животът се проявява. Една сестра започна недоволно да мърка пред Учителя, че била поставена при много тежки условия и животът й бил просто мъка. Учителят се обърна към нея и й каза: „Вие сама доброволно се съгласихте да дойдете при тези условия на Земята. Друга възможност нямахте". Тя съвсем не разбираше, не помнеше, не знаеше, че при положение да не можеш нищо е лошо, но и при най-лошите условия да можеш, все нещо е благодат. Това по-добре разбират онези, които са загубили някой свой орган, сетиво или пък свободата си, затворени в някоя мрачна килия. А тази сестра беше здрава и свободна.

В.К. Тука имаме два случая, които ти разказа, едната сестра, която е в материално изобилие, обаче Учителят казва, че е в почивка, а всички смятат, че тя е в много добри условия. Тя в този момент е в почивка. И другият случай, когато е дошла в ограничените условия и изпратена за работа. Н.Д. Сега, тази сестра, която е при лошите условия дошла, в онзи свят преди да дойде на Земята е била при изключително тежки условия. Какви например? Може би съм разправял случай или пък не си спомням дали съм го писал в историята. Един ден Учителя е на Витоша с група приятели. Той е седнал на един камък и казва: „Тука е затворен един, който жестоко е преследвал богомилите". Значи, един човек, който е направил изключително престъпление отнема му се възможността нищо да не може. Такъв човек не може ни да диша, ни да се храни, ни да гледа, ни да се движи, само живей. Естествено при такива условия ще се съгласиш и при най-лошите условия да дойдеш, защото ти ще можеш все пак да се движиш, да гледаш, да слушаш, да се храниш и т.н. Това е, искам да кажа, че в невидимия свят има много по-тежки условия отколкото тези, които ние намираме на Земята за много тежки. В.К. Аз си спомням едно изказване на Учителя, където казва: „И най-пасивният живот на Земята е за предпочитане пред смъртта". Това е единият случай, другият случай, онази сестра, която дошла с материални блага. Н.Д. Онази сестра, която е дошла изглежда, че в миналия живот е била разположена, правила е добрини или е свършила много работа за доброто и й дават един живот за почивка, така да се ползва от всички блага, които Земята може да даде. Идва на курорт. Аз я помня. Разхождаше се с едни бели рокли, панделки, пее безгрижно, никакви грижи, никакви задачи, задоволена във всяко отношение и т.н. Беше много интересно същество. В.К. Имала е привилегия. Н.Д. Да, имала е привилегия на разумния свят. Пращат я на почивка, на курорт. В.К. Когато иска пее, когато не иска не пее. Живот няма що, изобилен.

Н.Д. Учителят е посочил един правилен път за разбиране на природата въобще. Това е езика на формите. Той казва: „Човек трябва да наблюдава и изучава формите в природата, като се започне от формите на неорганичния свят - камъните и минералите и постепенно се върви към тези на органичния свят". В.К. Сега, това е обединение на тези три случая, които ти разказа за двете сестри и за камъка. Н.Д. За тези линии Учителят казва: „Аз приемам на земята да е имало три раси: първата, която е създала линията на живота, втората - линията на сърцето и третата - линията на ума, на човешките ръце". В.К. А от гледна точка на

хиромантията?

Н.Д. Ръцете също можем да разделим на три дяла. Тук, под ръцете имаме предвид дланта и пръстите. В първия дял влизат формите от вътрешната страна на полеца до китката. Във втория дял влизат пръстите със своя строеж, форма и дължина, включително и ноктите. Във третия дял влиза частта от основата на пръстите, взето от вътрешната страна на ръката, до основата на палеца. От вътрешната страна на дланта имаме почти във всички ръце, с редки изключения, три ясно очертани линии. Едната, която минава покрай първата фаланга на палеца и се нарича **линия на живота**. Тя е, която определя естеството и смисъла на формите в първия дял на ръката. Втората линия минава в основата на пръстите и се нарича **линия на сърцето**. Тя определя вида и смисъла на формите по пръстите. Третата линия е плод от взаимодействието на силите, които носят първите два дяла на ръката и се намира между линиите на живота и сърцето. Тя се казва **линия на ума** и определя качествата, способностите и силите на човешкия ум.

В.К. Сега, ти като работи върху хиромантията, кои са тези три раси? Едната раса, която е създала **линията на живота**. Н.Д. Едната раса е дала интелектуалния свят, работила е в тази област и е поднесла на човешкия род способността да мисли. Втората **линия на сърцето** - способността да чувства, да изживява любов, омраза и т.н. Линията на живота да действуваш, да работиш, да твориш. В.К. Значи по тези три линии се обединяват тези три свята. Н.Д. Тези три свята по линията на ръката - **линията на живота**, какво може да твориш, **линията на ума** - как да мислиш, какво може да те вълнува и **линията на сърцето** изживяванията, които ти можеш да имаш. В.К. Тези неща ти си ги развил по-подробно в твоята книга? Н.Д. Да, в книгата по хиромантия.

Н.Д. Учителят казва: „По ухото на човека, аз мога да позная по какъв път е минал човек в миналото. То най-бавно се променя".

Външните уши отразяват обходата на човека, с други думи казано - какво е отношението му към живите същества около него, не само сега, но и в миналото. Тази обхода определя съдбата на човека. Ако той е имал добра обхода съдбата му ще бъде добра. И обратно.

Аз във френологията доста работи съм написал за ухото. Там съм го разработил по-добре, голямо, малко ухо и т.н.

Внимателното проучаване на формите по главата и ръцете, ще ни доведе не само до едно правилно разбиране на човешкото семейство, но ще ни даде и начина, и средствата, с които човек съзнателно и бързо да може да подхранва ценните способности, качества. А това ще изработи и приятния израз на формите по неговото тяло. Всъщност, тази е и най-важната задача на човека.

7. ЗВУК

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог".

Най-голямата загадка, най-великото, онова, което създава и поддържа живота е ДВИЖЕНИЕТО. Никой досега не е дал някакво определение, някакво разяснение на тази загадка.

Ние хората, познаваме само някои от проявите на движението, но какво е всъщност то, никой досега не е казал. Най-великите представители на човешкия род са се занимавали с този въпрос през всичките времена на историята. Ученика на Христа - Йоан е засегнал с тези слова въпроса за движението и то с каква дълбочина.

Звукът е едно от проявлението на движението. Движението, проявено в пъргава среда, дава звук. Пъргави среди са въздуха, водата,

металите, минералите, дървото. Прояви ли се движението в тях, то получаваме звук. Представа за тази проява на движението ние имаме чрез нашият орган - ухото. Но този орган у човека не може да възприеме всички прояви на движението в твърдите тела. Едно нормално ухо долавя като звук трептенията от 15 в секунда /какъвто звук имаме от слабо опъната струна/, до 20000 в секунда, каквито звуци имаме от най-високият регистър на човешкия глас и пиколото. Между този интервал ние имаме усещане за звук. Под него имаме също така вибрации, които от нашето ухо не се улавят и ги наричат инфразвукови. А тези вибрации, които са над горния праг, наричат ултразвуци. Въздействието на тези три категории звук върху живота, живите форми и човека е извънредно голямо, но е още много слабо проучено.

Всяко движение е израз на сила, а силата е плод на разпадащо се вещество. Следователно, когато ние възприемаме каквито и да било звуци то ние приемаме и нещо от света, от който те идват - нещо реално.

Всички светове от най-елементарният, от най-нисшият до най-великият - Божественият, използват звука за въздействие на живота, живите форми и човека. Нисшите светове си служат със звуци, които имат особен строеж и се определят с общото име шум. Изследванията, които учените са направили върху тях показват, че те по своя строеж се коренно различават от хармоничните, приятни звуци, които наричаме тонове. Шумът има така нареченият непрекъснат звуков спектър. С други думи, шум имаме при елементарни вълни, възлите на които са разпръснати в безпорядък. Безпорядъкът е една от най-характерните черти на Тъмната ложа. Този безпорядък се вмъква в човека, внася елементи от този изостанал свят, действува разрушително и похабяващо върху мозъчните клетки. Човек трябва да има броня срещу тях, за да се предпазва от тяхното въздействие.

Тоновете имат много по-различен строеж. Изследванията са показали, че те имат тъй нареченият прекъснат, или линеен звуков спектър. С други думи, възлите на елементарните вълни са хармонично наредени, било в равни интервали, било в някой от хармоничните съотношения. Това нареждане на възлите действува особено благоприятно на всяка жива форма и по-специално на човека. Със своето хармонично разпределение, възлите на елементарните вълни внасят хармония в нас, носят интерференция, подсилват движенията, живота в нас. Хармонията гради, съзижда, дава растеж. Въздействието им върху мисълта, чувствата и импулса за действие е особено подчертан. Има тонове, които подсилват дейността на мисълта, други - дейността на емоциите. Трети, каквито са маршовете, подсилват импулсите за действие. Имаме една аналогия между светлинните и звукови спектри. Всички елементи от таблицата на Менделеев при висока температура светят и дават спектри, които са непрекъснати, както при шума. Слънчевите лъчи, лъчите на звездите - слънца, дават също спектри само, че те са прекъснати, линейни, както при тоновете. В тази прекъснатост, в тези линии на слънчевите спектри се крие великото, Божественото, което тези светлини носят. Тъй както в линиите, в прекъснатостта на тоновете се крие тяхното висше, Божествено съдържание. И колкото хармонията в линиите на звуковият спектър е по-голяма, толкова и Божественото съдържание в тях е повече. Оттам и по-доброто им въздействие върху човека. Хармонията е качество на висшите разумни светове. И всеки, който иска да влезне в тези светове, който иска да получи нещо от тях, той трябва да слуша, да приема мелодиите с хармонични тонове.

Грамадното богатство, което Учителят донесе от тъй хармонични мелоди, свидетелстват за изключителната роля, която той отдаваше на музиката като средство за внасяне на хармонията в човека. За щастие, това богатство е записано и поколенията ще имат възможност да се ползват от него. Но имаме и музикални моменти, чухме музика, която за съжаление не можа да се запише. Навярно нямаше подготвени хора, които да са в състояние да я приведат, да я запишат, да я изпълнят.

Имахме случая, ние от Общия клас, да чуем два пъти дуети, които по своята величавост оставиха у мене незаличими спомени.

Преди „Изгрева", беседите, които Учителят държеше, ставаха в салона, който имахме на ул. „Оборище" N 14. Учителят тогава държеше своите беседи вечер. Ние - младите тогава братя, седяхме най-отзад. Между нас имаше един, който както бях чул, беше следвал Музикална академия. Беше слабичък, малко мургав, с тъмни коси и очи. Всякога, където и да отидеше, носеше със себе си цигулката, свиреше на цигулка. Той имаше една единствена тема за разговор - музиката. Наричахме го Киселков.

Учителят, както всякога, дойде на малката катедричка, извади цигулката и даде знак на този именно брат да отиде с цигулката си при него. Двамата почнаха да свирят, но такова нещо, каквото не бях слушал никога. Тогава често ходех на концерти и имах сравнително добра мярка за хубавото. Изпълниха едни бързи, чудно хармонични вариации. Бях просто прикован и целият се бях обърнал на слух. Не бих могъл да намеря думи, с които да изразя величието на това, което слушах. Свиренето продължи доста, не по-малко от половин час. На следващата беседа в сряда, се повтори същото. Учителят пак повика този брат и свириха други чудни вариации. И този път концертът продължи пак доста. Тези два концерта оставиха у мене дълбоки следи и когато се заговори за музика, всякога си спомням за тях.

Един ден, група братя и сестри сме се събрали около Учителя и както това често ставаше, заговорихме се за музиката. В подходящ момент на разговора се обърнах към Учителя и му припомних за тези два концерта, които дадоха с брат Киселков. Изразих своето възхищение от тях и скръбта си, че едва ли ще имам вече някога случая да чуя още веднъж от такава музика. Учителят се обърна към мене, погледна ме и ми каза: „Този, който тогава свиреше до мене, не беше Киселков, а ти ще имаш възможност и по-хубава музика да чуеш". Аз слушах само, не поисках обяснение, защото разбрах.

След разговора реших в себе си да срещна брат Киселков, когото не виждах вече между нас, но когото често срещах на една улица, по която минавах сутрин, отивайки на работа. Исках да видя, той като музикант-изпълнител, взел участие в този дует, какво впечатление е имал, как е преживял тези величави моменти, какви следи са оставили у него те. Обичах да изчерпвам въпросите колкото се може по-добре.

Една сутрин пак го срещнах, поздравих го любезно, като се спрях и почнах да му припомням случаите за двата концерта, дадени в нашия салон, Учителя и той. Нашият брат Киселков се спря, замисли се дълго, най-после се усмихна, с мек, дружески тон ми отговори: „Право да ти кажа брат, нищо не мога да си спомня от това, което ми разправяш. Няма нищо в главата ми за такива концерти". Изслушах го, извиних му се и си заминах. Да, този който тогава тъй вълшебно свиреше заедно с Учителя, не беше Киселков. Това беше само една демонстрация. Поднесе ни се нещо от един висш, непознат за нас свят. Но, нямаше подготвени хора,

нито да изпълняват, нито да запишат, нито да разбират музика от такъв висок свят, за да се слуша. Тя отмина в пространството.

Предели за хармонията, както и за всички прояви на разумният свят няма. Това, което днес е хубаво, утре може да бъде още по-хубаво.

В.К. Този случай идва да покаже музикалния живот на Изгрева, музикалните прояви на Учителя и музиката, която Учителят е дал. Аз си спомням, ти си ми разказвал, когато Учителят дава една музика казва: „Тази музика, чака се подходящ момент, да дойде отгоре съществото и да я даде". Освен този случай, други случаи имаше ли подобни, да си наблюдавал, да си слушал?. Н.Д. Аз съм останал с убеждението, че Учителят търсеше някой много подготвен човек в музиката, в смисъл да може като чуе нещо да го запише точно или ако има нужда да го разработи. Но не се намери такъв случай. Сестра Лиляна Табакова ми е разправяла, че Учителят е искал от нея тя някак да поднесе на някои музиканти в операта да разработят някои песни, мелодии. Те са правели нещо, но веднага Лиляна Табакова, която е добра музикантка е изпявала туй, което те са направели, но тя посочва: „Ето виж, казва Учителю, тук има нещо от еди коя си опера, тук има нещо от друга някоя опера". И Учителят не беше съгласен към неговите мелодии да се прибавят от някои опери.

Друг един случай, където виждах, че Учителят търси добре подготвен, теоритически, практически да може да пише и въобще да хармонизира мелодиите. Сийка Динова, една наша сестра, имаше един братовчед. Той беше виден музикант, забравих му името. Поканила го беше на обед в салона на Изгрева в трапезарията. Аз съм до Учителя и той. По едно време аз се залисах и започнах да говоря за богатите хора. Той веднъж рипна, много сурово, жестоко и каза: „Остави тези богати хора." После разбрах, че той бил комунист. Туй ми даде основание да мисля, че Учителят е искал да има един такъв човек, подготвен, нали. Мога да кажа, че той беше подготвен човек и то мисля, че е имал композиции някакви. И нареди така, че той да дойде на масата при нас да се храни. Но не знам по какъв случай аз пък почнах да говоря за двама богати, за една случка, която имах и той така жестоко рипна, сурово, бих казал невъзпитано. Отиде си и после не се мярна. В.К. Учителят беше недоволен от това, че ти така говори. Н.Д. Учителят нищо не каза ни на мен, ни нищо, обаче разбрах, че Учителят го беше поканил, но наредил той да дойде да го пита дали може наистина да работи в тази област. Защото, ако беше показал мекота, снизхождение и да го заговори за музиката, а то - не. Той рипна така, а после разбрах, че бил комунист и то суров комунист и срещу всички богати хора и срещу режима реагираше бурно. В.К. Учителят разбра, че той няма да може да работи. Н.Д. И наистина, мойто впечатление, не искам да кажа, че съм прав, ние нямахме в Братството един много издигнат човек, който да разбира музиката в пълния смисъл на думата. Там има закони, теории. Само този брат, който даде пак даде нещо - Асен Арнаудов. Учителят беше много доволен от това, което той даде.

В.К. А тази, мадам, аз така и казвам - мадам Лиляна Табакова, тя други случаи разправяла ли ти е във връзка с това? Н.Д. Други случаи не ми е разправяла. Случаят с Киселков беше интересен в тоз смисъл, че той дълго време не посещаваше салона. И когато го срещнах преди това на улицата разбрах, че се оженил и носеше продукти хляб, мляко. И затуй не посещаваше салона. Та го спрях и го запитах за този случай. Той озърта се, мъчи си да си припомни, но нищо не можа да си спомни. И оставих го и приятелски се разделихме. Той повече не идваше.

8. САТУРН

Този именно подтик от планетата Сатурн на търсене знания, създава едно напрежение на ума, което способствува за неговото развитие, засилване на мисълта и с това възможността за една все по-дълбока и по-дълбока проникновеност - качество, което е изключително важно за да може човек да влезе в една нова фаза на своето развитие - фаза на изследовател, фаза на учение. Оттук човек става ученик. Ученик на една от двете школи в света:

БЯЛАТА ШКОЛА - школата на висши разумни същества носители на живота, любовта и светлината, движението, обмяната и мъдростта.

ШКОЛАТА НА ЧЕРНОТО БРАТСТВО - носители на смъртта, омразата, тъмнината, покоя, разпадането и ограниченията.

Ученичеството е един период на самостоятелно изследване, на търсене на истината. Ученикът трябва да напряга умът си, за да се докосне, за да стигне до идейния свят, света където се твори и където всичко се създава. Без напрежение на мисълта, човешкия ум не може да стигне до идеите. Той както едно растение не би могло да се развие, ако не се напрегне да пробива почвата, било нагоре за да пусне надземните си части, било надолу в самата почва за да има корени.

Учителят казва: „Мозъкът, който не се напряга и не издържа дадено напрежение, не е готов за Божествените идеи".

Един ден, отивам при Учителя, показвам му ръката си и го питам да ми каже значението на една линия, която имах и значението, на която не знаех точно какво е. Учителят ме погледна и ми каза: „Ще гледаш хиляди ръце и ще изучаваш нейното значение".

Това качество на планетата, дава на силовите импулси свойството да събужда в човешкия мозък стремежа да поема отговорност и инициатива във всяка работа, макар и след внимателно обмисляне. Поеме ли една работа като задача, изкарва я докрай. Само той може да поеме и изведе на добър край, ако има и подкрепата на Юпитер, големите, тежки и отговорни задачи, защото в големите задачи мисълта е решителен фактор. Когато почнала Втората световна война, попитали Учителя - „Кой ще победи?" Учителят отговорил: „Ще победи онзи, който по-добре мисли".

В.К. Сега, тука се разглежда въпроса за Сатурн. Говорим за ума, за мозъка, обясняваш тези случаи за Втората световна война. Какво е твоето мнение, ти даваш тези два примера и разглеждаш планетата Сатурн? Н.Д. От всички планети в слънчевата система Сатурн има най-дебела и плътна въздушна обвивка. Всички окултисти от древността са приемали, че въздухът отговаря на мисълта на човека. Следователно, ние ще приемем, че разумните същества, които живеят на Сатурн имат изключителна разумност. Защото има най-дебела въздушна обвивка, ето защо могат да разбират и проникват в най-дълбоките тайни на Битието. В.К. Когато привеждаш случая с Втората световна война, когато си питал Учителя кой ще победи - „Който по добре мисли". Тогава какъв е бил аспекта на Сатурн по отношение на водещата се война от човечеството? Н.Д. Аз не си спомням. И с този дял на астрологията, тъй наречената мондиална астрология, която се занимава със събитията на човешкия род отсега нататък смятам да се занимавам. В.К. Ти не си проверявал. Н.Д. Не съм проверявал. В.К. Учителят прави връзка. Той казва: „Мозъкът, който не се напряга не издържа на голямо напрежение, не е готов за Божествените идеи". Значи един човек, който не е подготвен не може да възприема висши идеи. Н.Д. Един човешки мозък, който не е влязъл, не се е влял в живота да се напряга, да търси истината естествено, че не може.

В.К. Тука споменахме за Бялата школа и за школата на Черното братство, които все пак те боравят с тази енергия. Н.Д. Те боравят, те се напрягат, то не е нищо тъй. Установено е, по един безспорен начин, че черните слънца, които са седалище на тази демонична страна на необятния миров силов океан поглъщат, приемат всичко. Имат голямо напрежение в себе си, напрежение в тоз смисъл, че когато едно черно слънце прониква в слънчевата система, прониква и отива към най-красивата планета, планетата Фаетон и я разрушава. Поглъща всичко, те поглъщат и светлината. Като най-ярък изразител на черното слънце тук на нашата земя са змиите. Змиите поглъщат своите жертви и смилат абсолютно всичко и кости, и зъби, които са най-твърдото вещество, което е създадено от живите форми. В.К. А онзи израз „Мъдри като змиите и незлобливи като гълъбите". Мъдри в какъв смисъл? Н.Д. Мъдри, защото както приведох случая с Атлантида, Учителят каза: „Не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото", значи и там има голяма мъдрост.

В.К. Значи и едната и другата школа боравят със Сатурн. Н.Д. Да, вярно е това. Сатурн действува в две диаметрално противоположни направления - много благородно, много добро, като дава мъдрост на човека, устойчивост най-важното, а другото е много зло, като дава разпадането, разрушението, смъртта. В.К. В такъв случай ние обединихме тази тема, методите на едното братство, на едната школа и на другата школа. Н.Д. Да. Те се обединили и двете, изучават и двете разумните същества на Сатурн, и двете школи, защото има различна разумност - едната и другата.

В.К. Тука, когато описваш човекът - сатурновият тип в края на тази поредица, отдолу има бележка на редактора, вероятно на Цанка я е направила, една забележка: „Сякаш описва външния вид на Николай Райнов". Н.Д. Да. В.К. Понеже ние говорихме за **Николай Райнов**, я го прочети за **Сатурновия тип** - човек. Н.Д. Човекът е слаб с малка мускулатура, без тлъстини, с добре развита костна система, извънредно издръжлив и неуморим. Обикновено има по-тъмна кожа и коса. Главата се характеризира също с малко мускулатура, тънка и в някои случаи мека кожа. Челото в предната горна част добре развита, вежди дълги, тъмни, очи малко хлътнали и тъмни. Добре развити скули, нос дълъг, като при добрият случай, добре оформен, прав, с големи ноздри, без много мускули по тях.

В лошия случай имаме пак дълъг нос, но малки ноздри, гърба на носа и огънат навътре или навън, като човката на птица, понякога изкривен наляво или надясно. Устни тънки, дълги, добре оформени при добрият случай. Отворът на устата е голям. Брадата добре развита и широка като при добрият случай с една вдлъбнатина под долната устна, а при лошият - от устната линията е почти права или малко издута напред. Уши обикновено малки със слабо развита горна част. Външният ръб на ухото е всякога на лице. В.К. Николай Райнов какъв тип беше?. Н.Д Да, беше сатурнов тип, аз съм го виждал на една сказка. В.К. Имаше ли такъв гърбав нос? Н.Д. Е, подробности не си спомням, но беше така както го описвам.

9. РЕД И БЕЗРЕДИЕ

Един ден отивам на Изгрева и се насочвам към току-що направената стаичка на Учителя, която още не беше измазана отвън. Беше летен ден. На мястото пред стаичката имаше построени палатки на наши братя и сестри. Мисля, че беше малко преди почване на събора. Учителят излезе от стаичката си, дойде при мене и ми каза: „Ела да разчертаем местата,

за да се построят палатките в ред". По природа съм импулсивен и готов всякога за инициатива и затова без да чакам Учителя да каже в какъв ред да се построят палатките, за да разчертаем мястото, почнах да обяснявам как най-добре ще трябва да стане това. Учителят ме погледна и каза: „Какви ти са съображенията за този ред, който предлагаш?" - Казах Му своите съображения. Израз на съгласие грейна на лицето Му и ние почнахме разчертаването.

Колко важен урок ми даде Учителя! В порядъка има всякога мисъл, има идеи, има съображения, има закономерности. Във вселената има светове на безредие и светове на порядък. Задачата на разумните същества е от безпорядъка да създават светове на порядък, светове на закономерност.

Учителят казва: Когато влезете в едно разумно общество, в обществото на великите братя, вие ще бъдете оценени според идеите, съображенията, закономерностите, които ще представите за разрешаването на един безпорядък".

Въпросът за реда и безредието в природата е особено важен. Там най-ярко се вижда, най-ярко проличава йерархията на Боговете, силата на тяхната мисъл, величието на техните идеи и дълбочината на техните съображения. И за това колкото едно същество е по-разумно, може да внесе в безпорядъка по-съвършен порядък, защото носи по-могъща мисъл, по-велики идеи, по-дълбоки съображения.

В.К. На този събор палатките бяха разхвърлени? Н.Д. Това беше през 1926 г. Първата година, когато Учителят нареди събора да бъде в София. На бърза ръка направиха на Учителя една стаичка, не беше още измазана и Той се засели там през съборните дни. Братята, които бяха от провинцията и ръководителите - старейшините братя, наредиха те да си построят палатките пред стаичката на Учителя. Обаче, като дойдоха братята от провинцията, кой както намери да построи палатката си без ред, без порядък, един натъй, друг наинък и т.н. и беше неприятна гледката. И аз като отидох на Изгрева всякога си казвах „Чакай да отида към белия град" така си го нарекох. Един ден, като отивам там, влизам на мястото и Учителят излиза от стаичката си. Повика ме и каза: „Николай, хайде сега да подредим палатките". И аз без да чакам какво и как ще да каже Учителя да подредим, рекох палатките да построим тъй и тъй, дадох идея как да ги построим, без да съобразя, че Учителя може да даде много по-добър ред отколкото аз. Той ме погледна така с приятна усмивка, съгласиха се и почнахме да подреждаме палатките по реда, по който аз бях казал. В.К. Приятелите не протестираха ли? Н.Д. Нищо не протестират. В тоз безпорядък не може. Първата стъпка на демоничния свят е да внесе безредия, а първата стъпка на разумния свят е да внесе порядък. И затуй Учителя, събор ще има, това първото - безредието да се махне. Така го разбрах и така го разбирам и сега.

Учителят ме попита: „Ти като идваш, каква мисъл имаш, какви идеи носиш? Какви съображения ще изнесеш за разрешаването на този безпорядък, пред който се намираме, безпорядъка, в който бяха наредени палатките? Безредието спъва проявлението на Божественото".

Всеки порядък почва с движението. Движението е първата проява на порядъка. Там където имаме движение, имаме процес на порядък.

Един ден, сме се събрали братя и сестри около Учителя. Между другото, разговора се поведе за растенията. В подходящ момент изразих своето възхищение от житното зърно, като най-велик представител на този свят и онези разумни същества, които са могли да го създадат, и да създадат в него тези ценни и големи качества. Мисълта ми беше, Учителят

да каже нещо по-конкретно, както за тези Богове, така и за тяхната лаборатория, методите и средствата, с които те изпълняват своите замисли, идеите и съображенията, които те влагат в това творчество. Учителят ме погледа и без да разберат другите ми направи знак, да не говоря повече за това. Ние не бяхме готови да надзърнем, да разберем нещо от този свят. А още по-малко, да ни се даде представа за самите творци. В.К. Значи, случая такъв. Учителят говореше. Н.Д. Да, говореше и аз изразих своето възхищение за житното зърно и за онези велики същества, които са дали тези особени качества. Защо? Затуй защото като бях в концлагера там ни дава по-малко парченце хляб, който беше качествен, беше житен и много вкусен. И бях решил като се върна и ако се върна някога жив и здрав в света, да се храня само с хляб. Та от този случай имах голямо възхищение от житното зърно с неговите качества, то задоволява всички нужди на организма. Значи такива ценни качества има то. В.К. Твоето впечатление за Учителя, когато ти повдигаш този въпрос, и когато той ти направи знак. Н.Д. Той ми направи знак, да не говоря по този въпрос, да не изказвам своите възхищения и онези качества, които аз съм констатирал в житното зърно, защото между другото житни зърна са намерени в пирамидите сложени там преди 2000 г. и като ги посеят поникват. В.К. Онези, които бяха около Учителя още не бяха подготвени за тези идеи, за този въпрос. Н.Д. Е, да не бяха подготвени за разглеждане на този въпрос - голям, дълбок и интересен.

Такъв порядък творят Боговете, пред който човек трябва да се смири и благоговее. Има нещо обаче на планетата Земя, което поставя в затруднение и най-разумните същества. То е порядъка в самият човек. В човека има една дива, инертна, пасивна, непослушна, своенравна, не приемаща никакво внушение природа, която нищо не приема, нищо не дава и търси да използва само създаденото. Внасянето на реда в тази природа на човека е най-трудната задача за сега.

Учителят казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи. Природата се е видяла в чудо, докато накара човек да учи. Природата се вижда в чудо, докато вкара в тази природа на човека, движението, този пръв елемент на започващия порядък".

В.К. Значи порядъка започва от движението. Н.Д. Започва от движението. Не може по друг път. Пред тази задача и Боговете са изправени пред затруднения и те мислят, и те търсят най-добрия изход.

Един ден Учителят се обръща към един от възрастните тогава братя, дългогодишен учител в началните класове и го попита: „Лесно ли е да се възпита едно непослушно дете?" Братът поклати глава и лицето му изрази изживяните мъки от трудностите, които е имал с такива деца.

Друг път Учителят каза: „Да имаш една разумна жена, един разумен мъж, едно разумно дете е едно благословение. Но да имаш една неразумна жена, или мъж, или дете е цял ад. Ред и безредие. Два свята, два антипода. Ред - свят на великото, разумното, съвършеното. Свят на светлината и закономерността. Безредието - свят на непрогледен мрак, свят на беззаконието. В.К. Този брат кой беше? Н.Д. Мъчно си спомням, кой ли беше, не мога да си спомня. В.К. Какво беше твоето впечатление за безпорядъка. За безпорядъка на някои приятели, имаше ли хора, които не бяха организирани? Н.Д. Да ти кажа един случай. Туй беше с нашия много интелигентен брат Георги Радев. Той превеждаше, знаеше езици, обаче не се включи в една работа, където да има ред и порядък. Учителят му беше казал: „Аз му казах да се залови на една редовна работа, той не ме послуша". Мисълта на Учителя беше, че един човек трябва да има една работа, където да се внася ред и порядък, а не така, сега това, утре

друго, следобед едно, преди обед друго. Да има някакъв стил, някакъв ред в неговия живот, по отношение работата, която върши той, творческите задачи, които си поставя човек трябва да има някакъв порядък.

В.К. Аз заварих възрастните приятели, които по време на школата са били млади 25, 30, 40 годишни, аз ги заварих възрастни. На мен ми направи впечатление, че не бяха организирани. Това е било и през време на школата по времето на Учителя. Такива си бяха. Н.Д. Да, не бяха добре организирани, първо затуй защото по уреждането на Изгрева, местата когато ги закупувахме, те не Го послушаха, даже аз съм отбелязъл в историята. Не бяха организирани, да вземат системно, да организират Изгрева, да стане едно братско общество. Всеки кой купува, кой прави, огражда си мястото, къщички се строят насам-нататък, кой както намери, и какъвто план се даде. Изобщо създаде се един безпорядък, особено на тъй нареченото „Гьондово място", което беше до Изгрева. Там кой дошъл, прави си барака, кой както намери и където намери за да я построи, без ред. И затуй Учителят както го описах в случая, каза: „Николай, да преместим бараките". И както разговаряхме, бяхме се събрали така и казвам аз на приятелите, че братя понеже мястото има нужда за Братството да си преместят бараките оттам и изведнъж скача Игнат, и започва да защитава тези, които са си направили бараките. Аз много основателно му обясних, че не може така в този безпорядък да се търпи туй нещо, прави лошо впечатление на хората, които минават и добре е бараките да се преместят долу, пак на братско място. Той не млъкна, обаче другите братя се съгласиха и почнахме да местим бараките. Такъв случай вече съм описал с Щиляна Русева и нейната барака. Общо взето Учителят не обичаше и бурно реагираше срещу всякакъв безпорядък. Между другото, когато взехме местото до Изгрева, където сега е гроба на Учителя, там беше това място. Кой както дойде от провинцията, носи дръвче и го посява къде да е - безпорядък. Учителят един ден каза: „Така в безпорядък не може, ще махнем безредието и ще остане порядък на туй място". И така и стана. После засях, наредих аз, изкопахме големи трапове, посяхме череши и много бързо пораснаха, защото аз наредих траповете, където ще се засаждат да бъдат широки два метра и дълбоки поне метър. Почвата да се размеси. И като посяхме дърветата станаха безупречно хубави и дадоха рано плод. Всичкото туй в един хубав порядък и резултата беше учудващ. В.К. Прави ми впечатление, че през онази епоха повечето са го ударили на съзерцание и на фантазия, и на абстрактност, и когато дойде до физическия свят не могат да се организират. И те смятат, че физическия свят е нещо работа на черната ложа. Н.Д. Да точно, така много добре си го схванал. В.К. Физическия свят те го смятаха за нещо отделно, съвсем различно и изолирано, а то едното и другото влиза едно в друго. Н.Д. И Учителя по този случай казва: „Ако вие не разбирате физическия свят и духовния свят няма да разбирате". Следователно ние сме пратени в един физически свят, трябва да го разберем добре за да можем да разберем и духовния. Туй го е казал Учителя.

В.К. Аз съм забелязал, който е организиран в единия свят е организиран и в другия свят и обратно. Ако е организиран във физическия свят, то той може да се организира и в другия свят. И обратното. Ако е организиран в духовния свят ще бъде организиран и във физическия свят. Законът е такъв: „Каквото вържеш горе, ще го развържеш долу. Каквото е горе, таквоз е и долу. Каквото вържеш долу на Земята ще го развържеш горе. Но някой път човек повече е организиран във физическия свят, а забравя другото. Но ми направи впечатление, аз заварих тези приятели на съзерцание, на коментарии, на говорене, но да направят нещо не

можеха. Н.Д. Правилно си го схванал. Така беше. В.К. Спомням си, че до тези приятели, които се добрах да свършим една работа, много трудно човек можеше да ги накара да я свършат. Подтикваш, употребявал съм както се казва физическо насилие да свършим една работа. Не могат да се организират, вътрешно не могат да се организират и външно не могат да се организират, аз направо съм се учудвал. И сега във връзка с твоята поредица „Ред и безредие" ти ги изнасяш, разглеждаш неща от нов тип, от времето на Учителя. Това трябва да се знае.

10. НАЙ-МАЛКИЯТ

В 1944 г. малко след девети септември Учителят беше още в Мърчаево. Един слънчев, приятен, неделен ден, отидох там, имаше и други приятели. В обществото на Учителя всякога имаше едно оживление, беше приятно, имаше живот.

Следобед сестра Юрданка Жекова, която винаги държеше връзка с него, ми каза: „Учителят като че ли иска да отиде на Изгрева". По това време в София, след бомбардировките имаше печален вид града, голямо оживление, много хора, движението на трамваите беше особено претоварено, още повече, че днес е неделя и то следобед. Как ще го блъскаме в това движение и тази навалица до София, и от там през целия град до Изгрева, си мислех аз. И реших в себе си да пратя по-малкия си брат Стефан, който също беше тук в селата, да отиде в Княжево или даже в София, да намери и доведе една лека кола, с която да Го заведем до Изгрева. Пари у себе си имах, за заплащане на колата, тъй че пречка нямаше за да се осъществи тази моя идея. Но все пак трябваше да се уверя, дали наистина ще иска Той да отиде, тъй като казаното ми от сестрата не беше категорично. Отидох при Учителя и го запитах дали днес ще иска да отиде на Изгрева. Той така ми отговори, че аз не разбрах ще отиде ли или не. Трябваше отвътре в мен да дойде решението Му. Почувствувах само, че не трябва да питам повторно и да настоявам за обяснения. Не разбрах, дали да изпратя малкия си брат да доведе кола за Него.

Излезнах си от стаята Му и седнах на двора на пейката пред масата, където се хранехме, като реших да чакам, за да мога да го придружа, ако тръгне. Не след много Учителят приготвен излезна и тръгна, тръгнах и аз с него, да го придружавам, тръгнаха и някои други приятели. Из пътя бях до него от Мърчаево до село Владая вървяхме пешком, исках да го заговоря, за положението. Разговорът не вървеше, беше нещо погълнат в себе си нямаше разположение да говори, мълчахме и ний всичките. Аз се безпокоях за начина, по който ще трябва да минем през разрушения град и навалицата по трамваите, за да стигнем до Изгрева.

Така стигнахме до с. Владая, а оттам имаше рейс до Княжево. Когато рейса дойде накачиха се всички, последен Учителя и аз след него. Покачи се Той и така се сви на едно местенце на последната седалка, като че ли искаше въобще да не заеме, ако е възможно никакво място.

От всички движения, които Той направи, за да се прибере, за да може колкото се може по-малко място да заеме и в цялата му осанка видях олицетворената му скромност. Изразът на най-малкият, най-незначителният! Имах пред себе си един изваян в най-красиви черти образ на скромността, която никъде не бях видял!

В Княжево, един любезен шофьор, който чакаше пред колата си, улесни нашето отиване на Изгрева. Аз си въздъхнах с облекчение. Но интересно нещо - щом се качихме, нещо почна отвътре да ме пита, имаш

ли пари за колата, и докато не бръкнах в джоба си и не извадих парите да ги видя, тази мисъл не ме остави. Бях до шофьора, обърнах се и се усмихнах на втория урок, който днес получих - че макар и да се знаят нещата, те трябва да се проверяват, защото може случайно да съм загубил парите или да съм ги забравил.

Както за този случай, така и за всички, които се отнасяха за Него, Учителят избираше най-безшумният, най-скромният, най-опростеният и естествен метод за постигане на поставените задачи, а това е присъщо на най-великите.

НАЙ-МАЛКИЯТ! Аз съм най-малкият брат, е казал някога, когато са се интересували от Него.

Един ден бях в братската градина на Изгрева, помагах нещо на бай Ради - симпатичния наш брат, който беше отдал живота си в грижа по тази братска градина. Гледам, че Учителят идва по пътеката, която минава край нея и гледаше към мен. Разбрах, че иска нещо да ми каже. Отидох при него, видях, че беше нещо много измъчен. „Слушай - каза ми Той - изпълнявай човешките закони". Беше по време когато имаше много ограничения и закончета в стопанския живот. „Изпълнявай ги" - повтори Той, с тих умолителен бащински тон. Изненадах се, стана ми някак си неудобно, засрамих се, че се стига дотам, че Учителя да ме съветва да не допусна това в стопанската ми дейност. Трепнах, защото току-що бях минал през много сериозен път и само Той ме беше спасил от въжето. Та трябваше ли пак да му създавам, такива грижи около мен и то за какво, за някакви чисто материални неща, почувствувах се като един неуморим палавник. „Пак ли ще мина по такъв път", изстенах аз. „А, не, не, този път само ще те пооскубят" - отговори Той.

В устрема на младостта и поради една стихийност, която ме съпътствуваше, не взех под внимание това, което каза. Десет години по-късно, не само, че бях оскубан, но и кожата ми беше остъргана. От големите материални възможности, които имах, нищо не остана.

И други неща ми е казал Той, изглеждащи съвсем невероятни, че ще ми се случат, съвсем чудни, изненадващи, но когато след десетина години станаха, аз бях поразен. Той беше проникнал и в най-дълбоките гънки на една човешка душа, беше проследил пътя и за всяка крачка, и беше проправил този път да мине тя възможно най-безболезнено. Тъй лъчите на най-малкия проникваха дълбоко, дълбоко през цялата човешка душа, тъй както тези най-малките идващи от слънцето, пратеници от великите братя там. А това да се проникне изцяло в една човешка душа е по-мъчно, отколкото през цялата наша земя.

В.К. Това е темата за най-малкия? Н.Д. Да, говоря за най-малките, както за Учителя, така и за елементарните частици, които минават навсякъде и проникват във всичко. В.К. Ти даваш този пример за скромността на Учителя, за тази смиреност, че заема най-малката форма и най-малкото място. Н.Д. Да, той така миличко се сви, седна на мястото, присви си краката, ръцете си сложи тъй, като че ли искаше да каже дали да не мога въобще да заема място. Много силно впечатление ми направи, щото той седна и аз след него - бях прав до него. В.К. На мен ми е направило впечатление, в беседите, в които съм чел, Учителят винаги говори за скромността, че човек трябва да заеме последното място, ако искаш да бъдеш ръководител трябва да заемеш последното място, т.е. Божественото работи с най-малките елементи, с най-малките числа на нещата, с най-малкото работи и тука виждаме едно потвърждение в живота му. И това, което е най-важното, че най-малкото, Божественото, което се изразява в най-малкото, Учителят тука е присъствувал, той вече вижда и

проникват тези елементарни частици, най-трудно проникват в човешкия живот. Какво е твоето впечатление от тази тема - За най-малкото, за най-великото и най-великото, което се побира в най-малкото. Н.Д. Най-малкото е най-велико. Тези елементарни частици, наречени от учените хората „неутрино" те са именно най-великото и аз приемам, че на самото слънце има седем иерархии, които праща своите елементарни частици - червено, жълто, оранжево и т.н. Това са седем иерархии, които са способни да пратят елементарни частици за да проникнат в нашата Земя и да подкрепят и създават живота. Но, ето тук има една по-висша йерархия, която над тези седем йерархии; която създава „неутриното", което е способно абсолютно без всякаква пречка да проникне навсякъде. Именно тук е моята мисъл за най-голямо и за най-малкото. Най-малкото фактически е най-велико, най-голямо. Това е идеята, която има в тази статия. Изключително Божествена проява. В.К. Тази Божествена проява, която обединява микрокосмоса, макрокосмоса и мегакосмоса? Н.Д. Да, създава всички други космоси. В.К. И Учителят боравеше с тези неща?. Н.Д. Да, боравеше с другите светове, защото те са продукт на този микрокосмос.

В.К. Тези твои опитности са ценни. Поради няколко съображения: имаме Словото, което е дадено, законите са дадени, но друго е да са дадени законите, друго е човек да запита това нещо било ли е, може ли да стане, как ще стане. Единствено го намираме в тези опитности, които ти имаш с Учителя. Учителят не случайно на много места казва: „Гледайте мен и прилагайте. Учете се от мен, гледайте и прилагайте". Тази връзка между Божественото, което обединява микрокосмоса, макрокосмоса и т.н. и тези неща, които ти развиваш е невероятна и реална. Затова, аз смятам, че тези неща, които ти си написал преди 20-30 години, когато ги четох преди 10 години, казвам: „Дано доживееме това време, когато Николай да го накараме пак да прегледаме спомените и да ги разработиш по този начин, по-подробно както в момента ги разглеждаме. Н.Д. Да ги разработя и допълня. В.К. И да дадеш по-добре тази обединителна нишка, която в момента ние разглеждаме, защото както са дадени така са малко отделно. Тука опитността с Учителя я даваш като потвърждение за твоята теза, това е добре, понеже ти пишеш статии на различни теми. Но искам да направиш обединителната нишка, да го разшириш и да бъде едно неразривно цяло и впоследствие това да бъде другата част от твоето творчество, което искам да го довършиш.

11. „ЕЛ" - ЕЗИКА НА МАИТЕ

През тази година - 1964 се навършват 100 години откак Учителят дойде на Земята. Защо точно сега, ще преведа една случка, която ще хвърли светлина по този въпрос.

Преди години, Учителят държеше своите беседи в един салон, който братството беше построило на ул. „Оборище" N 14. Доколкото си спомням, беседите започваха от 8 часа вечерта, в сряда и петък. Тогава вече бяхме откупили и взели местата на Изгрева. Обстановката край него беше чудно приветлива. Наоколо имаше ниви и ливади. Чувстваше се една приятна, мистична тишина. Градският шум, ежедневните, дребни грижи бяха далеч оттук. На Изгрева тогава бяха построени само две-три барачки. В една от тия барачки живееха един брат с жена си - д-р Иван Жеков и Юрданка Жекова.

Сутринта, в една сряда, Учителят бил на Изгрева. Сестрата се доближила до Него и Му казала, че вечерта не ще може да дойде в града на беседа, защото нямало кой да пази барачката й. „Елате на беседа",

казал Учителя - „Ние ще пратим един ангел да пази къщичката ви". Сестрата се зарадвала, че ще иде на беседа и че ангел ще пази къщичката й. Като наближило времето да тръгне за беседа, тя започнала да попоглежда към небето за ангела. В това време до нея се доближава едно голямо, рунтаво куче, върти опашка и не се отделяло от нея. Тя го нахранила, взела една връв и го завързала за бараката. Разбрала, че това ще е ангела и спокойна си отишла на беседа. Вечерта към 11 часа тя се прибира на Изгрева. Гледа, пред къщичката си Учителя. Като Го видяла, ахнала от почуда: „Учителю, толкова късно сте дошли на Изгрева?" - „Дойдох да проверя, как нашият пратеник е изпълнил задачата си", усмихнато й отговорил Учителя, поглеждайки кучето. Както се разбрало по-късно, кучето не дало човек да припари край барачката. „Всяко същество, което изпълнява волята Божия, за даден момент е ангел" - казва Учителя. В.К. Фактически Учителят изпраща някой от невидимия свят и той влиза в кучето и то пази, съществото което е в кучето. Н.Д. Да, да.

Събитията, които станаха през тия сто години и които има да стават показват изключителната важност на времето. Учителят трябваше да дойде да провери позициите на решителната битка. Събитията, които стават между нас са само една малка проекция от онази гигантска борба, която става между злото и доброто.

В един разговор със сестра Паша Теодорова, към края на своето земно съществуване, когато събитията бяха взели един по-напрегнат характер, Учителят казал: „Виждате ли всичкият този хаос, аз го създадох и аз ще го оправя". Каква е сега нашата задача?

Ще приведа още една случка. Един горещ летен ден се прибирам вкъщи. Гледам, в един леген с вода, една оса се дави. Вземам една клечица и й подавам да излезе по нея. Но като излизаше от водата тя ме ужили. След малко почнаха сърбежи и се явиха петна по цялото ми тяло. Не можах повече да стоя на краката си и полегнах. Близките ми веднага отидоха при Учителя. Аз се и поизплаших, защото наскоро бях чул, че един владика умрял от ухапването на пчела. Учителят препоръчал да ми се даде топла вода и ще ми мине. Разбира се, аз веднага приложих това и след известно време се успокоих и отидох към полянката дето правим гимнастически упражнения. Учителят беше там. Щом ме видя, усмихна се и се приближи до мене, като ми каза: „Знаеш ли, какво значи всичко това?" Отговорих: „ Не зная". - „Не давай път на злото?"

И ние всички, най-добре ще подпомогнем Великите братя в битката за доброто, като не даваме път на злото в себе си, като заменим лъжата с истината, злото и омразата с любовта, а насилието със свободата.

Учителят често употребяваше думи, пък и имаме и песни с текст, думите на които са странни, не само за новите, но и за старите езици. Той не ги превеждаше. Всякога, когато ги е произнасял, имал съм странното чувство, че ги произнася с една тиха скръб по едно велико минало.

Един от иероглифите на древните паметници има вид на планински върхове, от които излизат лъчи. Произнася се „**ЕЛ**", а се превежда като **огън**, като се има предвид, че огъня и топли и свети. И слънчевият лъч е със същите качества. Ние по-скоро ще приемем, че с „ЕЛ" са означавали лъчистото състояние на материята, тъй като и самият иероглиф е имал лъчи, а иероглифите всякога са подсказвали за своето значение.

Например песните: „Махар Бену", „Венир Бенир", „Фир, Фюр, Фен". Между тези думи казани от Него, се среща и частичката „ЕЛ": „Ел-Ша-Дай", „Ел-Бур" и т.н. Тези думи явно са съществителни. Имал съм случай да разбера от Учителя, че на езика, на онези висши същества, когато

слагат име на нещо, то това име определя качествата и службата на този предмет или на това същество, на което е дадено.

От всичко това, не е мъчно да се извади извода, че тези думи и текстове на песните, на тези пълни с мистика песни, са от езика на онова велико общество, което е било на Земята - на Атлантида, първата раса.

Когато гръцкият учен и философ - Солон е бил при египетския жрец, който му е разправял за Атлантида, между другото му е казал: „Вие сте деца, в сравнение с онези, които бяха преди вас".

Тези разумни представители на човешкия род са разбирали много добре законите на ненасилието в живота. Учителят често казваше, че най-малкото насилие в една работа и тя е обречена на смърт, на гибел. Ето затова те не са си послужили със сила, с насилие срещу тези пристъпи на злото, а и не са могли да ги убедят, че този път на злото ще ги доведе до гибел, както и станало. Това е историята за потапянето на Атлантида, когато Учителят ми каза: „Ние изгубихме сражението тогава, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на Черната ложа, но сега ще победим. Два пъти ние грешка не правим". Тогава голяма част от хората с по-ниско ниво на развитие са убивали високото интелигентни хора. Но след потапянето на Атлантида те са избягали и са взели със себе си високата си култура.

Естествено е, да се запитаме, защо това висше общество не е намерило начин да се наложи над тези пристъпи на злото. Вярно е, че ако ние вържем един престъпник, той няма да прави зло, но това не значи, че злото е ликвидирано в този човек. Ако той се намери при свобода и условия, пак ще се прояви такъв, какъвто си е. Значи, по този начин нищо не се постига. За да се излекува от този подтик човек да прави зло, той трябва да бъде убеден, че правенето на зло е гибелно, както за другите, така и за самия него, че само в доброто е истинския живот.

В.К. Сега, искам да попитам друго нещо. Това е поредицата „ЕЛ" - езика на маите. Какво точно означава „ЕЛ"?. Н.Д. Не мога да ти кажа какво. В.К. Това нещо е писано 1964 г. Тази опитност с Юрданка Жекова и кучето, и че невидимия свят изпраща своите помагачи по съвсем други пътища, и ги вкарва в дадена форма. Другият случай с осата, когато човек не трябва да дава път на злото. Тези два примера, които ти ги даваш са пътищата на едната и на другата школа, които използват физическата форма. Какво е твоето заключение от тази поредица? Н.Д. От всичкото туй е, че разумният свят, когато иска да направи едно добро на човека, както е случая с Юрданка Жекова, тя намира начин да го направи по един такъв метод, по който ние често пъти не можем да разумеем. Той праща едно куче. Тя очаква, че някакъв ангел ще дойде от небето, а праща куче. Значи в туй трябва да се убедим, че възможностите на този разумен свят са безкрайни. В.К. И онази, оса, която те ужилва. Н.Д. И онази оса по същия начин. Злото пък намира начин да изпрати едно същество със своята отрова да ме ужили и аз съвсем неочаквано, жълти петна се появиха по мен, престанах да мога да седа прав и легнах. В.К. Има много хора, които са починали от ужилване на оса. И Учителят какво каза: „Не давай път на злото". Н.Д. Кой знае каква ли беше тази оса, която бяха я изпратили да ме умори. Прескочих премеждието. А Учителят се усмихна и каза: „Не давай път на злото". Ето това е.

12. БРАТСТВОТО НА ЕСЕИТЕ

В четирите евангелия, с които сега разполагаме за живота на Христа от 13 годишната му възраст, когато Той е в Ерусалимския храм пред книжниците и фарисеите - първосвещениците в спор с тях, е дадена една прекрасна сцена. И за 33 му година, когато Христос е вече проповедник, носител на едно велико учение. За този именно период между тях от около 20 години нищо не е казано в тях. За този период от живота на Христа не се среща в никой летопис нещо записано или някой да казва нещо. За този период Учителят казва, че Христос е бил в братството на Есеите. От този факт, че Христос е прекарал цели 20 години и то през годините, когато човек може най-добре да учи, логично е да се приеме, че братството на Есеите не ще да е било само идейно общество, но една велика школа за изучаване на законите на тайните на природата, за което от по-долуказаните от Йосиф Флавий думи ще се подразбира. В.К. Откъде си го чул, че Учителят е казал, че Христос е бил в братството на Есеите? Н.Д. Не мога да ти кажа дали на беседа или в частен разговор. Останало ми е в съзнанието, че той е бил в братството на есеите. За братството на есеите аз съм писал цяла статия. То е основано от пророк Исайя още в 846 г., когато персийците са искали да завладеят Ерусалим. Описал съм там как той спасява Ерусалим. Това нещо не мога да си спомня, предполагам, че е в разговор. Но съм сигурен, че е от Учителя дадено и казано.

Едно от най-светлите общества, оставило следа в историята на човека е братството на Есеите. От документи, останали от това общество се съди, че това братство е съществувало 600 години преди Христа. Следи от него се виждат до 70 години след Христа. За неговото съществуване и за неговото естество съдим първо по данните, които са оставени от единствения историк по времето на Христа - Йосиф Флавий, живял в Ерусалим.

Второто е по един документ намерен в една пещера край Мъртво море през 1947 г. и най-после по изказването на Учителя.

Йосиф Флавий е бил първосвещеник в Ерусалим в еврейски храм. Бил е много богат, имал е имение и е получавал добра пенсия от римската държава, която по онова време е владеела Юдея и земите на Средния изток. Римляните са имали голямо умение във владеенето на поробените народи. Те са избирали по-изтъкнатите членове на поробените народи, давали са им известни облаги за да им бъдат в услуга, за по-лесно използуване и държане в покорство поробения народ, както и да донасят на централната власт за проявените недоволства и смутове, ако се проявят в народа. За такива навярно услуги Йосиф Флавий е получавал от римската държава пенсия. От всичко това се разбира, че той добре пазил личните си интереси и им е дал значително внимание, за да бъдат тъй добре защитени. Независимо от това си качество по това, което е написал по онова време, може ясно да се разбере, че той е бил много интелигентен, обективен в преценките си за онова, което му е направило впечатление и е намерил за необходимо да го запише.

Някои от членовете на Братството - продължава по-нататък Флавий отричали брака, други го допущали за продължение на рода. Странствували. Есеите не носели провизии, а разчитали на гостоприемството на местните братства. Това последното ни дава да разберем, че братята есеи са общували помежду си, като са поддържали по-крепки връзки.

Да общуват хората помежду си, това е един много важен елемент за да имаме едно добро общество. Така се създава обмяна между членовете, а тази обмяна поддържа братско чувство между тях.

„Те не давали никаква клетва - продължава по-нататък - освен една задължителна за всички. Тази клетва е била при приемането им в братството, която ги задължавала **да бъдат благочестиви към Господа, към Бога, да бъдат справедливи и истинни към хората, да ненавиждат злото, да подпомагат праведните, да пазят тайните на братството"**. Това последното е много знаменателно. За какви тайни може да става въпрос? Ние трябва да знаем, че в онова време знанието, в широк смисъл на думата, не е било така достъпно за всички, както сега. Тогава знанието не се изнасяло на показ. Учителите са предавали своите знания само на подбрани от тях хора - ученици и те са били задължени да пазят това, което учат в тайна. За тези именно тайни говори историята, че трябвало да я пазят от онези, които постъпвали в братството на Есеите. От всичко това трябва да се извади категоричен извод, че в братството на Есеите е имало и много сериозни школи за изучаване на великите тайни на природата. Там учениците са получавали солидна подготовка да могат да боравят със силите и тайните закони. В тези именно школи и Христос трябва да е прекарал през тези 20 години.

Учителят поставя като една основна задача в нашия живот и това, че всеки трябва да научи по един занаят. Да умееш да направиш нещо полезно за другите е качество, което прави човека способен, независим и разумният свят ще бъде много улеснен да ти помогне при нужда. В.К. Във връзка с тоя случай, аз съм чувал много неща, че навремето още в първите години Учителят е казал: „Всеки от вас да има един занаят", при затруднение да си изкарва хляба. Н.Д. По-скоро да бъдем свободни. В.К. Но има един друг случай тук. В онова време младите завършват, те не искат да си упражняват професията, захвърлиха си дипломите и започнаха да работят занаяти. Какво е твоето мнение, ти си ги проверил, знаеш ги, правилно ли беше или неправилно? Н.Д. В онези времена, човек да намери работа, особено чиновническа, беше изключително трудна задача, аз имам опит в тази област. Едно време през зимата работех при един габровски фабрикант и на първи януари за новогодишен подарък той ме изпъди. Каза ми „Повече няма да работиш при нас". Цели два месеца Николай тичаше да търси работа. По едно време един наш съмишленик, много влиятелен в общината каза: „Николай, бъди спокоен ще ти помогна да си намериш работа". Подадох молба. По едно време седя на вратата и чакам някакъв отговор и минава брата на Любомир Лулчев - Андро Лулчев и ми казва: „Какво правиш тука?" - Казвам: Тъй, тъй, тука имало една служба, вакантна в общината, подал съм молба и чакам да видя резултат. А той казва: „Николай, Николай за тази служба има 1500 молби". Вярно е, че аз взех тази работа. И сега при туй положение, ако аз имах един занаят под ръка, аз нямаше да изпадна в туй положение, да тичам два месеца да търся работа и после като влезеш там като чиновник трябва да угодничиш на тоз, на онзи, да прекършваш съвестта си, както е и сега. Затуй Учителят ни посъветва „Вие учете, свършете университета, но научете един занаят за да бъдете свободни". В.К. Защото аз някак си, моето мнение е, все не одобрявах този начин, захвърлили си дипломите и всеки отива да работи физическа работа. Н.Д. В случая Учителят казваше, настояваше, завършете, да имате дипломите, но да имате един занаят, не непременно да се хвърляте в занаята, в тоз смисъл, неправилно е разбрано, а за всеки случай, ако се намерите в неудобно положение, както аз бях, ще си хвана занаята и няма да остана в такоз трагично положение да ходя два месеца

да моля, дето се казва и боклуците да чистя. Та в този смисъл, да имаме една възможност, а не да захвърлим дипломите, Учителят не е казал такова нещо. В.К. Защото аз заварих възрастните приятели, които бяха завършили и си бяха захвърлили дипломите. Н.Д. Вече, какво са направили, това си е тяхна работа, обаче не е правото да се смята да си захвърлим дипломите и непременно да работим занаят. Занаята, просто е една опора, една сигурност, в случай че останеш в тежко положение както бях аз. В.К. Твоят пример е точен и удачен и е точно, и на място. Н.Д. Да, привеждам го, защото аз съм го преживял. Преживях трагедията, както бях без работа, без занаят и да ходя да моля, да клеча там пред 1500 души, добре че този брат помогна, каза там на началника и работата се оправи.

По-нататък Йосиф Флавий продължава: „Те спазвали еврейските закони, **четели молитви преди изгрев слънце**".

Какво дълбоко значение са давали за влиянието на първите слънчеви лъчи. И първите християни са излизали в ранно утро да посрещат слънцето, като са пеели химни. Това много ясно е изразено в сведенията, които са давали доносниците на римските управници, когато са донасяли за християните. В един обвинителен акт оставен от онова време, се казва, че най-ярък белег за християнството е било това, че те призори са излизали да посрещат слънцето и пеели химни. Дословно е записано: „Те излизат призори и пеят химни за Христа".

Сегашните хора познават три състояние на материята - твърдо, течно и въздухообразно. Учителят казва, че има и други състояния на материята. Четвъртото е, казва той, **светлинно състояние** на материята. Какво нещо е светлината? Науката едва сега напипва, но не е още усвоено. И какво е това влияние на светлината, това четвърто състояние на материята. Как тя действува със своите качества на човека, това добре са разбирали братята есеи и първите християни, а ние тепърва ще учим.

Есеите са вярвали в закона на вечното възнаграждаване и наказание - закона за кармата, както го наричат индусите. Ти си свободен да направиш всичко, каквото искаш, но и с тебе ще правят това, което не искаш - не си свободен от последствията на постъпките си. То е **законът за възмездието**, както казва Учителя.

Изгревът на слънцето, първите му лъчи внасят едно велико богатство в човека, което той още не може да оцени. И при залеза е същото, но Учителят казва, че изгревът е по-добър. Светлината е четвъртото състояние на материята. В.К. Искам да те питам нещо. Ти каза, че изгрева на слънцето и това, което казва Учителя в беседите, и чакането на изгрева се подчинява на един закон. Н.Д. Изгревът на слънцето се подчинява на закона на Християн Доплер, един от най-гениалните хора, който в 1844 г. изнесе закона за движенията в механиката. Този закон гласи: Ако едно тяло, което е източник на сили се приближава към теб, тези сили се увеличават, тяхното действие се усилва, ако един източник на сили се отдалечава, то силата от източника се намалява. При изгрева на слънцето, ние отиваме към него. Както Земята се върти, ние се приближаваме към слънцето и съгласно принципа на Доплер, ние можем да приемем много по-силно влияние на слънцето, отколкото при залез, когато то залязва, пак приемаме сили, но са по-слаби отколкото, когато е при изгрев. В.К. Туй нещо есеите са го знаели? Н.Д. Всички велики посветени са го знаели, обаче не са го изразили като закон, както Доплер го е направил, защото той е бил гениален учен, но са знаели и са го прилагали този закон. В.К. Значи светлината, това е четвъртото състояние на материята? Н.Д. Да, светлината - четвъртото състояние на

веществото. Аз исках да обясня по един научен път защо отиваме да посрещаме слънцето. Заради определеният закон изнесен от Доплер - закон за вълнообразните движения. Сегашното развитие на хората, особено по-младите с добре поставен интелект, не можеш да им обясняваш нещата, за посрещане изгрева на слънцето, а това е много хубаво, много полезно, много Божествено, много духовно. Трябва да му го обясниш със закон даден от някой гениален, учен човек. Затуй, аз написах тази работа за ползата от отиването да посрещаме слънцето със закона на Доплер.

Най-вероятно е да приемем, че името им произлиза от това на пророк Исайя, който наистина е живял 10-15 век преди Христа и който се приема като един от най-видните мъдреци на дълбоката древност. По всяка вероятност той е основател на това братство.

В Библията, в книгата на пророк Исайя намираме в глава 11: 1- 2 следното:

„И ще израстне пръчка из пъна Иесеев,
и отрасъл ще поникне из корените му,
и Духът Господен ще почива на него,
Дух на мъдрост и разум,
Дух на съвет и на сила,
Дух на знание и на страх Господен".

За самия Христос Флавий казва: „Христос е проповедник, който говори мъдри неща".

13. НАЙ-ГОЛЯМОТО ЧУДО НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

И създаде Бог човека по образ свой - малкият бог - човека.

Командният център на цялата човешка дейност е неговия мозък, това е най-голямото чудо на планетата Земя. Човешкият мозък е най-висшата организирана материя на Земята.

Баща и син, наши приятели, селски стопани в миналото, имали между другото една нива край река от едната страна и път от другата. Ред години я засявали с разни култури, но все нищо не ставало. Някой път суша, друг път киша или град, много пъти реката отвличала или хората минавали с коли и го отъпквали, или добитък изяждал каквото поникне. Най-после, една година решили пак да го засеят, но не за себе си, дали обещание, че каквото се роди на тази нива, ще бъде за Учителя и Братството. И каква била тяхната изненада? През тази година нивата дала такова плодородие, каквото те никога не са очаквали. Връзката, направена от тези братя с онези велики разумни същества проводници на тези сили, разчистили пътя за тяхното по-безпрепятствено проявление.

В.К. Помниш ли ги тези хора, кои бяха? Н.Д. Нищо не мога да си спомня за този случай. Знам, помня, че са ми го казвали, но не мога да си спомня. В.К. Аз съм срещал и други такива случаи, когато решат нещо да дадат на Бога, изведнъж вече има друг ход. Н.Д. В човека този контакт с тези велики Божествени принципи се осъществява от качеството и количеството на сивото вещество в мозъка му. Колкото това качество е по-високо и количеството хармонично и съразмерно, толкова човек е с по-голяма интелигентност и по-голяма култура. В.К. В природата виждаме, че този закон действува по същия начин. Н.Д. Да постигне човек възможността да доведе своите умствени способности, дейността на своите мозъчни центрове до една пълна хармония, е най-голямата и най-сериозната задача на човека. Учителят често е говорил за тази необходимост, за тази първа задача на ученика. Човек, достигнал до това

положение има вече чист и тесен контакт с трите Божествени принципа: Живот, Любов и Светлина!

14. „СТУДЕН СИ ТИ..."

Ранно утро, петък, в клас сме. Учителят се обръща към мене и ме пита: „Кажи какво нещо е топлината?" Отговорих - „Съвременната наука казва, че колкото по-бързо трептят частиците на веществото, толкова то има по-голяма топлина". Приветливата усмивка, която грейна на лицето Му, ми подсказа - Една крачка направена към Еверест е нищо, но все пак за да се стигне дотам, тя е необходима, трябва да се направи. Сериозна задача на ученика е да учи, да знае, за да може. Разбрах, че науката с това още нищо не е казала, но една малка крачка е направена към тази велика тайна на природата.

Светът, в който живеем е безкраен в своите форми, съдържание и взаимоотношения. Ние хората имаме възможност да проникнем в неговите тайни чрез нашите шест сетива: кожата, езика, носа, ушите, очите и главният мозък. Първите пет органа, възприемат ефекти и ги пращат в мозъка, като само част от тях, повече или по-малко, според развитието на човека, стигат до съзнанието му и с това има представа за възприетото. Другата част отива във необятното хранилище наречено „подсъзнание". Главният мозък обаче, може да приеме без посредничеството на сегашните органи сигнали, имащи най-различен произход: било от света, който ни заобикаля, било от безкрайният извънземен свят - слънца, планети, спътници, комети. Когато тези сигнали стигнат до нашето съзнание, тогава имаме така нареченото ясновидство, телепатия. В повечето случаи те се възприемат от подсъзнанието, откъдето оказват влияние върху проявите и способностите на човека. За тази дейност на мозъка в древността е имало създадени цели науки.

В.К. Във връзка с този случай, можа ли да си изясниш какво е топлината? Н.Д. Не, повече от туй, че е трептение на частици не можах да си изясня и досега. Топлината е трептение, общо взето, движението е признак, колкото по-голямо е движението на дадени частици, толкова разумността в тази част е по-голяма. Така например в астрологията, когато правя хороскопи на дадени хора, аз гледам не само къде е планетата, Слънцето, Луната, но как се движат те - бързо, бавно и т.н. Колкото по-бързо се движи едно небесно тяло, толкова неговото влияние е по-добро и по-силно. В.К. Учителят те запитва, задава ти въпрос, ти отговаряш, той се усмихва, какво искаше да каже, че още не е тоя отговора. Н.Д. Все пак е направена една малка крачка към обяснение на това явление - топлина.

Зимата на 1928 г. беше особено студена в София. В един от тези студени дни, гледам Учителят леко облечен, беше излязъл пред стаичката си. Стаичката му беше лека, паянтова постройчица, с тънки стени, незащитена от други постройки. Няколко братя, които по това време минавахме, го наобиколихме и естествено заговорихме за студа. Всеки търсеше топлина. Гледам горните крила на единия от прозорците бяха отворени. С почуда се загледах в тези отворени крила и си мислех, защо пък и на този студ Учителят е отворил крилата на прозореца, не беше по време, когато може да се отваря за проветряване. Учителят разбра моята мисъл, обърна се към мене и ми каза: „Аз поставям крилата да са отворени под такъв ъгъл, че студа като влиза в стаята ми да става на топлина". Той беше използвал някои свойства на пасивното естество. В.К. Успя ли да схванеш нещата и да си обясниш? Н.Д. Не, не можах, беше студен зимен ден на 1928 г., много студено и гледам горните крила на прозорците

отворени. Не можах да го запитам какво що, по-нататък как става това с ъглите на отворените прозорци.

Старите българи, без да разбират, но по някакъв вътрешен път и от опит, много добре са използвали това свойство на студа и контакт с топлината да се отделя енергия: когато някой се разболее те го заливали със студена вода. Също при разтриването на болни със спирт имаме процес на контакт - студ с топлина - известно е на всички, че носи големи облекчения. При един случай на значително неразположение, една бърза хладна баня ме върна към нормално здраве. Разбира се, това трябва да става внимателно и добре дозирано.

Установено е също и съществуването на активни силови полета, наричани от учените „Морета на Дирак". Учителят преди това, отдавна беше казал: „За да се отиде до слънцето има пътища. Този, който иска да отиде, трябва да знае тези пътища". За да се измине този път от сто и петдесет милиона километра, трябва сила. Законите, както за триизмерният, понятния за нас свят, така и за световете в по-друго състояние, имат общи линии. За придвижването, на което и да било състояние на веществото, е необходима сила, трябва да я вземем отнякъде, /което е по-лесното/ или да разпаднем веществото. Космичните и слънчевите лъчи, които са зърна от по-висше измерение, взимат сила за своето движение от тези силови морета, но, ако те минат през полета с разредени сили, то и скоростта и силата им се намалява. Скоростта на светлината и на космичните лъчи не трябва да се приема като една постоянна величина. За да се стигне до слънцето, трябва да се мине през силово поле.

В.К. Задавали ли сте въпроси на Учителя, човек как може да стигне до Слънцето. Чувал съм, чел съм от беседите на Учителя, че човек трябва да знае как да излезе от тялото си и накъде да тръгне. Учителят е правил опити с приятели да ги измъкне от тялото им и да пътува с тях. Някои са пътували с него, а някои не са били, са се уплашили. Какво знаеш по този въпрос? Н.Д. Той е казал, че трябва да знае пътя. Тези пътища аз ги обяснявам с това, че силовите полета, които слънцето изпраща не са хомогенни, не са еднородни в атмосферата около земята, а са на потоци с по-голяма или по-малка сила. И ако човек знае тези потоци, той може да влезе в този поток където силата е по-голяма и може да отиде на Слънцето. В.К. Не с физическото си тяло?. Н.Д. Не, разбира се. Не става въпрос за физическото тяло, а трябва със звездното тяло.

Учителят ни даде песен, която е първа по рода си: възхвала, ода на студа - „Студът всичко дава". Светът на микрокосмоса ни дава интересна картина за това, какво и как студа дава. Ние вече видяхме как при охлаждане на едно тяло се отделят фотони и кванти енергия, а може би и нещо друго. Когато човек има гореща вода, която Учителя тъй много препоръчва и на здрави, и на болни, приемайки я в нашия организъм тя се охлажда, при който процес се отделят частиците светлина и зърна енергия, фотони и кванти енергия. При свиването орбитите на електроните, ще трябва да приемем, че не се отделя само светлина и енергия, но и друго „всичко", както казва песента. В.К. Тази песен, ти присъствували когато я даваха? Н.Д. Аз не си спомням когато я даваха. Обаче от науката е известно, че при студа имаме едно свиване на електронните полета, защото те се движат в известни сфери, както е протона в централното ядро на атома и при известни случаи, при студ се прибират по-навътре, при топлина отиват в други полета. Сега при тази промяна се отделя енергия и затуй при студ тези електрони минават в по-вътрешни полета и отделят сили, и затуй студът дава сила. В.К. Затова и

Учителят дава песента „Студът всичко дава". Н.Д. Затова и Учителят в поменатата песен казва: „Студът е добрият слуга, що любов го вдъхновява. За мнозина това е чудо, но това го знаят и дъждовните капки".

Ето една изключителна заслуга на студа. „Студът носи чистота". Там, където имаме сили и движение, имаме разпадане на вещество. При това разпадане, имаме освен сили, още и отделяне на отрови. Там, където има покой - няма разпадане, няма отрови. Студът е място на покой, на чистотата. Учените са намерили, че в силно охладеното вещество, където има един относителен покой, може много по-добре да се изучава света на елементарните частици - най-великата лаборатория на Битието. Лаборатория, от която ще получим най-големите тайни на природата. Страданията, които са аналогични на студа, дават на човека много по-голяма възможност да разбере Бога.

„Студен си ти, но ни избавяш от мраза".

От всички тела на нашата планета, водата при охлаждане прави щастливо изключение. При охлаждане тя изкристализирва, приема една гъбеста структура, повишава своя обем, обръща се на скреж, сняг, лед, които са много по-леки от самата вода. Каква велика мъдрост, каква разумност в природата. Само това да види човек, достатъчно е да разбере величието на Бога. Какво би станало, ако и водата се беше подчинила на общия закон да намалява своя обем при охлаждането, леда да ставаше по-тежък от водата? Океаните биха се запълнили с ледове. И тогава? - Бихме се сковали от мраз. А студеният сняг, който запазва растенията от мраза? - „Студът ни избавя от мраза". В.К. Разглеждаме въпроса за студа, за пасивното състояние на материята. Н.Д. Да, студът специално тука се използва от водата, която едно от чудесата на нашата планета се използва в тоз смисъл, че тя има най-голяма плътност при плюс четири градуса, значи при плюс четири градуса тя потъва, това са добри условия за развитието на живота.

В.К. Ти даваш тук добра аналогия, че студът са страданията.

Н.Д. Да, студът са страданията, защото страданията стягат човека и при туй стягане се отделя съпротивителна сила, която укрепва човешкия организъм и го прави способен да понася по-тежките тежести и грижи на живота, по-голяма устойчивост му дава. В.К. Във връзка с този случай, аз си спомням нещо друго. През последните дни на Учителя, един от братята, който е присъствувал там, задава въпрос на Учителя, направо изплакал: „Учителю, на кого ни оставяш?" Учителят казал: „Оставям ви най-великият Учител във вселената? Той пита: „Кой Учител? Той казва: „Страданието". Значи при страданието човек отделя енергия, съпротивителни сили. Н.Д. Да, отделя енергия, която прави човека крепък за преодоляване на трудностите тъй необходими за еволюцията на човека. Велик Учител е страданието. В.К. Поставяме го този въпрос на съвсем научна основа. Н.Д. Да, на научна основа. И хора, които имат съвпад на Слънцето със Сатурн при своето раждане, отначало страдат, хилави са, болни са, обаче тази болест и тази сила полека-полека укрепва организма, и тези хора след като минат 20 години стават крайно крепки и издръжливи на всякакви неблагоприятни условия. Това по астрологичен път съм ги установил. В.К. Аз имам съвпад Слънце със Сатурн в трети дом, в Овен. Н.Д. Е, това е то. Отначало, може би си боледувал, обаче създава голяма устойчивост, крепкост, енергия да противостои тоз човек на всички неблагоприятни условия и дава дълъг живот. В.К. Съвпад на Слънце със Сатурн в Овен. Н.Д. Още повече усилва, защото Сатурн активизира Овена. В.К. А в трети дом? Н.Д. В трети дом показва, че в твоята професия ще срещнеш известни съпротивления, които съпротивления също ще допринесат за

укрепване както на интелекта, така и на самия организъм, на твойта психика да устояваш на всички неблагоприятни условия. В.К. Да, добре. Дано стане така както го казваш. От твоите уста в Божийте уши. Амин.

15. ЕЛЕКСИР

Онова, което са открили учените като безспорен факт, то е, че енергия, сила можем да имаме само по два диаметрално противоположни начина. Всяка сила, всяка енергия идва само от тези два процеса. Първият източник е чрез разпадане, чрез разрушаване на веществото на атома. Вторият източник на сила е така нареченият ядрен синтез или процес на обединяване на атомните ядра.

Учителят, много преди учените да стигнат до този извод, е казал: **„В природата има два процеса - процес на разпадане, на разрушение, който е човешки метод и процес на обединяване, който е Божествен метод.** И двата метода са източници на сила, без която абсолютно нищо не може. Стремежът на всяко същество е да има сила, енергия, за да може да се прояви. Този стремеж не лежи в основата на всичко. Едни от съществата и техните прояви черпят сила от първия метод, от разпадането на веществото. Други в своите прояви черпят сили от втория източник - ядрения синтез или процеса на обединяването - Божествения процес".

В един разговор с Учителя, когато стана въпрос за злото, за смъртта, Той каза: „Вие какво мислите? Ангелът на смъртта е много могъщ, много силен".

Друг път бяхме на полянката, на която си правехме упражненията. Беше чудно дивен кът, наситен с една възвишена аура, където човек се разтоварваше и си отдъхваше от досадните и натрапчиви ежедневни грижи и тревоги, и се чувствуваше обновен. Сутрин и привечер, когато слънчевите лъчи се плъзнат по зелените гънки на Витоша, полянката заприличваше на някакъв величав и вълшебен смарагд, който човек с ненаситна жажда съзерцаваше. В тишината и чистотата, която тогава тук цареше, се създаваше една чудна мистична обстановка. Учителят често излизаше там и ние не пропущахме случая, когато сме свободни от работа да заговорим с Него по най-различни въпроси. Така и него ден Му казвам: „Вие казвате, че доброто е много, много по-могъщо от злото. Но виждате, на нашата Земя има вещества, има отрови, като например отровата на змиите, от която малка, много малка частица може да простре и да умъртви човека или животното. Така например, изследванията на учените са установили, че един грам сухо вещество от отровата на кобрата /най-отровната намерена досега змия на земята/ може да умъртви около 170 човека или стотина коня. Ние имаме растения, насекоми, риби и доста змии, които могат да събират такова смъртоносно вещество, което е една чудовищна концентрирана разрушителна сила отнемаща живота. Но аз не виждам, продължих по-нататък и не зная да има вещество поне с такава сила, с такава голяма възможност, да има обратното действие - да може на умрелия вече човек да му върне живота". Учителят ме погледна и каза: „Има, има и то с много, много по-големи възможности".

Този случай си го спомням. Аз бях на полянката и се изправих и го запитах за тези неща. Той се усмихна и каза: „Да, има. Има вещество с много по-голяма сила, но го нямаме на Земята. Земята не е подготвена да го има това нещо. Това е елексира на живота, той е на небето, в разумния свят".

Земята и съществата, които живеят на нея черпят сили предимно от първия метод, от разпадането на веществото, при което се отделят много отрови. Затова тя е наситена с такива отрови и някои от живите форми могат да ги събират, да ги концентрират в себе си, както правят това змиите. Другият източник на сила и енергия, Божественият метод, метода на групирането на ядрения синтез, не е още познат на Земята. Затова тук още нямаме това вещество, носител на могъщ живот. Това е елексирът на живот, но то не е от Земята и не е на Земята.

В.К. Става въпрос за елексира на живота, който всеки го търси. Щом има вещество на разрушение, трябва да има вещество и с обратно действие. Н.Д. Точно това му казах. В.К. Учителят казва: „Има, има", но не каза, кое е това вещество? Н.Д. Не го каза, но останах с убеждението, че нашата Земя не е подготвена, за да може да приеме такова вещество. Нейният еволюционен процес е още много малък. Това може да се очаква на някакво светило населено със същества с велика разумност, както е слънцето например, както въобще са слънцата. Слънцата са седалище на велики разумни същества. Това е от гледище на астрологията. В.К. Между другото, ако се даде този елексир на живота, това вещество за градеж, хората ще го използват в съвсем друга насока. Н.Д. Ще злоупотребят с него, ако то дойде на Земята. В.К. Тука на Земята се използва закона на разрушението. Н.Д. Именно, точно това. Човешкият род още не е узрял за такива велики и могъщи неща, защото ще ги употреби и за зло. В.К. И този елексир на живота, ще бъде едно много голямо и силно оръжие, пак насочено срещу човечеството. Н.Д. Да, разбира се.

На един обед, на масите пред салона на Изгрева съм седнал срещу Учителя. Пред него е чиния с едри, жълти, узрели круши. Той взема една круша и ми подаде парче от нея. Крушата е кисело-стипчива, една такава дървениста, но изядох парчето. След това Той взема друга круша и ми подава също такова парче. Тази круша е сладка, ароматна, просто се топи в устата. Учителят ме погледна и ме попита: „Знаеш ли защо първата круша беше такава кисела, стипчива, дървениста, а втората така хубава?" Отговорих Му, че не зная. „Първата круша - продължи Той - е взела повече енергия от земята, а втората - повече енергия от Слънцето".

В своя живот и човек трябва да търси, да дава предимство на силите, които идват от метода на групирането, от метода на синтеза, от метода на Слънцето - Божествения метод, който изключва отровите от себе си. Тогава ще имаме тела, в които съпротивителната сила ще бъде такава, че болести, старост, смърт ще бъдат изключени. Това се обуславя от мислите, чувствата и действията, в основата на които седи справедливостта и Любовта. В.К. Елексира на живота къде ще го търсиме? Н.Д. Ще го търсиме в тези висши прояви, които Слънцето дава, висшата природа. В.К. Тука, в твоята заключителна част от 4-5 реда, Учителят не случайно казва: „Чисти мисли, чисти чувства, чисти действия". Там вероятно ще бъде разковничето на елексира. Н.Д. Да, разковничето е там.

16. КРАЧКА КЪМ ОСНОВИТЕ НА АСТРОЛОГИЯТА УРАН

Имал съм случай да констатирам, по израза на лицето и начина, по който се изказват, на пръв поглед обикновени неща, от Учителя да разбирам как ясно Той разграничава тези два етапа - безредие и порядък. Какви усилия и време се дават за да може едно лице или група същества, да се измъкнат от етапа на безредието и се включат във великата разумна

последователност, където се проявява и зачита волята на Бога.

Една сутрин, Той почна беседата с думите: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека". Изразът на лицето Му беше странен. Израз на колосалните усилия, направени от братята на Слънцето, да подготвят тези животни да тръгнат в пътя на разумната последователност, да приемат волята на Бога, да зачитат правата на живот на другите и да служат на човека. Защото в основата на Божествения порядък има един основен закон: „**Всяко същество е създадено да услужи на някому".**

Друг път, пред салона на Изгрева сме се събрали при Учителя на разговор група братя и сестри. Едно дете, неприлично лазеше по пейките пред масите, на които тогава се хранехме и с това внасяше една дисхармония в тихата и приятна обстановка. Отделих се от групата аз и му направих мека забележка, да не лази така. То не ме послуша и продължи. Учителят изведнъж се обърна към мене, погледна ме и каза: „То, твоята воля няма да изпълни, а ще изпълни своята воля". Казаното от Учителя не беше да приемем толкова неговите думи, но в израза на лицето Му и начина, по който се каза, това ясно се разбираше: "Колко път ще измине това дете, колко усилия ще трябва да направи, за да бъде то способно да приема волята на прилежанието, волята на разумния свят". Божественото приема простички и лесно разбираеми външни форми. Величието седи в съдържанието, именно в тази форма.

Наистина, като поразгледах детето, чертите на лицето му показваха едно още незряло, безхарактерно, своенравно същество, с липса на каквото и да било уважение към каквото и да било, та даже и към себе си. Един откъснат лист, играчка на стихиите, израз на безредието.

Интересна е в това отношение мисълта на Учителя казана в една беседа: **„Покорява се онзи човек, който има воля"**. Да се покориш на разумното, значи да имаш могъща воля, да държиш в респект дивата и необуздана природа в себе си, да се смириш и приемеш волята на Бога.

„В изпълнение волята на Бога, е силата на човешката душа". Това е основната идея в учението, което Учителят донесе.

Колко подострено е вниманието на разумните същества, да пазят душите от уловката на този свят на безредието, показва една малка случка от времето на Учителя: Като младеж, в грижи около текущите работи на родителите, аз не познавах живота на удоволствията, които младежите имаха. Като студент, по-късно, темите на разговорите в почивката между лекциите, бяха кой и коя, как и в какви компании са прекарали най-добре вечерното, свободно от занимания време. Реших и аз един ден да видя и да търся този свят на удоволствията. Скитах из София една вечер, без абсолютно никакви приключения и към 2 или 3 часа след полунощ се прибрах на Изгрева, където живеех с няколко братя в дървената къщичка, която сами си бяхме направили. На един завой, близо до къщичката, гледам в тъмнината Учителят пред мене: „Къде ходиш?", с мек бащински тон ме запита Той. В тези малко думи разбрах толкова много, че мъчно бих могъл да го изразя. Разбрах по интонацията, с която бяха произнесени, голямата грижа, мъката, да бъде запазена една душа и голямото съжаление, ако тя бъде загубена. Засрамих се и повече не помислих да търся помийните ями на безпътието в света.

В.К. Сега, това тук е една тема, която ти разглеждаш за планетата Уран. Тези два случая, които ти ги поднасяш. Ти как ги свързваш с планетата Уран, която по един или друг начин дава отражение в живота на човека? Сега например тука - „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човечеството", т.е.

създадоха порядък. Н.Д. Да, създадоха порядък. Ти искаш да ме питаш за действието на Уран ли? Виж какво, Уран в създаването и оформянето си е получил небесните си образувания, от съзвездие Водолей. В съзвездие Водолей имаме една звезда, която е много интересна. Тя е тъй наречената „неутронна звезда" или както астрономите я наричат „пулсар". Тази звезда има 130 градуса, което показва много висш свят. Според мен, както аз разбирам небесните образувания, колкото едно тяло има по-голяма температура, толкова на него живеят по-разумни същества. Еволюционният процес на небесните образувания започва от планетите, слънца и т.н., като имаме червени слънца, бели слънца, сини слънца и т.н. Когато слънцата изминат всичките тези перипетии, защото колкото по-ярка е светлината, например червените слънца са на по-нисък еволюционен стадии, жълтите, каквото е нашето слънце е на по-висок, белите какъвто е Сириус е на още повече, сините, каквато е звездата Спика в съзвездие Дева е на още по-висок. Този еволюционен процес продължава дотогаз, докато Слънцето стигне до един еволюционен стадий, когато то пръска своите сили, своите силови ядра, пръсва ги във Вселената, като всяко едно силово ядро ще създаде началото на едно небесно тяло. Такова състояние имаме в съзвездие Водолей. Тази звезда пръсва. И учените установяват, че тези силови ядра се движат с около 2000 км. в секунда и са изпълнили едно пространство, като умножим 150 милиона по триста хиляди, такова грамадно пространство е. Това показва, че се носи един нов свят. Действието на Уран дава всякога нещо ново, нещо, което не е съществувало. Например всички рационализатори, всички гениални хора са под силното влияние на Уран. Той дава новото, затуй защото туй слънце в съзвездието Уран, което е вече извършило своята еволюцията на слънце и вече е готово да създаде вселена, дава един нов свят, нов порядък ще внесе в света. В.К. Това е приносът на Уран в еволюцията на Земята и ти даваш този пример как животните са станали вегетарианци и са подпомогнали пътя на еволюцията на човека. Какво е въздействието на Уран върху човека във връзка с този пример, с това дете? Н.Д. Защото човек започва да търси един нов свят, непонятен. Всички тези идейни течения, които имаме са под въздействието на Уран. В.К. Но когато този Уран въздействува на един неподготвен човек? Н.Д. Когато Уран действува на един неподготвен в интелектуално отношение човек, дава разни чудаци, своенравни хора, които правят неща, които са неприемливи за околната среда. В.К. И тука Учителят неслучайно ти казва, че това дете няма да изпълни твоята воля. Н.Д. Защото е едно чудаче, действува му Уран в онази най-примитивна форма, да прави щуротии, които не са приемливи за околната среда.

В.К. Как може да се отнесе действието на Уран в онази твоя опитност, когато ти искаш да опиташ от света нещо, което не си изпитвал и отиваш една вечер. Н.Д. Да, което не съм изпитвал. Уран ме тласкаше да търся нещо ново, обаче този тласък аз не го разбрах добре. Не да търся в духовното, в момента съм искал да видя и онова разнообразие, онова ново, което носи примитивния живот. В.К. И Учителят те пита: „Къде ходиш?". Н.Д. Така много мило ме запита, така в тъмното, в полунощ. Там на ъгъла, той ме чака, незнам дали знаеш на бай Ради стаята, тъкмо завивам на ъгъла и той пред мен. В.К. И то посреднощ. Чака блудния син да се завърне. Н.Д. Чакаме така и „Къде ходиш Николай?". Аз се засрамих, наведох глава и повече не помислих за такава работа. В.К. В тези три примера, които ти даде вече, освен поетичната постановка в твоята статия, успях да разбера в тези случаи как се проявява и насочва енергията на Уран, в еволюционния път на Земята, в еволюционния път на човека, в

неговия личен живот и този тласък в независимо от това къде ще отиде, дали за добро или за зло или в едната, или в другата посока. Н.Д. Зависи от развитието на човека. Този процес на небесните тела, които изтъкнах не е приет от учените, от астрономите, те имат някакви други разбирания, които са крайно неприемливи. И аз привеждам този случай на този път на еволюцията, защото съм го проверил по астрологичен път.

В.К. Какво точно си проверил?

Н.Д. Всички форми на живот на нашата планета - растителния, животинския и човешкия свят минават през резки разграничителни етапи. Тези етапи се определят от силовите полета, в които Земята е потопена, фокуси на които са преди всичко планетите, Луната и Слънцето.

Единият етап: е закономерен, установен, логически е оправдан. В този етап се проявяват силовите полета на всички планети до Сатурн, включително и Луната.

Другият етап: са планетите зад Сатурна, а това са Уран, Нептун, Плутон. Тук силовите полета са други. Те скъсват с познатите нам порядки, носят индивидуализъм и пълното отрицание на това, което е. Не приемат никакви връзки с каквато и да е позната нам закономерност.

Планетата Уран е първата планета от този етап на отрицанията.

А в човешкият мозък, в който центровете не са оформени и развити, в които минава една хармонична връзка и зависимост между тях, то планетната сила на Урана създава импулс у човека да действува разрушително за установените порядки и закони от човешкото общество.

А идеите, които идват до мозъка на един уранов тип се изопачават тъй, както се променя образът на човека погледнал се в едно криво огледало. Вижда образ нереален, изопачен, изкривен и никому ненужен.

Ето така тези три примера могат да бъдат разбрани чрез огледалото на Уран.

17. ДУНАНМА

В.К. Какво означава „Дунанма"? Н.Д. Това е турска дума и съм я чувал от Учителя. Означава „Голяма възбуда".

Топла усмивка грейна на лицето Му - Учителят погледна към небето, към звездния мир и каза: „След три години там ще има дунанма". Гледахме Го тези, които бяхме го наобиколили и нищо не разбирахме. Бил съм всякога естествен, непринуден, когато съм около Него - да Го питам, да искам обяснения за онова, което Той казва. Но много пъти, когато е казвал нещо имал съм чувството, че с нищо не трябва да наруша величието на момента. Момент тържествен на казани Божествени Слова. В такъв момент имах само очи и уши.

По-късно, когато учените откриха онова велико явление в звездния мир, което те нарекоха „свръхзвезди", разбрах. В.К. Какво означава това?

Н.Д. Именно това, което казах за Уран, значи там има дунанма, има голяма активност, един нов етап на еволюцията на звездата. В.К. И това беше вечерно време, звездно време, поглежда нагоре. Н.Д. Да, погледна нагоре и каза, че след три години ще има дунанма. В.К. И след три години какво стана? Н.Д. На Земята нищо, но стана в Космоса. Периодически стават такива избухвания на звезди, които изпращат с грамадна сила, както отбелязах 2000 км. в секунда силови ядра, които се пръскат и тяхната светлина се увеличава няколко пъти. В.К. Това е във връзка с обяснението на дунанма. Н.Д. Дунанма, значи голяма възбуда.

Един ден минавам пред салона на Изгрева, гледам Учителят беше седнал накрая на една от масите, на които се храним. Срещу Него бяха седнали две сестри и Той им говореше нещо. Седнах и аз срещу Учителя,

но накрая, на съседната маса. Дойде и друг брат, и седна до мене. След малко дойде от града един брат, когото не познавах, с интелигентна физиономия, аристократична осанка, добре облечен, бях само слушал за него. Седна на масата срещу мене. Сестрите, които бяха при Учителя си отидоха, но Той остана на мястото си. Дошлият от града брат почна да ни разправя, че е вече назначен за търговски консул в Швейцария и че ще отива вече. По всяка вероятност беше дошъл на едно последно свиждане с Учителя, приятелите и Изгрева. Там, продължи той, съм си поставил задачата да посветя всичкото си свободно време, като се заровя из големите библиотеки и изуча всички документи и книги от историята на тази държава, за да разбера онези, дълбоки причини, поради които трите народности там - италианци, французи и германци, ето вече столетия наред живеят в мир и разбирателство. Братът свърши с една загриженост за грамадната и отговорна задача, която си поставил, усилията и трудностите, които му предстоят и най-после онова бодливо чувство, което спохожда всеки човек при такива случаи. Всички тези усилия, целият този труд ще доведе ли до един верен, реален резултат?

Ние мълчахме и аз някак споделях загрижеността на брата за сериозността от задачата, която той си я поставил. Вдигнах глава, гледам Учителя, който дотогава мълчеше и слушаше, с една грейнала по лицето му топла и приветлива усмивка, изразяваща съвсем лекото разрешение на този тъй голям и заплетен за нас въпрос.

„Да - каза Учителя - Тези три народности живеят в мир и съгласие, защото седалището за Европа на Бялото Братство е на Мон-Блан. Затова народите наоколо живеят в мир и съгласие". Усмихнахме се всички с облекчение от тази изненада, от това тъй неочаквано и леко разрешение на този тъй заплетен и сложен за нас въпрос. Оказа се, че този гигант, който притискаше главите ни, само с една дума на Учителя се пръсна, като сапунен мехур! Колко ясно е - големите и сложни за нас въпроси имат тъй леко, ясно и простичко разрешение, но с други средства, с други елементи. По същия начин учените, търсят като този брат, разрешаването на тази голяма загадка с най-сложни и мъчително описани теории. Други са средствата, които я разрешават. В.К. Тука въпроса беше за тази дунанма и за центъра, космическия център, който ще изгради новата „свръхзвезда".

Н.Д. Веществото във всички светове еволюира, като имаме един кръговрат от вещество към енергия и от енергия към вещество, и при това се отива към все по-съвършен и по-съвършен стадий. Растенията приемат от почвата водата и въздуха, енергия от Слънцето и космичните лъчи, и го обръщат отново във вещество, но вече в по-съвършен стадий. Животните и човека от своя страна също са впрегнати в тази трансформация. Веществото във всички светове еволюира. И Учителят казва: „Всичко е създадено за да трансформира, за да преработва". И в Мегакосмоса имаме също една такава гигантска еволюция на веществото. Звездите, Слънцата са едни много напреднал етап в този безкраен кръговрат в космоса. И идва момент, когато веществото им в своето съвършенство изцяло се трансформира на енергия. Един велик момент на саможертва, за да подпомогне еволюцията на изостаналото вещество, еволюцията на изостаналия свят. Една велика жертва на Разумният свят на Боговете. Една могъща „Дунанма", едно велико тържество. Грейва лицето на всеки, който види проявата на Любовта. Грейнало беше и лицето на Учителя пред очакваното на тази гигантска проява на Любов, пред това гигантско даване, пред тази „Дунанма".

В.К. Тука въпроса е ясен. Сега, връзката между тази „дунанма" и Мон-Блан, или седалището на Бялото Братство в Швейцария? Н.Д. „Дунанмата" е туй, че Бялото Братство има седалище там и то със своите сили, със своето напрежение, което има, дава един така да се каже един облак върху тази Земя, тези хора да живеят в мир и разбирателство - три различни народности. Закриля тези хора за да не могат да възприемат злото на разединението, което тъй много е разпространено на нашата планета. В.К. Как си преставяш това седалище на Бялото Братство на Мон-Блан. В какви тела са там? Като силово поле ли е или нещо друго? Н.Д. Те са в етерни тела, те са същества със своите звездни тела са там и ние не можем да ги видим, защото нашите очи са несъвършени. Но те със своите етерни тела, с етърна енергия са там и пазят тази страна от пристъпите на злото. В.К. Не случайно всички конференции стават в Женева. Н.Д. Да, всички конференции стават там. Между другото мисля, че знаеш за четвъртото езеро, за Близнаците. Учителят е казал, че там е един от изходите на Агарта, т.е. от изходите, откъдето тези разумни същества излизат така да се каже и са обитатели на Рила. В.К. По този въпрос толкоз.

18. СТРАНИЦА ОТ ВЕЛИКАТА КНИГА НА ЖИВОТА НА ИЗГРЕВА

Случки от времето на Учителя ни показват от какво голямо значение е устройството на двойника, като проводник на силите и какви усилия правят Великите братя, Учителите на човека, за да го пригодят за едно по-съвършено възприятие.

Между тези, които посещаваха беседите в салона имаше един - Игнат Котаров, който често държеше остър и предизвикателен език към Учителя, и го апострофираше понякога. Живееше на Изгрева. Явно беше, че този човек беше станал проводник на отрицателното в природата. Учителят го търпеше, но всички признаци показваха, че този приятел не беше изоставен от грижите му да го оправи. Мина доста време. Дойдоха бомбардировките над София. Учителят беше в село Мърчаево тогава. След една голяма бомардировка, Учителят предлага, някой да отиде на Изгрева, за да види какво става там. Един приятел с велосипед, с готовност тръгва. Идва на Изгрева и среща, най-напред този приятел, който между другото е в създадената тогава противовъздушна охрана. Нашият приятел, пратеникът, е готов вече да се връща, когато другият му казва: „И аз ще дойда в Мърчаево при Учителя, ето ми велосипеда, заедно ще отидем. Всичко е спокойно и невредимо" - казво той. Когато стигат в Мърчаево, Учителят ги посреща и без нищо да запита пратеника, с най-голяма топлота и сърдечност поканва другият, подостренят да дойде в стаята при него. Групата, която е всякога около Учителя и пратеника са изненадани от това изключително внимание, но разбират всичко, когато този всякога подострен и жлъчен опонент - Игнат, излиза след известно време от стаята, целият светнал, да казва с възторг: „Братя, аз вече съм друг човек. Аз разбрах Учителя". В.К. Какъв беше този Игнат? Н.Д. Той беше иначе симпатичен човек, много активен и динамичен и беше с комунистически влияния. Не знам дали съм ти разправял една случка, която той ми разправя.

Една вечер събрали се там, групата на комунистите там, защото там имаше такава група и разискват, правят протоколи, пишат нещо, позиви написали и разни такива писания, които подтикват към комунистическите идеи. До късна вечер всичкото туй правили. На Игнат

му се доспало и оставят всичките позиви на масата. „По едно време, идва Учителя и ме пипа, и ми показва на масата, на мен ми се спеше и се обърнах на другата страна. Той сънува. Втори път идва Учителят и ме бута по-силно и ми показва на масата, а ми се спеше и се обърнах на другата страна. Трети път, като ме мушна с юмрук в корема и аз скочих, и грабнах всичкото, което имах и го сложих в печката, и го запалих. Тъкмо ги запалих и изгоряха, и полицията дойде. Ако ги беше намерила тези позиви на масата щях да пострадам много." В.К. Спасява го Учителя. Значи, бил много остър и непрекъснато е апострофирал Учителя? Н.Д. Обичаше да апострофира, да се заяжда в тоз смисъл сега, не че непрекъснато, но обичаше отвреме навреме така. В.К. И накрая се промени? Н.Д. Накрая, да, светна, промени се. Но и тази случка показва голямата грижа към него от Учителя. Ето и друг случай.

Като първи заселници на Изгрева, ние с някои приятели, в свободното си време се занимавахме с обработка на градината, където садихме и някои зеленчуци. Изгревът тогава беше чуден кът, райска градина. Един ден, както копаех, идва при мене Учителят, погледнах го и видях, че беше сериозен и замислен. След малко идва при него сестра Василка и Му казва: „Учителю, дошли са мои близки, познати, искам да ги доведа при тебе". Учителят я погледна и й казва: „Не, не, не ми ги водете. Вече няма време".

Явно беше при първият случай усилията на Учителя да оправи пътя на добрите сили в двойника на онзи опониращ приятел, бяха успяли. И Игнат се промени и новороди чрез Духът.

При вторият случай е имало непреодолими спънки, нямало е условия за това.

В.К. Имал ли си такива случаи, когато нали Учителя, както в този случай, помага, оправя някой, а за други като вижда, че пътя не им е тука, не са подходящи? Н.Д. За да може едно разумно същество да оказва влияние на даден човек, то все пак трябва да има някаква основа в неговото звездно тяло за да може той наистина да приеме влиянието на тези висши разумни същества, а онези хора от света нямат още никаква основа, никаква подготовка. В случая с Игнат, ако е въпроса, той наистина реагираше, търсеше справедливостта и може би в тази лутаница той все пак имаше основа, база, където да има възможност тези разумни същества да посеят семето на доброто в тоз човек. В.К. А при втория случай? Н.Д. При втория случай не е имало база, не е имало основа, двойникът изцяло е погълнат от материалното и няма абсолютно никакъв стремеж за по-възвишени идеи да се посадят в тях. В.К. Другото е насилие, ако реши Учителят да им прави нещо. Н.Д. То не може с насилие. Той много пъти е казвал, че при нас и най-малкото насилие, каквото и да бъде то носи разрушение. В.К. Това е за този случай. Продължаваме нататък.

Н.Д. Учителят за кометите се е изразил в същият смисъл - както учените от Александрийската школа /„Кометите това са изпарения, отпадъчен материал от дейността на слънцето и планетите"/, но много по-картинно. Той казва: „Кометите са боклукчийски коли". Юпитер има 12 спътника, най-много от всички планети, които разбира се носят своето въздействие върху живота на планетата със своите силови полета, както Луната прави това за нашата земя. Всичко това говори не само за грамадния творчески подем, който носи тази планета и създава у човека, но и голямото богатство и замах на подтици. Кои са те? Устремът му да създава, да твори, да гради, да поема инициатива, отговорност, самонадеяност за благополучният изход на всяка начената работа.

Учителят казва: „Работата, творчеството е най-голямото удоволствие за човека". Тази сила, силата на Юпитер, обаче, за дълго време в развитието на човека остава без възможност за проява, поради липса на организиран двойник, който да провежда тези сили.

Учителят е дал един много важен закон, който хвърля обилна светлина върху всички прояви на живота, от най-малките негови форми, до човека включително. Той казва: „Животът в началото е в ръцете на тъмните сили, на силите на злото, на силите на покоя. Ето защо всяка жива форма, по начало е инертна, мъчно се изтръгва от обятията на злото, мъчно се създава устрема за движение, активност". Всички примитивни форми на живота и на човешкият род, не биха се раздвижили, ако не бяха онези могъщи лостове, създадени от природата като глад, студ, охрана на живота и др., тъй наречени неблагоприятни условия. Всички примитивни народи, по начало са мързеливи, без какъвто и да било импулс, за проява и творчество. Учителят казва: „Човекът по начало е мързеливо същество. Природата се е видяла в чудо, докато го накара да работи, да твори, а оттам да се поучи".

Успехът на човека в неговият път зависи доколко силите на Юпитер намират възможност да се проявят в човешкия двойник. Всеки човек, който е изгубил подтика си към дейност, тази сила в него е в сянка. Ние трябва да направим всичко възможно, за да създаваме подтик, простор и условия за творчество в човека. Това не само ще подхрани неговите качества, но ще му донесе и знания. Веднъж оформени мозъчните центрове, проводници на тези сили, които се намират в горните странични части на главния мозък, като дават там една ширина на главата и челото, то човешката еволюция тръгва с един по-бърз темп.

Друг един основен принцип в Астрологията е даден от Учителя. Той казва: „**Колкото една планета е по-отдалечена от слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества, по-могъщи**". За отдалечени планети в слънчевата система ще приемем планетите: **Сатурн, Уран, Нептун и Плутон.**

Колкото едно същество е по-разумно, по-напреднало, толкова за да може то да се прояви е необходим по-съвършен орган. В случая за проявлението на силовите полета, които тези планети носят, ще трябва да имаме и по-добра, по-съвършена организация на човешкия двойник. При един не добре организиран двойник, каквито в повечето случаи се срещат сега, то влиянието на тези планетни сили ще се изрази в отрицателна насока.

САТУРН е също така голяма планета, втората по големина. От всички планети обаче, той има най-малка плътност 0,68, което ще рече, че веществото му е почти наполовина по-рядко от това на нашата вода. Всъщност това не е така, той е по-малък отколкото изглежда, но е обвит с дебела плътна атмосфера, която увеличава неговият обем. Учителят каза един път: „Лондонската мъгла е направила англичаните да мислят повече". На тази планета са онези същества, които най-много мислят. Те търсят законите в природата и последиците, които те създават. Покрай истината има и много заблуди. Това те разбират, затова са крайно придирчиви, взискателни, прецизни. Пътят до истината не е лек. Тя се постига с големи усилия.

Дебелият слой атмосфера на тази планета, при организираният двойник ще се отрази като прецизност, точност, внимателен и добре обмислен подход към всяка стъпка. При неорганизираният - създава крайно отрицателни прояви на консерватизъм, фанатизъм, създава извънредно трудното проникване на всяка нова идея до съзнанието на

човека. А трите пръстена около нея създават условията за злобна, заядлива критика, която е в състояние да отрови и най-доброто. Добрите отношения между хората се разсипват чрез отрицателната критика. „Не одумвайте, не съдете" - казват Великите Учители.

Възприемането е първата стъпка към общуване, първата стъпка към по-доброто организиране на двойника ни, за правилното възприемане вибрациите на Сатурн. В това направление Учителят ни даде веднъж един хубав урок.

На един обяд в малкия салон, който в дъждовно време ни служеше за трапезария, съм до Учителя. В този момент идва един, който Му подава нещо за ядене, приготвено от него самият, както той каза. Но този човек ми се видя така някак омърлен, мръсничък, нечистоплътен, че аз се погнуси, обърнах глава и си помислих: „Как ли Учителят ще яде това ядене?" След малко се обърнах пак, гледам Учителят ядеше от поднесеното му ядене с едно много добро разположение и ме гледаше с една топла, мека усмивка, с която искаше да ми каже: „Колко много има да учиш от закона на Любовта, да разбереш Бога, да обикнеш хората".

Учителят беше готов да прави връзка с всякого, да обича всяко живо същество.

Една млада жена ме помоли да й направя хороскоп. Явно беше, че иска да знае ще се ожени ли или не и защо е закъсняла за тази работа, тъй като годините й бяха вече доста напреднали за тази връзка. След като направих, казвам й: „Ти всеки човек посрещаш на нож. Може ли да се прегърне и целуне един свит на кълбо таралеж. Ти така си се обградила, с такава плътна Сатурнова обвивка, че е невъзможно с тебе да се общува. Ти всичко отблъскваш. Отвори се и приемай хората с разположение. Сатурн и Уран бяха в тежки позиции.

Не е случайно този хубав обичай, когато отидем на гости, домакините с нещо да ни почерпят или пък ние да поднесем подарък. Самият факт, че ще има приемане, отваря, създава вече възможността за една дружеска, топла връзка между присъствуващите. Природата има здрави клещи за оправяне на хората, подали се на тази злъчна Сатурнова обграденост. Тя ги поставя в най-големите изпитания.

В.К. В случая на който си присъствувал - Учителят се обърна и почна да яде. Н.Д. Именно, този човек ми се видя, както съм написал, нечистоплътен, малко омърлен и поднася на Учителя, грах мисля че беше. И си мисля, Учителят как ли ще яде от това ядене, защото аз се погнусих малко и се стъписах. Наведох глава и се обърнах, и гледам Учителят яде много приветливо, спокойно от това ядене. И един случай да ти кажа пак с Учителя, не знам дали съм ти го разправял.

Учителят, Боян Боев и Галето. Галето ми го разправя този случай. Тръгваме за Витоша и аз казвам: „Учителю да отидем тука имам една позната, която има мляко, да закусим мляко". Учителят се съгласява, Боян Боев и той влизат в кухнята на селянката. Сварват там децата ядат паници със сланина, малко затоплена сланина, ядат. Те обичат да греят сланината, и така я ядат. Селянката подканва, хайде деца по-бързо. Грабва паниците хърц в кофата с вода и слага на масата без много, много да ги мие, хърц втората паница, хърц третата паница слага ги пред Учителя и Галето. И сипва мляко. Ние с Боян се споглеждаме, как така, в неумити паниците да ядем. Учителят почна да яде, заклати с глава и ни подсказва: „Хайде, хайде, почвайте, яжте!". Ако ме накара някой човек, да кажа всичките случки и преживелици, които съм имал през живота си с Учителя е невъзможно, но при дадени случаи създадени, изпъква в главата ми някои от случките. И аз тогава мога да ги разкажа. Но случаят ги изважда от

съзнанието ми.

Самотата е най-голямото изпитание, най-голямото страдание, при което една душа може да се постави - казваше Учителя. При тези страдания, човешката душа разкъсва тази плътна обвивка, двойникът се отваря и търси връзка със същества, търси да обича.

Един ден разправям една своя опитност на Учителя. Затворен, хвърлен за първи път в един чудовищен мръсен арест, в един останал още от турско време зандан, в който по-късно разбрах, че са лежали и някои от нашите възрожденци като Тодор Каблешков. Прекарвах дни и нощи сам, измъчен, захвърлен, непотърсен от никого. Един ден, от една дупка излиза една мишка, завъртя се, озърна се и като ме видя, избяга отново в дупката си. Една радост, една светлина трепна в мене. Като я видях и извиках: „Чакай, стой, не бягай, остани тук!" От тогава аз обикнах повече, и станах по-добър. Учителят ме гледаше и се усмихваше доволен от урока, който съм научил. Беше много мръсен задан, останал от турско време и нощно време като дойдат дървеници не можеш да седнеш. Стоиш прав.

УРАН е още по-отдалечен. Движи се с една легнала ос. Сливаща се и даже малко повече с плоскостта на неговата орбита. Едно крайно неблагоприятно положение, при което се създават от 21 наши години на тъмна непрогледна нощ, зима, след това, толкова години пролет, след нея лято, непрекъснат ден, цели 21 години, есен също толкова. Там са изпратени същества от голяма класа, за да я изправят. Всеки, който отрече Божествения порядък и иска да внесе друг, свой, непременно ще се събори, както тази планета. Тя е легнала и даже малко надолу с главата.

В неподготвеният двойник, създава устрема да се отрича Божественият порядък, да създава човек някакъв свой нов ред. Имаме ли обаче един добре организиран двойник, то по него ще протекат силите на онези високоиздигнати, разумни братя, пратени там, които носят вечно новото, новите гениални идеи, каквито Бог създава всеки миг.

НЕПТУН е още по-отдалечен. Планета на най-ярката светлина от всички планети, макар че с обикновено око не се вижда, поради грамадната си отдалеченост от нас. От всички планети на слънчевата система, тя не се подчинява на порядъка за дистанциите на планетите до слънцето, изразен в тъй нареченото правило на Тициос - Боде.

Нептун прави изключение от това правило. В един несъвършен двойник създава ненаситна жажда за внимание и уважение от околната среда. В живота на човека създава обърканост и безизходни положения. А как се проявява тази сила в един организиран облагороден двойник. На тази планета са изпратени същества на много съвършената любов. Затова в организираният двойник създава рядка по своите качества нежност, деликатност, привлекателност, красота за каквато всеки жадува. Създава се човек така приятен да го гледаш, а още повече да общуваш с него. Той е едно съвършено, изключително явление от околната среда. Заема специално място в израза на човешките форми, както и самата планета заема специално място в слънчевото семейство.

ПЛУТОН е последната и най-отдалечена позната планета. Тя има две отличителни качества - екцентрична орбита и двойно по-голяма плътност на неговата маса от тази на Земята. За Плутон Учителят беше казал: „Той е октава на Земята. А Земята е място, школа за развитието на човешката воля".

Тази планета носи и създава възможности човек да създава и твори необичайно великото, импозантното. При един несъвършен двойник създава една нахална, брутална мания, за някаква величественост, без

да се имат елементите за това. Създава изненадващи, гръмотевични събития в живота на човека. Друго е, когато тази сила протича през един организиран двойник. Тогава имаме мощна воля, средствата да постигне и скромността да приемем Божествените подтици, които насочват в постигане на това.

Няма нещо по-красиво, по-велико, по-приятно от един човек с добре организиран и хармонично устроен двойник, който създава условия за проява само на светлите, велики космични сили. Затова заслужава си времето и усилията да наблюдава човек себе си, да следи как и с какво качество протичат през него космичните сили, за да може да се поправи и усъвършенствува. Затова е даден и неговият живот.

Когато планетата **МАРС** е силно застъпена в двойника на човека или тъй нареченото „звездно тяло" в човека, такъв човек не обича да му дават съвети. Той бурно реагира, когато някой го напътствува и т.н. Имат едно отрицателно отношение, към тези, които искат да ги напътстват да им дават съвети. В туй отношение, в случая с Игнат Котарев , аз знам, че той беше под силното влияние на Марс. Това беше моето впечатление, не само впечатление, но като съм го разгледал съм се убедил по един безспорен начин, че е под силното влияние на Марс. Следователно този човек не е обичал така да му даваш съвети, да го напътстваш и да приема тези съвети като едно благотворно за него явление. Това е за Марс.

В.К. За следващата планета **Нептун**, аз включих случаят за онази приятелка, която иска да направи среща с Учителя и Учителят не се съгласява. Н.Д. За да може един човек да приеме духовното, по-възвишеното, по-висшите идеи, трябва горната част на мозъка да бъде добре развита. Центровете, които се намират в горната част на мозъка да бъдат добре развити. Тези центрове се създават и се управляват от планетата Нептун. Ако тези центрове не са развити, ако планетата Нептун не е оформила тези центрове, то на такъв човек каквото и да му приказваш за доброто и за възвишеното той няма органи да ги приеме. И следователно всичкото туй е празна работа.

В.К. Другият случай, в който Учителят казва, че Лондонската мъгла е направила много за англичаните. Н.Д. От всичките планети в слънчевата система **Сатурн** има най-дебела въздушна обвивка. Най-плътна въздушна обвивка. Той действува на мисълта и затуй човек, когато се намери в ограничени условия, както в Лондон мъглата да не може да взема възприятия той почва да мисли, задълбава се във вътрешния живот, търси дълбочината във всяко едно явление. Ако човек приема външни възприятия, както при **Меркуриевото** действие, тогава такъв човек няма възможност да се задълбочи към онуй, което го приема. Трябва след като има известни впечатления, възприятия той трябва да се замисли, да спре, да възприема впечатленията и възприятията, за да може да проникне по-дълбоко във всичко онуй, което той вижда. Затуй именно лондончани след като работят или нещо друго идва мъглата за да ги накара да се замислят по-дълбоко върху онуй, което те са приели. Туй е действието на Сатурн.

В.К. Онзи случай, където си бил в затвора, с мишката, тогава под какво въздействие си бил, под Сатурн или? Н.Д. Понеже за първи път се случва и то в много тежко състояние, значи тогава бях под действието на Сатурн. Да бъда подтиснат, измъчен. Сатурн създава мъките, които кара човека да се замисли и да възприеме по-висшето. Той създава у човека преди всичко една устойчивост, както на неговата психика, така и на неговите интелектуални способности.

В.К. А когато човек е под действието на Уран? Н.Д. Когато човек е под действието на **Уран** той всякога търси новото. Той не приема този

свят, с който е заобиколен, около него, той търси ново, други светове, друго нещо.

В.К. А Нептун? Н.Д. **Нептун** създава контакт с идейния свят. В горната част на мозъчните центрове и между другото между двете хемисфери на главния мозък на човека има една малка жлеза наречена пениална жлеза. Нептун действува върху тази пениална жлеза и когато тя се развива по-добре, толкова тоз човек има по-добра интуиция и в края на краищата добива ясновидство.

В.К. А тука ти спомена, че Плутон е октава на Земята? В какъв смисъл може да се разгледа? Н.Д. В този смисъл, че **Плутон** действува много бързо, брутално бих казал в своите неблагоприятни влияния, тогаз, когато има квадратури с другите планети. Действува бурно, брутално, изведнъж. В.К. Ти си ми казвал веднъж, че като плутонов тип в политиката е бил Сталин. Н.Д. Сталин, да. Жуков казва тъй: „Сталин, когато се разсърдеше очите му добиваха такъв мрачен вид, че никой не можеше да го търпи. Аз го изтърпявах, той пред мене не можеше да проявява тази твърдост и грубост. Беше крайно жесток и груб". Това е под влиянието на Плутон. Сталин според мен е Плутонов тип.

В.К. Как може да се разглежда този израз: „Колкото една планета е по-отдалечена от Слънцето, толкова на нея живеят по-разумни същества, по-могъщи, по-силно действуват върху двойника на човека". Н.Д. За да се разбере този въпрос, че колкото една планета е по-далеч от Слънцето, толкоз на нея живеят по-разумни и по-могъщи същества, ние трябва да приемем, че слънчевата система не е създадена тъй както господата Кант и Лаплас приказват, че от някаква огнетечна маса изведнъж са се завъртяли и са станали планетите. Според мен това е крайно неприемливо. И моите разбирания за устройството на слънчевата система е, че всяко едно слънце се е родило, както децата се раждат в едно семейство. Всяко едно дете като се роди в едно семейство то полека, полека се откъсва от своите родители, докато стигне най-после до положението да може вече да живее без помощта на своите родители. Но все пак има една връзка с тях. По този случай планетата Плутон, която сега знаем за последна, но всъщност тя не е последна има зад нея друга една планета наречена **Хано**, тя най-напред се е отделила. И полека, полека на нея се заселват същества по силата на милиардите същества и те стават по-мъдри и по-могъщи. Затуй именно Учителя е казал че колкото една планета е по далеч от Слънцето, толкоз на нея живеят по-разумни същества. В.К. Това означава, че тя първа се е създала? Н.Д. Понеже приехме, че е последна планета, тя е първата всъщност зад нея има още една планета Хано, за която съм писал.

19. МОГЪЩИ СВЕТОВЕ

Човешката мисъл е най-могъщото средство в проправяне пътя на човешката еволюция. Човечеството днес стигна до извода, че животът като могъщо течение е ръководено от една велика мъдрост и справедливост, прониква навсякъде, създавайки форми, годни да изявят този живот навсякъде и при всички условия.

Учителят казва: „Дръжте винаги мисълта си будна". Той казва още „**Сгъстената мисъл е светлина**". Мисълта крие в себе си възможностите на светлината. Слънчевите лъчи носят светлината и топлината в едно нормално за нас състояние, но ако тези лъчи се съберат във фокус, ние получаваме нещо съвършено друго по своята сила и интензивност. Човешката мисъл има същите качества, но ние не познаваме

възможността да събираме във фокус нейната сила. Тази възможност съзнателно или несъзнателно имат някои хора, които правят пред нас чудеса.

При този случай, ние бихме могли да се запитаме, защо те не отправят мисълта си за едно продължение на живота им, поне за няколко столетия. Вярно е, в Библията е отбелязано, че в някогашни времена хората са живяли с векове. Интензитета на живота сега е много по-голям и една душа трябва по-често да смени своето тяло, което е неин инструмент, за да може тя по-правилно да се прояви. В природата има една разумна икономика, на която е всичко подчинено.

Две случки от времето на Учителя, ясно подчертават това. Майката е Ана Динова и дъщеря й Сийка Динова, наши сестри, имат голяма любов помежду си. Майката си заминава за другия свят и дъщерята остава, потънала в голяма мъка по нейната загуба. Един ден, носейки своята мъка, отива при Учителя и Му казва: „Учителю, много ми е мъчно за моята майка, искам да я видя, да ми се яви, да се материализира през мене, така да я видя с очите си. Зная, че това може да стане". Учителят погледнал сестрата и й казал: „Недей да искаш толкова скъпи работи. Това е нещо толкова скъпо! За да стане това, твоята майка ще трябва да вземе флуиди, сили от тебе, ти ще се изчерпиш, ще изгубиш силите и ще се разболееш, а каква полза ще има от всичко това? За това твое желание, ние ще изберем по-лесния и естествен начин, без да изчерпваме сили. Нощес, на сън ти ще се видиш с твоята майка, ще я видиш". Дъщерята се прибира вкъщи и през нощта сънува, че майка й, облечена в разкошна синя дреха, идва при нея, като че плъзгайки се на ски, с усмивка на лице й казва: „Сестра, ти искаше да ме видиш. Ето ме". Дъщерята гледа с будно съзнание, сеща се и казва: „Защо пък ме наричаш сестра, ти нали си ми майка?" - „Тук при нас - отговаря майката - майки и дъщери няма. Ние с тебе сме само сестри. Ние сме много заети". И така, с усмивка на лице бързо се отдалечава. Разказвал съм този случай в по-друг аспект.

Друг пример. Майка и дъщеря. Дъщерята след дълго боледуване си заминава за другия свят. Майката /Милева/, носейки своята мъка по тази загуба, отива при Учителя и Му казва: „Учителю, защо така стана?" Учителят й казва: „Природата намери, че много по-лесно ще създаде на твоята дъщеря ново тяло, което ще й служи по-добре, отколкото да поправи сегашното разрушено вече".

„Хранете ума си със светли и възвишени мисли, четете хубави книги, в които се говори за слънцето, за луната, за звездите, животните, растенията и минералите - за всичко, което живата разумна природа е създала. Така само ангелите ще слезнат отгоре и ще ви благословят", казва Учителя в една своя беседа.

В тяло, в което ангелите ще слизат, се изпращат слуги, за да го очистят. Така неотдавна е открит един интересен механизъм /така да го наречем/ у живата клетка за защита от най-различни вредни вируси и микроорганизми, носещи болезнени състояния на тялото. Именно, в клетките се зараждат други вируси, които отделят вещество унищожаващо всички вредни и болезнотворни такива, проникнали в клетката, при това, новообразуваното вещество с абсолютно нищо не уврежда самата клетка.

И така, виждаме каква тясна връзка и зависимост има между най-малките -микроорганизмите, с най-съвършените - мозъчните клетки. Това са могъщи светове!

В.К. Интересуват ме тези два случая. Единият случай, когато иска да се материализира майка й, след това Учителят й казва, че е необходимо да се вземе енергия. Другият случай, когато вече си заминава онзи човек,

защото тялото, в което живее не може да се използва и по-добре е да се създаде ново тяло, отколкото да се изразходва енергия. Тука става въпрос за изразходването на онази енергия, която се намира в двойника. Искам да кажеш какво е твойто мнение за двата случая. Н.Д. И двата случая ми са известни. За Сийка Динова казах, че майката за да се материализира, да се сгъсти, за да може дъщерята със своите очи да я види иска се грамадна енергия. Туй могат да го направят само онези същества, които са заминали, които разполагат със силна мисъл, която майката може би е имала, но с такава сила, за да може да се сгъсти. Затуй тя е може би е трябвало да заеме сила от дъщерята, което нещо ще изтощи нейното тяло. И по този начин няма смисъл да се прави една злина на дъщерята заради едно желание. Другият случай, аз я познавам, това беше сестра Милева, много мила, симпатична, предана наша сестра в Братството. Тя имаше две дъщери, едната която беше интелигентна, хубава, симпатична сестра, но не знам от какво заболя, мисля от туберкулоза или нещо такова беше и умира. Зная, че тя след като починала дъщеря й, през нощта ходи из Изгрева и плаче от мъка. Среща Учителя и Му казва: „Учителю, какво стана, защо така?" И Учителят й казва, че природата по-лесно ще създаде ново тяло на дъщеря й отколкото да поправи това вече изнемощяло и измъчено тяло". Това е случая.

20. СЪН

Едно от най-интересните състояния, които животните и човека преживяват е състоянието на сън. Една трета от живота на човека преминава в сън. Човек може да издържи без сън най-много 10 денонощия, пределна граница, след което настъпва смърт. Ето защо сънят е много важен за човека.

На времето за изработване в нас на някои качества и добиване на известен опит, Учителят ни беше дал следната задача: В продължение на две седмици нощем всеки от нас поотделно да стане и да отиде на Витоша. Някои от нашите приятели, обаче, за този случай не бяха опазили важното правило на ученика, според което упражненията дадени му, да се изпълняват усърдно в мълчание. Обаче, нашите приятели бяха се разбъбрали, което нещо беше стигнало да ушите на някои отпаднали елементи на тогавашното общество. Те се подостриха да извлекат полза за лично удоволствие от този случай. Учителят схванал техните помисли и кроежи, беше предотвратил всички техни домогвания, както по-късно ние разбрахме, но с цената на много усилия и жертви от негова страна. Когато изтекоха двете седмици и упражнението мина благополучно за всички, при една среща с Учителя, Той каза: „Държахте ме цели 14 денонощия без сън, знаете ли какво нещо е това?"

В.К. Във връзка с този случай си спомням, че съм чел в една от беседите, където Учителят казва, че във връзка с това, че са се разбъбрали, то всички пияници в кръчмите са се наговаряли как да ходят да пресрещат сестрите, и т.н., и Учителят казва:"Аз - казва непрекъснато докато правехте това упражнение стоях над вас и пречех на онези, и им разтурвах плановете за да не могат да нападат". И той се изказваше много неприятно, че 14 дена не е мигнал. Н.Д. Като се има предвид, че човек може да издържи само 10 денонощия без сън и умира.

Учителят също е дал някои препоръки, които целят колкото може по-малък ангажимент на жизнените функции по време на сън. Вечер, преди лягане краката да се измиват в топла вода. Това е извънредно важно за правилното кръвообръщение. Да се вечеря преди залеза на слънцето,

което нещо между другото ще даде възможност на стомаха да се справи със задачата си преди заспиването. Отбягване да се ядат късно някои мъчносмилаеми храни.

Учителят казва: **„Човекът е бил, преди да се създаде слънчевата система"**. Той е бил сътворен от онези космични сили, които след това създали слънчевата система. Всяка една от тези сили се изявява в един член от това семейство. Всяка една от тези сили създава и се изявява в отделни области от човека. Човешкият двойник е поле, място за изява на тези сили. Там всяка сила за всеки човек е определена със своето естество и напрежение. Изявяването на тези сили подлежи на едно усъвършенствуване, ръководено от една по-висша природа. Задачата на човека е да облагородява тези сили включени в него. Оттам е и връзката между Слънцето, Луната, планетите и човека.

Разпределението на всички членове от слънчевото семейство, за времето и мястото, в което даден човек се ражда, отговаря на разпределението на тези космични сили в двойника на човека. Тяхната изява там определя формата, израза, размера на физическото му тяло. Също така качествата, способностите, плана на живота и задачите, които човек има да изпълни, за да направи крачка напред по пътя на своята еволюция.

Момента, в който човек влиза в състоянието на сън и излиза от него, когато се пробужда, са два момента, които човек не може да наблюдава. Два процеса, в които съзнанието му се прекъсва. Двойникът предварително спира дейността на главния мозък и тогава излиза от тялото на човека. От този момент имаме състоянието на сън. Това става без участието на човешкото съзнание, за да не се събужда страха у човека, който много би попречил на този важен и деликатен процес.

Между съня и смъртта няма голяма разлика. И при двата случая имаме излизане на двойникът от тялото. При смъртта това излизане е цялостно, пълно и завинаги. При съня е осъществена една връзка между тялото и двойника, по която връзка двойника изпраща сили, които имат за задача да изчистят отровите от човешкия мозък.

Излизането на двойника както при смъртта, така и при съня, трябва да става в атмосфера на тишина и спокойствие. Да няма резки сътресения, шумове, изненади, уплаха. Това важи и при събуждането, при влизането на двойника в тялото. Един пример от времето на Учителя ясно илюстрира тази необходимост.

Майка и дъщеря живеят с голяма обич помежду си. Идва време, майката заболява и е на смъртно легло. Когато дъщерята разбира, че майката си отива, тя се хвърля върху нея, ужасена с рев и стенания. Процесът на излъчване се прекъсва и лежащата на смъртен одър майка, дни и нощи подред прекарва в едно някакво междинно положение. Дъщерята разбира грешката си и иска помощ от Учителя, който освобождава и подпомага излизането на двойника от тялото на умиращата. Случаят е с Ана Динова майката и дъщерята Сийка Динова.

Не знам дали съм ти разправял за Цветка Щилянова, нашата голяма художничка, която имаше много мила и симпатична майка, рядко благороден човек. И когато да си заминава прекарва едно състояние така на ни живот, ни на смърт с дни наред. Дъщерята отива при Учителя и казва: „Учителю, не знам какво да правя". „Майка ти отиде в оня свят и не иска да се върне в тялото, затуй именно тялото я дърпа, а тя не иска да се върне и затуй е това колебание". Учителят направи нещо и се свърши, замина, почина. Отишла в онзи свят и понеже много й харесало не иска да се върне, тялото я дърпа. Не е още освободена и Учителят отива и я

освобождава от тази връзка с физическото тяло.

Друг случай, който ми разправи една сестра от Габрово. Тя ми казва тъй. „Николай, като бях на 5-6 години много големи мъки, много тежки условия бяха. Един ден падам в един дол и вече съм мъртва. Гледам дойде при мен едно мило същество и почна да ме води нагоре. Толкова хубави приятни поляни, градини, всичко беше много прекрасно. И аз моля тази, която ме води: „Моля ти се да остана тука" . „А не може, не може, ти имаш задача и ще слезеш долу". Не мина малко време и се намерих в тялото си вече, извадена от комшиите си, които са ме видели да падам и аз отворих очи и оживях".

През време на съня, двойникът ни влизайки в контакт със съответните общества понякога пуща да се отразят някои явления, събития, които стигат до главния ни мозък. Това нещо ние преживяваме като сънуваме. Най-честото сънуване, което човек има, е да чувствува, че се движи леко, без усилие, да хвърчи из пространството, което е едно истинско състояние на неговия двойник, отразено в мозъка му.

Останалите сънища можем да разделим на три категории. Към първата категория се отнасят онези разбъркани, неясни и без каквато и да била връзка помежду си събития, явления които ние сънуваме. Това са откъслечни, само части, не последователно и в повечето случаи нямащи връзка помежду си. Картини, отразени в нашия мозък от преживелиците на нашия двойник на събития, без връзка на място и време.

Към вторият дял се отнасят онези сънища, които чисто и последователно нашия двойник отразява в мозъка ни.

Тези сънища не са нищо друго, освен среща с разумни същества, които всякога с особено внимание и любов гледат, и подкрепят всяко човешко напрежение и устрем към светлината, към истината. Те ни помагат да разберем, да получим яснота за проблемите, които са ни вълнували и сме се напрягали да си изясним в будното ни състояние. Това те правят било с понятен за нас език и средства, било чрез символи, като използват един чуден своеобразен език.

Друг един интересен сън имаме даден на сестра Мария Тодорова по времето на Учителя. Този сън е даден с чудни, ясни символи. Сестрата е студентка и следва философия и педагогика. Същата се заема със задачата да изнесе един реферат пред студентите и професорите от същия факултет на тема: „Ролята на богомилството за възпитанието на българския народ". Дни и нощи поред сестрата се рови из библиотеки да търси и чете литература, даващи нещо за богомилите и учението им. Потънала в едно напрежение и устрем да търси истината. Една нощ, много ясно сънува, че Учителят идва към нея и носи на ръцете си едно детенце. Впечатлението на сестрата било, като че ли това дете е негово. Когато се доближил съвсем близо до нея, той си казва: „Чудно хубаво красиво беше това дете, организмът му работеше като часовник. Но имаше само един мъничък, много мъничък дефект в едното си око заради, който то не можа да живее". Под детето сестрата видяла цифри написани, които тя добре запомнила. Още на сутринта тя отива при Учителя и Му разказва своя сън. Учителят я погледнал, вземал молив и хартия, и написал цифрите, които сестрата видяла написани под детето в съня й и казал: „Наредените цифри дават годината на началото на богомилското учение. Това учение беше създадено от Боян Магът, а поп Богомил е бил само един негов проповедник, а детето е самото това учение. Това учение беше съвършено във всяко едно отношение и работеше безупречно, но прие този малък недостатък, че то критикуваше висшето духовенство и дворцовите хора. Занимаваха се с тяхните недостатъци, поради което беше жестоко гонено

и преследвано". То е символичния дефект в едното око.

В.К. Искам да те питам. Ти чувал ли си нещо и знаеш ли нещо повече от Учителя за Богомилското движение? Някои по-интересни случаи да си спомняш? Н.Д. Аз съм писал една тема озаглавена „Четиримата братя". В нея разказвам - като съм се ползвал от историята и може би нещо казано от Учителя. В тази история, аз определям пътя на Симеона. Симеон е бил ученик в Цариград, в Магнаурската школа. Там като принц, син на българския цар се запознал с дъщерите на византийския император, като с една от тях имал голяма любов. Но понеже вижда, че няма да стане цар на България и не е искал да се ожени за нея, защото естествено тя няма да бъде царица. Нейните амбиции са били сигурно тя да бъде царица, а Симеон е бил втори син на цар Борис, а не най-големия. Симеон се връща в България и по това време водача на куманите идва с дъщеря си в Преслав, и Симеон харесва дъщерята и се оженва за нея. От нея той има двама сина - единият Иван и друг по-голям. След като Симеон става цар на България, като Борис изгонва първия си син, поради това, че иска да върне езичеството, Симеон се развежда със своята първа жена и поканва своята любима - принцесата. Тя идва в България и ражда двама сина - единият е Петър, другият е Боян. В 927 г., когато Симеон тръгва към Цариград свиква своите синове и все пак е бил умен и предвидлив, казва при всеки случай да изберем престолонаследник, който да ме замести. Неговата жена, византийската принцеса в никой случай не може да приеме децата от първата му жена да бъдат наследници на короната и тя предлага: Първо Боян Мага, като по-голям и той отказва категорично, и тогава поставят Петър за негов заместник, като Боян предупреждава баща си да не отива в Цариград да се види с византийците, защото няма да се върне, така и става. През 927 г. пред стените на Цариград от сърдечен удар Симеон свършва. В.К. А Боян Мага откъде е приел учението - от свише? От Духът? Н.Д. Той е бил рядко интелигентен и възпитан човек, и е бил в Египет, мисля че и във Вавилон е ходил, оттам е добил своята мъдрост. И после, болярите са били много настроени за войни, а Боян всякога е отхвърлял войните и за това те са искали да го убият. Една нощ, когато са приготвяли вече възможността да го убият, идва един верен слуга на Боян и му казва: „Слушай, твоето положение е критично, вземай коня и бягай". Боян възсяда коня и избягва в Русия. Той е създал Християнството в Русия. За мен това е. Християнството в Русия се получи по-късно и Боян Мага го е занесъл там. В.К. В онази повест за княз Игор, има сведения за Боян Мага. Н.Д. Което посочва, че моето твърдение е верно.

Един период от живота ми мина под знака на много тежки изпитания, които при други случаи отдавна биха ме пратили пред вратата на Свети Петър.

Един ден, когато навярно съм бил вече към края на този период, Учителят се обръща към мене, с измъчено, загрижено лице, уморено някак от свършване на някаква голяма работа и ми казва: „Добре, че в градината ти се намира всичко каквото поискаш". Ясно беше усилията, които беше направил, за да ме спаси от гибел. В този именно свят, понякога двойника на човека може да отиде по време на сън и при случай за негова полза да му показват събития, засягащи самия него или обществото, в което той живее. В този свят обаче, най-често си служат с образен, символичен език за разбирането, на който трябва една добра подготовка. Разбирането на този образен език в една цяла наука, която трябва задълбочено и старателно да се изучава. Това е науката за тълкуване на сънищата.

Една трета от живота си човек прекарва в сън. Това време дадено за това състояние не е загубено, полезно е, но ще бъде още по-полезно, ако човек може да дава насока на дейността на своя двойник през часовете на сън.

Един наш приятел - Георги Радев, интелигентен, отдаден на науката човек - отива един ден при Учителя и му казва: „Учителю, защо така е наредено, че човек губи от живота си 1/3 за сън, в което време той нищо полезно не върши. Кога и как ще мога да използувам това време за полезна и съзнателна работа?" Учителят го погледнал и му казал: „Ти мислиш, че това време е загубено? Това, което се върши през време на сън, засега е необходимо и полезно. Когато, ти ще можеш свободно и съзнателно да обикаляш из всички планети на слънчевата система и да се учиш от това, което ще видиш там, тогава ти ще можеш съзнателно да използуваш това време за още по-полезна работа".

Колкото двойникът на човека е по-добре организиран и силите в него са по-хармонично разположени, толкова и сънищата, които той може да има са по-свързани и ясни, и показателни.

Учителят казва: „Колкото са по-ясни сънищата на един човек, толкова той е по-близо до възможността да се развие в него ясновидството".

В ежедневния си живот човек трябва да се стреми към чувства, мисли и действия от по-високо естество, за да може не само да подхранва този род космични сили в двойника си, които ги подхранват, но и той от своя страна през време на съня, да отива в тези по-висши среди, от които ще може да приеме богатствата или по-голямата сила и възможност да прочиства мозъка си от напластените през деня отрови.

Веднъж Галилей запитва Учителя: „Учителю, Вие спите ли?" Учителят отговорил: „Аз не спя, аз нощно време работя", т.е. той съзнателно излиза от тялото си и работи.

Като търговски пътник ходех в Кърджали. Няколко търговци турци ми направиха много добро впечатление. Понеже бяха много коректни, особено един от тях. Отида, веднага ми уреди сметката, ще ме покани на кафе и така останах с много приятно впечатление от тях. Аз се връщам и разправям на Учителя. „А, в Кърджали има много издигнати хора, много възвишени". И много похвални слова изказах за тези хора. След няколко дена Учителят ме поглежда и клати глава. Кърджалии, иска да каже не са такива каквито си ги видял ти. Значи е отишъл и е проверил какви са тези хора, разбираш ли, но това е моето впечатление, което беше много реално. Като спомена името „Кърджалии", веднаха разбрах, че Учителят е ходил там по време на сън, проучил ги, и видял че не са такива хора, каквито аз ги описвам. В.К. Коректни са заради алъш-верша. Н.Д. Коректни са не само затуй, но понеже са турци в чужда държава и държаха да са коректни в отношенията си, в търговията, а не да ме отмятат, чакай сега, че нямам пари, ела утре, защото ние като пратим стоката отиваме да вземем парите. Казвам го това, за да потвърдя, че Учителят не спи, а работи.

21. ИЗ ЛЕТОПИСИТЕ НА ДРЕВНОСТТА - МЕЙ - ТУ

В легендата на Мей-Ту се говори за финикийците, които са започнали да покоряват моретата, да търгуват, да обменят земните блага, да подобряват живота на народа си. На Земята от една страна има изобилие, а от друга страна е бедността и глада.

Планетата Земя, дете на Слънцето, място на мъки и страдания, място където живота с мъка си пробива път.

Едно ангелче попитало своя по-голям брат, да му посочи къде е ада. Големият ангел хванал за ръка малкия, довел го на Земята и му казал: „Ето ада!" Това го казваше Учителя.

В.К. Искам да те питам. Понеже, аз също съм срещал едно изказване на Учителя, в което казва, че Земята - това е ада, място за училище, за поправяне на всички духове от всемира, които са направили прегрешение и са изпратени тук да се учат и че ада е тука на Земята. Понеже ти разглеждаше Земята, като планета, като силови полета и т.н. Какво е твоето мнение за Земята, като ад? Н.Д. Земята, за ада въобще моето впечатление е това, място където има покой и тъмнина. Едно положение, където ти не можеш да се проявиш, не можеш да имаш движение. Следователно едно такова състояние е много мъчително. И аз като съм бил по арести, където нямаш възможност да имаш впечатления и нямаш възможност да проявиш някаква дейност и активност, съм изживял изключително големи мъки. В.К. А човешкият дух, когато слезе на земята той се облича във форма. И формата за него е също голямо ограничение. Н.Д. Формата е голямо ограничение, обаче той трябва да се роди в една такава плътна форма, която създава големи съпротивления. Съпротивленията, страданията в живота не са нищо друго, те са които събуждат съпротивителната сила на неговата душа или двойника да го кажем, което е нещо изключително полезно за човека.

22. РАСИ

В един разговор с Учителя, който и друг път съм го казвал, Той ми каза: „По време на Атлантида, ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега победата е на наша страна. Няма да се позволи, няма да се даде възможност на злото да смаже човешката цивилизация, да спре, да спъне прогреса на човечеството. И сега злото ще се опита да направи това, което тогава е станало, но няма да успее този път. Онзи, който руши, разрушава и себе си. Тези народи рушиха, но разрушиха и себе си". Това е за онази примитивна раса на Атлантид, която е започнала война с посветените.

За **черната раса**, Учителят казваше: „Космите на главата това са антените на човека". Тук тези антени приемат само по-грубите вибрации на заобикалящите ни форми. Косата е къдрава с малък радиус на кривина, признак на лесна възбудимост. Развитието на челото около веждите е признак, че сетивата са в особено подострено състояние и интерес само към онова, което задоволява непосредствените примитивни нужди на човека. Очите са тъмни и когато са лъскави като маслини, това е интерес към задоволяване само на личните им нужди. Носът е слабо развит в горните две трети, признак на слаба инициатива, липса на амбиция за издигане и безпринципност в живота. Долу при ноздрите носа е силно развит, широк, месест - признак на ненаситност. Устните са големи, месести и в многото случаи силно изпъкнали, показват желание, жажда за опитване на всичко. В многото случаи устата са големи - признак на изпълнителност до крайни предели. Не добре оформена брада, при някои е признак на лесно подаващо се влияние и на хипноза. А силно развитата брада, при други е признак на непоправимо своенравие.

На много места има изкривени и несъразмерно развити форми, силна симетрия на главата и на лицето. Всичко това ясно показва

разрушителните пориви, минали през съзнанието на тези народи, живели някога на Атлантида - континент намиращ се между Европа и Америка, на мястото на сегашния Атлантически океан.

В подсъзнанието на африканските народи са останали придобивките, които те са имали от този допир с тази култура и сега, когато отново идват на земята, пратени на този обширен и топъл континент за реконструкция и за поправка. В някои от тях, по-запазените изплува в съзнанието им нещо от онова голямо богатство, с което те са били в допир.

Втората голяма групировка, това е монголоидната, **жълтата раса,** концентрирана в централна и източна Азия. Тази раса засега наброява около един милиард и триста милиона души. От тях повече от половината са китайци. Отделни варианти населяват части от Азиатската област на Съветска Русия, където живеят - якути, буряти, тунгуси, чукчи, алтайци, ескимоси и др. В южната част на Русия са калмуците, башкирите, татарите, чувашите и някои други народи там.

Кожата с жълтеникав цвят е признак на подострен ум.

Един ден занасям на Учителя бучка масло, купено от селянка. Подавайки маслото, Той ме запита, какво е маслото - кравешко или биволско. Отговорих му, че не знам. Той се усмихна и ми каза: „Ако е жълто маслото е кравешко, ако е бяло биволско е, кравата е по-мъдра от биволицата, затова и маслото й е жълто". Косата на тези народи е права, тънка, твърда - израз на грубост, твърдост, безогледност, несдържаност, потайност и изненадващо действие. Челото развито в долната и средна част с подчертано развитие на центровете пред ушите е признак на добре развити лични интереси и много силно чувство за стежение, за придобиване, за завладяване на големи пространства. Такива са Атила, Чингиз Хан, Тамерлан. Те имат също така и голяма охота към яденето. Това е изразено и в изкуството им. Боговете им са все пълни и месести, а драконът, който лапа и поглъща всичко, е техен национален мотив.

Вежди тъмни, гъсти и гладки - признак на дълбоки, трайни чувства и добра наблюдателност. Очи и тънки коси - признак на действие без участието на по-висшите чувства. Нос - не добре оформен и горните две трети - признак на амбиция и принципност в живота. Силно развити скули - признак на голям устой, упоритост и издръжливост. Устните, устата и брадата са без особени подчертани белези.

Всичко това говори за един народ, живял в един друг голям и богат континент между Азия и Америка, на мястото на север от екватора в Тихия океан. Погълнати от един непреодолим устрем за ненаситен придобив, те са живели и провеждали живот на вечна борба за завладяване.

Учителят веднъж каза: „Упоритостта на вола е нищо в сравнение с китайската упоритост. Те са готови да водят война и петдесет години". Оттам и силно развитите центрове за стежение, охота за ядене и развитите скули.

Природата е потопила този богат континент и за да възпита народите живущи там, ги е поставила при сегашните ни скромни условия. Упоритостта е впрегната в борба за подобряване на тези условия. Охотата за ядене е задоволявана с шепа ориз. Само тук-таме много богатите живеят още с остатъците на тази охота, към многото разнообразни, с неподражаемо изкустно приготвени яденета.

Бялата раса ще си има големи грижи с тези качества на жълтата раса, които отново се раздухват сега.

Бялата раса, зародена в южните предпланини на Хималаите, със своята богата и разнообразна природа, свеж и чист въздух, чиста кристална вода, е създала условия за една по-добре сложена по форма и

конструкция, човешка групировка.

Известно е, че от всички органи на човешкия организъм, главният мозък има най-голяма нужда от кислород. За неговата правилна дейност е необходимо десет пъти повече от този животворен елемент, отколкото на който и да било друг орган.

Създадена при такива благоприятни климатични условия, богатият на кислород въздух е подхранвал добре мозъка и по-специално горните му слоеве, и по този начин се е създал един човешки тип с по-правилна и съвършена конструкция, и по-хармонично развитие на лицето и главата.

Отличителните белези на тази раса са: Добре развит лоб - признак и на други по-висши интереси, по-висши чувства и по-тесен контакт с идейния свят. Чело, широко и добре развито в горната част - признак на творчески замах, устрем към творчество, инициатива в търсене дълбоката закономерност в явленията на природата, а също и добре поставени музикални способности.

Учителят каза: „Бялата раса има най-големи постижения в областта на музиката". Когато стана въпрос за музикалните способности на народите.

Очите са с хоризонтални оси и мек поглед - признак на заложби за добра обхода с ангелите. Косата е тънка, мека, понякога е къдрава с голям радиус на кривината - признак за фин, чувствен свят, с приятна възбудимост. Носът е много добре развит в горните две трети - признак на добра амбиция и принципност в живота.

В много случаи челюстите и брадата са добре развити - признак на енергия и правилен подход за действие.

Така поставена, бялата раса е с големи възможности за прогрес. Вярно е, че злото все още намира врата, за да прати своите агенти облечени в бели, чисти одежди на тази раса, да разпалват, раздухват в народите злобата, омразата, жаждата за ограбване и подтисничество, за разрушение, тъй както плевелите неканени се премъкват до поникват в чистите жита, на добре разработената и плодотворна почва, но това е краят. Великият градинар зорко бди.

Този път победата е на наша страна".

В.К. Ти разглеждаш няколко случаи с расите и тяхната историческа предопределеност. От бялата раса и нейната историческата предопределеност. Н.Д. Бялата раса има за задача да развие човешкия интелект. И наистина при бялата раса интелекта е най-добре поставен. Това е задачата на бялата раса. В.К. В твоите неща не съм срещал досега ролята на славянството и ролята на Русия. Н.Д. Да, вярно е, по този въпрос не съм се изказвал. Но общо взето славянството има един мек елемент, освен интелектуалните способности, имат един мек емоционален елемент, който е един много благоприятен придатък към ролята на бялата раса да развие интелекта. Те внасят един елемент на една топла емоционалност - славянството. Ролята на Русия е именно да внесе този мек елемент в интелектуалния стремеж на бялата раса. В.К. Ти разглеждал ли си ролята на Русия, ролята на България? Н.Д. По този въпрос не съм. Изтъкнах, че Сталин е бил суров, жесток човек, неумолим. Но един ден в един разговор с Василевски, един от големите главнокомандващи през Втората световна война Сталин след като се разправят вече по военните операции и суровостта, с която трябва да се действува, той се обръща към Василевски и казва: „Вие, защо изоставихте баща си на село?" - „Другарю Сталин, нали вие, партията говори, че ние с родителите не трябва да имаме никакви отношения и така". „Няма какво да се намесва партията, ще доведете баща ви в Москва". Това съм чел от записките на Василевски. В.К. Аз съм

слушал как е довел майка си и й направил християнски параклис в Кремъл. Н.Д. Искам да кажа, онзи момент, който го има в славянството, в края на краищата има една мекота, една черта, която е безспорна в славянството. В.К. Той е грузинец. Н.Д. Е, нищо.

23. НЕПТУН

Планетата Нептун има отношение преди всичко към чувствата в човека, но поради липса на обединителна сила, която нарекохме магнетизъм, то влиянието на планетата събужда силни чувства. Но тези чувства са някак ефирни, нежни, неопределени, без конкретна форма. Нямат грубото, осезаемото на земното.

Когато планетата Нептун се отрази върху издигнати хора, то тези чувства се приемат от околните като нещо изключително по своята благодат.

Поради грамадното разстояние на планетата до Слънцето, проблема за топлината там е особено сериозен. Ето защо емоциите, чувствата на хората, под влиянието на тази планета имат светлина, привлекателност, но нямат топлота.

За по-голяма яснота се спираме на нещо по-конкретно. Хората под силното влияние на Нептун са способни да събудят, по-специално в противоположния пол, извънредно силни чувства на любов към себе си, да заангажират техните чувства и влюбените да очакват влечимост, но тези очаквания остават напразни.

Нептуновият тип събужда чувствата, събужда очакванията на взаимност, но след това, съвсем безотговорно, неочаквано взима едно съвършено безразлично отношение, като че ли нищо не е направил. Влюбеният мъчително страда. Това са отровни лотоси.

За такива случаи Учителят казва: „Какво ще бъде вашето положение, ако си сложите главата в циментова каша?" Това го каза във връзка с моята съпруга и сватба.

Този случай ми го каза преди да се оженя. В.К. Тя какъв тип беше, Нептунов ли? Н.Д. Никакъв тип, беше една каша невъзможна. Не искам да кажа нещо лошо за нея, но питаш ме - отговарям ти. В.К.: Аз помислих да не би да е под влиянието на Нептун. Н.Д. Такова нещо няма.

Връзката обаче с този свят на заминалите е много опасна, защото и там, както и на земята има лъжци, измамници, същества, които търсят да командват другите с едно желание да си играят с хората, да ги карат да изпълняват техните прищевки, често пъти най-чудновати.

За тези случаи Учителят казва: „Ще дойде често пъти при вас някое същество от заминалите хора, от оня свят, с открадната светлина, с други думи ще ви каже нещо вярно. Ще ви се представи като някакво величие, докато ви подчини на своята воля и почне да ви внушава най-различни заблуди. Ще ви постави в един нереален свят и с това не само ще спъне вашия път на еволюция, но ще изсмуква и жизнените ви сили". Тези думи на Учителя предавам по смисъл.

В миналото имахме един брат, много мил и симпатичен. Имах случая да го срещна един път и го определих като човек с подчертано Нептуново влияние. Казваше се брат Никола Ватев. По-късно разбрах, че е бил много добър медиум и се занимавал със сеанси и викаше духове. Ето какво писмо му е писал Учителя:

София, 25 април 1906 г.

Любезний г-н Ватев

Получих Вашето писмо.

Аз ви питам, имате ли дълбоко желание да намерите истината и да слугувате на Господа, тъй както той иска?

Имайте предвид, че Господ не е човек! Той се от зло не изкушава. Мислите ли Вие, че каквото се говори, каквото се пише е от Духът на чистата истина? Трябва ли вие да слушате всеки дух и да ставате проводници на чужди лъжи? Светът е пълен с лъжливи духове. И ако някой отвори умът си за гостоприемството на тях, те ще му кажат много чужди неща, да го удивят, да го оглупят, но не и да го повдигнат и просветят. Ти сам знаеш, че много от нещата, които ти се казват, са лъжливи и неверни. Твоята душа усеща това, но твоят ум, който обича щестлавието, иска да те заблуди. Ти искаш да си образ и подобие на Господа. Това е право дадено на всеки човек, който слуша истината, но преди да добиеш това, ти трябва да станеш носител на Истината, изпълнител на Правдата и образ на Любовта и да търсиш не твоята слава, но славата Божия. Човек може да излъже себе си, може да излъже и хората, но никога и Бога. Сега вие в Търново се надхитрявате. На едного говори майката Господня, на други Христос! Е, моля ви, как ще оправдаете факта, когато тия двама духове се карат помежду си? Дали светлите, чисти духове, могат да бъдат един против други? Плодът показва дървото, а делата - човека!

Предупреждам ви всички вие, да не петните святото име Господне. Бог не е Бог на немирството, на завистта и крамолата! Той е Бог на всяка благост и милост.

На лъжата, каквото име и да й се тури, тя си е все лъжа. Не е важно само формата, важно е и съдържанието.

Божието благословение и Господните дарби не се купуват.

Вие имате много добри черти във Вашият характер и тях трябва да обработвате. Защото виждам, че и Вашето естество, във Вашия ум, има още недостатъци от миналото, които ако не дадат място, доброто семе ще се заглуши.

Вие сте натура със силно въображение и развито подражание, с художествен вкус, но сте човек със слаба воля. Имате силна вяра, но слаба надежда и религиозно чувство. Във вас страхът и честолюбието имат силно влияние. Този, който мисли да воюва, трябва първо да премери силите си и да види, дали може да издържи воюването. Защото славата се пада на тогова, който победи. Ти трябва да се заемеш повече да четеш и да размишляваш, и когато дойдеш до едно вътрешно, положително убеждение, тогава да изказваш това което знаеш. Да поясня: „Какво би станало със семе, което се оставя без да е заровено в земята? Не трябва ли то да се скрие, за да израстне? Не трябва ли майката да носи своят зародиш дълго време скрит в утробата си, преди да се оформи и развие, да растне и тогава да излезе на бял свят? Знайте, че сега, небето ви претегля и се изпитват сърцата ви! Тогава ще ви се дадат нужните упътвания, по които да добиете истинското знание и мъдрост.Сега вие сте деца и трябва да порастнете по ум и по мярката Христова. Защото само Отец е Който учи и дава знания. Само неговият Дух е носител на всяка мъдрост и знание. Само Отец знае пътищата на всекиго и когато Той благославя, Той знае как да предаде знанието. Да не ви заблуждава никой. Отец е Виделина и в него няма тъмнина. Очистете сърцата си, святи бъдете, защото Отец е свят".

Ваш П.К.Д.

В.К. Сега, това е писмо на Учителя до Никола Ватев. Ти откъде го взе? Н.Д. Не си спомням откъде съм го взел, но имаше едно увлечение в някои от братята и викане на духове. В.К. Много ли беше застъпено? Всички първи приятели ли са били медиуми и са хвърчали по тия неща? Н.Д. Да, имаше едно влечение, особено от по-възрастните. В първите години. Нали Учителят е имал трима ученици, единият е бил д-р Миркович и Тодор Стоименов. И знам, че д-р Миркович в своето списание много често говори за сеанси, въобще в туй направление. В.К. От първата категория ученици - Иларионови, Казакова, Ватев те всички са се занимавали с медиуми. Ти заварили по твое време да въртят чаши и т.н.? Н.Д. Аз не заварих по мое време, обаче не знам дали е удобно да приведа един пример с един наш брат, който смяташе, че има връзка със заминали същества, с висши духове и много пъти както разбирам са му казвали известни истини. Те според мен са му казвали нещо да го заблудят наистина, че той наистина е под влиянието на висши разумни същества. Добре, ама този брат тежко пострадва. Една грамадна ваза, тежка го блъсва и му счупва краката, тазовите области и тоз човек, наш брат, не след много си замина. И ако тези същества, които са имали връзка с него и са били от изключителна разумност, нямаше ли да го предупредят да седи настрана, да не пострада. Явно са били някои ментарджии, които са го лъгали за да вярва. В.К. И кой беше брата? Н.Д. Петър Филипов. Защото съм чувал от една сестра, която била близо до него, че аз казвам, някои работи той казваше истината. Е, да казвали са му откраднати истини, както Учителят казва, но ако бяха разумни висши същества нямаше ли да го предупредят? Да не бъде там, където ще се строполи тази ваза да му счупи таза и краката.

В.К. Сега, ние тука разглеждаме за планетата Нептун. Н.Д. Става човек играчка на изостанали духове от отвъдния свят, които обичат особено много да раздухват центровете на честолюбието в човека. Това е вярно. И тази статия в историята, която съм написал, там логоса на планетата Земя, ясно подчертавам този техен стремеж да раздухват честолюбието, както този брат. Учителят казва: „Гордостта предхожда падението". Това ми го каза Учителят при един случай с Хитлер, когато беше в своето величие през 1941 г., тогаз „Гордостта предхожда падението" Защото се беше надигнал, то Германия, Германия над всичко. В.К. Той ти го разказа във връзка с какво? Н.Д. Във връзка със събитията по онуй време, Хитлер и т.н. В.К. Сега, тука говорихме за планетата Нептун, какви влияния дава върху човека и примирите, които бяха казани, че е един ключ за отваряне на пряк начин със заминалите души от отвъдния свят. Изобщо има ли положителни страни Нептун? Н.Д. Има много положителни страни. Ако наистина тези центрове са развити в горния дял на мозъка, идват разумни същества и напътват човека по най-правия път. Обаче, те са толкова велики майстори, тези, че ти няма да разбереш, че някой ти е дошъл да ти каже, а че като че ли ти си го измислил, тъй да се каже и тръгваш по тази своя светла, хубава мисъл. Изобщо разумните същества правят контакт с човека, но те го правят така добре, тъй неусетно, че не можеш да разбереш, че някой друг е дошъл да ти каже. И много пъти, когато някой каже „Духът ми каза", аз с голямо съмнение се отнасям към туй казано от този дух, защото ти като усетиш, че някой ти го казва, че някой се пъчи, че имат връзка с духовете и с една подострена гордост „Духът ми каза това и това". Аз с голямо съмнение поставям тяхното казано, защото тези разумни същества, вярно, че казват на човека, но те го казват така майсторски, внимателно, че няма да усетят, че някой друг ти го казва. Туй е моето впечатление и разбиране за контакта на хората с висшите духове. А защо е така?

В човешкият мозък силовите полета на Нептун имат отношение към най-горните центрове непосредствено пред центровете на честолюбието. Ето защо, когато тези върхни центрове са добре развити и правилно реагират на Нептуновите вибрации, при които човек има известни постижения, като прозрение в известни области, вдъхновение да създаде нещо инициативно, долавяне в известни области. Долавяне на нови полезни идеи, те в многото случаи подхранват и центровете на честолюбието, което нещо е извънредно опасно, то може не само да смъкне човека, но и да го тласнат в една гибелна за него посока.

Става играчка на изостаналите духове от отвъдния свят, които обичат особено много да раздухват центровете на честолюбието в човека. Учителят казва: „Гордостта предхожда падението".

Това го казва Учителя Дънов на Мусала на Боян Боев, когато той слуша радио, където немския говорител е говорил за непобедимостта на немската армия, като непрекъснато се чували военни маршове. И Боян Боев доживява да види краха на немската армия и капитулацията на Германия на 9 май 1945 г.

24. ЗВЕЗДНА ВЕЧЕР НА ИЗГРЕВА - ПЛАНЕТАТА ЮПИТЕР

На Изгрева, по времето на Учителя, тихите топли звездни вечери, бяха нещо много приятно. Градът беше някъде далеч. Прахът, шумът, пушеците, миризмите и всевъзможните изпарения, най-вече на бензин и досадни отпадъци на всеки по-голям град в сегашната човешка култура, бяха далеч оттам. Небето над нас през такива вечери е кристално, бистро. Тогава Учителят излизаше, а ние събрани пред малката му стаичка, бързо го заобикаляхме. Звездният мир, който цареше над главите ни предразполагаше да се почнат приятни, интересни и полезни разговори за него. Тогава Учителят помолваше да се изнесе малкия му телескоп, който Той имаше. Този телескоп му беше направен от един приятел, много способен техник. Този брат имаше малка техническа работилница, в която изработваше с голямо умение киноапарати. Телескопът беше огледален с огледало 20 или 25 см. и с него много добре се наблюдаваше релефната повърхнина на Луната, когато Учителят насочваше телескопа към нея. Кратерните планини ясно се очертаваха. За тези кратери, произхода и смисъла им е все още незвестен. Той казваше: „Направени са от разумни същества, за да събират слънчева енергия. Тези разумни същества, разбира се, ние съвсем не схващаме, че са такива, от наш тип".

Разумни същества с висока култура, със съвсем други тела, изпратени там, да устройват това небесно тяло и да създават условия за раждане на живота. Ние добре разбирахме също, че където и да било, по цялата Вселена, всяко нещо, всяко явление и събитие е с цел и задача, плод на Великата разумност, а не че стават те, така някак от само себе си, без смисъл и цел. Всеки един процес е свързан с енергията, с движението, а Учителят беше казал: „Там, където има движение, там има разумност".

Много често наблюдавахме и планетата **Юпитер**. С този телескоп ясно се виждаха четирите му най-големи спътника. Гледката беше много интересна. Четирите, от дванадесетте му лакеи - на големия господар.

Първият от тях Йо е с диаметър от 3700 км. и вторият Европа с диаметър 3000 км. бяха значи, по размер приблизително колкото този, който нашата Луна имаше. Другите два - Ганимед с диаметър 5150 км. и

Калисто с диаметър от 5180 км. бяха вече по-големи и от планетата Меркурий, който има диаметър 4849 км.

При наблюдението на тази най-голяма планета от слънчевото семейство Учителят всякога се усмихваше и казваше: „Това е планетата на най-големите заблуди". Тази оценка за планетата, всякога ме подтикваше към един по-дълбок размисъл за произхода на слънчевото семейство и причините за раждането на всяка една планета от това семейство. Като основа на този размисъл идваше и влиянието, което има със своето излъчване всяка една от тях. Влияния, които Астрологията тъй внимателно проучва.

В сегашния век се установи, че веществото е сгъстена енергия. Ако енергията, която е образувало веществото на слънцето и това на планетите беше еднородна, с едни и същи качества, сила и напрежение, то тя щеше да образува само едно тяло. Нямаше да се разпръсква на слънце, планети и общо 32 спътника към тези планети. От това гледище слънчевото семейство би било едно разхищение, една нецелесъобразност. Учителят казваше: „Разхищение и безсмислени неща в природата няма. Отутк е явно, че силите, които са образували веществото на слънцето и това на отделните планети и техните спътници, но са били еднакви по своето естество. Силите, които са образували всяка една планета и техните спътници, са се отделили като нехармониращи, като сили от по-друго естество от грамадното силово поле, образуващо самото слънце".

В.К. Сега, тука въпрос за Юпитер, планетата на най-големите заблуди и например в човека, в неговия хороскоп, ако е застъпен как се изразява? Н.Д. Да, ще ти кажа. Ако имаме една квадратура на Слънцето с Юпитер, този човек е надут, горд и иска да представи себе си, че е нещо повече от околната среда, което нещо е една заблуда. Туй влияние на Юпитер на заблудите идва от многото спътници, които има той около себе си, които спътници не са нищо друго освен късове от разрушената планета Фаетон, която се е движела в орбита между Марс и Юпитер. Оттам е жаждата за заблудите.

За влиянието на Юпитер, че всякога кара човека да се изтъкне, да блесне и т.н. това особено силно влияние оказва неговия спътник, защото той има четири истински спътника: Йо, Европа, Ганимед и Калисто. От тези спътници Йо има най-голяма отразителна способност от всички небесни образувания в слънчевото семейство. Този именно спътник предава на Юпитер жаждата да блесне, да се изпъкне, защото отразителната способност носи именно туй влияние, да поднесе в човешкия двойник жаждата да блесне, да се изпъкне.

Спирахме се също и на онези черни трепкащи светила по небесната сфера - звездите, които с най-силните телескопи, поради своята грамадна отдалеченост се виждат само като светли кръгчета. Те са слънца, като нашето слънце. Небесни тела, които дават, само дават светлина и потоци сили, които носят живота. Около тях, както и около нашето слънце, повече от сигурно е, че има планети, които да получават и използуват тези дарове, с които да се оправдае тази дължност. Но за съжаление, човекът засега все още не е открил начин, за да ги види. Отправяйки поглед към тях Учителят казваше: „В небесното пространство виждаме тези звезди, слънца, но там колкото светли слънца има, има и толкова тъмни. Тези тъмни слънца в мировото пространство са тела, които нито дават светлина, нито отразяват такава, когато тя падне върху тях. Планетите, кометите и някои от мъглявините отразяват част от светлината, която пада върху тях, благодарение на което ние можем да ги виждаме. За такива небесни тела ние не само, че не бяхме слушали, но и не можехме да мислим, да

имаме представа за такава възможност". Върху това казано от Учителя често мислех, но то остана някак като нещо далечно, отвлечено, без възможността за неговото реално съществуване.

Минаваха годините, науката и техниката натрапваха своя грамаден успех. Явиха се изкуствени спътници, които донесоха нови сведения за света, който ни заобикаля и за звездния мир. Отбеляза се, че един от тези спътници е донесъл голяма изненада. Открито е небесно тяло от състава на двойната звезда в съзвездието Центавър, което нито свети, нито отразява светлината. Тя, обаче, излъчва лъчи от рентгеновия спектър, който апарат на изкуствения спътник е отбелязъл. Тези лъчи не могат да се доловят от нашето зрение. Известно е, че нашето око възприема само много малък дял от вълнообразните движения, които излъчва пространството. Всъщност това не е някакво движение, вибриране на еднородна среда, а са частици от специално състояние на веществото, както приема известния френски физик Деброил, които хем са вещество, хем вибрират. Тези частици се движат с грамадна скорост, носят могъща енергия и вибрират. Когато дължината на вълните им е 6 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя като червена светлина, когато то пък вибрира с дължина на вълната от 4 милионни части от милиметъра, тогава нашето око ги долавя като виолетов цвят. Между тези две граници се намират вибриращите частици, които ние долавяме като оранжево, жълто, зелено, сиво и синьо. Оттук ние виждаме, колко е тясна границата на възможностите за възприемане на вибрации от най-съвършения човешки орган - окото. Тези частици, които излъчват по-дълги и по-къси вълни не се долавят от нашето зрение. Зад виолетовия цвят вибрациите са с още по-къси вълни, тези на ултравиолетовото и чак след тях следват, рентгеновите. Такива частици с дължина на вълната от рентгеновия спектър е излъчвало това невидимо за нас небесно тяло. Тези тела учените решават да ги наричат „Черни дупки". Дупка е ограничено празно пространство, в което нищо няма, а нищото не може да дава нещо, следователно там има нещо, което Учителят нарече „Черни слънца". То пулсира, излъчва частици и то такива, които носят грамадна енергия, защото, колкото дължината на вълната, която тези частици дават е по-къса, толкова и силата, която те носят е по-голяма.

Това чудно откритие хвърли учените в голяма възбуда. Те почнаха да търсят и неговото обяснение. Известна е силната гравитация, взаимното привличане, която сила има всяко тяло. Тази сила е толкова по-голяма, колкото тялото има по-голяма плътност. Но с увеличаване на плътността, не расте равномерно и увеличаването на притегателната сила. Някъде тази притегателна сила се увеличава с големи скокове. Идват моменти на плътност, при които се получава такава чудовищна притегателна сила, че нищо не може да се откъсне от това тяло. Тези черни слънца имат грамадно по сила гравитационно поле, което привлича и поглъща всичко каквото им попадне в своя път и светлината, и живота, която светлите слънца дават. Тази обсебваща сила е изразена и в човека и носи името егоизъм.

В.К. Тази поредица е озаглавена „Звездни вечери на Изгрева". И сега, Учителят често ли изнасяше този телескоп? Н.Д. Да, казваше да изнесем телескопа Му и почвахме да наблюдаваме. Наблюдавахме Юпитер, виждахме четирите му спътника. С неговия телескоп се виждаха четиритях истински спътника. Останалите спътници са късове от разрушената планета Фаетон. В.К. Мен ме интересува цялата обстановка там, през онези години, когато Учителят е излезнал там на поляната, вечерно време, звездно небе, изобщо цялата атмосфера. Н.Д. Беше

изключително благоприятна атмосферата. Цялата обстановка, тихо, спокойно, никакви изпарения, града беше далеч от нас. И всичкото беше така спокойно и се създаваше много приятна, духовна, възвишена атмосфера, тласкаща човека към дълбок размисъл и интерес към тези небеса, които светеха над нас. В.К. Вие, естествено запитвахте Учителя за това-за онова. Н.Д. Да, запитвахме го и Той отговаряше. И аз много неща в книгата, в Астрологията, която съм написал съм изнесъл - „Звездни вечери".

25. НАЙ-НЕБЛАГОДАРНОТО СЪЩЕСТВО

Час на беседа е. Учителят говори, погледът Му става все по-дълбок и измъчен, вдига ръката си и казва: „Аз не познавам по-неблагодарно същество от човека".

Наистина, какво представлява човек, какви са неговите възможности? - Едно непознато, ненаследимо по своето съвършенство обединение на милиарди клетки, обединени от нещо разумно, напълно индивидуално за всеки човек. От трите милиарда хора на земята, всеки един носи своите особени черти и качества. Може би това обединение е почнало преди милиони и милиони векове. Минало е през много, много форми, бавно но сигурно то се движи по великия път на съвършенството, докато стигне до човека, но и тук то няма да спре, ще продължи.

За изграждането на този колектив - човека - взимат участие минералите, растенията, част от животните на цялата планета. Една част от животните приеха вегетарианството, казва Учителят и с това улесниха еволюцията на човека. За създаване на това велико обединение - човека, са взели участие още много други сили, за които човек и не подозира. Взимат участие и сили от слънцето, и от всички небесни тела.

Знае ли човек, този неблагодарник, че нищо не се създава от само себе си. Знае ли, че всичко това е плод на работата, на усилията, на вниманието на плеяда разумни същества. - Не, не знае, човек даже на иска да знае, а най-малко мисли, че е редно да отправи своята благодарност към тях.

Понякога в този плавен и съвършен ред, в който плува човек, нещо се случи, препъне го, тогава от него изблика ропот безкраен, без да подозира, че сам той е виновника за това препъване.

Човек е свободен да прави всичко, но не е свободен от последствията на своите постъпки, казва Учителя. Затова, когато ще трябва да направи нещо човек и Бялата и Черната ложа му дават своите съвети. Човек е, който решава, кое да приеме. И когато приеме едното, другото се отдалечева. Приеме ли съветите на Бялата ложа, Черната се отдалечава и обратното, и човек остава вече под влиянието на силите, чиито съвети е приел, другите не се месят.

Не може човек да служи и на двете школи. Когато бях студент, между приятелите имаше един много интелигентен, способен и завърши добре университета. Това бе Георги Радев. След това, той не се залови за една постоянна работа, заболя наскоро и преждевременно напусна земята. По този повод, в един тесен кръг от приятели, Учителят е казал: „Аз го откупих от Черната ложа, но този брат не можа да разбере величието на школата, в която влезна, в него остана едно съмнение, в резултат на което дойде всичко това".

Друг един случай пък показва великото държание на Учителя, когато някой е влязъл в мрежата на злото, готови да се продадат за паница леща, да се откажат от най-святото в себе си. Една малка група приятели се

намират на поляната. Учителят гледа линиите на ръцете на някои от тях. На Учителя се подава ръката и това същество, което подкупено от някои среди, е говорило безогледно, най-нелепи неща за Учителя. Той му поглежда ръката, казва, че има да мине още малко една неорганизирана зона и после ще навлезе в една по-организирана зона. После, с един тон на човек, за който сякаш това същество е говорило най-хубаво, го попитва: „За колко се продаде, колко ти платиха?" - „Обещаха ми шест хиляди, но ми дадоха само три". „Много за малко", отвърнал Учителя. Какво величие във всичко това. Подкупеното лице от поповете бе Мария, която носеше на главата си табела: „Жертва на Дънов".

Веднъж бяхме с него на поляната, разговаряхме се и изведнъж Той се обръща, с един пълен с мъка поглед, към мене и ми казва: „Слушай, всичко се плаща". Това беше в началото на моите големи страдания, а после се занизаха едно след друго, като халки на синджир. Кой беше виновен за това? - Никой друг освен мене. Някога, в своето безумие съм вършил онова, което съм искал, за да получа сега онова, което не искам. Да направи човек едно престъпление, то значи, да отнеме благоприятните условия на редица същества. Когато и да бъде, те ще дойдат и ще си вземат онова, което си им отнел. И ти ще бъдеш лишен от тези благоприятни условия. Това се налага от една висша справедливост. Естествено е, че ти ще страдаш от това, но правилно ли е да протестираш, да роптаеш, да се озлобяваш.

В.К. Този случай с тебе е ясен. Онзи случай, с онзи приятел където Учителя го е откупил. Н.Д. Георги Радев - беше много мил, много симпатичен, интелигентен, но не знам какво. Учителят го тласкал да се залови с една постоянна работа. В.К. „Аз го откупих от Черната ложа, но този брат не можа да разбере", значи за него се отнася. Понеже той превежда Бо Ин Ра. Н.Д. А, да, по онуй време имаше един особен импулс от приятелите всеки да се изтъква, че чете в оригинал чужди автори и знай повече от туй, което ние не знаем. И една сестра: „Аз, чета Мадъл Колинс", Георги Радев - Бо Ин Ра, фръцкаха се насам-нататък да се покажат, че нещо друго знаят и могат повече от туй, което ние знаем. Всъщност за моя голяма изненада попадна ми нещо от Мадъл Колинс, в Цанка, като разтребвах багажа на Цанка и ми попадна едно книжле, и с най-голяма жажда започнах да го чета, и останах безкрайно изненадан от тъпотата, бих казал от невежеството, което беше изнесено в тази работа. В.К. Интересно, че Жорж превежда Бо Ин Ра, а Учителят казваше, че е учител на Черната ложа. Ето виж тука дава потвърждение, че Учителят го е откупил от Черната ложа. Н.Д. Да, хубав човек беше Георги. Събираше ни и ни четеше от Бо Ин Ра. В.К. От Учителя не ви чете? Н.Д. Не, не!

Веднъж разговаряхме с Учителя за храненето, за вегетарианството. Когато ви питат, казва Той, защо не ядете месо, кажете им, че една част от учените приемат, че е добре човек да се храни с месо, а други не приемат това хранене. Ние сме се съгласили с тези, които казват, че не трябва да се яде месо. А за вас само за вас запомнете, че молекулите на месото, което човек приема, проникват през всичките стени на храносмилателната система, стигат до самите клетки, като носят и оставят във вас своите индивидуални качества, което нещо смущава вашия еволюционен път. Това бе казано в частен разговор, че и да им дават обяснения няма да разберат.

През 1928 г. Теософското общество развиваше твърде голяма дейност. Между другото, във форма на пощенски картички, те бяха пуснали образите на тези, които наричат свои учители. Това бяха образа на Мория и Хут Хуме. Група приятели ги разглеждахме в малкия салон и много

оживено коментирахме, както от естетично, така и от френологично гледище, защото и в двете направления образите бяха идеално издържани. Красиви, с черти изразяващи големи качества. Бях седнал гърбом към стаичката на Учителя, но в момента си мислех, какво ли би казал Учителя за тях. Обръщам се и виждам Той излиза от малката стаичка. Грабвам образите и се спущам към Него, и Го питам, какво ще ми каже за тях, като Му ги показах. „Това са образите на хората след две хиляди години", ми отговори Той, без да вложи оня интерес, който ние вложихме, смятайки ги за учители. Разбрах тогава, че някакъв талантлив художник сполучливо е дал два образа на по-съвършени хора. По-късно разбрахме, че тези образи ги бе нарисувал Николай Рьорих.

Някакъв велик посветен на древността е отбелязал: „Бог създаде човека толкова красив, че повика ангелите да го видят".

Какво разбира този неблагодарник от необятните богатства, с които разполага и неограничените възможности, с които разполага. Ходи, търси, иска и все е недоволен.

В.К. Сега, това е за човека, че е най-неблагодарното същество. Интересува ме този случай, когато в салона разглеждате портретите. Н.Д. Малкият салон, където се хранехме беше много приятно място за събиране, приказвахме, споделяхме и т.н. И привечер особено, когато всички приятели се приберат от града, особено оживено беше там, разговаряхме и споделяхме всичко преживяно през деня. И в един такъв момент, някой донася картички, в пощенски размер образите на тези двама учители, които после разбрах Рьорих е нарисувал по желание на неговата жена. Разгледахме ги от гледище на естетиката и от гледище на френологията, и заключихме, че наистина представляват едно съвършенство. В тоз момент както се наведох и гледам Учителя излиза от стаичката си, грабнах картичките и отивам при него. И му казвам: „Учителю, какво ще кажете за тях?" Той ме погледна, усмихна се и каза: „Такива ще бъдат хората след 2000 години". И от туй разбрах, че това не са образи на някакви теософски учители, защото ако е тъй, защо трябваше господата теософи Ана Безант, Ледбитър и др. да ходят да търсят великия Учител и да го намерят в лицето на Кришнамурти. Защо трябваше, задавам си въпроса. В.К. Казвали са ми, че точно пред салона на Учителя е имало някой, който е продавал книги и са продавали теософска литература. От една страна Учителят чете в салона Божието Слово, а там пред салона е имало масичка с окултна литература. Н.Д. Да, мисля, че имаше такова нещо. Окултна литература, предимно теософска, защото теософите по онуй време бяха разгърнали много голяма дейност. Преводи правеха, беседи държаха, на ул. „Раковска" имаха салон, Софрони Ников и други. В.К. Прави ми впечатление, че отпред слагат маса, пред салона и продават окултна литература на другата ложа, а отзад на салона има залепена действуваща кебапчийница и кръчма. Черната ложа атакува отпред по един начин, отзад по друг начин. Н.Д. Вярно е, че беше едно несъвместимо положение.

26. ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

По време на Учителя, един от нашите тогава млади братя си замина. Братът беше много интелигентен и се ползуваше със симпатии. Запитах Учителя, защо този брат си замина. Учителят отговори: „Този брат се беше свързал с един изостанал дух от Лемурийската епоха, затворен в центъра на земята, който дух искаше да се прояви чрез този брат и щеше да направи големи пакости, щеше да спъне брата и ония

около него, затова и ние го прибрахме".

В.К. За кой брат ставаше въпрос? Н.Д. Мъчно мога да си спомня, защото тогава заминаха няколко млади братя. Един от тях беше Кузман, който беше рядко интелигентен и следваше философия. Друг беше Георги Марков, също тъй много интелигентен. Трети беше един брат - Кирил Паскалев, който следваше медицина и работи като доктор известно време. Така, че няколко братя за един къс период от младите си заминаха, и не мога да си спомня за кой става въпрос. В.К. Защото, аз си спомням Учителят казва нещо, във връзка с това, че му слагат кюмюр да гори в пещта му в стаята и той казва, че не иска да се горят въглища, защото се освобождават тези лемурийски духове. Значи този брат се свързал с лемурийците.

Един ден, по обяд, на масите пред салона бях седнал точно срещу Учителя. Обеда свърши и донесоха пред Учителя чиния с едри жълти круши. Учителят взема една круша, разряза я и ми даде едно парче от нея. След като го изядох, Той ме попита:" Хареса ли ти крушата?" - Не, отговорих аз, крушата е стипчива и кисела. Взема друга круша и от нея ми отряза парче, изядох и него. „Тази хареса ли ти?", попита ме Той с една мека усмивка. - „Да - казах аз - наистина, парчето от втората круша беше нещо великолепно, сладка, ароматична, просто се топи в устата. „Знаеш ли защо едната круша беше кисела, стипчива, а другата сладка и много приятна?" - „Не зная". „Защото първата е приела повече влиянието на земята, а другата, хубавата е приела повече влиянието на слънцето. Това се отнася и за хората - приемем ли повече влиянието на слънцето, ще бъдем с качествата на хубавата круша. Приемем ли повече влиянието на земята, ще имаме качествата на лошата круша".

Духовете на центъра всякога се стараят да спечелят хората за своите разрушителни задачи, като им обещават Рай. Внушават им съблазнителни идеи, които уж като приложат, ще станат щастливи. Така Ева беше измамена. Такива Еви ги е имало, има ги и сега. Това е докато държат хората, а после почват с омразата, лъжата, насилието. Христос даде ясна и отривиста мярка - „По делата им ще ги познаете!" Пазете се от тях - тяхното лукавство няма край.

На земята стават две явления, които са още загадка за човека. Това са вулканите и земетресенията. На земята има 522 действуващи вулкана, а годишно имаме средно по 100 000 земетресения. Вярно е, че само малка част от тях се усещат от хората, но сеизмографите ги улавят. На какво се дължи всичко това? - Науката не дава сериозни обяснения. Учителят казва: „Вулканите са циреите на земята, ако ги нямаше Земята би се пръснала". През 1928 г. стана голямо земетресение в Чирпан. Учителят каза: „Ако в този град имаше 10 души праведни хора, земетресението нямаше да стане".

Какво значи казаното от Учителя за вулканите и земетресенията? - Ядрената физика е стигнала до две интересни открития. Първото е, че освен познатият ни вид материя, има още един вид, който те наричат „Антивещество". Разликата между веществото и антивеществото е, че при първото ядрото на атома има положителен заряд, а периферните частици - електроните имат отрицателен. При антивеществото имаме обратно. Когато частиците от двете вещества се срещнат, то масата им минава в сила, т.е. получава се взрив. Значи, ако имаме само по половин грам от едното и другото, то при среща ще получим взрив, който съгласно формулата $E=mc^2$ ще даде сила равно на 25 000 000 умножено на 3600 киловата = 90 000 000 000.

Във вътрешността на земята стават термоядрени реакции, при което се отделя и от антивеществото, което при среща се получават взривове, носещи казаните катаклизми, земетресения и вулкани. Антивеществото е вещество, в което злото има своя дял. Учителят каза: „Омразата, злобата, ненавистта, това не са състояния на душата, а е материя, при разпадането на която имаме тези прояви". Ако майката е разтревожена, тя по никой начин не трябва да кърми детето - разпада се антивещество, което в контакт с веществото дава отрова.

Второто важно откритие, което повече има отношение към нас хората и самата Земя е, че когато кванта енергия /или зърна енергия/ им се даде още сила, то те се материализират. Имаме обратния процес, от енергия получаваме маса. Когато енергията при разпадането дойде до човешкия мозък и той им даде нова сила, нов тласък /а човешкият мозък е мощен усилвател/, ние материализираме тази сила във вещество, ако е за добро, в антивещество, ако е за зло. Двата примера : за Чирпанското земетресение и за майката, която кърми детето и много още подобни казани от Учителя от този род, говорят за грамадната роля, която трите милиарда хора на Земята могат да изиграят в еволюцията на планетата и в нашата съдба. До каква грамадна степен те могат да облекчат планетата в чистенето от това антивещество. И катаклизмите, ако и да не изчезнат, то биха се значително намалили. А и Христос казва: „Птиците небесни ще дойдат до вашата глава, но не им давайте да свият гнездо". Какъв величав образ на целия този процес.

Оста, около която се върти Земята има два характерни белега. Първо, при движението на Земята оста се люлее и за един период от 26 000 години тя описва един конус. Този период се нарича „Прецесия". Второ - оста е наклонена спрямо перпендикуляра на еклиптиката с 23 1/2 градуса.

По първият й белег - люлеенето на оста, можем да я оприличим или сравним с един човек, който при ходене се люлее. Това показва, че той няма една стабилност в своите принципи. Изправи ли гръбнака си в две плоскости, криви ли си раменете - едното по-високо, другото по-ниско, криви ли главата наляво или надясно, това показва, че този човек обича да угодничи. Така и Земята отстъпва от своите принципи. Тя отстъпи под натиска на злото и в резултат, връхлетяха я няколко ледени епохи, които нанесоха тежки поражения на много от растенията, животните и хората. „Гълъбът при всички условия остана вегетарианец", каза Учителя. Ето една птица, която устоя, не се огъна пред злото, запази свещените принципи. И между животните и между хората има такива, които устояха.

Това отклонение на оста, Разумният свят наложи като контра-мярка срещу провала, който земята прие. Благодарение на това отклонение, ние имаме топли месеци и по-далеч на север и Юг, и с това висшия живот получи по-голям простор, сега, когато последният леден период си отива и земята се затопля. Констатирано е, че замразеността на почвата в Сибир се оттегля все по-на север. Земната ос, според изследванията на учените се изправя по 50 секунди на сто години. Учителят беше казал още отдавна, че оста на Земята бавно се изправя, поради това, че на нея настават по-благоприятни условия.

В Северното полушарие на Земята е струпано много повече суша, отколкото в Южното. Какво направи Разумният свят? - През зимата у нас /през януари/ Земята е с 5 000 000 километра по-близо до Слънцето, отколкото през м. Юли, а в Южното полушарие - обратно. С това ни се показва - Обръщайте внимание само на Доброто, със злото не се занимавайте. Защото разликата между студените и горещи месеци е значително смекчена в Северното полушарие, отколкото в Южното.

Най-после, ще разкажа и следното. Един ден сме седнали на масите, Учителят и аз бяхме един срещу друг. Беше следобед, привечер говорихме нещо. По едно време Учителят се усмихна, отвори шепата си и ми показа една много голяма, прекрасна ягода. Навярно беше я откъснал току-що от градината. „Какво ще кажеш, какво предпочиташ, тази ягода или едно яйце?" Погълнат от Неговият дълбок, топъл, мек израз на лицето Му, в което прочетох. Разбрах, че въпреки всичко, щом Земята може да дава такива плодове, тя все пак е една от напредналите планети в Слънчевата система. Аз нищо не отговорих, бях доволен от това, което разбрах. Тук случаят е малко по-друг. Туй беше. Аз се разхождах на поляната дето се играят упражненията. И Учителят от единия край на поляната върви към мен и си държи стиснати ръцете. И като дойде при мен леко открехна ръцете и аз видях една грамадна ягода. И ме попита: „Ти какво предпочиташ тази ягода или едно яйце?" Не помня отговорих ли нещо. Но Той ми каза после: „Разбери, че щом нашата Земя дава такива плодове тя все пак е напреднала планета". Случаят малко не е така, че сме били на масата, а на поляната.

27. ЗВЕЗДАТА НА ПИТАГОР - ПЕНТОГРАМАТА

Човек разкрачен с разперени две ръце представлява в най-чист вид една Пентограма. Движещият се човек е Пентограма, която се движи, като всеки връх се движи и заема за известно време мястото, което е главата на човека. А човекът е същество на мисълта.

Една малка случка от времето на Учителя, където ще говорим за значението на мисълта и за мястото откъдето идва мисълта.

В една лятна, тиха, приятна вечер бяхме се събрали на полянката където играехме утринните упражнения. Учителят беше също там, пеехме някои от песните, които Той ни беше дал. Всички пееха така вдъхновено, тъй хармонично, пееше Учителя. Създаде се рядко по своята красота и чистота изживяване. Бях близо до Учителя, пях и аз и си мислех, как ли Учителят е създал такива бисери. Като привършихме пеенето, доближих се до Него и Го попитах: „Кажете ми, как измислихте такива прекрасни песни, такива мелодии". А Той ми отговори: „Аз не съм ги измислил". Да, Учителят не беше ги измислил, Той ги беше взел само от Великата хармония на природата. Тъй както и учението, което той донесе беше взел от необятната съкровищница на Божествената мъдрост, от която съкровищница всички велики Учители черпят.

В.К. Значи, не съм ги измислил. Н.Д. Да, бяхме се събрали и аз бях до Него и се възхищавах от тези мелодии и не можах да намеря по-подходящ израз, ами измислил. И Той ми каза, не съм ги измислил.

Учителят казва: „Ако вие пуснете една мисъл, то когато и да било, тя неминуемо ще дойде пак при вас, като при това, ако е добра, минавайки през пространството ще приеме силите на доброто и ще дойде по-богата отколкото е тръгнала. За злата мисъл същото. Ето защо, колко е важно, какво човек мисли. С това малко скромно изречение Учителят открехна малка пролука към една от най-великите тайни на природата за пространството от Всемирният закон.

Спомням си една случка от времето на Учителя, показателна за това. Един от нашите млади тогава братя беше хубав, строен, напет, беше решил в странство да следва. Отива да си взима сбогом с Учителя, като очаква да получи някакво напътствие, благословия за своята светла перспектива. Учителят го погледнал и строго му казал: „Слушай, в дъното на ада да слезеш, пак ще те измъкна". В.К. Това за Методи Константинов

ли беше? Н.Д. За Методи Константинов. Учителят казва: „Разумният свят не държи сметка за времето, той разполага с безкрайно време, но за енергията, за силата държи сметка и за най-малкото изразходвана сила. И ако някой си позволи да изразходва енергия и най-малка сила, небето го държи отговорен". В.К. Сега, за този случай с Методи Константинов. Н.Д. Методи беше следвал в Полша и мисля, че после разбрах, че някакви връзки си създал с някаква хубавица и навярно е искал да отиде пак. И Учителят по този случай му казва, защото като отиде там, свърши се там, с неговите духовни подтици и т.н., ще загуби всичкото туй, което е получил на Изгрева.

В.К. Сега, тука за Пентограмата, какво ще кажеш, която тука е дадена, ти си работил върху нея? Пентограмата, която Учителят даде? Н.Д. Пентограмата, която Учителят даде е най-съвършената фигура в геометрията. Той дава Пентограма и я правят на една голяма бяла плоча, и от тая плоча са направили копия, като я раздал на братята и сестрите. В.К. Ти знаеш ли за онази Пентограма, за цветната Пентограма, която е била в Търново? Н.Д. Аз съм я гледал, но не мога да кажа кой я рисувал. В.К. И какво представляваше, спомняш ли си я? Н.Д. Същото туй, което на тази Пентограма, само е дадена в цветове. Образът на Христа, врати, дървета бяха цветни и беше голяма колкото стена. В.К. По-късно аз съм виждал, че някои носеха Пентограми, като медальони на верижка окачени на шията си. Н.Д. Да, по-късно някои от приятелите, не знам дали по указание на Учителя си изработиха Пентограми от злато и си ги носеха, като огърлица малка. В.К. Ти разглеждаш тука звездата на Питагор. В какъв смисъл звездата на Питагор? Н.Д. Учителят разглежда човека като една съвкупност от четири триъгълника. От таза надолу единия - големия триъгълник, от раменете надолу - втория, от главата до брадата - третия, има един четвърти триъгълник, всички тези три триъгълника са обърнати с върховете надолу, само четвъртия тригълник - носа е обърнат нагоре, който изразява човешката интелигентност - Божественото в човека. В.К. Значи, това е по отношение на Пентограма. Аз съм виждал приятелите в първите години, окачваха Пентограмата по стените. Н.Д. Пентограмата е окачвана по стените, аз я имам тука. Ако не си я виждал може да я виждаш. В.К. Виждал съм я.

Н.Д. Питагор е разглеждал геометричните фигури като елементи на природата, закономерностите на които са и закономерности в самата природа, във формите които тя създава. Най-любимата на Питагор и на неговите ученици фигура, която най-много са изучавали е била Пентограмата, наречена още Питагорова звезда. Това е звезда, която се получава, като се продължат страните на правилния петоъгълник в две направления до тяхното пресичане, по този начин се получава петолъчната звезда.

С този знак учениците от школата са се познавали един друг, като са я чертали при среща. Пентограмата за тях е била най-съвършената геометрична форма. И наистина, тази геометрична форма има много интересни и странни качества, които я отличават от другите фигури.

Ъглите при върховете на звездата са по 36 градуса. 36 умножена на десет, дава почти толкова, колкото денонощия има годината. Сборът на тези пет ъгъла е равен на 180 градуса, което дава една права линия. Самият пентограм е една съвкупност от пет тройки подобни триъгълници, каквито имаме в човешкото тяло. Лицето на човека е най-малкият триъгълник. Триъгълникът образуван от линията минаваща по раменете като основа, а другите две страни от края на раменете до пъпа е вторият среден по размер триъгълник. И най-после големият триъгълник, който се

образува от линията минаваща през пъпа до тазовите кости, като основа на триъгълника, а другите две страни от края на тазовите кости до петите.

Един път в клас Учителят даде тази скица, като обясни, че тези три триъгълника обърнати с върховете си надолу показват, че човек е потънал много дълбоко в гъстата материя. В средата на най-горният триъгълник той начерта едно малко триъгълниче с връх нагоре, което изразява носа на човека. Това триъгълниче, каза Той е само Божествената същина в човека.

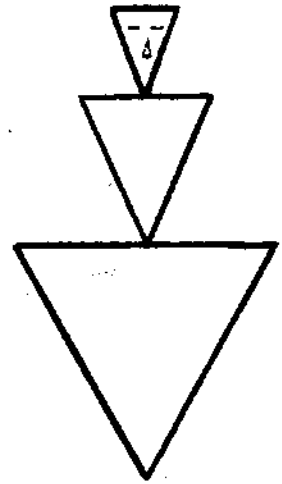

Отношенията на лицата на тези три триъгълника в пентограма, както и в правилната човешка фигура са в тъй нареченото златно съотношение. С други думи, ако разделим лицето на най-големият триъгълник с това на средния, ще получим число, което ще бъде равно на числото, което ще се получи, ако се раздели лицето на средния триъгълник с това на малкият. Златното съотношение е несъизмеримо.

Точките, в които се пресичат линиите на пентограма, върховете на вписаният в него петоъгълник са точки също на златното сечение или както още древните са го наричали Божествена пропорция.

В златно сечение е разделена една отсечка, когато съотношението между цялата отсечка и по-голямата част е равно на отношението между по-голямата част от отсечката и нейната по-малка част. Геометрично, златното сечение е дадено в Пентограма, но алгебрично не може да се изрази, несъизмеримо е, не могат да се намерят числа, които да удовлетворяват тези две съотношения. Въпреки това, златното съотношение се среща най-често в природата. Правилното човешко тяло и много от неговите органи са построени по закона за златното отношение. Така например, в скулптурата на Аполон - Бога-Слънце, най-красивият от боговете, всички негови части и цялото тяло са построени според златното съотношение.

Така, ако вземем височината на фигурата и теглим една хоризонтална линия през пъпа - то цялата височина се разделя на две неравни части, които са в златно съотношение, по отношение на цялата височина ; Второ златно отношение имаме, като отсечката от пъпа до върха на главата - разделим с права, която минава под брадата на главата; Трето златно отношение имаме, като - разделим отсечката от пъпа до петите с линия, която минава през коленете.

В ръката на съвършеният човек имаме също три златни съотношения. Точките на деление са в китката, лакъта и там където свършва ябълката на горната част на ръката.

Всички изтъкнати скулптори, художници са спазвали законите на златното сечение, затова техните творби дават едно меко, приятно зрително усещане. Златното сечение, където и да се види внася една хармония, едно чувство на някакво висше доволство. Щом като за слуха имаме благозвучни и неблагозвучни акорди, защо и за окото, за зрението да нямаме същото. В школата на Питагор добре са разбирали, че има хармонични за окото форми и отношения, и са търсили законите, които създават тези форми - най-важният, от които е златното Божествено

отношение. В изграждането на всички големи строежи на древността, законите на хармоничните отношения са били напълно спазвани - затова те са велики, пълни с художествена стойност и вечно ще останат такива.

За златното отношение, видният италиански математик Фибоначи, живял между 1170-1228 година е дал един ред от отношения наречени „ред на Фибоначи", който ред от третият член нататък все по-близо и по-близо се приближава до златното отношение. Първите членове на този ред са: 3/5, 5/8, 8/13, 13/21...

Този ред е служил на художниците, скулпторите и строителите от онази епоха за определяне и създаване на съвършените форми.

1. За чертане на правилен петоъгълник откъдето се изхожда за чертане на пентограма има доста методи, но най-красивият е този даден от Алберт Дюрер. Един от най-големите гении от Възраждането в Германия, живял между 1471 и 1528 година. Дюрер е бил художник, гравьор, скулптор, архитект, математик, създател на фортификацията и още какво ли не. Неговите художествени творби и сега имат значителна стойност.

2. Учителят също ни даде пентограма, като символ и като ключ за едно по-дълбоко разбиране на пътя на човешката душа, но за това в част втора.

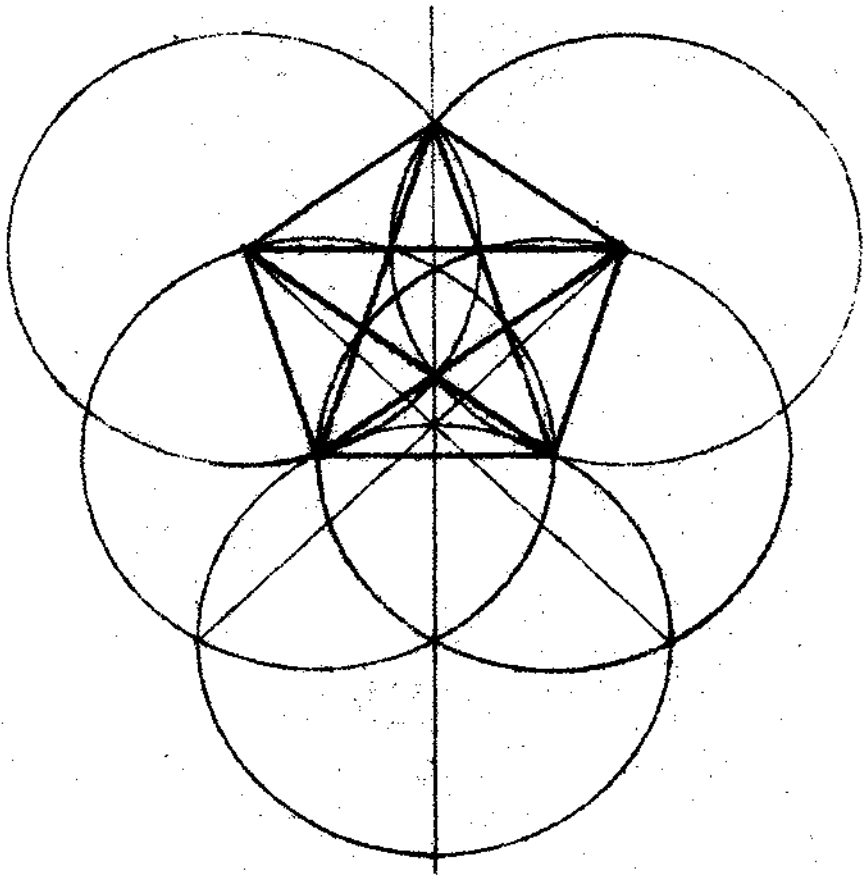

3. Учителят в Словото си, в лекциите се спира подробно как се чертае Пентограмата, как се движи Пентограмата и е дал на учениците истинската Пентограма на чертеж нарисувана на плакат за да се окачва на стената.

Учителят също ни даде Пентограма*, като символ и като ключ за едно по-дълбоко разбиране на пътя на човешката душа.

28. ЧАСОВНИКЪТ НА ЖИВОТА

Има един основен принцип в природата, който учените наричат „Движение", по липса на по-подходяща дума, а религиозните наричат този принцип - БОГ. Но нито едните, нито другите имат ясна представа за Неговата същина. Този принцип създава всички процеси, които имаме. Процесите са подчинени на втори принцип - принципа на ритмичността, или на импулсите.

И животът, тази висша проява на разумния свят, си има свой ритъм. Този ритъм, това чукане на часовника на живота, проявен във формите, където той протича, не е всякога равномерен, нито пък е еднороден. той ту усилва своя ход, ту го намалява, а характерът му се мени в безкрайни нюанси.

При човека, където животът на нашата планета е проявен в най-високия си стадий, тази ритмичност е най-ярко изразена. За всеки отделен индивид тя има своята характерност, но и за всеки индивид в течение на денонощието, пък и през цялото време на живота му, също е различна. Ускори ли се чукането на този часовник, стане ли то по-интензивно, човек се чувствува енергичен, бодър, весел и разположен. Забави ли се това чукане, имаме обратното на тези състояния.

1. Онази част от земната повърхност, която се намира на изток малко преди изгрева на Слънцето и по време на самия изгрев, получава силовите, космичните слънчеви лъчи в най-чистата им форма. Защото тези лъчи по това време засягат най-малко Земята. Веществото на Земята все още не е възбудено и отделянето на космичните земни лъчи, притъпяващи въздействието със своите отрови, тези на слънчевите животворни лъчи, носещи и подтикващи живота е най-слабо. Във веществото на слънцето отровите са изключени и във това е разликата между естеството на слънчевото вещество и това на земята. Оттам, на това се дължи, че при разпадане на слънчевото вещество се отделят космични лъчи, частички носещи живота.

2. По-късно, с издигането на слънцето на хоризонта в огряната от лъчите му земя, почва под тяхно въздействие промени в земното вещество при което се отделят и земни космични лъчи.

**За Пентограмата виж „Изгревът" том XII, стр. 520-862. Приложение към тома са два плаката с черно-бялата и цветната Пентограма.*

Чертежът поставен по-долу ще изясни казаното:

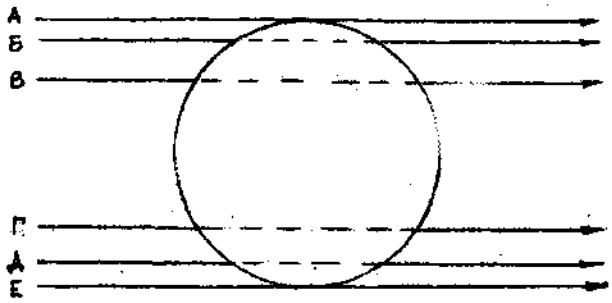

А - при изгрев
Б - по време на изгрев
В - до обяд
Г - след обяд
Д - привечер
Е - залез слънце

Секторът А Б е местност преди изгрева на Слънцето. Космичните лъчи на слънцето са засегнали най-малка част от земята и възбудата на веществото в тази област е най-слабо. Тази възбуда е най-малка в планинските върхове, водните площи - морета, океани, а също и местата покрити с гори.

В сектор Е Д, който е при залеза и малко след залеза, също имаме благоприятни условия за приемане на силови слънчеви лъчи, но поради наситеност в атмосферата от земни излъчвания, породени от целодневното въздействие на космичните слънчеви лъчи, то и качеството им е значително понижено. Наистина и привечер около залез, и малко след него, разположението у човека е понижено.

Учителят казва, че и изгревът и залезът на Слънцето са добри, но изгревът е по-добър.

Учителят казва още: „Половин час преди изгрева на Слънцето и при изгрева, човек може да получи най-много енергия. Ако времето е облачно, това приемане не се възпира. Облаците не пречат на приемането на тези животворни лъчи". Но дебелите тухлени и бетонни стени, разбира се ще пречат на това. За да може човек да се ползува от тях, то силата на тези лъчи, той трябва да бъде на открито.

Казаното от Учителя, потвърдено от откритието на учените, че в утринните часове на деня, хормоните, възбудителните вещества, отделяни от жлезите с вътрешна секреция са в най-голямо количество, ни дава право да приемем, че мястото на този жизнен часовник е на Слънцето и че силовите лъчи, които то изпраща са факторите, задвижващи и определящи неговият ритъм - да бъде той по-правилен и по-интензивен. На човека остава само да приеме тези лъчи и да се възползува от тях.

Ето защо, всички велики духовни водачи на човечеството, от най-дълбока древност досега, са учили, че утринното излизане малко преди изгрева на Слънцето и при неговия изгрев, е от най-голяма полза за човека. А посрещането на самото Слънце, приемането на неговите първи лъчи чрез нашите очи, тези прозорци на човешката душа, е от изключителна полза, защото приема енергия не само тялото, но и главният мозък. Той е

командният апарат, който понася най-големия дял от напреженията, които човек има.

Главният мозък трябва да бъде най-добре наситен с енергия, за да се справя по-добре с трудностите на деня. Казвам - най-вече за главния мозък, защото колкото една клетка е по-съвършена, толкова и възможността й за приемане на тези сили е по-голяма, а клетките на главния мозък в това отношение са от най-голяма класа.

Влиянието на слънчевите лъчи като могъщ фактор на жизнени сили за човешкия организъм, се разбира най-после от всички, но това влияние е все още някак смътно и неясно за мнозина. Голяма част от хората днес приемат, че въздействието на слънчевия лъч е най-благотворно, когато неговото топлинно въздействие е най-силно, а това е от 12 часа на обяд до към 4 часа след обяд, нещо което е погрешно. Полза през тези часове, а особено през горещите летни дни, няма.

За планинските райони, покритите с гора места, за големите водни площи - морета и океани, лъчите от зори до най-много към 11 часа преди обяд, са добри /също и след 4 часа след обяд/, но предиобедните са от най-голяма полза. Възбудата във веществото на земята, тогава е най-малка.

По-внимателните издирвания довеждат до още по-интересна връзка между този часовник на живота в човека и слънцето. Раждането на човека е преминаване от един в друг свят. Този момент е най-важен на човека преминаване от един в друг свят. Този момент е най-важен в жизнения му път. Наблюденията са показали, че има една много интересна връзка между момента на раждането и положението на Слънцето, за мястото където то става. Хората родени по време на изгрев или малко преди изгрева на слънцето, имат много по-голяма жизнеспособност, отколкото другите. Те са всякога енергични, бодри, лесно ликвидират умората, ако такава е настъпила при по-голямо напрежение, а също възстановяват нарушението на жизнените си процеси, изразени в заболявания /което нещо за тях е по-рядко/ - много по-лесно. През целия си живот запазват една подчертана бодрост, изблик на постоянен приток на енергия, неуморност.

Ден и нощ - в 24 часа слънцето движи своя часовник на живота. А човек доколкото може настройва своя жизнен часовник към времето на слънцето и часовника на живота.

29. СВЕТИЛОТО НА СРЕДНА АЗИЯ - АВИЦЕНА

Авицена е роден в 957 г. и умира през 1037 г. Той е светилото на арабската култура.

Особено внимание Авицена е обръщал на справедливостта. Той смята, че тя е най-доброто качество на всички човешки постъпки. Трудовете на Авицена са оказали изключително влияние, както на науката, така и на философската мисъл за вековете. Авицена е известен също и като поет. В своите стихове, поеми, които е писал на езика на дариите, съвсем ясно е изказвал своите велики и напредничави идеи. Тези произведения също са били предназначени за неговите ученици. По това време са били написани и приказките от 1001 нощ. Тях може да ги напише само онзи, който е имал солидни познания по обикновените и окултни науки, който е имал голяма мъдрост и умение да пише литература. В цялата арабска култура, няма по-всестранно подготвен човек от Авицена. И оттам, упорито се натрапва мисълта, че приказките от 1001 нощ са дело на него.

За приказките от 1001 нощ си спомням една случка.

Като студенти една група приятели живеехме заедно. Един от нас, след като свърши и взема университетската си диплома, отиде при Учителя да му се похвали, че е завършил и най-важното, да му поиска някоя книга, която още повече да допринесе за обогатяването на неговите знания. През това време бяха излезли доста преводи на книги, които засягаха индуската философия, разни книги за йогите, из областта на окултните науки, кабалата, хиромантията, френологията, астрологията и др. Тези книги будеха голям интерес у нас и ние ги търсехме, четяхме и коментирахме по тях. Знаехме, че Учителят има много и добре подбрани книги. Нашият приятел поискал от Учителя някоя интересна книга, която да допринесе нещо за задълбочаване на неговите знания. Учителят изважда от библиотеката си приказките от 1001 нощ и му ги дава. Една знаменателна случка, която изнася също величието на Авицена. Потърсих да намеря някой от трудовете на Авицена от мой познат библиотекар. Той ме насочи към руската книжарница, която скоро е получила някой от томовете на „Медицинския канон", но се оказа, че набързо била се разпродала. Изненадах се. Значи, хиляда години „Медицинският канон" все още не е изгубил своето значение, пък и другите му трудове. Хиляда години и все още продължава да свети и да бъде високо името на Авицена.

Учителят беше казал: „На сто години се ражда гений, на хиляда - светия, а на две хиляди - Учител". Гениите дават тласък на човешката култура; светлина на човешките умове за десетилетия, светиите - за столетия, а Учителите - за хилядолетия.

От Христа до Учителя, по-голямо светило от Авицена не е изгрявало. Но злото също не дреме. В лицето на Чингиз хан то проведе своите пъклени, разрушителни планове. В 1219 г. ордите на Чингиз хан са разположени на почивка в горното течение на реката Артим, голям приток на сибирската река Об. Той е пратил вече своите шпиони на юг, в средна Азия, за да проучат стойността на неговата следваща плячка. Те се връщат и донасят много примамливи сведения за богатствата и благоденствието на тези земи. Чингиз хан едва дочаква пролетта на 1222 година. Той повежда своите орди, които като стихиен порой рушат, ограбват и помитат всичко през където минат. За три години ордите му стигат до сърцето на разслабената вече арабска империя и нанасят смъртен удар на цъфтящата култура там. Един мъдрец, гледайки пустоша след монголските орди, е отбелязал на една скала: „Оттук минаха монголите". Да разберат хората, защо е тая пустош. Те са разрушили и язовири, и канали. След тях Средна Азия заприличва на пустиня. Смъртно ранена арабската култура продължава своя упадък до началото на 16 век, когато идва и нейния край.

В началото на 16 век, на престола, на издигащата се вече Отоманска империя е султан Сюлейман Великолепний, най-големия завоевател на Турция и последният от ерата на седемте велики турски султани.

Султан Сюлейман Великолепни завладява почти всички земи на арабската империя, включително и Египет, цяла северна Африка. Така, той помита, както Александрийската, така и Арабската кулутура, но подтикът е вече даден. Светлината вече е озарила човешките умове и човешкият род тържествено крачи по озарения път на прогреса. Доброто и този път преварва.

Спомням си един случай от времето на Учителя. В първите години, когато ходехме на седемте рилски езера, бяхме малки групи, може би не

повече от 40-50 души. Тогава минавахме през Сепарева баня и хижа „Скакавица". Прекарвахме 10-15 дни край езерата и се прибирахме. При едно такова пребиваване, дойде деня да се прибираме, да слизаме. Учителят изведнъж даде бързо нареждане, час по-скоро да бъде прибрано всичко и да тръгваме. За кратко време той беше готов. Това и неговото подканване ни накара и ние също набързо да се приготвим и да тръгнем. Още като почнахме да слизаме, цялата планина страшно потъмня, тъмни облаци обгърнаха Рила, загърмя и затрещя. Зад гърба ни се изливаше пороен дъжд. В Сепарево автобусите ни чакаха. Качихме се и дъжда почна да се излива и тук - тропически, пороен дъжд. При пътуването стигнахме до едно дере, на което нямаше мост. Поглеждаме, само няколко крачки от пътя, който минава през дерето, една мътна стена от вода иде. Колите едва смогват да минат и пътя бива залят. Минахме благополучно, но всички настръхнали от ужаса, който връхлиташе.

Прибрахме се на Изгрева доволни. След като преминаха коментариите по случилото се, Учителят каза: „Преварихме с една минута".

И този път разумният свят превари мътната стихия на злото, водена от Чингиз хан. Преживяхме потопа воден от ордите на Чингиз хан.

30. ПЪРВИ СТЪПКИ НА СЪВРЕМЕННАТА НАУКА КЪМ АСТРОЛОГИЯТА

Астрологията като наука идва от древността. Преминава през вековете като знание на посветените. През XIX, XX век тя излиза на показ и е представена на човешкото знение. И започва следващия етап, където тя трябва да се докаже от учените, че тя съществува и не е измислица. И тя се доказва.

През 1925 година, в един разговор между група приятели, Учителят казва: „В космоса има тъмни слънца, които нито светят, нито отразяват светлината и тези слънца са повече от другите". От израза на Учителя се е разбрало, че влиянието им е особено злокобно. Наистина, навсякъде в природата има антиподи. Има бяло, има и черно. Има вещество, има и антивещество. Има източници на живот, любов, радост, има и източници на смърт, злоба, скръб. Учителят един път каза, когато стана въпрос за злото: „По силата на каквото право имаме Доброто, по силата на същото право имаме и злото". И наистина, радиоастрономите, както се разбра, често се натъкват на сигнали от мировото пространство, където оптическите телескопи нищо не намират. Тези сигнали се отдават на някакви далечни облаци прах, но така ли е или това са импулси от тъмните слънца?

Сега радиоастрономията бързо се развива и вече разполага с доста добри уреди. Радиотелескопите например представляват от себе си едно идеално полирано параболично огледало, направено от метал, в центъра на което, по посока на голямата ос на параболата се намира антена. Радиовълните идващи от мировото пространство се улавят от огледалото, като се отразяват върху антената. Приетите от тази антена вълни се предават на сложни електронни уреди, където се обработват. Колкото огледалото е по-голямо и по-съвършено изработено, толкова радиотелескопа улавя по-ясно и от по-голяма дълбочина на космоса сигнали. Учените засега разполагат със значителни по своя размер такива огледала. Така, обсерваторията на Джорден Бенк в Англия разполага с телескоп, огледалото на който е 76 метра в диаметър, а антената му е 10 метра. Този телескоп позволява на учените да проникнат в космоса и да

улавят сигнали на тела, намиращи се на разстояние 1 милиард светлини години.

При това положение, явява се въпроса: Тези радиолампички и електронните апарати, дали са по-съвършени от мозъчните клетки, които ги създадоха? И после, щом тези лампички улавят сигнали от такова непонятно за нас грамадно разстояние, защо мозъчните клетки да не улавят сигналите на планетите, Слънцето, Луната, които са на разстояние от нас само светлинни секунди и минути? Ето това е въпросът. А отговора търсим чрез астрологията.

31. ИЗ ЛЕТОПИСИТЕ НА ДРЕВНОСТТА - АТТИЛА

Историята знае много за Аттила. Но още не е дошла до прозрението, че той е бил изпратен като бич Божий срещу покварата на Римската империя.

Един ден от последните години на Учителя, една сестра от Габрово - индустриален град, идва на Изгрева, отива при Учителя, който е на поляната за да го поздрави. Учителят я запитва: „Какво правят Габровските фабриканти?" Тя отговорила: „Гуляят". - „Нека си погуляят, малко им остава", добавил Той. Няколко години след това, те бяха пометени. Това стана след 9 септември 1944 г., когато дойдоха комунистите на власт в България. Дойде Аттила като Божий пратеник, като бич Божий за онези, които бяха прегазили закона на справедливостта. Наложи се Божията правда чрез силата на Аттила.

32. ВСЕМИРНИЯ ЗАКОН

Ние ще трябва по безспорен начин да се съгласим, че живота на слънцата в ядрото на Галактиката е в много по-висок стадий, отколкото живота на слънцата, които са близо около него и най-после от онези, които са в края. Имат привилегия слънцата, които са в ядрото - те са нещо по-съвършено, нещо по-велико в своя стадий на развитие. Американският астроном Бааде е прав като иска да постави една класификация в Галактиката съобразно тяхното място в нея.

Учителят казва: „За нашата слънчева система настъпват по-благоприятни условия". Защо? - Ако ние разгледаме положението на Слънчевата система в нашата Галактика, която се намира на разстояние около 2/3 от ядрото, движейки се в своя път със скорост 250 километра в секунда, виждаме че трябва да навлезе в един по-гъст рояк от слънца. Влизайки в контакт с по-многобройни слънца, които са източници на могъщи жизнени сили, Слънцето и неговото семейство естествено ще получат и своя голям дял от живот във взаимоотношенията си с тях.

На 19 май 1920 г. Халеевата комета премина покрай Земята, наблюдавали са я през нощта на небето. Всявала е ужас, че идва края на Света. И той наистина е дошъл. През 1922 г. е Балканската война, 1913 г. е Междусъюзническата война, 1914 - 1918 г. е Първата световна война.

Ясно е, че кометите имат някакво друго непознато състояние на веществото. Учителят казва: „Кометите са боклукчийски коли".

Като почнем от минералите и свършим до човека, всичко приема и изхвърля нещо. Приема онова, което го ползва и изхвърля онова, което не може да му бъде полезно. Минералите радиират, растенията, животните, човека - също отделят вещества. И Слънцето, и планетите и те се подчиняват на този закон. Тези отпадъци, още неоформени в такъв

вид вещество каквото ние познаваме, без онези сложни и могъщи сили, които са включени в материята, която ние имаме, без онази велика закономерност, която цари между елементарните частици в нея. Това е веществото на кометите.

Много идеи и „учения", които често се явяват в света, не са нищо друго, освен едно обединение на отпадъчни човешки мисли, които както и кометите блестят, имат импозантен вид, по своя размер съперничат на Слънцето, а като пуснат и своите грамадни опашки, смайват неподготвения човешки ум, хипнотизират го, увличат го, спъват прогреса на човешкото общество и чак когато човечеството изстрада и плати грамадния данък на своята заблуда, чак тогава разбира празнотата и нереалността на тази смрад.

Във всички времена хората са гледали на кометите като на нещо злокобно. Но те не са разбирали, че кометите не са в състояние да направят някакъв физически ефект, както вече видяхме, но само внасят в състоянието на хората една хипноза и да им забият в главите някакви отпадъчни идеи - на това са способни.

Учителят казва: „Разумният свят не държи сметка за времето, той разполага с безкрайното време. Но, за енергията, за силата, държи сметка и за най-малката изразходвана сила. Ако някой си позволи да изразходи напразно и най-малката сила, Небето го държи отговорен".

През 1843 г. м. февруари се появява комета, която е била толкова ярка, че се е виждала и денем. Тя е минала само на 127 000 км. от диска на Слънцето, като е летяла със скорост 586 к м. в секунда.

Каква висша разумност, каква необходимост е наложило, тази комета да мине тъй близо до Слънцето и такава грамадна скорост да й се предаде? Това е скорост 300 пъти по-голяма от скоростта на изстрелян куршум. Можем ли да си представим каква грамадна сила е било необходима за тази скорост на тази грамадна комета. Каква жертва прави Разумния свят, когато е необходимо.

Спомням си една случка от времето на Учителя, показателна за това. Един от нашите млади тогава братя, беше хубав, строен, напет, бе решил да отиде в странство да следва. Отива да си вземе сбогом с Учителя, като очаква да получи няколко напътствия, благословии за светли перспективи. Учителят го погледнал и строго му казва: „Слушай, и в дъното на ада да слезнеш, пак ще те измъкна!". Това бе Методи Константинов. Това е жертвата на Разумния свят към едного.

От Учителя съм научил, че наистина има един Всемирен закон, Закона на Любовта, но разбирам колко той е сложен и велик, когато надникна, колкото ми позволяват за това човешките възможности, в тези необятни мирове на Микрокосмоса, Макрокосмоса и Мегакосмоса. Колко сложни и непонятни неща има там, личи от това, което Учителят казва за себе си по отношение на Любовта: „На Закона на Любовта, аз едва крайчеца съм надигнал!"

33. ОТРОВИТЕ

Отровите са онзи дял от проявите на Демоничната Природа, които имат за задача да спънат и тласнат човека към покой и смърт. Те се изявяват и в четирите свята, в които човека е потопен:

1. **Света на идеите** - Идейният свят, наречен от древните мъдреци Свят на Огъня - свят на Саламандрите. В своето още първоначално развитие на човека, когато сивото и бялото вещество на главния мозък, все още не са достигнали едно високо организирано и облагородено

състояние, той е способен да се поддаде на идеи, носещи разрушението и смъртта. Към тях се приобщават и другите три свята.

2. **Свят на мисълта** - както са го наричали още Свят на въздуха - свят на Силвите.

3. **Свят на чувствата** - или още Свят на водата - свят на Ундините и най после,

4. **Света на Земята** - Свят на Гномите, една част от които са агенти на Демоничната Природа, създателите на всички отрови, които носят и създават отровите каквито са: алкохола, тютюна, морфина, опиума, кокаина, хашиша и ред други, които със своето действие спъват, забавят, притъпяват, тласкат към покой и смърт. Агентите на отрицателната природа в света се стараят първо да предизвикат интереса към тях с най-различни методи. На първо място да събудят в човека честолюбието, че той е напълно свободен, самостоятелна величина, със свободна воля и възможността да прави всичко каквото си иска. Използувайки тази си свобода, той влиза и в света на демоничното - света на отровите, без да разбира че той ще остане под тяхното влияние, под тяхна власт, ще загуби своята свобода и ще правят с него това, което не иска. Деформират се мозъчните клетки на сивото и бялото вещество, става раздразнителен и го тласкат в неправилни посоки.

Нека се знае, че Саабеизма е посочил най-правилните причини за нарушаването на човешкото здраве и нормалното протичане на живота. Всичко това е плод на безредие в звездното тяло - двойника на човека, което в резултат дава и безредието в самото физическо тяло. Изобщо, болестите и ненормалното протичане на живота в даден човек е плод на безредието, откъсване от законите, които управляват човешкия организъм. Това дава възможността за достъпа на разните злокачествени бактерии, вируси и тем подобни творби от микромира създадени от агентите на отрицателната природа. За да се избави човек от този свят, той трябва да изключи достъпа на Демоничната Природа в горните три свята - идейният, интелектуалният и емоционалният. Никакъв достъп на лошото в тези три свята - идеи, мисли и чувства. Човекът трябва да постави своя ум, чувства и постъпки в служба в хармония с висшата Природа, Природата на Доброто. Второ самата атака, на тези бактерии, вируси и пр., тяхното ликвидиране и невъзможността им да имат достъп в човешкото тяло е способен да извърши - черният дроб. Черният дроб е най-голямата жлеза в човешкия организъм и е най-сложно устроен.

Веднъж аз, Николай, на Витоша запитах Учителя: „Знаем, че змията със змийската отрова, дори и с най-малко количество от тази отрова може да отрови човек и да го умъртви. А човекът разполага ли с такова малко вещество, с което да се противопостави на отровите?" Учителят каза: „Съществува такова вещество и такъв начин". Каза и млъкна. Човекът още не беше готов за това знание, защото можеше да го употреби за своето си разрушение.

34. МЕЗОНИ

Мезоните са едно особено състояние на веществото. Те са твърде активни частици. Променят се бързо и се разпадат на други частици, които влизат във взаимоотношения една с друга. Всички тези промени в тях стават във време от милиардна част от секундата, като се движат до скорост близка до тая на светлината. В тези мезони се намират и частиците на светлината, на положителното и отрицателното електричество, на

магнетизма, любовта и живота, омразата и завистта и много още.

Тези висши състояния на веществото не са само в атома на триизмерната материя, но и извън нея, навсякъде около нас. Древните философи са ги изразявали с термина ДВИЖЕНИЕ. Аверос казва: „Движението е най-съвършеното състояние на веществото". Той отъждествява движението с понятието Бог. Авицена казва също, че движението е включено в материята. Учителят казва: „Онова, което привежда в движение всичко, аз наричам Бог". Колкото по-съвършено е нещото, толкова то се движи по-бързо. Само разумното се движи. Това значи, че тези стихийно движещи се мезони, са нещо разумно.

Величието на едно същество седи в това, доколко то познава и може да си служи с висшите състояния на материята.

Обикновените науки си служат и изучават първите три състояния на материята: твърдо, течно и въздухообразно. А окултните науки изучават следващите след тях по-висши състояния на веществото. Всеки, който стигне да познае тези състояния на веществото и да си служи с тях, той е окултист. Не ги ли познаваш и не можеш ли да си служиш с тях, ти си обикновен човек, ти живееш още в обикновените три състояния на веществото, в обикновената наука.

Интересна връзка преживях с една диня.

Учителят имаше голямо разположение към плодовете, но моето впечатление беше, че към динята Той имаше предпочитание. Затова, щом излезнеха дините, мене ми създаваше радост, да Му нося дини. Един ден видях една каруца дини, пред магазина на един продавач на плодове. Най-отгоре на каруцата гледам една красиво оформена диня, някак ми се усмихва. Мигнах няколко пъти, поозърнах се, с оглед на това, да не съм изпаднал в някакво особено състояние, да не е някакво разстройство на зрението, но всичко друго наоколо беше нормално, същата позната обстановка. Пак поглеждам динята, но топлата и приятна усмивка не беше изчезнала. И аз я купих.

Беше горещ, летен ден, изпитвах голяма жажда. Срязах динята. Беше великолепна, прясна диня, напълно узряла. И резен по резен изядох я цялата. Като станах, почувствах се лек, подвижен, пълен със сила и живот, със светлина. Наоколо ми също се разливаше една мека, приятна светлина, изпълваше ме една тиха радост. Рекох си: Ето философския камък, панацеята, която алхимиците са търсели толкова столетия, като средство за подмладяване, за придобиване на здраве и живот. Толкова бях радостен, че едва се сдържах да викна: Хубавите дини са най-могъщото средство за придобиване на живот и младост. И аз реших да ям всеки ден дини. Това състояние, което за пръв път изживях, беше съвършено ново за мене. То продължи известно време, като бавно затихваше.

На другия ден отидох пак при същия продавач. Купих си диня. Беше също зряла, пращеше като я режех и вътре сякаш беше пълна с рубини. Приятна за ядене, но само толкова. Нямах никак от ония усещания при яденето на първата диня, нито светлината, нито тихата радост, която ме изпълваше. Преживяното от оная първа диня остана като свиден спомен.

В класа, след тази случка, Учителят ме погледна, усмихна се и каза: „Пишете за следващия път темата „Най-хубавия плод". Разбрах тогава, по какъв начин Учителят ми беше благодарил - като ми даде да преживея нещо особено, нещо възвишено и оригинално. Това беше отплата за малкото внимание, което Му бях оказал.

Това, което изживях с тази диня, в никакъв случай не мога да приема, че е само някакво състояние. Аз преживях нещо много реално.

Чрез този плод приех нещо много съществено, нещо много осезаемо.

Учителят ме беше поставил във връзка с този свят на мезоните. И аз приех от техния живот, от тяхната любов, от тяхната сила, светлина и всичките онези качества, които имах за момента.

Какво бе станало, ако всякога когато приемам храна, за да можех да влизам в контакт с този свят. Тогава непрекъснато бих бил в онова състояние, което преживях. Тогава бих бил вечно млад, енергичен, пълен с радост и светлина, с доволство. Такъв един контакт не е невъзможен. В ежедневния си живот, ние понякога имаме моменти на повишено състояние, което е плод именно на нещо прието от този свят на движението.

Легендата изнесена от Лев Толстой, за житното зърно едро като кокоше яйце, в основата си има една вярна идея, една истина. Пра-прадядото са били млади, здрави, стройни хора, не грохнали и прегърбени като техните пра-пра-внуци, защото са яли жито едро, едро като кокоше яйце. Значи, приемали са храна от по-високо естество. Следователно, тук се прокарва идеята, за възможността на човека да се ползва от този по-висш свят на веществото.

Същата идея е прокарана и в гръцките легенди, където се казва, че Боговете на Олимп са се хранили с нектар и амброзия, които дават вечната младост и безсмъртие. На едно място Учителят прокарва следната мисъл, която пояснява всичко това: „Любовта, състраданието, омразата, грубостта, безсърдечието, това не са някакви състояния, през които човек минава. Те са известен род материя, с която той си служи. В отношенията на хората има обмяна и на частици от по-висши състояния на веществото. Значи, ние приемаме и даваме нещо. Връзката, обмяната не е само тук между хората на земята. Тя може да продължава да съществува и тогава, когато единият от тях си е заминал.

Една случка с един наш приятел е интересен пример на такава обмяна. Той е човек едър, здрав, като планински масив. Има качествата на орлите. Обича да живее по високите планински върхове. Обича бурите, снежните виелици, умората при изкачване на върховете, аромата на хвойната и клека. Когато му се заговори за тих, спокоен, уседнал живот на топлата стаичка, той махва ръка и с досада отговаря: „Не, не, такъв живот не мога да живея. Без планините не мога". И той с наслада говори, за онези напрегнати преживелици със стихиите на планината. Веднъж, той поклати глава и каза: „За голямо съжаление не всичко свършва благополучно. Шега с планината не бива". Това беше Игнат Котаров от Изгрева.

Един път, срещу Нова година, разправя той, тръгнах за Юмрук-Чал, балканският първенец. С мене пожелаха да дойдат баща и син, мои добри приятели. Имаше вече сняг и те бяха добри скиори. Взехме раниците и ските, тръгнахме с влака до Карлово и оттам за хижата. Сутринта времето е странно. Вали сняг, виелица и мъгла. Не съм свикнал да взимам времето под внимание - тръгнахме. Снегът не преставаше и нагоре ставаше все по-дълбок и по-дълбок. Вятърът също ставаше по-стихиен и мъглата все по-гъста. Минахме покрай някаква горска барачка, понеже там нямаше никой, ний продължихме нагоре. Времето ставаше все по-настръхнало, снегът беше много дълбок и аз тръгнах напред да правя партина, като се обръщам, гледам, няма никой. Извиках няколко пъти, няма никакъв отговор. Смутих се. Връщам се назад, викам, но нито отговор, нито хора. Снегът вали. Вятърът бучи. Мъглата е толкова гъста, едва се вижда на метър-два. Студени тръпки от ужас ме полазиха и аз с още по-голям устрем тръгнах да обикалям, да викам, но никакъв отговор. Времето напредваше. Аз бях

вече целият мокър. Мокрите ми крака започнаха да леденеят и аз чувствах, как студа, със своите зловещи клещи вече ги сграбчваше за да ми отнеме живота.

След като обикалях доста време, почувствах се много изморен и спрях до една скала, потънал до пояс в сняг. Изведнъж чувам, как нещо свисти около мене, нещо като техните гласове, които викаха: „И ти трябва да станеш като нас, и ти трябва да дойдеш при нас". Озърнах се, наоколо нямаше нищо освен виелица, сняг и мъгла. Тогава разбрах, че моите приятели не са вече между живите. Изтръпнах. Скочих, но разбрах, че вече нищо не мога да направя, чувствах че замръзвам. Отпуснах се и някаква сладка дрямка ме обзе. Гледам пред мене елхите с пъстри запалени свещици и звънчета, които някак сладко звънтяха. Сепнах се. Ах, значи, умирам, някак си ми се втикна тази мисъл в главата. В този момент гледам, от едната ми страна, до рамото ми Учителят, а от другата ми страна моят баща и двамата не бяха вече на физическия свят. Учителят ме бутна по рамото и ми каза: „Слушай, това което беше досега е нищо в сравнение с това, което иде. Ти знаеш, какво нещо е физкултура, нали? - Само физкултура, физкултура, разбираш ли. Физкултура, повтори няколко пъти натъртено Учителя. Изтръпнах, сепнах се и поглеждам наоколо, освен снега, гъстата мъгла, вятърът, беше вече тъмно, непрогледен мрак. Значи, нощта беше вече настъпила. Почнах да скачам, да се бия с Юмруци, да правя разни движения, доколкото ми позволяваха вкочанелите ми ръце и крака. Това правих цяла нощ. Откъде се взеха тези сили, това не мога да разбера и досега, след като бях толкова изтощен още през деня. Нощта ми се видя безкрайно дълга. Никога не съм прекарвал такава ужасна дълга нощ. Най-после се развиделя, вятърът започна да утихва и мъглата се поразреди. Тръгнах. Вървях без да зная накъде. Вървях предпазливо. Знаех, че около Юмрук-Чал има пропасти, както ги наричат „джендеми", в които човек лесно може да намери своя край. Вървях доста време и най-после гледам пред мене нещо се тъмнее. Като повървях още малко, гледам някаква постройка. Когато стигнах при нея, разбрах, че тя е същата онази горска барака, край която бяхме минали предният ден с моите приятели. Сега наново се намирам тук, но вече сам, без моите другари. Влязох клатушкайки се. Вътре беше един горски работник, който току що беше почнал да пали огъня. Съборих се като сноп, изнемощял и измръзнал. Огънят, топлата стаичка и братските грижи на работника възвърнаха силите ми.

Когато напролет снегът се поразтопи, намерихме труповете на двамата мои приятели. Баща и син бяха един до друг до един камък, на който камък навярно са се спънали и са паднали в дълбокия сняг. Вероятно те не са могли да станат поради голямата умора и възпрепятствани от ските. Те са били много голяма пречка, която не са могли да преодолеят при ставането.

И така, мезоните, това висше състояние на веществото, пратени му от Учителя, спасиха нашият приятел от бялата смърт, тъй както мезоните на неговите приятели горе до скалата искаха да смутят нашия приятел. И в единия, и в другия случай имаме една връзка, един проводник, по който протекоха мезоните на завистта и мезоните на Любовта и живота.

По-силни бяха обаче мезоните на Любовта пратени му от Учителя и неговия баща. В тежко изключително време те именно спасиха нашия приятел.

35. СТУДЕНАТА СВЕТЛИНА

Един ден, привечер, се разхождах из поляната, където си правехме сутрин гимнастическите упражнения. Гледам Учителят се приближава към мене. Дойде и с усмивка на лице ми показа една грамадна ягода, която Той държеше в шепите си. „Какво ще кажеш?" - ме запита, продължавайки все така да се усмихва. От изненада и смущение нищо не отговорих, но в това свое пасивно състояние, можах да прочета по израза на лицето му. „Виж, разбери, щом като земята може да дава такива плодове, тя е все пак една напреднала планета". Каква привилегия е за нас хората, че можем да живеем, че ни е дадена голямата чест, да бъдем жители на този рай. Каква велика възможност и условия имаме, да изучаваме всичко, което са създали и създават на нея плеядата разумни същества, със знание и мъдрост работили милиарди години тук. Сега, когато човек стъпи на друго небесно тяло, на нашата спътница Луната и видя пред себе си там само една безжизнена, безкрайна пустиня, лесно ще оцени изключителните предимства, които земята поднася за един тъй всестранен и пълноценен живот. Живот, в който жаждата за придобиване на знания и мъдрост могат да бъдат удовлетворени от всяка форма, от всяко явление и събитие, които тъй много изобилстват около нас.

Ето например, в топлите летни вечери лети малко безобидно насекомо, което с неподражаема ритмичност светва. Това са познатите на всички светулки. Кой не ги познава? Каква красота, какво величие се крие в това малко явление, което те създават. Това чудо, което те ни поднасят, може да възхити само онзи, у когото е събудена любовта му към Божествената мъдрост. Тук ние виждаме само една искрица от тази мъдрост, разбирането на която човек все още не е достигнал. Човек не знае, как тази нищо и никаква мушица както бихме казали, прави това явление. Ако тази светулка я вземем на ръката си, тя пълзи така смирено и безобидно, като продължава да свети със задната част на коремчето си на импулси. Светлината ритмично се усилва и намалява. На ето, скоро разбираме, че тук имаме и още едно чудо. Тази светлина е по-особена от онази, която ние срещаме в нашето ежедневие. Тя не е гореща, не пари. Въпреки, че силата на тази светлина е такава, че при другата позната на нас светлина бихме почувствували едно значително опарване. Явно е, че тук имаме една по-друга светлина, студена светлина.

В една от своите беседи Учителят казва: „Трябва да знаете, че светлината е един от великите фактори не само за умственото развитие на човека, но и за характера и дългият му живот".

Известно е, че при студената светлина се изразходва много малко енергия. Това я прави още по-чудна и интересна. Прави я като едно явление от много по-висок ранг, отколкото другите явления, които ни заобикалят. Защото Учителят беше казал: „В разумният свят, във великата лаборатория на природата се държи сметка и за най-малкото изразходване на енергия". И най-малката изразходвана сила трябва да се оправдае. Колкото едно същество е по-разумно, от по-висок ранг толкова с по-минимално количество сили извършва своите действия. За времето там сметка не се държи. Ето защо ще трябва да приемем, че явленията, в които се изразходва малко енергия, а имат голям ефект са от по-висше естество. Отделянето на този род светлина е присъщо не само на минералният, растителният и животинският свят, но и на човека. Ние често употребяваме израза, когато кажем на някого нещо много благоприятно, радостно за него. „Лицето му светна". Този израз не е само едно поетично изказване, но крие в себе си истината. При радост, при

любов имаме едно активизиране на човешкия двойник, което като резултат ще даде едно отделяне на светлина. Вярно е, че нашите обикновени очи мъчно я долавяме, но с непосредственото чутие на нашия мозък ние ясно я схващаме.

В съзнанието на всички народи е запазен образа на Божиите братеници на земята. Те всякога са някак обвити в светъл ореол. Тези първи Синове на Бога са в един по-тесен контакт с мировия океан енергия, която протичайки хармонично през тях дава светлината, която те имат около себе си.

36. КОЙ НАКАРА НИКОЛАЙ ДА ПИШЕ, И ДА ГО ИМА В ИСТОРИЯТА?

В.К. Искам да ми разкажеш кой бе този, който те накара да пишеш.

Н.Д. Един ден през лятото на Рила за нуждите на бивака ни там се наложи да нареждаме плочи. Такива от много високо качество се намираха на Бъбрека - петото езеро и шестото - Сърцето. Всички от лагера заедно с Учителя отидохме за плочи. На връщане по някакво чудо останахме с Учителя сами. Носейки по една плоча, седнахме да починем. Тогава, като дойдоха другите казах на Учителя: „Добре е да оставим за бъдещото поколение една по-осезаема следа за обикновения живот и обстановката, при която протече Твоето дело, освен беседите, лекциите, музиката, музикалните творби, гимнастическите упражнения, Паневритмията, Пентограма и пр. Той ме погледна и нищо не ми каза, но в погледа му разбрах „Е, напиши го!". Направих това, което можах и колкото можах. В.К. Накрая се сбъдна това изказване на Учителя „Е, напиши го!". Н.Д. Да, погледна ме и в погледа му прочетох „Е, напиши го!" **И написах го, разбира се с твое съдействие, че ме подтикваше, защото аз малко хлабаво движех този въпрос**. В.К. Хубаво, че го написа. Аз искам да ти задам още няколко въпроса, защото с този въпрос ние приключваме.

В.К. Аз си спомням, че те упрекваха, че си писал автобиография. Н.Д. Тези опитности не са ли важни? В.К. Важни са, това са твои опитности. Н.Д. Опитности, трябва да ги изнеса. В.К. Първо са твои опитности, второ има един закон: Опитността на един ученик е опитност на цялата школа. Въпросът е приключил. Н.Д. Право да ти кажа, не че искам. Тук-там съм чел опитности на братя и сестри, но те казват едно-две и не са съвсем така интересни. А, аз тука имам грамада опитности. И сега като искам да напишат история, мога ли да ги пренебрегна. В.К. Аз си спомням, когато преди 15-20 години ми ги разказваше на мен ми настръхна косата и ти казах: „Николай, трябва да ги напишеш!" Н.Д. **Написах ги благодарение на твоите усилия, право да ти кажа. В.К. Аз видях много голям зор**. Н.Д. Е, да защото нямах разположение, най-вече затуй, защото ще кажат „Гледай сега тоз почна да пише автобиография". В.К. Ти тогава се занимаваше със строителство, не беше си уредил пенсията, беше много преуморен. Ти беше сам тогава, неустроен с жилище, нямаше пенсия, работеше. Освен това противодействие външно и вътрешно противодействие, и другите противодействуваха. Беше много трудно.

37. БАЩАТА НА АСТРОЛОГИЯТА - И СААБЕИ-БЕН ААДЕС

В.К. Аз искам да питам, да ми разкажеш, миналия път не можа да ми разкажеш за създателят, бащата на астрологията. Н.Д. Е, по време на уреждането на Изгрева всякога имаше какво да се работи. И аз, без да се похваля, имах такъв технически похват по всякакви работи, особено към дърводелство, електротехника и т.н., такива задачи имаше много по Изгрева. И много пъти, когато работех, впрочем два-три пъти Учителят ще дойде и ще ми каже над главата, аз съм седнал работя нещо: „И СААБЕЙ-БЕН ААДЕС". Тогава съжалявам, че улисан в работа, а аз като работя поглъщам се изцяло в работата, не се обърнах да го попитам какво е това нещо. По-късно разбрах, че той е създателя на Саабеизма т.е. култ и уважение към звездите. И ако отворите „Болшая советския енциклопедия" ще намерите там Саабеизъм, Саабейско писмо, Саабеисти и Саабеистка държава. Под тези четири понятия са дадени по няколко думи обяснения. Щом като има един Саабеизъм има и един Саабей, който го е създал. Тогава се ударих по главата и разбрах, че наистина той е създал Саабеизма, уважението, почитанието към звездите, т.е. Астрологията. Като работех така, помня един път Учителят дойде и ме похвали „Ти - казва - много хубаво работиш". Не го казвам да се похваля, но го казвам, че съм взел дейно участие в уреждането на Изгрева. В.К. И по-късно как започнаха вашите астрологически занятия? Н.Д. След като дойдох в София имаше приятели, разбира се под влиянието на Учителя, заловиха се да изучават Астрономията и по-специално Астрологията. По Изгрева тогава имаше много трудове на немски, на западни езици предимно и една на руски език - на Запрегаев, тя беше много хубава Астрология, която аз четох. Почнах да правя хороскопи, обаче като правех хороскопи и виждах, че не всякога, туй което те казват в учебниците съвпада с действителността. Тогава аз оставих всичките тези астрологии и почнах по пътя на науката, т.е. какво е наука? Науката събира факти и търси законите, които създават тези факти, това е наука. И аз реших да тръгна по този научен път. Почнах да правя хороскопи и в продължение на 50 години съм направил хиляди хороскопи. Като съм извадил фактите от тези хороскопи и съм търсил причините, които създават тези факти. Затуй написах един курс по астрология, който значително, коренно се различава, от туй което има в западната Астрология.

В.К. В онези години кои бяха астролозите на Изгрева? Н.Д. На първо място беше Георги Радев, той се занимаваше много с астрология, Михаил Иванов, този който отиде във Франция и бе от Варна. С него не съм имал пряк контакт, но съм чувал, че се е занимавал с астрология, Методи Константинов също, Георги Марков също. Само, че Георги Марков искаше да тръгне по някакъв нов път. И един път като отидохме с Борис в неговата квартира, той нещо правеше искаше да създаде някаква хелиоастрология. Астрологията, която ние упражняваме тя е с разположението на Слънцето, Луната и планетите гледани от Земята, а той някаква си нова астрология искаше да прави - тъй наречена от него хелиоастрология. В.К. Какво означава това? Н.Д. Т.е., да вземе за център Слънцето и планетите, и спътниците на планетите както обикалят около него. Конкретно не съм говорил какво точно иска да създаде, но чух тези думи от него тогава, че иска да създаде една хелиоастрология.

В.К. Какво беше отношението на Учителя към вашите занимания по астрология? Н.Д. Той всякога ги подкрепяше и Той самия много пъти

ни е говорил и е казвал нещо по астрологията. Туй именно ни даде повод и подтик да се занимаваме с тази наука, както с хиромантията, с френологията, всичките тези подтици ги получихме от Учителя. В.К. Аз съм срещал обяснения на много места, Учителят говори за различни неща в астрологията. Ти изваждал ли си ги тия неща? Цанка ги беше изваждала. Н.Д. Не съм ги изваждал. В.К. Разглеждал ли си тези неща, не влизат ли в разрез с твоята астрология? Н.Д. Не е в разрез. Обаче Учителят се изразява така според мен в общи правила. Аз съм търсил конкретното. Да кажем Меркурий влияе тъй, ама точно какво създава, как, аспекта между Меркурий и Юпитер, какво точно дава, как ще се изрази този аспект. Защото съм имал желание да бъда конкретен, т.е. ясно разбран, да посоча точно какво е влиянието на дадена планета или за дадено място, или пък за дадена година. В.К. По-нататък, във вашето поколение други астролози имаше ли? И имаха ли успех тези астролози, бяха ли точни в преценките си? Н.Д. Всичките тези астролози, които изброих, а и Влад Пашов също, Иван Антонов и други имаше, но те бяха по-изтъкнатите. Всичките тези астролози, които споменах, без мен, те приемат западната астрология, т.е. астрологията, която имаше по учебниците. Аз казах, че я отхвърлих тази астрология и тръгнах по свой път, като приложих чисто научния метод за разглеждане на дадена дисциплина, т.е. събиране фактите и търсене законите, които създават тези факти.

В.К. Веднъж бяхте ми разказали една своя опитност. Движите се с Учителя и станало въпрос за астрология и Учителят казал: „За да ти влияят звездите, трябва да бъдеш Учител" т.е. да имаш космическо съзнание. Точно как стои тази опитност? Н.Д. С Учителя, аз съм казал, че говорихме за Христа и стана въпрос за влиянието на слънцата и небесните образувания. Обаче, от моя опит и туй, което Учителят каза, че трябва да имаш гениален мозък за да можеш да приемеш влиянието на слънцата и небесните образувания, и аз, от мойта астрология, идвам до заключение, че небесните образувания и по-специално в зодиакалните съзвездие действуват на човека. Обаче за да може да приеме тяхното влияние той трябва да има изключително развит мозък, за да може да приеме тези вибрации. Обикновените хора нямат възможност да приемат влиянията на небесните образувания на зодиакалните съзвездия, защото те са с изключително високи вибрации и той няма възможност да приеме тези влияния за да може, да му дадат способности и качества. Та за небесните образувания и звездите, и т.н. трябва изключително високо съзнание и много добре организиран, облагороден мозък. Често пъти идват при мен някои и се ударят по гърдите, аз идвам от Сириус или влияе ми Алгола, или не знам коя звезда му влияела. Аз виждам, че едвам до Юпитер е стигнал, а той ми разправя за тези звезди.

В.К. В какъв смисъл е стигнал до Юпитер? Н.Д. Защото, голяма част от хората нямат организиран мозък за да им влияе. Влияят им планетите Меркурий, Венера, Марс и дотам, и Луната. А за да могат да влияят далечните планети - Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон трябва добре организиран мозък, а това са малък процент хора. Не са стигнали до Юпитер, а ми разправя, че идва от Сириус.

В.К. Значи вашият труд е завършен? Н.Д. Да, курс по астрология, завърших го. Обаче, както един професор по медицина не може да се удари по гърдите да каже, аз всичко знам и всичко мога. Продължавам и сега да уча. И те господата професори, и те продължават да учат. В.К. Допълнителни разширения ще има ли към твойта астрология? Н.Д. Може би след години ще издам второ издание, където ще внеса известни

допълнения, по добитото от опита, който имам, от момента в който съм я написал до да речем, след няколко години, ако съм жив и здрав. В.К. Аз искам да ми дадеш едно копие, макар, че не съм астролог, просто така да видим композицията на книгата. Как, какво, що, за да може да питам за някои неща, да можеш да я допълниш. Н.Д. С удоволствие. Аз казах, че съм я довършил, обаче половината от астрологията е във Варна. И когато се върна от Варна, ако живот и здраве някакви изненади няма, към ноември месец ще ти дам един екземпляр.

В.К. Аз си спомням на времето колко мъка и неволи докато те накарам да я напишеш. Н.Д. **А, да ти изиграла голяма роля, вярно е, както за историята, тъй за всичко, което съм написал. Това е подтик от голямо значение**. В.К. Това го казвам, не за друго, не за хвалба и друго. Аз не съм астролог, да те питам за някои неща, да те подтикваме, за да я направиш по-пълна и по-всеобхватна, защото някой път човек казва, а бе то може да мине и така, по-леко. Да дадеш, да я направиш по-пълна. Н.Д. Аз казвам, и чувствам, че ще се наложи да издам второ издание, защото от момента когато я написах, то беше преди няколко години почнах да я пиша, до след 5-6 или 7-8 години продължам да уча, известни опитности добивам, може би ще се наложи да издам второ издание, където ще внеса известни допълнения.

В.К. Ти беше написал и друга книга, за физиогномията?. Н.Д. Да, физиогномията и хиромантията. В.К. Какъв подтик, откъде дойде подтика да ги напишеш тези? Н.Д. Подтикът да напиша тези неща дойде оттам. Когато да кажем една планета, да речем Юпитер действува на даден човек, ние трябва да видим на какво поле е този човек в своето интелектуално развитие. Защото, да речем, ако дойде един примитивен човек с един аспект между Меркурий и Юпитер, този човек при лош аспект ще обича да краде, да присвоява материални ценности. Събужда се един интерес за материален придобив. Ако дойде при същия аспект, един интелигентен човек, този човек ще прояви изключителна активност при придобив на знания. Затуй първо, онези които искат да изучават астрология ще трябва да изучат хиромантия и физиогномия, за да преценят горе-долу човека на какво ниво е. Като дойде при мене някой човек да му правя хороскоп, той без да се усети аз го прегледам и му гледам ръцете, държа ги или се ръкувам, и оттам вадя преценка на какво ниво е тоз човек, за да мога да тълкувам аспектите и влиянието на планетите, Слънцето и Луната върху него. Задачата на Слънцето според мойта астрология е: той организира и облагородява човешкия мозък. И в случая не влияе Слънцето в хороскопите, които ги правим, а влияе планетата Вулкан, която се намира между Меркурий и Слънцето. И аз съм изчислил на какво разстояние тази планета се намира от Слънцето. Това е на 14 милиона 960 хиляди километра, като използвам за тези изчисления закона за Тициос-Боде, като давам едно разширение. Това разширение не може да ми го оспори никой астроном, защото се позовавам на математиката, а математиката я обичам затуй, защото на нея възражения не могат да се направят. И че обикаля за 35 дена, като използвам третия закон на Йоханес Кеплер, който е дал за небесната механика. И казвам, тази планета действува, а Слънцето облагородява и организира човешкия мозък. И по него, пак по мои изчисления, тази планета се отклонява от Слънцето само на 4-5 градуса, което нещо ние приемаме за съвпад, то там където е Слънцето приемам, че е Вулкан. И затуй влиянието на Вулкан го приемам от положението на Слънцето по небесната сфера. Действието на планетата Вулкан дава тези качества, които западните астролози ги приписват на Слънцето.

В.К. Тази планета Вулкан къде се намира? Н.Д. Намира се между Меркурий и Слънцето. Тя обикаля Меркурий за 60 милиона километра, а Слънцето обикаля за 14 милиона 960 хиляди километра. Учените досега не са я открили, защото смятат, че на такова малко разстояние тя ще изгори. Не може да изгори, защото кометата Хано обикаля около Слънцето на много близко разстояние, а в 1842-3 година мина една комета, която мина само на 580 хиляди километра от Слънцето, и изгоря ли господа астрономи? - Не! Мина - замина. Следователно, няма защо да приемаме една планета по-близо от Меркурий до Слънцето ще изгори, откъде-накъде. После изгаряне може да има само тогаз, когато има кислород. Там няма кислород и не може да изгори.

В.К. Значи, оттам дойде връзката между астрологията, хиромантия и френологията? Н.Д. Първо, човек трябва да е познат с това, та като дойде някой да му правиш хороскоп, звездна карта, ще погледнеш ръцете му, лицето му, горе-долу ще имаш представа какво представлява този човек. Ако го няма, защото идват някои, молят се за някой близък, не е тука и т.н. Аз ги питам, с какво се занимава, какво работи или родителите му, ако е дете, какви са, що са. Всеки човек би извадил едно заключение горе-долу, ако на един човек родителите са интелигентни няма да родят един простак или нещо друго, един неоформен в интелектуално отношение човек.

В.К. А колко страници е? Н.Д. Френологията е около 60-70 страници, а хиромантията около 100 страници и астрологията е около 220 страници на пишуща машина, на големи листове. В.К. Аз знам, че Георги Радев е работил по отношение, има една книга „Лица и души", за френология, други са работили по хиромантията. Вие прегледалили сте ги тези неща? Н.Д. Да, хубав труд е. Не мога да кажа. В.К. Там в тази книга за астрологията, вие сте документирали всичко, всички постижения на астрономията, закони? Н.Д. Да, аз се позовавам на законите на астрономията, откритите закони от гениални учени като Християн Доплер, Рош - гениален физик, астроном, французин, Олер - един професор по математика от Петербург от миналия век.

38. ВИТЛЕЕМСКАТА ЗВЕЗДА

В.К. Понеже говорим за астрология искам да приключим с този въпрос. Аз си спомням едно изказване на Учителя: „Когато Христа се раждаше, имаше едно злокобно съчетание на планетите. Те казва - определиха неговия път". От четирите Евангелия знаем за онази звезда, която се е явила. Изобщо какво е твоето мнение по този въпрос? Н.Д. Моето мнение по този въпрос е: Първо тази звезда, Витлеемска звезда, както я разправят не е било нищо друго освен един съвпад на Марс с Юпитер. Нещо, което го казва и Кеплер. Йоханес Кеплер е изчислил, около времето когато Христос се е родил, че е имало един точен съвпад на Марс и Юпитер. Тези две планети са големи, добре се виждат на небесната сфера, ярко се виждат. И разбира се, при един съвпад тази яркост ще се увеличи. Особено, когато Марс е при тъй нареченото долно съединение, като на Юг там, където се е родил Христос тя се вижда много по-добре отколкото на север, защото по туй време Марс е по-близо до хоризонта. Южните страни по-добре могат да наблюдават туй нареченото велико противостояние на Марс. Това велико противостояние, когато дойде, астрономите от Европа отиват в южните страни за да го наблюдават по-

добре. Такова велико противостояние ще имаме догодина - 1988 г. през месец септември*.

В.К. Онова, което е написано в Евангелието, че са дошли мъдреци от Изтока да се поклонят. Н.Д. Когато Саабей е имал школа в областта, където сега е Персийския залив, учени доказват, промените в нивото на океана след потъването на Атлантида и минаването на топлото течение на Голфщром край северните брегове на Европа. Това топло течение е стопило грамадна маса от ледове и потъването на Атлантида дава възможност нивото на мировия океан да се вдигне със 100 метра. Например Англия и Франция те са били свързани, но с вдигането на океана, тази ниска област - Панамския канал е залята. Също тъй отоманския пролив, водата от океана започва да влиза в тази долина, където сега е Персийския залив. И тази суша потъва във вода. И сега измерванията показват, че Персийския залив е дълбок между 2 и 50 метра. Следователно по онуй време, преди да се вдигне океана, то е било суша. Там е била школата на Саабей и понеже народа го е слушал, изпълнявал неговите нареждания той ги е наричал халдей, което ще рече „народ стремящ се към светлината". Днешните учени не могат да разберат откъде са дошли тези халдеи. А те са дошли именно оттам, от тази долина. А казват, че шумерите са първите жители на тези области, на Двуречието, а това не е вярно, защото шумерите са пришълци и историята го казва - от към Кавказките планини, откъм България са минали една част и друга част са се заселили там. А преди туй са били халдейците, които Саабей ги е изпратил, защото разбирайки, че тази земя ще бъде залята и ги накарал да издигнат Вавилонската кула, която не е била нищо друго освен университет. И затуй той е казал да сложат надпис: „Баб е улу", което значи преведено на български „Врата към Бога". И тази школа, имало е ученици на Саабей, които са разбирали много добре астрологията. И те виждат, че този съвпад става в съзвездие Риби, което съзвездие е управлявало Юдейската земя, защото те са приемали, че Земята е един кристал от 12 петоъгълника. Всеки един петоъгълник се управлява от едно от 12 зодиакални съзвездия. И туй съзвездие, туй положение на Юпитер, съвпада на Марс с Юпитер се пада в съзвездие Риби, което е управлявало тогава Юдейската земя. И казват: В Юдея се ражда цар и тръгват да му донесат подаръци. Подаръците, които са му донесли те не са били нищо друго освен законите на Хамарупи, написани на плочки, на глинени плочки. Защото те са си мислили цар, чакай да му занесем подаръци. Не са му занесли дрехи, баници или нещо за ядене, а са му занесли именно тези плочки. За да знае този цар, Хамарупи е най-великият законодател в древността, как е управлявал този, за да се научи този раждащ се цар. Това е моето становище.

В.К. А по отношение на други съчетания на планетите, които определят живота на Христа? Н.Д. С Учителя съм говорил, аз съм ти го казал туй, че стана въпрос за Христа и аз му казвам: „Рекох, Учителю, Христос сигурно е имал само тригони?" Защото от гледище на астрологията, тригона действува най-добре. „Не, рязко отговори Учителят, Христос е имал само квадратури", защото квадратурата дава най-голяма

**Забележка на съставителя: Този магнетофонен запис е правен 1987 г., а е прехвърлен на машинописен текст 2001 г. след 14 години. През 1988 г. започна т.н. перестройка в СССР - комунистическата империя, която доведе до нейното разрушение през 1989 г. с падането на Берлинската стена на 9.XI.1989 г. На 10. XI.1989 г. падна Тодор Живков, генерален секретар на комунистическата партия в България, управлявял 35 год. с комунистическа власт.*

енергия, най-голяма сила, по-голяма от тригона, само че квадратурата е нож с две остриета може да руши, може и да гради, зависи вече от развитието на самия човек. И Христос, поради своето изключително голямо развитие е използвал тези влияния да твори и да създава. Че наистина квадратура е имал, например изгонването на онези търговци от храма, не е нищо друго освен една квадратура на Слънцето с Уран, погледнато от моята астрология. В.К. Това какво означава? Н.Д. Това означава един човек, който не може да търпи безредие и взема камшик, и иска да го оправи. С камшик обаче. В.К. В едно от Евангелията пише, че тогавашният цар събира в Юдея всички юдейски жреци и свещеници, и разпитва, нали за времето когато трябва да дойде да се роди цар. Според онези данни, които носят тези от изток. Какво е твоето становище по отношение астрологическите знания, които са имали в древна Юдея? Н.Д. В Юдея, този цар Ирод, той е дочул, той е разбрал, че именно тези велики посветени от Вавилонската кула идват да се поклонят на някакъв цар. Защото те са мислили, че ще дойде някакъв земен цар, въобще управител. И като разбира какво, решава да изколи децата. Не че е разбирал от астрология, а е дочул, понеже както и сега, щъкат между хората агенти, тъй също и там е имало такива хора. А пък онези, не са се съобразили да крият, просто са пътували, търсели са Христа, този новороден цар. И така са научили. Но небето чрез ангела Господен е успял да спаси детето Исус, като го извежда в Египет и после след смъртта на Ирод го връща, обаче не в Юдея, а в Галилея. И оттук започва голямата заблуда на юдеите, че то е от Галилея, а според еврейските писания, пророците се раждат само в Юдея. А от Галилея пророк не се издига. Небето постави тази загадка, за да посочи на евреите накрая да разберат, че Старият Завет на пророците преминава в Новия Завет на Исуса Христа.

39. НИКОЛАЙ И ЦАНКА ЗА РОДА ДОЙНОВИ

В.К. Ето ти един лист, където сестра ти **Цанка** е писала за рода си. Чети го на глас и допълвай каквото знаеш повече.

Н. Д. *Баща ми Никола е роден в село Етъра.* В.К. Той как се казваше, Николай кой? Н.Д. Никола Дойнов, но какво беше средното му име не мога да си спомня. *„Никола Дойнов, роден в село Етъра, Габровско. Майка му, на която сестра ми е кръстена, майка му на баща ми, тя се казва Цанка и която си е заминала преди да се роди, била е много чиста, работлива и религиозна. Имала е сестра от село, по онова време е била вегетарианка, нейният брат е бил монах в Атонския манастир, туй го знам. През 1902 или 1903 около тез години баща ми с един близък свой приятел отиват в Атонския манастир."* В.К. Друго нещо знаеш ли за Атонския манастир? Аз знам от твоя брат Борис, че вашия род винаги първото дете го е давало и го е наричало за монах в Атонския манастир, ти знаеш ли това нещо? Н.Д. Като се родил Борис са искали да го обещаят там на Атонския манастир, искали като че ли да го пратят там, но майка ми не го е дала, туй съм чувал. В.К. Аз знам, че вашия род винаги давал едно дете за Атонския манастир. Н.Д. Не знам точно дали е нашия, може би, туй което знам допълнително, че баща ми е ходил. Бил е нейния брат на баба ми по баща е бил монах. *„Дядо ми, когото не помня, е свирел на цигулка. Имал е струг за правене на гаванки в Козята река. И като дойде август, края на август, Света Богородица, натоварва гаванките на коня и отива на Троянския манастир да ги продава."* Туй ми е казвал баща ми. В.К. С туй са си изкарвали прехраната. Н.Д. С туй е прехраната. И моята баба е работила, имали са малки места, сяла е картофи, лук и т.н. В.К. Свирел е

на цигулка. Н.Д. *През зимните месеци е участвувал в селски сватби,* туй не съм го чувал, но щом го казват тъй, така трябва да е - в сватби и гуляи.

„Известен във всички околни села. През летните месеци е работил гаванки имал е струг в Козята река в подножието на Малоша".

Беше приказно място, но сега там направиха Юзина, не дават да се ходи, вземаха реката и Козята река стана дол. Ходих преди две години.

„Малоша, много поетично място, много красиво място с вирове, където подскачаха пъстърви и раци под скалите. По-късно, когато с татко минавахме по долината на Козята река всякога се отбивахме на това място, където е бил стругът".

В.К. Помниш ли го? Н.Д. Помня го струга, минавал съм по реката, защото много обичахме там да ходим на екскурзия и посочваха ми къде е бил стругът. Един ден баща ми яхва коня, майка знае как е било, слагат баща ми на коня, а дядо ми е имал кон, и пущат коня в Етъра в Козята река, мястото е доста голямо и коня върви спокойно, замръкнал. Дядо ми знаел, че баща ми ще дойде и по едно време чува дядо ми тропота на коня и извикал „ехо, ехо" и той го чул и му се обадил, баща ми е бил дете.

В.К. По-нататък. Н.Д. А, ето тя тук го пише. **Цанка** го описва много добре.

„Когато татко е бил на пет години майка му го качила на кончето, сложила дисагите с храна на баща ми, помилвала кончето и казала на малкото момченце „Дръж се здраво за кончето, то ще те заведе при татко ти, благословила го с молитва и пуснала кончето, стъпка по стъпка го завело точно на струга, на долината на Козята река. Когато татко станал момченце на десет години, негов комшия предприемач го взел за работа в Румъния. Там той се е отличил, като работлив и скромен, и господарят пожелал да го осинови, но татко отказал. Когато се завърнал на село той развързал цървулите си и оттам извадил спечелените пари, и ги дал всичките на майка си. От тези суми тя купила малката къщичка, в която живее".

В.К. Нещо да кажеш повече по този въпрос? Н.Д. Не го знам, за мен туй е ново. *На моята майка дядото е бил кафеджия.* В.К. Твоята майка как се казваше? Н.Д. Кина Ботева. На моята майка дядото е бил кафеджия в турско време. В.К. Дядото как се е казвал? Н.Д. Дядото не знам. В.К. А дядо Жито, кой се е казвал? Н.Д. Жито, нейния баща.

„Ботьо Житов се е казвал, бащата на моята майка. За него знам, че всяка нощ в един часа е ставал, опасвал се е с някакви бели колани, запалвал две големи свещи и се е молел, четял е Библията. Когато всички роднини са се събирали през тържествени дни, той всякога вземал Библията и всички наред четели".

Н.Д. Туй не го знаех

„Татко като младеж е бил чирак при много лоша жена".

Н.Д. Туй не го знаех.

„Два пъти с каруца е ходил на Рилския манастир. После си отваря малко дюкянче и постепенно става един от видните търговци в града".

Н.Д. Туй, зная, че е бил търговец и шивач същевремено.

„Шиел на селянките, защото в Габрово всяка сряда и събота стават пазари т.е. от околните села идват селянки и баща ми можеше да шие селски такива дрешки, къси. Но интересно: „А, ти Пенке, тъй, тъй, а, да, да, дай твойто платно", носеха селски плат, взема си бележка, нито мярка взема, нито нищо. Присъствувала съм на приемането на плата, селски плат, вълнени платове, взема ги и ги направи, стават така, правеше им дрешките. Обичал е да дава много на вересия, да помага на селянките".

Н.Д. Туй е верно. Но когато ликвидира с търговията, изгори всички тефтери. Когато съм бил на 3-4 години татко отива с един негов приятел през Солун в Света гора. Качва се на връх Атон, когато се завърна донесе много картини от Света гора и Атон, които постави в малката молитвена стайчка. По нареждане на татко главния вход на къщата всякога беше отворен и затиснат с голям камък, понеже беше тежка.

„В нашия дом имаше много посещения, идваха и пътуващи монаси от Атон".

Н.Д.Туй е верно, и аз си спомням за двама монаха как дойдоха. Татко получаваше Библии със сандъци и ние ги подарявахме. В.К. Значи това е така, а друго нещо какво си спомняш от онова време? Н.Д. Около това време, туй което е писала Цанка добре е. Помня, че баща ми всяка сутрин неделен ден на черква ме водеше и мен. Обаче по едно време, аз реших да не ходя на черква и тъй стана. В.К. Цанка учи в Габрово прогимназия и гимназия, така ли? Н.Д. Цанка учи в Габрово, свърши Габровската гимназия и свиреше на цигулка, взимаше уроци по цигулка. В.К. Тука искам нещо да те питам, ето туй да ми прочетеш, да ми разтълкуваш.

„Когато завърших гимназия, въпреки всички възможности да продължа образованието си, пътя ми се затвори. Баща ми имаше възможности, въпреки тримата ми братя, на които даде висше образование, да отпусне кредити за мен. Но той ми заяви, че за да следвам, трябва да се продаде много ценно място и той отказа. Впоследствие след година туй място го загуби в някакво дело. В навечерието на делото моя вътрешен верен глас ми каза: „Той ще загуби делото".

В.К. За какво ставаше въпрос? Н.Д. Баща ми имаше много ценен имот, в Габрово, на Баждар. В.К. Какво е туй Баждар? Н.Д. Баждар това местност, ей тъй на баира, като отиваме нагоре в дясно. Това място, неправилно е посочила тя, че го е загубил. Баща ми имаше спор с общината и баща ми повери делото на Фаденхет, този голям адвокат, помня много добре и Фаденхет спечели делото. И баща ми взема, туй голямо място, където е къщата на Цанка, туй място наоколо където са блоковете сега, туй беше всичкото на баща ми. После той го парцелира, продаде парцелите един по един и подари на Цанка парцел, където е къщата й. В тоз парцел се включваше и мястото, и където е построен блока до нейната къща. Спечели делото той. В.К. Да не би за друго място да говори, че е загубил. Н.Д. Не, той имаше това на Баждар, друго място имаше на Падало, там като отиваш към гарата в дясна страна отивайки за гарата, малко преди, където се спущат да минават по пътя имаше много хубаво и ценно място. И направи там по едно време работилница с дърводелски машини. И един дърводелец-предприемач такъв на прозорци, врати, дограма, заедно с него направиха някакво сдружение и почнаха да работят. Впоследствие не знам какво стана, аз дойдох да следвам и повече не мога да ти кажа. Но баща ми имаше много ценни места. Имаше два магазина в центъра на града, там където е пазарището. Тези неща имаше, които бяха много ценни, обаче поради туй, че почна горе в Козещица, нищо не стана и след това, измести дърводелските машини, докара ги в града. А после някакъв, според мен не много почтен човек му предлага някакви чешки машини. А тези машини били бракувани, стари според моите разбирания, бракувани. Ние ги поставихме горе и работеха, но понеже силата на водата беше малка, инженерите направили грешка в изчисленията, ний поставихме отначало водно колело, после турбина. Но не даде резултат да може да кара всичките станове. Аз изчислих и

намерих, че понеже по математика и физика бях силен ученик, изчислих, че те са направили грешка, и силата не е повече от две конски сили и половина, която не е достатъчна да кара машините. Това опропасти моя баща. В.К. Значи за това място ти не си спомняш, така ли, за което тя споменава? Н.Д. Не, спомням си, обаче тя неправилно го изнася. Баща ми спечели делото, туй е Баждърлъка. Баща ми спечели делото и разпарцели го после и го продаде. В.К. След десет години туй място го загуби. Н.Д. Не е вярно това. Туй вече го знам, защото помня, когато баща ми се радваше, че Фаденхет, този големия професор, може да го помниш. Фаденхет спечели делото, баща ми се радваше, че Баждърлъка остава негов. После разпарцели, продаде местата и подари на Цанка, туй място дето е къщата. В.К. Продължаваме по-нататък, чети написаното отсестра ти Цанка.

Н.Д. *„Моята майка, когато й казах, че не искам да се омъжа и че нямам разположение към тоз живот тя ми изрежда всички стари моми в града и ми каза: „Ако ти харесва техния път, върви по него". Застанах на молитва за помощ. Тогава много категорично се разнесе решението отгоре: „Имаш един неразрешен въпрос от векове, докато не го разрешиш, нито крачка напред". Заредиха се кандидати много. Когато ме срещнаха с този, който беше определен, много ясно чух: „Този е човека с когото имаш карма".*

В.К. Той се казваше? Н.Д. Според мен беше много активен, деен човек. Казваше се Йордан Екимов и заедно с брат си имаха магазин за строителни материали, железария - дъски, греди, пирони и такива работи. И омъжи се за него. Подробности не зная. Запознаха се, омъжи се за него. Според мен беше добър човек, много активен и динамичен. В.К. По-нататък.

Н.Д. *„След година се създаде противоречие между баща ми и моят другар, аз бях между този огън. Три седмици не се хранех и не спах. В такова състояние отидох на Изгрева да моля Учителя за помощ. В момента, когато застанах пред стаичката на Учителя Той се зададе отнякъде. Бил поканен на обед и за изненадата на всички там, станал и много сериозен напуснал обеда. Когато се приближих до Него и си отворих устата да Му кажа, защо съм дошла Той ми каза: „Да не говорим, аз знам всичко". Погледна ме дълбоко и ми каза: „Това е много, много стара карма, остани на молитва". На другият ден Учителят замина някъде извън София. На десетия ден почувствувах лекота и че задачата отгоре е решена. Учителят си дойде и аз се срещнах с Него и Му казах, че съм почувствувала, че задачата решена. Тогава Учителят ми каза: „Да, ще служиш на Бога". Поиска моето обещание".* В.К. Сега, какви противоречия имаше между баща ти и мъжът й? Н.Д. Между баща ми и мъжът й имаше такива противоречия, за текстилните машини, които пренесохме горе. Добре че той дойде, моят зет. Това ме освободи от ангажимента и аз можах да дойда тук в София да следвам. В.К. Значи той те освободи. Н.Д. Защото много активен, така динамичен човек. В.К. Какви противоречия имаше между тях? Н.Д. Противоречия някакви особени не знам, но преместиха машините в една сграда, която наеха под наем. След туй построиха сграда и може би в тези разправии, местене на машини натам-нататък да са станали някакви разправии по-сериозни. Това е.

В.К. Сега, Цанка пише по-нататък: *„Семейството, в което влязох".* Н.Д. Семейството, в което влязох, втора свекърва, братя заварени, заведени и прероденн, зълви, син, хаос. Вярно, че беше объркано. Втора свекърва, тя беше една слабичка, истинска майка ли беше на мъжът на Цанка, не си спомням, но зная, че имаше доведени, заварени деца, един

хаос беше. Заварени от друга майка, Йордан беше от друга майка, но точно какви, не мога да ти кажа. В.К. Тука пише: *„Братовата жена на Йордан имаше роднини в Търново и ме покани да я придружа"*. Братовата жена - как се казваше? Н.Д. Значи, той имаше един брат Христо, с когото бяха ортаци в този магазин. Той беше оженен за софиянка ли беше, не мога да ти кажа. Братовата му жена е имала роднини. Христо се казваше брат му, ожени се за софиянка, какво ли беше. В.К. Тука, тя е писала по случая, имала е много големи конфликти с Мария. Н.Д. А, Мария Тодорова на Бориса. Аз не мога да ти кажа нищо по тоя въпрос. По това време може и да е имала конфликти, защото Борис живееше горе на Изгрева. Тя идваше там да нощува, но Мария се разпореждаше и тази Станка, която сега живее при Бориса, малко заядливо се държаха с моята сестра. Вярно е това.

„След години, когато стана национализацията от комунистите на предприятията, и ние бяхме в тази огнена реторта, вземаха ни всичко и ни изхвърлиха с 40 лева. Йордан имаше 1000 лева в портофейла, но му ги взеха. Тогава решили всички жени на индустриалците да ги вземат във фабриките за работнички. Когато комисията стигнала до главния ни вход, предводителят вдига ръка да отвори портата, но ръката му останала неподвижна. В тази уплаха той казал - в този дом аз няма да влезна. Единственият дом, в който работниците не нахълтаха да разграбят всичко беше нашия дом, въпреки че ни предупредиха, че ще дойдат. В последния момент взеха решение самите работници да отменят това."

Н.Д. Това също не го знам.

В.К. Сега, искам да те питам какво представлява тази крепост Градището, на която бяхме преди няколко дни? Н.Д. Не знам какво е било там, обаче е било развалина. Имало е църкви, постройки и т.н. било е някакво древно селище. И като деца ходехме често там, но бяха разкопали още, само остатъци на стените. После археолозите са копали и са намерили повече стени. В.К. А за онази нива, която е имала на времето, която е имала разни копия, мечове, където е имало някакво сражение, помниш ли? Н.Д. В Етъра, където е роден моя баща има една местност казва се Кокаляне. Там са ми разправяли, че първите старите жители са намерили кокали. И от историята знаем, че са ставали сражения там, но подробности не мога да ти кажа. Затуй са го нарекли Кокаляне, защото са намерили кости там. То е над Етъра, точно и аз не знам къде е, може би по-добре Борис да знае. В.К. Местността беше Етъра, където вие сте правили дъскорезницата. Н.Д. Не, дъскорезницата беше на Козята река, тя не е в Етъра, тя е през една предпланина отатък, в друга река. Сега през Етъра минава реката Янтра, а оттатък през един хребет минава Козешката река.

В.К. Искам да ми разкажеш за онова дърво, за Вълчан войвода. Н.Д. До нашата къща в Габрово, старата сега имаше един много мил и симпатичен фурнаджия, ама така, умен, мъдър човек. Този умен човек бил чирак на един фурнаджия в Букурещ. И когато самият фурнаджия остарял вече и се почувствувал на смъртно легло, повикал момчето, извадил от пазвата си някакви старинни карти, рисувани и му ги подава. И тъкмо да му обясни какво, що и умира. Тези карти този фурнаджия ги запазва, като дошъл в Габрово и повиква Бориса, и му ги дава. Ще питаш по-подробно Бориса. Аз съм ги гледал разни мечки, разни кръгове. И ходили са да търсят имането по тези карти. Над Габрово отивайки за село Бичкиня имаше един голям дъб, много голям дъб, аз съм ходил при него и съм го виждал. На този дъб имаше сечено с брадва и се вижда ясно хралупата, дупката. Казвали са ми тамошните хора, че дошъл от Букурещ някакъв на

кон. Дошъл нагоре, завъртял се, поогледал дървото и през нощта сякъл дъба, дупката и извадил имане някакво на Вълчан войвода. Аз съм ходил при този дъб, виждал съм дупката, но сега вече е застроено там - жилища, блокове, фабрики и не е останало нищо от самата местност за да ми напомни къде е било. В.К. Друга такава хубава местност в Габрово коя беше на времето, Соколския манастир? Н.Д. Да, Соколския манастир, Кожещица, където дядо ми имаш струг там. Беше приказно място в своята красота и нагоре Стара планина, Киселчова могила, Кукла и Бабка, два върха много приятни, изобщо около Габрово има много хубави места за разходка. Реката Янтра беше много чиста и много привлекателна.

В.К. Тази къща Цанка, в която е, Йордан е правил. Н.Д. Да, Йордан я прави. В.К. И тази стая, която я дадоха на нея беше школна стая. Н.Д. Да, това беше школна стая, там се събираха, пиано Цанка имаше, тя свиреше, събираха се. Но после не знам какво стана нещо, дойде сега този сегашния ръководител и как стана, че я измести. Тя й беше малко мъчно. Сега е някакъв Иван, подробности не мога да ти кажа, но знам, чувствах че и беше мъчно, че я изместиха нещата. В.К. А старата къща къде ви беше на вас? Н.Д. Старата къща, там където е пазара, има сергии, както нашия пазар - Софийския пазар. Тази къща представляваше: долу имаше магазин, над него един етаж и третия етаж, където ние живеехме. Средния етаж беше от една стая и друга една като антре, като хол и едно малко помещение, тясно то беше определено от майка ми за стая за гости. Там като дойдат гости ги посрещахме ги, а идваха често гости при нас. Беше строена от дървен материал, но беше висока от три етажа. Беше южно изложение там някои от стаите. Дълго време не беше доизкарана даже. Но после задните две стаички, баща ми повика майстори, измазаха ги, направиха ги. Това е старата къща. В.К. До коя година живеехте там? Баща ти и майка ти бяха живи. Н.Д. Чакай да си спомня. Ами докато бяха живи. Това е историята за рода ни от Цанка и от мен.

40. МИРЪТ СЛЕД ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

Имаше маси за хранене и ние сме седнали с Учителя двама и нямаше никой на масата, даже не на пейките, а на масата и сме си сложили краката на пейките с Учителя. И изведнъж Той ми каза така: „Ако сега не се подпише мира, ще се подпише и спре". „Но какво ще стане Учителю", казвам аз. Не си спомням какво ми каза Той. Уплаших се и спря Учителя и не ми каза какво. През туй време се водеха преговорите между Съветския съюз, Англия, Америка и Франция. Аз следях /защото много се интересувах от политика/ техните разговори, даваха ги често на кино, къде влизат, къде излизат и т.н. Много силно впечатление ми направи американският представител, този който води разговорите Бърнс. Сега една подробност си спомням. Учителят, като говорихме той каза, беше 1944 г. „Ако не се подпише мира до 1945 г." Учителя спря. „Ако до 1946 г.", спря и аз веднага се обърнах : „Учителю, какво ще стане?" Учителят нищо не ми отговори, млъкна. Като гледах тези четиримата, които водеха преговорите, направи ми много силно впечатление Бърнс, американецът, рядка глава на мъдър човек. Защото с френология се занимавам и разбирам. Този човек кара преговорите до 1945 г. Продължи след 1946 г. и на 30 декември 1946 г. си подаде оставката и свърши. Преговорите спряха. В.К. Изпълни се това, което каза Учителя „Ако до 1946 г." Н.Д. Моето впечатление беше туй, че този човек беше изпратен от Разумния свят да се сключи мир между Русия, Англия, Франция и САЩ, обаче не

можаха да постигнат спогодба и той се оттегли. Като пратеник на Разумния свят видя, че няма да може да стане. Затова Учителят каза, ако до 1945 г, значи усилията на Разумния свят бяха до 1945 г., хайде дадоха още една година. Не стана, през 1946 г. оттеглиха го този човек, подаде си оставката и нищо повече, ни се чу, ни се видя. Но рядко интелигентен, разумен, прекрасен човек. Не съм видял по-добър държавник. В.К. Значи, ако не се подпише до 1945 г.? Н.Д. Ако не се подпише до 1945 г., Учителят спря. Ако 1946 г. не се подпише. И аз: "Учителю, какво ще стане?" Тогаз, аз реагирах, може би трябваше да го оставя, Той млъкна и нищо не каза. От туй разбрах, че Разумният свят праща този гениален човек да сключи мир. Какво са говорили никой не знае, защото тези разговори не се изнасят на бял свят, но моето впечатление беше, че този човек направи върховни усилия за да има мир, не успяха и той си подаде оставката и се свърши. Моето впечатление беше, че Съветския съюз не искаше да приеме предложенията на другите три държави - Франция, Англия и САЩ.

Събитията в света така стават и сега, и сега. Това са моите впечатления. Наблюдавайки историята намирам, че Разумният свят от много, много далеч взимат мерки да се предотвратят големи неприятности в отношенията между хората. Този един случай е първо случая с Аляска. Руснаците продават Аляска 1905 г. на американците за 68 милиона долара за да си изплатят заемите и загубите с войната с Япония, която те загубиха. Кой накара руснаците да продадат Аляска? Според мен - този Разумен свят. След две години от реката Клондайк американците вземаха 98 милиона долара от продаденото злато. Златотърсачите, където ги описва Джек Лондон в реката Клондайк в Аляска хората вземаха от туй злато 98 милиона долара, значи един път и половина повече отколкото са платили. Добре, че президентът беше мъдър човек. В Америка приказваха тогава: „А, купува си хладилник Америка". Ама беше Рузвелт, не този, а друг Рузвелт, мъдър човек беше, купи Аляска, иначе и там според мен щяха да имат народоосвободителни войски на комунистите, които ще вземат Канада и оттам в Америка. В.К. Сега, ако имаха руснаците бази там в Аляска, с ракети, много лесно се отиваше. Н.Д. Ако беше руско щеше да има бази или какво ли не, а сега блокираха, свърши се. Според мен Америка е страната, която ще спаси света между другото и заради туй безогледно нарастване на примитивните народи - раждат по 5-10 деца срещу едно на европейците, които вече намаляват, а там не е така. Там се запазва една жизненост на интелигентната класа, която жизненост няма да даде възможност Земята отново да попадне в онуй положение, което преди 6000 години попадна Атлантида. В.К. Имаше един друг пример, ти си ми разказвал, с Япония и с Китай. Н.Д. По време на Чан Кай-Ши. В Китай се надига едно течение да стане социалистическа страна, обаче Чан Кай-Ши разбира тази работа от водача на китайските войски и той повежда война срещу Япония за да освободи Азиатския континент от японците. Успява наистина и така Китай се запази. В.К. Имаше някаква, същата аналогия между Китай и Япония. Н.Д. Мао-Цзе-Дун, водачът на комунистите в Китай и Чан-Кай-Ши бяха баджанаци. Водеха две сестри, оженили са се за две рождени сестри. Накрая Мао и комунистите изгониха Чан-Кай-Ши от Китай и той замина на остров Тайван. Та две сестри бяха две императрици на два Китая - на континентален Китай и на китайския остров Тайван.

41. АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ И УЧИТЕЛЯ

Не знам дали знаеш историята на Стамболийски и Райко Даскалов. Войските при Добро поле напущат фронта и тръгват насам с пушките, и със съоръженията си да искат отговорност на държавниците в София - цар Фердинанд и правителството му. Правителството много разумно постъпи, като прати Александър Стамболийски - земеделеца и Райко Даскалов, двамата да отидат да спрат войниците, да ги освободят, да им кажат да си отидат по домовете да си оставят пушките. Стамболийски и Райко Даскалов не изпълниха обещанието и задачата, която дадоха, а отидоха в Радомир и направиха република. Тези войски въоръжени с оръжията си тръгват към София. И там някъде към с. Владая - 3000 от тези войници са избити, защото в момента в София е имало една германска войска и юнкерите, и други, а германците здраво държат и по този начин голямото, страшно събитие, което щеше да стане в София беше предотвратено. А Стамболийски си плати с главата, а Райко Даскалов и той с главата. В.К. Аз съм чувал, че Стамболийски когато идва на власт, допуска конгреса на анархистите в Ямбол и след това накарва да избият двеста души, и тогава Учителят казва: „Той си подписа смъртната присъда". Н.Д. Може, туй не си го спомням. Обаче други неприятни, некрасиви постъпки. Там другите водачи на другите партий пуснали слух, че някъде към Горна Оряховица щяха да имат конгрес. Та някъде ги вземаха, та се гавреха с тях и т.н. Изобщо положението беше много неприятно. В село да отидеш гражданин, хукат, хокат и се държаха много неприязнено селяните към гражданите. Разправяли са ми хора, които са ходили на село. Подиграват се, гаврят се, въобще се чувства едно такова много неприятно отношение между гражданите и селяните, много мъчително. Туй е благодарение на това, че те създадоха така наречената Оранжева гвардия, разни хлапетии, без някакви качества хора, които си позволяваха какво ли не. Та махането на тази власт, на Стамболийски според мен, моето впечатление, беше много добре.

В.К. Този Цанков остана до края? Н.Д. Да, той остана жив до края на живота си. Никой не го уби. Туй показва, че наистина е извършил една хубава задача, може би беше суров. Право е, че беше суров особено срещу земеделци, комунисти, беше суров. Александър Цанков извърши преврата. Наричаха го „кръволок". И като „кръволок" небето го запази до дълбока старост.

В.К. Ти спомняш ли си, че навремето имало една среща между Александър Стамболийски и Учителя в Чам Кория? Н.Д. Мен са ми казвали, Паша ми е казвала, че дошли с кон. На Учителя дали един бял кон. Учителят яхнал коня и отишъли в Чам Кория, но подробности не знам. Но съм чул от Паша, че Учителя е имал среща със Стамболийски. В.К. Други сходни събития от онова време да си спомняш? Н.Д. Обичах да се занимавам с политика, може би от този копнеж да ме задоволи, да знам какъв ще бъде изхода, седнахме там с Учителя да ми разправя тази работи, ето и досега няма мир между Русия, западните страни и САЩ. Мир няма, има примирие, мир няма. В.К. В Хелзинки през 1975 г. подписаха нещо. Н.Д. Всичките тези работи в Хелзинки са вятърничави според мен, какво ще подписват. Първо трябва да се реши въпроса, да се даде свобода на тези народи, където Русия ги е окупирала. Половината Германия. Какво ще бъде, ако разделим Москва на две, или Русия на две, как ще го преживее руския народ, могат ли да ми го кажат някои? Пък Чехия, пък Полша? В.К. Те германците си плащат едно нещо. Защото навремето в Берлин стана Берлинския конгрес и раздели България на две. Н.Д. Да, туй съм го чувал,

може. Но един истински мир, без да се разреши тоз въпрос за тези окупирани от Съюза народи, няма да стане.

В.К. Сега, ти като ходеше често в Мърчаево, с Учителя имаше ли разговор на такава тема? Н.Д. На такава тема не съм имал, но имам интересен случай. Той ме повика. И както стоим така, аз нали все за голямата политика, нещо приказвахме за англичаните, но като погледнах очите му някаква особена промяна стана в неговите очи. Погледна ме някак съвсем особено. Какво беше, що беше, не го попитах и тъй останах. Нещо за англичаните говорех аз. Но Той ме погледна и искаше да каже: „Сега не е тази тема, сега не съм те повикал да разглеждаме политиката, а за нещо друго" . С погледа Му, особен поглед, после разбрах, че той е искал нещо друго да приказваме. Но аз нали, голяма глава, голяма политика и изпуснах този много важен момент да слушам, и да чакам какво Учителят ще ми каже, а не аз да питам и да приказвам за големите политики за Англия, Франция и Америка и т.н. Това беше интересен случай, не съм го писал никъде. Изпуснах много важен момент. Погледна ме така, някак погледа Му светна, нещо особено положение, нямам възможност да го изразя. Но ясно беше, защото ме повика в стаичката си, ясно беше, че може би искаше нещо да ми каже, но аз със своята грандомания изпуснах този случай. В.К. Ти често ли си ходил по онова време към Мърчаево? Н.Д. Много често не, но ходех няколко пъти. Този случай съм го описал, когато заведох Учителя на Изгрева, този случай съм го описал. В.К. На екскурзии ходил ли си там? Н.Д. Не, не съм, по туй време бях много зает и не съм ходил. Аз бях със семейството си в Габровското село Етъра, там беше настанено. Имах по търговията си грижи и не ходех често в Мърчаево. Два-три пъти, когато ходех единия път, когато го заведох на Изгрева и втория път този с погледа. И още няколко пъти съм ходил.

В.К. Последната ти среща с Учителя? Н.Д. Последната ми среща с Учителя. Тогава не съм имал, освен кожуха, когато му занесох, но го дадох на една сестра да Му го занесе. Купувам кожух от едно Троянско село, сега Троянския манастир където е, много оживено село. Аз съм описал случая, ти го имаш.

42. ЕТЪРА В ГАБРОВО

В.К. Завчера, като мина през Етъра, като минаваш, която е една минала история, какво беше твоето впечатление от този Етър? Н.Д. Така някакви особени преживявания нямам; но по-миналата година ходихме с Инчето там на къщата, където се е родил баща ми, но тя е вече почти съборена и пред къщата са гробищата на селото. Моят брат Борис много мечтаеше така някъде на отделно място да живее, извън градове, на тишина, на спокойствие и често пъти е казвал за тази къща. Но като видях обстановката, не може да се мисли за един хубав, спокоен живот, защото гробищата са пред къщата. После къщата е почти е съборена и въобще много неприятно впечатление ми направи там. В.К. Като мина през музея в Етъра и наблюдаваше тези места, какво впечатление ти направи? Н. Д. Виж какво да ти кажа. Там може да стане едно прекрасно място да ходят хората, да видят старите занаяти и как са работили. Понеже аз много време работих, малко след войната, нямаше стоки и съм ходил много често по Етъра и околните села, и съм купувал техните произведения - ножове, гаванки и т.н. Като съм гледал как работеха хората, с какво усърдие и как тука едва, едва се работи в този направен музей. Прави ми едно неприятно впечатление сега, макар че този музей може да изиграе голяма роля за приток на хора, които искат да видят старото, като дадат

според мен свобода на тези занаятчии за своя сметка да работят. Да кажем кожухар. Дай му магазина да си работи, да си продава произведенията. По този начин интереса ще го застави да бъде по-активен. Няма по-могъщ фактор, аз съм бил в този свят на материалните дейности, на печеленето, на търговията, на индустрията, няма по-могъщ фактор за дейност от личния интерес. Онзи работник, който е поставен там и ще чака от своята дейност прехраната, той ще бъде усърден, активен, динамичен и ще видиш как кипят тези занаяти стари, как кипят, как са в своето естество. Например да вземем гайтанджийницата. Отидохме в гайтанджийницата. Аз съм ходил на онези времена, старите времена в гайтанджийницата. Гайтанджията е облечен с един търлици, гащи, които са с колене големи, едно кожухче, една фланела, съвсем селски е облечен и седнал, и чисти конците от гайтана. Като погледнеш виждаш един човек сраснал се със самия занаят. А тука като отидох един път, гледам един човек, младеж беше, миналата по-миналата година. С европейски обувки, с костюм европейски, с връзка-яка, нещо което показва един фалш. Ако така се даде в неговата първичност, тогава музея Етъра, ще бъде наистина много ценно, привлекателно място за хората. Аз например преживях разочарование. Като работех в онези търговски времена, имах работа с един много симпатичен занаятчия ковач, казваха го Делката. Правеше сатъри, разни такива работи, защото казах, че нямаше голям избор. Като отидох един ден в музея на Етъра, гледам Делката там. „О, Николай, какво правиш?" „Делка как си ти?" „Николай от април месец до сега съм направил само едно чукче", а беше вече Юни. И знаеш ли какво Николай, ние седим тука, приказваме, като видим, че се задават хора, ние обуваме потурите и почваме да чукаме. Сега, всеки малко, много, ще разбере хаоса на цялата тази работа. Но, ако наистина му бяха дали на Делката, ето ти помещение, работи тука ковач. Делката нямаше така да седи и да чака да обуе потурите, като идват хора, а от тъмно до тъмно щеше да чука там. И ти като отидеш да видиш, ще видиш как клокочи този занаят. Същото е с кожухарите, същото е с точиларите, същото е с тези, които правеха гаванките. Аз съм работил и съм търгувал с гаванки и съм ходил при самите производители на гаванки. Стържеш, стържеш, а там стъргането става, и след туй веднага се обръщаш на другата страна и стържиш. Много интересно се правят гаванките. Сега, няма, постържи малко, лениво се обърне на другата страна, извади гаванката и почива. В.К. В тези гаванки какво слагат? Н.Д. Всичко. Гаванките се правеха от буково дърво. Селяните в гаванки слагаха сирене, ядене, пиперки, чушки пекани. Тогава нямаха пластмасови съдове и кутии, тогава гаванката беше. Аз съм запомнил тоз период. Сега в това време има пластмасови, алуминиеви, но тогаз беше рядкост и пластмасата не беше навлязла в живота на хората.

43. ЗАКОНЪТ ЗА САМОЖЕРТВАТА

В.К. Сега си спомних един друг случай, ти ми разправяше, че след заминаването на Учителя, че всички които по една или друга причина са поели да запазят някои неща от Братството, всички са си намерили работа? Н.Д. По туй време, когато се ликвидира Братството бях на концлагер. Концлагер на остров Персинк, край Белене. И не знам подробности как е било. Обаче специално за нашата сестра Ганка, която сега е на Черни връх, раздава чай. Тази сестра след заминаването на бай Ради, пое цялата грижа по нашето малко стопанство, да копае и каквото има нужда стопанството. Много усърдно работеше. И ето на тази сестра

и дадоха хубава работа, горе на Витоша, спокойна, добре платена предполагам. Един случай, където усърдието на един човек да направи нещо за Братството се възнаграждава по един такъв начин, като му дават една хубава работа после.

В.К. Аз си спомням ти си ми разказвал много случаи такива, които в онази епоха, когато е имало безработица, така се е случило, че всички, които са съдействували за укриване и запазване на книгите на Учителя, че всички получават работа и си изкарват насъщния. Н.Д. Позабравил съм тези работи, но вярно е това, че в онези времена имаше голяма безработица, много голяма безработица, мъчителна и вярно, че нашите приятели си намираха, така се нареждаше, та си намираха работа. Но подробности не си спомням. В.К. Аз си спомням възрастните, приятелите са ми разказвали как ти си им донасял работа, такива дребни неща, за да си изкарат прехраната и казваха благодарение на Николай оживяхме. Н.Д. Моята задача, като бях търговец беше да мога да създам работа на приятелите, на братята и сестрите. Защото аз съм страдал много от търсене на работа и от безработица. Преди да се роди дъщеря ми, два месеца останах без работа бях готов дето се казва помиите да измитам. И този въпрос е залегнал здравата в мен. И като станах вече търговец, търсех и създавах работа на доста: да търкат такива пластмасови, да плетат мрежи от гайтан и ги давах на някои сестри, и успяваха да си изкарват по някой лев. Туй ми беше основната задача да създавам работа на братята и сестрите. В.К. Беше ми разказано, че всеки правел различни неща. Н.Д. Да, всеки. Разни играчки, топки, плетене на мрежи, гайтан, бакелитови сапунери, непочистени и плащах на братя и сестри да ги почистват. Мъчех се, мъчех се да създам работа така. Имах туй желание да се създаде работа на Изгрева, и ако не ме бяха ликвидирали може би в туй направление щях да успея да създам по-голямо обилие на работа за всички и добре платена. Също тъй четки правеха някои. Имаше мой братовчед, например бях му възложил да прави четки и въобще една от основните ми задачи в туй направление като търговец беше да създавам работа на хората. В.К. Спомням си, че всички разказваха за онези времена с голяма благодарност. Аз си спомням Младенова. Н.Д. А, да Младенова и нейния мъж. Той беше сръчен, особен човек, давах им работа, и вземаха пари. Те бяха особени работници. В.К. Тази епоха мина. И хората от тази епоха си заминаха от този свят.

44. ПРЕДИСТОРИЯ НА ГАБРОВСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА*

Спомени на Никола Дойнов - баща на Николай Дойнов, роден 1868 г. на Кръстовден. Неговият баща Дойно се поминал 1893 г., Март. А майката на име Дойна се поминала през 1900 г. на 18 Юни.

Габрово, 20 октомври 1925 г.

Откъде води самото начало на Габровската популярна банка. През 1897 г. - 27 май в Габрово стана едно голямо наводнение, което направи големи щети и много стоки повреди, и след това се отрази голяма парична криза на средната ръка. Еснафът имаше две частни банки, които отслужваха на еснафа Минчо Петров и Тодор Арнаудов, и не можаха да устоят. Спряха платките и средната ръка се луташе един друг да си

Оригиналът е ръкописен текст.

отслужат с кредит, но беше много трудно. Остана една земледелска банка и тя отслужваше само на крупни и фабриканти. Средната ръка нямаше пари, и тоя бич трая доста време. През 1900 г. в края на март или в началото на април аз Никола Дойнов имах изплащане една полица около за 210 лева в Земледелската банка и не ми достигаха около 40-50 лева. Помня, че пазарен ден беше, сряда, като си приготвих парите и свих бакърените си гологани и тръгнах да намеря, при еснафа, където си отслужвахме. Обиколих барата и по пазаря, но никъде не можах да намеря тези 40-50 лева, които не ми достигаха. Отивам при Алекси Вълнаров, който държеше манифактурски дюкян в собствения си дюкян над Народната банка сега. Казвам му, Алекси, имам сега плащане на полица и не ми достигат 40-50 лева дай ми да си платя. Той имаше или не, но направи на момчето една бележка да отида при Руси Михов обущар в тяхната махала и момчето донесе 50 лева сребро, даде ми ги се упътих за Банката земледелската, която се помещаваше в „Грънчерите" сега къщата на д-р Цончев. Като се отбих и в кантората на Х. Стоичеви, сега Народна банка, за да си изменя бакърените си гологани, понеже в банката не ги вземат, освен злато или сребро. И като отивам в банката тъкмо излиза разсилния дядо Иван, питам го къде? - Отивам в съда. Казвам му чакай полица имам и почуквам на гишето, което беше затворени и се показа едно средно момче, чиновник и ме пита какво има. Казвам - полица имам и искам да я платя, казва ми: Не мога сега! Да си идвал по-рано, ден-два, какво правиш сега и други някои думи, като беше много сърдит, вижда се че и други е имало такива, но аз му си извинявах, че във фабриката ме забавиха докато си от там взема парите, но и това не помагаше. По някое време ми се съгласи и уредих полицата си. И в тоя ред като се лутах да намеря пари и чиновникът ме ядоса и отивам право при Алекси Вълнаров и му разправих всичко какво ми се случило. Също и той ми се оплака, че пари не можал да си намери. Казвам му, ела още сега с мене, аз ще намеря 100-200 другари и като дадем по 5 лв. ще га дадем на някои от другарите, и като потрябват на някого да вземе да си отслужи, и да не се лута да търси. Той одобри този проект и му казвам: Ела още сега с мене по Барата и ще почнем, но ако и да не се съгласяваше още, не го оставях, взех го и тръгваме за Барата като давам 5 лева и той даде, и слязохме, и право при Стефан Бойновски. Казвам му, дружество правим дай 5 лева, като му разправихме всичко и той даде. Отиваме при Сава Върбов, казваме му дружество правим дай 5 лева и той даде като му разправихме, и той ми каза да направим тук. Пари да ти потрябват никъде не можеш да намериш. Той възприе енергично идеята и зае се да отиде при Кося Карликов и Ив. Рашев и други. Обиколи всички по пазаря. И ние отидохме, един в долния край, а друг в по-горния край. И кого де срещнем земаме. Имаше един ентусиазъм между всички и всеки води по някой, и се записва и стана едно оживление. И след някой ден Алекси, на когото давахме парите, каза че сега имаме повече от хилядо лева помощи да отслужим на някого и направихме едно-две събрания като се събирахме устави да разглеждаме, как да се водим, събирахме се няколко пъти, нарекохме го Дружество „Съединение". Като се събирахме по чехларската махала в някое кафене или дюкяна бивало е и у дома в дюкяна, където го имах. И живо участие вземаше Сава Върбов и бе избран много пъти за Председател, заемаше живо участие.

Написахме си и устав и го напечатахме, по който да се водим, също го заверихме. Всичко беше в ред, пари раздавахме с по двама гаранти и никакви разноски не предвидихме, което трябваше за нуждите. Събирахме помощи и всяка събота подир пазаря ходеше едно момче събираше от членовете по 50 стотинки за фонда. Това го предвидяхме и

наредихме един период за 5 год. и след това, като изтече, наредихме още 5 години и всичко работи 10 години. Като нарасна дружеството замислихме да направим банка, да му дадем по-широк мащаб. Критикувахме и споделяхме какво да направим. Стефан Станев, който беше началник на Земледелската банка, с когото често се събирахме, понеже сме роднина по жената и той ни препоръча Популярна банка понеже те най-добре работят. Също и Бараков, който беше чиновник в Народната банка и той беше сродник на Юрдан Базиргянов и често се събирахме и там ни препоръча Популярна банка и в едно събрание, което направихме в Палаузовото училище взехме решение и решихме да образуваме Популярна банка.

Възложихме на Бараков да уреди това като дружеството му даде пълномощно и нужните пари да нареди каквото трябва, тъй че от дружество „Съединение" да се образува Популярна банка, като се ликвидира с Дружеството и се образува Популярна банка. Сава Върбов беше в ликвидацията на дружеството.

Първият касиер на дружество „Съединение" беше Алекси Вълнаров 1900-1902 г. Втория касиер беше Косю Караликов 1903-1904 г. Третият касиер Стефан Попновски 1905,1906-1907 г. Четвърти касиер Никола Кавалов 1908-190 и 1910, който и я предаде на Популярна банка. Много имаше, които ни се присмиваха и какви ли не щеш приказки, но сега виждаме едно благо за целия град и околията да му се радват, и намират наши евтин кредит. Нека Божията Промисъл да го пази за винаги и да ни служи. Има един тефтер, който ми даде Стефан Бойковски, където е записвал падежите на полиците, когато е бил касиер, и го дадох на Сава Върбов, който се намира сега у него. От него ще видите какви суми се е раздавало и на кого. Има суми по 50, 100, 200, 300, 500, 1000 на полици, които се раздават. Архивата, която беше в последния касиер Никола Кавалов не знам къде се дяна. Той се изсели във Варна и там той почина, и не се знае какво е станало с нея дали е запазено нещо от нея. Не се е заинтересувал никой да се потърсят тези са бележки които си спомням като съвременик на това. Аз Н.Дойнов - Габрово.

45. „КООПЕРАТИВЕН ЛИСТ" НА ГАБРОВСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА Год. VIII, брой 43 (5.III.1941 г.)

ПОКАНА

Съгласно устава на Габровската Популярна банка, кредитно кооперативно сдружение в Габрово, управителният съвет на същата поканва членовете кооператори, които имат постоянното си местожителство в габровската община на

XXX - то редовно общо годишно събрание

на 16 март 1941 г. 9 часа сутринта, в салона на библиотеката „Априлов Палаузов" - Габрово

при следния дневен ред:

1. Отчет на управителния съвет за изтеклата 1940 г.; Доклад на контролния съвет за същата година; Одобрение годишния баланс и сметка „Загуби и печалби" за 1940 г. и Освобождаване от отговорност двата съвета

за дейността им през същата година.

2. Одобряване глобалния бюджет на банката за 1941 г.

3. Одобрение:

а/ преразходите по бюджета за 1940 г.

б/ изразходените през 1940 г. от „Културния фонд" лева 166,000;

в/ решението на управителния съвет за членуването на банката в млекарската кооперация „Узана" /протокол N 16/5.03.1939 г./ с 10,000 лв.

4. Определяне максималните кредити от 450,000 на 500,000 лева за индивидуалните членове и от 500,000 на 600,000 лева за колективните членове и даване мандат на управителния съвет да кредитира, под форма на заеми и текущи сметки, членовете в горните размери и с 50% превишение в сконто и дело на полици съгласно устава.

5. Даване мандат на управителния съвет:

а/ да изменя и допълва тарифата на банката съобразно условията;

б/ да сключва съдебни и извън съдебни спогодби със затруднени банкови длъжници;

в/ да изисква от кооператорите да записват дялове, съответни на ползуваните от тях кредити по досегашната таблица;

г/ да изпраща делегати на кооперативните конгреси, конференции и др.

д/ да сключва заеми при Съюза ни до размера на определения ни личен кредит 19,000,000 лв.

е/ да отпуща на общината или на други общ. учреждения заеми в свръзка с продоволствието или други временни нужди на града до размер на 3,000,000 лева;

ж/ да даде на библиотеката „Априлов-Палаузов" в Габрово дългосрочен заем в размер на 3,000,000 лева;

з/ да приема на сконто или депо боновете, които държавата издава срещу доставки, извън определените кредити на членовете до 2,000,000 лева максимално за един член, а общо най-много до 10,000,000 лева, съобразно разполагаемите средства.

6. разглеждане заявлението на изключен банков член.

7. Избор на трима действителни членове за управителен съвет вместо излизащите по реда си г.г. Иван Колев, Пею К. Караколев и Тодор К. Шиваров и трима запасни членове за същия съвет, така също избор на трима действителни и двама запасни членове за контролния съвет за една година.

Съгласно устава на банката, всеки член-кооператор е длъжен да се яви лично на събранието, а в краен случай, ако е възпрепятствуван да стори това, може да даде пълномощно на друг член да го представлява.

Всеки член има право на един глас за себе си и на два гласа с пълномощие.

Пълномощните се представят за заверка лично от опълномощителите в банката, в срок най-късно до 15 март 1941 - 12 часа по обед. Членове намиращи се извън околията пращат пълномощията си нотариално заверени в същия срок.

Всяко пълномощно се обгербва с 10 лева.

Ако на 16 март 1941 г. не се явят достатъчно членове, то съгласно чл. 41 от устава, събранието се отлага за следния неделен ден, а именно 23 март 1941 г. на същото място и време, като това второ събрание ще се счита законно, колкото членове да се яват.

гр. Габрово, 14 февруарий 1941 г.

За управителния съвет на
Габровската Популярна банка
кредитно кооперативно дружество

Подпредседател:
Перо Станков

Председател:
Иван Колев

46. „КООПЕРАТИВЕН ЛИСТ“ НА ГАБРОВСКА ПОПУЛЯРНА БАНКА Г. VIII, бр. 43 (5.III.1941 г.) с. 4-5

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

ПРЕДИСТОРИЯТА НА ГАБРОВСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА

(спомени)

Реших да напиша откъде води началото си Габровска популярна банка и кога се тури основата й.

През 1897 г. на 27 май стана голямо наводнение в Габрово, което отвлече няколко къщи и нанесе големи щети на жителите, след което настана остра парична криза. Средната ръка, еснафа, се огъваше от тоя бич. Двете частни банки на Тодор Арнаудов и Минчо Петров, които обслужваха нуждаещите се от кредит, също не можаха да устоят и спряха платките. Остана една Земеделска банка, която даваше само на по-крупните търговци, занаятчии и на фабрикантите. Средната ръка се луташе и тук и там, и като не намираше почти никъде опора и подкрепа, прибягваше до взаимопомощ като си услужвахме едни други, което беше много трудно.

През 1900 г. в края на март или в началото на април, имах да плащам една полица около 212 лв. но не ми достигнаха 40-50 лв. Обиколих по „Барата“ /пазарния площад/ и потърсих да ми заеме някой тази сума, но напразно. Помня, че беше пазарен ден. Свих бакърените си гологани, за да ги изменя и се отправих при Алекси Вълнаров, който държеше манифактурен магазин в собственото си здание, над сегашната Народна банка. Казвам му: „Алекси, имам плащане и не ми достигат 40-50 лева, услужи ми“. Той, види се, че нямаше - направи една бележка и прати момчето при Руся Михов, обущар в махлата им, което донесе 50 лв. сребърни и ми ги даде. Тръгнах за Земеделска банка, дето се намираше полицата ми, но по пътя се отбих в кантората на хаджи Стойчеви да си изменя бакърените гологани, понеже в банката не земаха такива, а само сребро и злато. Стигнах в банката, която се помещаваше в „Грънчерите“, бившото здание на д-р Цончев и срещам на прага разсилния. Питам го:

Къде дядо Иване? - Отивам, казва в съда. - Чакай, полица имам, връщам го и почуквам на гишето, което беше затворено. Показа се чиновника и сърдито ме пита: „Какво има?" Казвам му: „Полица имам" - „Не може, отвръща ми, да си идвал на време". Видя се, че и други е имало, като мене, да са закъснявали, защото той се нахвърли много лошо, но аз търпях и продължавах да го моля да се съгласи, да се уреди полицата като се извинявах, че съм се забавил с размяната на гологаните. Най-после, той се съгласи.

Щом си уредих полицата, отидох направо при Алекси Вълнаров. Ядосан, дето така трудно си набавих парите и обиден от чиновника, казах на Алекса, че това не може да се търпи повече, и че аз ще намеря по „Барата" стотина-двеста другари, ще внесем по пет лева и ще ги дадем да ги съхранява някой от нас, та кога стане нужда някому, да го подпомогнем от събраните помежду ни пари. Той се оплака също, че трудно се посреща и одобри моето предложение. Аз не го оставих и слязохме надолу към „Барата". Дадох му аз 5 лв. и той даде 5 лв. да турим началото и тръгнахме по дюкяните из пазаря. Отидохме най-първо при Стефан Т. Бойновски. Казахме му: Дружество правим, дай 5 лева и му разправихме всичко и той даде. След това отидохме при Сава Върбов казахме и на него същото. Той възприе горещо идеята и сам пое грижата да обиколи пазаря и отиде веднага при Ив. Хр. Рачев, Косю Карликов и др. някои, които също се нагърбиха да идат по горния край, други по долния и така заставени от общата нужда намерихме добър прием у всички. Само за няколко дни събрахме над 1000 лева. Направихме едно-две събрания, потърсихме някои устави, за да се ръководим, определихме името на дружеството „Съединение" и решихме от събраната сума да услужваме на някои. По кафенета и по дюкяни, навсякъде взе да се говори и разисква по уреждането на новото дружество. Сава Върбов земаше живо участие и на събранията беше избиран няколко пъти за председател. Наредихме всяка събота, след пазаря, да се събират от членовете по 50 стотинки, като изпращахме едно момче с тефтер да събира тези малки вноски. На първо време решихме да основем дружество за 5 години, като написахме и устав, по който да се ръководим и го зарегистрирахме.

Каквито нужди се явяваха за дружеството, покривахме ги със събрани суми помежду ни. Никакъв разход не предвиждахме.

После продължихме срока на дружеството с още 5 години, тъй че то просъществува цели 10 години. Касиери на дружество „Съединение" през тоя период бяха: Алекси Вълнаров - 1900/1903 г., Косю Карликов - 1903/4 г., Ст. Т. Бойновски - 1905/7 г. и Никола Кавалов 1908/10 г. у когото се съхраняваше и архивата, но понеже той се изсели във Варна, така и пропадна, макар че можеше да се намерят в нея много интересни документи.

Като нарастна дружеството, замислихме да разширим дейността му. Събирахме се често със Стефан П. Станев, който беше началник на Земеделската банка. Той ни съветваше да уредим популярна банка, понеже най-добре работели те - популярните банки.

Нашето дружество даваше заеми с двама поръчители. Имаше няколко случаи, когато за гаранция служеха ценни книжа, акции от „Балкан" и държавни облигации. Размера на заемите се движеше средно от 100 до 300 лв. Най-малкия заем лв. 14.40 е даден на Колю П. Енчев, а най-големия лв - 1000 на Косю Карликов. Имаше един тефтер у Стефан Бойновски, в който се записваха падежите на записите. По едно време той се оплака, че цялата дружествена работа тежи на него и затова му предвидихме по 30 лв. месечно. Държахме здраво и обслужвахме на много.

Не липсваха присмехи и подигравки, но ние не се отчайвахме и поддържахме нашето спасително дело.

Същият съвет ни даваше и Лазар Бараков, счетоводител при Народната банка.

От разговори с горните лица, с които постоянно се събирахме, както и след дълго години обсъждания на създалото се желание помежду ни в едно събрание решихме да образуваме Популярна банка, като натоварихме Бараков да извърши подготвителните работи и да ни докладва, а същевременно пристъпихме към ликвидацията на дружество „Съединение", като избрахме да ликвидират Сава Върбов, Петко Кашев и други, тъй като към своя край дружеството работеше, до колкото си спомням, с около 40 хиляди лева.

Събранията станаха повече в Палаузовското и Умниковото училища докато на 6.III.1911 г. стана и учредителното събрание на Габровската популярна банка в салона на казино „Бузлуджа".

Много наши другари влязоха, като членове на новата банка и трима измежду тях: Ст. Бойновски, Ст. Д. Читаков и пишещия тия редове, влязохме в първите управителни тела на същата.

Така от дружество „Съединение" се роди Габровска популярна банка.

*

* *

НАРЯД*
НАПИСАН СОБСТВЕНОРЪЧНО ОТ НИКОЛА ДОЙНОВ

Неделя - 51/2 часа сутринта
1. Отче наш
2. Лука 9 гл. ст. 9-21
3. Матея 12 гл. ст. 1-10
4. Йоан 3 гл. ст. 1-15
5. Духът Божий
6. Молитвата на Царството
7. Добрата Молитва
8. „И това е живот вечен да познаят тебе истиного Бога и Исуса Христа, когото си изпратил" - три пъти.

47. ИЗ ЛЕТОПИСИТЕ НА ДРЕВНОСТТА

1. **Вергилий Кръстев** - Николай, аз съм видял от твоите писания към 160 различни статии написани на пишуща машина, озаглавени в главата „Из летописите на древността". Запазени ли са всички?

Николай Дойнов: Писал съм ги много години на тетрадки, а после оттам ги преписвах по 4 екземпляра на пишуща машина. Това е голям труд. Сестра ми Цанка Екимова ги преписваше и ги разпращаха по провинцията или ги даваха на ръка на желаещите да ги четат. Тогава такова нещо беше забранено да се пише. Но понеже бяха летописи на древността, властите не ме спряха.

В.К. А къде са тези тетрадки? **Н.К.** Една голяма част са във Варна, други са разпръснати. В.К. Аз имам някои от тях и въз основа на тях, аз

** Оригиналът е ръкописен текст на Николай Дойнов.*

ти давах да четеш онова, което аз си бях отбелязал, че се отнася за Школата на Учителя записвахме, ти разказваше и така се създаде III част. Н.Д. Да, добре че се сети. Стана много добре. Така че се възстановиха много неща. И най-главното да не се загубят. Добра работа ти свърши. Поздравявам те. В.К. Аз също те поздравявам, че ме послуша и ето създадохме този раздел „Разговори за Изгревът". Н.Д. Нали свършихме тази работа.

2. В.К. Как се осъществи издаването на „Житно зърно"? Н.Д. Списание „Житно зърно" се списваше от редакционен комитет, в който влизаше Георги Радев, Георги Томалевски, Елиезер Коен и някои други. Давахме статиите, които пишем, те ги преглеждаха, поправяха нещо и ги печатаха. Идеята за „Житно зърно" се даде на Младежкия събор през 1923 г., който се проведе в салона на ул. „Оборище" N 14. Там възникна идеята. Дотогава се издаваше списанието „Нов живот" на Георги Марков, Методи Константинов и Петър Пампоров. Обаче не можа да продължи. Реши се да се основе братско списание и Георги Томалевски даде името му как да се казва.

3. В.К. В разстояние на 20-30 години сте писали и развивали теми, които са били печатани на пишуща машина и разпространявани? Н.К. Аз смятам, че Учителя не създаде секта, а Школа, в която ние непрекъснато трябва да обогатяваме нашите знания. И аз се спретнах. Един ден след заминаването на Учителя бяхме група приятели на Бивака. Там бяха Влад Пашов, Методи Константинов и други приятели с умение да пишат. Предложих да издаваме едно списание. По туй време нямаше възможност, защото печата беше забранен от комунистическата власт. Предложих да се печати на пишуща машина по 4 екземпляра и да го препращаме в провинцията. Например като получи Варна един екземпляр, ще го прати във Варна и т.н. Не се съгласиха приятелите. Уплашиха се от властите. Съгласи се една сестра, но тя нищо не даде - беше Янка Попова. Аз като имам една идея не се отказвам. И реших тази идея, залегнала в главата ми да пиша статии с по-научен характер, за да могат да четат и все пак някои новости, нови идеи от благороден характер да влезе в главите им. Пишех ги на ръка. Давах ги на Жечо Панайтов, който ми беше много ценен сътрудник, той ги даваше да се преписват на пишуща машина. Добре, но по едно време като проверих написаното на пишуща машина видях, че тя недобросъвестно е работила, слагала е свои думи и е редактирала материала. Изпускала е изречения. И аз спрях да ги пиша. Получавах похвални писма. Но имаше хора, на които честолюбието им бе засегнато и се произнесоха не особено добре. Но туй не ме смути. Но ме подтикна доброто отношение на много приятели от провинцията. От друга страна пък ръководителите на Братствата се бяха засегнали, че някой си Николай ще им праща статии, с което се уронва техния престиж и авторитет пред приятелите. И те с недобро око погледнаха. И накрая отивам при един ръководител и той ми казва: „Слушай, не ги разбирам тези работи, не ги изпращай". Това са статии на научна основа, защото моята цел беше да се продължи интелектуалното развитие на приятелите в провинцията. И като видях това - спрях да ги пиша. Написал съм към 250 статии, като повечето съм ги написал на пишуща машина, които съм изпращал в провинцията. И другите стоят в ръкопис с намерение, когато съм свободен да ги прегледам. Аз си запазвам по едно копие в оригинал, както са 130, на пишуща машина. Пазя ги в бюрото на Учителя. На това бюро съм ги писал.

В.К. Ще искам да ми ги предадеш. Н.К. Защо да не ги предам. Засега няма желаещи и не се интересуват от тях. Ще ти ги дам. В.К. Аз

имам идеята, всички статии писани от теб да ги издам в отделна книга наречена от теб в самите текстове „Из летописите на древността". Автор Николай Дойнов. Н.Д. Е, щом смяташ, че е интересно и ще бъде в полза на другите, то го направи. Ще се радвам да излезе всичко писано от мене в една книга. В.К. Виж какво: това е моя идея и мой план. Аз искам да я осъществя и да я реализирам по мое време. Но, ако не ми стигне времето, то това ще го направи моя приемник. Важното е да се набележи като план. Н.Д. Добре набележи го и го направи. В.К.: Ще дойде друго поколение и изобщо няма да знае какво е това, което си писал и ще вземе да го изхвърли и унищожи. Моята цел е да го съхраня. А като говорим сега за това то другите, които ще дойдат след нас ще знаят как са нещата, събитията и личностите в тази епоха. Н.Д. Е нека знаят. Нали е написано с тази цел да се знае как е било и какво ще бъде. Духът ме е ръководил за това. В.К . Духът е Истият. Духът е Същият, но човеците са различни и делата им са разнопосочни. Това е!

ДОРА КАРАСТОЯНОВА

Тодорица Панталеева Карастоянова

7. III. 1901 - 8. X. 1991

I. ПЪТ СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО НА ЖИВОТА

II. РОДЕНА С ПЕСЕН, ЖИВЯЛА С ПЕСЕН И ПРЕРОДЕНА В ПЕСЕН

III. ПОСЛЕДНИЯТ ЗЕМЕН ПЪТ НА ПЕТЪР ДЪНОВ - писмо на Борис Карастоянов, 31.XII. 1944 г.

I. ПЪТ СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО НА ЖИВОТА

Казвам се Тодорица Панталеева Карастоянова и съм родена на 7 март 1901 г. в София.

Баща ми се казваше Панталей Карастоянов, роден в гр. Свищов. Майка ми се казваше Екатерина Николова Илиева, родена в гр. Дупница. Баща ми беше счетоводител, а майка ми бе домакиня. Той е дошъл в София много рано, живял е тук. Бил е сираче и е бил принуден да печели сам. Дядо ми, баща на майка е работил в пощите и той идва в София. Ние бяхме три деца, аз, сестра ми Анастасия - родена 1905 г. и брат ми Борис, роден 1903 г. Детските ни години минаха в София. Всички завършихме музикалното училище. Подтикът дойде от мен. Майка ми пееше много хубаво, много чисто. Приспиваше ни с песен.

Аз бях в гимназията до VII клас и оттам постъпих в музикалното училище, специалност Пеене и Пиано. Беше четири години обучението. Завърших към 16-17 годишна и постъпих в операта, понеже трябваше да се прехранвам сама.

Отначало ходих в православната църква, после се прехвърлих в католическата църква, после в протестантската. На бърза ръка преминах навсякъде. Преминах и през теософския курс на СофрониНиков. Това беше вътрешен подтик. Търсех подред нещо, което ми трябваше, но не го намирах никъде.

Един ден тръгнах тук-там та отидох на ул. „Опълченска" N 66. Чукам на вратата, предната врата, отидох при Учителя и Той ми говори, говори. Толкова много ми говори, но всичко съм забравила. Впоследствие узнах, че така не се влиза при Него, че трябвало да се предупреди. Бях към 16-17 годишна, след като преминах всички църкви отидох при Него. Беше много мил и много ми говори. Задържа ме в приземния етаж на обед. Каза ми кога ще има беседа и аз започнах да ги посещавам отвън в двора. Учителят седеше до прозореца, а ние в двора стоим прави и слушахме. Няма зиме, няма лете - а само стоим и слушаме. В стаичката имаше много малко хора насядали на пейка. В неделя беседата беше от 10 часа сутринта.

После ходихме в салона на Маркова, пак да слушаме Учителя. Аз при нея учих френски език. Тя беше белгийка омъжена за българин.

Иван Радославов, мой учител по история беше дал мястото си за салона на ул. „Оборище" N 14. Синът му не беше добре с нервите, а дъщеря му Люба беше епилептичка. Имаше и една учителка по география Мата Ковачева, тя също ми правеше впечатление.

Така минаха години, влезнах в школата. Веднъж бяхме се събрали около Учителя и го разпитвахме за прераждания. Всеки се интересуваше кой какъв е бил в миналото, за разни величия и царе. Аз през цялото време мълчах. Учителят добави: „А Теодора е била амазонка". Когато бях ученичка, един от компанията ме покани да яздим коне. А тогава това беше удоволствие за аристократи. Отидох и яхнах коня, препусках го като опитен яздач. Никога преди това не бях се качвала на кон. Всички ахнаха. И на мен ми беше много интересно. После, когато Учителят ми го каза, че съм била амазонка ми стана ясно, защо изведнъж станах опитен яздач. А това беше се случило да ми се докаже наистина, че съм била амазонка. Но нищо не можех да си спомня за онази епоха. Завесата е спусната и забравата е пълна в съзнанието ми.

Постъпих като хористка в операта, връщах се късно у дома. Учителят беше казал да не се вечеря след залез слънце. И аз Го попитах, какво да вечерям. А Той ми каза вечерно време да пия прясно мляко, след като се върна от операта. Така и правех.

Един ден, беше слънчев ден, бяхме на Изгрева. Учителят се разхожда по полянката, а до Него е Стоянка Илиева. И аз отидох при тях. Тогава Учителят каза: „Стоянка, стои, а Дора - дарява". А Стоянка, като чу това, като тропна с един крак. Не беше съгласна. Една беше Стоянка, друга нямаше като нея.

Омъжих се през 1937 г. за Николай Дойнов. Значи бях омъжена и пътувахме за Рила с колата. Пристигаме някъде над с. Говедарци. Беше придошла реката и наложи се да слизаме всички от камиона. И таман се каня да слизам. А Той - Учителят ми каза да остана в колата, заедно с него и шофьора. А през целия път се питах, как да го попитам дали съм бременна. И тогава разбрах, че това беше неговия отговор, че съм бременна.

След като стигнахме на седемте рилски езера до второто езеро седнахме горе на поляната. Учителят взе една праскова, разряза я с ножчето на резенчета и на всички раздаваше по едно резенче. А на мен даде накрая резенче, закачено за костилката на прасковата. Тогава аз разбрах, че имам плод в себе си и че съм бременна. Аз се срамувах да питам, но се безпокоях същевременно. А Учителят ми отговори първо със слизането от колата и после с костилката. Тези важни моменти за мен бяха скрити за останалите около нас. Те не разбраха нищо.

Вечерта като седяхме около запаления огън и пеехме Учителят ми даде едно одеало да се завия. Това означаваше, че трябва да се пазя, защото не съм вече сама, а съм с плод.

Обикновено на връх Харамията при езерото на Чистотата имаше пътека за изкачване на върха. Ама аз съм луда глава и се изкачвах от другата страна между крилата, нагоре. Катеря се, катеря и после друс - смъкна се надолу. И аз продължавам, приближавам върха. Как така да не се кача на върха? Катеря се, катеря се и втори път - друс и се смъкнах надолу. И като ме тупнаха „отгоре" втори път си казах „Не!" А бях бременна 2-3 месец. А горе имах едно любимо място, нещо подобно като кресло, седях и си провисвах краката надолу. А бе много опасно.

Бях още момиче, работех в операта и на 13 август трябваше да бъде в София. И бяхме на Витоша, горе си изкълчих коляното и не можех да вървя. Куцук, куцук, куцам. С големи мъки слезнах долу. Тогава Учителят изпраща брат Ради да вземе току-що одрана агнешка кожа оттам, където колят животните. Отиде, донесе кожата и аз я сложих на коляното. Но така мирише, отвратително тази кожа. Беше август, топло бе времето и тя се беше разложила. Отивам при Учителя да му се оплаквам: „Учителю, много мирише". А Той ме пита напълно сериозно: „На какво мирише?" И аз оттогава не посмях нищо да кажа. Но коляното ми мина след налагането с току-що одрана агнешка кожа.

Бяхме една година на Рила, на езерата.

Аз бях малко като „луда Мара" и скачах с една върлина, засиля се с нея и така прескачах разни препятствия. Сега така скачат спортистите на овчарски скок. Скок-прескок, но накрая паднах и се контузих, секнах кръста си. И ме сложиха в палатката да лежа. Една сестра - Зяпкова, вместо да ми слага топли компреси, тя слагаше студени компреси и така се влоши състоянието ми. Казаха на Учителя и Той препоръча да ме налагат с топли компреси. Но за сестрата каза: „Понеже тя не е знаела и не го е направила нарочно - то и се прощава". Аз бях писала писмо на брат ми Борис, че съм пострадала. И той тръгва с влака от София през Дупница, през Сепарева баня и се качва до петото езеро. Като стига до него се стъмва и той вижда оттам запаления лагерен огън. Тръгва направо към лагера, понеже смятал, че може лесно да стигне до запаления огън

на второто езеро. А там са едни пропасти, страшни и пропада в тях. Ни напред - ни назад. И тогава е запалил огън, а е имал кибрит със себе си понеже е бил страстен пушач. Хем да се топли, хем да сигнализира, че е в опасност. А през това време, аз се оглеждам в огледалото и в него виждам огън отразено в него. Изведнъж извиквам „Брат ми!". Предчувствие. Развиках се. Съобщиха на Учителя и Той изпрати няколко братя с фенери, стигнаха до него и го спасиха. Доведоха го в лагера. А на другия ден като видяха къде е бил всички се учудиха, че е останал жив.

От семейството ми само аз имах контакт с Учителя. Майка ми се радваше много. „Радвам се, че поне Учителят ви научи да ставате рано". Понеже майка ми ставаше рано в 4 часа сутринта, направи си кафе и започваше да работи. А ние децата спим през това време.

Когато реших да се омъжа за Николай Дойнов, ходих при Учителя да го питам. Ходих, но Учителят не ме прие. Беше събота, а в този ден Той никого не приема. Отидох в събота, защото в неделя трябваше да се венчаваме. Ние бяхме го предрешили, бяхме обявили венчавката и аз отидох все пак да питам Учителя. Но не ме прие. Ако беше казал „Не!", аз щях да се откажа. Но той ме остави сама да си реша задачата. В събота не приемаше, беше за Него ден за Бога. А в неделя имаше беседа. Учителят приемаше по различен начин. Понякога го запитваха, взимаха разрешение, а понякога направо приемаше.

След като се омъжих, живеехме на Изгрева в една много хубава барака. Отвън беше бяла, в платно. А вътре бяха две легла. Отвън беше палатка, а отвътре барака с дъски. Във второто легло спеше сестра ми Анастасия или наречена Сийка. После направихме барака зад къщичката на Боян Боев. Един ден както влизам, изведнъж нещо ми блесна долу на пода, между дъските. Беше вода. Но там родих първото си дете Ина.

Преди известно време ме среща една сестра и прочела в беседа, че Учителят карал една сестра да ходи да вземе уроци при Морфова, но тя не е ходила от мързел. Това бях аз. Не беше от мързел. А случая беше друг. По това време Катя Грива взимаше уроци при Морфова. А аз работех, за да живеем. Брат ми и сестра ми работеха, но си харчеха парите за себе си, а аз поддържах къщата и домакинството, и с моите пари се хранеха у дома. Учителят ме прати при Морфова да вземам уроци. Тя ме прие. Отлично работех с нея. След известно време трябваше да си платя за уроците и занесох не всичката сума, понеже я нямах. Тя взе една част от сумата и каза: „Не ща повече. Достатъчно". Но аз не отидох, когато Учителят ме пращаше, защото все си мислех с какво ще си плащам уроците. Накрая Учителят пак ме подсети и аз нямаше как трябваше да отида при Морфова да взимам уроци. А тя не всекиго взимаше за ученички. Прослушваше и трябваше да имаш глас, дар и талант. Та бях се разколебала, защото с моята заплата издържах цялата къща. Учителят е знаел, че Морфова ще ми вземе някаква символична сума, но аз умувах, а не послушах Учителя. Умувах и изпуснах влака. Един ден научихме, че след катастрофа с колата, както пеела „Мила Родина" умира на място. Така изпуснах влака и се разделих със световната певческа кариера, която ми предстоеше. Това ми беше предсказал Учителя. Аз, ученика, трябва да имам послушание, а не да си правя оглушки и да умува по човешки. Предстоеше ми кариера от рода на Аделина Пати. Веднъж отивам при зъболекар и докато чаках ми попада едно списание, разгънах го и видях портрета на Аделина Пати - една черноока италианка. И изведнъж почувствувах една вътрешна близост, бяхме от една и съща духовна верига и имахме един и същ Учител. Да, ама тя е имала послушание към този Учител, а аз го нямах. Там е работата.

Отначало посещавах Младежкия клас, но като се омъжих започнах да посещавам беседите в неделя и Общия окултен клас в сряда. Животът на Изгрева беше интензивен, помагахме в устройването и поддържането на Изгрева - чистехме, копаехме градината, метяхме двора, поддържахме ред и порядък на двора и на поляната, където играехме Паневритмия.

Музикалният живот на Изгрева беше много необикновен. Асен Арнаудов сядаше на пианото. Учителят каже някоя музикална фраза и Асенчо я изсвири. Ние слушахме и след това запяваме.

Един ден Учителят даваше една песен и никой не я записваше, а по слух я научихме. Учителят я изпяваше. Малко съм била при такива случаи, защото повече съм била на работа. Друг път Учителят идваше с цигулката си и ни изсвирваше новата песен или тя се раждаше по време на клас. Различни бяха случаите.

Как се даваше Паневритмията? Сутрин имаше беседа. После играехме гимнастиките на поляната. Хората си отиваха по работа. После се събирахме и Учителят показваше на някои онези упражнения, които не се играеха добре, за да се усвоят както Той искаше.

Между другото Учителят каза, че всички трябва да бъдем облечени в чисто бели дрехи, не препасани. Много силно впечатление ми направи, че трябва да бъдат непрепасани. И по този начин да се играят и то правилно упражненията, а не така както сега се играят.

Учителят играеше в средата, а ние в кръг. В средата свирят музикантите. Като диригент на оркестъра беше брат Калудов от Варна, бивш военен капелмайстор. Много симпатичен човек, имаха къща на Изгрева, а дъщеря му Живка беше много музикална и хубаво пееше до стари години.

Асен Арнаудов беше много добър музикант, внимателен, възпитан. Беше най-талантливия. Защо станаха недоразуменията между музикантите по времето на Учителя и след него? В песнарката има песни, които не са записани правилно. Това мога да го кажа. Има песни, които аз съм пяла и знам как са въобще и не са записани както трябва. И в двете песнарки има грешки - тази на Кирил Икономов и тази на Мария Тодорова, издадена след Учителя. И в двете има! В бъдеще, ако ги има оригиналите, могат да се коригират грешките. До днес музикалната ми памет е запазена и знам как се пеят. Мога да ги изпея и да се коригират. Но трябва някой да го направи.

Всички деца на родителите ми станаха музиканти. Брат ми Борис, сестра ми Анастасия, или Сийка и аз Дора, работихме в операта и бяхме хористи в хора при операта. Преди да завърша гимназията постъпих в Музикалното училище. И дори го сънувах нощес онзи, който бе причина да постъпя в Музикалното училище. Издържах изпита като хористка и ме приеха. Но тогава изгоря театъра и си помислих, че щом е изгорял, значи работата спира. Веднъж ме среща хор-майстора и ме пита: „Карастоянова, защо не идваш?" - „Къде да идвам, нали операта изгоря?" - „Ама, ние работим". И аз повторно отидох при тях. И там останах 20 години, докато се пенсионирам.

Един път бях на концерт. И там Богето, на Голов сина, който имаше голяма книжарница до двореца ми каза: „Дора, ти не си за всякъде, иди там на ул. „Опълченска" 66 при г-н Дънов". И аз отидох и влезнах направо, почуках и Той ми отвори. Впоследствие разбрах, че никой така не влизал при Него. А аз направо. Държа ме много дълго време и мило ми говори, което най-много си спомням това, което е характерно за мен „да ходя срещу течението на реката"..Когато една река извира и тече, а аз да вървя срещу нея. Това много силно впечатление ми направи и аз още го

помня. Това е била програмата на живота ми. Значи трябва да ходя срещу течението на реката. И така премина живота ми. Имах си собствен път. Учителят ме задържа на обед. И оттогава не съм мръднала на никое друго място. Останах при Учителя оттогава, от 17 годишна, до края на живота си. Непрекъснато досега съм при Него. Град, дъжд, сняг - хубаво, лошо време винаги съм била в двора на ул. „Опълченска" 66 и слушах беседите на Учителя. Тогава се пееха песни, молитва се казваше и Учителят говореше. След това отново пеехме песен, молитва и така завършвахме. И след това сядахме в трапезарията долу в сутерена да ядем общо.

Учителят беше много внимателен към всички. Веднъж на Рила, бях бременна с Ина и тръгнах да изкачвам Харамията. Учителят изпрати един брат да ме доведе. И после ми се скара. Беше много строг. И нали ходя все срещу течението, реших да се катеря. Паднах първия път, свлякох се втория път, в подножието на върха. Скара ми се. Каза: „Да не заангажирате невидимите същества да ви пазят, когато вие предприемате необмислени действия. Тези същества тук имат друга работа, а не да ходят след вас и да ви изваждат от пропастите". След това го каза на другите на всеослушание. „Някои сестри, хукнали да се катерят по скалите, вместо да стоят мирно и да се занимават с полезни неща за лагера".

Брат ми Борис беше певец и голям хубавец. Беше решил да се жени. Аз бях най-голямата, грижех се за тях и им бях съветник. Кандидатката бе една артистка. Дойде при мене сподели и ми каза, аз да реша дали да се жени за нея. „Ако ти не дойдеш на сватбата ми, то аз няма да се оженя". И аз тичам при Учителя да го питам дали да се жени брат ми за тази жена. А Той ми каза: „Ти ще решиш". Хайде де сега. А това е карма. А след първата му брачна нощ брат ми Борис се връща, идва при мен, целия облян в сълзи и плаче. И плаче, плаче младоженеца, но нищо не каза. Беше потен, потен. Дадох му да се преоблече. Плака, но нищо не каза. Отиде си отново при нея. Какво му беше правила тая артистка и красавица не узнах през първата брачна нощ. Този брак беше нещастен. Абсолютно нищо не каза. Тежък семеен живот. Разведе се. Ожени се за втори път. Също нещастен брак. Имаше тежък семеен живот и в двата си брака. Беше един красив мъж, жените му се радваха и го харесваха, а се зароби с два нещастни брака. Но никога не се оплака, нито от първата си жена, нито от втората си жена. Никога от никоя. От първата жена имаше едно дете, а от втората - две деца. Умря на земята при една страхотна мизерия. Голяма карма имаше брат ми с тези жени. Умря в мизерия.

Учителят ми каза аз да реша. И аз реших, да се ожени. И аз отидох на сватбата му. И нали там обикалят младоженците, а аз го виждам, че е умрял и го носят на катафалка. А съм уж на сватба в църквата, където има църковен ритуал. А аз плача, плача, непрекъснато. По едно време идва една жена и ме пита: „Защо плачеш. И ти ще се ожениш". Тя мислела, че аз плача понеже ме е преженил, понеже аз бях по-голямата. А тогава такова нещо не се позволяваше. Българите следяха да се задомяват децата им подред, така както са родени. Ако някое дете избърза, казваха му, че е преженил по-голямата сестра. И тогава прежененатa плачеше. Ама аз плаках, виждах катафалката и усещах голяма, голяма мъка. И се сбъдна това.

След като се върнахме от сватбата на брат ми, влизам вкъщи и какво виждам. Заварих паднал портрета на майка ми Екатерина, на земята. Беше разделен хоризонтално на две. Беше рисуван от художничката Топенчарова. След това си легнах. А след това чувам, че се тропа на

вратата и дойде брат ми целия потен, след първата му брачна нощ. Не това бе в самата брачна нощ. Беше оставил булката в кревата и беше дотърчал при мене. Този случай го разказвам, защото беше свързан с една родова карма, при което Учителят ми каза „Ти ще решиш". И така го решихме. А какво излезе от всичко това? - това го разказах. А първата му съпруга се казваше Милка Ставлийска, която беше драматична артистка в Народния театър. Какво му прави, що му прави та го побърка, не се узна и досега.

А сега ще разкажа за моята рождена сестра Анастасия. Казвахме я Сийка. Порасна, израстна като много голяма красавица. По-красива нямаше в София. Това художници, това артисти, това поети - всички припадаха пред нея. Беше музикантка. По едно време отиде в Германия и премина през няколко брака. Но все бяха неудачни. Върна се в България. Но мъжете се въртяха около нея до нейните стари години. Не беше само много красива, но беше много артистична, с голямо излъчване и привличаше мъжете, и се лепяха по нея като мухи на мед. А беше много музикална и с много красив глас, с красива стройна фигура и привлекателна като фигура и жена. При толкова много качества и талант - не можа да направи музикална кариера. Но това не беше само до характера, но имаше и нещо друго. Оказа се неудачница. А се канеше да стане кинозвезда, уж да стане артистка в този или онзи театър, или да бъде солистка в операта. Всички останаха като хористки в операта до пенсия, а нея я изгониха. Беше недисциплинирана, закъсняваше на репетиция, своенравна, не се подчиняваше. Където отиваше след преслушване я приемаха с охота, но след време тя се проваляше поради своя характер. А хората, с по-малки качества от нея, успяваха и правеха кариера. Тогава отидох при Учителя и Го попитах защо всичко това се случва с моята сестра Сийка. Учителят ме изгледа строго и каза: „Тя е един океански параход, с една малка дупчица". И ми показа с пръст, колко е голяма дупчицата на парахода, през която влиза вода в парахода. Незабелязано от никого влиза вода в парахода. Накрая парахода потъва!

А тогава от Европа до Америка се пътуваше с океански параходи за около един месец. Бяха големи параходи, а пасажерите стотици хора. Там имаше ресторанти, оркестри които свиреха, а даже и господа с официални костюми вечерно време танцуваха. Всеки параход имаше по три класи. Екстрена за висшето общество, после втора класа за заможните пасажери и трета класа, която пътуваше във вътрешността на парахода. А за тези стотици хора трябваше да бъдат хранени, развличани, да има забавление за тях. А нощем този параход светеше със стотици крушки и представляваше необикновена гледка. Ние сме гледали на филми тези параходи и ни показваха живота на пасажерите. Беше нещо фантастично.

И така сестра ми беше със своите качества и таланти оприличена от Учителя като един океански параход, който има една малка дупчица, през която влиза вода незабележимо. И понеже този параход пътуваше цял месец, през това време чрез тази дупчица навлизаше в него вода и той потъваше накрая. И така сестра ми където се захванеше след един месец потъваше й кораба. И се проваляше. Проваляше се от нейния характер. Това е страшна опитност. Малка дупчица, нито знаеш къде е, няма кой да я запуши. Накрая парахода потъва. И животът й премина ей така. А качества, качества - да се замаеш от тях. Карма!

Моята майка Екатерина, имаше брат и се казваше Никола Илиев. Беше отишъл в Германия да следва. И живял при хазайката германка, и се запознал с дъщеря й. И имал връзка с нея. Той се върнал в България.

53. Никола Дойнов и Кина Ботьова - сватбена снимка

54. Никола Дойнов и Кина Ботьова - съпрузи

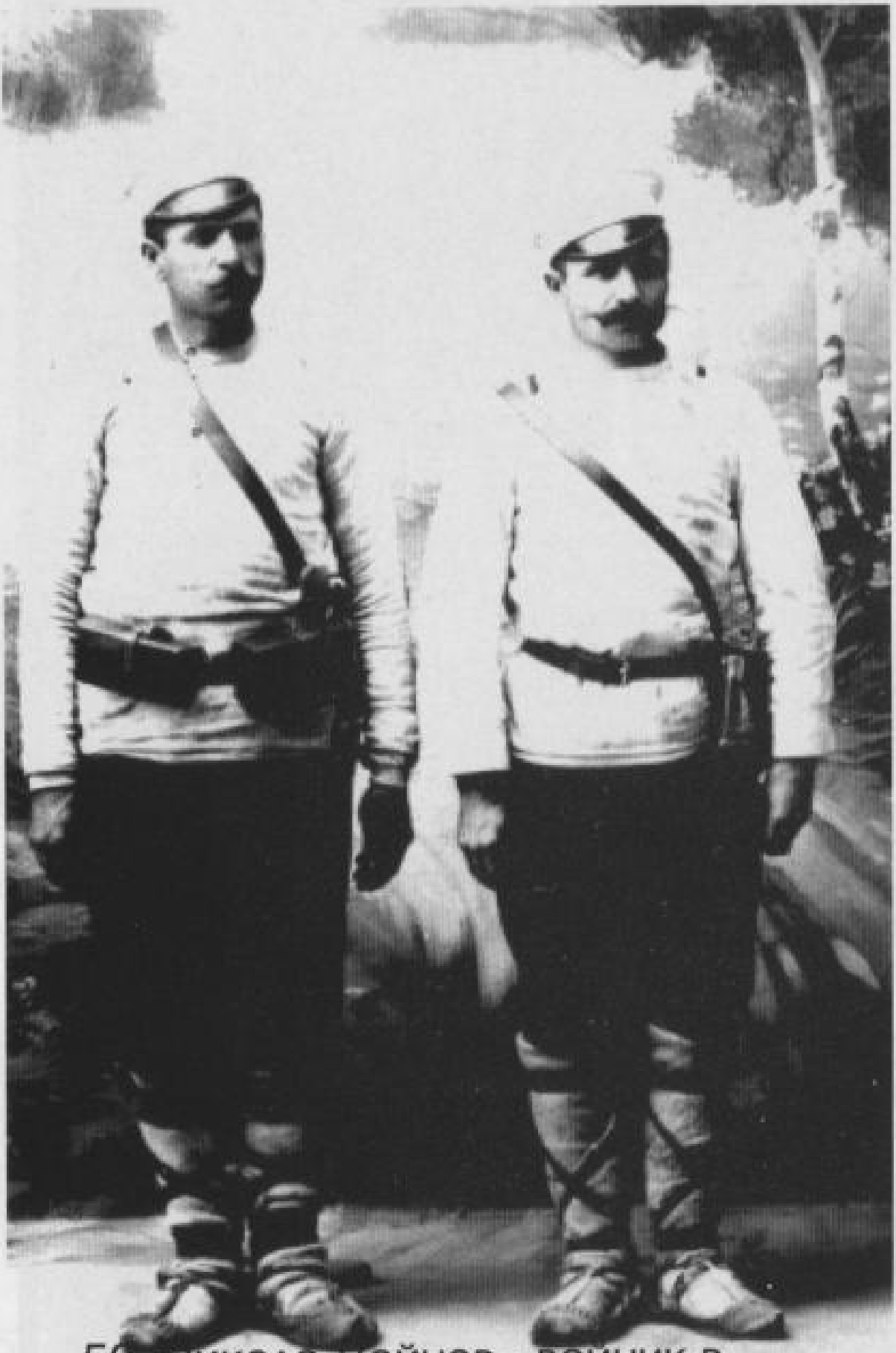

56. Никола Дойнов - войник в Балканската война, вдясно

55. Баба Цана, майка на Никола Дойнов

57. Елисавета и Ботьо - родители на Кина Ботьова

59. Донка (сестра на Кина), с Драгул и мъжа й Христо Войновски

58. Драгул Ботев - брат на Кина

60. Борис и Цанка - деца на Никола и Кина Дойнови

61. Цанка, Николай, Борис - деца на Никола и Кина Дойнови

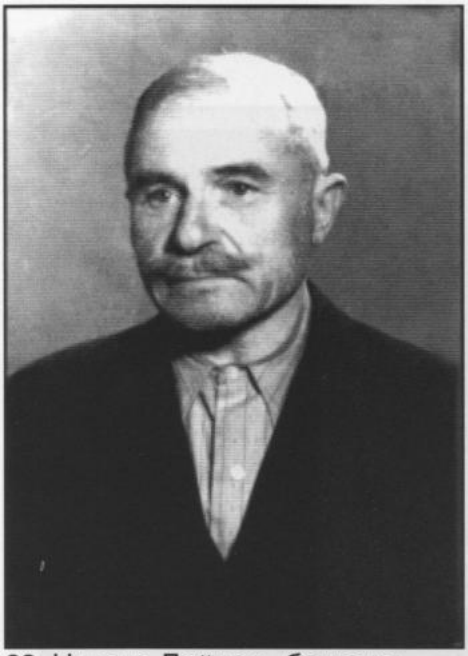

62. Никола Дойнов - баща на Борис, Цанка, Николай,Стефан

63. Кина Дойнова

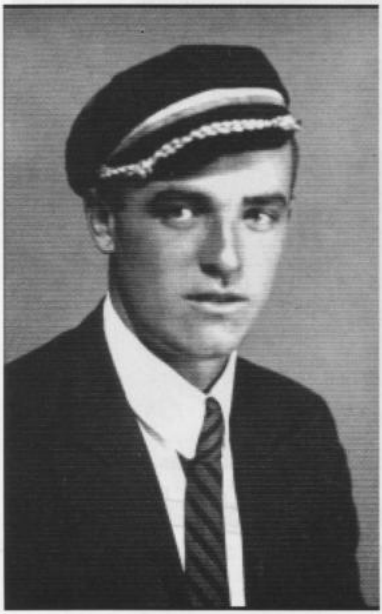

64. Стефан Дойнов - студент

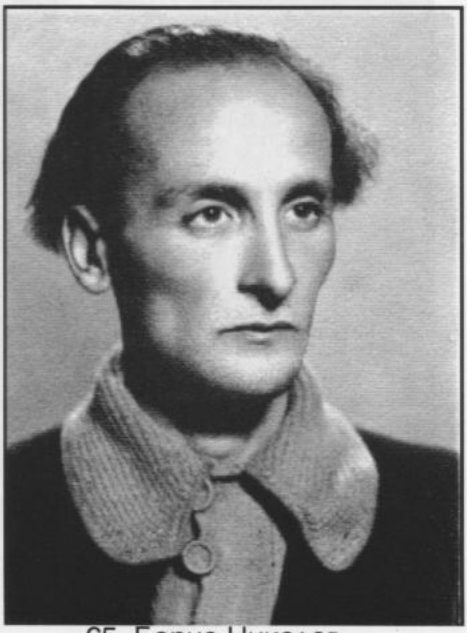

65. Борис Николов

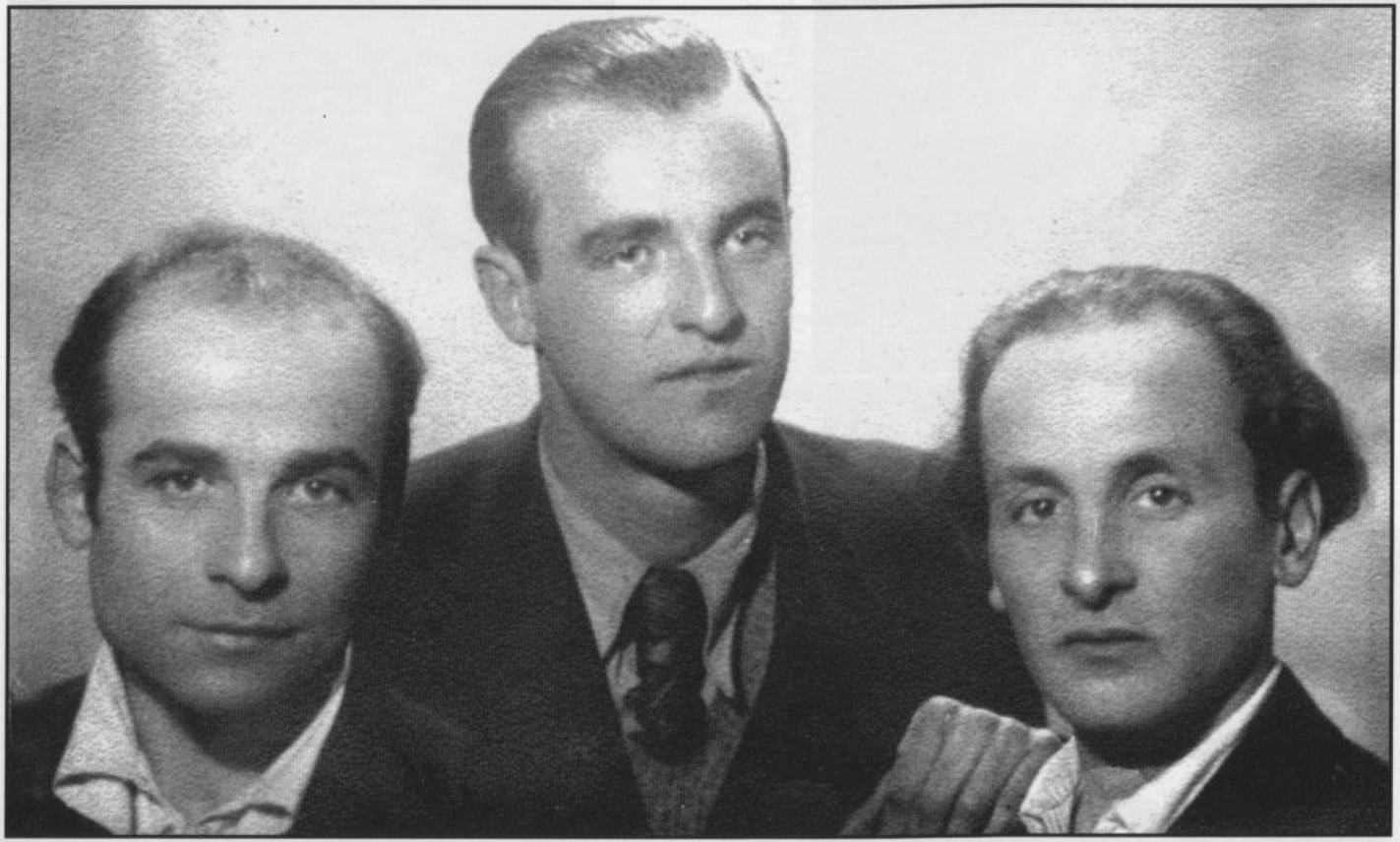

66. Николай, Стефан, Борис Дойнови като студенти

67. Николай Дойнов - ученик

68. Николай Дойнов - студент, 1923 год

69. Николай Дойнов

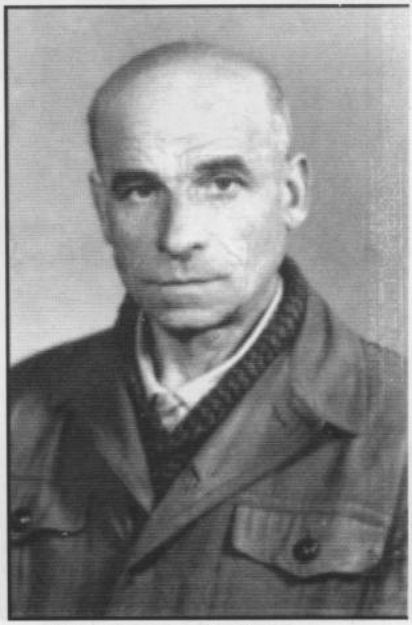

70. Николай Дойнов

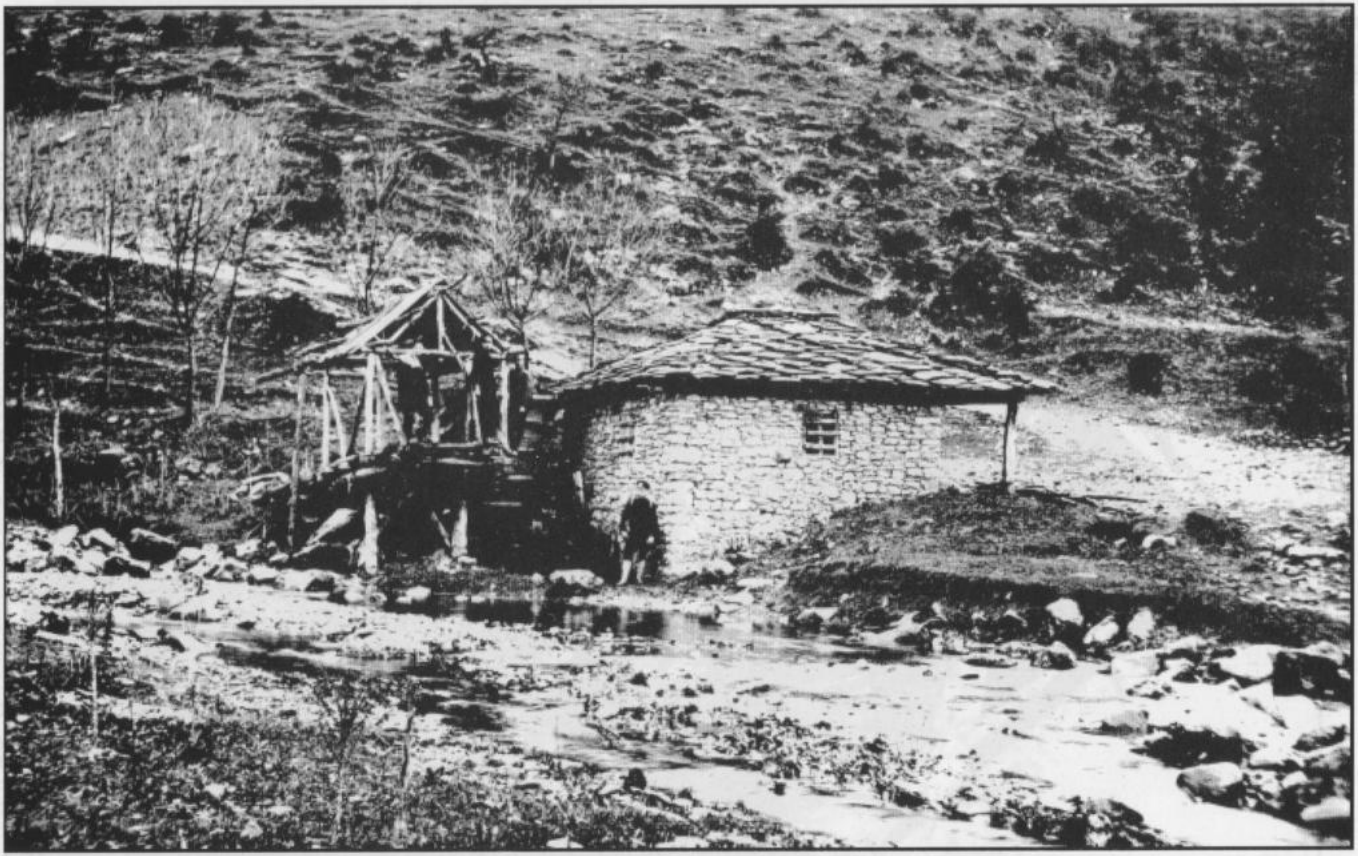

71. Дъскорезницата на Козата река - Борис е долу в дясно

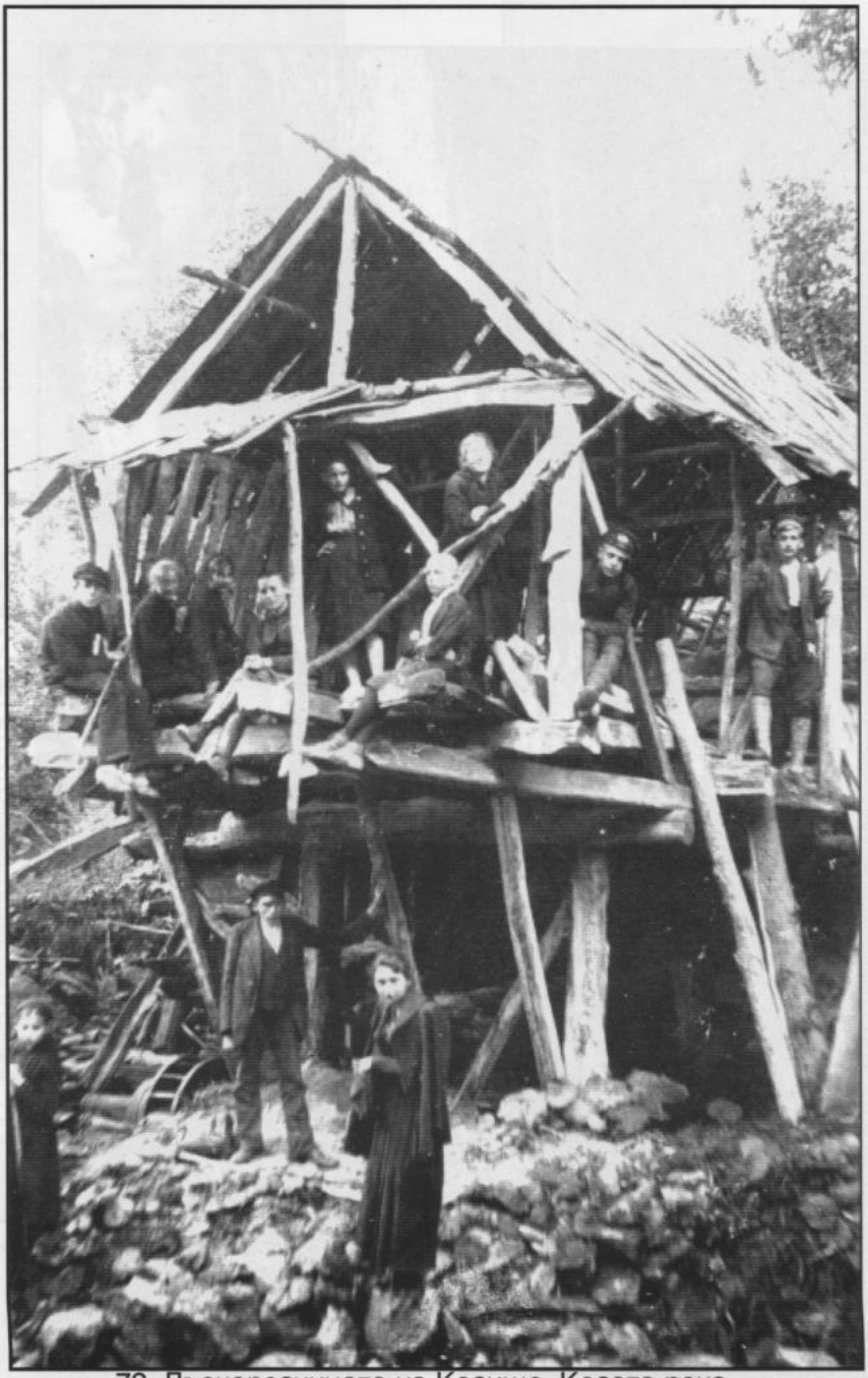

72. Дъскорезницата на Козище, Козата река
- Борис е горе вдясно

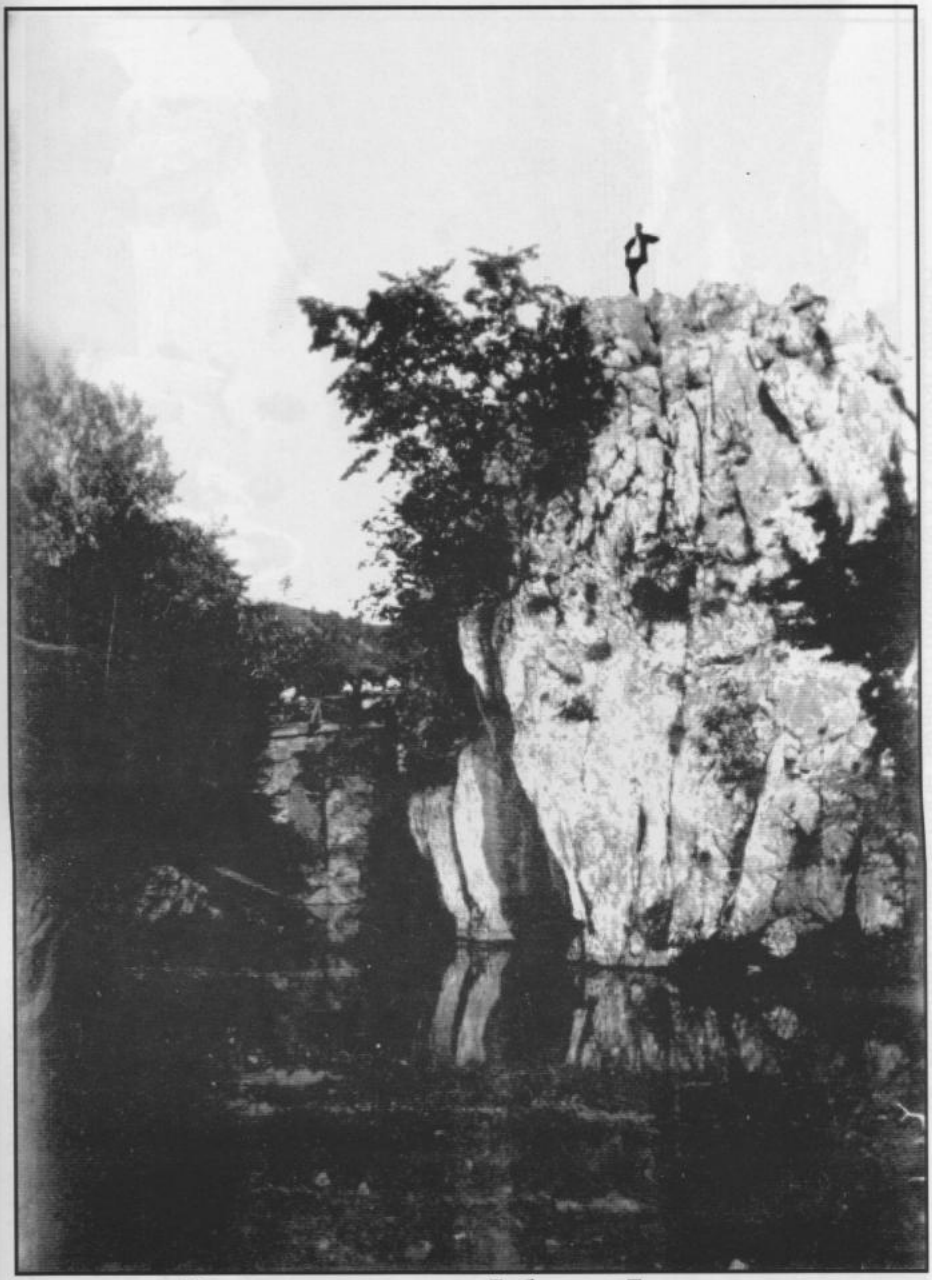

73. Хаджицоневия мост в Габрово - Борис е горе

74. Учителят вляво и Николай Дойнов вдясно - носят плочи за покрива на заслона

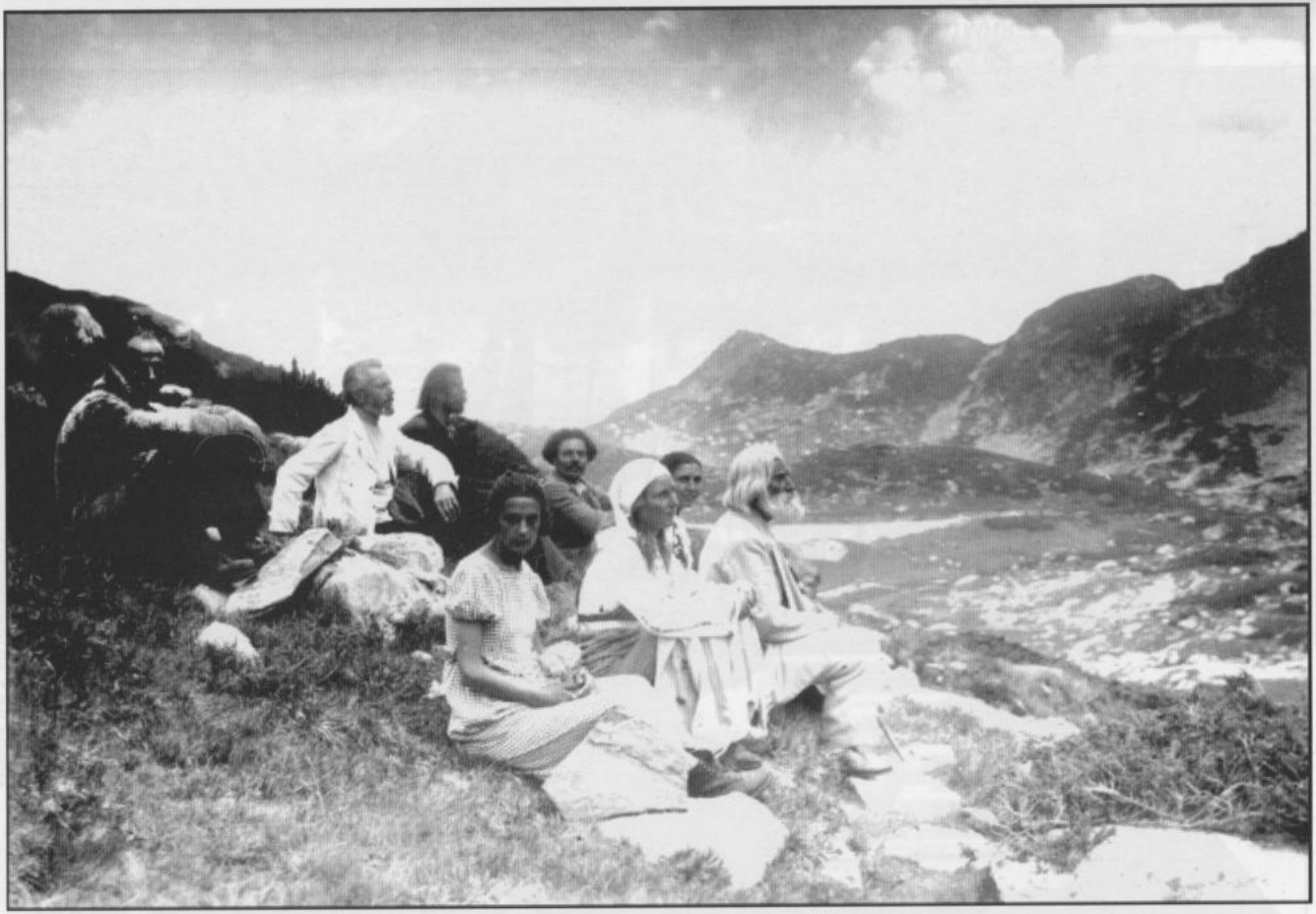

75. Николай Дойнов горе, вляво с пуловера и Учителят вдясно

76. Николай Дойнов до Учителя отиват на Паневритмия

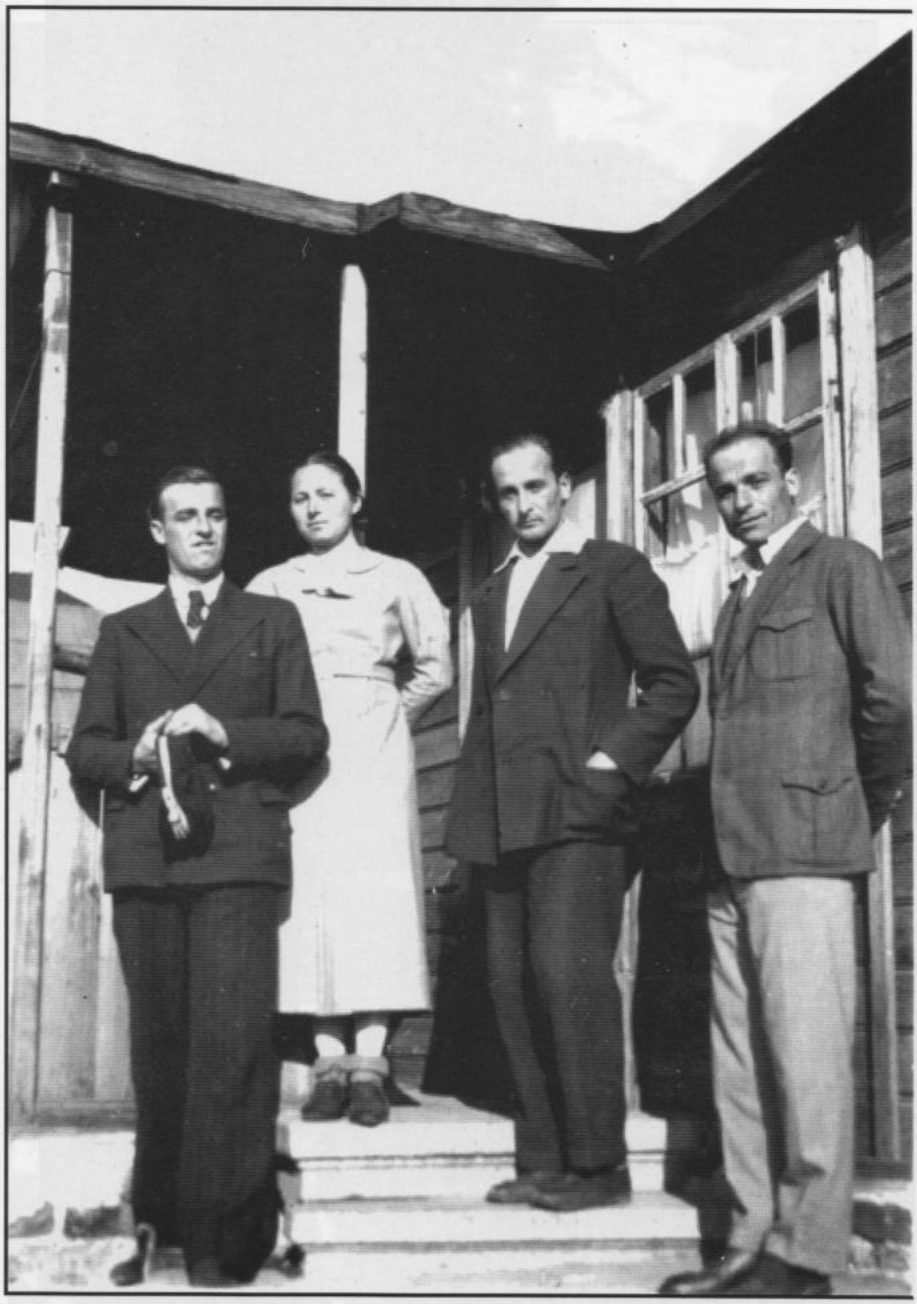

77. Стефан, Цанка, Борис, Николай на Изгрева

78. Пред бараката на Борис на Изгрева

79. Учителят, Борис Николов на хижа Еделвайс, август 1944 год.

80. Цанка, Борис, Николай, Стефан Дойнови

81. Николай, Цанка, Борис

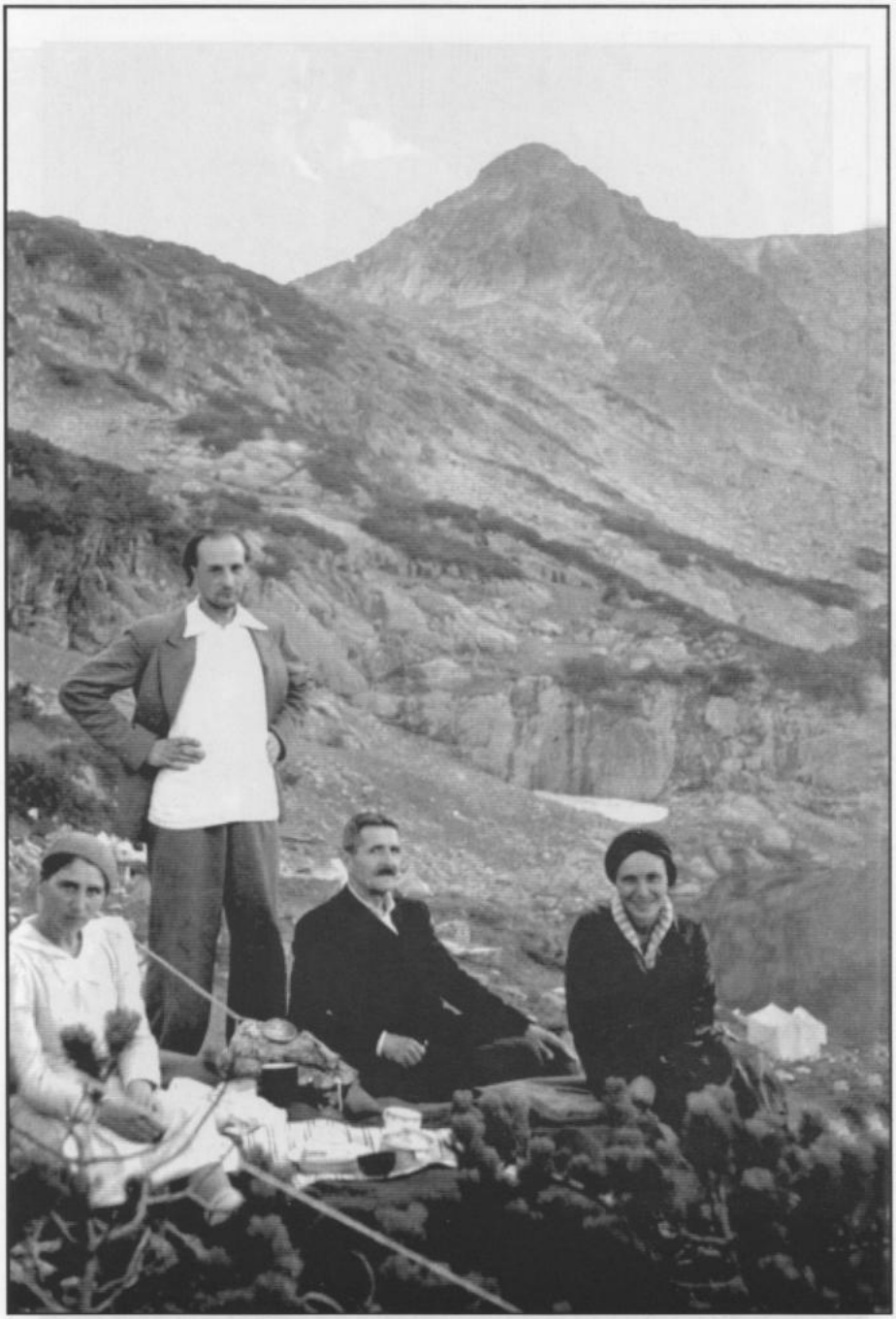

82. Мария Тодорова, Борис Николов, Михаил Тодоров (баща на Мария и Верка Куртеви), на Рила

83. Кина и Никола Дойнови със снахата Мария Тодорова, 1943 год.

84. Стефан, Николай, Цанка и Борис Дойнови

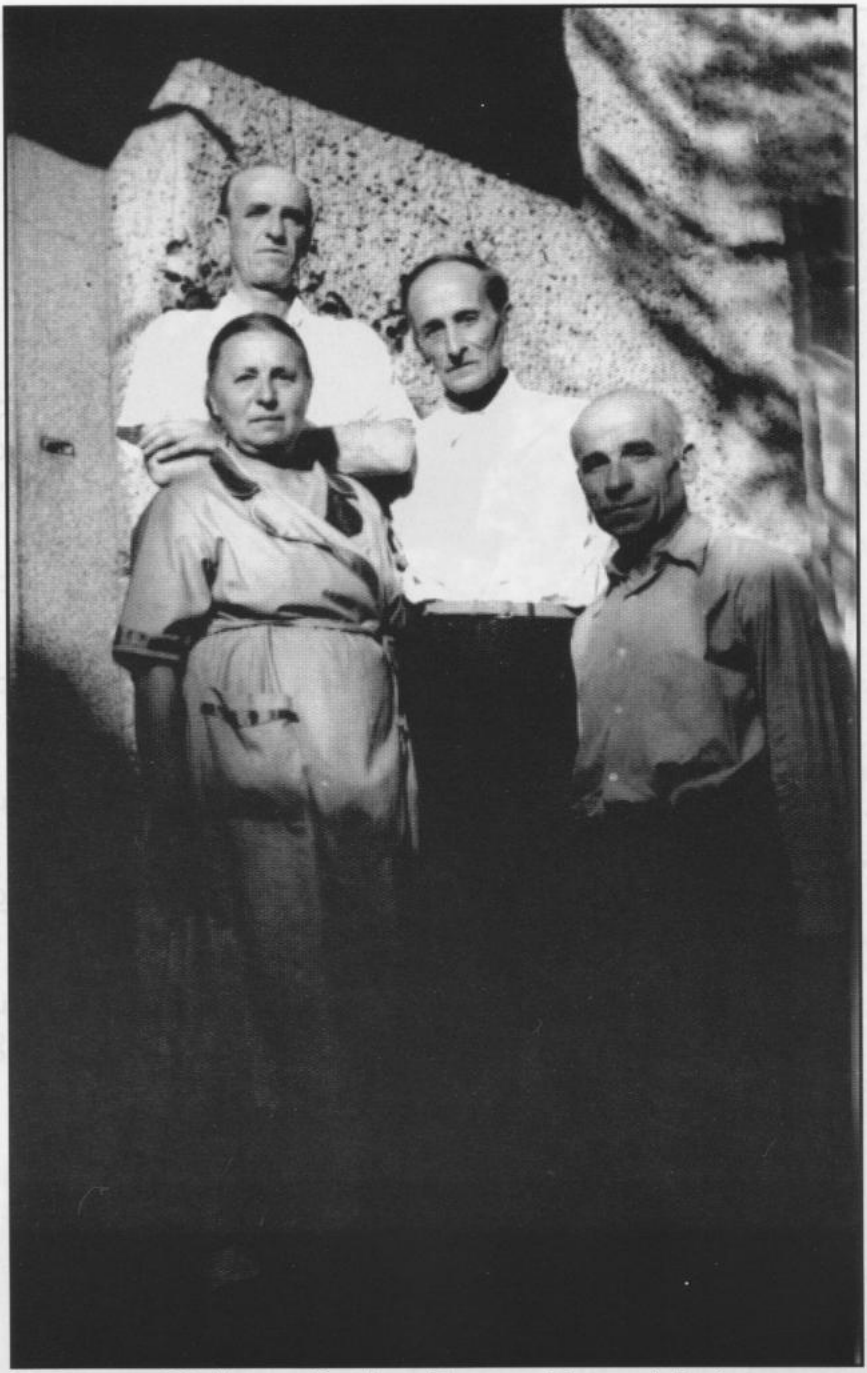

85. Цанка, Стефан, Борис и Николай Дойнов

86. Борис, Юрдан Екимов, Цанка, Николай, Стефан

87. Цанка с баща си Никола Дойнов на поляната с минзухари

89. Юрдан Екимов

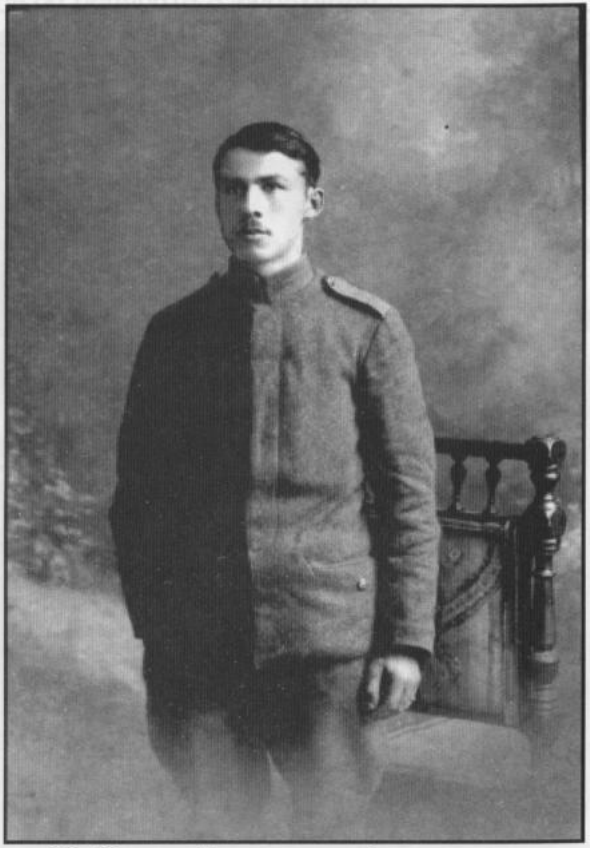

88. Юрдан Екимов - на фронта,
11 ноември 1918 год.

90. Цанка и Юрдан Екимови в Габрово, пред къщата с розите

91. Цанка и Юрдан Екимов на стълбите, пред цъфналите рози

92. Цанка Екимова пред розите в дома й

93. Цанка на второто езеро в лодката - 7-те рилски езера

94. Цанка с лодка на второто езеро на Рила

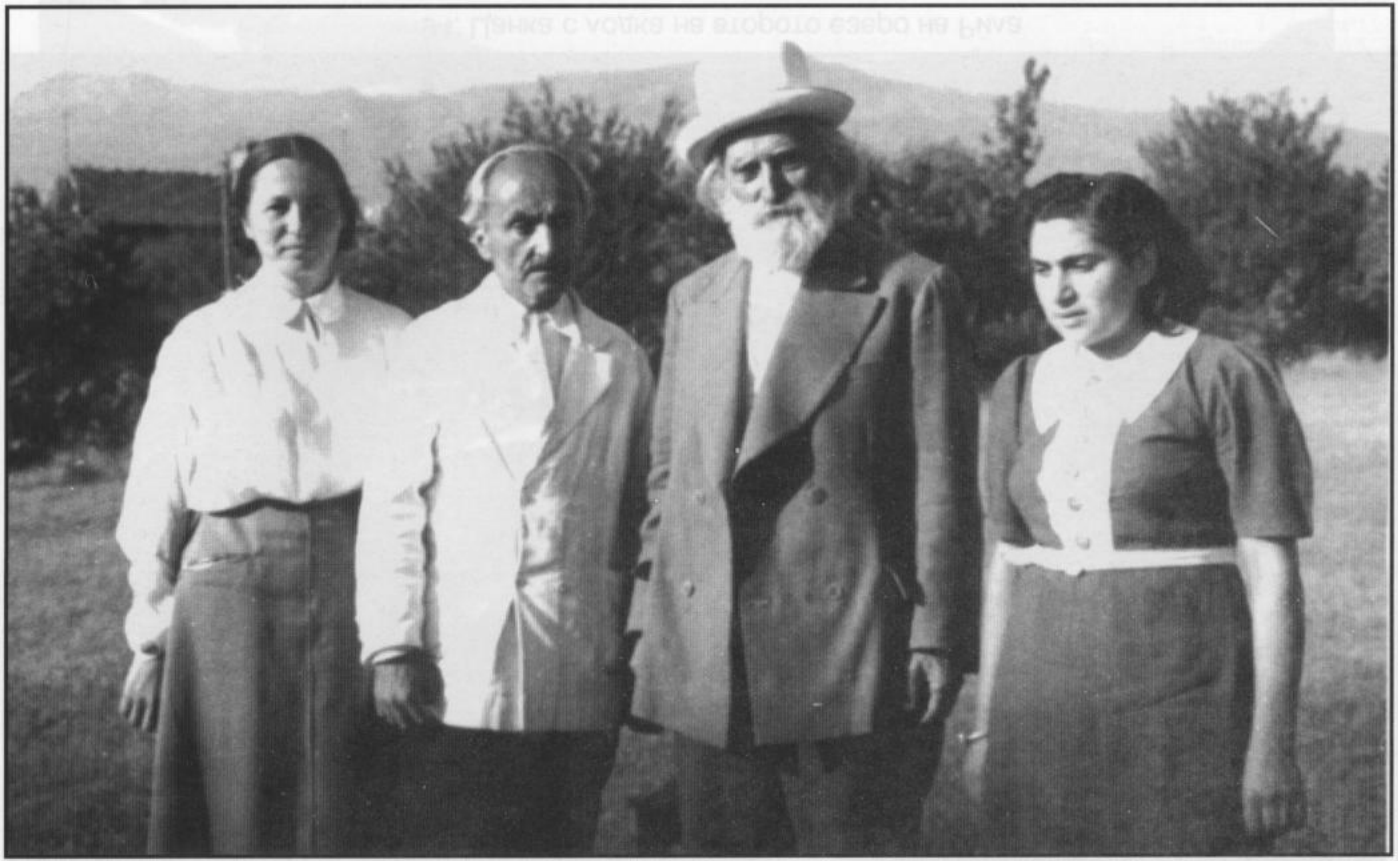

95. Цанка, Боян Боев, Учителя, Янка Грънчарова

97. Катина Николова - съпруга на Панталей, 1897 год.

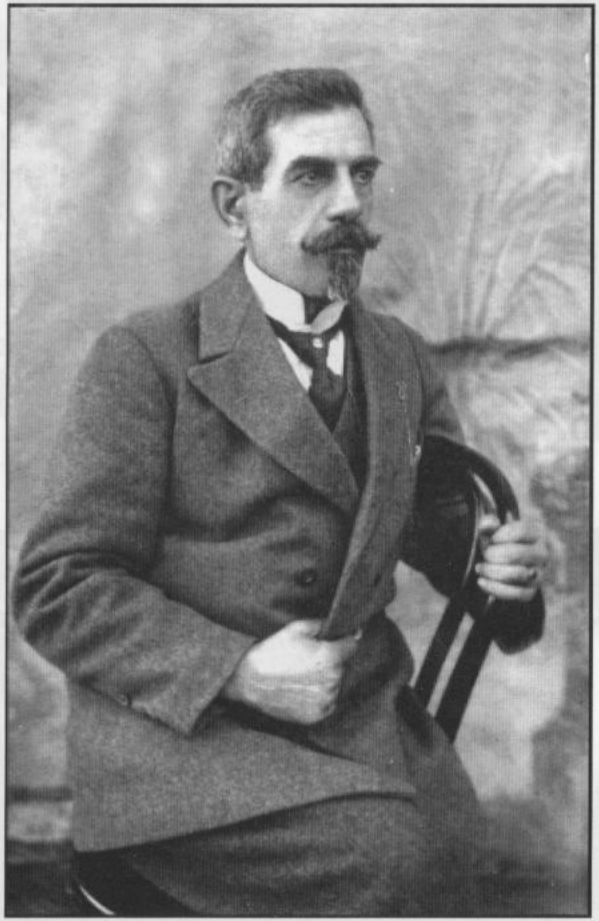

96. Панталей Карастоянов - съпруг на Катина

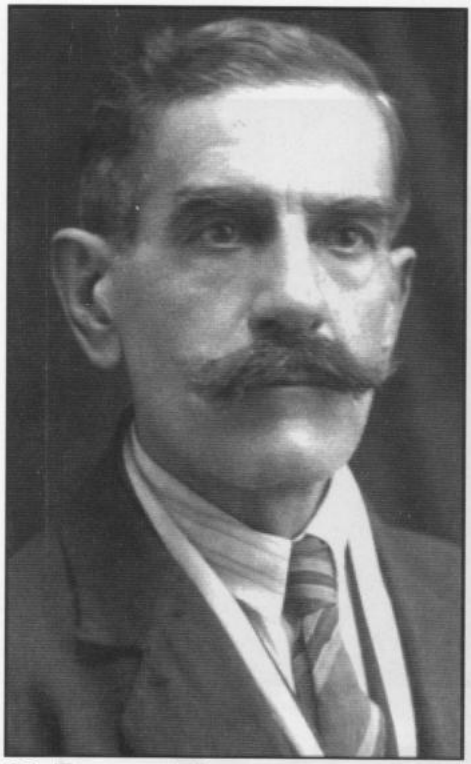

98. Панталей Карастоянов, 1920 год.

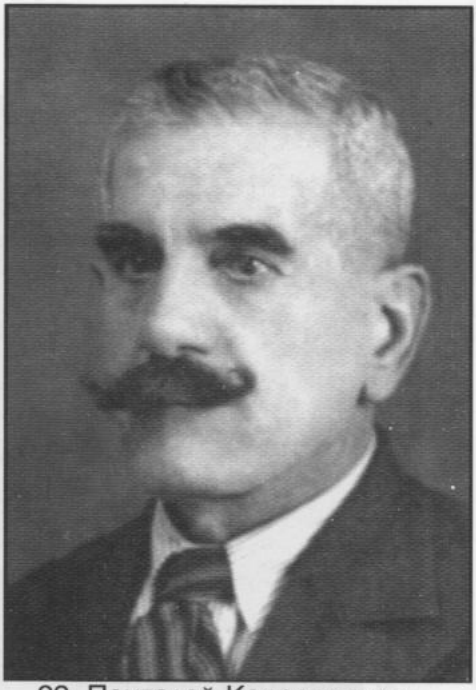

99. Панталей Карастоянов

100. Борис, син на Панталей Карастоянов

101. Анастасия (Сийка), дъщеря на Панталей Карастоянов

102. Николай Дойнов и Теодорица Карастоянова - пред бараката си на Изгрева, седнали на столовете

103. Николай Дойнов и Теодорица Карастоянова с Ина, дъщеря им

105. Теодорица (Дора) Карастоянова - 1931 год.

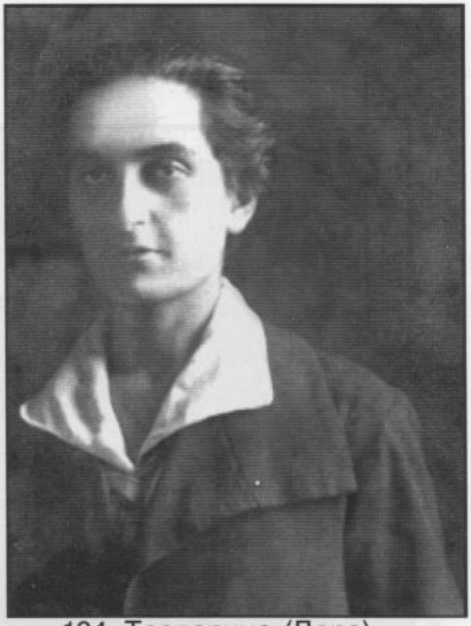

104. Теодорица (Дора) Карастоянова

107. Теодорица (Дора) Карастоянова

106. Теодорица (Дора) Карастоянова

109. Жени Дойнова - дъщеря на Николай,
1969 год.

108. Ина Дойнова - дъщеря на Николай,
на 15 години

110. Жени, Теодорица, Николай и Ина Дойнови - 1957 год.

111. Николай Дойнов с дъщеря си Ина

112. Юрдан и Цанка Екимови с Теодорица Карастоянова над Бъбрека, Рила

113. Цанка и Юрдан Екимови на езерния връх, Рила

114. Паневритмия на Рила, 1939 год. - трета е Теодорица Карстоянова

115. Паневритмия на Изгрева - втора е Теодорица Карастоянова

116. Теодорица Карастоянова с Учителя на Рила - 1932 год.

117. Теодорица Карастоянова бели картофи в заслона на Рила, 1937 год. - бърка в кофата, четвърта отляво

118. Анастасия (Сийка), Борис, Теодорица Карастоянова - София 28 април 1926 год.

119. Тодор Карастоянов (баща на Панталей Карстоянов), седнал в дясно, до него е Лунка (мащеха на Теодорица), Цветан (син на Лунка), вляво и вдясно Харалампи Карастоянов (син на Тодор, брат на Панталей, чичо на Теодорица)

120. Съборен ден - обяд пред салона, Теодорица е отпред

121. Паневритмия на Изгрева - Теодорица е пета по ред

123. Паневритмия на Изгрева
- Теодорица отпред

122. Паневритмия на Изгрева
- Теодорица вдясно

124. На чешмата със сърничката на Изгрева - Теодорица прави опит да лети

125. Рила, второто езеро, на тръгване за София - 18 август 1936 год.

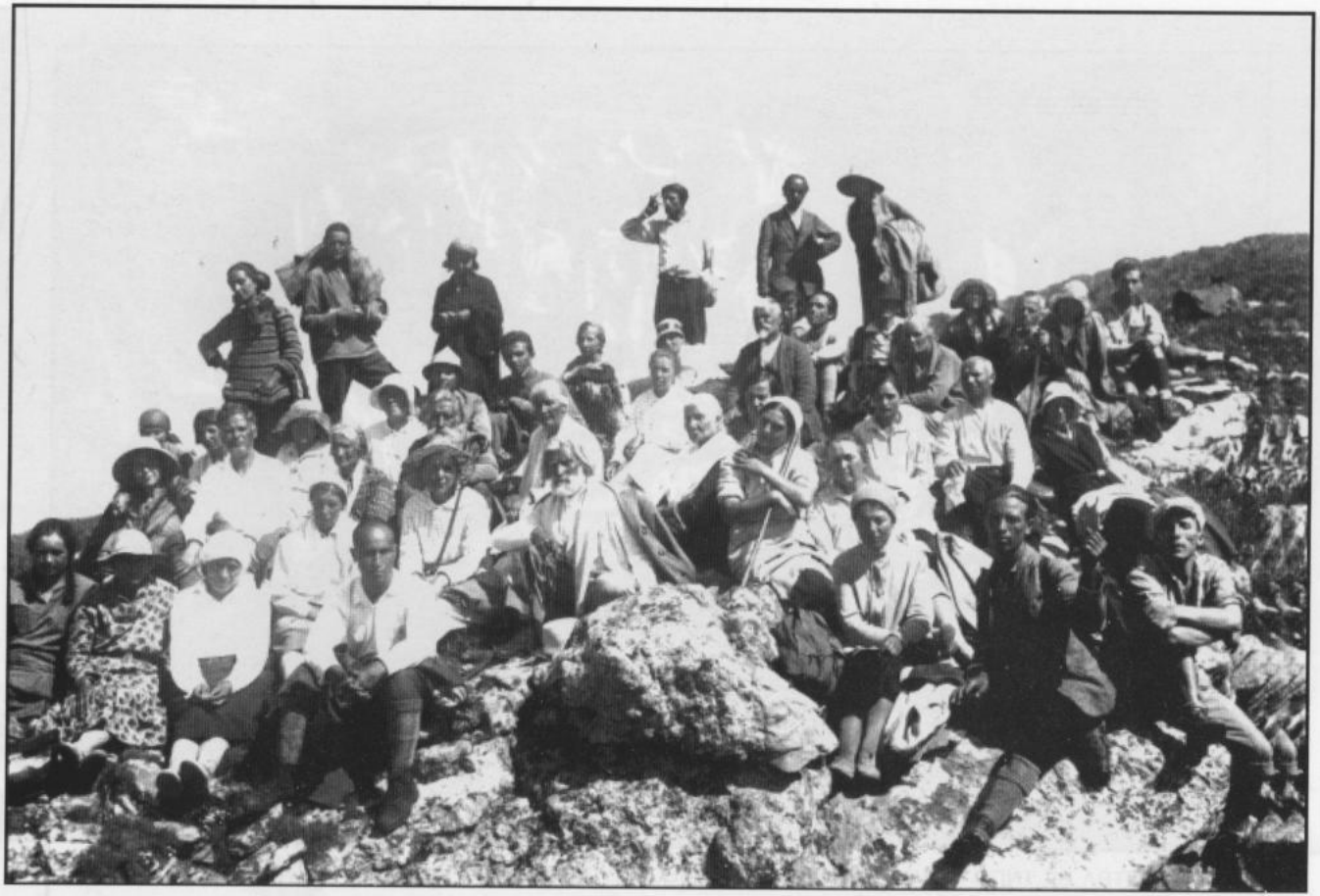

126. На Елини връх с Учителя - 16 Юли 1931 год. Теодорица е горе права вляво

127. Рила, при второто езеро, отляво е Цанка Екимова до нея с шапката е Теодорица

128. Рила, до чешмичката с котвата, Теодорица е в средата с шапката

131. Теодорица, в средата, държи в ръцете си първото си дете Ина

132. Изкачване на багажа за Рила до Гюлечица до 1944 год.

133. Изкарване на багажа с камион до хижа Вада
след 1946 год. Николай Дойнов е отдясно

134. Буря и сняг през 1947 год., палатките са зарити със сняг. Теодорица е разрязала диня

135. След бурята 1947 год., обядват на "охлюва" с диня

136. Теодорица с дъщеря си Жени

137. Николай Дойнов разказва спомените си

139. Теодорица с дъщеря си Ина

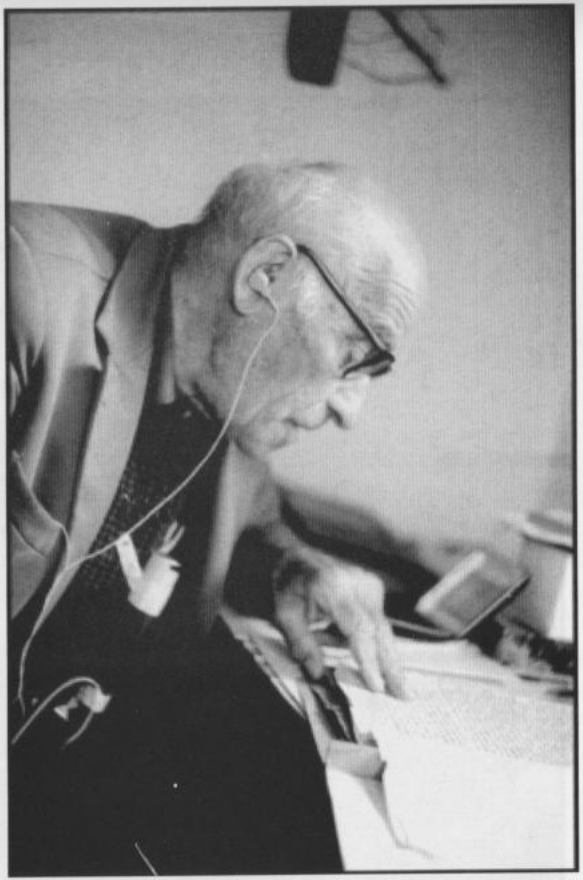

138. Николай Дойнов разказва спомените си

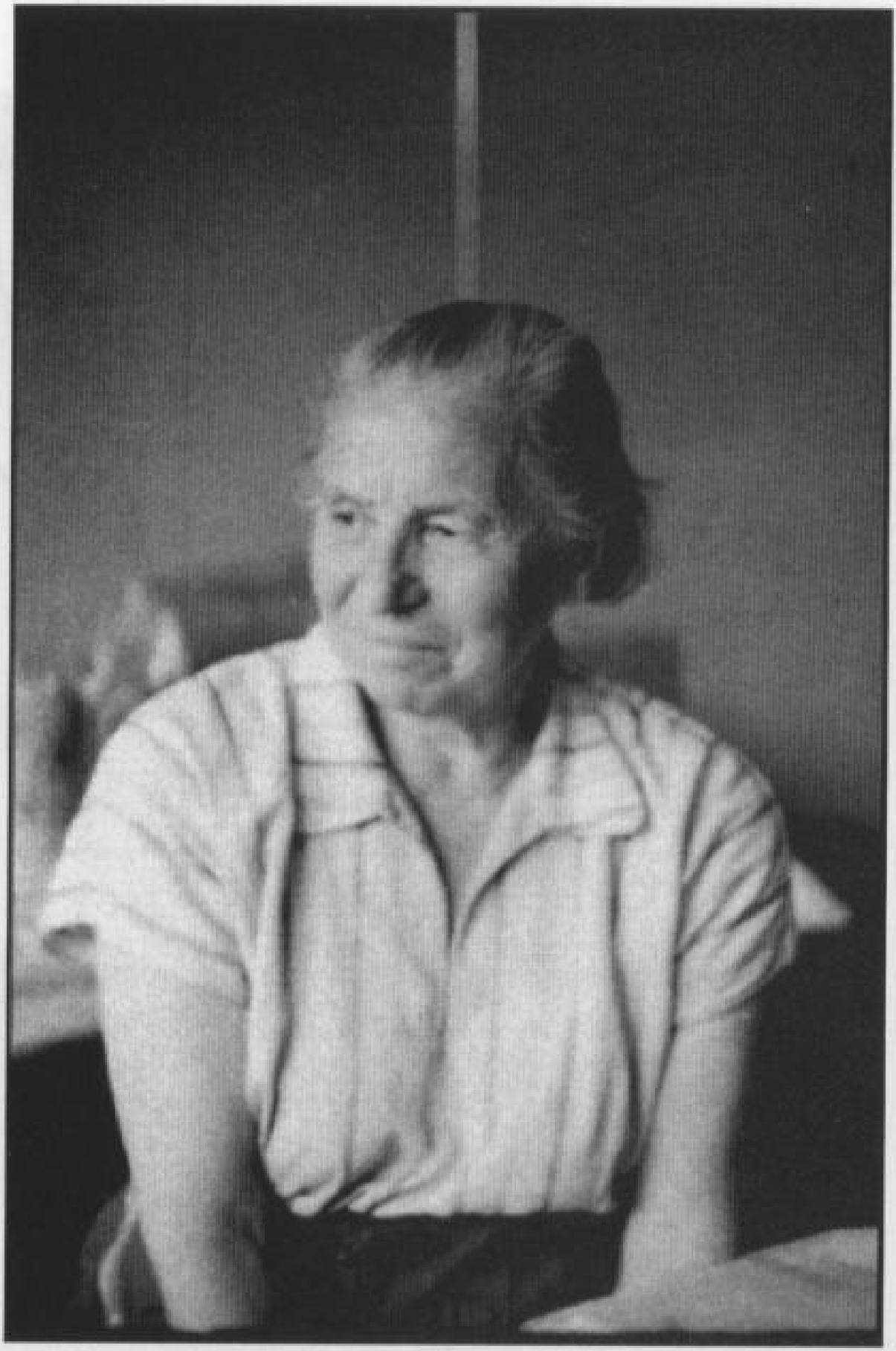

141. Цанка Екимова

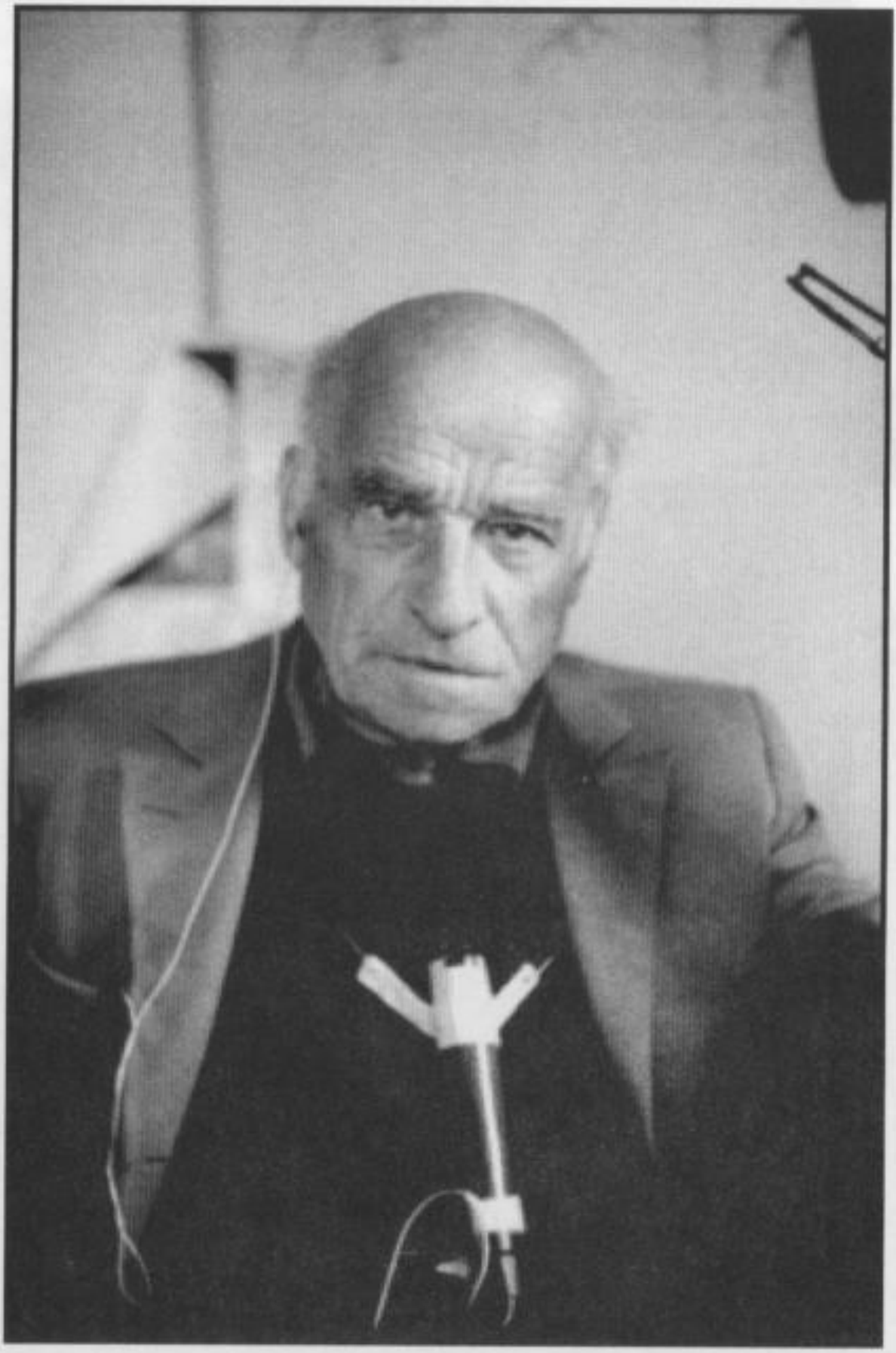

140. Николай Дойнов разказва спомените си

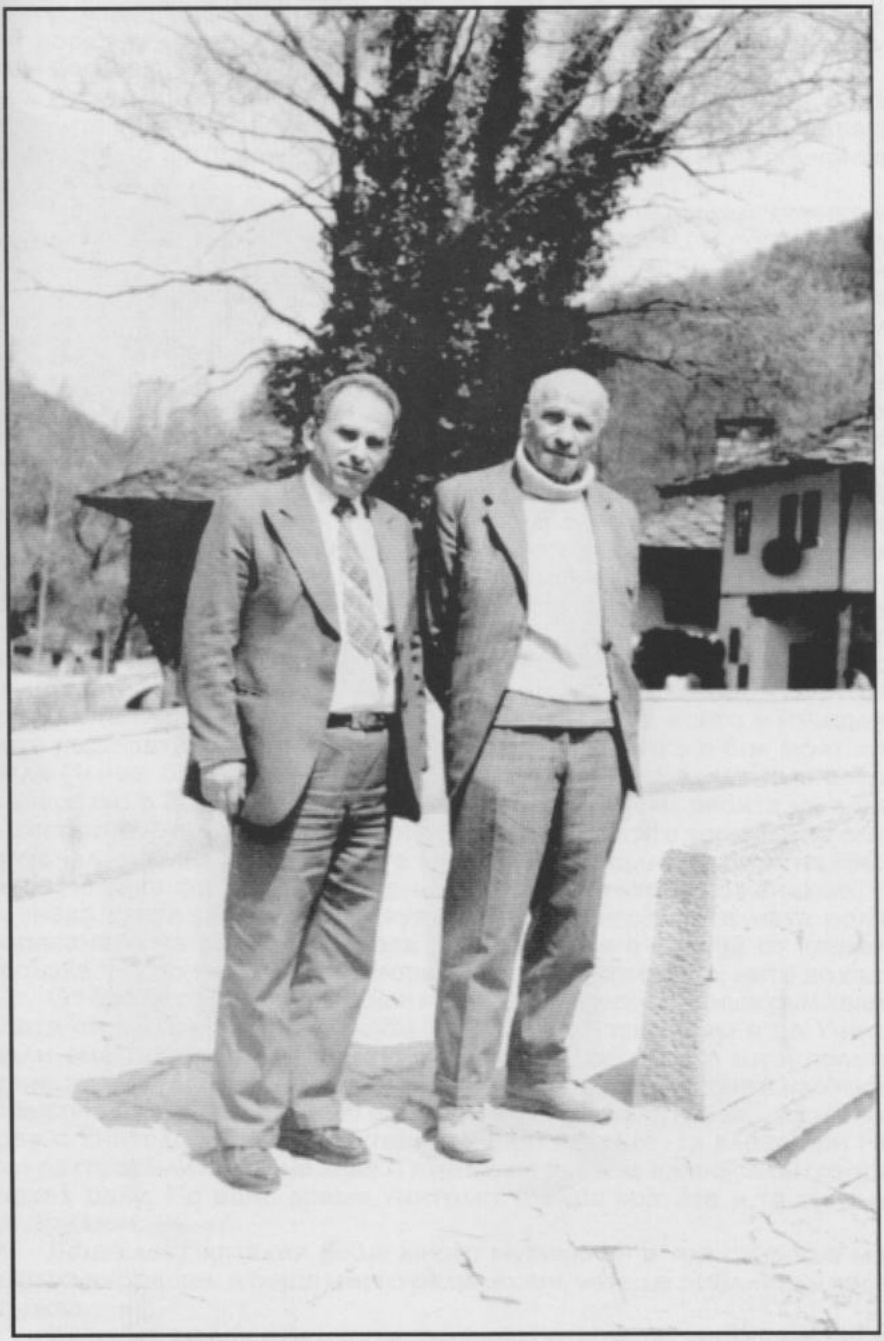

142. Николай Дойнов и Вергилий Кръстев

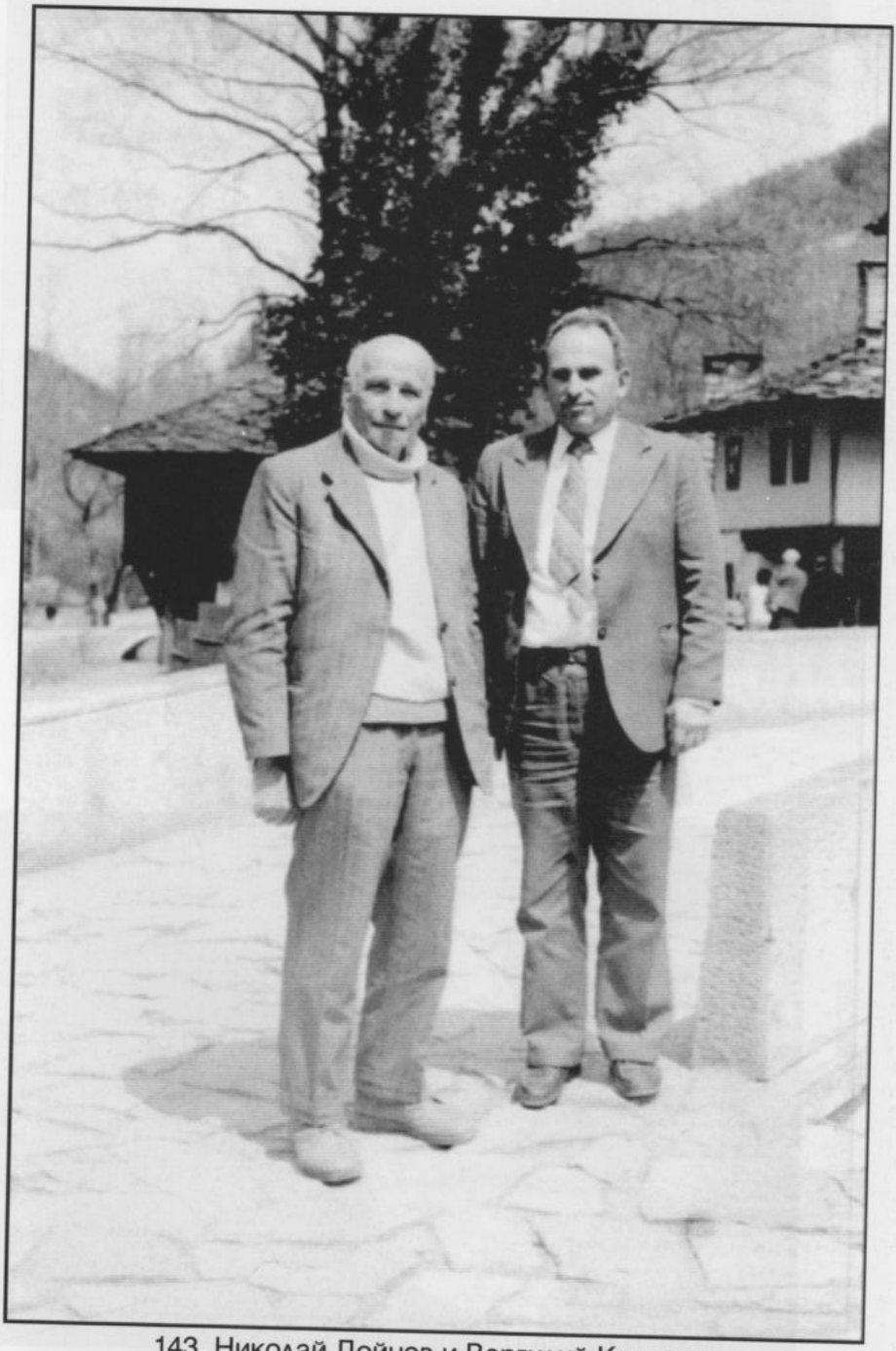

143. Николай Дойнов и Вергилий Кръстев

Но майка му казала: „Синко, доведи момичето в България и се ожени за него. Щом имаш любов с него трябва да се ожениш за него". Майка му бе с патриархално възпитание и със здрав морал. Това са морални качества, но при условие, че синът слуша майка си. А аз им пишех писмата. Тогава той я довежда и се ожени за нея. Това е пример за здрав морал и за сполучлив брак.

А сега ще разкажа за кармичната връзка между двата рода на родителите ми и този на съпруга ми Николай Дойнов. Кармична връзка от вековете. И то фатална. Необикновена. И за пример, и за поучение на всички.

Например Николай Дойнов, когато е бил на 19 години, гимназист и баща му Никола Дойнов е бил преуспяващ търговец и построил една дъскорезница в недрата на Стара планина, която е била оборудвана с внесена от странство машини, станове тъкачни, в които той е вложил целият си капитал и всички други инвестиции, които е имал. Трябвало е да се движат машините от водата, която е течала в реката. С биволски впрягове са закарани машините, които трябвало да се движат от пада на водата, от силата на водата като енергия. Пускат становете, но те не мърдат. Всички са в паника. Николай цяла нощ не спи. Проверява цялата документация. Открива грешката. Сбъркано е изчислението с една десетна точка. Трябвало е да има десет пъти по голям дебит от вода, за да се движат становете. И когато отива да се измие лицето сутринта, цялата му коса окапва за една нощ от силното напрежение. Той открива, че инженера, който изчислил дебита на водата е допуснал детинска грешка, в десетичната точка и затова не могат да се задвижат турбините. И всичко се обърква. Баща му фалира. И от преуспяващ търговец става на просяк. И трите му деца са принудени да се издържат - а това са Борис, Николай, Стефан и то с правене на мозайка при италианеца Бертоли. И накрая на този финал се разбира, че този инженер, който е изчислявал дебита на водата и е сбъркал с една десетична точка е бил моят вуйчо Никола Илиев, брат на майка ми Екатерина. Той на времето е следвал инженерство в Германия и е бил извикан да изчисли дебита на водата. Бил е способен, прочут и известен инженер за другите хора. Но за случая е допуснал неволна грешка, която се оказала фатална за рода на Никола Дойнов. И така фалират. И това се разбра, когато се ожениха, и се запознаха двата рода. И този вуйчо Кольо изигра фаталната роля за разоряването на рода на Никола Дойнов. Това е повече от кармична развръзка. Но до търсене на отговорност не се стигнало, нито до съд.

От брака с Николай Дойнов имах две дъщери. Веднъж съм хванала малката си дъщеря и я завеждам към салона, завеждам я до Учителя. Спрели сме до вратата долу. И тя се дръпна от ръката ми и полетя, и започна да се изкачва по дървените стъпала нагоре към стаята на Учителя. Аз се изплаших. Обръща се по едно време към мене и казва: „Аз искам да говоря с Учителя". Тогава Учителят отвори вратата, тя влезе при Него. Какво са говорили никой не знае. Тя не можа да каже какво са си говорили. Аз чаках долу. По едно време Учителят отваря вратата и тя си слезна сама при мен.

Баща ми Панталей беше много музикален и той свиреше много хубаво на акордеон. А беше много религиозен, четеше Библията и ходеше на църква.

Като бях млада и бях хористка към операта, поради качествата на гласа ми, даваха ми да изпълнявам някои малки роли в някоя опера. И аз пях в операта „Бътерфлай" ролята на Сузуки. А те са две женски роли - тази на Бътерфлай и тази на Сузуки. По това време аз имах договор с

операта като хористка, но пишеше в него, че мога да изпълнявам и малки солови партий.

Любимите ми песни от Учителя бяха: „Сине мой", „Вътрешният глас на Бога". Гласът ми имаше голям диапазон и нямах никакви гласови проблеми. Бях драматичен сопран. Можех да пея винаги без да бъда разпята. Сутрин и вечер гласът ми звучеше като славей.

По времето на Учителя имаше братски хор, в който аз участвувах. А Николай Дойнов пееше като бас. Ръководеше го Ирина Кисьова. Изпълнявахме много песни.

По времето на Рила се обучаваха братските деца, да пеят и да играят песента „Ходи, ходи, за водата ходи". Една сестра ги учеше на стъпките, как да играят тази песен. Те репетираха на малката полянка под молитвения връх от лявата страна. След като се върнаха от Рила на Изгрева изпяха и изиграха тази песен. Така се включваха и братските деца в живота на Изгрева.

На Изгрева сестра Ярмила Менцлова се занимаваше с братските деца и ги учеше да играят всред боровете, как да импровизират песните на Учителя с движение. Даваше им пълна свобода, като пеят песните на Учителя, както схващат музиката и както разберат музиката, всяко дете да я изиграе с движение. По вътрешен път да схване музиката и да го изрази с движение. Показваше им накрая как тя го играеше. Пълна свобода слушайки песните на Учителя да го изиграят в хармонични движения. А на поляната играехме боси, по поляната.

Спомням си още един случай с моята рождена, талантлива сестра Сийка, пълна с качества, изобилие от всичко. Но не можеше да проведе нито едно нещо до края и да го реализира. А където отиваше, вратите й се отваряха широко и я приемаха. Но после или сама напускаше, или я изгонваше случаят. Отивам веднъж при Учителя и искам да го питам отново за сестра си Сийка. А Той ми каза: „Тя, ако седне на камък - то той вода ще пусне". Хайде разтълкувайте го. Значи беше много пробивна, навлизаше навсякъде, сядаше на камъка, той вода пускаше. Ето това е загадката. Разтълкувайте тези думи на Учителя. И тогава ще видим какви съдби се разрешаваха около него. И само онзи, който имаше послушание към думите Му успяваше да се справи. Останалите оставаха за следващата епоха. И който успя да слуша, да проумява какво казваше Учителя - то той успя да се справи с кармата си. Слушаше Словото Му, а колко прилагаше - от това зависеше собствения му път в Школата на живота му на Земята. Едни се справиха, а други изостанаха от пътя.

А моят вътрешен път беше път срещу течението. Така започнах и така завърших земния си път - път срещу течението на живота. Следващият път като се преродя и слезна на Земята трябва да се справя с всичко това, което сега пропуснах да свърша.

Забележка на съставителя:

Една сутрин Дора Карастоянова е пяла толкова хубаво и с вдъхновение. Дъщеря й Ина, като я слушала си казала: „Майка ми никога не е пяла като тази сутрин". Пяла е от сърце. През нощта също е пяла. След това си заминава същата нощ на 90 години. Това е последния концерт. В бъдеще ще се роди като певица и ще пее като Аделина Пати.

Много пъти отивах с магнетофон да запиша нейните изпълнения на песните на Учителя. Но все отказваше. Не била във форма, нямала настроение, макар че дъщеря й Ина реши да й акомпанира на пиано. Дори беше решила да почне да пее с нея за да се отпусне. Но не пожела. Пееше, когато беше в настроение и в подходяща обстановка. По същия начин не можах да запиша, както нейния глас така и на нейните съвременнички от времето на Школата. Вината не беше в мен, а в онзи, който противодействуваше на моята работа. А онзи, не беше случаен, а имаше и сила, и мощ. Трябва да му се признае. Но и това, което можах да спася и съхраня не е малко. Никой друг не можеше това да стори - нито да издържи, нито да има сила и мощ в себе си да устои на всичко. Все пак успях. Да благодаря на Бога. А вие трябва рано или късно да оцените това. И то по достойнство! И с преклонение пред неумоверния каторжен труд. Все пак записах нещо. И го оставям за поучение.

II. РОДЕНА С ПЕСЕН, ЖИВЯЛА С ПЕСЕН И ПРЕРОДЕНА В ПЕСЕН

Моята майка пееше много хубаво, така че аз съм родена и закърмена с песен. Обикновено тя ни преспиваше с песен и ни събуждаше с цвете. Да те събуждат с цвете не е проста работа, а е цяло изкуство: трябва да знаеш кога и как, и къде да се докосне с цветето лицето на спящото дете. Като малка обичах да пея и това бе причината да се запиша в музикалното училище със специалност пеене. Завърших на 16 г. и постъпих в операта на работа като хористка, за да се изхранвам. И трите деца на майка ми бяха с музикални заложби и трите деца работихме като хористи в операта и там се пенсионирахме като такива.

За пръв път видях Учителя и се срещнах с него след един концерт. Синът на Голов ми каза: „Твоето място е при нас". Учудих се, кое е това място и той ми даде необходимите напътствия за адреса на това място. И така аз отидох на това място, а то бе на ул. „Опълченска" N 66. Представиха ме на Учителя и Той ме задържа на обяд в приземния етаж и от тогава започнахда слушам беседите Му.

На едно представление на операта „Тоска", което бе в „Свободния театър", през времето на почивката на хористите, на антракта, то аз отидох на ул. „Оборище" да слушам лекция на Учителя, а там беше новия салон на братството. Слушах и се върнах и никой не разбра, къде съм ходила. Но Учителят разбра и каза: „Била си амазонка в предишно прераждане". Тогава си спомних, как като малка обичах да яздя коне и да играя на момчешки игри с децата от махалата. Та бях прескочила от театъра една вечер в салона на ул. „Оборище", за да слушам Учителя.

Братството вече бе на „Изгрева" и живота на Школата протичаше по свои вътрешни правила водени от Учителя. Аз обикновено обичах да се усамотявам с китара в ръка, свирех си и си пеех. Веднъж съм полегнала до едно борче и си тананикам, а братята и сестрите са около Учителя на разговор. По едно време Той насочва погледа си към мен и казва: „Нея я викат отгоре, а тя легнала на гърба си и си свири ли, пее ли..." Какво искаше да каже с тези думи, тогава Учителя, аз не разбрах. Как така ще ме викат отгоре и задигат? Та аз съм дошла при Учителя да уча. Това разбрах десетки години след това. А искаха да ме задигнат от този свят.

Аз имах хубав глас, бях учила в музикално училище, работех в хора на операта като хористка и смятах, че за мен това е напълно достатъчно.

Не можех да мечтая за нещо по-голямо, защото изкарвах хляба си като обикновена хористка. Учителят веднъж ме извика при себе си и ми каза: „Идете при Морфова да учите пеене!" Аз мигам и не мога да проумея, че Учителят лично ме изпраща мен, обикновената хористка при прочутата певица Морфова. Значи Учителят бе слушал моя глас и бе ме одобрил за ученичка на Морфова. За мен това бе голяма чест и се зарадвах. През това време при нея учеше Катя Грива. Но таксата при нея бе много голяма. Аз работех за прехраната си и получавах 15 000 на месец, а за един час се плащаше по 500 лв. Аз се разколебах още в началото заради тези пари, които трябваше да давам и трябваше да ги отгладувам. Разколебах се и не отидох. А Учителя ме изпращаше лично, а това бе непослушание на ученика, за което си понесох и последствията за това. Не мина много време и отново тази мисъл ме завладя да взимам уроци при Морфова, че каквото и да става след това гладна ли ще ходя, боса ли ще ходя, но ставам ученичка на Морфова. Отидох при нея, представих се, казах, че Учителят ме изпраща при нея и започнахме уроците. Минаха няколко урока и аз трябваше да си платя таксата за предадените уроци, както тогава бе прието в края на седмицата. Бях сложила необходимата сума в един плик и след урока, аз вежливо и го подадох с думите: „За уроците". Но тя се изправи пред мен със своята обемиста фигура, която не подхождаше на такава прочута певица и каза: „От теб не мога да приема пари". Аз стоях като замаяна и полека си излязох. Не ми обясни, защо не иска да приеме от мен пари, но ми каза, че в понеделник уроците продължават. За мен остана цяла загадка и неразгадаема тайна. След няколко дни вестниците гръмнаха с новината, че Морфова е катастрофирала с автомобил и починала. Аз бях потресена от тази случка и не можех да проумея още как така, тя ще умира, та нали Учителят ме е изпратил да уча при нея. Моите уроци бяха преустановени и аз се примирих със случая и смятах, че всичко е приключено, който е трябвало да взима уроци ги е взел, а който не е трябвало - не ги е взел. Повече не можеше да се умува и нищо не можеше да се направи.

Бяхме след няколко дни в трапезарията на обяд с Учителя и разговора се прехвърли съвсем случайно върху това, кой какъв иска да бъде в бъдещ живот и следващо прераждане. Такава тема е много приятна за развитие на въображението у човека. Но в присъствието на Учителя тя имаше друг смисъл. Изведнъж Учителят се обърна към мене и каза: „Тодора в идущото прераждане ще бъде Аделина Пати". Всички ахнаха от почуда, но думите на Учителя не ставаха на две, защото думата му бе дума на Миров Учител. Аз седя и се питам каква ли е връзката между Аделина Пати и мен? А тя бе най-голямата световна певческа знаменитост по това време. Приятелите коментират случая, а аз мълча навела глава и сълзите ми сами потекоха. Плача и изведнъж излиза цялата картина в онзи момент, когато Учителят ме изпрати при Морфова да уча, като предварително е знаел, че тя няма да взима пари за преподадените уроци, защото щеше да чуе гласа ми и според едно много старо правило не се взема пари от онзи, който притежава най-добрия глас. А тя това бе го преценила и затова отказа плика с парите ми. Освен това Учителят знаеше за моя глас и предстоящата ми кариера на голяма певица, за това бе побързал да ме изпрати при Морфова, за да бъда обучена от нея. Но аз не отидох по мои съображения, изпуснах времето за това и изпуснах условията. Но понеже все пак отидох със закъснение, та Учителят бе оценил това и предопредели съдбата ми на голяма певица в следващото ми прераждане. Благодаря и за това, но тогава няма да знам, кому дължа

това благословение. Сега го знаех, но изпуснах времето определено да стане това и искрено съжалявах за това. Сега разбрах какво искаше да каже Учителя тогава, когато легнала под борчето и си свирих, а братството бе около Учителя. Да, аз си свирех моята песен и изпуснах случая и времето за това да запея в този живот като Аделина Пати. Спомням си, че веднъж Учителят ми каза: „Устроена си да ходиш срещу течението!" Да така протече моя живот, вървях срещу течението му.

Родена съм с песен, закърмена съм с песен, отгледана съм с песен, живота ми премина с песен, с песен изкарвах прехраната си, с песен се пенсионирах и с песен преминават последните ми дни. Всичко премина с песен. Но живота ми не бе песен. А защо ли? Такава бе програмата на този мой живот по време на Учителя, да вървя все срещу течението. И аз го извървях. С песен съм дошла на този свят и с песен искам да си замина. И когато се родя искам да стана певица като Аделина Пати и да пея песните на Учителя. Амин!*

III. ПОГРЕБЕНИЕТО ТЯЛОТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ

Писмо
на Борис Карастоянов до сестра му Дора Карастоянова
за погребението на тялото на Учителя Дънов на 31.XII.1944 г.
Последния ден от 1944 г., вечер

ТОЙ НИ ОСТАВИ

Рано в четвъртък се отправих за Изгрева. Беше сух студ. Лагера видях в същия вид както си го знаеш. Имах чувството, че някой ме води. Отворих вратичката и го видях. Приближих се, невярвайки на очите си. В средата на салона под катедрата, от която години Той учи хората на Любов, Благост и Добро...видях съвършения човек, гост както всички на земята, да лежи върху бялото си легло. Кой бе той? Човека. Човека какъвто трябва да бъде.

Отляво и дясно на катедрата са поставени двата лимона, помежду тях към изток е бялото легло с белия човек. Целият е облечен в бяло. Костюмът, чорапи, обувки, риза, шалче. Святата Му глава бе на чиста бяла възглавница, с изработени в горния десен ъгъл пентаграм, която се открояваше на светлосин фон. Ръцете Му скръстени, отдясно до тях Библията - извора на беседите Му. Наистина. Где ли на тоя свят и до кого ли тя би била по на мястото си?

В салона бяхме трима-четирима. Гледах Го прикован не зная колко. Отново ми завладя чувството, че Той е жив. Лицето Му, същото, като че ли ще проговори, още миг, да и ще проговори, и защо ли? Малко ли каза? Кой го разбра? Някои - да. Но кой Го послуша - никой.

Някой хлопна вратата и аз си отидох. Днес отидох горе на погребението. Салонът бе препълнен. Всички, които познавах и не познавах бяха там. Минах по реда му и Го видях. Същото впечатление, но многото хора вече доказваха, влияеха на присъствуващия, че действително тук вече има мъртво тяло. Този път бе поставен в ковчег от чисто дърво без никакви украси, върху маса, като беше спуснат кремав воал от ковчега почти до земята. Пяха религиозни песни. Чух и песента, която отдавна знаем, тогава не можах да се сдържа - пророних сълзи.

** По магнетофонен запис направен от Вергилий Кръстев през 1988 год., София.*

Към 11 часа тръгна процесията. Преди това брат Симеонов, който ръководеше с цигулката си песните, прочете гл. 14 от Библията и комитета го понесе на ръце, през централната врата на салона, към поляната. Хората се наредиха по трима както на гимнастика и изминаха кръга, след което се отправихме за мястото, което казват, сам Той е определил - средата на лозето, долния край до една лоза, която аз мисля, Той самия я посадил.

Преди да Го спуснем Славчо Печеников прочете една грамота, която описва кой почива тук и що е дал на тоя свят. Грамотата се постави в едно шише, малко със зехтин, на което тапата бе запечатана с червен восък и самото шише се постави в едно сандъче, което се попълни с цимент, така, че то остана в средата. Сандъчето поставиха пред ковчега в краката. Поставиха капака на ковчега, който притвориха с 6 бурми. На един метър височина от ковчега поставиха три напречни греди, на които наредиха дъски и нагоре допълниха с пръст.

Отдалечих се с мъка не можейки да отбегна звука на буците пръст що завъргаха с лопатите, но не можах да убегна от тоя звук, понеже ми привлече вниманието това що носеха вместо кръст. Една пентограма изработена от дърво с естествения му цвят. Това бе всичко.

Преди спускане ковчега - „Отче наш", мълчалива молитва, мотото и край.

В деня на Неговото погребение бе паднал сняг. Дългоочакваният сняг. И Той Белия човек си замина с бяла покривка.

Наблюдавах лицата на хората що жалееха. Четях в душите им както никога. Скърбят доста. Но не знаят защо? Дали защото няма кому да си изказват вече дертовете и да Му додяват или защото няма кой повече с велико търпение да им повтаря винаги преследвайки една цел в различни форми това, що всеки човек дошъл на тоя свят трябва да знае и върши, а те го разбираха или по своему, или налятата вода бе сипана в бъчва без дъно.

Мила Дора, трябва ли да се каже за един Светец „Бог да го прости"? Трябва сега да плачем за Тоя, който си отиде, неразбран и който е, и ще бъде винаги между нас. Духът Му сега поставя на изпитание тия, които Той винаги е учил.

Да Му благодариме, че Той ни отвори поне едното око за да могат двете ръце да хващат предмета и да се опгъват* от огъня.

Брат ти Борис.

** На времето онези, които са плели от лозови пръчки кошници или от върбови пръчки трябвало е на огъня да се греят и тогава след като са ги „опгъвали" на огъня са ги плели. Аз заварих тези хора, но този занаят замря след като изчезнаха от този свят тези хора. Така, че рано или късно всеки ще бъде хванат с двете ръце положен на огъня, ще се „опгъне" и от него трябва да се оплете кошница. Ако не става за кошница пръчката се хвърля в огъня и край.*

Огънят пречиства нещата. А всеки на земята чрез своя живот трябва да оплете собствената си кошница, да я напълни с плодове и блага, и да я раздаде на нуждаещите се. Само за онези, които търсят. Поредицата „Изгревът" е тази кошница.

ИВАН ТОЛЕВ

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
И
СЪСТАВИТЕЛ
НА
СПИСАНИЕ
„ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“
ОРГАН ЗА ВИСША
ДУХОВНА КУЛТУРА

ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС

ОРГАН ЗА ВИСША ДУХОВНА КУЛТУРА

МОТО: „Работете между тоя народ,
защото повдигането на
българската душа влиза в
Божествения план“.

П.К.Д.

/Петър Константинов Дънов/

I. СИЛИТЕ В ЖИВАТА ПРИРОДА
- Статии на Петър Дънов, обозначени с Х.Х.Х.

II. ЕДНА ВЕЛИКА ИДЕЯ: МИР НА ЗЕМЯТА
- Уводни статии по идеи на Петър Дънов, списвани от Иван Толев, обозначени с Х, Х., *.

III. ИВАН ТОЛЕВ
- Главен редактор и издател на сп. „Всемирна летопис“, адвокат в София и бивш народен представител.

IV. НОВА ЕСТЕТИКА
- Сонети из „Трепети на една душа“, мистична поезия, окултна естетика.

ГОДИНА I
КНИЖКА VIII.
ВСЕМИРНА
ЛѢТОПИСЬ
РЕДАКТОРЪ-ИЗДАТЕЛЬ:
ИВАНЪ ТОЛЕВЪ

Год. II. Книжка 1—2.

„Азъ съмъ пѫтя, вѣстината и живота" — Христосъ.

ВСЕМИРНА ЛѢТОПИСЬ

ОРГАНЪ ЗА ВИСША ДУХОВНА КУЛТУРА

(Прѣдоржчано отъ Министерствата на Просвѣтата, Вѫтр. работи, Финанситѣ, Войната и Земедѣлието).

ГЛАВЕНЪ РЕДАКТОРЪ:

ИВАНЪ ТОЛЕВЪ

ИЗДАНИЕ НА ПЪРВО ОКУЛТНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ХЕРМЕСЪ"

СОФИЯ, БУЛЕВАРДЪ ДОНДУКОВЪ, 41

АБОНАМЕНТЪ ЗА ЦѢЛА ГОДИНА 100 ЛЕВА ПРѢДПЛАТЕНИ.

ВСЕМИРНА ЛѢТОПИСЬ

ОРГАНЪ ЗА ВИСША ДУХОВНА КУЛТУРА

ВТОРА ГОДИНА — КН. III. ФЕВРУАРИ и МАРТЪ 1921 Г.

Главенъ редакторъ: ИВАНЪ ТОЛЕВЪ, адвокатъ въ София.

„Работете между тоя народъ, защото повдигането на българската душа влиза въ божествения планъ". П. К. Д.

Издание на „1-о Окултно Книгоиздателство ХЕРМЕСЪ".

Изказа мѣсечно Абонаментъ за цѣла година: въ България 100 л., въ чужбина 140 л. Адресъ за абониране: ДО РЕДАКЦИЯТА НА „ВСЕМИРНА ЛѢТОПИСЬ" ВЪ СОФИЯ, „БУЛЕВАРДЪ ДОНДУКОВЪ" № 41.

— По рѣшение на Просвѣтителния Комитетъ при Министерството на Народната Просвѣта, списанието е прѣпоръчано съ окръжно № 30006 отъ 13. декември 1919 г. за училищнитѣ библиотеки при всичкитѣ пълни и непълни срѣдни училища и за учебнитѣ заведения, подвѣдомствени на окръжнитѣ училищни инспекции.

— Съ прѣдписание подъ № 948 отъ 21. февр. 1920 г. Щабътъ на Армията е прѣпоръчалъ списанието за всички части, учрѣждения и управления отъ Армията.

— Съ окръжно прѣдписание № 3923 отъ 19. августъ 1920 г., публикувано въ бр. 115 отъ 23. августъ 1920 г. на „Държавенъ Вѣстникъ", прѣпоръчано е отъ Министерството на Финанситѣ на всички учрѣждения и чиновници по финансовото вѣдомство.

— Съ окръжно прѣдписание № 8374 отъ 14. сент. 1920 г. М-ството на Земледѣлието и Държавнитѣ Имоти е прѣпоръчало списанието и е понаниле шефоветѣ на подвѣдомственитѣ си учрѣждения да абонирать повѣреното си учрѣждение на него.

— Съ окръжно прѣдписание № 11071 отъ 28.IX.1920 г. Министерството на Вътрѣшнитѣ Работи и Нар. Здраве го прѣпоръчва на г. г. окръжнитѣ управители, които пъкъ отъ своя страна да го прѣпоръчатъ на подвѣдомственитѣ имъ учрѣждения, за да си го доставятъ направо отъ редакцията.

ПРѢДЪ НОВАТА ЕПОХА

Развитието на народитѣ — Идването на шестата раса

Управницитѣ и ръководителитѣ на съврѣменнитѣ народи, като не знаятъ законитѣ, които регулиратъ развитието имъ, влияятъ се отъ случайни настроения и врѣменни интереси, за да насочватъ своята общестлена и политическа дѣйность. Тѣ нито за единъ моментъ не сѫ си задали за задача да проникнатъ дълбоко въ тия биологически закони и да се съобразяватъ неуклонно съ тѣхъ въ нареждането на социалния и културенъ животъ на всѣки народъ. И за това виждаме всички европейски народи да се лутатъ въ разни направления и да прахосватъ своята материална и духовна енергия почти безполезно. Казано на другъ езикъ, мѣстностьта, въ която живѣятъ всички народи въ Европа, е станала много нездравословна, мочурлива. И методитѣ на живота имъ сѫ нецѣлесъобразни. Приложението на тия методи не дава никакъвъ практически резултатъ. Въ това отношение народитѣ приличатъ на ония отдѣлни личности, които отлагатъ постоянно изплащането на своитѣ дългове, и послѣднитѣ отъ година на година се увеличаватъ. Постига ли се цѣльта съ това?—не, защото така дълговетѣ ставатъ непоносими и неизплатими.

Единственитъ образецъ, по който трѣба да се ръководятъ всички, и народитѣ, и управницитѣ имъ, и отдѣлнитѣ индивиди, е образеца на природата. Трѣба да наблюдаваме най-внимателно, какъ тя прилага законитѣ на органическото развитие и методитѣ си, какъ дава мѣсто на всички разумни сѫщества да се явяватъ и работятъ за общо добро. За тая цѣль тя изисква отъ всѣкиго слѣднитѣ условия: 1) сѣмето или зародишътъ на живота трѣба да има сила въ себе си, за да се прояви и 2) на това сѣме природата дава почвата, влагата и другитѣ два необходими елементи — свѣтлината и топлината. Лесно е да се разбере, че ако сѣмето или зародишътъ нѣма сила или разумность въ себе си, т. е. ако единъ народъ или единъ индивидъ нѣма интелигентность въ себе си, той не ще може да се прояви. Слѣдъ това първо условие, трѣбатъ му материални условия: земя и пространство, за да прояви своята дѣйность. По-нататъкъ, за да се поддържа живота му, необходима е влагата. Свѣтлината за организма прѣдставлява ония принципи, отъ които всѣки човѣкъ или народъ се нуждае, за да се дава правилна насока на неговия умъ, а топлината— това сѫ ония благородни чувства и стремежи на неговото сърдце, които, подкрѣпени отъ волята, го потикватъ къмъ осѫществяване на възвишенитѣ цѣли на живота му.

Досега всички народи сѫ се стремили да прилагатъ, споредъ знанията и силата си, тия изисквания на природата. Но въ своя напрѣдъкъ тѣ сѫ изопачавали външнитѣ условия и не сѫ могли да постигнатъ цѣлитѣ си въ всичката имъ пълнота. Така, въ съчетанията, въ които сѫ се намирали, тѣ сѫ изпадали въ положението на онова сѣме, което трѣбало да никне и расте въ водна почва, и не сѫ давали резултатъ. Или пъкъ влагата имъ изчезвала съвършено и тогава сѫ живѣли въ обратния процесъ — на изсъхването. Най-сетнѣ, липсвали имъ свѣтлина и топлина, и тогава става общо смразяване, всѣко растене прѣстава. Тѣлото или организмътъ на човѣка или на единъ народъ, това е почвата, въ която се сѣе сѣмето, влагата — това прѣдставлява материалния му животъ, а свѣтлината и топлината — това е, въ широкъ смисълъ, религията или общнятъ духовенъ животъ. Отнемете на който и да е организъмъ едно отъ тия условия, които той би трѣбало да използува въ своята дѣйность, и развитието му ще прѣстане.

Собствено, развитието е създаване на редица форми, въ които животътъ се проявява. Всички тия форми, които сѫществуватъ въ природата, сѫ все опити, за да се подобри живота на всѣки организъмъ. И тѣхното видоизмѣнение не се е спрѣло, а продължава. Слѣдователно, ако самата природа прави своитѣ опити въ образуването и усъвършенствуването на формитѣ, сѫщеврѣменно и ние трѣба да слѣдваме нейния примѣръ. Ако една форма не ни даде най-добрия резултатъ, трѣба да я измѣнимъ, за да получимъ тоя резултатъ. Така постѫпватъ и всички изобрѣтатели: и тѣ

ГОД. III.
КН. II.
ВСЕМІРНА
ЛѢТОПИСЬ

ВСЕМИРНА ЛѢТОПИСЬ

ОРГАНЪ ЗА ВИСША ДУХОВНА КУЛТУРА

МЕСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ

*** Препоръчано отъ Министерствата за всички лица и учреждения ***

ГОДИНА IV — КНИЖКА I

СЪДЪРЖАНИЕ:

I. ОБЩЪ ОТДѢЛЪ

Стр.

1. **Разумниятъ животъ** — Не се противи на злото — Законътъ за любовьта. Статия отъ **Х. Х. Х.** 1
2. **Poesia mystica. Зеня,** сонетъ отъ *Ив. Толевъ* (съ илюстрация) . . 2
3. **Езикътъ на ангелитѣ.** Отъ Емануелъ Сведенборгъ 4
4. **Фотографиятa на невидимото** (съ 5 снимки на двойници, материализации и пр.). Отъ *Ив. Бѣлевъ* 5
5. **Процесътъ на превъплъщаването.** Отъ Прентисъ Мълфордъ (Изъ сборника: „The Gift of the Spirit") 7
6. **Апостолъ Павелъ като мистикъ и окултистъ** (съ истинския му ликъ) 9

II. СПЕЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

7. **Астрология.** Отъ К. Либра: Планетата Меркурий въ разнитѣ домове 11
8. **Окултна биология.** Новооткритата органическа сила. Отъ Ралфъ Ширле (съ 7 микро-фотографски снимки) 12
9. **Окултна педагогия:** 1) *Новото свободно училище.* Статия отъ Боянъ Боевъ. 2) *Педагогическиятъ курсъ въ окултния университетъ „Гьотеанумъ"*, отъ Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ . . . 16
10. **Окултна медицина и хигиена.** Зѣбитѣ болести и тѣхното лѣкуване, отъ окултно гледище. Статия отъ професоръ Д-ръ О. Рьомеръ 22

III. РАЗНИ

11. **Духовна опитность** (факти и доказателства за силата и еволюцията на човѣшката душа). Събитието на 9. юни 1923 г. предсказано. Съобщения отъ *Стояна Д. Коларовъ* 24
12. **Известия на хоризонтъ.**

ИЗДАНИЕ
НА I-о ОКУЛТНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ХЕРМЕСЪ" ВЪ СОФИЯ
1925.

СИЛИТЕ В ЖИВАТА ПРИРОДА

I раздел

СТАТИИ ОТ Х.Х.Х.

Х.Х.Х. = П.К.Д. = ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ

1. ВЛИЯНИЕ НА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ
- „Всемирна летопис", год. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 29-30.
2. СЕГАШНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО
- „Всемирна летопис", год. I, кн. 7 (1.XII.1919), с. 1-2.
3. СРАВНИТЕЛНИЯТ БИОЛОГИЧЕСКИ ПРОЦЕС
- „Всемирна летопис", год. I, кн. 9 (1.II.1920), с. 1-3.
4. СТАРОТО И НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО
- „Всемирна летопис", год. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 1-3.
5. ПРЕД НОВАТА ЕПОХА
- „Всемирна летопис", год. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 33-35
6. УМЪТ, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА
- „Всемирна летопис", год. II, кн. 4 (IV-V.1921), с. 65-67.
7. ПОВЕЧЕ СВЕТЛИНА
- „Всемирна летопис", год. II, кн. 6-4 (22.III.1922), с. 133-135.
8. РАЗУМНИТЕ СИЛИ В ЖИВАТА ПРИРОДА
- „Всемирна летопис", год. III, кн. 3 (XI.1923), с. 55-57.
9. КЪМ ВЕЛИКАТА ЦЕЛ
- „Всемирна летопис", год. III, кн. 8-9 (IV-V.1924), с. 175-177.
10. РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ
- „Всемирна летопис", год. IV, кн. 1 (III.1925), с.1-2.

ВЪ ЦАРСТВОТО НА ЖИВАТА ПРИРОДА
или
СИЛИТѢ ВЪ ЖИВАТА ПРИРОДА.

СТАТИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА БѢЛОТО БРАТСТВО
Г-НЪ П. ДЪНОВЪ

СОФИЯ, 1933.

591

СИЛИТѢ ВЪ ЖИВАТА ПРИРОДА

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Влиянието на слънчевата енергия.
2. Сегашното положение на човѣчеството.
3. Сравнителнитѣ биологически процесъ.
4. Старото и новото човѣчество.
5. Предъ новата епоха.
6. Умътъ, сърдцето и волята.
7. Повече свѣтлина!
8. Разумнитѣ сили въ живата природа.
9. Къмъ великата цѣль.
10. Разумниятъ животъ.

Статии отъ Х. Х. Х.

ПЛОВДИВЪ
1927

1. ВЛИЯНИЕТО НА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ
Окултна химия и медицина

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 29-30

Слънцето съставлява един резервоар от жива енергия за цялата слънчева система. По отношение на земята енергията на слънцето е положителна. Тя се развива в положително и отрицателно електричество, и в положителен и отрицателен магнетизъм. А по отношение енергията на земята към слънцето, тя е отрицателна. Следователно, от съприкосновението на тия две енергии се произвожда живота на земята. Този посредник, който съединява и трансформира тия две енергии, е наречен от учените *етер*. Той прониква пространството и цялата земя. Окултистите го наричат животворна плазма, а мистиците го наричат Дух. И в книгата *Битие* (гл. I. ст. 1-2) се казва: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната; и *Дух Божи се носеше върху водата*".

Слънчевата енергия през четирите годишни времена оказва 4 вида влияния. Пролетта и лятото представляват прилив на слънчевата енергия към земята, а есента и зимата - отлив. Този процес се повтаря и през деня - слънчевата енергия варира всеки ден в четири периода: от 12 часа среднощ до 12 часа на пладне има прилив на слънчева енергия, а от 12 часа на пладне до 12 часа среднощ има отлив. Приливът, който започва от 12 часа на полунощ, дохожда до най-високата си точка при изгрева на слънцето. Тоя прилив е най-силен и животворен. Той постепенно намалява до пладне. След това започва отливът и най-силния отлив е към залязването на слънцето. При това, според закона на движението, оная част на земята, която постоянно се обръща и приближава към слънцето, намира се в най-благоприятни условия за своето развитие. А частта й, която се отдалечава, губи повечето от тия условия. Затуй най-благотворното влияние на слънцето започва от 9/22 март и постепенно се усилва през месеците април и май, когато достига кулминационната точка на своята производителност. Всички ония организми, които са здраво устроени, се ползуват от тази енергия, а слабите организми се разтапят в нея и отслабват още повече. Един час преди изгрева на слънцето неговата енергия има психическо влияние върху човека и произвожда ободряване. В момента на изгрева тя има органическо влияние върху клетките на тялото, обновява тяхната енергия и създава нов импулс за работа у тях.

Строежът на слънцето и строежът на клетките е подобен. Слънцето има в себе си три области: едната от тях образува енергията, втората я акумулира (събира) и пречиства, а третата я препраща към земята. Също и в клетките има три области: външна, която възприема слънчевата енергия, средна, която я акумулира в себе си, и вътрешна област, която я преработва и превръща на жизнена сила. Първата - външната зачатъчна обвивка - се нарича *ектодерма* (видимата), средната се нарича *мезодерма* и вътрешната, която е в центъра, се нарича *ендодерма*.

Сутрин ние се намираме най-близо до слънцето. Изгревът му от изток - движението - всякога показва движението на енергиите отдолу нагоре, а при залязването на слънцето енергиите се движат отгоре надолу. Това е, разбира се, по отношение на земята. И пречупването на слънчевата енергия става по особен начин: сутрин лъчите му се пречупват по един начин, а вечер по друг. Това зависи от нашия организъм. Следобед земята става негативна, енергията й преодолява и остава излишък, който не влиза

в съединение. По тази причина при залез слънце ние усещаме една тъга, като да сме изгубили нещо, т.е. дали сме нещо, без да вземем. А при изгрев слънце има излишък от положителна енергия и затова тая слънчева енергия е целебна. Преди изгрева, тази енергия, която се пречупва през атмосферата, има влияние повече върху мозъка. Във време на изгрева, лъчите на слънцето, които идат по права линия, имат влияние върху дихателната ни система и върху нашата чувствителност. А колкото наближава към пладне, същите лъчи имат влияние върху стомашната (храносмилателната) ни система. Затуй лечебността на слънчевата енергия е различна: пред изгрев слънце - за подобрение на мозъчната нервна система, при изгрев слънце - за уякване на дихателната система, а от 9 до 12 часа - за уякване на стомаха, т.е. през това време от деня слънчевите лъчи произвеждат целебно действие на болния стомах. А след обяд, изобщо, слънчевата енергия има малки целебни резултати.

Най-добрите месеци за обновяване са от 15 април нов стил, през целия месец май до 22 Юни нов стил. На последната дата всяко растене спира. Денят може да се раздели на четири периода от по 6 часа: от 12 часа на полунощ до 6 часа сутрин - това е пролет, от 6 часа сутрин до 12 часа на пладне - това е лято, от 12 часа на пладне до 6 вечер - това е есен (до залязването на слънцето), а от 6 часа вечер до 12 часа на полунощ е зима. Поради въртенето на земята, през известно време на годината лятото на деня е по-дълго, а зимата по-къса. Зимно време е обратно.

Ние, хората на земята, трябва да следваме през живота си пътя на растенията: те разбират закона на растенето по-добре от нас. Слънчевата енергия слиза върху земята като обширна струя, опасва я от северния полюс към южния и се повръща пак към слънцето. Някои учени поддържат, че тази именно енергия е, която движи земята около нейната ос. Когато растенията усетят, че тая потенциална енергия почне да се проявява в слънцето, те напъпват, приготовляват се, а като се усили тя, те се разлистват и най-сетне, когато съвършено се засили, те се разцъфтяват и завързват, като се стремят да съберат всичката тази енергия, за да се оплодотворят. Тая енергия се предава на растенията чрез животворната плазма. Затуй е именно добре, когато видим растенията да напъпнат и цъфнат, в нашите осиромашели души, че наближава деня на нашето обновление. Трябва да отворим чувствата си с обич към тази животворна плазма, която ни прониква, за да можем да приемем нейното благотворно влияние за освежаване на нашите мисли, чувства и сили.

Лятно време, от 15 април всяка година, препоръчително е да се ляга рано и да се става рано, за да се посреща слънцето и да приемате своя дял от него, тъй както пчелите събират нектара от цветята. Всеки трябва да направи опит ред години, за дасе убеди в тая истина. Не се иска сляпа вяра. Всеки сам ще си изработи свои собствени схващания и понятия за благотворното действие на слънцето. Това не е никакво идолопоклонство, а дълбоко разбиране основните закони на великата природа. Винаги трябва да бъдем в съгласие с нейните закони и да разбирам, че в тях се съдържат истинските методи за нашия живот. И ако ние вървим в съгласие с тях, всякога можем да бъдем умни, здрави, силни и щастливи. Следователно, ние трябва да посрещаме служителите на природата добре. Един от тия служители е слънцето. За това псалмопевецът казва: „...и обращаха се и търсеха Бога *на ранина*..." (псалом 78) и: „Добро е да славословим Господа и да песнопеем на името Ти, Всевишни: да възвещаваме *на ранина* милостта Ти..." (пс. 92), а не

казва: „вечер ще те славя Господи!" Когато природата започва работата си, тогава и ние трябва да започваме нашата. Това е то Божественото, великото в живота, т.е. да мислим и да чувствуваме, тъй както Бог се проявява във видимата природа, а не тъй, както хората са измъдрили всевъзможните изкуствени системи и верую. **Защото „верую" в света - това е Истината, същината на живота - това е Любовта, а смисълът на тоя живот - това е Мъдростта**.

По този предмет - върху вътрешната, скрита страна на слънчевата система - ще се повърнем наново. Ние считаме слънцето не като някакво мъртво тяло, а като живо същество. Да допуснем, че някой си учен човек поздравява съвременното общество отдалеч със своите гранати, какво ще бъде нашето понятие за този човек? Това ще бъде изучаване само на физическата му страна. Ако ли допуснем, че същият ни изпраща чрез някой рефлектор своите лъчи - написани поеми и поздрави или пък ни изпрати своите плодове: в първия случай енергията му ще бъде разрушителна, във втория - ободрителна, а в третия - оживителна. Сега изучаваме само двата рода енергия на слънцето. Всички болести на земята се образуват от слънцето. Тоест, ако ние сме тъпоумни и своенравни, слънцето ни поздравлява със своите шрапнели, а ако сме умни, то ни поздравлява със своите светли поеми, които внасят радост и веселие, и най-сетне, ако сме духовни и обичаме природата, то ни изпраща своите живи плодове и внася в нас зачатък на новия живот - туй, което в религията наричат възкресение.

Не искаме да разкрием на хората, че Господ им говори от слънцето. Глупавите ще разберат Господа по неговите шрапнели, умните - по неговите светли поеми, а духовните - по неговите животворни плодове. Тия плодове не са нищо друго, освен подаръци, изпратени отгоре - които Бог изпраща на човеците. Може би, някой да помисли, че това е много казано - тогава нека всеки задържи, който и да е, от тия три възгледи за слънцето - оня, който му се нрави.

Х.Х.Х.

2. СЕГАШНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО
Методи за изправлението му - Бъдещето, което предстои

„Всемирна летопис", Г. I, Кн. 7 (1.XII.1919), с. 1-2

Цялото човечество продължава още да се вълнува. Както след един голям земетръс, продължават да се чувствуват по-слаби разтърсвания на земните пластове, докато настъпи окончателно успокоение, така и след общата война, на известни точки на земното кълбо още се дими, кървавите стълкновения и опустошенията следват, а може би някъде, по-близо или по-далеч от нас, нови войни да започнат. Така съвременното човечество ще се клатушка още, народите ще се кълпят в кървите си и душите ще си заминават, докато изгрее новата ера на мир и братство на земята.

Следователно, сегашното положение е преходно. И ние, ако не изпълнявахме един публицистически дълг, бихме счели за излишно да уверяваме четците ни, че никакъв морал не би бил нужен за това човечество, което умира: толкова ясно е, че за него трябва само един съвет - да се обърне към Бога, за да се приготви за другия свят. То прилича още на осъдения на вечни окови, който няма нужда от надежда за сигурно освобождение, а само от препоръката да понесе с геройство затвора си и да чака някои изключителни времена, за да си възвърне свободата. Като

работим обаче, между българския народ, не ще бъде безполезно да направим нашите размишления върху положението, за да посочим методите за изправление на цялото човечество, в това число и на нашия народ.

За тая цел ние ще вземем един нов начин на обсъждане, понеже старата песен се пее от други. Тези последните ни напомнюват турската поговорка: „минаре некадъръ юсекса, ходжа билдиини окур", т.е. „колкото минарето и да е високо, ходжата все си пее, което знае". И действително, във всичките области на нашия индивидуален, обществен, политически и духовен живот се доказва нагледно практиката на турския ходжа: в частната си дейност ние не показваме признаци, че сме напуснали старите схващания и сме възприели новите, нито даже проявяваме какъв-годе интерес към личен напредък; подемем ли просветното дело за възпитанието на народа, пак пеем старото учение на ходжата; започнем ли уж да реформираме политическия живот и да потикнем народа си в нов път, като ходжата, пак четем старото, което знаем; в църква ходим, на Бога се молим, но все старото, като ходжата, четем. Ние, обаче, сме решили да не се качим на старото минаре, понеже то с хиляди години е чувало все същия глас и все същото четене.

За да се поправи съвременното общество, има в природата само два метода, с които тя си служи: единият метод или закон е *законът на прецеждането*, който подразбира сгъстяване, изстудяване, слизане надолу в почвата, в пластовете на която трябва да се оставят всички ония утайки, които са се натрупали, и водата да излезе в някоя долина опреснена и пречистена. Но за този процес всякога се изисква едно голямо налягане: водата трябва да слезе отгоре надолу. Другият метод, с който си служи природата, е чрез *изпаряване:* той подразбира разширение на водните капки, превръщането им на паровидни и издигането им нависоко. А това става чрез закона на топлината или чрез закона на магнетическото привличане на водните пари горе, в пространството. Тия капки, по тоя начин опреснени, обновени, оживотворени и напълнени с енергия, се повръщат към земята и донасят своето благословение от въздушното пространство на всичките растения, като извиват листата им, т.е. подобряват дихателната им система, освежават корените им, като размекчават почвата около тях, и с това дават възможност на задържаните сокове да се възприемат и прекарат в организма на растението.

Първият процес на прецеждането е подобен на желанията, които се извършват в сърцето, а вторият процес е подобен на мислите, които се пораждат в ума и се подигат нагоре. Първият процес е потребен, за да се пренесат капките от високите места на сушата към по-ниските и да се даде възможност на всички зародиши в почвата да поникнат, да проявят своя живот и да принесат своите плодове, нужни на човеците и на всички живи същества, а вторият процес е необходим, за да се пренесе влагата от морските равнища към сушата. Обаче, тия два метода трябва да се съединят в едно. Освен тях, има и трети метод, който е метод на движение, т.е. горе във въздушното пространство трябва да се явят въздушните движения, които да пренесат парите от океана към сушата. Този процес е обяснен във физиката в смисъл, че има две въздушни течения: топло и студено. Топлото течение върви отдолу нагоре, а студеното - отгоре надолу. Тия две течения означават човешката воля, която действува в човешкото сърце и в човешкия ум. Течението на сърцето е топло: то е течение отдолу нагоре, а течението на ума е студено - отгоре надолу.

Там, дето тези две течения се срещат, се зачева животът. По същия начин и в пространството, когато водните пари се намерят между тия две течения, топлото и студеното, те се прекръстосват и образуват водните капки. Така се явява дъждът, носителят на най-великото благо за развиването на растенията и за поддържането на живота..

В съвременния обществен живот туй течение на сърцето трябва да се прати нагоре, да опресни и пречисти атмосферата на човешкия живот. По същия начин както влагата трябва да обсеби и обедини всички ония малки частички от прах, сажди и т. под. в пространството, така трябва да дойде и вторият процес на изстудяването, на човешката мисъл, та всички капки да се изпратят на земята, а заедно с тях и казаните неканени гости (прашинките в пространството) ще слязат долу за работа. По аналогия трябва да се каже, че всички отрицателни елементи, от които съвременните хора се оплакват, това са ония малки прашинки, които природата е подигнала нагоре за известна цел - за да съгради росните капки или да им даде стабилен скелет. При сегашните условия, разумният живот е изпратил тия крайни елементи, според нашето схващане, за да образуват скелета на новите мисли и желания. Следователно, по същия закон ние няма защо да се оплакваме от положението, а трябва да облечем съществуващите обществени фактори в плът и кръв.

Ще припомним тук едно свидетелство от Стария завет: един от еврейските пророци, Езекил, видял поле, пълно с кости, които били сухи. И Господ пита пророка: Могат ли тия кости да оживеят? А пророкът отговори: „Могат, Господи, ако Ти кажеш". И тогава Господ казал на пророка: проречи сега, тия кости да се съберат. И пророкът в своето видение вижда, че тия кости почват да се събират кост с кост, сетне почват да се обличат с мускули и да се покриват с кожа, докато се образували човешки форми. Тогава Господ казал на пророка: Проречи сега да дойде Духът. И когато пророкът изказал това мощно слово за Духа, според както му било казано, той видял, че всичкото това множество станало на краката си като едно голямо войнство и тръгнало напред.

Съвременното човечество мяза на тия сухи кости. Те са разхвърляни по цялото лице на земята, без никаква вътрешна, тясна връзка и между тях постоянно има стълкновение от движенията на земните бури. Затова те питат сега: Защо е това стълкновение между нас? Отговаряме: Защото няма никаква връзка помежду ви. Тия кости са подобни на есенните листа, които вятърът постоянно отвява и тласка във всички посоки. Това са всичките политически движения и обществени ежби, които произтичат от хилядите стоящи и неразрешени обществени въпроси.

И сега Господ наново пита пророка: Тия кости на съвременното човечество могат ли да оживеят? Могат ли да се съединят и обединят, да образуват едно цяло за въдворяването на Божието Царство на земята? И пророкът отговаря: Може, Господи, ако Ти кажеш. И този, живият Господ казва на пророка: Изкажи тогава мощното Слово в Моето име. И пророкът е произнесъл вече това магическо Слово, и ние виждаме вече, тия кости да се събират и се организират, да се обличат в мускули, в плът и кръв, и да се обвиват с кожа. Остава още последният момент, да каже пророкът: Да дойде Духът. Тогава всички тия кости ще станат на краката си като едно цяло и ние ще се намерим пред свършения факт на обединеното човечество в *закона на човешкото братство.* Това ще бъде деня на общото възкресение на всички народи по лицето на земята.

На тия живи кости, които в България са почнали да се съединяват и обединяват, да се обличат в жили, в мускули, в плът и кръв, и които

наскоро трябва да станат на краката си, ние препоръчваме горепоменатите две течения: топлото и студеното, едното от които върви отдолу нагоре, а другото - отгоре надолу. Те ще опреснят живота на новооживялите кости, ще им дадат потик към нова работа, да почнат да създават своите клонове и клончета, своите пъпки и листа, да образуват своите цветове и плодове, за да узреят семките на живота вътре в тях. Следователно, нам ни трябват учители умни и добри, себеотвержени и безкористни, които да живеят за другите.

Тия кости, които сега се събират, са костите на младите, на ония деца, които сега се раждат, на ония момци и моми, които сега стават, на ония обществени дейци, които сега започват своята работа. И всичката философия седи в това, да не ги спъваме в тая тяхна работа. Ще стане по същия начин, както пророкът е видял, че костите се събирали и той не е отивал да посочва - коя с коя да се събере, нито на мускулите - кой мускул кое място да завземе, нито на кръвта - в коя посока да се движи, нито на Духа - как да слезе. Нека като този старовременен пророк да изказваме това мощно Слово с вяра от сърцето си, с вяра от ума си, с любов от сърцето си, с любов от ума си, с надежда от сърцето си, с надежда от ума си. Това е великото бъдеще, което ни предстои. И всеки, който така произнася тия думи, бил той отделен човек, бил отделен дом, отделно общество, народ или цялото човечество - законът еднакво работи. Бъдещето носи новия живот и всички кости, които се подчиняват на туй движение на Духа, ще намерят своя път, своето място и своя начин за работа.

Пророкът, който е вече на земята, а не на минарето, пита сега тия сухите човеци, тия сухите домове, тия сухите общества, тия сухите народи могат ли да оживеят? И Господ отговаря: могат. И ние трябва да произнесем мощното Слово: сухи кости от по всичкото лице на земята, от четиритях краища, събирайте се и обединявайте се, обличайте се с жили и мускули, обвивайте се с плът, кръв и кожа, защото Духът Божи иде и Той ще влезе във вас. Всички вие ще станете на краката си, като едно цяло, и ще познаете, че не сте мъртви кости, но живи човеци, че не сте пратени да бъдете роби, но свободни, съгласно с вашето сърце, съгласно с вашия ум и съгласно с вашата душа и вашия дух!

Х.Х.Х.

3. СРАВНИТЕЛНИЯТ БИОЛОГИЧЕСКИ ПРОЦЕС
Аналогии и заключения - Новите хора

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 9 (1.II.1920), с. 1-3

„Работете между тоя народ,
защото повдигането на българската
душа влиза в Божествения план."
П.К.Д.

Развитието на цялото човечество се извършва по строго определени природни закони. Това, което виждаме от няколко години насам да става в живота на съвременните народи, не е нищо друго, освен неизбежен резултат от приложението на тия закони. И ако ние изучим внимателно тези последните, цялото развитие на човечеството, още от създаването на човека досега, ще ни бъде ясно и няма ни най-малко да се учудваме на големите и разрушителни катаклизми, които се извършват.

Първичният фактор на съвременното човечество е тъй наречената *клетка*, т.е. онази видима форма, от която започва животът. Тази клетка минава през няколко стадии на развитието си, като постоянно мени своите състояния. Туй движение се нарича кариокинисис, от гръцките думи: „карион", която значи ядка и „кинезис", която значи движение. Отначало клетката се намира в почиващо състояние, в което тя се приготовлява за по-нататъшната си велика работа в живота. В това й състояние силите работят вътре в нея, без да се виждат отвън. След това настъпва едно изменение във вълнообразно или колелообразно състояние, при което клетката почва да определя своите пътища, по които ще се развива. В третото й състояние, в клетката се явяват два центъра, в четвъртото - тия два центъра приемат звездообразни форми, след което се съединяват и образуват една звезда, в петото - от тая звезда се образува друга, двойна звезда (диастър) и в шестото - самата клетка се разделя на две.

Сега човечеството претърпява таково деление в биологическия процес на развитието си: то прекарва последния фазис, тъй като първичната човешка монада, от която е образувано, е към последния, шестия период да се раздвои. Това се нарича в окултната наука явяване на шестата раса или на дъщерята на бялата раса. Но понеже тази дъщеря е от по-високо произхождение, за нейното идване стават и по-обширни приготовления; всевъзможни местения, размествания, разрушения и съграждания в народите и между народите. Това, обаче, не трябва да ни смущава и плаши: туй, което ни се вижда като разрушение, то е само едно преместване или превръщане на материалите от едно състояние в друго. Например, вие разрушавате една планинска скала, която е била украшение на една цяла местност, но това правите, за да построите пътищата и градовете си. Пукотът, който се произвежда при разбиването на тая скала, може да внесе тревога у всичките околни овчари и те биха помислили, че става нещо неестествено, но гражданите на съвременната култура, които искат да си построят пътищата и зданията, намират смисъл в пукота и разрушението, понеже чрез тях ще се създадат материалите за постройките. Но и тия материали, ако само се пренесат и се натрупат на купове, без да се турят в работа, биха създали други мъчнотии. Затуй те трябва да се натрошат на дребни камъчета, да се настелят по пътя, да се насипят с пясък, да се прекарат валма, за да огладят пътя, да бъде достъпен за съобщение и се пазят хората от големите калове, които спират движението. В градовете пък, от купчините материали трябва да се подигнат красиви здания, удобни жилища, училища и тем подобни помещения, нужни за културата. Следователно, туй което става във външния свят, е израз на скрития живот на поменатата човешка монада. По същата аналогия ние виждаме, че художникът, за да пристъпи да нарисува някоя велика картина, трябва да е обработил зародената идея в ума му, а след това той приготвя своето платно, намира боите и четките си, заема своето удобно ателие и започва да реализира работата си отвътре навън. Когато великият художник започне работата си, той не е облечен в празнични дрехи, не е обут с обуща от последната парижка мода, няма министерски цилиндър на главата си, а съвсем просто е облечен: с една дълга бяла дреха, препасан е с малък пояс, обут с меки чехли, носи проста шапка и има разчорлени коси, и тогава с една четка в дясната си ръка, а в лявата - с боите, той вторачва погледа си в бялото платно, стоящо пред него подобно на първоначалната клетка в почиващо състояние, и започва да измерва състоянието на платното, да прави белите колелца, след туй разпределя своята картина на две отделения, туря

основните черти на картината и определя мястото на сенките. В четвъртото положение той превръща двата центъра на една звезда, която изпуска своите лъчи по всички направления: ако художникът рисува едно лице в профил, ще тури само едното око, което е първата звезда, а пък ако иска да го нарисува en face - петото състояние, което се нарича диастрално - ще тури двете очи, а в шестото той ще определи цялата форма на фигурата и ще отдели тази фигура от бялото поле на платното.

Това именно става сега: този велик художник, който е почнал да върши своята огромна работа, вече зацапва белите полета на хората, зацапва техните закони и четците вече не могат да четат правилно законите, става една вътрешна промяна в човешката душа, а поради това онуй, което човек по-рано е виждал, сега не го вижда, и което по-рано е имало смисъл за него, сега остава без смисъл. Разбира се, то е само привидно, както са привидни споменатите по-горе пукоти и разрушения на канарата за овчарите. В науката това наричат *израждане*. Например, ако нагорещим водата, тя се превръща в парообразно състояние и най-после става невидима. Израждането е процес на превръщане от едно състояние в друго. И съвременното човечество, по същия закон, минава в процеса на своето развитие от едно състояние в друго. Сега хората скоро ще се намерят в положението на пеперудата, която не се радва вече от листата като от един обект за храна, за какъвто ги е считала по-преди по необходимост, а вече миролюбиво кацва на листа, без да му причини никаква вреда, както и върху цветовете - те по-преди, когато е била гъсеница, са били за нея предмети без съдържание, но като е напуснала това състояние и е влязла в новото, те стават обект на нейния живот. Следователно, ние просто трябва да признаем факта, че в света е влязла една нова сила, която действува по един много чувствителен начин.

Промяната, която става, ще ни се уясни, като си послужим и с примера за сътворението на човека. Когато Бог го направил от пръст, човекът бил без живот или можем да го уподобим на движещ се автомат, а когато Бог вдъхнал в ноздрите му диханието на живота, човекът станал жива душа, т.е. в съзнанието му се явила чувствителността, с която могъл да различава разните състояния и промените в проявленията на човешкия дух. Значи, човекът оживял, като придобил съзнание, а с него веднага почнал да се отличава от животните по ума и сърцето си и по действието на своята воля. Тогава започнал новата си култура - градинарството, като насаждал плодните растения, това именно човекът учил в райската градина. А след като излязъл от рая, той се научил да оре земята, да сече дървета, да чупи камъни и да гради къщи. В това си състояние той дошъл до последния си предел, опитал всички положения на живота, споходил е в това малко езерце, в което е живял, всичките места, изял и изпил всичко в това езерце и като нямало повече с какво да се храни, той се изложил на съвременния глад, който се оповестява с появяването на болестта неврастения: тя не е нищо друго, освен духовен глад. В разните състояния на тази болест липсват за човека всички ония елементи, в които правилния живот може да се проявява. Такава е промяната, която е станала с човека, като индивид.

Следователно, и нашите понятия за света, нашите схващания за индивидуалния и обществения живот, за религията, за семейството, за училището, за църквата и пр. трябва да претърпят коренни промени в своята форма, в своето съдържание и в своя смисъл. Ако ние сме разумни, тия промени ще дойдат по естествения начин на еволюцията, т.е. без никакви сътресения и катастрофи, но ако ние въздействуваме на тях със

сила, те ще станат, по закона на необходимостта, насилствено. Ние виждаме, че и природата си служи по същия начин: когато човек боледува, природата му казва, че трябва да погладува няколко време, докато му се възвърне естественото състояние на силите, които функционират в човешкия организъм. Но ако човек престъпи тия прости правила на природата и се наяде в това болезнено състояние, непременно ще настъпят лоши резултати. И съвременното общество, което е погълнало много нездравословни елементи и боледува, ще трябва да ги повърне и ги отдели от себе си, за да оздравее.

Ако продължим аналогиите и съответствията, ще видим, че когато силите в клетката минават от първоначалното й почиващо състояние във второто, колелообразното състояние, тогава се турят първите съединителни нишки между живите части на клетката, те се групират и разпределят труда си, да знае всяка част, каква функция й предстои да изпълнява. Това съответствува на състоянието, в което човек е минал, а именно от животинското в човешкото или от *подсъзнанието* към *съзнанието.* Колелообразното състояние е, следователно, подсъзнанието. Третото състояние е: в клетката се явяват две ядки, които в бъдеще ще образуват двата центъра и впоследствие двете клетки. Това съответствува на появяването на съзнанието у човека, в най-простата му форма: познаване на доброто и злото, което включва и падането му. В четвъртото състояние на клетката или звездообразното (астралното) се съдържа по-високата й организация и дейност, а то съответствува на *самосъзнанието* у човека. Двойно-звездното или диастралното състояние на клетката съответствува на появяването на *висшето съзнание* у човека, което пък е проблясък на Божественото. Най-сетне, шестото състояние или разделянето на клетката на два индивида, съответствува на мъжа и жената в света. Както казахме, частите в тая първоначална клетка са разпределяли труда си: едни от тях се образували храносмилателните органи, други - дихателните, трети - мозъчната система, четвърти - симпатическата нервна система, пети - мускулите и лигаментите и шести - костите, и ние имаме по тоя начин появяването на съвременния човек в сегашната му форма. Тази същата клетка, частите на която така са разпределили труда си и сега още поддържа същия ред на нещата и превожда човешкия организъм в по-висока форма. Тя е именно първоначалната монада, която е организирала цялото колективно човечество. По същия начин в него са се явили разните съсловия, които работят специално за образуването на разните органи на човечеството: земеделците и търговците образуват стомашната му система, жлезите и кръвоносните съдове; съдиите и другите правосъдни служители образуват дихателната система, пречистват кръвта, като отстраняват неправдите в света; военните и полицейските служители организират мускулите и костите, значи въдворяват реда в този организъм, за да може да се държи на краката си и да работи с ръцете си, които са емблема на човешката воля; бащите, майките, свещениците, учителите, писателите и моралистите организират мозъчната система, а братята, сестрите и приятелите образуват съединителните връзки между мозъчната и симпатическата нервна система и пр. Така става ясно, че физическият свят има най-простите движения, след него иде процеса на появяването на жизнения принцип, на чувствата и най-сетне появяването на мисълта.

И така, целокупното човечество, т.е. сборът на всичките индивиди, представлява диференцирането на първоначалната монада, която е минала през всичките състояния и е образувала всички сегашни форми. Всяка форма представлява и начин за проявлението на нейната енергия

в областта на физическия свят, на жизнения свят (света на силите), на чувствения и на мисловия. Расите, народите, обществата, домът, инивидите всички са тясно свързани помежду си. Туй, което става в расата, става в по-малък размер в народа; това, което става в народа, става в по-малък размер в обществото; това, което става в обществото, става в по-малък размер и в индивида. Проявлението на енергията не е еднообразно, а разнообразно. Когато ние искаме да сведем всички сили на природата в еднообразни действия, произвождаме зло у нея, а когато образуваме разнообразие, произвождаме добро. От туй гледище, неморални неща са всички еднообразни неща, а добри - всички, които са разнообразни. В това положение няма никакво противоречие, защото очевидно е, че ако много хора говорят едновременно едно и също нещо, ще се образува само шум и ние не ще можем да разберем смисъла на думите им. Но ако същите хора в един оркестър изпълняват разнообразни партитури от една и съща пиеса, ще образуват хармония. И съвременните хора са станали неморални, именно защото говорят и искат едновременно едно и също нещо: пари, пари и пак пари. За професор се учил някой, а все за пари говори, свещеник е станал - за пари ламти, учител, съдия и пр. - все към същия идеал се стремят.

Цялото човечество говори сега за едно и също нещо: за пари. А те образуват еднообразието в света, но това не е смисъла на живота: то е само едно преходно средство или форма в развитието на човека. Следователно, ако ние дадем на една форма по-голяма стойност, отколкото природата е вложила в нея, създаваме зло.

Същата идея можем да поясним и по следния начин: всичките хора говорят за Бога, без, обаче да изпълняват Неговата воля - също както за един милионер, т.е. само по отношение на неговите пари. Прицелната точка не е милионерът, а парите му. Ние, като говорим за Бога, подразбираме само Неговата сила, от която се нуждаем, без да Го разбираме като любов, от която произтича животът. Вместо да се стремим да използуваме само силата Му, необходимо е да вникнем в съдържанието и смисъла на Неговата любов, която е извора на всички блага. И тогава Бог ще ни изяви във всичкото си разнообразие и величие. Следователно, в съвременното общество трябва да дадем съвършено друга насока на своето развитие, като премахнем еднообразието в неговите прояви и внесем разнообразие.

За да изясним тази си мисъл, ще приведем следния пример: ако ние седим постоянно в една добре построена масивна къща, подобна на един средновековен замък и само минаваме от една стая в друга, какъв смисъл можем да намерим в такъв живот? Най-после, този замък ще ни стане отекчителен и у нас ще се зароди желание да излезем от тази ограничаваща ни среда. А за тая цел трябва да намерим вратата му, която ще ни покаже пътя към живата природа. Там, в разнообразието на тази природа, ние ще почерпим всички елементи, необходими за повдигането на ума и сърцето ни, и за проявлението на нашата воля. И сега ние уподобяваме процеса на развитието на клетката като минаваме от една стая в друга на замъка - от почиващо състояние в колелообразното, т.е. в първата стая на замъка, после - в центровото състояние на клетката, т.е. във втората му стая, по-нататък - звездоподобното състояние, т.е. в третата стая, двузвездното (диастралното) състояние, т.е. в четвъртата, а разделянето на клетката показва, че ние сме изходили замъка и сме дошли до вратата, която води към живата природа.

Този замък на бялата раса, с всички свои народи и общества, е

вече изходен и сега става разделянето, което ни показва пътя към живата природа. Туй разделение в съвременния европейски живот се изрази в двата политически съюзи: на Централните сили и на Съглашението. Остава последната фаза: клетката да се раздели на две, за да се открие на всички народи пътя към живия Бог на любовта. И сега борбата, която става, е предвестник за прекъсването на последните нишки, които държат двете нюклиозни клетки, а с това прекъсване ще се яви новото човечество - *хората на любовта*, които ще преобразят съвременния живот и ще покажат, че може да се живее и по друг начин, т.е. чрез споразумение и взаимна поддръжка между народите - по-големите народи да покровителствуват по-малките, а и всред самите народи да се въдвори взаимно разбиране и любов.

Х.Х.Х.

4. СТАРОТО И НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО
Енволюция и еволюция - Методите на новия живот

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 1-3

В природата съществуват два велики процеси, които вземат участие във всичките нейни действия. Единият процес е насочен от центъра към периферията и се нарича *енволюция*, а другият е насочен от периферията към центъра и се нарича *еволюция*.Това са два обновляващи процеси, подобни на процесите на кръвообръщението, които стават във всеки организъм, т.е. на движението на човешката кръв - от сърцето към периферията, който се нарича артериален, и от периферията към сърцето, който се нарича венозен. В тия два процеса се събужда онази енергия, която е необходима за съграждане условията на живота. Когато се появяват известни разстройства или спънки в тия процеси, вината не е у процесите, а у същството, в което стават те и което не разбира значението на тия процеси. Ако допуснем, че известно човешко същество е обхванато от един неразумен живот, който събужда у него неразумна лакомия, ще видим, че в него ще се натрупат известни излишни вещества, които ще спънат процеса на неговата артериална кръв, а тоя последният, в замяна, ще спъне процеса на венозната кръв. Тогава веднага ще се яви една вътрешна дисхармония, а като последица от нея ще настъпят условията за органическите болести. Ние можем да констатираме фактите, че артериалното течение не става правилно, или че във венозното има известен застой и да мислим, че това са причините на появилата се дисхармония, но всъщност, причините се съдържат в неразумното ядене, т.е. в употребата на ония храни и вещества, които природата не е определила за организма на това същество. И вследствие на това именно, тя му дава да разбере, че то е престъпило нейните основни закони на правилното движение и на правилната обмяна на веществата. Следователно, тя му дава болести и страдания, за да събуди у него съзнанието, да се позамисли и да се отклони от кривия път, по който е тръгнало. Вие, например, никога не можете да накарате едно живо същество, било то даже едно животно, което веднъж е погълнало отрова и е имало повръщане назад, повторно да възприеме същата храна. Значи, животните в туй отношение много по-лесно се възпитават, отколкото човекът.

Това, което е вярно за човешкия организъм, същото е вярно и за съвременните общества и народи. И у тях тия постоянни два процеса

функционират. Когато в известно общество или в известен народ се появят известни аномалии, известен упадък или изграждане на нравите, упадък в обществения морал, на религиозните вярвания, на човешката мисъл, от които се появяват помрачението и развращението или, казано на научен език, разлагането, това се дължи на тия странични вещества, които хората са наслоили в обществения или народния организъм. И една аналогия ще поясни мисълта ни: не е виноват машинистът, който е карал машината, която по причина на несигурния път, е дерайлирала, а виноват е онзи, който е построил пътя така шаткаво; не са виновати децата, които грешат, а виновати са бащите и майките, които са създали за тях тия условия.

Следователно, ние трябва да се спрем и да разгледаме отблизо, какво изискват тия процеси, и ще се уверим, че процесът на еволюцията изисква чиста кръв, топло сърце, здрави дробове и енергичен мозък или казано на обществен език, чисти морални принципи, безкористен живот, самоотвержена любов и светла мисъл. Това са материали, които трябва да легнат в организма, за да може човешкият дух правилно да обновява своите органи, защото те изискват постоянна обнова в работата, в която се употребяват. А процесът на еволюцията изисква честен труд и съзнателна работа, т.е. всяко нещо да се направи така, както трябва, без никакви упущения. Ако членовете на едно общество биха се подчинявали на тия два велики процеси, тъй прости и ясни сами по себе си, то много от съвременните страдания и несгоди на обществото биха се подчинявали на тия два велики процеси, тъй прости и ясни сами по себе си, то много от съвременните страдания и несгоди на обществото биха се премахнали. Защото не е важно само да се констатира, че пътят е развален, но този път трябва да се поправи; не е важно само да се констатира, че машината е развалена, но трябва да се приготви тя за работа, също така не е важно само да се констатират недъзите в обществото, но да се намерят начини за изправление, и то разумни; не е важно само да се констатира, че религията се намира в упадък, но трябва да се намерят причините на този упадък и да се премахнат. В съвременната наука, която изучава болезнените състояния на човешкия организъм, са изнамерени известни лекарства, които като се дадат на болния, положението му не само не се подобрява, но се влошава. Туй влошаване се нарича криза. След всяка такава криза, организмът се подобрява и усилва, и болезненото състояние се намалява. Следователно, онзи, който не разбира закона, ще каже, че това лекарство е неуместно, понеже произвежда влошаване, но именно спасението седи в това влошаване. И право казва старата българска поговорка: „водата, докато не се размъти до дъното, не се обистря". Но именно коя вода - не застоялата, а течащата вода - докато тя не се разбърка до дъното, не се очиства. Следователно, ако ние от дъното на нашия живот не извадим ония нечистотии, които спъват неговото правилно развитие, то животът ни няма да се обистри или, другояче казано, няма да се подобри.

Да обясним по-точно нашата мисъл. Всички съвременни хигиенисти твърдят, че зданията, които се строят, трябва да бъдат хигиенични, т.е. да бъдат направени от такива материали, които да не задържат влага, прозорците да бъдат големи, за да може да влиза повече светлина през тях и стаите да бъдат обемисти, за да съдържат повече въздух. При това те поддържат, че прозорците трябва да бъдат обърнати на изток, към юг и към запад, и пред всяка къща да има градинка, насадена с цветя и с дръвчета. Това са, според тях, най-здравословните жилища. Да допуснем, че една къща е направена по всичките тия правила, но същество, което живее в нея, по причина на немарението си, забравя да отваря често

прозорците й. И след като то е живяло дълго време в такава хигиенична къща, най-сетне от покварения въздух ще почне да се чувствува в особено неразположение на духа и да мисли, че в тая къща се е загнездил някакъв зъл гений. Този зъл гений е самият той. И какво бихме му препоръчали тогава? - Да отвори прозорците и вратата си, за да нахлуе чист въздух отвънка и да станат тия две течения: енволюционното или артериалното отвънка навътре и еволюционното или венозното - отвътре навънка. При тази обмяна казаното същество ще почувствува, че става известно подобрение. Това подразбира българската поговорка, че като се размъти водата, т.е. като е станало това движение отвън навътре и обратно, водата се избистрила. И ние ще кажем на съвременните религиозни общества, че техните прозорци от векове са седяли затворени, и този зъл гений, който ги измъчва, са те самите. Следователно, ние им препоръчваме простия процес: да отворят всичките си прозорци и вратата си, за да навлезе чистият въздух и с него заедно да проникне чистата божествена светлина. Трябва да се премахнат всичките зацапани прозорци, всичко да бъде толкова чисто и ясно, че като погледне човек отвътре, да види всичко добре, без никаква измама. Така говори природата: на умните и добрите - благословение, мир и радост, а на глупавите и своенравните - страдания, сиромашия и лишения. Защо? Защото последните не пропущат чистия въздух и чистата светлина, която заобикаля жилищата им.

Но това е общо казано. Това са общи принципи, прогласени от хиляди години, но не са още конкретизирани и приложени в тяхната естествена форма. От хиляди години всички общества и народи страдат. Цялата земя е покрита само с гробища, времето е затрило ред от народ, има хиляди запустели и съсипани градове, които са признак на неразумния човешки живот. Съвременните общества, в замяна, градят други градове, които, ако не изменят живота си, ги очаква същата участ. Някои ще кажат, че такава е участта на човечеството - не, такава е участта на всички ония стари народи, които не са разбрали още този велик божествен закон. А новото човечество, което е вече почерпило опитността от миналото, повдига вече своя глас, формулира своята права мисъл, изказва своето здраво слово и конкретизира първите необходими формули за истинското развитие на обществата и народите. А *първата формула* е, че всички хора трябва да чувствуват, че са близки едни на други и че те са необходими части от едно цяло, като органи на един общ организъм, който еднакво има нужда както от най-малките, така и от най-големите; че и едните и другите в даден момент извършват велики работи за тоя организъм. *Втората формула* е: смъртта на едного е смърт на всички и животът на едного е живот на всички. Ако майката е здрава, то ще бъде здрава и дъщеря й; ако бащата е здрав, то ще бъде здрав и синът му; ако майката е умна, то ще бъде умна и дъщеря й; ако бащата е характерен, то ще бъде характерен и синът му; ако майката е със сърце, то и дъщеря й ще има същото; ако бащата има доблест, то и синът ще има такава. Този закон гласи: от Доброто добро излиза; от Любовта любов излиза; от Правдата правда излиза; от Мъдростта знание се придобива, а от Истината - благополучие. Тогава, ако религията е в упадък, ние разбираме, че нейния въздух е покварен и дъното й е наслоено с грамадни утайки. И тогава ние казваме: размътете водата си, отворете прозорците си и наместо смърт, ще дойде живот за вас. Когато ви се казва истината, не затваряйте ушите си, но ги отворете; не забулвайте умовете си, но ги отбулете; не ограждайте сърцата си с крепости, а ги заобиколете с градини от цветя и с най-хубави човешки мисли; едновременно говорете и действувайте не за себе си, но

за другите; търсете не личното благо, но общото. Там, дето има сиромашия и страдания, има ли общо благо? Дето има насилие, има ли общо право? Това са продукти на старото човечество, а последиците от тях - разрушените им градове и всичките гробове - това са документи, които показват, че природата не прощава на онези, които престъпват законите й. Следователно, новото човечество твърди, че на всяко същество трябва да се даде неговото място и подходната му работа; всяко същество трябва да има хигиенична къща, здраво тяло, чисто сърце, светъл ум, благородна душа и крепък и възвишен дух. Няма нужда, казва новото човечество, да плачем на гробовете на умрелите, но да вземем поука от тяхната смърт, понеже те казват: „ние умряхме, по причина, че не живяхме съобразно със закона на природата; нашите градове, нашите идеали се разрушиха, по причина на нашия нетрезвен живот, нашата лакомия и глупаво нехайство; вземете пример от нас и не плачете, но живейте разумно". Новото човечество казва: брат брата си трябва да обича; дом дома да обича; общество общество да обича; народ народите да обича; а всички народи целокупно да обичат човечеството, което е техният стар баща.

Съвременните недъзи на обществото няма да се изцерят с мазане с мехлеми - това е един стар метод. Новото човечество казва: всяка рана трябва да се изложи на слънчевата светлина; човешкият ум трябва да се изложи на божията светлина; човешкото сърце - на божията любов, а живота - на живата природа. Не е учен онзи, който само чертае на книга своите проекти, но учен е оня, който ги прилага; не е художник само онзи, който рисува своите картини с разни плодове на книга, но истински художник е оня, който умее същевременно и да ги произведе. Трябва да усвоим простия метод за обновяването на обществото. Ако жадният седи с дни при водата и философствува дали да пие от нея или не, какъв резултат ще произведе тя в него, каква полза може да придобие? Ако гладният, който седи при добре сложената трапеза и научно разглежда храната и я анализира, без да я вкусва, каква полза може да придобие? Очевидно е, че водата и храната трябва да се възприемат. Следователно, малкият опит струва повече от старите теории, че „човек е грешен и в грях го е заченала майка му". Тука просто се констатира фактът, че майката не е живяла съобразно със законите на природата - затова тя в грях го е заченала. Но ако човек се е родил хилав и неспособен за каква и да е мисъл, кой е виноват за това? Три положения има: или природата, която е създала нещата първоначално, или майката, която ги създава сега, или сам той, който се проявява в даден момент. Но всичите данни на съвременната наука показват, че в природата няма никакви упущения; упущенията произтичат от съществата, които живеят в нея. Ако майка ви ви е родила здрав, читав и интелигентен, а някое друго същество отвънка ви стовари някои удари по главата и разстрои вашия мозък, а след това започнат всички анормални проявления, кой е причината? Причината е външния удар на това същество. Ако ония същества в един дом, който са живели в мир, спокойствие и обща любов, са били здрави и читави, а някое същество, от побуждение на користолюбие или омраза, запали и изгори къщата им и ги лиши от всичката складирана храна, облекло и пр., и след туй дойдат всичките нещастия върху тоя дом (болест, страдания и смърт), кой е виновен: природата, те или онова същество, което е запалило къщата им? Разбира се, последното. А съвременното общество е пълно с хора, които чупят главите на своите ближни и палят домовете на своите близки. Защо? - Защото тия хора не разбират смисъла на живота. В един народ кои са по-силните оръжия: пушките и топовете ли или да има честни, трудолюбиви и работливи синове и дъщери? Да има умни и далновидни държавници

или да има любящи бащи и майки? Кои са по-силните крепости: да има богати търговци, които да разполагат с големи капитали или да има благородни учители и свещеници? *Няма съмнение, че силата и якостта на един народ се състои в живите морални принципи, проявени във всичките области на неговия бит.* Тия принципи трябва да бъдат еднакво приложени както в църквата, тъй и в училището, в обществото, в политиката и пр. Те са методите на новия живот. Всички хора трябва да бъдат честни, справедливи, умни и добри. Честността ще създаде гръбнака на човешкия характер, справедливостта - неговата сила, умът - направлението му, а добротата ще създаде неговия капитал.

Х.Х.Х.

5. ПРЕД НОВАТА ЕПОХА
Развитието на народите - Идването на шестата раса

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 33-35

Управниците и ръководителите на съвременните народи, като не знаят законите, които регулират развитието им, влияят се от случайни настроения и временни интереси, за да насочват своята обществена и политическа дейност. Те нито за един момент не са си задали за задача да проникнат дълбоко в тия биологически закони и да се съобразяват неуклонно с тях в нареждането на социалния и културен живот на всеки народ. И за това виждаме всички европейски народи да се лутат в разни направления и да прахосват своята материална и духовна енергия почти безполезно. Казано на друг език, местността, в която живеят всички народи в Европа, е станала много нездравословна, мочурлива. И методите на живота им са нецелесъобразни. Приложението на тия методи не дава никакъв практически разултат. В това отношение народите приличат на ония отделни личности, които отлагат постоянно изплащането на своите дългове и последните от година на година се увеличават. Постига ли се целта с това? - не, защото така дълговете стават непоносими и неизплатими.

Единственият образец, по който трябва да се ръководят всички и народите, и управниците им, и отделните индивиди, е образеца на природата. Трябва да наблюдаваме най-внимателно, как тя прилага законите на органическото развитие и методите си, как дава място на всички разумни същества да се явяват и работят за общо добро. За тая цел тя изисква от всекиго следните условия: 1) семето или зародишът на живота трябва да има сила в себе си, за да се прояви и 2) на това семе природата дава почвата, влагата и другите два необходими елементи - светлината и топлината. Лесно е да се разбере, че ако семето или зародишът няма сила или разумност в себе си, т.е. ако един народ или един индивид няма интелигентност в себе си, той не ще може да се прояви. След това първо условие, трябват му материални условия: земя и пространство, за да прояви своята дейност. По-нататък, за да се поддържа живота му, необходима е влагата. Светлината за организма представлява ония принципи, от които всеки човек или народ се нуждае, за да се дава правилна насока на неговия ум, а топлината - това са ония благородни чувства и стремежи на неговото сърце, които подкрепени от волята, го потикват към осъществяване на възвишените цели на живота му.

Досега всички народи са се стремили да прилагат, според знанията и силата си, тия изисквания на природата. Но в своя напредък те са изопачавали външните условия и не са могли да постигнат целите си във

всичката им пълнота. Така, в съчетанията, в които са се намирали, те са изпадали в положението на онова семе, което трябвало да никне и расте във водна почва, и не са давали резултат. Или пък влагата им изчезвала съвършено и тогава са живели в обратния процес - на изсъхването. Най-сетне, липсвали им светлина и топлина, и тогава става общо смразяване, всяко растене престава. Тялото или организмът на човека, или на един народ, това е почвата, в която се сее семето, влагата - това представлява материалния му живот, а светлината и топлината - това е, в широк смисъл, религията или общия духовен живот. Отнемете, на който и да е организъм едно от тия условия, които той би трябвало да използува в своята дейност, и развитието му ще престане.

Собствено, развитието е създаване на редица форми, в които животът се проявява. Всички тия форми, които съществуват в природата, са все опит, за да се подобри живота на всеки организъм. И тяхното видоизменение не се е спряло, а продължава. Следователно, ако самата природа прави своите опити в образуването и усъвършенстуването на формите, същевременно и ние трябва да следваме нейния пример. Ако една форма не ни даде най-добрия резултат, трябва да я изменим, за да получим тоя резултат. Така постъпват и всички изобретатели: и те правят постоянни опити, докато стигнат желания резултат. По същия начин се приготовляват и жилищата - като се тръгне от известна форма, съгражда се зданието - основите, стените и покрива - а след туй се започва вътрешния процес; измазва се зданието, мебелира се и неговият собственик влиза да живее в него.

И съвременната бяла раса е достигнала вече върха на своето външно, физическо развитие. Никой народ не може вече да расте. Сегашните народи могат да се смалят, но не да растат. В това тяхно вътрешно развитие трябва да се създадат, по възможност, условия за всички индивиди, за да могат да работят. Това е вътрешното им развитие: най-първо, съвременните народи трябва да определят, в какво да вървят и към каква цел да се стремят. Те са опитали вече материалната сила, опитали са богатството, опитали са и удоволствията. - С една реч, всичко, което може да се вкуси на физическото поле, те са го опитали. Няма храна, от която да не са вкусили, няма плод, който да не са яли, няма удоволствие, което да не са преживели. А законът в природата е, че тя не търпи еднообразието в прогресивна и възходяща степен. Единственото, прочее, което остава сега, то е чисто духовното развитие, усъвършенстуването силата на човешката душа. Най-възвишените и благородни чувства се намират още в латентно състояние и те трябва да се завладеят. Всички народи, общества и индивиди, всички системи, каквито и да са те, трябва да се насочат само към тая област. Ако съвременните народи не вземат тая насока, те ще бъдат заставени за това чрез изтощаване на тяхната нервна система, ще станат всички неврастеници и така ще бъдат принудени, щат-нещат, да напуснат старите понятия и стремежи, и да тръгнат в новия път. Вземете за пример един богат човек, който е свикнал да яде все пищна храна - неговата нервна система отслабва, стомахът му се изтощава, почва да повръща и не може вече да приема такава храна. Тогава той се съгласява да приеме най-простата: мляко. А с мляко се хранят само децата. Затуй и Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие". Това значи, да възприемем новото в живота, защото само малките деца знаят тайната за възприемане на новото. И всеки знае, че когато малките деца дойдат в един дом, носят радост на родителите и на всички околни, и всички ги обичат. Те носят със себе си новия живот, новия

стремеж, носят със себе си непристорената любов и обич, духът на смирение и примирение.

Следователно и съвременните народи трябва да станат като децата, т.е. да се примирят с новите наредби, които природата е внесла. Те не съзират още тия наредби. Само високо развитите и чувствителни души могат да схващат това ново, което влиза в живота, тъй както ранобудните пойни птички и нежните цветенца схващат приближаването на пролетта: едните със своите мелодични песни, с които посрещат изгрева на слънцето и изпращат неговия залез, а другите - със своето израстване и цъфтене. Прочее, новото време ни налага, по необходимост, да изменим своите стари възгледи, да се съобразим с новото и да започнем да прилагаме новите методи, които животът изисква. Едно сравнение ще поясни мисълта ни: когато богатият осиромашее, трябва дазапочне да работи; когато младият се лиши от удоволствия, трябва да започне да се учи; когато болният оздравее, трябва да напусне болницата; когато затворникът излежи наказанието си, трябва да излезе от затвора и да не мисли за новите условия, които го чакат: затворнишките и външните условия са диаметрално противоположни. Съвременните народи са вече освободени от затвора, но още не знаят и не могат да се приспособят на външните условия, като мислят, че набралата се вода, когато се пусне и разлее, причинява само пакости - не, тя и ползува окръжаващите растения. Проблемата е, следователно, не дали да поддържаме нашите затвори и да ги реформираме, а да преустроим външния живот, защото затворите се създават от неуредбата на тоя живот. Всички обществени системи трябва да бъдат само спомагала, упътвания за човечеството, а не затвори, понеже последните не разрешават никакви задачи: те са само временни ограничения, в които енергиите се разрастват, а ако тия енергии не се използват, формите се разрушават. И виждаме тогава, защо хората остаряват и умират. Това се отнася не само за човека, а за всички същества: те минават през същия процес и учат тоя велик закон, че трябва да се приспособят към новите условия.

И на българите е дадена сега една велика обществена задача за разрешение. И те трябва да я разрешат по всичките правила на живата математика и геометрия. Могат ли съвременните техни математици да им разправят, какви са тия правила? Могат ли техните свещеници, като светят вода, да разрешат същата задача или архитектите и инженерите - като строят сградите им? Трябва на всичките техни водачи да даде Господ правилно разумение...

Ако това стане и българите ще стигнат в своето развитие, оная стадия, в която ще бъдат годни за предтечи на новата раса. Защото знае се, че черната раса е развивала само низшите чувства, жълтата - само органическата сила на човека, а бялата - неговата умствена сила. Расата, обаче, която иде, ще развива неговите духовни сили, за да може той да бъде господар на тия сили и да ги използува не за зло, а за добро. Следователно, бялата раса ще стане майка на шестата раса, която ще бъде носителка на всички ония възвишени идеи, за които всички поети, философи, учени и пророци са говорили в миналото. Българите могат да се приготвят за идването на шестата раса.

Наистина, черепът на българина е много дебел, черният му дроб има особено устройство и за това той е много упорит, и много злопаметен, поради което всякога си е създавал нещастия. Изисква се време докато тази глава поизтънее и черния дроб да вземе такава форма, която да бъде по-податлива за правилното развитие. Вследствие сегашното устройство на българина, неговите чувства мъчно се възпитават и той е

подложен на ред мъчения. Българинът от поука не взема, а само от опитност. Затуй, откогато той се е заселил на Балканите, това място е най-разбърканото. Той не взема поука и от страданията на другите народи. Еврейският народ преследваше и избиваше своите избраници и пророци, но не хароса. Латинската раса създаде инквизицията - и тя не постигна целта си. Само културните народи от англо-саксонската и тевтонската раси са сравнително по-свободолюбиви, и затова имат по-силна вътрешна връзка. Там се схваща, че народите, които искат да имат бъдеще, трябва да се въодушевляват от най-възвишени идеали, но не отвлечени, а такива, които изразяват вътрешната връзка между материалното и духовното, като подчиняват материалните условия на духовните. Българите, обаче, още са далеч да схванат това положение и още се опитват да спъват обществените различия. Още в старото българско царство те изгониха богомилите, но затова останаха пет века под робство. Богомилите занесоха своята култура на запад и народите, които ги разбраха, приложиха на практика социалните им идеи. А сега, ако българите разберат своето минало, не ще направят същите грешки и ще имат по-добри резултати в обществения си живот. Повторенията на грешките не носят никаква поука, а само глупости и разочарования. Ние виждаме, че между всичките обществени дейци има допирни точки, идеите им не се различават съществено, а следователно, могат да намерят един общ модус, в който идеите им да се схождат и хармонизират за общото благо на всички и на човечеството. Трябва да се разбере, че всеки, който има зрение, може да възприеме светлината, но не всеки разбира смисъла и ползата от светлината; всеки, който има уши, може да схване и разбира музиката и говора, но не всеки може да схване дълбокия смисъл на живота, говоримото слово; всеки, който има сърце, може да чувствува любовта и обичта в себе си, но не всеки може да разбере нейния вътрешен стремеж и великото благо, което тя носи в обятията си за ония души, които са готови да приложат нейната жива сила. Вследствие на това, малко хора има в света, които живеят в пълния смисъл на думата: Едни - живеят и страдат, други - живеят и вегетират, трети - живеят и умират, а четвърти - живеят и възкръсват. Следователно, когато дойде туй четвърто състояние в съзнанието на обществото, тогава ние ще бъдем на границите на *новата епоха*, която носи истинска свобода на цялото човечество. А тя вече хлопа на всеки ум, на всяко сърце ина всяка душа. Който може да мисли, да чувствува и да се стреми, ще разбере.

Х.Х.Х.

6. УМЪТ, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА
Влиянието им върху живота - Форма, съдържание и смисъл на живота

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 4 (IV.1921), с. 65-67

Ние можем да характеризираме тия три принципи на човешкия живот като три велики сили, които работят за неговото съграждане. Сами по себе си те са невидими и не можем да ги конкретизираме и изпитаме като материални сили, но те се изразяват в трите главни системи на човешкия организъм, от които можем да съдим за тяхната проява и дейност. *Принципът на ума* или силата на умствения живот се обуславя от мозъчната нервна система, в която главната роля играят мозъкът, нервната система и чувството на човека. *Принципът на сърцето* или силата на чувствителността е свързана с неговата дихателна, кръвообращателна

система, в която главната роля играят дробовете, стомахът и кръвоносните съдове, носители на чувствителността у човека. *Волята* на човека, която е обусловена от най-висшата му способност разума, е сила, която се проявява чрез тъй наречената двигателна система. Главната роля в нея играят мускулите, лигаментите и краищниците. Човек е разумен само тогава, когато знае, как да употребява разните членове на тялото си. В тях трябва да има хармонична проява. Когато един организъм действува по тоя начин, ние казваме, че една висша разумна сила се проявява чрез един целесъобразен закон вътре в самата природа. Законосъобразността и целесъобразността се проявява само в дадения случай: тя действува само в настоящето. Например: целесъобразно е човек да се храни, понеже храната уталожва глада му и го избавя от страданията, на които е изложен без нея. Но само подходящата храна уталожва глада. Тя трябва да има тясна връзка със самия организъм. И всякога, когато се взима една храна, която не е законосъобразна и целесъобразна, тя след като задоволи гладния, произвежда болестите. При такива случаи учените хора казват, че законът в природата не действува правилно. Мисълта, като разумна сила в природата е свързана с всички живи същества, което се стремят да намерят подходяща за себе си храна, което значи, да намерят условията, при които могат да живеят и да запазят това състояние за по-дълго време. И следователно, във всички органически същества забелязваме способността да наблюдават и изследват всичко - те са първите пионери на науката. За доказателство на това всеки може да направи един малък опит: ако поставите една въдица в някоя бистра течаща вода, например, рибата, се хване еднаждваж на въдицата и се освободи от нея, запомня формата й, почва да я заобикаля и никога вече не се залавя за нея. Правени са и други опити: турят се охлюви в една градина и последната се загражда с електрическа жица, пуща се слаб ток по тази жица и всеки охлюв, който е минал през този ток, ако го е опарил, втори път не приближава до жицата. Ония, които не са се занимавали с тия тънки наблюдения в природата, считат, че низшите същества не притежават никаква интелигентност, никаква разумност, но истината е, че тия същества по своята схватливост и изобретателност далеч са надминали човека. Друг пример: морската звезда, ако й откъснете един крак, знае как да го създаде, а човекът, ако откъснете крака му, не знае как да го създаде. Ще каже някой, че това прави природата. Ако е така, то защо тя не създаде и откъснатия крак на човека? Следователно, морската звезда има някаква специалност, каквато човекът не знае. Когато някой виртуоз изпълнява едно музикално творение, то кой всъщност го изпълнява: природата или човекът? Разбира се, човекът. Той се отличава в дадения случай като индивид: не всеки може да изпълнява като него, това изпълнение е негова специалност. А тази негова специалност не е израстнала в един ден или в един месец, или даже в една година - тя се дължи на усилията на ред поколения от индивиди, които са работили в това направление, но един от тях достигнал да изрази тая специалност в един разумен акт и ние казваме, че природата работи в него.

В света всяко същество оказва известно влияние и полага известно усилие, за да прояви по-ползотворно силите, вложени в неговото естество. Тия усилия не могат в един ден да станат известни на окръжаващите по-високостоящи същества, а се изискват дълги столетия на усилена дейност, за да се прояви разумният стремеж, който е вложен от самото начало и действува в даден момент. Следователно, по същия закон на аналогията ние съдим, че от устройството на човешкия мозък, на

наслояването на клетките му, от разпределението на техните функции, от продължението на нервната система, която се простира по цялото тяло - ние съдим за усилията на тази индивидуална разумна вътрешна сила; която е работила с хиляди години в едно и също направление, за да произведе този орган една от най-главните необходимости за проявяването на човешката мисъл, за създаването на сегашните общества и на сегашната култура във всичките нейни висши и низши прояви. Там, дето мозъкът е развит, т.е. върви по възходяща степен на своето развитие, проявява се висшата култура на човека, а там, дето върви по низходяща степен на развитието си, образуват се тъй наречените низши култури. И тъй, едната, възходящата степен на това природно развитие ние кръщаваме с думата *добро*, а другата, низходящата степен на развитие ние наричаме зло. Или пък ние можем да си послужим с едно сравнение: ако дадем на някой възрастен и разумен човек, който е изучил отлично някое изкуство, като например художник, скулптор и пр. известни материали, той ще създаде хубави произведения, но ако дадем същите тия материали на някое дете, което никога не е учило това изкуство, то ще направи големи пакости с тях. Следователно, ония хора, които вървят по възходящата степен на развитие, наричаме разумни и благородни, а ония, които вървят по низходящата степен на развитие, наричаме некултурни и те често правят зло, но не от желание, а за да се учат - те правят опити, ощетяват окръжаващите ги и ние ги наричаме вредни за обществото.

Видимите аномалии, които съществуват в природата, произтичат от ония факти, които ни показват нарушението на разумните закони в света. Тия закони именно обуславят живота в един или друг смисъл. И тъй, когато разумните принципи в природата вървят по низходящата степен на своето развитие, образуват всички низши форми и низши организми, които съставляват основата, отдето започва възходящата, висшата култура на човека. Същото това потвърдява както религията, така и съвременната официална наука, а именно, че първоначално са се явили най-низшите форми, низшите сили, между които е съществувала с хиляди векове ужасна борба за предимство. Морета, океани, планини, вулкани и пр. - всичко се дължи на тях. И след като тази вътрешна борба е достигнала до своя краен предел, явили се по-висшите форми, една от които е човешката. Еволюцията на формите взема друго направление, макар тази борба още да не е стихнала - тя, в сравнение с миналото, с хиляди пъти се е намалила. А когато и туй висше развитие достигне до крайните предели, които трябва да обхване в себе си, ние ще имаме тогава една нова култура, която ще почива върху съвсем нови основи и съвсем други закони от тия, които сега управляват света.

За сега, цялата духовна дейност на човека е съсредоточена на земята в клетките, които образуват мозъка. И следователно, полезно е да се изучава тяхното развитие и тяхната хигиена. Ние ще си послужим с един прост опит: ако вземем за пример тъй наречените пирамидални клетчици, които образуват най-горното наслояване на мозъка, ще забележим, че те са свързани, като скачени, със своите крайнини. Когато човек е нормален, тия скачвания на клетчиците са хармонични и чрез техните крайнини се предава мозъчната енергия, която служи за проводник на мисълта. Тогава ние казваме, че човек правилно мисли и чувствува, т.е. правилно се проявяват и мисълта, и чувствуванията на човека.

Нека направим сега едно малко отклонение: ако изучим мозъка като едно цяло, ще видим че предната му част служи за проявяване на

чистата мислителна сила, задната му част за проявление на човешките низши наклонности, горната му част - за проявление на човешката моралност, а страничните области служат за волевите проявления. Значи, когато всичките тия пирамидални клетки са хармонично свързани и действуват хармонично, то умът, чувствата и волята действуват хармонично. Но при умора или усилена дейност, нехигиенична храна или нередовен живот, който често става причина за натрупване на тъй наречената млечна киселина, която от своя страна започва да парализира и да осакатява дейността на тия клетки, забелязва се да се свиват крайнините им и да се образуват междини. В такова състояние на човека често му се спи, усеща неохота за работа, има неразположение на духа, нервира се и други такива отделни анормални проявления.

Онзи, който не е запознат с дълбоките причини на живота, не знае и дейността на човешкия дух. Последният работи с определени математически таблици, които са създадени преди самата вечност и образуват тъй наречената *Божествена и неизменна математика*, въз основа на която е съградена сегашната космическа вселена - вселена, на която всички действия са строго и разумно определени. И ако някой път нам се струва, че действията на природата са неразумни, това се дължи на натрупването на млечната и пикочна киселини, които осакатяват пирамидалните клетчици на мозъка, та когато трябва да наблюдаваме, ние спим, когато трябва да действуваме, ние се нервираме, а когато трябва да работим, ние намираме, че животът е безсмислен. В такъв случай ние се намираме в положението на онзи знаменит американски проповедник, чийто стомах се развалил, но той не обърнал на това внимание. Когато, обаче, стомахът с развалата си създал в тялото му млечната и пикочна киселини и ги препратил в мозъка, обременил го и той почнал да мисли, че всичките негови слушатели са демони, излезли из пъкъла, които нищо не разбират. Тогава започнал да сипе върху тях огън и жупел, защото не разбирали как да живеят. Но благочестивите му слушатели изпратили своя проповедник в една клиника, дето му промили стомаха с топла вода, поддържали го няколко месеци на правилна диета и хигиена, премахнали са млечната и пикочната киселини от организма му, освежил се мозъкът на тоя виден проповедник и той се върнал на амвона с нов възкръснал дух, като почнал да мисли, че Царството Божие е слязло на земята, и да вижда в лицето на слушателите си свои братя и сестри, а не демони. Религиозните хора ще изяснят туй проявление като кажат, че някой демон го е обсебил, медиците ще кажат, че мозъкът на тоя проповедник е анормален, а простата причина седи в това, че този проповедник не е спазил ония елементарни правила на живота за храната, допуснал отровите на млечната и пикочни киселини в организма си, и те са разстроили основите на неговото правилно мислене, чувствуване и действие. И съвременните „културни" хора спорят от една и друга страна и искат да се докаже, има ли Бог или няма. А въпросът е ясен: когато животът се развива според ония математически закони на човешкия дух, които са положени преди самата вечност, като всяка мисъл и всяко чувство са разумни и произвеждат известно благо за самия човек и неговите ближни, то от само себе си се разбира, че има Господ. Но когато тия закони са нарушени и мозъкът на човека е обременен с млечна и пикочна киселини, вследствие на което животът се изразява в зло за самия човек и за окръжаващите го, тогава казват, че няма Господ. А това значи на юридически език: да изпълниш или нарушиш закона. И тогава, щом няма Господ, съдиите се явяват на неговото място. Ако ли има Господ, няма нужда от никакви съдии. Следователно, от това становище, ние считаме,

че всички анормални проявления - лъжата, кражбата, убийството, завистта, омразата и т.н. - се дължат на неразумното натрупване на тия излишни киселини у човека. И затова практичният българин казва: „много кисел станал" или „вкиснал се". Прочее, правилният живот ще започне, когато избавим хората от тяхното вкисване. В туй направление, за да може пирамидалните клетчици на мозъка да бъдат разположени правилно и мислите и чувствата да се проявят също правилно, ние всякога трябва да се вдъхновяваме от всички благородни пориви и стремежи в живота, да се храним скромно и храната ни да бъде най-полезната във всеки случай. Когато казаните пирамидални клетки, както и клетките на целия мозък, са нормални и действуват правилно, то главата и лицето ни добиват най-правилна форма, крайнините ни добиват външна симетричност, дробовете и стомахът ни действуват добре, човек се намира в прекрасно състояние на духа, жизнерадостен и готов да се пожертвува за другите. Защото само добрият и разумният човек в пълен смисъл може да се самопожертвува, а неразумния окръжаващите сили го жертвуват. Тъй става сега с хората на земята: окръжаващата природа жертвува хората, т.е. отнема живота им. Никоя научна теория досега не е дала някакъв модус или едно правилно разрешение на въпроса за избавление от това зло. Хората от хиляди години страдат и умират, развиват се в тях най-ужасни болести, приключения и измъчвания, но и до сега ние не можем да си дадем отчет за същинските причини, а просто се залъгваме само с думите: „тъй искал Господ", както казват простите хора, или „тъй създал Господ света", както казват учените и религиозните хора, или „това е необходимо зло в природата", както уверяват рационалистите, а материалистите твърдят: „това е просто една илюзия". Да, „илюзия", но доста осезателна, от която всички плачат. Така нашето положение се уподобява на онова на един проповедник, който поддържал, че няма никаква нужда от пари, че те са една илюзия. Един от неговите слушатели, обаче, го обрал и проповедникът почнал да се оплаква, че му взели парите. А слушателят, който го обрал, просто му казал: „защо се оплаквате, вие сте освободен от излишното в живота"... Според нас, парите са потребни, само за да се движи колелото на живота, да създават работа на всички хора, служат като средство за обмяна на техните енергии, за една съобщителна връзка между тях, като един стимул за труд и работа. Но щом тия пари прекъснат своята циркулация в тоя смисъл и се обърнат на оръдия за престъпления, за създаване на нещастия, за изнудване съвестта на ближните, за измъчване на слабите, тогава ние казваме: парите са непотребни в този смисъл. Следователно, ние трябва да се повърнем в своя душевен мир, да изучим разумното в себе си, не чрез метода на отричането, а чрез оня - на допущането, не чрез метода на разрушението, а на съграждането, не чрез метода на омразата и злобата, а на обичта и благородството, т.е. чрез всички методи на добродетелите, които са скрити в човешкия дух. Когато ние почнем разумно да изучаваме живата природа и да виждаме във всяко живо същество една жива, съзнателна душа, ние ще бъдем близо до разрешението на тази велика задача на живота, т.е. ще знаем, как да употребяваме своя ум, своето сърце и своята воля: *умът* - при разглеждане условията на самия живот, *сърцето* - когато изучаваме съдържанието на тоя живот и *волята* - разумния смисъл на живота. Трябва да знаем, че всяка форма е потребна, за да се изрази чрез нея едно съдържание, а всяко съдържание е необходимо, за да се изрази вътрешния смисъл на самия живот. Следователно, формата, съдържанието и смисъла ние ги свързваме: формата с ума, съдържанието със сърцето, а смисъла с човешката воля.

Когато правилно мислим, това значи, че имаме всички подходящи и красиви форми, в които можем да вложим Божественото съдържание на живота, а щом имаме това съдържание, сърцето ще почне правилно да се проявява, и пирамидалните клетки ще работят в унисон. А щом имаме съдържанието, ще имаме и вътрешната сила, която ще даде смисъла на живота, в който смисъл може да се прояви човешката воля, защото само когато разумно действуваме с волята си, ние живеем смислен живот. Следователно: правилно мислене, правилно чувствуване и правилно действуване са необходими за ума, сърцето и волята.

Х.Х.Х.

7. ПОВЕЧЕ СВЕТЛИНА!
Светлината като фактор в живота - Дългът на българските държавници

„Всемирна летопис", Г. II, кн.6-7 (22.III.1922), с. 133-135

Светлината - това е творчески акт на великата природа. Тя разграничава битието от небитието, временното от вечното, реалното от преходното. Светлината - това е първият акт на пробуждане в живота на природата. А под думата „пробуждане" ние разбираме: минаване от безграничното състояние на природата към ограниченото състояние, от свръхсъзнанието към подсъзнанието.

Това са думи мъчни за разбиране от някои, в тяхната вътрешна същина. Ако поискате мнението на съвременните физици върху светлината, те ще ви я определят като ред вълнения, в които влизат седем цветове - от червения до виолетовия, и ще ви изчислят, че червеният цвят се състои от 428 билиона трептения, а виолетовият до 739 билиона. Туй е границата или областта на светлината, в която тук, във физическия свят, тя може да се прояви. Това е тъй по отношение на физическия свят. Но какво отношение има светлината към човешкия ум? От съвременните наблюдения и опити се показва, че никаква умствена дейност не може да се извърши, никаква органическа проява не може да стане, без присъствието на светлината. И ние ще направим едно общо твърдение, че степента на развитието на всички същества зависи от качеството и количеството на светлината, която присъствува в даден момент. Туй разграничение можем да го отнесем и до самия човек: всички хора се различават по степента на светлината, която те се явяват способни да възприемат и произвождат. Можем да твърдим и друго: че и самият характер, самата духовна проява на човека зависи от качеството и количеството на тази светлина.

Че това е тъй, ние можем да го докажем с най-силни аргументи. Но понеже те спадат към най-висшата, трансцеденталната математика, с която малцина са запознати, ще си послужим с един от най-слабите аргументи, за да бъдем разбрани. Например там, дето присъствува червената светлина в своето най-низко проявление, всички ония същества, които по един или друг начин са складирали тази светлина в своята кръв, в своя организъм, са извънмерно активни и груби. Туй е вярно и за самия човек, когато той извънмерно се възбуди и изказва своето негодуване, гняв и възмущение, всякога тоя цвят се появява на лицето му. И ако попита някой, защо тоя човек се намира в това състояние, ще му отговорим: защото той е приел малко светлина! Гневът или негодуването в даден момент, тъй както ние ги схващаме, подразбират една вътрешна нужда, отсъствие на нещо, за което ние се борим да го добием. А кой се бори в

ВЪ ЦАРСТВОТО НА ЖИВАТА ПРИРОДА

СТАТИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ. 1933.

ПО-ВЕЧЕ СВЕТЛИНА!

СВЕТЛИНАТА КАТО ФАКТОР В ЖИВОТА — ФИЗИЧЕСКИТЕ И ДУХОВНИ ЕФЕКТИ НА СВЕТЛИНАТА

(ОТПЕЧАТЪК ОТ СПИСАНИЕТО „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС", ГОД. II, КН. 6—7).

СОФИЯ — ПЕЧАТНИЦА „БАЛКАН". — [illegible]

света? - гладният. Кой се стреми да забогатее? - беднинят. Кой търси знанието? - невежият. Кой иска силата? - безсилният. Кой жадува за слава? - обезславеният. Кой търси живота? - мъртвият. Ние употребяваме тия думи в широк смисъл: думата „мъртъв" употребяваме в смисъл на анормален покой, който всяко същество иска да измени. Смъртта - това е по възможност най-малката величина на живота. Следователно, като казваме *повече светлина*, ние подразбираме условията, при които можем да изменим сегашния си неестествен живот.

Всички съвременни хора, общества и народи страдат от липса на светлина. Тя съществува изобилно във външния свят, но не остава вътре в нас. Вследствие на това се зараждат всичките отрицателни чувства, които сега спъват развитието на човечеството и разяждат неговия организъм, пречат на неговия ум и покварят сърцето му. Ако се съмнявате в това, поставете който и да е индивид в някое нехигиенично жилище, където има много малко светлина, и ще забележите в продължение на няколко години всичката разлика, която може да се появи в дезорганизирането на индивида, в упадъка на неговите умствени способности и на неговия морал.

Светлината в природата е най-великият деец в нейната творческа работа. Може някои да ни възразят, че растенията не растат денем, а повече нощно време. Ние признаваме тоя факт, но той означава, че светлината, набрана от растенията през деня, се преработва от тях, трансформира се в тях, вечерно време. За едно просто разяснение нека вземем растежа на любениците и пъпешите: всеки може да направи един малък опит, като посади няколко семки, ще забележи, че ластуната ще израстне някой път нощно време по една педя, а денем растенето й е много слабо. Ако условията на вечерта се изменят рязко от топло към студено, тоя процес спира. А що представлява студът сам по себе си? Според нашето схващане, студът - това е малко количество светлина. А там, където има малко светлина и топлината е малко, защото топлината не е нищо друго, освен първото проявление на светлината като движение, което усещаме с пипане, тъй като с нашето зрение не можем да схванем топлината, като проявление на светлината.

Сега ще направим още и друго твърдение: че всички велики идеи, възвишени чувства и дела се проявяват при най-изобилна светлина, не външна, но вътрешна. Че това е така, вижда се от обстоятелството, че най-възвишените индивиди в човечеството, които са добили туй велико свое развитие, наричаме светии, което значи, че те светят, станали са хора на светлината. Следователно, когато всички хора добият това състояние - да бъдат светещи - когато самите общества и народи придобият тия способности, само тогава ние ще имаме една възвишена култура. От това гледище, всички предмети на земята, всички растения, животни и формите на хората не са нищо друго, освен светлина, изменена в своите най-разнообразни прояви. С една реч, всичко е светлина. От всичко туй следва, че светлината, за която говорим, не е мъртва, не се състои само от трептения, както мислят физиците, но тя съдържа нещо повече. От чисто физическо гледище, ние определяме човека по неговите външни прояви - по формата и движенията му. Но за да се раздвижи той, трябва да се е проявило у него някое чувствуване, а за да се прояви то, трябва да се е пробудила у него някоя мисъл, а за да се прояви мисълта, дошла е някоя малка светлинка. И тъй, когато ние проучваме битието, проучваме всъщност оня велик принцип на живота, който е произвела светлината, а светлината сама по себе си е произвела всички последващи живи форми в природата. И когато ние говорим, че трябва да бъдем

носители на новите идеи, на всичко онова, което е възвишено и благородно, което служи за унапредването на дома и неговата приготовителна работа, на обществото - в неговата организационна работа, на народа - в неговата растяща дейност и на човечеството - в неговата еволюция и изпълнение на неговите най-висши идеали - да цъфне и завърже Доброто в света; да се прояви висшия живот, да се зароди висшата мисъл, да се явят висшите характери в света; да се яви Любовта в свръхсъзнанието на човека, в своите безгранични прояви, да се подкрепи тази любов, методите на Божествената мъдрост; да се озари пътя на човешката душа със сиянието, което изтича от Истината, да се размерят границите на тоя стремеж с мерката на висшата Божествена правда; да се тури вечното основание на Добродетелта, върху която всичко трябва да се съгради - ние подразбираме, че трябва да се отворят големи и широки прозорци на човешкото знание, а не средновековни мазгали. Но не само това, а и целият покрив на бъдещето човешко жилище трябва да бъде направен от прозрачна материя, от най-финно стъкло, през което да преминава светлината. Изразяваме се символично, но подразбираме, че човешката глава - черепът - трябва да бъде тъй пластична, мозъкът тъй възприемчив, сърцето тъй чувствително и волята тъй деятелна, та да бъдат винаги отзивчиви на всичко, което е възвишено и благородно в живота. Най-хубавите фотографски апарати са ония, на които пластинките са най-чувствителни към светлината. Учените хора даже са сполучили сега да направят такива пластинки, които да схващат и светлината, която изтича от човешкия мозък, колкото малка и да е тя.

Хората трябва да бъдат идейни, а идейни ние наричаме само хората на светлината, с които можем да се разбираме. Както светлината прониква цялото пространство и не се спира пред никакви прегради, така и нашите мисли, нашите идеи и нашите чувствувания, които са родени от светлината, трябва да имат качеството на тоя принцип - на своя прародител. Различаването на един човек от друг става най-добре по правилата на светлината. По какво се отличава културният човек? - по своята светлина. По какво се отличава ученият? - пак по светлината на неговото знание. По какво се отличава философът? - по светлината на неговия разум, която му разкрива дълбокия смисъл на битието. По какво се отличава поетът? - по силата на неговата Божествена интуиция. По какво се отличава духовният и светият човек? - по силата на светлината, която прониква в неговия живот и му дава възможност да изследва битието на всички същества и да споделя техните радости и скърби, колкото малки и да са те. По какво трябва да се отличава, най-сетне, държавникът и политическия деец? - по светлината, която трябва да прониква в него, за да бъде прозорлив и да вижда отдалеч направлението, в което насочва колата на своя народ, да види дали тоя път е изходен или не, дали е поправен или не и къде трябва да се поправи, дали всички негови мостове са на мястото си и дали всички спирни станции са запасени с достатъчно количество храна за пътниците. Само така трябва да разглежда въпросите човекът на новите времена. Не трябва да мязаме на Омара, който изгори Александрийската библиотека. За него разказват, че като дошли подчинените и му съобщили за грамадните томове, събрани от хиляди векове в библиотеката, попитали го, какво да направят с това богатство, а той отговорил: „ако тия книги съдържат туй, което пише в Корана, те са излишни, а ако не съдържат, то те са вредни и следователно, и в единия, и в другия случай те не заслужават да останат". Тогава заповядал да се отопляват баните на Александрия с тях. Когато ние представяме на тия водители и учени такива богатства - особено на българските държавници

и професори - те имат слабостта да ни отговарят с аргументите на Омара, т.е. че всяко ново учение разяждало организма на нашия народ и че новите идеи и насоки не били съгласни с традициите на нашите прадеди. А могат ли нашите държавници и официални учени да ни кажат, кои са традициите на нашите прадеди? Нека те ни ги опишат специфично.

Едно сравнение ще уясни ценността на новите идеи на прогреса. Когато кажем „диамант", ние подразбираме един кристал с три най-важни свойства: той има най-голяма твърдост, в него става най-голямото пречупване на светлината и материята, която той съдържа в себе си, се отличава с най-голяма чистота. А когато кажем „вода" - в най-слабото й състояние - подразбираме една течност най-неустойчива: шишето, в което би била наляна, щом се счупи, тя изтича. Не можете следователно да разчитате на никаква устойчивост. Готови сте да я считате за престъпна, не виждате в нея никакъв морал. И най-малкия наклон да й дадете, тя веднага взема такава посока. Вярно е, че водата е най-слаба по своето сцепление, но е и най-необходима за живота. И хората на новите идеи мязат не на диаманти, а на вода. На тях може да се хвърлят много укори, както и на водата, но трябва да се знае, че без тях в света нищо не може да стане, т.е. че те са необходими. Водата е опасна не в естественото си състояние, а само когато турим срещу течението й някоя преграда, някой бент и искаме да спрем движението й, което има голям наклон - тогава тя става наистина много опасна за ония, които живеят по-долу. Можем ли да издигнем тия бентове до небето, за да я спрем? Разбира се, не можем. Напротив, колкото по-високо вдигаме нашите бентове, толкова по-силна става водата, за да тръгне пак по стария път, който природата й е определила. Това са, впрочем, само намеквания за разсъждение, без да имаме предвид да се укорява, който и да е. Ние не трябва да направим погрешката, която жителите на гр. Джонстаун (Америка) направиха в края на миналия век: те имали над града си река, която текла тихо и спокойно с векове, но в ума на тия културни американци се зародила идеята да запушат тая река над града и да образуват едно езеро за да се разхождат с лодки по него, а зимно време да се пързалят. Речено-казано и свършено: предприятието било извършено и няколко години подред жителите на гр. Джонстаун се радвали на своята културна придобивка - езерото си. Обаче, при едно голямо наводнение високият бент се съборил и целият град Джонстаун бил наводнен до третия етаж на къщите, като повече от 2000 души хора се издавили.

Какво трябва да се прави тогава?

- Александрийската библиотека - тая ценна придобивка на хиляди столетия - не трябва да се гори, а да се употреби за висши културни цели, и реката на Джонстаун не трябва да се подпушва, защото е над града, а да се остави да тече в своето естествено корито, за да се използува рационално. По същия начин и светлината трябва да се прокара от естественото си състояние направо в ума. И веднага ще се яви осияние и право мислене, което по един естествен начин ще ни покаже отношенията и връзките на всички неща, които съществуват в природата, и методите на действие. Пътят на нашата мисъл ще бъде осветлен. Тази светлина трябва да се прокара в нашето сърце, за да произведе приятна топлинка, както изобщо слънчевите лъчи въздействуват на растенията. Така ще се зародят у нас най-благородните чувства. Тази светлина трябва да се прокара и в нашата воля, за да произведе онази пластична сила, за която в природата няма прегради. Още преди хиляди години е казано, че умният и благородният човек може всичко да направи, защото той работи със законите на светлината. А тия закони включват в себе си великата

хармония на битието.

И тъй, ако ни попитате: „какво да правим?" - ще ви отговорим категорично: решете искрено да мислите ясно, да чувствувате благородно и да действувате безкористно. Като направите този опит, ще видите резултатите. Ако бяхте действували досега така резултатите във всичките отрасли на обществения и държавен живот щяха да бъдат не като днешните. Вие действително сте вършили всичко по законите на тъмнината, и затуй тия резултати са такива, каквито ги виждаме.

Вземете пример пак от природата: изложете кое и да е цвете на слънцето и веднага в него ще се пробуди истинското знание - то ще знае как да цъфне, изложете и кое и да е плодно дърво на слънчевите лъчи, и то не само ще се научи да цъфне и завърже, но ще знае и как да узрее, и да приготви своята семка по най-правилен начин. Следователно, по същия закон и ние, ако се изложим на Божествената светлина ще се пробуди и у нас заспалото от хиляди години знание. Светлината не се търси, но се възприема. И когато човешката душа широко се отвори за нея, тя свободно влиза и пресъздава всичко по нови начини, неизвестни на съвременните културни хора. Когато тая светлина изпълни нашите умове, проникне дълбоко в нашите сърца и обладае всестранно нашата воля, ще се въдвори мир всред всички съсловия на народа - агнетата няма да блеят жално, кокошките няма да крякат, прасетата няма да квичат, кучетата няма да лаят и да хапят - и всички спорове ще престанат, войните ще отживеят времето си и насилието ще остане като едно далечно възпоминание, видяно на сън. В човешкия дух ще се зародят тогава мисли велики, благородни, ще се явят характери самоотвержени, истински майки и бащи, чиято светлина ще излекува всички болки.

И право е казал видният израилски пророк, че Бог ще обърше всички сълзи от лицето на хората.

Не е ли дошло и за нашите държавници времето, да обършат сълзите на своя народ?

Х.Х.Х.

8. РАЗУМНИТЕ СИЛИ В ЖИВАТА ПРИРОДА
Разумността, проявена в устройството на организмите - Свещеният закон

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 3 (XI.1923) с. 55-57

Живата природа в своята целокупност е проявление на разумни сили от разни градации, които сили живеят в пълна хармония, общение и единение. Всичките те имат една висша цел, която ние наричаме Бог - т.е. безграничното, безначалното, в което всичко се движи, съществува и се развива. Животът в сегашното си проявление тоже спада към същата категория - разбира се, не земният живот, облечен в своите земни желания и стремежи, а животът на духовния човек, в душата на когото блика нещо Божествено и велико. Че у човека съществува великото, за това говорят всички поети, философи и писатели. Тия поети и философи съзнават, че зад сегашното видимо се простира нещо разумно, закономерно, в което всички действия са точно измерени, без никакви изключения. Противоречията в света съществуват само за невежествените хора. А качествата на невежествените хора са: тяхната ограниченост, жестокост и насилие. Те не знаят, че не може да се изнасили водата, защото колкото и да я биете, да я наказвате и каквито мерки да приложите върху нея, тя всякога устоява, неизменяема по своята същина: като намери изход, тя

всякога излиза. Значи, водата не се нуждае от изменения, а от употребление. От въжето не може да искате да бъде право, да не се криви, а може да искате само качествата да бъде яко и гъвкаво: това са качествата на въжето; от скалата не може да искате да бъде мека и подвижна, а - да бъде устойчива. Следователно, когато ние говорим за човешкия живот, трябва да го сравняваме с водата: животът трябва да се употребява разумно, а не да се ограничава или да се изменя неговото естество. Туй е, което ние разбираме във висшата наука, *живот*. Никоя от миналите култури, колкото и да е била напреднала, не е била в състояние да измени естеството на живота: последният във всички епохи се е проявявал все по един и същ начин. Разликата е била само в *степента на разумността*.

Разумността, която влиза сега в живота, го изменя в неговата добра насока. Онова философско схващане, че в живота има нещо лошо и зло, е едно криво схващане на самия живот, едно неразбиране. То произтича от малкото светлина, която имат хората, защото всяко зло се върши само в тъмнина. Туй, обаче, което е зло в живота, то е примес отвън. Доказателство за това служи факта, че свирепите животни обичат тъмните места и бягат от светлината. Животът изисква постепенно изчистване, филтриране, понеже в своето развитие той не може да избегне примесите отвън, в които губи своята преснота и яснота. Но както водата е едно необходимо условие за живота на земята, така и животът е едно необходимо условие за всички разумни същества; както водата можем да превърнем в течно и парообразно състояние, така и тия разумни същества, по същия закон, могат да трансформират живота от едно състояние в друго. Следователно и съвременните общества, които желаят да имат един порядъчен обществен строй и разумно държавно управление, трябва да изучават законите на тия разумни същества, които направляват всичко в природата. Тъй се обяснява и фактът, че още преди няколко хиляди години Мойсей, видният държавник и законодател на евреите, е казал на своя народ *закона*: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце", а преди две хиляди години Христос е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила".

Разумността в живата природа ясно се очертава навсякъде. Да вземем, който и да е организъм, което и да е растение или животно, а най-после и човека. Като проучаваме тяхното устройство, ние забелязваме тая разумна проява и закономерност в устройството, и във функциите на живите организми. Разбира се, за тая цел се изисква отличен ум, прозорлив интелект, силни способности и наблюдения, за да се схванат тънкостите на разумното, което се проявява в природата. За пример, вземете дихателната система на човека и нейното устройство: процесите, които стават в нея, имат за цел пречистването на човешката кръв; вземете храносмилателната система - стомаха с неговото устройство и ще видите, че той изпълнява своята работа тъй разумно, тъй щателно и отлично, както и най-добрият химик не би могъл да я извърши; вземете предвид кръвообръщението на човека, с неговата артериална и венозна система; вземете устройството на неговото око, на неговото ухо, устройството на неговия език; най-после, вземете човешкия мозък в неговата отлична организацаия, тъй идеална и практична. От всичко това човек всякога се замисля за онова, разумното, което седи скрито зад проявеното, зад видимото. Всички ония органи, центрове и сетива, необходими за проявление на разумното, са вложени в човешкия мозък, разпределени и наредени по неговата повърхност, в разните области, наречени от

съвременната анатомия и физиология „лобове", в неговото дясно и ляво полушарие, в предната и задната част на мозъка, в страничните му области и в коро́нната част на главата. Всички тия области са снабдени с ред жички, които излизат от центъра на мозъка и чрез които се предава двигателната и разумна сила на клетките, които се занимават с функциите на висшия разумен живот на човека. Даже с математическа точност можем да определим с каква енергия е снабдена всяка от тия области за своята временна служба.

От малкия размер, в който се проявява разумността, не трябва да заключаваме, че тя не съществува. Ако вземете една философска книга, произведение на най-отличния философ на човечеството, написана най-щателно, то питаме: самата разумност вътре в книгата ли е? Разбира се, не: тя е извън това съчинение. В последното са вложени само символите, образите, характерите, чрез които можем да се домогнем до онази велика истина, която е извън книгата. И ако вие заличите тия символи, образи и характери вътре в книгата, какво ще остане в самата нея? Мислите ли, че тя ще изгуби от своето тегло? Действително, претеглена с едни везни, с които се теглят всички Божествени неща, ние ще намерим загуба на една хиляда-милионна част от милиграма, но туй ще покаже липсата не на действителността, а на символите, образите и характерите. Следователно, по същата аналагия ние считаме човека като една жива книга или като една жива вселена, в която разумното се проявява в един малък мащаб. Когато организмът направи някаква малка грешка, охлузи например своята кожа, той ще почувствува една малка болка, която е признак на езика на живота природа и показва, че организмът е погрешил и се отклонил от правия път на природата. Тя ни най-малко не спъва тоя организъм, като го тури в някой затвор или изпрати някои свои служители да му четат морал, или да го налагат с бой, или да го убиват, защото се отклонил от правия път, но тя му казва само: *спри се и тръгни в противоположна посока*. А, при това, на повреденото място тя изпраща всички най-добри работници, които започват да поправят сторените повреди и може би, след един час, един-два дни или една година всичко е в ред и порядък: живият организъм продължава своята работа безспир. Разумността, следователно, макари да се проявява в едва забележим размер, управлява целесъобразно живота на тоя организъм.

Тази висша разумност е самият Бог, който действува. Ако вземем устройството на човешкия мозък, в състава на който влизат 3 билиона и 600 милиона клетки, тия последните се различават по степента на своята интелигентност. За пример, клетките, които образуват органите за наблюдение, схващане на формите, величините, тяжестите, числеността и реда, имат способността да наблюдават, отбелязват и хроникират всички отношения, които съществуват между нещата на външния свят. Според степента на развитието си, те се намират в предната част на мозъка и са в най-низша степен на интелигентна проява. Над тях се намира друг ред клетки, които стоят на по-висока степен на интелигентност: те отбелязват звуковете, цветовете и продължителността на времето - способности, които всички одушевени същества имат. Над тях се намира друга една група от клетки, още по-интелигентни, които разсъждават, сравняват и заключават за причините и последиците от фактите, които стават и доставляват знанието на тия факти на човешкия ум. Над тях се намира още една група от клетки, най-интелигентните, които се занимават с отвлечените и невидимите неща в природата: те хроникират явления, мисли и чувства, които обикновеният човешки ум не може да схване, и ги предават на човешката душа. Всичко това се определя от съвременната

наука с думата *интуиция*, която произлиза от представката „*ин*", което значи вътре, и корена „*тао*" - корен от един стар език - което значи Бог, висше разумение, висша хармония, която работи в човешката душа. „*Интао*" значи *Божественото в душата на човека*.

Трудно е да се предаде на съвременните хора действителността на тази висша разумност, по причина, че те още живеят в един свят, дето прониква малко светлина. Затова тия области се представляват за тях като далечни мъглявости или тъмни петна. И наистина, толкова мъчно е да се предаде на съвременните хора тази велика действителност, колкото е мъчно да се предаде на една културна мравя разумността на човешкия живот във всичките му прояви. Причината на това е, че у мравята няма ония органи, с помощта на които тя да се домогне до същата висша истина, чрез която човек схваща нещата. За нея, мравята, човек съществува като една отделност, съставена от хиляди частици: ако тя се движи по него, всяка частица от тялото му даже всеки косъм, тя счита като отделен предмет. И ако мравята би изследвала човека, тя би го изследвала така, както човек изследва сега земята!

На това може някой да ни възрази: що ни интересува това отвлечено знание, което няма никаква връзка с настоящето. Там е най-голямата погрешка. *Разумното в света е вечното настояще*, което прониква нещата живите организми и същества, и напълно контролира живота им. Ако ние запитаме някой съвременен културен човек, защо трябва да яде, той ще ни отговори: „за да живея". Но ние казваме, че животът е едно условие за проявата на разумното в света, и тогава ние задаваме втория въпрос: защо човек трябва да живее? На тоя въпрос мнозина си повдигат рамената и отговарят: „трубда да се живее, но не знаем защо". А ние отиваме по-нататък и казваме: *трябва да се живее, за да се прояви разумното, Божественото в нас*. А Божественото е, което осмисля живота, то носи висшето благо, в което се намира постоянното доволство за душата.

Следователно, от това гледище, ние трябва да дадем на съвременния живот една разумна насока. От същото гледище, ние обясняваме съвременното общество като един съсъд, в който трябва да се вложи живота, а в тоя живот да се вложи разумното, което ще осмисли самото общество. Или, казано на обикновен език, всякой един съсъд добива своята ценност от съдържанието, което е вложено в него. Туй съдържание е разумният живот.

Още един въпрос, накрай, може да се зададе: как мислят съвременните общества да подобрят своето положение? Мислят ли те, че чрез отричане на гореизложената велика истина животът може да се осмисли? Те ни проповядват култура, но коя? - културата на насилието, убийствата, затворите и другите ограничения; те ни проповядват религия, но коя религия? - оная на формите и заблужденията. Ако религиите са основани на великия, разумния принцип, то защо да не се приложи той като едно упътване на душата към великото, Божествено благо, за да извършва човек волята Божия? А волята Божия е: да проявява човек любов към Бога и любов към ближния си. Нам ни казват, че във всяко общество трябва да има ред, порядък и власт, и че всяка власт е от Бога. Но власт съществува само в разумното, а вън от него, тя е насилие. Насилието, кооето отрича разумното, само по себе си е осъдено на смърт.

Преди хиляди години е казано в една от най-старите свещенни книги, че в онзи ден, в който престъпиш разумния закон на любовта, мъдростта и истината, непременно ще умреш. И съвременните хора и общества умират, по причина че всичките те престъпват този свещен

закон. Не е ли време за съвременните общества да се обърнат и потърсят висшето, разумното, да потърсят Бога, който се проявява в живота? Да, време е, крайно време е, защото *Бог е Любов, Мъдрост и Истина*, а любовта внася живот, мъдростта носи светлина, истината - свобода и простор за човешката душа. Вън от тия условия, душата не може да живее.

Прочее, разумните сили в живата природа или проявеният Бог, това са: *Любовта, Мъдростта и Истината*.

Х.Х.Х.

9. КЪМ ВЕЛИКАТА ЦЕЛ
Причини на международния антагонизъм - Условия за обединението на славяните

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 8-9 (VIII-IX.1924), с. 175-177

Още от незапомнени времена народите на земното кълбо враждуват и воюват помежду си. Цели племена и раси, заедно с материците, на които те са живели, са загинали в тия борби, но останалото човечество, при все това, не се е опомнило и не е разбрало закона на общежитието за общо благо. Дойде Христос и донесе учението за любовта и братството между всички, приятели и врагове, но и до днес неговото учение остана неприложено в живота. Много негови последователи и ученици, много гениални хора в различните народи, учени, философи и държавници, са се мъчели и борили, за да се внесе разбиране и въдвори хармония, мир и съгласие между народите, но техните трудове са били безрезултатни и те са умирали на кладата, на ешафода или в забрава, без да доживеят и видят реализирането на своя идеал. Излишно е да цитираме много примери, защото най-пресният от тях е достатъчно убедителен; неотдавна починалият бивш председател на Съединените Северо-Американски Щати, Удроу Уилсон, след като хвърли тежкия меч на американската сила върху везните на щастието на последната Общоевропейска война за по-скорошното й свършване, опита се с прочутата си програма от 14 точки да внесе общо и трайно примирение между народите, но и той си замина, без да види увенчано с успех своето общочовешко дело. Егоизмът, материализмът и всичките други животински пороци на съвременните хора се оказаха по-силни от неговото добро желание и неговите неимоверни трудове, които подкосиха здравето му и прекратиха преждевременно живота му.

Но за да се вникне по-дълбоко в развитието на идеята за обединението на народите и се разберат причините на съществуващия международен антагонизъм, нека илюстрираме мисълта си със следния иносказателен разказ:

Когато великият невидим свят решил да спаси човечеството, той изпратил на земята един от своите посланици Христос, като най-вещ и знаток на принципите и методите на това спасение. Най-напред го изпратил при един малък народ - **еврейския** - който имал стремеж за повдигане на човечеството и на себе си, да бъде едно ръководно звено. Когато дошъл Христос между евреите, те го приели отначало добре, защото помислили, че той ще ги освободи: най-първо, ще им даде богатство и сили, и ще ги прати да завладеят други народи. Обаче, когато Христос развил своето учение, че всички трябва да се освободят еднакво и не трябва да има предимство между народите, както и учението за самопожертвуването и любовта към ближния, с което засегнал еврейския национализъм, това страшно стреснало евреите и те казали: „Този не

само няма да ни освободи, но още повече ще ни зароби". И решили да го премахнат, като създали кръста: „човек, който разваля порядките на старите - казали му те - заслужава кръстна смърт". Значи, при евреите Христос е трябвало да примирява две сили: една, която е действувала отвесно /перпендикулярно/ на своята плоскост, и друга, която е действувала хоризонтално, в противоположност на първата. Или, казано с други думи: първите идеи - отвесните - те са общочовешките идеи, а хоризонталните, това са националистическите, егоистичните сили, които действуват в света. Следователно, егоизмът в първото свое проявление винаги създава кръстната смърт. Тогава мисията на Христа излязла несполучлива.

След това той се явил между **народите от латинската раса** и им представил тоя небесен проект, да вземат участие за реформиране на човечеството. Но понеже те владеели тогава целия свят със своята култура, намерили, че неговото учение е опасно. „То ще ни разруши", казали те и започнали всички гонения и мъчения, включително и инквизицията, чрез която унищожиха тогавашните посланици - последователите на Христа. Поради това, и този втори опит пропаднал.

Тогава Христос се явил между народите от **англо-саксонската раса**. Представил им проекта в момента, когато едва са се повдигали в своето развитие и сила, и ги извикал на работа. И те казали: „ето един човек, който ще ни възвеличи". Но добавили: „ще ни дадеш ли средства?" А Христос им отговорил: „ще ви дам, колкото искате". И действително, първоначално работата е вървяла добре, но със своята търговия тия народи завладяли света и изчерпали соковете на окръжаващите. По тази причина, и между тях проектът пропаднал.

Най-после, Христос се явява всред **славянската раса** и представлява своя проект. Народите от тая раса се намирали на пазаря, за да се условят за работници, но казали: „късно е вече, няма да свършим нищо". А Христос им отговорил: „идете, работете, каквото се пада, и на вас ще се даде".

Сега да пристъпим към обяснение на вложените идеи в тоя митически разказ. Всичките раси, племена и народи на земята вървят по един определен път, за да постигнат заветната си цел, която още не е очертана добре в умовете им. Расите, в своето първоначално проявление, използват живота за своето размножаване, засилване и вземане надмощие над окръжаващата среда, племената са се борили за придобиване свобода, а народите - за самия живот. Но само животът в природата ни посочва истинския стремеж. Когато посеем една ябълчна семка в земята, не е най-важното да намерим почвата, но трябва да знаем, какъв слой земя трябва да турим над тази семка и колко влага й е нужна, за да може да расте. И смисълът на тоя растеж не се съдържа само в пущането на корените, израстването и разлистването на ябълката: за да може да поддържа рода си, тя непременно трябва да цъфне, да завърже и да даде плод. От качеството именно на тоя й плод ще се определи отношението й към оногова, който я посадил.

Това има следното приложение: всеки човек не е създаден само от материя - той не е само едно материално същество, за да има само външни материални нужди. Независимо от създаването на костите, мускулите и стомаха, човекът е духовно същество, в него има един постоянен стремеж, чувства от по-висок характер, които са създали вътрешните отношения от неговия семеен бит, а това е проявата на *закона на любовта*. Тоя велик закон е създал дихателната система и кръвообръщението в човешкия организъм, което показва, че жизнените

сокове не трябва да седят в неговото сърце, в артериите и вените му, а трябва да се разпространяват из цялото тяло по такъв начин, че всичките му органи да се ползуват от тия блага. Това показва още, че не само благата трябва да се разпределят, но и излишъците трябва да се изчистват навън. Но за да може човек да схване този широк план на живата природа, трябва да има ум. Следователно, той е едно мислещо същество. Природата е създала главата на човека с мозъка му, вложила е в него мозъчната система, чрез която умът действува и направлява всичките процеси в тялото. Или, казано с други думи, ако преведем този символизъм на природата: човекът трябва да има воля, на тази воля трябват кинетически сили и чувства, за да й дадат потик към дейност. Но за да могат тия сили и чувства да действуват, трябва един метод. Тоя метод винаги се дава чрез човека, да мисли и чувствува.

Сега, като изтъкнахме причините на разделението и взаимните противодействия между народите, нека покажем какъв метод се налага на славяните за тяхното обединение, от което може да се заключава и за другите. Славяните трябва да се ползуват от положителната и отрицателната страна на еврейската, латинската и англо-саксонската култури. Виждаме, че у тия култури плюсът и минусът се неутрализират. Макар и да работят неуморно и с години, няма никакъв излишък от тях. Те са култури без никакъв придатък. Ако еврейският народ в културно отношение внесе една реформирана религия в древността, латинската раса внесе културата за организирането на народите и гражданството, а пък англо-саксонската раса внесе правовите отношения между народите и до известна степен, разпространението на християнството или тъй нареченото *евангелизиране*. Но тя ограничи туй евангелизиране със своите правови разбирания, т.е. че религията трябва да се меси във всичко, но не и в политическия живот.

Сега идат на реда си **славяните**, които трябва да внесат един нов елемент, за едно по-широко разбиране на туй общочовешко обединение - възвишеното и благородното в света. И те трябва да направят този малък опит със себе си, защото те са народи с голямо индивидуализиране, широки амбиции, силно развит патриотизъм, силни волеви чувства, а сравнително слабо развит ум. Следователно, тия сили, заложени в тях, за да се развият, изисква се една мощна морална и духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа. На славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване на народите, т.е. всеки народ да вземе толкова, колкото му е необходимо за неговото развитие, без ущърб за своя събрат или съсед. Така също всеки народ трябва в политическо отношение да действува не толкоз с насилие, колкото със силата на *моралното въздействие и човеколюбието*. Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си, защото то прилича на остър нож, който не познава никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оногова, в чиято ръка се намира. Следователно, тоя нож, с който отрязваш главата на другия, със същия нож ще отрежат и твоята глава, ако попадне той в чужда ръка. Славяните не трябва да поддържат политиката на точилото и ножа: тази е най-старата политика, която съществува от памти века - че ножът трябва да се точи, че без точило не може и без нож не може. Но ние питаме: от хиляди векове всичките тия ножове и точила де са? Нали трябва да се правят всяка година нови ножове и точила? И ножът и точилото се източват. Най-после, какво печели ножът? - той се изхабява. Какво печели точилото? - то се смалява постепенно. Това показва, че всички народи, които употребяват тия метод, физически се източват и се похабяват, а морално се смаляват

и обезобразяват. А туй, казано на съвременен език, значи: израждат се. Следователно, точилото и ножът - това е една човешка система, измислена, която няма никаква подкрепа в природата и е осъдена в края на фалит.

И в живота на славяните има редица доказателства за потвърждение на тая истина. Така, русите, след като повече от 40-50 години заплащаха Англия с дрънканията на своя нож, какво спечелиха? - спечелиха японската война, общоевропейската война и болшевизма. Какво добро им донесе японската война? - „правилното и тактичното отстъпление" на Куропаткина. Какво им донесе всеобщата война? - вземането на Цариград на книга. А знайте ли това на какво прилича? - когато ние се намираме при някой богат човек и той си мери житото, а ние броим крините му и си въобразяваме колко крини ще ни даде на заем и ние си запишем тия крини на кредита си: „Цариград е наш". Тоя Цариград е една ябълка на раздор, която създаде най-голямата язва на славянска Русия: тя притежаваше най-обширната част от земята, която някога е била давана на един народ, от когато помни историята. Наместо да използува това несметно богатство, тя се занимаваше с въпроса за Цариград и проливите, с оглед на своето бъдещо надмощие в света, да стане една от най-силните държави. Тя се занимаваше, значи, с трудната задача на онзи мидийски цар Левпул, който накарал своите учени хора да пробият най-тънката цев и да изчислят, за колко време ще може да се прекара през нея всичката вода на земята. Тия странични въпроси отслабиха Русия морално, и впоследствие болшевизмът дойде да й покаже, къде е нейния прав път, т.е. че трябва самопожертвуване - който има много, трябва да раздава.

Сега, ако дойдем до новообразувалата се държава Полша, ще забележим, че наместо да се организира вътрешно, морално и тя върви по пътя на туй славянско разбиране, на вътрешни раздори, преследване и воюване. Ако дойдем до Чехословашко и тая държава върви по същия път, в нея се развива милитаризмът, с помощта на който иска да брани своята свобода - чрез сила. Ако дойдем до Югославия и тя върви по пътя на Русия: иска да стане една от най-големите държави - империя на Балканския полуостров, и да тури всички народи на Балкана под своя знаменател. А България - тя се показва сега смирена, защото ръцете й са свързани, но която ръка й се развърже и тя бие.

На славяните липсва трезвен ум. На тях бърка националния фанатизъм и не толкоз на народа, колкото на управляващите. Следователно, на славяните ще препоръчаме следните четири неща:

Великият закон на битието е произвел четири лъчи от себе си и ги е проектирал в света. Тия лъчи са: *светлината, живота, любовта и свободата.* Всеки народ за да намери своя път, трябва да има светлина в ума си; всеки народ, за да може да постигне целите си, трябва да има съзнателен живот в душата си; той трябва да има чисто и непокварено сърце - трябва да разбира метода на любовта, която е една от най-могъщите сили, които свързват живите същества и ги подготвят за опознаване вътрешния смисъл на живота и накрая - свободата, която трябва да внесе хармонията в човешкия дух, да примири всичките противоречия и да даде правилна насока на всички сили, умствени, духовни и физически, към една велика цел - Божественото в света. Само чрез тия четири лъчи ще влезе *новия живот и новата култура*, която ще даде нова насока на славяните и на всички други народи - към великата цел на обединението им.

Х.Х.Х.

10. РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ
Не се противи на злото - Законът за любовта

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 1 (III.1925), с. 1-2

Разумният живот се проявава само при най-малката съпротива и в най-хармоничната среда. Този е един от основните и велики закони в живата природа: върху него е съграден целият космос и върху него почива сигурността и развитието на всички разумни същества - племена, народи, общества и индивиди. Ония от древните народи и техните водители, които са схващали тоя закон, имали са дълготрайни култури, обществено развитие и благоденствие, и историята ги е отбелязала като мощни народи, като фактори на човешкото развитие. Обширна аргументация за това не е нужна, а е достатъчно да кажем, че прекрасните рози не растат на Северния полюс, а в топлите места, хлебното дърво също така не расте край Ледовития океан, а в тропическите места, портокалите, лимоните, бананите и пр. - всичките растат все в топлите пояси, където климатическите условия са най-благоприятни и най-хармонични за тяхното развитие. И благодарение на тия условия, те са развили в себе си качествата, които притежават. Също тъй, най-хубавите и пъстри пеперуди не се намират на Северния полюс, а в най-топлите области. Значи, тия последните области са родили най-богатата и най-разнообразна флора и фауна, които днес служат за подкрепа на живота ни. А какво е създал Северният полюс? - ледове, снегове и снежни кристали. Това показва, че тоя полюс в органическо отношение е почти безплоден, когато тропикът е плоден, защото има най-благоприятни условия и най-хармонична среда за развитието на живите организми.

Но на земята има и Южен полюс. В него, както и в Северния, съществува еднообразие в органическо отношение, т.е. и в двата тия полюси жизнените сили са почти в застой. Но природата, която не обича застоя, е впрегнала тия полюси на работа, като е проектирала техните жизнени сокове, които не могат да намерят израз на тяхната повърхност, към екватора: там дейността им се проявява. Вследствие на това именно, растителността и изобщо животът там са най-богати по форма и по съдържание.

Тогава, по аналогия, ние изваждаме заключението, че във всеки организъм, в който преобладават влиянията на двата полюса, резултатите ще бъдат същите. Следователно, за да се избегнат тия противоречия, животът търси екватора, т.е. човешкия разумен екватор. Като разсъждаваме така, лесно е да се разбере, че не е хладният човешки ум, който може да разреши великите проблеми в света, нито хладният човешки егоизъм, който възраства благоденствието на човечеството: отживелите форми на предпотопните измрели животни не поддържат сегашния живот, защото последният, който е преминал всичките някогашни фази в развитието си, е запазил в себе си само красивите спомени за великите закони на природата и още свещено ги пази. Гигантските предпотопни същества, които неразумно са градили своя организъм, като високите снежни планини, отдавна са изчезнали, а са останали на земята само скромните, но разумни същества, които са предвиждали бъдещето и са се съобразили със законите на природата, която не обича разточителността и голямата съпротива.

Много предпотопни раси са изчезнали поради единствената причина, че са водили постоянни вътрешни борби. От всичките тия многобройни раси сега са останали на земята само пет, които са разбрали великия закон, че правото е на страната на оногова, който най-малко се противи. Това, обаче, не значи, че човек не трябва да отстоява своите права, но трябва да ги отстоява разумно, без излишни иждивения. Ако двама борци на полето на състезанията се унищожат взаимно, какво се добива от тази борба? - разбира се, нищо. Но ако тия двама борци се вразумят и посветят силите си за благото на своите ближни, тогава всеки от тях ще покаже в какво седи неговото превъзходство и неговата сила. Кое е по-голямо изкуство: да запалиш ли една къща или да я съградиш? Да съградиш ли едно училище и да го устроиш с учители, пособия и ученици или пък да го разрушиш и да разпръснеш учителите и учениците му? Няма съмнение, че е разумно и похвално, ако градиш, отглеждаш и възпитаваш, ако даваш живот на хората: това е великото, в което божественото се проявява.

Но някои, може би, ще ни възразят: „Ние с дейността си, каквото и да е, все градим". Да допуснем, че е така. Но ако аз, когато съграждам къщата някому и напълвам касата му с пари, същевременно го задължавам да унищожи някого или да напусне всякакъв морал и да служи само на себе си, то питам, при такива условия, това градеж ли е? Или, с други думи, ако имахте дървени каси, пълни със злато и аз ви ги изпразня, като в замяна на тях ви дам железни, това култура ли е? Или ако една страна е пълна само със затвори и затворници, това култура ли е? Ако в някоя държава се издигат бесилки, това морал ли е, религия ли е? Разбира се, не. Морал и разумен живот не може да се насажда в света по тоя начин. Такива факти съставляват най-голяма съпротива. При тях всичко ще се превърне на лед и сняг, и соковете на такъв народ ще се пренесат у други народи, у които има благоприятни условия за развитие и напредък. Това ни доказва и историята: докато Египет беше тропическо място, в него имаше култура, но щом замени условията си с хладината на Северния и Южния полюси, то остана пуст; докато Вавилон и Асирия бяха тропически области в тях цъфтеше книжнината и цивилизацията, но когато те възприеха студенината на Северния и Южния полюси, запустяха. Така стана и с Гърция, Палестина, Финикия, Рим и други, тъй ще стане и с ония съвременни държави и народи, които подражават примера на изчезналите народи и култури.

В природата съществува един закон, който е изразен в Евангелието, а именно, че онзи, който има най-малката енергия и не я употребява, тя му се взема, или: „Който има, ще му се придаде, а който е на Северния или Южния полюс, и това, което има, ще му се отнеме". За сега, Северният и Южният полюси не са места, определени за живеене на човешки същества: те са места само за боговете, и за това последните са турили там своите прегради, за да не стъпва никой човшки крак по тия места. А от това следва да се извади поуката, че слабият не трябва да се мъчи да вземе формата на силния, защото ще стане смешен. Ако малкото дете повдигне големия чук на баща си и едва го носи, мислите ли, че то ще свърши някаква работа с тоя чук? .- не, то ще губи само времето си. Нека да оставим тежките чукове за силните хора, а ние да работим с това, което е по нашите сили. А кое е по нашите сили? - това е разумния живот, с него всеки може да борави, защото има най-малката съпротива и най-хармоничната среда. Разумният живот изисква силни майки и бащи, пълни с идеали и със запас от духовна енергия, които могат да вдъхнат в

своите избрани. Заключението от това е, че ако някой от съвременните народи иска да измени вътрешното си състояние и да създаде ред и порядък в своя бит, той трябва да облагодетелствува, на първо място, майките и бащите, като създаде за тях най-благоприятни условия. Но кой народ днес прилага тоя закон? Почти няма на земното кълбо такъв народ. Напротив, всички търсят разумния живот там, където го няма, търсят живота си там, отдето не идва, своята защита - там, отдето идва разрушението им, и своето спасение - там, отдето иде смъртта им.

При такава обстановка, какво може да се очаква? Какво може да ни даде един човек, на когото мозъкът е покварен, заболял и се образуват по него разни нагноявания, подутости и тумори? Какво можем да очакваме от хора, на които дробовете са полуизядени, нервната система съвършено разстроена, сърцата им органически разнебитени, стомаха съвършено повреден, краката полупарализирани, ръцете полуизсъхнали, зрението отдавна изчезнало, слухът утъпял, обонянието атрофирано, езикът парализиран? Какво можем да очакваме от тия „свещени" типове, пред които мнозина сега благоговеят? И върху каква духовна основа почива той?

Това е *живот на израждане*. Той се е появил по единствената причина, че ние сме почнали да развиваме своята разумност при най-голяма съпротива и при най-голяма дисхармония. И действително, съвременните хора говорят за разумност, без да я разбират, говорят за религия, без да я имат. Всички работят на кредит, без никакъв капитал. И ако това е истина, тогава откъде ще се почерпи разумността? И откъде ще придобием тази религия, която ще внесе не сплотяване механическо, като частниците на леда или снега или на камъните и желязото, а онова сплотяване и сговор, което виждаме в красивите плодове, в житното зърно, в слънчевата светлина, която носи живот в себе си. И ако ние, съвременните хора, говорим за Бога и действително вярваме в Него и искаме да изпълним неговия закон, като казваме, че сме негови избраниц, то ние ще покажем, че сме негови служители, само чрез изпълнението на неговия закон. И в обикновения живот, когато някой покойник остави завещанието си на своите наследници, законът задължава последните да изпълнят свещената му воля. Какво завещание остави Христос на човечеството? - „любете един другиго", „любете враговете си", а над всички „любете Бога" и бъдете винаги готови „да пожертвувате всичко заради Него". Тогава питаме: ако при такава перспектива един народ или човек би решил да изпълни волята на Бога, то на тоя народ, на обществото, дома и индивида по-зле ли ще бъде, отколкото сега? - Не, ще им бъде хиляди пъти по-добре.

Едно сравнение между средствата, които се употребяват в личния и обществения живот, ще ни поясни мисълта: когато трябва да се изкърти някой камък, това става с чук; когато трябва да се повали физически някой враг, това правят с нож; но когато трябва да се издигне някой мъртвец от гроба, нима може това да стане с чук или нож? - не, то става само със *силата на словото*. Когато Христос бе отишъл при гроба на Лазара, не си послужи нито с чук, нито с нож, за да го извади от гроба, а употреби словото си, като каза: „Лазаре, излез вън!" И наистина, ако съвременните народи са камъни, нека се употреби чука против тях, а ако са врагове или варвари и признаят това, биха употребили ножа, но ако те са духовно мъртви, като Лазара, заровени четири дни в гроба, с какво трябва да ги посетим? - разбира се, с *живото слово*, със закона на най-малката съпротива, на разумния живот. *А законът на най-малката съпротива и на* разумния живот създава условия за проявата на Божествената любов.

И тъй, от горното ние изваждаме заключението: единствената най-голяма сила, която може да извърши чудеса, да възкреси народите, да внесе ред и порядък, да извика на работа разумните бащи и майки, да събере любвеобилните братя и сестри, да обедини и сплоти всички, и да отдаде правото всекиму, като внесе истинско благоденствие - това е любовта, която иде в съгласие с разумния живот, проявен при най-малката съпротива. Само тая най-велика сила може да направи човека достоен да носи това име.

Х.Х.Х.

БЕЛЕЖКИ
НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Списание „Всемирна Летопис" излиза под редакцията на Иван Толев от 22 март 1919 г. до март 1927 г., списвано с много старание и умение, издавано на хубава хартия с добър печат и добри отпечатани снимки и илюстрации. За времето си е било едно много хубаво списание. И днес се приема като такова. За онези, които го притежават и изучават.

2. С решение на Просветителния комитет при Министерството на народната просвета е било препоръчано за училищата, гимназиите, училищните библиотеки, както в армията и в няколко министерства: на земеделието, финансите, народното здраве, вътрешните работи.

От 1945-1990 г. комунистическата власт го беше забранила и беше голяма рядкост да се намери. Единствено някой от възрастните последователи на Учителя Дънов го пазеха, защото им бе любимо списание по тяхните млади години. Благодарение на тях притежаваме всички годишнини и броеве. Най-интересно е, че в Народната библиотека това списание е непълно - липсват броеве и страници. Затова решихме да включим този материал, за да не се загуби във времето.

3. Противниците на „Всемирна летопис" са упреквали Иван Толев, че то е станало дъновистко списание и че бил сложен портрета на г-н Дънов на корицата. А това не е вярно. Сложен е в профил портрета на Исус Христос изобразен в намерения пръстен на римския император Тиберий.

/Виж „Изгревът", том XI, стр. 155, под N 33, както и двете илюстрации на този портрет поместени преди 97 стр./.

4. Замислено е да излиза месечно, като окултно списание, с почивка юли-август. Но това не винаги е могло да се спазва, поради това, че трудно се намирали средства за издаването му. На корицате му виждаме призиви на редактора за набиране на нови членове и за изплащане на абонамента.

5. Първите приятели и съвременници на „Всемирна Летопис" са познавали редактора Иван Толев. Те са знаели и са виждали, че той посещава Учителя Дънов и са знаели, кой е автора на статиите подписани с трите хикса /Х.Х.Х./. Освен това Иван Толев, за да набира повече абонати сред последователите на Учителя Дънов високо е обявявал, че статиите подписани с „трите хикса" са от Петър Дънов. Всички са знаели това, но са мълчали понеже църквата, журналисти, обществено мнение са се нахвърлили върху него, обвинявайки Толев, че издава дъновистко списание.

6. По-късно назрява идеята да се извадят тези уводни статии с трите хикса /Х.Х.Х./ и да се издадат в отделна книжка. Просветният съвет съставен от възрастните приятели, съвременници на Учителя Дънов от 1900-1922 г. издават в отделна книжка в София през 1924 г. 9 статии. На лицевата страница е отбелязано, че това е „Отпечатък от списание „Всемирна летопис", год. I, II и III, със заглавие „Силите на живата природа". Книжката е отпечатана в печатница „Гутенберг" гр. Казанлък при рода Камбурови, които всички са били печатари с печатница. Отпечатани са с мека и твърда корица, но никъде не е отбелязано, че са статии от /Х.Х.Х./ или че са от Петър Дънов, поради съображения да не би Министерството на народната просвета да отнеме разрешението на Иван Толев за печат, обвинявайки го, че е дъновистко списание. В разгорещените спорове, съдебни преписки за спирането на списанието, виждаме именно това.

7. Някои от приятелите в София отпечатват в отделна книжка „Повече Светлина" отпечатано във „Всемирна летопис" (год. II, кн. 6-7, 22.III.1922 г., стр. 133-135), като отбелязват, че тази статия е взета от списанието и е печатана в печатница „Балкан" през 1922 г. Отзад на статията е вече отбелязано, че е от /Х.Х.Х./. И толкоз. Някои екземляри са подвързани с твърда корица. Учудвам се, че е достигнала до мен в запазен вид една от тези книжки.

8. През 1927 г. в Пловдив се издават горепосочените статии в отделна книжка по-голям формат, озаглавена „Силите в живата природа", помествайки 10 статии, като тук е включена и „Разумният живот". Отдолу е отбелязано „Статии от Х.Х.Х.". Отпечатани са в печатница „Хр. Данов" - Пловдив, 1927 г. Според мен това издание е осъществено от д-р Михаил Стоицев, защото подобно има издадено в София през 1922 г. Съдържа 62 страници.

9. През 1933 г. в София подготвят отново издаването на тези статии от Х.Х.Х., но томчето носи заглавие „В царството на живата природа". На корицата не е отбелязано, но на заглавната страница е написано: „Статии от Учителя". Това окончателно потвърждава, че автора е Учителя Петър Дънов. Издава се от Камбурови в гр. Казанлък, в печатница „Гутенберг", съдържа 116 стр. Ако сравним статията „Повече съзнание и светлина" с книгата „Учителят говори" издадена със стария правопис на стр. 86, или второто издание след 1945 г. на стр. 79, то ще видим, че първите 7 изречения са същите, като едната статия допълва другата озаглавена „Светлина".

10. През 1934 г. в гр. Пловдив зъболекар Михаил Стоицев започва издаването на горепосочените статии от Х.Х.Х. в отделни книжки. На корицата пише „В царството на живата природа", а отдолу е написано „Статии от Учителя на Бялото Братство г-н Петър Дънов. София, 1933 г." Всяка книжка носи съответно заглавие. Така е написано: Статия I-а „Влияние на слънчевата енергия". Съдържа 16 стр., а накрая на стр. 13 са отбелязани останалите 5 статии. Доставят се чрез зъболекаря Стоицев, ул. „Пролет" 14 в Пловдив. От стр. 14-16 има обяснителна бележка от зъболекар Стоицев, която поместваме. А защо? Защото тази е единствената книжка, която притежавам от тази поредица. И да не се загуби я поместваме.

ОБЯСНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА

(„Влияние на слънчевата енергия" - София, 1933 г. - с. 14-16)

Тази слънчева енергия, тази животворна сила използуваме ние, последователите на Бялото Братство, не само в България, но и в другите държави, при хубаво време, от 22 март, до 22 Юний всяка година. Това се прави и по-късно, само че слънчевата енергия няма това възходяще влияние върху нас, хората, както е през пролетта.

Ние излизаме, гдето има условия и на по-високи места, и освен че посрещаме изгрева на слънцето и използуваме неговите енергии, но правим и своите гимнастически упражнения с песни и музика, и се радваме на живота, здравето и благата, които Бог ни дава чрез нашия честен труд.

Някои наивници мислят, че ние се кланяме на слънцето. Не, ние не допускаме, че в XX век ще има хора в Европа, които да се кланят на слънцето, като на Бог. Но че слънцето със своята светлина и топлина е извор на живот в цялата природа, а и за човека, и този живот и тези енергии идат от Бога чрез слънцето, това за разумните хора е неоспорим факт.

Сега за никого не е тайна, че много болни, слаби, ранени, оздравяват по-лесно при слънчевата светлина, и г.г. лекарите не изпущат случая да препоръчват използуването на тази целебна сила от своите болни.

Какво по-хубаво от поговорките: „Рано лягай, рано ставай", „Рано пиле, рано пее"? Не съдържат ли тези народни поговорки дълбока мъдрост? - Да!

Е добре. Тогава може ли този, който ляга късно и става късно, да има дълъг живот, да е постоянно жизнерадостен и със здраво тяло, да има един светъл ум и благородно сърце до старост? Това е невъзможно! Това е против законите на живата природа!

Ние не говорим за изключенията.

Ако преди 20-30 години се кажеше някому, че цветовете на слънчевия спектър влияят върху психическото състояние на човека, щеше да се смее. Но днес ние виждаме, че червеният цвят се използува в медицината като възбуждающ, синият и виолетовият, като успокоящи и пр. Значи, неща, които са като принципи в природата и се знаят, и използуват от духовните хора, постепенно се откриват и от науката!

Ето защо, ултравиолетовите лъчи на слънцето, които са най-целителните при изгрева, ние всички разумни хора трябва да ги използуваме.

Нека и тия, които имат слабо зрение, използуват изгрева на слънцето и да видят чудотворното влияние на слънчевите лъчи, и върху очите си.

Четири важни фактори има, които трябва да се знаят и приложат във физическия живот, ако искаме да бъдем здрави, силни, жизнерадостни, духовно богати и щастливи. Това са: храната, водата, въздухът и светлината.

Да знаем, какво да ядем, колко да ядем и как да ядем.

Да знаем, какво да пием, колко да пием и как да пием.

Да знаем, как и кога да дишаме.

Да знаем, кога и как да използуваме слънчевата светлина - това е една цяла наука. Ако човек знае и приложи това разумно, би разрешил половината от проблемата на своя живот.

И ако ние не знаем разумно да използуваме тия 4 процеса, нашите физически придобивки за тялото ни ще куцат, а нашите духовни придобивки ще бъдат проблематични.

Ето защо, нека всички се стремим да използуваме слънцето! Нека всички се стремим да разберем и приложим тия четири процеса правилно: храната, водата, въздуха и светлината, за да се надяваме да развием и чистите мисли, чистите желания и благородните постъпки с една морална и здрава основа, каквато Христос ни е начертал и чертае. Нека всички разумни хора започнем новото, хубавото в живота!

Зъболекар Стоицев

Пловдив, 9 април 1934 г.

11. Защо поместваме тези статии с Х.Х.Х. на Учителя Петър Дънов тук?

Тук им е мястото и времето да се напечатат, защото това е едно неразривно цяло от историята на издаването на сп. „Всемирна летопис" и неговия редактор Иван Толев.

12. Аз заварих възрастните приятели, които разказваха различни случки за това списание и редактора Иван Толев. Те са описани в спомените на Борис Николов, Мария Тодорова, Николай Дойнов и Методи Константинов в поредицата на „Изгревът".

13. Оставяме заглавието в I раздел „Силите на живота природа" така както е издадено в първото издание, като сме добавили и другите следващи статии от второто издание.

14. По този начин представяме едновременно сп. „Всемирна летопис" с неговия редактор Иван Толев, така и отпечатваме статиите на Учителя, защото днес никой не знае за това, което изнасяме тук и отпечатваме за възпоменание на Иван Толев. На мен никой не ми предаде нито ми даде указание, че неговите статии са издавани. Това нещо сам си го открих при моите проучвания за тази епоха.

ЕДНА ВЕЛИКА ИДЕЯ

МИР НА ЗЕМЯТА

II раздел

УВОДНИ СТАТИИ
НА СП. „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“ СПИСВАНИ
ОТ РЕДАКТОРА
И СЪСТАВИТЕЛЯ ИВАН ТОЛЕВ,
БИВШ НАРОДЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ,
ПО ИДЕИ НА ПЕТЪР ДЪНОВ
С ОБОЗНАЧЕНО АВТОРСТВО: Х., Х., *.
СОФИЯ, 1919 - 1926 г.

ЕДНА ВЕЛИКА ИДЕЯ
МИР НА ЗЕМЯТА

1. ЕДНА ВЕЛИКА ИДЕЯ. МИР НА ЗЕМЯТА. ОБЩЕСТВО НА НАРОДИТЕ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 1-2.
2. ПРЕДСЕДАТЕЛ УДРОУ УИЛСОН - Д. Н. Фурнаджиев
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 13-14
3. ПРОГРАМА НА СВЕТОВНИЯ МИР - Удроу Уилсон
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 15
4. БОЛШЕВИЗМЪТ КАТО ИДЕЙНО ДВИЖЕНИЕ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 1-2
5. ЖИЗНЕНИЯТ ВЪПРОС
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 1-3
6. ЗОРАТА НА НОВИЯ ЖИВОТ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 3
7. УПАДЪК И ГИБЕЛ НА НАРОДИТЕ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 4 (1.IX.1919), с. 1-2
8. МЕЖДУНАРОДНИЯТ МИР
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 1-2
9. ИЗПИТАНИЯТА НА БЪЛГАРИЯ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 1-2
10. БОРБИ И НАСИЛИЯ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 8 (1.I.1920), с. 1
11. НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО
„Всемирна летопис, Г. II, кн. 1-2 (I.1921), с. 1-3
12. МАРШ НА БЕЛИТЕ КОМУНИСТИ
„Всемирна летопис", Г. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 18
13. ДА СЕ САМООСЪЗНАЕМ
„Всемирна летопис", Г. II, кн. 5 (VI.1921), с. 97-100
14. УЧЕНИЕТО ЗА ЛЮБОВТА И БРАТСТВОТО
„Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 197-200
15. СЪБИТИЯТА В БЪЛГАРИЯ
„Всемирна летопис", Г. II, кн. 10 (31.XII.1922), с. 237-238
16. ИДЕАЛНО И ОСЪЩЕСТВИМО УПРАВЛЕНИЕ
„Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX.1923), с. 1-4

17. СИНАРХИЯ - статия първа
„Всемирна летопис“, Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 19-20
18. СИНАРХИЯ - статия втора
„Всемирна летопис“, Г. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 19-20
19. СИНАРХИЯ - статия трета
„Всемирна летопис“, Год. I, кн. 3 (1.VI.1919),с. 12-14
20. СИНАРХИЯТА НА ПРАКТИКА
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 2 (X.1923), с. 31-33
21. КРИЗАТА В ДУШАТА НА СЪВРЕМЕННИЯ ЧОВЕК
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 4 (XII.1923), с. 31-33
22. СЪВРЕМЕННАТА КУЛТУРА НА МРАКА
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 5 (I.1924), с. 103-104
23. ВЕЛИКА СЛАВИЯ
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 6 (II.1924), с. 127-128
24. ПОЛИТИЧЕСКО ПРЕУСРОЙСТВО
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 7 (III.1924), с. 151-153
25. ДУХОВЕН ИНТЕРНАЦИОНАЛ
„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 10 (VI.1924), с. 223-224
26. ИСТИНСКИЯТ ИДЕАЛИЗЪМ
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 2-3 (IV-V.1925), с. 25-26
27. ИСТИНСКИЯТ МИР
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 4 (VI-X.1925), с. 65-66
28. ИСТИНСКАТА РЕЛИГИЯ
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 5 (XI.1925-III.1926), с. 97-99
29. ИЛЮЗИИ И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 6 (IV.1926), с. 121-122
30. ПОВЕЧЕ СВЕТЛИНА
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 8 (VI-IX.1926), с. 169
31. ПОЛИТИКА И ДУХОВНОСТ
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 9 (IX.1926), с. 193-194
32. ТЪРСЕТЕ ЦАРСТВОТО
„Всемирна летопис“, Г. IV, кн. 10 (X.1926), с. 218-220

1. ЕДНА ВЕЛИКА ИДЕЯ
МИР НА ЗЕМЯТА - ОБЩЕСТВО НА НАРОДИТЕ

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 1-2

Всеобщата война, избухнала през 1914 г. под един обикновен претекст в Сараево, внесе дълбоки пертурбации в живота на всички народи, разклати цели държави, в това число и някои многовековни империи, предизвика кървави революции и причини неописуеми разрушения и страдания. Целият организъм на човечеството се разтресе, десетки милиони невинни жертви паднаха по бойните полета или загинаха от болести, лишения и глад, неизброими ценности на съвременната култура бидоха погълнати от стихията на унищожението. Една ужасна борба обхвана цялото земно кълбо.

През месец септември 1918 г. на малката България се падна жребият да даде сигнала за свършването на тоя всеобщ катаклизъм. В един момент на върховно напрежение на силите на воюващите народи, тя първа издигна клончето на мира, и зарята на новия ден проблесна над това море от кръв и сълзи. Телеграфът разнесе тая вест по всички краища на света и една дълбока въздишка на облекчение се изгръгна от безброй мъченишки гърди. В разкаяние и сюблимна радост, всички усетиха диханието на Ангела на мира и врагове дотогава, почувствуваха отново, че са братя на земята.

Наскоро след оттеглянето на България от борбата, последвано от капитулацията на Турция, Австро-Унгария и Германия, свика се в Париж конференция на мира, която зесадава още, без да е успяла да реши окончателно нито един от поставените й мирови въпроси поне до момента, в който пишем тия редове. На тая конференция се явиха представители на всички големи и малки държави от групата на Съглашението, която се считаше за победител. Изключени бяха само представителите на някои неутрални държави и ония на държавите - „победени". За тия последните се съобщи, че щели да бъдат допуснати да участвуват в заседанията на конференцията едва в последния момент, за да бъдат изслушани техните обяснения за виновността им, че са се опълчили против победителите, и за правата и исканията на народите им, след което ще стане подписването на мирния договор.

В течение на преговорите в тая конференция се очертаха релефно две главни идеи: *империализмът*, вдъхновяван от прекаленостите на националните аспирации на известни велики и малки държави, и мотивиран със сключени тайни договори между тях, и *уйлсонизмът*, т.е. идеята на свободата, равенството и братството на всички народи, самоопределени в техните етнически и естествени граници. Докато първата от тия идеи е жалка останка от кървавото минало и постоянен извор на нови опасности за в бъдеще, защото се основава на инстинкта за международен грабеж, като израз на правото на по-силния, втората идея, носител, на която като един световен *justicier*, се яви председателят на Северо-американските съединени държави, г. Уйлсон, спечели симпатиите на всички честни и разумни хора, защото се инспирира от принципа на международната и християнска правда и се стреми да установи действителен и траен мир на земята.

Ние няма да разглеждаме тук империализмът, т.е. философията на вълка, която ни напомня закона на Мойсея: „Око за око, зъб за зъб", а ще хвърлим бегъл поглед върху развитието на великата идея на г. Уйлсона и средството за приложението й в международния живот. Според точния

текст на 14-те програмни точки на Председателя на Северо-Американските Държави, неговата идея се изразява със свободното самоопределяне, открито взаимноотношение и всестранно напредване на всички народи, като равноправни членове на общочовешкото семейство, а средството за реализирането й се състои в оформяването, чрез общ международен договор, на едно сдружение или общество на тия народи. Тази негова концепция обгръща, анализирана в своите подробности, всичките поменати 14 точки.

Тя е резултат от едно дълбоко проучване живота на човечеството тъй, както той се проявява. Историята на разните култури доказва, че общата еволюция е вървяла по една чупена линия. Ние знаем народи, които са дохождали до апогея на своето развитие и величие, но след определена епоха те са се връщали назад в неудържимо падение и от техния прогрес са останали само печални паметници. От египетската, асиро-вавилонската, гръцката и римската култура има само следи, които свидетелствуват, наистина, за високо умствено и душевно издигане, но и за всевъзможни пороци, които са подкопавали основите на обществените и държавни организации, и са разрушавали всички плодове на човешкия гений.

И сегашната западно-европейска култура преживява същата криза. Успехите на науката и изкуствата се поставиха в услуга на злото, за да се завладяват и експлоатират по-слабите от по-силните. Вместо благородно съревнование в напредъка и цивилизацията за общо благо, наблюдаваше се злонамерено надпреварване в изнамиране на средства и начини, за политическо и икономическо заробване на едни народи от други. Антагонизмът се усили до степен на непримирима вражда и се разрази във взаимна изтреба. Това бе неизбежна последица от крушението на всички морални принципи.

Настъпи момента за коренна и солидна преуредба на света. Духът на новото време налага да се възстановят нравствените връзки, които съединяват обществата и импулсират тяхното развитие. А една аналогия ще ни поясни растежа на всяко общество, като един жив организъм. То е едно зърно, което пониква. Всяко зърно се състои от известни клетки. Тия клетки в своята диференциация се видоизменяват и размножават. Образуват се формите на политическия живот, които представляват пътищата и съобщенията на самите клетки. Тоя политически живот е процес на растене нагоре. Ние разбираме под дадения термин не политическия живот, както се схваща в тесен смисъл, а както се проявява в самата природа. Защото тя има ненарушими закони. А от това следва, че съгласно естествения закон на еволюцията, всяка държава може да се развива до известни граници, според това, с какви вътрешни морални и духовни сили разполага народът й, също тъй, както дебелината на всеки клон и клонче на едно дърво се определя от животворната сила на почвата. Освен това, тая дебелина зависи и от ония корени, които са пуснати вътре в почвата. Колкото по-дълбоки са тия корени, толкова стабилността на проявеното дърво отвън е по-сигурна. Защото винаги под думата „организация", социална или политическа, се разбират корените й в дадено общество или народ. Тя не може да бъде външна или повърхностна, понеже не би била, в такъв случай, трайна, а само привидна. Силата на организма се съдържа вътре в самия него.

По същия начин можем да уподобим културния живот на обществото на процеса на цъфтенето. Дървото, за да може да продължи живота и дейността си, трябва да цъфти, защото само чрез цветовете си ще привлече мушичките (пчелите и др.), за да го ползуват. Така, всички

плодни дървета цъфтят, за да се развиват. Мушичките, това са тяхното благо, защото донасят културата у тях, т.е. зародиша на плода. Те пробуждат със своите вибрации други пориви в еволюцията на цъфтящото дърво: създава се зародишът, който расте, за да образува плод, а този последният ще сформира бъдещата семка. Това е вече духовното в дървото, т.е. духовния живот, към който са устремени усилията на всяко живо същество. Следователно, всяко общество, правилно развито, трябва да има дълбоки корени в здрава почва, симетрично да се оформява, навреме да цъфти и цветовете му правилно да образуват плода, без да се опарят от сланата или разядат от червеи. В политическия живот на един народ тия червеи са безпринципните политически партии или дружества за лични материални облаги, които като паразити, разяждат и изсушават клоните и цветовете на цялото дърво, а следователно убиват и зародиша на плода.

Тия тезиси са верни за всеки народ. И ако всичките народи се сдружат, за да образуват проектираното от г. Уйлсона и многожелано общество на народите, то това последното ще може да преуспява само при условията, които току-що изложихме. Предназначението на това свръх-общество във физическия свят ще бъде да въдвори на земята великите нравствени принципи на Христовото учение: братство, правда и любов. Без да се крепи на насилието и грабежа или да функционира под натиска на една материална международна санкция, то трябва да черпи жизнена енергия в колективното съзнание на света за доброто, което ще бъде плод на всемирния духовен прогрес. Само така делото на мира, което се оформява сега в Париж, ще открие нова ера в живота на човечеството и ще подготви идването на шестата раса.

Х.

2. ПРЕДСЕДАТЕЛ УДРОУ УИЛСОН

Д. Н. Фурнаджиев

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 13-14

Най-популярната личност и име днес е Уйлсон. Популярността му се налага от онова, което той говори и върши в тия най-усилни и трагични времена. Не напразно очите на цял свят са отправени към него днес. Истина, той е шефът и представителят на най-демократичната, най-просветената и най-жизнеспособната република, която съществува днес или е съществувала до сега, и това по само себе му дава предимство и влияние, което шефът на никоя друга държава не може да владее. Още в първите ми години в Америка като ученик, при разговора с един виден член в американския парламент, в отговор на негови запитвания аз му обяснявах, каква е нашата държава, нашата история и нашето управление, и съсгледо прибавих, че нашия княз получава около четири пъти по-голяма заплата, отколкото председателя на Съединените щати. Господинът разбра в що се състои моето невежество, и усмихнато ми каза: „Да, мое момченце, но нашия председател не става такъв за пари и салтанат, а за полезност и отличие. Председател на С.Щ. се наслаждава с повече доверие, чест, отличие, достойнство и обширна полезност за народа и за цял свят, отколкото който и да е ваш император, цар, крал, княз или владетел". И действително, тоя факт е почнал да изгрява и се приема в цял свят.

Г-н Уйлсон владее лични черти, които вдъхват доверие и уважение

към него. Американската велика република е била щастлива, че в историята си тя брои редица разсъдливи, дълновидни, сериозни и общополезни председатели. Всяко велико дело, което някой подеме днес, народът го сравнява с подобно дело на някой бивш председател, и дори очакват новите председатели да влязат в духа и целта на бивши такива.

Чертите, които отличават председателя Уйлсона, са точно ония, от които светът се нуждае, за да може да види „обществото на народите" поставено на трайни начала. Той копнее да види народите сближени, сплотени, споразумени помежду си и задружни в старанията им за общото благо. Обаче, това изисква *искреност* в намеренията и политиката им; изисква *откровеност* в плановете и отношенията им; изисква *правдивост* в постъпките им; изисква *честност* в сделките им; изисква чиста *добросъвестност*, чувство на обществен дълг, и лично себепосветяване на труд и *жертви за благото на човечеството*. Тия са много силни черти в характера и дейността на американския председател Уйлсон, а именно: честност, откровеност, правдивост, честност, добросъвестност, дълг, труд и жертви за доброто на човешкия род.

При личното познаване човека Уйлсон, често си предполагам, какви силно аргументирани речи той държи в конференцията за мира в Париж, да защити слабите, да подигне падналите, да подкрепи принципите, на които е станал изразител и защитник, които са одобрени и възприети от всички безпристрастни хора, и които обещават правда и мир между народите на света. Че Уйлсон ще се бори, ще стои твърд за правдата, която е прегърнал, за това нека всякой бъде уверен и спокоен; дали ще успее да прокара всичките си принципи по всякой въпрос, който се подигне в конференцията, това не е толкова важно, понеже не всичко зависи от него лично. От откъслечните рапорти, които ни идат от конференцията, явствува, че има разногласие по някои важни въпроси, и че Уйлсон представлява страната на демократичните схващания и необходимите условия за сближение и мир между народите от двата воюващи лагери. Лично аз в душата си съм убеден, че Удроу Уйлсон действува в духа на златното правило, т.е. прави на другите онова, което искаш да правят на тебе.

Не е общоизвестно у нас, че днешният американски председател е и автор на значително число авторитетни и изчерпателни трудове, повечето от които боравят с историческия вървеж и практичното управление на американския народ и управление. Един от неговите трудове: *Държавата* (около 670 страници) развива разните форми на управление, древни и съвременни, в Европа и Америка. Като образец за неговите възгледи, което пояснява днешната дейност и цели на председателя Уйлсона, ще процитирам думите му на стр. 664, а именно: „**Обществото е по-голямо от управлението**. Трябва да помним, че обществото е грамадно по-голямо и по-важно, отколкото неговото оръдие, управлението. Управлението трябва да служи на обществото, по никой начин да не го владее. Управлението не трябва да цели за себе си; то е само средство - средство да послужи за най-добрите интереси на социалния организъм. Държавата съществува за обществото, а не обществото за държавата". През времето, когато беше председател на Принстонския университет, той издаде грамадния си труд: „История на народа на С.Щ.", в няколко тома. Критиците се произнесоха, че тая история на американския народ заема първо място със своята прозорливост и изчерпателност.

Освен дето е държавен мъж, дипломат, който си служи си искреността и откровеността, и автор с рядка плодовитост, с ясен, точен

и сбит стил, Удроу Уйлсон е предимно възпитател на младежта. Неговото влияние между учениците в Принстон, и като професор и като председател, беше винаги голямо и мощно. Уважението към него беше всеобщо. Уйлсон е роден за възпитател. Той не продизвиква, не се дразни и тревожи, не нагрубява, не унижава младежа пред собствените му очи или пред другарите му, отнася се и към провинилите се със симпатия и насърчение, гледа да възбуди у младежа лично себеуважение и достолепие, за да може младият да уважава и другите, и винаги следи и наблюдава дали лицето, комуто наказанието е опростено, ще изпълнява обещанията си за поправка в поведението си. Г-н Уйлсон нямаше време за кафенето или бирарията, обаче за екскурзии, за атлетически игри и състезания, за гимнастически упражнения на студентите, той бе винаги готов да им покаже своето лично и живо насърчение. Неговите лични развлечения бяха на отворено, на чист въздух, с домашни и с другари. Той е роден за водител.

Толко вярва той във възпитанието и възпитателите, щото поставя такива между своите първи приятели, съветници и интимни познайници. Но моето убеждение, причините, по които председател Уйлсон се противопостави на предложението, щото Америка да прекъсне дипломатическите си отношения с нас, са: бившия американски консул в София г. Мърфи, със своите доклади в полза на истината на Балканите, и нашият дипломатически представител във Вашингтон, г. професор Панаретов. С друг председател във Вашингтон г. Панаретов може би нямаше да се разбере така добре, а с г. Уйлсон, бивш професор и възпитател - и двамата професори, и двамата възпитатели за дълги години, и двамата в свръзка с американски учебни заведения, те сигурно са се добре разбрали. Изборът на проф. Панаретов за Вашингтон е и навременен и сполучлив.

Удроу Уйлсон е и християнин. Поради това и многото добри качества в човека. По професия, той е и адвокат и християнин, вярва в Бога и Библията, следва Христа и подражава примера Му. Според него, правилния развой на живота не може без религията. Той е редовен на богослуженията, без разлика на мястото или времето. В една реч пред богомолци той е казал: „Църквата не представлява устройството на човечеството. Тя представлява оная духовна част, която не търси своя израз в някой вид на управление или даже устройство на обществото, а търси да узнае значението и пояснението на живота и основните извори за човешкия дух. Ние природно търсим да сравняваме себе си с нещата, които са вън от нас, над нашите сили и по-високи от нас, и затова всяка църква има за цел да открие едно мерило". Освен дето сам г-н Уйлсон е човек със силен и достоподражаем характер, той напълно признава и възприема християнското мерило на живота, и оказва действително съчувствие с всяко усилие на църквата да приведе света при живите извори на човешкия дух.

В днешния момент председател Уйлсон се труди да прокара: справедливост, премахване всяка самоволна власт, свободно изказване на народите, свещения интерес на най-силния и най-слабия, равни права на всички народи, автономен развой на народите, намаление въоръженията, сигурност и спокойствие от възможното повтаряне на война както днешната, семейството на народите, искрена и публична дипломация, едни и същи принципи в международната политика, взаимно зачитане, международен съд, разрешаване всички оплаквания по мирен начин и наказание на несправедливости.

Велик е човекът, който цели това. Дано може да прокара тия точки.

3. ПРОГРАМА НА СВЕТОВНИЯ МИР

Проф. **д-р Удроу Уйлсон**,
Президент на Съединените Щати

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 13

I. Открити и открито изработени за мира договори, след което да няма тайни международни споразумения от какъвто и да било вид, и дипломацията да работи всякога откровено и пред очите на света.

II. Пълна свобода на мореплаване, извън териториалните води, по всички моря, във време на мир или война, безразлично; освен кога морята бъдат затворени напълно или отчасти по международна акция в изпълнение на международни договори.

III. Премахване, доколкото е възможно, всички икономически прегради и създаване на равенство в търговските условия между всички народи, които възприемат мирът и се съдружат за неговото поддържане.

IV. Подходящи взаимно разменени гаранции, че въоръженията на всеки народ ще бъдат намалени до най-долната точка, каквато е съвместима с домашната му безопасност.

V. Свободна, без предразсъдък и съвсем безпристрастна уредба на всички колониални претенции, уредба, основана въз строго съблюдаване на принципа, че в разрешаването всички таквиз за владение (суверенитет) въпроси, интересите на засяганите населения трябва да имат еднаква тежест с правните претенции на правителството, чието право се разрешава.

VI. Изпразване на всички руски земи и таквоз разрешение на въпросите засягащи Русия каквото ще осигури най-доброто и най-свободното съдействие от другите народи в добиването й, без пречка и без стеснение случай, независимо да определи своето политическо развитие и народна политика, и уверение на искреното й приемане в съюза на свободните народи, под учреждения от неин собствен избор; и повече от искрен прием, даване всеки вид потребна помощ и каквато би сама пожелала...

VII. Белгия - цял свят ще се съгласи - трябва да се изпразни и възстанови, без какъвто и да би опит за ограничение нейния суверенитет, който тя упражнява заедно с всички други свободни народи. Никой друг единичен акт няма да послужи, както този би послужил, да възстанови между народите доверие в законите и правилата, които те сами са изработили за уреждане взаимните си отношения. Без този церителен акт, цялата постройка и валидност на международното право са за всегда подкопани.

VIII. Цялата френска земя трябва да се освободи, завзетите области да се изпразнят и неправдата, извършена от Прусия на Франция в 1871 г. по отношение Алзас-Лорен - която неправда разстройваше световния мир за близо петдесет години - трябва да се поправи, за да може този мир да се обезпечи отново в интереса на всички.

IX. Разместване на италийските граници трябва да се осъществи, според ясно узнаваемите народностни черти.

X. На народностите в Австро-Унгария, чието място между народите ние желаем да видим запазено и осигурено, трябва да се достави благовремие за самоуправно развитие.

XI. Румъния, Сърбия и Черна-гора трябва да се изпразнят; завзетите територии да се повърнат; на Сърбия да се даде свободен и

сигурен достъп до морето; взаимните отношения на всяка от балканските държави чрез приятелско съвещание да се определят според исторично доказаните черти на връзки и народност; и да се промислят международни граници за политическата и икономическа независимост, както и за териториалната цялост, на всеки от балканските народи.

XII. На турските области от сегашната Отоманска империя трябва да се осигури крепък суверенитет, ала и на другите народности, които са днес под турска власт, трябва да се обезпечи несъмнена сигурност на живота и на абсолютно несмущавано благовремие за самоуправно развитие; а Дарданелите трябва под международни гаранции, да бъдат веднъж за всякога отворени като свободен проход за корабите и търговията на всички народи.

XIII. Да се създаде независима Полска държава, която да включва областите, населени от безспорно полско население; на която да се обезпечи свободен и сигурен достъп до морето, и чиято политическа и икономическа независимост, както и териториална цялост, трябва да се гарантира с международен договор.

XIV. Едно общо Съдружие от народи трябва да се оформи, под изрични договори, с цел да се доставят взаимни гаранции за политическата независимост, както и за териториалната цялост, на всички, велики и малки държави, без разлика.

Красно село при София
Преведе от оригинала: Стоян Ватралски

4. БОЛШЕВИЗМЪТ КАТО ИДЕЙНО ДВИЖЕНИЕ
Принципи и методи на съвременния комунизъм - Кой е правия път?

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 1-2

Великата война на народите, която причини неизразими бедствия навсякъде и на всички, предизвика и такива обществени движения, които от една страна, са неудържим израз на една дълбоко почувствувана болка от прежните безброй неправди и злини, а от друга, са един преходен етап към новата епоха в живота на човечеството. Тия обществени движения в разните държави имат, на глед, различен облик, според особеностите на техните народи в досегашното им историческо и културно-стопанско развитие. Но в основата си, тяхната цел е една и съща; подобрение живота на личността до степен да стане сносен, без да се реализира онова върховно щастие, което е недостижимо на земята.

Най-характерното, най-оформеното и най-силното от тях е така нареченият „болшевизъм", който се появи в пространна Русия, тая люлка на цялото славянство, която преживя много конвулсии и бури във веригите на деспотизма и духовния мрак, докато последната война освободи донякъде, но я хвърли в противоположната крайност. Историята на тая крута промяна, твърде кратковременна, се обяснява само с причини от духовен характер. Руската любвеобвилна душа, която в своите прояви е безподобна по своята доброта, лековерие и наивност, веднага прегърна новото движение, макар и да бе съпровождано с всевъзможни видове насилие. Невежественият и безимотен руски селянин биде увлечен от онеправдания градски работник и щом получи земя, веднага замени вика: „да здравствуеть батюшка - цар!" с възгласа: „Да здравствуеть Владимир

Ленин". Метаморфозата стана бърже: на 2 март 1917 г. последният от Романовците, цар Николай II, подписа своята абдикация в един вагон, а след няколко опити с княз Львова и Керенски начело на управлението, на 25 октомври същата година държавната власт в Русия премина в ръцете на Съветите на работнишките, войнишките и селските депутати. Еманацията на тия Съвети бе Съветът на Народните Комисари, начело с Владимира Улянов Ленин, като комисар на вътрешните работи. Оттогава и по настоящем това Съветско правителство продължава да функционира и да преустройва обширната руска държава на нови начала, и се стреми даже да зарази със своите принципи и методи и всички други народи, не само в Европа, но и в Азия.

Полезно е сега да изтъкнем и обсъдим обективно тия негови принципи и да разкритикуваме методите на това движение, което от едни - неговите привърженици - се представлява като един краен и възвишен идеал, а от други - неговите противници от стария век на буржоазния строй, на строя на социалното неравенство и неправда - се рисува като едно ужасно чудовище. Между тия две крайности ние стоим на безпристрастната средина - на неразрушимата и вечна канара на Христовото учение на любовта към ближния и брата, на истината и мъдростта, учение не на съвременното духовенство, заслепено от незнание, користолюбие, егоизъм и всевъзможни други пороци, а учение на Божествената светлина, душевната чистота и святост, на безкористната и беззаветна преданост на доброто. От това гледище ние ще оценим новото движение, което, в руски образец, се нарича „болшевизъм", а по-рано бе известно с френския термин „комунизъм".

Преди всичко, трябва да забележим, че е съвършено неоправдана срънднята и безогледното недоволство на богатите класи на народите от появата и бруталните пристъпи на новото течение. Не трябва да се забравя, че водителите му са възпитаници на буржоазията. Нещо повече: те са нейните незаконородени деца. И ако тя, в течение на векове, е строила своето благоденствие и охолност върху гърба на бедната класа само чрез лъжи, кражби и убийства, то има ли морално право да се оплаква сега, че по същия начин и със същата монета й отплащат нейните собствени деца и ученици? Законите на природата са неумолими и един от тях е: „каквото посееш, това и ще пожънеш". За да се крепи злото и потисничеството в света, организира се навред едно управление на измама и ограбване благата на трудещите се съсловия и се инсценираха многобройни войни, едни от други по-кръвопролитни и разрушителни. Католишкото духовенство устрои даже инквизицията и уби повече от 50 милиона човешки същества, за да наложи насилствено своето разбиране на християнското учение, но, при все това, не успя. И последната война, заповядана въпреки волята на народите в тяхното мнозинство, взе не по-малко невинни жертви и озлочести още толкова милиони живи мъченици. Революциите се устройваха отгоре - не се чудете и не се сърдете тогава, че те предизвикаха революциите и отдолу. В срънднята и недоволството не се съдържа цяра на злото, а в спокойната и вразумителна оценка на положението и в предприемане целесходни мерки за своевременно отстранение на опасността.

Първият основен принцип на съвременния комунизъм е *премахването на частната собственост*. Той е бил прокламиран и пропагандиран още в старо време, във всички епохи, през които е преминало човечеството. Оттогава до днес той не е изгубил своето значение, защото се счита, че тоя институт на частната собственост е

източникът на социалното неравенство и произтичащите от него борби и злини. И Аристофан в някогашната Елада е прогласил собствеността за кражба, и Св. Августин в V-тия век сл. Хр., и в средните векове, и в деветнадесетия век с теориите на Прудона, Оуена и Маркса - през всичките времена и във всичките народи са се явявали проповедници и борци против собствеността. Обаче, повече от тях са препоръчвали и до днес препоръчват унищожението на тоя институт чрез едно средство - насилието. Единственият лъчезарен образ на любовта, благостта и доброто остана завинаги Великият Учител Христос, за когото Еванг. Марко (гл. 10:17-31)* свидетелствува:

„И когато излязваше на пътя, притече се някой та коленичи пред него и го питаше: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" А Исус му рече: Що ме наричаш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. Заповедите знаеш: „Не прелюбодействувай; Не убивай; Не кради; Не свидетелствувай на лъжа; Не обиждай; Почитай баща си и майка си." А той отговори и рече му: „Учителю, всичко това упазих от младостта си". А Исус, като го погледна, възлюби го и рече му: „Едно ти не достига: иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръста, и ела та ме последвай". Но той се наскърби за тая дума и отиде си нажален, защото имаше имот много. А Исус погледна около си и казваше на учениците си: Колко мъчно ще влязат в царството Божие тези, които имат богатство!"**

Това е великото учение на Христа за собствеността и самопожертвуването за общото благо. При всичко че евангелистът предава тая велика проповед в кратко резюме и с алегоричните слова на Божествения Учител, трябва да се разбере, че те еднакво важат както за материалната, така и за духовната частна собственост. В първия случай - това са всички земни блага, на които човекът, като преходно същество в материална форма, не е властен господар, а има само право на временно ползуване (напр. обработване на един къс земя за посрещане на своите нужди), а във втория - това са лошите мисли, чувства и желания, от които човек трябва да се освободи, да възприеме всички добродетели и да ги употреби в полза на своя ближен и брат.

Другите принципи на комунизма са: след като се премахне частната собственост и изчезне различието между класите, трябва да настъпи социализация на всичките средства на производство под работнишки контрол, национализация на финансовите институти и организиране на всеобщата трудова повинност, установяване на задължителен брак, общи жилища, революционни съдилища, равно и висше образование за всички граждани, унищожение на всякакъв култ, защото „никакъв Бог не съществува", а това вярване в някаква всемогъща сила било създадено „само за потискане на невежествените маси" и пр.

Обаче, за приложението на тия принципи на комунизма се препоръчва, както казахме, само един метод - метода на насилието. Освен това, някои от тях, по своята същност, явно отричат законите на природата и се противопоставят на естественото развитие. Но допустимо ли е да стане преустройството на света чрез насилие, чрез „революционна ярост", чрез „диктатура на пролетарията", което е само едно ново злоупотребление с организираната държавна власт, досущ подобно на буржоазното? Очевидно, не. Защото, ако буржоазията досега си е служила и служи с една „машина на угнетение", каквито са армията и

**Цитатът е от Евангелие на Марка, гл. 10, стих 17-23.*

***Виж и Лука, гл. 14:25-35.*

полицията, същата машина, макар и с червен цвят, се туря в действие и от пролетарията. За да се разберем добре, трябва веднага да подчертаем, че тук не става дума за лична диктатура, защото личностите - бил той Николай II или Ленин - са само олицетворение на класите, а за класова: буржоазната се сменява с пролетарската. И това се признава от Маркса: „*Насилието*, казва той, се явява като акушерка при раждането на новия строй". Обаче, тая акушерка не помага на новороденото да се появи свободно на бял свят за нов живот, а го задушава и то излиза или изродено, или мъртво. Ленин на практика доказва това, като повтаря: „Нито един въпрос на класовата борба не се е решавал в историята иначе, *освен чрез насилие*", „преходът от капитализма към социализма изисква дълги родови мъки, *безпощадно* потисничество на експлоататорите, кървава революция". И това, както се знае, се приложи в Русия. Няма, прочее, свобода на съвестта и на убежденията, а има тирания от друга страна и в друга форма; няма мирна еволюция на идеите и кристализация на социалните и държавни институти, а има насилствена промяна на обществения и държавен строй; няма естествено развитие и проявление на личните способности и дарби, и следователно, нормален умствен и духовен напредък, а има просвета и възпитание по даден и наложен шаблон; няма държава и управление, съобразни с природните закони, а има съветска република и власт, учредена чрез депутати, избирани от 18 годишни деца от двата пола и която организира свободата на мисълта, чувствата и действията, или, изобщо, личния и обществен живот, чрез декрети, чрез изкуствено равенство...Така, великият лозунг на някогашното дружество: „Съюз на справедливите" (1836 г.) - *всичките хора са братя*, който ни е завещан от Христа, биде заменен, още в 1847 г. на лондонския комунистически конгрес, с вика: „Пролетарии от всички страни, съединявайте се".

Никой добросъвестен и разумен човек не може да отрече доброто във всяко обществено движение. Но никой не бива да не констатира лошите му страни. Това се налага от дълга на всекиго към собствената си съвест и към ближния. Ако в някои принципи на комунизма има нещо добро и полезно за всички, не може, по справедливост, да не се признае, че методите за реализирането на това добро са неприемливи. Тия принципи са насочени да установят равенство между хората. Обаче, равенството не значи братство. И няма нужда от насилствено установяване на равенство, ако в действителност съществува братство. Това братство е една вътрешна и неразривна връзка между душите. Ако душите са чисти, ако те са украсени с бисерите на всички добродетели и тези последните се прилагат във всекидневния живот на хората, няма да има класи, които взаимно да се потискат и експлоатират, нито различие между богати и бедни, нито богаташи-паразити и работници-мъченици, нито тирани и роби, а ще има едно *общество от братя* с еднакви добри мисли, чувства, желания и стремежи. Тогава всички земни блага, плод на труда на всички, според техните сили и способности, ще бъдат достояние на всекиго. Следователно, преди всичко, пречистете душите си, въоръжете се с всички добродетели: любов към ближния, самопожертвуване, милосърдие, благост, кротост, правда, истина, мъдрост, бъдете, накъсо казано, умни, добри, честни и справедливи, и тогава комунистическият идеал ще се сбъдне на земята без насилие, без кръв. „Търсете първом Царството Божие и правдата негова, и всичко това ще ви се приложи", е казал Христос.

За тая цел, единствения път, по който трябва да се върви е: 1) мирната и естествена еволюция на душата и духа, чрез идеално обучение

и възпитание, нагодено точно според природните закони; 2) мирен апостолат, при най-рационална преуредба на църковната организация и 3) държавно управление, наречено синархия, основано също тъй на естествените закони на развитието. Само така всички хора ще могат да станат „съвършени, както е съвършен Отец наш, който е на небеса".

Х.

5. ЖИЗНЕНИЯТ ВЪПРОС
Законите на развитието - Условията на истинската култура

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 1-3

Хората са извратили живота си, защото не разбират напълно законите, по които тоя живот се развива в природата. И отделните личности, и народите, които злоупотребяват с тия закони, неизбежно свършват с гибел. Историята на всички народи, племена и раси е красноречива свидетелка на тоя факт. За да могат нашите четци и цялото българско общество да си дадат ясна сметка за действителното положение у нас, като извлекат нужната поука за себе си - за бъдещето си подобрение и напредък - ние ще представим процеса на развитието на една проста, но релефна картина, която ще спомогне всекиму да уреди своя индвидуален, семеен, обществен, политически и духовен живот. Така, висшата духовна култура на народа ни ще изпъкне като една велика цел, достойна за благородните усилия на всеки идеален обществен и народен труженик.

Домът е началото на всяка обществена организация. Той е зародишът, от който пониква дървото, за да се разлисти, разцъфти и да даде плод. В дома основните елементи са мъжът и жената. Децата - това е целта, която стимулира дома и му дава живот. Във всичките народи изобщо се съграждат домове. Мъжът и жената влизат в един дом или както е казал Христос, двамата ще станат една плът. Това значи, че те ще създадат един общ принцип, едно цяло. Но за да се развива, необходимо е неговите съставни елементи да са годни за това развитие: мъжът и жената трябва да бъдат здрави в телесно (физическо), умствено и духовно отношение. Ако мъжът или жената имат известни недъзи, тия последните ще се предадат и на децата. В такъв случай целта на семейството не се постига, защото бащата и майката не могат да очакват от такива хилави деца никаква подкрепа в бъдеще - нито морална, нито физическа, нито духовна. Семейството, следователно, се изражда и изчезва.

За илюстрация на тази наша мисъл, ще направим едно сравнение. Земеделецът и земята му образуват едно съчетание. Той не може без земята си, защото тя му дава потик да развива своите физически и умствени сили. В тоя случай жената представлява неговата земя, а децата - всичките негови култури (растенията, зърнестите храни, плодните дървета, които обработва, домашните животни, които му служат и пр.) Ако този земеделец не разбира жена си, т.е. почвата, ако не знае годишните времена, при които неговите култури могат да се сеят, той няма да има никакъв резултат, а ще търпи всякога недоимък, ще задлъжнее и може един ден да изгуби цялата си собственост. И земеделецът и почвата трябва да бъдат здрави, за да може от съчетанието на техните сили да се родят добри плодове. Също така той, като скотовъдец и пастир, трябва да разбира законите, по които живеят и се развиват домашните

му животни, за да могат и те да му бъдат полезни помощници и слуги.

Същата аналогия може да се направи и за целия народ. Когато той почне да се развива и мине в една по-висока стадия на културата, законът ще се приложи по същия начин; народът завзема мястото на жената или на почвата, а неговите управници - мястото на мъжа или земеделеца. В термина „управници" ние включваме не само властниците, но и духовниците и учителите. Те са три категории водители на народа по пътя на културата. Ако и трите тия категории, с една дума, управниците не са здрави във всяко отношение и не разбират душата на този народ, т.е. какво той може да роди, при какви условия и в какви времена, те ще го водят по крив път и ще го тласнат в пропастта. В такъв случай, те ще изиграят ролята не на водители и работници, а на паразити, които нападат народния организъм, както гъсениците нападат дърветата, филоксерата - лозята и скакалците - другите полски култури. Народът ще боледува и линее от смукалата на тия паразити, докато стане съвършено негоден за всякакво развитие, и ще загине.

Физиологическият закон, който действува в живота на човешкия организъм, още по-ясно ще ни представи процеса на еволюцията и нейният край. В такъв случай, ние ще уподобим народа на човешкия стомах, държавниците му - на белите дробове, а духовенството и учителите - на мозъка. Предназначението на стомаха, както се знае, е да доставлява храна на тялото. Със своите десет милиона клетки, стомахът преработва храната и изпраща соковете в белите дробове, дето те претърпяват втора преработка, за да станат годни за мозъка. По същия закон народът трябва да има земя, за да я обработва и препраща изработеното във всичките свои слоеве и органи. Но ако туй обработване стане култ, само да се складират тия храни, без да се използват, този народ ще бедствува, тъй както ако стомахът направи култ храната си, като я складира само за себе си, ще се образува затлъстяване, отлагане на веществата, стомахът и дробовете ще отслабнат, защото първият няма да получи тази енергия от мозъка, която можеше да му се изпрати чрез нервната система, понеже няма обмяна: той не е пратил нищо и не може да получи нищо. Тогава и белите дробове и сърцето няма да му изпратят кръв, т.е. оная сила, чрез която може да стане храносмилането. Така, процесът на развитието сам по себе си ще се спре: народът, който трупа богатства, като егоистична цел, скоро ще загине, защото нито държавниците му, нито духовенството и учителите могат да функционират.

Да допуснем сега, че стомахът изпълнява добре своята длъжност: след като извърши работата си, той изпрати соковете си към белите дробове - държавниците на народа - които трябва да разпределят правилно тия сокове. Но ако белите дробове задържат всичката кръв само за себе си, складират я във вреда на стомаха и мозъка, дихателният процес ще почне да се затруднява прогресивно, докато най-сетне човек умира от асфикция (задушаване). Така е и с ония държавници, които работят само за себе си: те искат да живеят и благоденствуват за сметка на народа и неговите висши съсловия, а не разбират, че по тоя начин те убиват и народа, и себе си.

Сега можем да вземем едно трето положение: ако предположим, че и белите дробове извършват добре своята работа, както стомаха. Кръвта тогава, пречистена през клетките на дробовете - а те са 3 билиона и 600 милиона клетки! - се препраща към мозъка. Но ако и мозъкът се ухитри да я задържи само за себе си, от силата, която ще се образува, тоя мозък ще се уголеми в ущърб на дробовете. Тогава умопобъркването е неминуемо, защото мозъкът, като не препраща енергията към стомаха

и дробовете, няма да получава нова, па и не може да разпределя получената добре. Това именно става постоянно по настоящем, при съвременното развитие на човечеството. Всичките болести на отделните индивиди и на народите водят началото си от тия три причини: от разстройството на стомаха, белите дробове и мозъка, респ. от алчността на широките народни маси, на държавниците и висшите духовни водачи (духовенството и учителството). Народът, който трупа богатства и не ги препраща в другите части на своя организъм, се лишава от умни, добри и честни държавници и става жертва на апетитите на окръжаващите ги съседи. По-нататък - държавниците, ако използуват само за себе си всичките ресурси на народа, последният постепенно обеднява, докато най-сетне той банкрутира, а с него заедно и държавниците му. В последен анализ, ако духовенството и учителите на този народ се ръководят от егоистични интереси и не работят добре, те ще изопачат духовните му сили, ще създадат една жестока култура на насилие и заблуждение, поради което целият народ ще се изроди. И това е най-голямото падане. Следователно, между тия три фактора - народът, държавниците му и духовенството с учителите - трябва да съществува такава хармония, каквато има, при нормалния жизнен процес в човешкия организъм, между стомаха, белите дробове и мозъка.

Но по какъв начин държавниците и духовниците с учителите трябва да действуват за развитието на народа? Аналогията с дейността на земеделеца ще ни покаже това: както у него се стимулират енергиите, чрез разните култури, които той обработва, така и у държавниците се подбуждат стремежите за работа чрез разните методи, с които може да се управлява народа и да се подобрява живота му. Тия методи се коренят във вътрешната сила на народа. И както земеделецът, ако не сее земята със съответните култури, претърпява крахове, така и управниците, ако не употребяват съответните методи, които народът може да възприеме и култивира, по същия закон ще изгубят силата си. Защото законът е такъв, че всяка изразходвана енергия в природата трябва да се навакса.

Да поясним това положение: земеделецът, който е работил през целия ден, трябва да яде най-малко три пъти дневно, за да запълни тази изразходвана енергия. Ако той се откаже да допълни тази енергия ще банкрутира органически. Ако същият, по аналогия, безразборно би използувал своята почва, без да я тори, т.е. без да й дава храна, тя по същия закон ще банкрутира, т.е. ще престане да ражда. Така е и с държавника: ако той не внася нови и подходящи методи в управлението, също ще банкрутира. Прогресът върви по един неумолим природен закон и който не се съобразява с тоя закон, ще понесе всички последици. Духовенството и учителите, ако по същия начин, не внасят нови идеи и чувства в този народ, полезни за него, неизбежно ще банкрутират. Тогава тия три категории: земеделецът, държавниците и духовенството (с учителите) ако не изпълняват заедно закона, ще претърпят обща катастрофа.

Този велик закон на развитието се прилага, в своето проявление, в закона за любовта. Земеделецът трябва да обича земята си, за да я обработва и тя да му ражда. Държавниците трябва да обичат земеделеца (т.е. народа), понеже той е земята за тях. Духовенството с учителите трябва да обичат държавниците си, понеже те са почва за тях. Следователно, културата на всеки народ се състои в това, да се пренесе енергията от едно по-низше състояние в друго, по-висше. Соковете от земята, чрез корените, трябва да преминат в дънера, а оттам в клонищата и цветовете, за да се превърнат в плодове. Това се нарича в природата

растене, еволюция, култура. И в живота на един народ законът е същия: ако енергията на този народ не минава към неговия по-висш бит, към неговия дух, то в тоя народ не може да има култура. Както животът на едно дърво се обуславя на неговия плод, по същия закон и животът на един народ се обуславя от неговата духовна култура. В момента, в който той изгуби тази култура, която съдържа условията на неговото бъдещо развитие, тоя народ е осъден на израждане, заедно с всички негови членове, без изключение. Тук става явно, колко е вярно онова изречение на апостол Павла, че никой не живее за себе си и никой не умира за себе си. Или по-ясно казано: никой не се самопожертвува за себе си и никой не живее за себе си. Или: онзи, който не се самопожертвува за другите - за ближните - той не може да живее за себе си. Или: който се жертвува за ближните, той живее за себе си. И земята, която не е наторявана, не ражда, не може да произведе живот. Раждането, както и самопожертвуването, е живот. И тъй законът е: ония, които управляват народа, трябва да се самопожертвуват за него, за да живеят за себе си...

Когато земеделецът придобива тор, той не тори себе си, а тори нивата си. Управниците, които събират богатства, строят грамадни къщи и дворци, и трупат всевъзможни други имущества, не торят ли себе си? А пък, който тори себе си, всякога умира: такъв е законът... Този е смисълът, който Христос е вложил в думите си: да се отречеш от себе си - т.е. никога да не се ториш. Или, ще поясним: народът не съществува, за да тори своите управляващи, а за да бъде торен от тях. Думата „управление" значи торене, а не значи насилие или ограбване. Последното всякога подразбира „разторяване" или „разтуряне".

Ако продължим аналогията, трябва да кажем, че всеки народ има същото отношение към човечеството, както земеделецът към управляващите и духовенството, с учителите. Народите и племената съставят стомаха на общочовешкия организъм, расите са неговите бели дробове, а Бог е мозъкът. Той е великият разумен принцип, който прониква във всичко.

Трябва, прочее, да се разбере добре, че между всички области на живота има обща връзка и всичките му явления са съединени с последователни причини, които произтичат от насоката му. Следователно, ако един народ стане материалистичен, т.е. в него стомахът е взел надмощие, то непременно ще се появи известна дисхармония в духовния бит на самия народ. Ако народът стане чувствен изключително за себе си, което съответствува на функцията на човешките дробове и на кръвообръщението, то самите условия на живота ще бъдат разрушени от тая чувственост. Но и обратното, ако народът стане извънмерно духовен, без оглед, което може да се изроди във фанатизъм, ограничение на идеите и егоизъм, то непременно той ще се спъне в духовното си развитие. От това гледище обществото и неговите дейци трябва да разбират своето призвание: земеделецът да разбира длъжността си, както стомахът - своята функция, управляващият да изпълнява дълга си, както белите дробове, които пречистват кръвта, и духовенството с учителите - всички трябва да разбират своето предназначение. Те трябва да не живеят за себе си, а за другите. Когато тия три категории разберат и хармонизират отношенията си едни към други, може да се създадат условия за новата култура на човечеството, в която всяко насилие, аномалия и анахронизъм ще изчезнат. И тогава ще имаме оная пълна проява и израз на обществения, политическия, културния и духовния живот, които са желателни, защото всички хора ще могат да участвуват в използването на общите блага, както всички организми се ползуват от слънчевата

светлина и топлина.

Сега нека всеки си зададе питането: съществуват ли такива условия за духовна култура у нас? Държавниците ни, заедно с духовенството и учителството, схващат ли напълно своето предназначение? Какъв е дългът им и работата, която им предстои?

Х.

6. ЗОРАТА НА НОВИЯ ЖИВОТ
(песен)

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 3

Зора се чудна зазорява,
Зора на светъл нов живот,
С великолепие огрява
Поспрелия се наш кивот.

В новия светъл тоз живот,
В новия светъл тоз живот,
Живот на любовта,
В новия светъл тоз живот,
Живот на благостта,
В новия светъл тоз живот,
Живот на радостта.

И птички въздуха изпълнят
С възторг и сладки песни в хор,
Хармонията да допълнят
В големия небесен двор.

В новия светъл тоз живот и пр.

Трепти зората лекокрила
И буди нашите души,
Като любяща майка мила,
Подканя всекиго: „Стани!"

В новия светъл тоз живот и пр.

Лъчи от любовта ни вливат
В гърдите жива топлина,
Със сладка вяра ни повдигат
Във крепост и виделина.

В новия светъл тоз живот и пр.

О тези лъчи от Бога идат,
Те пълнят нашите сърца,
И шепнат сладко, как Той вика:
„Елате, моите деца!"

В новия светъл тоз живот и пр.

[illegible] всички хора ще могатъ да участвуватъ въ [illegible] на общитѣ блага, както всички организми [illegible] отъ слънчевата свѣтлина и топлина.

Сега нека всѣки си зададе питането: съществуватъ [illegible] условия за духовна культура у насъ? Държавитѣ ни, заедно съ духовенството и учителството, сквартъ ли напълно своето прѣдназначение? Какъвъ е дълъ имъ и работата, които имъ прѣдстои?

Х.

ЗОРАТА НА НОВИЯ ЖИВОТЪ

(Пѣсень)

Зора се чудна зазорява,
Зора на свѣтълъ новъ животъ,
Съ великолѣпие огрѣва
Поспрѣлия се нашъ животъ.
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
Животъ на любовьта,
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
Животъ на благостьта,
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
Животъ на радостьта.
И птички възвуха изпълнятъ
Съ възторгъ и сладки пѣсни въ хоръ,
Хармонията да допълнятъ
Въ голѣмия небесенъ дворъ.
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ и пр.
Трепти зората лекокрила
И буди нащитѣ души,
Като любяща майка мила,
Подканя всѣкиго: „стани!"
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ и пр.
Лѫчи отъ любовьта ни вливатъ
Въ гърдитѣ жива топлина,
Съсъ сладка вѣра ни повдигатъ
Въвъ крѣпость и видѣлина.
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ и пр.
О тѣзъ лѫчи отъ Бога идатъ,
Тѣ пълнятъ нащитѣ сърдца,
И шепнатъ сладко, какъ Той вика:
„Елате, моитѣ дѣца!"
Въ новия свѣтълъ тозъ животъ и пр.

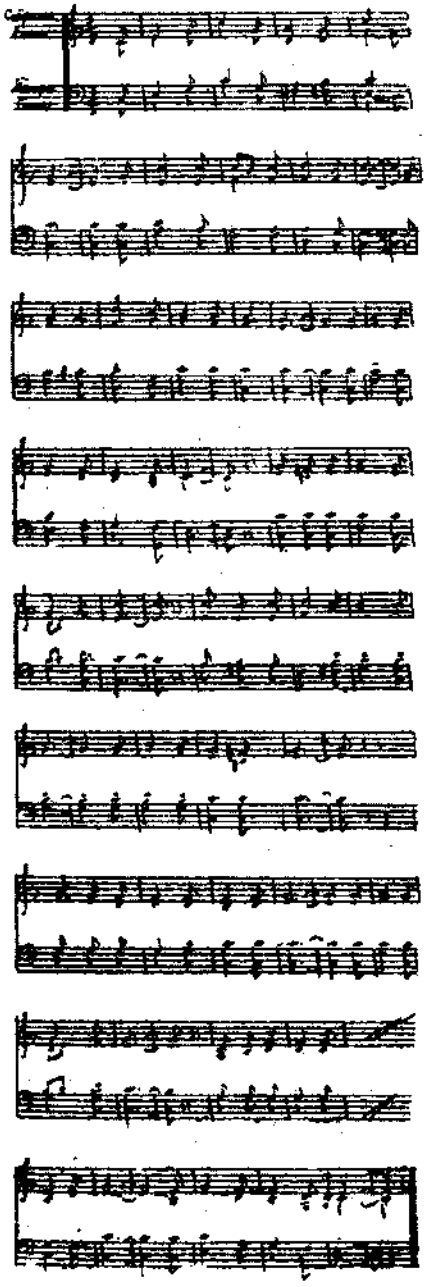

4

Зора на новия животъ.

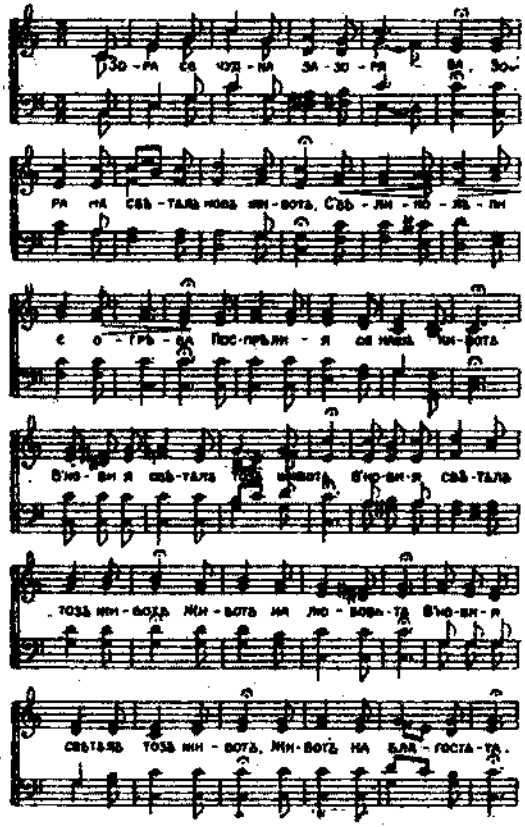

5

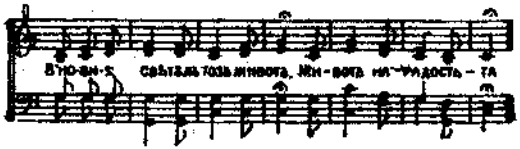

Зората на новия животъ.

Зора се чудна зазорява,
  Зора на свѣтълъ новъ животъ;
Съ великолѣпие огрѣва
  Посрѣлия се нашъ животъ.
    Въновия свѣтълъ тозъ животъ, (2)
    Животъ на Любовьта;
    Въ новия свѣтълъ тозъ животъ
    Животъ на Благостьта;
    Въ новия свѣтълъ тозъ животъ,
    Животъ на Радостьта.

И птички въздуха изпълнятъ
  Съ въторгъ и сладки пѣсни въ хоръ,
Хармонията да допълнятъ
  Въ голѣмия небесенъ дворъ.
    Въ новия свѣтълъ и пр.
Трепти зората лекокрила
  И буди нашитѣ души;
Като любяща майка мила,
  Подканя всѣкиго: „Стани!"
    Въ новия свѣтълъ и пр.
Лъчи отъ Любовьта ни вливатъ
  Въ гърдитѣ жива топлина,
Съсъ сладка вѣра ни повдигатъ
  Въвъ крѣпость и надѣжина.
    Въ новия свѣтълъ я пр.
О, тѣзъ лъчи отъ Бога идатъ,
  Тѣ пълнятъ нашитѣ сърца
И шепнатъ сладко, какъ Той вика:
  „Елате, моитѣ дѣца"!
    Въ новия свѣтълъ и пр.

ЗАБЕЛЕЖКА: Нотите на тази песей и текста са публикувани в книжката „Братски песни", I част, София 1921 г., стр. 4-5, и в сп. „Всемирна летопис" и са дадени за сравнение и изследване от представители на едно следващо поколение.

7. УПАДЪК И ГИБЕЛ НА НАРОДИТЕ
Закони и исторически факти - Поука за българите

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 4 (1.IX.1919), с. 1-2

Историята на всички народи, от най-старо време до днес, е велика учителка. Който може да проникне във вътрешния смисъл и логическата връзка на събитията, той лесно може да открие незиблемите* закони, които са действували и действуват непрекъснато, с ненарушима последователност, в процеса на развитието. Тия закони са естествени и за това не могат да се изменят от индивидуалната воля, освен ако всяка отделна личност, като съзнае грешките и престъпленията си в миналото, чистосърдечно се разкае за тях и съобрази напълно живота си за напред с великите принципи на Христовото учение. Само така законите за причините и последиците, известен в източната философия под името *закон на карма*, може да смекчи ударите си и да докара добри резултати.

Този закон, както сме констатирали многократно, се прилага еднакво в живота, както на индивида, така и на всеки народ. Бележитите окултисти, които са изследвали чрез непосредствено ясновидство действието на този закон, както някои съвременни учени, които се доближават със своите теории до истината, са доказали, че престъпленията на отделните лица се отразяват гибелно върху живота и съдбините на целия народ. Колкото повече убийства, кражби, грабежи, посегателства на личния, семейния и обществен морал се извършват, толкоз повече отговорности народът трупа върху себе си, толкоз по-тежка карма той си създава. И за изплащането на тая карма се изискват в някои случаи дългогодишни нещастия и страдания, а в други, неизбежно се налага загиването на цели народи, затриването им от лицето на земята или разпръсването им по всички краища на света. За доказателство на тоя факт, няма нужда да прибягваме към много отдалечени времена и да изтъкваме в подробности грамадните катастрофи, като оная на Атлантида, и страшните национални падения, като ония на Вавилон, Египет и Рим, а достатъчно е да споменем ужасната съдба на еврейския народ, който, за да изплати тежката си карма от разпъването на Божествения *Учител Христа*, биде разпръснат по цялото земно кълбо, всякъде презиран, потъпкван и измъчван с погроми, преследвания и убийства, които продължават в някои държави и до днес. Потънал в лъжеучения и пороци, еврейският народ стана оръдие на злото и с това навлече ненавистта и омразата на всички други народи. Едва в последно време, почти след 2000 години от злодеянието на Юда, изглежда, че се започва ликвидацията на колосалния грях на евреите, като се възстановява палестинската държава. Ще минат още много години и може би, векове, докато тая ликвидация стане свършен факт, с прегръщането на християнското учение на любовта, правдата и истината от еврейския народ.

---

* *в смисъл „вечни", „неизхабими". Вж. Речник на българския език : т.2. Е-К / Найден Геров. - София : Бълг. писател, 1976. - с. 152-153 - „зибил" - изхабявам .....,*

Не по-малка отговорност тежи и върху турския народ. Неговите жестокости над покорените от него народи не могат да останат неизплатени. Цели пет века турците безнаказано клаха и унищожаваха българи, арменци и др. Кръвта на милионите жертви паднали под турския нож, вика за възмедие. И то иде все по-страшно и по-страшно: някогашната велика турска империя, която замести римската и византийската, с територия, която се простираше до Виена, постепенно се разпадна и сега върви бързо към съвършено изчезване. От нея няма да остане нито помен, въпреки застъпничеството на цялото ислямство, пръснато в други държави. Законът на карма ще се приложи с всичката си желязна строгост спрямо този народ, който в безпощадното преследване и поголовната изтреба на подчинените си християнски народи, виждаше най-ефикасното средство за въздигане на своето величие, богатство и слава. По същия начин ще се постъпи и спрямо други европейски и балкански народи, едни от които се опитаха да господствуват над цялото човечество (tiber alles), а други са изтребвали и потискали безмилостно християнските си братя в окупираните временно територии. Нито гърците, които са клали и опожарявали българското население в Южна и Юго-източна Македония, нито сърбите, които са вършили същото в останалата част от тая област, нито ромъните за своите изстъпления в Добруджа ще останат безнаказани от Провидението: духовете на загиналите постоянно ще сгъстяват и насочват влиянията към изпълнението на закона за възмездието на извършените престъпления.

Нека дойдем сега до българския народ. Ако проследим бегло неговия исторически вървеж, ще забележим, че в първите времена от заселването му на Балканите, когато неговият личен, семеен и обществен живот се е отличавал с чистота на нравите, с патриархалност и истинско трудолюбие, всичките му работи са вървели добре. Земята на българите е раждала всякога златното жито, богатствата са били в изобилие и благосъстоянието цветущо. Но когато българите, по външно влияние, са напуснали примерния семеен и обществен живот, нарушили са добрите нрави и са се предали на взаимни гонения, кражби, убийства и разврат, тяхното царство бърже тръгнало към упадък. Вместо някогашното величие във времето на царете Борис и Симеон, България почнала все повече и повече да намалява, докато била, най-сетне, покорена и потисната в дълбоко политическо и духовно робство в продължение на векове. Една от съдбоносните причини, които докараха падението на българското царство и страданията на българите, е преследването и изгонването на богомилите. Тия последните бяха пратени от Провидението между българския народ за спасението му. Но той не разбра учението им, което бе, в основата си, едно учение на добродетели, чистота и святост. Тогавашните царе, боляри, велможи и други политически и духовни управници на България, впуснали се в злодеяния и разврат, нарекоха това учение ерес и решиха с всичките насилнически средства да го потъпчат и задушат. И до днес още недоучените български учители и общественици продължават да се отнасят към богомилското учение със сляпа ненавист, като го таксуват за „еретическо" и „злосторническо". Причината на това е, че те не са вникнали добросъвестно и сериозно в принципите, му и не знаят моралната му стойност.

Със същата ненавист към богомилите е надъхана в училището и цялата наша училищна младеж. Даже хора, които се мъчат да минат за велики философи и претендират да играят ръководна обществена роля,

без оглед на миналата си дейност, поддържат с кухата си фразеология глупостта, че учението на старите богомили било едно „зло", „опасна зараза" и „злочиние" и че те са били „злосторни деца" на България. А пък безпристрастните научни изследвания, напротив, доказват, че богомилското учение, появило се в противовес и като реакция на тогавашната държавна и обществена поквара, както и за борба с римския и византийски духовен деспотизъм, е било спасително за българския народ. Професорите Иречек, Дринов, Веселовски и много др. учени, чужди и наши, заключават, въз основа на проверени и неоспорими данни, че българинът поп Богомил е бил първият християнски реформатор, предшественик на Цвингли, Лютер и Калвин; че за основа на учението си той е поставил чисто славянски мироглед и славянски дух на свобода на ума, сърцето и волята, с цел да се постигне гражданско равенство и демократично управление; че единственото спасение на човека и гражданина се състои в прилагането на евангелските истини в живота, в духовното и нравствено съвършенство, в освобождението на разума от всеки авторитет, който е служил тогава само за опора на абсолютизма в държавното и църковно управление; че богомилското учение ни най-малко не е било противонародно, а напротив, то е целило да гарантира на българския народ истинско народовластие и културен напредък и пр.** Така именно трябва да се разбира това учение и с тия негови високоморални принципи, спасителни за всички народи, се обяснява бързото му разпространение по цяла Европа, дето е послужило като главен лост на цялото умствено движение и като предтеча на реформацията. Г-н Д. Мишев по този въпрос бележи следното: „Такава е била славянската и човешка страна на първоначалното богомилско учение. Тази страна го направила учение на реалисти, а не на отшелници. Тя го издигнала отначало високо над сектанския и аскетичен риторизъм, като го направила славянско толкова, колкото и човешко. И защото било повече *славянско*, отколкото павликянско или манихейско, богомилското учение бърже се разпространило във всички славянски земи - в Босна, Далмация, Сърбия и Чехия, а защото е било *общочовешко* по своите политико-социални начала - за правда, равенство и свобода на духа, то прескочило пределите на славянските земи и се разпространило в Западна Европа, в Италия, в Южна Франция, и в някои крайнини на Северна Франция, на Германия и дори Англия.*** А професор Веселовски дава следната оценка на благотворното влияние на богомилското учение на запад:„Славянските народи чрез *богомилството* (к.н.) първи път до появата на Хуса внасят в общоевропейската култура своя интелектуален дар, който оставя трайни следи върху целия развой на средноевропейската литература".

При все това, последните български царе жестоко преследвали богомилите, като ги затваряли, изгонвали вън от България и изгаряли живи. Но великият Учител Христос е казал: „Блажени гонените заради Правдата, защото е тяхно царството небесно; блажени сте когато ви похулят и ви изгонят и върх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради мене; радвайте се и веселете се, защото е голяма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророците, които бяха преди вас". (Матея 5:10-12). И вследствие преследването на тия работници в името Божие, българският народ си

** Вж в. „Напред", бр. 25 (26.VII.1919) уводната статия „Стари и нови богомили".*

***Вж подробности в съчиненията на Д. Мишев - „Българи в миналото (стр. 62) и на Я. Сакъзов - „Българите в своята история".*

**** Д. Мишев, цит. съч., стр. 78 и 79.*

навлече една карма, която изплаща в течение на цели петстотин години. Защото винаги, когато в средата на един народ се умножат престъпленията от различен характер, а ратниците за моралното му подобрение биват гонени, измъчвани и спъвани в тяхното праведно и общополезно дело, тоя народ се осъжда на страдания, ако не и на гибел.

Най-новата история на българите не е лишена от много подобни примери. И сега, във време на последните излишни и пакостни войни, се натрупаха безброй престъпления и отговорности. Ако се направи една точна криминална статистика на убийствата, кражбите, подкупите, изнудванията и развратните деяния, извършени от представители на всички съсловия и във всички части, освободени и неосвободени, на България, всеки човек с висока морална и духовна култура ще се почувствува потресен от ужасното разрушително дело, на което е бил способен българинът, макар и не толкова, колкото гъркът, сърбинът и ромънинът. А прекомерната скъпотия, от която по настоящем пищи целият народ, показва несъмнено, че сребролюбието, алчността и егоизмът са развити у нас в максимални размери. Ние взаимно се ограбваме и безжалостно изпояждаме. Няма ни най-малък проблясък от съзнание на обществено благо и от чувство на любов и милосърдие към ближния. Думата „братство" не съществува в съвременния български речник. Терминът „социална солидарност и правда" е непонятен. Целият интелект на българина е напрегнат сега да измисли все по-нови и по-нови начини за лично, незаконно и безчестно забогатяване за сметка на ближния, без свян, без състрадание, без чувство на отговорност и без страх за бъдещето на България.

А това бъдеще, ако не се предприемат бързи и решителни мерки, е пред очите ни. То е *сигурна пропаст* за държава и народ, ако не настъпи свестяване и опомнюване. Нито историческите факти, нито понесените страдания, нито строгите наказания са в състояние да вразумят алчните българи. Мерките на властта, даже и да са искрени, навременни и целесъобразни, не могат да имат по-голямо значение от едни палиативи. Трябва да се разбере и втълпи здраво в умовете на всички, че българският народ е *морално и духовно болен*; той преживява една тежка нравствена, социална, политическа и духовна криза, която може да докара окончателна катастрофа. Поуката от миналото и сегашното положение на народа диктува да се започне възродяването му отначало. Необходимо е, преди всичко създаването на една власт от доказано неопетнени, честни и умни хора, като временна мярка. А през времето, когато ще се упражнява тая власт от най-добрите, да се започне усилено *реформата на учебното дело* и на *духовенството*. Досегашното наше училище, което е създало само един умствен и морален пролетарият, хора без солидни знания за живота, без установен здрав мироглед, основан на природните закони, и без възвишен морал, трябва час по-скоро и основно да се преустрои по най-рационален начин съобразно с принципите, които ние проповядваме и доказваме, според най-новите научни изследвания. Само чрез *новото училище*, уредено точно съгласно окултните закони на развитието, може да се възпита, обучи и оформи едно здраво поколение. Същевременно църквата трябва да се отдели от държавата за да се даде възможност на духовенството да се реформира вътрешно, та свободно и безкористно да служи на Бога и на народа, а не само на кесията си както прави сега по професия, с което е отчуждило от себе си целия народ. Тогава резултатът от новото възпитание, добито от младежите чрез окултната школа и от възрастните чрез дейността на истинските Христови служители, ще бъде едно *ново общество*, едно *ново държавно управление*. С тия коренни

реформи, които трябва да се разширят хармонично във всички области на живота, българите трябва да бързат, докато не е ударил дванадесетия час. Удари ли тоя час, при сегашните условия, които постоянно се влошават, тогава всичко ще бъде изгубено: пълното обществено разложение ще погълне безвъзвратно, като една ненаситна хидра, всичко, което носи българско име!...

*

8. МЕЖДУНАРОДНИЯТ МИР
Стари грешки и заблуждения - Условия за новия живот

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 1-2

Наскоро ще се навърши цяла година, откак правителствата на така наречените „Велики сили" или на по-големите народи се стараят да възстановят мира помежду си и помежду малките народи, но все още това не им се удава. В столицата на Франция се събраха няколкостотин делегати на всички държави, участвували в голямата война, донесоха със себе си цели вагони книжа и документи, разискват в многобройни комисии и подкомисии, съчиняват обширни доклади до десеточленните или петочленните върховни съвети, но резултат от цялата тая колосална и главоломна работа, строго и безпристрастно оценен, е равен на нула. Не е тайна за никого, че целта на всички участници в конференцията е да се сключи само един *формален мир* между правителствата, повече или по-малко приемлив и траен, а не да се установи *един същински мир* между народите, които населяват земята, мир на взаимно разбиране, на взаимно помагане и на братска любов; този последен мир се рисува във въображението на съвременните ръководители на човечеството като един далечен ако не и неосъществим, идеал. Поради това нескривано убеждение на правителствените шефове, ние виждаме да се налага подписването на един мирен договор с Германия, от който и двата контрагенти са недоволни, а само си дават вид, че правят „bonne mine a mauvais jeu". Защото не ще никакво съмнение, че да се отнемат всичките колонии на Германия и се разпределят между главните й „победители", да се откъснат от нея големи и цветущи области и се дадат на съседите й, да й се вземе цялата флота, да й се наложат всевъзможни други ограничения и задължения, поносими и непоносими, това не може да бъде един мир, който би бил приет от германския народ доброволно и радушно. Разумява се, тоя мир трябва да се признае за насилствен. Но даже и от него Франция не е доволна. Страхът й от Германия е станал толкова голям, че постоянно я мъчи и преследва като жив кошмар, затова тя продължава, чрез печата си, да иска все нови и нови ограничения за Германия, от стратегически и икономически характер. Единственият договор за мир с Германия, който напълно би задоволил французкия народ, би бил оня, който би докарал фактическото разпокъсване на германския народ и, ако е възможно, неговото окончателно унищожение. Само това, обаче, не може да стане. Оттук и враждата между „цивилизованите" французи и техните съседи, наричани с презрителното прозвище „les boches", вражда, която при сегашния манталитет на едните и другите, изглежда да се увековечава.

Спряхме се на тоя случай, за да изтъкнем при какво психическо състояние се сключват договорите за мир в Париж. Във Версайл, красивата резиденция на „световните" разпоредители, е разтворена

картата на земното кълбо и по нея се чертаят всевъзможни граници, само с оглед на материалните и империалистични интереси на големите държави - „победители". За тях човечеството е едно тесто, от което може да се правят най-разнообразни фигурки, по веленията на своя егоизъм и по прищевките на тия или ония приятели и любимци. Малките народи, особено балканските, пламнали от ненавист помежду си, играят жалка роля пред благоволението на големите: те са само разменна монета за удовлетворение неутолимата жажда за разширение и богатства на своите, съперничащи помежду си, покровители. А там, дето малките не могат да помогнат като оръдия, големите или се споразумяват с „временни" спогодби помежду си, или пък чисто и просто отлагат разрешението на трудните въпроси за по-благоприятно време... По тоя начин, добива се твърде некрасивото впечатление на един *международен грабеж* на достоянието и правото на по-слабите от по-силните. При това, гласът на един велик народ, като че ли още стои заглъхнал: това е Русия, която не се допуща да фигурира като равноправна участница в конференцията на мира. Нейното възкръсяване задава страх не по-малък от оня, който иде от Германия. Милионите жертви в хора и милиарди рубли, които даде тоя славянски народ не толкова за своя културен прогрес, колкото за спасението от явна гибел на някои свои бивши съюзници не ще останат без никакво възмездие. Ние знаем, че има сили непобедими, които работят за възраждането и укрепването на руския народ, който, въпреки всички спънки ще се издигне отново на краката си и ще заяви своите вековни права. Каквото и да се върши сега за негова сметка, мирът не може да бъде, макар и формално, свършен факт, без подписа на Русия. Особено въпросите на близкия изток, които тъй живо интересуват цялото славянство, ще могат да добият своето естествено разрешение само при участието на Русия. Всяка друга политика, е късогледа и ефемерна: тя предварително е осъдена на неуспех. Доказателство за съзнанието на тая истина служи отлагането на въпроса за Цариград, който е възела на източния въпрос и свързания с него спор за Тракия.

Така, мирът, за който толкова време се работи в Париж, не е още даже в началото си. И това начало няма да дойде скоро и тъй, както ние го разбираме. Може да се подпишат всичките хартии, наречени договори между държавите, но действителен международен мир не ще има дотогава, докато съвременното човечество не се издигне на по-висока степен на духовно развитие. И както всеки народ заслужава своето управление, така и сегашното човечество заслужава своя „върховен съвет" във Версайл. Тоя съвет не пожела да приложи в своята съдбоносна работа три велики закони, които регулират световното развитие: *смирението, самопожертвуването и мировата любов*. Като изключим г. Уилсона, който добре инспириран, се доближава до правилното схващане на общочовешкия идеал, другите представители на големите нации не можаха да схванат истинския смисъл на всемирната война: тя бе неизбежен процес на пречистване, с който се завърши един от периодите на културното развитие на петата раса.

От това гледище, една капитална грешка е, да се делят народите на „победители" и „победени", и вследствие на това деление, да се налагат неестествени, несправедливи и неморални мирни условия, от страх да не се наруши отживялата века си традиция на кабинетната дипломация, че победителите само диктуват условия, а победените само се подчиняват. Тая война нямаше за цел да унищожава народи със силата на оръжието, а да събуди у всички *съзнанието за равноправието на народите*, като членове на човечеството. Това човечество е божествен организъм, а

следователно, неговите органи, като клончетата на едно дърво, черпят сили за своя живот и за своето развитие от един и същ източник, поради което те трябва да живеят като братя, понеже тяхното съществуване е подчинено на един природен закон - законът на еволюцията в строго определени рамки. Ако членовете на Върховния Съвет бяха схванали така смисъла на войната и своята задача, първата им длъжност бе да забравят своите международни различия и меркантилни интереси, да се проникнат от едно искрено чувство на смирение, диктувано от *общата виновност на всички правителства,* които са изтощавали през векове своите народи с ужасите на милитаризма и клерикализма, а след това да пристъпят, като истински съдии, към ликвидация на грозното минало и към полагане основите на един нов живот на човечеството. За тая цел те бяха длъжни да заявят, че няма вече граници на държавите, като досегашните изкуствени прегради между народите, а следователно, няма и опасни съперничества между тях за повече земя и за повече богатства. Всеки народ, както и всеки човек, има право на плодовете от своя труд там, дето Творецът го е пратил да живее свободно и да работи за себе си и за ближните си. При тая констатация, щеше да стане веднага излишно всякакво морско надмощие или тирания на едни върху други: морските пътища са свободни за всички народи, както е свободна и сушата; щеше да стане очевидно глупаво, робите от африканските колонии да променят само своите господари, които не се различават помежду си в използуването на техния труд и безправие; щеше да стане илюзорен страха на един народ от засилването на друг, което се обуславя от природните дарби и способности на последния и пр. и пр., с една реч, щеше да се разкрие картината на *общочовешката собственост на земята.* Изхождайки от тоя принцип на дезинтересованост и самопожертвуване, мировите фактори в Париж щяха тогава да открият душите и сърцата си за проникването на онова божествено чувство на *мирова любов*, което създава всички необходими условия за живота и за всестранния напредък на всеки организъм. Тая мирова любов, както ни учат Великите Учители, които в разни времена се изпращат от Бялото Братство за ръководители на човечеството, е същността на самия живот. *„Да чувствуваш, казват те, вибрациите на всички живи същества и едновременно с това да си готов да помагаш на всички свои страдащи братя - това е великият закон на мировата любов*". Който разбира и прилага тоя закон, той с това работи не само за своя личен духовен напредък, но и за мира и съгласието между всички хора. Това значи, че той е възприел онова космическо съзнание, което прониква цялата вселена и го е преработил през своята чиста, ефирна материя, за да създава винаги само добри мисли, чувства и желания.

Така ли са мислили и мислят авторите на новата земна карта в Париж? Делата им показват противното. С разпокъсване на народи и подчинението им под чужда власт, с контрибуции и всевъзможни други насилия, мирова любов не се осъществява, а се сеят семена за нови бури и страдания. По тоя начин не само поуката от войната не може да се използува за благото на човечеството, но и се подготвят условия за нови войни, може би още по-катастрофални. Отговорността за тия неизбежни последици ще лежи тоя път изключително върху така наречените „победители", които се самозабравиха в своята алчност, като почнаха да мислят, че те са непобедими и ненаказуеми. Никое погазване на Божествената правда не остава безнаказано - така гласи великият закон за възмездието. Това трябва добре да разберат заслепените „победители".

И за българския народ изпитанията още не са свършени. От самия

него, обаче, зависи да си осигури едно по-честито бъдеще. Условието за това е моралното му подобрение и възвишената му духовна култура. Към тая цел трябва да се насочат усилията на всички искрени и честни обществени дейци.

*.

Проектът на договора за мир с България*

На 19 септември в Париж, при обичайния церемониал, е бил връчен на българските делегати проектът на мирния договор с България. Според една телеграма от българската делегация, условията, които се опитват да наложат на българския народ, изключват всяка правда и право. Принципите на териториалната неприкосновеност и на националността са пожертвувани, за да се задоволят исканията на разните съседи на България, по някакви „стратегически" съображения. Така, откъм Сърбия се предвижда изправление на границата с отнемане градовете Цариброд, Босилеград и Струмица, със съответния на тях хинтерланд. Според това, предполагат, че проектираната бъдеща граница ще минава по височините между селата Гор. Криводол и Комщица, а следователно, сръбските дългобойни оръдия могат да владеят столицата, която, в такъв случай, би останал граничен град. Към Босилеград, известната медна мина би останала в територията на Сърбия, а гр. Кюстендил ще остане в един граничен ъгъл. Най-сетне, плодородната долина на гр. Струмица се присъединява към сегашната сръбска територия. Откъм Гърция, границата ще минава южно от една линия, минаваща край гр. Пашмакли, а територията между тая граница и морето се отстъпва на „главните" съюзници, които отпосле щели да разполагат с нея. На България се гарантира икономически излаз на Бяло море. Добруджанският и македонският въпроси не се разрешават с тоя договор.

Освен това, на България се налага да премахне задължителната военна повинност и да я замести с доброволческата система, като се определя максималния ефектив на въоръжените сили 20 000 души плюс 10 000 души митнишка, погранична и полицейска стража. Нашите военни кораби се предават на главните съюзни сили.

Всички провинени през войната лица ще бъдат съдени от военните съдилища на съюзните сили.

България се задължава да плати, като обезщетение, 2 милиарда и 250 милиона франка златни, начиная от 1 Юли 1920 г. и в срок от 37 години, под контрола на една междусъюзнишка комисия. Също се задължава да възвърне ценностите и вещите, взети през войната от гръцка, сръбска и ромънска територия, да даде известно количество добитък и 50 000 тона каменни въглища от мината Перник.

Тия условия на договора произведоха най-тежко впечатление у нас. Но българите не трябва да падат духом: тия условия нито са окончателни, нито са осъществими. Българското правителство ще отговори в срок от 25 дни, след което ще се изработи друг договор. Дотогава, обаче, обстоятелствата могат съществено да се изменят и първоначалният проект, който прониза сега българското сърце, може да стане неузнаваем. Такава е участта на всички човешки дела, на които лежи печата на неправдата и несъвършенството.

**Уводна, редакторска статия, неподписана.*

Имало е цензура, понеже на 3 места има оставени по два празни реда, а на четвъртото място има оставени 3 празни реда.

9. ИЗПИТАНИЯТА НА БЪЛГАРИЯ
Какво ни предстои? - Мъдрост и Любов

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 1-2

Международното положение на България се оформява, след катастрофалната война, в мъчителни перипетии: части от нейната територя се отнемат, преди още договорът за мир да е сключен окончателно, налагат й се убийствени ограничения в сношенията й с външния свят и се заплашва с финансово-икономическо задушаване. Това са неизбежните резултати от едно безумно управление в продължение на четиридесет години. Българският народ преживява най-страшните изпитания в момента, когато в Париж се чертаят новите условия, в които ще се развива, според късогледите схващания на съвременната дипломация, неговия живот.

Обаче, всъщност, не с тия рамки на договора за мир, които ще насочват нашето развитие. Има много по-велики закони, непонятни още за мнозинството от българската интелигенция и пренебрегвани умишлено от международния ареопаг, които налагат неотразимото си влияние върху еволюцията на човечеството, а същевременно и върху тая на нашия народ. Ние доказахме в редица статии и продължаваме да осветляваме нашето консервативно и тъпо общество, че народите не са нищо друго, освен части от общочовешкия организъм. И понеже тоя организъм, като всеки жив индивид, съществува, действува и се развива по строго определените природни закони, то и неговите части или органи са подчинени на същите закони на развитието. Няма съмнение, следователно, че при действието на тия закони трябва да се запазва хармонията, която наблюдаваме при сътрудничеството и функционирането на самите клетки в човешкия организъм, защото, в противен случай, всяко нарушение на тая хармония причинява една или друга болест. Това е толкова вярно за цялото човечество, колкото и за всеки отделен народ и специално за всяка личност. Заключението от това е, че преди всичко, ние сме длъжни да изучим и разберем добре законите на индивидуалното, общественото, духовното и културното развитие, за да можем да уредим правилно нашия живот и да осигурим на народа си трайно благоденствие и честита бъднина. Тогава и международното положение на България ще се уреди от самосебе си и ще се постигне нашия национален идеал, въпреки всякакви противодействия от външни съперници и без да се кланяме на тия или ония земни „богове", както правихме до сега.

Прочее, да започнем от личността. Нека изучим *българина* всестранно: какво е унаследил той от миналото свое съществуване, какви кармически задължения той има да изплаща и, поради това, какви душевни способности се изразяват в неговия физически, умствен и духовен строеж. Тия исторически и научни изследвания са необходими, за да можем да поставим правилна диагноза на болестта, от която страдат българите, като отделни личности и като народ, и да приложим за тая болест най-ефикасното лекарство. За жалост, истинската история на българския народ е и до днес непозната, в своята дълбочина, за чуждите и наши учени. Това, което те наричат „история", не е освен една повърхностна хронология на събития, от която се правят само наивни умозаключения. Тя не разкрива пред проницателния поглед на любознателния четец нито едно от качествата, които са отличавали българите в тяхното минало, защото никой чужд историк на нашия живот - да не говорим за нашите

историци-компилатори - не е вникнал и досега в личността на основателя на Първото българско царство Аспарух или Исперих, не е изучил неговия произход и неговото духовно битие и не се е спрял с достатъчна сериозност да изследва, кой е тоя народ, който той довел и заселил при бреговете на Дунава. Съвременните официални историографи, като не са изучили окултните закони на създаването и развитието на народите, не знаят, че това не са стада, които се движат и лутат несъзнателно по степи, гори и планини, а живи организми, членове на световни раси, които, като звена от една дълга верига, се явяват на земята с известна духовна мисия. И нашият народ, ръководен от Духовния свят, има строго начертана своя мисия, която трябва да изпълни. Но за нея нашите „видни учени" нямат никакво понятие. Те не знаят, например, кои са били известните по-крупни ръководители на българите в Първото и Второто български царства, ония през петвековното ни робство под турците и гърците до политическото ни освобождение, както и някои от най-новите дейци и учители, които сега се подвизават, скромни и кротки по сърце, но велики по дела, за духовно-културното повдигане на българския народ. Кои са били светите Кирил и Методи, кой е бил цар Симеон, цар Борис, кой е бил поп Богомил и неговите самоотвержени съратници и мъченици, кои са били Паисий, Софрони Врачански, Св. Иван Рилски, Раковски, Ботйов, Левски и много др., това е истинска terra inkognita за нашите нещастни историци и книжовници. А като им се каже и докаже, че тия дейци всред българския народ в миналото му, както и ония, които са сега още между живите, са превъплъщения на велики същества от Духовния свят, изпратени за доброто на тоя народ в пътя на неговото развитие, тогава нашите „учени" ще просветнат с истинска светлина и ще разберат, че българският народ действително не е едно стадо от неразумни твари, което може да се стриже и дои за угодата и материалното доволство на алчни управници и заслепено духовенство, но че той е един от органите на Божествения организъм. Веднъж установен този тезис, нам се налага дълг да работим за оздравяването на този орган, както умният лекар действува за изцеляването на някой от органите на физическото тяло.

След тая констатация, ние трябва да пристъпим към научните изследвания на българина от антропологично, френологично, физиологично, хиромантично и астрологично гледище. За тая цел съветваме четците ни да следят внимателно сведенията, правилата и законите, които се излагат в специалните за това отдели на нашето списание. Това са окултни науки, за които в нашите бедни училищни програми още не е дадено подобаващо място. Рано или късно, обаче, това ще стане и сегашното ни хромо учебно дело ще се насочи в правилния път. Но по частна инициатива поменатите научни изследвания са направени и се правят и, ако ни бъде позволено, ние, може би, ще публикуваме някои от резултатите на тия изследвания. При все това, всеки българин, въоръжен с тия знания, може и е длъжен да изучава себе си и другите. И тогава поуката, която ще извлечем, ще бъде само от полза за бъдещето ни като народ. Ние ще узнаем, как, в течение на вековете, се е развивал българинът физически, умствено и духовно, и така ще открием ония негови недостатъци и пороци във всяко отношение, които трябва да се отстранят чрез образованието, възпитанието и управлението, и ония слабо развити способности, които трябва да се усилят, за да може да се достигне една по-висока степен на културно развитие и с това да направим по-голяма крачка към хармонично духовно усъвършенстване.

Като един пример само, ние ще посочим тук за илюстрация на казаното, че у българинът е силно развита наклонността към

любостежание и имотност. Въпреки всякакви проповеди на политическите крикуни против частната собственост - а последната, като закон, не съществува в природата, но има само временно ползуване от имота - българинът се слави със своята *крайна привързаност към земята и изобщо към имота си*. Пословично е станало изречението на оня наивен селянин, който е казал, че бил съгласен да се постави границата на българската територия „до неговия стобор". А известни са и многобройните съдебни процеси за един слог между полски имоти, за една педя място, за една леха, за една пътека, за една вада и пр., за които се прахосват стократно повече съдебни разноски, отколкото е стойността на самия къс земя или на самото право, и стават кървави разпри и убийства даже между еднокръвни братя и близки роднини. До такава осъдителна крайност отива българинът в проявата на своето чувство на любостежателност. Тя е изродена в ненаситна алчност. Това е вече душевен недъг, който се изразява и в друго престъпление: *кражбата* на чуждото. Който се е интересувал да хвърли само един поглед върху криминалната статистика у нас, ще се ужаси от броя на делата в съдилищата за кражби по всичките възможни начини: джебчилък, грубчилък, чрез взлом и пр. Малко това: кражбата е вече едва ли не принцип на държавното управление у нас. Една анкета на всички незаконни забогатявания ще ни открие, до какви безподобни размери е разпространено това грозно престъпление. Общ повик е вече, че *всички крадат*: и чиновници, и не чиновници, от министрите до разсилния. Всеки обществен имот безжалостно се разграбва и даже бива считан глупав и непрактичен оня, който не краде, за да забогатее, а с честен труд изкарва средства за прехраната си. И поради тия кражби през станалите войни настъпиха страшните катастрофи, които бяха неизбежни. А сегашната *скъпотия на живота*, против която скудоумните български управници се мъчат да се борят с палиативни средства, на какво се дължи? Очевидно, все на тая престъпна наклонност по природа у българина да ограбва ближния, без оглед на последиците и страданията за цялото общество. А професионалното духовенство не върши ли постоянно *само възмутителни кражби*, като чете молитви срещу пари, и даже като се търгува за това с непросветените богомолци? Нима молитвата, която е една връзка между душата и духовния свят, трябва да се откупва с пари? Нима духовните проповеди или църковните обреди могат да се вършат като едно, възнаградимо със злато и сребро, занятие? Така ли е казал и така ли е проповядвал Христос? Де остава тогава безкористната любов и духовната подкрепа към нуждаещия се брат и ближен? Да, само кражби, кражби и безчестия днес вършат мнозина служители на църквата и с тях възпитават злополучния български народ. Резултатите от това ужасно „възпитание", което уби вярата и религиозното чувство у българина, което от векове го изражда и деградира морално и духовно, са на лице: национални погроми и нещастия!

Ние дадохме само един пример, може би най-релефният, за една престъпна наклонност, развита в голяма и опасна степен у българите: наклонността към посегателство на чуждото, особено на общественото, достояние. Но има още много други природни недъзи и пороци у тях, които трябва да се изтъкнат последователно, да се изследват основно и да се лекуват коренно. Това е една благодарна задача за всеки честен и безкористен обществен деец. Тия лоши качества се проявяват във всичките области на нашия живот и следователно, във всичките социални класи и съсловия. Нашето управление се характеризира с липса на елементарен здрав смисъл, с отсъствие на сериозен ум. Начело на управлението изтъкват не най-умните, най-способните и най-добрите, а

най-тъпоумните, най-посредствените и най-безчестните елементи, стига да успеят, със своето нахалство и изпитаните методи, да ескамотират народното доверие. *Лъжата и заблудата са ръководещи основни принципи в държавното управление.* Цялото ни законодателство е една колосална лъжа, с която се извращава нашия индивидуален, социално-икономически и политически живот. Ако се впуснем да цитираме и разглеждаме поотделно нашите съдебни, социални и финансови закони от Освобождението ни досега, ще се види, че всичко е било нагаждано само по моментни настроения и за удовлетворение егоистичните интереси на отделни личности или политически котерии. С тия закони целият ни живот е фалшифициран издъно и за това нашият народен организъм е заприличал вече на един чудовищен народ, който не живее, а агонизира в страшни конвулсии. Разпокъсан на разни пристъпни организации и зловредни течения, народът ни се намира в постоянна и безплодна вътрешна борба, която изчерпва силите му, необходими за развитието му. Всичките изкуствени опити, направени досега за пълното обединение на разните противоположни групи, не доведоха до никакъв практически резултат. Предполагаше се, например, чрез въвеждането на съразмерната изборна система да се постигнат две главни цели: първо, чрез осигуряване представителството на малцинствата, да се даде вярно отражение на избирателното тяло в законодателното събрание и второ, да станат неизбежни коалиционните правителства у нас, с което, чрез взаимен контрол и разбиране на групите, от които те ще изхождат, да се повдигне морала в управлението и така да се подготви, и ускори процеса на сливането между същите групи. Обаче, и тая реформа на българска почва не даде очаквания плод.

Крайно време е да се *самоосъзнаем* и да изберем правия път на божествената мъдрост и любов. Трябва да бъдем мъдри в нашия индивидуален живот, като прилагаме винаги в своите постъпки великото правило, завещано ни от Христа: *да правим на другите това, което желаем и те да правят нам.* То е правилото на себеотричането, основата на социалната солидарност и любовта. Него трябва да приложим и в обществения, политическия, духовния и културния живот. То ще ни поведе тогава към един неминуем и многожелан резултат: *обединението на обществените течения*, въз основа на принципа на братството и взаимното разбиране. А веднъж отстранена тая пакостна разпокъсаност на народа, причинена от алчност болезнени лични амбиции и вражди, ние ще можем да пристъпим вече към най-съществените реформи в управлението. Така ние ще вървим логично и разумно към постигането на общото благо: чрез подобрение на морала на личността към едно правилно обществено развитие и управление. *Културата на братството* е културата на бъдещето; в служба на нея трябва да положим нашия ум, нашето сърце и нашата воля!

*

10. БОРБИ И НАСИЛИЯ
Стачките у нас - Вътрешен мир

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 8 (1.I.1920), с. 1-2

Злото между българите, както и между другите народ, действува по настоящем с най-голяма сила. Вследствие изобилно проляната човешка кръв в четири-годишната война, духовната енергия на човечеството, а следователно и на всеки отделен народ, е разстроена и е необходимо известно време, през което мистичните общества, които работят за

общото благо, да въздействуват с духовните си сили, за да урегулират човешкия прогрес и го насочат към висшия идеал на божествената правда и любов.

През тоя неизбежен период, борбите между народите и между отделните индивиди ще продължават. И всичките тия борби ще носят отпечатъка на издъхващия материализъм. И в България, както се констатира всекидневно те стават върху почвата на разни икономически искания. Всички съсловия или класи, чрез взаимен натиск със своите организирани сили, се стремят да извоюват все по-големи материални блага, за да осигурят по-охолен живот за своите членове. Те се заблуждават да мислят, че целта и средствата, които са избрали, са единственото призвание на човека и че вън от тях, животът нито има смисъл, нито пък е възможен. Потънали в тоя духовен мрак, обществените и политически борци в България са напрегнали сега всичките си сили и подобно на Сервантесовия герой, гонят миражи, които един ден ще изчезнат и ще се считат смешни.

Сега общият лозунг е: *хляб и пари*! Срещу тоя лозунг, който се издига отдолу, се противопоставя държавната дисциплина, консерватизмът на която никога не е отстъпвал с такава леснина и бързина, както се иска. И тъй двата противници се атакуват сега по всичките правила на военното изкуство, с цел единият от тях, изтощен в борбата, да капитулира пред насилието на другия. Употребяват се всички принудителни средства от едната и другата страна за постигането на тая цел, защото, мислят те, непременно трябва да има „победители" и „победени", и едните да наложат тежките си условия на другите. Победителят трябва да възтържествува и да каже на победителя: „vae victis!" Също както в международната война.

Всичко това е много несериозно, ако не беше толкова печално. Хляб, пари и облекло има и ще има за всички. И няма нищо по-лесно от това, да нахраниш гладния и да облечеш голия. Щом го нахраниш и задоволиш, не само борбата ще престане, но и ще изчезне дори и всяко желание за борба. Станалото ще се забрави и ще се смята, че никога не е станало. По-проста философия от тая има ли? Държавното и частното наемничество в България, както и всякъде другаде, страда по настоящем от недоимък. Нима няма възможност да се задоволят неговите нужди и да се въдвори ред и тишина в страната, а с това и да се пресекат корените на наивните политически комбинации? За умните хора това е една задача от най-елементарните. И ако нашите държавници разбираха поне отчасти и повърхностно окултните закони на човешкия живот, те щяха не само да предотвратят всякакви стачки на държавните и частни работници, но и да впрегнат тяхната енергия в производството с максимална полза за народно благо в преживявания сега възстановителен период. *Изкуството да управляваш* е тясно свързано с науката за живота. Никой, обаче, не може да приложи успешно това изкуство на дело, ако няма елементарни познания от великата божествена наука за живота, тъй както се проявява в природата. Достатъчно е да се изтъкне, че природата, със своите незиблемни закони, ни най-малко не иска да знае нито за нашите войни, нито за нашите стачки, нито пък за някакво управление, осъществявано от разнородни и противоположни елементи, които, преди всичко, не познават управляваните от тях и себе си, за да се разбере, колко сме още далеч от едно истинско управление, което да насочва правилно развитието на духовните сили на народа.

Основата на човешкото общежитие е *законът на любовта*. Великият Учител Христос е казал на своите ученици, и чрез тях и на цялото човечество: „един е вашият учител, Христос, а *всинца вие братя сте*"*. От това положение изхождат всичките принципи, върху които се гради живота на хората. Съединени чрез връзките на братството, хората от всичките времена и народи са предназначени да работят, да си помагат взаимно и да се самопожертвуват един за другиго, за да се постига винаги и постоянно обществената солидарност и общото благо, което, в последното си развитие, се проявява в духовното съвършенство. А за да работи, да помага и се пожертвува за ближния, човек трябва да се вдъхновява и потиква от чистото и безкористно чувство на мировата любов, без което е немислим никакъв смислен живот на земята и никакво развитие. С любовта се отварят и заключените, и най-коравите сърца, с любовта се укротяват и побеждават, и най-жестоките врагове, с любовта се завладяват и убийците**, с любовта се отстраняват и даже предупреждават всички спънки в живота. Велика е силата на любовта! Нейните вибрации са в състояние да парализират всички противодействия. Стрелите на тъмно-червените гневни мисли се притъпяват и стопяват, когато се обгърнат от светло-розовите любовни мисъл-форми. И можете да си представите, какъв би бил ефектът и колко благотворни биха били последиците от него, ако тия любовни мисъл-форми биха излизали не само от редки и малобройни индивиди, а от едно многолюдно общество или от цял народ! За таково общество и за такъв народ не ще има нищо невъзможно, защото с тая сила той би бил всякога и непрестанно един велик и неограничен победител в полето на духовната култура.

Но за да могат да си служат в личната, обществената и политическата си дейност с това мощно оръжие Мировата любов - българите трябва да се превъзпитат коренно. Както сме обяснили и друг път, те са тръгнали, още от Освобождението си насам, в един много погрешен път на възпитание и образование. Ние доказахме и доказваме в редица статии - от чисто научно гледище и с доказателства, които не търпят никакви възражения, защото са основани на опит и наблюдения в живота на природата - че в българското учебно дело се налагат неотложни реформи, съобразени с неоспоримите окултни истини и с духа на времето***. Като се използват твърде ценните задатъци на темперамента и характера на българския народ, окултните методи на възпитание и обучение са от естество да въздигнат в късо време новите поколения на високо умствено и морално равнище. Тия поколения, които се влияят от пороците на старите, минават от семейството в училището вече покварени, а в училището биват окончателно убивани морално. След това те излизат от училището в пълен смисъл на думата като умствен и нравствен пролетариат, и по примера на старите, се впущат в живота неподготвени за ползотворна работа - нещо повече: потънали в същите и даже по-големи пороци, отколкото старите. Слабоумие, леност и разврат - това са отличителните черти на съвременната българска младеж, в нейното мнозинство. С това ние не искаме да я обвиняваме или осъждаме, а констатираме само един факт, който е продукт на досегашните условия. Трябва ли да се върви по същия път и ако се върви по него, не ще ли се

**Евангелие от Матея 23:8*

*** Вж разказът: Изпит от Блек (кн. 8 на списанието) дето се разяснява как Джета е укротил Арада, който посегнал да го убие.*

**** Вж статията на Б. Боев „Окултизъм и възпитание - Неотложна училищна реформа".*

стигне неминуемо до пълна дегенерация на целия народ? На този въпрос не може съвестно да се отговори другояче освен, че без да се губи време, необходимо е час по-скоро да се поставят основите на новото възпитание и обучение. За тая цел Министерството на народната просвета, което е един от изпълнителните органи на държавната власт в това отношение и то най-главният - защото чрез него се възпитава, строи и укрепва *душата на народа* - трябва да престане да бъде партизанско Министерство, а да се повери на лице, което да предприеме бързи реформи в духа на окултните закони, като преустрои коренно цялата организация на училищното дело. Тръгнало в тоя нов път, това Министерство ще създаде едновременно и условия за новите влияния, и в другите второстепенни Министерства, то ще влияе ефикасно върху целия държавен и обществен живот, и така ще се тури началото на превъзпитанието на цялото общество. Мястото не ни позволява да изброим конкретно законодателните реформи, които трябва да се прокарат, но те произтичат ясно от основните принципи, които се излагат и разясняват в списанието.

Няма съмнение, че при изгряването на тая нова зора в народната просвета, останалите клонове на управлението ще се турят в хармония, защото ще се дадат новите насоки на обществената еволюция, от които те ще се ползуват. Ще настъпи тогава и времето на *синархическото* управление.* А при такова управление, което е основано на добре разбрания физиологически закон в природата, ще станат не само невъзможни, но и безсмислени всякакви обществени течения и вълнения, като сегашните, стачките, протестите, борбите и кръвопролитията ще се считат вече един смешен анахронизъм, който ще остане достояние на печалното минало. Неизбежно ще настъпи един траен и благодатен *вътрешен мир* между членовете на обществото, между отделните единици, които съставляват българския народ, и от сегашната социална неврастения няма да остане нито помен.

Ще съзнаят ли това всички наши обществени и политически дейци, за да напуснат отъпкания път и да тръгнат по пътя на примирението между разните съсловия от народа, на искреното побратимяване и сплотяване между всички българи, по пътя на истината, правдата и взаимната любов? Ако това съзнание се роди у тях и те станат *нови хора*, бъдещето на българския народ скоро ще се очертае в пълно благоденствие и напредък. В противен случай, той ще се лута из тъмните усои на невежеството и моралната поквара, ще страда и се мъчи години и векове, докато някоя несравнено по-голяма катастрофа не го вразуми.

11. НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО
Фалитът на старите идеи - Белият комунизъм

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 1-2 (I.1921), с. 1-3

Цели две години се изминаха от свършека на Общоевропейската война, но човечеството не е направило до днес нито две крачки напред в пътя към новата духовна култура. Даже в Русия, дето кръвопролитията продължават, още няма изгледи, че скоро още се възстановят условия за мирен труд и духовен напредък. Напротив, има достатъчно основание и много признаци да се очаква, че движението ще премине сегашните граници на съветската държава и ще се разпространи другаде, дето е

**Вж „Синархия" - статии в кн. 1,2 и 3 на списанието.*

създадена благоприятна почва, за да се приложат принципите, ако не и методите, не червения комунизъм. За да възпрат разливането на руското море извън бреговете му, дълбокоумните управници и дипломати във всички държави денонощно измъчват умовете си, за да измислят някакви прегради против него: срещат се в разни конференции и „лиги", препускат от столица на столица, посрещат се и се изпращат тържествено, всред ръкопляскания на любопитните тълпи, жадни за зрелища, уверяват се във взаимни симпатии и привързаност, „осигуряват" се с щедри обещания, „малки" и „големи" съглашения, съюзи, споразумения и пр. Но всичко това е напразно: изглежда, като че ли меродавните фактори в „културните" държави са обхванати от един кошмар, който ги е хвърлил в страшна тревога и ги е заслепил дотолкова, че да не могат да видят истината и да тръгнат в правия път, единствен за спасението на народите.

Стари хора със стари идеи - това са водителите на съвременното човечество. Техният общ принцип, който от край време се прилага, е: човек за човека и народ за народа е - вълк! Лъжат и крадат отделните личности, мамят се, ограбват се и се убиват взаимно и народите! И едните, и другите служат единствено на своя егоизъм, като всеки човек и всеки народ вижда щастието и благополучието си в нещастието и злополучието на другия човек и на другия народ. Никаква правда, никаква любов и никаква милост към равния и слабия! Земята принадлежи общо на всички хора, които са длъжни да я обработват задружно и имат право да се ползуват еднакво от плодовете на своя труд. „Не!" - провикват се хората със старите идеи - „не трябва и не може да има никакво равенство и никакво братство на земята, а всеки по-силен човек или народ има право да потиска и да ограбва по-слабия до крайното му умаломощаване или унищожение, като за постигане на тая цел, позволени са всякакви коалиции, съюзи и сдружавания на човеците вълци или народите вълци". Вместо благородно съревнование в полето на честния труд за общо благо, навред се наблюдава едно лудешко надпреварване за материално и икономическо надмощие, дори за изсмукване жизнените сили на отделната личност или някой народ. Викът „vae victis" - тежко на победения - се повтаря, след толкова векове, и днес!

Учителят на Бялото Братство обаче издига *лозунгът на братството* между хората и народите и възглася: *нека приложим Христовото учение*, защото само в него лежи избавлението на света от страшното зло! Той казва: дружествата за осигуряване на отделните личности, както и международните съюзи за осигуряване на отделните народи - това са гробищата на съвременното човечество. От тия свои стари идеи съвременните хора само умират: те не виждат, че с взаимните си застраховки изкопават само своите гробове, защото застрахователните договори налагат безполезни задължения, които изтощават народите. Поради тия стари идеи, изучаването на живата природа е дало възможност на хората, например, да изнамерят летателните машини, не с цел да послужат с тях на общия напредък, а да се избиват. В служба на взаимната изтреба и експлоатация на хората са турени и всички други изобретения на човешкия ум. Даже изкуствата служат на злото: например, чрез архитектурата се издигат грамадни и тъмни здания, мрачни затвори или вертепи на разврата, градове пълни със смрад. Такова е обонянието на съвременните хора, такава е културата им, такъв е живота им. С други думи, те правят всичко, само за да умират: раждат се, ампутират се, изучават постоянно само анатомията си... През миналата война бидоха избити около 30 милиона хора, а в Русия измряха през последните 5-6 години около 40 милиона души.

Христос не е проповядвал учение за войни и взаимно унищожение. Той не е имал великолепни здания, не е бил осигурен, не е получавал заплата за своите проповеди и не изповядвал принципа на частната собственост, от който произтичат на земята всички пороци на алчност и насилие, на грабеж и егоизъм. Неговите основни идеи бяха: *безкористието, любовта и братството*. Това са и идеите на новото човечество, което ще замести съвременните стари хора със старите понятия и нрави. Това ново човечество ще започне с изучаване законите на физиологията, които се коренят в живата природа - създаването на кръвта и функционирането й (кръвообръщението), както и образуването на добрите мисли, чувства и желания - и с приложението на тия закони в живота за благото на всички. Физиологията на отделния човек ще ни покаже, по аналогия, каква е физиологията на дома, а от нея ще заключим за физиологията на обществото, на отделния народ и на цялото човечество. Върху тия основни закони на природата трябва да съградим организацията на новия живот.

„Всички трябва да живеят в законите на любовта и братството", казва поменатият Учител. „Никой народ не трябва да изнасилва друг народ, никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек". Това е законът на любовта. А законът на братството е: „онзи, който се нарича твой брат, трябва да жертвува живота си, имота си и честта си, с една реч, всичко, за теб, и само тогава ти ще видиш в неговото лице живия Господ". На тия два принципа, главно, Христос е основал своето учение: те са скалата, върху която разумният човек трябва да построи своята сграда и разумният народ - своята държава. Трябва да се стремим не само към благото на отделната алчност, на отделното общество или на отделния народ, а към благото на всички разумни същества, на цялото човечество, без разлика на народности и вероизповедания. Един алтруизъм без условности и без граници - ето идеалният, божественият метод на новата култура, на новия живот!

За тоя нов свят се загатва още в *Откровението*, дето е предсказана и сегашната всеобща криза. „И знамение голямо се яви на небето - жена, облечена със слънцето, и луната под нозете й, и на главата й венец от дванадесет звезди. И тя бе непразна и викаше от болезни и мъчеше се да роди... И роди дете мъжко" (гл. 12:1-2 и 5). Болестите на тая жена са сегашните страдания на човечеството. Те са необходими за неговото развитие. Когато се роди детето, страданията на бременната жена ще престанат. И човечеството, бременно сега с една велика идея, ще роди новата епоха или, както се твърди в съвременния окултизъм, от слънцето иде една нова вълна, която засяга мозъците на духовно напредналите хора и последните се стараят да реализират идеята. Тия хора са същите ония 144 хиляди, за които се говори пак в Откровението (гл. 14), които са били видяни да стоят с Агнето на гората и имали името на неговия Отец написано на челата си. Те са избраниците, които се намират сега на земята въплътени, работят като писатели, поети, проповедници, учители и др. и потикват човечеството в новия път. Тяхното число 9 (1+4+4) е резултат от една дълга еволюция, като хора, които имат всички благородни качества в положителен смисъл. За тях се казва: „и никой не можеше да научи новата песен пред престола тъкмо стоте и четиридесет и четири тисящи, изкупените от земята, от човеците, девствени и непорочни пред престола Божи". А веднъж изработили в себе си тия свои качества, те създават сега условията за новия живот на земята, чрез прилагане принципите на Христовото учение.

Законът на братството трябва да се разбере и приложи от всяка личност. Майките и бащите са длъжни да насадят в душите на своите деца чувството на божествената любов към всеки жив организъм на земята, бил той човек, животно или растение, защото всичките тия последните са нашите ближни. Не лъжете, не ограбвайте и не убивайте никого: нито човека, нито животното, ни то растението. В природата има еднакви закони за всички и когато дойде времето, всеки се самопожертвува за благото на другия. Ако не стори това доброволно, природата го прави, за да приложи закона на братството. Тя не позволява да се яде безнаказано от забранения плод, за който се говори в I-а глава на Битието: *егоизмът* във всички прояви на живота се забранява. И родителите трябва да изкоренят от душите на децата си всяка следа от егоизъм. Те за туй именно са се самопожертвували и отглеждат децата си безкористно, т.е. без да им плаща никой за техния труд. Същото трябва да вършат и учителите - да учат и възпитават даром, свещениците - да не вземат никакви пари за служенето си, лекарите също и пр. Всичките те трябва да напуснат сегашните си разбирания и да възприемат новите. Само така животът ще се обнови и подобри.

И общественият строй трябва тоже да се съгради върху законите на любовта и братството. Никакви други закони и никакви писани конституции не са нужни. Каква конституция има в един дом, в който родителите и децата се обменят с чувството на божествената любов? Има ли в такъв дом престъпления и нужда от наказание чрез физическо насилие, има ли нужда от принудително лишение от свобода и от светлина, потребен ли е затвор? Разумява се, че при действието на чистата любов всяко наказание или насилие е нещо непознато и непотребно. Благотворните вибрации на това възвишено чувство са достатъчни да отстранят всяка лоша мисъл, дошла отвън у детето, да пречистят всяко низко чувство и желание, и да предупредят всяко престъпно действие. Родителската любов, ако носи всичките качества на божествената, е в сила да претопи всяка нечистота в детската душа и да я отстрани. Същата роля трябва да изпълняват в обществото учителите, духовниците и политическите дейци. Училището, църквата и политическите институти трябва да се построят също така върху принципите на Христа за любовта и братството, ако искаме да тръгнат всички в правия път. И тогава всичко ще се опростотвори, ще настане ред и хармония всред разните обществени слоеве, работите на всички ще преуспяват, ще има плодородие и благоденствие. Но ако тия закони не се приложат в скоро време, катастрофата е неизбежна...

И действително, както твърди Учителят на Бялото Братство, в света иде една голяма катастрофа, но тя, разумява се, ще разруши и помете само ония човешки построения и творения, които нямат солидни основи, ония дървета, които нямат здрави корени. След като очисти всичко, което е слабо и гнило, ще остане само здравото в света. Във висшата механика на окултната наука е установено, че на всеки сто милиона обръщания на едно колело има едно изключение. Такова колело или кълбо е и нашата Земя. Понеже тя е направила сто милиона такива обръщания около Слънцето, изключението ще се изрази или катастрофално, или благотворно. Това изключение иде сега, по силата на казания неумолим механически закон. И Слънцето, като е направило в 20 милиона години също толкова обръщания, ще направи и едно изключение. Следователно, в света идат сега две изключения. Ако при тях ние, със Земята попаднем в низходящата степен, цялата Слънчева система ще угасне и нашето Слънце ще потъмнее, а ако се намерим във възходящата степен, енергията

на Слънцето ще се удесетори, поради което животът на Земята ще стане невъзможен. При тия изключения всеки човек трябва да бъде готов. Затова и Христос е казал: блажен е онзи раб, който господарят го намерил буден". И ония, 144 хиляди бели братя, за които споменахме по-горе според Откровението, ще употребят двете изключения, за да се създаде „ново небе" и „нова земя" т.е. новото човечество (гл. 21:1). Те са, които се намират навсякъде, виждат всичко, което се върши явно и тайно от човеците, и ще съдят всички за делата им. Това говорят данните на окултната наука, които са много по-стари от тия на съвременната официална наука. Последната има сведения само за събития от 8 хиляди години насам, а окултната наука ни учи за факти от много по-отдалечени епохи, тъй като човекът е живял много по-рано. А законите на Бялото Братство не са се изменили в течение на всички векове нито на една стомилионна част.

И така, трябва да проникне Христос в нас и около нас. Крайно време е всички да съзнаем необходимостта да прегърнем законите на любовта и братството и да ги приложим в живота. В България е турено началото. Делото на Христа е започнато и напредва crescendo. В много места вече са основани *бели комуни*, в които учениците на Всемирното Бяло Братство полагат усилия да осъществят, при дадената фактически обстановка, принципите на Христа. Тия братски община са още оазиси всред пустинята, но напълно сигурно е, че те ще покрият цяла България и от пустинята ще остане само един жалък спомен. Чрез взаимна божествена любов и преданост, работниците на Христа влагат общия си труд за обща полза. Една възвишена духовна дисциплина и безкористна подкрепа владее между тях. Особено у младежта, стремежът към образуване на бели комуни и реализирането на истинското братство в България е достоен за удивление. Той ни изпълва с радост и вяра в светлото бъдеще на българския народ. Нека от този прекрасен земен кът, дето Бог е поставил нашия народ да живее и се развива, излезе и се разпространи навред идеята на *белия, безкръвния, Христовия комунизъм*, в който лежи избавлението на всички хора и на всички народи. Нека захвърлим вече оръжията на лъжата, злобата, омразата и смъртта, и нека воюваме с истината, правдата, любовта и божествения живот! И нека никой да не се плаши от червения комунизъм: ония, които сега му служат, са наши братя, с които можем да се разберем, защото няма какво да делим с тях на земята. Макар и да не вярват, засега, в Бога, те не могат да нямат обич към ония хора, които не правят зло, а това е първото условие за взаимно разбиране и съвместен живот в пътя на доброто.

Прочее, старото човечество си отива - да живее новото човечество! Нека станем негови членове, граждани на новата култура!

*

12. МАРШ НА БЕЛИТЕ КОМУНИСТИ
Посвещава се на Бяла комуна в гр. Ямбол

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 18

Хайде всички да живеем
като братя в любовта,
„твое", „мое" да изхвърлим:
те са думи за света.

Ето веч зора изгрява,
иде новий светъл ден,
той душите обновява
с чар мистичен, с чар свещен.

Да засеем ний полята
с братски труд, със дружна мощ;
да разпръснем семената
на безсмъртния ни Вожд!

Тъй ще крепне нашта вяра,
нашта мъдрост и любов;
Бог ще праща нам без мяра
благодат за живот нов.

Хайде, братя, да вървиме
смело, твърдо, все напред!
И с туй славно, светло име -
все напред, напред, напред!

С дружен труд - туй мощно средство -
да засилим любовта;
да добием съвършенство -
ето, туй ни е целта!

Ямбол, 4.II.1920 г. К.

13. ДА СЕ САМООСЪЗНАЕМ!
Нашите длъжности - Положението на българския народ

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 5 (VI.1921), с. 97-100

Народите продължават да воюват помежду си, на бойното и икономическото поле, кръвта още се лее, по-силните потискат по-слабите. Няма нито правда, нито пощада. Всички пъшкат под общия гнет и никой не се вразумява. Една неудържима стихия тласка човечеството към гибел, от която не могат да се спасят и тия, които се смятат силни. Бъдещето на всички е застрашено. Всеки отделен народ преживява най-тежки вътрешни кризи. И българският народ не прави изключение. Утрешният ден е пълен с изненади за ония, които поставят всичко на карта и не държат сметка за строгата последователност на събитията. Даже опустошителните градушки в България не са в състояние да стреснат

ръководните кръгове, за да помислят върху дълбоките причини на създаденото положение и да потърсят най-разумния модус за изход от него. Едно общо умопомрачение е обхванало всички - управници и управлявани - за да се заслепят и да не виждат пътя, по който трябва да вървят.

Крайно време е да се самоосъзнаем! Нека вникнем в законите, които регулират живота и развитието на човека! Нека изучим основите, върху които почива тоя живот! Нека четем внимателно и смислено живата, божествената книга на природата, която е отворена пред нас, и нека я проучим във всичките нейни сили и прояви - само тогава ние ще турим пръста си на раната, ще узнаем истинските причини на болестта, ще поставим правилна диагноза и ще подобрим положението си. И колко е лесна тая задача за разрешение! Колко е леко бремето на Христа, което носи на всички човешки същества истинска благодат, щастие и спасение, стига само да има всеки добро желание и искрена готовност да разбере дълбокия смисъл на неговото учение и да го приложи в живота си! И чудно е, наистина, как отделните личности, в своята слепота, избягват да се проникнат от светлината на това велико учение, тънат в ужасния мрак на двойното невежество, понеже не знаят, че не знаят, и се тласкат в страшната неизвестност, подбуждани само от своите преходни егоистични интереси, криви разбирания и заблуждения!

Първата повелителна наша длъжност е: да познаем себе си. А от това следва, да познаем Бога, който живее в нас. „Щом познаем тоя, живия Господ", ние ще Го възлюбим с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. А ако ние възлюбим Бога, ще възлюбим и ония, които той люби - нашите ближни, и тогава ще съзнаем, че всички хора на земята са братя, които трябва да живеят по братски, да работят задружно и си помагат взаимно, понеже няма нужда да се борят, за да делят земята, която е създадена като наследие на човечеството, за да се ползуват всички еднакво от благата, които тя дава. Неизбежна, естествена последица от братството е, равенството между всички. Да съградим, прочее, живота на отделния индивид, дома, обществото, народа и човечеството върху познанието на истината за произхода и развитието на човека и върху принципа на божествената любов!

И тъй, що е човек? Според данните на окултната наука, произходът на човешкото същество се губи в тайната на далечните епохи, и съвременните хора едва сега, чрез опитни изследвания и по ясновидски начин се добират до повърхното разкритие на тая тайна. Нито геологическите теории за появата и еволюцията на живота върху земята, нито космогоническите хипотези за формацията на слънчевата система могат да ни дадат ония знания и осветления, които се съдържат в окултната наука, изучавана *непосредствено* от вдъхновеното слово на Великите Учители. Според нея, за да се знае раждането и съществото на човека в първоначалната му форма, трябва да се изучи неговото отечество - земята в нейните предшествуващи фази. А това значи да се изследва, как се е образувала тя като част от нашата слънчева система и в какви съотношения се е намирала с другите планети от същата система. Учителите казват, че между планетите, включително слънцето и земята, е имало в първичната епоха пряко съобщение, тъй като те са били близко една до друга. Но отпосле е настанала дисхармония между тях и прякото съобщение се прекъснало. *Слънцето показва, какъв е бил човекът в първоначалното си състояние.* А според общопознатата теория, сега човекът е един комплекс от тяло, душа и дух, които взаимно се свързват,

проникват и сливат: първото е само неговата видима, физическа форма, втората е неговата нематериална субстанция (седалище и орган на духа, а третият - неговата божествена същина /есенция/)*. Физическата форма на човека, която е временна и преходна, се състои от ония прости елементи, които са достъпни за химическо изследване. Материята, от която тялото се състои, може да се разложи на съставните си елементи и ще се констатира, според окултната химия, че тя е един агрегат от постоянно и невъобразимо движещи се сложни мехурчета всред един всемирен флуид (коилон) с огромна енергия. Тази дефиниция се отнася еднакво за материята изобщо, на всеки жив организъм, защото тя е единна за всички организми. Но в тая материя действуват такива невидими и неизчерпаеми сили, че човешкото същество, изучено всестранно, представлява от себе си една неизследима бездна, цял свят, цяла вселена. То е олицетворение на макрокосмоса, с всичките негови форми, органи и сили, според израза на Хермеса върху изумрудната му таблица: „Каквото е горе, това е и долу". Бог е отразен в човека. Човекът е жива математика, защото всичките числа - от единицата до десет - в своите най-разнообразни комбинации се съдържат в неговата форма; човекът е жива геометрия, защото всичките фигури от линията и триъгълника до кръга са начертани върху него, и всичките измерения - от точката до последното измерение се изразяват последователно в него, при съвършенството му; човекът е жива физика, защото всичките движения и сили, включително електричеството и магнетизмът, се проявяват в него; човекът е жива химия, защото всичките елементи, начиная от общия, се намират в него, и всичките им съединения стават в него; човекът е жива астрология, защото като в една слънчева система в него се констатират същите физиологически функции, както и във всичките небесни светове и пр. и пр. - с една реч, човекът е, по форма, съдържание и смисъл, жив израз на цялата наука за природата, той е и живото изкуство, основано на формата, цвета и звука (жива архитектура, пластика, живопис, музика, поезия и пр.). Ето защо е писано, че човекът е създаден *по образ и подобие на Бога.*

Тоя къс очерк на човешкото същество явно показва, че развитието на човека, като отделна и социална единица е подчинено на същите закони, които насочват и поддържат живота в природата. Да изучим тия неизблеми закони и да се съобразим с тях в цялата своя съзнателна, лична и обществена дейност - в това се състои *изкуството да живеем.* Да изпълняваме волята на Бога, значи да си устроим един напълно хармоничен живот, основан на истинското знание и на божествената любов, като отделни личности и като членове на обществото. И ако всеки от нас и всички сторим това, може ли да се желае по-голямо щастие на земята за хората, обществата и народите? Едно човечество *от истински братя*, това е върховният идеал на земята! Не е ли казал Христос: „Аз съм вашия Учител, а вие всинца сте братя"? Нека всеки ден, всеки час и минута се стремим да вършим всичко, за да приложим това негово учение!

Да почнем от тялото. Понеже то е жилище и инструмент на душата и духа, нека го направим напълно годно да изпълни тая своя роля. За тая цел трябва да манипулираме с него тъй изкусно, че и като жилище, и като оръдие, да реализира най-благоприятните условия за развитието на душата и усъвършенстуването на духа. На първо място, ние трябва да даваме на тялото най-добрата храна. А най-добрата храна е *естествената*, по качество и по количество. Стомахът, като орган на тялото ни, е чуден

**Вж подробно по тоя предмет в кн. 10, год. I на „Всемирна летопис"*

работник и когато действува и когато почива. Нека го снабдяваме тъкмо с такава храна, от каквато се нуждае, и с толкова храна, колкото може да преработи през известно време, за да ползува всички други органи. За да ни гарантира истинско здраве, стомахът не е длъжен да се съобразява с никакви наши условности в семейно, икономическо и обществено отношение и свързаните с тях недостатъци, пороци и излишества в нашия живот. Като изучим неговото устройство и неговите функции, ние сме длъжни, за постигане на главната ни цел, да му даваме такава и толкова храна, каквато е необходима, за да работи той всякога в пълна изправност, независимо от пречките, които ни се поставят. Всяка наша грешка дължима на лакомия, невнимание, небрежност, душевни вълнения или на други външни причини, се изразява веднага вредно върху функционирането на стомаха, а впоследствие и върху другите ни органи. Клетките, от които е образуван той, взаимното им разположение и действие - всичко това показва, че съществува един *закон за храненето*, на който ние дължим абсолютно подчинение. Ако тоя закон е мъчно приложим отначало по наследствени причини, което трябва точно да се знае, въз основа на астрологически изследвания за всеки отделен случай, според влиянието на дадена планета върху индивида, при аспектирането и в хороскопа с други планети - то трябва да се въздействува, със строга хигиена, физически и духовни упражнения за прилагането му. А каква е естествената храна на човека - това всеки разумен българин трябва да знае: тя е *растителната храна*, съдържаща жизнения флуид - праната - в най-голямо количество. Тя удовлетворява напълно изискванията на човешкия организъм. Всяка органическа храна съдържа, напротив, отрова в по-голяма или по-малка доза и затова трябва старателно да се избягва. Но и растенията, които употребяваме за храна, трябва да избираме, според особеностите на всеки стомах и според специфичните нужди на всеки орган на тялото ни, за да се получи, в резултат, хармонично и общо засилване, и нормално развитие на целия ни организъм.

Обаче, ние получаваме храна не само чрез стомаха, но и чрез нервната ни система. Жизнената енергия, която иде от слънцето върху всички творения на земята, прониква през нашите неведими тела и се натрупва в нашия етерен двойник, от който се разпространява чрез нервите из цялото тяло. Нека приемаме, прочее, от слънцето, през най-благоприятните годишни времена, колкото се може повече прана, за да укрепва и се развива правилно нашият организъм. Нека поглъщаме повече сили от неизчерпаемия склад на всемирния магнетизъм, нека ги разпределяме равномерно в нас инека ги обменяме съразмерно с електричеството в нашето тяло. Тая храна е също така естествена и необходима за здравето ни. Към нея трябва да се прибави още и дълбокото и ритмично дишане за развиване и уякване на белите дробове в свръзка с окултните физически упражнения (прави и в евритмични движения). Ако някои считат дълбокото дишане за универсален цяр против всички болести, то a fortiori трябва да се практикува като предпазително средство против всяко заболяване на човешкото тяло.

Но има и друга храна, твърде съществена за човешкия организъм. Тя е *духовната*. Кой не знае от лична опитност, че добрите мисли и благородните чувства създават винаги добро душевно разположение и радостно настроение, което влияе толкова благотворно върху здравето на човека? При такива условия, които гарантират душевен мир, всичките органи на човека функционират правилно: цялата храносмилателна система във връзка с цялата нервна, дихателна и мускулна система

действуват в пълна хармония. Източникът на тия възвишени мисли и чувства може да бъде вътре в нас и вън от нас. Ако се раждат в нас, те служат не само за постоянна вътрешна опора, но и като средство за защита от външни лоши влияния. Всеки трябва да научи *закона за поляризирането*, т.е. на трансформирането на енергиите. Да запазиш недокоснат ума си от всяка чужда лоша мисъл, да оградиш сърцето си от всяко външно лошо чувство и да не допуснеш да се изопачи волята ти от всяко вредно чуждо действие, това е едновременно и наука, и изкуство. Високо развитите, чувствителните, напредналите души лесно възприемат чуждите мисли и чувства, от дето и да идат те, разпознават тяхното качество по формата, цвета и действието им, и ако са развили у себе си в достатъчна мярка способността за поляризация, могат да се самозащитават. Окултните способи за това са известни на някои. Същевременно може да се дава достъп само на добрите мисли и чувства. „Каквото човек мисли и чувства, такъв става", казват Упанишадите. Мисълта и чувството у човека са два фактора в живота му, които правят чудеса! Най-близкото общение, обаче, с Учителите и ползуването от плодовете на тяхната мъдрост и от влиянието на благотворната им аура е най-ефикасна гаранция за духовна неприкосновеност, чистота и растеж. Но понеже тая гаранция е неосъществима за всички, необходимо е всеки сам за себе да дисциплинира мислите, чувствата, желанията и действията си, и така да изработи методите за своя личен духовен напредък. А здравето на тялото е в тясна и неразривна зависимост от здравето на душата и духа.

Тук навлизаме вече в една област, в която най-релефно може да се представи вътрешната мощ на човешкото същество и ще се посочат великите закони на неговото развитие.

Физическият живот е основа и условие на духовния живот. Следователно, като знаем как да живеем във физическия свят, как да пазим здравето на тялото и душата си, т.е. равновесието и хармонията на силите, които действуват в човешкия организъм ще създадем условията за духовното си развитие. Това последното се стимулира от взаимнодействието на трите закони: за *мъдростта, вярата и любовта*.

Божествената мъдрост, която е израз на безкрайното съзнание или свръхсъзнанието, ни дава онази сила, която ни е необходима, за да разбираме всички неща. Когато говорим за Бога, ние схващаме висшата мъдрост, проявена в неговите творения. Първото мерило, следователно, е божествената мъдрост. Ние трябва да бъдем постоянно в свръзка с нея. А това значи, да има пълно единение между нашето подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Инструментът на всичките токове на съзнанието отвътре и отвън е нашият мозък. Той е предавателната и приемателна станция на всяка мисъл. Чрез всяка форма на мисълта ние възприемаме вибрациите на външния свят. И всички знания за последния се складират в нашия вътрешен свят. Ние трябва да притежаваме тия знания през нашия земен живот, защото те са условие за повдигането ни. Земята е училище, което трябва да свършим с отличен успех.

Но външният свят е вътрешният свят. Бог, проявен в живата природа, е в нас и ние сме в него. Божествената мъдрост е във всекиго от нас, само че на разни степени на развитие. За да я развиваме все повече и повече, трябва ни *вяра*. Вярата в силата на доброто насочва хората в правия път: тя ги умъдрява. Да вярваш в доброто и да превръщаш винаги злото в добро, това значи, твърдо и непоколебимо да вярваш в Бога, който

обръща всичко на добро. С вярата си, следователно, способствуваме за развитието на нашия ум и за облагородяването на нашето сърце. Отпадането от вярата е скъсване връзката между божествената мъдрост и божествената любов.

Любовта е най-великият закон на живота. „Бог е любов", казва еванг. Иоан. Любовта е създала човешкото сърце. Любовта е мярката на всички неща в света. Светът е основан върху любовта. В нея няма никакво изключение: „слънцето свети и на добрите, и на злите". В божествения свят на любовта няма никаква дисхармония. Ако ние любим Бога, както Той ни люби, ние любим всички негови живи творения, защото във всяко от тях живее Бог. А Бог се изявява само на тия, които любят. Любовта трябва да се вълъти в нашия живот. Когато стане това, Христос ще заживее в нас. Защото неговото учение е учение на любовта. Той казва: „Любете се един другиго" и „любете враговете си". Първото от тия две правила означава, да пожертвуваш всичко за брата си, за ближния, а второто означава, че се изключва всяко насилие, всяко отмъщение, всяка съпротива на злото. Истинско геройство е да любиш врага си! „Любовта всичко претърпява, на всичко хваща вяра и на всичко се надее", казва Павел. В нея няма нито лъжа, нито измама, нито завист, нито омраза, нито гордост. *Любовта е връзката на съвършенството.* Само любовта е силата, която спасява. Само любовта е, която вдъхновява хората към велики подвизи. Само любовта е, която крепи и поддържа майката в нейните мъки при раждането, и в безкористното отглеждане на рожбата си, само любовта е, която свързва завинаги две сърца, двама братя, двама приятели, само любовта е, която обединява Учителя и учениците. Законът, който изменя и възражда всичко в света, е законът за любовта. *Любовта изразена като стремеж, чувство, сила и принцип*, това са стадиите на най-великата проява на човешката душа!

От всичко казано дотука лесно е да се заключи, че *истинският, смисленият живот се съдържа само в прилагането на трите тия закони: за мъдростта, вярата и любовта.* Да живееш хармонично, значи да живееш в тия три закони. Умът и сърцето, свързани чрез вярата, трябва да работят заедно. В съзнанието не трябва да има никакво раздвояване, а да бъдем абсолютни в себе си. В това съчетание на силите ще създадем нашата вътрешна мощ, ще намерим нашия Бог, нашето здраве, нашето щастие и нашето блаженство.

Нека направим, прочее, тая вътрешна реформа! Нека изпълним тая върховна наша длъжност към Бога, към себе си и към ближните си, и тогава нашето положение, като отделни индивиди и като народ, непременно ще се подобри. Ако ние бъдем вътрешно силни, като насочим нашите мисли към Небето, нашите благородни чувства към всички живи същества и нашите постоянни усилия към самопознание и самоусъвършенствуване, положението на българския народ сигурно ще се поправи, без помощта на никой друг народ или държава. Каквото управление и да дойде, ако не е основано на горепоменатите три закони, ако с други думи, не стане това вътрешно душевно и морално преобразование, никакво подобрение няма да настъпи. Нека заживеем в мъдростта, вярата и любовта, които са условия sine qua non за индивидуално, обществено и политическо добруване, и тогава всички проблеми ще се разрешат и ще дойде един нов строй на истинско братство, безкористна служба и траен напредък. Няма нужда да доказваме, да отричаме и да спорим, има ли Бог или не: това са все криви понятия, а е необходимо да Го потвърждаваме с живота си - чрез добри дела.

Мъдростта, вярата и любовта трябва да се проявят във всичките области на живота. *Здрави по тяло, мъдри по ум, силни по вяра, добри по душа и любвеобвилни по сърце* - ето великата вътрешна реформа, която трябва да направим в нас. И тогава работите на България ще се поправят и Бог ще бъде с нас!

*.

14. УЧЕНИЕТО ЗА ЛЮБОВТА И БРАТСТВОТО
Неговата същност - Процесът на развитието*

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 197-200

Още преди две хиляди години се оповести на света от най-великия Учител на човечеството Христос, учението за любовта и братството. Обаче, и тогава, и след като изминаха последните двадесет века, човечеството не разбра и следователно, не приложи в живота си това единствено полезно и спасително учение. Индивидът продължава още да бъде роб на своите престъпни мисли и низши чувства, семейството и днес още е арена на животински страсти и постоянни раздори, обществото се разпокъсва от взаимни вражди и гонения, и народите още воюват помежду си, унищожават се, ограбват се и се израждат. Духът на разрушението вилнее непрекъснато по цялото земно кълбо. Напусто отидоха всичките апели за лично изправление, за общо благо, за „социална солидарност" и „социална правда", за разбирателство, всеопрощение и мир между всички. И след Христа се появиха мнозина, които продължиха и продължават неговите проповеди, като изпълняват по тоя начин своята велика мисия, но и техният глас остана, поне досега, глас, който звучи в пустиня. Два фрапантни примера само ще цитираме, за да се убедят четците ни, как потъналото в мрак и разврат човечество реагира против божественото учение за любовта и братството.

Първият пример е с Русия. Там дълги години, след обръщанието си към Христовите истини, работи и писателят Лев Толстой, като призоваваше всички жители на великата руска земя към взаимна обич и братство, към толерантност, свобода, ред и правда. Но тамошните властници, продбуждани от духовенството, пречеха с всичките си сили и средства на това учение, да проникне всред широките народни маси и по тоя начин, с цел да осигурят само личното си материално благоденствие, те държаха великия руски народ в тъмнина, невежество, потисничество и невъобразими страдания. Злодеянията под разни форми (убийства, заточения, затвори и пр.) не преставаха. Самият Толстой биде преследван от властта като бунтовник и отлъчен от църквата като опасен еретик. Резултатите от тази демонска съпротива срещу доброто са налице: вижте сега какво представлява от себе си пространна Русия - тя е едно необозримо поле, обляно със сълзи и кръв, покрито само с гробища, със сухи кости. Това е неизбежната последица от неразбирането и неприлагането, в живота на един народ, на Христовото учение за любовта и братството: руската интелигенция и духовенството заплатиха с положението си и живота си своето грозно престъпление спрямо руския народ.

Вторият пример е с България. Отпреди 15-20 години у нас се

---

* *Тази статия е публикувана под същото заглавие в отделна книжка - София, 1922, в печатница „Балкан" и е отбелязано, че е отпечатана от кн. 8-9 на сп. „Всемирна летопис".*

проповядва учението на Бялото Братство и се канят всички жители на страната, без разлика на вероизповедание, народност или съсловие, да придобият истински знания за неизблемите закони, по които се регулира живота в природата, и да се проникнат от най-възвишените и благородни чувства на взаимна любов, на братство между хората, които са чада божии, и на пълно безкористие, а като приложат тия велики принципи в живота на отделната личност, на дома, на обществото и на целия народ, да се осмисли целокупния ни живот и да се създадат трайни условия за правилното развитие и постоянно благополучие. Обаче, това учение на мъдростта, любовта и и истината, за което българският народ жаднее, се оказа, както винаги досега, не по вкуса и по егоистичните сметки на българското духовенство и то от няколко години насам, крои пъклени планове за гонение, и понякога, чрез заслепени държавници и други оръдия, успява да привежда тия планове в изпълнение. Вместо да подложи на добросъвестна проверка и на практически опит това учение, духовенството, лишено от всякакъв престиж всред народа и интелигенцията, си служи със систематически лъжи и клевети, за да хули дейците от Бялото Братство, насъсква разни продажни драскачи да разгласяват чрез печата чудовищни небивалици и измислици, и интригува пред властта, че това Братство било някаква „секта", опасна за държавата, обществото, семейството и стопанското устройство на страната, поради което членовете му трябвало да се преследват, отлъчат и т. под. глупости. Отдавна изминаха времената, когато се прилагаха широко и безнаказано тия средства на мракобесието, и сега никой вече не вярва в тях и не се плаши от тях: те свидетелствуват само за безумието и безсилната злоба на българските владици. Един от тях даже, възползуван от положението си на „началник на *военното духовенство* при главната квартира" през последната война, ***търновският Йосиф***, успя да издействува полицейски мерки против Учителя на Бялото Братство, но не се мина много време и тоя владика, проповедник на „евангелската любов и братство" с чаша шампанско вино в ръка (вж. по-долу фотографската му снимка*), си замина за другия свят. Неотдавна той биде последван и от друг един „гонител", синодалният чиновник ***Ласков***, който тоже беше се запретнал, по внушение от синодалните владици и със синодалните фондове, да рита срещу ръжена, като скиташе из Търново, съгледателствуваше подло около събранията на Бялото Братство, ковеше лъжливи и клеветнически дописки до жълтата преса и пишеше статии и брошури, пълни с лъжи и тенденциозни извъртания, печатани със средства на Синода и раздавани безплатно, но след като изхвърли всичките си халостни патрони, замина „скоропостижно" за онзи свят, за да даде отчет за делата си пред Върховния Съдия. Сега се заловил за същата работа друг един владика, лично и чрез своя храненик, но скоро ще видим и техния край. Тия безумци трябва най-после да се стреснат и да съзнаят, че не може безнаказано да се хули Името Божие. Лъжата, злобата и лукавството са оръдия на

**Поместваме текста под снимката. А той е следния: Търновският митрополит Йосиф - началник на военното духовенство при Главната Квартира през войната 1915 - 1918 година, качен в държавен автомобил, държи, с чаша вино в ръка, реч пред офицерите и войниците от 27 пехотен Чепински полк на фронта - южно от града Прилеп. Служителят на „святата православна църква" насърчава кръвопролитието между хората и вика: „Убий!" Впоследствие същият полк се разбунтува. Делото, заведено против обвиняемите от тоя полк, биде насрочено за разглеждане от Преспанския полеви военен съд тъкмо в момента на пробива при Добро поле.*

Учението

за

любовта и братството

Неговата същност — Процесат на развитието.

(Отпечатък от кн. 8—9 на сп. „Всемирна Летопис").

СОФИЯ
Печатница „Балкан"
1922.

черните братя, и който си служи с тях, рано или късно ще получи заслуженото. Трябва еднаж завинаги да се разбере, че учението на Бялото Братство не е измислено или и мъдрувано от никого, а е *самото учение на Христа*, изразено в законите на живата природа, че то е една *абсолютна необходимост* за всеки жив човек, за всяка жива душа, за всеки здрав и буден ум, за всяко непокварено човешко сърце! И чудно е, наистина, колко е голямо умопомрачението и твърдоглавието на тия владици, за да не могат да разберат, че това учение, което те са се завзели с всички сили да преследват като „сектантско" и „еретическо", трябва да съдържа важни принципи, много жизнени истини, доказани на дело, щом е привлекло досега и все повече привлича, обединява и утвърдява най-разнообразна публика от всички народности, от всички възрасти и от всички съсловия: свещеници, професори, учители, съдии, адвокати, лекари, инженери, офицери (от генерала до подпоручика), студенти, търговци, индустриалци, земеделци, работници, разни чиновници, богати и бедни, православни, католици, евангелисти, българи, евреи, турци, англичани, италиянци, немци, чехи и пр. и пр., хора свършили по няколко факултета по право, философия, медицина, социални и финансови науки, математика, естествени науки и мн. др., а и съвършено неграмотни хора най-сетне, с положителен, дисциплиниран и критически ум, които не приемат нищо на вяра, а искат безспорни, несъмнени доказателства! „Тоя свят казвали някога фарисеите, а сега владиците - отиде след него". (вж..Ев. Иоанна - 12:19). Какво е прочее, това учение? То трябва да се проучи обективно, да се провери най-безпристрастно, добросъвестно, а не да се отрича a priori и да се преследва напразно.

Но да видим сега, в що се състои това общочовешко учение за любовта и братството, което може да спаси всички. То е толкова обширно и дълбоко, че е невъзможно да се изложи изчерпателно само в една кратка статия. Многобройни статии и цели томове са написани и ще се напишат, но то пак ще остане неизчерпано: „много неща стори Исус - казва, евангелист Иоан - които, ако би да се напишат едно по едно и цял свят не би вместил написаните книги". Това учение е учение за вселената. Може ли ограниченият човешки ум да схване целокупния живот проявен във видимата (физическата) и невидимата (духовната) вселена, за да го изложи на книга? В състоянието, до което е достигнала съвременната човешка култура, и най-великият гений, не може да препише и преведе на някой от живите езици, освен само една малка страничка от великата божествена книга, за да просвети своите по-малки братя. Ние не се наемаме сега и това да сторим, но ще си позволим да напишем само няколко бележки, доколкото се простират нашите сведения и според нашите скромни разбирания.

Любовта е най-възвишеното чувство, най-голямата сила и най-висшия принцип в живота. Тя е естествена връзка между душите. Бог, когато сътвори света, излъчи всички души в чисто състояние. Тогава те са били сродни. От това тяхно сродство произтича и връзката им. Но след падането на първия човек, причините, формата и смисъла на което могат да се узнаят само от аналите на великата окултна наука, появила се омразата. Човечеството тръгнало в крив път или така наречения левия път. За да го спаси, Бог изпратил много пророци, чрез които е изразил волята си, но тия пророци били избити или останали неразбрани. Между „избрания" народ - евреите - се яви пророк Мойсей, който прие и предаде десетте заповеди Божи. И тия заповеди, които съставляваха законът Божи, останаха мъртва буква. Израилският народ не се поправи. Дойде Христос.

Чрез него се даде на света истината: „Законът чрез Мойсея бе даден, а благодатта и истината чрез Исуса Христа биде". (Ионна -1:17). Но „що е истина?" запитал Пилат. - „Истина е Словото на Бога" (Ibidem -17:17). А що е Словото? - „Словото бе Бог, то бе отначало (Ibidem - 1:1). Следователно, истината е Бог, проявен в творението. А да узнаем истината, значи да изучим творението, наречено иначе вселена или природа. Но понеже същевременно Бог е Любов, т.е. се проявява в света като любов, то следва, че основният закон в природата е законът за любовта. Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, че даде Сина свого единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен" (Ibidem -3:16). От това пък следва, че Бог възлюби творението си, т.е. собственото си проявление. И за туй е казано, че ние, хората, живеем, движим се и съществуваме в самия Него, в Бога. Щом е така, то заключението е, че учението на Христа за любовта и братството е учение за вечния живот в природата. Да изучим, прочее, всичките закони, по които е организиран тоя живот на цялата вселена в нейните видими и невидими прояви и да приложим тия знания в нашия индивидуален и обществен живот - ето задачата и дълга на всеки човек като разумно същество, ето смисъла на цялото наше съществуване. А учението, което излага системно всички тия знания и ги подлага на опит, това е учението на Всемирното Бяло Братство, учението на Христа.

Природата или вселената, материалният или физическият свят, наречен от някои „тяло на Бога", се състои от безброй много светове. Техният произход е предмет на окултната космогония, тяхното анатомическо устройство - на астрономията, която, с новото откритие на проф. Айнщайна, е допринесла за доказването на истината за съществуването на духовния свят, тяхното физиологическо взаимнодействие - на астрологията и, най-сетне, тяхните вътрешни процеси и сили - на алхимията. От тия науки ние можем да почерпим знанието, че вселената е един жив организъм, частица от който е човекът. И в него, като в една малка вселена (микрокосмос), са скрити и действуват същите жизнени принципи и сили, както и в цялата вселена. Затова се казва, че човекът е направен „по образ и подобие на Бога". Следователно, трябва да познаем себе си, т.е. да изучим нашия произход, нашето видимо и невидимо (вътрешно, скрито) естество, и тогава ще познаем Бога или Христа, който живее в нас. Това можем да постигнем с помощта на науките: френология, т.е. наука за човешкия ум, физиогномия - наука за познаване на човешкия характер по чертите на лицето, астрология - наука за влиянието на другите светове върху съдбата на човека още при рождението му, окултна химия и пр. А като изучи всеки от нас своето същество, ще открие в себе си, както недъзите си, които трябва да отстрани, за да постигне своето съвършенство, така и своите способности, дарби и таланти, заложени от миналото, и с които пък ще въздействува за същата цел. Тия сили, скрити в човека, са много ефикасни. Човешкият ум, при известна степен на своето развитие, е в състояние да подчини силите на външната природа и да ги насочва за доброто или злото на другите. В първия случай той ще създава блага, а във втория - ще руши. Човешкото сърце е също така източник на енергии, които движат нашата еволюция. А човешката воля, разумно употребена, е в състояние да измени съдбата и на даден индивид, и на даден народ. Следователно, трябва да изучим употребата на окултните сили, за да ги използуваме за собственото си благо и за благото на ближните.

Най-ефикасният способ за това е *любовта*, чистата, възвишената,

божествена любов, която създава хармонията между ума, сърцето и волята. Безспорен научен факт е, че животът в природата е непрекъснато, вечно движение. Божествените мисли, като продукт на високо-развития човешки ум, възвишените любовни чувства, като израз на благородното човешко сърце и действията на волята под ръководството на тия мисли и чувства, всичко това са резултати от вибрациите на силите в природата. Човек, като едно динамо, приема и излъчва сили. Умът на човека е толкова по-силен, колкото е по-достъпен и възприемчив, мозъка му за най-тънките вибрации. Високо развитият ум всякога кооперира с едно любвеобилно сърце, и обратното: в слаборазвития умствено човек е слабо развито и чувството на любовта. Само разумната и просветена любов е Божествена, защото само там, дето присъствува светлината, се проявява и възвишената любов.

За да се събуди и прояви, следователно любовта, първото необходимо условие е един просветен ум. А за да се постигне той, трябва да се действува за хармоничното развитие на всичките мозъчни центрове. Всеки човек може да изследва сам за себе си, кои мозъчни центрове у него са по-силно и кои по-слабо развити. Методите за усилване на слаборазвитите са постоянните медитации и съсредоточенията в слабо развитите клетки. С тия методи приливат на чистата кръв ще даде повече храна на съответните клетки и ще стимулира развитието им. Тогава Божественият Дух постепенно ще проникне и ще съдействува да влезе и се прояви любовта. Това е един бавен естествен процес, за образуването на който трябва да участвуват всичките сили на човешкото същество, както физическите, така и духовните. Може да не се получат скоро желаните резултати от тия упражнения, но това обстоятелство не трябва да отчайва никого: придобивка все ще има и тя ще се увеличава.

Добрите мисли раждат добри чувства. Културата на ума има за последица културата на сърцето. Мъдростта и любовта-взаимно се обуславят. Щом се разшири съзнанието, ще дойде живият Господ на любовта. Както в природата става постоянно обмяна на елементите, също тъй и между хората става непрекъсната обмяна на мисли и чувства. Всички хора по тоя начин са свързани помежду си, като звена от една и съща верига. Дисхармонията в мислите и чувствата у един индивид внася дисхармония в средата, в която той се движи и в ония, с които се намира в свръзка. Затуй и страданията на едните се отразяват върху другите. Ако тая дисхармония се увеличава и е постоянна, цялото общество изпитва последиците от нея. И обратното: добрите мисли привличат пак добри мисли, както и любовта ражда любов, според закона: подобното се привлича от подобното. Това са установени истини в природата. И Христос е казал, че „първата и най-голямата заповед е: да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, и с всичката си сила или воля, а втората и подобна на нея е: да възлюбиш ближния като себе си". Следователно, ако първата длъжност на човека е да люби Бога, то втората е да се постави в неразривна връзка с ближния си, т.е. с всички живи същества.

Тая връзка на любовта е братството. Всички хора на земята са братя и трябва да се чувствуват като такива. Това чувство е несъвместимо с никаква омраза, завист, вражда, злоба, лукавство и гонение. Хората са създадени да се обичат, да работят и да си помагат. И тогава всички ще добруват. При тия условия няма да се вършат престъпления, не ще има и нужда от затвори, грубата физическа власт, като принудително средство, ще стане излишна, и държавата, като организирано общежитие с репресивни закони, ще бъде една отживелица. Единственият закон за

любовта и братството ще бъде достатъчен да разреши всички противоречия и недоразумения. А това води неминуемо към нова социална уредба и към справедливо разпределяне на благата. Всеки ще има това, от което се нуждае, и всеки ще се радва на плодовете от своя труд, без страх да бъде ограбен от другиго.

Така възроден един народ, той ще стане образец за другите и това негово възраждане ще повлече изменение и в техните понятия и нрави. Границите между народите ще станат непотребни и човечеството ще може един ден да се обедини. Това вече се схваща добре от всички народи, в които се забелязва жив стремеж към осъществяването на Христовото учение. Една вълна от съзнание на тия духовни истини обхваща целия свят и не ще мине дълго време, когато великите принципи на любовта и братството ще възтържествуват. Тоя тържествен ден наближава, защото човечеството е достигнало вече кулминационната точка на своето напрежение във всичките си материални и духовни области. Опитите за изнудване между народите няма да успеят, защото съзнанието за неправдите не може да ги понася вече. Една върховна нужда от справедливост предизвиква у онеправданите колективна реакция, пред която потисниците не могат да не отстъпят.

Така, учението за любовта и братството, проповядващо от великите Учители на човечеството, ще се приложи, най-сетне за обща радост и щастие на всички.

*

15. СЪБИТИЯТА В БЪЛГАРИЯ
Междупартийните борби - Поуката

„Всемирна летопис", Г. II, кн. 10 (31.XII.1922), с. 237-238

Политиката, като средства за подобрение живота на един народ, трябва да се осъществява от *най-умните* и от *най-добрите*. Изплуването на повърхнината на обществените слоеве на най-покварените елементи, които често пъти завземат управлението в ръцете си, е несъмнен признак, че това общество боледува от сериозни недъзи, които подкосват неговия организъм. В такъв случай то трябва да се цери по най-усъвършенствуваните методи - чрез операции, които на пръв поглед могат да се почувстват болезнено, но са спасителни. Допустими са даже и ампутации, щом се констатира, че раната е гангренясала и няма друг изход. Предпочтително е, разбира се, всякога, да не се дохожда до това печално положение, а своевременно да се вземат профилактични мерки, за да се предупреди всяко разстройство.

Оттук лесно е да се заключи, че за да живее и се развива нормално държавният и обществен организъм, необходимо е ръководните лица да притежават знания за законите, които обуславят това развитие. Съвременните социолози и политици са изработили разни правила за управлението на държавите, но всичките тия правила страдат от един основен порок: непознаване на природните закони, които трябва да се прилагат в живота на даден народ. Те смятат, че народът е едно механическо съединение или конгломерат от разни съсловия, които са установили само известни икономически отношения помежду си. Те не вникват в дълбокия процес, който става в народния организъм и не го съобразяват със законите на природата. Трябва да се забележи, за да се разбере еднаж завинаги, че народът притежава същите органи, каквито притежава и отделният човек: главата resp. ума на последния, се

представлява от служителите на просветата и на разумната религия гърдите, resp. дихателните му органи, съответствуват на правосъдните и военно-полицейските служители, а цялата пищеварителна система у човека отговаря на производителните или стопански съсловия всред народа. И по отношение на своите функции, всичките тия органи напълно си съответствуват - факт, който може всеки да наблюдава и провери. Народът, прочее, по своята организация е един колективен човек.

Щом е така, от само себе си се налага, че социалното устройство и управлението на един народ трябва да се организира и осъществява точно според тоя природен физиологически закон. И следователно, необходими са хора, които да знаят в съвършенство манифестациите на тоя закон в живота и методите, по които той може да се прилага, за да бъдат натоварени с ръководна роля в държавата. Всички други трябва да се считат за управници-дилетанти, които профанират изкуството да се управлява и водят народа към вътрешни сътресения и външни катастрофи. Следователно, най-умните или най-мъдрите са ония, у които е пробудено божественото съзнание, които ясно схващат смисъла и задачите на битието и владеят ония сили и способности, с които може да се насочва развоя и напредъка на народа в пътя на социалната правда, на неизблемата истина и на всеобемната любов. Те са разбира се, и най-добрите.

Тия хора са окултистите, само те са, които знаят всичко и които любят всяко същество със силата на божествената любов. С тия свои качества, сили и способности, само те са, които могат да дадат на народа, всред който живеят, една образцова обществена организация и едно идеално управление. Окултистът знае миналото на целия народ и на отделните индивиди, към които действува, знае настоящето и предвижда бъдещето. Всяко мероприятие минава през призмата на неговия ум обсъдено всестранно и оценено според ползата и вредата от него. Любовта е подбудителната причина на всяко негово дело, истината е лоста, който го движи, а правдата е неговата цел. Великият принцип, който окултистът прилага в индивидуалния си живот и в отношенията си към другите, е същият, който е бил прокламиран от Учителя на човечеството, Христос, „Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко друго ще ви се приложи". Житейските блага на земята са разултат от стремежа към Царството Божие и пребъдването в божествената правда.

Такива ли са били и са, обаче, българските държавници от Освобождението ни до днес? Освен някои от старите наши, заминали вече, дейци, които са имали горе-долу едно правилно духовно ръководство и затуй не са принесли много злини на народа, трябва с прискърбие да признаем, че нито един от по-новите не са се отличавали с някои висши добродетели, дарби и способности. Без да критикуваме или обвиняваме когото и да било, факт е, че между досегашните партийни водачи, които са се изредили начело на държавното управление, не е имало *нито един окултист* или поне човек, който да се е занимавал сериозно с духовните въпроси в техната ширина и дълбочина, да е изучавал психиката на отделния българин и на целия български народ и да се съобразявал искрено, и благонамерено с духовните качества и особености на нашия народ, който се е заел да управлява. Всички са гледали на своята държавническа дейност или като на постоянна доходна професия, или като на случайно занятие, или като на едно средство за удовлетворение на мимолетната си амбиция или слава, или най-сетне като на благоприятен случай да се натрупат богатства. *Никой не е бил искрен и доброжелателен държавник.*

Последиците от такива разбирания и от такава дейност не можеха да бъдат други освен такива, каквито ги виждаме сега: бивши министри с претенции на държавнически актив и на европейска известност, да бъдат съдени или публично поругавани и арестувани, разстройство в обществения и стопански живот на страната, непоносими условия за живот на всички трудещи се народни маси, и пълна неизвестност на бъдещето. Целият народ страда и не знае какво го очаква на утрешния ден. И което е още по-печално: не се вижда никакъв лъч на надежда за спасение, мъгла е обвила умовете, страх е сковал сърцата. Междупартийните борби се разразяват с голямо остервение и ожесточение, противниците нито могат да се разберат, нито могат да си простят, нито пък отстъпват доброволно полесражението. Безпощадна взаимна изтреба между всички: *bellum fmnium contra fmnes*". Даже и официалното духовенство, поразено от умствена недъгавост и от липса на всяко добро чувство, се е нахвърлило с безподобна ярост срещу свободомислещите хора и изчерпва всичкия си арсенал, за да воюва с тях: то кове безвредни оръжия и става смешно в своя напън. Ще сполучи, най-сетне, да докара само жар върху собствената си глава...

Няма нищо чудно, обаче, в сегашната съдба на българските политици. Ние знаем, че положението им е неизбежна сетнина от строгото прилагане на кармическия закон. Който от тях се вдълбочи в себе си и хвърли един ретроспективен поглед на миналото, ще трябва да съзнае, че отговорността на всяко негово деяние е неотразима. Насилието е последица от насилие, страданието изплаща причиненото по-рано страдание, мъчението докарва мъчение. Законът е верен и неумолим във всички случаи: който краде, ще го оберат, а който вади нож, от нож умира. Особено през последните години, когато тоя закон за възмездието се прилага в по-къси срокове, никой не ще избегне своята заслужена участ... И нашите владици трябва да се съобразят с Христовите думи и да разберат, че Бог поругаем не бива. Понеже те възстават с престъпни средства против проповедниците, учителите и работниците на божествената любов, на правдата, истината и добродетелта, нека знаят, че отплатата няма да се забави и божието отмъщение ще се разрази безпощадно върху главите им...

И тяхното демонстративно съчувствие към арестуваните бивши министри няма да остане невъзнаградено от Оногова, който държи везните на висшата правда. Защото може ли да се твърди, че тия министри, от гледището на божественото правосъдие, са невинни? Знаят ли владиците, какво говорят и какво искат душите на стотините хиляди синове на българския народ, костите на които са пръснати по безкръстни гробове из цяла Тракия и Македония? Ако не знаят, те са за съжаление, а ако знаят и при все туй, стискат окървавени ръце, каква отговорност вземат върху себе си? Или егоистичният интерес да се прави *обща кауза* с най-консервативните, опортюнистични и мракобесни елементи, които са търпели и даже насърчавали досега всички безчестия на клерикализма у нас, може да оправдае подобно явно *пристрастно участие* на владиците в партийно-политическите борби? Или това вземане страна в политическия двубой, чрез което се насъскват едни съсловия против други и се съдействува за разпокъсването на българския народ на враждебни лагери, може да се заплати само с широкия достъп в блоковия печат за архаическите архиерейски решения и послания, пълни с безумия и фарисейски тиради? Знае се, че сметката в случая е по-тлъста и че е гарантирана взаимната подкрепа между ония, които всякога са заявявали

urbi et orbi, че не желаят да правят „църковна политика", т.е. да се намесват в нечистите сделки на „богопомазаните" архиереи, и служителите на „светата православна църква", които убиха всяко религиозно чувство у народа. Но държи се и друга една много по-точна, сметка: според нея, всеки ще заплати до „последния кодрант"...

Време е да настъпи едно общо отрезвление. Всички са длъжни да съзнаят, че българският народ има насъщна нужда от едно мъдро, честно и добро управление, от едно безкористно и любвеобилно духовенство, от едно съзнателно и предано на служебния си и обществен дълг учителство, от едно идеално съдийство и от едно неуморно трудещо се производително съсловие в разните му разклонения и области на стопанския живот. Изисква се да се въдвори, преди всичко, *социален мир и правов ред* в страната и да се предприемат *коренни реформи* в цялата обществена и държавна организация. Но това не е задача за разрешение от късогледите и дори заслепени *материалистични умове*: те не знаят великите закони, които регулират живота на народите и на отделната личност, лутат се в мрака, правят пакости и чупят собствените си глави. *Задачата на народното и държавно преустройство* може да се разреши само от ония, които са вникнали в дълбокия смисъл на живота, знаят законите и владеят силите. А тия хора са *окултистите*, пълни с действителни знания, с вяра в бъдещето и с любов към всички.

*.

16. ИДЕАЛНО И ОСЪЩЕСТВИМО УПРАВЛЕНИЕ
Окултна социология - Що е синархия? - Нова България

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX. 1923 г.), с. 1-4

Най-трудният за разрешение въпрос за народите продължава да е тяхното вътрешно *социално и държавно устройство*, от което зависи и организацията на *международното общежитие*. Поради войните, които разклатиха издъно основите на държавния живот във всички страни, обществени дейци и политици предприемат всевъзможни експерименти, за да усъвършенстват формите и методите на управлението, та по тоя начин да създадат по-добри условия за съществуване и напредък на народните маси. Обаче, всичките тия опити един след друг пропадат, като затрупват под развалините на политическите кули безбройни народни ценности и блага. Построенията на *съвременния социологически емпиризъм* не издържат и най-малкия напор на живота. Те рухват в прах за късо време, защото са основани на пясък.

Три са системите на държавна уредба със съответните форми, които, понастоящем, най-много се препоръчват и практикуват в Европа: *демокрация*, във форма на конституционна монархия или република с парламент, *социална демокрация*, в също такава форма, и *комунизъм*, във форма на съветска република. При досегашната обществена структура и трите тия системи, като резултат от философски разсъждения, страдат от един и същи органически недъг: те са *неестествени*, защото противоречат на законите на живата природа. Някои искат да кажат, че демокрацията, както самата тая гръцка дума означава, била *самоуправление на народа*, защото чрез изборите, извършвани по правилата на всеобщото гласоподаване, народът упълномощавал *свои* представители да издават закони, т.е. задължителни правни норми, по силата на които правителствата, излезли из средата на същите представители, са длъжни да уреждат общите работи на държавата. Като

оставим на страна неоспоримият факт, че на практика, демократическият режим отдавна и навред е станал една *отвратителна пародия* на народно самоуправление (съставя се правителство, то произвежда избори с всички средства на властта, спечелва мнозинство в парламента и чрез господството на това мнозинство, само зарегистрирва всички свои мероприятия), може ли да се твърди сериозно, без риск да се даде доказателство за умствена неуравновесеност, че демокрацията е естественият и съвършен начин на управление? Де са образците на демокрацията в природата? Нима необятният организъм на вселената (макрокосмоса), във функционирането и живота, на който има чуден, никога ненарушим *ред и порядък*, има нещо подобно на човешкото изобретение наречено „демократически режим"? Нима в социалния живот на животните или в растителното царство има нещо, което да наумява, макар и отдалеч, тоя плод на човешката политическа мъдрост, който се казва „демократическо управление чрез всеобщи избори"? Нима човешкият организъм (микрокосмоса), тъй великолепно устроен, има нужда от представително управление чрез всеобщо гласоподаване на отделните си органи или клетки, за да функционира правилно, т.е. човек да бъде здрав, продуктивен, умен и добър? Нищо подобно: в природата не се среща нито един пример, който да е послужил за прототип на човешкото политическо произведение, известно под името „демокрация". Пък и изборната процедура на всеобщото гласоподаване (suffrage uliversel) е чиста *политическа мистификация*, една пъстра тълпа, наречена „избирателно тяло" и съставена от най-разнообразни елементи, първо, по ум, сърце и воля, т.е. по съзнание за материални правоотношения и професионални способности, но обединена само по своята възраст (пълнолетието), избира за свои мандатери в Народното събрание (камарата на депутатите или камарата на общините) ония лица, които са посочват в кандидатни листи от *политическите партии*, сир. от групировки, вдъхновявани от *политическа демагогия* и от лични интереси, без да се позволи даже да се разсъждава за умствените способности, характера и намеренията на отделните кандидати. Това е организация на най-модерния начин на изборното производство, даже и при излюбената система на съразмерното избиране. Нима може в такъв случай да се поддържа добросъвестно, че чрез такива избори може да се изрази *действителната народна воля* за нуждите на цялото общежитие и за начина, по който трябва да се управляват държавните работи? Ни най-малко: резултатът от подобни избори - без да говорим за постоянната злоупотреба с изборната свобода, която всякога ги фалшифицира - е едно чудовищно извращение на действителността. Следователно и теоретически, и на практика, демокрацията не е един естествен или идеален начин на управление. Затова именно всичките стари демокрации, и най-прочутите, са загинали, а новите са донесли и донасят на народите само вътрешни кризи и сътресения: войни, разрушения и бедствия.

Но ако демокрацията не издържа критика на теория, а, в приложението си, не държи сметка за разпредялбата на народа на съсловия и класи, които показват, че имат противоположни икономически интереси и искания, то *социалната демокрация*, която се явява на сцената като по-висша форма на обществен строй, със съответната форма на държавна уредба, се предназначава от привържениците й като панацея, способна да изцери всички социални и държавни недъзи. Тя изхожда, както се знае, от предпоставката, че съществува непримирим антагонизъм между капитала и труда, че първият, който е оръдие на буржоазните класи,

потиска втория, като средство за живот на работните класи. Оттук и така наречената „класова борба", за успеха на която, в полза на пролетарията, се издига лозунга на неговото обединение, за освобождение от „веригите" на капитала, за завземане на политическата власт, за „диктатура на пролетарията" и за мн. др. цели, посочени в речника на социалистическата фразеология. В основата, следователно, на социалната демокрация лежи един икономически принцип: равномерната разпредялба на материалните блага между всички съсловия и класи, от които се състои даден народ. Обаче, няма нищо по-лесно от това, да се събори пясъчната пирамида на тая социалистическа идеология. Теорията на немския евреин Карл Маркс отдавна претърпя фиаско и сега вече никой не вярва на нея. Икономическо равенство е невъзможно в света. Докато хората се различават по своите природни качества и способности и по степента на своето развитие - а това ще бъде вечно - дотогава и резултатите от човешката дейност в разните области на производството ще бъдат различни. Изобщо, самият принцип на равенството, взет самостоятелно, е принцип на анархията и застоя, и за това той нито е мислим, нито е приложим. Никъде в природата не съществува равенство, а се наблюдава постоянна конкуренция и надпреварване. Това е, впрочем, и смисъла на прогреса. Следователно, и в икономическия живот никога няма да настъпи момент, когато ще може да се реализира тая pia desideria или, по-право, тая празна мечта на социалната демокрация: равномерното разпределяне на материалните блага между хората. Тоя материалистичен принцип е едно недомислие. Той е и постоянно опровергаван от живота. Обединението на пролетарията от всички страни или така наречените „интернационали" - първият, вторият и две и половиният - фалира при най-важния си изпит: „интернационалите" не само не предотвратиха великата европейска война от 1914 до 1918 г., но дори се биха юнашки едни срещу други. По-ядовита ирония над безсилието на марксизма не би могла да се очаква. Но не само в международните отношения се констатира немощта на социалната демокрация: това е също така вярно и във вътрешното управление на държавите. Така, във Франция, дето покойният Жан Жорес се бори храбро с двата народни врагове - клерикализма (духовенството) и милитаризма (военщината) - и все в името на пролетарския идеал, социалната демокрация не престава да е един от стълбовете на французката аристократическа олигархия; в Англия прословутата „лейбър-парти" не се стеснява да се проявява като мощна крепителка на управлението на лордовете с тяхното едро землевладение и индустрия, а в Германия същата партия, начело със сегашния председател на републиката, поддържа управлението на една дегизирана монархия с всичките прелести на железния милитаризъм. За българската социална демокрация не би трябвало и да говорим: известна под името партия на „общоделците" или „широките социалисти", тя е една миниатюрна буржоазна група, годна за всички компромиси* и за всички цели, но без да може да потикне нито на йота обществения прогрес или поне да подобри колко-годе положението на работничеството.

Третата форма на социално устройство - *комунизма* - колкото и да е примамлива на пръв поглед за идеалистите, също така противоречи на

„Конгреса на свещениците бе приветствуван от Съюза на основните учители, чрез г. Д. Негенцов (широк социалист), който най-сърдечно предложи учителството и свещеничеството да тръгнат ръка за ръка за обща духовно-просветна дейност между народа. След 25-годишна раздяла, учителство и свещеничество наново си подават ръка за работа между народа". (Из вестниците)

великите и незиблеми закони, които регулират развитието на човечеството. Ние и друг път на страниците на това *списание*)* сме разглеждали доста обширно принципите и методите на това движение. Обаче, откогато светът видя на дело да се приложат тия принципи и методи - в Русия - не остана нито помен от основите на комунизма, тъй както той се излагаше на теория правото на частна собственост не само не изчезна, за да се замени с общинна (комунална) собственост, но се възстанови, капиталът не само не се премахна, но се въведе като неизбежно условие във всички разклонения на стопанството, а милитаризмът процъфтя като никога досега. Това е така нареченото „стратегическо отстъпление" пред напора на буржоазията. И методите, с които отначало възтържествува тая социална демокрация с максимална (болшевишка) програма си останаха същите: насилието проявено по всички тиранически начини, се приложи и прилага като обикновено средство на властта. За никаква свобода на мисълта и за никакви граждански правдини не може да става и дума. Но такъв червен „комунизъм", който обезличава и унищожава човека, комунизъм на безправие, безредие и робство, не може да създаде едно здраво и напредничаво общество, колкото и нови „конституции" да се пишат за тая цел.

Единствената идеална форма на човешко общежитие остава *бялата братска комуна*, т.е. задругата, основана от Великия Учител на човечеството, Христос. За нея ние много пъти сме говорили и писали в това *списание*.**

Тя е израз на *духовно сродство и единение* и следователно, напълно отговаря на основния закон в природата: *законът за любовта и братството.* А формата на държавна уредба, която кристализира в себе си белия комунизъм, е *синархията*. Христовото общежитие е, преди всичко, враг на всякакъв материализъм, на всякакво насилие и на всякакъв милитаризъм. Основата му е: пълната свобода на ума, сърцето и волята, а принципите му са: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената истина. Връзката между членовете на бялата комуна черпи силата си в тия принципи. Средствата са: безкористния труд и взаимопомощта, а целта е: духовното усъвършенствуване на личността, обществото, народа и човечеството. Съвременните монетни знаци не са и не могат да бъдат цел на бялата комуна, а са само едно неизбежно, при сегашния строй, временно условие за производителен труд, поради което в нея не съществува стремеж към икономическо равенство: то е естествен резултат от братския и съвместен живот, труд и работа.

От всичко това е ясно, че в противовес на съвременната политическа социология, която е плод на априорни метафизически теории, ние изтъкваме важността на *окултната социология*, която единствено ни дава най-точни знания за идеалното устройство на обществото, народа и човечеството. Истинската социална държава трябва да бъде основана върху стриктното съблюдение на *биологическия принцип*, а следователно на физиологическия закон, който управлява живота на човека, разгледан като жива социална клетка. Самият човек е един колективитет от физически клетки и духовни способности, които са свързани помежду си, живеят хармонично, като едните образуват различните органи на човешкото тяло, а другите - духовния мир на индивида. Известният французки окултист Папюс (д-р Анкос) ето как излага психологическото

**Вж Всемирна Летопис, год. I, кн. II (месец май 1919 г.) статията: Болшевизмът като идейно движение.*

***Вж. статията ни: Новото човечество - фалитът на старите идеи - белият комунизъм. („Всемирна Летопис, год. II, кн. I-II).*

устройство на човека в едно свое, неотдавна излязло, *съчинение*:)*

„Според всичките науки, *човекът е една синтетизирана троичност в едно прекрасно единство*. Човекът, както твърдят старите мъдреци на античния Египет, както са поддържали особено кабалистите и херметическите философи, както заявява и апостол Павел, е троен и един, образ и подобие на Твореца, на божествения Христос, чиято човешка форма изразява закона. Физическо тяло, душа и дух - това е троичноста в устройството на човешкото същество. Човекът е истинският Малък Свят, *Микрокосмоса*, като възпроизвежда в себе си всичките закони на вселената. И Клод де Сен-Мартен има право като казва, че всякога трябва да си обясняваме природата чрез човека, а не човека чрез природата.

Земята, върху която се намираме, има дванадесет движения, три от които са най-важни:

1) Обръщане около себе си, в едно денонощия (24 часа), което може да се счита като едно *лично* движение, придружено от един спътник - месечината;

2) Обръщане около слънцето, в една година (365 дни и нещо). Това е личното движение на цялата планетна система, в която земята играе ролята само на халка. Това е - ако ни бъде позволен този израз - *социалното* планетно движение;

3) Най-сетне, движението заедно със слънцето и цялото негово шествие към съзвездието Херкулес. Това е движение, в което нашата бедна земя изчезва почти съвършено като фактор и в което слънцето играе, на свой ред, роля на проста халка.

Всичките тия закони на Големия Свят, *Макрокосмоса* или вселената, са открити за нас при изучаването на микрокосмоса или човешкото същество.

И наистина ние намираме в човека:

1) Лично движение, в което индивидът живее според своята воля и упражнява свободата си: това е образа на въртенето на земята около себе си. Туй движение е резултат от едно противопоставяне на човешката воля на общия ход на нещата около него и изисква голямо доброволно напрягане, подкрепено с много изпити;

2) Общо движение, в което човекът се губи като индивидуален фактор: той става просто един социален фактор, чиято работа е повече или по-малко полезна на общността, според това, което е той: цяла машина или само една пружина в машината. Това е образа на годишното движение на земята, което се характеризира за човека чрез съществуването му в едно материално въплъщаване;

3) Най-сетне, съществува движение на цялото човечество във всичките полета на въплъщаването, дето всяко човешко същество е само един фактор в хода на еволюцията на вселената. Това е образа на вървежа на слънчевата система към съзвездието Херкулес и се характеризира за човешките същества чрез циклите на много съществувания с превъплъщаване.

От тия три съществувания, много малко човешки същества реализират първото: те не се тревожат за личната си еволюция, те претърпяват пасивно всички външни натиски; това са машини, облечени в човешки форми, но не и освободени същества. Те могат да се нарекат „много мъртви между малцина живи".

Животът, за тия същества, е всецяло съсредоточен в неговите

**A B C illustre d' Occultisme. Premiers Elements d'Etudes des grandes traditions initiatiques, стр. 198 и след. Вж. по същия въпрос и редицата статии в отдела Кабала (I год. на Всем. Летопис).*

външни форми, хубави дрехи, почитане на околните, украшения за мъжете и скъпоценности за жените, но нищо вътрешно, нищо, което е реално живо; това е гробница, която се съзира от оногова, който знае да гледа, но не е едно истинско човешко общество в свръзка с невидимия свят.

В действителност, единственият истински живот е вътрешният; той минава далече от света или по-скоро, светът е само *външна опора* на това живо и постоянно общение между нашето съществуване и невидимия свят".

По-нататък д-р Анкос, тоя проницателен издирвач на скритите човешки сили, изтъква, какво е предназначението на човека в отношенията му към нему подобните, т.е. в социално отношение, и дохожда в своя анализ до логическото заключение за устройството на обществото въз основа на синархическия принцип. Той казва:

„Ако минем в астралното поле, човешката индивидуалност изчезва със социалния живот. Човекът не е вече в природата само една машина, за да фабрикува разни чувствувания и астрални сили, от които природата има нужда. Човешкият план, в тоя случай, е просто един център на необходима еволюция, за да създава благоразумие, милосърдие, активност, разумност и един сбор от сили, от които имат нужда гениите, които управляват човечеството. Всяко човешко същество, което престава да изпълнява ролята си на обществена брънка, става излишно и минава в друго поле. Това е незабавната полза от уволнението на чиновниците и от непроизводителното безделие на аристокрацията. Богатият, който минава времето си с окичване на салона си със скъпи предмети, да облича лица от женски пол със скъпи рокли и да ги заключва като драгоценни камъни всред скъпи мобили и в нарочно построени за това къщи, тоя човек принася голяма социална полза: той поддържа живота на цяла тълпа спътници, посветени на занаятчийската професия на лукса, от сарафина, който разиграва тоя богаташ, до малката работничка, която бродира деликатните ризи на жена му. Прочее, погрешно е да се мисли, че така нареченото висше общество не служи за нищо.

В този отдел - свършва д-р Анкос - трябва да се изучи социалното устройство и организацията на обществата, според *синархията* /сравни: Сент-Ив-Д'Алвейдър/, като идеал за постигане".

Думата „Синархия" на гръцки значи *синтетическо* управление, т.е. управление, основано на съвкупността на физиологическите и духовни функции в организма. Физическото тяло на човека се състои от три главни части: глава, гърди и корем. Главата съдържа мозъка, който е инструмент на ума, гърдите съдържат белия дроб и сърцето (центъра на кръвоносната система), а коремът - храносмилателните органи. С помощта на последните човек възприема и преработва храната, а следователно, на тях е възложена длъжността да поддържат *икономически* цялата му телесна машина, на кръвоносните органи - длъжността да пренасят и пречистват кръвта, сир. да набавят *силата*, необходима за движението на машината, а на главния и гръбначния мозъци е възложена длъжността да управляват тая машина, следователно, те упражняват *властта* в човешкия организъм. От окултно гледище, понеже човешкото същество е троично, то човешките тела са три: физическо тяло (тяло на физиологическите действия), астрално тяло (на чувствуванията и желанията) и етерно тяло (духовно). Според окултния метод - аналогията - това, което е вярно за човека, вярно е и за обществото: на корема на човека, т.е. на храносмилателните му органи, съответствуват в обществото на трудещите се (производителните) съсловия, които създават

благосъстоянието на народа; на дихателните и кръвоносните органи съответствуват хората на силата (военно-административните и съдебните органи), а на органите на нервната система (главния и гръбначния мозък със симпатическия нерв) съответствуват хората на ума, знанията и волята (интелектуалните органи). Действието на всичките тия органи е напълно аналогично с онова на физическите органи в човешкото същество. Следователно, за да се уреди идеално едно общество и за да се установи най-подходната форма на държавно управление, достатъчно е да се приложи точно закона, който установява и регулира устройството на човешкия организъм. Само тогава обществото може да живее съвършено естествено и държавата да се управлява съгласно закона за еволюцията.*

Тази троична синархия е съществувала преди повече от 32 века, в царуването на Рама. Той е организирал своята пространна империя според тоя природен или божествен закон, като е имал предвид устройствената троичност на космическия човек, която отговаря на херметическото правило: „каквото е горе, такова е и долу". Сент Ив д'Алвейдър ни дава и описание на синархическата организация на едно село Алдея в империята на Рама. Тя се състояла от три съвета: първият се казвал *Раясом,* подобен на съвременния Министерски Съвет, който е имал за цел да усъвършенствува интелектуалния, моралния и духовния живот на *Алдея.* Той съставлявал мозъка и сърцето на синархическата комуна. Вторият съвет се казвал *Телаари* и се занимавал с гражданския и юридически живот на Алдея. Третият съвет се наричал *Шарраф* и управлявал материалния и икономически живот на Алдея. Очевидно е, че троичността на човешкия организъм е била напълно спазена от тоя цар на древността, който е управлявал щастливо своя народ преди 8600 години. И това управление е било основано на трите велики духовни принципи: мъдростта, любовта и истината. Нима е невъзможно да се приложи и в устройството на съвременното общество същата проста и естествена синархическа система, за щастието и благоденствието на всеки народ поотделно и на всички народи заедно?

И у нас, в България, структурата на обществото е напълно благоприятна, за да се въведе синархическото управление, след като узреят и се изпитат условията за комуналния живот в духа на Христовите принципи. Цялото производство, извършвано сега от работния народ на началата на частната собственост, може да даде най-големи и най-плодотворни резултати, ако се извършва общинно, на началата на колективната собственост. Общността на имота, средствата и оръдията на производството ще наложи неизбежно и комунизиране на труда. В такъв случай, формата на управлението и осъществуването му ще бъде едно от най-лесните: без да се засяга дори сегашната конституционно-монархическа форма, принципите и същността на която са изложени във всеки учебник по *конституционното право,*** едно *трикамерно съветско управление* би съответствувало на главните изисквания на синархията. Подробностите на това идеално и осъществимо управление у нас ще бъдат изложени в специална статия. Ако това стане по посочения от нас мирен, еволюционен път, съвременните политически партии, които като хибридни и ефемерни творения на безидейни личности, са врагове на общественото

**Вж. подробно изложение на системата на Сент-Ив-д'Алвейдър във Всемирна Летопис, год. I, кн. I-III.*

***По тия въпроси препоръчваме особено популярно обществено-административно списание Гражданин, издавано под редакцията на проф. Д-р С. Киров и Ив. Толев, София, 1904 г.*

развитие и благосъстояние, ще изчезнат безследно, защото са излишни. Тогава българският народ, толкова дълбоко терзан от едно користолюбиво и политиканствуващо духовенство и от разни други обществени паразити, ще си отдъхне спокойно, освободено от старите криви понятия и покварени нрави, и ще закрачи смело и решително в пътя на *новата култура*. Само по тоя начин ще може да се създаде *Нова България*. Тая държава модел, каквато може и трябва да бъде България, ще достигне *максимума на народно благоденствие, величие и слава*, защото нейните жители, като напуснат своите душевни и физически пороци (себелюбието, себепоклонството, алчността, завистта, омразата, интриганството, лъжата, клеветата, кражбата, разврата, взаимната изтреба, месоядството, употребата на спиртни питието, лукса и пр.) ще се вдъхновяват и ръководят само от взаимна любов е преданост, от себеотрицание и самопожертвуване, ще водят естествен, чист и свят живот (растителна храна, безалкохолни питиета, честност, мъдрост и доброта), ще бъдат здрави и дълголетни и с тоя свой начин на живеене, труд и работа за общо благо ще образуват от родината си едно огнище на висока култура, към което неудържимо ще гравитират всички околни народи. Тогава и войните ще станат един печален анахронизъм.

Нека българите първи дадат на света тоя образец на истинско обществено устройство и на съвършено държавно управление!

*.

17. СИНАРХИЯ
Статия първа
Окултна социология. - Образуване и развитие на обществото. - Старата община. - Що е държава. - Мнението на съвременните юристи и социолози. - Системата на Сент-Ив д'Алвейдър

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 19-20

Човекът е социално същество. Неговите индивидуални, телесни и духовни нужди му налагат да живее, от деня на раждането си до последния си час, в постоянно общение с подобните на себе си. Освен известните библейски случаи на отшелничество, при които пак Провидението е проявявало грижите си към уединения,* както и много други случаи след идването на Христа, които имат специална цел и особено обяснение, не може да се поддържа, по принцип, че в живота на човека има стремеж към усамотение. Напротив, даже и временното му отстранение от другите възбужда у него неудържимо влечение към неговите братя по образ, подобие и живот. Същият природен инстинкт на задружност се наблюдава и между животните. Всички се събират в двойки или в по-малки и по-големи групи, размножават се и взаимно си помагат в своя живот и развитие. От тоя естествен закон на привързаност и общност между човешките индивиди произтича и нуждата да се образува общество за ползата на всички негови членове и да му се даде такава организация и форма, които най-добре да съответствуват на вътрешното му съдържание и на целта на живота.

Като са изхождали от това общо положение, социолозите във всички времена и народи са се старали да открият единствения истински

* *Трета книга на царете 17:2 - 17 - пророк Илия Тесвиеца.*

закон, който може да регулира правилното образуване и развитие на обществото. Като резултат от тоя процес, всички велики обществени дейци са препоръчали, според своите схващания най-съвършената форма на държавна уредба и народно управление. Там, дето се е успявало да се открие *органическия закон* на творението и развитието, установена е била и най-добрата държавна и управителна уредба. Някои стари народи са знаели тоя закон и понеже са се съобразявали с него в държавната си дейност, организираните им общества мирно са процъфтявали в течение на много векове. А ония от тях, които не са го знаели или не са се ръководили от него при уредбата и управлението на своите обществени работи, ставали са жертва на постоянни вътрешни смутове и бързо са загивали.

Един от съвременните писатели, най-известният окултист с мистично направлени, F. Ch. Barlet, се е посветил да изучи основно този въпрос и в редица свои трудове е изложил съвършено ясно понятието за обществото, като един жив организъм, органите на който се създават от човека, изтъкнал е законите за уредбата на обществата, малки и големи, очертал е последователно еволюцията и инволюцията на обществените органи и е дал най-ясна представа за това, което трябва да разбираме под думата „държава" и „управление". В своите дълбоко научни изследвания той е дошъл до най-точна дефиниция на закона, като е доказал, че обществото е едно живо същество, което има възможност да създава и видоизменява най-съществените органи. Следователно, за окултиста, съвършено нормално общество е онова, което най-вече се приближава до тройното слагане на всеки висш организъм, като се състои от обществени: глава, гърди и корем. Според Барле, народното стопанство представлява от себе си общественият корем с всичките вътрешни органи на пищеварителната система (стомахът, червата и пр.) Юридическите и военните сили - това са двете функции на гърдите, а просветата и религията - интелектуалните функции на обществото. Барле смята, че ако съвременната държава се уреди според тия принципи, трябва да се управлява от три камари: едната, съставена от избраници на синдикатите (селско-стопанските, промишлените и търговските сдружавания), другата - Юридическата и третата - образователната и религиозната. Гласуването трябва да става по професии, при което всеки гласоподавател вотира според общественото си положение по трите тия отрасли.

Тая организаця не е плод на фантазията, а е функционирала много векове и е просъществувала много по-дълго време, отколкото всички последващи форми, взети заедно. Ако проследим историческото развитие на старите общества и републики до най-ново време, ние ще видим, че във всичките държавни формации се е проявявал стремежа да се основе организацията на всяко общество на естествените закони, а не на философските построения на разните школи. Социологията, в най-чистата си форма, се е преподавала в храмовете на известните старогръцки и староримски законодатели: Ликурт, Питагор, Солон, Нума и други. В класическото съчинение на Fustel de Cou langes: La cite antique и в най-новата книга на парижкия професор A. Croiset: Les Democraties antiques намираме най-изобилни доказателства за вярността на нашата теза. За постигане на главната цел на всяко организирано общество - създаване условия за свободен живот и развитие на човека - всичките стари и нови народи са установявали една концепция за Държавата, като форма на общежитие и като носител на власт. Усилията всякога са били насочени в античните републики да се направят всички граждани свободни в събранието на народа, в една страна, а от друга, да се ограничи и стесни

властта на магистратите. Тогава, обаче *не се допущало съмнение, че суверенното народно събрание може да разполага, по своя воля, макар и чрез общи закони, с живота, имота, свободата и даже с вярванията на гражданите*. Това положение, от което произтекли всички по-нататъшни злини и са причинили разпадането на атинската, сицилийската, картагенската и римската демокрации, явно противоречи на една от най-солидните идеи на модерните времена, а именно, че индивидът има повече и по-висши права от Държавата и тя е длъжна да ги респектира. Върху това схващане за личните права на човека и гражданина се базира съвременната форма на Държавата и управлението, както и гарантирането на тия права. Авторите по конституционното право развиват логично същата идея, но не са проникнати дълбоко от окултния характер на обществената и държавна еволюция.

Според пок. професор на Парижкия универсисет A. Esmein*, Държавата е юридическо олицетворение на нацията; тя е субект и носител на публична власт. Съществуването на тая власт над волята на отделните личности, събрани в едно общество, конституира нацията в правото. Тази власт, която естествено не признава никаква по-висша или конкурентна сила в урежданите от нея отношения, се нарича *суверенитет* или господство. Тя има две страни: вътрешен суверенитет или право да се заповядва на всичките граждани, съставляващи нацията, и даже на всички, които живеят на националната територия, и *външен суверенитет* или право да се представлява нацията и да се обвързва в сношенията й с другите нации. Според това, Държавата е една морална личност, защото представлява от себе си един субект или идеален и постоянен титуляр, който олицетворява цялата нация. Тя, веднъж образувана, упражнява публичната власт чрез един суверен, който е правителството. Този орган издава, по свое усмотрение или чрез налагане от постоянната социална сила (обичаите, нравите, религията), задължителни за всички, правила или норми, наречени закони. Почти на същото мнение за понятието „Държава" е и сегашният председател на Северо-Американските Съединени Държави г. Woodrow Wilson. В своето капитално съчинение: „The State" (Elements of Historical and Practicals Politics), тоя бележит юрист и същевременно социолог казва (стр. 658): „Държавата е един благотворен и неизбежен орган на обществото. Доколкото неразумно се намесва в живота на индивида, тя трябва да се счита като едно необходимо зло. Тя е едно органическо тяло на обществото: без нея, обществото би било само една абстракция. Историята на обществата доказва абсолютната естественост на правителството, неговото вкореняване в човешката природа, произхода му от рода и идентификацията му с всичко, което прави човека по-горестоящ от животното. Човекът индивидуално е слаб, а силата му иде от комбинирането на отделните воли. Силата му се концентрира, за да образува единството. Държавата е видима форма на обществото, а правителството е негов орган".

Срещу това мнение на конституционалистите (без да цитираме имената на всички най-видни автори) се поставя твърде основателния възглед на модерните социолози, който се приближава донейде до онова на окултистите. Германският социолог Йелинек в книгата му: *Das Recht des modernen Staates* и французкият професор Leon Duguit в съчиненията си: *L'Etat, le droit objectif et la loi positive* и *L'Etat, les guvernants et les agents* отричат на държавата качеството й на една специфична форма на човешките общества. Те изтъкват теорията на човешките групировки, като

**Elements de drait constitutionnel.*

считат, че всичките те, фактори на човешкото общество, са в действителност явления от едно и също естество, а Държавата е само една от тия групировки. Семейството, дружествата, общините, Църквата, Държавата са форми на организирани съюзи, на които се противопоставят като неорганически съюзи, работните класи и националностите, либералните професии, политическите и религиозните партии и даже ефемерните обществени сдружавания и масови натрупвания. Немските автори Гирке и Пройс формулират дефиницията за Държавата така: „Тя е една социална форма от същото естество както другите и правото се ражда от всяка социална формация". Рем даже привежда за пример католишката църква от XIII век.

Но ако тая теория на социолозите материалисти изглежда основателна от тяхно гледище, нейната абсурдност изпъква релефно, като се съпостави със строго издържаната и напълно съобразна с естественото развитие система на талантливия учен окултист Seint-Yves d'Alveydre. В своите съчинения за *Мисиите* („Missiofn actuelle des ouvriers", „Mission des Juifs" и Misions des Souverains) той е разработил всестранно и с една безподобна вещина теорията за *Синархията*. Значението на тази дума произлиза от гръцката синархи т.е. синтетическо управление, управление, основано на известен принцип.

Преди всичко, ние трябва да обърнем вниманието на четците и върху съществената разлика между изследванията на Сент-Ив д'Алвейдър и утопиите на съвременните социалисти. Синархията е закон за съществуването, който действува в обществения организъм също така, както и в човешкия. Всеки изследовател, в случай на нужда, може да намери тоя закон, като прилага към обществото физиологическите закони, които управляват човешкия организъм, който е най-висшият от животните организми. Сент-Ив д'Алвейдър е проверил тоя закон в историята и е доказал, че същият закон би могло да се приложи към нашето съвременно общество. Тая реформа, очевидно, е съвсем далеч от мирната или насилствената революция, проповядвана от социалистите, от разрушаването на обществения строй, искан от анархистите.

Най-бележита черта в съчиненията на тоя автор е универсалната приложимост на неговите принципи, частно приложение на които се явяват обществените закони. Ние смело можем да кажем, забелязва Папюс, че Сент-Ив д'Алвейдър е открил не само физиологията на човечеството, но и общият закон, който управлява взаимните отношения на всички общества. В Света всичко е аналогично едно на друго и законът, който управлява клетката на човешкия организъм, трябва да се приложи и към целия човек, а законът, който управлява човека, трябва да се приложи и към човешкото общество, нацията или расата.

Ив. Толев

18. СИНАРХИЯ
Статия втора
Окултна социология - Физиологическият закон, приложен към развитието на обществото и държавата - Разяснение на системата на Сент-Ив д'Алвейдър

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 2 (1.V.1919), с. 19-20

За да се разбере добре вървежа на общественото развитие, трябва да се обясни действието на физиологическия закон в живота на човека. По тоя начин ще можем лесно да си представим цялата картина на човешката еволюция и от последната да извадим правилно заключение за най-добрата и най-съвършена форма на държавна уредба.

Физиологията на човека, както пояснява Сент-Ив д'Алвейдър, се излага така: човекът яде, живее и мисли. Той се храни с помощта на своя стомах, живее със сърцето си и мисли с мозъка си. На неговите храносмилателни органи е възложена длъжността да управляват икономически цялата негова телесна машина, да задоволяват загубите ѝ с храната, а излишъците от последната да ги складират. Също така на неговите органи на кръвообращението е възложено да набавят силата, която е необходима за движението на машината, както храносмилателните органи доставляват *веществото*. Най-после, всичко това се управлява от нервната система. Големият симпатически нерв завежда безсъзнателната работа на органите на храносмилането и кръвообращението, а съзнателната нервна система играе същата роля по отношение на двигателните органи. По тоя начин нервната система представлява от себе си *властта* в човека.

И той, трите главни функции на човешкото тяло ни представляват органите на неговата икономия (храненето), силата и властта. Нека разгледаме сега, какви са взаимните отношения между тия три принципи.

Докато стомахът получава необходимата храна, органическото стопанство върви правилно. Но ако на главния мозък скимне да лиши стомаха от храна, то последният почва да вика: „аз съм гладен, заповядай на членовете на тялото да ми дадат необходимата храна". Ако главният мозък упорствува, то стомахът причинява разрушаването на целия организъм, а следователно, и на самия главен мозък - човекът умира от глад. Докато белият дроб диша свободно, в организма циркулира животворна, т.е. енергична, силна кръв. Но ако главният мозък откаже да докарва в движение белия дроб или пък го постави в нездрава среда, то тоя дроб показва на мозъка с измъчването си, какви са нуждите му, което може да се изрази със следните думи: „дай ми чист въздух, ако искаш да ти доставям енергия за организма". Ако главният мозък няма достатъчно власт, за да стори това или пък не желае, то нозете се отказват да му се подчиняват, човекът пада и умира от задушаване. Ние бихме могли да изтъкнем още няколко примери, но и тези, които дадохме, считаме за достатъчни да илюстрират действието на трите главни принципи: икономията, силата и властта в човешкия организъм. Нека се опитаме сега да намерим същите основни начала в човешкото общество.

Всичките богатства на страната, заедно със средствата на материалното благосъстояние - земеделието, промишлеността и търговията - съставляват храносмилателната система на страната или основата на нейната икономия (храненето). Войската на страната, заедно с нейното правителство, представляват гърдите на страната, т.е. органът

на нейната сила. И най-после учените, учещите, книжовниците, духовенството представляват мозъка й или центърът на властта.

Взаимните отношения между различните тия елементи се виждат от следния ред:

3) Коремът - стопанството - икономическото благосъстояние, 2) гърдите - силата - военната и юридическа мощ и 1) главата - властта - ученият авторитет.

При това разпределение на обществените органи, лесно може да се отговори на въпроса: какво ще стане в една държава, ако представителите на властта не обръщат внимание на справедливите искания и нужди на народа? Тоя въпрос е аналогичен със следния: какво ще стане с организма, ако не бъдат удовлетворени справедливите искания на стомаха? - На тия два въпроса може да се дадат само следните отговори: 1) стомахът ще причини страдания на мозъка и след това организмът ще умре и 2) народът ще принуди своите управници да страдат (т.е. ще направи революция) и най-сетне, нацията ще загине. Това е фаталният закон.

В организма на обществото, както и в човешкия организъм, трябва да се различават две течения: от правителството към народа, което е аналогично на течението на нервната сила от големия симпатически нерв към вътрешностите на човешкото тяло, и обратното течение - от народа към управниците на страната, което е аналогично на течението на вътрешностите на тялото към нервната система. Представителите на първото течение са властите: законодателната, съдебната и изпълнителната, а представителите на второто течение са просветително-възпитателните, юридическите и икономическите функции. Това са двата полюса на управлението, наречено *синархия*, или двете чашки на везните му.

Този начин на излагане системата на Сент-Ив д'Алвейдър най-добре разяснява нейният основен характер, защото се изтъква строгата аналогия между всичките прояви на живота в природата. Такъв е неизменният характер на всичките истински създания на езотеризма: всяка социална система, която не се придържа към аналогическите закони на еволюцията на живите организми, може да бъде само една разна химера, и нищо повече. Това трябва добре да се разбере от всеки обществен деец, към каквато професия или политическа групировка и да принадлежи. Цялото развитие почива на неумолимо действуващи природни закони. Това, което е вярно за човека, вярно е за обществото и за държавата. Същото може да се приложи и в отношенията между държавите и народите. Ясно е от това, което току-що изложихме, че главното откритие на Сент-Ив д'Алвейдър е закономерността, която той установява в просветно-възпитателната, юридическата и икономическа функция на народа. А закономерността в законодателната, съдебната и изпълнителната функции на правителството е известна още от старите времена, защото е наследена от езическите народи, но и тя ще бъде разяснена пак съобразно с физиологическия закон.

Главният въпрос, прочее, разгледан основно от Сент-Ив д'Алвейдър, е: научното установяване на закона, който управлява органическия живот на народа, а също така и взаимните отношения на различните народи и раси. Един и същ закон управлява всичките прояви на живота и достатъчен е само един бегъл поглед, хвърлен върху взаимните отношения на европейските народи, за да се види релефно тяхната противоестественост. Ясно е, че и отделните хора, ако биха установили

помежду си такива отношения, каквито имаше досега между държавите, биха били постоянно затваряни, защото за образец на тия взаимни отношения служи разбойникът, който е всякога въоръжен до зъби, готов да се нахвърли сам или в съюз с други, подобни на него, върху най-слабия и да го обере! Това бяха и са още държавите. Сега едва, след толкова потоци кърви, се опитват да създадат едно общество от народи-братя, но колко спънки се явиха, с цел да се осуети тази спасителна за човечеството идея! Отвсякъде народите-разбойници или както ги наричат с нежност „империалисти", се нахвърлиха върху тая идея и полагат всички усилия да я задушат в зародиша й, защото тя пречи на техните грабителства. Но тя рано или късно ще се наложи.

И ученият окултист Сент-Ив д'Алвейдър е прав, като се обръща към всички народи с думите: „Променявайте, колкото искате, царете, кралете и правителствата си, но с това само ще влошавате положението си. Страданията ви произтичат не от формата на вашето управление, а от закона, който лежи в основата й. Турете природния закон за основа на вашето управление, и бляскаво бъдеще ще се открие за вас и за потомството ви".

Ив. Толев

19. СИНАРХИЯ
Статия трета
Окулна социология - Системата на Сент-Ив д'Алвейдър - Правителствата на съвременните народи - Република, монархия, теокрация

„Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 12-14

В тази статия ще продължим разяснението на системата на Сент-Ив д'Алвейдър за образуването формата на държавата и начина на управлението. Така нашите четци, чрез последователно развитие на предмета, ще могат да си съставят ясна представа за естествения процес на развитието на обществата и оформяването им в държава с определен начин на управление.

Ако разгледаме синархията като научен закон, ще можем да определим точното положение на всяка форма на управление в иерархията на социалните науки. Нека предоставим по тоя предмет думата на самия Сент-Ив д'Алвейдър, за да разясни сам той гледището си върху различните форми на държавна уредба. Ще цитираме направо от I-та глава на съчинението му „Mission des Souvereins":

„При изследванията за произхода на общественото право и европейския начин на управление, ние често ще трябва да употребяваме термините: република, монархия и теокрация, поради което необходимо е точно да определим значението на тия думи, но не чрез граматически анализ, както многократно са правили това още от времето на Платона до наше време, а чрез наблюдение и исторически опит.

Понеже целта ни е да разясним истината, доколкото това е в нашите сили, а не да изтъкнем тук някаква определена политическа система, то ние ще правим научните си изследвания съвсем безпристрастно, без да се смущаваме от заключенията си, каквито и да са те.

Формите на управлението, историческият характер на които

искаме да изследваме, могат да бъдат прости или сложни, коренни или производни, според това, дали тяхното название изразява или не легналият в основата им принцип и ония средства, с които се ползуват за реализирането им.

Република. *Принципът* на чистата република е народната воля. Целта, която се преследва от тая воля, е нормалната свобода на гражданите. *Средството*, избрано за реализиране на тоя принцип, е равенството на всички граждани пред законите, независимо от социалното им положение, средствата им и образованието им. *Практическият начин* на прокарване на това равенство в живота се явява прякото избиране на длъжностните лица от самия народ, без посредничеството на депутати, представители или други пълномощници. *Гаранцията за успеха* на тази форма на управление е домашното гражданско, земеделско робство или военното потисничество на грамадното мнозинство, бойкотът или политическия остракизъм.

Атина представлява в старо време чистия тип на такава република и не трябва да се забравя, че Атина дължи славата си не толкова на тоя начин на управление, колкото на учрежденията, заети от другите държавици на Гърция, Финикия и главно от Египет - на тайното учение на Орфея, на делфийските и елевзинските тайнства, на обредите на Амфиктиона и пр.

Свободата на гражданите на тази република се обезпечавала с робство и никой не е бил гарантиран от възможността сам да попадне в робство. Така например, ако Ницер не би откупил Платона, то този популяризатор на Питагора би бил принуден, при всичката дълбочина на своите метафизически разсъждения за републиката, да ограничи дейността си с точно изпълнение на робската длъжност, под заплахата на камшика, мъчението му и набиване на кол.

Уредбата на Картаген също така е било строго републиканска. Теророт, главният символ на който бил идолът на Молоха, е служил за основа на държавния му строй и робството на нумидийците е служило за гаранция на свободата на гражданите.

Рим е бил основан от разбойниците, които са завзели съществуващата на това място провинция на теократическата Етрурия. По грубостта на нравите си, той надминаваше Атина и Картаген, и начинът на управлението в него бе също републикански, макар и с някои изменения, които са се дължали на теократическите учреждения и които несполучил да унищожи при всичките си старания. Така например, върховният жрец на Рим, с дванадесетте си първосвещеници, се е ползувал с толкова голяма власт, че е могъл да отложи или разпусне народното събрание. Но когато римляните, под влиянието на пиронизма, изгубили вярата си и престанали да имат доверие във върховния жрец, толкоз необходимо за изпълнение на длъжността му, тогава отечеството на Цинцината стана отечество на Сула, и Юли Цезар решил да се короняса не само с императорска корона, но и с венец на първосвещеник.

За да заякчат свободата си, републиканците-римляни, недоволни от робуването на своите подчинени, обърнали в роби гражданите на всичките покорени от тях народи.

Правителствата на градовете на Италия, Фландрия или Холандия били републикански само по име, ала в действителност представителната система на управление в тия градове била общинска или емпорократическа, а понякога и едната и другата, както понастоящем е в Англия, Съединените Северо-Американски Държави, Швейцария и каквато би желала да стане буржоазната демокрация на Франция,

неспособна впрочем да достигне това, по причина, за която не е място тук да говоря.

Монархия. Когато Монтескийо казва, че добродетелта е основа на републиката, а честта е основа на монархията, той лъже и народа, и кралете. Сега така може да говори само ситият буржоа, но никак не един философ.

Основата на чистата монархия е енергията на нейния основател, най-силният и най-щастливият от хората, ако под думата щастие се подразбира благоприятното стечение на обстоятелствата. *Целта* на монархията е самодържавието. *Средството за постигане* тази цел е централизацията на всички власти в лицето на монарха. *Юридическото условие*, необходимо за да се използва това средство, се състои в издаването на закона непосредствено от самовластния господар, без участието на други представители или упълномощени от царя, освен секретарите, съдиите и полицията. *Гаранцията за успеха* на тази форма на управление може да бъде само смъртното наказание (легалното убийство), тъй като при съществуването на обществената анархия (а само при това състояние на обществото е възможна появата на самодържавието) само човекът, който има власт над живота на всекиго, може да поддържа единството на нацията и няма да я остави да се разпадне.

Чистата монархия е съществувала у асирийците. Класически образци на монарси могат да се смятат: Кир, Атила, Чингис-Хан, Тимур и др. Между християнските народи никога не е имало чиста монархия, в пълния смисъл на тази дума. Във всяка християнска страна, която се е стремила към единство, основателите на династиите са напрягали всичките си усилия да учредят самодържавието, и само това им давало сила да изпълняват задачата си. Всичките те прекрасно са знаели, че смъртното наказание е единствената гаранция на властта им, но на никого от тях не се е допуснало да се ползува от това наказание толкова свободно и последователно, както са правели това изброените азиатски монарси.

Теокрация. *Основата* на чистата теокрация е религията. *Целта*, която тя преследва, е развитието на умовете и културата на сърцето, всеобщото единение и мира. *Средството* за постигане на тая цел е уважението към всичките религии и разяснението на тяхната общност. *Необходимото* условие за постигане на същата цел се явява личната увереност както на законодателя, така и на народа в действителността и полезността на науките и добродетелите, проповядвани и практикувани от иерарсите и свещенослужителите. *Гаранцията за успеха* на тази форма на управление е непрекъснатото приближаване на човека към божествените идеали чрез възпитание, обучение, посвещение и най-после, чрез избор на най-добрите от преуспяващите хора.

Азия, Африка и цяла Европа, до изникването на разкола на Ирша, се управляваха с теокрация, от разделянето и разлагането на която се образуваха всичките религии на Египет, Палестина, Гърция, Етрурия, Галия, Испания и Великобритания.

Тази теокрация, подробно описана в свещените летописи на индусите, персите, китайците, египтяните, иудеите, финикяните, етрусците, друидите, келтските барди и даже в скандинавските и исландските саги, е била основана от един завоевател, когото възпяват Рамаян Валмик и Нон в Дионисиадата (описание на похода на Диониса в Индия). Следите от това единство на религиите са се запазили навред, като например: според свидетелството на Дамис и Филострат, Аполони Тиански, съвременник на Исуса Христа, е водил учени беседи в

религиозните центрове на целия свят с жреците на всичките религии, от Галия до Индия и Етиопия.

В сегашно време франкмасонството, което е само костите и скелета на теокрацията, е единствената организация, която има тоя всемирен характер и която, като почва от тридесет и третата степен, напомнюва съвършено малко по личния си състав някогашния интелектуален и религиозен съюз.

Мойсей, който бе посветен в тайните на египетските храмове, в които от времето на Иршовия разкол бе се установил смесеният теократически начин на управление - поискал да спаси няколкото свещени книги, които щели да се изгубят, поради общата умствена и религиозна разпуснатост. И той бил избрал ония свещени книги, в които е била сбито излъжена цялата свещена мъдрост, старателно маскирана с всякакъв вид символи и басни. За да постигне именно тая си цел, Мойсей е основал израилската теокрация, издънки на която се явяват: християнството, от една страна и мохамеданството от друга.

Християнските народи никога не са имали теократическо управление, нито в чиста, нито в смесена форма, понеже още от V век християнството се е разделило на няколко църкви, които съперничили помежду си, с явно демократически тенденции. Това обстоятелство е принудило християнските народи да опитат различни форми на управление, като почнали от монархията и свършили с републиката, но не са могли да учредят теокрацията, защото необходимото условие за това се явява единството на църквата, обучението, възпитанието, посвещението и избора на най-достойните във всичките християнски народи, а именно това тяхно единство липсва в тях и не може да го има при сегашния строй. Да се постигне това единство е възможно само като се уважават всички вярвания и се изясняват общите им основи, но това не направиха нито вселенските събори през първите векове на християнството, нито поместните събори, които станаха след разделянето на църквите, без да говорим за папството, което, поради изключителното си политическо положение, можеше да играе само партийна сектантска роля в християнството, която няма никаква прилика с истинския теократически авторитет.

При все туй, индивидуалното и морално влияние на Исуса Христа е толкова голямо и толкова много е проникнато от божествена сила, че даже като се е ограничавало само с пречистването и оправянето душата и съвестта на отделните лица, можеха да се постигнат големи успехи. Църквата, която е разделена на много враждебни помежду си секти, е безсилна да влияе върху държавните учреждения на Европа, но, при все това, духът на християнството, който се проявява в общественото мнение, всява в народите на Европа непреодолимо отвращение както към веригите на демагога, така и към козните на тирана, и прави невъзможни за християнските народи и абсолютната република, и чистата монархия и всяка друга чиста политическа форма на управление.

Но това, което е невъзможно за християнските народи, е възможно за другите. Африканските и особено азиатските народи, които изповядват исляма, до когато Цариград остане в ръцете на турците, представляват всички условия за учредяването на чистата монархия. Нека не се мисли, че усъвършенстваните оръдия и най-новите способи за водене на войната принадлежали изключително на европейските народи. Всичко това може прекрасно да се приложи и към азиятците и африканците, и не само в редовната война по европейски образец, но и за масово нахлуване, което е свойствено на тия народи. Те чакат само да се намери един енергичен

20. СИНАРХИЯТА НА ПРАКТИКА
Приложението ѝ в България- Международната организация

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 2 (X.1923), с. 31-33

Нашата идея за коренно преустройство на България в социално и държавно отношение прави, според получените отзиви, впечатление на материалистите с рутинерни схващания, като един недостижим и невъзможен блян, а на някои крайни окултисти, като един опортюнистически компромис със сегашната конституционно-парламентарна форма на държавно управление. И едните, и другите се нуждаят, както се вижда, от едно късо обяснение.

Не е никак чудно мнението на съвременните български материалисти: в продължителното си общуване със сегашната обществена и държавна форма, те тъй силно са се сраснали с нея, че един крут volte-face към новото струва им се за невъзможен и дори рискован и опасен. Те приличат на затворници, които сега се извеждат на силна слънчева светлина. Естествено, тяхното зрение е твърде отслабнало в дългогодишния духовен мрак и се изисква време, за да се приспособи то към новите условия на живота. За това те трябва да се привикват постепенно на тия условия, докато прозрат истината и се укрепят здраво в нея. Тогава, нека бъдат уверени, синархическата форма на социално и държавно устройство ще им се види като напълно естествена и даже ще се удивляват, от отличните резултати, които ще се получат, как те не са знаели и не са практикували досега това спасително средство за народно благоденствие и всестранен напредък.

Почти същото обяснение трябва да се даде и на хората от противоположния лагер, т.е. на ония наши съмишленици, които желаят да снемат отведнаж небето на земята и затова, нямат търпение да чакат прилагането на синархическата система по еволюционен начин. Грешката, в случая, е едновременно принципиална и тактическа. Развитието на всеки жив организъм върви постепенно, по етапи. Нито човекът, нито животните, нито растенията създават потомство още в детинския си период. Трябва да се поникне, да се възрасти, да се разцъфти и след това да се завърже плод. Същият закон действува и в развитието на обществения организъм: почва се от старата форма и постепенно се върви към новата. Първата бавно се преобразява, за да създаде органите на новата. Скоковете и резките промени са недопустими в природата. Ето защо съвременната конституционно-монархическа форма може дори да изиграе една полезна роля в процеса на преустройството, а именно, като едно звено между старото и новото. Па и учителите на човечеството нееднократно са твърдяли, че отживели времето си форми, които не вредят на новите зародиши, могат да си останат, докато животът наложи своето.

След тези някои разяснителни бележки пристъпваме към предмета си: как би могла да се приложи синархията в България при сегашните условия на живота? Според нас, това е най-лесната задача за разрешение. Съгласно Конституцията, България е наследствена и конституционна монархия, с народно представителство. В същия основен закон е прокаран принципа за разделението на властите: законодателна, изпълнителна и съдебна. Първата принадлежи на държавния глава и народното представителство, шеф на втората е тоже държавният глава, от чието име и под чийто върховен надзор действуват всичките ѝ органи, а третата

власт, във всичката й ширина, принадлежи на съдебните места и лица, които действуват пак от името на държавния глава. Законодателната власт се осъществява от една Камара, изпълнителната власт от десет „върховни правителствени уредби", наречени Министерства, с общо тяло Министерски Съвет, а съдебната власт - от общи, три-инстанционни съдилища. При тая конституционна организация може ли да се приложат главните принципи на синархията и как?

Ако си припомним физическото и психологическо устройство на човека, което описахме в статията „*Идеално и осъществимо управление*"*, ние бихме могли да препоръчаме да се реформира най-напред изпълнителната власт у нас, понеже тя е активният фактор в живота. Това може да стане по следния начин: при всяко от съществуващите сега десет Министерства да се образува по един съвет от техния ресор: при Министерството на Външните работи - един дипломатически съвет, при Министерство на Вътрешните работи и Нар.здраве - един административно-полицейски съвет и един медицински съвет, при Министерството на Народното Просвещение - един учебен съвет, при Министерство на Финансите - един финансов съвет, при Министерството на Войната - един военен съвет, при Министерството на Търговията, Промишлеността, и Труда три съвета: търговско-индустриален, занаятчийски и работнишки, при Министерството на Земледелието - Земледелски съвет, при Министерството на Общ. сгради, Пътищата и Благоустройството - инженерен и архитектурен съвет и при Министерството на железниците, Пощите и телеграфите - един железничарски и един телеграфо-пощенски съвет. Личният състав на всичките тия съвети да се образува по избор от всички длъжностни лица или от членовете на всички свободни професии, които припадат към респективното Министерство, с право да решават всички принципиални въпроси от своето ведомство. Тия решения ще се привеждат в изпълнение по административен или законодателен ред от надлежния министър. Така цялата инициатива по управлението на всяко Министерство минава всецяло в ръцете на най-заинтересуваните - неговите чиновници или неговото съсловие, защото само те са, които най-добре разбират нуждите си и знаят средствата за тяхното задоволяване. Министърът остава само като един ръководител на работите и изпълнител на съветските решения. А общото тяло - Министерският съвет - централизира в своята област на действие всички решения и като ги хармонира, дава им надлежния правилен ход. Наистина, и по настоящем функционират при някои от Министерствата съвети, но техните решения нямат задължителна сила за шефа на Министерството. По горния начин изпълнителната власт става съветска, т.е. народна.

Специално за съдебната власт, както тя сега е организирана у нас, няма да говорим, защото във всъщност, тя е един клон от изпълнителната власт, а не е автономна. Ще се спрем на законодателната власт. Тя е устроена у нас по едно-камерната система. Опитът на учредителите в I-то Велико Събрание да приложат двукамерната система, като създадат Сенат, не успял, поради либералните тенденции на тогавашното мнозинство, па и опитите на някои съвременни политици да прокарат; преди десетина и повече години, чрез изменение на Конституцията, учредяването на втора камара, с цел уж да парализират увлеченията на Народното Събрание, също пропаднаха, поради общия

**Всемирна летопис, год.III, кн. I.*

повик в печата против консервативността на това учреждение - Сената.*

Няма съмнение, че при досегашната парламентарна практика у нас Народното Събрание отдавна е изменило на своето предназначение: то нито се образува според истинската народна воля - защото последната никога не е била свободно и напълно изразена - нито е функционирало като действително законодателно тяло, а е прокарвало само волята и желанията на министерските кабинети. При тоя законодателен и парламентарен фалит у нас, крайно необходимо е да се раздели тая единствена наша Камара на три:

I - *Върховен съвет*, който да събере в своя състав *интелектуалния елит* на българския народ: представителите на науката и изкуствата. Тая камара ще олицетворява и изразява *ума* на нацията и следователно, ще бъде духовния ръководител в държавата.

II - *Съдебно-административен съвет*, който ще се състои от представители на магистратурата, войската и полицията. Тая камара ще олицетворява и изразява моралната и физическата сила на нацията, и следователно, ще бъде регулатора на държавната дейност.

III - *Стопански съвет*, съставът на който ще се образува от представителите на всички производителни, трудещи се съсловия: земеделци, търговци, индустриалци, занаятчии и работници.

При тая три-камерна съветска система отеднаж личи *отсъствието* на *професионалните политици*, които са по настоящем едно зло за развитието и благодейнствието на народа. Политическите партии, в сегашната им форма и устройство, биха станали в такъв случай съвършено излишни.

Относително избора на членове трите съвета трябва да се предвидят ред условия, съобразно изискванията и функциите на всеки от тия съвети. Целта ще бъде да се даде едно вярно отражение на нацията, точно според психологическото и физическо устройство на човека, resp. на обществото; умът, сърцето и волята (интелектуалните органи) да се представят във Върховния съвет, дихателните, и кръвоносните органи - в Съдебно-административния съвет и храносмилателните органи - в Стопанския съвет. Във всеки от тия съвети Министерският съвет внася за одобрение и приемане изработените от него в окончателна форма решения на съответните съвети при отделните Министерства. По тоя начин ще се премахнат всички причини и условия за гражданска, селска или военна диктатура, защото целият процес на законодателството и администрацията на държавата ще се базира на *естествения, биологическия закон* на развитието. А Конституцията, която трябва да се ревизира изцяло в горния смисъл, ще предвиди подробностите.

Е добре, не е ли явно, че въвеждането на синархическата система на управление, толкова идеална и желателна зарад нейните възвишени блага, е бърже и лесно осъществимо у нас? Не е ли очевидно, че сегашната социална и политическа анархия ще се премахне по тоя начин - чрез създаване на едно *професионално представителство в най-съвършена форма* без участие на политиците в сегашния калибър? И, което е още по-важно, освободени от егоизма и фаворитизма, предадените всецяло на общите интереси на народа членове на трите камари ще служат изключително на *висшите добродетели*, чрез едно съревнование, което ще бъде най-хубавото украшение на техния характер и на тяхната дейност. Мероприятията, които ще се изработват и узаконяват ще носят печата на знанието, опита във всичките области на личния и обществен живот, а

**Вж. по тоя предмет статията: Потребен ли е Сенат у нас? от Ив. Толев, в спис. „Задружен Труд" (год.I).*

няма да се проникват от никаква партийно-политическа тенденция. Та ние ще достигнем да имаме едно образцово законодателство и една справедлива администрация, ръководена от истината, мъдростта и любовта. И в постоянното усъвършенствуване на личностите и институциите с помощта на синархическото управление ние ще намерим гаранцията за трайно благоденствие на народа и за ненарушимата вътрешна и външна безопасност на държавата.

По аналогия, държавното управление, устроено според принципите на синархията, може да ни даде образец и за устройството на международното общежитие. След ужасните кръвопролития, на които бяхме свидетели особено от 1914-1918 г. ръководителите на човечеството съзнаха нуждата от учредяването на един международен орган, който да изравнява евентуалните спорове между държавите. Такъв орган е известното *Общество на народите*, Съветът, на който заседава в Женева - Швейцария. Това е едно рудиментарно начало на по-висшата синархическа форма на управление на човечеството. Последната предполага коренна промяна на сегашните междудържавни и международни отношения. Съвременните политически и митнически граници, първите неестествени от национално гледище, вторите излишни, трябва да изчезнат. Човечеството е един по-висш социален организъм. Христовият принцип е: *всички хора са братя.* Това значи, че не може да има различие или предпочитане в правата и задълженията на отделните народи помежду им. Всеки народ, като физическо колективно тяло, живее в един кът на земята, но неговото астрално и духовно същество е в неразривна връзка с ония на другите народи. Човечеството, следователно е един грамаден физически и духовен организъм, животът на който е подчинен на едни и същи закони. Благоденствието и радостите на един народ се отразяват на другите, както и злата участ и страданията са взаимни. Няма народ, който да не изпитва успеха или нещастието на другите народи. Всички са свързани в една жива верига и се движат в един магнетически кръг. От това именно произтича и нуждата от общочовешка организация, за да се постигне взаимнопомощта и благото на всички. От физиологическо гледище, общочовешкият организъм има същите органи, както и човешкото тяло. Така например българският народ съставлява черния дроб на човечеството, той има най-твърда и издръжлива консистенция, той изработва жлъчката и пречиства нечистата кръв. Тия негови функции се изразяват в характера му. Другите народи поотделно или на племенни групи съставляват другите съответни органи. А всичките образуват тялото на човечеството.

От само себе си се разбира, следователно, че същата синархическа система трябва да се приложи и в международната организация. Една три-камерна съветска система (интелектуален, съдебно-административен и стопански съвет), с постоянно действие, трябва да се приложи и в международния живот. Но това ще стане - надеем се, в недалечно време - когато у народите и техните управници се пробуди съзнанието за великите принципи на любовта и братството, прогласени от Христа. Сега настъпва времето на най-новия завет: *Приложението на Божествената Любов*, възвестена преди 2000 години, от Учителя на човечеството. Нека всички послужим, с всичките си сили, на този най-висок идеал!

*.

21. КРИЗАТА В ДУШАТА НА СЪВРЕМЕННИЯ ЧОВЕК
Новата култура - Индивидуализъм и колективизъм

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 4 (XII.1923), с. 79-80

От 14 и 15 век насам естествознанието почна да напредва с бързи крачки. Човечеството все повече и повече завладяваше и подчиняваше природните сили. Следваха открития след открития както в изучаването на природата, така и в практическото приложение на научното познание в техниката. 19 век беше век на парата, а 20 век е на електричеството и може би още на други непознати и неизползувани досега сили. Но, въпреки това, човек днес усеща пустота в себе си; той чувствува, че нещо му липсва. Ценностите, с които е живял досега, са разбити на прах. Той усеща вътрешна празнота. След толкова материални победи, в днешния век на машините, на аероплани, цепелини, радиотелеграфа и пр. човек не би ли имал основание да тържествува, да ликува?

Тези победи са изкупени със скъпа жертва: чрез зацаруване на пустота във вътрешния живот.

Защо ли така? Защо външните победи се отразиха така съдбоносно върху душата на съвременния човек? За да разберем това, трябва да разгледаме по-подробно историята на човечеството в последно време.

Когато естествознанието почна своя победоносен ход, човечеството още не беше се простило с известно разбиране смисъла на живота. И това го крепеше. Това беше до известна степен негова вътрешна опора. То намираше този смисъл изложен в Библията или в друга религиозна книга. Но колкото повече напредваше естествознанието, толкоз повече се откриваха противоречия между него и религиозните твърдения. Отваряше се пропаст между тях. Представителите на религията като видяха опасността, почнаха гонения срещу науката. Почнаха да обявяват за еретически книгите на учените, почнаха да пълнят „индексите" със списъци на техните книги, почнаха да горят на клада всеки смел прогласител на нови истини. „Но при все това земята се върти!" Не можеше да се спре хода на човешката мисъл, защото той ставаше по законите на естественото развитие. Противоречията между религиозното и научното схващане ставаха все по-очебийни. Още Коперниковата теория за въртенето на земята около слънцето разруши някои дотогавашни схващания. След това дойде *Кант-Лапласовата теория* за произхода на слънчевата светлина от мъглявина. Най-после еволюционнататеория, начало на която туриха Еразъм Дарвин, Ламарк, Гьоте, но която окончателно възтържествува чрез Чарлз Дарвин, окончателно разби илюзията, че видовете са излезли из ръцете на Твореца такива, каквито са те днес, както твърдеше още Карл Линей в 18 век.

След това дойдоха успехите на физиологията, която се стремеше да намери връзка между психичните и физиологичните явления. Макар и някои да бяха по-предпазливи, други отидоха по-далеч и почнаха да твърдят, че изворът на психичните явления се крие във физиологичните процеси. Зависимостта между нервната система и психичните процеси тикна мнозина към материализма.

По този начин именно, т.е. *чрез разбиване на всички стари ценности*, човек дойде до вътрешна, духовна пустота.

И така материализмът дойде по един естествен начин като плод от прогреса на естествознанието през последните векове.

Този материализъм докара и друго. Той докара и разединение между човешките души. Има окултна връзка между материализма и индивидуализма.

Колкото повече човешкото съзнание потъваше в материята, толкоз повече се разслабваха връзките между човешките души, толкоз повече те се изолирваха, усамотяваха, толкоз повече се издигаха прегради, дебели стени между тях. Днес имаме епоха, когато тези прегради са най-силни. И наистина, днес почти всеки културен човек живее заключен вътре в себе си, чувствува се повече или по-малко откъснат от цялото. А в древността всеки чувствуваше единството си със своите близки, а още по-рано и със целия космос. Това разединение на човешките души имаше мисия да засили човешкото самосъзнание, да засили индивидуалността и стремежа към свобода.

От друга страна пък се знае от окултизма, че *всеединството* е основна истина за битието. Всички съзнания са лъчи от едно централно слънце, всички съзнания образуват единство. Това преживява един посветен, един мистик. Когато преживява единството, той, разбира се, в същото време не губи съзнание на своята индивидуалност.

А поради съществуващите днес прегради между човешките души, тази връзка не може да се чувствува. Това е противоестествено, това е противно на *великата истина на всеединството*. Това е един от важните извори на песимизма в 19 век; това е дълбоката духовна причина на песимизма в последно време. Песимизмът си има много причини, но това е една от най-дълбоките. Човек може да намери много причини на песимизма, но той трябва да проникне в глъбините на човешкия дух, за да намери причината на причините.

Човек се чувствува *самотен*, макар да живее днес в шумния многомилионен град. Когато хората са разединени, когато изчезне топлината, която сгрява сърцата, тогаз целият живот като че ли става ледена пустиня, в която бушуват студените ветрове. *Сърцата са студени, макар и външната култура да „блещи" с културни придобивки.* Ледът на разединението, самотата обвива човешкото сърце. Защо отделността, разединението води към песимизъм? Защото при любовта, при единението човешкият живот е в съгласие с великата истина за всеединството. Ето защо в любовта, в единението на човешките души е щастието.

Днес само окултизмът може да изведе човечеството от тази двойна духовна криза, защото излиза от дълбокото познание на действителността. По този начин ще се премахне хаоса, който цари в душата на съвременния човек. Окултизмът има за главна мисия да работи за идването на новат акултура на земята. *Днешната култура е фалшива във всяко отношение; тя е в прямо противоречие с Божественото животоразбиране.*

Чрез дълбокото познание, което дава окултизмът, чрез светлината, която носи за човешката душа, и топлината, която запалва в човешкото сърце, той е в състояние да роди мощни импулси, които могат да преобразят както отделния човек, така и цялото човечество.

В новата култура човек ще запази своята развита индивидуалност, но едновременно ще бъде свързан чрез любовта с околните. *Ние сме едновременно индивидуалисти и колективисти.*

Новата култура иде по законите на естественото развитие и никой не може да спре победоносния й ход.

*.

22. СЪВРЕМЕННАТА КУЛТУРА НА МРАКА
Проявления на злото - Просветление*

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 5 (I.1924), с. 103-104

Казано е някъде в Писанието: „Светът лежи в лукавия". И по-нататък: „Дяволът отначало е лъжец и човекоубиец". И още по-нататък: „Крадецът иде да открадне, да заколи и да погуби". А Христос е казал: „*Аз дойдох, да имат хората живот, и да го имат преизобилно*".

Съществува едно окултно предание за *падането на Люцифера*. В теогонията на Хезиода, то се представлява като „война между титаните и боговете", а в космогонията е известно като един астрален пожар, който е предхождал и предизвикал създаването на Земята. В християнството то се нарича още *грехопадение*.

Люцифер, както показва и името му, е бил носител на светлина, но като е проникнал в глъбините на Божествената мъдрост и в устройството на Божествения план, се е възгордял и възбунтувал. Той отказал да се подчинява на Всемогъщия Творец и като е представлявал цял клас небесни сили, поискал е да сътвори и завладее един собствен свят, в който да тури човека независим, пълен с низши желания и вечно войнствуващ. За тая цел, той вмъкнал в астралната светлина очарователната форма на жената, идеалната Ева, и така разделил половете. Цяла плеяда ангели пламнали от ентусиазъм пред този образ, който обещавал на света непознати дотогава радости и наслади, и се групирали около своя водител. От съединението на Люцифер с Лилита (първичната Ева) се е родил *Каин*, което значи човекът, слязъл в материята и осъден на престъпление, страдание и изкупление. Тогава Люцифер създал една звезда между Марса и Юпитера, предназначена да се превърне на планета, която да живее самостойно, да се саморазвива със своє знание и сила, без помощта на Всемогъщия. Обаче, всичките други Архангели получили заповед да му попречат, понеже тоя нов свят би внесъл безредие в Творението и би разкъсал веригата на Божествената и планетна иерархия. Борбата се свършила с поражението на Люцифера: образуващата се планета била разрушена на дребни планетоиди и Люцифер с неговото войнство бил отхвърлен върху един по-низш свят, върху друга планета, откъсната тогава от слънчевата ядка. Тая планета е била Земята, първичната Земя, която съставлява едно цяло с Луната. Следователно, гордостта, непокорството на Бога, низшите желания (страстта, лъжата, кражбата, частната собственост, убийството) - с една реч, *злото във всичките негови проявление* е било поразено от великата всеобемна Любов, от Божествената Мъдрост и от Истината, общата цел на които е *вечната хармония на Божествения живот*.

Тъй говори езотерическото предание. Люцифер паднал на Земята, в най-гъстата материя, и затова тоя свят „лежи на лукавия". На тая Земя отначало още царуват всички пороци: лъжата, блудството, себелюбието, гордостта, завистта, злобата, клеветата и човекоубийството, и на тая Земя се води постоянна борба между злото и доброто, и в тая борба между тях - между „крадеца, който обсебва, коли и погубва" и Спасителя - човешката душа се стреми да влезе в пътя на спасението, да познае истината и да добие отново първоначалната свобода, радост и веселие в Бога. Душата се стреми да се освободи от оковите на материята, да завладее и подчини всичките й закони и проявления, т.е. *да възстанови безсмъртието си във*

Уводна, редакторска, неподписана статия, която е от Иван Толев, но не я подписва, понеже е много остра.

всичките планове на битието. И затова Христос - проявлението на висшата, Божествената Любов - дойде на тоя свят, за да даде на човечеството разумен, вечен, *преизобилен живот*, живот на истинско знание и на взаимна, безкористна, идеална любов и братство между всички хора.

И тъй, злото сега още се проявява на Земята. Всичките първоначални пороци продължават да съществуват. Народите воюват помежду си за обсебване и егоистично използуване все по-големи и по-големи материални блага. Насилието, във всичките му форми и видове, се прилага навред, за да удовлетвори алчността, егоизма и животинските инстинкти у хората. Никаква милост и прошка, никаква отстъпчивост и миролюбиво разбиране за общо благо, а безпощадна война на всички против всички - bellum omnium contra omnes. Лъжата, кражбата, развратът и убийствата са в пълния си ход. Навред, по цялото земно кълбо, падналият Люцифер е разперил черните си крила, разкъсва с ноктите си човешките души и пролива кръвта на народите. *Червеното зло* е обсебило тоя свят и го терзае адски...

Но това зло не върлува само между народите: то вилнее и в средата на *самите тях*. Лъжат отделни лица, лъжат и цели съсловия; крадат отделни престъпници, крадат и цели, и то „най-интелигентни", съсловия и класи; развратничат отделни личности, развратничат публично и най-благообразни кръгове, които носят златни одежди; убиват отделни дегенерирани типове, но убиват и цели „интелигентни" организации под претекст за „общо добро". И никой не помислюва нито минута за ужасните и неизбежни последици от своите престъпни деяния! А великият, никога ненарушим, закон за възмездието или кармата: „с каквато мярка мериш, с такава и ще ти се възмери" или: „каквото посееш, това и ще пожънеш" или: „който вади нож, от нож умира" - закон, възвестен от Христа и постоянно оправдан от фактите на действителния живот - като че ли никого не стряска, никого не вразумява!

Умопомрачени, жалки хора! Разберете, че лъжата, в каквато форма и да е казана, от когото и да е казана, и с каквато цел и да е казана, отваря рана, като от действие на експлозивно вещество, в духовния мир на обекта, когото засяга, бил той отделна личност, цяло общество или народ. След колко време и с какъв труд, и средства ще заздравее тази рана? Кражбата или посегателството върху продукта на чуждия труд, или върху кое и да е духовно благо (свободата на съвестта или на мисълта и словото, правото на лична и обществена дейност, правото на свободно обучение и възпитание, съобразно с висшите духовни и морални принципи и пр.) от когото и против когото и да е извършена, против съществуващите закони или по силата на самите тях, дори под благовидната форма на тлъсти, но незаслужени, заплати и възнаграждения, на непосилни данъци, на безчестно спечелени богатства, чрез безбожна експлоатация на работнишкия труд, на отделни лица или цели съсловия, или под форма на закони за „защита" на съвременната държава, чрез заплашвания с най-строги физически наказания, т.е. чрез законодателен терор, може да предизвика обратна реакция против авторите й, които рискуват да станат плячка на други хищници. Разватът, бил той личен или обществен, открит или маскиран, внася дълбока поквара и изражда цели поколения. Най-сетне, наред с тия *морални убийства*, идат и *физическите*: насилственото лишаване отделния човек от живот, и още повече *масовите убийства*, под каквито и да са предлози, и в името на каквито и да били земни, човешки идеали, със закон или без закон, със съдебна присъда или без присъда, внасят ужасна пертурбация в духовния свят, предизвикват катастрофални

вълнения, които за да утихнат, изискват много време и много нови жертви. Хвърлете, например един голям камък в едно тихо, гладко езеро, и вижте, колко водни струи ще предизвикате, колко концентрически кръгове ще се образуват и колко време ще трябва, за да се възвърне първоначалния покой на тая вода. А след като се развълнува обширното море, колко кораби могат да потънат! Душите на насилствено и невинно загиналите хора са *агенти за отмъщение* в астралния свят. Те действуват от там още по-безпощадно и неумолимо против виновниците на своето преждевременно и неестествено обезплътяване. Това е, което хората разбират под думите: „невинно пролята кръв гризе съвестта на убийците и иска възмездие". Такъв е божественият закон, това е абсолютно доказано в духовната наука. Никой не може да избегне съдбата си, която сам си е приготвил! Който си служи с насилие, ще му възвърнат пак с насилие. И който защищава силата си с насилие, ще докара пак същия резултат. „Истинската непобедима сила е силата без насилие", е казал кабалистът Елифас Леви. „Хората-насилници са слаби и непредвидливи, техните усилия се връщат всякога против самите тях"*.Единствената непобедима сила, на която нищо не може да противостои, е любовта.

Прочее, съвременната култура на мрака, представлявана и поддържана от лъжците, крадците, блудниците и убийците, трябва да престане, за да се въдвори мира, любовта и братството. Великият Учител на човечеството дойде, за да донесе *просветление*, да ни даде истински знания за живота, да научи хората на божествените закони, които регулират техния живот, да им покаже пътя. Той произнесе магическата, всемощната дума: *Любов* Вместо отживелият времето си разрушителен закон на Мойсея: „Око за око, зъб за зъб", Христос предаде *закона на любовта*. „Любете се един другиго, помагайте си един другиму като братя, любете и враговете си, защото такава е волята на Бога". А в „Изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа".

Така каза Христос и завърши: *„Ако не бих дошъл и не бих им говорил, грях не щяха да имат, сега обаче, за греховете си извинение нямат".*

Ние повтаряме животворните и спасителни думи на Христа и само ги подчертаваме...

23. ВЕЛИКА СЛАВИЯ
Изпитанията на Славянството - Новата ера

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 6 (II.1924), с. 127-129

Духът Божи оживотворява и управлява цялата вселена, с всичките светове, които я съставляват, и с всичките сили, които действуват закономерно в нея. Няма същества или действуващи разумни сили, които да се проявяват отделно и самостойно вън от Царството на Духа Божи или да му се противопоставят.

Нашата планета *Земята* е едно живо същество, което е устроено и се развива според точните божествени закони. Умствено здравите хора виждат денонощно, че Бог се проявява в живота на това същество непрекъснато, без никаква измяна. И всички живи организми, които населяват Земята, са подчинени на същите закони. Човешката воля не е в сила да промени нито един от тия основни закони на битието. Всичко, което човек мисли, чувствува и върши за добро или за зло, се отразява върху самия него.

**Le Grand Arcane ou L'Occultisme devoile par Eliphas Levi. Paris. 1921. - стр. 37.*

Хората отначало още водят борби помежду си. Мирът, завещан от Христа на човечеството, е още един блян. И тия борби нямат за цел общото благо на всички, а само една привилегия на едни в ущърб на други, едни да добруват, а други да робуват. Хората, които по природа са братя, живеят като господари и слуги, като паразити и работници. Няма братство, а, следователно, няма равенство в труда и благата.

Борбите за материално надмощие се водят както между единичните личности, така и между народите. Цялата съвременна цивилизация, която е резултат от вековния живот и труд на разните народи, почива върху принципите на експлоатацията на едните от другите, заграбването материалите и средствата на производство и подчиняване на слабите от силните. И макар тия принципи и методи да докараха много катастрофи, човечеството на земята още не се е опомнило и вразумило: народите воюват и взаимно се изтребват като животни.

В тоя кървав и разрушителен ураган участвуват, по необходимост, и разединените *славянски народи*: руският, българският, сръбският, чехският, полският и др. И което е още по-печално, тия последните се бият не само с другите, но и помежду си; като че ли територията, на която живеят, е тясна и недостатъчна за тях и те си я оспорват и превземат един от другиго. Преди около 40 години русите дойдоха на Балканите и освободиха българите от турското робство, но в 1916 г. българите се биха против русите, които навлязоха в Добруджа, в съюз с други народи. Същевременно русите владееха над полския народ. Сърбите си биха няколко пъти с българите, но и след тия няколко войни съзнанието, че славянин не трябва да поробва друг славянин, не се е пробудило; сърбите, които завладяха Македония със силата на оръжието, оспорват правото на свободен живот и самоуправление на българите в тая област. По същия начин сърбите постъпват и спрямо хърватския народ. Даже правата, тържествено признати от договорите за мир, не се дават на завладяните славяни от владетелите-славяни! Така, създадената от векове вражда продължава, като гангренясала рана, да разяжда вътрешно организма на отделните славянски народи. Те са не само разединени, но и неприятелски настроени един против друг, готови да се нахвърлят пак във взаимно-изтребителна война.

Това е истинско безумие, което сега изтощава материално всичките славяни, принудени да правят огромни разходи за непроизводителни цели, но то може и да ги погребе окончателно. Руският народ дълго време бе потискан от една безкрупулна власт, крепена от невежественото и егоистично духовенство, но сега всички сме свидетели, как законът за възмездието се приложи върху потисниците му, били те светски или духовни. Тоя пример би трябвало да послужи за ценна поука на управниците и в другите славянски страни. Монархизмът в Русия свърши най-плачевно. Но и духовниците, които преследваха свободната мисъл, като отлъчваха от църквата най-великите представители на тая мисъл, какъвто бе Лев. Н. Толстой, получиха отплатата си. Те, обаче, можеха да избегнат тая своя участ, ако, вместо да поддържат и насърчават режимите на мракобесието, кнута, каторгата, заточението, цензурата и всевъзможните други начини на мъчение и гонение, биха взели страната на народа и биха се застъпили за неговото право да се развива свободно в пътя на истината, любовта и братството. Но руското духовенство, за да запази властта си и своето привилегировано положение в държавата, се солидаризира с гонителите на истинското Христово учение и изпита болшевишката чрезвичайка. Това бе *наказание от Бога*.

Не би било чудно, ако такова наказание се приложи и другаде, дето заслепеното духовенство използува държавната власт, за да черпи от нея сила и бюджетни средства, и да държи народа в мрак и робство. Това не са служители на Бога. Истинските служители на Бога са безкористни работници на Неговата нива, те се отказват от власт, заплати и палати, и тръгват между народа да проповядват Словото Божие и да го поучават на всички добродетели. Ако народът остане доволен от тия проповеди и поучения, ако той оцени тая служба, сам ще поддържа своите служители. Но съвременните духовници във всички страни, бюрократизирани до самозабрава, като същински „сладкодумни гости на държавната трапеза", се страхуват да напуснат топлите чиновнишки места и сигурните заплати, за да разчитат на народната поддръжка. Това е явно доказателство, че те нямат вяра в собствените си сили, не се въодушевяват от висок идеал, нямат чувство на самопожертвуване за общо добро, *нямат любов към ближния*... А хора без любов не могат да служат на великия принцип на любовта, завещан от Христа.

Така, главният виновник за страданията на славянските народи и за междуславянските ежби е духовенството. Едно прясно доказателство за това е последната война между сърбите и българите. В тая война, начело на сръбските и българските полкове, които се биеха помежду си и проливаха кръвта си, като озлочестяваха много майки, бащи и деца, стоеха свещеници с кръст в ръка. Дори при българската главна квартира се учреди специален отдел за „военното" духовенство, с началник един владика.* Защо, обаче, българското и сръбското духовенство не влязоха тогава в своята духовна роля на миротворци, за да помирят двата славянски народи и да избегнат проливането на потоци братска кръв и всички други злочестини, които сполетяха двата народа? Защо и днес, когато перспективата, която открива съществуващата вражда между сърби и българи, е ужасна, духовенството стои със скръстени ръце и се занимава с дела, неподобаващи на неговото звание, предназначение и достойнство, а не влиза в своята миротворческа роля, за да въдвори мир, любов и разбирателство между сърби и българи, толкова нужни за тях?

Македония е ябълката на раздора между Сърбия и България. До 1885 г. Сърбия не мислеше за напън на юг, но след първата сръбско-българска война, под подстрекателството на славянски врагове, започна се сръбската пропаганда в бившите турски вилаети, отначало само в Скопско, а по-после и по на юг. Пропастта между сърби и българи биде отворена. В 1912 г. българските управници разрязаха живото тяло на македонския народ на „спорна" и „безспорна" зони, като същевременно допуснаха ефективната окупация на цяла Македония от сръбските войски. Сърбите това и чакаха, за да не излязат вече никога оттам. Трябваше българите да ги изтикат наново с щикове през 1915 г., но в 1918 г. сърбите пак завладяха Македония и се затвърдиха там по силата на един международен договор. Кога и как ще се освободи тя от тяхното владичество? Те открито заявяват, че ще изтребят цялото македонско население с огън и меч, но няма да я отстъпят. Също така се заканват и на обезоръжена България - да я нападнат, да окупират части от нейната територия и да й наложат със сила всичките си условия. Кое е средството да се избегне тая нова човешка касапница и това взаимно унищожение на двата братски народи? Кой е начинът, за да се превърна Македония от ябълка на раздора между тия съседни и едноплеменни народи в ябълка

**Вж. във „Всемирна летопис", год. II, кн. 8-9 портрета му снет на фронта в автомобил: владиката държи насърчителна боева реч, с чаша шампанско в ръка.*

за мир и радост?

Ето въпросът. Тоя въпрос не може и няма да се реши от правителствата на Сърбия и България, които взаимно се подозират, недоверяват и подкопават. Той няма да се реши и с писани международни договори, които имат всякога стойност на един „къс хартия", щом съдържанието им не черпи сила от незиблемите закони на живота. Най-сетне, той няма да се реши и чрез покровителството или коварното подстрекателство на тая или оная от Великите Сили, които ревниво пазят интересите на своя „sacro egoismo", какъвто живописен пример даде, между другото и Италия с договора в Уши с Турция, щом избухна Балканската война, с напущането на съюзниците си Австро-Унгария и Германия в Европейската война и с последния итало-югославски договор. Великите Сили са като големи котки, които се галят, но и хапят и дращат. Малките народи трябва зорко да се пазят от тия модерни данаиди: „timeo Danaos et dona ferentes"!

Според нашето непоколебимо убеждение, *единственото спасение* от пропастта, която зее пред всички славянски народи, а на първо място, пред сърбите и българите, е *взаимното искрено споразумение между всички славяни на почвата на божествената бескористна любов и братство*. Ето един идеал, за възтържествуването на който заслужава да се положат всички благородни усилия и всички жертви! От северното Бяло море до южното Бяло море живее една гъста много-милионна *славянска раса*. Това е великата, мощна *Славия*, в средата на която присъствува, като *начатък* на Божието посланичество, изпитанията на което са вече към своя край, е предопределено да играе ръководна роля в прогреса на човечеството. То е *носителят на новата култура* и трябва да заеме вече мястото си. Минаха времената, когато то се считаше годно само за тор на чужди ниви и за роб на чужди банкери. Минаха също безвъзвратно и времената, когато с оръжие руските или български царе се опитваха да забиват кръста на цариградската „Св. София", а се връщаха оттам с наведени глави и озлобени души. Русия успя дори да превземе Цариград през последната война, но само на книга: подписаният от Великите Сили договор за тая цел остана само един исторически спомен. Всъщност, никога Русия не е имала нужда от Цариград, но тя плати с милиони човешки жертви и милиарди рубли недомислието на тая своя политика. Силата на Русия, а така също и на всички други славянски държави, е в тяхното вътрешно културно развитие, въз основа на *закона на любовта*. Защото само любовта е непобедима сила, само тя донася всички блага, само тя възвеличава както отделния човек, така и цял народ.

Нека приложим тоя закон и в отношенията между всичките отделни народи на Велика Славия. Нека направим *всичко възможно*, за да доведем до мир, взаимно разбирателство и любов сърбите, българите, хърватите, словенците, чехите, поляците и русите. Обширната територия, която населяват тия *братя-славяни*, е обща, плодородна, благословена. За всички има достатъчно място за работа и мирен, културен живот. Прочее, *долу оръжието*! Никой славянин да не вдигне ръка против брата си славянин! Мир и съгласие, любов и братство! Ето лозунгът!

Ние поставяме въпроса и посочваме пътя. По тоя път, обаче, могат да вървят и да достигнат целта само *достойни* по ум и сърце хора. Те трябва да бъдат, преди всичко, дълбоко убедени в правотата и спасителността на това *общославянско* дело и, на второ място, да *умеят* да го реализират. Освен туй, чистите дела изискват чисти ръце! Пред олтаря на Божествената Любов не се допущат жреци, чиито ръце са били

когато и да е или са сега още опръскани с братска кръв! Нищо скверно нито в мислите, нито в чувствата, нито в действията! *Идеалната кауза иска идеални работници!*

Крайно време е да се пристъпи към дело. Защото, ако мине срока за помирението, ще бъде вече късно. Христос е казал: „Спогодявай се с противника си скоро, доде си на пътя с него, да не би противникът да те предаде съднику, а съдникът - на слугата, и те хвърлят в тъмница; истина ти казвам: няма да излезеш оттам, докле не отдадеш най-последния кодрант. (Ев. Матея 5:25-26). Всеки изминал ден, без да се работи в тая посока за тая цел, е завинаги изгубен ден. И държавните глави, и правителствата на славянските народи са длъжни да се проникнат само от тая мисъл: *мир, любов и братство във всеславянското семейство*, и да работят денонощно и неуморно за по-скорошното й осъществяване. Само като се реализира това велико дело, ще настъпи и новата ера, ще изгрее *новото слънце и новият живот за човечеството*, начело на което стои Славянството! Духът Божи се проявява само в *мира и любовта, чрез тях той носи новият живот*.

В служба на тоя идеал, *Всемирна летопис* не ще закъснее да се превърне на *общославянска трибуна*: списанието ще се раздели на пет отдели, списвани на български, сръбски, чехски и полски езици. В него, чрез произведенията на най-видните славянски окултисти, ще намира израз геният на новата култура.

*.

24. ПОЛИТИЧЕСКО ПРЕУСТРОЙСТВО
Цел и условия - Основният закон

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 7 (III.1924), с. 151-153

Големият европейски катаклизъм от 1914-1918 г. предизвика коренна промяна в политическата уредба на много страни: предишните държавно-правни форми бидоха заменени с нови, считани за по-добри и по-съобразни с изискванията на новото време, и в тия форми се вля ново съдържание от социални течения и групировки. Обаче, печалният факт, че липсва навред възжелания *нов смисъл на живота*, е налице: принципите, които се влагат в развитието на народите и методите, с които активните политически водачи си служат, са пряко противоположни на Божествените закони и предначертания. Тази е кардиналната причина, поради която всички реформаторски усилия и опити на съвременните обществени и политически дейци не могат да успеят и свършват с фиаско и с народни страдания.

Целта на всяко общежитие е висшето *благо на личността*. Към него, обаче, се достига чрез общността на труда, основа на която са: личното самопожертвуване, себеотрицанието и стремежът към високия идеал. Тия последните добродетели, които отричат всякакво себепоклонство, егоизъм и користолюбие, са сами по себе си не пречка, а стимул за индивидуалното повдигане. Който се труди и работи за ближния, за другите, той се труди и работи всъщност за себе си. Процесът на колективното и индивидуалното развитие върви успоредно и едновременно. Погрешна е мисълта, че трябва по-напред да се погрижиш за личното си добруване, а после за общото или народното. Обратното е вярно: ако работиш да бъде на всички добре и на тебе ще бъде добре. Личното благо е резултат от общото. И това е Божественото: „Търсете

царството Божие и правдата Негова, *и всичко* друго ще ви се приложи". Анализирана подробно, тази всеобемна мисъл съдържа целия процес на развитието за достигане върховното благо: духовното съвършенство на личността.

Политическото преустройство на един народ преследва общото благо. А да преустроиш обществения и политически живот на народа значи, да създадеш за него *най-благоприятните условия*, при които да се проявят и турят в действие всички заложени в него от Бога дарби и способности. Те са скритите творчески сили на микрокосмоса. Знанието на тия духовни сили и тяхното пробуждане и проявление в действителния живот, това е предметът и задачата на обширната окултна наука. А кои са *най-благоприятните условия* за развитието и напредъка на народа? Очевидно, те са същите ония, които са необходими на всяка отделна личност или на всеки отделен жив организъм. За да расте и вирее едно растение, има нужда от светлина, топлина и влага. Също така, за да се развива човекът, като индивид и гражданин на една държава, нуждае се от знания, чувство за добро и воля за работа. А знанията се добиват, чувството за добро се проявява и волята за работа се прилага само при пълна свобода на личността: свобода на ума, свобода на сърцето и свобода на волята. Дайте всекиму това, от което той разумно се нуждае и ще създадете за човека всички благоприятни условия, за да прояви своите вътрешни, скрити духовни сили. Никакви ограничения, никакви прегради за душата и духа му, защото те непременно биха го спънали и изродили! А спънат ли се отделните лица, изопачат ли се техните схващания и стремежи, тогава цялото общество се спъва в своето развитие и напредък. Тая истина се е разбрала от много велики умове на човечеството и затова, след много борби и кръвопролития, то се е домогнало до известни гаранции за личната и гражданска свобода на човека: великата французка революция има за резултат изработването на прочутата *декларация за правата на човека и гражданина*, така се е създала и *Magna Charta Libertatum*, също и *Habeas Corpus* (правото на личната неприкосновеност) и пр. Тия гаранции са вписани или оформени в основни или конституционни закони, по които са устроени или организирани разните съвременни държави.

Но трябва да се прави разлика между личните и гражданските права на човека, между частните и обществено-политическите му права. Всичките те са предназначени да обусловят и гарантират пълната свобода на личността. Между тия права на първо място стои правото на свободно мислене или свободата на съвестта, или вярата, както и правото на изказване мисълта или убеждението на другите. Това води пък към осигуряване на правото на публично събиране и правото на изказване чрез печата (свободата на печатното слово). Без да се впущаме в обширно разглеждане на всичките тия права или „конституционни свободи" на човека и гражданина, което е предмет на специалните съчинения по теорията на държавното право, ние ще се спрем тук, само мимоходом, върху оценката на правото на събиране, което е толкова важно за всеки свободен гражданин, за да покажем, колко зорко трябва да се пази то от всички управници, които и да са те, и където и да са те, като условие за гарантиране гражданската и политическата свобода в държавата. В своето класическо съчинение по конституционното право на Англия: „Introduction to the Study of the Lav of the Constitution", авторът Dicey е отделил специална глава VII върху разяснението на това право: The right of public meeting.

За илюстрация на нашите мисли по въпроса, цитираме от тая глава следните няколко реда:

„Лицето А. има право да върви по улицата High Street, или да излезе на полето. Лицето В. има същото право. Лицето С., Д и всички техни приятели имат същото право да идат и те там. С други думи, А, Б, С и Д, и десет хиляди други, имат право да се съберат на събрание (meeting); и понеже А. има право да каже на В., че той мисли, че би трябвало да се гласува известен закон, и понеже и В. има право да каже същото на когото и да е от приятелите си, излезва, че А. и още десет хиляди души с него могат да държат едно публично събрание, в което да се изкажат в полза на правителството или против него. Това е то, в неговата същност, правото на събиране за политически и други цели. Но едно събрание, един митинг, който би бил законен, не става незаконен само по това, че той може да възбуди някаква опозиция против себе си - която сама е незаконна - и чрез това косвено да даде повод за нарушение на тишината. Да предположим например, че „Армията на спасението" (Salvation Army - едно религиозно общество) иска да държи събрание в Оксфорд; да предположим, че пък „Армията на Скелета" (Skeleton Army) разгласи, че ще нападне първата и ще я разпръсне със сила. Нека предположим още, че на туй отгоре, мирните граждани, които не желаят да се нарушава спокойствието на града, като се боят от смутове, подканят властта да забрани митинга на „Армията на Спасението" или ако стане шум, да арестува членовете и на двете армии. Това искане изглежда на пръв поглед като твърде основателно, но *властите не могат, законно, да отговорят на подобно искане.* Че така трябва да бъде, по сега съществуващото право, става явно, щом като се помисли. На А. не може да се отнеме правото да се разхожда по улицата High Street, под предлог, че Х. заплашвал, че ще го пребие, ако го види, че се разхожда по тая улица. Вярно е, че отиването на А. по казаната улица може да причини нарушение на тишината, но А. е толкоз малко причината за това нарушение, колкото онзи, комуто откраднат часовника от джоба, е причинил кражбата с това, че е носил в джоба си часовник. А. е жертва, а не автор на закононарушението. Сега както правото на А. да ходи по High Street не зависи от заплашванията на Х., така и правото на А., В, С. и Д. да вървят по High Street заедно, не може да се намали от това, че Х.,У., Z. заявили, че те няма да позволят на А, В, С и Д да вървят по тая улица. Нито излиза някаква разлика от това, че А, В и С се наричали „Армия на Спасението", а пък Х, У и Z се наричали „Армия на Скелета". Всичката работа е в началото, че правото на А да извърши едно законно действие - да върви по улицата - не може да се премахне със заплашването на Х да извърши едно незаконно действие - да пребие А. Това начало е установено или по-добре, пояснено в един знаменит процес (излага се фактически случая с нападението на „Армията на Спасението" от „Армията на Скелета", когато първата се събрала в гр. Weston Super-Mare: местната власт издала заповед, с която забранила събранието, явила се полицията да изпълни заповедта, но един член от „Армията на Спасението" не се подчинил, полицията го арестувала, мировият съд го осъдил, но Кралевският съд, пред който подсъдимият обтъжил присъдата, отменил последната). По-нататък: едно събрание, което инак не би било незаконно, не може да се счита за незаконно вследствие на една прокламация или заповед на един държавен секретар (министър). Да предположим, например, че салвейшистите обявяват по целия град, че ще държат събрание на полето, вън от Оксфорд, в нарочно наето за тая цел място, и че ще се съберат в улицата St. Giles и оттам ще

се отправят, с развети знамена и музика, на определеното за богослужебното събрание място. Да предположим, че министърът на вътрешните работи счита, че по една или друга причина, нежелателно е да се състои събранието и изпрати формална заповед до всекиго едного от членовете на „армията", или на „офицерите" й, които ще предвождат „похода" в Оксфорд, с което се забранява събранието. Тая заповед не изменя характера на събранието, макар, че когато събранието е незаконно, тя, като предизвестява всекиго, който я чете, за характера на събранието, прави по този начин всекиго, който е присъствувал на такова незаконно събрание, пряко отговорен за това. Да предположим, че едно събрание би било законно, ако подобна заповед се не издадеше; *това събрание по никой начин не може да стане незаконно поради това, че един министър не позволил да се състои то.* Подобна заповед, при тия обстоятелства, би имала същата юридическа стойност, каквато би имала една заповед, с която министърът на вътрешните работи би запретил на мене или на други лица да се разхождаме по High Street. И така, *правителството няма голяма власт или няма никаква власт да забранява събрания, които са явно законни*, даже и когато биха могли, след като се състоят, да се превърнат в незаконни, по начина, по който се държат..."

От горния цитат е ясно, колко силно е развито чувството за право и законност в Англия. То е плод на съзнанието на културните англичани, че *свободата на човека и гражданина е едно естествено право*, което не търпи никакво ограничение. Нашите четци сами могат да обсъдят дали също така е и другаде, а особено в България, дето запрещения на публичните събрания, даже и на частните в закрито място, са толкова обикновено явление, че почти са престанали да правят отдавна впечатление, и дето посегателството върху личната свободата (Hebeas corpus) във форма на единични и масови арести по „висши държавни съображения" и дори върху живота на гражданите, *като се горят и живи хора* - едно ауто-дафе без съдебна присъда, нещо небивало в историята! - се намира за правомерно и се одобрява мълчаливо и от мнозинството в парламента. За нас е важно тук да подчертаем, че първото условие за едно идеално политическо преустройство е *свободата* в най-широк смисъл на думата. Свободно, здраво и напредничаво общество може да се създаде и да съществува само от действително свободни хора. *Свободата изключва всякакво насилие,* било то физическо, морално или духовно. Вместо него, идеите, добрата обхода и убеждението трябва да движат всеки акт за политическа организация, а тяхната общност е единствената сила, която свързва и сплотява единичните личности в едно стройно цяло, в което може да царува сговор и съгласие за планомерна и съзидателна обществена дейност.

Така се образуват и ония обществени групировки, които се наричат *политически партии*. Те се създават не по заповед на този или онзи властник, според неговите разбирания, интереси и цели в дадения момент и не чрез властта, а са резултат от един изживян обществен процес, от свободно изработване на политически принципи, разновидни по своето съдържание, но целящи общото благо и общия прогрес, и от свободно убеждение.

Тия принципи не могат да се вдъхновяват от егоистични попълзновения, защото една идейна политическа партия не може да бъде една *лична котерия или клика* на нейния самозван водач. Тоя последният не се назначава с указ, а се издига из средата на народа като *най-достойния измежду равните* - primus inter pares. При това водачът трябва

да се отличава с всички високи духовни качества и добродетели. Както кормчията на един кораб, машиниста на един влак или пилота на един аероплан, той трябва да бъде толкова умен, че не само да има солидни *знания* за управлението на държавата, но и ясновидска *предвидливост* на бъдещето. Не напразно на запад са измислили политическата максима: „gouverner c'est prevoar". Истинският държавник е длъжен да знае законите, по които се организират обществата и се управляват народите.

Той трябва да бъде *социолог* в окултен смисъл на думата. Само един истински окултист може да е образцов партиен водач и държавник. Неговият духовен и морален авторитет е същественото условие за една крепка дисциплина в партийната организация. Това не е оня „личен режим", за който у нас обичат да се изразяват при други случаи, защото такъв водач не си служи със своеволия за лични цели, а е едно разумно ръководство, в пълно съзнание за общата полза от всяка мисъл, желание и действие и за своята отговорност, при пълна свобода на отделните партийни членове. В една политическа групировка, основана на идейни начала, шефът не е тиранин, който си служи с принудителни средства, във вид на заплашвания или други ограничения на своите последователи, и дисциплината между съмишлениците не е робско подчинение на водача.

Такива широки разбирания може да има само един окултист. Но той се отличава и с едно друго още по-ценно или най-ценно качество: *любовта* към другите, били те негови приятели или врагове. Тя е *ключа на тайната* за преуспяването на всяко политическо преустройство. Един политически деец, който има благородната амбиция да отстрани социалния и политически хаос в страната чрез нейното преустройство и оздравяване, еднакво обича и приятелите си, и неприятелите си. Ако към своите приятели той е разположен да ги обсипе с всичките блага, които дава властта, то към своите врагове същият никога не трябва да си служи с насилнически мерки, за да ги принуди да му се подчинят. Не е голямо изкуство да печелиш врагове, а изкуство е да знаеш и да можеш да печелиш приятели. Само с любовта можеш да ги спечелиш, защото само любовта отваря сърцата и донася мир. Вместо да заплашваш със „сеч" и със „смазване" другите, вместо да ги преследваш, арестуваш, убиваш или прогонваш зад граница, далеч от родното място и от близките им, любовта налага да ги оставиш на свобода, да гарантираш живота им, да отвориш вратите на родината за всички нейни синове и да ги спечелиш *със своята морална сила и с безкористната си служба на народа*. Тъй и само тъй искрените, чистосърдечните и благонамерените умиротворяват страната си. Защото е казано: „По делата ще ви познаят..."

И тъй, любовта е основата на всяка обществена и политическа организация, благородните идеи са стълбовете й, а чистият, възвишеният идеал е нейният лъчезарен свод. Това е величествената сграда на народния храм. Нека приложим *закона за любовта* и в политическото преустройство на България, и тогава сам Бог ще живее в тоя храм. Ако ние не сторим това, живите сили, които действуват в света, макар и неподозирани от невежите и слепите, ще го направят рано или късно, макари след мъчителни перипетии и страдания за народа.

*.

25. ДУХОВЕН ИНТЕРНАЦИОНАЛ
Преустройство на Обществото на народите - Единен духовен фронт*

„Всемирна летопис", Г. III, кн. 10 (VI.1924), с. 223-224

Божии работници от всички страни, съединявайте се!**

Под влиянието на Марксовата теория за икономическото неравенство между съсловията и между отделните лица, организираха се в Европа няколко, така наречени, „интернационали", целта на които е да се измени коренно политико-социалния или конституционно-парламентарния строй на съвременните държави. Последният вид „интернационал" е *третият*, който действува в съгласие със съветското правителство в Русия и се стреми да преустрои управлението и на другите държави според типа и прилаганите вече методи на същото правителство.

Няколко пъти вече на страниците на *Всемирна Летопис* се появяват статии, в които обективно и безпристрастно се разглеждат принципите на *най-разумната социална преуредба*, които се различават както от концепциите и практиката на болшевизма, така и от ония на съвременния „демократизъм", който е фалирал по всички линии и отдавна е станал пародия даже и за собствените си поддръжници. Към тия статии няма какво да се прибави, понеже в тях капиталният въпрос за устройството на *истинската социална държава* е разгледан чисто научно, логично и изчерпателно, без възражение от никоя страна. Най-видните общественици-окултисти във Франция, Англия, Германия и другаде изповядват и пропагандират същите идеи, за да се спаси човечеството от сегашния ад, в който користолюбиви егоисти от различни класи и среди умишлено го държат и потикват за своя облага.

Ние ще се спрем сега на въпроса за ония средства и начини, чрез които спасителните идеи за възраждането на народите биха могли да се реализират час по-скоро чрез взаимно международно съдействие. Тия средства и начини трябва да бъдат от такова естество, че да могат да привлекат колкото се може повече убедени привърженици и ратници, които да положат всички усилия за постигането на главната цел. Тогава възражението, че *еволюционният* път е бавен и неефикасен, поради което трябва да се прегърне метода на *бързата, пряка и кървава революционна акция*, ще падне от само себе си, защото всички ще се убедят най-сетне, какво *чрез насилие и кръвопролитие* не може да се създаде нищо солидно и трайно, и че всяка социална и държавна сграда, издигната върху основа от човешки черепи, кръв и сълзи, е само един паметник на зверски инстинкти, проявление на злото в света, но не и плод на разума и доброто, на културното развитие на човечеството.

Както се знае, съгласно програмата на покойния президент на Северо-Американските Съединени Щати, Уйлсон, създаде се след последната голяма война един международен институт, наречен *Общество на народите*. Според пакта за неговото основаване и функциониране, всички държави, без изключение, трябва да бъдат, по принцип, членове на това Общество. Обаче, неуредените още *парични спорове* между Германия и Франция, произходящи от договорите за мир, попречиха на

**Уводна, редакторска статия без подпис.*

***„Пролетарий от всички страни съединявайте се" е лозунга на Комунистическия интернационал.*

някои от довчерашните воюващи и победени държави да бъдат приети в него. Напоследък идеята да се централизира цялата умиротворителна дейност в ръцете на същото Общество узря, тъй като правителствата на Англия и Франция се съгласиха вече да признаят, че засега, то представлява единствения международен орган, който би могъл с нужния авторитет да разрешава всичките спорове между народите, за да предупреждава войните помежду им и че дейността на така наречената „посланишка конференция" в Париж може да бъде само подготвителна и субсидирана. В предстоящите заседания на това Общество, според проекта на английското и френското правителства, ще се цели да се стегнат връзките между неговите съставни части чрез един *нов договор за взаимопомощ*, който, като циментира по-здраво главните държави-участници в него, ще издигне Обществото до степента на *решаващ фактор*, който ще има право и сила да налага на всички изпълнението на своите решения.

За нас не съществува никакво съмнение, че с тоя свой проект меродавните Велики Сили преследват, зле прикрито, две свои цели: 1) да направят от „Обществото на Народите" един *противоболшевишки гръмоотвод* и 2) да го превърнат в едно по-удобно *оръдие за потисничество* на малките народи. Още от сега може да се предвиди и предскаже, че тия цели няма да се осъществят; съветизмът няма да се осуети по тоя начин, а само ще се предизвикат и ожесточат още повече неговите агенти и ще се отложи общото умиротворение на света, и потисничеството на малките народи от големите, като спъне за дълго време тяхното развитие, ще създаде само нови вълнения. С една реч, Великите Сили, които сега властно решават световните проблеми, само изменяват предназначението на *Обществото на народите* и се занимават с опасни палиативи. Прочее, явно е, че обновата на човечеството чрез мир, братство и любов няма да дойде от сегашните правителства на съвременните държави, чиято еманация представлява казаното Общество, и които са чужди за най-възвишените духовни и етични принципи. Тази толкова желана и неотложна обнова ще дойде с други средства и по други начини.

Едно от тия средства е създаването на един *Духовен интернационал* от свободните общества за мир и братство във всичките държави, а начинът е: *превземането* с организирания и колективен техен пристъп на международния форум - *Обществото на народите*. Няма нужда да обясняваме и доказваме на несведущите и скептиците, че истинският Духовен интернационал съществува отпреди създанието на света: първите може би ще разберат, но вторите ще се окажат с консервативни и невъзприемчиви умове. За нас е важно, в случая, само да изтъкнем тоя факт, като една неопровержима истина и да минем по-нататък. Божественият духовен интернационал дирижира целокупния живот на всемира, от който не прави изключение и нашата планета с движещото се на нея човечество, и за водителите на последното е достатъчно само да знаят начертанията на Божествения план и да работят в пълно съгласие с всемирните духовни фактори за реализирането му. В тоя ред на мисли ние дохождаме до заключението, че свободните общества с еднакъв духовен мироглед, действуващи понастоящем независимо едно на друго и създаващи се постепенно в разните държави, трябва да се организират в международен духовен съюз и предприемат усилена кампания за заместване на Обществото на народите, било чрез превземане на националната политическа власт, било и без нея, а само с координиране на своите мощни средства за въздействие. По тоя начин ще може, мислим ние, да се образува, според твърде разпространената вече

милитаристична терминология, *единния духовен фронт* на братството, мира и любовта, за да се противопостави на фронта на съвременните военнолюбци и заслепени официални клерикали, който е фронтът на насилието, мрака, робството и експлоатацията.

За тая цел съществува налице вече достатъчен суров материал, който постепенно може да се обработи и използува. В някои държави духовното движение бърже се засилва, а в други то може да се отпочне и организира. На Балканите, България стои на първо място в повдигане на колективното съзнание за обнова чрез духовна дейност и еманципиране от влиянието на буржоазно-клерикалната реакция. Към нея могат да се присъединят веднага, от славянските държави, Чехословашко и Полша, макар че у тях се забелязват още само наченки от духовна работа за мир чрез братство и любов между отделните лица и между народите. Международната конференция в градеца Щрамберг (Моравия), в която, както беше отбелязано във *Всемирна Летопис*, са били предмет на обстойни разисквания едни от най-кардиналните и животрептящи въпроси от духовно гледище, е очевидно доказателство, че нашите идеи се споделят от братята в чужбина и същевременно един ценен залог за успеха на общото дело.

Засега, ние се задоволяваме само с горните общи разсъждения. Ние поставяме въпроса, а неговото разрешение и пристъпване към практическа работа ще зависи от становището, което ще заемат съмишлениците ни в чужбина. Веднъж мисълта хвърлена, тя ще намери своите пионери: ако семето попадне на добра почва, Бог ще го възрасти и то ще даде очаквания плод. Чрез тясното идейно сътрудничество и единение между искрените и безкористни ратници на свободата и благоденствието на народите в пътя на разумния живот, убедени сме, ще може да се постигне начертаната цел. Човечеството днес пъшка под непосилния гнет на политическото, икономическото и духовно робство. То има насъщна нужда от помощ и закрила. Буреносни облаци се задават, за да потопят още веднъж народите в море от кръв. И тъкмо сега, докато тия облаци не са се още разразили, а само бляскат отдалеч страховитите стрели на мълнията и се чува злокобния тътнеж, нека ние, божите работници от всички страни, да се съединим и ако не предотвратим новата ужасна катастрофа, която иде, поне да облекчим до висока степен страданията на човечеството.

*

26. ИСТИНСКИЯТ ИДЕАЛИЗЪМ
Нужда от висок идеал - Целта на живота

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 2-3 (IV-V.1925) с. 25-26

Съзнателният живот се изразява в стремежа към една висша цел. Само онзи, който се стреми с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила към тази цел, само той живее. А ония, които не съзнават тая цел или не считат за нужно да я достигнат, те са мъртви. Животът предполага един *висок идеал*, а смъртта - отсъствие на тоя идеал. Възкресението е процес на достижението на тоя идеал, а падението е процес на изгубването му.

Живата разумна природа познава ония, които имат висок идеал, тя ги бележи с особени знаци и ги записва в своята книга. А ония, които нямат такъв идеал, тя ги бракува за дълги години, за далечни времена; те са нейните забравени деца, които стоят на дъното на материалния свят,

за да изпълнят един ден оттам, когато се пробуди и у тях съзнанието за висшето, красивото, доброто.

Но в какво се състои високият идеал? Примерът на всички велики хора, на всички светии, на всички учители на човечеството ни показва това. *Те са любили само Бога*, те са се стремили към Него и са жертвували живота си, за да му служат. Само любовта към Бога е истинската любов, защото само тя дава живот, живот преизобилен за човешката душа. Това е високият идеал на съзнателния човек. Бог е най-висшето, най-разумното, най-силното същество. Той е най-благият, най-добрият. В Него нищо не се изменя и не се променя. Той е източникът на всички блага. Има ли тогава нещо по-велико от любовта ни към Него и от стремежа ни към Него? Очевидно, не.

Само любовта ни към Бога предполага любов към човечеството изобщо и любов помежду ни. Защото, за да любим човечеството, трябва да видим и познаем Бога в него. За да любим ближния и се пожертвуваме за него, трябва да съзнаем, че Бог се проявява в него, и че като полагаме живота си за благото на другите, ние вършим служба на Бога. С една реч, всичките си мисли, чувства и действия ние трябва да изхождаме от тоя *висш принцип на Божествената Любов*, който е единственият идеал в света. И ако всички хора имаха това дълбоко съзнание за съществуването на тоя висок идеал, съвременният свят и съвременният живот щяха да имат съвсем друг образ и съвършено друго развитие.

Сегашните хора, като отделни личности, общества и народи, тръгват от противоположната точка и вървят по обратен път. Вместо да възлюбят Бога и ближния, те възлюбват първо себе си, служат на себе си, идеализират себе си. Но тая любов уморява хората, тая служба развращава, осмърдява и разлага и тоя идеал е смърт. Материалното богатство не може да бъде висша цел в живота, „икономическото подобрение" на хората не може да бъде никакъв идеал на душата, човешката любов, която покваря и умъртвява, не може да създаде условия за повдигане и усъвършенствуване на човека. Всичките тия временни и приходни цели на материалния живот не съставляват най-възвишеното и най-доброто. И Бог не съизволява в тях. Бог обича и люби само това, което е най-възвишено, най-добро, най-красиво, най-чисто в нас. Затова в Писанието е казано: „възлюбил е истината вътре в човека". Бог не се интересува за нашия обикновен, делничен живот, с всичките негови дребнавости, борби, ежби и мимолетни достижения от материален характер. Това са играчки на заблудени и забравени деца, които живеят, без да знаят за какво и умират, без да са разбрали защо. Бог иска да констатира: „тия мои деца, които съм пратил на земята, разбрали ли са коя е целта на живота им и каква мисия им съм възложил за изпълнение?"

Преди всичко, хората трябва да се проникнат от онази животворна Божествена искра, да открият душите си на онова благотворно Божествено течение, което излиза от първоизточника на живота - това е *Божествената Любов*, всеобемната, неизменната, всемогъщата космична любов. Само тя е, която възражда, съживява, възкресява и увековечава, само тя е, която издига човека и го прави достоен да носи това име. Тая любов внася светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята. Тя дава възможност да се познае и постигне най-хубавото, най-доброто и най-мощното в света.

Веднъж проникнат от тоя висш принцип и от тая всемогъща сила, човек е готов вече *да се учи*, т.е. да придобива истински знания за живота. Защото земята е училище, в което хората се учат от люлката си до гроба. Бог е отворил това велико училище на живата природа за своите възлюблени

деца и всеки ден, всеки час и всяка минута им сочи великите си тайни, чудните си откровения, недостижимата своя Мъдрост. Погледнете на ранина величието на слънчевия изгрев, можете ли вие, малки човече, с големи „идеали" за материално богатство и земна слава, да не се стреснете пред това величие на Бога и да не се вразумите от него? Слънцето изгрява всяка заран и изпълнява великата си служба на Бога, като ни донася светлина и топлина, електричество и магнетизъм, дъжд и влага, живот, изобилие и радост. И всичко това ни иде от великата Божия Любов. Как е възможно да не виждаме и да не съзнаваме тая Любов към нас, как е възможно да не се проникнем от тая велика Божия Мъдрост! Погледнете вечер на милиардите небесни светила, тия реализирани мисли на Бога, които живеят в безкрайните простори на вселената, движат се във вечно ненарушим ред и звучат с най-дивна хармония. Те ни говорят на своя таен език пак за величието на Божия Промисъл, за безграничността на Божията Любов, за недостижимостта на Божията Мъдрост! Нима те искат да знаят за дребнавите и ефемерни стремежи на съвременните хора, които се борят за лично богатство и се избиват взаимно за териториално и материално надмощие, за власт и слава? Колко е нищожен човекът в сравнение с това, което Бог му показва всяка минута чрез своите прояви на небето и на земята, във всичките негови видими творения, от най-големите до най-малките!

Това е високият идеал, към който всяка човешка душа трябва непременно да се стреми - Бог, проявен в Неговата Любов, Мъдрост и Истина. От Него произтича всичко, което е най-добро, най-умно, най-красиво и най-полезно за човека. И учениците на великата Божествена школа трябва да възприемат този идеал за най-възвишеното, най-интелигентното и най-хубавото. Всичките им мисли трябва да бъдат проникнати от същия идеал, за да могат да добият най-висшите знания, всичките им чувства трябва да бъдат вдъхновени от него, за да бъдат ръководени неуклонно в пътя на Христа, т.е. в пътя на Любовта, и всичките им постъпки да бъдат насочвани от тоя, високия идеал на най-доброто, най-умното и най-хубавото както във физическия, така и в духовния живот.

Но за да се постигне всичко това, изисква се разумна, твърда, непоколебима воля. А тя се изразява в абсолютна вяра на Бога. Който притежава такава вяра, неговите мисли винаги ще бъдат светли и ясни, неговите чувства и желания всякога ще бъдат благородни и постижими, и неговите действия ще бъдат правилни, безпогрешни и целесъобразни. Една възвишена разумност ще се прояви в целия му живот, успехи след успехи ще увенчават всичките му начинания и всичките му дела, и той ще се чувствува винаги доволен и щастлив. Вярата в Бога е незиблемия стълб на живота, якорът на спасението, силата на човешката душа. Непоколебимата увереност, че Небесният ни Отец, който ни е родил от преизобилието на своята Велика Любов и Благост, постоянно промишлява за нашия живот, за нашето благо и за нашето преуспяване, трябва да бъде основата на цялото ни съществуване. Може ли нашият Велик Баща да остави вечно чадата си в мрак, забрава и нещастие? Не, той се грижи постоянно за нас, стига ние да бъдем любвеобвилни, разумни и неуморно работливи, стига да имаме тоя високия идеал - да любим Бога, както той ни е възлюбил, да работим разумно за Него и за ближните както Той работи за нас, и да се стремим постоянно към Него - към вечната и безгранична Любов, Мъдрост и Истина!

Това е целта и смисъла на човешкия живот.

Х.

27. ИСТИНСКИЯТ МИР
Външните и вътрешни условия - Новата култура

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 4 (VI-X.1925), с. 65-66

Мирът е най-великото благо за човешката душа. Той е почвата, в която се посаждат и растат всичките Божествени добродетели, топлината, която ги съгрява, влагата, която ги стимулира и атмосферата, в която те виреят. Мирът е най-същественото условие за правилното духовно развитие. Той ражда вътрешната хармония и съгражда разумния живот. Затова и Христос е казал: „Мир вам! Моят мир ви давам". Христос - това е образ на истинския мир, проява на Божествената хармония. Обратното: душа, в която няма мир, е жилище на пороци, на низши мисли, чувства и стремежи; народ, в който преобладават тия живи недостатъци - егоизмът, алчността, омразата, завистта, умствената леност, лъжата и всевъзможни други разрушителни сили; човечество, в което материализмът и паразитизмът задушават всяка благородна мисъл, всяко възвишено чувство и всеки общочовешки идеал, това са среди, в които се развива злото и се подготвят индивидуалните, социални и държавни катастрофи.

Съвременният свят, у който още не е пробудено съзнанието за дълбоките Божествени закони, които регулират целокупния живот, като вижда да се рушат основите, на които почива личното и народно благоденствие, се опитва чрез палиативни и неефикасни средства да ремонтира и закрепи сградата на държавния и международния строй. Дори явните и печални неуспехи на тия многократни опити не са в състояние да го стреснат, да пролеят необходимата светлина в съзнанието и да го насочат в правия път. Съвременните хора и след дългогодишни страдания продължават да градят живота си на старите, разклатени вече основи, да кроят по стария терк и да издигат въздушни кули, които се събарят при най-малкия напор на вятъра и бурята. Едни и същи принципи, отживели вече времето си, служат за градежа както на личния, така и на обществения живот. Държавният строй, на практика, всякъде почива на измамата, насилието и грабежа, международната организация - също.

И наистина, какво е всъщност съвременната държава? Тя не е едно общежитие на братя, съединени с Христовата любов, мъдрост и истина, а едно построение на фалш, потисничество, експлоатация, безумие и робство. Властниците си написват задължителни норми, наречени „закони", и под страх на наказание принуждават всяка отделна личност да им се подчинява, без оглед на ползата и вредата от тях. Даже така нареченият „парламентарен режим", т.е. управлението „чрез народа за народа", е една явна фалшификация и измама: дадено правителство произвежда някакви избори за общински или народни представители, но си служи с всичките измамливи и насилнически средства, едни от други по-усъвършенствувани, за да си докара такива поддръжници, които безпрекословно да изпълняват неговата воля, да гласуват неговите закони и да служат на неговите цели. Така, парламентът, изражението на „народната воля", се обръща на една проста регистратура, която само вписва в своите регистри, наречени дневници, всичките „законодателни" актове на управниците и ги предава на същите за изпълнение. Това механическо действие на представителното управление се признава от всички, но при все туй всички го вършат и не се стесняват да го прогласяват за последната дума на „демократизма", и да говорят за „демокрация", т.е. за народно самоуправление. А в него не се съдържа

никакво управление на народа, никаква колективна мисъл и желание за общо благо: съвременният парламент е един инструмент на потисничество и експлоатация от страна на една шепа властници над грамадното мнозинство от народа. И чудят се после хората, че тия властници, ръководени и въодушевлявани само от своите лични, материални интереси, размиряват народа и докарват само злини, пакости и страдания: това е естествен резултат от егоизма, измамата и насилието.

Същото е и в международния живот: по-силните народи потискат и експлоатират по-слабите. Цялата земя е осеяна с човешки кости от тоя „международен морал" на съвременната фалшива цивилизация. В продължение на векове и понастоящем, човешкият гений е бил насочен да изнамира и прилага такива средства, които да служат на робството. Така наречените „велики народи" или „велики сили", чрез своя управителен елит, денонощно коват вериги за малките народи, за да ги превърнат в роби и слуги на собственото си благополучие. И когато тия последните се възбунтуват и възстанат, за да извоюват свободата си и правото си да живеят човешки, изпращат се „усмирителни експедиции" или международни потери, които с пушки, картечници, бомби и аероплани въдворяват „мир" и налагат властта на силните. Разбира се, това е кратковременно, защото материалната сила не е трайна, насилието отгоре ражда насилие отдолу. И ние виждаме, че на много точки върху земното кълбо непрестанно дими: Балканския полуостров, Мароко, Сирия, Индия, Египет и пр. Всеки народ иска да живее свободно и мирно в земята, в която се е родил, обаче, по-силните не позволяват: дошли, със силата на оръжието, като пришелци в чужда земя, те налагат безмилостно своята експлоататорска власт над победените, въпреки всяко човешко и божествено право. Но когато видят, че тяхното незаконно и безчовечно владичество е вече сериозно подкопано и може да рухне, международните „фактори" се събират на „конференции", сключват „съюзи" на големи и малки „съглашения" с цел само да излъжат света и да запазят плячката. Тъй, лукавият и разрушителен принцип „разделяй и владей" се прилага по цялата земя в личния и обществен живот.

При тия условия няма и не може да има истински мир на земята - оня мир, който е завещал Великият Учител и Спасител на човечеството, Христос. Мирът е резултат от един вътрешен духовен процес. Той е плод на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост и на Божествената Истина. Защото Христос, носителят на мира в света, е олицетворение на великата Божия Любов, която ражда разумния живот, на великата Божия Мъдрост, която внася смисъл и светлина в живота, и на великата Божия Истина, която дава свобода. Следователно, мирът е резултат от приложението на тия три начала. Там, дето има Любов, не може да има размирие, защото размирието се предизвиква поради отнемането на някое съществено благо, а Любовта включва благото на всички хора; там, дето има Мъдрост, не може да има размирие, защото размирието е възможно само в тъмнината и невежеството, а Мъдростта носи светлина във всичките мисли и действия; там, дето се служи на Истината, не може да има размирие, защото размирието е плод на лъжата и измамата, а Истината създава всички условия за свободен живот. Приложете тия начала в личния, народния и международния живот и тогава всички благотворни последици ще настъпят: бъдете любвеобилен, мъдър, истинолюбив в своя индивидуален живот и всичките ви работи ще преуспяват; устройте държавата и нейното управление върху същите основни начала, и народът ще благоденствува; организирайте

международното общежитие върху тия спасителни принципи, дайте свобода на всички народи в техните естествени и етнографически граници, премахнете всички митнически и политически прегради, не отнемайте никому правото на свободен човешки живот, и цялото човечество ще заживее мирно и щастливо. Този е дълбокия смисъл, който Христос е вложил във великото си учение за Любовта към Бога, към ближния и към враговете. Той е казал: „Търсете първом Царството Божие и правдата Му, и всичко друго ще ви се приложи", т.е. приложете Божествените принципи на Любовта, Мъдростта и Истината, и тогава материалния прогрес, т.е. личното и колективно благосъстояние ще дойде като един неминуем резултат. Ако това не става, то е, защото съвременните хора правят всичко възможно, за да не се създаде истински мир на земята: в индивидуалната душа, в семейството, в държавата и между народите. „Мирът" на света се гради на омразата, безумието и лъжата. За тоя мир Христос е казал: „Мир ви оставям, моя мир ви давам; *аз не ви давам, както светът дава*". (Ев. Иоан - 14:27). Господ Христос говори за *мира на душата*, който е извор на всички възможности за всестранен напредък на човечеството.

За тоя мир работят *хората на новата култура*. Въодушевени от принципите на Любовта и братството, те безспирно вървят в пътя на светлината и на истината, дълбоко уверени, че само той е правия път и само в него всеки човек и всеки народ може да намери условията за своето правилно развитие, за своя прогрес и за своето трайно благоденствие. Нека всички съзнаят, най-после, спасителността на тоя път!

Х.

28. ИСТИНСКАТА РЕЛИГИЯ
Христос в нас - Разбиране и прилагане

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 5 (XI.1925 -III.1926), с. 97-99

„Няма религия по-горе от Любовта".

Филолозите и философите са изтълкували буквалния и вътрешния смисъл на думата „религия". Всеки, който се интересува от тия тълкувания, може да ги намери в кой и да е енциклопедически речник или в съчиненията по религиозната философия. Тук ние ще се спрем върху същинския скрит смисъл на тая дума. А той е съществувал още преди изобретението на латинската дума „religio", която значи „връзка" и даже „превръзка" или „втора връзка", съществувал е още в съзнанието на най-старите народи и се състои в *единението на индивидуалната душа с нейния Първоизточник с Бога*. Това постоянно и неразривно единение е връзката. Следователно, да изповядваш една религия или да се наричаш „религиозен" човек, това значи не да принадлежиш към едно общество на установени, неприкосновени и безжизнени догми, форми и обреди, често пъти дори съвършено безсмислени в своя външен механизъм и които си задължен принудително да следваш, а да възприемеш Бога в себе си, за да направи Той свое жилище в тебе, който си „храм Божи", както е казано в Писанието.

Явно е, че истинската религия е *жива връзка с Бога*. Тя се проявява в мислите, чувствата и действията на човека, обществото и народа. Само разумните, които са достигнали до оная степен на развите, че могат да възприемат и създават най-чистите и възвишени мисли за отношенията

между отделните индивиди и за целокупния живот, са действително религиозни; само добрите, които са разкрили сърцата си за най-топлите и благородни чувства, стремежи и желания по отношение на другите, могат да се нарекат религиозни; най-сетне, само добродетелните, които във всичките си дела се ръководят от безкористие, себеотрицание и самопожертвуване за благото на другите, имат право да се нарекат религиозни. Вън от тия условия, никой не може да се счита религиозен, колкото и да витийствува или да се самохвали. Религиозното качество е вродено в човека и неговото зачатъчно или напреднало състояние личи ясно върху всекиго, защото човешкото тяло, като външен материален израз на вътрешния човек, е божествено писмо, по което вещият ясновидец може да прочете заложбите във всеки субект. Същото може да се каже и за колективното същество - народа, който тоже черпи своите характерни качества от природата.

А щом религията е едно състояние на индивидуалното съзнание, което го свързва повече или по-малко с всемирното съзнание, необходимо е да се уясни, каква трябва да бъде проявата й в действителния живот за да бъде тя истинска, а не фалшива, за да твори блага за всички, а не да създава нещастия, и за да гарантира всички условия за духовен растеж. Основният принцип на тая проява е установен ясно и непоколебимо от великия Учител и Спасител на човечеството, Христос. Тоя принцип е *Любовта.* Защото Христос е казал: „Възлюби Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила". Душата, като комплекс от всичките вътрешни, скрити сили у човека, трябва да бъде съединена, преди всичко и постоянно, с Бога. А това съединение е възможно само *чрез Любовта*, която е извор на всички други човешки достижения. По-нататък Христос е установил втория закон: „Възлюби ближния като себе си". Да любиш себе си, да правиш спрямо тях само онова, което искаш да правят и те на тебе, да работиш заедно с другите само за доброто, полезното и вечното, да участвуваш във всичките им грижи, скърби и радости, да им помагаш непрестанно в нуждите им и с една реч, да считаш и чувствуваш всички като свои братя и сестри, към които да храниш само добри мисли и да действуваш само с добри постъпки, без себелюбие и гордост, това състояние на единение с цялото човечество е *възможно само чрез Любовта*. Най-сетне, на трето място, Христос е заповядал: „Любете и враговете си", защото „ако любите само приятелите си, каква заплата ще имате на небеса?" Един велик подвиг на душата е да възлюбиш врага си. Това е необходимо за всекиго, който иска да бъде действително религиозен човек. Защото и врагът е брат, но само че е закъснял в своето развитие. Нему трябва да се помогне с всички позволени от Бога средства, за да се пробуди и проясни съзнанието му и да се отвърне от заблужденията си. Не възлюби ли Христос враговете си, които го разпнаха на кръста, а след това признаха своето заблуждение и прегърнаха неговото учение, макар и още само на думи? Като възлюбим врага си, той може да бъде обезоръжен и обезсилен много по-скоро и по-лесно, отколкото с насилие - неговото любимо средство. А да превърнеш врага си в приятел и брат, това е възможно *само чрез Любовта*.

Трябва да се приложат тия три велики закони, завещани на човечеството от Христа. Държавниците, ако искат да устроят образцово държавата си и да обезпечат честита бъднина на народа си, трябва да приложат тия закони, съчетани в основния принцип на всеобемната Любов. Всички форми и способи на насилие трябва да се премахнат, и да се заменят със средствата на Любовта във всичките области на държавния и обществения живот. Тогава всички мъчнотии и страдания на народите

потепенно ще изчезнат, и ще настъпи трайно благоденствие. Духовниците са длъжни, също така, да се самоосъзнаят и да се проникнат от Божествената Любов, ако искат да изпълнят мисията си. Но, ако те мислят, че само със словесно и обредно изповядване на Христовото учение, а всъщност с фактическо престъпване на принципа на Любовта, ще могат да служат на Бога, горчиво се лъжат и заблуждават. Евангелист и апостол Иоан е писал: „*Бог е Любов*". А може ли да позволи и да търпи Бог да се поругава Неговото име, като се поддържат раздорите, враждите и гоненията чрез лъжи, хули и клевети против неговите безкористни, вярни и идеални служители? Може ли Бог, който е верен и истинен, да допусне да се предизвикват крамоли и вълнения чрез козни и насилнически средства, и с цел да се осигурят само егоистични блага и да се облагоприятствува паразитизма и безбедствената нажива? Бог, който е Върховна Любов, Мъдрост и Истина, няма да позволи да се тъпчат безнаказано Неговите закони. Той всякога се застъпва и ще се застъпва за невинните и онеправданите. Той е Любов, а Любовта е необходима във всичките човешки помисли, побуждения и постъпки. Тя е сила, която може да преобрази и най-закоравялата в престъпления и злоумишленост душа. Тая Любов трябва да въодушевлява и ръководи цялото духовенство във всичките му намерения и начинания. И учителите, възпитатели на младото поколение, и всичките други обществени дейци и всеки отделен човек - всички трябва да разтворят сърцата си за Любовта, проповядвана от Христа, защото Бог е казал: „Сине мой, дай ми сърцето си". Така, сам Христос, проявата на Божествената Любов, като най-възвишен и животворящ принцип, *ще пребъдва в нас*.

Едно кратко, но капитално наставление за тая цел ни е оставил най-активният от апостолите - Павел. В 13-а глава от I-то си послание към Коринтяните, той е написал: 1) „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а *любов нямам*, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка"; това се отнася, очевидно, за ония, които на думи, са много щедри в своите любовни излияния към другите, но на дело или са крайни скъперници или пък прилагат омразата и ненавистта във всичките си постъпки; такива са например ония проповедници, които си служат с красиви и пищни фрази, а действуват егоистично; такива са ония от учителите, които се борят само за материални облаги, а прикриват истинските си апетити било със софизми, било с бомбастични речи за идеали; такива са ония политици, които плачат все за правата и интересите на народа, докато са далеч от политическата власт, а щом я завладеят, забравят громките си тиради и пр.; 2) „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и имам всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да преместям, а *любов нямам*, нищо не съм"; такива са бесърдечните учени, които учат другите от катедрата на разни знания, много пъти сами нуждаещи се от доказателства, но, жестоки по сърце, не са готови да извършат нито едно добро дело и пр.; 3) „И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а *любов нямам*, нищо не се ползувам"; такива са богатите митари и фарисеи, които са спечелили богатството си по безчестен начин и постоянно се хвалят, че жертвуват от трохите си и правят добрини, за да придобият публично одобрение или възмездие и пр. Но любовта, казва тоя апостол, не се превъзнася и не се гордее, не дири своето Тя прави добро за самото добро, а не с цел за отплата, било материална, било морална.

Така трябва да се разбира и прилага Любовта. Но какво се наблюдава във всекидневния живот? Тъкмо обратното на това, което предписва чистото и велико учение на Христа. Съвременните духовници,

слепи роби на материалистичното схващане на живота и крепители на невежеството и мрака, отдавна са се *отклонили и отстъпили* от чистите божествени принципи на Христовото учение. Те са образували една секта, която в едни държави се нарича „католишка", в други „протестантска", а в трети „православна". Тия *сектанти*, въпреки законите и принципите на Христа, навред са активни подстрекатели или пасивни съучастници в ограниченията на правата и свободите на хората, под предлог, че се застъпват за запазване на „съвременния държавен строй и на църквата", вместо да работят изключително и неуморно за нравственото възпитание и духовното повдигане на народите; те са ревностни пионери на месоядството, алкохолизма, тютюнопушенето и разпространители на всевъзможни други пороци, които разяждат и разрушават физическото здраве и моралните основи на обществата; те без съпротива, а с пълно одобрение и оправдание, допущат да се облагат народите с тежки данъци и берии, за да могат да ги обират и да трупат богатства за охолен и разпуснат живот, без оглед на мъките и страданията на широките трудещи се маси; те насърчават и благославят войните с кръст в ръка и така поддържат милитаризма, за да се взаимно изтребват народите-братя и след грамадни човешки хекатомби, да си налагат непоносими военни контрибуции, репарации и пр., които трябва да се изплащат от редица поколения. Такива и много други престъпления и тежки грехове Христос, името на когото те постоянно сквернят, нито е вършил, нито е проповядвал. Не само това: сегашните официални духовници във всички страни са безгранично алчни за власт, за да могат чрез разни драконовски закони и всевъзможни други принудителни средства да окованат във вериги човешката мисъл и човешката съвест, също както във времето на кръвожадната инквизиция. Така те се самооболщават, че ще защитят религията! Но коя религия? - религията на кнута, кражбата и мракобесието. Това Христос никога не е учил и Бог не съизволява!

Има само една истинска религия, а тя е *религията на Любовта*. Тя е живата и спасителна връзка на човека с Бога и с цялото човечество. Нея трябва да разберат всички и да я приложат в своя индивидуален, обществен и държавен живот. Само чрез нея се достига мира, щастието и благоденствието на всекиго и на всички.

Няма религия по-горе от Любовта!

*

Забележка: * = *. = X.

29. ИЛЮЗИИ И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ
Връщането на блудния син - Резултатите

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 6 (IV.1926), с. 121-122

Отделните личности в своето мнозинство и народите продължават да блуждаят в лабиринта на безверието, заблудите и илюзиите. Безбройните и едва поносими страдания и мъчнотии още не са в състояние да внесат необходимата светлина в умовете на хората и главно, на водителите на народите, за да се ориентират и да влязат в пътя на правилното развитие и сигурния напредък. Христос, олицетворението на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост и на Божествената Истина, макар и да е слязъл на земята и да е предал великото си учение още преди две хиляди години, като че ли никога не се е проявил за съвременните хора и те го чакат да се яви в нова човешка форма. Живият

хляб, слезналият от небето, *Амрита,* хлябът на вечния живот, и живата вода, потекла от неизчерпаемата благост на Небесния Отец - *Любовта на Бога* живаго - която се проявява денонощно във видимите Божи творения, не хранят и не поят човечеството, гладуващо и жадуващо за по-сносен живот и всестранно усъвършенствуване. Материализмът заслепява със своя фалшив блясък и задушава всички благородни пориви.

Тия бележки се налагат особено на вниманието на професионалните политици, които са се нагърбили да ръководят и насочват държавните и обществени работи. Те тепърва проучват живота и в това си занятие се натъкват на постоянни и катастрофални несполуки. И чудно е, защо не вземат поука от тия свои несполуки и не теглят неизбежните заключения! Всички констатират, с искрена или фалшива скръб, че няма действителен вътрешен мир в държавите, няма мир и между държавите. Народите *пъшкат* под бремето на невъобразимо тежки условия на живота, но, при все това, конкуренцията за материални завоевания е главоломна. При ужасната скъпотия и обезценяването на всички национални валути, политиците, вместо да се помирят, кроят обширни планове за нови въоръжения и нови катаклизми! Като че ли една вълна на безумие ги е обхванала и ги тласка фатално към гибел! Само от време навреме се чуват изолирани гласове за опомняне и апели за „прераждане душата на народа", която била „покварена" пак от самите тия политици (едно самопризнание, което се прави от немай-къде!), дават се съвети за ново възпитание и с това се свършва всичко: гласовете изчезват като в пустиня. Опитаха се международните войни - резултатите бяха обща покруса и разруха, опитаха се и гражданските междуособици - последиците се оказаха още по-страшни; брат против брата се насочи и нахвърли с невидено и нечувано ожесточение и свирепост. Краят на задушната атмосфера не се вижда. Небето не е още разведрено. Какво да се прави?

Еднаж завинаги трябва да се разбере, че досегашният алюр, с всичките негови методи, е осъден на пълно фиаско. Една крайно нещастна илюзия е да се вярва, че естествените закони на развитието маоже да се подчинят на личните и материални интереси на когото и да било. Конят не може да се тури зад колата на живота, а трябва да я тегли и то по правия и гладък път, определен от Божия Промисъл. Човешките мъдрувания, които имат за цел да изменят хода на естествения развой, за да диктуват събитията по лично усмотрение, рухват като счупени детски играчки пред неумолимите божествени закони и предначертания. Цели народи и материци с техните чудни цивилизации са загинали, но Божията воля е била винаги изпълнена. „Защото истина ви казвам: земята и небето ще преминат, но нито една резка или една точка от закона няма да премине, *докле се всичко не сбъдне*". Тъй е казал Христос и казаното от него постоянно досега се е сбъдвало и ще се сбъдне. Само слепите не виждат това и само безумните не могат да го проумеят. А Христос дойде във физическия свят да изпълни, а не да разруши. Тук, на земята, дето духът на злото витае и руши всичко, предстои да се приложат всички закони на битието, като мине човечеството през всички страдания, за да се научи на доброто. Държавниците, от която нация и да са, не могат да обърнат колелото на историята, каквито усилия и да правят. Народите искат мир, вътрешен и външен. Ако някои работят за войни, те ще се самоунищожат. Всяко насилие, всяко потисничество и всеки грабеж са осъдени. Нека се напуснат тия илюзии, че народите може да се управляват с насилие. Тежко и горко на ония управници, които тънат в такива заблуди:

те сами трупат жар на главата си.

Така, ударил е часа за блудния син да се върне при баща си. Тоя блуден син е човечеството на материалистичния мироглед, на потисничеството, експлоатацията и робството. Една вълна на нова мисъл и на нови стремежи иде, която ще обхване постепенно всички умове и ще ги просвети, за да се пробуди съзнанието им, че *всички хора са братя*, които искат да живеят в мир, свобода и благосъстояние. Блудният син, който е изхарчил всичкия си дял от бащиното си наследство и е дошъл до просешка тояга, т.е. който е прахосал своя капитал от светли идеи и благородни чувства, който е осиромашал морално и духовно, е принуден вече да се завърне към извора на благата и да започне нов живот и нова дейност, съвсем различни от досегашните. Ако досега той трупаше само материални богатства, без да вкуси никакво щастие, занапред се отваря за него широко поле за работа, която ще му донесе безсмъртни придобивки, които молци няма да изядат, нито ще бъдат обезценени. Тия придобивки се състоят в едно: в *духовното повдигане на човечеството*. Тоя резултат, толкова желан, предопределен и неизбежен, ще настъпи толкова по-скоро, колкото по-скоро блудният син се разкае за безумните си деяния и реши да дойде в дома на баща си, дето го чака само щастие, радост и веселие.

А бащата - това е *Любовта*. Тя ще отвори широко обятията си за сина, който се смяташе изгубен, ще го облече в най-скъпите дрехи на мъдростта и ще му даде най-разкошния обяд на свободата, вечния живот и блаженството. Тя ще каже на всички поумнели народи, царе, управници и пр.: „Елате вие, благословени от Отца и наследете моето царство, което е приготвено за вас от векі". Защото „блажени са миротворците", а не военнолюбците и насилниците, „блажени са кротките", а не размирниците, „блажени са милостивите и чистосърдечните", а не свирепите и жестоките... Тъй говори Любовта. Блазе на ония, които чуят тоя зов и го изпълнят...

*

Забележка: * = *. = X.

30. ПОВЕЧЕ СВЕТЛИНА!
Личен и обществен живот - Бъдещето

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 8 (VI-IX.1926), с. 169-170

Разумният живот се проявява като резултат от действието на светлината. Тя е средство, чрез което силите на живата природа примиряват противоречията и внасят хармония в целокупното битие. Под нейното непосредствено влияние индивидуалното и колективното съзнание се разширяват, и се пробужда безспирния стремеж към Истината. А познанието на Истината е възможно само чрез светлината. Следователно, светлината е единственият път към свободата в противовес на робството, към което води тъмнината. Затова и от глъбините на всяка душа, в най-трудните моменти на съществуването й във физическия свят, когато тя се стреми към освобождение, се изтръгва вика: „светлина, повече светлина!"

Това е вярно, както в личния, така и в обществения живот. Блужденията са присъщи на всеки индивид. В първите периоди на живота

си, когато съзнанието му се намира на низка степен на развитие, той не е в състояние да се ориентира сам в лабиринта на своите изпитания, картините на събитията от миналите му съществувания минават пред очите му като кинематографически филм, те го увличат или отблъскват и той ту пада, ту се издига, в зависимост от това, доколко в неговата духовна същност прониква светлината. С течение на времето, обаче, всеки може чрез системно саморазвитие и самоконтрол да се домогне до повече светлина и да тренира волята си дотолкова, че да придобие пълна разумност в действията си, за да реализира идеала на относителното земно щастие. В окултната наука се дават редица правила и методи за достигане на това лично и индивидуално съвършенство. Чрез прилагане на тия изпитани правила и методи всеки ученик на окултната школа може да добие *самообладание* - едно от най-съществените условия за духовен растеж - после да стане господар на астралните сили или според окултната терминология „страж на прага" и да премине със сигурни стъпки в следващите подир това стадии на посвещението. Дълбоки знания за живота в природата, в която се проявява Бог, и постоянно приложение на тия знания - ето какво се изисква от всекиго, който желае да се издигне по лествицата на съвършенството. Слабите индивиди, у които духовните заложби почиват в рудиментарно състояние под тежестта на материята, непременно трябва да прибегнат към ръководството на Учител. Той е неизчерпаем източник на светлина, която пролива върху миналото и настоящето на своите ученици, вследствие на което и бъдещето на последните се открива в ясни перспективи. Истинският Учител, който се е освободил от всички човешки недостатъци и слабости, който, бидейки обладател на всезнанието и духовните сили, не само не прави никакви грешки, но и може да предотвратява грешките и пакостите на окръжаващите го, който, с една реч, е изработил своето светещо и мощно будическо тяло или *тялото на Славата* - тоя Учител е необходим светилник и водител, защото осветява пътя към Бога...

Разумният ученик, който е възприел Божествената светлина, може да бъде най-надеждния фактор и в обществения живот. У него е развито онова социално чувство, което се гради само върху духовните добродетели. Освободен от своите егоистични желания и цели, надживял своите лични интереси, той има за обект на своята дейност само обществената полза и затова е готов да сложи пред олтаря на колективното благо всичките си придобити знания и опитност. *Любовта му към ближния като екстракт от любовта му към Бога* се проявява в него в максимални размери. Стимулите на това проявление са себеотрицанието и самопожертвуването. Тъй се оформява един общественик и един образцов държавник. Неговият ум трябва да бъде светъл, неговото сърце трябва да бъде любвеобилно и неговата воля трябва да действува само за добро. Всеки, който се отклонява в своята обществена дейност от съзнанието, че трябва да служи на Бога, той се лишава от светлината, вреди на другите и сам спъва своето развитие. Такива са всички ония, които поставят егоистичния си интерес по-горе от общия. Те нямат светлина, която да ги насочва в правия път, те се лутат в мрачните кривини на живота и рано или късно се провалят. Ако са общественици, тяхната социална идеология е фалшива и за това те носят само злини и мъки на другите и на себе си. Ако са учители или професори, тяхната образователна или възпитателна система почива на пясъчливи основи, тя не може да издържи и най-малкия критически напор и рухва при най-малкото духване: това е техният материалистически мироглед, който е отдавна опроверган от живота и затова ги довежда до

задънена улица, в която те отпущат безпомощно ръце и признават, че умът им не може да проникне по-нататък, защото му липсва светлина. Ако са духовници, заслепени от своите криви разбирания и тесногръди интереси, те не само нямат, но и не искат да имат повече светлина: чувствуват се плътски добре в блатото на невежеството и покварата. За широката маса и не е нужно да се говори: при такива водачи, като съвременните общественици, които постоянно търпят катастрофални несполуки, като съвременното учителство, което продължава да тъпче на едно и също място - в едно хилаво училище, което фабрикува само умствено и морално недъгави елементи, негодни за живота - и като съвременното духовенство, което се е разложило от пороци, може да се спомни само оня стих от Писанието, че когато водителите на слепите са слепи, и едните и другите ще паднат в ямата.

Изисква се да се обгърне с широк поглед индивидуалното и общественото развитие. Не са само икономическите условия, които регулират личния и социалния живот: те са, строго взето, неизбежни сетнини от духовни причини. Една индивидуалност, която е престъпила Божествените закони на живота, сама реже клона, на който стои. Защото, даже и когато прилага свободната си воля, тя не може безнаказано да се противопоставя на тия закони. В тая неразумна съпротива тя неизбежно се сблъсква с по-висши сили и неминуемо пада. Тъй също и обществото и народите, които нарушават незиблемите закони на живата природа, в която Бог се проявява, са осъдени на страдания и гибел. „Не ти е лесно да риташ против ръжен", бе казано на апостола Павла, който гонеше и преследваше учениците на Христа. И той чу тоя мощен и внушителен глас в момента, когато блесна пред очите му светлината! Тая светлина са оказа толкова силна за неговите материалистични очи, че той веднага ослепя от нея и трябваше да отиде при него един от последователите на истинското учение на Христа, за да снеме люспите от очите му и да повърне зрението му. Павел позна ефекта на истинската светлина, и от върл гонител на Христа и неговото дело превърна се на негов предан апостол. Той разбра, че да живееш действително в Бога, това значи да служиш на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. А службата на Бога се изразява в *прилагане на закона за любовта към всички.* Неговият ум се озари от светлината на тая велика идея, той презря всички младенчески и плътски мъдрувания, подобни на сегашните материалистични схващания, и твърдо убеден, че има по-висша разумност от човешката, че съществуват по-висши знания, до които човешкият ум още не е достигнал и не може да достигне за дълги години поради своята ограниченост, той одухотвори цялата си дейност с цел да се устреми към тия знания и да повдигне своите по-малки братя.

Нека всички вземем пример от живота и дейността на апостола Павла. Нека не се спъва развитието на отделните личности, на обществото и на народа под какъвто и да е претекст. Нека се даде широк простор и пълна свобода на това развитие, защото само в тия условия лежи залога за сигурен успех. Светлина е нужна, повече светлина за всекиго! „Всичко изпитвайте, доброто дръжте" е казал същият апостол, а не както съвременните материалисти проповядват: „Новото не изпитвайте, старото дръжте". А светлината се съдържа в новото. И бъдещето принадлежи само на ония, които прегърнат новото. Старото учение отживя своето време. Всеки човек поотделно, всеки народ съвокупно и цялото човечество изпита неговите прелести: катастрофи, ужаси и страдания - това са горчивите плодове на материализма. Нека опитаме да живеем съгласно принципите

на *новото учение на любовта и братството*: светлината на неговата разумност явно личи в живота на ония, които са го прегърнали. Физическо здраве, морална чистота и сигурен духовен подем - тези са видимите признаци и неоспорими доказателства, че това учение е единствено спасително за индивида и за цялото общество. И то ще възтържествува въпреки всичко!

Х.

31. ПОЛИТИКА И ДУХОВНОСТ
Досегашният политически фалит - Новото държавничество

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 9 (IX.1926) с. 193-194

Политиката е едновременно наука и изкуство. Тя е наука, защото се основава на солидни знания за живота на личността и обществото, и изкуство, защото в приложението на нейните принципи политическите дейци избират такива методи и средства, които съответствуват на дадени условия, с оглед на предпоставената цел.

Обаче, според досегашната практика в политическата дейност у нас - пък и в много други държави - от резултатите й е безспорно, че знанията за индивидуалния и колективния живот са съвсем оскъдни, да не кажем никакви. Почти никой от политиците не е вникнал дълбоко в законите, които регулират тоя живот, не е изучил основно психологическото устройство на човешкото същество, неговите физиологически и духовни функции, неговите стремежи и цели, и не е извадил, за своя поука, ония заключения за заложбите и недостатъците в човешката душа, които са необходими за неговото ръководство. Никой от българските държавници не е минал теоретическия и практически *курс на окултната наука*, която дава потребните знания за човека, обществото, вселената и Бога, а са се задоволили само с повърхните сведения на съвременната университетска наука, пропита от погрешния материалистичен мироглед. Затова знанията им са твърде ограничени, а политическата им тактика е плод на случайни настроения и болезнени амбиции. Те са образували своите лични котерийки, безидейни и нестабилни, и с тях се лутат в мъглата, за да доловят временни успехи или да претърпят катастрофални несполуки, като винаги се ръководят от стремеж за материални облаги. А това значи, че строго, взето, не се осъществява сериозна политическа дейност, насочена да произвожда колективни блага и да потиква народа в пътя на един сигурен и траен прогрес. Цялата политическа история на съвременна България е редица от злополучни опити, които докараха тоя, надарен с добри качества, народ до положението на безправен политически и икономически роб. Фалшификация на волята му в изборите, законодателна вавилония, изчерпване податните му сили, ескамотиране резултатите на неговия труд и тласкане в неизвестни пътища по чуждо влияние - ето отличителните прояви на дейността на българските държавници. Те говорят за национални идеали, за патриотизъм, за свобода, правов ред и социална правда, но това са само словесни перли, които се разбиват на прах от делата им, дела антинационални, антипатриотични и антисоциални. Българските политически дейци *не разбират живота* в неговата цялост и ширина, и заслепени от своите егоистични интереси, *не искат да го разберат*. Тяхното късогледство и упорство в невежеството са

феноменални. Мислят, че всичко знаят и всичко могат, а всъщност, нищо не знаят, не искат да знаят и правят само пакости. Те имат само претенции да управляват, да водят, да заповядват и да богатеят на гърба на народа, без да се стряскат от неговите страдания и общ упадък. Вследствие на всичко това, България прилича вече на една разпъната кожа между Дунава и Родопите, а народът, живущ в тая тясна зона, е обременен с непоносими данъчни тяжести и дългове, и обезправен във всяко отношение.

При това, очевидно за всекиго, положение, не може да не си зададем въпроса: има ли разумни и добри хора в тая страна, които да поемат управлението й с ясен поглед, себеотрицание и твърда решимост да създадат всички желани условия за образцова социална и държавна уредба и за народно благоденствие? Има ли действително родолюбиви граждани, които, издигнати над криворазбраните партийни, съсловни и класови интереси, и проникнати от съзнанието за всенародно добруване, да се предадат искрено на *нова политическа дейност*, с ясно очертани цели и средства, без никакво насилие и без никакъв личен и групов егоизъм? Не е ли време, крайно време да се скъса окончателно и безвъзвратно с грозното минало, помрачено от политическа мистификация, от заблуждения и грешки, от корупция, поквара и безпътица, за да се тръгне из нов път?

Безспорно е, че такива разумни и добри хора, които огорчени и потресени от страшното зрелище на нашата политическа действителност, са запазили своя неутралитет, има. Те съставляват здравата, неопетнена и непокварена част от нашата интелигенция и от широките народни слоеве. Те трябва да се призоват към организирана работа за спасение на страната, но вдъхновявани постоянно от принципите на Христовото учение за *любовта и братството*. Нашата мисъл е ясна: политиката, за да постигне целите си, *трябва да се одухотвори*. С други думи, всички работници на общественото поприще трябва, преди всичко, да се оформят като трезви *умове* и *целни характери*. Трябва да се изоставят съвършено досегашните политически похвати: лъжата, измамата, фалшификацията, фаворитизмът, непотизмът и експлоатацията на народа. Необходимо е всеки политически деец да съзнае, че *като служи на народа, служи на Бога*. А който служи на Бога, той трябва да Му служи *в дух и истина*, т.е. да притежава и да прилага всичките духовни добродетели: любов, мир, благост, кротост, милосърдие, търпение, самообладание и пр. Политик без тия добродетели е едно зловредно оръдие на черните и нечестиви сили. *Изобщо, политиката без възвишена духовност е система от извратени понятия и изкуство, насочено за зло.* Това трябва добре да се разбере.

Щом се възприеме тази нужда да се одухотвори политиката, т.е. да се постави тя на базата на Христовото учение, тогава всички противоречия и препятствия в политическата дейност ще изчезнат. Устройството на политическите партии ще се измени коренно, защото, ако и да се различават помежду си по своите временни политически искания, те ще се обединяват от *основния принцип на любовта си към Бога и към ближния* и тоя принцип ще бъде главният стимулатор на тяхната дейност. Тогава политическото и гражданското съзнание ще се повдигне, политическите нрави ще се подобрят, борбите ще се превърнат в едно благородно състезание, ще престане сегашното безогледно надпреварване за използуване облагите на властта и цялата дейност на инструментите на политическата власт в съвременната конституционно-парламентарна държава ще се насочи само към създаване блага за всички.

Това е *новото държавничество*. Бъдещият управник на България трябва да отвори ума си, за да възприеме дълбокия смисъл на Христовото

учение и сърцето си, за да се прояви чрез него Божията Любов. Въоръжен с тая свещена наука и с това всемогъщо изкуство, той ще бъде в състояние да реформира основно цялото държавно устройство и да преобрази целия стопански и културен бит на народа. Властта няма да бъде за него цел или средство за принуда и подчинение слабия на силния, а истинска служба на Бога. Защото е казано, че *всяка праведна власт е от Бога.* Да се върши чрез нея само добро на ближния, това ще рече, да се прилага закона за Любовта, да се изпълнява волята на Бога. А в изпълнението волята на Бога е силата и гаранцията за растежа на човешката душа. И народът, като колективитет от човешки души, ще намери правия път на своето развитие и напредък само чрез осъществяване на политическата власт от най-разумните и най-добродетелните свои водители, *у които живее и се проявява Христос, проявеният Бог на Любовта, Мъдростта и Истината.*

Х.

32. ТЪРСЕТЕ ЦАРСТВОТО!
Съвременният материализъм - Истинският живот

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 10 (X.1926), с. 218-220

„Сейте разумное, доброе, вечное,
спосибо вам скажеть сердечное
русский народ ..."
Н.А. Некрасовъ

Човечеството продължава да блуждае, всред самоволни мъки и страдания, из мрачния лабиринт на материализма. Една гъста, безпросветна мъгла е обвила съзнанието на народите и отделните личности, защото почти всички са обзети и оковани от мисълта, че само в *търсенето на материални блага* е целта и смисъла на човешкия живот на земята. В тая фатална заблуда и в неизбежните катастрофални последици от нея, изразени в прочутата максима: „apres nous le deluge" (след нас ако ще и потоп да стане), са потънали почти всички държавници, професионални политици, духовенство, почти цялото учителство и пр. - с една реч, целият интелектуален елит на народите. Но което е най-печалното и обезсърчителното, то е, че даже и ония, които са се дегизирали с маските на спиритуализма и дават вид, че са посветили живота си на изпълнението на една *духовна мисия*, се държат здраво за материалните си интереси, считайки, че веднъж поставили за своя първа цел в живота материалното си осигуряване във всяко отношение (къщи, земи, богатство, разкош и пр.) с това са разрешили половината или по-голямата част от задачата си, а за останалото „има време" - казват те - ако не в този живот, то в друго някое прераждане, тъй като вечността е безкрайна.

А Христос във великата си проповед *на планината* е изказал, между другото, следните незиблеми истини, според превода им в Ев. на Матея (гл. 6, стих 19-33).

„Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля, и дето крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля, и дето крадци не подкопават, нито крадат; защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви". По-нататък: „Никой не може на двамина господари да

работи, защото или едного ще възненави, а другиго ще възлюби; или едному ще бъде привържен, а другиго ще презира. Не можете да работите Богу и Мамону. Заради това казвам ви: не имайте грижа за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото ваше, какво ще облечете. Не е ли *животът* по-драгоценен от храната и тялото от облеклото? Погледнете птиците, че не сеят, ни жънат, нито в житници събират, и Отец ваш небесни ги храни. Вие не сте ли много по-горни от тях? И кой от вас, ако се грижи, може да приложи един лакът на ръста си? И за облекло защо се грижите? Разгледайте криновете в полето как растат, не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон във всичката своя слава не бе облечен както един от тях. И ако Бог така облича тревата на полето, която днес я има, а утре в пещ я хвърлят, не ще ли много повече вас да облече, *маловери*? И тъй, недейте се грижи и не думайте: какво ще ядем, или какво ще пием, или какво ще облечем (защото всичко това езичниците го търсят), понеже Отец ваш небесни знае, че имате нужда от всичко това. *Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи*"...

От горния цитат е очевидно, че същността на Христовото учение за живота лежи в духовността, а не в материализма, и че последният е само *резултат* от духовните постижения, а не обратното. Това е вярно за всички области на живота и в целия му обем: животът на индивида, на народа и на цялото човечество. *Но прилагат* ли се индивидуално и колективно тия неспорими и свещени истини, проповядвани от Христа преди две хиляди години? По цялото земно кълбо и при най-редки изключения, всички хора вървят по стария отъпкан и хлъзгав път на личното материално задоволство, а духовните стремежи и духовната дейност или са изоставени съвършено и даже отречени от най-видните представители на народите, включително техните управници, или пък са поставени на втори план. Така, целият живот на отделния човек може да мине в непрестанна борба за хляб, богатство и физически удоволствия, както и цялата история на даден народ може да бъде една верига от военни, политически и икономически сътресения, но в края на краищата, когато в сюблимния момент индивидуалната душа напусне плътската си обвивка и погледне назад на изминатия път, или пък когато един народ в напъна си към материално надмощие и величие се окаже завладян и заробен от по-силните, само тогава се пробужда съзнанието за *изгубения живот* на човека и за прахосването живота на цели обществени групи, партии, общества и поколения.

И действително, както ни учи историята, тая велика учителка на народите, пък и според поуката от всекидневните събития, резултатът от културния прогрес на народите е *чисто материален*. Великите и силни народи владеят малките и слабите, като им диктуват волята си с оглед на собствените си материални интереси и така изсмукват жизнените им сокове. Това, което се нарича с термина *империализъм*, означава материално разширение за сметка на по-слабите и материално господство и поглъщане. По-слабите народи, като че ли нямат място на земята под слънцето, като че ли нямат право на съществуване, а само са длъжни да робуват, даже и сега в напредничавия XX век, на по-силните. Последните, успели от чувство на самосъхранение да образуват един *всемирен съд* със седалище в Женева, решават безапелационно, вдъхновявани само от своите егоистични интереси, и налагат своите решения на по-слабите. Впрочем, трябва да се признае, че там, в тоя международен форум, се вижда понастоящем, издигната в повелителен жест, само ръката на

коварния и горд Албион, който иска, облегнат на своята материална сила, да държи в политическо и икономическо подчинение всички други народи от стария свят. За него не са важни многобройните човешки и милиардните материални жертви, които дават тия други народи за своята независимост и за своето право на живот - всичките тия кърви в международни и междуособни войни, и всичките тия парични разсипничества трябва да се правят само за мощта и величието на Албион! Причината на това е лесно обяснима: тя е, че той намира лично заинтересовани и *слепи оръдия* в много страни и чрез тях успява да окове волята на всеки народи да я тури в служба на своите интереси. Може ли да се изброят жертвите, които човечеството е положило досега върху нажежените ръце на тоя съвременен Молох? - те са неизброими! Но той, в лицето на своята вековна плутокрация, все още гради своето благополучие върху костите на много завладяни от него народи.

Някои се опитват да докажат, че тия народи, и при тоя империализъм, се ползуват с някаква вътрешна свобода за културното си развитие, с някакви човешки и граждански правдини. Това е хипокризия, защото свобода и правда, натъкнати на щикове, не са никакви свобода и правда, а са само благовидни средства за по-лесна икономическа експлоатация и за бавна, но сигурна умствена и морална атрофия на потиснатите. Свободата на личността и на народа е едно *Божествено право* и никой не може безнаказано да я тъпче дълго време, макар и с привидно свободолюбиви институции. Доказателство за това може да бъде само един опит да се произведе плебисцит на завладения народ от чужденците и ще се види, че тоя народ веднага ще отхвърли тяхното иго, каквито и „блага" да са му отстъпили. Това е безспорно. Всеки народ и всеки човек цени свободата си, мечтае и работи за запазването ѝ, и не се съгласява да я продаде другиму в замяна на каквито и да било права и привилегии.

С горния факт за господството на една от най-големите империи на земята ние дадохме само един типичен пример на завладяване на слабите от по-силните. Но има още много подобни примери в историята на народите. Никаква *Божия правда* и никакво съзнание за *духовна отговорност* не съществува и до днес в международните отношения. Договорите, сключени след последната голяма война и с които бидоха наложени непоносими парични тяжести от държавите победителки върху победените, са излишни доказателства за *материалистична алчност* и жестокост на първите, и за крайното изтощаване на вторите. Каква велика гавра съставляват тия „мирни" договори със светлото учение на Спасителя Христа, който положи себе си изкупителна жертва, за да въдвори *закона за любовта* към ближните и към враговете, както и закона за многократната прошка до съзнаване на Божествената истина! „Християнските" народи на великите сили-победителки, обаче, не проявиха досега нито „любов", нито „прошка" към победените, а съвършено спокойно, без никакво гризене на съвестта си, продължават да прибират плодовете от труда им под вид на разни „реституции", „репарации" и пр. и пр. Заслепени от своя материализъм, победителите „събират съкровища" от кървавата пот на победените, а последните се гърчат от скъпотия и мизерия, за да молят пак своите господари за шейлокови заеми за възстановяване. Тъй, в тоя порочен кръг, се движат отношенията между народите, в очакване на нови катастрофи.

Това грозно положение се констатира и във вътрешния живот на отделните народи. Материално по-силните съсловия и класи потискат, и

експлоатират по-слабите. Но и едните, и другите, неспособни да проникнат във великите закони на живота, прокламирани от Христа, встъпват в отчаяни междуособни борби *все на почвата на материализма.* Държавниците изчерпват всичкия си умствен багаж само в измисляне начини и средства за изсмукване податните сили на народа, за да се поддържа излишния лукс в управлението. Вместо коренни стопански, финансови и културни реформи, прибягва се само към палиативни мерки, които ни най-малко не са в състояние да подобрят живота. И всички едновременно викат: „пари, пари и пари!" Цялото държавно наемничество, цялото духовенство, цялото учителство, грабливата „буржоазия" и мързеливата небуржоазия - *всичко живо* е съсредоточило усилията си само върху една точка от програмата на живота: хляб, служебна стабилност, заплати - материална сигурност! Например от 7-милиардния бюджет на малка България, само една нищожна част се отделя за производителни и културни нужди, а по-голямата част от него просто се прахосва. Но при все това, чиновничеството едногласно вика за по-големи заплати, духовенството, което всеки ден чете по църквите Евангелието, намира за по-богоугодно да използува няколко десетки милиона лева от държавния бюджет за себе си, владиците, без които българският народ би могъл да живее, не се отказват от големите си заплати, а свещениците се събират на конгреси и подават колективни петиции за увеличение на таксите за требите и на своето възнаграждение. Същото е и с учителите, които във всеки свой печатен орган и във всички си решения надават само един повик: „Хляб, и стабилитет"! При все туй, хлябът им всеки ден намалява, а стабилитетът им е постоянно илюзорен! Най-сетне, печалното е, както загатнахме и по-горе, че и някои духовни „братства" - разбира се, „братства" само по име, а не по състав и дела - като че ли заразени от тая материалистична вълна, са се впуснали безогледно да „събират съкровища на земята" в недвижими имоти и фондове за лично използуване, и с това те се поставят в грубо и непростимо противоречие с божествените принципи на Христовото учение.

Ние обаче, мислим и сме твърдо убедени, че краят на това *общо умопомрачение* от материализма скоро ще настъпи. Съзнанието, че трябва да се потърси първом Царството Божие и Правдата Божия, ще проникне в умовете и душите на всички, и то толкова по-скоро, колкото повече *искрени и безкористни работници* се предадат на жива и неуморна дейност, за да се даде тласък на духовното движение навсякъде и специално в България. Животът трябва непременно да се одухотвори, за да се повдигне и общото благосъстояние. Действително братските отношения между народите и между отделните индивиди, взаимопомощта и благонамереното съдействие в общата икономическа и културно-просветна работа, и най-сетне, едно разумно и любвеобилно ръководство на личните и общи усилия ще ни приближат към предначертаната цел. Без тия условия и с досегашните методи на брутални насилия или на политическа и духовна демагогия не само няма да се постигне никакъв напредък и никакво спасение, но и няма да се избегне голямата катастрофа...

Търсете, прочее, Царството на *активната любов и братство*, защото само в него ще намерите средство за достижение на своя духовен идеал; търсете Царството на проявената мъдрост в лицето на сеячите на разумното, доброто, вечното, защото само чрез него ще реализирате своята обществена и духовна мисия и защото „мъдростта е непостижима за безумните", както е казал Соломон; търсете Царството на

оделотворената истина, защото само то е, което създава условия за действителен духовен прогрес, а лъжите, недомислията и софизмите, от чиито уста и да излизат, сеят само заблуди, страдания и гибел...

Търсете Царството и Правдата на Бога, защото само в Него е *истинския живот*!...

Х.

БЕЛЕЖКИ
НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Във „Всемирна летопис" има уводни статии, които са вписвани от Иван Толев, но не са подписвани на неговото име, а са обозначени с буквата **Х** и **Х.** или със звездичка и точка *****..Това означава, че авторът се подписва по начин, за да остане скрит истинския автор на статията. Докато едни уводни статии са подписани с трите хикса - **Х.Х.Х.**, а това е Учителя Петър Дънов, то други са подписвани с **Х.** или *****. кой ли ще бъде? Ето как стои истината:

2. Учителят Петър Дънов живее на ул. „Опълченска" N 66 от 1905 г. при семейство Гумнерови. Всички приятели го посещават там. А от 1912 г. понеже Христовия Дух е в него, Той започва да дава Словото си. Произнася го в стаичката и през отворения прозорец (*Виж „Изгревът", том XII, снимки от N 1 до N 32*). Там посреща първите си посетители и провежда своите разговори. Мнозина стават негови последователи. Това са частни разговори, които продължават на сбирки по частни домове, на екскурзии по планините.

3. Политическите събития от 1900-1912 г. са изтълкувани от Учителят Дънов пред неговите последователи. Те се намират в писмата писани лично от Него до последователите му, които ще бъдат публикувани, когато им дойде времето. В протоколите, в съборите, които сме публикували в („*Изгревът", том XI, стр. 370-619*) се намират много тълкувания и указания за политическите събития, както и в Словото, което той държи и е отпечатано в „Сила и живот" от I до VI серия. В съборите от 1919 г. до 1929 г., които се публикуваха намираме също много политически тълкувания. Те ще бъдат обект на едно бъдещо проучване и сравнение с политическата история на България през този период. Интересни сравнения и съвпадения, които ни изумяват и днес.

4. Аз заварих едно поколение, което бе преминало от войните 1912-1913, 1914-1918 г. и проследило цялата епоха от 1919 до 1944 г. в събития, които са се сбъднали така както е казал Учителя. Някои спомени са публикувани в „Изгревът" и те трябва да се проучават. Аз ги слушах в прехлас и изумен от пророчеството на Учителя Дънов, които са се сбъднали. И събитията световни, които Той е управлявал и направлявал.

5. Един от тези, които посещават Учителя Дънов е и Иван Толев, адвокат и общественик, бивш народен представител-депутат в Народното събрание. Във всеки един разговор с Учителя Дънов той си взима съответните бележки и след това, като ги редактира ги оформя в уводна статия, която помества във „Всемирна летопис", но отбелязва, че автора е **Х.** или - звездичка с точка *****., а това означава, че един е дал идеята, а това е звездата, а друг я е оформил и написал, а това е точката. Звездата е Петър Дънов, а точката е Иван Толев. Всички съвременници знаеха това и са ми го разказвали и уточняваха, че тези статии са се оказали пророчески за събитията в България и Европа, и света от 1919 до 1944 г. както и за епохата от 1945-1990 г. Така един от свидетелите бе Борис Николов, който доживя 1990 г., когато се разруши Съветската империя - СССР, на така наречената болшевишка, комунистическа Русия и нейните сателити от т.н. Варшавски пакт: Източна Германия, Унгария, Чехословакия, Полша, Румъния, България. Един доживя да види как се сбъднаха думите пророчески на Учителя.

6. Мнозина политически събития посочени в уводните статии се сбъдват и те са отбелязани в спомените на последователите на Учителя

Дънов в томовете на „Изгревът". Останалите чакат реда си да бъдат публикувани. Така, че това е едно неразривно цяло: Имаме статиите и за доказателство имаме спомените. Те напълно се покриват. В статиите имаме идеите, а в спомените четем и виждаме как са се проектирали чрез хората и събитията. Имаме имената на хората, има ги и събитията.

7. Следващият етап ще бъде, когато уводните статии, които сме поместили бъдат съпоставени с политическите събития в България и Европа от 1919-1926 г. Невероятни съпоставки, паралели, пророчества и изводи главно за българите. Това ще бъде направено в един по-следващ етап, когато бъдат публикувани всички спомени, та когато правим паралелите от уводните статии да посочваме политическите събития отразени в трудовете на историците, и оттам ще се прехвърлим да цитираме как тези събития са описани от последователите на Учителя Дънов в техните спомени и отпечатани в „Изгревът". Всичко представлява един кръг съставен от хора, събития и години.

8. А сега това, което описахме, ще го илюстрираме с един пример. Той ще бъде показателен за пророчествата и изказванията на Учителя и как това е отразено от неговите последователи, описано и отпечатано. Тук ще последва примера с първата си проекция, с втората и с третата си проекция. А изводите и поуките са за вас.

9. Във „Всемирна летопис", год. I, кн. 1, (22 март 1919 г.), стр. 1-2 е поместена статията **„Една велика идея. Мир на земята - Общество на народите"**. Тук са отбелязани двете идеи: на империализмът и уйлсонизмът, който е идеята за свободата, равенството и братството на всички народи проповядвани от президента на САЩ Уйлсон. А благодарение на намесата на САЩ в Първата световна война то Англия, Франция и САЩ печелят войната в ущърб на Германия, Италия, България и всички по-малки съюзници. Тук е дадено разрешението: създаване общество на народите, които ще въдворят вечните принципи на Христовото учение: Братство, Правда, Любов.

10. Във „Всемирна летопис" год. I, кн. 1, (22.III.1919), стр. 13-14 е поместена статия за президента на САЩ Уилсон, за неговите лични, умствени, нравствени и политически качества, които той ги потвърждава в предлаганите от него 14 точки, които да залегнат в Хартата на Обединените народи, която Харта да управлява света.

11. Във „Всемирна летопис" год. I, кн. 1, (22.III.1919 г.), стр. 15 е отпечатана статията **„Програма на световния мир"** от проф.д-р Удроу Уилсон, президент на САЩ. Тя е от 14 точки. Така в т. 11 четем: „Румъния, Сърбия и Черна гора трябва да се изпразнят: завзетите територии да повърнат." Това се отнася за завръщането на окупираните български земи от Турция, Сърбия и Румъния през Междусъюзническата война и сключения договор в Букурещ на 28 юли 1913 г. (*Виж „Изгревът", том I, стр. 436-43)*. Но това не бе изпълнено от победителките. Те разграбиха, разпокъсаха България, която и до днес е с отрязана територия и с българско население в Турция, Гърция и Сърбия.

А за разрешаване на спорните въпроси между балканските държави и определяне на техните граници той предлага това да стане чрез „Приятелско съвещание да се определят според исторически доказаните черти на връзки и народност". Но това не става. А идва Ньойският договор през 1918 г. и окастряне на българските земи и плащане на контрибуции десетки години на победилите във войната. Всички тези събития бяха преживяни от нашите деди и бащи. А последователите на Учителя ми ги разказваха и аз ги публикувах в

„Изгревът" (*виж „Изгревът", том I, стр. 441-443*), а и как дойде мира (*виж „Изгревът", том I, стр. 408-410*).

12. А ето и най-важното и главно откровение. Учителят Дънов на въпрос на приятели казва, че Уилсон, американския президент е пратеник на Бялото Братство, за да създаде Обществото на народите и да посочи пътя за въдворяване на траен мир на земята чрез Правда и Справедливост. Но това не се случва. А неговия живот доказва, че той е ученик на Бялото Братство. Не го послушаха. Той се оттегли. Дойде и Божието възмездие: *Австро-Унгарската империя* се разруши - създадоха се държавите като Австрия, Чехословакия, Полша, Унгария; *Руската империя* също се разруши и се създаде болшевишка империя - СССР, която бе допусната защото имаше друг план Небето. (*Виж „Изгревът" том I, стр. 333-334, том VII, стр. 20 -„Учителят пуска болшевиците на земята"*); променя се и съдбата на *Британската империя* (*виж „Изгревът", том I, стр. 443-447*); Учителят говори и за Втората световна война, (*виж „Изгревът", том I на стр. 447-449*).

Ето това е един пример, как трябва да се разглежда всяка една статия поместена във „Всемирна летопис", като уводна и редакционна, и подписана с **Х.** или *****., т.е. по идеи на Учителя Петър Дънов и поместена от редактора Иван Толев.

Това са двете проекции. А третата е да се види как се е проектирала в историята на българския народ, да се опишат събитията, да се дадат съпоставките, сравненията и изводите от непослушанието на българските управници към Учителя Дънов.

И тогава ще бъде оценено по достойнство списанието „Всемирна летопис".

А докато се дойде до това време, ще се чака. Дано успеем и дано ни стигне времето да сторим всичко това, което описахме. Дано имаме сили и Небето да ни съдействува.

13. Във „Всемирна летопис" год. II кн. 8-9 (16.VIII.1922 г.), стр. 197-200 е отпечатана статията „**Учението за Любовта и братството**". Непосредствено след тази статия сме дали забележките на съставителя. А с приложения на статии от онези вестници, които отбелязват събитията описани в тази книга. Но те ще бъдат поднесени по-късно, в специални подготвени раздели от следващите томове на „Изгревът", като му дойде времето.

Има сведения за Търновският митрополит Йосиф, който издействува спирането на събора през 1915 г. в Търново и си заминава скоропостижно от този свят. (*Виж „Изгревът" том V, стр. 357-358*), а комендантът на град Търново спрял събора, бива убит в атентата в църквата „Св. София" през 1925 г. А 27 пехотен Чепински полк, в който полк е свещенодействувал с чаша в ръка Търновския митрополит Йосиф се разбунтувал. Бунтарите били заловени и трябвало да ги съдят полеви военен съд в деня на пробива на Добро поле, откъдето започва втората национална катастрофа на България и така остават неосъдени. А и за Ласков, който е писал статии по вестниците и брошури срещу Петър Дънов също бърже си заминава за онзи свят. *(Виж „Изгревът", том V. стр. 358)*.

А след Втората световна война, след 1945 г. се разруши Британската империя и се прибра на острова. *Френската империя* също се разруши и Франция се прибра на континента. По волята и решението на Учителя остана да съществува Съветската империя - СССР от 1945 до 1990 г., която се разпадна и остана сама. Така както Той предрече, остана като Русия, а всички други страни от империята се отцепиха от нея.

14. Защо трябваше тези статии обозначени с **X** или **X.** или ***.** да се отпечатат? Отговаряме, че не трябваше да се загуби онова, което знаем за лица, събития и времена. И освен това, така редакторът на сп. „Всемирна летопис" е свършил една голяма работа, която днес я оценяваме. А в бъдеще още повече ще я оценят, защото ще видят, че това е част от онзи кръг, невидим и земен, който е движел отпечатването на „Всемирна летопис".

15. Чрез поднесения материал имаме възможност да изучаваме епохата, в която е живял Учителя Дънов и неговите съвременници. А защо ни е необходимо? Всички тези събития, лица и случки са движени и направлявани от един свят, който и днес съществува. Само лицата се менят, но силите са едни и същи. А защо? Щом най-голямото Добро е посещавало някога Българската земя в лицето на Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно - със светско име Петър Дънов, то с него върви редом и най-голямото Зло. Тези неща трябва да се знаят и сега, и в бъдеще. А тук сме поднесли това, което е отразено чрез написано четмо за тези времена, отдавна отминали.

Спомням си Яна поп Янева, която набираше материала ми каза: „Тези статии могат да се отпечатат днес и те са напълно актуални за това, което става днес в България". Да, това е вярно, защото Христос вчера, днес и утре е един и същ. Христовият дух, който бе в Учителя Дънов, който движеше тези събития е същият - вчера, днес и утре.

Амин.

ИВАН ТОЛЕВ
ГЛАВЕН РЕДАКТОР
И
ИЗДАТЕЛ
НА
СП. „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“,
АДВОКАТ В СОФИЯ
И
БИВШ НАРОДЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ

III раздел

КАК ОТСТОЯВАШЕ
НА
ХУЛИТЕ
СП. „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

КАК ОТСТОЯВАШЕ НА ХУЛИТЕ СПИСАНИЕ „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

I. ИВАН ТОЛЕВ

- Ефросина Ангелова-Пенкова

II. ИВАН ТОЛЕВ - АДВОКАТ В СОФИЯ

III. ИВАН ТОЛЕВ И СП. „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

- Вергилий Кръстев

I. ИВАН ТОЛЕВ

Ефросина Ангелова - Пенкова

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ

Загледах се в две снимки - един и същи човек, а толкова различни. Вярно, направени в различни периоди от живота - при изгрева и залеза, но разликата е интригуваща. Беше събуден интересът ми.

Иван Толев е роден на 6 декември 1875 г. в град Битоля. Завършва Солунската мъжка гимназия през 1892-1893 година. Съученик и другар на Гоце Делчев, Дамян Груев и други буйни и мислещи младежи, той става един от сътрудниците на Македонския комитет, на Трайко Китанчев.

Буден ум, действена личност, кипящ от енергия и амбиция още по време на следването си (право в Държавния университет - София), той започва своята изява като журналист, редактор, поет и преводач.

Първите си опити прави като поет и произведенията си публикува в „Български преглед": сп. за наука, литература и обществен живот (1893-1900), „Учител" (1893-1914), „Зора": педагогическо-литературен и обществен вестник (1898-1900) и „Училищен другар": месечно литературно списание за ученици и ученички от средните учебни заведения (1898-1900). Интересното тук е, че той взима активно участие не само като автор, но и като редактор, и то отговорен редактор. Заедно с Евтим Ангелов Спространов създават едно от най-търсените и предпочитани от младежите издания. Особено популярен е оформения като постоянна рубрика „Ученически отдел" - читателите могат да видят своите произведения отпечатани. Тук са публикували първите свои стихотворения утвърдените по-късно творци Иван Арнаудов и Христо Силянов (Ружкин). В списанието Толев отпечатва не само поетическите си опити, но и преводи: на Робърт Бърнс „Песента на сиромаха" и разкази. Пише и под псевдонима Е. Маркулев. Това е времето и на първата му самостоятелна стихосбирка - „Китара" (Варна, 1895).

Превежда от руски език, както в периодичните списания, така и отделни книги: „Изповедите на Песталоци" (Пловдив, 1897), „Автобиографията ми" на Джон Мил (Пловдив, 1898) и „Естетика" на Робърт Пръолс (Пловдив, 1898). Издава и труда си „Систематичен курс на логиката за средните учебни заведения и ръководство за самообразование" (1898).

На 6 март 1898 година Толев получава своята диплома и възможност да работи като юрист. Без да пренебрегва литературната си дейност той с присъщата си енергия и амбиция започва и адвокатската работа.

Активно се включва в политиката. Участвува с материали, мнения и препоръки във „25 април": вестник за избир. борба и агитация (1899). Избран е за народен представител в V Велико народно събрание. Автор и докладчик на много членове от Конституцията и секретар на Парламентарната комисия при председателството на д-р К. Поменов, Толев е пряк участник в обсъжданията на проекта за нова конституция и дори публикува свой „Проект за нова Конституция" (Пловдив, 1905 г.). Заема последователно постове като съдия и прокурор при различни окръжни съдилища.

Участвува в издаването и редакцията на „Гражданин" - обществено-административно списание по конституционно-парламентарните въпроси Юридическо списание (1904), списание „България (1906).

НОВИТЕ ИДЕИ

Иван Толев се запознава с идеите на Учителя през 1917 г. и дори има възможността да ги „сподели" писмено със софийския градоначалник *(Виж сп. „Духовна култура", 1917 г., кн. XI-XII, стр. 41)*. Едновременно увлечен от тях и настроен практично, като всеки адвокат, той започва издаването на списание „Всемирна летопис": орган за висша култура (1919-1926). Толев е въодушевен от мисълта на Учителя „Работете между тоя народ защото повдигането на българската душа влиза в Божествения план", която поставя като мото на новото списание (в първата година). Огромното разнообразие от научни, педагогически, окултни, исторически, философски и поетични произведения, особено участието, пряко и косвено, видимо и невидимо, на Учителя, го превръща в един притегателен духовен център, който успява да даде и разпространи така необходимата светлина. Присъствието на Учителя в него *(Виж „Изгревът", том II, стр. 286)* е отразено и в личното поетично творчество на Толев публикувано на страниците на списанието.

НА УЧИТЕЛЯ

Каква наслада сещам, душа велика, чиста,
кога се вслушвам в твоите Божествени Слова -
кога от теб се лее, с аура златиста,
поток от светлина!

Как твойта благост чудна сърдцето упоява
във трепети безкрайни! И как бих бил готов
в един миг да прегърна Вселената тогава,
препълнен със Любов!

И с теб далеч унесен над бездните незнайни,
аз искам да разкрия дълбоките им тайни -
по Твоето лице...

Но ще съзра ли нявга, зората да се ражда?
Ще утоли ли вечно любовната ми жажда
Великото Сърдце?

Из „Трепети на една душа"

Но има ли извор, има и желаещи да го посетят - едни с ведри и открити чела, а други - с критика, песимизъм и отрицание. Борбата за надмощие на доброто и злото в душата на човека намира изява в неговите постъпки и отражение в неговото лице. В светлината на Слънцето всичко се изявява, всичко се проявява.

Животът предлага на Толев участие не само в литературата, но и в политиката на страната. Практикуващ адвокат, той е един от държавните обвинители против министрите от кабинетите на Иван Евстатиев Гешов и д-р Стоян Данев, за националните катастрофи (1922). И Толев е изправен на кръстопът - учението за Любовта минава през призмата на личността. Прилагането на разпространяваните от него идеи на Любов и Братство се оказва трудно (*Виж „Изгревът", том I, стр. 197; том II, стр. 286; том IV, стр. 523-524; том V, стр. 477-480*). Идват и атаките срещу „Всемирна

летопис" от страна на църквата и теософите (мнението на Иван Грозев) по страниците на периодичния печат, както и от страниците на книгата „Човекът за теософията и за науката" на Стефан Консулов (София, 1926). И списанието е спряно *(Виж „Изгревът", том V, стр. 502-507)*.

И ТАКА ДО КРАЯ

Нови взаимоотношения, нови събития, нов завой в лабиринта на живота на Иван Толев. Творческите му прояви в различни вестници и списания, като „Час": всекидневен вестник за политика, народностопанска книжнина и изкуство (1922-1923), „Гражданин" (1935) продължават, но в тях вече липсва искрата. Превежда - „Сатанизмът в България - масонството като оръжие на сатанизма" - (1933) и слушателят на учението за светлината и любовта, популяризаторът на неговите идеи отива в другата крайност - даване под съд, изява на първични човешки чувства, търсене на житейски социални и личностни реализации.

Следва период на творческо затишие, а по-късно през 1942 година Толев издава една ретроспекция на преживяното - последната стихосбирка - „През бездните и върховете".

И животът издълбава нови белези на лицето и в душата.

И отново поглеждам двете снимки - изгрев и залез.

7.I.2000 г.

II. ИВАН ТОЛЕВ - АДВОКАТ В СОФИЯ

Препис
Фонд 95 (Любомир Лулчев) опис 2, архивна единица 11

ИВАН ТОЛЕВ, адвокат в София, улица „Св. София"

Кратки сведения
за съдебната, книжовната и политическата му дейност

1. Съдия и прокурор при разни окръжни съдилища - дългогодишен адвокат в столицата (признато право на 6 март 1899).

2. Сътрудник на много литературни, педагогически и юридически списания („Летописи" на К. Величков; „Български преглед" на проф.д-р Ив. Шишманов; „Задружен труд" на Ив. Н. Позелев; „Учител" на Хр. Д. Максимов; „Училищен преглед" на М-во на нар. просвета; „Списание на Юридическо дружество" и мн. др.

3. Главен редактор на сп. „Гражданин" - обществено-административно списание по конституционно-парламентарните въпроси (с проф.д-р С. Киров), „Всемирна летопис"- орган на висша духовна култура и много други.

4. Дългогодишен главен редактор на вестник „България", вестник „Час" - ежедневници.

5. Автор и преводач на много книги, между които и „Сатанизмът в България - масонството като оръжие на сатанизма" (пълно изложение на историята, организацията, обредите, степените, клетвите, орадените, знаците и убийствата извършвани от масоните на държавни глави и пр.). Тази книга е рецензирана от ген. Н. Жеков във вестник „Обединение", 1933 г. Тази година е издадена и новата книга „През бездните и върховете" (мистични стихове), с коментар.

6. Бивш народен представител от V Велико народно събрание. Автор и докладчик на много членове от Конституцията и секретар на Парламентарната комисия при председател д-р К. Поменов - нар. представител от XV-то обикновено народно събрание (автор на много закони, между които и законът за административното правосъдие) и др.

7. Бивш държавен обвинител против министрите от кабинета на Гешов - Данев за националните катастрофи.

8. Родом от град Битоля, свършил Солунската мъжка гимназия през 1892-1893 г. Съученик и другар на Гоце Делчев, Дамян Груев и др. Сътрудник в Македонския комитет на Трайчо Китанчев, с голям морален авторитет и влияние всред македонското население и революционните му водачи.

9. Непоколебим привърженик на държавната идея.

III. ИВАН ТОЛЕВ И „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Списание „Всемирна летопис“ започва да излиза от 22 март 1919 г. до март 1927 г.

Излиза месечно, обособено на IV годишнини.

I година от 22 март 1919 г. до 22 март 1920 г. излиза в 10 книжки, формат 33 см/25 см, на хубава хартия. Корицата е светлосиня или светло-сива. Изрисувано е едно око, символизиращо „Окото на Вселената“ отляво е луната, отдясно е слънцето, а по средата е глобуса на планетата Земя. Окото обхваща всичко, небе, планети и Земя. Отляво са нарисувани разцъфнали цветя символизиращи живота на природата, а отдясно е нарисувана символиката на старото жреческо и окултно знание на човечеството - долу е кукумявката с очила между два свитъка на философското древно знание, от което излизат пламъци, а над нея е купол с жреческия светилник, окачен нависоко, от който излиза благовонни светлини, проникващи цялата вселена.

На втората страница е съдържанието на всяка книга, а на последната страница - от вътрешната страна е място за съобщение на редакцията за набиране на абонати или за новоизлезли книги. На външната корица е съобщението за продажба на теософски книги на военното издателство на „Гужгулов и Котев“ изписани по реда на отпечатването им и че се продават на ул. „Алабинска“ N 37, София. Това е прочутото издателство на Димитър Котев. (За него виж „Изгревът“, том III, стр. 24-25, N 16 - „Не коригирай Божественото“.) Списанието е отпечатано на луксозна хартия, на 32 страници равняващо се на 96 колони дребен гармонд, на дребен шрифт, равняващо се на 12 печатни коли. Това е най-евтиното за времето си издание с хубава хартия, хубави корици, изящен печат, много и качествени снимки. Още от кн. VIII, 1 януари 1920 г. на първата страница е отбелязано „По решение на Просветителния комитет при Министерството на Народната просвета е препоръчано с окръжно N 30006 от 13 декември 1919 г. за училищните библиотеки при всички пълни и непълни средни училища и за учебните заведения, подведомствени на окръжните училищни инспекции“.

А от кн. X от 22 март 1920 г. е отбелязано: „С предписание под N 946 от 21 февруари тази година (1920), Щабът на армията е препоръчал списанието на всички части, учреждения и управления от армията“.

На заглавната страница на всяка книжка е отбелязано, че на „Всемирна летопис“ главен редактор и издател е Иван Толев, адвокат в София, бивш народен представител. А отдясно на това съобщение е сложен цитат на Петър Константинов Дънов, който е обозначен съкратено с главни букви: П.К.Д. и гласи:

„Работете между този народ,
защото повдигането на българската душа
влиза в Божествения план“, П.К.Д.

На корицата на кн. X има съобщение за откриване на подписка за втората годишнина на списанието. От двете страни на корицата са написани всички раздели, които застъпва списанието, че е на луксозна хартия (холцфлай), която и днес е луксозна, в 32 стр. по 3 колони дребен гармонд с много илюстрации: картини, портрети, фигури, чертежи.

Но списанието временно спира поради финансови причини и недостатъчно набиране на абонати от април 1920 г. до декември 1920 г.

2. Списание „Всемирна летопис" - II година започва от януари 1921 г. и завършва с кн. 10 на 31 декември 1922 г.

На корицата тук е даден профила на Исус Христос от пръстена с изсечения смарагд на римския император Тиберий (Виж „Изгревът", том XI, стр. 155 под N 33 както и илюстрации на този портрет поместен преди 97 страница). Отдолу е поместен цитат от Евангелието:

„Аз съм Пътя, Истината и живота" -

Христос.

На първата страница е отбелязано, че е препоръчано освен от Народната просвета и армията още и от:

- С окръжно предписание N 3923 от 19 август 1920 г. публикувано в бр. 115 от 23 август 1920 г. на „Държавен вестник" препоръчано е от Министерството на финансите до всички учреждения и чиновници на финансовото ведомство.

- С окръжно предписание N 8374 от 14 септември 1920 г. Министерство на земеделието и държавните имоти е препоръчало списанието и е поканило шефовете на подведомствените си учреждения да абонират повереното си учреждение в него.

- С окръжно предписание N 11071 от 28 септември 1920 г. Министерството на вътрешните работи и Народното здраве го препоръчва на г.г. управители, които пък от своя страна да го препоръчат на подведомствените им учреждения, за да си го доставят направо от редакцията.

Понеже абонатите са малко, на задната корица от вътрешната страна, както и отзад е напечатано съдържанието на всяка книжка от I година на кн. 1 до кн. 10. Поради липсата на пари след кн. 5 от м. Юни 1921 г. списанието продължава с кн. 6-7 на 22 март 1922 г. с уводна статия от Х.Х.Х. Приключва с кн. 10 на 31.XII.1922 г. И отново списанието преустановява да излиза през 1923 г. цели 8 месеца поради липса на пари.

От година II е отбелязано, че е орган за Висша духовна култура.

3. Списание „Всемирна Летопис" - III година започва от септември 1923 г. с кн. 1 и завършва с кн. 10 през м. Юни 1924 г.

На корицата има изменение. Нарисувани са дверите на храма, чийто врати са отворени и се вижда началото на Пътя Господен и Пастир с тояга в ръка върви по Пътя, който криволичи по една долина, устремен към върхът, където се вижда храма, откъдето изгрява Слънцето на Духа осветяващо всичко и навсякъде. Но на вътрешната първа страница през тази година отново виждаме лика в профил на Исус Христос, но липсва мотото на П.К.Д., т.е. на Петър Дънов. На корицата отзад от двете страни има съобщение за набиране на абонати и реклами на фирми. Отново не излиза 8 месеца, поради липса на пари.

4. Списание „Всемирна Летопис" - IV година започва да излиза от март 1925 г. с кн. 1 до кн. 10 до септември 1926

Корицата сега е променена. Тя е бяла отгоре, заглавието на списанието е разделено с кръг, с концентриращи кръгове наподобяващи цветовете на дъгата, а вътре е поставена в бяло Пентограмата, като вътре в нея символите с двете змии, символи на Ева и отгоре запаления пламък на живота. На корицата е отбелязано съдържанието на всяка книжка от 1-10, на задната корица има съобщение за набиране на абонати.

Но се вижда и усеща, че списанието спира да излиза поради много

причини. Срещу списанието има атаки отвън - от църкви, журналисти, общественици и държавните органи. От друга страна има и други вътрешни причини, които ще бъдат указани къде са описани и как са публикувани, когато му дойде реда за това.

5. „Всемирна летопис" пред съда на българската интелигенция" - „Църковен вестник", Г. XXIV, бр. 44 (22.XII.1923), с. 7-8.

Тук е отбелязано, че списанието има не случайно затруднение с отпечатването поради липса на абонати. Говори се за т.н. „капитални статии", а това са уводните статии от Х.Х.Х. или редакторските с Х., че и те не давали резултат. Но авторът на списанието не знае кой е автора и кой е съавтора иначе би реагирал много по-остро срещу г-н Петър Дънов. Това е пример как църквата реагира със своя печат срещу това списание.

„ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС" ПРЕД СЪДА НА БЪЛГАРСКАТА ИНТЕЛИГЕНЦИЯ

Църковен вестник, Г. XXIV, бр. 44 (22.XII.1923), с. 7-8

Трета година вече, „за да се помогне на духовното движение в България", как I-то окултно книгоиздателство издава в столицата *„орган за висша духовна култура* - „Всемирна летопис", не веднъж уредникът на този орган г. Ив. Толев е бил принуждаван да преустановява издаването му вследствие „нежеланието и мудността да се подкрепи това културно дело". „Капиталните (!) статии - най-ценният материал за физическото, умственото и моралното развитие на народа", не привличали „многобройни абонати". Малцина от „волно и неволно" получаващите този орган вярвали, че той „заслужава най-щедра подкрепа и най-широко разпространение сред народа" - малцина предплащали абонамента си", макар че той бил незначителен - далеч не стигал, „за да се посрещнат поне разноските за издаването му". Малцина вземали „пример и насърчение от дейците и грубия материализъм, и духовния мрак, които сеят заблуда", за да помогнат с най-голяма ревност, постоянство и енергия просветната дейност на „Всемирна летопис", която осветява пътя на индивидуалния, обществения и държавния живот към великия идеал на личното, народно и общочовешкото съвършенство. Незначителна, „непокварна част от народа, жадна за положителни (!) знания в областта на духовната (!) наука", се ощастливявала да избегне несдържаните обвинения на органа за висша духовна култура в „паразитизъм, готованство, леност, измама, низка култура и др.

Как да си обясним този явен неуспех на това списание с разнообразни капитални (?) статии? Ослабнал ли е усетът към истина или „дългогодишния мрак е претъпил зрението"? Или защото „старото винаги се бори с новото; новата идея е имала гонители" и „реакционери от десните партии и материалисти, и църковници-догматици" са противници на проповядваните във „Всемирна летопис" идеи?

Интересно е да се знае, защо са чужди на „Всемирна летопис" членовете на Църквата? Защо не „поработят те безкористно" за нейния успех, когато на нейните страници уж единствено се разкри божествената истина за смисъла и целта на човешкия живот? Когато ликът на Христа Спасителя и думите му: „Аз съм пътя, истината и живота" стоят на първата страница на всяка книжка на това списание, а цялата първа страница изобразява „Добрия пастир"?

Достатъчно е било преглеждане на една от книжките на „Всемирна летопис", за да си спомни читателят думите на преподобни Викенти Лерински: „Когато видиш, че някой си служи с апостолски или пророчески изречения, за да отрича вселенската вяра, ние не трябва да се съмняваме, че чрез него говори дяволът. За да издебнат по-незабелязано простодушните и те да не се боят от острите им зъби, те прикриват вълчата си природа с изречения от Св. Писание".[1]

„Всемирна летопис" счита Исуса Христа велик учител на човечеството, но не и Спасител. Отрича Църквата, която Той основал, като „стълб" и утвърждение на истината". Християните счита заблудени, защото считат „само своите учители и своите свещени писания за вдъхновени". Те са „ограничени", ако намират някои различия между религиите и „придават значение на несъществените различия между тях".

Откажете се от Църквата Христова. Само „окултизмът ще отвори душевните гълбини за религиозен живот. Без него последния ще пресъхне". Не е ли достатъчно това, за да се разбере истинското направление на „Всемирна летопис"?

Не са ли приложими думите на еп. Викенти Лерински към короната около „Всемирна летопис"?

„Всемирната летопис" си поставя невъзможни цели и се стреми да ги постигне с неразумни средства. Тя търси в мира онова, което в него няма, със безразсъдна самонадеяност. Иска да отстрани царящите в мира страдания и скърби, взаимно неразбиране и вражда със „синархията", единственото идеално устройство на общество, народа и човечеството". Забравя, че човек е активен и култивира в себе си всичките начала на истината, доброто и красотата не по готови форми, а свободно, индивидуално. Наслаждението от процеса на това свободно разкриване на силите си му доставя висше щастие. Че той често пада и става, бива в моменти равнодушен към доброто и злото, но върви все напред само с Божия помощ и защото знае, че ни едно от неговите усилия не пропада (Фихте) и допринася нещичко за съкрушаването на злото.

Освен това отделната личност (микрокосмоса), в която се отражава микрокосмоса, не изчерпва и не запълва живота на обществото, защото последното не е агрегат на отделни единици, а живо цяло.

Капиталните статии във „Всемирна летопис" са резултат от творческата игра на фантазията, която по научна канава създава цветисти модели.

„Всемирната летопис" в подобни капитални статии свидетелствува за „мъчното и непосредственото общение с обитателите на невидимия мир".

Можеме ли да подкрепиме „Всемирна летопис", като знаем, че всички видения са или лъжа, или визионерство, или двойно зрение, или полусъзнателно действие?

След разкритията на проф. Боргман за дейността на медиума Бредиф; след факта, че знаменитият медиум Паркер сам се е смял над спиритизма и го наричал вечна глупост (разбира се след като си създал от спиритизма завидно състояние) след заключенията на комисията под председателството на проф. Менделеев, можеше ли още да твърдим, че спиритизма е нещо сериозно, че той не е чисто и просто едно суеверие? Сложността на контролните апарати е пречила на действията на медиумите, не защото е била израз на явно недоверие, а защото е определяла тяхната ценност и истинност.

[1]*)Напоминания I, гл. 25 и 26, стр. 47 и 48. Перевод доцента П. Пономарева. Казан - 1904 г.*

Как ще обясни „Всемирна летопис" действията на медиумите братя Пети, англичани, чиято специалност била да създават капки от течност? Защо капките се появяват над листа, ако той лежал на масата и под него, когато той бил поставен над главата им? Защо тези капки не се появявали, когато устата им били завързани или между листа и устата поставяли друг предмет? Защо потопеният в трихлористо желязо мит от създадените от братя Пети капки получавал същия цвят, както и от плюнката?

Защо са били безуспешни сеансите на англичанката медиум Кляпер на манометрическата и пирамидални маси, а обикновената маса се движела, наклонявала и даже подскачала? [1]) Защо и обикновената маса не се подчинява на волята на медиума, когато следели за краката му?

След всичко това и особено след блестящото изобличение на медиума Бастиан в брошурката на австр. ерцхерцог Иоан - Einblicke in den Spiritismus, не е понятно, защо хората около „Всемирна летопис" правят такива мъчителни усилия да защитават и проповядват онова, което отдавна е признато за лъжа или за полусъзнателно действие.

Тези безплодни усилия и техния резултат - „Капиталните статии" отблъскват българската интелигенция от „Всемирна летопис", макар че хората около нея се прикриват с думите на Спасителя и казват: „Господи! къ кому идем; глаголы живота вечнаго имаши" (Иоан VI: 68) - Д.

6. „Общ повик за повече морал и възпитание"

Тук научаваме, че под настояването на църквата, за да се противопоставят на окултни списания и теософска литература, то г-н Министъра на Народното просвещение в правителството на Александър Цанков издават епохално окръжно до всички училища в страната за задължително изучаване на вероучението на християнската църква училищата. Въвежда се урок по вероучение и се отпечатват и учебници по този предмет. Аз заварих до 1946 г., че се учеше този предмет и го преподаваше местния свещеник в селото, където бях при баба ми в първо отделение, че и второ отделение. После комунистическата власт премахна този предмет и изгони свещениците от училищата.

ОБЩ ПОВИК ЗА ПОВЕЧЕ МОРАЛ И ВЪЗПИТАНИЕ

Църковен вестник, Г. XXIV, бр. 44 (22.XII.1923), с. 8 - рубрика „Из печата"

„Общ повик за повече морал и възпитание. Християнизиране на народа и младежта." Инициативата на Църквата да се започне християнизиране на младежта и епохалното окръжно на г. министъра на Нар. Просвещение, което дойде да подкрепи хубавата инициатива, дадоха повод да се изнесат в печата ценни мисли по въпроса за духовното състояние на народа и за наложителната нужда, час по-скоро и с всеобщо участие на всички културни фактори в страната, да се започне в широк замах системна християнизаторска работа сред народа, а особено сред учащата се младеж.

В обсъждането на тези въпроси взе участие не само духовният, но и светският печат.

---

[1])Манометрическата маса е устроена тъй, че има пълна възможност да се забележи, кой от седящите около нея блъска, подига или наклонява масата. Пирамидалната е устроена тъй, че докато ръцете на присъствуващите са на масата, никой от тях на може нито да я наклони, нито да я подигне.

„Народен страж" (1.XII.1923) изнася издаденото по този повод окръжно послание на св. Софийския митрополит, в което се казва:

„От все сърце благодарим Богу, че ни снабди с такъв министър на Народното Просвещение, който със своето прозорливо държавничество не само съзна нуждата от религиозно-нравствена просвета на младежта, но искрено заработи за нея и даде на дело своята подкрепа".

В. „Съзнание" (9.XI. т.г.), орган на учителския съюз, прави ценна диагноза на моралното съзнание на нашето време и изказва още по-ценни мисли за обрата, който трябва да настъпи. Като подчертава, че само чувственият живот не може да ощастливи човека, че днес всеки се увлича да иска безогледна преценка на всички ценности, казва:

„Лозунгът на новото време „знанието е сила" има една празнота, а това е нравственият елемент. Днес хората са виртуози на лъжата и кражбата, на интригите, злобата, на измамата и убийствата, а са чужди на ония добродетели, които правят ценен човешкия живот".

„Прочее, на нас учителите се пада жребието да пазим подрастващото поколение от заблудите и греха, и да го изведем към нов живот. За тази цел, от самосебе си се разбира, че преди всичко ние трябва да бъдем далеч от заблудите и утопиите, като заглушаваме онова младежко чувство у нас, което ни кара да мислим, че няма Бог, няма по-горна сила от нас; а с Бога е онзи, който се води по законите на Истината".

„Трябва да създадем царството Божие на земята по предначертания от Спасителя път".

В. „Демокр. Сговор" (4.XII.1923) разглежда въпроса за „държава и църква" и като изтъква, че и църквата, и държавата се явяват изразители на идеята за висша справедливост и абсолютно добро - че истинската демокрация не може да е, нито е противница на религията, пише:

„Две сили водят борба днес в света - тъмната и разрушителна сила на всеунищожението и светлата творческа сила на живота, на духа. Обществото, в което надделее първата сила - там настъпва моралното, духовното разложение и смърт; дето надделее втората сила - там се откриват широки и светли хоризонти за развитие и творчество. Най-съкрушителното оръдие за борба срещу болшевизма е самосъзнанието на човешкия дух, като безсмъртна и вечна сила. Това самосъзнание може да се създаде чрез религиозно и морално възпитание на младежта.

7. „Един отговор"

В кн. 1, год. IV на сп. „Всемирна летопис" е отпечатана една преводна статия на Ралф Ширле, редактор на английското списание „The Occult Review", в раздела „Окултна биология" под надслов: „Новооткритата органическа сила". Тя е поместена в 4 страници със седем илюстрации-снимки. Тази преводна статия дава повод на професор д-р Ст. Консулов по биология да напише своя статия и да отхвърли написаното и превода. Той дава препоръка до Министерството на просветата да се спре това списание. Ето защо ние поместваме „Един отговор" на „Всемирна летопис" от год. IV, кн. 4 (Юни-септември 1925).

ЕДИН ОТГОВОР

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 4 (VI-X.1925), с. 95-96

Някой си професор д-р Ст. Консулов, в желанието си да хули дейците на духовното движение в България и да попречи на разпространението на тяхната книжнина, е взел повод от една преводна статия в кн. I от т.г. на *„Всемирна летопис"* и е написал куп нелепости в

един столичен ежедневник. За да не му остане длъжна, редакцията ни изпрати опровержение, за да се публикува в същия вестник, но редакторът на последния, въпреки общоприетия обичай, отказа да даде място на това опровержение. Той е помислил, види се, че изпълнява журналистическия си дълг само тогава, когато допуща да се нападат неоснователно и жлъчно хората и не дава място на защитата им. Това са българските вестникарски и обществени нрави! Правилото: audiatur et altera pars е за редакцията на в. „Слово" нещо непознато. Предвид на това, ние даваме тук място, в извлечение, на същото опровержение:

До Почитаемата
Редакция на в. „Слово"
Тук

Във вчерашния брой 1004 на вестника Ви, в подлистника на последната страница, е поместена една статия: „Окултна биология" или „наука за болното време", в която „ученият" професор г. д-р Ст. Консулов критикува, с недостолепен език и изопачени цитати, една *преводна* статия в списанието *Всемирна Летопис* и прави заключения и доноси, въз основа на сведения, черпени от *меродавния* български вестник „Последня Поща", на който г. професорът, види се е редовен четец.

Позволете, Господине Редакторе, да опровергаем, в интереса на истината, неспокойните умувания на „учения" българин, който с една отлична атестация, както за неговия манталитет, така и за неговото душевно равновесие.

Въпросната статия за новооткритата органическа сила е преведена от английското списание „The Occult Review", което излиза в Лондон цели 42 години, има милиони души четци и между сътрудниците, на което личат такива знаменитости, като академикът и прочут физик сър Оливър Лодж, парижкият професор д-р Шарл Рише, астрологът Сефариал (д-р Гернолд) и много други видни учени. Ако, прочее тая статия е могла да се удостои да бъде поместена в такова солидно английско списание, то вярваме, че всеки разумен човек ще окачести основателно като голяма и с нищо неоправдана дързост да се счита тя за плод на „болното време, което ни завеща войната". Нещо повече: „ученият" български критик, комуто, както сам признава, е попаднала някак си само I кн. от г. IV на „Всемирна Летопис", в която е поместена една част от статията, не е дочакал или не е имал възможност да прочете нейния край във II-III книжка, илюстрован със 7 микро-фотографически снимки на опитите, които откривателката г-жа Дикинсън е направила. Ако той бе проучил, доколкото му стигат силите и знанията, и тия данни би ги проверил на опит, може би щеше да си наложи, благоразумно по-голямо въздържание. Сега, обаче, ние се видяхме принудени, поради предизвикателството с тая критика, да поставим българския „учен професор" в заслуженото от него положение: ние се отнесохме веднага до директора на английското списание The Occult Reviev г. Ралф Ширле и до сър Оливер Лодж* за обяснения по тоя случай, като им съобщихме и критиката на българския капацитет. Отговорите на тия англичани ще публикуваме своевременно за назидание и успокоение на нервите на българския критик. Запитахме и директора на французкото списание „Le Voile d'Isis" за същото, тъй като и той, без да подозира съществуването на българския „учен" гърмовержец, даде твърде похвален

**Вж. статията му в тази книжка върху преживяването.*

отзив в кн. III, год. 30 на своето списание за откритието на г-жа Дикинсън*. След тая анкета ще можем още с по-голямо основание да успокоим г-на професора, че редакторът на *Всемирна Летопис*, няма нужда да гледа „червеите по месото в кухнята", защото той не е месоядно животно: само ония, които се хранят с животински трупове, за да възприемат от тях съответните енергии и нрави, и да станат по-вкусни на червеите, могат да се занимават с подобни „научни" изследвания в кухнята.

Колкото за списанието *Всемирна Летопис*, за което г. критикът се отзовава с такова пренебрежение и злоба, трябва само да се забележи, че то излиза от 1919 г. насам, в обем по 3 печатни коли голям формат и с дребен шрифт, дало е много ценен материал за четиво, а г. професорът *не е прочел досега нито една от излезлите книжки*, при все това седнал да критикува съдържанието му, което не му е известно! Ето ви образец на критика! В това списание са поместени, между другото и редица статии от бележития астроном и психист, Камил Фламарион, неодавна починал, и за който се дават отзиви и във в. *Демократически Сговор*, също и хубавите очерци на Прентис Мълфор за *окултните сили на човека*, някои от които очерки, четири години след излизането им на страниците на *Всемирна Летопис*, се появиха в отделен сборник, от г-жа Е. Консулова-Вазова. Нима и те са „резултат на болното време"? В същото списание са поместени много очерки по всички животрепетни научни въпроси, като например по теорията за относителността от проф. Айнщайн, дадени са биографиите, портретите и прегледи на духовно-научната дейност на множина окултисти и мистици от най-старо време, и до днес (начиная от Питагора с неговите,

---

**Dans „Occult Review" de janvier, Ralph Shirley consacre en entier son article mensuel (статията, преведена от нас - Б.Р.) a la recente decouverte faite par M-rs Dickinson, d'une maniere toute fortuite, et qui rappelle a beaucoup d'egards la serie de recherhes entreprises Il y a une vingtaine d'annees deja par notre compatriote Stephane Leduc. Cette decouverte de M-rs Dickinson eut pour point de depart des recherches sur les huiles vegetales et les gommes exotiques en vue de realiser un nouvel antiseptique. Ala suite d'une explosion accidentelle apparut un produit doue de proprietes bizarres, de constitution apparement fibreuse, d'une couleur rouge jaune d'or, offrant une structure d'ensemble analogue a celle d'une scarbee. Cette substance etrage serait douee de proprietes radio-actives transmises a travers une paroi de verre et pouvant etre communiquees a l'eau, d'ou le nom de radium organique donne a cette substance. De magnifiques reproductions, photographiques illustrent d'une maniere remarquable ce tres interessant article. (която статия, преведена на български във „Всемирна летопис", се окачествява от проф. Консулов като „плод на болното време"!)*

В „Окултен преглед" за януари Халф Сирли посвещава ежемесечната си статия /..../ на неотдавнашното откритие направено от г-жа Дикинсън случайно, която напомня с голямо уважение за множеството научни изследвания, провеждани вече 20-тина год., от нашия съотечественик Стефан Ледюк. Това откритие на г-жа Дикинсън води началото си от научни изследвания върху растителните масла и екзотичните смоли, за получаване на ново антисептично средство. Вследствие на случайна експлозия се открива една надарена със странни свойства субстанция, с привидно влакнеста конструкция, в златисто червен цвят и структура, аналогична на тази на скарабея. Това необикновенно вещество бе надарено със свойството радиоактивност, преминаващо през стъклена преграда и можещо да взаимодействува с водата, откъдето и приема името „органичен радий". Чудесните фотографски снимки илюстрират по един забележителен начин тази много интересна статия.(Текста е преведен 2002 год.)

за пръв път излезли на български, *златни стихове*, до д-р Рудолф Щайнер, основател на окултния университет „Гйотеанум" в Швейцария), но и тая „научна литература", според българския професор, била „фабрикувана", (а той, уверени сме, нито я е прочел) и с нея се свързва нещастието на някой си „*искрено* (sic) заблудил се българин", който намислил да прави алхимически опити: да превръща елементи*. След това вече се редят: „полицейски кучета", „учителите", „духовете", „бубулечките, които се разбягвали и пр. точно по маниера на „Последна поща". Така се критикува една научна статия, за да се дойде до смешните доноси и многоточия, и да се удовлетвори един дерт. Наистина „болно време" и болни хора!...

Най-сетне, ние съжаляваме г. професора, задето не си е дал труд поне да провери в миналите годишнини на списанието *Всемирна Летопис*, дали наистина то е препоръчано от надлежните Министерства или не: N.N-та на окръжните предписания са публикувани своевременно. Но и да не бе препоръчано, по-добра реклама от тая „критика" на българския „учен" професор не бихме желали. Още няколко такива „критики" и броя на абонатите на това *действително научно списание* „Всемирна Летопис", единствено по рода си в България, непременно ще се увеличи, въпреки беззъбата злоба на разни невежествени български „учени" и тем подобните „рецензенти".

Приемете и пр.

София, 9.X.1925 г.

8. „Окултна биология" или науката на болното време.

Това е статията на проф.д-р Ст. Консулов, поместена във вестник „Слово", год. V, бр. 1004, 4 (8.X.1925), с. 2. Тази статия дава началото на атаките срещу „Всемирна летопис" за да бъде списанието спряно и забранено. Ето защо я публикуваме.

„ОКУЛТНА БИОЛОГИЯ" ИЛИ НАУКАТА НА БОЛНОТО ВРЕМЕ

Слово, Г. IV, бр. 1004 (8.X.1925), с. 2 - рубрика „Научна седмица"

„Едно откритие от най-важно значение напоследък е било направено...благодарение на тъй наречаната „Случайност". Госпожата, която направи откритието, бе ангажирана с изследвания на растителни масла, смоли, главно от източен произход, с цел да образува нов и по-ефикасен лек. През време на нейните изследвания един несполучлив опит е имал за резултат избухване на веществото, което пръснало съда, съдържащ маслата. Това станало, когато госпожа Дикинс (въпросната госпожа) изпитвала същността на своя препарат, като го загрявала под един бунзенов горител. От това избухване се добил първият кристал, подобен на диамант". По-късно, когато тя прецеждала препаратите, част от които се съдържали в тая тръбичка, открила едно шумливо на вид вещество... Накратко веществото изглеждало, че е радиоактивно...

**Европейските учени отдавна и експериментално са доказали възможността де се превръщат елементите съгласно основното начало за единството на материята. Председател на алхимическото дружество във Франция, г. Жоливие-Кастело, в много свои научни трудове; както и Жан Беерел в книгата си „La Radioactivite et transformations des elements" дават ценни сведения по тоя предмет. Разбира се всичко това е terra rncognita за „българските учени", които дращат в долните етажи на вестниците, вместо да се занимават сериозно с науката.*

Намерено е било, че тръбичката, която е съдържала тоя организъм, потопена във вода, предавала качествата си на водата. По-дирните опити *показали, че известни* вещества, ако се сварят в тази вода, добиват чрез този процес качествата на първото вещество. Тяхната същност, превърнато в газообразно състояние, след разтварянето им във вода, е могла при това да бъде използувана за по-нататъшни бележити опити. Капки вода, така добити, са били херметически затворени в тръбици или между стъклени плочки и в резултат се добило формирането на кристали, получили се газове и др., из които понякога са се развивали *живи насекоми*. Аз сам видях през микроскопа една мъничка бубулечица, съвършенно формирана, очевидно жива и движейки рогчето си назад и напред; тази бубулечица очевидно е произлязла от тези газове. Г-жа Дикинсън ме уверяваше, че след време бубулечката ще се превърне в предишната си кристална форма. Под влиянието на слънчевите лъчи, кристалите и бубулечката са възприели формата на обгорено сребро. Аз видях под същия микроскоп други кристали в една тръбичка. Газовете на тия кристали очевидно са зародили *някои* дребни животинчета, които тичаха около кристалите, от които бяха произлезли".

„Поради лесно обяснимата му връзка с алхимичните издирвания въпросното откритие, ще повдигне най-голям интерес между четците ни. Ще се попита, дали ние имаме тук дълго търсения *ключ на произхода* на *живота* и обяснението на окултната основа на египетското свещенодействие пред „бръмбара"? Тайното превръщане на материята между трите царства и нейната еволюция във форма на съвършено образуван бръмбар може да послужи за обяснение, защо египтяните усвоиха бръмбара като предмет на обожаване"...

„Трябва също да се забележи, че веществото, открито от г-жа Дикинсън, води към превръщения, които обгръщат трите - животното, растителното и минералното - царства".

*

Ето ви дотук една лекция от науката „окултна биология". Това не е измислено от мене, това са пасажи от дълбоко научната статия, озаглавена „Окултна биология - новооткритата органическа сила" - поместена в „научното" окултно списание „Всемирна летопис", год. IV (1925), кн.1, което е „Орган за висша духовна култура". Значи, като забъркате разни масла „от източен произход" и ги сварите, добре в епруветката ще *запълзят* бръмбари, ще махат рогчетата си и напред и назад, ще тичат около кристалите, от които са се зародили. Философският камък на средните векове е вече намерен. От малкото, само чрез лъчеизпусканията на полученото чудотворно вещество, ще се добива сребро и злато, животните ще се превръщат на растения, камъните на животни. Не остава, освен редакторите на „Всемирна летопис" да си сварят малко от маслата да си фабрикуват злато и сребро, и да не искат занапред абонамент от читателите си - защото те са хора, които работят само за идея.

Преди доста векове вярваха хората, че жабите се раждат от тинята, че червеите се самозараждат от гнилото месо. Но още при първите наченки на науката тези наивни схващания бидоха отхвърлени и аксиома стана за всекиго, че „всичко живо произлиза от живо". И ако някой ден даже редакторът на „Всемирна летопис" забележи, червеи да пълзят по месото в кухнята, няма да помисли за лъчеизпусканията на своя философски камък, а ще накара когото трябва да пази месото от мухите. На читателите обаче може да се пише всичко, даже че бръмбарите се образуват от парите на кипящата вода.

Ако подобни нелепости би посмял да пише някой преди 10-15

години, не зная какво биха помислили хората за неговото душевно равновесие; сигурно биха казали, че бръмбари хвърчат, но другаде, не в епруветката. Днес обаче подобни писания се предлагат и от не малцина се приемат като „наука". Защо? - Защото още не сме изживяли напълно „болното време", което ни завеща войната. Това е не само у нас. У народите се проявиха течения към най-странни работи. Намериха се естествено и майстори, които доловиха тази слаба страна на днешното време и почнаха да фабрикуват „научна литература" за целта. Разбира се, те от всички най-малко вярват в това, което пишат, но важното е стоката да се харчи. А тя се харчи изглежда добре, защото много са и у нас жертвите на болното време. Един искрено заблудил се такъв българин бе жертва на втълпилата му се идея, че ще може да превръща платината в радий. С една невероятна настойчивост той събираше от „ветрующите" пари, събра повече от 500 000 лева и почина. Оказа се, че събраните пари по един тайнствен начин изчезнали малко време преди смъртта му. Последните дни вестниците съобщиха, че едно от докараните полицейски кучета разкрило мистерията, като надушило в една градина закопаните архиви на покойния и чорапът се разнищил. Оказало се, че „учителите" на заблудения нещастник редовно прибирали събираните от него суми и ги „закопавали", за да склонят по този начин „духовете" да му помогнат. Закопаваните пари обаче изчезвали, навярно се обръщали в газове или в бубулечки, които се разбягвали. Така учи окултната биология и никой нямал право да се съмнява. Само полицията и прокурорът не били съгласни.

Щом има наивни четци ще има и съответни за тях редактори. Нищо чудно в това, народът право казва „Не е луд, който изяде две пити, луд е който му ги дава". Странното е обаче друго. На кориците на окултното списание, което поднася на българския читател приведената по-горе научна лекция по биология, стои напечатани „Препоръчано от Министерствата на всички лица и учреждения". Аз не зная друго списание или книга да са били тъй общо препоръчани: „За всички лица и учреждения". „Всемирна летопис" значи представлява нещо уникум по своята полезност за българския читател. Думата има началникът на културното отделение при Министерството на просветата. Ето тук имаме злоупотребление и с името на министерствата, ще трябва да се види какво предвиждат в случая нашите закони. Ако пък наистина „Всемирна летопис" е препоръчана, нека има добрината г-н началникът да каже на българското общество, кое е критерият за да бъде едно четиво препоръчано от държавата за всички лица и учреждения!

д-р Ст. Консулов

9. Забрана за разпространението на сп. „Всемирна летопис" в училищата

Главният секретар на Министерство на народната просвета Радославов взима под внимание статията на проф. Консулов и забранява със заповед разпространението в училищата.

ДОКУМЕНТИ

Всемирна летопис, Г. IV, кн. 5 (XI.1925 - III.1926), с. 118. - рубрика Вести

Със съжаление към авторите им и за сведение на нашите абонати, поместваме тук два документа, изходящи от висши чиновници при Министерството на Народното Просвещение, които са действували скрити зад авторитета на това правителствено учреждение. Нека четците сами съдят за манталитета и качествата на благородство и човещина у тия

висши уредници на нашето учебно дело:

О К Р Ъ Ж Н О

Министерство
на Народното Просвещение
Бюро за култ.учреждения
и фондовете
N 33168
26.XII.1925 г.
София

До Господа Директорите на учителските институти,
пълните и непълни средни училища,
окръжните училищни инспектори
и столичния градски училищен инспектор.

Одобрението и препоръката на сп. „Всемирна Летопис", орган на висшата духовна култура, под уредбата на Ив. Толев, дадена с окръжно N 30006 от 13.XII.1919 г. се ОТМЕНЯ.

Забранява се за напред разпространението на това списание между учениците, както и абонирането за училищните библиотеки.

Гл. секретар: (п) Ал. Радославов
Н-к на бюрото: (п) Н. Балабанов

Разбира се, понеже редакцията не обича да се шегува по такива въпроси отнесе се с мотивирана жалба до Върховния Административен съд да отмени горното Окръжно, защото е издадено от лица, които са превишили властта си, не са спазили съществените законни форми в случая и са нарушили изрични предписания на закона. На делото е даден законния ход.

10. Предложение за подвеждане на отговорност на редакцията по Закона за защита на държавата /ЗЗД/.

След атентата в църквата „Св. Неделя през м. април 1925 г. се въвежда този закон ЗЗД. Излиза в статия, в която се говори, че „съвременният парламент е един инструмент на потисничество и експлоатация от страна на една шепа властници над грамадното мнозинство от народа". Това е уводна статия на „Всемирна летопис", год. IV, кн. 4 (Юни-октомври 1925 г.) и подписано с едно Х. А това е редакторска статия на Иван Толев „Истинският мир" написана по идеи на Учителя Дънов. Тази статия е публикувана в раздела за редакторските статии с Х. или *. .

В отговор се появява и следния документ.

Министерство
на Народното просвещение
(Бюро за култ.учреждения)
N 33121
25.XII.1925 г.
София

ДО Министерство
на Вътрешните работи

Приложена тук, изпраща се кн. IV от т.г. на сп. „Всемирна Летопис" с мнение, редакцията би трябвало да се подведе под отговорност по силата на чл. чл. 6 и 7 от закона за защита на държавата. Министерството

счита, че изрази, като тия подчертани с червен молив в статията „Истинският мир", са явна провокация срещу съвременния държавен строй.

Гл. секретар: (п) Ал. Радославов
Нач. на бюрото: (п) Н. Балабанов

Тази преписка е била препратена на Прокуроския Надзор при Соф. окр. съд, обаче г. Прокурорът е поставил следната резолюция: *„Прекратявам преписката по липса на извършено престъпление"*.

Няма съмнение, че горното писмо съставлява corpus delicti и отговорността за него един ден ще се наложи.

ОТЗИВИ

Всемирна летопис, Г. IV, кн. 5 (5.XI.1925 - III.1926), с. 118. - рубрика „Вести"

Въпреки незаконните преследвания и дивата злоба на безсъвестните противници против нас, редакцията продължава да получава най-съчувствени и трогателни отзиви за делото на народна просвета и духовна култура, на което служи. Бихме обнародвали много такива писма, ако мястото ни позволяваше. Обаче, особено чувствителни към изявленията от подобен род, идещи от нашата младеж, даваме място, засега, на следните две писма:

Association Academique
des Etudiants bulgares
„Rodina" Liege

Liege,
le 11 Novembre 1925

Уважаеми г. Толев,

Позволете ни да Ви предадем най-горещите благодарности на българските лиежки студенти за любезността, която имахте да уредите изпращането на сп. „Всемирна Летопис" до дружеството ни. Българската младеж не е никога преставала да се интересува от големите мирови въпроси и ето защо получаването на сп. „Всемирна Летопис" и достави най-голямо удоволствие. Приемете и пр.

Председател: (п) - секретар: (п)

Лом, 2.XII.1925 г.

Уважаеми брат Толев,

Аз получих списанието в I, II и III му годишнини, но по-нататък не мога, защото икономически не съм добре. А аз желая да го получавам, защото винаги в него има духовна храна за здравомислещия четец. Ползата, която съм получил от Вашето списание, може да се оцени само с един живот, но не и с пари. Аз дължа много на Вашето списание...

Ваш .....
ученик от VII кл. при педаг. училище

11. Проф. Стефан Консулов срещу теософите и сп. „Всемирна Летопис"

Атаките на проф. Консулов срещу окултизма, срещу теософията и списание „Всемирна летопис продължават. През 1926 г. той публикува една книжка „Човекът за теософията и за науката". София, 1926 (печ.

Художник.) Тук поместваме последните страници от тази книжка от стр. 81 и 89, за да се види за какво става реч и дума.

„Една епидемия на теософски мистицизъм може да обхване даден народ също така, както и отделна личност, когато тежко общонародно изпитание е раздрусало психиката на масите, без да имаме още на лице признаците на масово израждане. Точно това преживяваме ние днес. Лишенията и претърпяните нещастия през войната, обезверяването на слабите натури в идеалите на нацията, всичко това направи значителна част от нашето общество податливо на теософския мистицизъм. И той се разрастна за няколко години до такива размери, че ако някой ни бе казал това преди войната, ние бихма го взели за твърде наивен.

Масовото разпространение на мистицизма у нас под разни форми - теософия, дъновизъм (бяла или черна магия) и пр. - представляват вече един обществен въпрос, сериозността на който, като че недостатъчно се преценява от отговорните фактори.

Побеседвайте с един дъновист или теософ и ще видите, че българските обществени въпроси не го интересуват. С България може да става каквото ще. Него го интересува живота само дотолкова, до колкото ще може да го използува за предполагаемото лично духовно усъвършенствуване. Между хората той влиза главно, за да изпълни едно повеление отгоре: да търси и привлече нови жертви на мистицизма.

Идеята за братството между народите отива у тях до една детско-наивна крайност, която на днешния век много лесно може да погребе - един народ, особено нашия. Никой разумен българин не мисли днес за война и повече от другите желае споразумението между народите, особено между балканските. Никой добър българин обаче не счита, че е дошло вече време да престанем да мислим за национални идеали, да разложим и малката мощ, която ни е останала. Попитайте един дъновист или теософ, какво ще прави, ако потрябва утре да се брани страната с оръжие в ръка? Ако е откровен, той ще Ви каже, че това е несъвместимо с неговото ново „верую". Ако се опита да хитрува - нещо характерно в тактиката на онези от теософското крило - достатъчно е да му спомните смисъла на онези „размишления", които той, седнал по турски, редовно три пъти на ден си повтаря и самовнушава, и които означават абсолютно и безрезервно отрицание на всяко въоръжено съпротивление на нацията. Това става за нас страшно, когато си спомним, че теософите - разните им крила - са успели вече да се вмъкнат и в армията, опората на нацията.

Към положителните науки теософията има едно отрицателно становище, макар че постоянно злоупотребява с думата „наука". Положителната наука е пълно отрицание на теософския мистицизъм. Затова и целият културен прогрес, основата на който са положителните науки, става постепенно чужд за молепсаните от мистицизма. За държавата, за нацията увлечените от мистицизма са загубена част от народа.

Но може да се възрази, че всеки човек има право да изповядва убеждения, каквито намери за добре. Това е вярно и заради това не може да се търси някаква отговорност от онези, които са били заразени от мистичната епидемия. Вярно е обаче, още едно: че нацията, държавата не може да позволи на известни хора да правят за себе си професия от това, да сеят заразата, която подкопава силите на нацията. Това е вече престъпление. А тази дейност на водачите, като тяхна професия отива твърде далече. Те създават у нас една системна организация за събаряне устоите на обществото. Създават се най-напред кадри от активни борци,

призванието на живота, за които ще бъде разпространението на теософията. Обучението им става в тайни школи, дето обикновен простосмъртен само случайно може да надникне. Там се изучават „тайните науки", една комбинация от староиндийски вярвания, християнски морал и елементи от положителните науки, изтълкувани по теософски. След подготвителния период начинаващия ще стане действителен ученик, ако докаже, че чрез изучаване на отделни книжки и главно чрез „медитация" се е убедил вече в теософските истини. А самата медитация всъщност не е друго, освен типична метода на самовнушението. Начинаващият три пъти на ден ще си повтаря многократно поръчаните изречения, ще се мъчи да ги възприеме и най-после самовнушението му втълпява като истина всичко, каквото му е поръчано. Щом узрее по този начин слушателят, неговият прям началник, подначалникът на групата докладва на по-горния началник. След още други проверки, кандидатът ще може да бъде допуснат до тържествена клетва - оттук нататък той е само оръдие за разпространение на теософията.

За да се счита обаче достатъчно назрял, той трябва фактически да е скъсал вече и с християнството, под маската на което става първоначалното привличане на последователи. Сега вече той трябва да подпише декларация, че се е убедил какво Мория, един индиец, който и сега живее нейде из Хималаите, стои по-високо от Христа. А Кришнамурти, който в момента се намира във Виена, се признава за втория месия, в който е влязъл духът на Христос и го довел на земята, за да довърши на наши години мисията му. Избранниците на теософията трябва сега да напрегнат всички сили, за да превземат умовете на хората, да превземат обществото и разчистят триумфалния път на Кришнамурти. Във всяка тяхна книжка се подканват те да считат това като първа своя длъжност. И те фанатически изпълняват заповедите - теософията е днес в пълна офанзива срещу обществото за насочването му в „правия път" на израждането.

Един теософ, вярващ християнин, ми изповяда своята трагедия. „Възпитан бях като християнин, казваше той, твърдо вярвах и вярвам в Христа. Увлякох се в теософията, дето срещнах и христовите принципи на морал; никакво противоречие не виждах още с християнството. Пожелах да навляза по-дълбоко в теософската истина, поисках да постъпя в тайното училище. Започна подготвителния период. Най-акуратно изпълнявах всичко, каквото ми се заръчваше. Редовно чрез медитацията (сиреч самовнушението) се стараех да се убедя в новите истини. И успявах. По едно време обаче поискаха от мене да подпиша декларация, че съм успял да се убедя, какво Мория стои по-високо от Христа. Това беше и ново, и страшно тежко за мене. Но пак напрегнах всички свои сили, разчитайки на нашето средство - медитацията. Турях отпреде си дадения ми портрет на Мория и си повтарях необходимото, мъчех се нему да се моля. Но не успях досега. Нещо все ме караше да вдигна глава нагоре, дето стои разпятието на Христа, и ми ставаше тъй болно... А сърце не ми дава да махна Христа оттам. И до днес не съм успял да си внуша исканото от мене, за да бъда приет за редовен ученик, и до сега не съм подписал, като другите, необходимата декларация."

Ние имаме пред себе си една планомерна, стегната организация; действителните членове - хора от тайните училища - са положили и клетва. Организацията се опира на широкото влияние на последователите на теософския мистицизъм, между които, нека го заявим открито, има хора с голямо влияние в обществото и държавата, не липсват даже и във

военните среди. Целта е ясно поставена - превземане на обществото, разчистване триумфалното шествие на Кришнамурти. В една безплатно раздавана брошура стои следното: „Стремежът на теософията днес е да влезе в живота, да се осъществи, от религиозно схващане да стане религиозна преживелица... от идейна програма - нагледна действителност. Теософията се бори да завладее не човешкия мозък, а училището, лабораторията, редакцията, катедрата, храмата, ателието, дори жилището, с една дума живота".

За да осигурят още по-лесно бързия си успех, нашите теософи, верни на принципа „целта оправдава средствата", са направили опити да впрегнат в своята кола и масонската организация. Учредена с други цели в чужбина и у нас, масонската организация в България брои между своите членове най-видни личности на държавното управление и обществения живот - една сила, твърде примамлива за теософите. Те са успели вече, казват, да създадат някакви комасонски организации - звено между масонство и теософия. Дали масонската организация у нас ще се хване на тази въдица и тури в услуга на теософския мистицизъм за разрушението и разлагането на държавата и нацията - близкото бъдеще ще покаже.
При тази ясно поставена цел, при тази пусната в пълен ход системна организация, дето за сигурност, се прилага и клетвата, не е ли време вече обществото и държавата да си даде сметка за реалната опасност, с която разпространението на теософския мистицизъм застрашава нацията? - Крайно време е, дълг е!

Тогаз, когато в днешното още болно време теософите за превземането на обществото тръгнаха по един планомерен път, чрез здрава организация, при което се събират и „доброволни" данъци много по-големи от държавните, други мистици си представиха превземането на държавата много лесна работа и пред очите им вече се мяркаха високите постове на управници. Със своя простичък ум, например, бай Устабашиев от Неврокопско си нашари гърдите с кръстове, написа си „сим победиши", и като втор Мессия изпревари Кришнамурти, яви се в София, за да поведе народа. Но, за голямо негово неудоволствие, отзова се в едно родопско село, за да просвещава помаците.

Други обаче са тръгнали към същата цел по един път, пред който ние не можем да се не замислим. В поменатото вече списание „Всемирна летопис", едно „Окултно списание", за „Висша духовна култура", редакцията не се задоволява само да просвещава в мистицизъм своите четци, да ги учи за задгробното. Животът тук на земята е твърде привлекателен за хората около списанието и те искат да го наредят по своему. *Тъкмо преди септемврийските събития пред 1923* г. в списанието започна публикуването на редица статии, как трябвало да се преустрои нашата държава. Няколкото пасажи, които привеждам*, считам достатъчни да ни осветлят не само стремленията на тези хора, но и „духовните" им връзки с друга една напаст, която насмалко щеше да погребе България. „Цялото производство, извършвано сега от работния народ на началата на частната собственост, може да даде най-големи и най-плодотворни резултати, ако се извършва общинно, на началото на колективната собственост. Общността на имота, средствата и оръдията на производството ще наложи неизбежно и комунизирането на труда. Едно трикамерно съветско управление би съответствувало на главните изисквания на синархията.**

**Сп. „Всемирна летопис", г. III, кн. 1*

***Тази статия е публикувана в този том към раздела на редакторските статии на Иван Толев: „Една велика идея. Мир на земята" в глава XVII, XVIII, XIX.*

Теософският мистицизъм, в разните свои форми, в разните свои прояви представлява едно отрицание на здравия смисъл, едно противоречие на науката, една реална опасност за нацията. У нас той се е разрастнал вече до размери, които налагат и на държавата, и на всеки добър българин да се замисли върху онова, което тази епидемия готви за България. Всяко по-нататъшно леко отнасяне към тази обществена напаст, ако не е съсгледство, означава манкиране на един дълг.

София, Юний 1926.

12. Краят на една лъжа

Това е заглавието на статията в сп. „Всемирна летопис", год.IV, кн. 7 от (V.1926) на стр. 166-167 и е отговор на Иван Толев за двете публикувани статии на проф. Ст. Консулов във вестник „Слово", год. V, бр. 1174 (7.V.1926), стр. 2, както и в бр. 1180 (14.V.1926), стр. 2 под надслов „Наука, религия и теософски мистицизъм". Ето защо публикуваме от стр. 166-167 отговорът на Иван Толев и след това двете статии на бр. 1174 и бр. 1180 от вестник „Слово".

КРАЯТ НА ЕДНА ЛЪЖА

Всемирна летопис, Г. IV, кн. 7 (V.1926), с. 166. - рубрика Вести

„Научните" глупости на професора д-р Ст. Консулов, изказани чрез подлистници във в. „Слово" и сказки в университета, предизвикаха върху него един ураганен огън от всички страни, под който той напълно и безславно капитулира. Неговата колосална „научна" лъжа, че душата не съществувала в човека, а последният бил само едно тяло, със смъртта на което всичко се свършвало, биде опровергната от всички, които се занимават с духовни въпроси, и посрещната изобщо със състрадателна насмешка от цялото здравомислещо общество. Издигнаха се даже гласове в печата *да се уволни този професор*, който не знае какво говори или умишлено проповядва атеизъм от самата университетска катедра. Уплашен от тая възможност, резулта от неговите дръзки кощунства с научните и духовни истини, г-н професорът бие вече отбой и *моли да се тури край* на тия разисквания: в един подлистник на поменатия вестник, под заглавие: „Наука, религия и теософски мистицизъм" (колко ли вида мистицизъм има, според г. професора?- Р)., той съобщава, че „тези дни" щял да тури под печат една своя книга, в която щял да разгледа „обстойно" повдигнатите въпроси. Какво ще бъде това „обстойно разглеждане" може да се заключи и от досегашните семковщини в написаните от него подлистници по същите въпроси. Ние не се съмняваме, че той ще се омотае още по-жалко в новата си книга и не само няма да постигне целта си - да тури точка на предизвиканата от него разправия - но ще привлече нови съкрушителни удари върху себе си. „Дала баба петаче, за да се хване на хорото, но и десет пари да даде, не може да се отпусне"... И велеученият професор, след като се заяде най-напред с нашето списание, ще трябва да плати и последния си кодрант... А че действително тоя български „учен" пише семковски глупости, може всеки да се увери от следните цитати:

„Всяка една *проява на енергия*, например, движението на тялото или работата на нервната система, означава *разходване на енергия*, която се е *взела от нейде* (!?), тя не може да дойде от *една нематериална същност, която не съдържа* (?) *в себе си енергия...*"

„В най ново време хората изучават чисто научно *процентите на живота...*"

Науката свършва там, дето почва религията и религията започва там, дето свършва науката. Неразбирането на тази *проста истина...*"

„Най-съвършената *форма на религията - християнството* почива *върху религиозното чувство на човека...*"

„Ако *преди две хиляди години* (т.е. във времето на Христа - Б.Р.) днешната наука (т.е. „науката" на проф. д-р Ст. Консулов - Б.Р.) *беше проникнала* във всички слоеве на обществото, сигурно и *формата на християнското учение би била по-друга...*"

„Със своето природно средство за познание - разума - *човекът може да прозре само отчасти в битието*, този кръг (?) на познанието се разширява с *еволюцията* (?) *на човешкия разум*.. (Извадки от в-к „Слово", бр. 1174 и 1190 от т.г.) Можем да направим още много подобни цитати, ако не скъпяхме мястото в списанието си. Но горните са достатъчни, за да се види, че въпросният професор не само съвсем се е объркал в своите твърдения, основани на една лъжа, но и е дал доказателства, че той не знае нито що е наука, нито що е религия, нито що е християнско учение. Най-сетне, той се осмелява да заяви на всеуслишание, че ако би бил жив във времето на Христа и би писал сегашните си подлистници и би държал сегашните си сказки, Христос щял да се види в чудо и без друго щял да измени „формата" на своето учение! Нещастен университет с такива професори!...

13. „Наука, религия и теософски мистицизъм"

статия на **д-р Ст. Консулов**

„Слово", Г. V, бр. 1174 (7.V.1926), с. 2 - рубрика Научна седмица

I.

Същността на човека от научно гледище

Съвсем инцидентно се разви напоследък един научен спор, по който продължава да се пише от много страни. Понеже въпросът е твърде интересен, добре би било той всестранно да се осветли, а не да се спекулира с него, както правят някои.

В един цикъл сказки на теософското общество се изнасяше гледището на тези учения по въпроса за същината на човека, душата, смъртта. Нищо лошо в това: нека хората чуят и мнения различни от тези на положителната наука. Лошото беше другаде: за да се печелят партизани на теософията и противници на положителната наука, последната бе представена в една невярна, карикатурна форма. Каза се например, че според биологията излизало, че колко по-тежък бил човек, толкова по-умен трябвало той да бъде, тъй като за биологията мисълта, душата зависели от плътта. Подобен абсурд никой биолог в света никога не е казвал. С какво мислят г-да теософите не зная, но биолозите не мислят с месото си.

Истинското гледище на биологията по въпроса за същината на човека и душата аз изложих в две публични лекции, и то се свежда към следното. Човек е най-висшето, най-съвършеното творение на майка-природа, създадено по нейните закони, подчинено на тях, както е подчинено там и всичко живо на земята. Човек не представлява никакво **противоречие** на природните **закони,** както *твърдят* теософите. Положителната наука не може да допусне съществуването на двете същности в човека тъй, както ги разбират те. Според тях душата е една *нематериална същност*, която движи материалния организъм, дава

проявите на живота. Това представлява едно грубо противоречие със закона за съхранение на енергията: всяка една проява на енергия, например движението на тялото или работата на нервната система, означава разходване на енергия, която се е взела от нейде, тя не може да дойде от една нематериална същност, която не съдържа в себе си енергия, не разходва такава.

И във философските схващания за душата като нематериална същност, както бе това на Канта, отдавна вече не се поддържат. Опитът пък на Спенсера да представи душата, отделно от тялото като вече една материална същност чрез субстанциалната теория за душата, не доведе до желаните резултати. Върнахме се към допущането на специална енергия, специална сила - жизнената сила (vis vitalis)* - едно направление в биологията, което бе на мода преди няколко века. Днес то се мярка само в една нова форма - неовитализъм - развит от Дриш, Бунге и др.

Неовитализмът е интересен като критика на съвременния материализъм, сам обаче не дава никакво задоволително разрешение на спорния въпрос. И в най-ново време хора като Бунге изучават чисто научно процентите на живота, като остават съвсем на страна въпроса за самостойното съществуване на душата.

Разгледани от становището на биологията, жизнените прояви, и в най-висшите им форми, се оказват абсолютно зависими от законите, които управляват живота върху земята. Вярно е, че ние сме още далеч от положението да знаем всички подробности в извършването на душевните процеси, ние постепенно правим завоевания в тази посока. Намесването, обаче, в случая на ненаучни хипотези, с нищо няма да допринесе за напредъка на човешката мисъл, напротив, ще бъде вредно, защото ще ни отклони от правия път на системното откриване на непознатото.

Биологията ни казва и друго. Нашият ум, като средство на познанието, е резултат на едно постепенно усъвършенстване. Нашите прадеди не са могли да проникнат в битието тъй далече като нас. Природата край нас не познава, след много хиляди години човек ще има навярно много по-силен ум от нашия ще проникне с други средства още по-далеч от нас в безкрайността на непознатото. Както предисторичния човек не е могъл да има идея за дълбочината на нашата, съвременна мисъл, така и ние днес не можем да си представим онези **хоризонти, които ще се открият** пред *тези* за нас свръхчовеци. Днес ние можем само отчасти да провиждаме някои етапи, през които ще мине навярно човек при усъвършенстването на своя мисловен апарат: днешната биология вече повдига завесата на явленията, на тъй наречените „скрити сили": телепатията, например, изглежда, че ще влезе напълно в кръга на експерименталното изследване. При една по-висша форма на съвършенство в бъдещия мисловен апарат на човека може би и телепатията и други още съвсем непонятни днес за нас явления на духовния живот, ще станат най-обикновени прояви.

За животинските ни прадеди не е съществувал още въпрос за битието. Когато майката-природа е издигнала достатъчно човешкия ум, у него за първи път блясва мисълта за същността на битието, за смъртта, за задгробното. В зависимост оттова, до каква степен на съвършенство ни е довела природата в дадена епоха, ние виждаме да се разширява нашия кръг на познанието, но кръгът си винаги остава. Какво има зад този кръг - **безкрайност**. Тук спира **науката**. Оттук нататък човек се

**В идната „Научна седмица" пак тъй накратко ще разгледаме отношението на държавата към положителната наука, религия и теософския мистицизъм*

стреми да **проникне** с едно внедрено в него чувство - религиозното чувство. Оттук почва религията, като истинската, добре разбраната, а не окарикатурена биология довежда и учения, „материалиста" до това схващане. Науката свършва там дето почва религията и религията започва там, дето свършва науката. Неразбирането на тази проста истина от едната или другата страна довежда до безсмислени и само вредни спорове.

До религиозното чувство стига простия човек от самосебе си, биолога - по пътя на истинското научно изследване. Всекиму бих препоръчал да прочете от Гьоте „Die Natur" - едно религиозно съзерцание на природата, до което стигна великият поет, философ и голям биолог. Само полуученият е маскирал своето естествено религиозно чувство, без да е могъл по пътя на положителната наука да го развие до степен на съзерцание на природата, което е същото чувство, но вече в една по-съвършена форма. Религиозното чувство в човека, в свръзка с понятието за смъртта, се проявява в него още през тъй наречената млада каменна епоха; по-рано той е бил още твърде близо до животинството, туй чувство за него е било нещо непознато. Заедно с развитието на човечеството, в разните народи, през разните времена това внедрено у нас чувство се облича в разни форми. И най-съвършената форма на религията - християнството, със своите високи морални принципи - почива пак върху него. Второстепенни работи в религията, като едно средство за възпитание или за по-лесно възприемане от простия народ, естествено не могат да удовлетворят по-високите изисквания на учения; но тези работи могат да не удовлетворяват и един просветен християнин, даже християнски проповедник. Ако преди две хиляди години днешната наука беше проникнала във всички *слоеве* на обществото, сигурно и формата на християнското учение би била по-друга. Концесии на времето са се правили и ще се правят. И в религията ще има какво да се усъвършенствува, за да остане неизменна нейната същност, върху която почива: природното религиозно чувство за непознатото, границата на кръга на положителното научно изследване, мисълта за битието, което няма ни начало ни край - нещо, което ние с нашия ум не сме в състояние да схванем.

„Слово", Г. V, бр. 1180 (14.V.1926), с. 2 - рубрика Научна седмица

II.

Отношението им към държавата

В миналата „Научна седмица" предадох накратко съдържанието на държаните от мене популярни лекции върху Същината на човека и душата. Изтъкнах, че от научно гледище не може да се поддържа двойствеността на човешкото същество. Изтъкнах още, че човек със своето развитие и прояви не прави изключение от природните закони. Със своето природно средство за **познание - разума - той** може да прозре само отчасти в битието, този кръг на познанието се разширява с еволюцията на човешкия разум, но винаги зад него си остава непознатата за нас безкрайност - битието. Тук спира областта на науката, започва тази на религията. Ограничавайки се всяка в своята област, положителната наука и религията не само не се изключват, но се допълнят.

Онези обаче, които не гледат тъй на въпроса, които от убежденията на другите правят професия за себе си, отидоха твърде далеч в прилагането на нетеософския принцип: целта оправдава средствата. Биологията представиха в една фалшива светлина, изказаните пред петстотин слушатели мисли предадоха фалшиво. Сега вършат нещо още

по-некрасиво: неосведомените искат да убедят, че положителната наука подкопавала устоите на държавата, искат вече нейната помощ, за да удушат свободната научна мисъл и разчистят своя път. В една полемична статия по въпроса, например, се предевява много скромното искане: държавата да уволни тези професори, които имат смелостта да говорят за научни схващания, които не им се харесват.

Както и да е, но по този начин се повдигна един твърде важен, твърде интересен въпрос: какво влияние могат да указват върху обществото от една страна познанията, които пръска положителната наука, от друга - теософския мистицизъм.

Както изтъкнах в публичните си лекции, биологията учи, че човек е един социален организъм, каквито има много в природата. В нормалния човек има едно природно социално чувство - облагороден социален инстинкт - на който се крепи и всяка обществена организация. Последната представлява една по-висша колективна единица и според природните закони отделният индивид **трябва** да върши това, което е от полза за цялото, да избягва вредното за него, а при нужда и да се жертвува за обществото, както прави отделната пчелица за кошера. Нормалният човек е длъжен да остави изобилно потомство на обществото, за да не се затрият чрез безплодието му природните наследствени ценности в него, които са обществено богатство. Ако пък човек е с големи телесни или душевни дефекти, той е длъжен да се въздържа от брак, да се лиши от семейното щастие, за да не оставя на обществото негодни деца. Така учи биологията.

За теософите организмът на човека е само презряната плът, оставянето потомство нещо низко, нехармонизиращо с издигнатата индивидуалност на теософа, който стои високо над обикновените простосмъртни. Теософският мистицизъм учи, че всеки трябва да използува живота си само за усъвършенстването на своята „душа": националните идеали и държавните нужди са нему чужди. По този начин теософският мистицизъм прави хората негодни за един стегнат държавен живот, за който е необходимо всеки отделен човек да счита като главна своя задача на живота да живее за обществото, да се жертвува за него да взема активно участие в изграждането на неговата култура.

Това не е мое лично мнение, това е заключението на историята на теософския мистицизъм през разните епохи, при разните народи. Пропадането на древна Гърция и римската империя, с тяхната най-висока на времето си култура, се свързва с широкото разпространение на теософския мистицизъм. Това е мнението на най-видните капацитети в историята, специалисти върху епохата на западането на древните цивилизации. Ето **няколко** пасажи от **Ростовцев, Вебер и Грим**. „Характерна, типична черта в обществения живот на тази епоха е отпадъка в духовното и културното творчество у народа...Интересът към държавата, политическия и културен живот отпадна и отстъпи място на религиозно-мистични проблеми...Национално-културното творчество отстъпва мястото на религиозно-мистичното...Хората се вдълбочават в себе си, отчуждават се от света и търсят задоволение в себе си и в мистиката. Широко се разпространяват теософският мистицизъм и теософията. Мистериите и различните теософско-мистични култо-церемонии увличат обществото...Развоят на мистичните и аскетични тенденции бил тясно свързан с ориенталският (индийски, персийски и египетски) мистични вярвания и култове, в центъра на които стоеше мисълта за преходността на живота...Те увличаха хората с посочване пътя, по който човек може да

стигне до истинското сливане с Божественото...Идеята за аскетичното отричане на живота, на света, идеята за умъртвяването на плътта получава широко разпространение.

...Равнодушието към живота, който се разглежда от религиозния мистицизъм като обиталище на страданията, на греха, на злото, отказването от продължението на живота, бяха преки последици от това настроение в обществото...Последицата от всичко това беше загиването на античната цивилизация и на античните народи...Тържеството на тези настроения и на тази идея в обществото, докара след туй и тържеството на варварските народи".

Същата картина ние виждаме да се развива днес у нас. Дъновизмът и теософията са в пълна офанзива. Във всяка книжка тяхна стои, че е дошло вече времето когато техният правоверен трябва да напрегне всички сили за възтържествуването на теософията в живота, за превземането на държавата. В едни безплатно раздавани техни притурки например чета: „Стремежът на теософията днес е да влезе в живота, да се осъществи от религиозно схващане да стане религиозна преживелица...от идейна програма - нагледна действителност. Теософията се бори да завладее не човешкия мозък, а училището, лабораторията, редакцията, катедрата, храма, ателиета, дори живелището, се една дума - живота".

Чухте ли, българи?

Теософската епидемия се шири у нас застрашително. Под маската на християнството се увличат верующите и когато в своите тайни школи ги тренират добре чрез внушение и самовнушение, вземат от тях и подпис, че признават какво един индиец от Хималаите е по-висок дух от Христос, който днес се е преродил в индиецът Кришнамурти, вторият Мессия; понастоящем той се разхожда из Виена. Много изкусно са се вмъкнали в средите даже на военните, дето казват, броят не малко последователи. И на тях България ще разчита, ако някога й потрябва армията...

Време е вече да се смъкне маската на тези хора със своего рода професия, да се види кой какво готви на България. Манкиране на един дълг ще бъде, ако продължаваме да се отнасяме леко с тази опасност.

14. Против тъмните сили на злото

Професор Стефан Консулов, който е биолог започва да изнася лекции пред студентите в Софийския университет, при което той отрича съществуването на душата. Ето защо Иван Толев в сп. „Всемирна летопис" кн. 7 от м. V.1926 г., год. IV, стр. 167 се опитва да отговори на неговите нападки чрез думите на големия български писател и публицист Стоян Михайловски.

ПРОТИВ ТЪМНИТЕ СИЛИ НА ЗЛОТО

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 7 (V.1926), с. 167 - рубрика „Вести"

„А ето и някои отзиви на компетентни лица по въпросите, за разглеждането на които тъй лекомислено се е заловил казаният български „учен". Доайенът на българските писатели, г. Стоян Михайловски, в брой 6 от 12.IV. т.г. на в. „Лъча", между другото пише:

„В една сказка, държана завчера пред няколкостотин млади студенти, един български професор се е опитвал да доказва, че духът е еманация на тялото, че душата е функция на грубата материя. Тоя опит на българския професор добива грамадно значение, като се има предвид, че сказката е държана в помещението на българския университет. Тоя опит иде да потвърди сто пъти доказания факт, че българската държава е

атеистична държава. Не се чудим, прочее, че в помещението на университета се говорят *сквернодумства* (к.н.) против християнската доктрина - и се говорят от един професор. *Вероотстъпничеството*, като не е пощадило нашите университетски среди, логичната последица на тоя духовен упадък никога не е липсвала. *Вероотстъпничеството води към родоотстъпничество.* А се намира в университетските сфери един професор, който се провиква: - „Каква душа ще гиздиме и труфиме, душа няма, душа не съществува, душата е глупава измислица!" И властите - духовни и мирски мълчат. Това е един безпримерен в историята на цивилизацията *скандал*, каквито са впрочем всичките български публични скандали. Е добре, ний велегласно и енергично протестираме против това *грубо и омерзително явление!* Утре тези вероотстъпници ще подкачат да хулят и Бога! Като представител на българската религиозна мисъл, като най-стария между българските книжовници, а преди всичко като самостоятелен работник на перото и идеята - ний издигаме глас, за да оборим едно *диво волнодумство*, което дава себе си за доктрина и е способно да разбие всякакъв разумен и живоносен развой у българството..." (Следва аргументацията за самостойното съществуване на душата).

15. Против тъмните сили на злото

А за да се добие по-добра представа за голямата полемика и спорове то публикуваме цялата статия на вестник „Лъча", бр. 6 (12.IV.1926 г.), стр. 1-2

ПРОТИВ ТЪМНИТЕ СИЛИ НА ЗЛОТО

(Отговор на атеистичните изявления на г-на Ст. Консулова)

„Лъча", бр. 6 (12.IV.1926), с. 1-2

Стоян Михайловски

I.

В една сказка държана завчера (6 април 1926 г.) пред няколкостотин млади студенти, един български професор се е опитвал да доказва, че духът е еманация на тялото, че душата е функция на грубата материя.

Тоя опит на българския професор добива грамадно значение, като се има предвид, че сказката е държана в помещението на българския университет.

Тоя опит иде да потвърди сто пъти доказания факт, че българската държава е атеистична държава. Едно време няколко министерства, министерството на просветата, министерството на войната и пр., препоръчаха за школските библиотеки едно списание озаглавено „Естествознание"; в самите страници на това списание намираме наставления, давани на провинциални учители в Айтос или Карнобат - как да подкопават и оборват религиозните влечения и идеи у народните маси. Сега преди няколко месеца излезе брой единадесети от една книжовна колекция озаглавена „Натур-философско четиво". Тая книжка се опълчва против всичките твърдения на пневматологията и проповядва груб монизм. Разбира се, тая колекция от вероотстъпнически книжки е тоже смогнала да се сдобие с одобрението и препоръката на министерството на просветата. Да продължаваме ли? Нека напомниме само още един факт - едно колосално подиграване с вярата от страна на един бивш министър, сега професор. Този господин преди две-три години писа във вестник „Политика", че ако дяволът беше разгромил божествените сили, ний в

сегашни времена щяхме да чествуваме дявола като светец.

Да, българската държава е атеистична - и съзнателно атеистична. Ако стане нужда ний ще докажем това си твърдение със стотини доказателства - подчертаваме думата стотини.

Не се чудим, прочее, че в помещението на университета се говорят сквернодумства против християнската доктрина - и се говорят от един професор.

Та може ли да бъде другояче? Нали се пак в тоя университет преди няколко години - при една просветна церемония - когато се изказа желание да се извърши водосвет, професорите отказаха да задоволят това искане?

Вероотстъпничеството като не е пощадило нашите университетски среди - логичната последица на тоя духовен упадък никога не е липсвала. Вероотстъпничество води към родоотстъпничество. Знайно е, че студентите няколко пъти проявиха своето презрение към всяко родолюбие и народовеличание - например когато освиркаха пеенето на Шуми Марица и пр.

Да, вероотстъпничество **води** към родоостъпничество. За да се уверите изучете духосложението на хора като Минкова - автора на покушението в „Св. Неделя", а така също на хора като всемирния скиталец, бахтотраж и всеотрицател Манолов, убиеца на Милева. Минков и Манолов имаха обичай да изговарят богохулни думи колчем биваха нещо ядосани. Ако пък фактите не ви се виждат убедителни, разтворете съчиненията на Прудона и прочетете следните думи: - „За мене вселената е плод на пиян демон или на сляп случай. Също така мисля аз и за това, което зовеме родно място, понеже всяка родина е част от вселената".

...И тъй, български бащи и майки поверяват децата си на нашите професори за да украсят техния ум, разум и разсъдък с драгоценни научни и морални качества - за да образуват в тях воля крепка и благ характер - за да насадят в техните души светите начала на благомъдрието и благовъзпитанието.

А се намира за университетските сфери един професор, който се провиква:

„- Каква душа ще гиздиме и труфиме, душа няма, душа не съществува, душата е глупава измислица!"

И властите - духовни и мирски - мълчат. Грърмотевичното негодуване и роптание в съвестта на българските уредници и първенци не смее да се прояви.

Това е един безпримерен в историята на цивилизацията скандал - каквито са впрочем всичките български публични скандали.

Е добре, ний велегласно и енергично протестираме против това грубо и омерзително явление!

Утре тези вероотстъпници ще подкачат да хулят и Бога!

Като представител на българската религиозна мисъл, като най-стария между българските книжовници, а преди всичко като самостоятелен работник на перото и идеята - ний издигаме глас за да оборим едно диво волнодумство, което дава себе си за доктрина и е способно да разбие всякакъв разумен и живоносен развой у българството.

II.

Има ли във всемира работи които би могли да бъдат унищожени?

-Не!

„**Унищожение" и „нищожество**" са думи, които не означават - и не могат да означават - възможно дело, творимо действие.

Нищожество значи **нищо**. А нищо е отрицание на всяка реалност,

както **нула** е отрицание на всяко число. Нещо не може да се превърне в **нищо**, както число не може да се превърне в **нула**.

Много материалисти употребяват думата **смърт** в смисъл на всеунищожение, и се мъчат да доказват, че душата не е безсмъртна.

Това игродумство.

Смъртта не премахва нищо.

Нека почнем от веществения мир.

Всяка вещ, всяка плътност изпълняват една функция във всемира.

Премахнете една вещ, една плътност - вий премахвате тяхната функция. Премахвайки тяхната функция - вий ще причините една повреда във всесветовния механизъм и ще попречите на неговия правилен развой. Един атом само да би липсал от вселената - тя би се превърнала в куп развалини.

Това що липсва във вселената е самата липса, според енергичните думи на Лапласа.

Отистина, живи тела, оживени организми, престават да живеят. Тялото влиза тогава в нов състав, в ново веществено съчленение. То променя форми.

Исто така, дума космогонията, световете остаряват и умират. Но тяхното умиране е друго нещо освен образуване на нови световни организми, сиреч преустройване, пресътворение.

Е добре, както няма изтребителна смърт за телата - няма изтребителна смърт и за душите.

Материалистите думат: душата не е друго нещо освен една свойщина на плътта, една преходна дейност или атрибуция на мозъка.

Не. Подобно твърдение е противно на истината - както я узнаваме чрез изучаване на всичките явления в природата ив човешкия живот.

И действително, какво виждаме в природата, кое е онова общо явление, което констатирваме на всяка крачка във вънкашния свят, в окръжаващите нас тела, сили и стихии? Една реч може да ги определи и охарактеризува - движение.

Всичко пред нашите очи, всичко в земни и свръхземни среди, цялата вселенска уредба - всичко е подвижност. Проявата, видимият атрибут, постояният, несъмненият израз на всемирния живот е движението.

Нека вземем сега живото човешко същество, в неговия повсеминутен и неизменен подвиг като мислещо същество. То обладава ум, разум, разсъдък, дух.

То обладава една мисляща и чувствуваща мощ, една самоуправляваща се сила. То се различава от всичките части на всемира, от всичките сили на природата, със своята самовластна и самостоятелна духовност.

Има ли някаква аналогия между закона на движението - както го виждаме в природата - и законите на мисълта и чувството у човека? Не! Духът за подвижност, чрез подвижности в подвижност ли живее? Не!

Наопаки, между дух и движение има пълна несъвместимост, пълна противоположност.

Мисъл, чувства, дух - или, с една дума, душа - нямат нищо общо с ония качества на плътта, които наричаме преместене, промяна на пребиване, промяна на сфери и среди, промяна на живелище.

Движение - то е геометрически факт: никаква връзка не е възможна между тоя геометрически факт и това що виждаме да става или да се показва в душата - нежност, съчувствие, любов, желание, радост, възторг,

надежда, тъга, безнадежност и пр.

Факти веществени и явления душевни - не само нямат никакво подобие и никаква прилика помежду си - но са работи абсолютно хетерогенни.

Прочее, разкапването на тялото не повлича изчезване на душата. Свържете заедно или съчетайте два предмета имащи някакво сходство или сродство помежду си; с повече или по-малко мъчнотяия, вий ще спомогнете да ги разедините отново.

Това разединение бива още по възможно когато се касае за разнародни неща.

Е добре, смъртта не е нищо друго освен раздяла на два разнородни организма. Подир тая раздяла, всеки от двата организма се съобразява със законите на своето естество - тялото влиза в нови физически съчетания - душата, целокупна и неповредена продължава своето неизменно и ненарушимо битие посред всесветовната еволюция на вещества и твари.

Земното бие на човека е плод от временно съюзяване на вещество и дух; смъртта туря край на тоя съюз - освобождава духовното битие от всякакви физически връзки.

Докле живее тук на земята, човешкото разумно същество може да бъде определено така: материя слугуваща на душа.

Смъртта туря край на това слугуване.

Смъртта е уволнение на един слуга - който се зове тяло и който казва тържествено сбогом на своята господарка и повелителка, душата.

III.

И тъй, смъртта погледната като развала или разчленение на един жив организъм - не може да засегне работи, които живеят извън времето и извън простора; тя няма никаква власт върху живота на душата.

И действително, развитието на душата е свръхпространствено и свръхвременно - понеже тя може да обхожда грамадни разстояния, без да се движи от едно място на друго, и понеже може да се пренася в разни епохи и да разглежда течението на вековете, без никаква подмога от страна на телесните органи.

Смърт - думат някои хора - то е мярка, предел, граница.

Да, за плътта това е вярно. И то - вярно до известна степен: когато имаме предвид плътта - за смъртта може да се говори само като промяна на форми.

Но дух, но душа - биват несъвместни с каквото и да било измерване, с каквото ида било ограничение или изчисление.

На твърдението, че смъртта е край на всичко, духът (читателят разбира, че ний упортребяваме думата дух като манифестация на душата) духът отговаря:

Край за мене няма. Когато измервам вселената и стигам до някаква пречка, аз знам, че тая пречка е минутна, знам че тя не е свършек, знам че отсамшната страна на един предел доказва че има отвъдна страна. А това, което намирам във вселената, безконечността, аз го намирам и в себе си, понеже съм част отделна и самостоятелна във вселената, понеже съм същество надарено с индивидуално битие, понеже съм вселена във вселената.

IV

А каква бива по-нататъшната съдба на душата?

Къде отива тя - подир оная минута, която човеците са привикнали да наричатпоследна минута?

Великаните на християнската мисъл ни казват:

Душата ще бъде и пребъде там където ще я позове нейният творец.

Нам е невъзможно, разбира се, да определим точно къде отива душата. Но подир изложеното по-горе, ний можем по един най-утвърдителен начин да подържаме, че душата не погинва с разложението на плътта.

Където и да бъде настанена - след раздялата й от тялото - душата не се изгубва; където и да бъде поставена, тя ще бъде поставена **„негде"**, а не **„никъде"**.

Па излишно е да се говори за пространственост, когато е въпрос за душата. Пространствеността, както и временността са атрибуции на това, което има потреба от обиталище, на веществото. Извънвещественото същество бива свърхпространствено както бива свърхвременно.

16. Обнова и възраждане

Иван Толев в сп. „Всемирна летопис", кн. 7 (V.1926), стр. 167 прави преглед на сказка на Стоян Михайловски поместена в Църковен вестник, Г. XXVII, бр. 23 (29.V.1926), стр. 245-247.

ОБНОВА И ВЪЗРАЖДАНЕ

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 7 (V.1926), с. 167 - рубрика „Вести"

А Църковен вестник, официален орган на „Св. Синод на българската православна църква", възпроизвежда в броя си от 29.V.т.г. съдържанието на сказката „Обнова и възраждане", която г. Ст. Михайловски е държал на 13 - същия месец в салона на свещеническото братство в София, в присъствието на ректора на Духовната семинария, епископ Михаил, мнозина архимандрити (между които и представителя на Соф. Митрополит), свещеници и граждани. „Г-н Михайловски - цитира *Църковен Вестник* - посочи и друг пример за това. В университетите, каза той, от височината на професорската катедра се проповядва атеизъм; от творците на утрешното общество се говор, че въпрос за самостойно съществуване на душата няма в позитивната наука и че душата е само функция на мозъка. *Ето един извор на злотворно влияние върху съдбините на народа*. И това насилие върху умовете и съвестта се търпи от обществото. Последното не протестира и не противодействува, а върви по пътя на тази нравствено-духовна безредица. Таково общество е порочно и не стои на своята висота. - На въпроса, кому се налага дълга да работи чрез духовно наставничество за духовно-нравственото превъзпитание и обнова на нашия народ, г. Михайловски отговори, че *тоя дълг лежи върху църквата*...А тя не може да апелира за сътрудничество към училището, защото *нашите училища са отровени от материалистичен дух*, в училищата царува голяма разюзданост и нравствена поквара, в младежта се насаждат отрицателни учения, но лоши ученици няма, а има лоши учители ... Църквата не може да се съюзи и с политиката, т.е. да поиска съдействието на политическата власт, защото църквата преследва вечни цели, а политиката - временни. Църквата, за да обнови и възроди народа, трябва да дири опора в *себе си...*" Тъй е казал г. Михайловски и всичко това се споделя от Св. Синод. Но ако и представителите на тая „църква" са потънали също в материализъм и поквара, тогава какво да се прави? Според *Църковен Вестник*, сказчикът не си е задал този въпрос и за това не намираме отговора му в синодалния орган...

17. „ОБНОВА И ВЪЗРАЖДАНЕ“

„Църковен вестник“, Г. XXVII, бр. 23 (26.V.1926), с. 245-247 - рубрика „Сказки и събрания“

Тази беше темата на сказката, която г. Ст. Михайловски държа в салона на Свещеническото братство на 13 т.м. вечерта. Между посетителите личеха Негово Преосвещенство св. Величкият епископ г. Михаил, ректор на Соф. Дух. Семинария, Протосингелът на Св. Софийска Митрополия, Високопреподобният Архимандрит Софроний, мнозина софийски свещеници и голям брой гражданки и граждани. Както поради важността на своето съдържание, така и с вещото изложение, сказката на г-н Михайловски произведе силно впечатление и представлява голям интерес, затова ще я предадем в резюме.

Г-н Михайловски най-напред посочи основното начало на всяка обществена обнова, което може да се определи с думите: от превъзпитание към преустройство. За да се постигне обнова в обществото трябва да се превъзпита народът, а това значи да се насаждат в него нравствени принципи. Само добре възпитаният и проникнат от нравствени принципи народ, може да бъде сигурна гаранция за ред, спокойствие и прогрес в държавата; само култивираният народ може да преустрои вътрешно и да възроди обществото. Невъзпитаният и некултивиран народ е носител на безредици, а последните имат за резултат разрушението. Обществото желае само напредък и благоденствие, то не може да прояви симпатии към безредиците. Ала, когато народът е сляп духовно, безредицата настъпва, като естествена последица. Такъв народ леко се поддава на авантюристи, каквито се намират във всяка страна. Историята на балканските народи или по-добре на тези от Източна Европа, каза г. Михайловски, ни дава маса примери от хора, които представляват, така да се каже. принципа на безредицата. Тези хора се опълчват против всякакъв нравствен и духовен ред, и рушат всичко пред себе си, за да се докопат до власт и после да уреждат държавата, която сами са разстроили. Мирът и благоденствието в обществото, според сказчика, се обуславят от редът и правдата, които трябва да се насаждат в духовете на всички. Но, за съжаление, тези принципи не се насаждат в духовете на народите от Източна Европа. Тази мисъл г. Михайловски потвърди със следния пример: в съседните нам държави не са само държавните мъже, които заеха жестоко и несправедливо становище спрямо еманципацията на македонските българи, но срещу последните се опълчиха и народите на тези страни. Изпълнени от чувство на злоба и ненавист, тези народи сами несърчаваха властите срещу македонските българи. Това е безредица от областта на външната политика. Но и във вътрешната политика на тия народи липсва прямодушие, любов, алтруизъм и др., за което свидетелствуват партизанските страсти и острата омраза, и язвителност в междуплеменните борби у тези държави.

Г-н Михайловски посочи и друг пример за това, как се действува за разнебитване духовете в народа. В университетите, каза той, от висотата на професорската катедра се проповядва атеизъм; от творците на утрешното общество се говори, че въпрос за самостойно съществуване на душата няма в позитивната наука и че душата е само функция на мозъка. Ето един извор на злотворно влияние върху съдбините на народа. И това насилие върху умовете и съвестта се търпи от обществото. Последното не протестира и не противодействува, а върви по пътя на тази нравствено-

духовна безредица. Такова общество е порочно и не стои на своята висота. Целият Балкански полуостров, заяви г. Михайловски, ни дава многобройни примери от подобни насилия и безчинства. Принципът на волната, но гибелна обществена дейност се прилага безнаказано, народът следва тоя принцип и с това дава доказателства за гражданска незрелост и за липса на здраво социално-политическо съзнание. Липсата на противодействие, негодувание и законна борба срещу всичко онова, което е отрицание на ред, култура и възпитание, я има, както у другите балкански народ, така и в нашето българско общество. За потвърждение на това сказчикът приведе няколко характерни примери, от които се вижда, какво голямо впечатление произвеждат в нашите среди случаите, когато се правят бележки за нередни и недопустими работи. Това е, защото няма общество, което да протестира, а има само единични личности, които негодуват. Последните сами не са в състояние да превъзпитат и възродят обществото, а това трябва да стори народът, като протестира срещу безредицата и поведе законна борба срещу всяко безчиние.

Трябва, следователно, каза г. Михайловски, да се преустрои публичната съвест у нашия народ. Само духовно-нравственото възпитание, заяви той, ще ни направи способни за нов живот и духовна обнова, ще тури ред в свободата и ще изкорени слободията, която ни причинява толкова пакости.

Сказчикът приведе няколко мнения на велики французи, които определят свободата така:

1) свободни могат да се нарекат онези хора, които са господари на страстите си. Човекът на безредието е роб на своите пороци и люти страсти. Като се намира под гнета на страстите, той насажда последните навсякъде и когато всички правят така, можем да си представим, докъде се стига;

2) свободата, това е деспотизмът на законите, т.е. както и да живее човек, все ще се намира под гнет. Разлика има само в това, че културният човек живее под гнета на законите, а некултурният - пред тоя на личността;

3) свободата се състои в това - да се подчиняваш сляпо на закона и т.н.

На въпроса, кому се налага дълга да работи чрез духовно наставничество за духовно-нравственото превъзпитание и обнова на нашия народ, г. Михайловски отговори, че тоя дълг лежи върху църквата. Но църквата сама може ли да посади в колективната народна душа принципите на реда, правдата и доброто и не бива ли да се обърне към съдействието на други фактори, например училището? Преди да отговори на тоя въпрос, г. Михайловски се спря върху живота на нашите училища, предимно средните. Той намира, че нашите училища са отровени от материалистичен дух, че там учителите не говорят за морал, за назначението на младежа и жената в живота, а пълнят главите на учениците само със знания, които без възпитание нямат никакво влияние върху поведението и постъпките им. Поради тези именно причини и по липса на ефикасен контрол, в училищата царува голяма разюзданост и нравствена поквара. Там украсяват само умовете, като ги накичват с разнообразни познания, а не създават характери. Не учени хора, а възпитани характери трябва да дават училищата, каза отсечено г. Михайловски. Науката трябва да служи на възпитанието, защото тя е средство, а възпитанието е цел. Следователно, училищата трябва възпитани воля да въоръжават с наука. Цели 47 години не можа да се разбере тая истина и затуй нашите училища тънат в материализъм и

поквара. А щом като училищата ни са такива, то няма защо да се чудим, че и младежта ни е зле възпитана и живее в безредие. Как ще може един младеж или едно момиче да се грижи за своето духовно усъвършенстване, когато в душата му систематически се насаждат отрицателни учения? Лоши ученици няма, а има лоши учители, които недостойно заемат това свещено място, защото нямат съзнанието, че те са призвани да творят нови народи и да създават здрава обществена съвест и мнение.

Тези мисли по отношение днешното състояние на нашите училища навеждат г-на сказчика към заключението, че църквата не може да апелира за сътрудничество към училището, защото то е негодно да й помогне.

Тогава не може ли църквата да се съюзи с политиката, т.е. да поиска съдействието на политическата власт? Отговорът по тоя въпрос на г-на Михайловски е отрицателен, защото църквата преследва вечни цели, а политиката - временни. Според мнението на великия държавник, историк и човек на перото Гизо, заяви г. сказчикът, църквата се съюзявала с политиката или, когато тя е преживявала тежка криза и имала нужда от подкрепата на политическата власт, или пък, когато последната имала нужда от съдействието на църквата. Но както в единия, така и в другия случай, все църквата е плащала с упадък за тоя съюз, защото политическите дейци се провалят и отминават, а църквата си остава, тя е вечна.

Прочее, где трябва църквата да дири опора в своята мисия да обнови и възроди народа? Г-н Михайловски отговори:

- *В себе си* и завърши своята сказка с думите: „Спасителят не ходеше да предлага мъдри поуки на власти и държавници, а да създава нова душа в тълпите".

В. Илиев.

18. Неразбория и слободия

Иван Толев цитира една статия на Андрей Цанов поместена във вестник „Мир" Г. XXXII, бр. 7776 от 1.VI.1926 г., който възстава срещу професор Консулов.

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 7 (V.1926), с. 168 - рубрика „Вести"

„*Това са отзиви на православни българи*, с одобрението и благословението на официалната българска църква. Не по-малко енергичен е и протестът на евангелистите против „научните" изстъпления на поменатия професор. Освен във вестниците *„Свят" и „Зорница"*, списанието *„Духовна обнова"* и др. в първия, от които г. Хаскел, директор на Самоковската американска гимназия, бележи за „отчаяните усилия на проф. Консулов да аргументира своята материалистична теория", но даже и ултра-консервативният вестник „Мир", близък до кръговете, от които същият Консулов черпи своето вдъхновение, е поместил една статия от г. Андрей Цанов (вж. брой 7776 от 1.VI.т.г.) в която, като се констатира, че „Ст. Михайловски и Ст. Ватралски - двама българи, дългогодишни ратници за правилното развитие и напредък на народа - възстанаха против това *неблагоразумно* изявление на професора и даже са поканили българското правителство да вземе мерки против тази дейност на професора..." заключава, че „този професор *прогласява своите въображаеми вярвания* за душата, а не общедоказана и от всички приета наука. Нито той, нито пък някой друг учен е доказал, че душата е еманация на (тялото) материята.

НЕРАЗБОРИЯ И СЛОБОДИЯ
Мисли и за чужденците
от Андрей Цанов

„Мир“, Г. XXXII, бр. 7776 (1.VI.1926), с. 3

България е една от най-свободолюбивите, най-толерантните и най-гостоприемните страни на земното кълбо и българският народ е най-търпеливият. Световната война ни се наложи и българският народ воюва за най-правата кауза. Синовете й се биха храбро за тази кауза, но в конец този народ биде ужасно и безсрамно измамен, ограбен и най-несправедливо обруган от американския и европейски печат. Той бе тъй разпокъсан и тъй задушен, щото не можеше да диша свободно и да напредва както трябва. При все това този народ продължава да е свободолюбив и толерантен спрямо всички политически, религиозни и научни възгледи, от когото и да идат те, и с тъжно търпение и надежда чака, че вечната правда ще му възвърне някога несправедливо ограбеното. И вижте, в пределите на България можеш да проповядваш каквито щеш идеи, на който и да език, във всеки град и село, безразлично дали си българин или чужденец. Доколкото се знае, такава свобода и такава толерантност няма никъде, нито в Европа, нито даже в свободна Америка. А пък в другите Балкански държавици не може да се говори за такава свобода.

Свободата обаче си има и добрата и лошата страна - Безграничната свобода не само, че е безполезна, но е и вредна. Тя може да се обърне в неразбория и слободия. Има българи, които забравят тази важна истина. Също и някои чужденци забравят това. Има признаци, че свободата и толерантността у нас клонят към съсипателна слободия и неразбория. И време е всички да се замислим по този въпрос.

Никой чужденец не може справедливо и съвестно да се оплаче, че не е бил гостоприемно посрещнат в пределите на България. Напоследък някои наши братя казаха няколко думи против чужденци, но вината за това не е у българите, а у чужденците, които неблагоразумно са дали повод за това. Като общо правило казвам, че против чужденците нито е право, нито е полезно да се говори на едро, топтан за всичките. Има и ще има българи в чужди страни. Има и ще има чужденци в България. Аз за дълги години съм бил в близки отношения с разни чужденци и свидетелствувам за искреното приятелство и полезна дейност към народа ни на мнозина от тях: Реис, Лонг, Вошбърн, Баингтон, Кларк, Хаскел, Берд, Скайлър, Томсън, Баучер, Махони и др. и др. бяха едни от най-горещите доброжелатели и работници за доброто на българския народ. Поклон на тяхната памет и на техния прах. Такива има и днес в родината ни, и в странство. Ако има нужда, впрочем, нека се говори частно и лично за хората, а не на едро и безразборно.

И аз от чувство на дълг към народа си, с тъга искам да кажа няколко думи върху дейността на един чужденец. Вярвам, дето казва той, че обича българския народ и че работи за неговото добро. Но някои от начините на неговата дейност са необмислени и вредни за този народ. Думата ми е за американеца г. Маркъм. Той може да отговори и на мене тъй, както на в.

„Слово", „Пасторско дело" и на Ст. Михайловски, даже и по-надменно, но любовта и чувството за изпълнение дълга към Бога и родината не отбират от страх. Понеже мнозина питат, кой е и каква мисия има този човек, ще кажа преди всичко следното за него. Той е дошъл в България около преди 15 години изпратен от едно християнско дружество в Бостън, мисионер, да проповядва на българите евангелието и да учителствува. Не след дълго, обаче, той почна да проявява отрицателни възгледи и да подкопава авторитета на кардиналните верски учения на **християнството.** Мнозина от евангелистите българи се противопоставиха на тези гибелни еретически учения, като писаха за това и на дружеството в Бостън. Вълнението бе голямо и въпроса се разисква в няколко годишни евангелски събори. Няколко евангелски църкви отказаха да го приемат на амвоните си. Тогава той влезе в редакциония комитет на „Зорница". И тук дейността му беше в някои отношения противохристиянска, макар че пишеше и много изрядни, и полезни статии. Движението обаче против него продължаваше и най-после 50 г. Юбилеен конгрес на Българското евангелско дружество в София миналата година го изключи от редакционния комитет на „Зорница". Той, от своя страна, намерил за нужно да си подаде оставката в Бостън, която дружеството приело, и тъй от една година насам г-н Маркъм не е мисионер, свързан с онова дружество, нито пък има тесни християнски връзки с евангелските църкви в България. Той си работи независимо и по своему. От коя народност е не зная.

Нека сега посоча някои от грешките, които този иностранец прави във вреда на България. Откровено признавам, че много от статиите му в „Семе", „Зорница", „Полет" и „Изток", където той по едно време работеше са изрядни и полезни. Такива са много от статиите му в неговия сега „Свят", но един голям котел с хубава гозба може да се направи вреден само с една лъжица арсеник и да изтрови онези, които ядат тази гозба. Охапването на една ехидна е съвсем дребна работа и отровата, която тя хвърля в тялото е в ниццожно количество, но ухапания погинва, ако веднага не почне да се лекува. Това може печатът и книжнината да направи изобщо. Една отровна статия всред много други хубави статии, или едно едничко отровно предложение в една (едничка), другояче прекрасна, статия могат да отровят душевно читателя.

С тъга казвам, че именно това г-н Маркъм върши. Съзнателно или несъзнателно не знам. Всред многото си изрядни статии, той тук-там сее гибелни семена по разни направления - религиозни, политически и другояче. Ще кажа само по няколко мисли върху онова, което той е писал.

Той е краен левичар почти във всяко отношение. Ако и да е похвалявал понякога правителството ни, духът на писането му е бил винаги левичарски и едностранчив. Когато преди две години правителството ни направи усилие да спаси отечеството от кръвопролитна вътрешна революция, която комунистите готвеха, г-н Маркъм тенденциозно и графически описа, как жестоко били избити някои от водачите на тази революция, но той не каза, доколкото аз знаех, че революция почти никога не се предотвратява или прекращава без някои жестокости. В една статия в „Зорница" той високо хвали комунистите, като най-добри хора, а всеки знае, какви са политическите и социални възгледи на тези добри хора и какво те са правили и правят с нещастния руски народ.

Маркъм говори за народно единство, а сам посява студенина между гражданите и селяните, между заможните и сиромасите. Той често окайва селяните, задето работели за гражданите, а сами те ходели с

цървули и живеели в мизерия. Статията му „Ако бях богат", в брой 14 на „Свят" е цяла безсмислица, защото с „Ако" аз мога да извърша най-великите чудеса на света, даже да освободя българските селяни от всякакъв данък, обаче целта на статията е явна, именно гражданите и заможните не се грижат за доброто на селяните. В други свои статии, пак в „Свят", разправя, какво видял на бал, сетне се простира в нещастието на селяните, как те работили от сутрин до вечер, за да могат гражданите да ходят на бал и да седят на канапета. Със статията си „Концерта и кравата" също всява враждуване между селския и градския народ.

Маркъм забравя, че българският народ е 47 г. на възраст, че човек се учи с години, а народ с векове, че този народ през последните 40 г. е направил голям напредък във всяко отношение, че искренни чужденци нарекоха този народ „балкански саксонци и японци", че за напредъка и подигането на селяните всички български правителства са полагали големи усилия. Маркъм не е описал колко много разсадници за овощни дървета и за лозя, колко заводи за породисти коне, крави и свини правителството е уредило все за подобрение живота на селяните. Не е казал, че в България няма село, в което да няма училище. Не е вярно твърдението му, че половината от българските деца пишели по корема си.

В статията си „Народно самоубийство", „Свят" N 16 оплаква България, че не е като Дания, Холандия и другите северни държавици. Да, не е. По самата природа на нещата тя не би могла да бъде такава и Маркъм, ако бе искрен приятел, трябваше да каже причината за това, а не само да я петни и окайва. Но най-отвратителното в тази статия е отчаятелният тон, който този чужденец държи по отношение на младежта. „Повече от половин милион млади българи и българки", които сега стъпват в живота, никога няма да изпитат радостта и победата, възторга и тържеството, които XX в. дава на младите в други страни". Такава мрачна картина никой истински приятел на България не може да начертае, когато знае миналото на този народ. Не, г. Маркам, всички български училища от университета, до това в последното селце и дейността на целия български народ за преодоляване на злото, рисуват съвсем друга картина на сегашното бъдеще. Не е вярно, че тези 500 000 български младежи са отчаяни.

Но може би най-голямата пакост, която този човек върши, е старанието му да обезвери нашия народ, и да убие вярата му в Бога. Най-голямото зло, което може да се причини на един човек, на един дом, на един народ, това е да се убие вярата му. По-безнадежден човек във всяко време от безверника няма. Казвам това и от лична опитност, защото и аз едно време съм загазвал в отчаятелното блато на безверието. И може би за това гледам тъй грозно на обезверяването и затова се старая да се противопоставям на такава дейност. Никога не е имало и днес няма народ без никаква религия. През всичките си горчиви опитности, нашия народ всякога е прибягвал при Бога, в църквата за подкрепа и утеха. Маркъм няма никакво понятие, какво тази вяра и тази църква са направили за този народ. Тази е крайната надежда на народа ни и днес. Когато от всякъде имаме неприятели, които се силят да ни удушат по разни начини, Маркам се старае да убие и тази надежда, и да го остави надвесен над тъмна и студена пропаст. И забележете, че като убива тази вяра и надежда, той не само че не дава нещо по-добро, но поне и толкоз добро колкото е сегашната вяра на този народ. Това е върхът на престъплението. Доколкото зная, никой друг чужденец не е бил толкоз неблагоразумен,

като гостенин, и толкоз пакостен в дейността си. Най-страшното е, че той има за прицелна точка младежта и я гъделичка с необуздана слободия.

По обезверяването ще посоча само няколко примера. В неговото списание „Семе" той постоянно и систематично подкопаваше верските учения на Свещеното писание. В една статия „Що е християнство" той категорично отхвърля вярванията в Господа Иисуса Христа и символът на вярата, който православните, протестантите и римокатолиците приемат, като казва, че той не заслужавал вниманието на просветени хора.

В друга статия в „Зорница" той с подигравка порицава Бога, който наказва онези, които не вярват, че „Духът Свети е брат на Иисуса Христа". Каква гавра е това. В първия брой на сегашния негов брой „Свят" статията озаглавена „Исус Христос" е поразително скандална. За да смегчи до някъде яростта си против Исуса Христа, той накрая на тази статия казва няколко приятни думи за някакъв си Исус от Назарет. Ще направя няколко извадки от тази статия.

„Христос е фантазия...Христос е военна фантазия. Христос е сектантска фантазия...Той е емблема на братоубийство...Христос е суеверна фантазия, той е емблема на невежество, враг на нацията, той е символ на оправданието на масите. Христос е академическа схоластическа фантазия. Той е като сух пашкул от безжизнени догми, обвити около една мъртва надежда...Христос е засенчен в непроницаема мъгла от безсмислени доктрини, които са рожби на отдавна умрели борби и служат предимно днес като източници на безполезни кавги... Той често е и кошмар".

Аз съм слушал много други безверници. Чел съм много безвернически и даже безбожнически книги, но толкоз злобен, уязвителен, неистинен език не съм срещал у никой друг безверник, нито такова незачитане на най-възвишените чувства на един народ и то от чужденец. Такава яростна е и статията му в отговор на „Пастирско дело".

Върху тези и подобни твърдения на Маркъм не може тук да се говори. Ще кажа само, че той няма право да приписва на Христа грешките и свирепостите на хора, които лицемерно са носили неговото име. Христос е бил враг на науката и на масите на народите! Та може ли да се говори по-невярно и по-безсрамно за Христа?! Той е именно най-големият приятел на масите на народите, той е емблемът за свободата и на най-последния бедняк.

Напоследък един наш професор държал една сказка в голямата аудитория. В тази си сказка той между другото казал, че душата не е нищо друго, освен една съвъренно тънка материя. Двама българи, дългогодишни ратници за правилното развитие и напредък на народа, които не по-малко от Маркъма обичат своята родина и които не са по-малко умни от него, именно Ст. Михайловски в „Луч", и Ст. Ватралски в „Зорница", възстанаха против това неблагоразумно изявление на професора и даже са поканили българското правителство да вземе мерки против тази дейност на професора. Те в нищо не засягаха Маркъма, но той, в една статия на „Свят" N 16, озаглавена „Безбожни университети", се явява като противник на тези наши труженици и като защитник на професора и на неговата мечтателна наука. Разбира се, и като голям доброжелател на българския народ, отива дотам, като казва, че заради науката той е готов да отхвърли Бога „Иеова". Да, науката, ние поддържаме, че никой не бива да е противник на науката, а да е неин горещ защитник, но забележете, истинската наука, а не мечтанията на

някои умове. Този професор прогласява своите въображаеми вярвания за душата, а не общедоказана и от всички приета наука. Нито той, нито пък някой друг учен е доказал, че душата е еманация на (тялото) материята. Същото е вярно и с някои други предположения и теории. Истинската наука не е била и днес не е против ученията на Исуса Христа. Прочее, проявата на Маркъм е неуместна, несправедлива и пакостна.

На свършване казвам следното: дейността на този човек, било чрез перо или чрез сказки, е повече вредоносна отколкото полезна. Тя отваря широки врата за ужасен болшевизъм в България. И ако се ограничават неразумните деяния на наши българи, уместно ли е чужденец да се гаври с най-светите чувства на народа и да подкопава основите, върху които почива правилният и траен напредък на този народ?! Такава дейност на иностранец няма да се търпи в никоя самостоятелна и мъдра държава. Въобразете си например, че един французин или германец отива в Лондон, почва да издава английски вестник и в него осъжда английския строй, и обругава най-светите чувства и вярвания на този народ. Мислимо ли е такова нещо? Такъв чужденец или ще се накара да замлъкне, или ще изхвръкне като фишек из пределите на великата английска империя. Следователно, **длъжноот** е на нашето правителство, на домът, на църквата и училището да запазят невинната българска младеж от влиянието на такива дейци. Нека и самата младеж се пази от такива гибелни влияния в интереса на милата си родина. В никоя просветена и съзнателно патриотична страна младежта няма да слуша такъв чужденец, а решително ще го бойкотира.

Но г-н Маркъм бил внушил следната мисъл. Той по разни начини заявява, че обича българския народ и българската родина. И за да убеди всякого още повече в тази си любов, ето какво би било добре да направи. В България има доволно други, които да проповядват дарвинизъм, комунизъм и разни други вида изми с левичарски течения, а също и да ги учат на истинска наука. Понастоящем България най-много се нуждае от способни, искрени приятели, които да работят в нейна полза в странство, като посочат, колко онеправдана е тази България и колко голяма нужда има тя от справедливо третиране. В това българина не може да помогне толкоз. Тук г-н Маркъм може да е от най-голяма полза за нашия онеправдан, обвързан и задушен народ. Той добре знае английски и отлично умее да пише и да говори. Нека иде в Англия и Америка, и нека там разкаже, как България е ограбена и натоварена с непоносими товари; как Добруджа, Тракия и Македония са отрязани от нея; как българското население в тези области са жестоко онеправдава; как на България са затворени естествените врата за излаз на Бяло море и как по този начин се спъва напредъка й във всяко отношение. Ако намери за добре и обича, нека каже, че при всичките ограничения и причини за обезсърчение българския, народ не се е отчаял, а прави всички усилия да надмогне мъчнотиите и да напредва във всяко направление, макар и с големи мъчнотии. Нека каже, че по всички градове и села има училища, където много младежи и от двата пола се учат, и че съзнателните българи полагат всякакви усилия и употребяват всички средства за просвета и общ напредък. И нека помоли онези велики и силни народи да употребят влиянието си за възвръщането и запазването правата на този онеправдан и измъчен наш народ. Тогава нека той бъде уверен, че целия този народ ще му благодари най-сърдечно и ще му ръкопляска най-искрено. Ще го брои за велик благодетел.

19. Вестник „Зорница" и Стоян Ватралски

Иван Толев цитира също и една статия на *Стоян Ватралски* от вестник „Зорница" бр. 17 от 28.IV.1926 г., който предлага да се отстрани този бездушен професор от университета. Тя е със заглавие: „По адрес на един бездушен професор"

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 7 (V.1926), с. 168 - рубрика „Вести"

„А г. Ватралски, който лично е изслушал сказката на проф. Консулов, ето какво пише и как окачествява личността и твърденията му в статията си: „По адрес на един бездушен професор"..

„...Претенциите му, нескромни. Начетеността му ограничена, едностранчива. Липсата му на възпитание като възпитател, поразителна. Материалистичната еволюция обема всичкия му капитал на ученост. Психиката му - *чисто животинска и отчасти мефистофелска*; ала тая последна черта не съвсем сполучливо прикрита. Такова е моето впечатление, разбира се. Цел и съдържание на дългата му сказка беше: *човек е животно, тяло без душа*. Такава била последната дума на биологията. „Ако такава е последната дума на биологията", питахме се някои от слушателите му, „тогаз с какво ли ще я отличаваме от *дявологията*!" Силна и убедителна бе сказката на тоя учен български професор. Докато го още слушах, аз напълно се убедих, че той наистина няма душа! Защото само човек учено-бездушен или бездушно-учен можеше да говори, както той говореше пред това жадно и доверчиво множество от млади хора. *По-цинична подигравка с ролята на просветител* и сам Мефисто не би могъл да измисли. *Само един изроден в животинство закоравял, бездушник* може без болка да слуша, още по-малко, *да сее отровния бацил на атеизма в душите* - защото те още имат души - на жадното за знание младо поколение. От всички *крадци* най-голям е онзи, който отнема човеку вярата и надеждата, без да ги замести с други. От всички *убийци* най-сатанински е онзи, който с атеизъм (другото име на сатанизъм) заразява и прогресивно убива човешкия характер, човешката способност за моралност и за добродеен подвиг. *А таквоз именно престъпление в името на просветата върши професор Консулов* и неговите, ако има подобни колеги. Да бъде човек, по каквато и да било причина, атеист е двойно нещастие. Да бъде човек писател или сказчик и атеист, е обществена напаст. Но когато той, като държавен професор, използва обществената катедра, за да разпространява своята психична проказа, туй е вече престъпление непростимо. Безразлично дали той е по естество *морално тъп или съзнателен деморализатор*, такъв бездушен професор трябва ден по-скоро да се *отстрани* от званието обществен учител". (В. „Зорница", бр. 17, от 28.IV.1926 г.) А какво мислят и защо бездействуват по тоя случай управниците на нашето учебно дело в Министерството на Народното просвещение?...

Предсмъртно изявление.

На 10 май т.г. се помина в София старият абонат на „Всемирна Летопис" и наш добър приятел Атанас Ив. Мустаков, родом от Севлиево, агроном и бивш народен представител. Според некролога, издаден от семейството му, той, преди да издъхне, е казал следните думи, които ясно свидетелствуват за неговото пробудено съзнание и висша духовност:

„Каква промяна чудна, приятна! По-рано беше тежко, непоносимо, а сега приятно, леко. Видях, че ще мога да съществувам, живея. Това е то, което не се тълкува с думи".

Нека след този факт - а такива факти и доказателства за съществуването на душата и преживяването й след смъртта на тялото има безброй - ония, които се заблуждават и заблуждават другите по въпросите за вечния живот, да преклонят глава пред тая свещена и неопровержима истина и да престанат да блядословят.

За да не сме голословни ето и самата статия.

ПО АДРЕС НА ЕДИН БЕЗДУШЕН ПРОФЕСОР

„Зорница", Г. 46, бр. 17 (28.IV.1926), с. 4

При липса на религиозен дух, умствените способности или не се развиват, или, ако се развият, те стават рушителни, и се самоущожават -
Президент Кулидж.

Аз не познавам г. Ст. Консулов, професор и доктор (не зная по какво). За пръв и последен път го видях когато снощи, на 20 того, слушах сказката му: „Същината на живота, душата и смъртта", в натъпкан салон от начинаващи живота младежи.

Езика на сказчика беше хубав, завиден. Гласът му, не лош. Самоувереността му, отлична. Претенциите му, нескромни. Начетеността му, ограничена, едностранчива. Липсата му на съзнание като възпитател, поразителна. Материалистичната еволюция обема всичкия му капитал на ученост. Психиката му, чисто животинска и отчасти мефистофелска; ала тая последна черта не съвсем сполучливо прикрита. Такова е моето впечатление, разбира се.

Цел и съдържание на дългата му сказка беше: *Човек е животно, тяло без душа*. И той пътува по еволюционен път как свръхчовека (т.е. свръхзвяра).

Това беше съдържанието на сказката. Всичко друго беше аргумент, оправдание, гарнитура и цветни ракети. Това, което не е биология (разбирайте в груб материалистичен смисъл), това което не е биология, то е нищо, провикна се победно професорът, всред буря от ръкопляскания. Тъй щото назидателното заключение беше съвсем ясно. Човек е животно, тяло без душа. Такава била последната дума на биологията.

„Ако такава е последната дума на биологията", питахме се някои от слушателите му, „тогаз, с какво ли ще я отличаваме от *дявологията*!" Ала на младежите идеята допадна добре. Аз не зная защо и как. Може би не разбираха къде таквоз понятие води. Или пък скрито пожелаваха някои свободи на животното: от него не се изисква морал, за пример. Не зная защо и как. Ала те горещо аплодираха сказката. Да му мислят родителите и утрешното общество!

Силна и убедителна бе сказката на тоя учен български професор. Докато го още слушах, аз се напълно убедих, че *той* наистина няма душа! Защото само човек учено-бездушен или бездушно-учен можеше да говори както той говореше пред това жадно и доверчиво множество от млади хора. По-цинична подигравка с ролята на просветител и сам Мефисто не би могъл да измисли. Само един изроден, в животинство закорявал бездушник, може без болка да слуша, още по-малко, да сее отровния бацил на атеизма в душите - защото те още имат души - на жадното за знание младо поколение.

От всички крадци най-голям е онзи който отнема човеку вярата и надеждата без да ги замести с други. От всички убийци най-сатанински е

онзи, който с атеизъм (другото име на сатанизъм) заразява и прогресивно убива човешкия характер, човешката способност за моралност и за добродеен подвиг. А таквоз именно престъпление в името на просветата върши професор Консулов и неговите, ако има подобни, колеги.

Да бъде човек по каква и да било причина атеист, е едно лично нещастие. Да бъде бездушен атеист, е двойно нещастие. Да бъде човек писател или сказчик и атеист, е обществена напаст. Но когато той, като държавен професор използва обществената катедра за да разпространява своята психична проказа, туй е вече престъпление непростимо.
Безразлично дали той е по естество морално тъп или съзнателен деморализатор, такъв бездушен професор трябва ден по-скоро да се отстрани от званието обществен учител.

Красно село, при София

Стоян Варталски

20. „Всемирна летопис" не е орган на никакви дъновисти"

Иван Толев е принуден да заяви това след статията на Иван Грозев - теософ - „Теософията в защита на себе си". Ето защо във „Всемирна летопис" год. IV, кн. 8 (VI-IX.1926) стр. 190 в статията *„Опровержение"*, той описва кой е Иван Грозев. А на стр. 191 е поместена снимка на Учителя Дънов на екскурзия на Черни връх - Витоша със свои съмишленици. А за да докаже, че Иван Грозев също е бил дъновист, той под снимката пише следния текст: „Иван Грозев, теософ и гимназиален учител в София при нозете на Учителя Дънов". Наистина той е седнал при нозете му. Тази снимка е поместена в „Изгревът", том V, снимка N 6 и препраща към стр. 500 под N 196, „Учителят на Черни връх".

ОПРОВЕРЖЕНИЕ

„Всемирна Летопис", Г. IV, кн. 8 (VI-IX.1926), с. 190- рубрика „Вести"

По повод на статията, написана от г. Ив. Грозев и публикувана в бр. 7812 от 16.VII. т.г. на в. „Мир", редакцията ни се счита предизвикана да заяви, че списанието *„Всемирна летопис"* не е орган на никакви „дъновисти". Като изключим недобросъвестните и злоумишлени хора, всички други са могли да констатират от поместените материали в четирите годишнини на списанието, че то е орган на научно-духовната мисъл, която намира израз във всички окултни науки и във всемирното духовно движение. Нито един ред не е поместен във *„Всемирна летопис"*, за да се пледира каузата на някакъв „дъновизъм" - едно прозвище измислено от официалното българско духовенство с прозрачна тенденция и охотно прегърнато от българските теософи. Вярно е, обаче, твърдението на същия г. Грозев, че „това, което се пише във „Всемирна Летопис", не засяга и теософите в България", защото ние считаме, че е по-долу от нашето достоинство да се занимаваме с тях. Затова досега нито дума не сме споменали за техните особи и за дейността им, при всичко че има изобилен и интересен материал в това отношение. Но писаното във *„Всемирна Летопис"* не може да не засяга *самата теософия*, която според съвременните нейни проповедници, е само едно повърхностно въведение във великата окултна наука. Ние сме поместили, напр., доста статии от водачите на Теософското Общество в странство, каквито са Летбитер, Безант, пок. Блаватска, полк. Олкът и др., защото сме намирали, че заслужават внимание от разни гледища.

НЕОБХОДИМИ РАЗЯСНЕНИЯ

„Всемирна Летопис", Г. IV, кн. 8 (VI-IX.1926), с. 190-191- рубрика „Вести"

Както казахме по-горе, близкият до Синода и ултра-реакционен вестник у нас **„Мир"** даде неотдавна гостоприемство на една километрическа статия от „подпредседателя" на Теософското общество в България, държавният учител, г. Ив. Грозев. Тоя факт на трогателен унисон или „единен фронт" между расоносци, политически реакционери и български теософи не трябва да учудва никого: французите казват, че „les extremites se touchent", т.е. крайностите се допират, а българите имат една живописна поговорка за подобни случаи...Пък и от съдържанието на въпросната статия не остава никакво съмнение, че тя е една от многото маневри на черните братя, които се мобилизират за съюзнишка - сигурно, безплодна - борба против дейците на Бялото Братство. Тя ни напомнюва известната формула на един български „държавник": „с Вас, след Вас, за Вас, винаги...**под Вас**" (цитираме пак от в."Мир", 1909 г.). В тая статия „подпреседателят" на българските теософи уверява и се кълне, че „теософията" има за задача **не да събаря, а да изгражда** (к.н.) и тя не може да бъде против науката, философията, а най-малко - против религията". Събарят - иска да каже той - другите, т.е. „ония, с които неоснователно ни смесват", дръжте тях. „Ние не отричаме националните идеали и държавни нужди - се провиква г. Грозев, като че ли има някой да ги отрича! - нашият председател, г. Софрони Ников, **безстрашно се есражавал на най-предните позиции** (к.н.), той не е против една законна отбрана на отечеството: това е една от обикновените работи, които трябва да вършим **по-добре** от другите, това е един **дълг**". И по нататък: „Ние събаряме **вярата** и изгонихме **религията** из училищата си (фрази преписани от „Църковен вестник", орган на Синода - Б.Н.), но къде са блюстителите на народните завети?"... и т.н. Тия кратки цитати из статията и много факти, които ние знаем, но които е излишно да изтъкваме сега, трябва да накарат всекиго да признае, че освен едно привидно различие само във фразеологията, православната и либералната (теософската) църкви - последната на българска почва - са лика-прилика помежду си: и едната, и другата си имат „епископи" и „свещеници", които носят епитрахили и кадят тамян, защото това е присъщо на природата им; и едната, и другата се занимават с търговски сделки, като ръкополагат, кръщават, венчават и опяват и то, разбира се, срещу прилично възнаграждение, т.е. усърдно служат на своя бог Мамона: и едната, и другата благославят и насърчават войните, за да се изтребват взаимно народите, било като предвождат войските с кръст в ръка, било като командуват с гола шашка и револвер „на най-предните позиции" да се стреля и убива, разбира се, само „при законна отбрана на отечеството", защото тогава масовите убийства и кръвопролитията се „оправдават" от Божествената Мъдрост (теософията)... А коя война е обявена за „законна отбрана" и коя е нападателна и завоевателна, този въпрос надали е бил решаван някога след предварително допитване до българските теософи...По-нататък, и при извършването на религиозните „треби", както например незаконните венчавания, и теософските свещеници, както православните, практикуват умело знанията си, но щом ги подгонят в някоя православна епархия, те бързат да се препоръчат на благословията и закрилата на местния православен архиерей („Църковен вестник"

публикува едно челобитно послание на теософския свещеник до един православен владика). Дръпне ли ги пък някой прокурор, задето упражняват незаконно занятие, теософските попове (бивши православни дякони) се защищават по своеобразен начин. Сега, атакувани неочаквано, те излизат публично в печата да декларират, че никога не са били против властта, против „националните идеали и държавни нужди" (израз, който може всичко да побере...). Разбира се, и ние потвърждаваме това: **българските теософи са били всякога с всяка власт**. Затова те не само никога не са видели „обществената" и не са бивали интернирвани или арестувани, но всякога като галени деца на властта, са държали сказките си, даже субсидирани от държавата, ту из казармите, ту във военните клубове, всякога свободно са устройвали своите миниатюрни „конгреси", всякога са били добре приети и търпени „сладкодумни гости на държавната трапеза", получавали са продължителни командировки в странство за сметка на „милото отечество" и „държавните нужди", пък и по настоящем използват своите синекурни длъжности (т.е. плащано от народа безделие) в Народната библиотека, дето даже не стъпват на работа. С една реч: винаги „ с вас и ...под вас!" Такава е на практика „теософията" на агентите на Черната Ложа. Като илюстрация на всичко гореизложено, посочваме на българското общество долната фотографска снимка, за да се види нагледно ума и характера на българските теософи...Ако стане нужда, ще се повърнем по тоя предмет.

21. „Теософията в защита на себе си"

„Мир", Г. XXXII, бр. 7812 (16.VII.1926), петък, с. 3

от **Иван Грозев**
Подпредседател на теософското общество в България

Помолени сме от страна на Теософското общество в България да дадем място на следните редове, с които Обществото желае да се защити срещу някои криви схващания за неговото учение:

Мото: „Малко наука и човек става безбожник;
повече наука, и човек става изново религиозен."
Франциск Бекон

Напоследък се пръскат някои превратни слухове за теософията от хора непосветени; налага ни се дълг да кажем няколко думи, за да бъдем на ясно, защото - както по кое да е изкуство и предмет не можем да говорим без усет и разбиране, така и по мистика и религия не можем да говорим без усет и разбиране; те са тънки работи.

Теософията е синтез на наука, философия и религия, които могат да добият конкретна форма и живот чрез изкуството - по същина мистично. Така теософията обгръща всички научни дисциплини - науката за формите и за материята, както и всички науки за духа и (метафизиката); тя в своята дълбока същина - е учение за абсолюта, до което се стига чрез вътрешно прозрение (интуиция, откровение); тя е науката на боговете (мъдреци, пророци, ясновидци)*; неподвижната мъдрост на **вековете**, която лежи в

**Нека отбележим тука, че теософията съвсем не е дъновизъм - доморасъл, възникнал върху почвата на медиумизма и спиритизма и това, което се пише във „Всемирна летопис", орган на дъновистите, не засяга и теософите. Теософията има за задача не да събаря, а да изгражда, и тя не може да бъде против науката, философията, а най-малко - против религията; това би било contradictio ia adjecio. Лошо са осведомени противниците на теософията. Но така е когато пишеш за математика, без да си математик, или за музика без да си музикант, или бидейки биолог пишеш за...мистика.*

основата на всяка философска система и на всяка световна религия. Има едно учение за едната истина, и ние го намираме изразено в Будизма и Брахманизма на древна Индия, в Херметизма на Египет, в Орфеизма на Елада, в Питагорейството, в Платонизма и Неоплатонизма, в предхристиянски Гностицизъм - живец на Християнството, в Розенкройцерството и в доктрината на средновековните алхимици Яков Бьоме, Парацелз, от която Гете черпи с пълни шепи); най-после в Кабалата и Талмуда без които не можем разбра скрития смисъл на нашата Библия.

Различните хора се намират на различни становища в своето развитие и техните схващания за Истината са различни; всеки си живее със своята относителна истина и отрича правото на другия да мисли и вярва свободно, с което се спира всяко духовно развитие и се упражнява моралeн гнет върху душите. Това е породило сляп фанатизъм, безполезни спорове и кървави изстъпления в името на оногова, който е проповядвал само мир, братство и любов между людите. Само мъдреците стигат до общата истина, която обединява и любовно свързва, която освобождава от всякакви предразсъдъци и **превратни мисли** и те никога не спорят върху нея, нито говорят; защото истината е неизповедима, тя не може да се изкаже с думи, а се изразява с подвиг и живот.

И теософията разкрива единния издревен евангелски път за постигане истината - пътя на екстаза и на пророческото откровение, пътя на интуицията, **където пада всяко** съмнение пред непосредното проживяване. През себе трябва да мине всеки човек, за да стигне до истината, която е Бог, да се слее с истината, и сам да се обожести, да стане свръхчовек или богочеловек. Всички ние сме синове Божи, казва Исус, и трябва да станем съвършени като нашия Отец небесен. Как? - в един само кратък живот? Но тоова е невъзможно. За постигането на тоя божествен идеал са нужни много животи, през които безсмъртната човешка душа се усъвършенствува и проявява своята божествена същина. Всички вероучители говорят за прераждане, и самите те са стигнали по тоя път до **свръхчовечество**.* Свръхчовекът не е само блян на поет, и богочеловеци е имало в историята - те не са нито легенда, нито мит; те са цветът и плодът на обещанието - първенците на човешкия род, завършили своята земна еволюция и стигнали върха - свръхбитие, Нирвана. И наистина, самите те са върхове, които съединяват небето и земята, откъдето се вижда вечното незалязващо слънце на истината: Кришна, Буда, Зороастър, Хермес, Орфей, Исус, Аполоний Тиански. И в днешната критическа епоха - според завета на Христа и според Теософията - се очаква такъв свръхчовек, който да обедини всички религии - клонове на едната религия - и да побратими народите, като положи начало на нова цивилизация и изведе човечеството из днешния хаос.

От всичко казано става ясно, че теософията се явява в света не да разединява и да опълчва едно срещу друго различните течения, не да сгъстява спластения фанатичен мрак от векове в душите, а да разведри хоризонти и да хвърля светлина по всички пътища на тъмното човешко битие, и да води към мир и братство, тъй че в света да има един Пастир и

**За теософията пътта не е презряна, защото иначе прераждането не би имало смисъл. Може да има някои секти, които да изтезават пътта си в името на духа, но това е едно недоразумение. Наопаки, тялото е най-съвършеният инструмент на духа, то е храмът, в който се извършват тайнството душата, и в който ние получаваме просветление. Не напразно апостол Павел казва: „Вие сте храмове, и Дух Божий живее във вас." Същата мисъл изказва и Новалис в своите фрагменти.*

едно стадо. Ето защо теософията не е против никоя религия, защото всички религии имат еднакъв божествен произход; те всички са основани от Мировия Учител, направо или чрез Негови ученици, те са дело на великата Бяла Ложа, от името на която великият учител Христос действува и чертае различните пътища, **които водят** към една цел. Една от задачите на теософията е да съживи отделните религии върху една обща основа, и който се опълчва против теософията, той се опълчва против делото на Христа, който е един за всички - дихание на цялото човечество, което е плът от неговата плът. Теософията не се обявява и срещу опитната наука на днешния век, нито се чужди от нейните методи, когато прави своите изследвания; тя твърди, обаче, какво днешната наука е една малка част от истинското знание (Гносиса), което обгръща проявеното и непроявеното, света на феномените и невидимия мир от скрити причини - физика и метафизика. И теософията не е склонна да тури някакъв предел между обективна наука и религиозно изследване, което води към **богопознание** - към **вечната същина** на нещата. То би значило да се отрече еволюцията на човешкия дух и заедно с това и всеки прогрес на наука и изкуство. Един синтез на наука, философия и религия се налага от самосебе; защото науката за материята е в същото време и наука за енергията, науката за енергията засяга и науката за душата, а тази последната е свързана с изучаване причините на нещата, с които се занимава философията и религията. Така положителният учен, в своите научни обяснения, стига до метафизични спекулации, до фантастични хипотези и странни теории, допиращи до сънното царство на бляна. Ето как трезвеният учен става, без да ще, метафизик и мистик, и ето как Теософията завладява неусетно катедрата на Университета! Положенията на Теософията и крайните изводи на емпиричната наука нима не **съвпадат**? Хиляди години преди нашата ера се е говорило за относително знание, що се касае до феномените, и абсолютно знание, що се касае до духа. Не е нова нито теорията на Айнщайна, нито разкритието на Бергсона - за интуицията; за да се убедим в това, стига да се обърнем към древните мъдреци на Индия, или да изучим философията на Емпедокла, на Питагора и Платона. Днешната „положителна" наука, която започва с постулат* и свършва с неизвестно, навлиза постепенно в областта на тайнственото и става окултна, а химията - с откриване на радия се обръща на алхимия. Това, което адептите на теософията са учили и практикували открай време, сега науката „открива" и от боязън към ненаучния окултизъм, се мъчи да прикрие с нов етикет, но с това същността не се изменя.

Изглежда, че първите апостоли на Христа не са били прости рибари, както обикновено се мисли, а и по-късните Христови последователи минали през мистериите; те са владеели тайни сили и са били истински чудотворци, когато представителите на днешната наука още се колебаят и с голямо въздържание посрещат неоспоримите факти на психични прояви - да не говорим за хипнотизма, за ада на Райхенбаха, за телепатията и за спиритическите изследвания на един Крукс, и на Шарл Рише, професор в Сорбоната. Теософията донася една нова живителна струя в наука и в изкуство; нашата мисия в света е да преобразува и да изгради новото общество; днешните световни катаклизми и разтления на обществата са естествена и логична последица на един крайно груб **материализъм**, а не се дължат на **някакъв** гибелен мистицизъм, който за днешната епоха едва що се заражда. Старият материалистичен

**Очевидна истина, която не може да се докаже или с други думи - неизвестно.*

мироглед се изживява в бури, трусове и катастрофи - борба на всички против всички. И някога железният Рим - града на грубото насилие се е разкапвал от собствените си язви и напусто някои превзети историци (материалисти) хвърляли вината върху мистицизма, който уж отклонявал хората от истинския (?) живот; те постъпвали чисто по Нероновски. Нерон подпалва Рим и набедява отпосле християните, за да отклони народния гняв от себе си. Но нека се помни, че тези първи мъченици-християни са полагали още тогава основите на новата цивилизация, от плодовете на която ние се ползуваме и до днес. А те са били всъщност теософи; за това свидетелствува най-ясно стенната живопис в катакомбите. Явно е, че такова обвинение срещу Теософията не издържа никаква критика, както и твърдението, че теософите отричали националните идеали и държавни нужди; българските теософи опровергават тази незаслужена клевета с делата си. Така, самият председател на Теософското Общество в България, г. СофрониНиков, безстрашно се е сражавал на най-предните позиции, а днес някои тилови герои излизат без свян да говорят за него, че той бил против една законна отбрана на отечеството..."Ти трябва да вършиш обикновените си работи по-добре от другите, а не по-зле" се казва в книжката „При нозете на Учителя" - евангелие за теософите. „Патриотите", които надават вик срещу „теософската напаст", могат само от едно да се плашат - че теософите са се простили с всеки вехтозаветен морал, и като обществеици те са беззаветни идеалисти, които съвестно биха изпълнили всеки свой дълг, без оглед на личната си изгода.

Нека се изповядаме открито освобождението до днес, ние събаряме родната вяра, на която дължим всичко - режем клона, на който се крепим, защото вярата за „просветения" българин е недостоен предразсъдък. И ние изгонихме религията из училищата си, свещената религия, която осветява живота на човека и го издига до Бога, и отворихме широко врати за най-страшни чудовищни напасти - и за ума на днешното поколение един атентат в самия Божи храм бе напълно възможен и естествен...

Един атентат срещу Човека и Бога, пъклен замисъл на черно человеконенавистничество, тъпо отрицание на самия закон на любовта, дръзко посегателство върху самия живот. Къде са блюстителите на народните завети? Или те заплитат тъмна интрига?

У нас, поради закъснелост на умовете и поради лошо възпитание, Теософията може да се преследва, с простени и непростени средства; в една Англия, обаче, Теософията е на почит и се проповядва от църковните амвони; там, сега засега, има 35 депутати теософи в камарата и няколко министри, между които и известният Балфур. Изобщо, в другите страни от Теософията са заинтересувани много учени и професори, както и именити художници и писатели, а Стриндберг е бил и член на теософското общество, както и Морис Метерлинк.

Нека, прочее, бъдем спокойни за бъдещето, дълбоко невъзмутими и толерантни.* Всяка истина, която носи спасение за света, се е посрещала с вой и отрицание. - Кой пророк в миналото не е бил замерян с камъни? И как искаме ние да бъдат посрещнати големите светлоносци в днешната черна епоха - една госпожа Блаватска, една госпожа Безант, един Ледбитер, един Кришнамурти?

На тяхната серафическа чистота тъмният свят ще отговори със скверност, че за друго не е способен, и за тяхното светло послание ще ги

**Нека не се плашат някои, че теософите замислят някаква coup d'etat. То е много наивно - не е този пътя за обновата на едно общество.*

облее с мръсния проток на своята мисъл и клевета.

Могат ли те избегна съдбата си, когато сам Христос - въплощение на вселюбов - не я избегна?

22. Едно тържество на Истината и правдата

Иван Толев във „Всемирна летопис" год. IV, кн. 9 (IX.1926), с. 211-216 описва последователно опитите да бъде спряно списанието. Описани са всички имена и лицата, които са взели участие. Това е поучително за следващите поколения, защото Силите на Разрушението са едни и същи, а лицата са различни. А за да бъде забавно на читателя, ще кажем че Ст. Консулов от върл противник на Учителя Дънов, на теософията и спиритизма след 1945 г. когато дойдоха комунистите на власт се преобърна и стана мистик, религиозен и спиритист. О, ирония на съдбата! Нищо подобно. Ето затова прочетете последователно, кой иска да спре списанието. И кои са силите на Разрушението.

ЕДНО ТЪРЖЕСТВО НА ИСТИНАТА И ПРАВДАТА

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 9 (X.1926), с. 211-216 - рубрика „Вести"

Нашите четци си спомнят, че главният секретар при Министерството на Народното Просвещение **Александър Радославов**, заедно с подчинения си началник на бюрото за културните учреждения, **Никола Т. Балабанов**, издадоха едно окръжно предписание от името на това Министерство под N 33168 от 26.XII.1925 г., с което *отмениха одобрението и препоръката на списанието „Всемирна летопис"*, дадени с окръжно N 30006 от 13.XII.1919 г. и *забраниха за напред разпространението на това списание между учениците, както и абонирането за училищни библиотеки.* Това направиха те, главно, по подстрекателството на известния професор д-р **Ст. Консулов**. Обаче, както съобщихме своевременно (вж. книжка V, стр. 118) ние подадохме жалба до Върховния Административен съд за отмяна на това незаконно издадено Окръжно и съдът с окончателно решение N 285 от 6 октомври т.г., влязло в законна сила, уважи напълно жалбата ни и отмени Окръжното. Това решение на Върховния Административен съд е изпратено на Министерството на Народното Просвещение за сведение и **изпълнение.** Виновните в издаване на Окръжното лица, с което се нанесоха на списанието ни големи вреди и загуби, ще понесат неизбежната законна отговорност.

Но за да се уверят и четците ни по какъв начин се е действувало от тия лица в случая, ние публикуваме тук по-важните документи, от датите и съдържанието, на които става явна преднамереността на осуетеното вече посегателство върху „Всемирна Летопис", това най-ценно по предмета си списание в България. Тройката: проф. **д-р Ст. Консулов**, който прогласи в сказките си, че „човек няма душа", а следователно че и самият той е „бездушен", **Александър Радославов**, главен секретар на Министерството на Народното Просвещение и **Никола Т. Балабанов**, началник на бюрото за културните учреждения при същото Министерство, са обрисувани в тия документи такива, каквито са.

Ето фактите:

22.1. С **писмо под N 28264 от 5.XI.1925 г.** подписано от началника на бюрото Н. Т .Балабанов, до редакцията се съобщава:

„Умолява се редакцията да изпрати в Министерството по един екземпляр от последната и предпоследната година на списанието за рецензиране. **Ако редакцията не направи това в 10 дневен срок, препоръката и одобрението на списанието ще бъдат отменени**."

Няма съмнение, че това писмо, в което, от последната закана, явно личи решението да бъде отменена на всяка цена препоръката на списанието, е било адресирано след предварително споразумение с проф. Консулов, който бе написал един подлистник във **в."Слово", брой 1004**, от 8.X.1925 г. насочен против „Всемирна Летопис" и пълен с всевъзможни лъжи и измислици.) Тази статия е публикувана в този отдел под N 8. Вследствие на тоя подлистник, М-вото разгласи почти във всички столични вестници, че списанието ще се подложи на рецензия (вж. „Слово", бр. 1006 от 10.X.1925 г.)

Редакцията ни, още на другия ден след получаването на писмото, отговори на Министерството:

Съобщава се, че исканите годишнини от списанието „Всемирна Летопис" са изпратени в Министерството още на 14.X. т.г. **препоръчано,** срещу пощ. разписка N 4136, (вследствие искането на същото М-во), София, 7.XI.1925 г.

Тогава гл. секр. Радославов и началникът Балабанов писали Консулову:

22.2. N 28888. Приложено тук, изпраща 11.XI.1925 г. ви се, Г-не професоре, едно течение от списанието „Всемирна Летопис" с молба да дадете **мнение**: може ли да остане препоръката на списанието или трябва да се отнеме.

Гл. секретар: (п) Ал. Радославов
Н-к: (п) Н. Т. Балабанов

Без да дочакат, обаче, това писмено „мнение" от проф. Консулова (защото тяхното устно споразумение, както признават във възраженията си до съда, N 5217 от 10.III.1926 г., било достатъчно), г.г. Радославов и Балабанов издадоха и разпратиха до всички учреждения, подведомствени на Министерството на Народното Просвещение, окръжното N 33168 от 26.XII.1925 г. А писменото „мнение" на Консулова, което не се отличава от устното и което поместваме по-долу като куриоз, и като образец на най-недобросъвестна критика, а не на сериозна и обективна оценка на един учен, е датирано **едва на 1 март 1926** г., т.е. повече от два месеца след издаването на Окръжното. При все това, верни на злобата си и последователни на заканата си, поменатите чиновници са изпратили (с писмо N 4706 от 3 март т.г.) до **всички министерства** 9 преписа от „рецензията" на Консулова („без подписа на рецензента") „с молба - както гласи писмото - за съответно решение и със съобщение, че Министерството е отменило препоръката на това списание". (п) Началник: Н.Т. Балабанов.

Вследствие на всичко това и за да се защитим от едно грубо беззаконие, подадохме до Върховния Административен съд следната жалба:

22.3. До Върховния Административен съд:

Ж а л б а

От I Окултно Книгоиздателство „Хермес"
в София, бул. „Дондуков" 43.

За отмяна
на окръжното предписание
под N 33168 от 26 дек. 1925 г.
издадено от Министерството на Нар. Просвещение

Господа съдии,

Въз основа на чл. 215 п.п. 1-3 от закона за административното правосъдие, моля да отмените горното окръжно предписание, защото е издадено от лица, които са превишили властта си, не са спазили съществените законни форми в случая и са нарушили изрични предписания на закона.

Така, от обжалвания акт се вижда, че той е подписан от главния секретар при Министерството на Народното Просвещение, някой си Ал. Радославов, и преподписан от началника на бюрото за културните учреждения. Независимо от факта, че по времето на издаването на това окръжно съществуваше министерска криза и следователно, то не е издадено със знанието и съгласието на титулярния министър, но и лицето, което го е подписало като главен секретар, е превишило властта си, точно определена в чл. 11 от закона за Народното Просвещение. Според ясното разпореждане на тоя член, главният секретар, като шеф на канцеларията, е властен да бди за вътрешния ред и правилното действие на разните служби в Министерството, да председателствува административния съвет, да върши само в кръга на административните служби всичко, що му възложи министърът, и да замества последния по всички текущи въпроси, когато той отсъствува от столицата, но няма власт да издава от името на министерството окръжни предписания, като предметното, които засягат правата и интересите на трети лица, без специално за това пълномощие от отговорния министър. Въпросното списание, издавано от моето книгоиздателство с регистрована фирма (Държ. вестник бр. 170, 920) е било одобрено и препоръчано от Министерството още преди 6 години и едва сега, без никакъв повод и основание главният секретар при същото Министерство не само отменява одобрението и препоръката му, но и забранява разпространението му. Като че ли това чисто научно-духовно списание „Всемирна Летопис", задачата на което е да хвърли светлина върху, най-интересните и най-нови научни изследвания по експерименталната психология, е някаква нелегална литература! С това свое действие поменатият главен секретар и подчинения му началник на бюрото, Никола Балабанов, действуващи от името на Министерството на Народното Просвещение, са превишили властта, която им дава законът, поради което техният акт се явява незаконен и следва да се отмени.

На второ място, от съдържанието на обтъженото окръжно се вижда, че то не е основано на някакво решение на Административния съвет или Просветителния комитет при същото Министерство, а е самолично действие на поменатите двама чиновници. А съгласно чл. 11 ал. II от закона за народ. просвещение, Административният съвет обсъжда по-важните окръжни предписания и всички въпроси от текущ и временен характер, с които бъде сезиран от министъра, като решенията му влизат в сила след одобрението им от същия министър. В случая, това съществено изискване

на закона не е спазено. А това бе необходимо да стане, защото отмененото окръжно N 30006 от 13 дек. 1919 г. за одобрението и препоръката на списанието „Всемирна Летопис" е издадено въз основа на специално за тая цел решение на Просветителния комитет при Министерството и защото с обжалваното сега окръжно се отнема едно придобито вече право и се ощетяват интересите на едно книгоиздателство. Щом главният секретар и подведомствения му началник са издали окръжното без да е бил сезиран с него компетентният Административен съвет, те са нарушили изричното предписание на закона, поради което техният акт, като незаконен, трябва да се отмени.

Най-сетне с издаването на въпросното окръжно е нарушена и законната наредба, предвидена в чл. 8, ал. II от Закона за народното просвещение (resp. особения за това правилник), според която учебниците и учебните помагала (каквито са книгите и списанията за прочит), преди да се одобрят или не одобрят, трябва да се рецензират от вещи по предмета лица и въз основа на такава рецензия Министерството издава окръжно предписание за одобрението на дадено печатно произведение или за отменение на одобрението. Такава рецензия биде направена през 1919 г. за сп. „Всемирна Летопис", аз внесох исканата такса за възнаграждение на рецензентите и докладчика на комисията, последната, наречена тогава „Просветителен комитет", одобри и препоръча списанието. По същия начин и сега законът задължаваше главния секретар и н-ка на бюрото да подложат на нова рецензия същото списание, щом са счели за нужно, по повод или без повод, да добият някои знания и осветления по съдържанието му. Това бе толкова по-необходимо, защото трябваше да се мотивира и с някакво фактическо основание издаването на въпросното окръжно, за да видя и аз, като редактор на това списание, и многобройните му най-интелигентни и с будна любознателност четци, кои са ненаучните и антисоциални мисли и твърдения в него, които са продиктували неговото забраняване за всичките училища в България. При убеждението, че списанието „Всемирна Летопис", четирите годишнини от които тук прилагам и което е препоръчано и от другите М-ства, трябва да се счита за гордост на българската литература, защото в него намират място научните трудове на такива всесветски знаменитости като проф. Айнщайн, сър Оливер Лодж, д-р Рудолф Щайнер, Камил Фламарион и мн. др., и в което са дадени биографиите, портретите и резюме на ученията почти на всички стари и нови окултисти и мистици, начиная от Питагора (с неговите „Златни стихове") до най-новото време, любопитно би било - но, главно, необходимо, защото е от важен обществен интерес - да се види, кой би бил тоя български „учен", който би разкритикувал техните открития и учения, и би изказал мнение да се забрани разпространението им между нашата учаща се младеж. Но господата, подписващи окръжното, са нарушили и предписанието на чл. 8 от Закона за нар. просвещение (resp. надлежния правилник) като без никаква рецензия (обещана даже чрез печата - в. Слово бр. 1006/925) и без да оправдаят, поне формално, действието си пред многобройните учители в България, които четат редовно списанието, и пред цялото здравомислещо общество, което го посреща най-радушно, са издали окръжното по свой личен почин и усмотрение. Но така издадено, то е явно незаконно и следва дасе отмени.

Прилагам препис за противната страна и един екзампляр от **обтъжения акт**.

Моля да се изискат от Министерството на Нар. Просвещение и се имат пред вид преписките по двете окръжни: N 30006 от 13 дек. 1919 г. и N 33168 от 26 дек. 1925 г.

Прилагам и банк. удостов. N 577.V от 25.II.926 г. за касац. депозит и в. „Слово", бр. 1006 от 10.X.1925 г.

За I Окултно кногоиздателство „Хермес"
Адвокат: Ив. Толев,
София 25.II.1926

23. Отменяне забраната на сп. „Всемирна летопис"

П Р О Т О К О Л

София, 28 септември 1926 г.

Върховният Административен съд, Общо събрание, в съдебното заседание на 28 септември 1926 г. в пълен състав и при участие на прокурора Ив. Киряков разгледа делото N 76 от 926 г. заведено по жалбата на I-во Окултно Книгоиздателство „Хермес" в София и след изслушването на страните - адвоката Иван Толев, като представител на Книгоиздателството, а от страна на М-ра на Народното Просвещение не се яви представител - съдът се оттегли на съвещание и като се завърна в същия си състав на 6. X.1926 г. I Председател произнесе следното:

Р е ш е н и е N 285
гр. София, 6 октомври 1926 г.
В името на Негово Величество Борис III Цар на българите
Върховният Административен съд, за да се произнесе, взе предвид:

Тъжителят - I-во Окултно Книгоиздателство „Хермес" в София - обжалва окръжното предписание под N 33168 от 26.XII.1925 г. издадено от Министерството на Народното Просвещение, с което се отменява одобрението и препоръката на списанието „Всемирна Летопис", орган за висша духовна култура, под уредбата на Иван Толев - дадени с окръжното му N 30006 от 13.XII.1919 г. и се забранява за напред разпространяването на това списание между учениците и абонирането на училищните библиотеки. Той иска отменението на това предписание по следните съображения: 1) защото главния секретар при Министерството на Народното Просвещение, който го е подписал и издал, е бил превишил властта си, точно определена в чл. 11 от Закона за Народното Просвещение, според която той не е имал право да издава такова предписание. 2) Защото предписанието е било издадено без да бъде сезиран с него компетентния административен съвет при Министерството и 3) Защото не е била направена предварително рецензия на списанието, която да е оправдавала издаването на окръжното.

Първото оплакване **следва** да се **признае за основателно**, понеже се оправдава както от фактическа страна, така и от законна гледна точка. И наистина, от обтъженото окръжно предписание е видно, че то е издадено от главния секретар при Министерството на Народното Просвещение, подписано е от него и приподписано от Началника на бюрото при същото Министерство. Вижда се още, че със същото предписание, като се отменяват по-раншните одобрение и препоръка на списанието „Всемирна Летопис", дадени от Министерството на Народното Просвещение, изрично се забранява за напред разпространяването на това списание между учениците, както и абонирането на училищните библиотеки за него. Обаче, съгласно чл. 11 от закона за Народното

Просвещение, който определя властта на главния секретар при Министерството, **този последният не е имал право**, по силата на дадената му от закона власт, да издаде, в случая, въпросното предписание. Вярно е, че съгласно същия този член, главният секретар заместя Министъра по всички текущи въпроси и то когато той отсъствува от столицата и че той върши в кръга на административните служби всичко що му възложи Министъра. **Но издаването на обжалваното предписание не е такава работа**, каквато Главния секретар е властен да извършва по силата на казания по-горе член от закона. **С това предписание се забранява разпространяването и абонирането на списанието за учениците и училищните библиотеки, и се засягат интересите и правата на трети лица**. А такива разпореждания не съставляват работа каквато е по смисъла на чл. 11 от закона. **Те влизат в атрибутите само на Министъра на Народното Просвещение**. Наистина, че съгласно ....4 от наредбата за одобрение и откупуването на книги, списания и др. Министерството може да отмени дадено вече одобрение на някое списание, ако то промени своето направление, обаче, *от това не може да се тегли заключение, че главния секретар е властен да издаде въпросното окръжно*, когато, както се казва по-горе, самият закон не му е предоставил такава власт. А от всичко това става явно, *че в случая главният секретар при Министерството на Народното Просвещение, с издаването на обжалваното предписание е влязъл в атрибутите на Министъра* и че същото предписание е *незакономерно*, тъй като е издадено от лице, което по закона няма право да го издава, поради което то подлежи на отменение. При това разрешение на първото оплакване, останалите две оплаквания, изложени в жалбата, се явяват безпредметни.

По тези съображения

Р е ш и:

I.Отменява окръжното предписание N 33168 от 26.XII.1925 г. издадено от Министерството на Народното Просвещение, с което са отменени одобрението и препоръката на списанието „Всемирна Летопис", дадени с окръжно N 30006 от 13.XII.1919 г. и е забранено за напред разпространяването на това списание между учениците, както и абонирането за училищните библиотеки.

II. Препис от настоящето решение да се съобщи на същото Министерство за сведение и изпълнение.

Пръв председател: (п) Ф. Филчев
Председател на отдел: Л. Горанов,
Н. Чехларов
Членове: Л. Луканов, д-р А. Петров,
Б. Боженски, Хр. Терзиев, А. Стойчев,
Ст. Русев, Д. Ив. Харбов, П. Друмев

С това решение, с което 11 души съдии от Върх. Адм. съд - едни от най-старите висши магистрати - изпълниха достойно своя служебен дълг, възтържествуваха истината и правдата, изразени в действващия закон по въпроса, и се парализира осъдителното деяние на самозабравилите се фактори в Министерството на Нар. Просвещение. Съдът единодушно, ясно и категорично констатира, че те са злоупотребили с властта си - деяние, забранено от закона под страх на наказние и влекуще след себе си гражданска отговорност за вреди и загуби (чл. чл. 298, 306, ал. II и 431 от Наказателния закон).

24. Препис на едно чудовищно „мнение“

А че тия личности са извършили това деяние по предварителен уговор с проф. Ст. Консулов, това става очевидно от неговото писмено „мнение“, пълно с безсъвестни изопачавания на фактите и клеветнически тенденции. Ето дословно това чудовищно „мнение“:

Препис:

До Господина Началника
на бюрото за културните учреждения и фондовете
при Министерството на Просвещението.
Тук

Уважаеми Господин Началник,

Преди известно време с N 28888 ми се изпратиха *няколко* книжки от сп. „Всемирна Летопис“, за да дам мнение дали може да остане то и за напред препоръчано от Министерството. Моля извинение, че поради претрупаност в работата, отговарям едва сега.

В една статия в. „Слово“, аз вече казах мнението си за това списание: *нелепости* (к.н.), предлагани като научни истини на хора, наклонни към мистицизъм. Тук давам едно *по-обстойно* изложение върху *стойността* на „Всемирна Летопис“ от гледището на народното образование и възпитание и *държавна сигурност* (к.н.).

Никога положителната наука не е претендирала, че е открила всички природни тайни, винаги е имало неизследвани, примамливи области, особено в свръзка с човешкия живот. Това е било почвата, върху която са изниквали „окултните науки“, които са quasi - науки, понеже им липсва методът на положителните науки, който е тяхната **същност**.1)

Когато някои неща от тяхната област са могли вече да се поддадат на научно издирване, те са преставали да бъдат „окултни“, тъй че тяхната област си остава все недоказуема чрез научни издирване. Затова и твърденията на тия науки се приемат на доверие от мистично настроения четец, защото никой не може да провери, например, дали областите, дето мижира (?!) душата според окултистите, са 3, а не 33 или **въобще дали те съществуват.** 2)

Научният начин на мислене не бива никому да се натрапва. Мистикът, верующият трябва да имат свободата да мислят както намерят **за добре**. 3). С даването свобода на мисълта обаче спира и отношението на държавата къмто тези вярвания. Днешната държава има длъжността да обучава и възпитава народа и това тя прави в духа на положителните науки, в духа на завещания си от деди религиозен морал. Всяко друго философско или религиозно схващане, ако не е насочено срещу устоите на самата държава, ще се ползува от принципа на свободата на мисълта, не може обаче да очаква поощрение от самата държава, защото тя би влязла в противоречие **със себе си**. 4) Такъв е случая с окултизма и **„дъновизма“** 5), на които служи „Всемирна Летопис“.

Държавата ни има една ясно определена просветна политика, която се постепенно подобрява, но която е несъвместима със „свободното училище“ на окултистите. В год. III, стр. 87, на казаното списание намираме следното „заключение“: „Днешното училище е фалшиво. В *новото* училище учителят ще бъде автономен, той няма да бъде зависим от външни предписания“. С право учителят може да каже днес на Министерството: щом ни препоръчвате списанието, последвайте проповядваните идеи, откажете се от всякакъв контрол върху дейността **на учителя** 6).

Би ли било желателно разпространението на идеите на „Всемирна Летопис“ и между обществото, за да бъде то за там препоръчано?

Читателят тук отвиква от всяко критично разглеждане на нещата, приучва се да приема като истини и най-дръзките нелепости. В „Слово" из цитирах вече пасажи, в които се казва,че като се сварят „източни месла във водата се *самозараждат* бръмбари, *весело* (к.н.) скачат, после (като им омръзне види се живота) се обръщат на кристал. На стр. 131 пък, год. III, се „доказва", че натрупалите се войници и обози в северна Франция през Европейската война изместили центъра на тежестта и остта на земното кълбо, вследствие на което на противоположната страна земята се разчупила и настъпило катастрофалното японско землетресение. Читателите се привикват към лековерие, към гадателство: на стр. 39 г. IV, се „доказва", че великата катастрофа за земята ще започне от 28 Юли 1926 г.

Но не е само лековерието и безпричиността, които се насаждат от „Всемирна летопис" - убива се у читателя и доверието към положителната наука. Вместо научната медицина се препоръчва „окултната медицина", идея за която (!!-Б.Р.) получава от „окултното" схващане за зъбните болести - гниенето им (год. IV, кн. I). Зъбите не били органи за дъвкане, но имали и втора функция, много скрита, която не идва до съзнанието...Човек получава наедени зъби, за да се намали флоуорното действие, за да не би преголямото флуорно действие да намали в голяма степен условията за умствена проява". При съвременния човек, който много напрега своя ум „от подсъзнателните импулси зъбите му се **развалят**".7)

Да говори или пише нелепости всеки има право, щом има кой да слуша или да ги чете. Да се „препоръчват" обаче тези работи от държавата, това говори много зле за нея. Положението на нашата държаба обаче става и смешно. Всяка държава се стреми да запази своето съществуване, като постепенно усъвършенствува своите форми: ние имаме и закон за защита на държавата, предназначен за ония, които ще поискат да я „съветизират". А в препоръчаното от държавата списание „Всемирна Летопис" срещаме следното, което не се нуждае от коментарии и *което е писано след 9 Юни,* 1925 г. (год. III, кн. 1): „целото производство, извършено сега от работния народ (ох, този работен народ! - моя бележка) на началата на частната собственост, може да даде най-големи и най-плодотворни резултати, ако се извършва общинно, на началата на колективната собственост. Общността на имота, средствата и оръдията на производството ще наложи неизбежно и комунизирането на труда - „едно трикамарно съветско управление би съответствувало на главните изисквания на синархията". Нека българите първи дадат на света тоя образец на истинско общинско устройство и на съвършено **държавно управление**". 8)

Тъкмо след септемврийските събития, (к.н.) - „Всемирна Летопис" пише за необходимостта от няколко „съвети", които да управляват държавата (год. III, кн. II.).

До *преди 9 Юни* (к.н.) 9) „Всемирна летопис" не намира нищо лошо в нашия държавен живот. *След 9 Юни и пропадането на септемврийския бунт*, (к.н.) 10) ето как същото списание характеризира порядките у нас (год.III, кн. VII): „от горния цитат е ясно, колко много е развито чувството на право и законност в Англия...Нашите четци сами могат да обсъдят дали също така е и другаде, а особено в България, дето запрещенията на публичните събрания, даже и на частните в закрито място, са толкова обикновено явление, че дори са престанали да правят впечатление и дето посегателството върху личната свобода (Habeas corpus) във форма на единични и масови арести „по висши държавни съображения" и дори върху

живота на гражданите *като се горят и живи хора* (курсива на Вс.Л.) - едно ауто даже без съдебна присъда, нещо небивало в историята - се намира за правомерно и се одобрява „мълчаливо и от мнозинството в парламента".

Както се вижда „Вс. Л." не се занимава само с окултизъм, но използува своите четци и за чисто политически цели: след 9 Юни и 23 септември България е станала една варварска страна и само съветската система на управление ще може да я оправи.

Заключение. Използувайки настроението на обществото след душевната негова криза през главната война, „Вс. Л." си позволява да пише като „научни факти" и всевъзможни нелепости, които подкопават доверието на хората към науката, правят ги лековерни, безкритични. Същото списание се е турило в услуга (навярно тук презрения жълт метал не е играл никаква роля...) на съветската агитация, която се прокарва под една хитра, скрита форма. (Каква гнусна клевета! Б.Р.)

Министерството на Просветата, струва ми се, трябва не само да оттегли препоръката на това списание, но да обърне вниманието и на другите Министерства, които, изглежда, са били също тъй подведени да го препоръчат. Необходимо е да се привлече върху туй списание вниманието и на онези държавни органи, които са натоварени да бдят върху противодържавните агитации.

С почит: (п) Проф. Ст. Консулов,
София, 1 март 1926 г.

Ето това е авторитетното „мнение" и рецензия на проф. Консулова с високопарното му заключение, с което иска не само отмяната на препоръката и одобрението на списанието „Всемирна Летопис", но и предаването на редактора на съд по Закона за защита на държавата! Обаче, органите на българското правосъдие не се поведоха по ума на Консуловци и Радославовци: прокурорът при Соф. Окр. съд прекрати, както съобщихме своевременно, заведената преписка по Закона за защита на държавата по липса на улики на престъпление, а Върх. Административен съд отмени окръжното на главния секретар Радославов, което беше резултат от горния вестникарски и клеветнически пасквил на проф. Консулов. Този е, за сега, отговорът на такива хора като тях, а възмездието не ще закъснее...

БЕЛЕЖКИ:

1) Това е лъжа: методът на окултните науки е същият, както и на „положителните", както ги нарича той. Тоя метод е *опитното изследване*, което вършат най-великите съвременни учени: проф. Айнщайн, Оливир Лодж, проф. Шарл Рише, пок. Камил Фламарион, пок. Желе, Габриел Делан, Артър Конан Дойл, г-ца Дикинсън и мн. др. Само че тия опити са недостатъчни за ума и способностите на Консуловци.

2) Разбира се, за такива „учени" като Консулова, който отрича, че човек има душа, не съществуват духовни „области", но за разумните и действително учени изследователи тия области са безспорни факти.

3) Щом всеки е свободен да мисли както намира за добре, той е свободен и да изказва мислите си чрез печата и никой няма право да му забранява. А от изказването на противоположните мисли произлиза истината.

4) Това са средновековни понятия за държавата, за нейните „устои" и за нейните длъжности. Държавата може да бъде само тогава

един жив и напредничав организъм, който трябва да се развива, когато не се сковава в ръждясалите вериги на Консуловата „положителна наука", а дава простор и насърчение *на новите идеи и учения,* с които се занимава целият западен културен свят. Тъкмо тогава тя би влязла не в противоречие, а в съгласие със себе си, т.е. със своите задачи, защото би отворила широко прозорците си, за да влезе светлината. В противен случай, според безсмислената логика на Консулова, докато народите чакат хора като него да узреят умствено, да повярват в новото и да приемат истината, за да я прогласят публично, тия народи ще бъдат обречени на застой и никакъв прогрес не би бил възможен. Слава Богу, че във всички други държави има такива напреднали в знанията и опитите си умове, като горепоменатите, та и общочовешкото развитие върви с бързи крачки. Иначе, теорията на Айнщайна, откритията на проф. Рише, Дикинсън и пр. биха били обявени от Консулова за „нелепости", насочени против „устоите" на държавата, а от неговия приятел Радославова - забранени да станат достояние на учителите и учениците.

5). „**Дъновизмът**" тук не влиза ни в клин, ни в ръкав. Консулов го е изсмукал от пръстите си, защото не цитира, нито един ред от съдържанието на „Всемирна Летопис", от който да се вижда, че това списание служи на „дъновизма".

6). В този пасаж Консулов, като прави един *фалшив* цитат без свръзка с другите мисли на автора, сам се изобличава с твърдението си, че чрез препоръката си на списанието, М-вото трябвало да се откаже от *контрол* върху дейността на учителя. А мисълта на автора на статията в кн. IV, год. III (бивш дългогодишен гимназиален учител и бивш съученик на Консуловци и Радославовци, но уволнен от длъжност, с тяхно знание, вследствие на безсъвестни доноси и интриги) се съдържа (статията се състои *от 22 колони*, под заглавието: „към ново училище") в края на същия пасаж, който Консулов умишлено осакатил. Тоя пасаж продължава така: „учителят...няма да бъде зависим от външни предписания. *Това е необходимо условие за творческа дейност.* При ръководството на учебното дело, учителят ще изхожда единствено от дълбокото си разбиране на човешкото естество. Както до сега нашето учителство е било най-будната, най-идеалистичната част от нашата интелигенция, така и днес то ще играе велика роля при изграждането на новата култура. То ще трябва да изгради новото училище, училището на бъдещето". И по-нататък, вторият заключава: „трябва да се наблегне на следното: в новото училище главен възпитателен фактор ще бъде любовта. Любовта ще бъде атмосферата, в която ще никне висшето в душите на ученици и учители". От тоя верен цитат се вижда, че се говори за едно бъдеще ново училище, а не за сегашното, което е несъстоятелно във всяко отношение, че се настоява за творческа дейност на учителите, основана на дълбоко разбиране на човешкото естество, и че любовта, божествената любов между учители и ученици ще бъде главния възпитателен фактор в това ново училище. Какъв „контрол" тогава, с предписания и наказания, ще бъде нужен от някакво Министерство? Или новите възпитатели, хората на идеалното възпитание чрез любовта, ще имат нужда от контрола на разни главни секретари от типа на Радославова? И нима списание, което проповядва такива велики идеи за изграждането на новото училище, не трябва да бъде препоръчано, а преследвано?

7). Консуловци са се загрижили и за обществото, което щяло да стане, поради „Всемирна Летопис", безкритично и щяло да се приучи да приема като истини разни „нелепости". Та има ли по-дръзка нелепост оттази, казана от проф. Консулов? Той, очевидно, има най-долно мнение

за българското общество, щом го третира по такъв начин. Но във „Всемирна Летопис" не се съдържат никакви „нелепости", а само точни истини, изследвани и проверени чрез опит. И самият Консулов не може да докаже противното. Цитатите, които той направи в подлистника си в „Слово", са всички тенденциозни заключения и блудкави иронии. Освен това, по окултната медицина са написани много обемисти съчинения от чужди автори, но за тях проф. Консулов няма никакво понятие, защото не е прочел нищо по тая материя, па и да бе прочел, неговото слабо умствено развитие не би му позволило да разбере прочетеното.

8). С отчаяните *нелепости* в тоя пасаж проф. Консулов е надминал себе си и се е направил толкова смешен, колкото никой друг не би го направил. Той поддържа, че държавното управление, устроено и практикувано според принципите и методите на *синархията* (тази дума той, сигурно, за пръв път чува сега!), *било съветско управление по типа на болшевишкото!* Такова невежество и такава безсъвестност у един професор са безподобни! И в стремежа си да уплаши М-вото със „съветите", които сме предлагали като органи на държавното управлнеие (а някои от тия „съвети" и сега съществуват в зачатъчна форма при разните наши министерства), той намесва и „септемврийския бунт" и „преврата на 9 Юни" и твърди, че ние сме проповядвали болшевишката система на управление! Това е вече съвсем подло и клеветническо! Ние, които сме принципиални противници на всяка *насилническа* система на управление и които сме поместили редица статии против болшевизма, като диктатура на пролетарията (вж. напр. още в кн. II от год. I, излязла на 1 май 1919 г., статията „Болшевизмът като идейно движение; принципи и методи на съвременния комунизъм; кой е правия път", както и много други статии по същия предмет в изтеклите годишнини, известни на четците ни) сме обвинени от Консулова в симпатии към кървавия комунизъм и болшевизъм и нещо по-възмутително, в проповядване на бунтове, с които не само не сме имали нищо общо, но и никога не сме се интересували. А кн. I от год. III, със статията против червения комунизъм и за синархията, за каквато се е писало много и от такива видни окултисти като Сент Ив. д'Алвейдър, Папюс, Барле и м. др. още преди да е имало помен за някакъв болшевизъм, излезе от печат още преди септ. бунт!

9). На 9 Юни 1923 г. е свален от власт и убит Министър-председателя Александър Стамболийски чрез военен преврат.

10). На 22-23.IX.1923 г. започва Септемврийското въстание организирано от комунистите и част от живите свалени земеделци на Ал. Стамболийски.

25. Прекратено дело

„Всемирна летопис", Г. IV, кн. 10 (IX.1926), с. 238
- рубрика „Вести"

Г-н Прокурорът при Софийския окръжен съд е прекратил по липса на престъпление и втората преписка, заведена от главният секретар при Министерството на Народното Просвещение Ал. Радославов, против редактора на „Всемирна Летопис" по закона за защита на държавата. Така всички опити на враговете на духовното движение в България, да се злепоставят безкористните и неотстъпни негови дейци, се разбиха в здравия смисъл на служителите на българското правосъдие.

26. Кой е д-р проф. Стефан Консулов?

1. **Консулов** (д-р Стефан), български естественик и професор. Род. в София през 1885 г., свършил по естествена история в София, специализирал в Триест, Ерланген и Бреслау. Професор в Соф. университет по зоология. Печатал трудове върху комарната фауна, борбите с маларията и др. Отделни трудове: Обща биология (1925), Човекът за теософията и за науката (1926), Законите на наследствеността (1928), Изграждането на културното човечество (1928), Живот, старост, смърт (1928) и др.

Данчов, Н. Г. и др. Българска енциклопедия / Н. Г. Данчов, И. Г. Данчов.- София: Ст. Атанасов,1936.- с. 733 .

2. За д-р Стефан Консулов
- виж „Изгревът" том III, стр. 119-120;
- „Изгревът" том VIII, стр. 376 и
- „Изгревът" том VIII, стр. 468-472.

3. Той е един необикновен пример как от противник по всички окултни науки идва времето и се преобръща. Но трябва да дойде времето, дасе развият събитията отвън, за да може да изтече времето през него и да се пробуди съзнанието му за един друг свят. Накрая приема Учителя Дънов и Неговото учение. Виж „Изгревът" том VIII, стр. 471-472.

4. Ето защо публикуваме тези статии, за да се видят етапите и пътя през който преминават съвременниците на Учителя Дънов - едни са зли противници, а други са последователи, които с живота си трябва да защитят Учението му. Едни успяват, а други се провалят.

27. Иван Толев и Учителят Дънов

В сп. „Духовна култура" списание за религия, изкуство и наука, явяващо се като безплатна притурка на „Църковен вестник" в кн. 11 и 12 от 1922 г. - София, от стр. 31 започва статията „Дънов и неговото учение" от Димитър Ласков, за да докаже какво представлява Петър Дънов и неговите последователи, той публикува документи при разпитите на свидетелите, на полицията и столичния градоначалник. По този начин днес са запазени много важни факти. Ето един от тях. На стр. 41 са публикувани показанията на Иван Толев. Ето защо ги поднасяме тук.

„Духовна култура", кн. 11-12 (1922), с. 41

„**Иван Толев**, жител софийски, 42 годишен, българин, православен, адвокат, на зададените му въпроси отговаря:

Дънова познавам от преди няколко месеци. Научих се, че държал публични беседи на религиозни теми и отидох да го слушам. Слушах го най-внимателно, следих всичките му думи, алюзии и жестове, изучих отношенията му с ония, които в мое присъствие го доближаваха и получаваха неговите съвети и наставления в живота. Най-сетне купих си и прочетох всичките му беседи, публикувани в отделни брошури, и продавани в книжарницата на Голов, и от всичко дойдох до дълбокото и неразрушимо убеждение, че П.Д. е един велик моралист и учител, който заслужава всеобща адмирация на цялото българско общество. Образец на нравствена чистота, безкористен и добродетелен до святост, рядък, бих казал безпримерен, знаток на природните закони, той се занимава с пълна абнегация и с преданост на доброто, с логично тълкуване на евангелските текстове, като разкрива техния дълбок смисъл. Неговите мисли са публично достояние и всеки добросъвестен човек, който желае да узнае учението му може да посещава беседите му, като бъде уверен, че от тях ще извлече само полза. Ни най-малко той не осъжда никое

вероизповедание, нито се противопоставя на господствуващата в страната религия, а напротив проповядва нравствено и духовно възраждане. Широко начетен и добре версиран и всички религиозни системи, той не ограничава никого в неговите вервания, не налага никакви правила, а посочва правия път въз основа на Евангелието. Дой Бог в България да се появят много такива учители, които да проповедват великите добродетели и да насърчават всички труженици за моралното закрепване на българския народ.

Колкото за въпросите: дали Д. учел някакво поклонение на слънцето, дали карал жените да му мият краката и дали под влиянието на ученето му някои негови слушатели дотолкова се фанатизирали, че замишлявали да се самоубият - това са въпроси, които не могат да не предизвикат съжаление към първоначалните им автори. Друго нема какво да кажа.

(п.) Ив. Толев - Показанията съм писал сам.

28. Иван Толев в „Изгревът"

1. За Иван Толев при различни случаи са поместени факти от различните застъпени автори в „Изгревът". Тук ще цитираме последователно по томове:

I том, стр. 197 „Разказ за мършата"

II том, стр. 286 „Всемирна летопис"

IV том, стр. 523 - 524 „Списание Всемирна летопис"

V том, стр. 500 - 502 „Учителят на Черни връх"

V том, стр. 502 - 503 „Опровержение"

V том, стр. 504 - 507 „Защо и как бе закрито и спряно сп. „Всемирна летопис"

V том, стр. 477 - 480 - „Иван Толев" - редактор на „Всемирна летопис".

Този материал дава представа за личностите, събитията развиващи се по времето, когато Учителя Дънов е пребивавал между българите.

2. Когато се запознаете, проучете целият материал публикуван в „Изгревът" за Иван Толев, тогава ще проумеете и разберете защо съм представил редактора на сп. „Всемирна летопис" в такъв голям обем. Това не е случайно. И не е измислено от мен, а е залегнало като идея и план на „Изгревът".

3. Иван Толев, заема своето място заслужено, защото той е проекция на светове и сили, които съществуват и днес. Това най-добре го възприемаха като необикновено явление и преживяване онези, които набираха този материал, коригираха го и го подготвиха за печат. За сега само те.

А за мен бе голямо бреме, което носих върху себе си. И сега това бреме го свалих от себе си, защото ще дойде и идва това време да публикувам материала му.

4. За пръв път чух за сп. „Всемирна летопис" през 1970 г., т.е. преди 33 години, когато сега през 2002 г. подготвям за печат неговия материал. Но тогава не можеше да се намери това списание. В Народната библиотека то бе забранено да се дава на читателите от комунистическата власт управлявала България от 1945-1990 г. А многобройните обиски при последователите на Учителя от властта, бяха го окончателно унищожили. Нямаше откъде да се вземе и намери. И така аз се разминах с него. Нямаше го никъде. Това продължи дълги години.

5. В следващият етап, когато започнах да проучвам, издирвам и търся материали по Историята на Школата на Учителя и за неговите

последователи, започнаха да ми предават по някой и друг брой от това списание. И винаги, когато те предаваха тези откъслечни броеве чувах глас в себе си: „Събирай ги, те ще ти потрябват". И аз ги събирах и ги слагах в един кашон. Само ги разлиствах от любопитство. И толкоз. Знаех какво има в тях, но те полека-лека се трупаха в кашона. За мен тогава те бяха архив и нищо повече.

6. По едно време получих и подвързани годишнини, но те бяха разкъсани, някои книжки липсваха, аз се ядосвах, че не са пълни. Но чувах глас в себе си: „Събирай ги, те ще ти потрябват". И аз ги събирах. По-късно дойде време да ги разгледам, да видя кой участвува в тях и да ползвам някои статии за „Изгревът" като съм ги отпечатал дословно по дадени автори.

7. В съзнанието ми бе поставена от някого една програма, за която знаех, че съществува, но знаех, че не е дошло времето. После дойде това време. Тя бе предадена в съзнанието ми от някого и аз започнах да работя по нея последователно.

8. През 2002 г. концепцията за сп. „Всемирна летопис" как да се представи в „Изгревът" постепенно се оформи. Но не от мен, а от онези, които движеха „Изгревът". Те я оформиха в съзнанието ми. И аз с много труд успях да я реализирам. Каторжен труд.

9. В реализацията на тази програма взе голямо участие Ефросина Ангелова-Пенкова, която ми изваждаше на ксерокопие всички мои заявки за онези статии, които ми бяха необходими от вестници и списания. Онова, което тук помествамe се дължи на нейния голям труд по търсенето, намирането и изваждането на всички статии. А това не беше лесно. Без нея, този материал не можеше да се сглоби, защото нямаше откъде да дойдат статиите. А тя ги изваждаше на ксерокопия от Народната Библиотека, където работеше.

По-късно и аз добавих тези, които пък аз имах, като архив и така се сглоби материала. Последователно, но с много труд, усилия и противодействия.

10. Искам да заявя, че материала се сглоби накрая, защото концепцията за този материал съществуваше горе, но ми я подаваха на части в съзнанието. Знаех как ще стане, по-точно, как ще изглежда, но това стана накрая. На връх Великден - 4 - 6 май 2002 г. сглобих и завързах материала. Аз го завързах, а той ме отвърза, аз се освободих. На следващият ден усещах в себе си радост, че това е вече готово за печат. Най-накрая!

11. Иван Толев отдавна е прероден може би, по онази верига, за която той бе закачен, която съществува и днес. Тези сили съществуват. И те настояваха да се включи този материал в своята пълнота. А онзи, който ръководеше от Невидимия свят поредицата „Изгревът" оформи концепцията, даде ми я и аз я реализирах. Но без тяхно участие нищо не можех да направя. Те стояха месеци над главата ми. Беше невероятно изживяване. Едва се издържаше.

12. Учителят Петър Дънов отваря своята Школа 1922-1944 г. Както преди това, така и в Школата идват мнозина, като негови последователи. Но какво става с тях?

Едни идват стоят, слушат Словото Му и си заминават.

Други идват, хранят се от Словото Му, търсят помощта Му и пак си заминават.

Трети идват, слушат, хранят се от Словото Му, ползват съветите Му и остават.

А сега ще разгледаме какво става с тази трета група, защото те

остават, но едни са врагове явни и тайни, а други са му врагове - ту последователи. И така е до ден днешен и ден утрешен. Ще го проверите!

13. **Една част** са последователи на Петър Дънов, но после се отделят от Него и стават накрая негови врагове. Такъв пример е Иван Толев редактора на сп. „Всемирна Летопис". А защо като е враг, го публикуваме? Публикуваме материалите му преди да е станал враг. След като става враг и се оттегля той заглъхва тихо, тихо като в пустиня.

Друга част са негови противници и врагове от самото начало и те си остават такива докрая на живота. Мнозина от тези врагове си заминават от този свят скоропостижно, а друга по-голяма част остават живи до 1945 г., когато комунистическата власт им раздаде своето възмездие, като със съд и без съд ги изпрати по концлагери, в затворите или бяха убити. Примери безчет. Та комунистите се явиха като Бич Божий и раздадоха своето възмездие. Всички участници от Школата 1922-1944 г. наблюдаваха с ужас и с уплаха, че точно комунистите се явиха да раздадат Божията Правда на Учителя Дънов. И не се примиряваха с това. Но това бе факт, на който и аз бях свидетел. Неоспорим факт!

Трета част са негови врагове, воювали срещу Него десетилетия, но накрая на живота си се обръщат и стават Негови последователи. Такъв случай е проф. Стефан Консулов. След 9.IX.1944 г., той е премахнат и свален като професор, работи като работник и идва времето, че става спиритист, убеждава се, че има Невидим свят и накрая става последовател на Учителя Дънов. От враг става последовател. А през какви етапи е минал ще проследите по статиите, които сме публикували. В тях той е бил слуга на онези сили, които са воювали срещу Учителя. Това е обяснението. А че след това се обръща - за него има друго обяснение.

Има един случай описан в „Изгревът", когато един от големите врагове на Учителя воюва цял живот срещу Него, накрая отива при Него в с. Мърчаево и иска среща с него. Учителят го приема в присъствието на свидетели, но Учителят е облечен в черен официален костюм. Всички присъствуващи са изумени, защото знаят, че Учителят никога не е обличал черен костюм и такъв никога и никой не му е ушивал, и такъв няма изобщо в гардероба Му. Това знаят всички и са поразени от тази гледка. За тяхно прозрение Учителят им казва: „Днес Господ обърна един враг, за да стане негов последовател". Ето го разрешението. Господ не забравя стореното му Зло. Не забравя, но за онзи, който се обърне към Него, на него може да оправи пътищата му. А такива случаи е имало много. Едни са описани в „Изгревът" други чакат времето си да бъдат описани и отпечатани в поредицата „Изгревът".

Четвърта част са негови съвременници, превеждат от английски окултни списания и книги, кръжат около Него, но в един момент се отделят от Него, тръгват да търсят Христа в САЩ. Такъв пример е Величко Граблашев. И затова ще застъпим и него в „Изгревът", защото той се загубва след това. (Виж „Изгревът" том I, стр. 248).

Пета част са представители на теософите, като СофрониНиков, които чакат Мировият Учител да дойде чрез Кришнамурти. И чак, когато през 1929 г. Кришнамурти разтурва „Ордена на Звездата" и обявява, че Мировият Учител е в България и се казва Петър Дънов, той се връща в България, но мълчи, не го оповестява, но го казва само на Георги Куртев, когато му гостува в Айтос.

Шеста част са представители на теософите, като Иван Грозев, които яростно пишат статии срещу Учителя, но след разтурването на конгреса на теософите през 1929 г. в Холандия, идва в България,

продължава да бъде теософ, но мълчи, защото не признава, че може Петър Дънов да е Миров Учител. Но все пак те споделят с някои теософи, и затова по-късно Софрони Ников и Иван Грозев биват изключени от теософското движение, макар че са негови ръководители цели 25-30 г.

Седма част са онези, които са били с Него, но после се отделят и създават свои движения, като Александър Кръстников, който в даден момент защитава Петър Дънов, но после заема критични позиции и обявява себе си над Учителя Дънов. Ето защо и него трябва да включим в „Изгревът", за да се изуми човек на силите в превъплъщенията човешки, които воюват срещу Учителя Дънов. (Виж „Изгревът" том III, стр. 93).

Осма част са онези представители на евангелистите, които са били с Него в САЩ, където се е обучавал и следвал, както и онези, които са били с Него ученици в град Свищов, в евангелското училище през 1883-1886 г. В повечето случаи те го възприемат като един евангелски проповедник. И само толкова. И за тях ще говорим също, когато му дойде времето и мястото в „Изгревът". (Виж „Изгревът" том V, стр. 531-533).

Девета част са онези представители по Дух на евангелизма в България, като Стоян Ватралски, в истинския му смисъл. Той защитава Учителя и присъствува на един от съборите на Бялото Братство в София през 1926 г., който събор той описва и публикува в три последователни броеве на вестник „Зорница" - в броевете 38, 39, 41 излезли м. септември и октомври 1926 г. под заглавие „Кои и какви са Белите Братя/ Дъновистите". (Виж. „Изгревът" том V, стр. 533-534).

Десета част са уж негови последователи, движат се в неговото общество на Учителя, но всеки се проявява така, какъвто е всъщност. Тук ще представим трима от тях. Тодор Бъчваров е писател, окултист, издава списания. За него сме подготвили специален раздел. Лазар Котев - голям книгоиздател на окултна и теософска литература. В неговия дом на вилата му в гр. Търново Учителя Дънов казва пред приятели, **че онзи Божествен Дух, който е бил навремето в Мойсея, и по-късно в Исус Христос е същия Божествен Дух, който сега е в Него**. Иван Радославов - гимназиален учител, историк с голяма култура и познания, защитава Учителя в една книга „Где е истината?"

И тримата са независими с голямо самочувствие. Накрая взимат едно свое решение и решават да го прокарат и за да го реализират отиват чак в гр. Сливен, качват се на Сините камъни, където Учителят е летувал с приятели. Те му казват своето решение. А Учителят Дънов им казва, че понеже са се опитали да коригират Божественото и тримата ще бъдат наказани - един ще си замине, втория ще загуби богатството си, а третия Иван Радославов, ще умре изоставен и забравен от всички. И тримата в един момент работят срещу Учителя. В дома на Иван Радославов и в двора му се построява братския салон на ул. „Оборище" N 14, но той става причина да се продаде мястото и да се разруши салона. Ето така действува тази десета част.

За Иван Радославов виж „Изгревът" том III стр. 28, том V стр. 474 -477, том IX стр. 172 -174

За Бъчваров, Лазар Котев, Иван Радославов в разказа „Не коригирай Божественото" виж в „Изгревът" том III, стр. 24, както и в „Изгревът" том V, стр. 491 за Лазар Котев и стр. 527 за Тодор Бъчваров.

Единадесета част са представители на българската интелигенция, които едни са окултисти - западни или източни, други са теософи, Рудолфщайнеристи (антропософи) и тем подобни, които вървят по своя път и отричат Петър Дънов. Но накрая на своя земен път съзнанието им се пробужда, отварят им се очите и тогава виждат кой е Петър Дънов. Но

опознаването е дълъг, мъчителен процес траещ десетки години. Такъв пример е българския окултист, теософ, писател Николай Райнов. Накрая на живота си той отива в с. Мърчаево при Учителя Дънов. Иска среща с него. Учителят се съгласява. При срещата си с Него Николай Райнов пада на колене пред Учителя и Му казва: „Винаги, когато съм се молил на Бога, винаги пред мен излиза Вашето лице". Учителят е строг, защото Николай Райнов десетилетия е воювал срещу Него. Учителят накрая го запитва: „Е, рекох позна ли ме?" „Познах те. Ти винаги си бил мой Учител от край века, та до край века". „Да винаги съм бил твой Учител, но не винаги ти си бил мой ученик". „Учител мой, Бог мой" - извиква Николай Райнов. Тогава Учителя му подава десницата си и той я целува. А присъствуващите на срещата стоят, гледат и не вярват на очите си, слушали са и не вярват на чутото. Как е възможно това всичко да се случи пред техните очи и уши. Да, било е възможно.

Дванадесета част са представители и ръководители на големи духовни движения. Един от тях е Рудолф Щайнер - той признава, че Учителя е в България и праща Боян Боев, който е студент при него да се върне в България при Петър Дънов. Другият е Седир, голям френски окултист, който преживе го познава, признава, пише книжката „Учителят", която Учителя Петър Донов леко я редактира и се отпечатва, като не се отбелязва името на Автора. Третият случай е Кришнамурти - водачът на „Ордена на Звездата на Изток", който теософите са го готвили да го правят и провъзгласят за Миров Учител. След като Магдалина му предава писмо от Учителя, както и Атанас Димитров, също му предава писмо от Учителя през 1929 г. тогава той обявява, че не е той чакания Миров Учител, а Мировият Учител вече е в България и той се нарича Петър Дънов. За това виж „Изгревът" том I, стр. 245, стр. 274, стр. 280, том III, стр.77.

Тринадесета част са неговите последователи в Школата от 1922-1944 г., както и от 1900-1922 г., така също и от 1945 до 1990 г., и от 1990 г. та досега и до векове.

Тук, където се е давало Словото на Бога чрез Всемировия Учител Беинса Дуно. Тук е Школата на Бялото Братство. Тя е едновременно в Божествения свят, в Духовния свят и има проекция на земята. На земята тя създава „Изгревът" - за да се реализира тази Школа. А където е „Изгревът" там е седалището на Бялата и Черната ложа. А щом има Бяла ложа на Изгрева, тя ще да има свой Учител. А щом има Черна ложа - тя също има свой Учител. А щом има двама Учители, ще да има и за двамата ученици и последователи. И така едните последователи на Учителя Дънов са представители на Бялата ложа, а другите са слуги на Черната ложа. Ето тук на „Изгрева" са истинските врагове на Учителя Дънов. А защо? Защото те разрушават отвътре Школата на Учителя. Примери и доказателства. Ето ги. Представителите на Черната ложа и техния Учител промениха Словото на Всемировия Учител на Вселената - Беинса Дуно. Те го отпечатаха променено по негово време и от 1945 до 1950 г. Доказателствата са налице в отпечатаните книжки и запазените оригинали. Те промениха песните Му, Паневритмията, създадоха устави, Братски съвети, че Върховен Братски съвет, правеха опити и правят и днес да се регистрират като организация, та да направят от учението му църква и накрая да го превърнат в религия.

Ето това са истинските врагове на Учителя Дънов. Затова той се обръща към тях с думите: „Мои мили злосторници на света", които думи сме публикували в „Изгревът" на подходящо място. И ето защо това трябва да се напише, за да се знаят как са протекли Силите на Злото в събития, задвижили лица, земни власти и меча на Кесаря. Защото Силите на

разрушението се ръководят от Духът на Заблуждението т.е. от Духът на Антихриста.

Учението на Учителя Дънов е в Словото Му, което е Сила и живот. То е Дух и Истина. То е Слово на Бога Живаго. То е дадено и отпечатано. А „Изгревът" е летопис на времената, събитията и на човеците живяли по времето на Учителя Дънов и Неговата Школа. Амин.

В „Изгревът" са застъпени представителите и на двете ложи. Над „Изгревът" стоят два архангела, които държат по един меч в ръката си и посичат всеки, който воюва срещу „Изгревът". Единият архангел е служител на Бялата ложа и посича онези от тази ложа, които отхвърлят и воюват срещу „Изгревът". Другият архангел е служител на Черната ложа и посича онези от тази ложа, които отхвърлят и воюват срещу „Изгревът".

И така „Изгревът" е охраняван от тези два архангела. И който воюва срещу Изгрева ще бъде посечен. Примери досега има много.

Така навремето един от художниците на Изгрева Михаил Влаевски е нарисувал две големи картини на два архангела, които с меч и копие поразяват и унищожават Змеят на Злото. Те са били поставени отвътре на вратата на салона, където Учителя е давал Словото на Бога. Там са били и всички ги виждали при излизане. Сега там ги няма, защото всичко е разрушено. Но тях ги има. Но те са поставени сега за стража и Божи меч в поредицата в „Изгревът" и над „Изгревът".

Бележките „Иван Толев и Изгревът" бяха написани на 7-8 май 2002 г., на третия ден на Великден, а в същия ден бе празника „Гергьовден" и на 8 май 2002 г., когато окончателно бе подготвен този материал.

Вергилий Кръстев

12.00 часа
08.05.2002 г.
София

НОВА ЕСТЕТИКА

IV раздел

1. ТРИЛОГИЯ –
   сонети

2. Из "ТРЕПЕТИ НА ЕДНА ДУША"-
   сонети

3. POESIA MYSTICA

4. ОКУЛТНА ЕСТЕТИКА:
   поезия, музика, живопис,
   архитектура, мимически
   изкуства

1. ТРИЛОГИЯ - (СОНЕТИ)

В ХРАМА

"Coela enarrant Dei gloriam"
Пс. 19

Създания, сковани в мрак, сърдца разбити,
вдигнете взор нагоре, в тоя шир безкрай,
и вижте Бога: небесата са открити
и славата Му в тях и ден, и нощ сияй!

Безброй слънца се роят, светят в глъбините
и в ред ненарушим, в хармония летят.
Това са живи светове, що из гърдите
на Вечний Дух извират, движат се, пламтят!

Животът блика в тях, не виждате ли вие?
Не чувате ли в химна им гласа понятен?
Мощта не сещате ли на Духа Велик?

О земни твари, роби на плътта, що гние,
бъдете светила във Храма необятен
и грейте със лъча на Неговия лик!

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 2
- рубрика Нова естетика

В Храма – "Небесата разказват славата на Бога и твърдта възвестява делото на ръцете му", казва псалмопевецът Давид, а апостол Павел обяснява: "понеже невидимите негови, сиреч, присносещната негова сила и божественост, виждат се явно, от създание мира, разумевани чрез творенията"... - Към Римл. 1; 20. "Защото видимите са привременни, а невидимите вечни" (II Коринт. – 4; 18). "Бог е Дух, и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят" (Ев. Иоан – 4; 24). Следов., видимата материална вселена е проява на невидимата, духовната. Астралният (звезднят) свят разказва за света на божията слава. Видимият и невидимият светове са сътворени от Словото на Бога. Всички светове (планети и звезди) са въплътени мисли на Бога. Мисълта, изразена в Слово, предхожда творението. Мойсей в "Сефер Берешит" (Битието) казва същото: Бере-шит или, на санскритски, Бара-шат значи Слово и творчество. И евангелист Иоан, както видехме по-преди, е писал на сирийски: "в начало бе Словото". А Исус е казал: "аз съм началото". От там и обяснението, че физическата вселена или небесната твърд е тялото на Бога. А хората са удове, т. е. микроорганически частици от това тяло, живеещи върху един от световете – планетата Земя – и свързани с цялата вселена. "Сам Духът свидетелствува наедно с

**В стихосбирката на Иван Толев "През бездните и върховете". - София, 1942г. от стр. 91 до стр.148 има раздел с обяснителни бележки към публикуваните стихотворения. Тук се помещават същите бележки под съответните стихотворения.*

нашия дух, че ние сме чеда или синове божии" (Ibidem – 8, 16). Макрокосмосът – големият организъм и храм – обгръща микрокосмоса: човека, малкия храм. "И какво спогаждане има храмът божи с идолите?". "Защото вие сте храм на Бога живаго, както рече Бог, ще се заселя в тех, и в тех ще ходя, и ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ" (II Коринт. – 6; 16). "Но, о човече, ти кой си, що отговаряш срещу Бога? Дали направеното нещо ще рече на онoгоз, който го е направил: защо си ме така направил?" (Ibidem – 9, 20). "Можеш ли да изброиш божиите глъбини? Можеш ли да издириш Всесилния съвършено? Величието му не ще ли те ужаси? Всесилен е, не можем да го проумеем! Кой тури мъдрост вътре в човека? Или кой даде разум на сърдцето му?" (Иов – 37 и 38). "Можеш ли да вържеш връзките на плеадите или да развържеш узите на Ариана? Можеш ли да извадиш небесните знакове в времето им? Или можеш ли да водиш Мечката с синовете й? Познаваш ли законите на небето?" – (Йов – 38; 31–33).

Действително, човекът, който, в безумието си, казва: "нема Бог", е блуден син...

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

По стръмната пътека, с сетни сили,
едва пристъпва пътник уморен.
Нозете му със рани се покрили,
но той върви, към върха устремен!

И кървав пот облива му лицето,
укичено със търнений венец,
но той се взира жадно във небето
и търси там Всеблагия Творец!

И, в спомени за щастье отлетяло,
трепери изтощеното му тяло
и горко той въздиша и ридай...

Но таен глас му шъпне: възкресенье
душата стига чрез тегла! Спасенье
жадуваш ли – страдай, страдай, страдай!

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 2
- рубрика Нова естетика

ЕЛА!

На Ст.

Ти си отиде веч, дете прекрасно,
кат блян чаровен, тихо отлетя!
Душата ти светна, кат слънце ясно,
в зари, в акорди чудни и цветя!

И литнах аз след теб, виденье мило,
и викнах с глас, вселената кой спря:
постой за миг, о щастье лекокрило,

не давам те – сърдце ми изгоря!
Върни се пак: с нектар ще те обливам,
в лъчи ще те окъпя и приспивам –
в легло от теменуги и звезди!

Ела, душа, с безмерен жар любима:
ти сродна си със мен, неразделима,
или – и мен за винаги вземи!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 1 (22.III.1919), с. 2
- рубрика Нова естетика

НА ХРИСТО БОТЙОВ

"И търсят духа на Караджата"...

Безценна жертва за свобода свята,
ти падна на Голгота тих и благ –
отронен слънчев лъч от небесата,
светна във мрака и изчезна пак...

И от тогаз потомство оскотяло
духа ти търси в свойта нищета
и се терзай, в огнище запустяло
да възкреси живот из пепелта...

Ела, о светъл дух, при свойте братя,
де няма злост, ни срам, нито проклятья –
ела на обща служба на любов!

Веч храмът е открит, олтарът святи
и ангелите пеят химна святи –
и жертвеникът пак е тук готов...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 3 (1.VI.1919), с. 24
- рубрика Нова естетика

Христо Ботйов – Никой у нас още не е разбрал, кой бе поетът и "революционерът" Христо Ботйов. Той дойде в България да довърши делото си от преди неколко века... Но и този път, погрешил в методите си, той се пожертвува, без да изпълни докрай своята мисия. Той можа да се прояви само отчасти, за да остане неразбран от потомството. Неговият духовен мироглед личи най-ясно в стихотворението му Молитва:

О мой Боже, правий Боже,
Не ти, що си в небесата,
а ти, що си, в мене, Боже,
в мен – в сърдцето и душата... " (к. н.)

2. ИЗ "ТРЕПЕТИ НА ЕДНА ДУША" (СОНЕТИ)

ИЗ ВИСИНИТЕ

В минути на възход към висша красота,
кога духът лети в безбрежното сиянье,
аз питам, Отче мой, със вик на отчаянье:
що съм пред Твойта мощ, къде съм в вечността?

Искра, залутана из звездния рояк,
дете на Слънцето, посланик на земята,
аз все се питам йощ, кат поря небесата:
как сме аз и Ти, о Отче мой всеблаг?...

"- Стресни се, дух крилат! Светилникът догаря,
в суетни питанья животът ти изгаря!
Денят преваля веч – при страдните иди!"...

И смислих се тогаз за земните беди,
и жалба горестна разкъса ми душата,
че нищо не сторих за ближния, за брата...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

БЛЯН

С възторг и умиление, душа пречиста,
при теб пристъпвам аз,
и сещам всеки час
като разливаш тайно негата лъчиста...

И вслушвам се в хармонията с упоенье,
с която ти звучиш
и сладостно кънтиш,
като акорд от арфа, кат неземно пенье...

И дишам твоя аромат с безмерна жажда,
кат пътник морен, чий живот се пак услажда
след участ тежка, зла...

И тъй бих аз желал навеки да живея,
в божествена любов със тебе да се слея,
със теб – в една душа!..

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

СЪЛЗИТЕ

И ден, и нощ, проливах ги всечасно,
и всички до една ги аз пролях,
но само зарад теб, дете прекрасно, -
за тебе в тях сърдцето си излях...

И капеха те в моята градина,
где крин и рози цъвнаха от тях,
но призори и розите, и крина
За теб, дете невинно, ги събрах...

И с туй венче със трепет се допрях
до теб, виденье сияйно, ненагледно –
чело ти мъченишко увенчах...

Но да продумаш щом те призовах,
уви, върху венчето ти последно
Сълзите ми, кат перли, пак съзрех...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Сълзите – Символизмът на цветята – поради техната видима форма, краска и дъх – не би изразил в всичката й пълнота космическата идея, въплътена в тия нежни и финни творения на Божията Мъдрост и Любов, ако не се знае и техното вътрешно съдържание – химическите елементи в тях – и особено техното магическо (лечебно и мистично) свойство. Всеко цвете изпълнява важна мисия в света, за който е създадено. Има цветя не само във физическия, но и в астралния свет. Върху магическите растения изобщо и тяхната служба в живота може да се напише цяло съчинение. Какво символизират в този сонет кринът, розата и перлите, съпоставени в техната вътрешна връзка?

СЛАВЕЙ

Кой ангел, скрит във храсталака,
небесните си жалби пей?
Какво желай, кого ли чака,
с кое сърдце в зори копней?...

Ту дръпне струните, ту нежно
проточи сребърен гласец,
ту пак заплаче безнадеждно,
кат безутешен младенец...

О химн пленителен, омаен,
на Слънцето псалом безкраен,
чрез теб Велики Дух ридай!

Но нивга твойта прелест вечна
и радостта, скръбта сърдечна
човекът няма да узнай!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 5 (1.X.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Славей – Душата е крилата, тя пее, желай, копнее. Нейният псалом е химнът на живота. Великата му тайна се разкрива в магическата хармония на Духа. Всемирът говори чрез индивидуалната душа. Славеят, гълъбът и др. подобни пойни птици са висши символи на космическата реалност.

ТИХИЯТ ГЛАС

Чул ли си, братко, във миг някой труден,
нежният шепот на тихия глас?
О, какъв свят лъчезарен и чуден
той ни открива внезапно тогаз!

Свят без въздишки, без робски окови,
царство на волност и щастье безспир,
жилище ново със радости нови –
цяла вселена на правда и мир!

Милият говор на тихия глас,
колко съкровища крие за нас!
И как се лей кат балсам във душата!...

Вслушвай се, братко, в последния час
в тайния глас! Той е мощният глас,
зов за живот – за живот в небесата!

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 3 - рубрика Нова естетика.

СТРАННИК

Похлопах на вратата на твоя светъл дом,
о сияйна хубавице... Излей, деннице,
зарите си в тъмата на странник клет и хром,
скиталец жалък по света!...

Виж, рани по краката: път стръмен, каменист
минах за теб, сестрице... О грей, звездице,
и разпилей тъгата със образа лъчист
на ангелската красота!...

И нека в вечна младост безкрайна сладост
от Слънцето да пием – да я изпием!
Побързай! Аз съм веч готов!

Тогаз ти ще познаеш по ведрото лице,
че аз съм половина от твоето сърдце,
че моето име е – Любов!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 3 - рубрика Нова естетика.

РАНАТА

И ден, и нощ аз търся те суетно,
о мое свидно, миличко сърдце,
и викам, и зова те безответно,
но празни са трептещите ръце...

Къде летиш, дете незабравимо?
В кой мир блести блажения ти лик?
Или те късат йощ неотразимо
болежки зли, мой мили мъченик?

Не знам, в кои чертози необятни,
в какви лъчи – одежди непонятни –
витае властно чистият ти дух.

Но твоят страшен писък, жертво свята,
и днес с отрова пълни ми душата,
и досега раздира моя слух!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Раната – Тялото на праведниците в сферата на славата е облечено в разноцветната одежда на дъгата.

БЪЛГАРИЯ

"При вавилонските реки седнахме
и плакахме, когато поменахме Сион"...
Пс. 137

След кървав пир и ликованья шумни,
Българио, аз виждам твоя срам,
и чувам на чадата ти безумни
плача пред поругания ти храм...

Но тоя плач на роби вавилонски
не ще укрие грозния разврат!...
Или ще екнат песните сионски
над съсипните над пламтещи ад –

и ти тогаз, Българио разбита,
ще светнеш пак доволна и честита,
властителка на своите съдби –

или ще гръмне мщение правдиво
и твойте младенци немилостиво
о камък ще удари и разбий!

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 6 (1.XI.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

България – Това, което хората означават обикновено с човешкия термин "държава", с определена територия на земята и име, според живеещата там нация, е само материално отражение на едно колективно духовно същество. Всеки народ си има своя ангел-ръководител. "И яви се Павлу нощем видение: човек некой-си македонец стоеше, та му се молеше и казваше: мини в Македония и помогни ни" (Деяния Апост. – 16; 9). Бог е определил границите на народите, според броя на ангелите, на които ги е поверил. Всеки народ треба да изпълнява волята на Бога чрез точното прилагане учението на Христа – законът за любовта – ако иска да благоденствува трайно и да напредва духовно. В противен случай, очаква го участта на еврейския народ или на други изчезнали народи.

И животът на българския народ треба да се одухотвори... Да екнат песните сионски!...

СБОГОМ, МАКЕДОНИЙО СТРАДАЛНА!

(Поема – Начало от встъплението)

Далеч от родний край, във чуждите страни
Ний всинца бягаме, злочести синове
На наш'та татковина Македония!
Тъгите, веселбите, младост, старини
Прекарваме далеч... На наш'те гробове
Сълзи не ще пролей там някоя душа –
Свещенните сълзи на майката ни клета!...
И нивга, може-би, тя в влажната земя
Не ще забие кръст във памет на поета...
Прощавай ти навек, вълшебний бащин кът,
Че те оставям веч... прости, за сетен път!...
Немогаази в теб, немога да живея.
За твойта участ зла, за твоите страданья,
Във друг злокобен край сълзите си ще лея.
Влачи си твойта цеп, всред вопли и стенанья,
А аз, безсилна твар, в песни ще ти възпея
Безкрайните тегла... До-коле, Боже мой?...

Поклон на вас поля, засмени равнини,
Где всичките блага избликват като рой,
Где спорно лей навред раскошната природа
Брилянти и цветя, злато и миризми,
И где с зефирний дъх, що шъпне на свобода,
Се слива жалний стон на българин отчаян!
Долини сенчести, облени с аромат,
Где любовта цъфти, кат нежното кокиче,
И где чаробний Май разлива благодат
И венци от лъчи, от рози и мечти...
Где младите моми със сърп в ръката тичат,
Червени, кат божур, къмто нивята злачни,
И с звучний си език, кат лястовички мили
С кристални гласовце, песни запяват мрачни...

О, Македонийо, злочест, ти, земен рай,
Плачи, плачи! за тебе никой няма сили
За помощ веч... Дали тъз хубава природа
С насмешка ти дари тез прелести без край?...
А ти, ридай, ридай, въздишай за свобода!...
Битоля, 22 Юлий, 1893 г.

Китара : Лирически стихотворения. - Варна, 1898. - с. 33-34

Иван Толев е роден на 6 декември 1875 г. в град Битоля – Македония.

БЛАГОДАРЯ!

"...За всичко благодарете,...
Духа не угасяйте!..."
Павел

Ти ме погледна пак, Велики Татко,
и чух отново строгия Ти зов,
но Твоето диханье бе тъй сладко
и взорът Ти тъй пълен със любов,

че в трепета на новото страданье
аз само се топих, без да умра,
и в чара на прекрасното създанье
твърдях: благодаря, благодаря!...

Тогаз духът, упит от сласт неземна,
към Тебе радостно се пак възпемна
и живият Ти пламък го огря...

И моето сърдце, в надежда свята,
с възторг, кат птичка, сепната в зората,
запя: благодаря, благодаря!...
27. XI. 1919 г.

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 7 (1.XII.1919), с. 3 - рубрика Нова естетика

АНГЕЛ

Кажи ми ти, изгнаниче от небесата,
какъв ли грях с позор чело ти е покрил,
та тъй си долетял тук долу, на земята?
Кажи, о ангел мил, какво си там сторил?

Виж: душно е, простор тук няма за крилата,
неволи и тъги ни носи всеки ден,
и в болки свиват се на двама ни сърдцата...
Защо ти пожела да се вестиш при мен?

- О братко мой, над мен отдавна не тегней
ни грех, нито позор, ни сянка от проклятья,
и не за скръб и плач душата ми копней.

Но теб възлюбих аз и жадно прилетях,
да те притисна с жар в лъчистите обятья:
о колко бисери за теб се крият в тях!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 7 (1.XII.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Ангел – Създаването и съществуването на ангелския свят, както и проблемът за падението и връщането на ангелите, са сюжети твърде интересни за изследване и проучване. По тия въпроси може да се препоръча, покрай съч[ине]нията на окултистите-класици (между които, на първо място, е Сведенборг), и една ценна студия на французина Шарл Ланслен: L'humanité posthume et le monde angélique, която може с полза да се консултира от ония, които се интересуват. Ангелите са чисто духовни същества. Те са деца на светлината, благостта и милосърдието – служебни духове. Ангел, от гръцката дума "ангелос", значи посланик, пратеник: те изпълняват посланията на Бога. На старо-еврейски: "мелхъ". Моисей твърди, че ангелите са създадени едновременно с небето, т. е. в първия ден, а Иов (38; 4-7) казва: "Отговори Господ Иову из бурята и рече: ... къде беше ти, когато основах земята? Извести ми, ако имаш разум? Кой положи мерките й? Кажи, ако знаеш. Или кой тегли равномер по нея? На какво са утвърдени основанията й? Или кой положи крайъгълния й камък, когато звездите на зората пееха наедно и всичките божии синове радостно викаха?"... Тия божии синове са ангелите. Евреите и сега мислят, че Бог създаде архангелите във втория ден на творението. Имената на повечето архангели окончават на ел,което е едно от многото имена божии: Михаел, Рафаел, Габриел и пр. Ангелите, според Дониси Ареопагитски (вж. Деяния Апостолски – 17 : 34), съставляват три иерархии, с по три чинове в всека от тех: I иерархия – Серафими, Херувими и Престоли (тронове); II иерахия – Господства, Сили и Власти и III иерархия – Началства, Архангели и Ангели. Навсякъде в Библията (в Стария и Новия завет) се говори за разните чинове ангели.Точното им число не е означено в Писанието. Впрочем, броят на ангелите е непонятен за човека. И Исус е казал: "дали мислиш, че не мога сега да се примоля на Отца си и да ми представи повече от дванадесет легиона ангели" (т. е. 72,000)?" (Матея – 26; 53) И по-рано: "гледайте да не презрите едного от тези малките, защото ви казвам, че ангелите им на небеса винаги гледат лицето на Отца, който е на небеса" (Ibidem – 18; 10). "Ангел Господен слезе от небето, та пристъпи и отвали камъка от вратата и седеше отгоре на него; наглед бе той като бляскавица и облеклото му бяло като сняг"(Ibid. – 28; 3). "И ето ангел Господен предстана и светлина осия стаята; и ангелът, като побута Петра по ребрата, разбуди го и рече му: ставай скоро, и паднаха веригите от ръцете му... И казва му: облечи дрехата си и ела след мене... И като излязоха, ангелът отстъпи от него... И Петър дойде в себе си и рече: сега наистина зная, че Господ проводи ангела своего и ме избави от ръката Иродова" (Деян. Апостолски – 12; 7–11). "И на часа го порази ангел Господен, защото не въздаде (Цар Ирод) славата на Бога; и изяден бе от червеи и умре" (Деян. Апостолски – 12; 23). Ангелите са

покровители на цели държави, нации, области, градове и отделни лица. Иоан говори в Откровението за ангелите на седемте църкви и "видях седемте ангели, които стоеха пред Бога" (Ibid. – 8; 2). – Има разногласие, дали ангелите се въплътяват в човешки същества, т. е. дали се деградират в по-нисше състояние, или не. "Що е човек, та да го помниш? Или син човешки, та да го посещаваш? А ти си го направил малко по-долен от ангелите ..." (Пс. 8; 4–5). Според книгата на Еноха (Битие – 6; 2): "тогаз синовете божии, като гледаха дъщерите човешки, че беха красни, взеха си жени от всички, що избраха". Равините превождат: "синовете на божествената раса", т. е. адамитската, а не ангелите. Ние знаем, обаче, че както светиите и великите учители, така и ангелите могат, по волята божия, да се въплътяват на земята, като пратеници за изпълнение на определена мисия... (вж. коментарът към сонета "Пентаграмът"). И, наистина, има много прекрасни ангели (а ангелската красота е непонятна на съвременните хора), въплътени на земята в човешка форма, които, като оцапат красивите си дрешки, трябва отново да ги перат и да се чистят в божествената баня... За ангелските гласове се казва, че най-високото човешко сопрано на земята е най-низкия бас на небето! А за езика на ангелите вж. статия от Емануел Сведенборг в спис. "Всемирна летопис", год. IV, кн. I.

БРАК

Дете, кога цъфна, след люта зима,
на Майката из сочните гърди,
пред твойта красота неизразима
угаснаха последните звезди!

И Слънцето блесна във свойта слава,
възрадвано от твоя чуден лик,
и дар нетлен, с какъвто то дарява,
прати на теб от извора велик...

И, с тоя дар във брачни връзки сляна,
ще засияйш честита и засмена,
по-светла от най-светлите звезди!

Тоз слънчев дар съм аз, душа безценна,
ти с мен навеки си обединена:
аз – лъч, ти – роза в моите гърди!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 7 (1.XII.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Брак – Езотеричният смисъл на легендата за Адама и Ева, които са яли от плода на дървото, се състои, между другото, и в концепцията за брака между Духа и материята. В друг смисъл – това е мистичния брак на Духа с душата, която трябва да премине през огъня на страданието или на розата. В сонета се прави алюзия и за химическия или херметическия брак в братството на Розата и златния кръст. Тук спада и митът за Люцифера, носителят на светлината, за когото говори ап. Петър: "светило, което свети в тъмно място, догде се зазори денят и зорницата изгрее в сърдцата ваши" (II – 1; 19) и пр. Последните звезди – кои са последните звезди, които постепенно гаснат преди изгрева на

слънцето и преди залеза на човешкия живот на земята?

СЛЪНЦЕ И ЗЕМЯ

Два свята ден и нощ летят в всемира,
умилно впили поглед, две слънца –
защо ли йощ, летежът им не спира?
Не са ли те две влюбени сърдца?...

Ил чезне в бездната неизследима,
кат тих акорд, вълшебният им блян?
Или за любовта прегради има
в безбрежния небесен океан?...

Ще дойде ден блажен на битието,
кога не ще линее веч сърдцето
в отровата на първата змия,

и в сетна страст пламналата вселена
ще изгори във любовта свещена
на Слънцето и милата Земя!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 7 (1.XII.1919), с. 3
- рубрика Нова естетика

Слънце и земя – Космическа обич. Уподобление. У Бога всичко е възможно: за любовта прегради няма, тя е безгранична и необятна като Него. Първата змия – старовременната. Неразривната магнетична връзка между слънцето и земята. Астрализирането на земята.

НА УЧИТЕЛЯ

Каква наслада сещам, душа велика, чиста,
кога се вслушвам в твойте божествени слова –
кога от теб се лее, с аурата златиста,
поток от светлина!

Как твойта благост чудна сърдцето упоява
във трепети безкрайни! И как бих бил готов
в един миг да прегърна вселената тогава,
препълнен със любов!

И с теб далеч унесен над бездните незнайни,
аз искам да разкрия дълбоките им тайни –
по твоето лице...

Но ще съзра ли нявга, зората де се ражда?
Ще утоли ли вечно любовната ми жажда
Великото Сърдце?...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 8 (1.I.1920), с. 2
- рубрика Нова естетика

ЛИЛИЯ

"Разгледайте лилиите как растят... нито Соломон в всичката си слава се облече като една от тях..."

Лука, 12; 27

О моя лилия, неизразимо мила,
кажи, от де взема прекрасния си лик –
във кой небесен кът ти си се украсила
с таз краска бисерна, със нежния светлик?

Кажи, кой вдъхна в теб това благоуханье,
що ти разливаш в мен в най-сладостни струи,
и с него ме топиш в безспирно обаянье –
във блян за щастие всред мразовити дни?...

Не знам, дали сам Бог, о цвете ненагледно,
не те изпрати тук, кат перл от своя рай –
на Гения Му чист творение последно...

Но моето сърдце, изстрадало и бедно,
в теб сродната душа можа веч да узнай:
цял свят от красоти и светлини без край!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 9 (1.II.1920), с. 3
- рубрика Нова естетика

Лилия – Душата, чиста и светла като лилия, е най-въжделения другар в живота на оногова, който с всичките си сили се стреми към великото, божественото. Такава душа, сродна с лилията, със своята външна и вътрешна чистота, с нежността на своите духовни краски и с трепетите на своето благоухание, изразявано постоянно във възвишена интелигентност, благородство, доброта, търпение, въздържание, самообладание, благост, смирение, кротост, самопожертвуване, милосърдие и любов – т. е. с всичките плодове на Духа – е един идеал, свят от красоти и светлини без край, с който може и заслужава да се живее. Шестолистното венче на лилията, със златното слънце в центъра, символизира закона на еволюцията: то образува двата триъгълника – на Духа и материята.

ПРЕЗ ОГЪНЯ

Как виждам, в пазвата си как стоплих змията,
а тя сърдцето ми изглозга и изпи,
и в ангелския храм кат подслоних душата,
как вдигна се ръка и там, да ме убий,

аз питам, в смут дълбок: змиярника – земята
как е можал до днес Творецът да търпи?
Как ангелът лъчист в скинията си свята
дръзна убийцата от мен да утаи?...

О Боже мой, излей Ти седемте потири
на своя гняв велик над земните кумири
и разруши ги в прах, безследно разпилей!

Нек слънцето тогаз по-светло да изгрее
и с пламъка си нов сърдцето да съгрее
на моя чародей, на моя чародей!...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 9 (1.II.1920), с. 3
- рубрика Нова естетика

МЪЧЕНИЦА

Разбит от скръб и взрян във твоето разпятье,
аз моля те със плач, о прелестна душа,
слезни от кръста веч, и в моите обятья
ела, ела, ела!

Отровата изпи до край, видя и ада –
нек паднат гвоздейте от милите ръце
и нек забие пак сърдцето ти с наслада
до моето сърдце...

И в новия живот крила ти ще разпериш,
безкрайно щастие, блаженство ще намериш,
о ангелска душа!

Тогаз, с сълзите ми обляна мъченица,
ще засияйш като божествена царица
в света на любовта...

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 3
- рубрика Нова естетика

ПРОЛЕТ

Предвечният и мощен Извор веч разкрива
с съкровища препълнените си гърди
и в малкия ни свят обилно Той разлива
потоци блясъци и розови венци...

И от чертозите невидими долитат
мелодий чудни от нечуван нивга хор,
упиват ме с неземен чар и пак отлитат
далеч в безкрайния, пленителен простор...

Но тез цветя, тез краски, звуци и лъчи,
това си ти, изтъкана от тях омая,
душа, прозряла през небесните очи!

И аз, в възторг свещен през теб, дете на рая,
кат блян, долавям те, зова те ежечасно:
о моя жива пролет, колко си прекрасна!

"Всемирна летопис", Г. I, кн. 10 (22.III.1920), с. 3
- рубрика Нова естетика

Пролет – Единението на душите в Любовта е една насъщна нужда и бленувано състояние. Обмяната на духовните енергии, особено когато и природата празднува своята пролет – началото на новия живот и растеж – е едно мистично упоение от неизразима радост и възторг, чрез което душата се повдига и прониква в благодатта, изпитана от апостола Павла. Тогава изчезва преградата между малкия и големия свят.

ГРЕТХЕН

На Е.В.

Из бисерни води изплува в миг сирена
с разпуснати коси и страстно дишащ взор,
и нежно, на брега примамливо опрена,
зовеше, шъпнеше, във таен разговор...

Тозчас косите й засъскаха кат змии
и пламнаха със жар два въглена-очи,
за буйни сладости в несбъднати оргии
тело си алабастр отчаяно сгърчи...

Коварна Гретхен, скрий отровното си жило:
душата нивга то не би ми доближило,
кога ме ти лъстиш с лукавите уста...

Но теб, ехидна зла, стократната награда
ще ти въздам, щом кат с целувката на ада
предателски дръзна да оскверниш Христа...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 1-2 (I.1921), с. 3
- рубрика Нова естетика

Гретхен – Съвременната Ева – прекрасната, приказната Елена – не се различава от ветхозаветната по низшето си естество. Тя е вечната Дона-Жуана, женският принцип в предателя Юда. Необходима е постоянна борба с нейната лъст, егоизъм, суетност и порочност, за да се запази чиста и невредима човешката душа.

ПИЯВИЦАТА

"...Нечестивият взема и не връща,
а праведният помилва и дава..."
Пс. 37:21.

Аз бях във пусто, чисто място, дето
се къпех само в слънчеви лъчи,
и в нега сладка плувах из Небето,
без облак нявга да ме помрачи.

Но нечестивият и там се мерна,
за да разкрие прелести безкрай,
да пие кръв, пиявицата черна,
и царствата си да ми обещай...

Напи се жадно тя с кръвта ми чиста,
без да смути душата ми лъчиста,
и падна в преизподнята – в калта...

Тогаз духът, по-лек и от зората,
хвърлил окови, с радост непозната
към светлите чертози отлетя...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 1-2 (I.1921), с. 3
- рубрика Нова естетика

ПРИ НЕГО

Изминах път дълъг при Теб, Елохим,
и пак се завърнах във моя дом малък.
Къде бях, какво преживях – като дим
се скри пред дъха Ти животът ми жалък...

Но днес пак се нося на Твойте крила
и пия потира на вечната младост:
о пролет, зари и цветя, би ль могла
душата да плува безкрай в вашта сладост?...

Кат птичка пред изгрев, трепти тя, се моли
за щастье, за радост – живот без неволи –
далеч в некой кът, непонятен и нов...

Но Ти, Елохим, пак Си тук и с ръце Си
завесата вдигаш, разкриваш сърдце Си:
"виж, няма любов като Мойта любов!...

24. XII. 1920 г.

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 35
- рубрика Нова естетика

COR CORDIUM

Самотно бе сърдцето ми, далеч от алчност хорска,
кат мида светла, бисерна, всред глъбината морска
- и там крадци ограбиха, с нечистите ръце,
най-блескавите бисери на моето сърдце...

Небе, лазур безкрай, бе то, обсипано с звездици,
де чезнеха кат пламъци, рой бленове-зарници
- и там, и там посегнаха кощунствени ръце
и грабнаха брилянтите на моето сърдце...

Но то е слънце ярко веч, разпалена жерава,
що грее, свети и гори, и камък разтопява
- ехидните безмилостно изгаря, умъртвява...

Ще го ли зърне нявга пак човешкото лице?
Ще смогнат ли да осквернят предателски ръце
нетленните съкровища на моето сърдце?...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 35
- рубрика Нова естетика

ВЪЗХОД

На ранина се спрях пред твойта малка стая,
в зори, пред залеза на бледната луна,
но с колко нега и божествена омая
бе ти обляна там, и с колко светлина!

Душа, измъчена във непосилна битва,
ти цяла грееше в лъчите на Христа
и лейше кат поток, в горещата молитва,
сълзи на жребия – данта на горестта...

Но аз съм пак със теб, готов за нова служба:
да нося своя кръст в ненарушима дружба
по всички стръмнини на общия ни път!

Стани, о ангел свят, отново тържествувай,
към светли бъднини стреми се и бленувай:
Христос бе сявга в мен – аз победих врагът!

27. XII. 1920 г.

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 35
- рубрика Нова естетика

ВЕРИГИТЕ

"И наговориха се да го уловят с измама"...
Матея, 26: 4

Благодаря Ти, Боже, че роди ме волен
и чист от извора на Твоите лъчи,
че ме избра служител Твой, честит, доволен,
с дара, със който Ти ме щедро отличи...

Но тук намерих сонм окаляни предтечи,
на всяка стъгда кръст видях аз да стърчи
и чух закани зли, за смърт витийски речи,
и светнаха със мъст препълнени очи...

Плениха ме врази,вързаха, оковаха
и викнаха: "влачи веригите, влачи,
за волност и живот, за щастье не плачи!"...

И на Голгота с мен докат се озоваха,
все този глас зловещ дочувах да звучи:
"душа-титан, влачи веригите, влачи!"...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 3 (II-III.1921), с. 35
- рубрика Нова естетика

ПСАЛОМ ЧЕТВЪРТИ

"И Дух Божи се носеше върху водата"...
Битие – 1: 2

Дихание страшно се понесе над водите
и в стон повдигна на вселената гърдите
и в бездните й в миг отвея земния прашец.
- Това бе Той, Всесилният, Великият Отец!

И се разтвориха вратите на зората
и светна в тях залутаният, земният прашец...
- Това бе Той, Всеблагият, Обилният Творец!

И чух: "Давиде, пророчи на тия твари –
часа на Мойта мъст отново ще удари
и зей пред тях геенната на кървавия ад!...

Кажи им и запей на арфа златострунна
за мълний гибелни и гръм в среднощ безлунна,
- запей за ново слънце и за новия Ми град!..."

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 135
- рубрика Нова естетика

Псалом четвърти – Четири е числото на кръста, а кръстът е символ на страданието. "Ново слънце" и "нов град" – вж. Откров. на св. Иван. "А според обещанието му, очакваме нови небеса и нова земя" (II Петрово – 3; 13). Велика катастрофа иде за човечеството... - това говори Господ чрез всички светли духове.

ПЛАЧ

Кат младенец заплаках аз, и плача още;
от плач клепачите ми са отекли веч,
но изворат от сълзи блика дни и нощи,
а Майка ми не иде – много е далеч...

Изгрей ли слънце радостно отвъд гората
или залязва с пламъци в чаровен здрач –
все лея сълзи горестни във самотата,
но никой, никой не разбира моя плач.

Ще капят сълзи, бисерни като росата
и жежки като капки кръв от рана зла,
но воплите ми все ще стигнат небесата!

И мойта Майка ще ме чуй, ще дойде тя,
ще ме смири до млечна гръд и на крилата
ще ме издигне – в висини, зари, цветя!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 136
- рубрика Нова естетика

Плач – Само оня, който живее в неизменния закон на Любовта,може да плаче за другите и за своята земна участ. Писанието свидетелствува, че и Исус е плакал два пъти: за Ерусалим и неговото разорение, понеже не разуме мисията на Исуса, и за Лазара (Лука – 19 : 41 и Иоан – 11 : 35). Човешките сълзи са магически екстракт, когато се проливат от най-силни и най-искрени (любовни или екстазни) вълнения: тогава те са топла, целебна баня за живите и за обезплътените. Обаче, душите на последните се измъчват от сълзите на близките си. От физическо гледище, сълзите са лечебна течност – за онзи, който ги пролива и за другите. Със собствените си сълзи можете да излекувате и една своя физическа рана. А душата се облекчава след силен плач. В знаменитата поема "Плач Иеремиев" са изразени великите вопли на душата. "Очите ми повенаха от сълзи, окото ми капе и не престава, защото няма отрада, догде се Господ наведе и погледне от небето". – "Защото Господ не отхвърля в век, но ако и да оскърби, то пак и ще помилва, според множеството на милостта си". – "Върни ни, Господи, към тебе, и ще се върнем, обнови дните ни като изпърво" (Плач Иеремиев – 23 и 5). Някои казват: "има девет категории сълзи, защото има девет вида страдания – скърби в сърдцето – от които то се облива с кръв. Но кръвта на Духа наследва Царството Божие"... Ужасен е процесът на ка[рма]ата... А общечовешката карма заслужва човешките сълзи. Но има самозвани "учители" на земята, които са неспособни да пролеят нито една сълза за никого и за нищо!...

СИНИТЕ ОЧИ

Напраздно взирах се, с душа изнемощяла,
в прекрасните очи:
в тях гаснеха на рой звезди – плеада цяла –
последните лъчи...

Но в час вълшебен пак душата ми, обляна
със жизнени струи,
заплува, в сладък блян за щастие, в океана
на сините очи...

Тя сети, с трепет нов, че кръстат не убива
и че, след огъня, разпятието открива
върховни красоти...

През тях, през тях и днес душата ми премина
и сви венец от крин – в небесната градина
на сините очи...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 136
- рубрика Нова естетика

Сините очи – В Божествената Истина се съдържа Висша Красота. В всичките превъплътявания тя се проявява в разни форми на чистата девственост и синия цвет. Чрез очите прозира и говори самата душа. И затова поетът Емерсон е казал: "очите говорят на всички езици". Но на земята има много сини очи, които фалшифицират духовните истини и покварят живота...

ПЧЕЛА

Ти вече разцъфтя, мой мил цветец,
и слънцето облива със целувки златни
мораво-нежния трептещ венец –
но що копнееш ощ в мечтите благодатни?...

И твоят аромат като балсам
се лей в сърдцето ми, изстрадало и жадно,
и пълни тайника на моя храм –
но що очакваш ти, по-свидно, по-отрадно?...

Трепни, цветец, с възторг и възсияй:
при теб ще долети от чуден край
пчела, невиждана, нечута на земята!

Като невеста, ти, в одеждата си свята,
разкрий прегръдки ней, във изблик тих,
и слей се – с твоя млад, велик жених!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 136
- рубрика Нова естетика

В ЦАРСТВОТО

"Да идат в Галилея, и там ще ме видят"...
Матея – 28 : 10

В Ерусалим, Самария и Галилея
откърмих и погребах свойте младини,
но, призори, аз пак се върнах да живея
там, де угаснаха най-светлите ми дни...

И пак видях, кат морен юноша, и нея
на кладенеца в всичката й буйна сласт,
но я отминах и възлязох в Галилея,
за да дочакам там последния си час...

И щом стъпих в онез, прекрасните, предели,
напуснал мрачния затвор Ерусалим,
не жалех туй, очите ми що са видели

в Самария – света на бурните вълнения,
а нея призовах в отвъдните селения –
- във Царството на Любовта да отлетим!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 136
- рубрика Нова естетика

В Царството – Душата минава през трите света: физическия (Ерусалим), астралния или светът на чувствата (Самария) – срещата на Исуса с жената самарянка при кладенеца на Якова (Ев. Иоан – гл. 4) –

и духовния (Галилея). Тия три термини в Писанието са три живи символи, които говорят, както във времето на Исуса, за етапите на духовната еволюция. "И в пътуването си към Ерусалим минуваше сред Самария и Галилея" (Лука – 17 : 11), т. е. Исус слезе от духовните полета, за да се прояви в човешки организъм на физическото поле.

РАЗПЛАТА

О стига, престани, пантеро разярена,
сърдце ми да гризеш със зверските зъби:
не виждаш ли, че то, всред болката свещена,
презира твоя бяс, кат тръпне и скърби?

Скрий ноктите си веч, пантеро кървожадна,
кои в душата ми дълбоко ти заби:
не виждаш ли, че тя, неизразимо страдна,
в дима на своята кръв по-крепка мощ доби?

Но с тая мощ, в деня на сетнята разплата,
от химни ангелски ще гръмнат небесата
и всички светила във хор ще заблестят!

Тогаз, пантеро,ти със твоя род коварен
ще се разтлееш пред триумфа лъчезарен –
в сиянието на божествения свят!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 6-7 (22.III.1922), с. 136
- рубрика Нова естетика

ПИЛИГРИМ*

От бездната на светлините се родих - от Теб, от
Твоето сърдце,
и дълго скитах сам и спирах се по бреговете,
изпълващ много живи храмове по световете -
далеч от Твоето лице...
Но ти пак бдеше вред над мен, кат майката следи
невръстно си дете,
кат слънцето кога наднича откъм върховете
и топли крехкото кокиче между снеговете –
докат укрепне, порасте...

В дворците светих, идоли руших, глава поставих
на жертвеника, пих отрови, пих, но не оставих
нечист нито един вертеп!...

От извора на красотите се родих – от Твоето сърдце,
от Теб,
Затуй туптиш Ти в мен, о Вечна Красота, и виждам Те,
живея в Теб,
затуй и любя – като Теб!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 200
- рубрика Нова естетика

Пилигрим – Вечен и неуморим пътник към лъчезарния връх. Идеалът за достижение е един: Абсолютната Красота е неразделна от Абсолютната Истина на Отца на светлините. Тя е шестият сефирот. "От Сион, който е съвършенство на красотата, възсия Бог" (Пс. 50 : 2). Сион, градът на великия Цар на Господа на Силите, град на Бога нашего" (Пс. 48; 2 и след.). Тоя пътник е поетът, който схваща същината на Красотата със силата на своята интуиция: той е и мистик, поради връзката си с нея, и ясновидец, поради своята проницателност в безкрайността й, и герой, поради силните си преживявания в нея, и пророк, поради възприемането на първичните й тайни, и учител, понеже преподава добитите си знания за нея на по-малките си братя, и маг, понеже завладява с гения си не само принципите, но и законите на Красотата и на цялото битие: във формите – тяхното съдържание и смисъл, в цветовете – техните разнородни вибрации, в звуковете – техните хармонични съчетания или, с една реч, реалността на всичките дълбоки мистерии от естетично гледище. Поетическият дар е една от силите в човека, които го свързват с рая. Външният белег на мозъчния център, който е седалище на тоя дар, се вижда на двете страни на челото, над слепите очи. Поетът снема трите була на Изида, чиято съкровищница е пълна с всичките радости и блаженства на божествения живот, които произтичат от Любовта. Истинският поет е посветен, той е божи пратеник и твори по вдъхновение с всеобемаща и вселюбеща душа, в която няма достъп никаква скръб или неприязън, никакво съмнение или тъмнина: последните са качества само на стихоплетците с материалистически мироглед. В прераждания та си – посещенията на храмовете (физическите си тела) – поетът минава всички стадии и социални положения в живота. Един самозван учител у нас бил казал: "поетът заема най-високото положение; той е художник в духовния свет, където рисува форми, по които хората се учат" (вж. по същия въпрос нашата статия: "Окултна естетика" в списанието "Всемирна Летопис", год . III). А американският писател Samuel R. Wells, който е изследвал разните видове поезия, е писал: "The poetry of the passions may be energetic, the poetry of the intellect may be scholarly, but the poetry of the spiritual sentiments is something above the reason – it is inspired."

НА ПЛАНИНАТА

Вървеше той със свойте все нагоре – към върха,
като видение във светло-розово сияние,
и в вис надоблачна се спря, жив образ на Духа,
унесен в миг в вълните на възторжено мълчание...

И произнесе свойта тайна реч на планината
с дълбоко внятни говор на простора в утрен час,
със редки нотки на пробуден, сепнат птичи глас,
отронени из белите зари на синевата.

"Блажени сте, блажени сте, деца на светлината,
кои възлязохте след мен до тук, по стръмен път,
за чист нектар от вечния потир на младостта!

Души, растете в благодат безмерна, в нега свята,
и в ширните чертози, дето няма тлен ни смърт,
летете с мене все нагоре, там – към Любовта!...
4. III. 1922 г.

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 200
- рубрика Нова естетика

ШЕСТВИЕ

Проблеснаха рой пламъчета в тъмнината
едно след друго в строен ред и в мир дълбок,
туй е, в потайна доба, шествие възбог
душите са поели висината...

На ранина, през здрача спящ на синината,
та се сподирили една пламтяща свещ
и порят разредилия се мрак зловещ –
душите веч възкачват стръмнината...

В безброй премеждия, тегла – житейски гнет,
прелитат те от върх на върх, от свят на свят,
възлезли горе веч – на планината...

И там, обливани с лъчите на зората,
те стигат своя блян – вековния завет
душите сляха се с Виделината...
25. V. 1922 г.

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 200
- рубрика Нова естетика

КРИН

Кат крин благоухан е той между тревите,
разтворил чашката на светлия ефир –
бял призрак, въплътил трептежа на зарите,
съзвучие живо на незнаен някой мир...

И чух от него там, под утринна позлата,
тих говор, кат акорд достигнал отдалеч,
слова таинствени към братята – цветята,
дълбоко вслушани във тая свята реч...

"Кълпете се, сърдца, на Слънцето в струите,
със тяхния балсам изпълвайте гърдите
и наситете се от Неговия плод...

Любете се, сърдца, кат Слънцето с звездите,
и плувайте безспир в нектара на мечтите:
любов, любов безкрай е пълният живот!..."
14. VII. 1922 г., Шумнатица

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 200
- рубрика Нова естетика

Кринът – Цветята имат свой таинствен език. Те са живи същества, сътворени от разните ангелски иерархии, според степента на еволюцията си, и чрез тях говорят самите ангели за истините на ония светове, от които произхождат. Формата, краската и благоуханието им изразяват техния тъжен или весел говор на ония възвишени души, които, изтъкани от нишките в рая на душите – Любовта, са готови да разберат и възприемат божественото в тях. Говорът на любовта е тих. Кринът е символ на истинския поет-ангел, който излива чаровните си песни... Той иде от небесните висини и пак отлита там...

СРЕЩА

Отидох сам, но между боровете долетяха
рой прелестни другари в белоснежни облекла
и с арфи, всред венци от цъфнал здравец, те запяха
със мен чаровно-сладкия ни химн на любовта...

И окръжихме, в кръг вълшебен, пленницата мила,
очакваща, трептяща в розови вълни пред нас,
зовяхме я към нов живот – наслада лекокрила
от волност и любов преди дванайсетия час...

Но тя, с въздишки немощни, кат ангел окован,
склони глава натегнала в вериги непонятни
и клетва горестна раздра простора необятни...

Отстъпих аз, а с мен и ангелският лик събран,
спря арфен звън, увяхнаха венците ароматни
и химнат ни заглъхна, недочут и неразбран!...

21. VII. 1922 г.
Царска Бистрица

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 8-9 (16.VIII.1922), с. 201
- рубрика Нова естетика

ПРИ ОЛТАРЯ

Възлязох там, кога се тайна двер отваря –
преди зори – и бдях във ням, свещен възторг,
как легион жреци изпълваше олтаря
на необятния, омайния чертог.

И посред тайнството на светлините живи,
всред лъх благоухан и песни и свирни,
в пламтещия потир с ливантните преливи
излях и чашката със моите сълзи...

Ще минат векове над тез места пустинни
и сенки ще мълвят за горести старинни
на скитница-душа във утринния здрач...

Но щом едемски хор запее с дивна мощ
в олтаря химна на витлеемската нощ,
ще стихне,може-би, и моят горък плач...

12. VII. 1922
Връх Мусала

Забележка: Мус-аллах = Божи връх

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 10 (31.XII.1922), с. 239
- рубрика Нова естетика

При олтаря – Ново служение... Песента на величествения ангелски хор при раждането на Христа в човека изпълва с неизразима сладост и преславна радост пробудената душа. Изворът на сълзите пресъхва, защото душата се освобождава от веригите на плътта... При Мус-аллах се намира свещения олтар на някои невидими жреци...

ПРИСЪДАТА

"Само Ти ме познаваш"

Осъдиха душата ми вразите
и готвят й окови и затвор –
затуй ли че, във дружба със звездите,
копнее тя за волност и простор?...

Посягат на душата ми вразите
и примки й тъкат за мрачен плен –
затуй ли че с светлика на звездите
изпълва тя най-чистия си блен?...

Но Ти, Единият, Ти ме познаваш,
кога даря това, що Ти ми даваш:
лъчи, сърдечни трепети, нектар...

И твоята присъда над вразите
ще въздаде на жалки паразити,
кога кощунствуват със моя дар!...

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 10 (31.XII.1922), с. 239
- рубрика Нова естетика

ОРЕЛ

"На ръце ще те повдигнат,
да не би да препънеш о камък ногата си"...
*Псалом 91:2**

Застрелян, окървавен, той лети
над зиналата бездна с болка свята,
от воплите му цели шир ехти
и писъци раздират небесата!...

**Цитата се публикува по отпечатания в списанието.*

И с сетен, огнен поглед устремен
във чашата горчива на съдбата,
той с ужас изпищя: несбъднат блен,
кат остър меч, прониза му душата!...

И полетя към бездната стремглаво,
изгубил всяка мощ и земна слава
и - перлите на своето сърдце!...

Но не загина жителят небесен:
към висини надзвездни, в миг потресен,
поеха го невидими ръце...

10. X. 1922 г.

"Всемирна летопис", Г. II, кн. 10 (31.XII.1922), с. 239
- рубрика Нова естетика

Орел – Орелът е едно от седемте магически животни. Съставна част на символичната фигура на сфинкса, който представлява синтеза на четирите елементи. Езекиил (в пророчеството си) и Иоан (в Откровението) поставят орела над главата на човека, за да означат с него владетеля на въздуха и полета на Духа или волята и смелостта (изчезването на всеки страх у човека) – качество, което се е добивало и в една от стадиите на египетското посвещение – при духовния изпит. Тогава, в борбата с противодействуващите вражески сили, орелът може да бъде ранен, но той никога не умира, тъй като невидимите божествени сили постоянно бдят във време на падението и спасяват всяка душа от бездната на гибелта: душата не може да бъде погубена. Вж. Окултните печати на Откровението във Всемирна Летопис, год IV.

За мото на тоя сонет са цитирани два стиха от псалом 91 на Давида. Тоя псалом е магически. Неговото тълкуване е следното: "Който живее под покрива на Всевишняго, ще пребивае под сенката на Всемогъщаго".

Индивидуалният дух говори:

Който знае и прилага законите на Бога, т. е. законите на живата природа, той притежава всички знания и сили, т. е. отразява Бога в себе си и всичко е възможно за него. Първият и основен закон на живота е законът за Божията Любов, от която произтичат Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто, т. е. петте лъчи на Витлеемската звезда или на Христа, които са петте животворни течения в природата, петте основни сили и добродетели...

"Ще казвам за Господа:
Той е прибежище мое и крепост моя,
Бог мой, на него ще се надея".

Под думата "Господ" се разбират всичките божествени сили на светлината, строителните фактори на целокупния живот, които творят и управляват световете. Те са Белите Братя или Светлите Духове, проводници на Божия Промисъл в проявения живот на всички вселени (видими и невидими). Когато индивидуалният човешки дух се утвърди върху тех, той ще намери своя Бог, т. е. основата на живота си, опората и надеждата си, с силата на която ще възприеме всичките божествени възможности и ще се укрепи за винаги. Това е висшето посвещение...

"Защото Той ще те избавя от сетта на ловеца
и от губителен мор".

Сетта на ловеца е лъстта и съблазънта на сатаната, духът на съпротивата и душегубството, обладанието на земните слабости и похоти, в които духът човешки пот[ъ]ва и страда.

"С перата си ще те покрива
и под крилата му ще имаш прибежище".

Закрилата на Бога е крайната цел на духовната еволюция. Това е осъществяване на "сливането" на индивидуалния дух, микрокосмоса, с всеобятния Божи Дух, т.е.-, Макрокосмоса.

"Неговата Истина е щит и всеоръжие".

Истината, това е Христос – проявеният Бог на живата природа или живият Бог, според Писанието. А Христос, който обгръща пречистения човешки дух с своята светла и мощна аура, е щитът и всеоръжието против всички посегателства, ухищрения и уловки на падналия сатана, т. е. сборът на нечестивите духове, за които се говори в следните стихове на псалома:

"Няма да се боиш от нощен страх,
от стрелата, която лети дене,
от мор, който ходи в тъмнина,
и от погибел, която запустява всред пладнина.
Хиляди ще падат от страната ти
и десет хиляди от дясното ти,
но при тебе няма да се приближи,
само с очите си ще гледаш
и ще видиш въздаянието на нечестивите".

Сега вече индивидуалният дух иска защита и за физическото си тяло, което е неговото и на душата жилище, основавайки се пак на упованието или надеждата си в Бога:

"Понеже ти си направил Господа свое упование,
Вишняго свое прибежище,
нема да ти се случи никакво зло
и язва нема да се приближи при жилището ти,
защото ще заповеда на ангелите си за тебе
да те пазят в всите ти пътища,
на ръце ще те повдигат,
да не би да препънеш о камък ногата си".

Земният живот на обикновения човек е изпълнен с грехове и престъпления, които са "камък за препъване" на душата и духа, защото "светът", т. е. земята, "лежи в лукавия".

"Ще настъпиш лъв и аспид,
ще стъпчеш млад лъв и ламя"

– емблемите на злото в света (вж. новоизлезлото капитално съчинение: "Le Bestiaire du Christ").

На всичките тия желания, жалби и молби, Божият Дух отговаря:

"Понеже положи в Мене любовта си,
затова ще го избавя".

Да положиш любовта си в Бога, т. е. да изпълниш първата заповед, това значи, че си преминал всичките етапи на висшето посвещение и, следов., чрез изкуплението на Христа, придобито е избавлението на душата от порока и греха. Това показва, че е достигнато Висшето знание или божествената мъдрост или, с други думи:

"ще го туря в безопасност, защото позна Името ми
ще ме призове и ще го послушам,
с него ще съм, когато е в скръб" –

както бе, когато Исус на кръста Го призоваваше всред най-голямата си скръб,

"За да го избави и прослави,
ще го наситя с дългоденствие
(физическо и духовно)
и ще му покажа спасението си",

което е окончателното прекъсване на връзката с физическия и астралния светове.

След като индивидуалният човешки дух произнесе този магически псалом, прави се хексаграмата на еволюцията на душата от шестте равнобедрени триъгълници: физическият човек, който представлява, освен пентаграма, и живата кръстна форма, трябва за своята самоотбрана да чертае с ръцете си тия 6 фигури вечер, преди легане, и сутрин, преди започване на дневната си работа. Така, разтварят се ръцете хоризонтално, за да се начертае основата на първия триъгълник, след което се издигат и допират с пръстите, за да се насочат двете му бедра към върха, т. е. , към Центъра на живота, с думите:

"В името на Божията Любов,
в която нема никаква измена".

Движението на ръцете става обратно и протягането им напред, допрени, с думите:

"С силата на Божията Мъдрост,
която действува в целокупния живот",

след което се повтаря първата фигура с думите:

"И с силата на Божията Истина,
която крепи живота ми".

Продължава се втората фигура с думите:

"Да се освети Божието Име в душата ми"

първата фигура с думите:

"Да дойде Царството на Животворещия Дух"

и втората фигура с думите:

"Да бъде Неговата свята и блага воля" –

ръцете се спущат надолу с думите:

Аумен, аумен, аумен.
(Тъй да бъде, тъй да бъде, тъй да бъде).

Тази магическа операция за ограждане от всякакви зловредни духовни влияния и действия може да се прави и във всеки момент на почувствана опасност за здравето, живота или някое застрашено материално благо. Тя създава непроницаема астрална броня около човешкото същество...

ТРИУМФ

Пробуден в блясъка на свят неуловим,
духът ми днес трепти от свръхнебесна радост –
духът ми днес пои се в свръхедемска сладост
от пълните гърди на щедри Елохим!

Лети, о дух крилат, в простори недогледни,
хвърлил, ръждясали във мрак, окови ледни,
и от Великото Сърдце ти донеси
сапфири, бисери, рубини и – венци!

И украси със тях и увенчай душата,
коя унива в скръб, под гнета на теглата,
- душата, срещната в небесни синини!

И в сияния триумф на тайната сърдечна,
о мощен дух, вкуси хармонията вечна –
живей в любовен химн блажените си дни!...
28. V. 1923 г.

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX.1923), с. 5

Триумф – Велика, неописуема е радостта на тържествуващата любов. Душата и духът, обединени под трицветен венец, трептят в лъчезарно сияние, преживявайки божествения живот. Елохимите – светлите духове на Любовта – носят в тоя момент човешките същества в упоителните вълни на небесното веселие и блаженство... Те са силите, които установяват и поддържат всемирното равновесие. Където и да се движи човешката душа, затворена в своите безчислени малки домовета, Елохимите възстановяват хармонията на равновесието през всичките й превъплътявания. Затова и бинерът или двойката е число на Елохимите, защото в него се съдържа възможността за уравновесяване на творческия и строителния принципи, мъжът и жената. В "Книгата на Сиянието" (Ха-Зоар) с името Елохим се означава божествената есенция, която удържа равновесието между Бога и света: "Елохим ще установи долу Царството, което е горе, и двете царства ще бъдат едно" (I, 184).

НЕЗАБРАВКА

"Бог е ревнив..."

Защо се появи на пътя ми, пред мен,
о жив и цъфнал блен? –
Не си ли синйото око на майски ден?...

Пази се, скрий се ти във храсталака тъмен,
не спъвай ме ни миг по склона див и стръмен,
че може твоят чар да спре в последен зов
под огнения дъх на моята любов...

Виж как трепти в зари и ревността на Бога –
не би ли той, с гнев и гръм, те поразил?
О блен, ако не бих те любил толкоз много;
за да цъфтиш безкрай, аз бих те намразил!

Но, свидно цвете, ще увехнеш някой ден,
и твоят прах безцен
ще тлее в някой кът душевен, съкровен...
6. V. 1923 г.

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX.1923), с. 5

ОТКРИЙ СЕ!...

"Вселената със тебе се гордей..."
Петрарка

Години, векове те търся в глъбините
и връщам се с товар корали и звезди,
но ти? – ти криеш се, по-светла от лъчите,
и аз се връщам сам, без пламъка в гърди...

Днес пак политам в луд стремеж към светлините
и диря те безспир във всяка красота,
но ти и там не си, и – леят се сълзите,
и горко рони се мечта подир мечта...

Открий си булото, о родствена душа,
за да те видят тук, на страдната земя,
и се възрадват в теб най-красните създания!

Тогаз вселената от твоето сияние,
като жених честит, с възторг ще заблести
и моят пламък пак завчас ще затрепти!...

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX.1923), с. 5

Открий се! – Някои, лицемерно и користолюбиво, казват: "душата никога не може да се открие съвършено". Тя показва само отчасти лъчистия си образ, за да достави от ужасното дъно на живота червени (кървави) корали, а от висините му - звезди... Любовният лъч, обаче, прониква в дълбочините и на най-скритата душа... И колко красив и пълен е животът тогаз!...

ЗАВЕЩАНИЕ

Дете, кога отплувам за далечен бряг,
не трупай ти сълзите си на мойта лодка:
тя с тях ще ми тегней през моята разходка
и, може-би, при теб не ще се върна пак...

Сърдце, кога замина за вълшебен край,
не хвърляй ти връз мен ни крин, ни хризантеми:
дъхът им ще да свий болезнено сърдце ми
и нашата раздяла дълго ще да трай...

Но ти ме изпрати със песни, с детски смях,
тъй както в кобен час за пръв път те видях, -
в сияние от лъчи и в розова омая...

И аз скъп дар, в замяна, ще ти завещая:
една, докрай изстрадала за теб, душа –
последнята, пролеяна от мен, сълза!...

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 1 (IX.1923), с. 5

Завещание – Всичките жалби подир заминалите спъват техната еволюция, забавят кръговото движение и даже го разстройват. Понеже смъртта на физическото тяло е само една фаза на живота, задържането на душата с тъжните мисли, чувства и действия на живите е болезнено и опасно състояние за нея. Естественият процес трябва да следва без ничия намеса. Свързаните души, обаче, не се разделят нито в тоя, нито в другия свят...

СЪН В ЛЕТНА НОЩ

"Сине мой, дай ми сърдцето си"...
Притчи – 23 : 26

Извадих го от скришното на моя храм –
сърдцето, пълно с животворна влага,
и щедро ти наливах в шъпата ти там,
при здравеца, посред уханйе благо...

И, под окото бдеще на Властител свят,
изтръпваше сърдцето в сладка мъка...
"Отдай ти, каза Той, от мойта благодат,
изпитай в миг бленувана разлъка..."

Но ти изле през шъпата си мила
и влагата, и перлите, и моя плам –
и отлете мечтата бързокрила...

Извадих го от скришното на моя храм –
сърдцето, пълно с чудотворна сила,
но пак го дадох Нему, пак го върнах там...

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 2 (X.1923), с. 33

КЪДЕ Е ТОЙ?

Търсих Го горе, след като пребродих сам
из мрак и съсипни, дори и дето свети –
преминах бездните и стигнах върховете,
но най-желания – не Го намерих там!

Изпих и чашата, и сладкия балсам –
от жлъч и от нектар ни капка не остана –
всред незабравките опитах жадно бляна,
но чух гласа Му тих: "не съм, не съм и там!"

А тук поне копней ли някой за Любов?
Трепти ли некоя душа в сърдечен зов –
една душа от жар, от перли и лъчи?

Или пустиня е пред моите очи,
В която скитам сам, без радост и покой?
Да питам ли: къде е Той и – кой е Той?...

Аспекти (трилогия) - I

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 8-9 (IV-V.1924), с. 177

КЪДЕ Е ТЯ?

"Като девица преизбрана"...
Доп. Към Исая, 61.

Търсих я мълком там, из Млечний път, в рояка,
на ранина, кога изтлява сетен плам,
и спирах, взирах се с възторг в звездичка всяка,
но въжделената – не я намерих там!...

Повея пролетта, и пак из пазва златна
се сипят искрици и блянове-цветя,
но, кат зефирен лъх, най-нежна, ароматна,
ще дойде ли и тя, ще прозвучи ли тя?

Уви, безбрежен е, бездънен, пътят Млечен,
дъхът на Любовта отлита в свят далечен -
да бих могъл и аз в тоз свят да полетя!...

Търсих душата-блян, блестящата денница,
и питах дружките: избраната девица
видехте ли? Къде е тя? Коя е тя?...

Аспекти (трилогия) - II
"Всемирна летопис", Г. III, кн. 8-9 (IV-V.1924), с. 177

МАЙЯ

И тук и там са те, безлъчно, Той и тя!
о, вижте ги, в едно сияйе вечно слени:
челата им красят възсинички цветя,
в телата им – зари и трепети разлени...

Възлиза Той честит, кат царствен младенец,
пред светлия Му ход прегради мрачни падат,
но тя е с Него пак: те са един венец,
предвечно свит, кога не знаеха да страдат...

Елате, вижте ги, как Бог ги съчета,
кога най-чистите есенции събра
и с тях лицата им, кат своето, извая!

И потопете се в вълните им целебни
от сили и живот – от прелести вълшебни
на Вечната Любов – в това море на Майя!...

Аспекти (трилогия) - III
"Всемирна летопис", Г. III, кн. 8-9 (IV-V.1924), с. 177

Аспекти. (Трилогия) – Песни на въжделение. Животът на окултния ученик е търсене или редица изпити – за Него, за нея и за Майя. Той ще изпие чашата до дъно, ще отдаде и "последния си кодрант" и, след като не остане нито капка от жлъчта и от нектара, т. е. след всичките превъплътявания, ще намери Любовта, ще стигне до престола Му (вж. Карма). "Твоят престол е, Боже, в век века" (Пс. 45; 6). "Царицата предстои отдясно на тебе в злато офирско", и "ще пожелае Царьт твоята

красота", "нейните другарки деви ще влезат в царския палат, след нея" (Ibid. – 9, 14, 15). Майя на индуски значи илюзия. Мъдрецът Санкарачария в своята поема: "Моха-Мудгара", ст. 4, казва: "не се възгордявай от богатствата си, от слугите си и от слугините си и от младостта си, понеже времето ще разруши всичко това в един миг. Скъсай връзката си с него, което е само майя (илюзия)". Майя, изтълкувано, значи още: "потопен в вода"; на старо-еврейски: "моше" (Мойсей бил потопен в водата). Оттам и "Мариа", майка на живота, и "Ева", майка на живите – двата полюса на всемирната материя "Майя", великата Майя, Деваки, Изида. На санскритски Майя е майка на Буда. – Животът в трите свята е и майя (илюзия), и реалност. - Въпросите са: къде е Духът? Къде е Душата? Сродните души постоянно се търсят и привличат, защото астралните им тела са свързани с мистичната връзка на слънчевия възел, независимо от пространственото разстояние помежду им. – Тая трилогия е и картинна представа на космичното сливане на сродните души. – Но къде, на земята, може да се намери избраната, въжделената, идеалната девица?...

3. POESIA MYSTICA

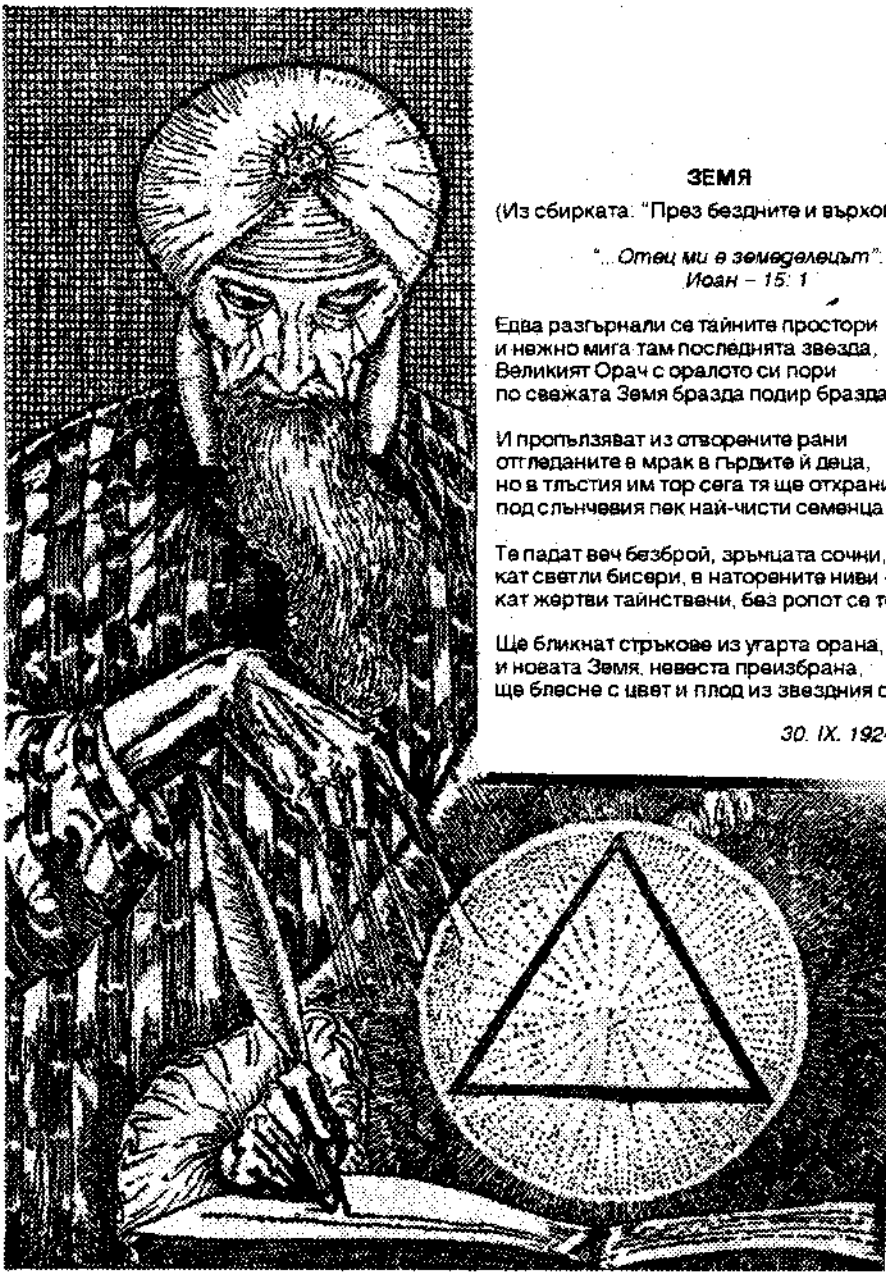

ЗЕМЯ

(Из сбирката: "През бездните и върховете")

"...Отец ми е земеделецът".
Иоан – 15: 1

Едва разгърнали се тайните простори
и нежно мига там последнята звезда,
Великият Орач с оралото си пори
по свежата Земя бразда подир бразда...

И пропълзяват из отворените рани
отгледаните в мрак в гърдите й деца,
но в тлъстия им тор сега тя ще отхрани
под слънчевия пек най-чисти семенца...

Те падат веч безброй, зрънцата сочни, живи,
кат светли бисери, в наторените ниви –
кат жертви тайнствени, без ропот се топят...

Ще бликнат стръкове из угарта орана,
и новата Земя, невеста преизбрана,
ще блесне с цвет и плод из звездния си път!..

30. IX. 1924 г.

"Всемирна летопис", Г. IV, кн. 1 (III.1925), с. 3

Земя – Бог работи върху душата, както преди, така и след въплътяването й (минаването й през зодиака) – до възвръщането й в достигнатото небесно жилище: тя се пречиства от миналите порочни остатъци, придобива нови опитности и добродетели и, обновена, лесно минава през черната зона на низшия астрал – "звездния път".

КАРМА

"Хлябът мой насъщен..."
Из Господнята молитва.

О, дай ми тоя хляб в вседневни изпитания –
тез златни рудници с съкровища безброй –
та в тях да ровя с пот и горест и страдания
и да изкупя с тях и радост и покой!...

О, дай насъщния ми хлеб във жертва свята
и в милост по-вече и в по-вече Любов,
та в тях да черпи мощ, изпитана, душата,
под тихия напев на бащиния зов!...

О, дай ми хлябът жив във светлина чаровна –
необозрим простор за свобода върховна,
и по-вече крила за най-висок възход!...

И аз ще полетя в най-светлите обятия –
в ясписовия град на белите ми братя,
с насъщния ми хляб – към Силата-Живот!...

"Всемирна летопис", Г. IV, кн. 2-3 (IV-V.1925), с. 27

KARMA
(Translated in white verses)

"My daily bread..."
The Lord's Prayer.

O, give me this bread of daily trials –
the gold-diggings, with abundant treasures –
to dig in, with sweat and affliction and suffering
and to redempt with them joy and repose!...

O, give me the daily bread of holy sacrifice
and more piety and more Love,
the tried soul to draw up abundant power
under the sweet burden of Father's calling!...

O, give me the living bread of charming light –
that bondless space for sublime freedom,
and more wings – for the highest flight!...

Then I shall fly up to the brightest bosom,
to the jasper's town of my white brethren,
with my daily bread – toward the Power-Life!...
Sofia, 1925

"Всемирна летопис", Г. IV, кн. 2-3 (IV-V.1925), с. 27

Карма – Индивидуална и колективна (лична, семейна, народна, племенна, расова, общочовешка). Закон за причината и последицата, т.е. възмездието на всяка мисъл, чувство и действие. Всеки индивид или колективитет кове сам бъдещето си: убиецът ще бъде убит, крадецът ще бъде ограбен, блудникът – обезчестен и наказан, лъжецът, клеветникът или злоезичникът ще онемее и пр. "И ще излезат – онези, които са правили добро, в възкресение на живот, а които са правили зло, в възкресение за осъждане" (Иоан – 5; 29). "Всички, които хванат нож, от нож ще загинат" (Матей – 26; 52). "Блажени сте, когато ви похулят" (Ibid. – 5; 11). Всичко се отразява и записва в астрала и образува така наречената "акашова хроника" на живота. Тия негативни астрални клишета, проектирани във великата книга на природата, се възпроизвеждат в физическия свет като положителни факти, като последица от помишлението, чувствуването и деянието. Следователно, за да може да се получи добра или хармонична карма, трябва да се победят, подчинят и унищожат низшите елементи, сили, влечения и влияния и да се установи фактически пълна хармония със законите на природата в личния и социалния живот. Това са всекидневните изпити, насъщният хляб, завещан от Христа, неговата "плът". **Есеите**, школата на които е посетил Учителят, не са споделяли фарисейското учение за наказанието след греха. Човекът не "плаща" чрез ликвидацията на кармата си, а се пречиства, засилва и издига, т. е. освобождава се. Изпитанията донасят духовни богатства, изкупват съкровища – висши блага за душата, защото са "хлябът на силните". Страданието и горестта са "висши прояви на любовта", небесни пратеници, за да ни заведат при Бога. Само онзи, който люби, т. е. който е възприел и оживил в себе си принципа на Божествената Любов и плода на Духа – милосърдието, само той може да се жертвува и да се издигне до Бога под тихия Му напев, т. е. под тихия говор на Любовта. Чудото със слепородения (Иоан – 9; 3) показва частично учението на Христа за кармата, защото: "нито е той съгрешил, нито родителите му, но да се явят делата божии на него". Живият, истинният, божият хляб, хлябът или нектарът на вечния живот, "Амри-та" – безсмъртният Христос (Ев. Иоана – 6; 33 и след.), той е чаровната светлина – "аз съм виделина на света", истината, която дава свобода върховна – "ако Синът ви освободи, ще бъдете свободни" (Иоан – 8; 32 и 36). "И рекох: дано би ми се дали крила като гълъбови! Щях да литна и да си почина" (Пс. 55; 6). С духовните си крила човешката душа се повдига към светлината и свободата: освобождава се от кармата. "Градът голем, светият Ерусалим, новият, който слезваше от небето, с ясписова светлост и слава Божия" (Откров. – 21; 10-11). С пот се добива хляба, с всекидневен труд и работа над себе си – проява на силна, непреклонна воля – се пречиства "млякото на девицата", според терминологията на мистичните алхимици, изчерпва се кармата в едно или редица превъплътявания, и вечното същество, излупено от смъртното като пеперуда от какавидата си, се слива с вечното едно: тернерът в Единицата – Всемирната Сила-Живот. Тъй се излиза от "тъмницата" – "като се отдаде най-последния кодрант"... (Матея – 5; 26).

АНХИРА

Кажи ми, знаеш ли рождения си ден,
баща си, майка си и родната си стреха?
Отде взема таз плът, лика си озарен,
и кой артист уши зелената ти дреха?

Кажи, кой ти вдъхна душа и даде ум,
сърцето-океан в недрата ти дълбоки,
та в пътя си вървиш тъй стройно и без шум,
избраница между другарки светлооки?

Анхира, жива твърд, съклетнице прекрасна,
аз знам, че си дошла от някой чуден рай
и с чий крила летиш, но колко си нещастна!

Копнееш, трудиш се над бисери събрани,
но твоята душа покрита е със рани
и ти, кат мен, не ще избегнеш своя край!...

"Всемирна летопис", Г. IV, кн. 4 (VI-X.1925), с. 66
- рубрика Из сбирката "През бездните и върховете"

Анхира – Първично име на живо същество, носено из всемира от една иерархия. То притежава всички условия за проявата на гъстата материя. Зелената му дреха е финна материя, излъчвана в междупланетното пространство, невидима и неосезаема, съдържаща четирите елементи на живота и отразяваща зеленикава светлина. По нея и проникват от нея, тоя жив организъм се носи с непонятна бързина, докато се пречисти, астрализира и трансформира в по-съвършен свет. Зеленият цвет е символ на растеж. Паралел из живота (вж. по-нататък сонета "Nocturne" и коментара към него).

4. ПРЕЗ БЕЗДНИТЕ И ВЪРХОВЕТЕ (СОНЕТИ)

ЕДИНИЦА

"Ах, да бих знаял, къде да Го намеря,
отишъл бих чак до престола Му..."
Иов – 23 : 3

"Бог е любов"...
Иоан I, 4 : 8, 16

О Всеобятни, да помисля ли за Тебе вече?
Проникнах ли до центъра на Твойте глъбини?
Узнах ли тайните, които първен ми обрече?
Завладах ли стихийни Дух на Твойте старини?

Да, стар си Ти, по-стар от слънцето, от вековете,
затуй с диханието си Ти раждаш световете,
с светкавици им светиш, с златни химни им звучиш
с червен нектар ги храниш и с измирна ги поиш...

И аз, преминал три врати, със поглед впит в Ахея,
приех от Теб огнйовете и чашата с елея –
запалих въглена и най-обилно го полях...

Сега, бял страж на прага веч, над бездните владея
и рея волно във Сърдцето Ти и там младея,
защото всичко взех от Теб: възлюбих, преживях!...

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 5

Единица – Бог. В любовта е животът. Тя го ражда и възражда. Без любов няма живот. Бог е любов – основа и синтез на всемирния живот. Буквата **А**, алеф, алфа, Начало, Дух, - Пътьтъ. Посветителният процес. Висшият аркан. Всеобятният: не всякога е позволено да се произнася свещеното име. "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш, който е на небеса". Съвършенството е крайната цел, Центъра, Изворът на целокупния, космическия живот, под стражата на седемте блестящи духове. Велико и неизразимо е блаженството на постоянното преживяване в Любовта на Бога живаго! – Три са главните етапи: очистване, приготовление и съединение – развитие, знание и власт над стихиите или елементите (принципите) на кватернера: Огньтъ, Водата, Въздухът и Земята. Астрологически, те групират 12-те домове, на които се дели небето и в всеки от които лежи по един знак на зодиака. Те са четирите триъгълници или троичности. Земният и водният се пресичат и образуват живата хексаграма, изобразена в магическия печат на Саломона. Човечеството прекарва сега воден живот, т. е. живее във водния триъгълник, защото нашата слънчева система се намира в знака Аквариус (Водолей). Всеки човек се манифестира в един от елементите, според степента на своята еволюция, което се познава в рождения му хороскоп по зодиачния знак и владетеля му (една от планетите). От това може да се заключава и за етапите на посветителния процес, който е изминал. Всеки елемент е отразен в човешкия организъм: Огънят съответствува на топлината, resp. електричеството, Въздухът – на дишането, Водата – на кръвта и лимфата и Земята – на твърдото вещество. Петият елемент или есенция (квинтесенцията) е Духът (Spiritus mundi или sanctus – Руах-Елохим), който събира, свързва,

слива, сгъстява, оформява и оживотворява другите. Той е неизчерпаемият източник и двигател на всяка енергия, диханието на Логоса. Той образува обективната материя на всичките полета (планове) на всемира.

Всеки зодиачен знак владее определена част или орган от тялото на човека, около което се извива тъй наречения "мистичен змей" (целият зодиак). Така, физическото и духовното тело на човека са свързани със зодиака и планетите от нашия космос, а последният – с безчислените вселени. С една реч, човекът от гледището на окултната анатомия, е една *sui generis* слънчева система, в центъра на която е духовното му слънце, духът, и с това е подобен на големия космос (Макрокосмоса), според втория тезис на смарагдовия огнен скрижал на Хермеса Трисмегиста-Тот: "каквото е горе, това е и долу". Значи, раждането, земният живот и цялата еволюция на човешкото същество се управляват от съвокупността на неизменните природни закони, т.е. от Бога, който е великият строител на вселената, творец на природата и на всички блага на живота. Кабалистически, 12-те зодиака са 12-те аркани (загадки), през които минава човешкото съзнание: първите четири обгръщат животинското му състояние, вторите – човешкото, а третите – духовното. Дванадесетият аркан е висшият, съединението, което се осъществува чрез пазителя или "стража на прага" (символ на космическите бури на астрала). Същото се символизира и от 12-те синове на Якова, начело с него, и от 12-те апостоли, начело с Христа. "Стражът" или "пазачът на прага", представляван от Сатурна, е победителятъ на кармата и низшите влияния, който дава импулс за висша духовност.

"Тайните, които първен ми обрече" – Истина е, че "човек не може да бъде лишен от благото, което Бог му е дал", но ако знае да го пази. "Бог изпълнява всичките си обещание и Неговите решения са безвъзвратни", но Той се вслушва в молитвата на праведния.

Стихийният дух е господарят на четирите стихии, наречени от съвременната официална наука: азот, въглерод, кислород и водород. Тия стихии съответствуват на четирите врати на невидимия свет, на четирите реки на рая, на четирите букви от първото име на Бога, на четирите стълпове на Божия престол, на четирите цикли на вселената, на хроматичната тетраграма на Бога и човека, на четирите краища на кръста, на четирите състояния на материята (топлина, студ, влага и суша), на четирите възрасти на човека (детство, юношество, зрелост и мъжество), на четирите велики раси, на четирите годишни времена (сезони), на четиримата велики пророци, на четиримата евангелисти, на четиримата ангели по четирите краища на света, на четирите живи образи на Езекиила и Иоана, на четирите форми на сфинкса (с четворната му формула на посвещението: "знай, смей, желай, мълчи" – петата стъпка е владей) и пр. През тия четири стихии всемирният кватериер, съдържащ десетте числа на Сефиротите или еманациите от числото на Бога, което е Единицата – посвещаваният, човекът, превъзмогнал всички свои външни изкусителни влияния, т. е. целото Зло в неговите всестранни прояви, освобождава се от верипите на своето земно аз (материалната си индивидуалност) и чрез "мистичната смърт" (всесъжението и развитието на будическото тело – състоянието на Христа), влиза в безграничната област на вечната хармония, всезнанието и всемогъщието, т. е. реализира висшия живот на всеобемната любов, която е "връзката на съвършенството".

"Стар" е санскритска дума с няколко значения. "Старият с дни" (Даниел – 7; 9). "Везните се покоят в тялото на Стария с дни" (Сифра Дзениута, ключ на Сефер-ха-Зо-ар – 2; 7). "Светкавиците му развиделяват вселената" (Пс. 97; 4).

Световете се създават и изчезват чрез издишване и вдишване на Бога, т. е. инволютивно и еволютивно – процес, който ги разделя, съединява и уравновесява на Везните, за да се хармонизира целокупното битие. Всичките светове, следов., са преходни: Божият Дух ги твори, развива и поддържа за известен период (голямата Манвантара – 55 трилиона слънчеви години), след което настъпва пълното им разрушение (пралая у индусите), защото Духът се оттегля в себе си, а после става ново издишване и творчеството се възобновява. Бог е Началото, Бащата, Абба, и от Него произлиза всичко. "В Началото бе Той", Абсолютното Единство, Единицата, от която се образуват всички числа, според трансценданталната математика: двойката (майката, материята, пасивният, родилният принцип – принципът на проявената любов), тройката (самата проява – рожбата или плодът) – трите в едното, троичността в диаметъра или единицата на безкрайния кръг – и техните съчетания до ?. Следов., Бог е Причината, Началото и Мерката на всички неща. Той не е ограничен нито от числото, нито от формата, нито от звука, нито от цвета, нито от количеството, нито от времето, нито от пространството: безграничен, всеобемащ и вездесъщ. Означава се само с едно име .... - **йойе** или, на български, Е. "Той е". Неговата двойна троичност (видима в материалния триизмерен свет и духовна или невидима за нас в другите измерения), проявена в тройната вселена или в трицветната светлина (од, об и аур), се отразява и в човека: и той е двойна троичност – телесна и духовна. Последнята се изявява чрез ума, сърдцето и волята в мисъл,чувство и действие – трите прояви на душата, в центъра на която, както се каза по-горе, свети божественият лъч, духът, Единицата у човека. – По-подробен анализ се намира в съответните окултни науки, които съдържат само отчасти знанията, вложени във Великата Книга на Живота.

Измирна – благовонието на Първородения, балсамът на безсмъртието. Ахея – мистично име. Огъньтъ, въгленът и чашата с елея ("Елей на радост" – Павел)" са етапи на духовния растеж, а в тесен смисъл – предмети на голямата магическа операция. "Запален въглен" – живота на посветения...

Постигането на висшето посвещение означава осъществяване на вечната младост, вечното щастие, вечния живот – безсмъртието и блаженството, чрез обладание на жизнения еликсир, божествената есенция – Любовта... Защото Бог е любов (I Иоаново – 4, 8 и 16) и ние "в Бога живеем, движим се и съществуваме..." "Който има моите заповеди и ги държи, той е, който ме люби; а който ме люби, възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя и ще явя себе си нему" (Иоан – 14; 21). И тъй, да мислиш за Бога, това значи да живееш в божествения свет, а да го възлюбиш с всичкото си сърдце и да бъдеш възлюбен от него – това е най-великото благо, за което жадува човешката душа, най-възвишената цел, към която тя се стреми по пътя на ученичеството... Всичко това – и много друго – се съдържа в първия сонет Единица: обективна реалност, идеално достижение, въжделение на съвършенство...

НА ПЪРВИЯ ИЗГРЕВ

Разля съсъда Той с ефири пъстроцветни
и пламна бездната в необозрим пожар:
в кипящето море от мълнии безчетни
раздра се булото на царския олтар...

И гръмна хор велик от химни непознати
всред недогледния ефирен океан –
в безчислен сонм летят археите крилати
и пеят и тръбят в божествения стан...

И младенецът свят във златно одеяние,
с корона от слънца със блескаво сияние,
излезе величав пред царските врата...

Тогаз вселената, в почуда и възхита,
трепна пред тоя лик, възрадвана, честита:
в Витлеем, в яслата, роди се - Любовта!...

През бездните и Върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 6

На първия изгрев – Раждането на световете според Космогонията. – Синът – Любовта проявена. Космическият Христос е предсъществувал света. "И сега прослави ме Ти, Отче, у самаго Тебе, с славата, която имах у Тебе, преди създание мира". Синът Божи, второто лице на Троицата, изпълва с аурата си цялата вселена и се проявява всъде, живее във всички царства. "Защото си ме възлюбил преди създание мира": Любовта на Бога е творческата сила. Чрез нея Словото създаде световете и живота в тях. "И видя Бог всичко, което направи; и ето, беше твърде добро". Но Любовта се въплъти в Сина Човешки. "Бог толкова възлюби света, че даде Сина своего еднороднаго, за да не погине всеки, който верва в Него, но да има живот вечен". Бог, ограничен, зум-ме-зум, проявен в Исуса, роден по плът в яслите, които са емблема на смирението и служението, във Витлеем или Бетлехем, което значи в дома на живия хлеб, мистичният хлеб на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто. Това припомня великия божествен акт, който роди всемирния живот чрез Христа. Археите или Духовете на безкрайното време са третия чин от третята иерархия или Началствата.

ЕК

От сини висини гръмовен глас долита:
"о жива глъбина от изворни води,
за мойто творческо дихание открита,
благословена днес и вечно ти бъди!

Във теб изливам аз кръвта си съкровена,
а ти ми връщаш мед и млечни сокове –
о сестро прелестна, бъди благословена,
сега и всякога, през всички векове!..."

И чува се тътнеж от хиляди води,
въздишка сладостна от девствени гърди:
"о жив небесен лъч, владетел на сърдцето,

към теб възнасям аз дъха на битието
и раждам твоя блян – плода си съкровен...
Бъди благословен, бъди благословен!..."

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 7

АУМЕН

Кат несломим кристал от светлина втвърдена,
блажен, ти влезе през едемските врати,
но, Адамас, душа от Слънцето родена,
кажи: ключа могъщ къде изгуби ти?...

От първия ти миг, когато бе създаден –
от първия ти звук като дете и Цар –
ключа на тайната в ръцете ти бе даден,
но ти какво стори с най-скъпия ти дар?

Минаха векове и много ощ ще минат,
души и светове във кръв и мрак ще гинат,
а бащиният дом ще бъде утаен.

Но ето, идем веч с светилници лъчисти,
да влезем там с сърдца и одеяния чисти –
о Адамас, пред нас блести веч аумен!...

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 8

Аумен – Свещена дума с голяма окултна сила: А-оум или Аум. "Тао-би-аумен". Първият всеобемен космически звук. Двойният ключ на вселената: знание и сила за превръщането на Духа в материя и обратно. Оттам и в господнята молитва: Отче мой – аум, амин или еймин. Аз съм Алеф и Тао, Алфа и Омега, начало и край, първият и последният". Също и в будистската молитва: "Ом, Мани падми оум", което значи: "в името на Отца, да стана чист като диамант, да се разцъфтя като лотоса и да се възвърна в Вечния, оум – амен". Призив на Висшето Аз – духовната Монада. Диамант или Адамант – Адамас, което значи адамовия камък ("светлина втвърдена"). Ключът на висшето знание (божествената Мъдрост) е изгубен при грехопадането на Адамас, чрез опитване плода на дървото за познаване на доброто и злото (из "Сефер Берешит"). "Чрез Адама всички умират, а чрез Христа всички оживяват". – "Така казва Амин, свещеният верен и истинен, Началото на божието създание" (Откровение – 3; 14). Първоначалният Адамас-Кадмон (божественият Адам) е бил и е колективният, космическият човек. Царьтъ на царете, владетельтъ на всички окултни знания, сили и възможности: божествената Истина, непроявена и проявена – Христос. "А Пилат му рече: и тъй, ти сега цар ли си? Отговори Исус: ти право казваш, че аз съм цар. Аз за това се родих и затова дойдох на този свят, за да свидетелствувам Истината". – "И ще царува над дома Яковов в веки, и

царството му не ще има край" (Лука – 1; 33). – Преобличане в чисто одеяние – телото на Славата или Йа-са-ват, чрез изкуплението от греха, т. е. чрез Христа, изкупителната жертва. – Според Leonard Bosman (вж. книгата му: "Amen, the Key of the Universe", стр. 118), числената стойност на тая свещена дума Амин е равна на стойността на Божието име Йехова – Адни (Адонай), защото А = 1, М = 40 и N = 50, а всичко 91, което пък е равно на пълното число 10. Тази книга, преведена в спис. Всемирна летопис (год. IV), трябва да се прочете от всекиго.

144,000

Откриха се куполите десетократно,
и ето множество, с кадение ароматно,
запе великата симфония: "Хвала! –
шелла, шелла, шелла..."

Подеха я гърмът далечен и водите
в акорд със арфената ода на певците,
повториха я най-блестящите слънца –
безгрешните сърдца...

И рекоха стоящему на Планината:
"призри там долу, с милост и любов призри,
ръцете си простри!...

Отекнахме тогаз и ние, от земята,
с възторжена молитва в братски хор: Хвала! –
бену, бену шелла!...

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 9

144,000 – През десетте зони или планове (измерения) на всемирния живот.

Махар – абба –
Бену шеллаа...
(Учителю – и Отче мой – благослови Ти ученика...) –

Молитвата е висшия акт на душата. "Голяма сила има усърдната молба на праведния" (Посл. Яковово – 5;16). Всемирната благодарителна молитва е непрестанно въздихание на целото Творение към Великия Отец. "Всичкото създание съвокупно въздиша и Духът сам ходатайствува за нас с неизказани въздишания" (Римл. – 8; 22-24). Молят се видимите и невидимите: на земята – растенията (цветята и др), птиците и разните четвероноги животни се обръщат сутрин, при изгрева на слънцето, към изток и – първите – изливат по-изобилно аромата си, а вторите пеят или издават гласовете си – това е молитвата им към Създателя. Само неразумният човек не знае и не изпълнява тоя велик и благотворен закон на Мирозданието. Множеството на 144,000-те избраници (1 + 4 + 4 + 000 = 9, свещеното, нерархическото число на човечеството), служителите на Бога, запечатани с блестящ печат на челата им, управниците на световете и на съдбините им, изкупените от земята, които не се оскверниха от жени, защото са вечно девствени – те пееха и пеят великата симфония на всеобщото благодарение (хармонията на всемира), с кадение ароматно (Изход – 30; 35), те свиреха и свирят с

144,000 арфи одата на целокупния Космос към Пресвятия, те следваха и следват навред Агнето, защото са непорочни, безгрешни сърдца – всемирните светли братя (Откровение – 14; 1-5). Агнето или Агнецът, стоящият на Планината, Огънят на Божествената любов, Великата жертва, който държи Книгата на живота, запечатана със седемте печати, на ведически език Меша, на старо-еврейски Мешия, а сега Месия, т. е. този, който се пожертвува за човешкия род. "Намерихме Месия, който се тълкува Христос" (Иоан – 1; 41). Индуският бог на огъня се нарича Агни, представен е със седем езици, които символизират седемте превръщания на татвите. Иса-Аджа на зендски значи: жертва на агнето. Астрологически, Месия съответствува на зодиачния знак Овен, който се полага жертва. – 144,000! Тия хиляди в божествената математика са недостижими за човешките изчисления!

ЕМАНОИЛ

Проникна светъл лъч от висини незнайни
през девствената плът на Майката света
и в миг преобразен, чрез връзки живи, тайни,
в човешки младенец откри се на света!

О Габриел могъщ, посланик серафимски,
какъв бе чудният, великият ти дар,
да възвестиш със крин, във Назарета римски,
че иде кат човек космическият Цар?

Вълшебно действие със сила непонятна,
и днес мълчи, кат сфинкс в пустиня необятна,
без пряк ответ: как се роди Йешу-ва-Ра?

Той бе Еманоил: невидим рог събра
от седемте поля есенцията вечна
и въплъти всред нас благодатта предвечна!...

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 20

Еманоил – Зачатие – Според съвременните човешки понятия, понеже живеем под действието на физиологическите закони, човекът се ражда от човек. За раждането на Исуса имаме свидетелството, освен на евангелистите, още и на ап. Павла: "За Сина си, Господа нашего Исуса Христа, който по плът се роди от семето Давидово, а по Духа на Светинята, чрез възкресението от мъртвите, откри се в всичката сила **Син Божи**" (Павел – към Римл. 1; 3). "И Словото стана плът, и всели се между нас" (Иоан – 1;14). Следов., в случая има духовно зачатие и физическо раждане. "Смъртта дойде чрез падането на Адама, а божията благодат чрез Исуса Христа" (Ibidem – 5;14-15). Земната Мириам и небесната Мария се съчетават в дева Мариа, която е противния полюс на Ева в мистичната еволюция (вж. коментара към сонета "Мариа"). По този въпрос има огромна литература. След дълги пререкания на църковните писатели от първите векове след Христа, биде прокламирана, най-после, на Миланския събор, девствеността на Мария, според заключението на Св. Иван Дамаскин: "зачеването на Христа е станало чрез слуховия път, а раждането му по обикновения". Това е

официалната формула на католишката църква. В същност. духовният план владее всички материални възможности, защото Духът е, който повелява и съгражда, а материята се подчинява и изпълнява. "Аве, Отче, на тебе е всичко възможно" (Марко – 14; 39). "А Исус рече: у Бога всичко е възможно"(Ibid. – 10;27). "Невъзможного у човеците, у Бога е възможно" (Лука – 18; 27). Никакво нарушение на природните закони не е станало: дева Мария е била позната (посетена) от Духа Свети, за да даде живот на синтеза на човечеството във физическия свят. Роди се Еманоил, т. е. "Бог с нас", Бог ограничен и проявен в човешка форма, Христос, "който е образ на невидимаго Бога" (Павел – II Коринт. 4; 4), "проводи Бог Сина си, който се роди от жена" (Ibid. – Галат. 4;14), "първороден преди всички твари; понеже чрез него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, престоли, господства, началства, власти, всичкото чрез него и заради него се създаде, защото в него благоволи Отец да се всели в всичката си пълнота, в Христа, в когото са скрити всички съкровища на премъдростта и на знанието (Ibidem – Колосяните, 1;15-16 и 2; 3). "Вашите тела са удове Христови" и "Вие сте тяло Христово" (I и II Коринт.). Всичко това сочи мистичното естество на Христа, защото всички човеци, обединени чрез Божията Любов, образуват тялото на Христа. В устройството на космоса имената на Исуса-Цар или на ватански Иш-ва-Ра или Йешу-ва-Ра, на санскритски Ишуа или Ишва (душата на всемира), на еврейски Иешуа – и на Мариа-Майа са написани със светлинните букви на планетите, които стоят пред всеки от 12-те зодиачни знаци: така, небето представлява една подвижна азбука с имената на Исуса-Царя и Мариа, девствената майка на големите небесни води. На санскритски Иш значи Господ, а ва - всемирното кръгово движение. За връзката между родения Бог и човечеството намираме указание и в името на архангела Габриела или Гавриила, който благовестил на девицата Мариам: "радвай се, благодатна! Господ е с тебе: благословена си ти между жените. И ето, ще зачнеш в утробата си и ще родиш син и ще наречеш името му Исус, той ще бъде велик, и син на Вишнаго ще се нарече" (Лука – 1;28-32). А Габриел значи вчовечаване на Бога, т. е. проява на Бога в човешка форма. Той е архангел от деветата иерархия на Серафимите, един от седемте светли божи духове, който управлява небесните води и укротява избухващите пламъци на Огнената Змия. Той е ангелът на Луната, resp. на жената и на надеждата. Първият, който говори за архангела Габриела, е пророк Даниел: "и като още говорех в молитвата, мъжът Габриел, когото бях видял във видението по-напред, като летеше, скоро допре се до мене около часа на вечерната молитва..." – 8; 16 и 9; 21. "Аз съм Габриел, който предстоя пред Бога, и проводен съм да ти говоря и да ти благовестя" (Лука – 1; 19).

ПЕНТАГРАМЪТ

"Ecce Homo..."

Дошли от Изгрева и тримата – три света,
дароносители от храма на Съвета:
видели знака му – петлъчната звезда –
и тръгнали на път, без зов и без следа...

И му поднесли дар: единът – чисто злато,
а вторият – ливант, съкровище богато,
и третият – съсъд с измирна, фин балсам,
и върнали се пак в далечния си храм...

О Мелхаур блестящ, бехар на Мъдростта,
О Балтазар, търсящ мира и Любовта,
О Катзахар, могъщ рушител на смъртта,

къде е знакът-вожд, владетел, пентаграм?
Във някой кладенец ли падна тайно там?
Или пък потъмне във земния си храм?...

През бездните и върховете : Сонети. - София, 1942. - с. 21

Пентаграмът – Раждане. Свещеният знак на Бого-човека. "А когато се роди Исус в Витлеем, ета мъдреци от изток, пристигнаха в Ерусалим и казваха: где е, що се е родил, цар Юдейски? Защото звездата му видяхме на изток и дойдохме да му се поклоним" (Матея – 2; 1 и 2). Тя е пламтящата звезда (с единия връх нагоре) на Абсолютния, Единия. Тя предхождаше тримата царе-маги (за четвъртият тайната е запечатана) и показваше пътя им към люлката на новото човечество, в което се олицетворяваше всемирния синтез: висшето Знание, неизменната Любов, безсмъртната Истина. Тя е изразена от Ев. Иоана в следното петостишие:

"1. В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.

2. То в начало бе у Бога.

3. Всичко чрез него стана, и което е станало, нищо без него не стана.

4. В него бе живота, и животът бе виделината на човеците.

5. И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе".

Пет стиха или еманации от петте лъчи на пътеводната звезда на живота – виделината, манифестирана в физическия свет чрез Богочовека.

"И като видяха звездата[1]), зарадваха се с радост твърде голема. И като влязоха в къщата, намериха детето с майка му Мария, и паднаха, та му се поклониха. И като отвориха съкровищата си, принесоха му дарове: злато, ливант и смирна" (Матей – 2; 10 и 11). Царете, мъдреците-духове, засвидетелствуваха във великото таинство своето покорство и служение на проявения Бог. Златото, чистият метал, ултра-жълтият цвят – емблема на мъдростта; ливантът – парфюмът на слънцето, емблема на любовта и мира; измирната – балсамът за мъртвите тела, емблема на безсмъртието. "Защото тя, като възлия това миро на тялото ми, стори го за погребението ми" (Матея – 26; 12). А Магите, пратеници на трите света и представители на трите раси, бяха: Мелх-аур или Мелхиор, владетелтъ на светлината (Слънцето), посланикът – Архангел Михаел; Балтазар – великият първосвещеник, жрецът-пазител на тайното съкровище (на старо-еврейски: "дълбок мир"); Катзахар – земният човек, потънал в материята, черният етиопянин, артистът на балсамирането. Пентаграмът, даже и материален, направен от метал (злато и лазурен емайл със сапфири), е мощен магнетичен знак, който привлича добрите сили и отблъсква злите. В трагедията Фауст от Гйоте,

---

[1]) Съвпадът на Сатурна с Юпитера и Марса в знака Риби и в връзка с Венера и Земята.

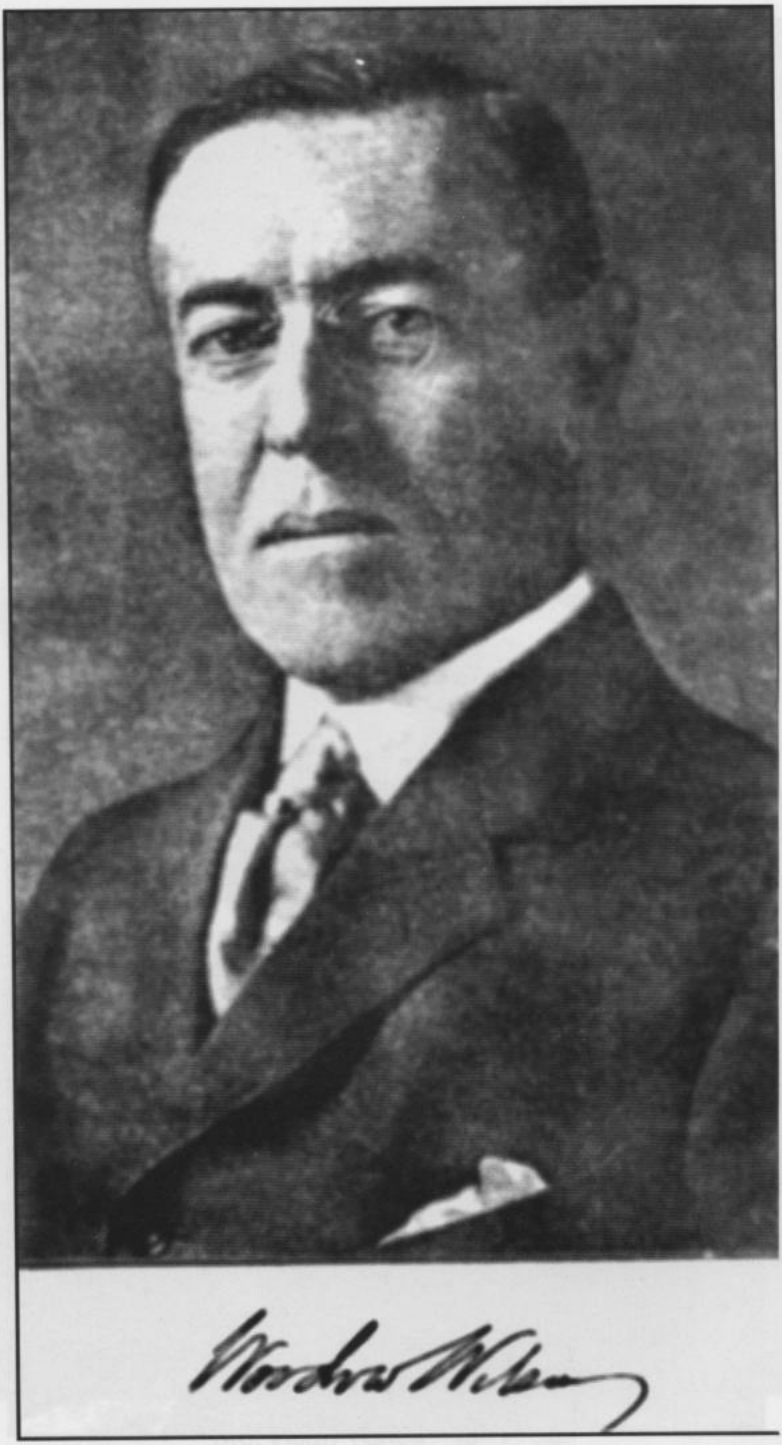

144. Удроу Уилсон

145. Иван Толев - 1894 год.

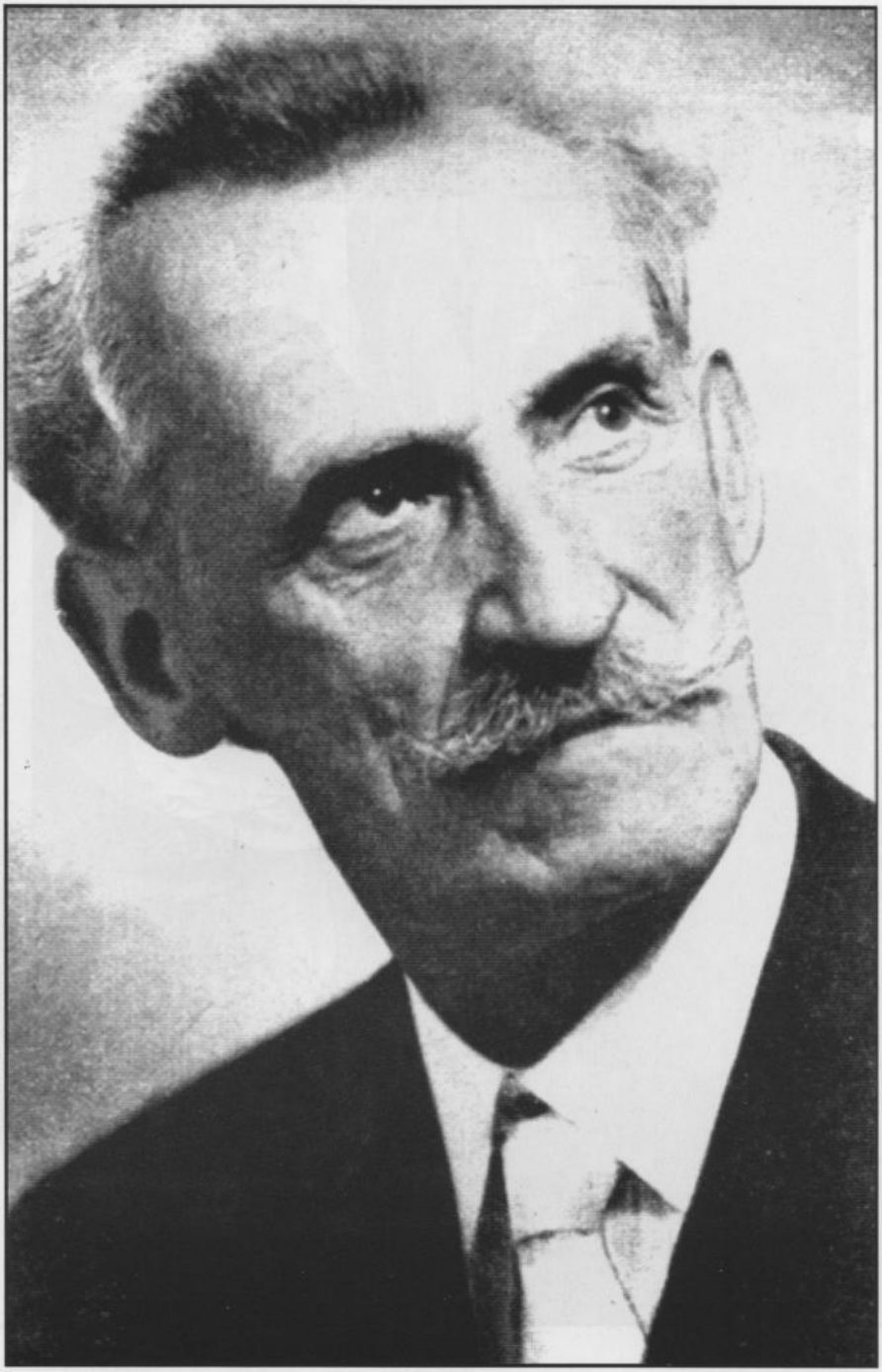

146. Иван Толев - 1941 год.

148. "Пътницата" - Борис Георгиев

147. “Странствуващият пастир“ - Борис Георгиев

149. “Майчинството“ - Борис Георгиев

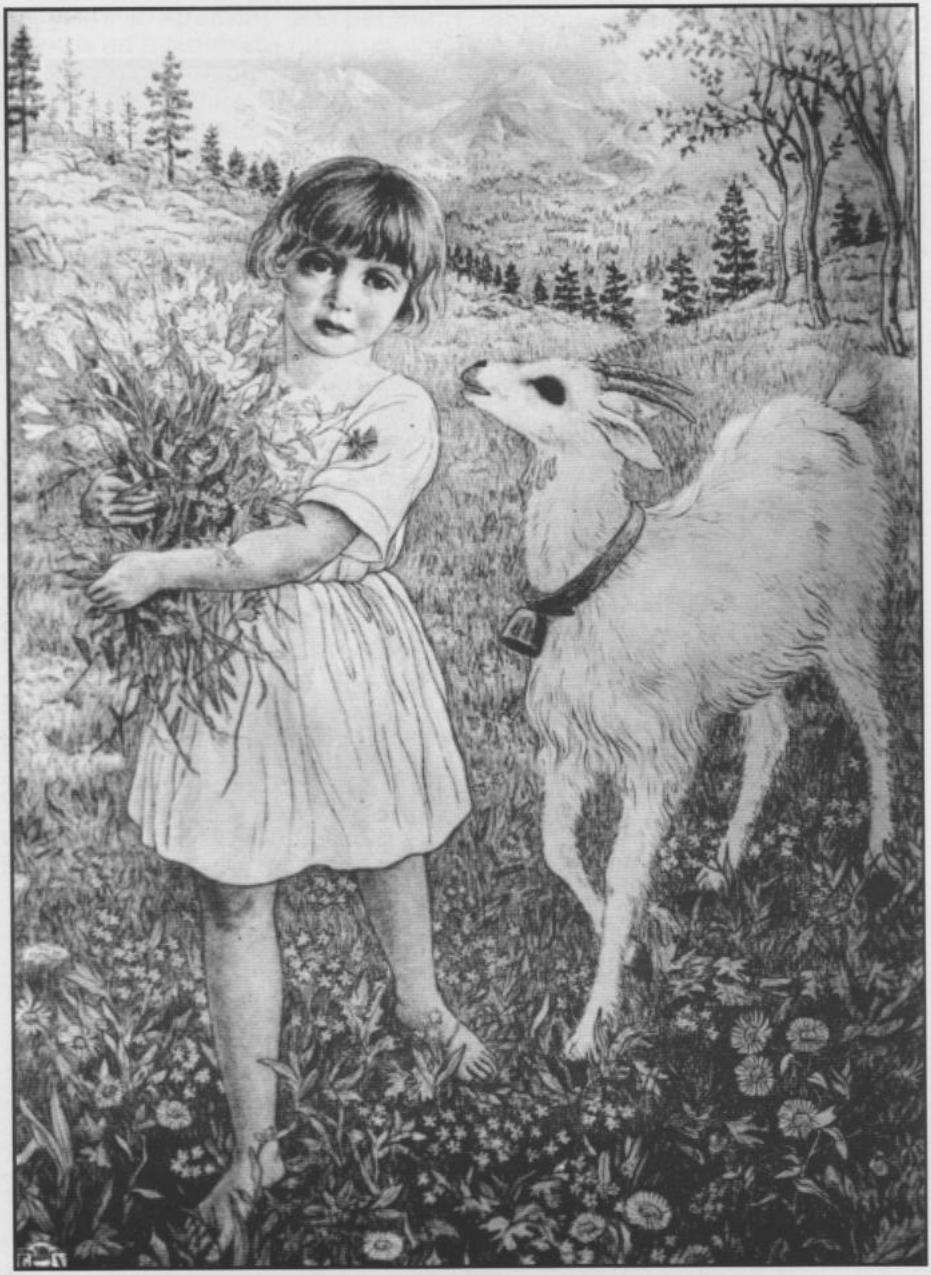

150. “Детски портрет“ - Борис Георгиев

151. “Овчарка“ - Борис Георгиев

Мефистофел е обезсилен от тоя знак. Всяка астрална сила се подчинява на пентаграматическия знак, който синтезира висшите морални и духовни закони. Самият плътски човек е един жив пентаграм (с петте си краища, от които се излъчват пет флуидични линии с различни трептения и краски). Вътрешният, светещият пентаграм изразява степента на духовната сила на човека. Защото всеки човек притежава своята вътрешна звезда, блестяща или потъмняла, която е видимата проекция на външната, божествената, пътеводната звезда. Същият жив пентаграм се вижда и във всички цветове на плодните растения и дръвчета: всички са петолистни. Числото 5 е число на физическия живот. "Не знаете ли, че тялото ваше е храм на Святаго Духа, който е в вас, когото имате от Бога, и не сте свои си?" (Павел – I Коринт. 6;19). "Защото вие сте храм на Бога живаго" (Ibidem – II Коринт. 6;16). Една легенда гласи, че след поклонението на магите, звездата е паднала в един кладенец близо до Витлеем, и те "си отидоха по друг път в своята страна" – указание за потъването на човечеството в мрака на материализма.

5. ОКУЛТНА ЕСТЕТИКА

ПОЕЗИЯ, МУЗИКА, ЖИВОПИС, СКУЛПТУРА, ПЛАСТИКА, АРХИТЕКТУРА, ТЕАТЪР И ПР.

(Кратки бележки)

"Всемирна летопис", Г. III, кн. 5 (I.1924), с. 114-116;
"Всемирна летопис", Г. III, кн. 6 (II.1924), с. 135-139;

Изящните изкуства, взети в своята съвокупност, се стремят да изразят *Висшата Красота*. Те са езика на невидимия свет, чрез тях говори посредствено Бог, проявен във всичките планове на вселената.

Бог е Дух, поради което и Висшата, Абсолютната Красота е духовната. Физическата красота, проявена във видимия, материалния свят, е само частичен отпечатък, мираж или бледно отражение на Духа.

Бог, Абсолютното Същество, има десет прояви: те са десетте *сефироти* или "десетте неизповедими духове на живия Бог", според терминологията на *Сефер Йецира*. С изключение на десетия сефирот (*Кетер*), който има самостойно съществуване, другите девет образуват трите триади, които съответствуват на трите света: божествения, умствения и природния. Всека от тия триади се състои от по три сефироти, а третята сефира от втората триада, т. е. шестият сефирот, е *Красотата*, наречена в Йецира *Тиферет*. Тя е върха на триъгълника, основата на които образуват *Хезед* или *Хезод*, положителният, активният принцип на умствения свет, и *Гебура*, силата на милосърдието. Но тоя върх на втория триъгълник е насочен надолу, към третята триада, т. е. към плановете на проявената природа[1]).

Тиферет, в своята първична същина, е недостижима за човешкото знание и въображение. И най-издигнатото земно същество, потънало в материята, не притежава нуждните сили, за да я възприеме и си я представи. Трябва да се премине от безформения свят в света на формите, звуковете и цветовете (краските), за да може излъчванията (еманациите) на *Тиферет* да станат достъпни отчасти за най-високо развитите човешки индивиди. Тия излъчвания се олицетворяват в ангелския свят, който стои над човешкия. Но колцина са тия щастливци на земята, които са се удостоили да бъдат посетени от някой ангел? Кой, въплътен във физическо тяло, би могъл да издържи силата на трептенията и вида на едно ангелско същество! Дори неговата красота и красотата на окръжаващата го среда е недоловима напълно за обикновения смъртен човек, който не е преминал всичките посвещения.

Тая неоспорима истина показва, че както Висшата Наука, която изразява Божествената Мъдрост, така и Висшата Красота, която изразява хармонията на световете, са непроявими в материалния свет. Следователно, така наречените "изящни изкуства", с които човек си служи за свръзка с невидимия свят, са едни от средствата само за устремяване и повдигане на човешката душа в нейната еволюция към източника на живота. За тая цел те взаимно си сътрудничат и се допълват.

---

[1]) *Вж. Кабалистическата карта на Кунрада и обяснения на Кабалата за сефиротите (Всем. Летопис, год. I. кн. VIII.)*

*

Най-висшето от тия изкуства е ***поезията.*** Тя има божествен произход. Чрез нея се откриват върховните, достижими за човешкия дух, прелести. Великият поет е проводник на красотата на всички небесни форми и прояви, които са понятни за човека. И както слънчевият лъч, който, когато премине през призмата, се разлага на всички цветове на спектъра, така и духовната красота се възприема и предава от духа и душата на великия поет, които вибрират със същия темп и със същата приятност, както у първоизточника им. Той *открива* дълбоките небесни тайни чрез своята *интуиция*, схваща ги със своя високо развит ум и ги изразява на другите в ритмична, звучна, музикална реч. Той е ясновидец и певец на красотата, но той същевременно и възвестител, пророк на истината. Той е едновременно посланик на небето, и маг, и учител, и любвеобилен възпитател. Неговото въображение не знае граници, в сравнение с онова на по-малките му братя, неговият ум е възприемчив за най-висшите знания, *неговата любов към Бога и към всички живи същества е безгранична, неизчерпаема*. Великият поет, взет като самостойна индивидуалност, е *съвършено същество* на земята.

Неговите поетически произведения, по съдържание и по форма, са *алхимически и лечебни* средства. Когато утруденият, обремененият от житейски грижи, тревълнения и неволи брат прочете вдъхновените мистични стихове на поета, неговата наранена, измъчена душа се възражда и повдига, неговото сърдце трепва от чист и свят възторг: той преживява възвишените мисли, чувства и желания, внушени на поета от небесния му вдъхновител и ръководител. Така, окултната поезия трансформира енергиите у четеца: тя е *най-мощната духовна алхимия и панацея*.

Миналите векове са ни дали много образци на такава поезия: индийската *Рамайана*, Омировата *Илиада*, Дантевата *Божествена комедия*, Шекспировите *Поеми*, произведенията на Милтона, Торквато Тасо, Петрарка, Шели, Виктор Хюго, Сюли Прюдом, Гйоте, Адам Мицкевич и мн. др. А и по настоящем, между съвременните поети има велики души, които са дали и дават на човечеството гениални творения на своя могъщ дух.

*

Второто от изящните изкуства е ***музиката*** (вокална и инструментална). Тя произхожда от ангелския свят и се основава на магията на числата. Звуковата сила, според числото на трептенията, иде от звуковите сфери. Там ангелските същества пеят и славословят Бога, Творецът на мирозданието. Небесните симфонии са трогателно описани в *Пролога на небето* от Йохан Гйоте в I-та част от окултната му трагедия *Фауст*.

Мощта на музиката е, наистина, непобедима: от звуковете на тръбите паднаха Иерихонските стени, от арфата на псалмопевеца Давида се умилостивиха небесните сили, от арфата на Хермеса се одухотвори старият Египет, от лирата на Орфея са се огласявали някога родопските гори, а хор от ангели е изпял величествения химн над витлеемската пещера... Музиката има магическа сила върху човека: и тя, както поезията, действува ободрително и здравословно, като неутрализира отровите, превръща киселините в организма на соли, електричеството в магнетизъм, гневът в мир, омразата в любов. Музиката укротява даже зверовете и змиите. А песните на славеите в майски зори се изливат като балсам в наранените души, ръмоленето на планинското поточе отронва звънливи бисери, диханието на зефира упива със своя сладък

шепот... Каква дълбока поезия има в музиката на майката-природа, какви чаровни химни се леят от небесните висини!

Бог е надарил своите чада със звуков орган, за да изливат всичките копнежи на душата си в песен. А песента е *молитва* към небесния Баща. Всичко, което пее, се моли. Всичко живо, което възнася гласни молитви към Създателя, слива своето отделно съществуване с всемирния живот. Средството за това е музиката. Но тя, освен естествените си органи, има и изкуствени, направени от хората: чрез тия инструменти се схващат трептенията на невидимия свет и се изразяват индивидуалните мисли, чувства и желания. Всеки човек има свой специфичен тон, който съответствува на тона на владеещата го планета, и съобразно с него, той се свързва хармонично с другите хора или се отдалечава от тях. Хората образуват помежду си акорди и дисонанси. Мъжът и жената в брака са в хармония, ако съчетанието им е по Бога, т. е. ако, покрай другите си духовни качества, с които взаимно се допълват, имат и хармонични тонове. В противен случай, бракът е неестествен и опорочен, той е едно продължително мъчение и агония.

Музиката е израз на Духа. Целта, към която се стреми човешката душа, е сливане с Божествения Дух. Затова и музиката, за да спомогне на душата да постигне това единение, треба да създава *единство на впечатлението*, т. е. да реализира *закона на небесната хармония*. Върху тоя закон се гради всека мелодия, която съчетава звуковите трептения, прониква в най-съкровените гльбини на душата и издига човешкия дух до сюблимните висини на божествената красота и наслада. От това гледище, музиката на Духа рязко се отличава от светската музика на мнозинството от съвременните хармонисти и композитори, както по своята форма и съдържание, така и по своята техника в хармонизацията и изпълнението. Докато тия музикални дейци се стараят да извлекат много ефекти от контрастите, духовната музика, в съответствие с методите на природата , произвежда един целостен и траен ефект. В това се състои дълбоката сила на впечатлението от нея. Идете всред природата, вслушайте се в мелодиите, които идат от разните нейни живи проявления, и вие ще се уверите, че само законът за единството на звуковете е, който действува най-мощно върху душата.

Тия звукове могат не само да се чуват, но и да се виждат. Ако слуховият орган, развит до възможно най-висока степен, е способен да възприеме и да предаде на мозъка и най-бързо трептящите звукове – и тая своя способност човешкото ухо запазва за известно време и след като физическото сърдце прекрати своята дейност – то нашият зрителен орган е в състояние да се развие дотам, че да вижда вибрациите на звуковете в пространството и в двойника на човека[1]).

Следователно, великите композитори са едновременно ясновидци и ясночуващи. Те, в тая стадия на духовното си развитие, могат да вземат в оригинал от самия неизчерпаем склад на природата материала за своите музикални произведения. А понеже тоя материал се складира и обработва там от безплътните работници на Висшата Красота, то и композиторите са, като поетите, проводници на посланията от окултния свет за ръководството и благото на човечеството. Прочее, и музиката, като поезията, говори и на ума, и на сърдцето.

*

Живописта е третото от изящните изкуства, което допринася за духовния напредък на човека. Тя се основава на живата геометрия,

[1]) *Вж. по тоя предмет статията от проф. Хартман: "Чуване цветове и виждане тонове" в Всемирна Летопис, год. II. Кн. V*

която създава формите, и на слънчевата енергия, която твори светлините, красках и сенките. Поради това, живописта не произхожда от божествения свят: Бог е същество на безгранична светлина, която не дава никаква сянка. Произходът на живописта е от сферата, която предхожда проявения природен или материален свят. Тя е резултат от действието на мъжкия принцип на развитието *Нецах* върху женския, творческия принцип *Ход*, който съхранява формите (Малкут) в измеренията на третата триада[1])

Живописта възпроизвежда видимата и невидимата природа във форми и цветове, достъпни за човешкото зрение на физическото поле. Тя оперира със средства чисто материални и едва достига до външните области на астралния свят. Вследствие на това, съвременните художници, колкото и да са напреднали в своите концепции на духовното, още не могат да си служат с астралните светлини и цветове: те нямат нуждните веществени средства, за да предадат на платното нито тия светлини, нито тия цветове (ултра- виолетовия, който е цвят на висшата духовност с магическа и най-лечебна сила, ултра-синия, който е цвят на любовта на светящите същества от шестата раса, инфра-червения, който е цвят на 13-та сфера и пр)[2])

При все това, живописта е един от факторите за духовното повдигане на човечеството. Ако живописецът е развил своята интуиция и духовното си зрение до толкова, че да може да проникне в другия свят, той би успел да съзре там по-висши живи форми, които биха му разкрили дълбоките закони на битието и тогава, ако не чрез окултни светлини и краски, поне чрез съответни очертания би представил на хората истинската реалност на живота, а не само неговите преходни форми, видими във физическия свят. В тая реалност се съдържат непоколебимите *етични и религиозни* принципи, за които съществува слаба представа в съвременния свят. Всичките *висши добродетели* или, както ги нарича великият окултист от апостолските времена, Павел, "плодовете на Духа", са *светли служебни духове*, които работят за съвършенството на човека. Те са: верата, надеждата, обичта, правдата, мирът, кротостта, дълготърпението, милосърдието и пр. А най-високата добродетел е *любовта*. С какви веществени средства би могъл съвременият живописец да представи един светъл дух в неговата действителна същина? Това е, разумява се, невъзможно. Той може да ни даде само една слаба идея за скритото, окултното същество и за неговата космическа функция. И това, за сега, е достатъчно.

Към тая цел е устремил своите усилия и младият български художник. **Борис Георгиев***), от чиито картини помещаваме във *Всемирна Летопис* няколко репродукции. Четците сами ще могат да се произнесат за качествата и достоинствата на неговите художествени произведения откъм идея и изпълнение.

Ние съставляваме част от живата природа. Като такива и като отделни личности, ние представляваме от себе си неизследими бездни за изучване и възпроизвеждане. Всеки човек от двата пола носи следите от миналите си съществувания и всички тия следи показват етапите на духовната му еволюция. Формата на черепа му, чертите на лицето му,

---

[1])*Вж. "Символика на цифрите" във Всемирна Летопис, год. II, кн. 6-7*

[2])*Вж. фронтосписа и обясненията за значението на цветовете в съчинението на Чарлз Ледбитера: "Видимият и невидимият човек".*

*) *За Борис Георгиев виж "Изгревът", том XIII, стр. 621-640 и снимки от № 84-95 ; Всемирна Летопис, Г. III, кн. 5 (I.1921), с. 116-123*

големината на ръста му, формата на другите части на тялото му и, най-сетне, излъчванията на неговия *од* и *об*[1]), които образуват неговата лъчиста и цветна *аура* – всичко това трябва да доставлява изобилен и необходим материал на живописеца за възпроизвеждане. Знае се, че всеки индивид има свой цвят, съответен на цвета на планетата , под чието влияние се намира. Следов., художникът, за да представи външните признаци на вътрешния, духовния човек, трябва да бъде ясновидец, за да схване тия признаци и ги предаде със своята четка. Най-важният, най-характерният от тях е *зракът* на очите: той е проводник на божествения лъч, който иде направо от тайника на човешката душа, и затова изразява *истинското* човешко същество. И най-издигнат е оня художник, който може да долови и възпроизведе с абсолютна точност тоя зрак. Душата е една велика тайна: тя е забулена толкова грижливо за погледа на смъртния човек, колкото е забулена и Изида за изследванията на мага...

И тъй, на живописта, както и на музиката, предстои тепърва да усъвършенстват средствата на своите реализации. Великите художници на миналото, като Леонардо да Винчи, Рамбранд, Дюрер, Густав Доре и мн. др., са постигнали много, но не всичко. Мистицизмът на средните векове не им е доставил нуждните веществени средства за проявление на талантите им, както и музикалните средства (съвременните инструменти) се оказаха не напълно годни за възпроизвеждане, дори от такива великани на музикалната мисъл и вдъхновение, като Бетховен, Вагнер, Верди, Гуно, Моцарт, Бах и мн. др., на висшите звукови трептения.

(Следва)

Казахме, че **живописта** *възпроизвежда* видимата и невидимата природа във форми и цветове, достъпни за човешкото зрение на физическото поле. За да не бъдем криво разбрани, треба да поясним, че възпроизвеждането на природата чрез живописта не означава *"рабско подражание"* на природните форми, както някои обичат с неудоволствие да се изразяват, нито пък то подразбира изключване на *индивидуалното творчество* на художника. Във всичките видове живопис (битовата, пейзажната, портретната и пр.) природата непременно се изобразява повече или по-малко ясно, самостойно или в свръзка с културните придобивки на човечеството във външната страна на живота или във вътрешното му съдържание. А да изобразиш природата, това значи, да изразиш Бога, който се проявява в нея. И понеже Бог е закономерно и хармонично съчетание на всичко, що е най-финно по мисъл, чувство, желание и действие, то следва, че живописта трябва да възпроизвежда съществуващето битие във всичките негови висши прояви, видими и невидими, материални и нематериални, мислови и чувствени – във всичките планове на вселената. Всеки създаден свят е една мисъл на Бога, проявена във видимата за човека физическа област, и всеко явление е резултат от взаимнодействието на мислите и законите на Бога. Всичко това художникът е длъжен да изучи и да знае в съвършенство, за да може да изпълни своята мисия на земята. Той трябва, наистина, *да твори*, но като черпи знания и сили от творчеството на Бога, на което е той изразител и проводник. А всеки човек е, съзнателно или несъзнателно, проводник на мислите, чувствата и въобще предначертанията на невидимия свят. В това отношение няма

---

[1]) *Вж. статията "Изследванията на Райхенбаха" от Боян Боев във "Всемирна летопис", год. II, кн. V*

напълно свободен човек. Само Бог е неограничено свободен. Следов., и художникът, като посланик на земята, е един *духовен инструмент* на по-високостоящи от него същества. За това именно той трябва да придобие всички необходими знания за законите, които управляват видимата и невидимата природа, т. е. за законите на Бога. Почти в същия смисъл се произнася даже и Прелс в преведеното от нас, още в 1898 г., негово съчинение *Естетика*[1]), единствена по рода си книга в българската литература. Тоя немски писател, който разглежда всичките изкуства през призмата на съвременния материалистичен мироглед, все пак не може да отрече съществуването, силата и значението на човешкия дух, а така също и влиянието на природата върху естетическите произведения. Макар и да схваща *само видимата страна* на природата той пише, че "изучаването на природата и на *законите, които я управляват*, е необходимо за живописта много повече, отколкото за пластиката; треба да се знаят законите на анатомията и физиологията, законите на оптиката, направата на неорганическите тела, растенията и пр.; треба да се знае *причинната връзка на явленията* и да се изучават *законите, по които те се управляват*", и пр. (стр.155, 158 и след.). Прелс не казва нищо само за *законите, по които се развива човешката душа*, но тая мисъл ясно се прозира в целото му съчинение.

От картините, които възпроизведохме в миналата книжка, както и от двете картини, които даваме и в настоящата, се вижда, че художникът **Борис Георгиев** е направил *първите стъпки* в областта на невидимия духовен свят, проникнал е *отвъд*, доловил е безплътните и безсмъртни форми и съчетания на невидимите за простото око трептения и ги е изобразил по един доста сполучлив и трогателен начин. Особено неговата ***Мадона*** действува наистина покъртително върху душата на идеиния и чувствителен наблюдател. И ние, благодарни за истинската естетическа наслада, която постоянно и неизчерпаемо ни доставлява с прелестта на тая *жива картина*, пожелаваме му и за напред да се труди и работи все повече в това направление – към дълбоко-внушителното, прекрасното, великото, вечното...

*

Минаваме към другите изкуства. Според съвременните естетици, Тия изкуства, в числото на които те поставят и живописта, са така наречени *пластически*, защото се развиват по отношение само на пространството или, едновременно, на пространството и времето. Тая дефиниция, разумева се, страда от едностранчивост, защото се основава пак само на външната страна на природата. Обаче, от гледището на вътрешната страна на естетическите произведения, всички изкуства имат един и същ източник, защото доказано е вече и в положителната наука, че времето и пространството се сливат. Следователно, терминът "пластически" не изчерпва цялото съдържание на понятието за тия изкуства. Те са скулптурата, архитектурата, танцът, гимнастиката и сценическото или драматическото изкуство (театрът).

Скулптурата, която е тясно свързана с архитектурата, има за свой обект органическия живот в индивидуалните му прояви. Тялото на човека и ония на животните служат за образец на нейните възпроизвеждания. От само себе си се разбира, че скулпторът трябва

---

[1]) *Р. Прелс. Естетика. (Общи основи на естетиката. За културата. За изкуството изобщо. Архитектура. Скулптура. Живопис. Поезия. Пение. Музика. Танцове. Сценическо изкуство. Очерк по историята на естетиката). Прев. Ив. Толев. Пловдив. Издание и печат на Хр. Г. Данов. 1898 год.*

да притежава знания за законите на видимата и невидимата природа и тяхното приложение, не по-малко отколкото живописецът. И той, както художникът, черпи материал от нейните форми и прояви, за да ги въплъти във видими за човешкото око творения. С една реч, и скулпторът възприема мисли, чувства и желания от съкровищницата на природата и твори. Както в свободно стоещите скулптурни произведения (бюстовете и хермесите), така и в прикрепените към стени, фасади и пр. (релиефите), трябва да се изрази *живота в природата* във форми, цвят, стойка и движение. Прочутата статуя на Микел-Анджело, която представлява *Моисея*, макар и стоеща и няма, изразява толкова живост и подвижност, че, както разказват, самият й автор, от възхищение, е ударил коляното й с чука и извикал: "продумай!".А може да говори само *душата* т. е. Бог, който я е излъчил. Следователно, окултният смисъл на това изкуство се състои в изображението на духовния живот.

Но още по-ясно личи това значение на тъй наречените "пластически" изкуства в произведенията на окултната ***архитектура***. И тая, последнята, както музиката, се основава върху *закона на небесната хармония*, т. е. върху магията на числата. Архитектурата е музика, защото, като нея, разсчита върху съразмерностите и формите. Това никога досега – до откровенията на окултизма – нито се е знаело и практикувало, нито даже се е подозирало. Прелс в цитираното по-горе негово съчинение, Анатоли Луначарски в неговата студия: "Основите на позитивната естетика" и много други съвременни автори по предмета, обсъждат всестранно произхода, назначението, формите и стиловете на строителното изкуство от най-старо време до днес, но нито на едного от тях не е дошло на ума да потърси връзката между музиката и архитектурата. Тая мисъл за тех е била скрита. И затова те говорят само за *материалистичните основи* на това изкуство, т.е. само за външната страна на неговото предназначение (целесходност, безопасност, здравина и видима естетичност). Даже Луначарски, при определянето на понятието *красота*, изхожда от една кардинална погрешка, която фалшифицира всичките му заключения. Неговият постулат е, че "човек е мярка на всички неща". Това е абсолютно невярно: истината е, че *Бог е мярка на всички неща*. Но Луначарски не признава никакъв Бог... Той казва: "активните хора не могат да се надяват на онзи свят, защото онзи свят, дори и да съществува, но вече поради своята трансцедентност, не може с нищо да ги ангажира; и облягането върху боговете може да измами хората и да изврати техната дейност, толкова повече, че *ние не можем да видим и да чуем боговете*... (к.н.)"[1]) Жално е това, че "ние не можем да видим и чуем боговете", но то никак не значи, че "те" не съществуват. Да, Бог съществува и е източник на Висшата Красота, Той е, който и дирижира всичките нейни проявления в материалния свет.

А музиката се изразява в архитектурата. Законите на числата са същите, които се прилагат в музиката и архитектурата. *Ако кордата служи за мерка на звуковете, то линията е мерка на съразмерностите и формите*. Божественият принцип е един и същ в двете изкуства. Нещо повече: ако в музиката артистът може да разполага най-много с около 8 или 9 октави, на които може да се раздели една корда, с която той оперира, то в строителното изкуство архитектът може да разполага с безброй комбинации.

---

[1]) *Вж. "Основите на позитивната естетика", от Анатоли Луначарски, прев. П. Стойчев. София, 1910 г. , стр. 38 и 70.*

"Кордите, чрез своите вибрации – казва Saint-Yves d'Alveydre в своя *Archéomètre* (Clef de toutes les Religions et de toutes les sciences de l'antiquité réforme synthétique de tous les arts contemporains) –като произвеждат звукове, съответни на техните дължини, от това може да се заключи, че едните са причината, а другите – ефекта. Прочее, ако има хармония между множеството звукове, толкоз повече има същите хармонични отношения между дължините на кордите, които мотивират тия звукове, предполагайки, разбира се, корди, които са точно и теоретически подобни, т. е. от същия състав, материя, дебелина, еднакво обтегнати и пр. Музикалното правило удовлетворява в архитектурата следните условия: то е аритмологическо чрез числата си и дава съразмерностите; то е морфологическо чрез вибрациите си и дава формите; то е метрологическо, защото съответствува точно на метъра и, най-сетне, то е археометрическо чрез съответствията си с Археометъра". Водим от това правило, французкият кабалист доказва с два графически примери (гръцки и римски стилове), как се добиват пропорциите и формите от кордата Sol, разделена на 96 части върху основа – *триъгълникът на Христа* и от същата корда, разделена на 240 части, върху основа – *триъгълникът на Мария*. Получават се два типа музикални скелети на сгради, в първия от които ясно личат пропорциите, а във втория – формите, оживени чрез закръгляване на пропорциите. Същото се потвърдява и в Библията (*Изход*, гл. 25, 27 и 30, *Царете*, III книга, гл. 6, *Йезекиил*, гл. 40, 41 и др.), дето общата мерка на всичките системи на пропорциите е *лакътя*. "Ако – пояснява Saint-Yves – отнесем всичките числа на тия лакти към музикалната корда на Sol, разделена на 96, число на първия триъгълник или триъгълника на Христа, ще видим, че всичките тия числа се намират помежду си в най-съвършени хармонични отношения; ще констатираме също, че тия числа не се дължат на некакъв случай, но *на формалната воля на Бога и са наложени от Него в форма на заповеди*". Според таз, предписана от Бога, мерка – лакътя – са били съградени скинията и храма на Соломона [1]). Без да се простираме повече, за нашите четци ще бъде важно да знаят още само това, че окултните постройки са сводообразни: само те имат правилно съотношение и свръзка с невидимия свят. За сега, това е достатъчно.

*

Танцът, гимнастическите движения и сценическото изкуство съставляват категорията на така наречените ***мимически изкуства***. Те представляват формите на подвижната пластика на открито и неограничено място или на специално пригодена за целта сцена. И по отношение на тия изкуства съвременните естетици имат погрешни схващания. Те мислят, че както танцът, така и гимнастиката, от една страна, и театралните представления, от друга, имат за цел да изразят или само чувствата на човека, или само физически стремежи, или само чувствени желания върху почвата на дадени идеи. От най-старо време, обаче, и до днес се доказва, че източникът на танца не са само чувствата, че гимнастическите игри не са предназначени само за физически достижения и сцената няма за цел само да възбуди чувствени наслади или да морализира обществото. И тия изкуства имат духовен произход и целят духовното повдигане на човека. Танцът на псалмопевеца Давида

---

[1]) *За съжаление, съставителите на Археометъра на Сент-Ив д'Алвейдър са забранили възпроизвеждането на съдържанието му на друг език и ние не можем да дадем освен горните откъслечни сведения, без никакви илюстрации.*

пред скинията не е бил плод само на едно вътрешно душевно доволство, а е имал един скрит духовен смисъл. И в другите епохи танцът (религиозният и светският) е бил свързан, в най-разнообразни форми, с проявления на невидимия свят. Модерният танц е извращение на духовния. Само *колективният балет* напомнюва и може да представи играта на някои астрални същества (нимфи, ундини и др.). *Българското народно хоро*, във всичките си разновидности, има дълбоко окултно значение. А гимнастическите упражнения, ако се правят по строго определени правила, черпени от тайните закони на природата, дават отлични резултати за духовна еволюция на човека. Усъвършенствувани в *евритмични движения*, те са едновременно и израз на музикалността на човешкото същество, и могъщо средство за усъвършенствуване на личността. Най-сетне, сценическото изкуство е един от способите, за да се манифестира и изучи степента на културното развитие на народа.

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА

И

ДУХЪТ

НА

ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

„Ние сме от Бога,
който познава Бога, нас слуша,
който не е от Бога, не ни слуша.
От това познаваме Духът на Истината
и Духът на Заблуждението“.

I Йоаново послание - гл. 4, ст. 6

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА
И
ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

I. Братският съвет и Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в „Изгревът“
II. Салоните, молитвените домове и Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в „Изгревът“
III. Защо цар Давид не можа да построи дом Господен на Скинията на Йехова?
IV. Защо Минчо Сотиров не можа да построи дом Господен, да построи молитвен дом за Братството в гр. Бургас
V. Разпродажба на архива, събиран 30 години за историята на Бялото Братство, от Кралю Кралев и Милка Кралева
VI. Защо и как се разрушиха молитвените домове и салоните на общество Бяло Братство след заминаването на Учителя Дънов
VII. Букетът набран от Учителя за Мария Тодорова
VIII. Бистрица и бъдната Паневритмия
IX. На кого се нужни салони и молитвени домове
X. Духът на Истината в живота.Духът на Заблуждението в света
XI. „Изгревът“ е мястото на Бялата и Черната ложа
XII. Дъновисти на „Изгревът“
XIII. Бялата и Черната ложа в семействата на „Изгревът“
XIV. Как Черната и Бялата ложа работиха в Париж за Учителя Дънов
XV. Мария Христова - жената с двете лица
XVI. Спиритизъм, медиумизъм и проводници - слугите на „Духът на Заблуждението“
XVII. Труд без автор и без име
XVIII. Паневритмията - хармония на Духът чрез мелодия, текст и движения
XIX. Как да се запази чистотата на Паневритмията
XX. България гори, запалена от българи по плът, но чужденци и врагове по дух.
XXI. Още за архива на Анина Бертоли при семейство Гобо
XXII. Писмо на Елена Фомичева от 16.IX.2000 г.
XXIII. Кой и защо иска да отхвърли „Изгревът“, том XIV и Свещените думи на Учителя Дънов към ученика. Доказателства и приложения.
XXIV. Жечо Панайотов
XXV. Николай Дойнов

I. БРАТСКИЯТ СЪВЕТ И ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО В „ИЗГРЕВЪТ“

1. Защо Учителят даде песента „Писмото“?
Виж: „Изгревът“ том I, стр. 513-514
2. Бомбардираното пиано и разрушеният Изгрев
Виж: „Изгревът“ том I , стр. 518-519
3. Изгревът и Бялото Братство
Виж: „Изгревът“ том I, стр. 415-419
4. Как и защо бе дадена песента „Писмото“?
Виж: „Изгревът“ том I, стр. 541-550
5. Дни и години на драматична развръзка
Виж: „Изгревът“ том I, стр. 593-600
6. Ръководителите
Виж: „Изгревът“ том II, стр. 385
7. Бялото Братство
Виж: „Изгревът“ том III, стр. 300-302
8. Пророчествата на Учителя за идните дни
Виж: „Изгревът том III, стр. 315-316
9. Къде е Бялото Братство
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 293
10. Кои работят и кого славят
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 294-295
11. Небето няма да разреши
Виж: „Изгревът“, том IV, стр. 294
12. Съновидение преди разкола на Изгрева
Виж: „Изгревът“, том IV, стр. 524-526
13. Разривът
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 526-528
14. Служителите на двете ложи
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 530-532
15. Борби и изпитания
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 535-537
16. Разпни го! Пророчеството, което се изълни
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 549-550
17. Отговорът. Самозванците
Виж: „Изгревът“ том IV, стр. 615-616, от т. 1 до т. 4
18. Къде е Школата на Бялото Братство?
Виж: „Изгревът“ том VII, стр. 100-101
19. Колко са учителите?
Виж: „Изгревът“ том VII, стр. 529-530
20. Новият жив Изгрев
Виж: „Изгревът“ том VIII, стр. 522
21. Опити за организация в Школата
Виж: „Изгревът“ том IX, стр. 115-116
22. Избор на Братски съвет
Виж: „Изгревът“ том IX, стр. 206-208
23. Двата триъгълника на Черната ложа
Виж: „Изгревът“ том IX, стр. 825-831
24. Дяволът и неговите два крака. Единият му крак в София
Виж: „Изгревът“ том IX, стр. 831-833
25. Кои са враговете на Учението?
Виж: „Изгревът“ том XI, стр. 826-831

26. Разменната монета
Виж: „Изгревът" том XI, стр. 832-834
27. За условията на последователите на Учителя Дънов
Виж: „Изгревът" том XII, стр. 902
28. Железните и медните врати
Виж: „Изгревът", том XIII, стр. 802-804
29. Доказателства за „Изгревът"
Виж: „Изгревът", том XIII, стр. 805-807
30. Кога могат да бъдат братя в единомислие?
Виж: „Изгревът" том XIII, стр. 801-802; стр. 882, стр. 887

II. САЛОНИТЕ, МОЛИТВЕНИТЕ ДОМОВЕ И ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО, ОТРАЗЕНИ В „ИЗГРЕВЪТ"

1. Архитектурен план за благоустройство на Изгрева
Виж: „Изгревът" том I, стр. 87-88
2. Общение на човешките души
Виж: „Изгревът" том I, стр. 85-87
3. Електричество на Изгрева и бунт на изгревяни
Виж: „Изгревът" том I, стр. 89-93
4. Построяване на братски салон на Изгрева
Виж: „Изгревът" том I, стр. 96-98
5. Салонът на ул. „Оборище" N 14 и свинете
Виж: „Изгревът" том I, стр. 421-422
6. Своеволия на Изгрева
Виж: „Изгревът" том I, стр. 424-426
7. Имотите на богатите братя
Виж: „Изгревът", том I, стр. 427-428
8. Не наливайте вода в чужда воденица
Виж: „Изгревът" том I, стр. 472-474
9. Никакви места
Виж: „Изгревът" том I, стр. 428-429
10. Къде е Изгревът?
Виж: „Изгревът" том I, стр. 429-430
11. Къде беше Изгревът на Бялото Братство в София?
Виж: „Изгревът" том I, стр. 605-613
12. Дяволът и неговите два крака
Виж: „Изгревът" том I, стр. 616-617
13. Салоните на Бялото Братство
Виж: „Изгревът" том I, стр. 617-618
14. Първите салони в София
Виж: „Изгревът" том II, стр. 159-161
15. Кръчмата
Виж: „Изгревът" том II, стр. 176-177
16. Вила за Учителя
Виж: „Изгревът" том II, стр. 177-178
17. Общежитие на Изгрева
Виж: „Изгревът" том II, стр. 183-184
18. Едно кътче от рая
Виж: „Изгревът" том II, стр. 302-303

19. Места в село Бистрица за Новия Изгрев
Виж: „Изгревът" том II, стр. 303-304
20. Гаргите и разрушителите на Изгрева
Виж: „Изгревът" том II, стр. 305
21. Как се построи салона в село Мъглиш"
Виж: „Изгревът" том II, стр. 357-358
22. Школата на Бялото Братство
Виж: „Изгревът", том III, стр. 297-299
23. Къде е нашият салон?
Виж: „Изгревът", том III, стр. 209, точка 12
24. Истинският Изгрев
Виж: „Изгревът", том III, стр. 299, точка 16
25. Школата на Всемирното Велико Бяло Братство и уставите
Виж: „Изгревът", том III, стр. 332-359
26. Разрушаване на Изгрева. Хронология на събитията до 1957 г.
Виж: „Изгревът", том III, стр. 359-371
27. Разпродажбата на Изгрева
Виж: „Изгревът" том IV, стр. 221-222
28. Изгревът и Духът на Словото
Виж: „Изгревът" том IV, стр. 317-318
29. Защо на Изгрева не се построи дом на Братството?
Виж: „Изгревът" том IV, стр. 337-338
30. Светлият салон на Изгрева
Виж: „Изгревът" том IV, стр. 424-427
31. Салонът на Изгрева и Паша
Виж: „Изгревът" том V, стр. 611-614
32. Продажбата на салона в Русе
Виж: „Изгревът" том VI, стр. 677-678
33. Истинският салон
Виж: „Изгревът" том VI, стр. 679
34. Салонът в гр. Русе
Виж: „Изгревът" том VI, стр. 687-700
35. Салонът във гр. Варна
Виж: „Изгревът", том VI, стр. 741, точка 9, 10
36. Как бяха закупени местата във Варна за Братството
Виж: „Изгревът" том VI, стр. 742-745
37. Георги Драганов за салона в гр. Варна
Виж: „Изгревът том VI, стр. 745-747
38. Гарант и ипотека на къща
Виж: „Изгревът" том VII, стр. 79-81
39. Планът на Изгрева
Виж: „Изгревът" том VIII, стр. 28-29
40. Истинският Изгрев
Виж: „Изгревът" том VIII, стр. 30
41. Моите братовчеди
Виж: „Изгревът" том VIII, стр.40
42. Новият жив Изгрев
Виж: „Изгревът" том VIII, стр. 522
43. Братско общежитие
Виж: „Изгревът" том VIII, стр. 711-712
44. Устройване на селището Изгрев
Виж: „Изгревът" том IX, стр. 51-53

III. ЗАЩО ЦАР ДАВИД НЕ МОЖА ДА ПОСТРОИ ДОМ ГОСПОДЕН НА СКИНИЯТА НА ЙЕХОВА?

1. Скинията, която по Божие повеление Мойсей направи, за да могат в нея евреите да вършат своите богослужения към единствения Бог Йехова, който ги изведе от Египет.

2. В Скинията се намираше „Ковчега на Заветът" в който са били поставени плочите на Законът написани от Божията ръка и това е било Заветът на Бога с народа му Израилев. Там е била поставена в една златна стомна манна, събрана в пустинята, за да указва, че с Божият хляб са се хранили 40 години в пустинята. Бил е сложен и жезъла на Аарона, който беше процъфтял, доказващ, че Бог е избрал Аарона за негов пръв Свещенослужител. (Числа, гл. 17, ст. 1-12)

3. Скинията е била построена така, че да се разглобява на части и да се пренася при пътуването на евреите 40 години в пустинята. През нощта огненият стълб на Йехова ги е водил в пустинята и Скинията носена от свещениците заедно с ковчега са го следвали. Когато е спирал да се движи огненият стълб, евреите са спирали и тогава е падала небесната манна, което е било небесния хляб и те са се хранили. През деня облак разпростирайки се над евреите ги е пазел от изгарящото слънце на пустинята.

4. За цялото Богослужение виж „Изгревът" том XI, стр. 1-18, а за пасхата на Новия завет от стр. 19-35. А Славата Божия, която е посещавала Скинията е било едно видимо осеятелно видение, една светлина по-силна от тази на слънцето и те не са могли да я гледат. Славата Божия означава Светлината, която слиза от Божествения свят.

5. Давид, който е бил помазаникът Божий, избран да царува над Израела, бил посветен в тази си служба от пророк Самуила. Давид е бил от посветените, от вътрешната школа на есеите и е имал връзка с Христовия Дух. Давид е минал през много изпити на възход и падение, но е бил верен на Бог Йехова. Той е преместил Скинията заедно с Ковчега Господен в Йерусалим, за да се правят богослужения. Той е царувал 40 години, толкова колкото евреите са пътували през пустинята. Искал е да построи храм на Бога и да постави Ковчега на Заветът вътре и повече евреите да не пътуват, а веднъж завинаги да устроят своето царство тук. Но Бог не му разрешил. А защо? Защото е водил много войни, убивал е, омърсен е отвън с кръв. А това е вършел понеже е изпълнявал волята на Бог Йехова, да установи царство на евреите на Земята. И е успял. Но не е успял да построи дом Господен т.е. Храм за Господа за Богослужение. Господ го уверил, че това ще направи синът му.

6. Соломон, син на Давид е бил син на обещанието, понеже Бог е казал на Давида, че той не може да построи храм, а ще го построи онзи, който ще излезе от неговите чресла т.е. неговата плът и Духа Господен ще го води. Той е царувал също 40 години, като по това време построява храма за седем години и половина и е просъществувал 33 години, и е бил обран, осквернен от египетския цар Сисак, за Божие наказание, за идолопоклонството на Соломона към чужди богове и отхвърлянето на израилевия Бог от самия Соломон.

7. Храмът построен от Соломон е бил на върхът Мория (2 Лет. 3;1). Това е на същото място където Авраам бил изпитан от Господа, да принесе в жертва сина си Исака (Битие, гл. 22, ст. 1;2). Това е мястото където на първо място стои вярата в Бог Йехова и изпълнение на законите му. Но точно това не прави Соломон и затова еврейското царство се разрушава след смъртта на Соломона. И Йерусалим остава в Юдиното племе, то пази Скинията, ковчега и книгата със законите. Затова се казва и до днес, че Юдиното племе е хранител на Божия закон.

8. Отначало Соломон възлюби Господа и ходеше в повеленията на отца си Давида (Царете III гл. 3, ст. 3) и вършеше жертвоприношения. И яви се Господ на Соломон по време на сън и даде му мъдрост, богатство и слово, но ако ходи в

пътищата Господни и пази повеленията и заповедите на закона, така както е ходил и пазил отец му Давид (Царете III, гл. 3 ст. 14).

9. Соломон съгради храма, дома Господен и внесе Ковчегът на Заветът. И беше осветен от идването на Славата Господня, от небесната светлина в храма и върху Израиля. За втори път се яви Господ на Соломон и го предупреди, че ако се отклони от закона и не упазят заповедите му, и ако се поклонят на чужди богове, то Бог Йехова ще изкорени Израиля от лицето на Земята и ще разруши този храм, който е построен в негово име. (III цар. гл. 9, ст. 4;9).

10. Соломон чрез жените, които взе, те преклониха сърцето му към чуждите богове и идоли и дори им построи места и капища, където да кадят и да вършат жертвоприношение на идолите си.

И за наказание яви се Господ на Соломона и за наказание му каза, че ще разкъса царството му, но ще остави едно племе да пази Ковчегът Господен, т.е. Юдиното племе. Син му Ровоам наследи царството Израилево от Соломон, но то се разцепи.

11. Всички племена на брой десет, избраха Иеровоам за цар и те се отделили от Йерусалим и той въвежда идолопоклонството към чужди богове и е царувал 22 години.

А единадесетото племе - Юдиното останало със сина на Соломон наречен Ровоам, трябваше да пази Ковчега на Завета с книгата на Завета. Но той е бил син на майка си Ноамъ, която е амонка и идолопоклонка. Заради Ровоам, който пренебрегнал съвета на старейшините се разцепва Израил и заради него и майка му се въвежда идолопоклонство в Йеорусалим редом до храмът построен от Соломон. За наказание египетският цар Сисак превзема Йерусалим поругава и осквернява всичко в храма. Това е в петата година от царуването на Ровоам. Най-после след 33 години от построяването му е обран и разорен.

12. След различни разорения Соломоновия храм, след едно съществуване от около 416 години, той е съвършенно разорен от Вавилонският цар Навуходоносор в 588 г. преди Христа. След 70 год. завръщайки се от вавилонски плен, евреите се опитали да го построят отново. 70 години след разпъването на Христа под ръководството на римския пълководец Тита потушава бунт на евреите и от Йерусалим до морето от двете страни на пътя разпъва на кръст хиляди евреи. А градът разорява до основи. А римският император Адреан около 135 г. след Христа изгонил и пръснал евреите по света до ден днешен.

13. Понеже Учителят Дънов на много места говори, че днешните българи са представители на Юдиното племе и са преродени тук онези души, затова в българската история се повтарят същите етапи на древния Израил. Тогава са очаквали Месия и когато е дошъл те го разпъват. Същото положение е и с Учителя Дънов. Онзи Върховен вожд, който са чакали да дойде и да поведе Славянството. Той дойде, но българите не го разпознаха и го отхвърлиха.

14. Ето защо бе дадена историята на Антиминса и освобождението на България след 500 години Османско владичество. Виж „Изгревът" том XI, стр. 36-159, за неговия Свещеник на Всевишнаго Бога от стр. 160-176 и Възраждането на България, стр. 177-346. За да се изучат тези етапи.

15. За идването на Велкия Учител е дадено в „Изгревът" том XI, стр. 347-629.

16. А за Скрижалите на Духът виж „Изгревът" том XI, стр. 630-709. А за нарядите стр. 710-720.

17. Всички следващи етапи на Школата са описани в „Изгревът" том I до том XIV, за действието на Духът на Истината и Духът на Заблуждението.

В Школата на Изгрева по времето на Учителя е присъствувал Духа на Истината чрез Словото му, което е Слово на Бога.

Но тук според думите на Учителя Дънов на Изгрева е съществувал и е пребивавал онзи „Александрийски дух", който е отклонил първородното Християнство на първоапостолите в църква и религия. Той е Духът на Заблуждението

или Духа на Антихриста.

18. Чрез делата на последователите на Учителя Дънов ние съдим, кой е техния Учител, кой ги ръководи и какъв е техния път. Всичко това, което го имаше по времето на Давид и Соломон, същото се повтаря по времето на Христа, същото го имаме и при Школата на Учителя Дънов.

19. По времето на Учителя се повториха същите етапи. От 1900-1922 г. последователите му посещават различни частни домове, наемат салони, посещават съборите във Варна и Велико Търново.

От 1922-1944 г. се построяват салони в София - два и в провинцията. Тези салони по един и същи начин, по един и същи план биват разрушени, както в София така и в провинцията. Единствено остава салона в гр. Айтос построен от Георги Куртев, но то прави изключение, защото за него е платено със скъпа цена. (Виж „Изгревът", том X за Айтоското братство, стр. 676-678).

IV. ЗАЩО МИНЧО СОТИРОВ НЕ МОЖА ДА ПОСТРОИ МОЛИТВЕН ДОМ ЗА БРАТСТВОТО В ГР. БУРГАС?

1. Историята на братските кръжоци в провинцията се започва в гр. Бургас и се свързва с името на Пенїо Киров.

2. Първият опит за братска комуна се извършва в гр. Бургас, която се проваля.

3. Първата атака срещу последователите на Учителя Дънов започва от гр. Бургас, като духовенството пише специална брошура срещу Тодор Стоименов.

4. По време на Балканската война 1912-1913 г. Минчо Сотиров е редови офицер от войската и предвожда дружина, която воюва срещу турците от посока Бургас надолу по Черноморието.

5. По време на Европейската война или т.н. Първа световна война Минчо Сотиров е командир на Пети Бдински пехотен полк, наброяващ няколкостотин човека. Като командир на полка той е издавал заповеди „Огън по противника". И оръдията, пушките и картечниците са изсипвали огън всред неприятелските окопи. Той е проливал кръв. Война е.

6. Една сутрин целият щаб на полка около 20 офицери са се събрали в една голяма палатка, която е била построена за съвещания на щаба. Минчо Сотиров е ръководел съвещанието за предстоящите действия на поверения му полк за борба срещу противника.

7. Изведнъж отвън се чува гласа на „вестовоя" т.е. на военния куриер, който е носел заповедите на командването до командира на полка. „Г-н командир, имате спешно писмо от София". Охраната на палатката на щаба не му разрешава да влезне вътре. Такава е била заповедта, да не се допуска никой по време на съвещение. Тогава чувайки гласа Минчо Сотиров излиза навън и на 20-30 метра от палатката го чака „вестовоя", пред него с пушка в ръка и затъкнат нож стоят на пост няколко войника.

8. Минчо Сотиров се приближава до вестовоя, протяга ръка, взима спешното писмо от София и в този момент се чува страшен гръм паднал от небето. Върху палатката на щаба, падат няколко снаряда и убиват всички на място. Не остава нито един жив, от онези които са в палатката. Целият полкови щаб е мъртав.

9. Минчо Сотиров е вече залегнал на земята. Пушек и стенания се разнасят от всички страни. По едно време поглежда плика и вижда, че писмото е от Петър Дънов. Гледа и не вярва на очите си. Така писмото на Учителя Дънов го спасява от смърт. Тази опитност му показва и доказва кой е Учителя и какви са неговите възможности. Такива опитности той е имал много. Описал ги е но са изчезнали.

10. След войната Минчо Сотиров бива пенсиониран. Връща се в гр. Бургас и след смъртта на Пенїо Киров оглавява и става ръководител на Бургаското Братство. Понеже е свикнал като командир да дава заповеди и е бил свикнал на военна

дисциплина, то членовете на братския кръжок възстават срещу него и пишат няколко писма до Учителя да бъде сменен. По това време и от други братски кръжоци постъпват оплаквания срещу ръководителите, които се държат като военни командири и искат Учителя да ги смени. Тогава Учителя нарежда, че нито един ръководител няма да бъде сменен, а ще остане пожизнено ръководителя до смъртта си. И така остават несменяеми, което довежда до много протести.

11. Много пъти Минчо Сотиров прави опити да организира и да построи братски салон и дом в Бургас, но винаги се явявали разногласия и за най-различни поводи. Тогава той отива в София да пита Учителя за съвет и помощ. Учителят му казва така: „Както навремето цар Давид не му се даде от Йехова да построи дом Господен за Скинията на Йехова, понеже беше проливал много кръв, така и на теб не е позволено да построиш молитвен дом понеже също като командир на полк си проливал кръв. Както Господ каза на Давид, че друг ще бъде онзи, който ще построи дом Господен за Скинията, така и аз ти казвам, че друг ще дойде след тебе, който ще построи дом, молитвен дом за приятелите".

Този разговор завършва. След това Минчо Сотиров напуска Бургас и други след него стават ръководители.

12. Онзи, които организира и започва да строи молитвен дом е Кралю Кралев. Приятелите от братството помагат с пари, труд и материали. Обръщат се към Братския съвет в гр. София, който им отпуска също пари. Накрая с общи усилия се построява. Когато решават да го освещават викат и Минчо Сотиров. След освещението, той става и разказва защо не е могъл да построи този молитвен дом и преразказва думите на Учителя. Тогава се обръща към Кралю, посочва го с пръст и казва: „Този построи дома, така както каза Учителя".

Този разказ го знам от няколко места. А съм го записал и от Кралю Кралев, който бе за кратко време мой тъст. Какви времена на надежди и какви предателства след това дойдоха.Никога не предполагах, че съм се събрал с враговете си.

13. По-късно салона, който беше на негово име той го прехвърли на дъщеря си Милка Кралева. И когато започна да воюва, да води борба с другите му опоненти за власт, той загуби салона. Дъщеря му го продаде на друг и той обсеби всичко, което бе в него. А по-късно от своя страна също го продаде.

14. Цялата история е описана в „Изгревът" том XI, стр. 826-831, „Черният магьосник и омагьосаната принцеса". Прочетете я. Вярна е.

15. По същия начин както загубиха салона в София и целия Изгрев, по същия начин загубиха салоните в Нова Загора, във Варна. По един и същи сценарий, защотото Силите на Разрушението бяха едни и същи и се ръководеха от едно и също място, от Духа на Заблуждението и Разрушението.

16. Салонът бе продаден, заключен и друг се настани да живее в него. Започнаха да водят дела пред съда. Онзи, който го бе продал имаше нотариален акт. Водиха дълги дела и похарчиха много пари и до 2002 г. още водят дела. А сега е продаден на друго лице.

17. По онова време от 1995 год. до 2001 год. аз ръководех и организирах отпечатването на оригиналното Слово на Учителя, което бях съхранявал 30 години. Ръководителите в провинцията в две поредни години ни правиха протоколи, че ще събират „десятък" и ще го дават за отпечатването на Словото по оригинала. Събираха, но ги насочваха на друго място и на мен, и за програмата чийто ръководител съм не дадоха нито стотинка. Писах на Димитър Добрев от Бургас да съберат пари и да финансират едно томче от Словото на Учителя. Даваха пари за адвокати, но не ги даваха за отпечатването на Словото. Ако бяха дали пари за Словото, то салона щеше да им се запази. А как?

18. Аз съхранявах оригиналния нотариален акт от салона в Бургас с имената на старите приятели, които са го построили. Аз го бях сложил в един плик, после го сложих в още по-голям плик, надписах го и го прибрах на скришно място, но на такова, че да мога да го намеря. И до днес не мога да го намеря. Търсих го. Ако го

бях намерил щях да им го предам и щяха да си възвърнат салона. Но после разбрах, че те не искаха да дадат пари за отпечатването на Словото на Учителя, отхвърляха моята програма, а даваха пари за адвокати и за съдилища. Затова не се намери оригиналния нотариален акт и затова загубиха салона. Ако бяха дали пари, ако се бяха помолили на Учителя да се намери нотариалния акт, то Небето щеше да го извади от своето скривалище. Така всичко се затри. И нотариалниат акт и салона.

V. АРХИВЪТ СЪБИРАН 30 ГОДИНИ ЗА ИСТОРИЯТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ, СЕ РАЗПРОДАВА ЧРЕЗ КРАЛЮ КРАЛЕВ И МИЛКА КРАЛЕВА

1. През месец май 1983 г. заминах на работа в Либия, като лекар. Преди да замина предния ден в къщи се изтърсиха Милка Кралева с дъщеря си Богдана, която виждах за втори път, а беше на 2 год. Кой знае защо им предадох цялата кореспонденция на Учителя с Пенїо Киров от Бургас, както и други писма, които бях събирал. Предадох им две тефтерчета от Учителя, с молитви и другите му написани скрижали. Добре че преди това лично ги бях преснимал. Трябваше да ги пазят и след като се върна да ми ги предадат. Милка беше моя съпруга само по документи от 1980 - 1989 г.

2. След завръщането ми от Либия 1986 г. написах писмо да ми донесат писмата на Учителя. Отказаха. От 1983 до 2000 г. цели 17 години не пожелаха да ми ги предадат. След 1990 г., след промените, бащата и дъщеря Кралеви започнаха да издават под печат променено, редактирано Слово на Учителя Дънов, макар, че бяха предупредени от мен. Започнаха да издават списание „Сила и живот" от 1993-1996 г., като ползваха моя архив, за да ми пречат на издаването на „Изгревът". На списанието бяха сложили емблемата на Черната ложа, запалена свещ в триъгълник, равностранен и затворен, като от него уж излизат лъчи от светлина. Последвалите събития доказаха чия е емблемата. Вървяха по провинцията и говореха срещу мен. През 1987 г. се разведох, като с нея съм имал само 3 месеца брачен живот, през което време тя зачена и след това избяга от мен, и роди в Бургас. Избяга заради майстор Борис, който я беше обсебил. Събитията, които се развиваха по-късно с годините доказаха това. Това го описах, за да се знаят събитията.

3. Те се промениха психически, умствено и бяха вече обсебени. Никой от последователите на Учителя Дънев от гр. Бургас не искаха да работят с тях. Те бяха освободили салона и не ходеха вече там. Но по едно време им хрумна, че салона се води на тяхно име и го продават на едно поставено лице, слагат му катинар и го затварят. Изхвърлят всичко оттам и там, където десетки години са четени молитви, Слово на Учителя и са пеели неговите песни вече се бяха настанили други хора да живеят. Обикновени хора с плътски желания и потребности.

4. Започнаха дълги съдебни процеси между Кралеви и последователите на Учителя от Бургас. От цяла България ходеха при тях за помирение, но без полза. Салонът бе продаден.

5. Кралю Кралев си продаде тристайния апартамент в Бургас и се купи гарсониера в София, понеже там всички го отхвърлиха и дойде да живее в София. Но тук също никой не го искаше и не искаше да го види.

6. По едно време научаваме, че онова лице наречен Павел Йорданов Милевски започнал да продава архива, който му оставила Милка и Кралю. А това не беше техен архив. Това беше мой архив, който бях оставил на съхранение там, понеже беше моя съпруга. Дори ми изпратиха на списък какво се продава и колко му се иска за всяко нещо. Бях ужасен и вбесен. Бях изигран, излъган и обран.

7. След телефонни разговори заминах за Бургас на 22 ноември 2000 г. Пристигнах към 13 ч. и там ме чакаше Апостол Апостолов и с него отидохме на среща с въпросния притежател на салона и на моя архив. Обяснявах му, че това всичко, което е представил по списък е мое. А той отговаряше „Знам, че е твое, но

аз съм търговец и го продавам". Предложих му 1000 марки и да ми предаде всичко. Отказа. Искаше за цигулката на Учителя 50000 долара. Обясних му, че тази цигулка аз съм я дал на Милка Кралева понеже е цигуларка, за да я съхранява и да се грижи за нея. Казваше ми, че с нея са ходили до Лондон и са носили цигулката. Дали са я продали там или са я върнали, това само те си го знаят. Узнах, че част от архива го бил продал на Петьо Йорданов от Варна, за 2000 марки.

8. А тази цигулка беше „Гуарнери" и Учителят беше свирил към 30 години с нея. Как беше спасена тази цигулка виж „Изгревът" том II, стр. 262-263. Около 1975-1976 г. накарах Борис Николов да прибере цигулката и да я предаде на Милка Кралева. Той се съгласи. Нареди на Петър Филипов да се върне цигулката, която съхраняваше рожденния му брат Нойко в един гардероб близо 30 години. Донесоха я в София. После Борис съобщи на Кралевите и баща и дъщеря дойдоха и я взеха. После тази цигулка беше при мен около една година и бе поставена в специален калъф. По-късно дойде Кралю и аз му я дадох. Казах му „Ами ти, ако не я върна? Аз съм взел решението за нея?" Той мълчи. Казах му „Аз не съм крадец и мошеник. Ето цигулката!" И той я занесе в Бургас. Мошеникът се оказа, че е той.

9. И сега при срещатата си на 22 ноември 2000 г. този Павел искаше 50000 долара /петдесет хиляди долара/. И се държа надменно с мене. Но целия разговор се водеше пред свидетел. Искаше пари и за знамето на Бялото Братство, за писмата на Учителя и за други архивни материали. А всичко това аз го бях събирал около 30 години. Бяха ме излъгали. Бяха ме изиграли. Бяха ме окрали. И накрая ме продаваха. Това бяха те - лъжци, крадци и мошеници, водени от Духа на Заблуждението.

10. На 22 декември 2000 г. Павел Милевски по телефона ми звъни и искаше среща с мен. Срещнахме се. Говорихме. Казах му, че преди това съм му давал 1000 марки, но сега нямам пари. И вече съм решил да не давам нищо, защото архива е мой. И не мога да си откупувам онова, което е мое. Той обеща да ми предаде целия архив без пари, да върне парите на онзи на когото бе продал част от архива и след това всичко да ми предаде. Обеща. Обеща твърдо. Но отново ме излъгаха.

11. На 7 януари 2001 г. беше ми позвънено по телефона от него и си определихме среща в един безистен на ул. „Граф Игнатиев" N 28 да го чакам в 19 часа, за да ми предаде архива. Чаках един час до 20.00 часа. Не се яви. Излъга ме. Имах усещането, че някой минава покрай мен с трамвая и от там ми се присмиват. Тогава реших, че ще лиша от право на наследство и ще се откажа от онази, която се водеше по плът и по документи, че е моя дъщеря. През месец януари 2001 г. и м. февруари направих това. Това нещо съм го описал подробно и когато му дойде времето ще бъде публикувано.

12. Ето така откраднаха, измамиха и разпродадоха всичко. Вината носи Кралю Кралев, дъщеря му Милка и внучката му Богдана. Изиграха ме по всички правила. За това предателство спрямо мен, спрямо Школата на Учителя и спрямо „Изгревът" прошка няма да има. А ще има възмездия и мнозина ще го проверят. Ще видят как действуват окултните закони на Бялото Братство.

13. И понеже не можеха да издържат в Бургас, то Кралю Кралев си продаде тристайния апартамент в Бургас и дойде в София и си купи апартамент, за да се укрие от бургазлии. Той смяташе, че тук ще го посрещнах с цветя. Но тук го отхвърлиха всички.

Дъщеря му Милка замина за САЩ с един оркестър и не се върна през 2000 г., а внучката му Богдана замина декември 2001 г. за САЩ. Всичко, което бе написано в „Изгревът" том XI, стр. 794-803 се сбъдна. Българският национален дух ги избълва и изхвърли от България за предателството, което извършха спрямо делото на Учителя и Учението.

А това, което има да се случва то останалите живи, ще го проверят и опишат отново в „Изгревът" за поучение на онези, които ще дойдат за Учението на Учителя.

14. От 1969 г. до 1983 г. съм работил с Борис Николов, а с Мария Тодорова. до 1976 г., когато тя си замина от този свят. През цялото време подканвах Борис да

ми предава, онези архивни материали за историята на Братството, които той съхраняваше на много места и които не бяха иззети от ежемесечните обиски на милицията и унищожени.

Беше много трудно да се съхраняват тези неща. Борис се съгласи. Започна да ми предава разни материали. По едно време виждам и разбирам, че материали, които бяха приготвяни за мен, опаковани, изведнъж изчезват. Но това ставаше след като си замина Мария Тодорова през 1976 г. И накрая го хванах, че това което аз подреждах и опаковах, и минаваше през ръцете ми той го предаваше на Кралю Кралев от Бургас и то заради дъщеря му . Той бе на 76-77 г. и се опитваше да стане зет на Кралю и искаше дъщеря му за жена, която бе тогава на 23-24 години. Представители си каква низост и извращение. И така той започва да им предава моя архив, за да му дадат дъщеря им. Искаше да я размени за архива. Но това бе престъпление към Школата на Учителя. И целият този архив сега се препродава за пари. Кралю Кралев и Милка Кралева го предадоха на един човек за го продава.

Освен това аз влезнах в клопката и станах съпруг на дъщерята на Кралю. Уж да спасявам архива. Какво спасение. Онова, което аз оставих преди да замина за Либия 1983-1986 г. те не ми го върнаха. Излъгаха ме. Изиграха ме. Обраха ме. И сега ме продават. Предателство и то неописуемо. Ето това е положението.

VI. ЗАЩО И КАК СЕ РАЗРУШИХА МОЛИТВЕНИТЕ ДОМОВЕ И САЛОНИТЕ НА ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО В БЪЛГАРИЯ СЛЕД ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

1. Молитвените домове от 1922 г. до 1944 г. построени в страната и в София имаха своя история. Те бяха построени с труда и парите на последователите на Учителя. Те задоволяваха потребностите им за контакт на душите. Опитваха се да се движат в същия порядък както в София, създавайки по места младежки клас, общ клас и четяха неделни беседи. Но това бяха опити, които впоследствие отпаднаха, защото нямаше толкова много хора. Днес аз притежавам списъците на всички градове и те са наброявали по 10-20 човека. Постепенно те остаряват и си заминават от този свят. А млади не идват. Ето това е най-важното. Отлитат като ято птици през есента. И повече не идват. Не идват нови поколения.

2. Молитвените домове, които трябваше да бъдат разрушени по времето на Учителя се разрушиха, но това бе работа на Черната ложа, но и със съдействието на общество, църква, държава до 1944 год.

3. От 1944 - 1990 г. дойде комунистическата власт, която ограничи секти, църква и бе взела решение да създаде атеистична държава. И тя е създаде. Братството и последователите на Учителя измениха на Словото на Учителя, тръгнаха да създават организация и институция. И Учителят ги спря чрез Кесаря, т.е. чрез властта. А как стана това? Всичко това е описано в „Изгревът" и аз съм направил и извадил т.н. литературна справка, която съм приложил, за т.н. Братски съвет. Отклонението дойде оттам и Небето се намеси. Същото днес се повтаря, както по времето на Соломона. Започнаха да се кланят на чужди идоли и богове. И се разрушиха скиниите и салоните по същия окултен закон. Строго, последователно чрез Кесаря. Той имаши власт, сили и слуги за разрушението.

4. Там където е най-голямото Добро, до него съществува най-голямото Зло. Щом е дошъл Великият Учител, то Той дава Словото на Бога. Там където се излива Словото на Бога - то там е Изгревът.

А където е Изгревът, там е Школата на Учителя. А където е Школата, то в нея присъствуват и Бялата и Черната ложа. Черната ложа има свой Учител и свои ученици, които изпълняват безпрекословно заповедите на Своя Учител.

Бялата ложа има също Своя Учител, но Той работи по закона на Свободата и всеки влиза - излиза, работи или се отклонява по собствено желание. И така

мнозина биват отклонявани и заблуждавани.

Ето това е причината за разрушаване на Обществото на последователи на Учителя. Черната ложа се организира, а държавната власт я използва за свой инструмент и разруши Изгрева в София и салоните в страната по един и същи начин.

5. За салоните и Школата на Бялото Братство съм направил специална литературна справка и съм я приложил. Това всичко е описано в „Изгревът" и никому не е простено, ако не знае. Само знаещите могат да работят. Другите - не!

6. Небето и Разумният свят са взели мерки и няма да допуснат от Учението на Учителя да направят църкви и институция. Днес са направили от 1990 г. Братски съвет, организация, и искат да създадат институция, което е всъщност църква. Но нищо не върви. Чудят се защо, а не разбират, че Учителят не разрешава.

Искат от Учението да направят Религия и да го поставят в рамки и канони както е в църквата. По този начин впримчват последователите на Учителя и искат да ги вкарат в кошарата на Религията.

Но Небето няма да разреши. То ще внуши идеи на Кесаря и той ще издаде подходящи закони и ще възпрепятствува на този план на Черната ложа. Единствено Кесаря със своята власт може да се яви като изпълнител Волята на Учителя и да спре всичко. Досега по този начин е действувало Небето от 1945-1990 г.

7. Целта е да бъдат отклонени от Пътя на ученика и пътя на Школата. И това се изпълнява. Отклонението е тотално досега и връщане няма. С него върви опорочението. Чрез Духа на Опорочението измениха Словото на Учителя, песните му, Паневритмията. Измениха и промениха всичко. И днес никой не знае как са нещата. Затова се противодействува на „Изгревът" и го отхвърлят. Първото, което казват на онези, които се приближават до Словото на Учителя, е да не четат „Изгревът". С това ги заклеват. Това е тяхното първозаклеване. И сполучват. Нека да се отклоняват. Аз си вървя по моя път. Издадох оригиналното Слово.

VII. БУКЕТЪТ НАБРАН ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА МАРИЯ ТОДОРОВА

1. Историята за Букета набран от Учителя е описан в „Изгревът" том II, стр. 302-303.

2. Дойде време и Мария Тодорова ми подари изсъхналия букет, който пазеше повече от 30 години. В момента аз го съхранявам.

3. Бях пожелал да ме заведат там, където са били с Учителя и което е било едно кътче от рая. Виж „Изгревът" том II, стр. 302-303.

4. Една сутрин Мария, Борис и аз застанахме пред портала на къщата и зачакахме на спирката да дойде автобуса и да ни закара до Симеоново, а оттам пеш да отидем до Бистрица. Чакахме около 5 мин. и ето една лека кола спря пред тях и ги попита: „Накъде ще пътувате?" - „За Бистрица". „И аз натам ще пътувам. Качвайте се". Настанихме се в колата. Вече знаех кой изпрати този любезен шофьор и ни качи. Свали ни на онова място, което му показа Борис Николов. Не пожела никакви пари. Беше като необикновена приказка за чудеса.

5. Вляво на пътя на 500-600 метра имаше малки могилки и хубава поляна. Там отседнахме, напалихме огън, пихме чай, кафе и почивахме. Беше месец май и всичко наоколо цъфтеше. Невероятна картина. Мария ми обясняваше, че на тази поляна са идвали с Учителя. Атмосферата се беше запазила. Върнахме се с градския транспорт. Въпросът за Бистрица в моето съзнание беше вече окончателно решен. Около 30 години след това на същото място построиха мотели, сгради. Винаги се случваше едно и също. Там където стъпваха краката на Учителя, след време идваха онези, които да обсебят, да опорочат и да променят. Тези сили крадяха всичко. С кражбата се хранеха и смучеха енергия и сила от местата, където бе стъпвал крака на Учителя. И това се случи именно тук. Както винаги и на всички други места.

6. От представеният материал, който съм цитирал, на всеки ще му стане от ясно по-ясно как ще се разреши въпроса със салоните. Учителят бе казал веднъж **„На някои съзнания и същества за да им се поддържа стремежа към духовното и към Идеала им е необходима форма“**. Ето това е разрешението. Ако някои искат да строят салони - да строят. На мен не ми трябватсалони. Аз съм минал през този етап на строежите, на Скинията, на Храмове, църкви и салони.

7. От 1990-1999 г. аз организирах към 20 концерта по Слово и музика на Учителя Дънов. Когато ми трябваше салони, аз отивах и си ги откупувах. Ето сега от 2001 г. започнахме концерт-рецитали по „Изгревът“. Отново са откупувани салоните и в тях провеждаме концертите. От 2001/2002 г. изнесохме 8 концерт-рецитали, ежемесечно.

8. Там където се събираха на Изгрева в едно клубче, което се бе превърнало на кръчма, то пода на салона се разцепи, запечата се и ги изгониха. Сега провеждат на друго място събранията един път седмично. Но мен не ми е нужно да ходя там. Но аз провеждам концертите на друго място.

9. Въпросът се разрешава така. Учителят бе завещал да се работи на малки хармонични групи. Ако на едно поколение му трябват салони, то да ги строи. На следващото поколение няма да му трябват салони. Това е разрешението, което е удобно за всички. Едни ще строят, други ще ги наемат за 3 часа с пари.

10. Аз бях изпратен от Небето да свърша една работа. Аз бях изпратен с програма, която е в мен, над мене и която моят ръководител я снема в съзнанието ми непрекъснато. Аз я изпълнявам. Чрез тази програма, аз запазих оригиналите от Словото на Учителя 30 години, издадох ги. Чрез тази програма, аз издадох XV тома „Изгревът“. Чрез тази програма, аз правя концерт-рецитали по Слово и музика на Учителя от 1990-1999 г., а от 2001 г. концерт-рецитали по спомени от „Изгревът“ и музика на Учителя. Чрез тази програма се реализират десетки музиканти, инструменталисти и певци. Духът на Словото работи по различен начин.

Какъв е изводът? Небето изграща онзи, който е определен, на когото дава кредит от духовния свят и му съдействува за програмата му. В същото време се явяват онези сили, които противодействуват и рушат. И те съществуват. Ето защо съм въвел тази глава „Духът на Истината и Духът на Заблуждението“. За да се опише съзиданието и разрушението! Да се знае и да не се заблуждават.

11. На мен не ми трябва Братски съвет. Аз съм си Братския съвет. Не ми трябва Ръководство. На мен не ми трябва Ръководител от Братския съвет. Аз си имам духовен ръководител и му изпълнявам програмата. На мен не ми трябват самозванци, като учители, проповедници, ясновидци и пророци. Аз съм си ясновидец, пророк и осъществител на програмата, която ръководя. Аз съм си всичко.

12. Ако ми трябва салон, аз си го наемам, плащам наем. Правя концерт-рецитал, за душите, които търсят контакт с Школата на Учителя. Това е букетът на Учителя набран и подарен на Мария Тодорова за Школата.

VIII. БИСТРИЦА И БЪДНАТА ПАНЕВРИТМИЯ
Магнетофонен запис на Пенїо Ганев - 1974 г. на Вергилий Кръстев

Когато станаха бомбардировките зимата на 1943 г. в София на 10 и 20 декември, то Учителят излезе далеч от града и отиде чак до село Бистрица.

И като излезе над село Бистрица, нивите там са така равни и много хубав изглед имаше на изток и Учителят каза: „Тука е хубаво в бъдеще да играят Паневритмия“. За в бъдеще каза. Така каза.

Бистрица носи името си от това, че наоколо има бистри води, които се стичат от планината Витоша.

Та от едната страна се оттичат бистри води, а от другата страна като се излезе от село Бистрица, нивите наоколо са така равни и много хубав изглед има на

изток. То е било хубаво мястото, то е хубаво. И сега да отидеш там и да погледнеш, ще кажеш, че е хубаво това място.

Това го чуха много братя и сестри и това се поменува досега. И може би няма да бъде далеч в бъдеще, когато автобуса ще докарва там много хора от София, които ще отиват на Паневритмия.

Паневритмията ще стане официална най-после.

Ще се задължават и ученици, и воиници да я играят.

То е проект за в бъдеще.

Запис на Пенѥ Ганев

Предава се от Вергилий на Божанка, за да ѝ послужи за въпроса за Бистрица.

Този текст ще се публикува в тома, който се подготвя за Пенѥ Ганев от поредицата „Изгревът". Там му е мястото.

Да не се публикува на други места, защото ще си загуби силата, защото това е дадено за програмата на „Изгревът", която движи Вергилий.

29.XII.2001 г.

Всички данни за новия исторически Изгрев на Бистрица са дадени в „Изгревът". И те са цитирани в 45 точки, които трябва да се изучат подробно. Всичко това, което е отпечатано е вярно.

Но всичко това е важело докато Учителят Дънов на 10-11 януари 1944 г. заминава в село Мърчаево. Там той променя историческите условни събития на света през следващите 45 години от 1945-1990 г. Ние бяхме свидетели, че това всичко се изпълни, без остатък.

В едно тефтерче на Савка Керемидчиева четем думи на Учителя „Планът на Небето е - руснаците да дойдат до Дунава". Те не е трябвало да влизат в България. Но поради непослушанието на българите към Учителя, то той променя плана и руснаците се допускат да влезнат, преминават през Дунава и въвеждат комунистическата власт от 1945-1990 г. Те се явиха като Бич Божий в България да изпълнят Божията воля.

Така, че това, което е казано за Бистрица, той го отменя. Дали това е вярно, то бъдещото поколение ще го провери. Не проверени няма да преминат в следващата епоха. Ще минат през тънко сито, за да се отвее плявата от житото.

Аз питам: Вие проучихте ли онези 30 точки за т.н. „Братски съвет" и дали според вас трябва да съществува? Защото според Учителя Дънов - това не е разрешено. А това е Негова Школа!

Вие проучихте ли тези 45 точки за да видите дали трябва да има салони, молитвени домове? Проучете ги, това е Негова Школа и Негово Учение, а не ваше. А вие нямате нищо общо с Школата Му и Ученето Му, защото отхвърляте и не признавате „Изгревът". А той съществува горе на Небето и долу на Земята. Той е неделим.

Там, където се чете Словото на Учителя Дънов, Всемировият Учител - Беинса Дуно, там е Изгревът.

Изгревът е мястото, където душите правят контакт със Словото на Учителя Дънов.

„Изгревът" присъствува на физическото поле - там се реализира контакта на душите чрез Словото.

„Изгревът" присъствува в духовния свят - там се реализират духовните закони от Словото.

„Изгревът" присъствува в Божествения свят - там Духът изгрява за едно ново човечество, за един нов идеал - човешката душа да се върне при Бога и да се слее с Божествената Душа, а тя да се слее с Божествения Дух.

Ето това е „Изгревът".

Няма стар или нов Изгрев. Изгревът е един. Изгревът на Бялото Братство е един - там се пробужда човешката душа за идеята на Единния, Вечен Бог на Земята и на Небето. Амин.

IX. НА КОГО СА НУЖНИ МОЛИТВЕНИ ДОМОВЕ И САЛОНИ?

1. Този въпрос е разрешен от Учителя Дънов в неговите последни слова **„Работете на малки хармонични групи"**. Защо на малки? И защо хармонични? Само така може да се работи със Словото на Учителя, с песните му. Защо ли? Братя и сестри в Единомислие може да има само в Един и Същи Дух. Духът идва, когато има чистота и хармония. („Изгревът" том I, стр.103-108, 654-657; том V, стр. 670-672; том XIII, стр. 887).

2. Изучаването на Словото е строго лично и индивидуално. Когато някои чете Словото на Учителя на глас, аз не чувам Словото на Учителя, а чувам гласа му, вибрациите на неговата личност и индивидуалност. Така Словото на Учителя го няма. И ето защо на мен не ми трябва да ми четат, когато аз мога сам да чета. Този метод на четене на беседи пред слушатели, които не слушат и заспиват ще отпадне. Ще дойде друга форма - на личното изучаване и обучение. Те са дадени в Словото на Учителя и в опитностите на учениците в „Изгревът".

3. Контактът на душите по всяко време ще се осъществява по различен начин. Традициите на Школата са дадени и са удачни за такъв психически обмен. Но обменът става като между два скачени съдове, между две дроби с еднакъв знаменател, за съзнания, които имат открита валенция помежду си към Словото на Учителя. Иначе, не. Не е възможно.Духовният обмен и важен.

4. На мен не ми е нужен молитвен дом - аз имам молитвена стая в която живея и спя. Такива ми са условията и възможностите. Не ми трябва салон. Ако на моята програма й е необходим салон - то той се наема, закупува се за 4-6 часа и се провежда концерта. Духът, който движи програмата създава аура за него.

5. Има едно изказване на Учителя, че когато българското общество оцени Учението Му, ще предоставят на последователите му много салони, но сега просто няма кои да влезне в тях. Ето това е проблема и това е разрешението. Няма кой да влезе. Няма ги. Те идват, отклоняват ги и те изчезват в Небитието. Тук никой не остава. Остават само верните по дух - от Бялата ложа. Остават по заповед на Господаря, онези от Черната ложа. (Виж „Изгревът", том I, стр. 616-617; 617-618).

6. Аз заварих мнозина последователи на Учението, които упрекваха комунистите, че са разрушили салона на Изгрева. Срещнах и онези по-възрастните, които упрекваха предишната власт от 1922 - 1944 г., че също е преследвала Братството. Значи Силите на Разрушението са присъствували от 1900 - 1922, от 1922-1944 и от 1944 - 1990 г. Винаги присъствуват. Всяко време си идва с хората, с условията и възможностите. Хората носят условията и възможностите. Различните поколения носят различни условия. Няма равенство между поколенията. Само Христовият Дух е един и същ от Словото на Учителя, за хора време и пространство.

7. Има постановки на Учителя за всичко. Това е напечатано. Но обикновено на онези, които не изнася това, казват така: „Да, това и Учителя го е казал преди 100 год. Това се е отнасяло за тогава. А сега времената са други". Ето това е най-голямата лъжа и най-голямото невежество. Христос вчера, днес и утре е един и същий. Христовият Дух, който бе в Учителя Дънов е същият за вчера, днес и утре. И онова, което е казал Христовият Дух важи за вчера, днес и утре!!! Казано е чрез Словото му.

Ако някои това не приема, значи не приема Словото на Учителя Дънов. Това е!

8. За доказателство ще приведем и ще цитираме от VII серия, лекция 19 „И пишеше на земята" от 25.02.1922 г., гр. София от стр. 8-9, пасажите, с които се обяснява и доказва всичко изнесено до тук, че е вярно и истинно.

„Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере един такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нещо, което сега съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповедници, философи, всички те са служители на Бялото Братство. И културата, правдивостта в света се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен дух. Когато Христос дойде на земята, тия велики Бели Братя, изпратиха от небето един полк ангели, служители техни, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от изток, да се поклонят на Христа. И те бяха техни служители. И някои казват: Бялото Братство в България не вирее. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако съгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях. Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Нека запомнят това нещо всички! Това трябва да се отпечати в умовете ви. **Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо, извън тези покварени условия**, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това, което имаме, това не е братство.

В една от миналите си беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания ти е бил брат. Брат ти е този, който през всичките условия на живота си е бил готов да се жертвува за тебе. Брат е този, който те е обичал, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, който живее в душата му. И ако всинца имате такъв идеал, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, някои казват: ние можем да ви изпъдим от България! Ако е въпрос за изпъждане, питам: Кого ще изпъдите! Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичаните не е английска, тя е на Господа; под наем, под аренда е дадена тя."

X. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА В ЖИВОТА, ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО В СВЕТА

1. В I-то послание, глава 4 на апостол Йоана говори, че с явяването на Духа Христов веднага се явил и Духът на Антихриста, като указва по какво се познават и кои са онези, които го изповядват. Едните изповядват Христа, а другите Антихриста.

2. Апостол Павел в своите послания говори именно за това - за Духът Христов и Духът на Антихриста. Духът Христов - вчера, днес и утре е един и същий. А Духът на Антихриста също върви редом с него. Единият без другият - не могат. Този закон върви през вековете.

3. В отварянето на всички окултни Школи на Земята първият въпрос, който трябва да се разреши е този да се признае съществуването в света и в живота на тези два великана - на Духът Христов и Духът на Антихриста.

4. Учителят Дънов още във II год. на Общия окултен клас в I школна лекция на ООК от 6.X.1922 г. от 7.30 ч. до 9 часа вечерта в Стара София изнася своята лекция, която после е дешифрирана и отпечатана със заглавието „Положителни и отрицателни сили в природата". Зло и добро в живота. Светлина и тъмнина в света. И така разрешава тези въпроси със знанието и Светлината на Словото си, което е Слово на Бога. Намерете я и си я прочетете. А сега ще ви представя от нея някои основни положения за поучение:

5. Положителните сили в природата разрушават, а отрицателните сили градят. Важното е човек да преминава от единия полюс в другия на тия действуващи сили. По качество те са еднакви, те са полезни за самата природа вън от човека и вътре в човека. Но е необходимо различаването им и познание за тях, че те съществуват.

6. Доброто и злото в света. Доброто в света, то е една отрицателна сила - то гради. Добрите хора са най-слабите в света.

Злото в света е една потреба, то е толкова потребно, колкото и злото. Туй го запомнете. Онези, които провеждат злото са една канализация в света, през която преминава цялата нечистотия, чрез злите хора. Те са необходими.

7. Злото не трябва да се изкоренява. Злото трябва да се ограничава. На 100 души добри хора са потребни 10 лоши. Ако ги няма в едно общество, то трябва да се намерят и да се докарат, за да бъдат канализация, за да премине през тях всичката нечистотия, мръсотия, която преминава през човека - като нечисти мисли, покварени чувства, злодеяния.

8. Окултен закон е: Доброто в света иде чрез добрите хора, пък злото в света си отива чрез злите хора. Затова в едно духовно общество трябва да има врати, през които да изтича това зло, иначе ще се задушат. Трябва да има канализация, през която да се оттича цялата човешка нечистотия изхвърлена от човека. Това става чрез з;ите хора, те са канализацията.

9. Ако злото се умъртви във физическия свят, то ще се прояви в човека. Когато нашите врагове измрат на физическото поле, те влизат в нас. Ще ги търсите или отвънка или отвътре. Враговете са умрели отвънка, но са дошли отвътре. Ученикът в една окултна школа трябва да разбира тези основни закони и да се справя с тях, трябва да се поляризира - да преминава от единия в другия полюс. Затова му е необходимо знание. А то е дадено в Словото на Учителя Дънов.

10. Онзи, който критикува тези закони, той става канал и всички нечистотии ще минат през него. Злото е една потребност вътре в света. Няма да критикувате ония постановки, които Бог е турил в света. Най-първо трябва да обичате лошите хора, защото чрез тях трябва да излизат нечистотиите навънка, за да дойдат добрите хора. И когато е казвал Христос „Любете враговете си", той е подразбирал този велик вътрешен закон. Тези лошите хора са най-потребни в нашето развитие. **Човек ако няма врагове, не може да расте.** Основен окултен закон. Такъв хубав пример има в „Изгревът" том III, стр. 58-59 с N 44. Точно и ясно е отбелязано всичко.

11. Най-доброто съотношение е на 100 човека - 75 човека са лоши хора, а 25 човека са добри. При това съотношение най-добре расте дървото на живота. На дървото трябват корени и стъбло. Това са тези 75 лоши човека. Това съотношение трябва да се спазва, за да могат да се спогаждат. И да расте дървото на живота.

12. Методът, който трябва да се приложи от окултния ученик е в знанието, което има за тези два закона - на злото и доброто. Ето защо мисълта е една голяма сила. Мислете за доброто, свързвайте се с доброто и с неговите вибрации и така ще се освободите от злото. Мисълта е сила - за разрушение и за градеж. Чрез нея можете да се поляризирате и да преминете от единия полюс в другия. Затова е дадена формулата „Прави мисли, прави чувства и прави постъпки." Това е методът на Бялото Братство.

13. Светлината и тъмнината - това са също две сили, които са необходими в света. Светлината - стимулира човека към деятелност, знание и мъдрост. Тъмнината го ограничава, същевременно му дава един процес да си почине, да навакса загубените сили. И светлината, и тъмнината са сили потребни за живот на човека. Не може без нито една. И двете се редуват.

14. Всеки онзи, който се бори със злото ще стане канал за злото. А всеки, които иска да поддържа доброто, ще стане една врата за движение на доброто. И тогава всеки ще знае своето си място. Или си в тези 75% на злите хора или пък ще бъдеш в онези 25% на добрите хора. Но важното е всеки да изпълни волята на Бога, независимо къде и на кое място си поставен. Само онзи, който прилага волята на Бога ще може да получи добра и отлична оценка за мястото, което заема при едните или при другите. Не е важно мястото, което заемате, дали е при добрите или при злите, по важното е да се изпълни волята на Бога. А в окултната Школа на Изгрева, Мировият Учител управлява и добрите и злите! И Бялата и Черната ложа!

Кой е Мировият Учител виж „Изгревът" том I стр.642-643.

15. Там, където е Всемировият Учител на Вселената - Беинса Дуно - там е Словото на Бога.

Там, където е Словото на Бога - там е Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Там, където е Школата, там е „Изгревът на Бялото Братство, пее и свири, учи и живее".

Там, където е Изгревът - там присъствува Бялата и Черната Ложа.

Там, където е Бялата Ложа - там присъствува Учителят на Бялата Ложа. Виж „Изгревът" том I стр.641-642.

Там, където е Черната Ложа - там е Учителят на Черната Ложа.

Всеки Учител на Изгрева има свои ученици, а те се познават и различават по делата.Проверявайте делата им. Ще ги разпознаете.

А Мировият Учител упрявлява Бялата и Черната Ложи, управлява Битието и Небитието чрез Духът Христов. Негова рожба е „Изгревът".

А Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно, в когото е Божествения Дух, в когото е Христовия Дух, в когото е Господния Дух, управлява все и вся, чрез силата на своето Слово, което е Слово на Живия Бог. Амин!
Виж „Изгревът" том I стр. 644-646.

XI. „ИЗГРЕВЪТ" - Е МЯСТОТО НА БЯЛАТА И ЧЕРНАТА ЛОЖА

1. На физическото поле „Изгревът" е съществувал от 1922 до 1944 г. по времето на Школата на Бялото Братство на Учителя Дънов. В „Изгревът" се включват всички негови последователи живеещи в град София, в провинцията, на местността „Баучер" наречена по.късно „Изгревът", където е селището на изгревяни.

2. На духовното поле „Изгревът" съществува, чрез историята на опитностите на неговите последователи и в живота им на Изгрева. „Изгревът" е история на живота на тази Школа. А деянията на последователите на Учителя Дънов говори точно за онова съотношение 75% и 25%, и мястото, в което всеки един от тях заема. Всеки си има своето място, то е само за него и никой не може да му го отнеме или да го замести. Само Учителят може да размени местата, при положение, че ученикът поставен на единия полюс е изпълнил волята на Бога. Точно и безпрекословно. Не е важно ти на кои полюс си поставен, важното е да изпълниш Волята Божия, за която си поставен там.

3. В Божествения свят „Изгревът" присъствува чрез Словото на Учителя Дънов, което е Слово на Истината, а Словото на Истината е глава на Божествения Дух, а Божествения Дух е изява на Бога.

4. В салона на Изгрева, където последователите на Учителя Дънов са слушали неговото Слово е имало картини по стените на салона, нарисувани от художниците на Изгрева и които картини Учителят е одобрил да бъдат поставени. За това е говорено в „Изгревът" том XIII стр. 797-798 и под N 136, 137, 138, 139, 140, където сме публикували снимки с вътрешността на салона и мястото, където са били те окачени по стените.

От лявата и дясна страна на входната врата на салона, от вътрешната страна са били окачени две големи картини, нарисувани от художника Михаил Влаевски, последовател на Учителя. Когато посетителят е влязал в салона, не ги е виждал, защото те са гърбом на него. Сядал е на столовете и е слушал. Но след свършването на беседата или лекцията на Учителя всеки посетител е трябвало да излезе от същата врата, през която е влезнал и е трябвало да погледне към вратата, през която трябвало да излезе. И какво е било учудването му, когато е виждал от двете страни на вътрешната част на вратата към салона поставени две големи картини - от едната - лявата страна и на другата - дясната страна на вратата.

И всеки се е спирал и се е оглеждал ту плахо, ту бързо е преминавал през вратата, защото не е могъл да издържи на гледката, която му се е представяла от двете големи картини.

Художникът Михаил Влаевски е нарисувал два големи ангели, крилати ангели, които поразяват с копие и меч от въздуха змеят и звярът намиращ се в подножието им. Безпощадно и единият ангел отляво поразява змеят, както и другият ангел отдясно убива звяра и змеят. Гледката е била потресающа за всички. Гледали, гледали посетителите и накрая отиват при Учителя да му се оплакват. „Учителю, при вас пяхме, слушахме, отново пяхме и си тръгваме така вдъхновени, но като стигнем до тази врата на излизане с тези страшни ангели, бързо тичаме, тичаме да преминаваме през тях. Няма ли кой да ги свали от там, да не ни плашат". Учителят ги изгледал строго „Ангелите са си на мястото. Те охраняват не само салона, но и Изгревът. И който наруши законите на Изгрева, ще има работа с ангелите и с техните мечове и копия. На никой няма да му се размине. Единият ангел посича едните, а другият ангел посича другите. Посича онези, за които отговаря и които не изпълняват Божията воля."

5. Това е бил отговорът на Учителя. Днес „Изгревът" е преминал в поредицата „Изгревът" от I до XV том, че и по-нататък. Тези два ангела стоят и охраняват поредицата „Изгревът". И който говори срещу „Изгревът", който се бори срещу „Изгревът", който го отхвърля, хули и злослови, то ще си има работа с един от тези ангели. Но при всички случаи, ще бъде посечен от ангелът. Няма да му се размине в никакъв случай. „Изгревът" е свят и неприкосновен и за двата ангела, които го охраняват. Единият ангел посича нарушителите от Бялата ложа, а другият ангел посича нарушителите от Черната ложа. На никому не се разминава. Посичат ги.

6. В „Изгревът" са и двете ложи. Там е тяхното прибежище и стан. И там са двата поразяващи ангела със своите мечове. Те присъствуват от векове. Когато евреите са бягали от Египет по време на пасхата с кръвта на агнето са отбелязвали с кръвен знак по вратите си. И поразяващия ангел е преминавал покрай тях, не е влизал при тях, но е поразявал всички първородни на Египет. Това е свършил единият ангел. Изпълнил е Божията Воля, за да побягнат евреите от Египет, защото е бил избран за Божий народ.

А когато са влезнали в пустинята и Духът Божий ги е водел нощем с огнено кълбо, а денем ги е покривал с крилата си във вид на облак, а сутринта ги е хранил с небесния хляб - небесната манна, то евреите са почнали да роптаят и да воюват срещу Мойсея. Тогава е идвал втория ангел и с меч е поразявал онези, които са хулили Бог Йехова и не са се вслушвали в думите му изречени от Мойсея, който е бил Божия пратеник.

Тези два ангела вървят от памтивека заедно, защото те са служители Божии и въздават Божията правда всекиму според делата му. Амин.

7. На Изгрева присъствува Учителят на Бялото Братство. Това е Учителят на Истината, който носи в себе си три неща: Свобода за душата, светлина за ума и чистота на сърцето и прави постъпки.

На Изгрева присъствува и Учителя на Черното Братство. Това е Учителят на Заблуждението, защото в него е Духът на Заблуждението. Той носи в себе си робство за човешката душа, тъмнина за ума, опорочаване на сърцето и неправилни постъпки.

Всеки Учител си има своите ученици.

Учителят на Бялото Братство, Учителят на Духа на Истината има 25 от 100, ученика. Той отговаря за 25% от състава на Школата Школата.

Учителят на Черното Братство, Учителят на Духът на Заблуждението има 75 от 100 ученика. Той отговаря за 75% от състава на Школата.

А Мировият Учител на Изгрева отговаря и за едните и за другите. Отговаря за всички 100% т.е. 100 на брой. Мировият Учител, Онзи в който е Христовия Дух. Христовия Дух дава Словото на Бога.

XII. ДЪНОВИСТИ НА „ИЗГРЕВЪТ“

1. Разказахме ви, че Изгревът е място както на Бялата, така и на Черната ложа. А освен това споменахме, че Изгревът е символ на онова място, където живеят, работят последователите на Учителя Дънов. Той е едновременно в селището „Изгрев“, така и в града, така и в провинцията. Там, където са неговите последователи там е и „Изгревът“. Той се явявал веднага. И става Школа за обучение и реализация Словото на Учителя Дънов.

2. Случаят, който ще ви разкажа съм го чувал от Елена Андреева и той е публикуван в „Изгревът“ том IX в нейните спомени, но е разказан много кратко - така между другото.

А сега ще ви го разкажа случаят такъв, какъвто е бил. Какъв ти случай. Та това е невероятно, но факт. И поучителен за мнозина.

3. Живяли в старата част на София едно семейство от трима човека - баща, майка и дъщеря. Бащата е бил занаятчия, работил е своя занаят в един мальк діокян денонощно, за да може да изхранва жената си и любимата си дъщеря. По онези години в София 90% от работниците са имали занаяти, а държавните чиновници са били много малко. Имаш ли занаят, работиш и се изхранваш. Нямаш ли - умираш от глад.

4. Как се е случило - не зная, но когато трябва да се случи, то се случва. Съпругата на занаятчията станала последователка на Учителя Дънов и започнала да посещава на Изгрева беседите и лекциите му. Не стига това, но тя въвежда и дъщеря си, която е била гимназистка, около 17-18 годишна. Ходели заедно, играели са Паневритмия, срещали са се с последователи на Учителя и се чувствували превъзходно. Но за всичко това е било необходимо време и те така се захласнали и отплеснали, че престанали да се грижат за онзи, който им изкарвал прехраната с пот на челото от сутрин до вечер. Връщал се е, но вече нямало сготвена храна, не го чакали жена му и дъщеря му, не бил опран и изгладен. Изобщо дома вече бил запуснат. А преди това не е било така. Започва да ги разпитва да се кара с тях, че са запустяли дома му. А те вместо да млъкнат и да се грижат за него отворили и двете едни такива големи уста и го обсипали с нови непознати за него думи и упреци.

5. Изведнъж той узнал от тях, че семейния му живот с тях е карма, че той е задължен да ги храни, понеже си е изплащал кармата. Упреквали го, че е материален човек, че те са духовни и те се чудели как още го търпели и живеят с него. Бил изостанал в еволюцията си, понеже се грижел само за материалното, докато те са духовни, понеже се подвизавали по духовен начин.

6. Чудел се какво да прави материалния човечец. Споделил с един свой стар познат, какво чудо му е дошло на главата. Онзи му казал „Абе защо не ги изгониш да отидат да живеят там на Изгрева“. „Не става - те са непрекъснато там от сутрин до вечер, за какво да ги гоня“. „Добре де, ама кой ги храни тогава?“ „Сами се хранят, но с мойте пари“. „Много ти е тежко положението тогава. Отиди при Дънов и се оплачи на него“. „Ще отида, защо да не отида. Какво ми пречи - отивам и туй то. Що го питам направо очи в очи. Такава голяма беля да ми дойде на главата.“

7. В една неделя, в беседа от 10 часа, когато са били допускани и граждани от града, идва и нашия познат, сяда на един стол, оглежда се и решил да слуша внимателно какво толкоз говорил Дънов. И тогава за негова най-голяма изненада Дънов, започнал да говори каква трябва да бъде съвременната жена и съпруга съгласно Новото Учение. Слушал и не вярвал на ушите си. Жената трябвало да бъде мила с мъжа си, да не му се кара, да не гълчи, да се грижи за домът, да лъщи от чистота, да е сготвила вкусна храна за мъжа си, да е опран, изгладен, закърпен. И когато се връща, да вземе леген, да му полее да се измие ръцете, после в легена да му измие краката, да го обърше с бяла кърпа и през цялото време да бъде любезна с него. Защото тези ръце и крака хранят всички в дома. И Учителят изредил

към 30 точки, каква трябва да бъде съпругата и какви са нейните задължения. А точно това жена му не е правила, откакто е станала дъновистка.

8. След това за негова изненада Дънов започнал да изрежда каква трябва да бъде дъщерята към баща си: да го посреща, да го уважава, да му пее песни, да му глади ризите и още много такива неща, та чак до 30 точки. Точки на задължения на дъщерята към бащата. Слушал онзи човечец и не вярвал на очите си. Свършила беседата и той отишъл при Дънов и го попитал „Ама ти така ли им говориш и така ли ги учиш всеки път?" „Да, така им говоря и така ги уча". „Да, ама това аз у дома не го виждам, това дето го говориш го няма у дома". „Аз тука съм Учител и ги уча така, както и ти чу и видя. А у твоя дом - там има друг Учител и затова там нещата са различни. Тук Учител е един, а там у дома ти Учителят е друг". „Добре де, ама сега какво ще правя с онзи Учител там у дома си?" „Отиди при Боян Боев, разкажи му всичко и той ще ти каже какво да правиш". „Добре, ще го сторя. Няма къде да ида на друго място".

9. Отива при Боян Боев и му разказва всичко отначало до край. Брат Боев през цялото време се залива от смях, особено когато чул, какво е казал за двата вида Учители на Изгрева и в дома на онзи човечец. „Ама на теб ти е смешно, а на мен ми се плаче." „Сега, ако ме слушаш и изпълниш каквото ти кажа, то други ще започнат да плачат, а ти ще се смееш като мен." „Ще го сторя - няма къде да ида".

Брат Боев му посочва една барака, където да пренощува понеже стопанина е заминал на село и ще се бави няколко месеца. Накарал го е на следващия ден да отиде да си прибере дрехите, парите и всичко, което е закупено като храна с неговите пари. Да докара всичко това с една каруца на Изгрева и да предупреди в квартала никой да не им дава пари на вересия, за да си закупуват храна. Речено - сторено. Натоварил каруцата, а онези там му се присмиват и му се подиграват. „Нещастник си ти. Добре, че се отървахме от теб, защото си заклет кармичен враг. Благодарение на нас ти съществуваш. Без нас си загубен". Онзи мълчи, товари каруцата на комшията си. „Добре де, къде отиваш, да знаем и да кажем на онези, които питат за теб?" „Отивам на Изгрева при Дънов, станах дъновист". „О-о-о, извикали и двете, в едно семейство - двама дъновисти стигат. Ние сме достатъчно. Та с трима ще се затрие дома." „Тои така и така се е затрил, затова станах дъновист". Колата тръгва, а онези двете започват да се карат помежду си. „Ти си виновна. Нашият човек да стане дъновист". Кой крив, кой прав, но нашия познат пристига на Изгрева, разтоварил каруцата в празната барака. А там е Боян Боев, посреща го с две сестри и му казва: „Сега ние ще се грижим за тебе. Но утре отиди при Учителя и му разкажи докъде си стигнал. И как си стигнал до бараката на Изгрева.

10. Отива при Учителя и му разказва всичко от игла до конец. Казал му: „Отиди при стенографките и им кажи, че аз те изпращам, да ти дешифрират и дадат едно копие от тази беседа, за която говорих каква трябва да бъде жената и дъщерята според Новото Учение." Отива там, разказва им всичко, те се заливат от смях, но му дават едно копие от беседата. Отива при Учителя и му съобщава, че беседата е в ръцете му. „Ще си извадиш на отделен лист всичко по точки, което съм говорил каква трябва да бъде жената и дъщерята". Сяда чете, пише и записва. И си го закачва на стената на бараката. Идва Боян Боев, чете беседата, чете точките и казва: „Всичко туи ние ще го изпълним. Така две сестри - едната ще изпълнява по единия списък, този за съпругата, а другата по другия списък, за дъщерята. Така и става. Едната сестра чете по точки и изпълнява. Посреща го, помага му да си измие ръцете, измива му краката, избърсва ги с бяла кърпа. Слагат на масата сготвено с вегетарианска храна. На масата има всичко - нали човека си дава вече парите на Боян Боев. Нахранва се, онези му запяват няколко песни и го оставят да спи. На сутринта отива на работа и се връща късно по мръкнало. Онези две сестри го чакат и работят по списъка окачен на стената - едната изпълнява точките за съпругата, а другата - точките за дъщеря му. В магазинчето му казват: „Абе ти идваш обръснат, измит, опран, изгладен и вече заглади косъм. Кой те храни, кой те пои и кой те

гледа?" „Не една, а две се грижат за мене. Четат от два списъка по точки и изпълняват". И разказва какво му се случило. Никой не може да повярва, че това е истина, и че може да се случи и то в София, и то при дъновистите на Изгрева.

11. А онези двете - майката и дъщерята, изведнъж разбират, че нямат пари, нямат провизии - всичко е прибрано, и че никой не им дава на вересия продукти и не им дава пари назаем, понеже онзи е предупредил всички в квартала. Започват да изгладняват, карат се непрекъснато помежду си и се упрекват кой е виновен за всичко това. Накрая отиват при Боян Боев и му се оплакват. Боян Боев им казва: „Вие го изгонихте, а ние тук го приехме. Две сестри се грижат за него - едната работи по единия списък, а другата - по другия списък." „Какви списъци?" „Ето вземете и прочетете тази беседа, която Учителят държа навремето за него и за вас. Понеже вас ви няма, а него го има - то намерихме две сестри - едната изпълнява ролята на съпругата, а другата на дъщерята. Прочетете навън беседата на поляната и ми я върнете след това." Четат, прочитат, нищо не разбират и я връщат. „Нищо не разбираме, вътре няма никакви точки и списъци". „Елате да ви заведа до бараката му". А там е спретнато и е чисто. На стената е портрета на Учителя, от едната страна списък окачен „Задълженията на съпругата", а на другата страна списък - „Изисквания към дъщерята". Боян Боев им чете точките. „Добре бе, ама има ли кой да ги изпълнява тези неща?" „Има сестра, има - две са. Едната играе ролята на съпруга, а другата на дъщерята. И той е много доволен от всичко това." „А приспива ли онази при него?" „А-а-у сестра тук не зная това. Аз знам какво нещо е Божествената Любов. За човешката любов - вие сте специалисти". „Ами какво ще правим сега?" „Ние сме го приели тука като брат. Той не ни тежи. Излиза сутрин - връща се вечер, а парите си оставя на мен и аз давам на сестрите да му купуват храна и да му готвят. Изпълняваме си всички точки подред. Много усърдни сестри се оказаха". „Ами ние какво да правим сега?" „Ами подвизавайте се в Господа."

12. След няколко дни отново идват на Изгрева, но вече гладни, измършавели, със сплескан фасон, с наведени погледи, мълчаливи. Брат Боев им дава една тенджера с гозба и казва: „Това го сготвиха вчера сестрите за него. Хареса му, яде, яде, но му артиса. Хапнете и вижте с какво го храним." Онези се нахвърлили върху тенжерата и я изпразват. Толкова са били гладни, че с лъжици са яли от нея, а не с вилици. Дъщерята казала: „Те готвят по-хубаво от тебе, затова баща ми ще остане при тях." Майката и ударва една плесница „Неблагодарнице, аз те създадох." „Да ама те готвят по-хубаво от тебе" - изкрещява дъщерята. А Боян Боев се залива от смях, а той имаше гръмогласен смях. „Брат Боев, абе няма ли някакъв изход за нашата работа?" „Отидете при Учителя да видим какво ще ви каже". Отиват, приема ги и през цялото време мълчат с наведени глави. Казал им: „Отидете при стенографките и вземете онази беседа. Прочетете си я и извадете по 30 точки за майката и по 30 точки за дъщерята. И почнете да ги изпълнявате. Ако се научите да ги изпълнявате, може мъжът ти да се върне." Вземат, четат, преписват, извличат точките и от глад, и от мъка плачат. Плачат ли, плачат. Идва една комшийка и пита: „А аз чувам от няколко дни, че все плачете. А уж минавате за духовни хора, а духовните хора пеят и словославят Господа". „Да не ти разказваме какво чудо ни се случи, защото и ти ще плачеш заедно с нас, особено, ако това чудо прескочи на гости в твоя дом."

13. Наближава два месеца откакто онзи приятел е станал дъновист и е на Изгрева и за него се грижат две сестри по точки от два списъка. Майката и дъщерята носят списъка при Боян Боев и той ги изпитва дали знаят точките наизуст. Знаят ги. После отива при Учителя и му докладва докъде е стигнал случая. „Да си приберат мъжа, но да работят само по тези два списъка!" Връща се Боев и разказва новината. Онези въздъхват облекчено. Боев им дава пари, за да му сготвят ядене. Онзи се връща у дома си. Посрещат го с леген в ръка, с кана с вода и с кърпа в ръце. Надпреварват се двете да му услужват. Обаче онзи взима кабърчета и закачва на стената двата списъка с точките - до 30. Минават няколко дена. Обръща се към

жена си „Ти вече изпускаш точки 12 и 14. Такива да ги нямаме, защото се връщам на „Изгрева". Онази трепери. „Забравих ги, ей сега ще ги изпълня". А на дъщеря си казва: „Не се разсейвай, а изпълнявай точките, защото ще ти лиша двойка и оставаш в същия клас. И никакви пари за рокли и обуща."

После двете споделят. „Много е трудно трима дъновисти в едно семейство. Непоносимо е. Един, ако е - то се ядва. Ако е двама - може да се търпи. Но трима - не се издържа."

14. Отива приятелят на беседа на Изгрева да види Учителя. Среща се с него. Разговарят приятелски. Учителят се усмихва и го запитва: „Та кой е сега по-голям Учител. Този на Изгрева, или онзи у дома ти?" „Мани, мани, не е за разправяне. Ама онзи не се дава, не се предава. Ама, като почна да им чета точките по списъка, чак тогава вдигат белия байрак и се предават. Страх ги е от глада." Учителят се смее. „Е, поне научи, че има двама Учители и разбра как двамата работят. И двамата работят за да вразумят човека и да го вкарат в правия път. Така завършва този случай.

15. Аз заварих братските семейства. Когато говориха по духовни въпроси бяха едни. Но когато в следващия миг трябваше да разрешават житейските си въпроси - бяха съвсем други. Съвсем различни, все едно че не са били същите пред мене. Отначало много се учудвах. Но когато ми разказаха тази случкаа за двата вида Учители - то разбрах и ми стана ясно. И след това само наблюдавах и запомнях.

И сега никой не може да ме заблуди повече. Описвам го за онези, които трябва да знаят, че има казани неща за всекиго, кой, как трябва да бъде в Новото Учение. Казано е. Има го записано. И трябва да се изпълнява. И нищо повече. Или си при единия Учител на света, или си при другия Учител на духовния Изгрев. Трети път няма. Мировият Учител управлява и двете ложи. Божественият и Христовият Дух са в него.

Всемировият Учител Беинса Дуно е Един!

Словото му е Едно!

Ученето му е Едно!

Ученикът е също Един, защото изпълнява волята на Учителя, която е воля на Бога!

XIII. БЯЛАТА И ЧЕРНАТА ЛОЖА В СЕМЕЙСТВАТА НА „ИЗГРЕВЪТ"

1. Кои са враговете на Ученето на Учителя Дънов - виж „Изгревът" том XI, стр. 826-831.

2. Разменната монета между духовните хора и между последователите на Учителя Дънов я няма. Виж „Изгревът" том XI, стр. 832-834.

3. Въпросът за брака в Школата е застъпен в „Изгревът" от различните автори. Според Учителя Дънов на окултния ученик строго му е забранено да се жени. Но понеже ги няма окултните ученици - то се оженват или омъжват къде скрито, къде явно. И винаги последиците са плачевни и поучителни за околните.

4. „Онези, които трябваше да се оженят - не се ожениха, а се ожениха, онези, които не трябваше да правят това". Това е едно изказване на Учителя Дънов. И оттук идват всички беди в семействата на Изгрева. Не се раждат онези, които трябва да се родят, а се раждат други, които стават впоследствие врагове на родителите си и на Ученето на Учителя. Аз заварих такива и те ми пречеха да свърша работата на родителите им. И сега ми пречат.

5. По времето на Школата няма граждански брак, а е задължителен църковния брак. А за да се разведат трябва писмо от владиката, а за това трябва да се плащат големи такси и да се пише защо и кой е причинителят за разтрогване на брака. Така църквата става арбитър при бракоразводите.

6. Семейство с няколко деца, съпругата става последователка на Учителя

Дънов и започва да посещава Изгрева. Винаги започват скандали между мъжа и жената. Ако жената не се грижи за дома, за децата си и за мъжа си - то вината пада върху Дънов, че е привлякъл една нещастна жена и е разбил едно семейство. Мъжът се оплаква на журналистите, те пишат във вестника срещу Дънов. Мъжът пише писма до Софийския митрополит и обвинява Дънов. Църквата използва случая и го раздухва по вестниците. Понякога пишат оплаквания до полицията и започват следствия срещу Дънов. Има няколко такива случаи.

7. Друг случай. Жената поддържа домът си и гледа децата си, но съпругът не е съгласен с нея. Бие, тормози и накрая тя избягва. И вече не се връща. Обвиняват, че е избягала заради Дънов. Завеждат дело следствено срещу Дънов. Такива заведени дела има няколко.

8. Друг случай. Жената поставя ултиматум, ако я ограничават да ходи на Изгрева да слуша беседи, то тя напуска дома, децата и всичко, и ще отиде да живее на Изгрева. Понякога такива ултиматуми успяват. Понякога не. Тогава жената напуска дома. И затова е виновен отново Дънов от Изгрева.

9. Има и такива случаи, които мъжът е последовател, а жена му е враг. Тогава започват скандали, които се раздухват от пресата. Тя не го пуска да ходи на Изгрева. Такива няколко случая познавах. Дори и дъщерите им бяха врагове, под влияние на майките си.

10. Тези случаи са идеологически случаи. Тук става дума за Учението на Учителя, за неговата защита от последователите му чрез живота си. Тези случаи са многобройни и те са описани във вестниците по онова време. Те са верни. Изопачението е налице. И всичко се стоварва върху главата на Учителя Дънов и на неговото Учение и Школа. За тях той е виновен за всичко, което се случва лошо в България.

11. В една окултна Школа, където се събрани мъже и жени, моралът е онзи фактор, който изпитва всички и всички ги проваля. Учителят Дънов споделя веднъж: „Всички окултни школи досега са се извращавали в разврат и сега има такава опасност." Имало е. Съществувала е. Аз заварих възрастните братя и сестри, които по времето на Школата са били млади. И те ми разказваха тогава случки, че не могат да се описват дори и от мене. И всички бяха верни. Имаха си имена участниците. Знам случайте, знам и имената им, знам лицата и видях какво означава извращението на един висок Идеал. Видях го, с ръце го опитах, вкусих го и се отвратих от поквата.

12. Всичко това, което го е имало в света, го е имало и на Изгрева. Имало е семейства, раждали са се деца, отглеждали са се. Имало е любов и омраза. Имало е изневяра и любовници от двата пола. Имало е всичко, както е в света. И после обвиняват Учителят Дънов, че той е виновен за всичко това, което се случва. Никой и през ум не му преминава това, че Черната ложа действува на Изгрева. И то както трябва.

13. Ето един класически случай. Младоженци се качват с палатки на Рила. Младоженецът е дежурен по кухня и цял ден бели картофи и чисти лук и ориз. По това време любовникът е в палатката на младоженката. Оттова посещение се ражда първороден син, който прилича досущ на любовника. Тридесет години той, съпругът мълчи, гледа чужд син и накрая не издържа и се изповядва на приятелите си. Казват му: „Ние знаехме това и виждахме това, но ти тогава беше сляп по нея." После му се раждат и други деца, които приличат на него. Е как се издържа всичко туй?

14. Една семейна двойка нямат деца. Верка Куртева намира едно подхвърлено новородено дете увито в пелени в гората. Донася го на Изгрева и онези го осиновяват. Всички на Изгрева знаят историята, че е осиновено. Но само тя осиновената не знае. Когато записвах спомените му и го питах: „Защо си послужихте с лъжа и не казахте истината, тя щеше да ви уважава повече?" „Така решихме". Сега двамата ги няма в този свят. Но, ако кажа истинските имена ще ме съдят. Има такъв закон за разгласяване на такава тайна. Ето я лъжата. А Истината се укрива

чрез светския закон.

15. Майка с две дъщери - едната на 18, другата на 20 години. Едната цигуларка, а другата е пианистка. Пианистката се сгодява, довежда бъдещия жених на Изгрева, бараката е голяма и за тях се отделя една стая. Там живеят, ту са годеници, ту са младоженци. Една сутрин пианистката тръгва за града пеш. Но към обед се връща на Изгрева, защото е забравила някаква вещ. Влиза в бараката и намира в леглото майка си с нейния годеник в полов акт. Тя извиква, припада, онзи напуска бараката и годежа. Накрая пианистката психически се разболява. Разстроява се от тази история и цигуларката. А на майката преспала с годеника на дъщеря си и няма нищо. Аз заварих и трите и проверих този случай. Майката бе нормална развратница, а дъщерите психически разстроени.

16. Сутрин в 5 часа отиват в салона за сутрешна лекция. Мъж и жена решават сутринта преди лекция да извършват редовния си полов акт. Но това е сутрин, когато всички са станали и са будни вече на Изгрева. Тя пищи като свинкя, а той врещи като козел. Чува се навсякъде, бараките са дървени. А един ерген минава покрай бараката и така се заслушва и прехласва, че остава парализиран на място. Така го намерили, нито мърда, нито шава, нито говори. Само очите му светят и така си остава до края на живота, да му светят очите. Изгаря психически. Остава жив труп, който само се движи. Аз го заварих. Показаха ми го. И ми разказаха за него. Видях какво му се е случило. Разбрах, каква могъща сила е Силата на Разрушението.

17. А срещнах и друго изопачение. Един млад, як и силен „брат" се обяснява в любов на една „сестра". Чета писмото му до нея. А той за да я подлъже използва мисли от Словото на Учителя. Да я излъже, както е лъгал мнозина, пише за Божествената Любов, която иде от Космоса, преминава през него и я предава на нея, за да я запали и тя да му отвърне с космическа обич, да дойде при него, да се слеят в едно и да влезат в Царството Божие - като една човешка плът, една кръв и като една душа. Хубаво е нали? Хубаво, но е лъжа. Чете писмото на този хубостник и питам сестрата: „Е какво стана, сляхте ли се в една плът и в една душа?" Отговаря ми: „Сляхме се, но нищо не излезе от това." Е, как ще излезе и ще се сътвори нещо от лъжа. Ето това е.

Обикновено винаги цитирам имена. Но тук не ги изваждам на показ. Познавах ги, защото аз им бях изповедника. Жестоко е да бъдеш изповедник на някого. Цялата кал остава при теб. А аз бях изповедник на целия останал от Учителя Дънов т.н. „Изгрев". Е бихте ли могли да издържите на всичко това? Ако можете - то заповядайте да ме заместите и да заемете моето място. Да видя какво ще остане от вас - перушина или оглозгани кости.

А моето място и моето време бе определено от Онзи, който създаде поредицата „Изгревът".

18. А за любовните истории да не говорим. Когато впоследствие се намесва полицията за разнищване на някои истории всички мълчат и казват, че това е клевета. А не е клевета, но е истина. И всичко се стоварва върху главата на Учителя Дънов. Той е бил виновен във всичко, че е допускал такива неща. Той не ги е допускал, но всеки е правел каквото си иска. Той е говорил за Високия Идеал, а те са вършили опорочението му.

19. Тук въпроса не е за морала. Такива са хората - така живеят. Тук е въпроса, че се изопачава Високият Идеал в Словото и Учението на Учителя Дънов. Ето това е най-страшното. Хората виждат изопачението и се отвращават от последователите му. Те ги отблъскват от Учението му.

20. Тук въпроса не е само до изопаченията. Тук е въпроса до голямата лъжа. Говорим едно, а вършим друго. И после хората казват така „Щом това учение произвежда такива хора, такъв морал, такива взаимоотношения, то тогава това учение е вредно за обществото и държавата". Ето такъв е бил изводът и по времето на Учителя и след него, че и до сега. Че и за утре. Ето защо трябва да излезе това в „Изгревът". Трябва да се каже, за да изтече тинята и калта.

21. Спомням си разочарованието на моите родители, когато разбраха, че съм станал дъновист. Те бяха виждали отвеяни, отнесени и психически разстроени дъновисти. Смятаха, че и аз ще стана такъв. Впоследствие видяха, че съм нормален човек . Но баща ми знаеше, че дъновистите ще ме излъжат, изиграят и измамят. Казваше ми го много пъти. Беше го много яд. Виждаше, че аз давам сила, средства, време за една идея. Той нямаше нищо против идеята, която осъществявам, но беше против дъновистите. Казваше обикновено така: **„За Дънов - да, но за дъновисти - не!"** Правеше разлика, защото имаше очи да вижда. Само че аз тогава виждах само Високия идеал на човеците. Не бях се срещал още с изопачението.

Стана така, че се оказа прав. Дънов - да. Но дъновистите се оказаха онези, които ме излъгаха в брака, след това ме изиграха, обраха и накрая ме продадоха. Продават сега архива, който лично съм събирал 30 години. Е, Какво ще кажете на това?

Ето как действуваше Черната Ложа в семействата на Изгрева. Точно в целта. И нямаха грешка. Написах го, за да се знае и помни, че го е имало и се е случвало. И в бъдеще ще го има. Затова се пазете!

22. Какво е становището на Учителя за брака е точно казано от него. То е описано. А за изопаченията споменах само бегло. Но как човек - мъж или жена да разреши този въпрос. Всеки сам ще си го разрешава. Ако иска помощ от Учителя Дънов, да се моли на Него да му съдействува. И той ще му помогне. Или ще се размине с брака, или ако влезе в клопката, бърже ще се освободи с помощта на Учителя. А за онези, които трябва да преминат през брака, ако са се молили на Него - ще имат сполучлив брак. Това е разрешението на тази задача. Друго разрешение няма, нито сега, нито утре.

Ще ви разкажа един случай. Този брат по време на Школата е млад, висок, снажен и силен като бик. Аз го заварих, когато беше на 75 години. Срещнах се с него и на х. „Вада" при лагера на Елена Андреева, където лагеруваха възрастните братя и сестри през 1972-1975 г. Беше си запазил силата. Ходеше по няколко пъти от лагера до потока с водата, наливаше две големи празни тенекии от сирене, хващаше ги за дръжките от тел и ги носеше до кухнята. А беше около 100 метра разстояние. Аз веднъж отидох с него. Налях ги и едвам ги занесох. Бях на 33 години, а той на 75 години. Уморих се. А той се смее. „Е, какъв бях аз на 33 години. Имах такава сила, че нямаше къде да я дяна." Това беше Пенѥ Ганев.

По времето на Школата както на „Изгревът" и главно на лагерите на Рила Пенѥ Ганев от сутрин до вечер работи най-тежката физическа работа по поддържане, благоустрояване на лагера, носене на вода, сечене на дърва и всичко останало. Намирал е време да свири с цигулка на Паневритмията и да прави с фотоапарата си снимки на братския живот с Учителя на Рила. За нас те не са само снимки, но жива история.

Един път, както винаги той работил здравата със сила и воля. А Учителя до него го е наблѥдавал. По едно време се обръща към онези, които го заобикалят - брат и сестра и отсякъл така: „Този бик трябва да се ожени". Всички били захласнати от силата на Пенѥ Ганев и от думите на Учителя. Той наистина се оженва на 52 г., но след заминаването на Учителя през 1949 г. Раждат му се 3 деца и той успява да ги изгледа и изучи. Ето ви пример за един много закъснял брак. Но е имал благословението, защото е бил разрешен от Учителя брак. Това е. Пенѥ Ганев доживя до 95 години. До края бе с ума си и бе работоспособен. Всеки ден четеше от Словото на Учителя, изваждаше си мисли от него по теми, свиреше на цигулка и пееше. Беше невероятно, но факт. Небето бе избрал едного, за да покаже и даде един образец за идните поколения как човек трябва да работи над Словото като ученик. Показа го. И затова се публикуват дневниците му за да се докаже, че това е така.

XIV. КАК ЧЕРНАТА И БЯЛАТА ЛОЖА РАБОТИХА В ПАРИЖ ЗА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

1. Един от първите, които работят в Париж е Михаил Иванов и той съставя свое общество, проповядва свое учение, издава своите проповеди. Използва „Паневритмията", като кара французите да я играят и пеят песните на Учителя Дънов на български, за да създава духовно поле, за да черпи енергия и сила, за да си върши своята работа. Това е описана от съвременниците му в „Изгревът".

Виж „Изгревът" том I, стр. 293-295; 295-297; 297-300; 300-310

„Изгревът" том II, стр. 210-212; 213-214

„Изгревът" том IV, стр. 515-516; 517-520

„Изгревът" том VIII, стр. 550-555; 556-558

2. Вторият, който се опитва да работи там е Бертоли, но неговата група създадена от французи накрая се разтуря. Изводът е, че който няма вода, за да задвижи воденичните колела на воденицата, не може да мели жито. А Михаил Иванов си донасяше вода за неговата воденица, като играеха Паневритмията и пееха песните на Учителя на български. Французите играеха Паневритмия и пееха песните на Учителя на български. А Михаил Иванов си мелеше с водата на Учителя на своята мелница собственото си жито. Това е истината.

Виж „Изгревът" том I стр. 210-212; 126-127

„Изгревът" том IV стр. 521-522

„Изгревът" том V, стр. 572-574; 574-576; 576-577

Бертоли не успя, понеже започна да налива вода в чужда воденица. А как става това виж „Изгревът" том I, стр. 472-474.

3. Третият, който отиде да работи е Ярмила Менцлова. Отначало тя отива в Париж при обществото на Михаил Иванов и като балерина, и познавайки Паневритмията започва да ги обучава. Тя се опитвала да бъде командир, а е забравила, че там командир е само един. Това е Михаил.

Виж „Изгревът" том I, стр. 628-631; 213-220

„Изгревът" том VI, стр. 351-359

„Изгревът" том VIII, стр. 558-559

4. Четвъртият, който работи в Париж е Анина Бертоли. Тя е дъщеря на Бертоли. Там тя издава една малка книжка като списание „Житно зърно" с нейни преводи, редактирани от Словото на Учителя Дънов. Понякога превежда някои опитности с Учителя, които и предава лично Борис Николов. Издава на циклостил под неина редакция „Паневритмията". Нейните спомени бяха записани от мен и публикувани в „Изгревът" том VII, стр. 648-672. Там ще прочетете как са рабитили в Париж тя и баща й Бертоли. А спомените на сестра й Мариана Бертоли са в том VII, стр. 673-678.

5. Провалът на Анина Бертоли е изключителен. Тя обеща да ми предаде целия неин архив, както и това копие от - IV копие на оригиналните беседи на Учителя, които са изнесени в Италия и впоследствие прехвърлени във Франция. Обеща, но не изпълни. С него трябваше да получа целия снимков материал, както и филма за Паневритмията. Този провал започна с нея и завърши със семейство Гобо и всички лица замесени с тях. Предателството бе пълно и извършено изрядно. За тия събития виж „Изгревът" том VIII, стр. 559-563; 572- 596.

6. Предателството на семейство Гобо. Те са тези, които приемат архива на Анина Бертоли. По-късно аз разказах това, което само аз знаех на Величка Няголова. Тя влезна във връзка с тях, отива с кола, натоварва куфарите вечерта на колата и на сутринта сем. Гобо ги свалят. Бяха говорили по телефона с някои от София, които са говорили срещу мен. Свалиха ги после и ги разпръснаха, изльгаха, окрадоха ги. И накрая стана най-голямото предателство чрез филма на Паневритимята, за което ще говорим в специална глава.

Виж „Изгревът" том IX, стр. 791-797
„Изгревът" том X, стр. 743-755
„Изгревът" том XI, стр. 814 - 825
„Изгревът" том XII, стр. 873-874
„Изгревът" том XIII, стр. 807-815

А трябва да се добави, че аз бях организирал Вихър Пенков да отиде във Франция със своя „Москвич" и да докара архива. Той си извади паспорт, трябваше да му се изпрати виза, беше си ремонтирал колата, аз приготвих пари за път. Всичко бе готово според мен. Но според онзи Дух на Разрушението, който имаше друг план, задвижи своите слуги, те изпълниха всичко и така стана голямото Предателство.

7. Следващият, който работи в Париж е Мария Христова. За нея бях чувал много неща. Когато прибрах част от архива на Теофана Савова, там ми попаднаха писма от няколко българки живеещи в Париж и Франция. Прочетох ги. Направо се ужасих. Каква поквара и каква низост имаше в тях. Там българите воюваха помежду си с непозволени средства за една окултна Школа. И всички воюваха помежду си в името на Учителя и неговото Бяло Братство. Да, при Учителя Дънов имаше братство и там присъствуваше и Бялата и Черната ложа - 25% от Бялата и 75% от Черната. Там при Учителя Дънов имаше всичко. Но във Франция имаше само борби и нямаше никакво Братство, нито бяло, нито черно. Та част от писмата бяха и от Мария Христова. След време ще ги публикуваме при подходящ случай.

8. Величка Няголова, която участвува като сътрудник в „Изгревът" и която описваше всичко за историята, за архива на семейство Гобо, която сме публикували досега и съм цитирал по томове и страници беше ми изпратила един написан материал собственоръчно за Мария Христова на 3 стр., преди много време. Тя се безспокоеше, че аз съм забравил този материал. Не съм го забравил Величке. Дойде време и го помествам. Той трябваше да влезе и да заеме своето си място. Ето защо трябваше да направя въведение, че да се види, че тази Мария Христова не е изолиран случай, а е част от една верига, тя е една халка от тази верига. И да докажа това, написах този раздел и тези 8 точки.

А сега следва материала за Мария Христова, който съм озаглавил така: Мария Христова - жената с двете лица.

XV. МАРИЯ ХРИСТОВА - ЖЕНАТА С ДВЕТЕ ЛИЦА

Величка Няголова

Здравей Вергилий,

Наистина сестрите в Париж, които работиха за Учителя са три, а не две. Писах за Ярмила Менцлова и за Ана Бертоли. Но нищо не написах за третата- Мария Христова. Това е умишлено, защото не желаех да се цапам и пиша лоши неща. Знай, че всичко, което Анина Бертоли разказва за тази сестра е вярно. Ти ми беше писал, че искаш да издадеш и тази част от спомените й, като ще настръхнат косите на хората. Постъпи както желаеш. Но истината е, че Мария Христова е пакостила безкрайно на Ана Бертоли, и то съзнателно и умишлено.

Какво зная аз за тази сестра Мария Христова? Тя беше много енергична, волева, с труден характер. За мене тя не беше психически уравновесен човек. Занимаваше се с разни магии и все говореше за „космы" и „нокти", и др. Набеждаваше всеки направо в кражба. За нея беше лесно, защото тя самата беше крадец и разбойник. Разказваше, как една жена била у нея, как откраднала сребърните й лъжици и ги скрила в дрехите си отдолу и така си ги отнесла. Слушах всичко това от нея и се чудех на акъла й. После разбрах, че тя не беше съвсем нормална. И намерихме с нея една такава лъжица паднала зад печката й. Отначало

не я познавах тази сестра. Живеехме с детето ми няколко месеца у нея, горе в таванската й стаичка. Помагах й за това с каквото мога. Беше много богата - мъжът и беше лекар, тя също казваше, че е такава. Имаха огромен, скъп апартамент в Париж, много богато беше уредено. Говореше се, че с хитрост и подлост, спечелила много пари. Беше голяма материалистка и парите й бяха все в главата, като голяма необходимост. Спирала ме е пред църква в Париж и просто ми заповядваше: „Ще влезеш вътре и ще се молиш да спечеля пари, защото много ми трябват, аз зная за какво." Чудех се на акъла й. Но още не бях я опознала добре. Аз сама, с малко дете, без пари, без работа и дом, без никаква подкрепа в чужда страна, тя се молеше все за себе си - да има пари, и да има. Една българка, не от Братството, ми беше разказвала, как тази Мария е ходила при царя в Испания да му иска пари за Братството и че имала имот за Братството. Уж, царят й бил дал и тя всичко използувала за себе си. Служеше си с изнуди и измами, с лъжи. Имаше извън Париж огромен терен с къща, която все строеше. Казваше, че този терен е за Братството и кого ли не е използувала да й работи там. Нали е братско - всеки отива да й помага. Че и Грива (когато е бил тук, че и Крум Въжаров, като дойде, че и Никол Филасие /сега жена на Павел Желязков/) и всеки българин, който дойде и я потърси. Да не говорим за мене и за сина ми Благовест, колко много сме й работили там. А всъщност това място си беше нейно и на никакво Братство не беше го завещала. Искаше уж да го остави на Жан Луи Гобо - не се хванаха на въдицата й. После искаше да го продава, но все нечестно си служеше. Говорила с мъжа на Росица Янчева - Грабер, уж да им го остави на тях, а като се срещнали тя му го предложила да го купи. Той й отговорил: „Аз нямам нужда да купувам място". И на мене по телефона все ми говореше за „Братското място". Аз веднъж й казах: „Ти, толкова вече години никога не си го дала на Братството, че сега ли ще го дадеш". Тя се разсърди. А беше вече много възрастна. Накрая чух, че била дала някакви суми пари на някои българи, те знаят кои са, да не казвам имена. И с тези „непочтени пари" били закупени места край Витоша в Бистрица. Тежко и горко им. Особено, ако са купили „Братско място" с тези пари. Защото тази сестра не ги печелеше почтенно. И Учителят няма нужда от такива пари и места. Но нека се знае, за тези купени места, и да се проверят тези мои думи, дали са напълно верни. Знайте, че тя и да ви е дала парите, те за тук са много малко, в сравнение с нейното богатство и този й огромен терен.

Още, тя веднъж извика полиция за мене, наклевети ме нещо. Хората дойдоха, видяха майка сама с дете и си отидоха. Всъщност цялата полиция там, в квартала и я познаваха. Писмото срещу мене написа Пиер /предишният приятел на Никол Филасие - възрастен брат, който работеше по превода на беседите с Мария), заедно с Мария Христова. По-късно, през лятото тя ни изгони окончателно, с детето, буквално на улицата. Веднъж дойде и ми поиска пари назаем. Аз нямах много, но току-що бях получила за детето. Дадох й ги. Тя много ме молеше, като й казах да ми ги върне бързо, защото те са ни парите за храна с детето. Тя ги грабна и каза: „Каква хубава работа ще ми свършат тези пари." И така минаха много години и тя никога не връщаше парите, просто ме изигра тогава. След 7-8 години, веднъж ми ги върна, аз ги бях окончателно забравила. Като ни изгони от къщата си, аз не можех да получавам писмата си. Стояла съм като „крадец" и съм бъркала в пощенската й кутия с гребена си, за да проверя имам ли писма. Взема си моите, и оставя нейните. Веднъж трябваше да получа запис - пари за детето. Знаех деня, но адресът ми е при нея. Застанах долу пред блока и чаках с часове пощаджията, да дойде и така успях да си получа парите. Много ме е измъчвала, Бог да й прости. Дойде Крум Въжаров, тя го прие сърдечно, с ласки, и разбира се го води на мястото си. Казах й, че искам да видя брата. Тя ми отговори така: „Ти ще отидеш в София и ще го видиш". Ето такъв е нейният образ.

Сега да кажа положителното за нея. За мене тя беше прераждане на някакъв „пират" или „разбойник". Но тази сестра много обичаше и уважаваше Учителя.

Беше готова да тича и работи за Него. На мене лично ми е казвала: „Ако искаш да ти се оправят материалните ти работи, то издай една беседа на Учителя." И тя работеше много, с този възрастен брат Пиер, приятел на Никол Филасие. Той отдавна си замина. Превеждаха заедно, и бяха издали някои книги, като „Свещените думи на Учителя" и др. Тази сестра имаше и голяма широта и топлина към българите от Братството. Приемаше ги, даваше винаги по някоя пара, щедра беше иначе, водеше ги на мястото си. Просто ги купуваше с любезността си. Но не всичко в нея беше искренно, тя си правеше и тънки сметки, как ще ги използува, за да работят на мястото й, уж ги питаше за съвета им. На кого да го остави и как да направи. Все с това се занимаваше. Но беше алчна и непочтенна. И много опасна! Изведнъж, така хитро и умело, те поставяше в „клопка", че ти не знаеш сам как си се поддал и как си й повярвал.

Положителното за нея си остава това, че този безкрупулен мошенник и лъжец, обичаше безкрайно Учителя и делото Му. Не зная дали е още жива. Беше много възрастна и болна.

XVI. СПИРИТИЗЪМ, МЕДИУМИЗЪМ И ПРОВОДНИЦИ - СЛУГИТЕ НА ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

1. Всичко онова, което е била по времето на Мойсея, описано в Старият Завет, като етапи на човечеството чрез Израел, се повтаря и по времето на Христа. Освен това, това са същите преродени личности и човешки духове. Други не могат да дойдат, защото нямат познание и качества. Идват и едните и другите - едните да създават, другите да рушат. Те вървят заедно от памтивека.

2. По времето на Учителя Дънов за трети път се възстановяват същите събития от същите преродени личности и човешки духове от памти века. Затова Учителя Дънов веднъж се обръща към аудиторията си и казва: „Щом моето Учение победи у вас, мойте врагове от памтивека, то ние ще победим". Разказали сме много такива случки и събития, за потвърждение на горното, че около Учителя са неговите врагове от време „оно". Те не случайно са изпратени при него.

3. Още от самото начало, когато Учителя Дънов започва своята деятелност от 1900-1922 г. се явяват веднага представителите на двете ложи при него и започват борба помежду си. Много пъти той е недоволен от техните каранници и го е казвал, стенографите са го записали и то е отпечатано. Но то не е разбрано от читателите, защото не познават епохата и не знаят, че в Школата на Учителя присъствуват и двете ложи - Бялата и Черната ложи.Не могат да го допуснат в ума си.

4. Едно от най-големите отклонения е било спиритизма с неговите разновидности, с пишещи и говорящи медиуми. Много такива случаи са описани в „Изгревът" и мнозина са изгорели психически или са си заминали преждевременно от този свят. Учителят Дънов отначало ги е превеждал през тази опасна зона, давал е съвети, но никой не го е слушал. После е забранил да се занимават със спиритизъм, но никой не го е слушал. (Виж „Изгревът" том VI, стр. 703 под N 3). Във всички братски кръжоци по провинцията и в София, че даже и на Изгрева са се занимавали със спиритизъм. Дори на Изгрева на 40-50 м. от Салона, където е живял Учителя са говорили медиуми, имало е пишещи медиуми и какви ли не щуротии. Но за тях не са щуротии, защото те са били отклонени. Първо ги обсебват психически чрез внушение, после ги обсебват като в тях влизат други същества и ги отклоняват. Как става това ли? Вие имате кола, влизате в колата и я карате. А може крадец да влезне в нея и да открадне. Ето това е механизмът на обсебването от нисши духове.

5. Особено активна е била групата в Пловдив около Михаил Стоицев. Там е имало някаква жена, която е била медиум и чрез ръката й, а и говоримо са идвали онези от горе т.н. „Логоси" и са говорили. Смятали са ги, че са представители на най-висш Порядък на напреднали същества. Наричали са се Логоси. Стотици тетрадки са изписвали на ръка, преписвали са ги на пишеща машина и са ги

разпространявали между последователите на Учителя Дънов. Забележете, че ги разпространяват между тях с цел да ги отклонят от Словото Му. Вместо да преписват Словото на Учителя и да го разпространяват те преписват онова, което са казали Логосите. Аз притежавам една-две папки с техните проповеди. В тях няма нито Дух, нито Силата на Духа от Словото на Учителя Дънов. Но има другия Дух, Духът на Заблуждението, който ги отклонява. От другите градове, започват да правят същото, да викат духовете на сеанси, за да им се явят Логосите и да записват. Ето това е отклонение, което е било от 1900-1922 и от 1922-1944 г. по времето на Учителя. Мнозина пъти той е изказвал недоволството си, карал им се е, забранявал им е - но кой да слуша. Няма кой да слуша. И всички без изключение заплащат жестоко. А как? Първо се отклоняват от пътя на ученика. Второ психически се разтроиват понеже ги обсебват духовете. Трето - физическото им здраве се разстройва и те почват да боледуват. Четвърто - мнозина си заминават от този свят. Всички тези случаи са описани в „Изгревът". Но тук сега се повтаря същото както по времето на Учителя - тогава е нямало кой да слуша и да изпълнява, а сега няма кой да чете „Изгревът" и също да изпълнява. Повторението е също майка и на незнанието, а не само на знанието, както са ни учили в училището едно време.

6. От 1945 до 1990 г. се повтарят същите отклонения чрез спиритизма и пишещите, говорящи медиуми. А те хитруват - сега вече не се наричат спиритисти или медиуми, а се наричат, че са проводници на светли, възвишени същества от висши иерархии. А народът има една поговорка: „Не по шия, а по врат". А шия и врат са синоними и е едно и също. Та сега според тях имаме работа с проводници, с пряка космическа връзка, а не с медиумизъм. Големи хитреци са.

Един типичен пример е с Милка Переклиева, която още през 1951-1966 г., като пишещ медиум, записва онова, което получава от Невидимя свят. Твърди, че това са уроци от Учителя Дънов след неговото заминаване и че той и се явява само на нея и и диктува. Преписват ги на пишеща машина и ги разпространяват между последователите на Учителя Дънов. Аз приитежавам нейни две копия като архив. След 1990 г., след като пристигна от чужбина Димитър Костов, той ги издаде и ги разпространяваше като ги подаряваше. Всеки, който е създал в себе си контакт вътрешен със Словото на Учителя Дънов, щом хвърли един поглед и прочете два-три реда, ще види, че това е празнословие и е лъжа. Голямата лъжа на отклонението. (Виж „Изгревът" том IV, стр. 639-641 под N 20). И престъпление към Словото му.

7. Голямата лъжа на отклонението след заминаването на Учителя Дънов започва с явяването на различни ясновидци, пророци, медиуми, проводници на „чисти духове" и заявяват, че чрез тях говори Учителя Дънов. Една голяма лъжа и заблуждение. И понеже последователите на Учителя Дънов по времето на Школата му са били отклонени веднъж то те ги посещават. А последователите на Учителя Дънов ги приемат и ги слушат. Не четат Словото на Учителя, а слушат ясновидеца. И тези ясновидци всички без изключение се провалиха, но преди това си изпълниха задачата поставени от Духът на Заблуждението - да отклоняват. Аз заварих тези хора. Има ги и сега след 1990 г., ще ги има и утре. Щом го има Словото на Учителя Дънов, което е Словото на Живия Бог, защото е Слово на Духът Христов, ще се яви непременно и Духът на Антихриста и чрез неговите слуги ще пропее като петел и то така, та ще проглуши всичко и навсякъде. Където е петела явява се кокошката да снася яйца.

8. Друг такъв голям представител е Григор Кьосев /Гришата/. Той е от групата на Крум Въжаров. (Виж „Изгревът" том XI, стр. 822-824 под N 12). И предателството е едно и също от вчера днес и утре, защото се движи от Духът на Заблуждението. (Виж „Изгревът" том XI, стр. 824-825 под точка 13,14 и 15).

Неговата дейност е строго подчинена на онзи, който го ръководи. Той създава нови думи на Паневритмията и днес младите и тези на неговата възраст играят Паневритмия и я пеят. Едните пеят текста от времето на Учителя, а другите привърженици на Гришата пеят неговия текст. Е, какво ще кажете за Паневритмията

и за нейните Принципи? За тях виж в „Изгревът" том XIII, стр. 810-812. Играят уж една Паневритмия, а пеят два различни текста по нея. Хармония ли очаквате?

Другата дейност е, че започна да привлича младежите от последователите на Учителя да им проповядва и да им пуска на магнетофонен запис - касети какво чрез него говори един Висш Дух - Елма. Записваше десетки касети, върви от град на град, търси последователи на Учителя и ги примамва, че това е било сега най-новата Истина, а всичко друго е било остаряло и си е минало времето. И понеже невежеството и незнанието е голяма Сила и тя помага за отклонението. Така отклонява младите. Оплакваше се Павлина Даскалова, че Гришата отишъл в Търново и е разбил нейната група и е привлякъл и откраднал от нея младежите с неговото слово. Тя го запитва: „Това, което говориш и си записал, това на кого е? На Учителя Дънов или на друг?" И понеже е хитър и при това много умен, знае, че всеки ще познае, че това не е Слово на Учителя Дънов, то той признава, че не е на Учителя Дънов, а на висш Дух и Логос. Хубаво. Това е хубаво, но защо не отиде на друго място, да отиде в света и там да проповядва, а не да търси последователи на Учителя и да ги краде и отклонява. Това е кражба по всички правила. За нея говори и Христа, как крадецът влиза, прескача оградата на кошарата и краде и одушва овцете. (Виж Ев. Йоана, гл. 10, ст. 1-21). Тук той прави същото, прескача през оградата и краде от последователите на Учителя. Така създава свои групи в цялата страна.

Третата му дейност е, че всичко това записва, прехвърля на машинописен текст и го разпространява да се чете по последователите на Учителя по цялата страна. Прехвърлят го и в чужбина. Такова едно копие попада във Франция при Величка Няголова, тя го преглежда, възмущава се и пише писма до мен с цел да го публикуваме още през 1998 г. в VIII том на „Изгревът". Но аз го оставих за по-късно, защото не му бе дошло времето. А това време сега дойде.

Четвъртата му дейност е на 7-те Рилски езера на Рила. Те си опъват палатките отделно. Другите на Молитвения връх четат Словото на Учителя Дънов, той си чете неговите работи на своите привърженици. Отиват да играят Паневритмия - едни пеят думите на Олга Славчева за Паневритмията (Виж „Изгревът" том I, стр. 210-213), а хората на Гришата пеят неговия текст. Така се създава умишлено, целенасочена дисхармония на всички играещи Паневритмия на Рила и при всички летуващи там. Как е възможно всичко това? Възможно е, когато представителите на Черната ложа според Учителя Дънов са 75%, а от Бялата ложа са 25%. А тези от 25% не четат, нямат познания, отклонени са и отхвърлят „Изгревът". Затова ще си заплатят чрез отклонението и чрез загуба на времето си. Ще се загубят, ще се провалят, че са родени като българи, за да бъдат последователи на Учителя Дънов. Но накрая на живота си, ще видят и ще се убедят, че умишлено са отклонени.

9. През 2001 г., когато пристигна от Париж Величка Стойчева ми донесе две големи папки. **Едната папка** беше машинописен текст на пилюр изданието на Лалка Кръстева на „Свещените думи на Учителя" и по-късно издадено от Мария Митовска. За цялата тази история виж „Изгревът" том XIV, стр. 774-781. Но аз успях да издам оригиналите на „Свещените думи" в „Изгревът" том XIV. Но какво направи Духът на Заблуждението с този том, то това ще опишем подробно по-нататък.

Другата папка, която донесе бе с писанието на Гришата т.е. на Григор Кьосев. Забележете, че той никъде не пише своето име. А защо ли? Защото крадецът, който прескача през оградата за да краде овцете, си крие името. Но крадецът е винаги един и същий. Разпространява ги като са извадени на ксерокс-копия и съдържа 279 стр. И само на доверени лица - наужким.

10. Когато дойде времето да се публикува писмото на Величка Няголова за този колосален труд на Гришата /Григор Кьосев/ тогава четейки нейното писмо, прехвърлих този обемист текст. Какво е моето впечатление:

а) много е трудолюбив и плодовид е Духът на Заблуждението - той ражда лъжци, крадци и разбойници. Те работят с голяма сила, с усърдие и постоянство.

б) онова, което е написано е дикутвано от един и същ дух - Духът на Заблуждението, който диктува от времето на Моисея, Христа и по времето на Учителя. Ще го намерите в Стария Завет, ще го намерите в посланията на апостол Павел, той говори там за него и за отклонението на първите християни. Това ще го намерите и в протоколите на разни спиритисти, медиуми, проводници по времето на Учителя Дънов в редовете на неговите последователи. Той присъствува винаги още от самото начало на света. Много е плодовит с последователи.

в) идеологически той е същото, което им се говори на групата в Пловдив от т.н. Логоси, и е записано в стотици тетрадки. То е същото, което ще се говори на французите от Михаил Иванов и е записано в неговите многобройни трудове. То е същото, което е писала Милка Переклиева. То е същото, което е говорил и писал от ръката на Гришата. Един е източникът. Това е Духът на Заблуждението.

г) забележете, че винаги е едно и също от памтивека досега. Те влизат през оградата на кошарата и крадат овцете на овчаря т.е. на Учителя. Не отиват в други кошари, а там където са последователите на Учителя, подлъгват ги с едно твърдение, че Словото на Бога и на Учителя вечно тече и трябва да се намери човек, който да го поеме и да го изкаже чрез думи и чрез писмо. Ето това е механизма. Така прави и Гришата. Много е просто за обяснение и за възприемане. Не са случайни. Имат знания как да го направят. Значи тече от небето и те са проводници.

11. Онзи, който е запознат с поредицата „Изгревът" от том I - XV и е прочел десетки такива истории за ясновидци, проводници и медиуми, ще разберат веднага, че това е поредната лъжа. А онзи, който познавата Историята на Братството чрез „Изгревът" може веднага да провери, че написаното чрез Гришата е лъжа. А който чете Словото на Учителя и познава чрез това Слово Духът на Истината, веднага ще види, че това, което е написано чрез ръката на Гришата е работа на Духът на Заблуждението. Няма грешка! Веднага се вижда лъжата.

12. А за доказателство за това, което написах ще ви цитирам много опитности от „Изгревът" за да видите, че това е било по времето на Учителя, след Учителя и това ще го има и в бъдеще. Отива един приятел от Благоевград при Борис Николов занася му труда Гришата и го пита какво му е мнението. Борис му казва: „Това не е от Учителя. Това е Гриша. Гришовци винаги ги е имало и винаги ще ги има." Този приятел се казваше Александър Костадинов, макар че научава една истина, но той по-късно е подлъган от сътрудниците на Гришата и той е изкарвал стотици, хиляди страници от неговия труд на ксерокс. Онзи му е казвал: „Това е истината." И му повярвал. Не вярва на Борис Николов, а вярва на друг, който е вълк предрешил се в овча кожа и влезнал в кошарата да краде. Е все пак днес този приятел по някаква случайност успя да се откъсне от зъбите на вълка и сега е свободен. Дано остане такъв.

А сега прочетете от „Изгревът" цитираните страници и ще се убедите, че всичко, което написах е истина.

„Изгревът" том I стр. 242-245; 295 - 310; 455-459; 507-510
„Изгревът" том II, стр. 274 -280; 350-351
„Изгревът" том III, стр. 4-5; 6-7; 17-19; 49-50
„Изгревът" том IV, стр. 156-157; 161-162
„Изгревът" том V, стр. 729-735
„Изгревът" том VI, стр. 494-498; 737-742
„Изгревът" том VII, стр. 92-98; 190-194; 403-404; 592-593
„Изгревът" том VIII, стр. 500-502; 520; 525-526
„Изгревът" том IX, стр. 125-128; 453-457; 465-467
„Изгревът" том X, стр. 11,12-13; 134; 285-286; 493-494; 632-633; 708-710; 731-736

Прочетохте ли тези страници? Видяхте ли, разбрахте ли кой носи лъжата и за какво я разказва насам-натам. Лъжата е необходима за Пътя на отклонението. Без лъжата този път остава скрит. А с лъжата той се открива, човек тръгва по него

и спиране няма. Той продължава докрая на живота на отклонилия се човек.

А сега ви представям писмото на Величка Няголова за онзи, който създава и носи лъжата.

XVII. ТРУД БЕЗ АВТОР И БЕЗ ИМЕ

Здравей Вергилий,

Искам да ти напиша още нещо, важно, а ако ти желаеш го включи в 8-ми том.

Съвсем случайно попадна при мен един голям обемист „труд" на пишеща машина на български, **без автор и име**. В зех да чета - интересно беше и доста силно. Пише за Елохим и елохимите, за звезди и планети, за цветя и билки, за мисията на България; история на балканското дело на Всемирното братство, „Азът" в различните народи, Орфей, Архангел Михаил, лични послания, методи за разпространяване на Словото; сияния за Христос, има и евангелие на Мария-Магдалина и др. Предполагам, че има и много томове. Започва така от стр. 9:

„Синове Божии,
настана
Божият час,
настана"

После започва с дълъг пасаж отдясно от Учителя из „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя" стр. 294 - „Разумното служене". Започва текст от стр. 11: „Синове Божии, настана Божият час, настана. Пред вас е Новият свят - платихте си полиците и повече плащане няма. Повече синовете на красотата няма да подлагат гръб на неволи и тежки страдания. С началото на 1990 г. получавате пълна свобода по всички основни писани и неписани закони на човешкото, истинско достойнство. Радостта ви ще бъде пълна" и т.н. и т.н. Накрая на предговора на стр. 14-15: „И като четете страниците пред вас, от тази Нова, велика секунда нататък, вечно помнете: Вие сте родители на светове! Едни цели грамадни цивилизации от всемира, ще ви имат за велик прародител, само защото някога през ума ви е минала мисъл от словото." /Отнася се до това слово, а не до това на Учителя, ясно ли е?/

„Пламенно ви обгръщам отвсякъде и определям начало на изключителни събития. Аз пламтя вече във всеки и осиявам мнозина. Звездата ви излезе от тринадесетата сфера.

03.12.1989 г.
19.51 - 20.53 ч.
София-Изгрев"

После на стр. 16 голямо заглавие: „История на Холизациите и поглед върху осиянията". Започва текстът от стр. 17: „Вие четете предисловие към поредица от томове, с общо заглавие „Необятното говори". Първият запазен материал от осиянията, които ще бъдат включени в тях е „Евангелие от Мария Магдалена". Той се появява в България през 1975 г., за което е казано от Учителя Беинса Дуно в България (1864-1944) още преди 1944 г. „През 1975 г. ще има голяма акция на Бялото Братство". Пак Учителят Беинса Дуно /Петър Дънов/ преди 1944 г. пророкува за 1984 г. „През 1984 г. вие ще видите отново".

„Преди тази година, почти липсват материали от същия източник, но от началото на 1984 г. те избликват като буен извор и до края на 1989 г. общият им брой е над 400. Това са осияния, лекции, послания и отговори на въпроси, зададени от отделни личности, диктувани по вътрешен път на последовател на Учителя Беинса Дуно. Диктуващият нарича този пряк контакт, „единение, холизация". То се отличава от медиумизма по това, че не е необходимо време за извикването на духа. Информацията потича мигновено - още с мисловното и словесно повикване - и може да тече по 24 часа в денонощие, независимо от състоянието на холизатора. Източникът се самоназовава „ЕЛМА". В световните религии многократно се среща

съставката на името „Елма" - „Ел" в различни варианти, като име на Бога. Същата етимология и семантика има „Аллах"."

„В Библията, /стр. 18/ и мистицизма е известна най-висшата равнобожествена йерархия на елохимите, а Учителят Беинса Дуно казва за Себе си в края на Словото „Възвание към народа ми" от 1896 г.: „Аз съм елохим, ангел на Завета Господен". По-нататък, в единенията, Елма, се идентифицира с Духа на Христос и постоянно говори от Негово име. Това се проследява и във всичките 7000 лекции и беседи на Учителя Баинса Дуно в България до 1945 г."

От някои, /стр. 19/ следващи материали става ясно, че в случая не се касае за идването на Мировия Учител с Неговото „празнично тяло" на Земята. Това се очаква да стане в Кавзак след 2000 година, според думите на самия Учител Беинса Дуно. Но в останалите промеждутъци от време, Той използува много по-скромни, безкраино по-ниски от Него Свои проводници, които обаче могат да предават точно Неговото Слово".

„Най-значителните /стр. 19/ материали от 1972 до 1984 г., които са разпръснати и не се пазят копия от тях са следните: „Евангелие на Мария Магдалина от 1975 г..което е изгубено в България. Целият оригинал на това Евангелие се намира в Москва и там се разпространява на руски език. Също и в САЩ има екземпляри от този материал, който е включен в един окултен роман „Професии за резиденти" (космически). Друго единение продиктувано през 1977 г. по молба на приятелка, живееща в САЩ, е „За лечебните свойства на скъпоценните камъни". Оригиналът е загубен, а копието се съхранява в Ню Йорк."

/Стр. 33/ „От Учителя до 1944 г. III езеро в Рила е названо Балдер Дару. Четвъртото езеро сега получава ново име от Елма - „Йо-Колнар". Петото езеро е известно от Учителя като Махабур. Шестото езеро тук е с ново име - „Нел-Онтри", а 7-то е известно от Беинса Дуно като Шемхаа."

Вергилий, за метода на разпространяване на това „Слово" ще ти извадя фотокопие. Такова богохулство. Понеже прочетох някъде в този том /към 300 стр./ , че се говори за „Нов текст" на Паневритмията, разбрах, че авторът е Гриша Кьосев. Познавам го много добре и го уважавам, но как си позволява да отклонява вниманието на човечеството от Истинското Слово на Учителя, насочвайки го към това „Слово" давано от този Дух - Елма, с нов текст на Паневритмията, с нови имена на 7-те езера в Рила, с доказателства, че в този дух говори Христос и Учителя Беинса Дуно. Това е, за да се отклони вниманието на човечеството, и да не четат истинското Слово на Учителя, а това Ново Слово на този дух. И пропагандата е голяма - в Русия, САЩ. Аз намирам един такъв том тук във Франция, а те са много. И то с упътване от този Дух - да се превежда това Слово и да се разпространява по цялата земя, във всички държави. И разбрах, че вече имало преводи в разни страни. Но не на Словото на Учителя, а на това „Слово" на Елма. Безобразие и кощунство. Казва се още, че с разпространението на това Слово, всеки разпространител изкупува кармата си и минавал с 2-3 прераждания напред. Ще ти направя фотокопие на „Методите за разпространение".

Нямам нищо против Гриша, нито против този дух „Елма", но да казва и разпространява становището, че тези „Слова" са продължение на Словото на Учителя, че чрез този дух говорел Христос, Учителят и Бог! Това е вече много. Трябва една информация, за новите хора, които могат да се объркат, както и вече се е получило. Позволявам ти да направиш и ти „коментарии", ако го желаеш. Колко подкупващо е това „с изплащане на кармата" или с „намаляване на прераждания", за да се разпространи това ново „Слово". А Великият Учител, не е никога говорил подобни неща и „привилегии", точно обратното. Той е казал, че тези, които дойдат в Школата Му, да не чакат облаги нито подобрения в живота си на земята, но напротив - още по-големи страдания и изпитания, за да се повдигнат и еволюират по-бързо. И защо този огромен труд е без „автор" и без „име"? Слагат всичко на гърба на този дух „Елма" и говорят и обещават от негово име, казвайки че е Христос,

Учителя, дори Бог. Телефонирах на една българка в София, за да потвърдя мнението си, че това е Гриша Кьосев, този неизвестен автор. Тя веднага го потвърди. И ми каза още, че тези томове се разпространяват тайно и че само малцина „привилегировани" имали щастието да ги получат, и то за да ги разпространяват и то навсякъде по земята. Имало вече и преведени в разни страни. Но се давали на „нови хора" от Братството, неопитни, но сигурни. И така наистина, това „Ново слово" се разпространявало. На ветераните не се давало. А те и много критикували авторът, че е попаднал в „черен мистицизъм". Виж, Вергилий дали те интересува този проблем, но за мене той е много важен. Всичко, което пречи на Словото на Учителя и Неговата Велика работа, трябва да го изобличаваме.

P.S. Сърдечни поздрави - Величка

XVIII. ПАНЕВРИТМИЯТА - ХАРМОНИЯ НА ДУХЪТ ЧРЕЗ МЕЛОДИЯ, ТЕКСТ И ДВИЖЕНИЯ

1. На 30 март 2002 г. в 11 часа събота в салона на община „Изгрев", ул. „Чехов" N 16-а се състоя редовния концерт-рецитал по спомени на Мария Тодорова, Галилей Величков, Борис Николов и Мария Златева от „Изгревът" том I, II, III - на тема „Паневритмия на Небето и Паневритмия на Изгрева". Беше изпълнено концертно изпълнение на Паневритмията по музика на Учителя Беинса Дуно. Участвуваше струнен състав с ръководител Петър Ганев, със солистка - Ина Дойнова сопран, с аранжимент на Паневритмията - Петър Ганев. Залата имаше 220 седящи места, които бяха запълнени плюс правостоящи.

За пръв път от 1945 г. до 2002 г. се изпълняваше концертно изпълнение на Паневритмията със солистка. Ина Дойнова беше направила преди години един сполучлив запис на Паневритмията с акомпанимент на китара от Петю Цанов от гр. Шумен.

Спомените се четяха от Асен Илиев от онези текстове, които аз бях приготвил. Аз бях дал историята на Паневритмията и понеже не искаха да четат „Изгревът", то поне за пръв път слушаха нейната история. Аз заварих, когато старите приятели-братя и сестри играеха Паневритмия на Изгрева. Жените бяха облечени се бели дълги рокли, с широки ръкави, а мъжете с бели панталони и бели ризи. Кръгът се движеше, в средата свиреха музикантите, а от страни колелото се движеше, играеха и пееха думите на Паневритмията, написана от Олга Славчева и одобрена от Учителя, и публикувана по негово време. Това бе идеална Паневритмия. В бъдеще бих искал четирима души да я изпеят - сопран, алт, тенор и бас. Дано дочакам това време да го реализират. През сезона 2001/2002 всеки месец изнасях и организирах ежемесечно концерт-рецитал по спомени на „Изгрева" и музика от Учителя, като се редуваха различни изпълнители - квартет, инструменталисти - цигулка, електрически орган, певци - мъже и жени.

2. Още след заминаването на Учителя след 1945 г. се правят опити от амбициозни поети и поетеси да напишат друг текст на Паневритмията. Аз лично заварих такива и съм ги слушал. Те искаха да се изявят като поети, а Черната Ложа използуваше тази тяхна амбиция, за да разруши Паневритмията чрез тях създадена от Учителя Дънов с текст, музика и движение. И в разстояние на следващите 45 години до 1990 г., а и след това успяха да намерят свои представители да подменят текста - думите, да изменят, движенията, че дори и мелодията. Успяха!

3. Вижте „Изгревът" том I, стр. 204-206; 206-209; 210-213; 213-220; в спомените на Мария Тодорова. В том I, стр. 25-26; 42-43; в том IV, стр. 225-233 - в спомените на Галилей Величков. В том I, стр. 398-404, в спомените на Борис Николов. В том I, стр. 352-354 в спомените на Мария Златева.

Това са местата, където ще намерите историята на Паневритмията, създадена от Духът на Истината. Аз съм този, който за пръв път изнасям тази история. И това можеше да стане само с „Изгревът"

Това са местата, където ще намеритие как действува Духа на Заблуждението, за да изопачи Паневритмията. Опити е имало и по времето на Учителя и след него. В „Изгревът" том I, стр. 167-168 е даден един от първите опити за промяна на Паневритмията от Ангел Янушевв, на който Учителя се противопоставя чрез Мария Тодорова.

Друг един сполучлив опит за промяна на думите на Паневритмията одобрена от Учителя и отпечатана по негово време, е опита на Григор Кьосев /назван Гришата/ . Това е описано в „Изгревът" том I, стр. 217-219. Той написва нов текст, който слага под нотите на Паневритмията и го разпространява. Създава своя група от младежи, които вчера и днес като играят Паневритмия пеят думите на Гришата. Паневритмията е на Учителя. Той е приел думите на Асавита чрез Олга Славчева и така се е играла и пеела. А сега се явява Гришата, краде Паневритмията, изопачава я и онези, които пеят неговия текст създават дисхармония в последователите на Учителя Дънов. И ето и сега 2002 г. няма кой да им се противопостави. Понеже отхвърлят „Изгревът" и не го четат и се явява Гришата и ги отклонява. Гришата може да си създаде друга музка, с други упражнения, с друг текст и да си свири и играё пред своите хора. Но негови хора. А не да върви от град на град по страната да посещава последователите на Учителя Дънов, да ги заблуждава, да ги краде за своята си кауза и да ги приобщава към себе си. Носи касетки записани с неговия глас, носи книжнина записана по медиумичен начин и говори, че това е дадено от Учителя Дънов чрез него. А той не знае, че Бог не се проявява чрез нечисти проводници. Вижте това в „Изгревът" том IV, стр. 639-641 под N 20.

И сега той ходи ежегодно на Рила на 7-те езера, заобиколен със своите привърженици и отиват да играят Паневритмия там където всички я играят. И пеят текста на Гришата. Е защо той не си направи своя Паневритмия със своя текст, да си напише музика и със своите хора да я играе някъде отделно. Но не иска. Идва да разрушава и да отклонява последователите на Учителя Дънов, защото това му е работата. И си я изпълнява много добре. Дори отлично. Образец за подражание.

4. Опит за промяна на Паневритмията е правена и във Франция от Михаил Иванов. Виж „Изгревът" том I, стр. 219-220. Те промениха песните на Учителя и дойдоха в София и ги изпяха в зала „България" и превариха българите. Показаха как те ги изпълняват и как не трябва да се изпълняват. Но всички им ръкопляскаха възторжено и викаха „Браво!" „Бис!" Виж „Изгревът" том IV, стр. 618-621 - „Първородство за паница леща".

5. Спомням си когато се отпечата „Изгревът" том V на Мария Тодорова. Вихър Пенков изнесе 20 книги на гръб в раница до 7-те рилски езера на поляната пред „Харамията" при „Езерото на чистотата", където около 800 човека са играели Паневритмия. След Паневритмията всички са минали покрай книгата и са се подигравали с нея. Нито един от тези 800 човека не е купил нито една книга. А това е вътрешната Школа - нейното описание. На следващия ден 20 август 1996 г. края на м. август е имало само гъста мъгла и дъжд. И повече нито музикантите са свирили, нито се е играла Паневритмия. Така небето им затвори външните условия. Виж „Изгревът" том XIII, стр. 864-865; том X, стр. 772 т. 12. А сега небето им затвори вътрешните условия. Виж „Изгревът" том XIII, стр. 802-805 „Железните врати".

6. Защо не се играе Истинската Паневритмия - виж „Изгревът" том IX, стр. 781-782. Оригиналите, които предадох на Ина Дойнова и Павлина Даскалова - те ги предадоха на враговете и издадоха променена Паневритмия с индуски чакри. За това виж и „Изгревът" том X, стр. 772 т. 14. След това Ина Дойнова си счупи крака, а пък Павлина си счупи друго. Трябваше да се плати. А Мария Митовска днес е вече така зле с пръстите на ръцете си, те са деформирани от полиартрита, не може да се движи с краката си, че не може и да се мие. Сега я обслужват, и сестри отиват да и мият главата. А тя също промени и издаде своя Паневритмия. И открадна и издадоха променени „Свещените думи на Учителя" от свое име. А сега проверява как действуват окултните закони. Не само тя, но и останалите. Посетете я за да се

уверите в това.

В следващият етап се задвижи Черната ложа присъствуваща в гр. Стара Загора. Виж „Изгревът" том IX, стр. 834-837. Като главен тартор там се явява Симеон Симеонов. Виж „Изгревът" том IX, стр. 838-841 в заглавието „Кой е свинепастирът". Той се противопостави на „Изгревът" и на отпечатването на оригиналното Слово на Учителя и провали тамошния екип, който беше задействуван според програмата, която ръководех за отпечатването на оригиналното неиздавано до сега Слово на Учителя Дънов.

8. Симеон Симеонов успя да вкара в борбата срещу мен Зорница Попова - студентка, която бе качена от мен на сцената като водеща при концерт-рециталите, които ръководех от 1990-1999 г. на брой 20 и дори финансирах. Виж „Изгревът" том X, стр. 767-775 - „Измислицата и истината". И тази студентка изгоря.

9. И същият този Симеон Симеонов като верен изпълнител на своя Господар започва да променя Паневритмията. През лятото на 2000 г. на 7-те рилски езера, той там организира хор и започват да изучават два допълнителни куплета, които са дадени от Учителя на оперната певица Лиляна Табакова за концертно изпълнение, понеже един куплет според нея е било малко. Това ще прочетете след време в спомените на Лиляна Табакова, когато дойде време да ги отпечатам. Така свирят и пеят три пъти от „Слънчеви лъчи" от мястото на „Ти си ме мамо красив родила". А досега, това никой не знае, че това е мястото откъдето Учителя разчупва затворения кръг на българската песен. Виж „Изгревът" том I, стр. 208 от 2 ред отгоре до 27 ред. За това подробно говори Пенъ Ганев в своите спомени, които предстоят да се публикуват. И точно тук добавят, добавят още два куплета, които са дадени за концертно изпълнение, а не за Паневритмията. Тя не трябва да се променя, защото тук българската песен, която е затворена като кръг от векове чрез „Ти си ме мамо красив родила" Учителя я отваря за новите поколения българи. А с допълнителните два куплета, която пеят и играят те отново я запълват и затварят кръга. Това е целта и задачата на онзи Дух на Заблуждението, който ръководи вече Симеон Симеонов. Да затворят отново кръга и сполучиха на Рила през 2000 г. Никой от музикантите не му се противопостави. Защо ли? Бяха с него защото са от една и съща верига.

10. Единственият човек, който се противопостави е Величка Няголова от Франция дошла на Рила през 2000 г. Тя ходи, обяснява, протестира, но никой не я слуша. Всички вървят след Духа на Заблуждението. Накрая тя взима един камък и започва да чука в друг камък и така протестира. Всички я смятат, че е луда, че чука с два камъка, за да им пречи да играят. От всички музиканти там никой не се противопоставя на Симеон Симеонов. Като научих това питах Ина Дойнова, защо не са защитили Паневритмията. Тя ми отговори, че им е казала, че това не е така, което правят. Питах Йоана Стратева защо не се противопоставиха. Отговори ми, че тя тогава не е присъствувала нарочно и не е свирила с цигулката си. Стояла е в палатката си. Не се явила там при другите. Питах Петър Ганев защо не се е противопоставил и защитил Паневритмията, отговори ми, че не си спомня какво е било. Ето това е. Предателство към Паневритмията отначало до края. Предатели!

11. След като се завърна от Рила Величка Няголова ми разказа всичко. Накарах я да го напише и да го остави за да го публикувам. Разпитвах и другите. Казаха ми, че Величка много се изложила понеже чукала с два камъка протестирайки срещу Паневритмията. А те са си я играли, така както им са им наредили онези, които са променили Паневритмията. Играли са променена Паневритмия и застават на страната на Разрушението - цели 800 човека. Браво!

12. Разпитах и Светозар Няголов. Казах му да ми напише на един лист хартия какво горе са променили. Написа го. За мен бе недостатъчно. На 10.07.2002 г. го помолих да го напише по-подробно. Написа го. Предаде ми го точно на 12.07.2000 г. на мястото на Учителя. Прочетох го. Всичко, което бе написал бе вярно. Но така не може да се публикува, защото ще ме упрекнат, че е клевета. Затова, за да се докаже, че е истината аз му препоръчах да го преработи отново и да се извадят на

ксерокс първо оригинала и после да се покаже чрез нотен текст къде точно се променя. Същото се отнася и за песните на Учителя, които се променени в последното издание. Трябва да се покаже оригиналния текст и грешния текст. Трябва точно и ясно да се покаже, за да се знае, че това е Истина, а другото е лъжа. И тогава ще се публикува. Ако не той аз ще го включа в „Изгревът".

13. Промяната на Паневритмията през 2000 г. според писмото на Светозар Няголов се състои в следното:

а) променят ритъма, играят я дори движейки се два пъти по-бързо, защото са подведени от французите. А на песнопойката пише как трябва да се изпълняват и песните, и Паневритмията. Освен това в „Изгревът" том IV, стр. 231 са дадени стойностите с каква бързина да се свири и пее. Всеки може да си извади на ксерокопие от тази страница 231 и с хронометър, и с часовник да провери колко бързо се играят сега отделните упражнения. Много е просто и достъпно за всеки. Проверете.

б) след изсвирването на „Евера" един път, музиката се повтаря от знака за повторение. Обаче днес музикантите не я повтарят от турените от музикантите на Учителя по негово време знак, а се връщат още по-назад 4 такта и се изменя мелодията, и се удължава упражнението с 4 такта. А защо се прави това? Нали има публикувана Паневритмия още от времето на Учителя Дънов. Какъв е изводът? Защо отхвърлят оригинала и онова, което е създал лично Учителя? Случайно ли е?

в) на 19 август изсвирват и изпяват с голям хор три пъти мелодията от „Слънчеви лъчи" на Паневритмията, мелодията „Ти си ме мамо човек красив родила", като изпяват куплетите с текст на Лиляна Табакова, като твърдят, че така трябвало да бъде. Но това е дадено за концертно изпълнение от Учителя на Лиляна Табакова и има друго предназначение, което те няма откъде да знаят.

Ето това бяха бележките, които ми бяха дадени от Светозар Няголов на 17.10.2000 г. и на 10.07.2002 г.

14. Промяната на Паневритмията е задача на Черната ложа, която присъствува на Изгрева, вчера и днес, днес и утре:

а) още по времето на Учителя Черната ложа се опитва да вмъкне вътре друга класическа музика. Учителят се противопоставя на Ангел Янушев и изпраща Мария Тодорова да му говори, и го завежда при Учителя.

б) опитват се да променят текста на Олга Славчева. Учителят се противопоставя на това. Това е описано вече в „Изгревът".

в) опитват се да променят темпото. Учителят заедно с Михаил Арнаудов, Кирил Икономов измерват с хронометър колко е времетраенето на всяко едно упражнение. И това е публикувано в „Изгревът" том IV, стр. 321.

г) опитват се да разкъсат кръга на Паневритмията, като „отварят врати и порти" според думите на Учителя. Това става като се увеличава разстоянието между двойките в кръга вместо да е една ръка растояние от двойка, то я правят по 2 и 3 метра, че и повече. Така се явяват „порти, врати" и през тях влизат онези от Черната ложа за да смучат и вземат от енергията на Паневритмията. Същото става сега с удължението на упражнението на „Евера" с 4 такта. Прави се нарочно и умишлено, за да влезе чрез тази „порта, врата" Черната ложа. А какъв е смисъла на упражнението „Евера"? Тук тялото се обръща в ляво и на дясно, заедно с ръцете и действуват двата принципа - женския и мъжкия, активния и пасивния. А движението напред означава, че пътят е един със Словото и музиката на Учителя. И като отворят „порти и врати" тук, то навлизат Черната ложа и отклонява както едните, така и другите, които работят с активния и пасивния принцип. Много просто, и много гениално измислено и още по-гениално е приложено.Нарочно, за да ги отклонят.

Същото се постига, като свирят три пъти от „Слънчеви лъчи" мелодията „Ти си ме мамо красив родила" за да отворят едни големи „порти" и „врати", да разбият кръга на Паневритмията, за да може да влиза вътре кой откъдето дойде за да краде, обсебва и накрая да отклонява. А онези, които направиха това знаеха защо го

правят. Но никой на Рила 2000 г. не защити Паневритмията, освен Величка, която биеше два камъка един в друг. А всички играещи 800 човека я смятаха, че била луда! Луда ли е сега, когато прочетете това и си го проверите сами дали е вярно.

А ще защитим ли Паневритмията сега? Сега ви е времето да се определите. Друг път и друго време няма да имате. С лъжата ли сте? Или с истината?

И още нещо много важно. Няколко пъти казахме, че именно на това място Учителя Дънов, отваря затворения кръг на българската песен и внася нови идеи и дава на отворения кръг, който се явява като отворена линия с едно ново направление във възходяща посока. А те с новите двата куплета още повече отварят кръга, навлизат други сили и отклоняват българския народ в съвсем друга посока - посоката на Отклонението. И накрая с тези два куплета отново затварят и запушват кръга на българската песен, затварят я в затворен кръг. Идеално измислено, нали?

А защо Учителя дава нови два куплета на Лиляна Табакова за концертно изпълнение? Там няма кръга на Паневритмията. А там се отваря българската песен от затвореният кръг и там трябва да се вложат нови идеи с нова възходяща линия на посоката, по която да върви пробуждането на българската душа. Чрез Словото на Учителя е да се пробуди българската душа, да се отвори българското съзнание за Словото Му. А песните му са за пробудилата се вече българска душа. Само за нея. А не за този или онзи.

Е разбрахте ли, че служителите на Черната ложа боравят с висша интелигентност и с висше знание, и са гениални в своите действия. Това са те и представляват 75% от Изгревът, които са на Черната ложа. А другите 25% от Бялата ложа стоят и гледат. Не гледат а „лапат мухи". И размишляват. Да размишляват и да „лапат мухи". Вместо да скочат и дадат генерално сражение на тези 75%. Те не могат сега да сторят това, защото са отклонени и заблудени.

д) защо променят ритъма на Паневритмията и я играят дори два пъти по-бързо? Много е ясно и много просто за обяснение. Вие виждали ли сте колело от велосипед? Нали може да преброите спиците на колелото? Завъртате колелото и спиците се сливат и изчезват от погледа ви. Явява се движение от друг порядък. Ето там е целта да се яви движение на кръга от друг порядък. А защо ли? Всяко упражнение си има своя история, свое физическо обяснение, после духовното му разяснение и неговото изпълнение трябва да бъде хармония от музика, движение и думите от Паневритмията, за да може чрез това упражнение играещия да вземе от кръга на Паневритмията онова, което това упражнение дава. Всяко едно упражнение е ключ за отваряне на една физическа, една духовна и Божествена врата към Живия кръг на Паневритмията, която представлява движещата се Природа в човека и извън човека. А когато увеличите скоростта на кръга, вие не може да пъхнете своя ключ в онова упражнение, което си има своя скорост и което е така изчислено, че човек може ходом да извади ключа си, да намери ключалката и да отключи истинската врата на упражнението и да влезе в неговата физическа, духовна, Божествена същност. Завъртате колелото на велосипеда и вие не можете да преброите спиците на колелото. Това е механизмът - прост и гениален. А като не можете да влезете във всяко едно упражнение вие не ползвате нищо, а ползва оня, който ви върти два пъти по-бързо. Той краде, той се храни от това, което създава като електрично и магнитно поле от Паневритмия, която се движи два пъти по-бързо. Това отлично са го постигнали французите на Михаил Иванов. Разбрахте ли сега? Висша интелигентност са.

15. На 12 Юли 2002 г. бях на мястото на Учителя. Имаше събрани към 300 човека. Гледах ги, наблюдавах ги. Аз който бях съставителя на „Изгревът" не видях онези, за които съм го отпечатал. Минах през гората и отидох на поляната, където играеха Паневритмията. Спрях се. Те я играеха и свиреха много бързо. Движеха се между дърветата. Казах си, че аз нямам нищо общо с тази играеща се Паневритмия и с мястото където се играе сега. А аз бях този, който описа историята на Паневритмията в „Изгревът" и онзи, който я разреши по време на комунистическата

власт, когато бе забранена. Аз бях, а не някой друг.

16. Спомням си, че аз взех това решение в присъствието на Георги Томалевски, който тогава 1970-1972 г. бе поставен да бъде посредник между Братството и Кючуков, който бе председател на Комитета на вероизповеданията. Накарах Георги Томалевски, той вдигна слушалка свързава се с Кючуков и в мое присъствие му каза: „Др. Кючуков, моля ви разрешете ни да играем Паневритмия на една поляна в гората. Днес всички играем гимнастика задължително по предприятия и учреждения. Защо да не играем и ние. Ние точно това имаме." Държавният служител каза: „Щом е за гимнастика и упражнения - разрешавам. Елате утре да получите разрешението." Георги Томалевски стоеше пред мен със слушалката в ръка и не вярваше. Беше станало чудо на чудесата. Кама ми: „Доживях да видя чудо." Не беше ли виждал чудеса по времето на Учителя?

17. Но чудото, истинското чудо дойде по-късно. Паневритмията трябваше да се играе на чиста поляна. А си избраха да я играят между дърветата в гората. Ако бяха отишли на чиста поляна, каквито имаше тогава до Изгрева, никой нямаше да ги спре. После започнаха да се карат кой да ръководи Паневритмията, правиха си бележки и се караха по време на Паневритмия, че така не се е играело, а иначе. А това бяха онези, които бяха целували ръка на Учителя. И какви ли не скандали ставаха преди, по време и след Паневритмията. Аз отидох веднъж и наблюдавах отстрани всичко това, което описах. Много съжалявах, че тя се разреши чрез мене.

18. И стана така, че по времето на комунистическата власт се разреши да се играе Паневритмия в София, разрешиха да се лагерува на Рила след 1970 г. Но представителите на Черната ложа, които бяха 75% от състава се намесиха и опорочиха всичко. Аз бях свидетел на всичко това. И затова го описвам за да се знае. И да не се заблудят онези, които търсят Истината.

19. Паневритмия се играе на чиста, ясна, просторна поляна с отворено небе над главите ви. Изнесете, преместете мястото, където от 1972 се играе в гората между дърветата. Това място го избра Черната ложа. Отидете над Симеоново или над Бистрица и там играйте. Извадете мястото на Паневритмията, която я завряха в гората между дърветата слугите на Черната ложа. Аз я разреших да се играе на голяма открита поляна, а не завряна между дървета поляна. Билета за автобуса до гората при кв. „Изгрев" е същия по стойност до Бистрица или до Симеоново. Ама било далеко. Вие искате ли да играете Чиста Паневритмия на чисто място и чиста поляна и да влизате в общение с цялата Природа чрез Паневритмията? Искате ли? Или не искате. Помислете си. Днес, кой ви завря там в гората между дърветата. Кой бе този и кой е днес, който ви ръководи? Той е един и същ - Духът на Заблуждението. Щом искате - следвайте го.

20. Паневритмията се играе на поляна, чиста, хубава, равна, огряна от слънцето вън от града. Кръгът от играещите двойки трябва да бъде правилен. За да бъде правилен кръга има подготовка от онзи, който организира играенето на Паневритмията. В центъра на кръга се забива колче, завързва се дълга връв, канап, тънко въже и и отива с него до най-близката двойка, взима с въжето колко ще бъде дължината на радиуса на кръга и започва да се движи по кръга и подрежда всички двойки чрез въженцето да бъдат на равно растояние от центъра. Само по този начин, защото при всяка нова Паневритмия, ако участниците са повече, то кръга ще бъде по-голям, както това ще покаже дължината на радиуса измерен чрез въжето. Така ще се подравнява Паневритмията в правилен кръг, чрез въженце.

И още най-важното. Разстоянието от двойка до двойка трябва да бъде една ръка растояние. Това го напомня онзи, който с въжето измерва и прокарва радиуса на кръга. Така се започва да се играе. Това е от Вергилий от онзи, който разреши Паневритмията да се играе по комунистическо време. Сега вече трябва да знаете как се подрежда Паневритмията да се играе.Паневритмията да се играе в идеален кръг.

21. Сега се играе на поляна в гората до бившия „Изгрев". Първо поляната не

е чиста и равна. Второ не се вижда Небето. Трето не е огряна от слънцето. Четвърто двоиките вървят между дърветата и единия от двойката играе и минава от едната страна на дърветата, а другия от другата. Така се разсича връзката между двойката, а дърветата между които се играе разсичат и разчупват кръга на Паневритмията. А кой ги вкара в гората? Този, който се старае да измени, промени и подмени Паневритмията с чужди думи, музика и движения. Този е. Вече го знаете. Затова изнесете, изведете и прехвърлете мястото на Паневритмията на чиста поляна. Поляни около София и Витоша колкто щеш. Или на Бистрица, или над Симеоново, или другаде. Изберете и намерете си чиста поляна, огряна от слънцето и с небе открито над главите ви.

22. Кога и къде се играе Паневритмията? Паневритмията се играе от 22 март до 22 септември. В кои дни? Играе се всеки ден. По времето на Учителя не винаги се я играели всеки ден на Изгрева. Не са се събирали хора. Обикновено в сряда, петък и неделя, когато е имало класове, са играели задължително Паневритмия. Но в сряда и петък някои от изгревяни са работили в града и са напускали кръга на Паневритмията. Ето защо Учителят е дал следното решение. На първия етап да се играят само онези 28 упражнения - за да могат да отидат навреме на работа. Но после Учителят е дал друга разрешение, да се свирят първите три упражнения: „Първият ден на пролетта", „Евера" и „Скачане" и после ще прескачат през едно упражнение. Единият ден ще свирят чифт, а другия ден тек номера. За това говори Мария Златева в „Изгревът" том I, стр. 353. Говореше го и след 1990 г., но никой не я слушаше. Смятаха я за изкуфяла стара баба. Да тя беше стара баба, но свиреше още на цигулката си и си беше с ума си до края на земните си дни. Аз свидетелствувам за това. Но други бяха онези с изкуфялите глави.

Обикновено в ден четвъртък са правели екскурзии на Витоша. Там не винаги са играели Паневритмия. Има запазени снимки от Пенїо Ганев, където се вижда, че на Бивака „Ел Шадай" са играели упражнения показани от Учителя или пък понякога и Паневритмия се е играело, в зависимост от времето и обстановката.

Опитът да се играе Паневритмия всеки ден в училищата пропада. Виж „Изгревът" том I, стр. 494-507 за този опит.

На Рила, 7-те рилски езера по времето на лагерите се е играело Паневритмия всеки ден. Когато времето не е позволявало те са играели на II езеро до палатките между големите камъни. Тогава кръга на Паневритмията не е бил правилен - такива са били условията. Има запазени снимки от тази Паневритмия. Ще ги публикуваме когато дойде времето за това.

Но когато е било хубаво времето са излизали на III езеро или на Езерото на чистотата пред Харамията. Тогава кръговете са били големи и правилни. Има запазени снимки от тази Паневритмия. (Виж „Изгревът" том III, стр. 178-180).

Но когато е имало мъгла, дъжд са си стояли в палатките или са прихождали до кухнята за топла вода и не са играели Паневритмия.

23. По времето на Учителя екскурзиите са се правили в ден четвъртък. А в неделя, когато е бил почивен ден на всички българи в София, то Учителя в 5 ч. сутринта държи „Утринни слова", а в 10 ч. Беседа. А в 9 ч. се е играела Паневритмия на Изгрева. След заминаването на Учителя това се е запазило до 1957 г. когато в салона на Изгрева са чели беседи от „Утринни слова" в 5 ч. и от 10 ч. Беседи. Но хората са били малко, защото след като се е пукнала пролетта мозайкаджийската бригада с майстор Борис е тръгвала по обектите в провинцията и със себе си завличат най-активните последователи на Учителя. Онези, които остават на Изгрева са вече малцина и само в неделя правят Паневритмия в 9 часа. Това е факт.

Но когато се затваря салона и се заключва с катинар, когато на поляната на Изгрева се забранява да се играе Паневритмия от властите, то изгревяни хукват по Витоша и то в неделя. А защо в неделя? По времето на социализма всички работеха 7 дни, а неделята бе свободна. Обикновено възрастните приятели

предвождани от Влад Пашов, отиват към Резньовете при едни бели брези палят огън и четат беседа. Там не се играе Паневритмия. Другите отиват на Бивака. Но идва времето, когато се забранява там да се събират. По-късно и събота и неделя стават почивни дни. Тогава хукват на екскурзии до Рила. И така се явяват групи и водачи по групи и всеки води своята си група. Крум Въжаров води към 10-15 младежи. Влад Пашов - 10-15 старци. Петър Филипов 10-15 негови привърженици. Така се създават групите, които по-късно се разтурват след като си заминават тарторите. И накрая какво остана. Остана това, че в неделя никой не се събира в София да чете в 5 часа сутринта „Утринни Слова" и в 10 ч. Беседа. Бягат по Витоша, бягат по следите на онези тартори, които ги отклоняваха. Затова говори и Йотка Младенова - виж „Изгревът" том VII, стр. 484 под N 7. Говори тя, но няма кой да чете „Изгревът" и затова сега всички са отклонени по друг път - пътят на отклонението.

Идват нови поколения, но нищо не знаят. И няма откъде нещо да понаучат. А това го има в „Изгревът". Но не го четат. След 1990 г. до 1997 г. се събираха в едно клубче на Изгрева в ден петък вечерта след 17 ч. но си четяха беседи. А това е ден за окултния младежки клас. И обърквaха всичко. Дойде време и се разтури това място. Виж „Изгревът" том XI стр.828 в т. N 8.

После започнаха да се събират в салон на Славянска беседа в събота след обед. Но когато видяха, че на концерт-рециталите, които аз организирвам ежемесечно всяка последна събота на месеца от 11 ч. сутринта и се събираха около 220-300 човека, решиха, че трябва да използват аурата на този салон на ул. „Чехов" 16-а при община Изгрев. Дойдоха и поискаха да се събират всяка събота от 14 часа. Разрешиха им от общината. Но служителят, който отговаряше за салона не се съгласни да работи всяка събота, макар че му се заплаща за това. Казва ми: „За концертите за една събота в месеца - може да отворя салона." Но за всеки ден не пожела. Така ги накара да идват в петък. Значи чужд човек ги вкара в пътя - да бъде петък. Отивам ведньж там по работа в уречения час да се срещна с един човек. Беше 17.30 ч. От едната страна по столовете имаше 20 човека, от другата страна 19 човека. Една възрастна жена четеше. Всичко беше замряло. Нямаше никакъв дух. Е как ще го има Духът, когато на него му трябват условия за да присъствува. Гледам няма я аурата от концертите, които организирам. Та аурата си идва с хората, които Духът ги ръководи. Единственото което видях, че четяха от една жълта книжка, а това бе корицата от Общия окултен клас, който аз бях издал от неотпечатаното Слово на Учителя по оригинал. Дори не ме зарадва. Нямаше никаква духовна атмосфера. Свършиха и си заминаха бърже, бърже. Нямаше какво да ги задържи. Плачевна работа. Нямаше никаква аура и духовна атмосфера.

Искаха да се прикачат на моят локомотив, който движи програмата, която ръководех. Аз нямах нищо против да се прикачи допълнително и някой друг вагон. Но те слагаха спирачки и целия влак спираше. Затова аз откачвах въпросните вагони и моя локомотив се движеше напред по разписанието на моя ръководител. А те оставаха в глуха линия.

Хора, които не знаят, не могат да ръководят. Това трябва да се разбере. Не можете да направите нито една крачка без „Изгревът", защото там е Школата на Учителя. Чрез „Изгревът" ще влезнете в тази Школа. Друг път няма!

Но, ако четем само Словото на Учителя? Словото за вас е затворено с девет катинара за вашето съзнание. Изключено е да се доберете до него. Трябва да минете през „Изгревът". Друг път нямате, както сега така и утре. Така че трябва да коленичите пред онзи, който ръководи „Изгревът". А той не е човек, а Духът на „Изгревът". А той се ръководи от Духа Беинса Дуно.

XIX. КАК ДА СЕ ЗАПАЗИ ЧИСТОТАТА НА ПАНЕВРИТМИЯТА

Величка Няголова

02.09.2002 г.
София

Здравей Вергилий,

Искам да опиша моите впечатления от Паневритмията. Направи ми впечатление, че на Рила се играе доста неправилно. Не зная кои са преподавателите, има ги много. Но е пълно с грешки. Дори една вечер взех думата и обясних на хората. Казах им, че французите я играят по-правилно и не е ли срамно това. „Изгрява слънцето" - като се каже „Зум" ръцете са на гърдите и се отварят при „Ме зум". Почти всички го играят точно обратно. Кой ви научи? Вече 50 год. играя, още на Изгрева - нямаше нито един с обратни движения. А сега е нарочно! После „Аум". Какви са тези балети - ръката напред под ъгъл 45 градуса, а другата назад. Значи се черпи енергия едновременно и от Слънцето, и от ада! Показах голяма снимка: „Ето как играе Велият Учител!" (Снимката е по филма с Него). Дясната ръка е напред, плавно - 45 градуса, а лявата е надолу до тялото, без да се отклонява. Заинтересуваха се, гледат и се чудят. Но пак без много резултат. Казах им: „Вие не сте въоръжени за западния свят." Там окултистите искат да знаят защо това движение е така, а не обратно. Те търсят окултния закон. На запад е пълно с окултна литература и с много школи. Има и училища на Щайнер. Вие не можете да излъжете тези хора, имат знания. И в една Паневритмия е така, а в другата иначе - точно обратното. В бъдеще ще остане само вярното. Те просто ще сравнят двете книги и ще разрешат въпроса според окултния закон. Ще кажат просто и ясно: „Това не е вярно, не може да го е дал Учителят така, а другото е вярно." И ще изберат. И така всички погрешни книги ще отпаднат. Построиха в Париж една пирамида пред Галериите на Лувъра. Но не са се допитвали с окултисти и не е спазен окултния закон. Всички казват, че тази пирамида ще доведе до нещастие както за Париж, така и за Франция. Не може да се черпят отрицателни енергии и да има положителен резултат. За Египетските пирамиди всички знаете, че планът им бее даден от наймъдрите жреци и посветени и всичко бе пресметнато с голяма, необикновена точност, просто изумителна и точно в съгласие с окултния закон. Така че, ако се играе Паневритмията неточно - резултатът ще бъде също вреден - за всеки един, за България, че и за света. Нека всеки потърси вярна литература и да се играе точно. Има и още хора, съвременници на Учителя и те знаят. Никой да не придава своя личен елемент. Казах още на Рила: „Аз не живея отдавна в България и идвам от стаж по Паневритмия в Алпите. Там обясних на хората за първите 6 упражнения, преди Паневритмията, че Учителят ги е дал да се започват напред и с десния крак. После започнала войната, братята заиграли назад, пак с десния крак. Учителят приел и казал: „Да се скрием от духовете, да не ни различат." И после войната отдавна свършила и те продължили все назад, че и до ден днешен. И докога? Не е ли смешно? В никоя окултна школа по света, не се започва назад. Окултният закон е „Напред и все напред", като Слънцето. И защо само Гамата е напред? Ами Учителят я е дал по-късно, към 1943 г. и затова тя се играе само напред, така се започва. Значи - назад и напред - се борят. Всеки да го приеме по дух! Който има да се връща назад, и да плаща, да си плаща, но не и да подвежда тълпата. На този стаж имаше французин - преподавател по философия в училище на Щайнер, имаше и други окултисти. Като им обясних тези неща, че 6-те упражнения Великият Учител ги е дал отначало напред, те се удариха в главата и казаха: „А ние вече 30 години се чудим как така ги е дал назад и не можем да проумеем. Отсега нататък ние започваме само „напред"." Ето ви готови хора, окултисти как разрешават въпроса.

Друго, което ще засегна е „Авторското право на Учителя Петър Дънов". Има закон човешки. Ако някой промени дори и запетя от творчеството на един

писател, поет или музикант, го съдят и плаща голяма глоба, а може да отиде и в затвора. Ви знаете това. Всеки автор си има **„авторско право"** и никой няма право и никой няма право да променя. Тук ви говоря как стои човешкият закон, а да не говорим за Божествения. И така, това лято на Рила, за Събора на 19 август, се игра „ПАНЕВРИТМИЯ НА СИМЕОН СИМЕОНОВ" - певец, новодошъл, а не ПАНЕВРИТМИЯ НА ПЕТЪР ДЪНОВ, българин. Не говоря дори за ранга на Учителя - Господар на Вселената. Този Симеон смята, че е на сцената, в операта и възвишава глас и пее соло „Ти се ме мамо родила..." от Слънчевите лъчи три пъти с три различни текста и за дължава всички музиканти да свирят по солото му и всички играещи /1000-2000/ души да играят неправилно. Текстът е хубав, има физически, духовен и Божествен свят, той пее отлично, ечи планината. И е хубаво и вдъхновено. И хорът пее с него и всички играят погрешно по гайдата му. Може думите да са дадени от Лиляна Табакова - оперна певица, познавах я. Или от Борис Николов. Нищо не ме интересува! За концерт става отлично! За опера - също. Но Паневритмията не е нито едното, нито другото. Учителят я е дал два пъти само, и се повтарят думите от първия куплет два пъти, няма трети път, няма три различни куплета. Така се е играло винаги, от памти века, и сега дошъл един нов човек, и променя. А и задължава всички да играят неговата Паневритмия! Че кой е той, ви питам? Ето, аз Величка Няголова, го давам под съд и да отговаря, кой му е позволил да заблужда всички. Защото хората играят според музиката. Има и много нови хора, които не знаят, а и не четат. Че има ноти! Защо музикантите не ги свирят точно? Защо са продължили музиката на „Евера" и са прибавили свои текстове, че кой им позволи? Давам ги под съд за промяна и осакатяване творчеството на Учителя Петър Дънов. Нека се поправи „Евера", както и „Ти си ме мамо родила", срамно е. А дали не са и платени, за да променят нарочно? И как така успяват - просто всички като овце приемат, без съпротива. А Учителят казва, че дори и овцата знае да тропне пред вълка и той не я яде.

И така, на 17 август на Рила, свириха и пяха погрешно. На 18 август отидох само до кръга на музикантите и ги предупредих лично, по име. Казвам им: „Кой ви позволи на вас, да променяте музиката на Паневритмията? Само да посмеете повече." Обръщам се към Благи Жеков, Председател на Братския съвет: „Ти Благи, беше ли на Изгрева? Винаги си бил. Колко пъти се играе „Ти си ме мамо родила"? - „Два пъти." „Ти Ина Дойнова, преподавател по Паневритмия и автор на книга, била ли си на Изгрева? - Да. Колко пъти се играе упражнението? - „Два пъти." „Ти Йоана Стратева, музикант и отличен изпълнител на мистичната музика на Учителя, ти била ли си на Изгрева? Винаги, нали? Колко пъти се свири и играе „Ти си ме мамо родила"? - „Два пъти." Значи всички знаете добре, че е два пъти, а го свирите погрешно три пъти. И защо е това? Кой ви позволи? Йоана добавя: „Аз за хармонията, за хармонията". Какво? За каква хармония ми говориш ти - за тази на Симеон Симеонов, значи за човешката, или за Божествената хармония. Че на Слънцето за Събора го играят два пъти, а вие тука - три пъти. Че възможно ли е всичко това? И Йоана ми допълни: „Днес ще го свирим два пъти, но утре на Събора 19 август - три пъти". Аз подскочих „Само да сте посмели". А тя допълва „Не зависи нищо от нас, а от Симеон." Значи той е тартора, той им е шефа, и те мълчат и приемат. Предателство, измама! Не може да бъде! Аз съм контрольор на Великия Учител - както в Европа, така и тук в България, и не съм съгласна.

И вечерта на 18 преди Събора отидох пак да предупредя „лично" музикантите, да не приемат тези промени, заради хармонията на Симеон. Срещам Йоана, бърза. Казвам й: „Утре на Събора никаква промяна, само да сте посмели. Ако си вярна ти на Учителя - дай пример, след два пъти - продължи с пляскането." Тя мълчи. После като наредено отгоре, вървя и насреща ми Ина. Казвам й същото. „Утре вие няма да променяте Паневритмията!" Тя ми отговаря: „Знаем, и винаги го играем и свирим два пъти. Но сега Симеон е подготвил хора за празника. Знаем също за „Евера", знаем също, че „Зум ме зум" от „Изгрява Слънцето", при „Зум" -

ръцете са на гърдите. Но зависи от Симеон." Така че вече разбрах, че те всички си измиваха ръцете като Пилат и сочеха Симеон като вожд и създател на Новата Паневритмия.

Тогава реших да се срещна и с този Симеон. Той репетираше с хора, изчаках го и ми казвам: „Елате, че ми трябвате. Със строг тон: „Кой ви позволи на вас да променяте Паневритмията?" А той: „Не ми дръжте такъв тон, оставете ме да се изкаже". Добре, казах. Той: „Ходил съм при Лиляна Табакова и тя ми даде текста на трите куплета, за трите свята - физическия, духовния и Божествен. Бил съм и при Борис Николов". Казах - това всичко е много добре, но кой сте вие да променяте едно творчество, да добавяте? За концерт става, но не и за Паневритмията. Там всичко е пресметнато и точно определено. Няма соло. Песента се пее от всички заедно два пъти и се играе два пъти. И утре на събора - така ще го изпълните. А той: „Аз питам хористите, колко пъти да го пеем - два пъти или три пъти." Заобиколиха ме и хористите, все нови, млади и зелени хора, нищо не знаят. Питат ме: „А вие коя сте?" Отговарям им: „Няма значение коя съм аз, но вие всички ще разберете кой е Великият Учител."

И така на 19 август, при три кръга, всички в бяло, с оркестър, хор и соло Симеон, Паневритмията беше изиграна променена, невярна и моите предупреждения „лично" не изиграха никаква роля. Когато започнаха трети път песента, само аз отреагирах, като взех да пляскам силно с двете си ръце, защото следва „пляскането", а то ечи ли, ечи във високата планина. Другите, които знаят Истината, си свалят ръцете и не играят, но и не реагират. Като овце. Аз внесох смут, и после доста хора разлистваха книгата по Паневритмия и търсеха Истината.

На 20 август, втория ден на Събора закъснях много и смятах, че Паневритмията е вече свършила. Като се качвам горе на Бъбрека, големият кръг и лъчите, точно. Като че ли Небето ме е чакало точно да пристигна за лъчите. Влязох и започнаха. Казах си: „Този ден ще играят верно!" - Не, пак три пъти и пак соло Симеон. Имаше цигулка, която след два пъти пое „Пляскането", но скоро беше заглушена от останалите музиканти и се поде трети път. Тогава аз грабнах голям камък, отидох до друг голям и взех да чукам с все сила, докато трая третия път. Хората се извърнаха, гледаха ме и то гневно, че нарушавам Божествената им хармония и ангелският им танц. Вие знаете ли какво значи един човек да се опълчи против 1000-2000 души? Но хората се стреснаха, музикантите също,и ако им отърва друг път пак да внасят свои корекции и промени. Аз предупредих всички, че са в погрешна Паневритмия и в погрешен кръг. Това ще има големи последствия. Важното е, че си позволяват да коригират Божественото. А вие ще проследите пътя им, как ще се развие тази година, че и в бъдеще животът им - и на Благи Жеков, и на Ина Дойнова, и на Йоана Стратева, че и на Симеон Симеонов, макар че е нов. Но той се налага и го слушат. Знайте, че има музиканти, които се борят против тези промени. Едната от тях е Станка Желева - Таничка, и й прави чест. Също и Анчето, която свири често самичка в гората на Изгрева, и понякога и си сбърква. Тя ми каза възбудено: „Променят, много променят." Ето и „Евера", а Петър Ганев си позволява да изменя тоналността, защото така им било удобно, което е равносилно да се измени тоналността на 9-та Симфония на Бетховен, но никой по света не би го сторил. Анчето допълва - „И Благи Жеков променил някои от заглавията на песните на Учителя, така че не можеш да ги познаеш." Браво на Анчето. И тя се бори против Промените! Браво на Таничка! А на вас българи - срам и позор! И тежка ще е съдбата ви и гладни ще си лягате, и инженери ще имате пенсия 100 лв. и 60 лв. Всичко е заслужено. Вие посягате на Храма Господен и внасяте умишлено промени, внасяте човешкото, променяте Божественото. И това внася смут в Космическата хармония и влошава положението, както на България, така и на целия свят.

Но на Паневритмията в гората до Изгрева - няма промени. Оттук Учителят е започнал излизанията най-напред. И както казва Светозар Няголов - тук промени не се търпят, много е силна тук вибрацията на Учителя. И как тук музикантите,

начело с Благи свирят точно. Но поне това „Зум-ме-зум" едни са напред, други назад. Грозно.

Учителят присъствуваше на Рила постоянно. Влизаше по палатките, следеше лично за хормонията, правеше измервания всеки ден, коя сила преобладава - положителната или отрицателната. И балансираше. Нищо не отбягваше от неговите зорки очи. Особено, още в началото, когато играехме Паневритмията на Чистотата се въртеше в кръг все около музикантите. Учудих се. А то за какво е било? Че нали те бяха първите, които промениха музиката, а оттам и играта. Та знайте, че Учителят е жив, че присъствува, че следи, че направлява и всеки ще си получи според заслугите. А аз контролирам и ви предупреждавам. И ще видя дали догодина пак ще промените и внесете вашата дисхармония в Божественото. А аз трябва да дойда отдалеко, от много далеко, за да ви напомня, че нямате право на промени и че ви обявявам съд.

Друго нещо - Павлина Даскалова от Търново, отчете че Паневритмията на Празника е минала отлично, защото всички вътрешни кръгове били облечени в бяло. Да това е отлично! Не е само „ВЪНШНАТА СТРАНА" на въпроса. А то си има и дълбока, ВЪТРЕШНА СТРАНА. Но толкова може да прецени тази Павлина, толкова е културата и. За мене Паневритмията се игра погрешно и то много погрешно, и то нарочно. И нямаше никаква хармония в такъв случай. А аз съм контрольорът. Ако не аз - Учителят ще си определи друг контрольор, но Той Учителят ги определя, по вярност и по заслуги. Така че всичко се следи отгоре.

Още нещо! Защо тичате за лъчите като стадо, не ви ли е срам? Толкова е грозно. Има и много чужденци - те само се усмихват. Защо ви са ПЪРВИТЕ МЕСТА, нали Учителят ви учи да заемате последните места. Нека на първите отидат по-възрастни братя и исестри, като уважение към възрастта им и като живи свидетели на Учителя и неговото присъствие. За догодина - да няма тичане в кръга за първите места.

С уважение: Величка Няголова

XX. БЪЛГАРИЯ ГОРИ, ЗАПАЛЕНА ОТ БЪЛГАРИ ПО ПЛЪТ, НО ЧУЖДЕНЦИ И ВРАГОВЕ ПО ДУХ. БЪЛГАРИЯ СЕ РАЗРУШАВА.

1. В отдел XVIII, написахме как Духът на Заблуждението разрушава Паневритмията, като променя чрез своите слуги текста, музиката и движенията.

2. В отдел XIX предоставихме „Как да се запази чистотата на Паневритмията" от Величка Няголова, която единствено на присъствувалите 800 души на 7-те рилски езера защитава Паневритмията, като всички без изключение я смятат за луда. А те свестните 800 човека играят променена Паневритмия, за която са били предупредени за това. Така че тези 800 човека се оказаха слуги на Духа на Заблуждението и врагове на Учителя. Факт е!

3. В „Изгревът" том XIII, стр. 810-812 разгледахме „Принципите на Паневритмята и Силите на разрушението, чрез Духа на Заблуждението".

4. В „Изгревът" том XIII, стр. 812-815 описахме „Какво направи Духът на Заблуждението чрез Силите на разрушението с филма за Паневритмията". Там разказахме за въпросния филм за Паневритмията съхраняван от Анина Бертоли, който ми бе обещан да ми се предаде. Той попадна в семейство Гобо, които не ми го дават с архива, а го предават на Павел Желязков с един куфар снимки, който го взимат и не го връщат досега. Копие на този филм на видеокасета преминава в Русия, а от там се прехвърля в България. Този видеофилм започва да се върти от последователите на Учителя. Филмът е озвучен с класическа музика, отделните кадри са отрязани. Този филм е правен по идея и настояване на Анина Бертоли, която идва в София, за да може да го показва на французите как се играе истинската Паневритмия. Той е правен от Георги Парлапанов, промит е тук в София, но не е

озвучаван. Озвучаван е във Франция от враговете на Паневритмията и от слугите на Духа на Заблуждението. Целта му е от ясна по-ясна. Чрез разпокъсаните кадри от упражненията в Паневритмията да се направи пробив и „врата" или „порта" в кръга на Паневритмията, за да може да влезат вражески сили противни на Духа на Паневритмията. И успяват, защото с предоставения филм, отделните упражнения не са изиграни до края. А това в никакъв случай не биха го сторили онези, които са я играли, защото за тях е кощунство, нито това е направил онзи, който е заснел Паневритмията и го е пратил. Това е Георги Парлапанов, той е женен за дъщерята на Надя Жекова, сестра на Жечо Панайотов. Това са хора от Братството и в онези години никой не би посмял да реже от кадрите. А даже и на най-големия враг в България, не би му хрумнало при упражненията да премахне музиката на Учителя за Паневритмията, и да сложи класическа музика. Това са престъпници и врагове на Учителя, живеещи във Франция и техните представители в България. Доказателствата са налице. Изкарали са го видеокасета.

5. И сега този филм е изпратен от руснаците нарочно в България, за да извърши за втори път предателство и чрез изрязаната Паневритмия и класическата музика да се задействуват силите на Разрушението в България. И това се случва.

6. В „Изгревът" том XIII, стр. 815-825 под заглавие „Защо руснаците не купуват оригиналното Слово на Учителя Дънов" съм разгледал как са нещата, всъщност и кой управлява всички тези събития. А това е Духът на Заблуждението. Единствено аз от цяла България организирах, финансирах от 1990-1999 два концерт-рецитала за Мисията на Славянството и на Русия по Слово на Учителя Дънов и по Негова музика. Организирах през 1990 и през 1999 г. „Призванието на Учителя към българите и славянството - на концерт-рецитал. И това спаси Русия от вътрешна революция и заангажиране във война с азиатските й съседи. И вместо да предадат материалите от архива на Анина Бертоли на мен предадоха ги на враговете на славянството и на Русия. Това е факт и доказателствата са налице.

7. Разрушителните сили се задействуваха първо в България, после се затъмни целокупното му съзнание и се започна великото разрушение на България. Първо започнаха да я палят. Запалваха умишлено горите още през 2000 г. и цяла година горите горяха. Защо ги горяха? Понеже те бяха държавни и започнаха да ги предават на частни лица бивши собственици, и поради озлобление почнаха да ги палят умишлено и да ги горят. Като ги палеха и изгаряха, оставяха овъглени иглолистни дървета, които отсичаха и изнасяха в Гърция и ги продаваха на безценица, но някои забогатяха от това. По това време правителството криеше, че са умишлени палежите. Чак през 2001/2002 г. това бе официално признато. Така България гореше, палиха я българи по плът, но чужди по дух и врагове по дух. А причината бе, че българското целокупно народностно съзнание се разцепи и разруши от Разрушителните сили, задействувани чрез видеокасетата за Паневритмията с отрязаните кадри и променената и заменена музика на Учителя за Паневритмията с класическа музика. Ето това е Истината. Но това разрушение сега ще се върне в Русия и тя ще провери какво значи да се атакува България - която трябва да бъде държавата на Духа за делото Славянско чрез Словото и музиката на Учителя Дънов. Ще провери. България горя през 2000 г., горя по същия начин през 2001 г., гори сега и през 2002 г. Палят я и тя си гори. Остана без гори, остава без въздух, остава без вода. Целта е да стане като пустиня. И в това направление - всичко сполучва. Умишлено и целенасочено.

8. За да документираме всичко това и да докажем, че не е измислица от нас, предоставяме две извадки от списание „Гора". Списание за екология и горско стопанство. Едното е апел, а второто е статистика на горските пожари през 2000 г. Същото положение е и през 2001 г. Същото е и през 2002 г.

9. А като капак на цялото това разуршение можем да споменем, че докато българите палиха горите си, нивите си, ливадите за да отмъстят на някому, то последователите на Учителя Дънов по същото време 2000 г. промениха

Паневритмията на Рила и играха променена Паневритмия. Така наливаха масло в огъня. С променената Паневритмия те увеличаваха дисхармонията в българските умове и разрушението придоби големи размери. Ето това е Истината. Разбрахте ли кой запали България, която гори три последователни години. Разбрахте ли кой запали фитила на разрушението и в Русия. Ще си го проверите, как действуват окултните закони на дисхармонията. Непроверени и неизпитани няма да останете.

10. А за доказателство ще предоставим част от един апел публикуван в сп. „Гора" бр. 7 от 2000 г.

А по-нагледно ще се запознаете с горските пожари в една таблица публикувана в сп. „Гора" бр.9 от 2000 г. стр. 11. Прави впечатление, че се крият причините за пожарите. Крият се от правителството, не смее да признае, че българите сами си палят горите. Ако го признае, трябва да го обясни защо е така. И започва да се укрива. Пример: дават се 900 неизвестни причини за палеж, а те са известни и се знаят, че са умишлени. Дават се 184 палежи по небрежност. А се знае, че по небрежност няма палежи, няма случайни пожари, защото те са умишлени. Всеки, който пали огън знае, че го пали за да изгори нещо. И когато не го угасва знае също, че при тази суша ще запали гората. Така че всичко е умишлено. Няма пожари по небрежност от млади и стари. Има палеж за да изгаря.

Тук се дават 126 пожара от палене на стърнищата. Кога се въведе това нещо? Навремето българите като ожънат нивите, прибират снопите с ожънатата пшеница, есента изорават стърнищата и я правят на угар. Така престоява през зимата и през пролетта садеха на нейно място царевица, слънчоглед. Редуваха - една година се садеше с жито, а друга година след угара с царевица. Така се повтаряше 9 години, а на 10 година нивите се изораваха на угар и се оставяха да почиват. Една година не се садеше нищо. Така работеха българите със земята си. Та дойде това време при социализма и комунистическата власт да палят стърнищата. И тогава въведоха правилото, когато се пали стърнищата преди това да се изоре с трактора една ивица от 3-5 метра околовръст нивите, та да не прескача огъня. Но той прескачаше и тогава обвиняваха трактористите. А след 1990 г. разрушиха т.н. социалистически колективи - ТКЗС и вече се пали на поразия. Не само стърнищата палят. Но вече палят житата преди жътвата, палят прибраното жито, палят за да унищожават всичко. Палят го от озлобление, че едни са вече богати с имоти, а другите бедни. Разруши се българското съзнание. Но кой го разруши? Чрез Паневритмията, която се играе в София и на Рила, променена и чрез филма за Паневритмията, която внесоха тук. Това е причината. Друга причина няма. Ето, вече я знаете.

Затова веднъж Учителя Дънов се обръща към последователите му и казва: „Ако българите разберат кои сте вие и че не сте приложили нищо от моето учение, а сте заели мястото на другите, които щяха да го приложат, то с камъни ще ви пребият." Казал го е. И ще дойде времето на камъните. Непременно ще дойде. Няма да се размине. Това да знаете от мен. С камъни ще ви претрепят!

11. Таблицата от сп. „Гора", бр. 3 от 2001 г. говори същото макар, че са намалели почти двойно. През 2002 г. пожарите отново се възпроизвеждат от същите Сили на Разрушението. И то чрез ръцете на българите. Духът на Заблуждението ги ръководи. България се разрушава. От 1990-2002 г. разрушиха промишлеността й, заводите, разрушиха селското стопанство, разрушиха училищата и просветата, културата - театри и музикално класически изкуства, здравеопазване. Руши се всичко. А докога? Докато се разруши цялата държава. Това е целта - разрушение поголовно. Управляват ги отгоре, чрез Духа на Заблуждението, както от чужбина, така и оттук. И то чрез ръцете на българите - българи по плът, но чужденци и предатели по дух. Разрушават всичко.

НАЦИОНАЛНО УПРАВЛЕНИЕ ПО ГОРИТЕ

А П Е Л

ГРАЖДАНИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ!

Обръщаме се към Вас, сериозно обезпокоени от това, което става през последните 1-2 години с българската природа и гора.

През 1999 г. в страната избухнаха 320 горски пожара, като бяха опожарени 82 908,5 дка, от които 36 546, 2 дка широколистни гори.

Само за 7-те месеца на 2000 г. в горския фонд избухнаха 657 горски пожара, като са опожарени 309 615 дка горска площ, в т.ч. 63 758 дка иглолистни гори; 212 576 дка широколистни и 33 281 дка незалесени и нелесопригодни горски площи. В потушаването на пожарите от държавните лесничейства взеха участие 2138 човека, а от ЕАД - 928 човека.

В гасенето на пожарите от държавните лесничейства са използвани 71 леки автомобила „Нива", 35 джипове, 129 - УАЗ, 57 товарни автомобила, 24 булдозери, 40 водоноски, 157 моторни триони и други.

България е обхваната в пламъци от всички краища. Горят стърнища, гори, ливади, ниви и къщи на хора, които нямат никаква вина за проявената от други престъпна небрежност, умишлените палежи, за проявената роднинска завист, користни и комерсиални цели.

Ние, българските лесовъди, категорично се разграничаваме от унищожаването на българската природа и нашия вековен лесовъдски труд по създаването на нови гори и отглеждането на зеленото богатство на страната - гората. Противопоставяме се и правим всичко възможно да бъде спряно това безумие по опожаряването на природата на България!

ГОРСКИ ПОЖАРИ
Възникнали до 2 октомври 2000 г.
„Гора" бр.9 (2000), с. 11

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОЖАРИТЕ ПО РУГ

N	Регион. у-ние на горите	Брой	Площ/дка	В т.ч. върхова /дка
1.	Берковица	145	33 626	3452
2.	Благоевград	76	6314	1355
3.	Бургас	40	26235	8817
4.	Варна	73	4142	347
5.	Велико Търново	40	6710	890
6.	Кърджали	123	162988	32997
7.	Кюстендил	94	22748	4278
8.	Ловеч	78	18994	506
9.	Пазарджик	75	12701	3435
10.	Пловдив	60	18610	2012
11.	Русе	45	5567	830
12.	Сливен	61	74536	10747
13.	Смолян	43	1129	375
14.	София	212	38489	7810
15.	Стара Загора	76	53782	17393
16.	Шумен	28	1946	110
	ВСИЧКО:	1269	488517	95334

ОПОЖАРЕНА РАСТИТЕЛНОСТ (дка)

1.	Иглолистна	121680
2.	Широколистна	308867
3.	Треви, незалесени площи и мъртва горска постилка	57970
	ВСИЧКО:	488517

ВИД НА ПОЖАРА (дка)

1.	Низов	393
2.	Върхов	95334
	ВСИЧКО:	488517

ПРИЧИНИ (бр.)

1.	Неизвестни	900
2.	Небрежност	184
3.	Умишлени	29
4.	Естествени (токов удар,мълнии)	30
5.	Палене на стърнища	126
	ВСИЧКО:	1269

ВЪЗНИКНАЛИ ПОЖАРИ ПО МЕСЕЦИ (бр.)

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	Всичко
1	15	117	144	8	47	329	506	103	1269

ГОРСКИ ПОЖАРИ
Възникнали до 20.10.2001 г.
„Гора" бр.3 (2001), с. 13

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОЖАРИТЕ ПО РЕГИОНИ

N	Регион. у-ние на горите	Брой	Площ/дка	В т.ч. върхова/дка
1.	Берковица	68	13276	317
2.	Благоевград	40	1395	427
3.	Бургас	38	51439	25025
4.	Варна	94	5304	985
5.	Велико Търново	12	708	78
6.	Кърджали	87	78450	16718
7.	Кюстендил	16	496	3
8.	Ловеч	41	5679	1237
9.	Пазарджик	13	1680	670
10.	Пловдив	12	2749	80

11.	Русе	45	3375	209
12.	Сливен	43	21646	3349
13.	Смолян	15	620	70
14.	София	35	1706	261
15.	Стара Загора	47	12454	4779
16.	Шумен	20	1049	313
	ВСИЧКО:	633	201846	54552

ОПОЖАРЕНА РАСТИТЕЛНОСТ (дка)

1.	Иглолистна	52757
2.	Широколистна	127521
3.	Треви, незалесени площи и мъртва горска настилка	21568
	ВСИЧКО:	201846

ВИД НА ПОЖАРА (дка)

1.	Низов	147294
2.	Върхов	54552
	ВСИЧКО:	201846

ПРИЧИНИ (бр.)

1.	Неизвестни	403
2.	Небрежност	36
3.	Умишлени	14
4.	Естествени (токов удар,мълнии)	13
5.	Палене на стърнища, пасища	167
	ВСИЧКО:	633

ВЪЗНИКНАЛИ ПОЖАРИ ПО МЕСЕЦИ (бр.)

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	ВСИЧКО:
7	11	63	25	7	14	96	293	100	17	633

XXI. ОЩЕ ЗА АРХИВА НА АНИНА БЕРТОЛИ ПРИ СЕМЕЙСТВО ГОБО

Величка Няголова

ОЩЕ НЕЩО ЗА АРХИВА НА АНА БЕРТОЛИ ПРИ ФРАНЦУЗИТЕ ГОБО ОТ АЛПИТЕ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Както знаете вече този архив остана на съхранение при семейство Гобо. Имаше материал от неиздадени беседи, снимки с Учителя, книги, материали от българи, като Влад Пашов, Елена Андреева и др., както и един филм с 10-те сестри, знаещи добре Паневритмията. И този материал - един голям куфар плюс филма, фамилията Гобо предават на французойката Никол Филасие, жена на Павел Желязков. Взимат, т.е. открадват ги и вече 3-4 години. Не издават филма. Говорих ви вече за интернационалния бандитизъм, няма да повтарям. Но миналото лято - 1999 г. аз се скарах горе на Рила с Никол Филасие и Павел Желязков. И ги предупредих, че те крият, но сега аз ще направя всички българи да научат ролята им, кражбата им и отношението им както към България, така и към Братството. И те взимат и дават копие от филма на фамилията Гобо, от страх, че всички ще научат за поведението им. Фамилия Гобо, този път изиграва добра роля. Взимат, че изпращат филма, копие в Русия. Те имат снаха-рускиня Мари. И така, те отново **не предават** филма на българин, а отива в Русия. И оттам идва в България и се приготвя видеокасета. Не съм го видяла този филм. Чух, че е с класическа музика. Но това не са го направили Гобо. Сигурно така е било, или Ана Бертоли, за да не е ням филм. Разбира се, че това не е правилно - не трябва в никакъв случай да се смесват вибрациите на Паневритмията, свалена от Божествения свят и класическата музика.

Важното тук е, че филмът в идва не чрез Павел Желязков и Никол Филасие, а чрез руснаците и семейство Гобо. Тук те изиграха положителна роля. Грешката им е, че те отново пренебрегват центъра на Бялото Братство в България и предават филма в други ръце и друга страна. Но важното е, че ще имате филма, а то не е малка работа.

Написала: Величка Няголова

XXII. ПИСМО НА ЕЛЕНА ФОМИЧЕВА, 16 IX. 2000

Уважаемый доктор Вергилий Крыстев!

В 13-м томе "Изгревът" прочла Вашу информацию/ в том числе и письмо Иоанны Стратевой к Вам/о поступлении в Россию и Болгарию фильма с Паневритмией из архива Анины Вертоли. В связи с этим я вынуждена кое-что уточнить.

Фильм /видеокассету/ я получила непосредственно от Арлетт и Жан Луи Гобо 18 января 2000г. - в ответ на моё письмо от 29.09.99г, содержание которого передано Вами точно /т.13, с.818, п.6/. Разумеется, я не просила прислать что-либо мне лично или в Россию. Поэтому, получив кассету и книги и прочитав в их ответном письме, что они "переправят В.Крыстеву СД-диски с 400-ми беседами Учителя, а также копию фильма с Паневритмией",я поспешила выяснить, получили ли Вы дискеты от Гобо. Для ускорения переписки с Вами /т.к. я задерживала свой ответ во Францию/ я через друзей обратилась по Интернету в Братство - мне был известен только их адрес. Из ответа Велички Драгановой 31.01 я узнала:"да, я слышала,что Вергилий Крыстев получил такие материалы".Далее она спрашивала о фильме,и значит, у них его не было. Мы сделали несколько копий фильма и распорядились ими таким образом:

- я отправила кассету Кириллу Кириллову, создателю фильма о Паневритмии под названием "В круге Паневритмии", профессионалу в этом вопросе и давно известному мне по переписке;
- вторую кассету я выслала в семью молодых музыкантов, которым мы многим обязаны в нашем становлении в Учении - и в идейном, и в музыкальном отношении ; они живут вдалеке от Софии и были очень рады этой весточке почти из времён Учителя;
- ещё одна наша сестра направила фильм Тони Янковой в Димитровград т.к. та активно занималась вместе с Величкой Драгановой подготовкой последнего "Руководства по изучению Паневритмии";
- и ещё одну кассету она выслала Галине Стамболийской, нашему общему другу, человеку очень серьёзному и глубокому и совершенно не случайному в Учении; кстати, в этом году Галина передала в Москву несколько экземпляров "Изгревът", т.12, содержащего наряды,дававшиеся Учителем,и другие бесценные материалы.

На письма из Болгарии с благодарностью за фильм я отвечала одно: вы должны благодарить только д-ра Крыстева, т.к. все сведения о фильме я почерпнула в томах "Изгрев", а это его детище, результат многолетнего подвижнического труда.

Что касается Вашей оценки фильма /хотя Вы его и не видели/, то я соглашусь, что здесь нарушены оккультные законы, на которые Вы

справедливо указываете /обрыв исполнения; не та музыка/, и он не может послужить абсолютным образцом фильма о Паневритмии, образцом, дающим полное представление о ней. Но несмотря на это и несмотря на мелкие погрешки в исполнении, сами движения этих четырёх пар производят глубокое впечатление: здесь чувствуется единый ритм, мощь и одновременно пластичность, ощущается единство. Кроме этого известно, что в Болгарии до последнего времени шли споры об исполнении второй части упражнения "Изгрява слънцето" и о некоторых других нюансах, что теперь разъясняется.

В своём ответе семейству Гобо я писала о своей благодарности за их подарок нам и за их решение направить Вам дискеты и фильм и выразила надежду, что присланные ими дискеты позволят Вам издать оставшиеся беседы без редакции. Теперь мне ясно, что сделать это невозможно.

Совершенно очевидно, что эта ситуация возникла только из-за того, что Братство не способствовало справедливому разрешению вопроса о передаче всего архива Анины Бертоли Вам, согласно её распоряжению, как будто Братству безразлична судьба бесед Учителя и фильма, подготовленного старшим поколением. Однако, как свидетельствует письмо Иоанны Стратевой, Арлетт и Жан Луи, вероятно, хотят исправить положение и вернуть Вам всё, т.к. "гармонизация отношений" между вами может быть, конечно, только на этой основе.

Не менее печально то обстоятельство, что песнярка Марии Тодоровой с её исправлениями и даже тетрадь с оригиналами песен, проверенными Учителем, находятся в настоящее время у Милки Кралевой /"Изгревът" т.II, с.797/. Видимо, они не были учтены при составлении большого песенника, выпущенного Братством в 1999г. Не может принадлежать лично кому-то то, что Учитель дал на века всему человечеству и предупредил, что Божественное не корригируется. Может быть, всё же эти материалы не у Милки Кралевой, а где-то в другом месте? Лучше бы было так.

Теперь я хочу исправить свою ошибку: я не выяснила точно, есть у Вас кассета или нет, поэтому передаю её Вам, хотя и знаю, что Вы ждёте только оригинал из архива Анины Бертоли. Прошу Вас, если Вам известны исполнители в этих четырёх парах /кроме указанных в т.I3, с.8I4/, сообщите, пожалуйста, мне.

Благодарю Вас за бесценные материалы в томах "Изгрев", за тома с беседами Учителя, подготовленные Вами и Вашими тоже бесценными сотрудниками, с некоторыми из которых познакомилась в томе I3.

С глубокой благодарностью и уважением ко всем вам- Е. Фомина

16 сент. 2000 г. Москва

XXIII. КОЙ И ЗАЩО ИСКА ДА ОТХВЪРЛИ „ИЗГРЕВЪТ“ ТОМ XIV И „СВЕЩЕНИТЕ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ КЪМ УЧЕНИКА“

I. През м. април 2002 г. излезна от печат „Изгревът“ том XIV, в който том са публикувани „Свещените думи на Учителя към Ученика“. На стр. 773-781 има „Бележки на съставителя“, където са описани всички етапи отначало до края. Тези бележки се основават на факти и на моето проучване в разстояние на 30 години по този проблем. И никой не може да ги оспори нито вчера, нито днес, нито утре, защото са основани на документи и факти. А те са при мен.

II. На 27 април 2002 г. бе изнесен редовния ежемесечен концерт-рецитал, но този път по Слово на Учителя Дънов от новоизлезналия „Изгревът“ том XIV и музика на Учителя. Залата бе пълна - 220 седящи и около 100 човека правостоящи. За пръв път представяхме този том. Този том бе изнесен на една голяма маса до сцената в залата и показан. На участниците в концерта подарих по един том с посвещение от мен. Идваха разглеждаха и питаха дали това е по оригинала. Ефросина и Вихър Пенкови, които участвуваха в предпечатната подготовка като коректори и при компютърната обработка се учудваха, че всички запитват дали е по оригинала. Те познаваха оригиналите понеже бяха работили по тях - отговаряха утвърдително. Концертът завърши и ние се прибрахме доволни, че нещо сме завършили. Завършен е един етап.

III. Ето предоставяме ви поканата за този концерт:

СЪОБЩЕНИЕ

Излезе от печат том XIV от поредицата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“ - „Свещените думи на Учителя към ученика“ по оригинал (655 стр.). „Беседи, протоколи и разговори пред ръководителите на братските кръжоци в България“ (137 стр.). Книгата има 64 стр. снимков материал, 792 стр. текст и ще бъде представена на концерт-рецитала на 27.04.2002 г. Настоящият концерт-рецитал се посвещава на отпечатването на „Свещените думи на Учителя към ученика“ в „Изгревът“ том XIV.

Томът се продава в книжарница „Астея“, ул. „Пиротска“ N 3 безистена, II етаж, Татяна Влаева, цена 10 лв., тел. 98-110-58

За контакти и информация:
тел. 944-79-53; e-mail; ziten_klas@yahoo.com

ПРАЗНИЧЕН КОНЦЕРТ
Музика и Слово от Беинса Дуно
Из „Свещени думи на Учителя“
от „Изгревът“ том XIV

Участвуват:
Йоана Стратева - цигулка
Анна Каралашева - виолончело

Рецитация: Асен Илиев

В салона на община „Изгрев“
Ул. „Чехов“ 16-А

Начало 11 часа събота
27 април 2002 г.

Вход свободен

Тази покана бе извадена в 600 броя и бе раздавана последователно 2-3 седмици на ръка на последователите на Учителя Дънов. Бяха изпратени в провинцията 70 писма с тази покана и още 30 писма в София. Чрез нея съобщавахме както за предстоящия концерт, така също, че е излезнал от печат поредния том от „Изгревът" - том XIV.

IV. Два-три дена след сполучливия концерт, по телефона се обажда една моя стара позната и ми съобщава, че е получила писмо от Габрово от сестри Шкодреви, на два листа са публикували материали срещу „Изгревът" том XIV. Отидох при нея, прочетох въпросното писмо, обясних всичко, че това е предварително подготвена атака срещу „Изгревът" от враговете на Школата на Учителя и от враговете на Словото му. Дадох й доказателства. Изслуша ме. „А дали другите ще повярват?" „Ще дам обяснение и доказателства". И ето сега ги давам. Неопровержими.

V. Писмото бе изпратено с почерка на сестри Шкодреви. Беше изпратено от Габрово и получено в София на 25.04.2002 г. точно два дни преди концерта, за да може да атакува представянето на „Изгревът" том XIV. Точно изчислено, пресметнато за удар срещу „Изгревът". Изпратеното писмо, както и другите разпространени писма в София и в провинцията бяха с онези адреси, с които моята програма, която ръководя, а и лично аз съм писал и изпращал съобщавайки за всяко отпечатано оригинално Слово на Учителя. Значи бяха взели и откраднали адресите, с които аз съм работил и мрежата на разпространение в София и страната, която аз съм създал, а не някой друг. Отначало аз пишех собственоръчно всички писма, изпращахме съобщения за отпечатаните томчета от оригиналното Слово на Учителя, както и на „Изгревът", и непрекъснато допълвахме списъка с все нови адреси. Това бе умишлена кражба от мен, измама към адресантите от моята програма. Крадци и измамици се появиха. Не е от днес.

VI. Сестри Теодора и Меглена Шкодреви дойдоха и се закачиха към моята програма чрез Александър Станчин. Аз започнах да работя с него, но после се разделихме. На този етап не желая да описвам защо и как. Средите, от които той идваше и ги представляваше, за мен бяха познати и не можех да бъда заблуден. Но на този етап нямаше с кого да се работи, понеже всички ме отхвърлиха под въздействието на „Откритото писмо" на Братския съвет публикувано в „Изгревът" том IV, стр. 614-641. Приех ги за сътрудници по необходимост. Знаех кои са.

В Школата на Учителя Дънов съществува един окултен закон: „Кой където отначало е закачен и откъдето идва, то в края накраищата той си отива на същото място." Всеки е завързан с едно въже и някой го отпуска, отпуска, но накрая го прибира и онзи вързания с въжето се прибира, и го връзват за кола. И сега се случи същото. Онези сили и онези среди си дръпнаха въжето и ги прибраха към кола. Тези сили ги накараха да атакуват „Изгревът". Тези сили действуваха чрез лица, които работеха с мен да ме използват по всички линии и накрая да ми обявят война. Обявиха я. И сега какво следва? Какво? Ще си проверите последиците.

VII. Когато подготвях „Изгревът" том XIII помолих сестри Шкодреви да подготвят един материал, който бе публикуван на стр. 854-856, като настоях да напишат онова, което са работили с мен, за да не би да дойдат след време някои и да оспорват работата им с мен. Написаха го. Застанаха зад Истината. Прочетете го и ще се убедите в това. Но това бе тогава. А сега стана обратното.

VIII. През 2000/2001 г. на сестри Шкодреви след уточняване предадох подготвения от мен материал за поредния том на „Изгревът" том XIV, за „Свещените думи на Учителя към ученика". Бях работил по този материал 6-7 месеца. За мен материала бе подготвен и трябваше да се въведе, да се странира от тях и да ми го предадат за да го отпечатам. Така смятах аз, Но се явиха няколко човека, които смятаха другояче. Те не знаеха нищо за материала и за епохата, и нямаха откъде да знаят. Но започнаха да настрояват от София по телефона сестри Шкодреви срещу мен. Това се усещаше по въздуха. По това време аз им предадох моя

компютър, принтер, за да могат да набират на него. На този компютър бяха набрани осем тома на „Изгревът". Занесоха го в Габрово, но с компютъра вървеше онова същество, което го охраняваше и което се грижеше за програмата на „Изгревът". Онова същество не беше съгласно с тяхната нова ориентация към онези, които ги настройваха срещу мен. Не можаха да работят с него, върнаха го. Сега той бе предаден на друг човек, който на него вече набра поредните два тома на „Изгревът", като единият е този, в който излиза този материал. А дали това е измислица за съществото, което придружава компютъра? Вярно е. Вие виждали ли сте малки деца как си играят с куклите. За тях това не са само кукли, но са живи кукли, защото в някои от тях влизат същества и така чрез тази форма те правят контакт с децата и ги възпитават. Затова има „живи" кукли, в които има същества и захвърлени кукли - в които няма нищо в тях. А сега се заслушайте как говорят с тях децата - говорят с живи кукли. И те наистина са живи. Аз като детски лекар винаги съм използвал този факт и понякога преглеждам първо истинската кукла на детето. И как ме наблюдават и родителите, и детето. И така съществото, което охранява компютъра, отиде до Габрово, те влезнаха в конфликт с него и бяха принудени да ми го върнат. Разбрах вече, че там има други ръководители, които ги отклоняват от ангажимента си към мен. И ги отклониха. И ги направиха накрая врагове на моята програма. И атакуваха автентичността на „Изгревът" том XIV.

IX. По този механизъм на противопоставяне, те бяха отклонени. Този материал те трябваше да го подготвят за 5-6 месеца, а го задържаха година и половина. Не можаха да го работят, защото срещаха съпротивление от онзи, който стоеше над материала. А през онова време от София непрекъснато ги настройваха срещу мен по телефона. Те смятаха, че аз не зная нищо. Та това хвърчеше по въздуха и се четеше дори. Накрая ми върнаха материала с едно писмо. От писмото рабрах, че са отклонени от онези, които са срещу „Изгревът", срещу отпечатването на оригиналното Слово на Учителя и лично срещу мен. А целта бе да бъда отстранен. Затова те върнаха материала и написаха това писмо, което ще публикувам. Цифрите съм го поставил, за да мога чрез тях да отговоря конкретно и с факти.

X. Циркулярно писмо на сестри Шкодреви

Здравей Вергилий,

1) *Изпращаме ти разпечатките на направеното от нас дотук с всички оригинали и дискета.*

2) *Тъй като се работят Свещените думи на Учителя, максималната автентичност и прецизност в работата е много необходима. За съжаление според нас четвъртата част - „Трите образа на Великият", която е машинописен текст не може да се счита напълно за оригинал. В нея мисли от първите страници се повтарят към края и то с редакции, така, че не може да се разбере коя мисъл е автентична. За пример виж стр. 13 и стр.89 от IV част „Трите образа на Великият" - оригинала, както и много други на съседните страници.*

3) *Други повторения с мисли от предната част и то десетки също открихме. Проблемът не е в повторенията, а в това, че те не съвпадат напълно, а са доста редактирани в единия или другия си вариант. Такива нелепи повторения открихме десетки и в изданието на Мария Митовска, защото те са работили с този машинописен текст също.*

4) *Нашето мнение е, че за тази част трябва да се потърси и ползва автентичен източник, а този препис е късен и с неизяснен произход, поне за нас.*

5) *Онези части от Свещените думи, които са с почерка на Борис Николов сме набрали без вмъкнатите от тебе допълнителни мота, защото смятаме, че това накърнява автентичността.*

6) *Шестте папки с твоя препис на тефтерчетата на Савка ще направим, ако ни дадеш тефтерчетата, за да изчетем нещата в оригинал преди издаването. Все пак излиза, че ще подготвим за печат важни оригинали без изобщо да сме ги виждали, а грешки винаги могат да се допускат.*

Така нашата работа спира до тук.

7) *Ако искаш да вземеш предвид това мнение за издаването на Свещените думи и ни предоставиш оригиналите на шестте папки от тефтерчетата на Савка, може да се свърши една добра работа за Учителя. Но при това положение, ние свършихме тази част от работата, която считаме за възможна - отговорността пред Учителя е голяма. Затова, ако завършиш и издадеш Свещените думи въз основа на тези материали, без оригинали или внасяш допълнение по набраното дотук по оригинал, ние не желаем да участваме по-нататък и да се подписваме под работа в такъв вид.*

8) *За нас е изключително трудно да ти напишем това, защото винаги много сме ценили работата си с теб. Затова и толкова се забави работата по Свещените думи, но компромис не можем да си позволим.*

9) *За съжаление работата за Учителя, която винаги ни е свързвала, засега ни разделя.*

03.03.2001 г.
Габрово — *Теодора и Меглена*

XI. Отговорът

Отговорът по точките, които съм отбелязъл в писмото:

1. а) Получих оригиналите, разпечатките и дискетата. Прегледах оригиналите, това което са въвели и разпечатките. Веднага разбрах, че тук вече друг се беше намесил, че вече друг ги ръководеше. Това се виждаше при подреждане на материала. И изведнъж изкочи Онзи, който ги ръководеше и започна да ни пречи по всички възможни начини. Той беше жив и съществуваше.

б) Предадох материала на Буряна Пенкова да го прегледа и тя започна отново да го подрежда, като не беше променила нито една дума, въведена от тях. Срещаше голямо противодействие, непрекъснато и през деня и през нощта.

в) Обясних й, че трябва да се въведе всичко това, което сестри Шкодреви под влиянието на своя нов Господар, не бяха въвели, а бяха отхвърлили като ненужно и вредно. Този материал аз го бях подготвил по оригиналите.

г) Ефросина Пенкова беше коректорът. Тя откри много грешки, които коригира. И тя откри един много важен пропуск, от който се виждаше кой е вече този, който ръководеше вече сестри Шкодреви. Ще го представим на подходящото място. Като ни го показа всички ахнахме и стояхме като зашеметени. Разбрахме кой е този техен нов ръководител. Не беше случаен. Идваше от памтивека.

2. а) Материалът, беше подреден от мен в папки с указание за работа, направено така, че всеки можеше да въведе този материал стига да иска и стига да не му пречи някой или да се яви също някой да го отклонява. Всеки раздел бе сложен в папки или опаковани и бе ясно указано, какъв е материала, откъде е взет и как да се въвежда. Просто и ясно. Към всеки раздел бях приложил извадени ксерокопия с почерка на Борис Николов, където той лично, собственоръчно си бе надписал заглавието на раздела и приложил текста - ръкописен чрез неговия почерк или на пишеща машина. Всеки, който го види и днес, ще разбере, че това е материал подготвен от Борис Николов, който аз представях без никаква промяна в основния текст. Нито с буква или дума.

б) В „Изгревът" том XIV стр. 791 е дадено подреждането на материала от стр. 4 до стр. 655. А в „Бележките" от стр. 773-786 е описано всичко, което е необходимо за онзи, който се интересува как е създаден, съхраняван и накрая как е издаден този материал. Всичко е описано, нищо не е пропуснато.

в) Тук от сестри Шкодреви се възразява за „Трите образа на Великият", че не било оригинал. Това не е моя измислица. А е измислица на техния стар и явил се предрешил Нов Господар, който ги ръководи сега. А този Господар е Духът на Заблуждението. Още от тук започваме с доказателствата. Ето ги:

ПЪРВОТО Е, че на стр. 776, точка 19 в „Изгревът" том XIV е отбелязано откъде е взето това. Взето е от тетрадките на Мария Тодорова, които са разговори нейни собствени с Учителя и които са публикувани последователно и то с кавички, че са думи на Учителя в „Изгревът" том V. Това бе едно желание на Мария Тодорова, което непрекъснато ми повтаряше, както и искаше да се включат мисли от Учителя от „Класа на добродетелите", които бяха публикувани в „Изгревът" том XII, стр. 520-624. Това се знаеше от Борис Николов, аз го подканях многократно и той го изпълни. Така лично той състави този раздел „Трите образа на Великия". Така, че този материал е оригинал. А че има повторения - то ги има, защото те са записвани в различни години и при различни разговори. Те не пречат на никого. А че се повтарят-повтарят се, но винаги с някакво допълнение. Това е **метод на Учителя**. Повтаря ги понякога с допълнение, а понякога повтаря това, което е казал преди. Така е.

г) И сега, което е най-важното, че към този материал аз съм прикачил извадено на копирна машина копие с почерка на Борис Николов, който собственоръчно е записал „Трите образа на Великия". А сестри Шкодреви го познават този почерк, защото са вече въвеждали предишните раздели I-III, които са написани собственоръчно с неговата ръка.

А защо възразяват? Защото имат нов и стар Господар и ги насъсква срещу програмата на „Изгревът" и срещу мен. И той им внушава, че те са нещо, а аз съм нищото. А нищото е онзи, който им внушава и който ги обработваше месеци по телефона от София срещу мен. Те смятаха, че аз не зная това. Знаех го.

д) Борис Николов е извадил тази глава собственоръчно от стенограма в една тетрадка. Отгоре е написал на стенограмата заглавието. Лично преписва на пишеща машина стенографския текст. И този текст бе даден за въвеждане със заглавието написан от Борис Николов. А те познават много добре почерка на Борис и на български, и неговата стенограма. А аз бях прикачил заглавието към текстовия материал. И те са стенографки, знаят да четат, защото са разчитали стенограми. Така, че те знаят, много добре, кой е подготвил този материал. А аз само съм го систематизирал и съм го предоставил на тях да се набере на компютър. И нищо повече.

И най-важното е, че е указано от мен и също, и с почерка и на Борис Николов, че това е материал съставен освен от тетрадките на Мария Тодорова на брой две от разговорите с Учителя, но и от „Класа на добродетелите" от тетрадките на Мария Тодорова. Ще видите почерка му в приложенията, които ще представим накрая.

е) А сега зебележете най-важното. Материалът на „Класът на добродетелите" е набран лично от сестри Шкодреви, като им бяха дадени оригиналите и това е поместено в „Изгревът" том XII, стр. 291-519; 520-624; 625-760; 761-862. Те са го набирали. Борис Николов някъде към 1977 г. подбра онези мисли изказани от Учителя от „Класът на добродетелите" и ги включва в своя раздел „Трите образа на Великия". Лично, собственоръчно го е писал на своя стенограма и лично го е преписал на пишеща машина. И този препис аз им го връчих.

ж) Е и какво излезе накрая. Една голяма лъжа изречена от сестри Шкодреви. А какво говори Учителя за лъжата виж „Изгревът" том XIV, стр. 130 под N 831 -

Без лъжа!

„Новото възпитание - без лъжа! Нито бяла, нито черна. Лъжата петни човека. Истината очиства човека.
Любовта изключва всяка лъжа и внася истината в човешката душа."

И това са го набирали ръцете на сестри Шкодреви. И за нарушение на този закон ще си отговарят по законите и на едната - Бялата ложа, и на другата Черната ложа, които присъствуват в Школата. И след време ще се чете това и ще си го проверяват, като доказателство за нарушение на окултните закони, по които се движат и живеят и „Бялата лъжа" и „Черната лъжа" пребиваващи на Изгрева по времето на Учителя Дънов и присъствуващи в поредицата „Изгревът" от том I -XV.

з) И накрая ще ви покажа как действува лъжата чрез сестри Шкодреви.

В „Изгревът" том II, стр. 198, 7 ред отдолу до стр. 199, 8 ред отгоре е описано от Борис Николов, как Савка получава „Свещените думи" от Учителя и че се дава информация за трите глави, които ще излезнат включително „Трите образа на Великия". Забележете това е том II и е издадено през 1995 г., а след 7 години Шкодреви пишат лъжа за да отклонят мнозина.

В „Изгревът" том III, стр. 109-112 се дават данни за архива на Савка Каремидчиева и как е съхраняван и как е работено с него. И аз бях този, който накара Борис Николов да ги дешифрира и да подготви код за различията на неините стенограми. Това бях аз, а не онези стотици т.н. верни последователи на Учителя Дънов, целували десницата му в знак за общение с Господа.

А на стр. 393-394 в том III има приложение с почерка на Борис Николов, където той с почерка си удостоверява, че се включват и „Трите образа на Великия", изваден от беседите и разговорите на Учителя пред „Класа на добродетелите". Така, че той си е подготвил всичко. А том III е публикуван заедно с том II през 1995 г., а след 7 години сестри Шкодреви пишат лъжи и хули. Е какво ще кажете сега?

Кажете го.

и) И сега сестри Шкодреви лъжат, умишлено накарани от своя Господар. И сега сестри Шкодреви крадат чуждото доверие и го обсипват с покварата на Измяната. И сега сестри Шкодреви погазват всичко чисто и свято от „Свещените думи на Учителя" с калта на предателството и на измяната. Едновременно.

И което е най-важното те изобщо не са чели „Изгревът", нямат никакви знания, защото дори в „Изгревът" том XIV, който отхвърлят, защото на стр. 341-342 е написано много точно с ръката на Борис Николов, че той поставя „Трите образа на Великия" в този материал на „Свещените думи".

3. Тук се говори за различните повторения. Да има ги. Но онзи, който не е чел „Изгревът" от том I до XV не може да знае защо ги има. А то е описано. И е много просто за обяснение. Ако Савка Керемидчиева си беше свършила работата според нейният списък отбелязан на стр. 782-783 в „Изгревът" том XIV, нямаше да ги има тези повторения. На нея попречи **Онзи**, на когото попречи и на сестри Шкодреви да се свършат работата. Този е един и същий. Повторенията се дължат на дешифрирани мисли на Учителя от различни години. И то дешифрирани от различни стенограми от стенографите. В идеалният случай **Учителят понякога повтаря някоя мисъл и добавя някои нови неща.** И тази мисъл не може да се изхвърли, защото при нея има ново положение - нова насока и движение. И тя трябва да остане. А има и случаи, когато онзи, който дешифрира си добавя някоя дума, за да изясни по-добре мисълта на Учителя. Така са смятали вчера, така смятат и днес, затова се явяват онези, които искат да редактират Словото на Учителя. Но в случая тук ще се постъпва така както аз съм настоявал. Когато мисълта се повтаря няколко пъти - то тя се отстранява и остава само първата. Но, когато има подобни сходни мисли, но с допълнение - то те остават. И в това няма нищо лошо. Сега в 2000-2002 г. нищо повече от това не може да се поправи. И аз спасявам онова, което е останало и трябва да се издаде, и съхрани. Аз го спасявам, а не някой друг. Е, това трябва да го приемете.

А що се отнася до изданието на Мария Митовска и за нейната кражба извършена умишлено, сега отидете й на гости, за да видите как плаща за нарушение на окултните закони. Такава среща ви е необходима. Тя сега е пълен инвалид с ръцете си и с краката. Сестри Шкодреви трябва също да я видят, като я посетят.

4. Засега няма автентични източници повече от това, което притежавам и издавам. Има откраднати материали от Лалка Кръстева и от други лица. Това е описано в „Изгревът". Има много покрити и укрити оригинали от лица, които изчакват. Някои са унищожени. А пък други ги продават. Затова вече писахме. Ако се намерят други оригинали, нищо не пречи да се сравнят и да се добави още нещо. Но първоначалния план на Савка засега е неизпълним. Нито за днес, нито за утре. Времето е изтекло за това. Указахме защо се е допуснало това.

5. В тази точка се говори, че това, което е написано от Борис Николов е автентично, а това, което е добавено от мен е нищо. Хайде де. Тука изобщо не може и дума да става за сравнение. Ще ме сравнявате с Борис. Невъзможно е.

Ето оттук започва Великият провал на сестри Шкодреви. Това се дължи на незнание, на невежество от тяхна страна. Непознаване изобщо как са давани от Учителя „Свещените думи". А това е описано в „Изгревът". Затова си има ръководител на програмата, на която се явявам аз и те трябваше да изпълнят точно и безпрекословно онова, което съм дал. Но не искаха. А се подчиниха на Онзи Дух на Заблуждението, който ги отклони и който ги разруши. Ще си проверят всичко.

ПЪРВО: В „Изгревът" е описано как Учителят е диктувал на Савка. Описани са всички възможни положения. И затова никому не е позволено да говори, лъже, както правят сега сестри Шкодреви. Те изобщо не са чели „Изгревът" или с това го отхвърлят. Незнанието е голяма сила, особенно когато се управлява от някого с цел разрушение.

Виж „Изгревът" том I, стр. 98-103; том V, стр. 629-632, за да видите как са

давани „Свещените думи" от Учителя.

ВТОРО: Учителят Дънов е говорил - мислите на Учителя, които са идвали по строго определено време и на различни места, и които са давани от Духът - Беинса Дуно - Всемировият Учител на Вселената. Говорил ги е и те са били стенографирани.

Виж „Изгревът" том I, стр. 103-106; том II, стр. 197-200; том III, стр. 109-112; 112-113; 113-115.

Той ги е говорил, но без „мота". И по-късно, когато ги е дешифрирала Савка си е слагала „мота". Сложи вляво едно „мото" и след това следва мисълта на Учителя. Това може да се провери в нейната издадена книжка през 1938 г., защото там се вижда, че не всички „мота" са удачно сложени и пасват с мисълта на Учителя. Вижда се ясно за онзи, който има очи за да вижда и който познава материала.

Така, че „мотата" не са от Учителя. Има доказателства за това, дори и в тефтерчето на Савка има страници, където не винаги е слагала мото. Просто е пропускала да ги сложи след като е дешифрирала стенограмата. Има го това.

ТРЕТО: Онова, което е дешифрирал Борис Николов, той си е сложил „мотата". Те не са от Учителя. Има доказателства за това. А където Борис бе допуснал пропуски да ги сложи, аз добавих „мота" съобразявайки се с основната мисъл на Учителя. Това можеше всеки да го направи. Ама всеки човек.

ЧЕТВЪРТО: И така „мотата" поставени от Борис Николов, сестри Шкодреви ги признават, а моите сложени „мота" тук-там - може би към 10-20 „мота", не ги признават. Ето тук е най-големият им провал, защото се подчиняват на духа на „Майстор Борис". А този дух разруши цяло Братство. Ето как.

„Майстор Борис" провали стотици хора, провали цялото Братство, отклони го по погрешен път, издаде от 1945-1950 г. - 51 броя томчета с редактирано и променено Слово на Учителя Дънов. Организира промяна на Словото чрез Лалка Кръстева, след това го издадоха чрез Милка Кралева. Обсеби Милка Кралева, така, че тя продаде салона в Бургас на тамошното братство и сега продават моя архив събиран 30 години, заедно с 600 писма на Учителя до Пенѥ Киров. Продават ги за пари. А защо? Защото ги управлява Духа на Заблуждението. Ето това е. Та сега кого и какво ще признавате? Ще признавате разрушителят.

Ето така те признават почерка на „Майстор Борис", а не признават почерка на Вергилий Кръстев. А аз съхраних Словото 30 години, издадох 56 томчета с оригинално Слово, издадох XV тома на „Изгревът" и организирах 20 концерта по Слово на Учителя и музика от 1990-1999 г. и сега 2000-2002 г. продължавам с концертите - досега са 8 броя. Чрез мен остават в историята.

ПЕТО: Нали по делата се познават, кой кому служи. И още нещо. Най-голямото предателство и отклонение, ръководено от Черната ложа започна от Габрово след 1990 г. Това е описано в „Изгревът". И така Габрово си остава място на Черната ложа. Доказателствата са налице. Както по времето на Учителя, така и след него. И така до ден днешен и до ден утрешен.

Виж „Изгревът" том IX, стр. 764-768; 775-779; 788-789; 854; том X, стр. 761-763; том XI, стр. 823.

Веднъж Борис Николов минавал като „ангел" покрай Учителя Дънов. Една сестра казала: „Учителю, виж брат Борис минава покрай нас като че ли е ангел". Учителят го изгледал и казал: „Да, само да не е от Габрово". Това е! Само да не е от Габрово. Всичко досега казано от Учителя се сбъдна. А останалото ще се сбъдне по наше време. И по ваше време. Отклонението е вечно. И падението е безкрайно.

ШЕСТО: За историята на „Свещените думи на Учителя" е описано в „Изгревът" том IX, стр. 768-775. Там е описано всичко за кражбата, за лъжата, за промяната на „Свещените думи" от няколко лица, които са ръководени от един и същи Господар. Прочетете ги. Верни са. И този същия Господар нареди на сестри Шкодреви да атакуват „Свещените Думи на Учителя" в „Изгревът" том XIV, чрез своите циркулярни писма и то изпратени на адреси от моята Програма, които аз съм създал, аз съм издирил и лично съм пращал писма до тях, за да ги уведомявам

за излизането на поредното томче от Словото, от оригиналното Слово, както и на „Изгревът". Откраднаха адресите. И пишат ли пишат лъжи. Ето затова отговарям за да се знае, колко е голямата лъжата, пошлостта и всичко останало, която ги придружава. След голямата лъжа идва и голямото предателство.

6. Въпросът с шестте папки, е описан в „Изгревът" том XIV, на стр. 381 в точка 32. Работил съм към 3-4 месеца. Изваждал съм ги от различни листове, тефтерчета, записки. Този материал не можеше да се предаде другиму. Нямах им вяра, защото знаех вече, че друг е този който ги ръководи. И освен това на стр. 344 и стр. 478 е отбелязано каквото трябва. Какво е направено и как е направено.

И така не се признава от сестри Шкодреви моя почерк. А аз съм ръководител на програмата. И чрез тази програма те бяха привлечени да работят, макар, че имаха много пропуски и провали, за които ще споменем по-късно. А се подчиняват на своя нов и стар Господар. А съм имал единствено изисквания към тях да се работи по оригинала и да не се променя нищо.Само това. Колко е малко!

Е, вие какво смятате, че „Майстор Борис" или Борис Николов стоят над мене. Не може да стои, защото е от Габрово. И второ аз съм му свършил работата и чрез мен той днес има историческа следа. Без мен той вече отдавна нямаше да го има. Аз го лекувах, като лекар съм го спасявал няколко пъти, продължавах му живота и му давах от моя жизнен кредит. Ясно ли е? А знаете ли как става това?

Така че, аз съм първо, а след това останалите следват след мен. Проверете поредицата „Изгревът". Кой я ръководи и кой я подрежда. Ами, ако ме нямаше? Нямаше да има нищо. А сега има. Има я и Бялата и Черната ложи в „Изгревът", и то защото ме има мен. Това е. А ги има едните и другите - има ги защото ги е имало.

7. И така накрая онзи Духът на Заблуждението и на Разрушението, които ги подкладжаше и отклоняваше чрез телефонни разговори от София и последвалите срещи с някои лица, ги накара да спрат работата и да върнат материала. Добре че го върнаха. А го държаха близо две години. Бяха случайно задържали някои неща, но след мое напомняне ми ги върнаха.

8. Работата по „Свещените думи" се забави, защото се явиха силите на Разрушението. И те им се подчиниха. За какъв компромис те говорят. Компромисът бе мой, че им дадох материала за работа. А онова, което те написаха, беше чиста лъжа. И аз отговорих на нея. И сега на кого ще вярвате на тях или на мене. И за да ви помогна, ще публикувам заглавията лично написани от Борис Николов. На скенер ще ги извадя. Ще се види черно на бяло. Ще видите истината.

9. „За съжаление работата за Учителя, която винаги ни е свързвала, за сега ни разделя". Подписи: Теодора и Меглена.

Ето тук е още по-голям провал за двете сестри Шкодреви. Доказателства?

а) Тук се вижда, че те си имат Учител, който ги разделя от мен. Да, но това е техния Учител, който не е мой Учител. А кой е техния Учител, ще ви покажем сега. Когато набираха материала и го набраха, и когато бе проверен по оригинала се видя, че те бяха изпуснали едно изречение под N 156 намиращо се на стр. 24 и то от преписа на оригинала издаден от Савка Керемидчиева през 1938 г. А какво гласи ли? Ето какво:

„Бялата светлина Когато ученикът се потопи в Бялата светлина,
той познава своя Учител.
Учителят му говори от полето на Бялата Светлина."

Всички мои сътрудници останаха изумени от този факт. Това го откри Ефросина Пенкова като коректор. Те знаеха, че те отказват и повече не искат да въвеждат. Значи се подчиняваха на Своя Учител от Черната Светлина и затова отказаха да въвеждат. Не въведоха оригиналите от 1938 под N 156. Отказаха. И понеже бяха свързани вече с онзи Черен дух, то много трудно „Изгревът" том XIV се работеще. Ако бяхме го дали да се набере отново, щяхме да спечелим време. Но оставихме да работят по техния набор. И понеже бяха го набрали то отзад на стр. 792 написахме онова, което те са набрали. Написахме имената и страниците, които

са набирали. Не можех да изхвърля имената им. Аз знаех, че ще има ново изпълнение от Духа на Заблуждението и Духа на Разрушението. Казах си, ако го има и то дойде ще го посрещна и ще отговоря, за да видят всички какво представляват. За такова предателство не се мълчи.

Но казах си, ако си замълчат, то аз също ще си замълча и ще останат само обяснителните бележки към „Изгревът" том XIV на стр. 773-786. Но се разкрещяха и нададоха вой. Вой на хищници и на чакали. Нахвърлиха се върху мен за да ме разкъсат на парчета.

XII. Сега ще спомена, онова, което бях предал на сестри Шкодреви. Те трябваше да направят компютърен набор и което те не направиха, а изхвърлиха, понеже беше с моя почерк. Изхвърлиха го като ненужно и вредно.

а) Дневникът на Савка Керемидчиева - от стр. 1-9 от ръкописа на Вергилий Кръстев, който го е извадил от нейни бележки. Не бе набран от габровките, понеже не ми признават почерка за автентичен. Публикуван е в „Изгревът" том XIV, стр. 542-547.

б) „На гости при Латвийското Братство" - този материал бе изхвърлен от габровките и не бе набран от тях. Не ми признават почерка. Публикуван е на стр. 554-556 в „Изгрева" том XIV.

в) Теми на учениците от Школата на Учителя. Изхвърлен е, понеже е с мой почерк. Публикуван е на стр. 569-570 в „Изгрева" том XIV.

г) Работа на ученика върху стиховете на Библията - изхвърлен е от габровките, понеже е с мой почерк. Публикуван е на стр. 570-571 в „Изгрева" том XIV.

д) Списък на Младежкя окултен клас - е също изхвърлен от габровките, понеже е с мой почерк. Публикуван е на стр. 571-574 в „Изгрева" том XIV.

е) Формули от Словото на Учителя. Изхвърлят се. Публикувани са на стр. 645-649 в „Изгрева" том XIV.

ж) Не е въведено „До учениците". Публикувано е на стр. 650-652 в „Изгрева" том XIV.

Всичко до тук бе изхвърлено от техния Учител, който работи с Черната Светлина. А дали това е така, ще ви приведа още доказателства. Спокойно. Доказателства има много. Ще ви ги представим накрая. А следващите поколения, когато работят с архива ми ще се убедят в това. И ще се чудят на лъжата.

XIII. И да приключим с това писмо от 03.03.2001 г. ,с което габровки връщат материала. Ще спомена кой раздел откъде е взет за компютърен набор.

I. Привет към ученика - *Издадено 1938 г.*

II. Думи на свещеното начало - *според ръкописа на Борис Николов го е дешифрирал през 1970-1971 г. и това е отбелязано на стр. 341 и 342.*

III. Мисли за Великите Души и Единната Любов - *взети от стенограмите на Савка, Борис ги е разчел и лично преписал на пишеща машина.*

IV. Трите образа на Великия - *взети от тетрадките на Мария Тодорова и „Класът на добродетелите".*

Ето това е. Никаква компилация. Този материал е подготвен лично от Борис Николов - (II, III, IV част). Доказателствата са налице. А къде е проблемът? Проблем няма. Тук е Духът на Заблуждението и той води след себе си Духът на Разрушението и всичко разрушава. Това е толкова добре познато. Ето затова трябва да я има тази моя рубрика за ИСТИНАТА и за ЛЪЖАТА. И всички протестират защо я водя и списвам. Ами прочетете посланията на апостол Павел. Онова, което той пише, има го същото и тук, защото са едни и същи преродени духове и ги ръководи Духът на Антихриста.

XIV. Книгата бе подготвена за печат. На стр. 792 в „Изгревът" том XIV бе отбелязано какво са набрали сестри Шкодреви. Не ми е минавало през ум, че трябва да им махна имената. Но знаех, че нещо ще стане около тях. Но никога не предполагах, че те ще изпращат писма, за да атакуват и отхвърлят „Изгревът".

Изпратиха ги по цяла България на онези адреси от моята програма. А сега аз ще го публикувам това циркулярно писмо. Да се знае и помни какво нещо е подлост, лъжа, измама. И колко е голямо предателството. Голяма работа. Ето такова нещо да не ви се стовари на главата. Много трудно се изнася. Най-трудното е предателството. Цифрите на циркулярното писмо са добавени от мен, за да отговоря точно по него, по точки.

XV. Циркулярно писмо на сестри Шкодреви.

Приятели,

1) Пишем ви по повод наскоро излезлия 14 том от поредицата „Изгревът", в подготовката, по който участвахме.

2) При нашата работа възникнаха сериозни проблеми поради начина, по който беше комплектуван материала за печат. Затова след приключването на работата си писахме писмо на Вергилий Кръстев, в което го уведомяваме за това, че поставените от него мота срещу мисли на Учителя накърняват автентичността на материала. 3) Този проблем и другите въпроси, които са описани в писмото, ни принудиха да откажем по нататъшната работа по тома, ако не се запазят думите на Учителя без допълнения; не се предоставят оригиналните тефтерчета на Савка Керемидчиева, вместо да ни се дава препис на ръка от Вергилий Кръстев без никаква възможност да сверим дали има разлики с писаното от Савка; 4) И не се изследват материалите от частта „Трите образа на Великият", която представлява компилация с неизяснен автор, с много мисли, които се повтарят и са редактирани.

5) След излизането на тома със съжаление констатираме, че нашите забележки не само не са взети предвид, но и нови многобройни намеси в словото във вид на мота и обширни забележки под линия са внесени. А V-та част е направена от споменатия препис. 6) При това положение и предвид на факта, че сме вписани като участници в подготовката, се считаме за длъжни да уведомим братските групи за случилото се в името на Истината и заради Словото.

7) Прилагаме копие от писмото ни до Вергилий Кръстев.

8) Молим да уведомите братските групи.

9) Меглена и Теодора Шкодреви
Габрово
24.04.2002 г.

XVI. Отговорът на циркулярното писмо от 24.04.2002 г.

1. След като излезна „Изгревът" том XIV, лично аз опаковах два тома и изпратих на сестри Шкодреви. Така че вече го имаха. Беше изпратено до Габрово писмо с покана за концерт-рецитала на 27 април 2002 г., като имаше съобщение отзад къде се продава том XIV. След като бяха участвували в него - не можеше да ги няма вписани, макар че техния материал основно бе преглеждан, прочетен изречение по изречение и отново беше сложена номерацията на мислите от Буряна Пенкова. А коригиран от Ефросина Пенкова.Беше много трудна работа.

2. За да атакуват автентичността на „Изгревът" те твърдят, че съм си поставил „мота" срещу мислите на Учителя. А те не знаят, че Учителя не е слагал „мота", а е само диктувал мислите. „Мотата" са слагани впоследствие от Савка Керемидчиева и от Борис Николов. А където беше пропуснал да стори това Борис Николов, аз ги добавих, след като се запознавах с текста. Така, че това е непознаване поради липса на знание от тяхна страна. Това го знаеше само ръководителят на програмата на „Изгревът", който е моя милост. Това нещо го знаят и други лица, след като са ме запитвали. Така, че тяхното твърдение, че съм променял е една голяма лъжа. Умишлена лъжа предадена им от техния Господар за да я разпръснат. И я разгласяват чрез циркулярно писмо. А има безброй доказателства, където се вижда, че дори Савка не е поставяла навсякъде „мота"

понеже ги е пропускала да ги сложи след като е дешифрирала мислите диктувани й от Учителя. Същото без да иска е пропускал и Борис Николов. А аз ги добавих. Това всеки може да го стори, не само аз. Ами всеки човек.

3. Не им предадох оригиналните тефтерчета на Савка, заедно с техните бележки, защото те трябваше да се подредят. А това можех да сторя само аз, защото познавах целия процес. Аз вече не им вярвах, защото знаех че друг ги ръководи. Освен това те не са тези, които могат да проверяват и да дават преценка. Те нямат знания и подготовка по тези неща. Всичко, което съм написал до тук доказва именно това. Моят препис е точен и за това бях отбелязал в „Изгревът" том XIV на стр. 781 под точка N 32. Книгата им бе изпратена, те можеха да прочетат обяснението и да си замълчат. И с това щеше да се приключи всичко. Но онзи, който ги вече ръководеше по телефона от София и онзи, който ги обсеби бе Духът на Заблуждението и решиха да атакуват, и да отхвърлят „Изгревът" том XIV, като внушат на всички, че това което съм издал, не е автентично. Аз ще публикувам не една страница на скенер откъдето се вижда, че Борис не е слагал мота, на подписания от него, с ръката му, ръкопис. Не е поставял. А го поставям аз. Значи той може да поставя, а аз да не мога. Нали трябва да се завърши работата.

4. Въпросът с „Трите образа на Великият" бе вече изяснен. А за доказателство ще представя на скенер, собственоръчно с почерка на Борис Николов откъде го е взел. Той бе надписал така: **„Свещените думи на Учителя". От тетрадките и бележниците на Мария - формули, мисли от „Класа на добродетелите"**. Точно и ясно. А към листа е прекрепена стенограма с почерка на Борис „Свещени думи на Учителя" за IV книжка „Трите образа на Великия". Този раздел се явява IV книжка понеже той приема издадените през 1938 г. за книжка I. По този начин бе оформен и от мен в „Изгревът" том XIV. Борис изважда материала си и го преписва на своя стенограма на една тетрадка, която притежавам и от нея преписва лично на своята машина на български целия материал от този раздел. Именно този препис на пишеща машина направен лично от Борис Николов бе даден на сестри Шкодреви, но те не познаваха нищо от това, което описвам сега. И сега го прилагам за доказателство. А на стр. 265 от том XIV е написано с големи букви откъде е взет материала. Значи си служат с лъжи сестри Шкодреви. Големи, превъзходни лъжци.

5. Техните забележки не можаха да се вземат предвид, защото по този материал те са невежи и не знаят нищо. Онзи, който прочете моите обяснения, ще се убеди в това. Те трябваше само да въвеждат. Но друг бе този, който ги накара да атакуват „Изгревът". Друг е. Аз го познавам. Познавам лично и слугите му тук. Те имат собствени имена обвити с подлост и предателство. Зная ги не само аз.

а) Защо съм поставил забележка под линия. Да се разберем. Аз съм ръководителят и аз разпореждам, а те трябва да изпълняват. Ако не изпълняват в някое държавно учреждение, ще ги уволнят и отстранят. А тук е по-опасно, защото действуват окултните закони. А те сега тепърва ще си ги проверяват. А останалите около тях ще наблюдават и отвреме навреме ще четат техните писма в „Изгревът" том XV. Ще ги прочетат и ще проверяват как действуват окултните закони по правилата на Бялата и на Черната ложи на „Изгревът". Няма да им се размине.

б) А сега няколко примера. На стр. 396 има стихове с N 22, 23, 24, 25, 26. Какво ще разберете от тях, ако не е поставена под черта обяснението на стр. 396-397. Та днес като запитвам някого какво е св. Троица - то мълчат. Не знаят какво е Божия Дух, Христов Дух и Господен Дух. Та и сестри Шкодреви това не знаят, иначе не биха писали срещу това. Не знаят нищо. Невежи са.

в) На стр. 400 под черта за обяснение на N 38 и на стр. 401 за N 42;

г) На стр. 410 под N 80, 81. Какво можете да разберете от всичко това, ако не прочетете обясненията под черта? Нищо. Абсолютно нищо.

д) На стр. 412 под N 92 също под черта са дадени обясненията. Отнася се за онзи, който казва някоя измама, защото ще бъде повинен на смърт. Ами трябва да

са дадени обяснения. И ги давам. Те не знаят, че и Бялото и Черното Братство наказва. Казано е с какво. Повинен на смърт. Заплаща с живот.

А всичко изнесено от сестри Шкодреви дотук са лъжи и измами. И те ще си проверят как действува N 92, за което протестират, че съм го дал под линия на стр. 412 и други ще го проверят. Няма да им се размине.

6. И сега в името на лъжата и измамата към Ръководителя на програмата Вергилий Кръстев те изпращат циркулярно писмо до всички последователи на Учителя Дънов, да оспорят автентичността на „Изгревът" том XIV.

7. Прилагат копие на писмото до мен изпратено на 03.03.2001 г.

8. Уведомяват Братските групи. Изпълняват точно каквото им нарежда техния стар и нов Господар. Той е един и същ. Името му се знае. Мястото, където пребивава също се знае. Знаят се имената на неговите слуги. Но не е дошло времето да ги съобщим, за да се знае от всички какво представляват. Ще дойде това време.

9. Забележете датата на това писмо е 24.04.2002 г. А концерт-рецитала в София за „Изгревът" том XIV е на 27 април. Писмата в София пристигат с щемпел от пощата в София на 25 април 2002 г. Някои се е погрижил да пристигнат по-бързо, два дни преди концерта, за да атакуват концерт-рецитала и представянето на „Изгревът" том XIV. Е, какво ще кажете за това? Изпълняват точно нарежданията на Своя Господар и на онези по телефона от София. А датата 24.04.2002 г. е сложена два-три дни преди тогава, защото не може писмо пуснато от Габрово да дойде за един ден по пощата и да има клеймо от София на 25.04.2002 г. Не може. Значи и тук се лъже. Царството на лъжата и измамата е също безкрайно и присъствува не само в Габрово. А с писмата си искат да го прехвърлят навсякъде по страната.Сполучиха ли?

XVII. През 1997/1998 г. предадох лично оригинални лекции от неиздадено Слово на Учителя Дънов на Общия окултен клас : Год. XVIII (1938-1939), които бях съхранявал по време на комунистическата власт 30 години и бях ги запазил и съхранил от обиските на милицията, която ежемесечно правеше обиски и унищожаваше всичко, на сестри Шкодреви. Единствено условие бе да се набере по оригинал. Не съм извършвал никакво вмешателство. Обикновено, когато пристигаше материала с паус за печат, аз преглеждах първите две-три страници, както и последните. И ако намирах нещо направено не както трябва, веднага се коригираше. Така действувах. Когато идва годишнината, то **тя не ми се предава на мен за да я прегледам и веднага заминава за печат. Тук се намесва онзи, който искаше да ме отстрани и да превземе ръководството на програмата ми.** Тя трябваше да излезе в две томчета. Предава се на страничен човек, комуто се плащаше допълнително да оформи корицата, която трябваше да излезе с жълти корици. Излиза от печат книгата и ми я предават да я видя. Обръщам на 2 и 3 страница и целия настръхвам. Сестри Шкодреви на стр. 2 си бяха написали имената, че са редактори на тези два тома. Редактори. А всеки знае какво означава редактор и че той има право да редактира текста както си иска и да го обработва както му хрумва. Това означаваше, че те са редактирали и променяли текста. А бяхме се разбрали да набират по оригинала. **Значи бях изльган и измамен от сестри Шкодреви.** Тук нямаше нищо случайно, защото бе дошъл друг да ги ръководи вече отвътре и отвън.

Поглеждам на стр. 3 на двете томчета и прочитам, че това е 1939-1940 г. Поглеждам от том I на стр. 21 и там пише, че лекцията е от 28.IX.1938 г. Поглеждам от том II на стр. 23 и чета, че това е лекция от 8 март 1939 г. Значи годината е 1938-1939. А те бяха написали погрешна година. А защо? Защото онзи, който им бе наредил да се напишат редактори е същия, който чрез тяхните ръце сложи погрешната година - 1939-1940. Нарочно за да провали издаването на двете томчета. И успя в това си начинание. Не бяха случайни да пречат и разрушават.

И сега, което е най-голямото чудо, бе, че онзи чуждият човек отвън, комуто плащахме да направи горицата преглежда пауса и вижда, че това е 1938-1939 г. **И**

така той оформя корицата с годината, която лично е прочел от пауса и така се отпечатва. **И така чуждият човек спасява** от пълен провал отпечатаните две томчета излезнали по 1000 броя. И сега на корицата пише 1938-1939, а на 2 стр. пише, че сестри Шкодреви са редактори, а на стр. 3 пише погрешната изписана от тях година 1939-1940.

За да се спаси от пълен провал тези две томчета после се изтриваше с химикал погрешната година 1939-1940 и то на всеки брой. Точно 2000 пъти за двата тома. Аз си я запазих без да я изправям. А сега на скенер ще ви представим доказателството за вмешателството на онзи, който искаше да ме отстрани и онзи който управляваше тогава сестри Шкодреви. Той е един и същи. И сега действува.

Така, че онзи, който ги провали тогава като редактори и с погрешния надпис на годината е същият онзи, който ги накара да напишат двете циркулярни писма и да ги изпратят по страната на 24.04.2002 г. Един и същи си е. Името му се знае.

Тогава, навремето през 1998 г., след като се отпечатаха двете томчета, то им написах остро писмо и ги питах кой им е Господаря и кому се подчиняват. Те бяха на лагер на Рила. Прочетаха писмото и на другия ден напуснаха лагера. Не можаха да издържат на този техен провал. Бяха хванати в лъжа и в измяна към програмата за издаване оригиналното Слово на Учителя Дънов, която ръководех аз. Бяха участвували в организацията за един провал.

А аз как ли издържах. И трябваше тогава да ги отстраня, но ме уверяваха, че станала случайна грешка. Оставих ги да работят. Приех, че е случайна грешка, макар че знаех, че няма случайни грешки, когато се работи Слово на Учителя. И сега същият Господар се яви, подчиниха му се, изпратиха циркулярни писма по цяла България да атакуват „Изгрева" том XIV. Атакуваха го. А сега ще си проверят окултните закони от измяната и предателството. Измяната е едно, а предателството е друго. Та по двата окултни закона ще отговарят.

XVIII. Аз смятам, че сестри Шкодреви извършиха три предателства. *Първото* предателство срещу Програмата, която аз ръководя за отпечатването на Словото на Учителя по неговия оригинал. *Второто* предателство е срещу програмата, която издава поредицата „Изгревът". *Третото* предателство е срещу самия мен. Тяхните циркулярни писма означаваха точно това. Аз ги предавам на тези трима, които ръководят и трите програми, да въздадат Божията Правда по всички окултни закони на Бялата и Черната ложа, присъствуващи на Изгрева. Защото с техните писма те целенасочено, умишлено атакуваха автентичността на „Изгревът" том XIV пред всички последователи на Учителя Дънов. Атакуваха с лъжа и измама.

„Изгревът" е свещен и неприкосновен. В него присъствуват и двете ложи, и съответно и двата ангела, които с меч пазят и раздават Божията Правда.

А на онези, които ме излъгаха, изиграха и предадоха по всички правила на измяната и предателството - то ги оставям Небето да им въздаде Божията Правда.

А тези, които четат след години „Изгревът" непременно ще проверят как действува Божията Правда в „Изгревът". А поредицата „Изгревът" описва точно как това е ставало по времето на Школата на Учителя Дънов, за да се знае и помни.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯТ И "ИЗГРЕВЪТ"

Работя с Вергилий Кръстев от 1999 г. Въвела съм два тома на "Изгрева" (X и XIII), както и две годишнини от Словото на Учителя. През 2001 г. странирах (с. 5 - 652) и въведох част от том XIV на "Изгрева" (с. 343 -478), за който се отнася писмото на сестри Шкодреви от 24.04.2002 г.

Това, в което се убедих през изминалите години е, че Вергилий Кръстев от десетилетия изпълнява мисия с изключително значение за Бялото Братство и то я изпълнява с всеотдайност и отговорност пред Този, Който му я е възложил. Съмненията на сестри Шкодреви се коренят в неразбирането на тази мисия и в липсата на усещане за силата, която стои зад човека Вергилий Кръстев, и ръководи и контролира процеса на издаване Словото на Учителя и документиране на свидетелствата за епохата, съпътстваща Неговата поява в плът на земята.

Както казва Учителят: **"Истината сама се защитава."**

И аз съм убедена, че времето ще постави всекиго на мястото му в съответствие с делата му и светлината, която дава на света.

Буряна Пенкова

Като екип работим отдавна – Вихър, Буряна и Ефросина, но получаването на коректурите на "Изгревът" том XIV за нас беше неочаквано. Защо? Бяхме в течение на плана на Вергилий Кръстев - материалът за "Свещени думи на Учителя" да бъде набран, страниран, коригиран и отпечатан на паус от Теодора и Меглена Шкодреви. Отказът и мотивите за прекратяване на съвместната им работа със съставителя на "Изгревът" за нас беше изненада. Една такава отговорна работа винаги се основава на взаимно доверие. И в случая става дума точно за доверие – приемане на ръкописа с неговия почерк. Ние имаме много и преки впечатления за неговата коректност и акуратност, и за нас това не беше проблем. От друга страна и доверието беше взаимно – ние видяхме и работихме с оригиналите съхранявани от него.

Работата с материала, поставя изискването да се прави не само коректура, т.е. да се проверява за граматически грешки и идентичност с оригинала, но да се възприема и от гледната точка на читател – бил то българин или чужденец. И в тази връзка смятаме, че забележките не пречат и не спъват възприемането на записаното Слово. Трябва да се има предвид и това, че всичко е по свобода - който желае, може да прочете поясненията, а комуто пречи - не - те са написани под черта. Що се касае до другия елемент от нашата работа сме достигнали до извод, почерпен от практиката, че намерените грешки, в коректурата или след нея, са в рамките на допустимото и те не ни изненадват. И както казва Учителя: **"Не е в писалката, а в написаното; не е в написаното, а – в разбраното".** Но на фона на цялостната картина от взаимоотношения, която се очерта около въвеждането, отпечатването и последвалите действия, особено ярко изпъкна, като окултна опитност за нас – откритият пропуск ("Изгревът", т. XIV, с. 24. N 156), който като че ли я осветли и много въпроси получиха своя отговор.

Ето ви и едно откровение. Днес, 19 август 2002 г., понеделник, работим по последната част на "Изгревът", т. XV - Духът на Истината и Духът на Заблуждението (другите части са вече в печатницата) и оригиналите на "Свещени думи на Учителя" се сканират – доказателства за тяхната автентичност!

Обикновено когато се работи с архивни материали една част от тях се ползуват от копия или от диапозитиви. Това е практика установена в големите депозиториуми. И в случая преценката за ползуването на архива принадлежи на Вергилий Кръстев. Като имаме предвид, че голяма част от архива му беше окраден от негови близки и "приятели", той с пълно основание не допуска всеки

до останалата му част.

А всеки, който се е докосвал до Словото на Учителя и до "Изгревът" задължително се определя. Това е закон, действието на който наблюдаваме вече повече от десетилетие. Не е имало случай някой да не се определи.

За нас **Словото на Учителя и "Изгревът", като негово допълнение, образуват едно цяло – УЧЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ!**

Ефросина Ангелова-Пенкова
Вихър Пенков

ПРИЛОЖЕНИЯ

1. Думи на Свещеното начало - стенограма и почерк на Борис Николов

2. Думи на Свещеното начало и „Вирго" почерк на Борис Николов

3. Дешифрирани от стенограмата на Савка от Борис Николов, 20.II.1977 г. с подпис към „Изгревът" том XIV стр. 153 N 992-993

4. Мисли на Великата Душа, Единната Любов - почерк на Борис Николов и негова стенограма

5. Почерк на Борис Николов „Свещени думи на Учителя" от тетрадките и бележниците на Мария. Формули-мисли от „Класа на добродетелите"

Това е за трите образа на Великия

6. Стенограма от Борис Николов - „Учителят - Свещени думи" - IV книжка - Трите образа на Великия

7. Тетрадка на Борис Николов - почерк на Борис „Думи на свещеното начало" - корица

8. Почерк на Борис Николов, на който се вижда, че от стр. 1,2-3, 4-5, че Борис не е сложил „мото". А после при преписа той „слага" мото на машинописния препис. И това се вижда от „Изгревът" том XIV, стр. 83 до стр. 85 от N 501 до 511

9. Тетрадка на Борис Николов - почерк на Борис „Думи на свещеното начало" - корица. Това е втората тетрадка

10. На стр. 79-80 от втората тетрадка накарах Борис да напише посвещението си, как е работил и че предава архива си на мен. Това е публикувано в „Изгревът" том III, стр. 393-394 и том XIV стр. 341-342

11, 12, 13, 14, 15, 16, 17. „Свещени думи без „мота" с почерка на Савка Керемидчиева. Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота"

18. Свещени думи без мота от тефтерче на Савка Керемидчиева с нейния почерк от N 53 до N 100. Това са доказателства, че са диктувани на Савка от Учителя без мота.

19. Корицата на издаденото томче с правилната година 1938-1939 на произнасяне - Словото на Учителя - том I.

20. Имената на редакторите на стр. 2 и променената година на стр. 3 - том I.

21. Корицата издаденото томче с правилната година 1938-1939 на произнасяне на Словото на Учителя - том II.

22. Имената на редакторите на стр. 2 и променената година на стр. 3 - том II.

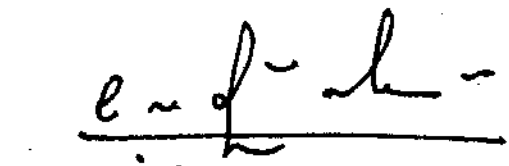

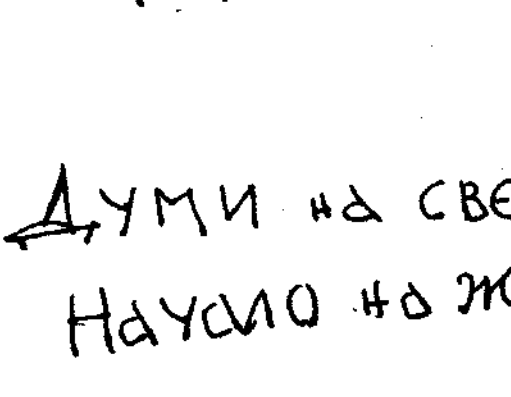

1. Думи на Свещеното начало - стенограма
и почерк на Борис Николов

II книга

Вирго.

Думи на
свещеното начало
на живота.

I и II т.

(ръкопис)

2. Думи на Свещеното начало и „Вирго“ почерк на Борис Николов

153

умре, ще оживѣе. Имайте любов.

Човекът.

Човек е съществo за което е създаден целия мате-
-риален сьят. Той е дете на Бога, за което Той
е създал материалния сьят.
Човек е онзи, ~~който не~~ прави никакъо зло.
Що е човек? — Онова което постоянно люби.
Човек е съществo ~~което~~ люби Бога във всички.

Благословен Господ, който живѣе в бъдащето.
Благословен Господ, който живѣе в настоящето.
Благословен Господ, който живѣе в миналото.

Дешефрирани от стенограмите на
Савка от Борис Николов.

20.II.977 Бор. Николов.

3. Дешифрирани от стенограмата на Савка от Борис Николов, 20.II.1977 г. с подпис към „Изгревът" том XIV стр. 153 N 992-993

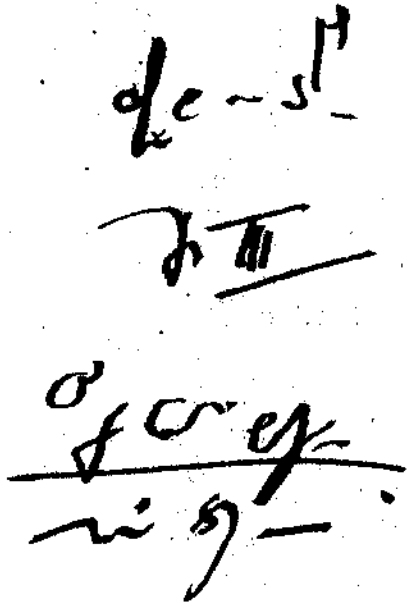

Мисли на
Великата Душа.
Единната Любов.

4. Мисли на Великата Душа, Единната Любов - почерк на Борис Николов и негова стенограма

Свещени думина Учителя.

от тетрадките и
бележниците на Мария.
формули — мисли от
класа на Добродетелите.

5. Почерк на Борис Николов „Свещени думи на Учителя“ от тетрадките и бележниците на Мария.
Формули-мисли от „Класа на добродетелите“
Това е за трите образа на Великия

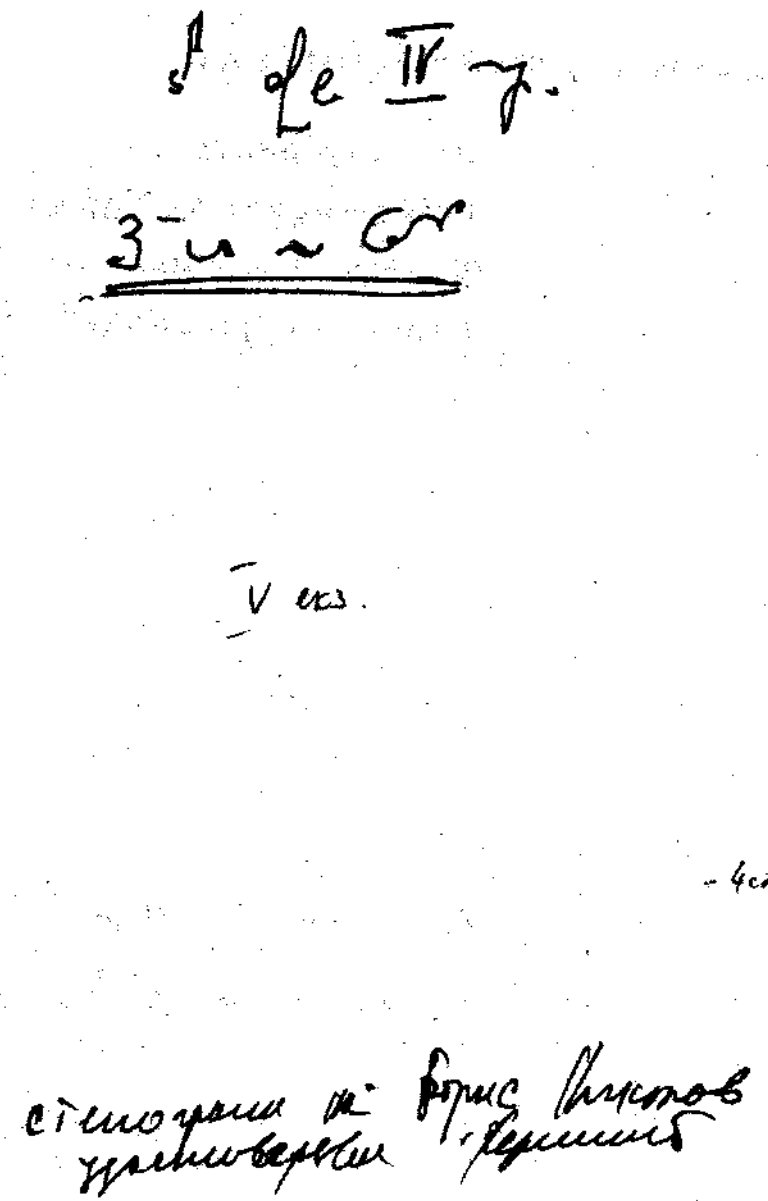

6. Стенограма от Борис Николов -
„Учителят - Свещени думи“ - IV книжка
Трите образа на Великия

Втората
III - 1/-

II

тетрадка

за [illegible]

по

на Думи за Свещеното

уч Начало на живота II

у-ще

7. Тетрадка на Борис Николов - почерк на Борис „Думи на свещеното начало“ - корица

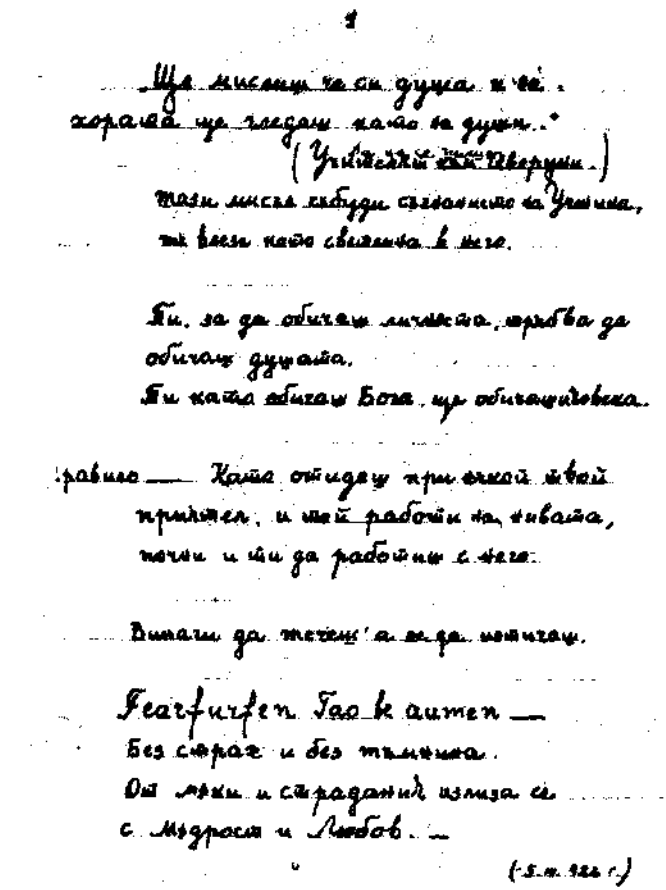

1

„Ще мислиш че си душа и се
хората ще гледаш като на души."
(Учителят към Северуни.)

Тази мисъл събуди съзнанието на Учителя,
че влезе като светлина в него.

Ти, за да обичаш личността, трябва да
обичаш душата.
Ти като обичаш Бога, ще обичащиковека.

Правило — Като отидеш при някой твой
приятел, и той работи на нивата,
почни и ти да работиш с него.

Винаги да течеш, а не да истичаш.

Fearfurfen Tao be aumen —
Без страх и без тъмнина.
От мъки и страдания излиза се
с Мъдрост и Любов. —

(5.IV.922 г.)

8. Почерк на Борис Николов, на който се вижда,
че от стр. 1, 2-3, 4-5, че Борис не е сложил „мото".
А после при преписа той „слага" мото на машинописния препис.
И това се вижда
от „Изгревът" том XIV, стр. 83 до стр. 85 от N 501 до 511

давам; на хората светлия образ на любовта показвам. Аз на отворено всяка сутрин своята молитва към моя Небесен Баща възнасям. На Слънцето истината казвам, на животните правото отдавам, за душите Доброто давам. —

Да бъдеш чист като светлината, прозрачен като водата, обилен като Любовта, светл като Истината, хубав като Мъдроста, устойчив като Добродетелта.

Цветята които цъвтят, плода който зрее, светлината която вдъхва душата, Духът който носи всичките блага за човешкото сърце и за човешкия ум, са блага които слизат от Бога. Търси тях, и учи се от тях.

Ти гониш Месечината, и плачеш че не те топлела, че и тя сама по себе си е

Любов от която блика живот е същинска любов.

Мъдрост от която идва светлина е истинска Мъдрост.

Истина от която идва свобода е самата Истина. Там е Духа.

Празднота стомна, сухия извор, могат ли да задоволят жадния пътник?

Изгасналите фарове, могат ли да покажат пътя на странствуващите кораби?

Учениците един по един напущат земното училище.

Божият мир да бъде с вас, и моята светлина да ви упътва.

(По случай заминаването на бр. Илия Стойчев 6 м. 1926 г.)

— Малко цвете съм аз, зная тайните на живота. На земята раста, в небето се уча. Дрехите ми са бели, чисто съм по сърце, в мен лъжа нема, говоря всякога истината. На пчелите сладчина

Когато Слънцето грее — развайте се.
То кога грее и хлеба се пече, и водата
чиста и бистра от извора тече.

Върви смело и решително в пътя на
Истината.

(У. 4 XI 922) —

Стихове от Учителя

1. Търпение Божествено (св. Иоанн 3,5)
2. Събота: (Мъдрост) Любов беззаветна в
която Божията пълнота царува (Матей 5,6)
3. Неделя — Мъдрост постоянна в която Светли-
-ната обитава. Там дето ума расте и се
развива, и светлите мисли се приемат и
оплодяват (Ефес. 3,5)
4. Понеделник — Истината в която душата
живей и Бог царува (Иоанн 13,3)
5. Вторник — Вечната Правда в която всичко се
придобива, дето всички неправди изчезват.
(Лука 6,17)
6. Сряда — Вечното Добро в което Божието

е мрачна и студена и постоянно а грей
на Слънцето.
Не чакай да ти дойде Слънцето на гости.
То по гости не ходи, то постоянно тича и
раздава Божиите блага на човешките
души. Ти сам се заблуждаваш като се
оглеждаш в своето огледало.
Найпърво от всичко Люби Бога с всичкото
си сърце, с всичката си душа, с всичкия
си ум и сила. Това ти трябва и не
ходи по чужди врати да просиш.
Бог те е въвел в рая на човечеството, не
търси забранения плод на Доброто и Злото.
Търси само Него, и служи му, и Той ще
-те благослови.
Учи, на Любовта служи!
Моите добри пожелания

(19. VI 1944
Марчаево 9 ч. с.)

тетрадка

за Свещени думи за Учителя. II

т. по Думи за свещеното Начало на живота

на По стъпните на Учителя.

уч

у-ще 260 I

9. Тетрадка на Борис Николов - почерк на Борис
„Думи на свещеното начало“ - корица.
Това е втората тетрадка

Доброта.

Доброто трябва да се прояви. Без него нищо не може да се постигне. Когато някой намисли да прави добро, всички трябва да го подкрепят. Доброто трябва да се прояви.

Централа.

Време е вече да се образува една мислова централа, светлината на която да се изпраща по целия свят, както Слънцето — своята светлина. Слънцето е централа чрез която се пренася светлината и топлината на земята. Така и човешката мисъл е централа за предаване на друг род светлина на земята. Когато тази енергия премине в мозъците на хората, от тях започва да се излъчва светлина способна за работа.

Ако духовните хора придобият силна мисъл, Царството Божие ще дойде на земята.

Не се занимавайте с миналото.

Мислете само за настоящото.

(2 т. 1922 г. София Изгрев.)

(Л № 3-10-Л по XII: 932-933 СЛ 295-297)

160.

10. На стр. 79-80 от втората тетрадка накарах Борис да напише посвещението си, как е работил и че предава архива си на мен. Това е публикувано в „Изгревът" том III, стр. 393-394 и том XIV стр. 341-342

Свещени думи на Учителя продължават — това е втората книжка — съвети на Учителя към ученика. Учителя ги е диктувал на с. Савка — дешифрирани са от нейните стенограми. Това томче ще носи заглавие Думи на Свещеното Начало на живота — дадено е от Учителя.

Има материал за още едно трето томче които ще носи заглавие

Единната Любов, мисли за Великата Душа.

А четвъртото томче ще носи заглавие Трите образа на Великия. Материала ще бъде изваден от беседите и разговорите на У-ля пред Кл. на Добродетелите

четирите заглавия са дадени от Учителя на Савка Керемедчиева
Тези упъствания от Учителя към ученика са диктувани от Учителя на Савка в продължение на месеци от 8 ч. до към 10 - 11 ч, когато Савка е отивала за това.
Учителя се разхожда из Стаята и диктува — Савка седи на масата и стенографира.
Настоящите са дешифрирани от мен, Борис Николов от 1970 г — 1976 г. ——
Същите предавам на Д-р Вергилий Николов Кръстев на съхранение.
20 II 1977

Бор. Николов.

Послушанието
е свойствено само на едно
разумно общество!
У.

15 X. 1924 г. 12 ч. 6. 15. П.А.И.

Да бъда
Божествена!
У. Мисли сега да бъдеш
Божествена.

15 X. 1924 г. 66. 3 ч. с.о.

Кога случата е свободена?
Когато изпълни волята на
господаря си.

6. V. 1930 г. вторн.
на Виташа.

Дай работа на деня,
за да ти даде тебъ деньтъ дни.
шаолдина.

5. V. 1930 г. Изгрѣвъ.

11. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

Това е Бог, който в всички условия на живота може да помага на всички.

4.V. недѣля

Бог е Добрѣ.
Всичко у Него е само Добро.
Вредъ царува Божията Доброта
Бог е Добрѣ.

Онзи, който жертвува, е вѣтнога по силен!

1.V. 1930 г. 2 сл.
четвр. Изгрѣв.

Навсѣкдѣ в природата има една цѣлесъобразность и хармония
Научи се да не виждаш никакъвъ дефектъ въ нея!

2.V. 1930 г. петъкъ
Изгрѣв.

Въ присѣствието на вашия приятель вие можете да мислите, да чувствувате и да говорите.

7.V. срѣда. 1930 г. 9 сл.
Изгрѣв.

Ти не можеш да бѣдеш любещъ човѣкъ, ако не се стремиш къмъ Бога.

8.V. 1930 г.
Изгрѣв.

12. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

Благъ е тъкмо Богъ. Богъ отъ когото е излѣзналъ нашия животъ е Благъ. И Богъ къмъ когото отиваме е Благъ. И Богъ, който ни дава свѣтлина, мѫдрость и знание е Благъ. И тоза Благъ Богъ има вѣчната свобода да се развиваме.
Приложение. Звѣздитѣ.

10 г. 17.I.1926 г. София. недѣля.

Богъ
се отличава съ великодушие. Милостивъ и Благъ е Той. И всѣкога прощава. Щомъ се обърне нѣкой къмъ Него, Той всѣкога прощава.
Запалете идеята: да бедете носители на онази Вѣчна Свѣтлина, въ която Богъ живѣе.

6.VI.1926 г. Учителя.

Нашето отечество, това е мѣстото на блаженствата, при оная благородни и велики души, а тукъ на земята ние сме колонисти. И като колонисти какъ трѣбва да устроимъ живота ...?
Идеитѣ предвѣчно сѫществувати.

Учителя.

изъ [illegible] недѣля. 6.VI.1926 г.

Тритѣ правила:
Когато ближнятъ ти пада – прояви Любовьта си.
Когато Ти не сполучишъ – прояви Надеждата си.
Когато Богъ те наказва – прояви Вѣрата си.

20.II.1922 г.

[illegible] 19.XII.1924 г.
[illegible] 4.I.1925 г. [illegible]
[illegible] 5.IV.1925 г.

13. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

А Благъ е тъкмо единъ Богъ.
Благостьта е свойство качество само на Бога.
Туй, което може да внесе най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ, и най-здравословното състояние въ нашия животъ то е Божията Благость.
Изисква се крайно смирение, на всичко да се радва човѣкъ.

Блажени,
които гладуватъ и жадуватъ за Правдата,
защото тѣ ще се наситятъ.

5:6 матея.

6.II.1926 г. в Т. Има Правда въ свѣта! Учителя.

Господь е добъръ, и ние трѣбва да бѣдемъ добри.
И най-първо човѣкъ трѣбва да вложи идеята, че той трѣбва да бѣде добъръ. Не добъръ по дѣло, а добъръ по възпріятие.
+ Всѣки човѣкъ на земята трѣбва да проучи за себе си, онова мѣсто, отъ дето той може да се съобщава съ Бога, + съ оная учени брата извѣстно.

9/XI. 24. 4 Т.
Има истини въ свѣта, които сѣ недостѣпни за човѣшкото съзнание. Недостѣпни не отъ нѣкоя причина вѣтрѣ, като ѣдна невъзможность, но недостѣпни сѣ по причина на неразположението на нашия умъ.
Само за Бога ако живѣемъ живъ ще бѣдемъ всѣкога!
Благодать за ти, ония най-хубавитѣ условия, които Богъ е далъ на разположение на твоята душа въ извѣстенъ периодъ на животъ ти.

14. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

-7-

Най-първо трѣбва да опрѣдѣлимъ какво трѣбва да бѫде нашето отношение къмъ Бога! (46)

Потрѣбна е храна и за душата. (43)

Земята е Божествено училище, въ което човѣкъ е поставенъ да се учи. (44)

Човѣкъ съ Видѣлина никога не идва до споръ. (45)

Като отворимъ сърцето си за Духа, Той ще измѣни корено нашия животъ и ще ни покаже какъ да живѣемъ. (47)

*

[illegible] СВ.Я.Е.И.

Азъ обичамъ Истината!

не искамъ да ви заблуждавамъ, но искамъ и вие да възприемете Истината.

13.IV.1939 г. [illegible] Учителя.

Три нѣща сѫ потребни на ученика: Разумность, сила, доброта. Разумностътъ има предвидъ правия пѫтъ на животътъ, Силатаима предвидъ свободата истината на животътъ, Добротата има предвидъ основата на живота- Любовьтътъ.

16.IV.1939 г. сѫбота 43 гр.

- Зло значи да вземаш безъ право а добро значи да даваш съ Любовь. -

15. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Машинописния текст е от пишещата машина на Савка.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

Азъ вѣрвамъ
въ вътрешното проявление на Бога въ душата.

Ще мислишъ най-хубавото за Учителя си.

26. VII. 1926 г. П.

Отъ Проявената Божия Любовь
е излѣзла (и) повѣшната любовь. Анна М.

Като образувамъ повече врѣзки съ Господа
усилвамъ, и вѣрата си. М.Д.У. 1. VIII. 1926 г. Н.

Само Божията Любовь.

31. X. 1925 М.
сабота.

вол. 2. XI. понед следъ писмения си изпитъ.
Единъ хубавъ подаръкъ! отъ У-ая ми!

С.

Сега е врѣме да покажешъ, че въ тебъ Богъ
е заложилъ нѣщо Добро.
Силата на човѣка се познава при изпитание

Вѣра жива, неизмѣнна, постоянна.
Любовь безгранична, която не отпада.
Бодра весела духомъ.
Изпита си дръжъ добре.
Свѣтлина Миръ и Любовь да те крепятъ.

16. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

Божиятъ Миръ да бѫде съ тебе и моята Свѣтлина да те упѫтва.
У-ля.

Чистотата е изразъ на Съвършения Животъ.

Свършихъ дръжавния си изпитъ 1 ноб. 12 XI 25.
Сѫщия день отивахъ при Учителя и благо-
дарихъ. Сега чекамъ вече да работя въ-
ху себе си. (...)
Савка

Обектъ на всичко въ свѣта е Богъ.
У-ля.
2.XI.1925 г. 6.30 ч. ...

Изпита си дръжъ добре.

Послушанието е Божествената връзка между ученика и Учителя му.
Когато отивашъ при Господа трѣбва да ти е радостно.
6.XI.1925 г. ...

Помни Създателя си. вѣчний Духъ.
Надей се на Бога.
8.XI. недѣля 5 ч. ...

Падналиятъ пѫтилада и става.
Падналиятъ кѣма приятели освенъ Бога.
Богъ неможе да се ограничи въ своята Благость.
Той е вдигналъ хиляди паднали души, които сѫ уповали Нему.
Той е винаги Вѣренъ и Истиненъ.
Когато ученътъ да усъмни въ Учителя си, той е тръгналъ по кривия пѫть.
Съвършеният е вънъ отъ всѣка съблазънъ.

Неговата Душа е пълна съ Любовь Истина и Мѫдрость.
У.
Ти сама трѣбва да се сѫдишъ, прѣди да е дошелъ Божия сѫдъ.
У.
25.X.1925 Т. в.н.

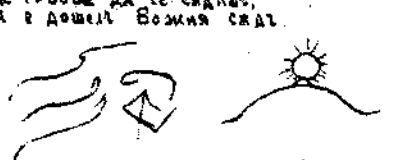

17. „Свещени думи без „мота“ с почерка на Савка Керемидчиева.
Тук Савка е писала с печатни букви. Едно от изискванията на Учителя е, че молитвите, свещените думи и скрижали трябва да се пишат с печатни букви. Това е доказателство, че печатно изписаните букви са на Савка.
Доказателства, че те са диктувани на Савка от Учителя без „мота“

53.

Родина

Земята е мѣсто,
дѣто се събиратъ и най-
голѣмитѣ страдания, и
най-голѣмитѣ блага.

54

Туй, което служи за
спѣнка на хората, то е
прѣстѣпление;
туй, което служи за
тѣхното подигане, то е
добро.

55.

Добро е, което укапрѣдва
човѣчеството, а зло, което
го спѣва.

56.

Съмнѣнието е една зада-
ча, която човѣкъ трѣдва
да рѣши правилно.

57.

Спасението става извѣд-
нажъ — щомъ човѣкъ рѣши
да служи на Бога! но
се реализирва прѣзъ цѣлия
животъ.

58.

Въ Любовьта нѣма разлика:
сродната душа на този,
когото ти обичашъ, и са
онзи, когото не обичашъ, го-
рѣ еднакво се обичатъ.

18. Свещени думи без мота от тефтерче на Савка Керемидчиева с нейния почерк от N 53 до N 100.
Това са доказателства, че са диктувани на Савка от Учителя без мота.

59.

Моралътъ е спрѣмо Бога.

Отношението ни къмъ Бога – е моралъ.

60.

Земята безъ другия свѣтъ е затворъ.

60.

Земята безъ другия свѣтъ е затворъ.

61

Нѣщата въ природата сѫ разхвърлени, по този начинъ, тѣ иска да ни заставимъ да мислимъ.

62.

Плачътъ носи животъ. Най-тежкото положение е, когато човѣкъ не може да плаче, тогава той прилича на пустиня дѣто изворитѣ сѫ прѣсъхали

63.

Ако човѣкъ нѣма тази невидима закрила, мѫчно може да се справи на земята самъ.

64.

Единъ въпросъ.

Онзи, който е направилъ окото виждалъ ли е?

65.

Добро е само това, което засѣга изпълнението волята Божия на земята; защото то служи за разтежа на живота въобще, и за благото на човѣка.

66.

Страданията подмладяватъ човѣка. Тѣ служатъ само като подбудители да заставятъ Духа да работи и да мисли.

67.

Блаженство е когато човѣкъ се освободи отъ ограниченията на свѣта!

68.

Прощаването не пропъстича отъ човѣка, то иде отъ Бога!

69.

Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ посторонитѣ нѣща, които само отвличатъ ума му безъ да го ползватъ. Човѣкъ трѣбва да има вътрѣшенъ стимулъ, за да му е приятенъ живота.

70.

За сега законитѣ сѫ написани отвѣнъ, а за бѫдаще моралнитѣ закони ще бѫдатъ написани отвѫтрѣ.

71.

Да любимъ Бога, това е най-възвишениятъ и най-съвършениятъ моралъ!

72.

Характерътъ на човѣка се познава само при изпитания! Човѣкъ има характеръ, щомъ издържа убѣжденията си. Не издържа ли убѣжденията си, той щиѣ любовьта си.

73.

Най-фаталното нѣщо е, човѣкъ да се стреми да угоди на свѣта. Човѣкъ се цапа отвѫтрѣ, а не отвѣнъ.

74.

Когато човѣкъ живѣе чистъ животъ, тогава може да почувствува Божията Любовь.

75.

*!

Ако човѣкъ иска да помогне на човѣчеството, нека изправи себе си!

76.

Въ Вѣрата устоява този,
у когото има упование;
Въ Надеждата устоява този
у когото има радость;
Въ Любовьта устоява този,
който е готовъ да жертва.

77.

Велико нѣщо е Любовьта!
Тя трѣбва да бѫде великия
законъ, който да изпълня
душата на човѣка!

78.

№ 14.I.37.

Да бѫдешъ невиненъ и да
свършишъ живота си ка-
то виновенъ прѣдъ други-
тѣ, безъ да се оправдаешъ,
това е характеръ!

79.

Само Любовьта може
да издържа и най-про-
тиворѣчивитѣ положения
въ живота.

80.

Единственото нѣщо, което
цѣлува безъ грѣхъ, то е
свѣтликата.

Най-идеялната храна
на земята сѫ плодоветѣ.

81.

Най-великото нѣщо за
душата на човѣка, е не-
говиятъ Миръ!
Мирътъ е отъ Бога
благословенъ.

82.

Всичко минава, само Любовта остава. Тя е вечна, надживява и човека.

83.

Човекъ е достоенъ за името си, когато даде ходъ на Божественото у себе си.

84.

Когато намѣримъ Бога въ себе си, кашиятъ животъ ще бѫде пъленъ.

85.

Любовта на Бога е велика защото Той всѣкога помага на хората чрѣзъ хората, а самъ оставя скритъ.

86.

Само дѣто живѣе Любовта, нѣма умраза.

87.

Любовта е единъ вѫтрѣшенъ малъкъ огънь, който осмисля живота.
Любовта е нѣщо духовно. Тя нѣма допиръ съ материята.

88.

Надеждата е физическій свѣтъ, Вѣрата е духовнятъ, а Любовьта — Божественнятъ.

* Любовьта седи въ това, да вѣршимъ всичко като прѣдъ Бога. Затова тя е чиста.

89.

Живота почва отъ служението на Бога. Само като влѣзнемъ да живѣемъ въ закона на Любовьта, ще познаемъ Бога.

90.

Когато направишъ нѣщо отъ убѣждение, ти никога нѣма да искашъ да бѣдешъ платенъ. Убѣждението е надъ всѣка заплата. то е отъ Бога. Направишъ ли нѣщо за пари, то е отъ дявола.

91.

Истината е отъ Бога. тя е въ насъ, а не отвънъ. Който веднажъ разбере Истината, той я и прилага.

92.

Животътъ на земята е сѣнка прѣдъ живота въ Бога. Нѣщата на земята сѫ нереалки, тѣ сѫ като сѣнь, прѣдъ живота въ свѣтликата на Бога.

93.

Въ живота може и безъ страдания, ако има разбирание.

94.

Когато погледътъ
на човѣка прониква
въ пространството,
тогава се вижда строгъ.

95.

Човѣкъ трѣбва да пази
душата си свободна.

Да имашъ убѣждение
значи, да можешъ да
кажешъ „Да!" и „Не!" до
принципъ.

96.

Най-първото нѣщо, човѣкъ
трѣбва да бѣде въ съгласие
съ Бога и съ себе си.

97.

Любовьта дава смисъль
въ живота. Безъ Любовь
живота нѣма смисъль.

98.

Само Любовьта може
да смекчи нѣщата,
а умътъ да имъ даде
цѣна.

99.

Хубавитѣ нѣща се
редкитѣ нѣща.

100.

Човѣкъ трѣбва винаги
да се моли. Молитвата
е процесъ на чистене.
Чистотата вкася дълбокъ
стремежъ въ душата
на човѣка къмъ Бога!

Учителят Петър Дънов

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Общ окултен клас
1938 - 1939 г.
Том I

19. Корицата на издаденото томче
с правилната година 1938-1939 на произнасяне -
Словото на Учителя - том I.

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андреева. Всички мъжеси от страна на коректорите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в скоби от самата стенографка. При редактирането са допълнени и поставени в квадратни скоби явно липсващи, пропуснати от стенографките, думи и изрази.

Редактори:
Ясен Даскалов
Мегдена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Компютърен набор:
Юлиана Ангелова

Компютърен дизайн:
Атанас Джажев

Координатор за напечатването на неиздавано дотогава слово на Учителя Петър Дънов - д-р Вергилий Кръстев

© Издателство "Уравия"
© Издателство "АСК - 93"
ISBN 954-9589-17-X, първо издание

977

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СЛАВАТА БОЖИЯ,ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Година XVIII
Том I

~~(1939-1940)~~
1938 - 1939

София 1998 г.

20. Имената на редакторите на стр. 2 и променената година на стр. 3 - том I.

Учителят Петър Дънов

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Общ окултен клас
1938 - 1939 г.
Том II

21. Корицата издаденото томче
с правилната година 1938-1939 на произнасяне -
Словото Учителя - том II.

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андреева. Всички намеси от страна на редакторите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в скоби от самата стенографка. При редактирането са допълнени и поставени в прави скоби явно липсващи, пропуснати от стенографите, думи и изрази.

Редактори:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Компютърен дизайн:
Атанас Джаджев

Координатор за напечатването на неиздавано досега слово на Учителя Петър Дънов - д-р Вергилий Кръстев

© Издателство "Уранин"
© Издателство "АСК - 93"
ISBN 954-9589-18-8, първо издание

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Година XVIII
Том II

~~(1939-1940)~~
1938 - 1939

София 1998 г.

22. Имената на редакторите на стр. 2 и променената година на стр. 3 - том II.

XXIV. ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ - СПОМЕНИ

Бележки на съставителя на „Изгревът" - Вергилий Кръстев към спомените на Жечо Панайотов

1. Дойде онова, време, което бе определено да се публикуват спомените на Жечо Панайотов в поредицата „Изгревът". За да бъдете въведени в проблема прочетете в „Изгревът" том IV, стр. 600-605; 605-608. Всичко написано важи и за днес и за утре, докато съществува „Изгревът".

2. Трябва да се запознаете с „Първородството за паница леща" - „Изгревът" том IV, стр. 618-621, защото това са етали, които предхождаха голямото предателство. За него ще прочетете в „Изгревът и тресавището" - „Изгревът" том IV, стр. 621-624.

3. Отговорът на отвореното писмо е на стр. 625-631 в „Изгревът" том IV.

4. Моят персонален отговор на подписалите „Отворено писмо" е в „Изгревът" том IV, стр. 631-637.

5. „Въпросите, които чакат отговор" - „Изгревът" том IV, стр. 637-642.

6. Защо не се печатат неиздадените беседи на Учителя Дънов? „Изгревът" том IV, стр. 642-645.

7. Това „Отворено писмо" и отхърляне на „Изгревът" доведе до отклонение на стотици последователи на Учителя Дънов в погрешна посока. И спиране в отклонението за тях не може да има. Те са безвъзвратно загубени за себе си и за общество „Бяло Братство".

8. Тези сили, които отхвърлиха „Изгревът" организираха в страната едно настроение и разпространяваха едно решение на Братския съвет да не се купува „Изгревът". Тези сили променяха песните на Учителя, Паневритмията, Словото на Учителя Дънов. Променяха, за да изопачат всичко и да заблудят всички. Сполучиха.

9. От времето на публикуването на „Отвореното писмо" през 1995 г., когато бяха публикувани „Изгревът" том I, II, III досега аз издадох 15 тома от „Изгревът". А онези - нищо!

10. През това време аз организирах издаването на 56 заглавия от оригиналното, неиздавано Слово на Учителя Дънов, което съхранявах 30 години по време на комунистическата власт, когато се правеха непрекъснати обиски и се унищожаваше всичко. А онези - нищо. Аз ги запознах и издадох! А онези - нищо!

11. От 1990-1999 г. организирах и финансирах към 80% концерт-рецитали по Слово и музика на Учителя Дънов. Бяха към 20 концерта. Бяха качени на сцената към 20 музиканти-певци и инструменталисти. И сполучливо се реализираха

А Братският съвет още в самото начало забрани на музикантите да се качват на сцената и да свирят и пеят музиката и песните на Учителя Дънов. А защо? Защото бяха врагове на Школата. Не на мен. Но на Школата на Учителя. И с действията си те доказаха това. Има го публикувано. Има го черно на бяло.

А следващият Братски съвет написа „Отворено писмо", за да настрои всички срещу „Изгревът". Проверете всички онези, които се подписаха, какво направиха досега и ще видите, че те се провалиха и си заплатиха чрез живот за нарушение на окултните закони. Прочетете, за да видите как действуват окултните закони.

13. Защо трябваше да пиша всичко това и да припомням стари неща, които са отминали. Няма стари неща. Всички неща са едни и същи в една окултна Школа. Онези сили, които разрушиха Изгрева, предизвикаха процеса 1958/1959 г. гоненията, преследванията, изгарянето и унищожаването на беседите и лекциите на Учителя Дънов, не са заминали някъде, а си стоят тук и действуват - вчера, днес и утре. Доказателства? Когато започнах да работя с Жечо Панайотов тези сили се явиха и предизвикаха няколко обиска. А Жечо се учудваше защо се случва всичко това. Казвах му: „Не съм аз, не е от мене, а е от други хора и сили и ти ще се убедиш по-късно. А сега давай да работим." Послуша ме. Добре, че ме послуша.

14. Отначало ги пишеше в своите тефтерчета на стенограма. Така никой не

можеше да разбере какво пише. Уточних се с него, да започне да пише за всичко, което се сети. Започнах да го разпитвам за рода му, за движението на рода и за началните години на Братството. Жечо разбра какво искам и започна да го изпълнява. По онова време имаше много почивни домове на профсъюзите по планините и той бе пенсионер, взимаше си някоя карта за почивка и заминаваше. Там му харесваше, имаше контакт с обикновените хора, даваха му вегетарианска храна и се чувствуваше отлично. Отиваше на някоя поляна и стенографираше в тетрадката си. Така постепенно се записваше всичко. Изпълняваше си обещанието към мен.

15. В следващият етап, той започна да прехвърля стенограмите на пишеща машина. Предаваше ми написания материал, аз го прочитах, правех писмени забележки и му ги предавах. Изисквах от него да пише всичко, което си спомня, да предаде всичко. Тогава той смяташе, че някои неща не са важни и не трябва да се пишат. Но за мен всичко бе важно. Той се съгласяваше и правеше допълнителни бележки към различните глави. И така се публикуваха в тоаи том XV.

16. Пишеше ги в четири екземпляра. Трябваше да ми предаде един екземпляр за мен. Накрая се разбра, че за мен нямаше копие. Предал на този, предал на онзи, а за мен няма. Казвам му: „Абе Жечо нали аз съм този, който те накара и те задвижи да го напишен. Аз съм този. Ако не бях аз, теб изобщо нямаше да те има като историческа личност. На тези, които си предал другите копия, те са врагове. Твои врагове и на Братството, и на Учителя". Стрескваше го това мое определение. Но точно така стана. Онези се оказаха врагове. Той се убеди в това, но по-късно, когато му направиха от милицията няколко обиска.

17. Донесох магнетофон една привечер и го укрихме. После чакаха 20 дни да му се оправи гласа, защото беше прегракнал. Той, четеше, аз записвах. Прекъсвах го и той обясняваше и даваше нови сведеиния. Четеше от единственото копие, което имаше. Така записах две ролки към 12 часа магнетофонен запис. Към него трябваше да добавя по едно копие машинописен текст. А той имаше само едно. Обеща да го препише отново и после да ми предаде всички копия. Но това не стана. Той ги предаваше на други. А онези другите бяха врагове. Те идваха при него да му пречат и да го отклоняват. И успяваха. И дори се стигна дотам, че онези, за мен бяха престъпници, те в неговите очи бяха братя и сестри, а аз бях чужд човек. Те бяха престъпници, защото го отклоняваха умишлено да не си свърши своята работа. И успяваха.Той вярваше на тях, а не на мен. Ужасяващо е.

18. След време ми даде едно копие, но то не беше пълно. Аз беснеех. А той ме успокояваше така: „Нали го имаш на запис, защо се тревожиш." Е, как ви се струва това? Когато трябваше да се печати неговия материал, аз прослушвах записа и сравнявах с преписите му на пишеща машина, добавях някои допълнителни казани неща. А материала от 1910-1923 г. го предадох на магнетофонен запис на касетки и от там прослушвайки ги Яна поп Янева ги въвеждаше в компютъра.

19. Отидох при сина му Благовест да ми предаде всичко онова, което бе останало от баща му. Не можеше да го намери. Едно останало копие в леля му беше единствено. Прехвърлих на ксерокопие материала 1910-1923 г. Сверих го. Разбрах, че на магнетофония запис бе по-подробен и остана той да бъде включен.

20. Снимковият материал съм получил от Жечо Панайотов, а сина му Благовест през 2002 г. ми предаде към 27 снимки и аз подбрах онези, които според мен трябваше да излезнат. И те се отпечатиха в том XV.

21. Когато работих с Жечо, аз му направих два филма 2x8 мм на камера, заснех няколко филма с неговия образ, заснех ръцете му и линийте на ръцете. Беше заснет от мене - на Рила, на Салоните 1971-1972 г., при лагера на Борис Николов с приятели, както и в дома на Борис Николов. Избрах тези снимки, които бяха необходими в момента. Остана един голям снимков материал за архив. Оставих го като историческа следа в историята на Братството.

22. Аз накарах Жечо да напише на всяка снимка отзад лицата, които

фигурираха на снимките. Той ме послуша. Пишеше ги на пишеща машина и ги залепваше отзад на снимките. Така от него имаме доказателства за някои лица и събития в някои снимки, които се публикават, например груповата снимка на първите ръководители. Виж „Изгревът" том VI.

23. Жечо Панайотов бе много разположен към мене. Приемаше ме като брат. Аз изобщо не бях съгласен с постановката на възрастните приятели. Казвах им, че това е провал. Те смятаха, че това може да се възстанови, ако тази власт си замине. Така смятаха. А аз не смятах така. Аз излезнах прав. След 1990 г. всички последователи на Учителя бяха отново отклонени в погрешна посока. Днес е 2002 г. и това се вижда вече и от други лица. Върнаха се в 1945 г. и започнаха да повтарят предишния етап от 1945-1990 г. А този етап бе също етап на отклонение от Учението на Учителя. Това е описано и в този том. И всеки може да си го прочете и провери.

24. Защо поместваме спомените на Жечо Панайотов? Това е моя програма, която движа от преди 30 години и сега трябваше да я реализирам. В спомените му има отбелязани всички етапи от историята на Братството, преминали през последователите на Учителя. Те трябва да се знаят. Не се ли знаят, човек не може да направи нищо без знания. Тези етапи се повтарят последователно от всеки нов последовател на Учителя Дънов.

25. За процеса на Братството 1958/1959 г. е описано от Борис Николов в „Изгревът" том III, стр. 192-290. Тук Жечо Панайотов описва своя път през онази епоха. Накарах го, да го опише. Отначало не искаше, но после се съгласи. Описа го съкратено, защото не искаше да си задържа съзнанието към онези години.

26. Тук искам да заявя, че Жечо Панайотов бе честен човек, не беше крал, нито присвоил братски пари. В това съм сигурен 100%, защото съм изучавал подробно цялата тази история по документи, които някога трябва да се публикуват. Разпитвал съм и неговите съвременници - за тях той бе честен човек. Почтен бе.

Отначало той е във Финансовият съвет, чийто председател е Никола Антов, а членове са Манол (Емануил) Иванов и Жечо Панайотов, а по-късно е Коста Стефанов. Отначало е с Никола Антов. И ако беше останал при Никола Антов нямаше да има никакъв процес. В това съм убеден. Има документи за това. Но се задействуват други сили и чрез жена му Веска го отклоняват от този съвет. Така той става опонент на Никола Антов и след това разрушението идва. Друг го отклони и друг бе този, който го вкара в затвора, а не е Никола Антов. Разказваше ми много пъти Мария Тодорова, че тогава са „скъсали сто цървула". Има такава поговорка, която споменава Учителя - докато дяволът скъса сто цървула, но накрая принуждава някой да извърши престъпление. Скъсали са сто цървула, докато убедят и привлекат на своя страна съпругата на Жечо и чрез нея да го привлекат на тяхна страна. Било е трудно, но са успяли накрая. Така той се отделя от Никола Антов.

27. Цялата вина за провала носят онези сили на Разрушението, които се проявиха чрез „Майстор Борис". За това съм писал вече. Доживяха съвременниците на Борис Николов, да се убедят лично, кой е онзи, който провали всичко. А за справка виж „Изгревът" том X, стр. 760-764, както и том XI, стр. 793-803; том XII, стр. 875-877. Всичко е описано и никой не може да каже, че не знае.

28. Вижте също - „Кои са враговете на Учението на Учителя Дънов" - „Изгревът" том XI, стр. 826-831 - „Разменната монета"; стр. 832-834 - „Двата триъгълника на Черната ложа в България", „Изгревът" том IX, стр. 825-845. Тези етапи трябва да се познават, защото всеки ще премине през тях, за да се изпита и определи.

29. Излизането на Спомените на Жечо Панайотов са точно за времето и за мястото им. Няколко лица бяха се сдобили чрез кражба и измама на неговите спомени и искаха да ги издадат така както досега правеха. Аз задвижих този мой план преди 30 години, работих 30 години и накрая се явяват лъжците, крадците и мошениците. Крадяха материалите и издаваха, за да ме преварят. Целта им беше да пречат на програмата на „Изгревът". И в това сполучваха, защото онзи, който ги

ръководеше не беше случаен. Борбен, силен. Името му бе: „Духът на Заблуждението и Разрушението". И опорочаваха всичко до което се докеснеха. Сполучиха! Бяха много добре организирани и имаха пари.

30. Спомените и материалите на Жечо Панайотов са по оригиналите с които съм работил. Не съм променял нищо. Всичко, което съм задавал като въпроси за уточнение към Жечо, той ги приемаше и правеше допълнеиня. Те са публикувани. Също допълненията към магнетофонните записи, също са включени. Така че това е всичко по оригинала. Няма нищо измислено или добавено от мен.

31. Първият човек с когото започнах да работя бе Жечо Панайтов. **Аз му бях изповедник за много неща.** Знам толкова много неща за хора и събития, че ако започна да ги описвам ще пропищят и ще се вдигне голяма олелия от много лица. И тези, които са живи и онези, които са отвъд, отдавна заминали от този свят. Според мен това трябва да се опише, за да изтече мръсотията, за да остане само **чистотата** в Учението. Защото главното в Учението на Учителя е чистотата.

32. Главното за мен е, че цялата тази мръсотия трябва да изтече и да остане Учението на Учителя в своята си Чистота. Това е борбата, която водя. Запитали веднъж Учителя: „Учителю, какво да казваме на онези с една дума, когато питат какво представлява Учението Ви?" Учителят станал строг и отсякъл с една дума: „ЧИСТОТА!" „Ами как така?" Добавил: „Чистота в мисли, чистота в чувства, чистота в действие!" Ето това е Учението. Чистота. Духът пребъдва. Духът пребъдва само в Чистота. Амин.

24 Юли 2002 г.- 18.00 -20.00 ч.
Вергилий Кръстев

33. Исках от сина му Благовест да ми даде един очерк за майка си. Не пожела да го напише. След дълги протакания ми даде само биографични бележки за нея, които публикувам. А той прилича на нея, на Веска Жекова и върви по нейния род, а не по родова линия на Жечо. Написа колкото можа.

34. Спомням си как тя - Веска по времето на задържането в следствието и в затвора на Жечо, тя много трудно възприе всичко това. Жечо ми разказваше, че е била тормозена и от братя и от сестри, и от милицията, които са търсили пари и злато. И тя горката, като се е връщала от работа, влизала в тъмната къща и не е запалвала електрическата лампа, дори и свещ не е запалвала, за да не предизвиква погледите на останалите. Живеела и се е движела в тъмната си къща. А тези, които оглеждали отстрани казвали „Тия отидоха в затвора, измряха и повече ги няма. И няма да ги има." Така е живяла като в жив затвор. Но се е съмнало в къщата чак когато на 1.I.1963 г. Жечо е бил освободен от затвора.Съмнало се само за някои!

35. Споделих с Благовест Тошев, че сина им не иска да напише нещо за майка си, тогава той ми изпрати един очерк, понеже е живял в тяхната къща няколко години. И го публикувам.

36. За да я зачета аз чуждият човек, то реших да публикувам нещо за нея, като включих записано Слово на Учителя, което подбрах от нейни две тетрадки предадени ми от Жечо. С ръката си беше записала това.

37. Написах тези кратки бележки, за да се знае през какви препятствия съм преминавал и колко трудно бе от самото начало продължило повече от 30 години, докато се реализира моят план. Реализира се накрая с помощта на Небето и това бе публикувано накрая. Да се знае какво е било. И че го е имало. И че тези хора също са били на земята, на Изгрева и в Школата на Учителя Дънов. Били са.

А онези сили на Разрушението ги е имало, има ги днес, ще ги има и утре. Това трябва да се знае. Има служители на Духа на Истината. Има слуги на Духа на Заблуждението. И едните са в „Изгревът" и другите са там.

6 Юли 2002 г. - 10.10 ч.
Вергилий Кръстев

38. Има на този свят всичко. И всичко което бе по времето на Учителя има го и днес. Духът на Учителя и Бога е в Словото Му. А „Изгревът", който публикувам

е мястото, където и едните от Бялата ложа и другите от Черната ложа са сложени да бъдат съдени по закона на Божята правда. И на никой няма да му се размине - всеки ще си получи заслуженото. Според делата си.

39. **Жечо Панайтов бе ученик на Бялото Братство и достоен служител на Бялата ложа по времето на Учителя до 1944 г., както и от 1945 г. до края на пребиваването му на земята и между българите. Благодаря ти Жечо.**

40. Накрая сина му Благовест реши да съдействува. Предаде ми снимки на баща му и на майка му, които с онези, които лично ми бе предал Жечо Панайотов, аз публикувам тук.

Накрая сина му написа кратки биографични бележки за майка си, след многобройните ми настоявания.

Ато ви пример как се сваля една идея през 1972 г. и как 30 години се трудя да я реализирам. Накрая сполучих, но с Божията воля и с помощна на Онзи, който ръководи поредицата „Изгревът.

Амин!

24.07.2002 г.
София

XXV. НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Бележки към спомените на Николай Дойнов от Вергилий Кръстев

1. За въведение прочетете в „Изгревът" том IV, стр. 577-579. Всичко написано там е вярно, дори са съкратени много неща. А трябваше да опиша тогава всичко.

2. Първият етап продължи десет години, когато аз ходих при него, пътувахме заедно по екскурзий, по Витоша от 1970-1980 г. и той ми разказваше много неща от живота на Школата на Учителя Дънов 1922-1944 г. А аз си ги отбелязвах.

3. Вторият етап включваше моите усилия и изразходнане на много сили и време от моя страна да го накарам да ги напише тези спомени. А той не искаше. Но после под мое давление ги написа. Написа ги заради мен и за мен. Само за мен.

4. Третият етап включваше решението им да бъда изхвърлен от онова, което аз движех. Сестра му Цанка ги написа на пишеща машина и ги разпространи. А бяхме се уточнили да стоят при мене и да не се дава на никого. Излъгаха ме. Не искаха да ме има. Но мен ме имаше и аз задвижих всичко това. Изиграха ме!

5. Четвъртият етап се състоеше в това, че ги размножиха в десетки екземпляри дори ги подвързаха в IV книжки и написаха отгоре, че това е История на Бялото Братство. По този начин искаха да попречат на програмата на „Изгревът" преди да му дойде времето. А това беше десет години преди промените в 1989 г., когато се разруши Съветската империя. Направиха го нарочно. Умишлено!

6. Петият етап. Аз след като видях замисъла на тези сили на Разрушението, отидох при него и го накарах да работим върху спомените му. Описах му моя план. Николай Дойнов се съгласи. В разстояние на два месеца, аз ходех при него и го карах да си чете спомените, записвах ги на магнетофонен запис, спирах го и го разпитвах и той обясняваше и така се допълваха някои празноти според мене. Трябваше да си довърша работата. Това беше мой план, който движех цели 30 години.

7. Шестият етап. Аз извадих моите бележки, където бях записвал по точки някои негови опитности при различните ми срещи с него, разпитвах го и той ги разказваше и ги записвахме. Те бяха включени в неговият материал.

8. Седмият етап. Извадих неговите статий, където той разказваше по различни теми. И за да докаже някоя своя теза, той цитираше някой случай с Учителя. Тогава събрах тези статий, разпитвах го и записвах. Това е раздела „Разговори за Изгревът", включващ към 20 часа магнетофонни записи, работени

при пълна нелегалност през 1980 г. Криех се тогава, за да не попадне милицията на мен.

9. Осмият етап. Аз бях този, който го накара да напише книга за Астрологията и за Физиогномиката. И той ги написа. За доказателство служат неговите признания, че без мен не би направил нищо. А те бяха признания записани на магнетофон. Имам ги.Публикувани са в неговия материал.

10. Деветият етап. Дойдоха онези сили, които задвижиха след 10.XI.1989 г. онзи етап, който завърши един цикъл от 1945-1990 г., както бе казал Учителя Дънов. Дойдоха условия и се започна поредицата „Изгревът" в която трябваше да се включи всичко онова, което бях работил в растояние на 30 години. А това беше програмата на „Изгревът". В него трябваше да влезнат спомените на Николай Дойнов и Астрологията, понеже това беше моя програма и аз съм движил всичко до написването им. А оригиналите така както бе ги записвал с почерка си бяха в мене.

11. Десетият етап. Това е етапа на лъжата и измамата. Решиха да ме отстранят. Николай си предаде Астрологията на други хора за печат. Разбрах, че бе давал спомените да му се издават от разни лица. Аз бях възмутен. Толкова сили, време и енергия от моя страна и накрая ме измамиха. Искат да ми откраднат идеята ми от преди 30 години и моя труд. И успяха. Не бяха случайни.

Отивам при него. Той ме гледа и не ме познава. „Познаваш ли ме? Аз съм Вергилий." - „Не си спомням". Аз съм ужасен. Оглеждам го и виждам, че това не е Николай, а един друг астрологичен дух влезнал в него. Разбрах, че Николай си бе заминал. А този дух в него се занимаваше само с астрология в разстояние на десет години. Всеки ден при него преминаваше цяла върволица от хора. Той им правеше хороскопи и то все на ръка със собствени изчисления. А това е много трудно и изисква много време и енергия. Но го правеше. Аз бях не само изненаден от този удар срещу мен. Не ме познаваше и не знаеше вече кой съм. Как ще ме познава, когато това не бе Николай. Аз се възпротивих. Обясниха ми, че той вече има артериосклероза и старческо изгубване на паметта. А това бе лъжа. Та той по цял ден изчисляваше хороскопите - по 4-5 часа на ден и разговаряше с хора, обясняваше им, разчиташе им хороскопите. Каква артериосклероза. Той бе работоспособен и с ума си, но друг беше влезнал в него и го движеше. Това е истината. И вече друг бе този, който вземаше решения да предава материала на този или онзи. Друг бе!

12. Единадесети етап. Започна поредната и последна измама. Научих, че дъщеря му Ина е предала материалите за публикуване на т.н. издателство „Братство". Обадих се по телефона, че това нещо аз съм го задвижил и че без мен нямаше нищо да има. Отговори ми, че изпълнява волята на баща си Николай. А той преди години беше напуснал тялото му и това беше друг. Никой не ме послуша. Предадоха, публикуваха ги и после чух, че дъщеря му Ина била разочарована, че онези там му съкратили спомените поради лични съображения. А после лично Благовест Жеков ми обясни, че извикал дъщеря му Ина Дойнова и й обяснил, че ще съкратят онези неща отнасящи се за събитията от 1945-1972 г. Не им изнасяше да ги има тези неща. А Николай Дойнов лично ги бе преживял. И аз бях този, който настояваше да се опише всичко от него за тези събития, понеже бе участвувал и заради тях беше изпратен в концлагер и в затвора. Описа ги. А онези ги махнаха, понеже не им изнасяше. Не били верни. Глупости. Той заради тях отива в затвора, после ги описва и след това за онези, които не са били в концлагер не били верни. Хайде де! Но понеже ме излъгаха, затова се дойдоха до тези събития, за да му опропастят материала. И накрая да се види лъжата им от всички, как се краде чужд труд и чужди материали. Този материал, отдавна не беше на Николай, а беше мой труд реализиран и го имаше черно на бяло. Но черното надделя и ме излъгаха накрая. Но винаги има „Видов ден" и правдата възтържествува. С издаването на спомените му в този том тя, Правдата се възстановява.Няма къде да иде другаде!

13. Дванадесети етап. Реших през 2001 г. да подготвя целия материал на Николай Дойнов да влезне в програмата в Изгревът. Работих два месеца - февруари

и март 2001 г. Трябваше да изслушам към 30 часа магнетофонен запис. Четях ръкописа, слушах магнетофония запис и добавях допълненията, които бяха направени към съответните спомени.

Аз създадох една глава „Разговори с Николай Дойнов за Изгревът" - на магнетофонен запис при коментара на неговите статии с отговори на моите въпроси.

Извадих и подредих три различни негови изказавания, записани на магнетофонен запис, при които той си признава, кой е онзи, който го е накарал да свърши тази работа и че без мен не би станало нищо. Те са публикувани тук в този XV том.

14. Неговият материал е интересен и трябва да влезе в програмата „Изгревът". Това е задвижено още от 1970 г. по тази програма. А всички онези, които се явиха впоследствие то те се явиха да попречат, да изопачат и да ме отстранят, и да спрат програмата „Изгревът". Те бяха врагове на програмата.

Но те не знаят, че Бялото Братство има един много изпитан метод. При всяко лъжа, кражба и измама - те извличат Духът и Силата на написаното и отпечатаното. И то става безпредметно. Така стана и с всичко онова, което бе отпечатано от името на Николай Дойнов досега. Вземете, прочетете и ще видите, че там няма нито дух, нито живот, нито някакво присъствие. Напечатано е. То ще бъде документ за това, да се види кои бяха враговете на Школата и на него самия.

15. Включването на неговия материал в поредицата на „Изгревът" има за цел да се възстанови Правдата и да се отблъсне лъжата и поквата. И да изгрее Истината, която досега беше забулена от облаците на тъмнината идваща от дейността на Черната ложа присъствуваща на Изгрева вчера, днес и утре. Има я. Не може да се отрече, че я няма. Присъствува днес чрез много лица.

16. И като изгрее Истината като слънце, ще се върне силата на този материал, но само в поредицата „Изгревът". В това ще се убедят следващите поколения, които го четат и навлезат в тази епоха. Да, но ако не бях аз, това изобщо нямаше да го има. Как така! Ето така, нямаше да го има. Тези хора един след друг измираха и занасяха в забравата историческите доказателства, че тази Школа е съществувала между българите. Аз спасих Николай. Спасих и тях. Но всички без изключение ме излъгъха накрая. Не можаха да издържат на Духа на Заблуждението, който разрушаваше всичко след себе си за да няма никаква следа. Накрая ме лъжеха и ме мамеха. А аз ги оставях като историческа следа. Без мен нямаше да има помен за тях, нито днес 2002 г. нито пък утре - нямаше да ги има. И туй то. Да си спомня днес някой за Николай без този материал?

17. В раздела „Мигове на Великата ера" и от „Звездни вечери на Изгрева" са включени материали, които той е писал по различни години и които бяха ми връчени 1978 г. А други аз бях събирал от разни приятели, на които той бе раздавал. Включих допълнения, които той бе правил и бях извадил от магнетофонни записи.

18. Съществува една кореспонденция между Николай, Борис Николов и Цанка Екимова, която ще бъде включена, когато се издават другите томове на Борис Николов. Всичко това аз съм го събирал, оттук-оттам. То не бе ми предадено на ръка. А аз си го взех. Така са нещата. Трябва да се знаят, за да не си вписват разни заслуги на някои лица след време. Те имаха една задача: всичко да се затрие и да изчезне. И сполучиха досега. Това трябва да им се признае. Майстори са!

19. В разстояние на две десетилетия Николай пише и изпраща в провинцията написани на пишеща машина разкази включващи раздела „Из Летописите на древността". Това са негови исторически разкази основаващи се на исторически източници, както и неговото тълкование и предаващи ги под формата на статии. Някои ги четяха и то по-младите, възрастните ги отхвърляха, за тях всичко описващо бе чуждо за тяхното съзнание. Не можеха нищо да разберат. Аз ги събрах от много места, възрастните приятели ми ги даваха на драго сърце, за да се освободят от тях. От Николай не бях получил нищо. Аз ги разглеждах, четях ги и си отбелязвах

онези места, в които Николай, за да докаже някоя своя теза цитираше някои случки или опитност с Учителя. След това с 20-30 такива статий аз отидох при него, паказвах му ги и там, където бях отбелязал случая с Учителя, аз му го четях, а той го разказваше и аз го записвах на магнетофон. Този целия материал бе включен в „Разговори на Изгрева". След време тези статии щяха да изчезнат или щяха да бъдат умишлено унищожени. Едва ли днес някои ги има така подредени от N 1 до N 120 и понататък. Няма такъв човек. Всичко умишлено е разбито и изчезнало.Николай сам си е виновен за това.

20. Според мен „Из летописите на древността" трябва да се съберат, подредят и да се издадат. Някой от тях аз съм ползвал и съм ги включил в неговия раздел „Звездни вечери на „Изгревът". Някои от тях впоследствие той ги включи в спомените си, когато го накарах да събере всичко, да го подреди и започне да го пише отначало. Послуша ме и го направи. Всичко това е включено в „Мигове от Великата ера". Не е пропуснато нищо. Всичко е там.

Той беше обещал да ми предаде своите тетрадки на брой 200, които бяха във Варна в една барака, където той летуваше през лятото. Не ги предаде. Трябваше да ми предаде онова, което бе останало у него. Не го предаде. Онова, което имам - то бе събрано от мен от възрастните приятели, които ги пазеха, знаеха, че са на Николай и се чудеха какво да ги правят. Аз ги взех от тях, защото знаех за какво ми трябват. И сега знам за какво ми трябват. И затова трябва да се издадат съобразно моята концепция, моят план и моето разбиране за стойността на тези материали. А те имат стойност и то голяма. Но важното е как ще се подредят и как ще се представят. И къде да се включи този материал. Ще се включат в „Изгревът".

21. Искам да заявя най-категорично, че онова, което е публикувано в „Изгревът" том I, стр. 492-510 е абсолютно вярно. Това е последната редакция на Николай Дойнов на този материал. И сега, когато включвах отново този материал, който той бе писал 1970-1977 г., аз го оставих така както бе го дал навремето. Това не противоречи на онова, което е публикувано в „Изгревът" том I, стр. 492-500. А това е нова негова редакция и допълнение. Това бе един дълъг период на работа от 1970 до 1988 г. И аз непрекъснато подканях, настоявах, карах се с него. Що сили, що време, що енергия изразходвах само аз си зная. И Господ знаеше!

22. И през пролетта на 2002 г. извадих онези три магнетофонни записи направени от мен на Николай Дойнов през различните години, когато съм работил с него, където той признава, че аз съм този който го е задвижил и че без мен не би направил нищо. Прехвърлих на отделни листове, тези записи, така както бяха дадени. Подготвих една касетка със записите на Николай. Отидох при дъщеря му Ина Дойнова и ги представих. Исках да ги оставя, да прослуша касетките с гласа на баща си и да провери дали текста, който представям аз е точен. След това трябваше да се подпише на всеки лист и да докаже с подписа си, че текста е точен и че това е гласа на баща й. Трябваше ми тя да засвидетелствува, че това е гласа на баща й. А този запис аз го пусках на моя магнетофон, месеци преди това у тях, за да й докажа, че съм аз този, а не някой друг. Знаеше, че това е гласа на баща й. Но сега отказа да го направи. Каза ми, че като се върне от САЩ, понеже е много заета. Върна се, но не се обади. Търсих я, нямаше никой. Бяха отишли на Рила на летуване. Разбрах, че тези сили на Разрушението продължаваха да ми пречат. Тогава реших да напиша и да опиша и това. Да се знае.

23. Когато й представих тези доказателства с гласа на баща й, аз бях занесъл целия материал на Николай Дойнов оригиналите и разпечатките, за да й докажа, че всичко е събрано и се готви за печат. Поисках пари от нея. За публикацията на спомените на Цанка Екимова и на Борис Николов не бях получил нито стотинка. Тя Ина Дойнова извади 2000 марки, които тогава правеха 904 долара, оставени за Братска работа, от сестра й която живееше в Германия. Предаде ми ги за спомените на баща й. С тях покривах издаването на неговите спомени. За това включих снимките на сестра й в този том - заслужаваше. Беше си заплатила за

това. А аз документирах, че тези хора ги е имало някога на света. Без мене нямаше да ги има и в бъдеще.

24. Спомените на майката - Дора Карастоянова, аз бях записвал от майка й. Не искаше да разказва, а можеше ако бе разказала да се напълни цял том. А как само пееше. Гласът й бе запазен до края. Исках да запиша на магнетофон нейното изпълнение на песните на Учителя. Но не пожела. Ако го бях направил, сега щеше да бъде документ и поучение на онези, които сега се опитват да пеят песните на Учителя. Не пожела. Предната вечер е пяла цяла нощ песните на Учителя и след няколко часа си е заминала от този свят. И отнесе със себе си песните на Учителя с нейното изпълнение. Други сили попречиха да се запишат и да останат като документ.

Снимките, които съм включил за нея съм получил лично от Дора, когато беше жива. През 2002 г. потърсих от дъщеря й Ина, но тя почти нямаше нищо. Те бяха при мен. Е, взех и някоя друга снимка, които можеха да ми потрябват.

25. Снимковият материал на Николай съм го издирвал сам. Снимките на рода му също съм получил от Цанка и Борис. Трябваше да се публикува, за да има доказателство, че тези хора са съществували. Освен това за Николай аз съм направил два филма 2 х 8 мм на камера на „Orwo" - лента. Има няколко заснети филма „Лайка-формат" с Николай, снимки на главата му за френологично изследване и дланите на ръцете му за хиромантията, които трябва да издам. Подготвил съм всичко за архив. Така съм го оставил като историческа следа. Но това го направих аз, а не някой друг и особено онези, които се явиха да окрадат и опорочат и издадат моят труд и съвместният ни труд с Николай Дойнов. Успяха крадците.

26. Този дух въплътен в тялото на Николай Дойнов идваше от древността. Учителят му бе казал неговото име. Той беше бащата на Астрологията на древността до наши дни. Името му бе И-СААБЕЙ-БЕН-ААДЕС.

27. В мое присъствие този дух оживяваше възвръщаше си познанието от миналото и можеше да говори с часове за различните епохи и Школи на човечеството. Тогава аз виждах възможнотите му и неговия потенциал, и неговите познания. Бяха огромни. Но когато се срещаше с други хора, той беше за тях обикновен човек. Но за мен нещата бяха други. Като негов продукт са статийте от раздела „Из летописите на древността".- Творчесво на И-СААБЕЙ-БЕН-ААДЕС.

28. Веднъж го запитах: „Николай, как се запази умау разсъдъка до дълбока възраст?" Отговори ми така: „Не съм се занимавал с жени. Не съм се занимавал с чужди истории и разправии. Затова се запазих." Проверих. Не искаше.

Имал е само една жена през живота си от която има две дъщери. Друга жена не е имал, макар че бяха разделени с нея десетки години, но не беше се развеждал с нея. Не пожела. Не се е приближавал до друга жена.

А жена му Дора ми каза: „През живота съм имала само един мъж и от него имам две дъщери. Можете да не вярвате, но това е така. Само един, единствен."

Това, което ми бяха казали двамата - беше вярно. Аз бях техния изповедник на земята. Аз бях изпратен затова - да бъда изповедник.

Ето това е най-важното: Да имаш една идея и да й останеш верен през целия си живот. Чистата идея и високия идеал. Това е най-важното.

29. Как успя Николай да вземе решение да опише своите опитности? Аз настоявах при всяка среща с него. Обикновено се разхождахме по Витоша. А той разказваше, а аз се спирах и си отбелязвах по точки само с един ред поредната му опитност. Що подканвания, що усилия от моя страна, що енергия и сила съм вложил само един Господ знае. Трябваше да го изведа в друга орбита на движение, за да почне да описва онова, което ми говореше. Опъваше се. Не искаше.

И накрая един ден след поредната ни разправия, породена от отказа му да пише отсече така: „Щом има един човек, който иска да опиша и напиша всичко за Учителя и за моят път, то ще го напиша!" Повтори го няколко пъти. Така, че той го

написа за мен. Не го записа за този или онзи. Не го записа за вас. А процесът на писането бе много труден, продължи години, при което непрекъснато следях докъде е стигнал. И после го запитвах „Ами този случай описа ли го?“ и му го припомнях. Ако не беше го описал, той си го записваше на отделен лист и после го разказваше. Така се включваха опитностите една след друга. Едва ли сме пропуснали нещо.

Така, че Николай написа всичко туй, което публикуваме само за мен. Написа го за мен. А на мен ми трябваше за поредицата „Изгревът“. И затова дойде това време, когато го публикувах в „Изгревът“. И аз го предавам този материал на поредицата „Изгревът“. А „Изгревът“ е Школата на Учителя Дънов. „Изгревът“ е свещен и неделим! Амин!

Днес на 25 февруарии 1978 год
подарих на Д-р Вергилии
Кръстев от Софич мачта
работа по Исчаричта на
Изгрева където Учителя
Петър Дънов изяви с бочта
нам Интензивна деиност
в Слово, Музика Пласти-
ка и Разговари. Това
написъх като живущ и
жив Свидетел и в тесен
Контакт със Самият
Учител.
Този труд бе написан в
продължения на сдем години
от 1970 до 1977 година

Подпис Николай Дойнов
УДиу
Псевдоним И-Саабен-Бен
Адес

БЕЛЕЖКИ
КЪМ СНИМКИТЕ "ИЗГРЕВЪТ" ТОМ 15

Снимка 16. Веска и Жечо Панайотови с приятели, 3.IX.1933 год., гр. София.,

Отляво надясно *седнали* : 1. Надя Парлапанова с дъщеря си Евгения. 2. Веска Калканджиева с дъщеря си Маргарита. *Прави* : 1. Мария Райкова. 2. Люба Жекова - сестра на Жечо. 3.... 4. Жечо Панайотов 5. Веска Панайотова 6. Стефанка Жекова- съпруга на брат му Иван Жеков 7. Иван Жеков

Снимка 18. Сватбата на Надя (сестра на Жечо Панайотов),1929 год.

Седнали: 1.....2. Атанаска Ташка Царева - сестра на Руска Жекова 3. Руска Жекова - майка на Жечо, Иван, Надя и Люба. 4. Симеон Симеонов кум с дъщеря си. 5. Надя - булката. 6. Георги Парлапанов - жених. 7. Цветанка Симеонова - кумица. 8.....9.....; *Прави:* 1.....2.....3.....4.....5.....6. Жечо Панайотов. 7.....

Снимка 23. Деца девойки, майки на Братството на Рила, 1939 год.

В средата е Веска Жекова със сина си Благовест. Долу в средата е Тодорица Дойнова с дъщеря си Ина в средата е Веска Жекова със сина си Благовест. Долу в средата е Тодорица Дойнова с дъщеря си Ина.

Снимка 24. Деца на Братството девойки с майките си на Рила, 1939 г.

В средата е Веска Жекова със сина си Благовест. Долу в дясно е Тодорица Дойнова с дъщеря си Ина.

Снимка 25. Веска и Жечо Панайотови със сина си на Рила, 1.08.1939г.

Седнали: 1. Веска 2. Жечо Панайотов 3. Благовест Жеков 4. Мария Гърнева 5.....

Прави: 6. Мария Райкова /виж нейните спомени в "Изгрева" том VI стр. 158-222/ 7. Вълчанова 8. Леля Гунка

Снимка 28. На обед на Рила, юли 1937 год.

1. Атанаска/Ташка/ Царева-сестра на Руска Жекова, майка на Жечо Панайотов. 2. Надежда Парлапанова - сестра на Жечо. 3.Георги Парлапанов. 4. Евгения /Жени/ - дъщеря им.

Снимка 29. На Изгрева, Веска и Жечо Панайотови с приятели, 1942 г.

Прави: 1. Веска Панайотова 2. Жечо Панайотов 3. Цеца Антонова Петкова - съпруга на Антон Петков. 4. Антон Петков от с. Ребърково - учител, който е бил въвел Паневритмията в местното училище. *Седнали:* 5. Благовест Жеков 6. Крум Илиев от Айтос, на Изгрева, 30 август 1942 год.

Снимка 31. Екскурзия на Бивака, Витоша.

Седнали: 1. Йордан /Данко Симеонов/ с кларнета. 2. Петър Камбуров 3.....4. Веска Жекова 5. Сийка Каназирева 6. Петра 7. Радка Герова (плетачката) 8. Анка Динова. *Прави:* 1. Димитър Бобев 2. Мария Шопова 3. Софето 4.....5.....6.....7. Коста Стефанов

Снимка 37. След събора на Петров ден в гр. Айтос - градината.

1. Велко Милевски 2. Иван Бойчев - ръководител на братството в гр. Бургас 3. Жечо Панайотов. Над Жечо е Веска Панайотова. Вдясно горе е Георги Събев.

Снимка 52. Михаил Краев от гр. Оряхово

Поместена е кореспонденцията между него и Жечо Панайтов. На него дължим запазено копие на в-к "Братство" и сп. "Житно зърно", което бе предадено на Борис Николов, а той го предаде на Вергилий Кръстев.

БЕЛЕЖКИ
КЪМ СНИМКОВИЯ МАТЕРИАЛ
в "Изгревът" - том XV

1. Снимковият материал е изваждан от стари фотографски снимки на скенер.

2. Използувани са и негативи, от които направо чрез скенер са извадени също някои снимки.

3. Поради голямото противодействие, което срещаме, то някои от представените снимки взети от негативи, са извадени обратно, т.е. лявата страна - става дясна.

4. Това е един нагледен пример през каква съпротивителна мощ трябваше да преминем. И я преминахме. За това имаме грешки.

5. Благодаря на Вихър Пенков, който положи много труд, усилия и безсънни нощи за да обработи този фотографски материал, както и да подготви "Изгревът" том XV за печат.

6. Снимките, които са обърнати са: № 41 - 51 ; № 137-143

7. Снимка № 82 да се чете:
Мария Тодорова, Борис Николов, Михаил Тодоров - баща на Мария и Радка Куртева - на Рила

8. Снимка № 134 и № 135 - Бурята на Рила е 1949 година.

1.

Истина

Най-голѣмата Истина въ живота — това е Богъ!

2.

Любовь

Любовьта е първиятъ актъ пробуждане на съзнанието, когато почувствуваш, че не си самъ.

3.

Мѫдрость.

Да бѫдешъ винаги добъръ, това е Мѫдрость

17.

Любовь

Най-велика е Любовьта на Учителя. Най-прѣвалма е Любовьта на ученика.

Свещени думи с мота от тефтерче на Савка Керемидчиева с нейния почерк .

18.

Законитѣ

Който разбира законитѣ на природата, по закона на свободата приема Любовьта; а който не ги разбира по закона на необходимостьта му се налага Мудростьта.

21.

Животътъ.

Великъ е живота! Безгранично е туй, което съдържа въ себе си всички условия и възможности. А вѣчно — което съдържа всички краища и начала въ себе си.

24

Разбраното

Не е въ писалката, а въ написаното; не е въ написаното, а — въ разбраното

25

Доброто

Съ очитѣ показваме посоката на доброто, съ краката отиваме при доброто, а съ рѫцѣтѣ го правимъ.

33.

Свѣтѣтъ.

За слабия, физическиятъ свѣтъ е мѣсто само на съблазнѣ и изкушение, а за силния – е мѣсто само за учение и подигане.

39.

Умниятъ.

Умниятъ човѣкъ живѣе въ свѣта, безъ свѣтѣтъ да влиза въ него.

40.

Истинскиятъ животъ.

Човѣкъ трѣбва да живѣе не въ тѣлото, но въ душата си.

„Плѣть и кръвь нѣма да наслѣдятъ Царството Божие."

41.

Свобода.

Човѣкъ, който самъ се ограничава е по-свободенъ отъ този, който не се ограничава самъ, а го ограничаватъ другитѣ. Затова човѣкъ трѣбва да се ограничи самъ, за да не го ограничатъ други.

СЪДЪРЖАНИЕ
на "Изгревът" том XV

I. ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ 5
1. Дом, семейство и млади години (1900-1910) 7
2. Първи начални години на братството (1910-1923) 28
3. Как се създава семейство и братски дом (1923-1944) 67
4. Братският съвет (1944-1958) 86
5. Ревизори и съдилища, затвори и затворници (1958-1962) 107
6. Размишления върху 91 псалом, Добрата молитва и песните на Учителя (1963-1975) 151
7. Заключителни слова и бележки (1970-1980) 176
8. Веска Панайотова 187
II. НИКОЛАЙ ДОЙНОВ 195
1. Мигове от Великата ера 196
2. Звездни вечери на Изгрева и И-Саабей-Бен-Аадес 394
3. Разговори за Изгревът с Н. Дойнов 443
III. ДОРА КАРАСТОЯНОВА 570
1. Път срещу течението на живота 571
2. Родена с песен, живяла с песен и преродена в песен 579
3. Последният земен път на П. Дънов – писмо, 31.XII.1944 581
IV. ИВАН ТОЛЕВ 583
1. Силите в живата природа 590
2. Една велика идея : Мир на земята 635
3. Ив. Толев – гл. редактор и издател на сп. "Всемирна летопис" 750
4. Нова естетика 817
V. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО 875
VI. БЕЛЕЖКИ КЪМ СНИМКИТЕ 991

Съставител и редактор
Д-р Вергилий Кръстев

Компютърен набор

Яна поп Янева (стр. 5 - 816 ; 875 - 989)
Таня Богева (стр. 817 - 874)

Коректор

Ефросина Ангелова-Пенкова
(стр. 1 - 874)

Компютърна обработка и снимки

Вихър Пенков

Печат: СД Симолини 94 – София
"Изгревът" том XV – Тираж – 1 000 броя